Беседи на Учителя Петър Дънов 1939 година

1939 Съдържание:

Фев Мар Апр Май Юни Юли Авг Сеп Окт Ное Дек

1939 Януари

1939_01_01 Малкият брат

1939_01_01 Големият брат

1939_01_04 Здравословното състояние на човешката душа

1939_01_06 Основни положения на живота

1939_01_08 Посрещането на Господа

1939_01_08 И ще бъдеш блажен

1939_01_11 Правилно разбиране

1939_01_13 Организиран и неорганизиран свят

1939_01_15 Ще го поставя над всички си имот

1939_01_15 Година на работа

1939_01_18 Най-малкото и най-голямото

1939_01_20 Налягане и напрежение

1939_01_22 Основното правило

1939_01_22 Не може да се слугува на двама господари

1939_01_25 Увеличете светлината и топлината

1939_01_27 Организиран и неорганизиран живот

1939_01_29 Изпитът на Любовта

1939_01_29 Двете слугини

1939 Февруари

1939_02_01 Постъпвайте съвършено!

1939_02_03 Основен тон

1939_02_05 Пътят на светиите

1939_02_05 Правилно верую

1939_02_08 Надежда, вяра и любов

1939_02_10 Един опит

1939_02_12 Качества на силния човек

1939_02_12 Жената самарянка

1939_02_15 Правилни схващания и правилен живот

1939_02_17 Недоволството

1939_02_19 Благо и блаженство

1939_02_19 Да бъдеш обичан

1939_02_22 Най-умни, най-чисти и най-силни

1939 Март

1939_03_05 Зрелостният изпит

1939_03_05 Да види царството Божие

1939_03_08 Силата на мисълта

1939_03_10 Ценност, съдържание и форма

1939_03_12 Радостта

1939_03_12 Скритият сън

1939_03_15 Самовъзпитание

1939_03_19 Божественият параход и станцията „Благовещение"

1939_03_19 Любов и вяра към Бога, вяра към себе си

1939_03_22 Божествената мярка

1939_03_24 Благоприятни и неблагоприятни условия

1939_03_26 Аз дойдох в света

1939_03_26 Елате да разсъждаваме

1939_03_29 Качествата на ученика

1939_03_31 Трите перпендикуляра

1939 Април

1939_04_02 Трите пътища

1939_04_02 Доста е на деня

1939_04_05 Господари на външния и вътрешния живот

1939_04_07 Дайте свобода

1939_04_09 Ставане, оживяване и възкресение

1939_04_12 Съобразителност и разумност

1939_04_14 Единният закон

1939_04_16 Събиране и раздаване, заробване и освобождаване

1939_04_16 Двете благодарности

1939_04_19 Големите блага

1939_04_21 Самовъзпитание

1939_04_23 Новото в живота

1939_04_23 Естествената среда на човешката душа

1939_04_26 Симфония на щастието

1939_04_28 Опитване, проверяване и прилагане

1939_04_30 Любовта като среда, като сила и като възможност

1939 Май

1939_05_03 Иде и иди

1939_05_05 Свобода на съзнанието. Чистене на съзнанието

1939_05_07 Качества на Любовта

1939_05_07 Божественото право

1939_05_10 Слушане и чуване. Музикални упражнения

1939_05_12 Музикален живот

1939_05_14 Ценността на вашата душа

1939_05_14 Божието благословение

1939_05_17 Музикалния тон на живота

1939_05_19 Беден и богат

1939_05_21 Който знае и който не знае

1939_05_21 Силата на човека

1939_05_24 Музикална задача

1939_05_31 Музика на мислите, чувствата и постъпките

1939 Юни

1939_06_02 Чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки

1939_06_04 Ученикът

1939_06_04 Истинският човек

1939_06_07 Изкуството на ангелите

1939_06_09 Бял и черен кюп

1939_06_11 Пред новата епоха

1939_06_11 Денят Господен

1939_06_14 Езикът на седемте тона

1939_06_16 Нормалният човек

1939_06_18 Новите форми на Любовта

1939_06_18 Знаменосци на Любовта

1939_06_21 Нагоре и напред

1939_06_23 Обезсърчение и насърчение

1939_06_25 С човешки и ангелски езици

1939_06_25 Стари и нови светии

1939_06_28 Най-лесното изкуство

1939 Юли

1939_07_02 Новата любов

1939_07_02 Вам завещавам царството

1939_07_05 Дрехата на Любовта

1939_07_07 Даване, вземане и прилагане

1939_07_09 Самоотричане

1939_07_09 Изкуствените противоречия

1939_07_12 Езикът на Любовта

1939_07_12 Отличителни качества на мисълта

1939_07_16 Реалното в живота

1939_07_19 Четири основни правила на хигиената

1939_07_21 С вяра, без смущение

1939_07_21 И в мене

1939_07_23 През вратата на Любовта

1939_07_23 Любов и почитание

1939_07_26 Път към живота

1939_07_30 Ценни придобивки

1939_07_30 Божествена светлина

1939 Август

1939_08_02 Умен, добър и силен

1939_08_04 Търпение Жануа-98

1939_08_04 Търпение

1939_08_06 Постоянното в живота

1939_08_06 Светлина, топлина и сила

1939_08_09 Плодът на Духа

1939_08_11 Господар и слуга Жануа-98

1939_08_11 Служене

1939_08_12 Опознаване

1939_08_13 Вечният живот

1939_08_13 Гласът на Любовта

1939_08_14 Разнообразието в живота

1939_08_15 На своето място

1939_08_16 Възможности на Любовта

1939_08_17 Не дири своето си

1939_08_18 Новият закон

1939_08_19 Новораждане

1939_08_20 Относителни и абсолютни разбирания

1939_08_21 Малката молитва

1939_08_22 Цар и служител

1939_08_25 Млади, възрастни и стари

1939_08_26 Три ценни неща

1939_08_27 Запалката на свещения огън

1939_08_27 Еднообразие и разнообразие

1939_08_30 Бог иска това

1939 Септември

1939_09_01 Красиви движения

1939_09_03 Слугиня на Божествената Любов

1939_09_03 Законът на сегашният човек

1939_09_10 Единствен цяр

1939_09_10 Силите и темпераментите в човека

1939_09_13 Организирана вяра

1939_09_20 Бъдете служители

1939_09_22 Нито близо, нито далече

1939_09_22 Близо и далеч

1939_09_24 Път на зазоряване

1939_09_24 Първият момент на Любовта

1939_09_27 Единственото богатство

1939 Октомври

1939_10_01 На Него можем да разчитаме

1939_10_01 Двама господари

1939_10_04 Което Той ви казва!

1939_10_06 Смяна на състоянията

1939_10_08 Ободрителни мисли, чувства и постъпки

1939_10_08 Мощните сили в природата

1939_10_11 Към обетованата земя! Великата песен

1939_10_13 Божественият ум, сърце и воля

1939_10_15 Слуги на Божествения ум и на Божественото сърце

1939_10_15 Хвалете Господа

1939_10_18 Малките Божествени подтици

1939 Ноември

1939_11_01Оценка на Божествената Любов

1939_11_03 Отмерени отношения

1939_11_05 Призова учениците Си

1939_11_05 Ще бъдат опитани

1939_11_08 Правилно възприемане и правилно даване

1939_11_10 Прави и криви линии

1939_11_12 Кротките, миротворците

1939_11_12 Намиране изгубената дума

1939_11_15 Към свобода!

1939_11_17 Разумни отношения

1939_11_19 При Бога, ангелите и добрите хора

1939_11_19 Жена кога ражда

1939_11_22 Хубавата страна

1939_11_24 Психологически синтез

1939_11_26 Път към изгубената дума

1939_11_26 Там имаше някой си человек

1939_11_29 Божествената топлина

1939 Декември

1939_12_01 Внушение

1939_12_03 Което знаем

1939_12_03 Победата на доброто

1939_12_06 Търсене на изгубената дума

1939_12_08 Правото отношение

1939_12_10 Права и вярна любов

1939_12_10 Посещение на Бога. Работа и учение

1939_12_13 Един опит

1939_12_15 Сиромашия и богатство

1939_12_17 Аз, ти, той

1939_12_17 Идете в Галилея

1939_12_20 Дайте свобода!

1939_12_22 Сила, усет, мисъл

1939_12_24 Акаш и прана

1939_12_24 Даром

1939_12_27 Музикална задача

1939_12_29 Право, добро, истинно

1939_12_31 Мястото на Истината, Любовта и Правдата в човека

1939_01_01 Малкият брат
Издание 1939г., София КНИГА: Големият брат, 2 извънредни беседи

МАЛКИЯТ БРАТ

Съвременното човечество живее в една от най-важните епохи. Тази епоха е важна по своите последствия. Тя е толкова важна и сериозна, колкото е сериозно положението на мъртвия, който е заровен в земята. Близките и роднините плачат над гроба му, той чува плача, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на този човек. Той мисли, че всичко, каквото е имал — знние, слава, богатство, е заровено с него заедно. Най-важното за него в този момент е да дойде някой отвън и да каже: Отворете този гроб! Чуе ли тези думи, това значи, че е дошъл часът на неговото спасение. Хората заравят своите умрели на доста голяма дълбочина, най-малко на един метър. Житното зърно, обаче, заравят на дълбочина един-два сантиметра. Ако биха го заровили на един метър дълбочина, по никой начин то не би могло да израсте.

Сега аз искам да обясня ценността на нещата, без да изнасям някакви нови хипотези или теории, нито да казвам, кое е право и кое — криво. Правите и кривите работи са все човешки. В човешките работи има права, а в Божествените — има ценности. Тъй щото, когато се говори за ценности на нещата, ние разбираме Божествени работи. Дойдете ли до правото или кривото на човека, там спирате. Никой не иска да отнеме неговото право или криво. Понякога и кривото е нужно. Например, колелото, което се върти, е направено не само от прави линии, но и от криви. Само при това положение колелото се върти. В Божествения свят кривите работи въртят колелото. Тамъ те са поставени отвън, а правите — отвътре. Двете неща, събрани заедно, образуват динамо. Обаче, в човешкия свят не е така.

Като не разбират законите на живота, някои хора се смущават от закона на безлюбието, а други — от закона на любовта. — Защо? — Защото безлюбието отнема, а любовта — дава. Ако сиромахът се намери пред изобилието на живота, той се радва. Отнемат ли му това изобилие, той скърби. В Божествения свят е точно обратно. Когато лишават някое същество от изобилието, в което се е намирало, то се радва. Това виждаме и в живота на плодните дървета. Човек, с кошница в ръка, се приближава до някое плодно дърво, увиснало от плодове, и започва да бере един след друг плодовете му. Той бере и разказва на дървото, че взема неговите деца да ги прати в земните училища и университети да се учат. Наистина, плодовете отиват на училище. За да ги запишат като редовни ученици, те трябва да държат приемен изпит по няколко предмети. Те влизат през вратата на първото училище — устата, дето ги посреща 32 професори. Тук

им задават различни въпроси, докато комисията се произнесе, че са издържали изпита си успешно. Щом резултатът от изпита е добър, тогава се отваря друга врата, и те влизат в по-висок университет, дето ги очакват десет милиона учени, които ги приемат тържествено, с ура и с овации. Този университет е стомахът на човека.

Казват, че плодовете, т. е. децата на плодните дървета не отиват на училище, но на смърт. Какво представя смъртта? Смъртта представя стомаха на живота. Следователно, който иска да влезе в живота, той първо трябва да мине през стомаха на живота — през смъртта. Там ще го посрещнат 32 професори, облечени с бели дрехи. Те ще го турят на чин, като ученик, дето трябва да държи изпита си по всички правила на ученичеството. Ако не иска, могат да отложат изпита му, но временно. Кога да е, той трябва да мине през тази врата. Друг път за отиване на небето няма. Някои мислят, че могат да отидат на небето по друг път, да избегнат смъртта. Засега историята помни само два случая за специално възлизане на небето: единият случай е бил с Енох, а другият — с пророк Илия, кото се възнесе с огнена колесница. Обаче, Илия пак се върна на земята, и този път мина през същата врата, през която минават обикновените хора. Всеки човекъ може да бъде приет като слушател в някое училище, но иска ли да бъде редовен ученик, той непременно трябва да мине през изпит. Да замине човек за другия свят без изпит, с огнена колесница, това беше само едно изключение.

Сега, да дойдем до ценността на нещата. Три неща правят живота ценен и разбран: любовта, мъдростта и истината. С други думи казано: без живот, без знание и светлина, без свобода, без движения, без постижения животът всякога остава неразбран. Без любов животът няма смисъл. Любовта е онзи велик принцип, който стимулира духа и го заставя да прояви своите възможности. Животът е скрит в любовта, както плодът — в костилката. За да се прояви животът на плода, светлината и топлината трябва да дойдат отвън, да действуват върху костилката. Хората отричат, именно, тази семка или костилка. Тази семка представя човешката душа — същината на нещата. Тя е стояла милиони години в Божествената житница, докато дойде времето на нейното проявление. Ако не влезе в живота, при условията на любовта, на мъдростта и на истината, тя не може да узрее.

Като говорим за любовта, за мъдростта и за истината, ние ги разбираме в техните динамически, а не статически прояви. Ако дойде в статическо положение, любовта се превръща в безлюбие. Безлюбието всякога отнема, а любовта всякога дава. Знанието внася светлина в човешкия ум, а невежеството — тъмнина. Светлината освобождава човека, а тъмнината го ограничава. Нещастията в света произтичат от тъмнината. В човека са

вложени светлина, знание, любов. От него се иска само едно: да отвори прозорците на своя ум и на своето сърдце, да проникне в тях любовта, знанието и светлината. Човек трябва да тури в действие своя ум, да разреши всички трудни задачи в живота си. Умът може само да разреши задачите, но не и да ги изпълни. Духът е, който изпълнява и прилага нещата. Духът е великият изпълнител в човека. Дойдете ли до изпълнение на нещата, обърнете се към духа си. Чрез ума човек може да разреши една задача, да знае, какво нещо е любовта, запример, но това е само знание. Любовта трябва да се приложи. Човек може да пипне хляба, да го близне отвън, без да си хапне от него. Той има външно познаване за хляба, но не го е вкусил, не го е приложил. Следователно, докато работи само с ума си, човек има знания; щом духътъ започне да прилага тия знания в живота му, той придобива любов, светлина и свобода.

Съвременните хора се нуждаят от приложение. Те имат истината в себе си, но трябва да я приложат. Всяко нещо, което не може да се приложи, е мъртво. Най-малкото парче хляб, което човек е приел, трябва да се приложи, да даде плол. Ако парчето хляб не се превърне в красиво чувство, чувството — в светла мисъл, мистълта — в доброкачествен плод, яденето няма смисъл. Тези процеси са свързани помежду си. В яденето е скрито нешо, което човек не познава. В самия човек е скрито нещо, което той не познава. Скритото в човека се проявява само тогава, когато той страда.

Съвременният човек не разбира, какво нещо е страданието. Страданието е процес на растене. То е признак на това, че човек е вън от лошите условия. Докато не е почнал да страда, човек се намира в робство. Почне ли да страда, той вижда вече светлината в себе си и вън от себе си. Щом почне да страда, човек иска да извади корените си от земята. Всяко растение се мъчи и страда, защото иска да извади главата си от почвата. Главата на растението е неговият корен. Същото се отнася и до човека. Главата, т. е. мисълта на човека е заровена в гъстата материя. Когато майката и бащата се оплакват, че децата им не ги обичат, това показва, че главата им е заровена в гъстата материя. Когато държавата се оплаква от гражданите си, че не се подчиняват на законите й, това показва, че главата й е заровена в земята. Човек трябва да освободи главата си от гъстата материя. По кой начии? Много начини има, по които човек може да се освободи. Първият начин за освобождаване на човека е любовта. Обаче, преди да разбере и приложи любовта, той трябва да опита безлюбието. За да разбере любовта, човек трябва да има широко схващане за живота, а не едностранчиво. Широта се иска от човека. Мислите ли, че положението на детето, което седи свито цели девет месеца в утробата на майката, е добро? Майка му казва: Ще стоиш вътре и ще мълчиш, дума няма да кажеш. Ако

си позволиш да кажеш само една дума, веднага ще те изхвърля навън. Щом детето намисли да каже една дума само, т. е. да заплаче, майка му веднага го изхвърля навън. Това изхвърляне на детето вън от майчината утроба наричаме раждане. Ако детето се опита да се прояви на седмия месец, то пак се ражда. Ако се прояви по-рано от седмия месец, детето не може да се роди.

Днес всички хора бързат да се родят, вследствие на което са нещастни. Те казват: Трябва да се родим! Добре е човек да се роди, но на време. Велико нещо е раждането. Който прибърза с раждането си и се роди преди деветия месец, той не може да живее. Който се роди през 1939 година, на деветия месец, добре ще бъде за него. Роди ли се по-рано или по-късно, той ще мине през големи изпитания, Ако се родите тази година, бъдещето е ваше. По-добра година от тази не сте срещали досега в живота си. Ако тази година не се родите, ще чакате 1999 година, когато ще се повторят същите условия.

Сега, аз не искам да доказвам истинността на моите думи, защото доказването е гимнастика, а гимнастиката изисква много време. За да даде един концерт, който трае най-много един час, цигуларят се упражнява усилено цяла година. Като свири един час пред хората, той доказва, че е свирил, че се е упражнявал дълго време. Всяко нещо, което се изсвири добре, показва, че музикантът се е упражнявал. Не се ли изсвири добре, това показва, че той не се е упражнявал. Като живее, човек ежедневно прави упражнения. В това отношение животът е музика. По-велика музика от живота не съществува. Да живееш, това значи да се упражняваш, да изучаваш законите на великите добродетели в света.

И тъй, любота е основният тон на живота — тонът до. Мъдростта е доминантата — сол. Истината, това е тонът си, който дава разрешение на нещата. Значи, имате три основни тонове в живота: до, сол, си. Щом дойдете до тона си, вие се намирате в положение на възлизане, т. е. минавате в по-висока октава на живота. Влзете ли в по-висока октава, редът на нещата започва да се изменя. В тона до на първата октава има известно напрежение, каквото забелязваме в размътеното яйце. Това яйце е стояло известно време под квачката и трябва да стои докрая, докато се измъти. Щом влезете в тона до на втората октава, няма да имате напрежение, но движение. Човек трябва да знае, какво може да извърши, като попадне в тона до, когато е в движение.

Следователно, когато човек се намира пред известни мъчнотии, казваме, че е в тона до на първата октава. Той се намира в основния тон на материалния живот. Дето има мъчнотии, разрешението им иде от

физическия живот. Като се разрешат тия въпроси, човек влиза вече в духовния свят. Духовният свят се намира в динамическо, а не в статическо положение. Докато живее само на физическия свят, чове постоянно плаче, че няма дрехи, обуща, пари, къща и т. н. На физическия свят плачът е на място, но не в духовния и в умствения. Като дойде професорът, започваш да учиш другите тонове — ре, ми, фа, сол, ла, си и стигаш до горно до, т. е. влизаш в духовния свят, дето плачът не се позволява. Като дойдеш до тона до на горната октава, плачът се превръща в музика. Там нещата се разрешават. Като стигне до духовния свят, човек получава свободен билет, качва се на парахода и тръгва на път. Дето мине, той наблюдава всичко и си държи бележки. Като влезе в духовния свят, човек иска да има приятни чувства. Това е възможно, когато престане да се интересува от материалните работи. Може ли, като се мести човек от една държава в друга, да вземе със себе си къщата, имотите, мебелите си? Той ще продаде всичко, каквото има, ще го превърне в пари, в ценни книжа, които ще пренесе, например, от българската банка в някоя чуждестранна. Ако заминава за Америка, той ще пренесе всичките си ценности там. Ако се мести от Америка в България, ще пренесе всичките си ценности тук.

И тъй, духовният живот не е нищо друго, освен специален път, който показва на човека, как може да пренесе ценностите си от земните в небесните банки. Който знае начин за пренасяне на своите ценности в духовния свят, той е умен човек. Този човек е добре приет в духовния свят. Същото става и на земята. Ако някой чужденец отиде в Америка, веднага ще го запитат: Имаш ли нещо в джоба си? За да живее добре в Америка, човек трябва да има в джоба си най-малко 500-1000 долари. Мнозина мислят, че Богъ е любов, благост, че Той ще ги посрещне добре на земята и на небето, независимо от това, дали имат някакви ценности или нямат. Това е невъзможно. Ако башата изпраща сина си в странство да учи, и всеки месец редовно му дава по пет хиляди лева, но през всичкото време той яде и пие, без да се учи, мислите ли, че бащата ще се радва на сина си? Той ще бъде недоволен и огорчен. Някои ще кажат, че след дълго скитане по света, блудният син се върнал при баща си, който го приел с радост. В негова честь той закла теле и даде угощение. Блудният син се върна при баша си, но след като свърши земния университет. Той яде и пи с приятели и с млади моми. изяде всичкото си богатство и, когато остана последен сиромах, без пет пари в джоба си, отиде да пасе свине. Той научи поне един занаят — да пасе свине. Като пасеше свинете, той наблюдаваше, какво правят те. Със зурлите си те разораваха земята, като посаждаха семената на дърветата. Като падало някое семе от дърветата, чрез зурлите си едни от свинете правели дупки в земята, а други — заравяли падналото семе.

Значи, дърветата израснаха благодарение на свинете. Ще кажете, че това е свинска работа. Наистина, свинска работа е да заровиш главата на едно растение, но по- добре е да е заровена, отколкото да не е заровена. Като се върнал при баща си, блудният син казал: Татко, аз не можах да свърша онзи университет, който ти искаше, но свърших земния университет. Сега разбрах, че не съм достигнал такъв чин, за да ме считаш свой син. Синът трябва да е учил много. Понеже не можах да уча много, аз идвамъ при тебе не като твой син,но като слуга. Моят диплом е за една от най-малките служби, каквито даваш на слугите си. Големите служби нека останат за други. Като слушал думите на сина си, бащата видял, че той е дошъл до дълбоко разбиране на живота, затова го прегърнал, целунал, турил му пръстен на ръката и заповядал на слугите си да заколят най-угоеното теле за него. Синът му се върнал от странство с отворени очи, готов да се учи при баща си. До това време той никога не виждал своя баща, нито го познавал такъв, какъвто сега го видял. Той не виждал друго лице в баща си, освен строго, навъсено, което само заповядвало: Това направи, онова направи! Като му дотегнало да гледа навъсеното лице на баща си, един ден той му казал: Татко, искам да отида в света да се уча. Дай ми, каквото ми се пада, искам да придобия знания вън от тебе. Обаче, сега той видял такава любов в баща си, каквато никога не е могъл да си представи. Бащата го прегърнал, целунал и заповядал в чест на неговото връщане да се устрои голямо угощение и веселие.

В това време другият син се връщал от нивата и като видял и чул веселби, движения на хора, той запитал: Какво става? Защо се прави това угошение? Бащата отговорил: Брат ти се върна от странство, дето е свършил земния университет. За неговото връщане се дава това угощение. Като чул тия думи, по-старият син се разгневил и казал: Толкова години вече, как ти работя, но ти досега не си дал за мене такова угощение. Този, който едва ли е научил нещо, ти го приемаш с толкова големи почести. На мене не си дал нито едно теле да заколя, да се повеселя с приятелите си, а за този, който изхарчи и изпи всичко, закла най-угоеното теле. Тогава и аз мога да отида в света да ям и да пия като него. Така говорел по-големият син на баща си. Баща му отговорил: Синко, всичко, каквото имам, е на твое разположение. Сега брат ти ще те замести; той ще работи, а ти ще отидеш в света да учиш.

Това е психологическо тълкуване на състоянията на двамата синове и на бащата. Историята за блудния син и досега още се повтаря в света, вследствие на което хората са недоволни едни от други и се сърдят на Господа, на своя велик Баща, защо едни е облагодетелствувал за сметка на други, защо на едни е дал къща, пари, добри деца, а други е лишил от тия блага. Едни не се молят, не уповават на Бога, а въпреки това имат Неговото

благословение. Други се молят, водят добър живот, а въпреки това са бедни, болни. Хората се натъкват на тия противоречия и не могат да ги разрешат. — Защо? — Те не са се домогнали до ценностите на нещата. В какво седи ценността на нещата? — В любовта. Бащата казва на по-големия син: Синко, всичко, каквото имам, е на твое разположение. Аз не те лишавам от нищо Ти трябва още да учиш, да придобиеш онова смирение, което брат ти е придобил. Ти не си оше смирен. Казвам: Много блаючестиви хора има в света, но те нямат смирение. Дойде някой човек при мене и казва, че ме обича. —
— Много добре. Щом обичаш, ти вършиш една добра работа. Аз оценявам любовта ти. — Но аз искам и ти да ме обичаш. — Готов ли си тогава да оцениш моята любов? Като дойде при мене някой златар, аз ще извадя пред него своя скъпоценен камьк, защото той познава скъпоценните камъни и може да ги оцени. Дойде ли при мене човек, който не познава скъпоценните камъни, аз няма да извадя пред него своите ценни работи.

Едно американско семейство изпаднало материално толкова много, че всички негови членове дошли до голямо отчаяние. Един ден, край дома им минал един турист, който се отбил при тях да си почине. Като видял посърналите лица на децата, той поискал една цигулка да им посвири. Домакинът отговорил: Никой от нас не свири, но имаме от дядо си стара цигулка, хвърлена някъде на тавана. Ще я донесем да я опиташ. Туристът нагласил добре цигулката, изчистил я, разгледал я и останал очуден - това било цигулка Страдивариус. Той посвирил и останал много доволен от цигулката. След това предложил на домакина да му я продаде, ако не му трябва. Той казал, че цигулката е много хубава, и е готов да даде за нея голяма сума. Домакинът се съгласил на предложението на цигуларя и му продал цигулката. Ог парите, които получил за цигулката, материалните работи на цялото семейство се подобрили.

Днес всички хора имат по една цигулка Страдивариус, която са захвърлили на тавана, като непотребна. Един ден, обаче, ще дойде в дома ви някой виден виртуоз, който ще иска цигулката ви, за да посвири. Той ще стане причина да свалите цигулката от тавана. Като посвири с нея, той ще ви каже, че цигулката ви е много хубава. Тогава вие ще разберете, че в цигулката ви се крият онези условия, от които зависи вашият живот. Какво повече можете да искате от това, да дойде в дома ви един виртуоз или учен и да ви научи да цените ума си, който Бог ви е дал, и да го употребявате на място? Какво по-ценно нещо за човека от това, да знае, как да употребява сърцето си, да знае, как да се разговаря със своята душа? Няма по-велико нещо за човека от това, да чуе гласа на своята душа и да се разговаря с нея.

Мнозина казват, че душата е нешо отвлечено, невидимо, на което гласът не

може да се чуе. Според мене, невидимите неща, именно, са реални, а видимите са сенки на реалността. Зад видимите неща седят невидимите, реалните. Следователно, реалността създава видимите неща. Реалноста, сама по себе си, не може да се въплъти в никаква форма и, след като създаде безброй видими форми, тя пак остава непроявена. Колкото видими форми да създава, реалността не може да се прояви в своята пълнота. Тя всякога ще остане непроявена, все ще има още нещо непроявено от нея. Това може само да ви радва, защото пред вас се отварят бъдещи възможности. Ето, и човешкото сърдце не е проявено напълно. Днес човек издържа най-много до 41 градуса топлина. Мине ли тази граница, сърцето не издържа, и човек умира. Нормалната топлина на тялото е 37 градуса. Нервната система на съвременния човек е така устроена, че може да издържа напрежение само до известна степен. Мине ли тази граница, човек се разстройва. Всеки човекъ иска да има повече любов, но не може да издържа високата температура на любовта. Също така човек не може да издържа и високата температура на знанието.

Много отъ новите теории са недостъпни за умовете на всички хора, вследствие на което някои са разстроили нервната си система. Теорията на Айнщайна, например, създаде голямо умствено и нервно напрежение на много учени. Щом не може да издържи на големи напрежения, нервната система се разслабва, както металите се стопяват при висока температура.Мнозина се стремят към духовен живот, искат да го изучат, но се натъкват на големи мъчнотии. Те говорят за духовната любов, но не знаят каква сила крие тя в себе си. Хората не могат да издържат на материалната любов, а колко повече на духовната. Един евангелски проповедник се молил дълго време на Бога да му даде възможност да опита духовната любов. След това той разказва своята опитност. Една вечер, както се молил, почувствувал, че нещо приятно, меко се влива в него и цял го обхваща. Това състояние било толкова силно, че той паднал с лице към земята и започнал да рита. Той пак продължилъ да се моли, но желанието му вече било да се прекрати това вътрешно напрежение, което едва издържал. Голямо е напрежението, което Духът създава в човека. Малцина издържат на това напрежение. Ако някой юнак иска да се прояви в материалната любов, той може да стисне човека така, че костите му да се строшат.

И тъй, числото девет в 1939 г. означава резултат на Божествени процеси. Това число изисква съвършенство. Всички форми на физическия свят, всички чувства и мисли на човека трябва да бъдат съвършени. Това число означава завършени процеси, вследствие на което човек не може да отиде по-далеч от него. Числото три показва пътя, по който човек може да постигне резултата на числото девет. За да постигне резултата на числото

три, човек трябва да работи с три велики сили; с живота, със знанието и със свободата. Работи ли с тия сили, човек непременно ще има резултат на физическия свят. Всеки човек иска да бъде красив, да има красиви вежди, очи, нос, уста, но за да придобие тази красота, той трябва да разбира основните закони на живота. Животът не е нещо празно. Той е велика реалност, велико благо, което ни е дадено. Като изучавали живота, индусите са дошли до два важни процеса: процес на разрушаване и процес на съграждане. Според тези процеси те са разделили божествата си на две категории: едни, които работят с разрушителните процеси, а други — със съграждащите.

Съвременните хора се стремят не само към външна красота, но и към вътрешна. Вътрешната красота подразбира съвършенство. Светските хора се стремят към външна красота, а религиозните и духовните — към вътрешна. Да бъде човек вътрешно красив, това значи да е ликвидирал със своите слабости и погрешки. В един момент човек може да бъде съвършен. Ако приложи закона на любовта, на мъдростта и на истината, в един момент той може да се освободи от погрешките си, да стане съвършен. Когато работел в лабораторията си, дето правел своите опити, Едисон често цапал дрехите си. За да ги изчисти, той стъпвал на особен електрически диск и пущал ток върху дрехит си. В няколко минути дрехите му ставали съвършено чисти.

Слелователно, искате ли да се изчистите, да се освободите от погрешките си стъпете на диска на любовта и пуснете нейния ток да тече върху вас. Само любовта е в състояние моментално да изчисти човека и да го върне в положението на новородено дете. Възрастният и старият казват, че в грях ги е заченала майка им. Обаче, детето никога не може да каже, че майка му го е родила грешно и нечисто. Човек е създаден чист и без погрешки. Тъй щото, щом е създаден съвършен, той се ражда такъ. За да запази чистотата и съвършенството си, човек трябва да прилага в живота си Божията Любов. Така той ше прояви всичко красиво и възвишено, което е вложено в неговата душа. Какво говорят хората за вас, това не трябва да ви спъва. Те говорят отвън и вътре във вас, но вие трябва да различавате техния говор от този на вашата душа. Например, вие решавате да направите едно добро, но нещо отвътре ви казва: Не бързай да правиш това добро, не му е дошло времето. — Направете доброто, без да се вслушвате в този глас. Това е гласът на вашия съсед. За правене на добро няма определено време. Добро можете да правите всякога. Когато бащата прави добро на бедни деца, жена му и децата му веднага го заобикалят и започват да го съветват да не прави това. Те намират, че той не постъпва правилно. — Защо? — Интересите им се накърняват. Като прави добро вън от дома си, те се страхуват, че ще остане по-малко за тях, ще се лишат от известни блага.

Затова, именно, Христос е казал: „Когато човек прави добро, лявата му ръка да не знае това, което дясната прави". Само Бог трябва да знае за доброто, което човек е намислил да прави — никой друг. Когато обичате някого, когато искате да бъдете свободни, само Бог трябва да знае това.

Мнозина говорят за свободата, търсят я, но въпреки това не са свободни. Като разискват върху известни въпроси, хората намират, че са свободни да изказват мнението си. Да изказваш мнението си, това още не подразбира свобода. Ти си толкова свободен, колкото и онзи, който влиза в гостилницата без пари. Той е свободен да влезе в гостилницата да си поръча едно или две яденета, да си хапне от тях. Рече ли да излезе от гостилницата, той не е свободен. Гостилничарят веднага го посреща и му казва: Плати! Свободен е само онзи, който носи хляба в торбата си и, когато огладнее, сяда и яде. Този човек е свободен, защото яде от своя хляб. Яде ли от чуждия хляб и не може да плати, той не е свободен. Кое е наше и кое — чуждо? Само Божественото е наще. Човешкото е чуждо. Божественото освобождава, а човешкото ограничава. Следователно, всяко нещо, което ограничава любовта, знанието и свободата в човека, е чуждо.

И тъй, приемете ли Божественото, дадете ли му път в себе си, вие всякога ще бъдете свободни. Тогава любовта ви ще се прояви така, както слънцето проявява своята топлина и светлина. Далеч е слънцето, но голяма е любовта му. Когото срещне на пътя си, слънцето го прегръща и целува със своите лъчи. Няма същество на земята, което да не е било прегръщано и целувано от слънцето. То намира и ония същества, които се крият в тъмнина. Любовта на слънцето прониква навсякъде. За слънцето няма нищо скрито-покрито. Всеки, който се лишава от светлината и топлината на слънцето, т. е. от неговата любов, той е осъден на смърт. Светлината и топлината, това е изявление на Божията Любов. Затова е казано в Писанието: „Ние живеем и се движимъ в Бога". Това значи: ние живеем и се движим в светлината и топлината. Там е нашето място. От светлината произтича знанието. Няма ли светлина, няма и знание.

Сега, като наблюдавам лицата на хората, намирам, че някои от тях мяза по лице на блудния синъ, който се е върнал при баща си разкаян и смирен. Затова, именно, баща му го прегръща и целува и в негова чест дава угощение Лицата на други мязат по лице на по-големия брат, който, като се връщал от нивата, видял тържество в дома на баща си и навъсил лицето си, като разбрал, че това става в чест на малкия му брат, който се върнал от странство. Той останал недоволен от поведението на баща си и го осъдил в несправедливост. Защо да не светне лицето на този син, като чуе, че малкият му брат се е върнал жив и здрав? Защо и той, като баща си, не се затича към него да го прегърне и целуне?

Тази година изисква от всички хора да изправят мнението и възгледите си, които имат за Баща си. Не дръжте в ума си мслите на големия син, който не оценява живота, който се отегчава от работата си и казва, че животът му е дотегнал. Бъдете готови, като блудния син, да се разкаете и да съзнаете, че като сте яли и пили, като сте водили лек, повърхностен животъ, отклонили сте се от правия път, от великия закон на любовта. Какво е научил той от жените? Не само че нищо не е научил, но даже е изгубил свободата си. Жената е чуждо същество за човека. Сестрата, обаче, това е Божественото, което човек трябва да има общение. Търсите ли жената, търсете я като ваша сестра. Жената е слугиня, която е дошла на земята да свърши известна работа. Трябва ли да я спирате в работата й? Какво ще й допринесат вашите любовни писма? Тя работи, за да изкара прехраната си. С вашите любовни писма вие няма да й донесете нито хляб, нито вода, нито знание. Същото се отнася и до мъжа. И мъжът е слуга, дошъл на земята да работи, да свърши някаква работа, да изкара прехраната си. Трябва ли да го спирате от пътя му? Жената трябва да гледа на мъжа като на брат, а мъжът на жената — като на своя сестра, за да могат взаимно да работят, да свършат дадената им работа.

Съвременние хора не са дошли още до идеята на братство и сестринство, а се наричат ангели. Мъжът казва на жената, че е ангел, че не може да живее без нея. И жената казва на мъжа ангел, но докато се ожени за него. И мъжът, и жената са ангели без крила. Преди да се оженят, те са ангели един за друг. Щом се оженят, крилата им веднага падат. Има един начин, по който могат да израснат крила на човека за една година, даже и за девет месеца. Кой е този начин? Като приложат любовта, знанието и свободата в живота си. Знанието и свободата, това са двеге ръце на човека. Като погледне дясната си ръка, човек трябва да знае, че това е истината в него, която го прави свободен. Като поглене лявата си ръка, да съзнава, че разполага с известно знание. Това изисква съвременното възпитание — не да бъдеш господар на сърдцето и на ума си, но да знаеш, как да се обхождаш с тях. Не казвайте, че сърд- цето ви е лошо, но се отнасяйте добре съ него. Не казвайте като Давида, че въ гр-бхъ ви е родила майка ви. Не, в любов ви роди майка ви, и ще живеете по любов. Колкото да е лош животът на вашето минало, един ден той ще се превърне в скъпоценен камък. Няма да остане нещо в света, с което Бог да не примири човека, но затова се изискват дълги години. Човек трябва да мине през големи опитности и страдания, докато разбере, че всичко, което Бог е създал, е велико. Човек трябва да разбере, че от нищо не е лишен. Стремете се тази година към придобиване на Божествени неща, защото само те не произвеждат противоречия. Всяка Божествена идея носи светлина за човешкия ум и за човешкото съзнание. Ако идеята произлиза от земята, тя

носи тъмнина за човешкия ум. Всеки глас, който иде от дълбочината на земята, носи тъмнина за човека. Всеки глас, който иде от центъра на слънцето, от Божественото, носи светлина за човешкия ум. Вие ще бъдете изпитани чрез светлината и тъмнината, в които се движите. Затова е казано в Писанието: „Изпитвайте духовете"! Когато гласът иде от тъмнина, изпитвай го; когато иде от светлина, възприемай го и прилагай! Някои казват, че човек трябва да се противи на дявола, т. е. на злото в света. Не, не се противете на злото, нито се борете с него, но извадете огледалото си и го накарайте да се огледа. Огледа ли се, злото веднага ще избяга. Следователно, щом дойде изкушението във вас, веднага извадете огледалото си и наблюдавайте, какво ще стане. Чудотворно е това огледало. Огледа ли се изкушението в огледалото ви, всичко се разрешава. Огледалото е светлината на живота. В тази светлина ние се оглеждаме. Дето е светлината, там е огледалото.
Бдете свободни да проявите любовта си тази година така, както никога не сте я проявявали. Това значи: проявете любовта си в Светлината на живота. Проявете мислите и постъпките си в светлината на живота. Проявете свободата си в светлината на живота. Радвайте се на всичко, което правите при тези условия, без да съжалявате някога. Каквото направите, знайте, че има Един, Който постоянно ви наблюдава. Той е Онзи, Който ви обича и Който живее във вашия ум и във вашето сърце. Тои говори тихо на ухото ви, като ви показва начин, по който можете да изправете живота си. Ако Го слушате, животът ви ще бъде изправен, няма да има плач. Тази година не трябва да плачете. Който не се е доизплакалъ, той има право да плаче; който се е доизплакалъ, той требва да пее. Желая ви, тази година да се подмладите. Любовта подмладява човека. Тя доставя необходимите вещества за подмладяване; знанието прилага тия вещества, а истината ги показва. Любовта е козметиката в живота. Знанието ще приложи красивото, а истината ще покаже това, което е изработено, за да може, който види, да каже: Ето човекът! С други думи казано: Облечете се с хубавата премяна на любовта, в красивия живот на мъдростта и в удобните кройки на истината. Само истината може да даде красиви линии на очите, на веждите, на носа, на устата на човека.

И тъй, понеже 1939 г. е епохална, желая ви разумно да използувате всички условия, които тя носи. Ако не ги използувате, същите условия ще дойдат пак, но в 1999 г. Вие сте работили стотици години, именно, за тази година. Ако тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-големи постижения от тия, които сте имали от времето на Адама до днес. Като мине това време, ще се убедите в истинността на думите ми. Благото, което тази година носи е резултат на Божието Слово, на Великото в света. Всички трябва да работим за възстановяване на Царството Божие и Неговата правда в нашите умове, сърца и души. Приложите ли това нещо

в живота си, ще бъдете радостни и весели. През тази година не се позволяват никакви оплаквания.

Желая ви, тази година да се запалите със свещения огън на любовта. Желая ви, ако не можете изведнъж да реализирате стремежите на вашата душа, поне да ги посадите. Желая ви да посадите своите добри мисли, чувства и постъпки и, като ги поливате грижливо, да видите, че сте реализирали нещо. И тогава, като си замине тази година, да бъдете доволни отъ себе си, че сте постигнали нещо. За онези, които изпълняват изискванията на 39. година, тя ще се продължи и в следващата. За онези, които не изпълняват великите закони, ще дойде 1940 г., която завършва на края с нула, с яйце. Значи, през тази година човек трябва отново да мъти това яйце, докато се излюпи. За да реализира своите желания, той трябва да чака добри условия на живота, които ще дойдат едва през 1999 година. За онези, които слушат и изпълняват това, което им се говори, ще бъдат постоянно в 1939 г. За тях ще се заколи най-угоеното теле и ще им се даде угощение. Всички, които присъствуват на Божествената трапеза, ще бъдат благодарни за онова, което им е дадено.

Дръжте в ума си мисълта: Пътят на Божията Любов е осъя съ всички възможности и условия за постижение.

Беседа отъ Учителя, държана на
1 януарий. 1939 г., 10 ч. пр. об.
София—Изгрев.

1939_01_01 Големият брат
Издание 1939г., София КНИГА: Големият брат, 2 извънредни беседи

ГОЛЕМИЯТ БРАТ

Тази вечер сте се събрали да посрещнете новата 1939 година. Числото 39 е образувано от 3 и 9, които са резултати. Числото осем в 1938 г. представя старата майка, която лесно решава въпросите: който ще се ражда, да се ражда; който ще умира, да умира; който ще осиромашава или забогатява, да осиромашава и забогатява. Тя лесно реже конците, не мисли много. Обаче, новата година, която иде, е снизходителна към всички. Тя крие в себе си нещо велико и красиво. Изобщо, числата 3 и 9 съдържат трите велики добродетели — любовта, мъдростта и истината, а същевременно и живота, знанието и свободата. Числото девет представя още човешката глава, т. е. проявения човек, резултат на творческия принцип, чрез който се изявява Божията сила в света. Числото девет представя крайния резултат на всеки живот. Никой не може да отиде по-далеч от числото девет. Тъй щото, новата година отнема на човека всички възможности да проявява своите стари навици и погрешки. Който иска през тази година да продължава по стар обичай да греши, той ще фалира. Новата година носи всички условия за добър живот. Който иска да живее добре, да проявява своите добри мисли, чувства и постъпки, той ще намери благоприятни условия за това, именно, тази година. Който мисли да продължава своя стар живот, пълен с лоши мисли и желания, той ще се разтопи като лед и ще се изпари като вода.

Новата година е за добрите хора. Тя носи благоприятни условия за посаждане на всичко, което ви е дадено. През тази година трябва да извадите от хамбара всички хубави семена и да ги посадите на нивата си. Нивата представя човешката душа. Тази нива е светът, в който човек живее. Като уподобяваме душата на нива, ние имаме пред вид само външното ѝ облекло. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, щото даде своя единороден Син в жертва, да не погине всеки, който вярва в Него".— Кой свят възлюби Господ? — Светът, който е в човешката душа. Значи, Бог е възлюбил разумната душа, която се проявява. Казано е същевременно, че Бог е възлюбил истината в човека.— Къде е истината? — В човешката душа. Истината не може да се прояви вън от душата. Който търси истината, първо той трябва да намери душата, т. е. да съзнае, че има душа и живее в нея. Душата говори на човека чрез всичко, което го заобикаля. Слънцето, което грее; вятърът, който вее; реките, които текат; цветята, които растат, това е все говор на душата — великата майка на човечеството. Тя се грижи за него по различни начини. По нейна заповед слънцето грее, вятърът вее, изворите бликат, плодовете зреят. Душата е

проявеният Бог в човека. Когато човек не слуша душата си, тя се оттегля от него, и той се стопява, както ледът — от слънчевите лъчи. Душата може да стопи човека на своя огън, както вие топите восъка. От стопения восък тя прави нови форми дотогава, докато ги хареса. Тази година ще бъдат излети много добри хора, т. е. добри хора ще се родят.

Като знаете това, бъдете готови тази година да ви стопят и отново да ви излеят. Това ще стане с мнозина, но не с всички. Нищо страшно няма в стопяването и изливането на новите форми. Това не означава умиране. Има нещо страшно в света, но то не е в умирането. Страшно е, когато човек влезе в противоречие със себе си. Има едно противоречие в света, което произлиза от яденето в широк смисъл на думата. Казано е, че Бог създаде света в шест деня, а в седмия си почина. За всички дни Той се произнесе, че това, което създаде, е добро. За втория ден, обаче, Бог не се изказа. Този ден има нещо общо с храненето. Ето защо, тази година си е поставила за задача да възпита човека в храненето. Тя съветва човека да не преяжда. Тя му казва да яде само ония храни, които обича, да се облича с такива дрехи, които обича; да чете книги, които обича; да дружи с хора, които обича. В храненето човек може да се поправи, само когато свърже устата си с ушите. С други думи казано: човек може да изправи живота си чрез словото. Каквото говори, той трябва да слуша. Вслушва ли се в думите си, преценява ли ги, той може да се поправи. Не се ли вслушва в думите си, не ги ли преценява, той не може да се поправи, не може правилно да се развива.

И тъй, тази година говорете само онова, което сте чули от себе си. Щом сте казали нещо, което е минало и през вашите уши, можете да го кажете на всеослушание, целият свят да го чуе. Не е ли минало през вашите уши, задръжте го в себе си. Новата година ще бъде една от добрите и плодородни години. Бъдете будни, да съберете храна в запас, да имате за другите години. Сега вие сте в Египет, когато Иосиф предсказа, че ще има седем плодородни и седем неплодородни години. За добрите хора тази година е една от плодородните. Те трябва да си съберат храна за неплодородните години, които ще дойдат. Не вземайте думите ми в буквален смисъл. Аз не говоря само за физическото плодородие.

Като се говори за глад, за сиромашия, за смърт, хората започват да се страхуват. Страшна е смъртта, но човек трябва да знае, за какво умира. Добре е понякога човек да умре, но за какво? За пиянството, за сиромашията, за лъжата, за невежеството. Добре е човек да живее и да възкръсне, но за какво? — За знанието, за светлината, за свободата, за живота, за любовта. Без любов животът няма смисъл. Без светлина и знание животът няма простор. Без свобода животът няма постижения. Да

умре човек, това значи да се откаже от своите недъзи, от злото в света. У - мира, т. е. човек отива в света да учи. Да възкръсне човек, това значи да живее за доброто, за великото в света. Като прилага законите на доброто, човек трябва да посвети голяма част от живота си на любота, на мъдростта и на истината. Любовта ще му подари живота, мъдростта — знанието и светлината, а истината — свободата. Само при това положение човек ще се научи да обича Бога и хората, да разбира любовта.

Какво значи, човек да обича Бога? Да обича човек Бога, това значи, да Го вижда навсякъде. Търси ли Го вън от себе си, човек никога не може да Го види. Как може да Го види отвън, щом Той живее в него? Кой може да види лицето си? За да види лицето си, човек трябва да има огледало. Всички хора едни за други са огледала, в които могат да се оглеждат. Следователно, като обичате един човек, вие се оглеждате в него като в огледало. Пък и този, когото обичате, също се оглежда във вас. Като се види в някое огледало, човек се радва. — Защо? — Защото вижда Божественото в огледалото. Образът, който вижда в огледалото, е чист, неопетнен. — Защо? — Защото никой досега не е могъл нито да го пипне, нито да го прегърне. Кой човек е могъл да прегърне своя образ в огледалото? Вие може да си съставите понятие за Божественото като образ, който само се вижда, но не се пипа, не се хваща, не се прегръща, нито целува. Направите ли най-малкия опит да се докоснете до този образ, той моментално изчезва.

Сега, ако ви питат, защо трябва да обичате, ще отговорите: Човек трябва да обича, за да вижда Божественото навсякъде. Не Го ли вижда, той няма живот в себе си. Без любов животът няма смисъл. Тази година трябва да дадете път на любовта в себе си, за да се влее струята на великия живот във вас. Мнозина се страхуват от любовта, наричат я огън всепояждащ. Не, огънят на любовта гори, без да изгаря. Като посветите живота си на любовта, ще разберете, че имате сила да носите мъчнотиите си. Като посветите живота си на мъдростта, ще разберете, че имате знание и светлина да виждате ясно нещата. Като посветите живота си на истината, ще разберете, че имате свобода. Силата дава възможност на човека да преодолява трудностите в живота. Знанието осветява пътя на човека. Свободата дава възможност на човека да се прояви. Някой казва, че е свободен да изкаже мнението си по някой спорен въпрос. Това не е никаква свобода. Свободно говори само онзи, който може да каже на умрелия да стане от гроба и да започне нов живот. Каже ли му да стане, а той продължава да лежи в гроба, това не е свободно говорене.

Сега, аз желая на всички присъствуващи да излезете от гробовете си. Не е въпрос телата ви да възкръснат. Не, душата ви трябва да възкръсне. Да

възкръсне душата ви, това значи, да се прояви. Велико, красиво нещо е човешката душа. Да се прояви душата на човека, това значи да се дигне надгробната плоча, която я затискала от хиляди години, и да се събуди от дълбокия сън. Събудете се от тоя сън и не спете вече! Заспите ли, големи нешастия ще ви сполетят. Не заспивайте на места, дето минават крадци и разбойници. С други думи казано: никога не допущайте в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърдцето си нито едно отрицателно чувство, които от една страна обират хората, а от друга — обвиняват мирните пътници в кражба и злосторство. Искате ли да запазите съзнанието си будно, никога не допущайте крива мисъл по отношение на Божественото в света. Не питайте, защо са допуснати страданията и нещастията в живота. Не питайте, защо едни хора са създадени добри, а други — лоши. По естество човек е създаден добър. Когато се проявява някога лош, причината за това е той сам. Божията ръка не е взела и не взема никакво участие в страданията и нещастията на хората. Човек е създаден добър, но ако той доброволно не иска да се прояви такъв, насила никой няма да го застави да прояви своето естество. Да прояви доброто в себе си, това е право на човека. Ако не го прояви, той носи отговорността, че не се е проявил такъв, какъвто е създаден.

Следователно, новата година иска от всички да се проявите такива, каквито сте създадени, т. е. да проявите доброто в себе си. Всеки трябва да прояви любовта на сърцето си без страх. Ще кажете, че хората не ви обичат. Не е въпрос в обичането. Днес от човека не се изисква толкова любов, колкото умение да преценява любовта. Ние сме в епоха, когато трябва да преценяваме любовта. Ще кажете, че трябва да се възлюбите едни-други. Не, докато не цени любовта, човек не може да люби. Невъзможно е да любиш човека, докато не цениш душата му. Любовта е възможна само тогава, когато се научите да цените човешката душа. Да ценим човешката душа, това значи, да познаем в нея Божия образ. Щом познаем образа на Божественото, ние ще почувстваме любовта Му. Няма по-велико нещо за човека от любовта. Запали ли се човек веднъж от любовта, повече не трябва да го палят. Ето и слънцето, веднъж запалено, никой повече не го пали. То е запалено от милиони години насам и постоянно гори. Същото се отнася и до човека. Той е запален с Божествената запалка на любовта още при създаването му, но и до днес продължава да гори. Никой не е в състояние да го изгаси. Дето и да го турят, той няма да изгасне. Топлината, която човек има, е в състояние да разтопи всички надгробни плочи, турени върху него.

Единствените неща, от които човек не трябва да се плаши, това са любовта, знанието и светлината и свободата. Единствените неща, от които човек трябва да се плаши, това са безлюбието, невежеството, робството и

ограничението.

И тъй, числото 39 в новата 1939 г. представя двама братя: тройката е братът, който живее в Божествения свят; деветорката е големият брат, който живее на земята и ръководи цялото човечество. Този брат иде сега в света да помогне на всички страдащи.
Пригответе се да посрещнете този брат и да се запознаете с него. Идната година той ще си замине, а ще дойде баща му. Докато е още на земята, между вас, радвайте му се и го посрещайте добре. Вие трябва да го срещнете през тази година поне няколко пъти. Интересувайте се от неговата любов, от неговото знание и от неговата свобода. Щом придобиете това, вие ще разберете смисъла на стиха: „Бог толкова възлюби света, щото даде своя единороден Син в жертва, да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен".

Сега, поздравявам ви с вашия голям брат и ви пожелавам да го посрещнете с любов, да му отидете на гости, а също така и той да ви посети. Да посрещнете своя голям брат, това значи да съедините на едно място физическия, духовния и Божествения свят.

Беседа от Учителя, държана на
31. XII. 1938 г. 12 ч. в
София — Изгрев.

1939_01_04 Здравословното състояние на човешката душа
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г.
КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

ЗДРАВОСЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Сряда, 5 часа сутринта.

Отче Наш

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху здравословното състояние на човешката душа.

Човек може да изгуби здравословното си състояние. Нещата може да се изгубят. Не разбирам нещата чисто на физическото поле. Нещо, което носиш, може да го изгубиш. Не че тъй е определено. Може би условията, при които живееш, са такива, турил си нещо в джоба, джобът ти е скъсан. Туриш нещо ценно в джоба си, изгубиш го. Искаш да знаеш, защо си го изгубил. Какъв отговор ще си дадеш? Че си бил невнимателен. Ако туй нещо е ценно, трябва да го туриш на някое място, дето да не се изгубва. Имаш здраве и него може да изгубиш. Това са здравословни състояния. Сега ще изучим научната страна, туй, което можем да придобием за здравето. Всеки ден трябва да прилагаме нещо. Вие мислите, че онова здраве, което имате, саму по себе си иде. Вие го мислите. Един богат извор, ако представим здравето като един извор, то ще тече, но ако твоето здраве е обосновано на една щерна или на една каца вода; ако ти го пуснеш, тогава за колко време ще продължи здравето да тече? При това, във физическия свят имаме много работи, които ни навеждат към здравословното състояние. Ще гледаш, имаш някой път каца, ще гледаш да се не разхлатавят обръчите, понеже съдържанието, което е в кацата, ще изчезне. Трябва да се спазват ония правила, ония закони, по които се ръководи вашият живот. На новороденото дете какво трябва? Преди да се е родило детето отговорността лежи на майката. Майката трябва да бъде здрава. Преди да се е родило детето майката е отговорна. Нейният ум, нейното сърце, нейните постъпки трябва да бъдат здравословни, нищо повече. Сега може да преведете: една мисъл щом е здравословна, тя ще бъде здрава. Щом едни чувства са здравословни, ти ще бъдеш здрав и щом постъпките са здравословни, ти ще бъдеш здрав. Това са три основни правила. Щом детето се роди, майката се освобождава вече, ако тя си изпълнила длъжността. Като се роди детето от какво се нуждае? – От въздух, от чист въздух. Майката посторонно става условие. Майката не трябва да постави детето в студен въздух или много горещ въздух. Майката

трябва да бъде умна, да постави детето си в ония здравословни условия. Вие искате, по някой път, да вземете грижа за себе си, казвате: „Господ ще уреди всичко туй.“ То е право, Господ ще уреди, Той всичко ще уреди, но и ние трябва да уредим нещата. Професорът, който предава някоя лекция, научил се много добре, предава я много добре, но ако учениците не слушат и не може да разберат тази лекция, знанието на професора какво ще ги ползува? Има две крайности: Да не предаде лекцията добре, а може и да я предаде добре. Казвам, вие сега трябва да знаете какво ви трябва.

Да кажем, аз тегля една линия. Какво означава тази линия? Или тегля [още] една линия. Имате една точка. Това е един триъгълник. Не е оставена основата на този триъгълник. Какво означава този триъгълник? Знаете колко време ви взема да обходите едната страна на триъгълника. То е като модел. Някой път, някои работи вас ви се виждат много лесни. Като се разправя, са много лесни, но ако ги приложите на физическото поле, са мъчни работи. Я се опитайте да се нарисувате. Някой път, вие си давате мнението, че някоя картина не е нарисувана. Я нарисувайте, да видите какво е изкуството. Или, някой път, си давате мнението, че някой не свири добре. Я се опитайте да свирите. Трийсет сантиметра е дълга опашката на цигулката и 30 години тебе ти трябва да се научиш, да изучиш, тия 30 см, какви възможности се крият в тях. Щастието на един цигулар е скрито в 30-те см на цигулката. Ако знае точно математически да си туря пръстите на място, той е отличен цигулар, но ако пръстите не падат на място, няма да бъде отличен цигулар. Че вие имате една цигулка, на която вие трябва да свирите. Вие живеете, вие сте един цигулар. Животът – това е репертоарът ви, който сега изучавате. Казвате: „Да живеем добре.“ Цигуларят, като дойде да свири, има репертоар, избира. И вие имате репертоар, във вашия живот. Казвате: „Трябва да се живее.“ Какви ви са парчетата? Какво е първото парче, което трябва да свири религиозният човек? Като станеш сутрин, кое парче ще свириш на себе си? Най-първо ще свириш, ще се молиш. Ще свириш парчето на молитвата и ще го изсвириш много добре. Казвате: „Да се молим много добре!“ Как ще свириш? Туй парче няма да го свириш, да мислиш, че Господ е някъде в центъра на земята. Вие ставате сутрин и се навеждате. Навеждате се и търсите Господа в центъра на земята, прегърбили сте се надолу и гледате. Казваш: „Не ме послуша Господ.“ Ти надолу си се навел. Този цигулар не е свирил хубаво. Някой пък дигне главата си нагоре и казва: „Господи, кое е вярното от тия, двете положения?“ Когато говорите на някой ваш приятел, нали го виждате? Следователно ще вземеш едно положение, щото като говорите, да достигнат трептенията на вашите очи до неговите уши, да разбере. Казвате: „Онова, което говорих, разбра ли го?“ Нито той го е

разбрал, нито вие. Сега, когато се молите на Господа, Той ли трябва да ви разбира или вие трябва да Го разбирате? Ученият ли трябва да разбира невежия или невежият трябва да разбира учения? Кое е по-хубаво? Ученият човек всякога разбира работите. Господ ни разбира много добре, ние трябва да Го разбираме. Казваме: „Господ не ме разбра." Значи ние се поставяме по-високо. Ние Го разбираме, а Той е невежа, не ни разбира, трябва да Му говорим, за да ни разбере. Тогава какви са нашите отношения към Бога? Най-първо ни съдят, че Бог ни разбрал, а всички вие не сте Го разбрали. Той ви разбира, понеже направил света с всичките негови удобства, вложил всичките възможности и условия, за да се развиваме. Вие трябва да проучвате тия условия.

В новата година, какво ви трябва? Какво ви трябва за тази година? Какво ви трябва за тази година. На ученият му трябват книги. На младата мома какво ѝ трябва? Дрехи ѝ трябват. Младата мома иска да има хубави дрехи. На гладният какво му трябва? – Хляб. На болният какво му трябва? – Здраве. Сега не трябва ние да говорим за болните хора, те се изключват, извън живота са. Вие как схващате болестите? Как схващате, че някой път се разболеете? Някои от вас казвате „ясновидци", но някой път седиш и казваш: „Не съм разположен." Как схващаш, че си неразположен, не го виждаш? Или някой път казвате: „Ще се разболея." Къде го схващаш, къде го усещаш туй? Не го виждаш и казваш, че ще се разболееш. Душата вижда всичките неща. Видими са за онези, които виждат, а нещата са невидими за онези, които не виждат. За слепия нещата са видими. Той може да ги набара с ръката си. Той вижда онова, което побарва, а което не е видял, значи е невидимо. Той познава едни свойства, че нещата са твърди, топли, студени. Всички неща, които се виждат, са твърди, студени и топли и по тази твърдост, по тази студенина и топлина той разбира предмета като го пипне. Аз съм гледал гъските. Гъските минават за много глупави. Казвате, че гъската не мисли. Много добре разбира гъската. Хвърлете царевично семе, ще го глътне. Хвърлете ѝ бобено семе, като го пипне с клюна си, пусне го. Тази гъска разбира кое е за ядене. Като пипне бобеното зърно, казва: „Не е заради мене." Как познава гъската, че този боб не е заради нея. Сега нещата ние ги разбираме, в някои отношения. Разбираме теоретически, имаме известни познания, но нямаме практическо приложение. Положете основа, че от вас зависи, какво състояние да имате. От онзи учител, който влиза в класа, от него зависи, какво отношение да имат учениците към него, но в първия момент. Ако той разбере онзи момент, хармоничния момент, всичко тръгва хармонично, но ако учителят е избрал един дисхармоничен момент, работите мъчно може да се поправят. Представете си, че всичките ученици в един клас влизат. Някой с по една кофа ги полее, с вода. Трийсет ученици, всичките поляти с по една кофа вода, влиза професорът да им

говори. Той трябва да иде да им каже да се преоблекат със сухи дрехи. Тъй както са овлажнени учениците, не може да им преподава. Те, защо са позволили да ги накваси онзи човек. Този въпрос, той е изчерпан, фактът е станал, тези ученици са наквасени. Какво трябва да прави с тях?

Та ви казвам сега: Мокри в класа не влизайте. Всеки, който е мокър тук, сутрин да не идва. Щом имаш в себе си едно недоволство, в себе си ти си мокър. Каквото и да е недоволство – това е мокрота. Щом си много сух, пак не влизай. Ако си много студен, не влизай и ако си много горещ, пак не влизай. Сутрин ще си промениш температурата. Ако имаш 39 или 40 градуса, не влизай в класа. Ако имаш 30 или 29 градуса, пак не влизай в класа, ти не си готов. Трийсет и седем градуса е нормалната температура. Тази година свършва на 39. Числото 39 е щастливо. За човека 39 не е щастливо, при неговата температура е нещастие 39 градуса. Да обясня. Най-щастливото число е то. Отвън, в природата, имаме налягане. А отвътре навън имаме напрежение. В душата има напрежение да се разшири. Напрежението да се разшири, да му се даде простор. Ако нямаше налягане отвън, формата, в която е поставен, може да се пукне. Някой път, имате кръвоизлияние. Какво е кръвоизлиянието? В онзи индивид се яви желание да се разшири повече отколкото трябва. В туй напрежение се пукат капилярните съдове и кръвта излиза. Значи ако напрежението отвътре е много силно, ти ще се пукнеш. Ако налягането отвън е по-голямо и ако ти не противодействуваш на това налягане, ти ще се спитиш. Налягането образува спитяване.

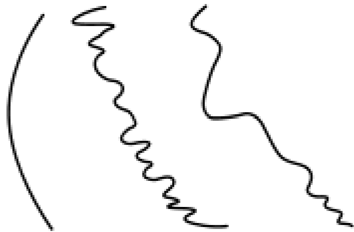

Ще гледаш две неща: да се не пукнеш, напрежението ви да не бъде голямо отвътре и да гледаш да се не спитиш. Щом говорим за спитяване, налягането отвън е силно. Туй налягане отвън не трябва да бъде силно. Външното налягане трябва да се уравновеси с вътрешното напрежение, тогава вече имаме една правилна форма. Показва, че има един закон на равновесие. (Кривата гладка линия) А другите две криви линии показват дисхармония. Първата линия показва равновесие. Но туй равновесие се произвежда от какво? Трябва да разсъждавате. Нещата трябва да се наблюдават и трябва да се съпоставят. Да кажем ти си един музикант, искаш да пееш. Дайте тона „до“. Този тон, според сегашната мажорна гама, не е основен, защото основен тон е този, с който започва животът. Животът си има основен тон. Любовта си има основен тон. Човешката мъдрост има основен тон. Човешката справедливост има основен тон.

Всичко си има основен тон. По някой път, човешката справедливост е построена върху известна гама. В природата има доста гами, които трябва да ги изучавате. Ако работите ви не вървят по една гама, по един начин, ще употребите втори, трети, четвърти, разни начини ще употребите. Добрият живот значи: трябва да бъде[те] един отличен музикант, трябва да бъдете един отличен художник. Вие трябва да турите всяка една дума на нейното място. Ставате сутрин и сте неразположени. Неразположението ви може да произтича, че вечерта не сте яли добре храната си и не е добре сдъвкана или не е хранителна, или между вас и храната няма съответствие, или че храната не я обичате или че тя не ви обича. Да допуснем сега, само за обяснение, че сте яли биволска пастърма, 20 годишна суха, биволска пастърма. Ставате сутрин неразположени, че една дума, която вас са си казали, вие сте възприели чрез ухото си и тя ви причини едно неразположение – двайсетгодишна биволска пастърма влязла чрез въздуха. Или пък сте видели някой образ, нещо грозно, че и то е биволска пастърма, която влязла през очите във вас и вие сте неразположени. Питам сега, защо не смените тази форма? Дойде една лоша дума, спрете [я] във въздуха. Тази пастърма е несъвместима. Дойде някой сега да ви каже, че пастърмата може да се облагороди. Но аз досега, както съм изследвал биволската пастърма, след като се облагороди, тази пастърма, тя ще ни костува толкова скъпо, че не струва даже което сме изхарчили заради нея.

Срещам веднъж един мой познат, че ми разправя: „Неразбран човек е той. Ти му говориш, той куха глава, не ме разбира." Аз му казвам: „Ти разбра ли го? Ако ти беше го разбрал, ти не щеше да му говориш." Ако разбираш човека, два момента има: ще му говориш, някой път, на човека, и няма да му говориш. Ако разбираш човека, някой път ще го пипаш, някой път няма да го пипаш. Нямаш право да го пипаш. Няма да го пипаш, понеже е с охлузена кожа. Всяко пипане ще причини болка. Ако ръката му е здрава, тогава ще го хвана за ръката и ще се ръкувам. Някой път е така наранена, казва: „Не ме пипай." Има нещо в човека, което не трябва да се пипа. Не само тялото му, но духовното му тяло, по някой път, излиза извън физическото тяло и тогава вие се намирате в едно особено състояние. По някой път, вие, като станете духовен, искате да излезете в света с духовното си тяло, да се покажете, колко сте добър. Какво ще разберат хората, като видят вашето тяло? Ще ви попипнат. Всяко пипане ще ви причини голяма болка. Духовното тяло не обича да го пипат. Искате вие да се прегръщате, да се целувате, то е така, но в невидимия свят целувки няма. Вие сега разбирайте, всяко нещо, което се пипа, се разваля. В невидимия свят има преливане. Две същества, като се срещнат, ще се прелеят едно в друго. Ако вземете две шишета пълни с вода, вземете по-голям билник и налеете шишетата. Казвате: „Те се изгубиха." Те се обичат.

После изливате едното шише в другото и обратно, то е запознаване в духовния свят. Щом искат духовният свят да ги запознае, намѝри едно по-голямо шише и ги налива в него. Те, като се разбират, ще се поставят и двата в шишето, после ще си тръгнат по пътя. А пък на земята двете шишета, като се срещнат, ще се прегръщат, но не се разбират. Та сега постоянно питате: „Не трябва *ли* да прегръщам някого?“ И да го прегръщаш, нищо няма да научиш. Ако аз прегръщам една книга, какво добивам? Прегръщам Библията. Седи при главата ми. Но ако ти прегръщаш Библията, какво ще научиш? Библията не иска прегръщане, четене иска. Ще отвориш, ще четеш, ще разбираш. Сега казвате: „Не трябва *ли* да се прегръщаме ние?“ Никакво прегръщане! Може, изключителна работа когато носиш, но за да го разбереш, трябва да го четеш. Никакво прегръщане! Невежите да се прегръщат и целуват, а учените да се четат и изучават. Сега, да кажем, гледам тази книга, гледам колко учена е тя. Ако вземете, че гледате някого, какво ще придобиете? Казвате: „Колко е хубав“, но не го пипате. Защото, ако дойдат десетина души и всеки да си тури ръката на дрехата и каже: „Колко си хубава“, ще се изтрие дрехата. Даже, мисля, турците имат един камък в Мека, на който се покланят и го целуват и от хиляди години, като са ходили да целуват камъка, той се е вдлъбнал, изтрил се е камъкът от целувки. Сега вие ще попитате какъв е смисълът на живота без целувки? Вие не разбирате. Съприкосновение с природата има. Виждаш един човек – съприкосновение има. Слушаш един човек – съприкосновение има. Хващаш се за ръката. Било е време, когато хората се поздравявали с езика си, изплезвали са си езика навън. Казвате: „Който си изплези езика, кеври ми се.“ Какво означава „извади езика си“? Изваждаш езика си, подиграваш се. Децата често, като те видят, ще си изплезят езика. Туй считате, че не е естествено. В живота щом дойде едно животно, с езика си близне го, помирише го по главата, помирише го навсякъде надолу по краката и от миризмата, туй животно си съставя едно понятие. Та, помирисването, когато някой иска да целуне някого, показва, че чрез целувката ще познае каква е температурата на неговото сърце. Затова се целуват хората. Измерване на температурата става. Научно тогава, ако искаш да измериш температурата, ще го целунеш по устата и ще познаеш колко градуса има. Ако има 37 градуса, нормално е положението или някой път ще измервате температурата на човека чрез речта си. Някой човек, като говори, казвате: „Груба е речта на този човек.“ В какво седи грубата реч? Грубата реч седи, че няма тази температура речта. Казвам, когато говорите, произнасяйте всяка дума тихо, учете се. По някой път започнете да произнасяте думата „любов“. Казваш „любов“, чувстваш, че не е правилно. Пак казваш думата „любов“, пак чувстваш, че не е правилно. Да се запознаете дали сте произнесли думата правилно, почнете, някой ден, когато започнете да произнасяте, кажете думата „любов“. Ако може да произнесете правилно

думата „любов“, онези, които са турили влагата, щом чуят, ще се оттегли и небето ще се изясни. А пък достатъчно е двама души да си кажат две горчиви думи, ако времето е хубаво, като кажете две горчиви думи, веднага небето ще се затвори. Щом двама души се скарат, те покриват небето, да не би да видят туй, което става, затова именно облаците идат да покрият земята и каквото е видимо тук, да го не виждат. Каквото имаме тук, скандали, да се не вижда, преди да излязат, беше покрито. Всичките скандали сега идат и тук, при новата година хората придобиха нещо и времето стана хубаво. Щом кажете една неестествена дума, вашето небе се покрива. Аз ви говоря за един закон, който е много верен. Щом кажете една горчива дума вашето небе ще се засенчи. Казвате: „Тъмно ми е, неразположен съм.“ Казали сте нещо или някой е казал нещо заради вас. Вие трябва да кажете една хубава дума, за да се изясни вашето небе. Та, през тази година да имате отношения, като добри синове. През цялата година нито едно горчиво чувство да не влезе в сърцето ви. Нито една горчива мисъл да не влезе в ума ви. Нито една груба дума да не посети душата ви, нито една жестока дума да не посети вашия дух. Ще дойдат отвън, ще бушуват около вас, тъй както бушуват вълните около един параход. Но нито една от тия вълни да не влезе през някоя цепнатина вътре в парахода. *Любовта я разглеждайте от две гледища.* Онова, което Бог ви праща, да бъдете готови да го възприемете и да го преценявате хубаво. Много пъти Бог ви праща благословения и вие сте недоволни от Божиите благословения. За пример, ако вие намерите едно житено зърно, ще бъдете недоволни. Казвате: „Да беше някой скъпоценен камък. Защо ми е, какво ще направя с това житено зърно?“ Едно житено зърно съставя една шестнайсет хилядна от килото. Едно кило колко се дава? Пет–шест лева, 16 хиляди зърна има. Един лев има сто стотинки. Едно житено зърно, ако го намериш, не го пренебрегвай. Като намериш туй житено зърно, тури го в джоба си. Ако ти отиваш и намериш туй житено зърно, то казва: „Ще сполучиш!“ Ако носиш тия думи, ще сполучиш. Ако отиваш на училище, ще сполучиш. Отиваш да се молиш, ще сполучиш. Отиваш да се лекуваш, ще сполучиш. Отиваш в някое предприятие, ще сполучиш. Станеш сутрин, какво трябва да си кажеш? От невидимия свят, като станете, през тази година, поставете вашето съзнание спокойно и веднага ще чуете един поздрав, едно изречение ще ви дойде в ума. Запишете си го в книжката. Всяка сутрин запишете поне по едно изречение. Триста шейсет и пет деня. Вие първия ден пропуснахте, имахте такова изречение, във втория ден пак имахте и в третия ден, днес е четвъртия ден. Целият четвърти ден сме най-близо до слънцето.

Та казвам, ако не чуете нищо, отворете си поне Библията, някоя книга, някое изречение. Прочетете от нещо някъде. Отворете си на някое място и прочетете каквото и да е. Но най-хубавото е, щом се събудите, гледайте

вашето съзнание да бъде тихо и спокойно. Някой път ще ви дойде много хубаво изречение. Спрете се, запишете си го. Туй изречение ще ви бъде като талисман през целия ден, то ще ви бъде една подкрепа, един кредит от невидимия свят.

Като дойде Христос до гроба на Лазаря, казва му: „Лазаре, стани!“ И Лазар веднага стана и излезе. Но като излезе отвън, този Лазар, понеже беше увит, казва Христос: „Развържете го сега.“ Та вие трябва да станете, да имате вяра, да ви развържат. Човек някой път има много превръзки. Умрелите хора, които погребват, все имат някои превръзки. Ония изречения, които невидимия свят изпраща, с тях се подкрепя животът. Тъй, както слънцето безброй лъчи ни изпраща и от които нашето тяло живее, пък и умът ни добива своето знание, така и Божественото Слово постоянно тече. Човек трябва да се постави в туй положение, дето да е отворен прозорецът. Прозорците на ума трябва да бъдат отворени, за да проникне Словото. Като проникне, душата знае как да възприеме това Слово. Христос е казал: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога.“

Та казвам, от чисто научно гледище този триъгълник означава едно грамадно пространство от 92 мили. Може да означава едно малко пространство, един километър, два или три километра, но тъй ние разбираме света в проекция. За пример, носът е една проекция на човешката интелигентност. Значи, твоят нос добива една интелигентност, показва силата, с която си свързан. Носът ти показва кредита, който имаш от невидимия свят. Що е носът? – Широчината на носа показва кредита, който имаш от невидимия свят. Широчината показва здравето. Правата линия на носа показва силата на човека. Носът, както расте надолу, показва неговата сила. Широчината показва устойчивостта, здравината на тази линия. Когато носът се стеснява, тази здравина изчезва от човека. Горната част на ноздрите означава силата на човека, относителна е тя. Не е в големината на носа. Има и мъртви носове, има и живи носове. Живият нос е, когато ти мислиш, когато ти наблюдаваш и се стремиш към всичко добро. Тогава носът е жив. Щом удариш през просото, не мислиш, носът е мъртъв. И ухото трябва да бъде живо. Живото ухо е, което слуша. И всяко нещо, което чуеш, преценяваш. И ухането може да бъде мъртво и живо. Ако всяко нещо, което близнеш с езика си, преценяваш, радвай се, като близнеш. И като преценяваш с езика си, радвай се. Казвам, всичко в нас трябва да оживее. Очите трябва да оживеят, да виждат хубаво. Ушите трябва да оживеят, да слушаме красиво. Носът трябва да оживее. Уханията, които идват от природата, да ги чувствуваме, езикът ни трябва да оживее, всичко в нас трябва да оживее. Здравето не е нищо друго освен едно вътрешно съотношение с външния Божествен свят. Та ние

възприемаме всичките блага, които те ни дават, радваме се на тия блага. Другояче, ако ухото не е здраво, Словото няма да проникне в нас. Ако очите не са здрави, Истината няма да проникне. Ако носът не е здрав, интелигентността няма да проникне. Ако езикът не е здрав, Любовта няма да проникне. Ако тази чувствителност, която имаме в пръстите, зависи много от тия малките папили, от деликатността на човека, колко човек трябва да бъде справедлив.

Затуй не залагайте ушите си никъде. Не залагайте езика си никъде. Не залагайте носа си никъде. Не залагайте очите си. Нищо, което имате, не го залагайте. Какво разбирате под думата „залагане“? Да си заложиш дрехите, какво значи? Стремете се да бъдете доволни от онова, което Бог ви е дал. Радвай се, че имаш едно сърце, което може да скърби и което може да се радва. Радвай се, че сърцето ти може да скърби и може да се радва. Вие се радвате за радостта. Разбирате я. Но в скръбта не се радвате. Защо не се радвате в скръбта? Кокошката след като са я заколили, скърби. Казва: „Може ли аз да скърбя?“ Човек, като яде кокошката, той се радва за скръбта на кокошката. Човек, като изяде кокошката, се радва на скръбта на кокошката. Радвай се на нейната радост, радвай се и на нейната скръб! Казвам, кокошките сега ги ядат, но и нас ще ни ядат един ден, ще ни изядат по всичките правила и няма да остане нито един, който да не е опапан. Като умре някой, няма ли да го опапа[т]? Казвате: „Сега да не говорим за смъртта.“ Но все таки ще дойде един ден, ще свършим работата си на земята, няма да имаме нужда от това тяло и понеже то е една дреха, ще я съблечем. Само че, дрехата трябва да я съблечем, но да имаме вече нова дреха. Никога не хвърляй старата дреха, докато нямаш нова. Като облечеш новата дреха, хвърли старата. Но никога не хвърляй старата дреха преди да си облякъл новата. Някой казва: „Да умра, да се отърва.“ Няма отърваване. Ако ти умреш, без да ти дадат нова дреха, ти ще бъдеш гол. Да бъде човек гол е по-лошото, отколкото в дрипели, които имаме. Колкото и да е лошо едно тяло, е по-добре, отколкото да останеш гол. Сега е лошо в дрипели, но по-лошо е да идеш гол в небето. Искаш да ядеш, нямаш стомах де да туриш храната. Искаш да хванеш някого, нямаш ръце, искаш да идеш някъде, нямаш крака. Питам: Ако се намерите в оня свят и казвате, че нямате ръце, крака, очи, имате желанието, във вас седи желанието на живота, а нямате живот да изпълните вашето желание, знаете ли какво ще ви бъде положението? Преди години един американец писал една книга: „Писма от оня свят“ и разправя за наказанието на богатите хора. Разправя, че богатите хора, които не са правили добро на този свят, в онзи свят пред тях седят богати трапези, с най-богати яденета, но те като рекат да се приближат при яденето, масите се отдалечават. Те вървят пред тях, те се приближават, масите се отдалечават и така постоянно обикалят около яденето и не може да го стигнат. Пък и да има

ядене не може да го вземе, няма ръце, тази маса върви. Крайно се мъчи, че не може да постигне своето желание. То е едно положение, намира се извън добрите условия.

Първото нещо: Вие трябва да имате любов към Бога. Не може вие да възприемете Божието благословение, докато не го оценявате. Благодарете на Бога за тялото, което имате. Благодарете на Бога за най-скромния обед. Имаш едно парче сух хляб. Погледнете сухия хляб, измийте го с вода, вземете чиста вода, една чаша, посипете водата и кажи така, като погледнеш хляба: „Да дойде Божието благословение върху този хляб.“ Потопете този хляб във водата, вземете една хапка и кажете: „Да дойде Божието благословение върху хляба.“ И като дойде Божието благословение, ти ще бъдеш радостен. Всичките тия хапки ще се превърнат в организма ти на хубави плодове от всичките категории, които вие обичате. Една хапка ще се превърне на хубави череши, на сливи, на праскови, на грозде ще се превърнат. Някои ще се превърнат на печени картошки. Но турете сега Любовта за основна мярка в душата си. Опитайте се, имате ли вие желанието да служите на Бога? Досега вие служите на себе си. Досега вие служите на ближните си, но на Бога никога не сте служили, тъй както трябва. Вие сте служили на Бога, но знаете ли как сте служили? Най-първо сте служили на себе си, на своите ближни и най-после, като сте нямали работа, направили сте нещо за Господа. Той мълчи. Каже ви нещо: „Направете това заради Мене.“ Вие най-после оставяте туй, което ви казва. Вие Божиите работи сте ги оставили на заден план. Казвате: „Не трябваше това да ми се случи.“ Знаете ли коя е Божествената работа? Да имаш едно любящо сърце, да желаеш, това е Божествена работа. Да имаш един светъл ум, да разбираш онова, което Бог е направил, това е Божествена работа. Да бъдеш справедлив, то е Божествена работа. Да бъдеш честен, то е Божествена работа. Да бъдеш благороден, то е Божествена работа. Да бъдеш прилежен, то е Божествена работа. Да бъдеш внимателен, то е Божествена работа. Всичко онова възвишено и красиво, което повдига човека, това е Божия работа. След като имаме всичките тия Божии благословения, след като сме ги разбрали, ще дойдем вече до второстепенните работи на нашите ближни и най-после ще завършим този кръг с някоя малка работа, за която ние се нуждаем. Да знаеш 10–15 езика, то е Божия работа. Някои казват: „Нас не ни трябват много езици.“ Много езици ви трябват. Едно дърво само от един клон ли е? Някой казва: „Достатъчно е, че знаеш български език.“ То е тъй, достатъчно е, но ако знаеш 2–3–4 езика, не е лошо. Ако знаеш български, ти си само в съобщения с българите – само от 5 милиона. Ако знаеш френски, ти си във връзка с 40 милиона. Ти имаш общение с 40 милиона. Ако знаеш английски. Колко са англичаните? Още повече. Ако знаеш немски, още повече. Ако знаеш руски, ако знаеш китайски, ако

знаеш японски. Та, по някой път, макар и да не знаете, казваш: „Да зная немски!“ По някой път казваме „Хитлер“, какво значи? „Хит“ значи топлина, „лер“ – учител. Хитлер значи учител на топлината. Сгорещява германците, сплотява ги. Щом не говори добре, е празен. Щом говори както трябва, той е учител. Щом не говори както трябва, е празен. Сега в произношението. На български казвате: „учител“. Учи-тель. „Tell“ на английски значи „казва“. Този, който те учи да казваш. Учителят, като не ти говори, туря тел, да те спъва да вървиш. Като учиш добре, казва: „както трябва“. Учителят носи светлина, сила, показва начин, по който трябва да побеждаваш мъчнотиите. Буквата „т“ показва да излезеш от едно лошо положение. В даден случай „че“-то означава да имаш достатъчно сила да премахнеш известни мъчнотии. „Л“-то показва ония сили, които влизат в природата, мощните сили, с които може да превъзмогнеш нещата. Учителят също носи една чаша да възприемаш нещата. „Учител“, в български, двояко значение има. Значи „реч“, значи и човек, който „вижда“. Като произнесеш думата „учител“, да кажеш за себе си: „Аз искам като учителя да виждам.“ Искаш да бъдеш учител. Кой може да бъде учител? Като виждаш добре и като говориш добре. Учителят показва човек, който е дошъл в света да разнесе Божествените блага, да ги не опетни, но да ги раздаде както трябва. Той трябва да посее онова семе, което му е дадено, да изникне. Вие всички трябва да имате качества на един учител, да учите. Този учител стане лъч, защото най-първо е учил. Става един добър учител. Ако вие отворите светлината и учите през тази година, не се спирайте върху думата „учител“. Защото под думата „учител“ някои вземат да влезе да заповядва, да влезе и да изпоплаши учениците и да им тури слаби бележки. Това не е учител. Учител е човекът, който разнася Божиите блага, Един слуга, който е изпратен от невидимия свят да предаде Божиите благословения и да се върне назад. Христос дойде на земята и преведе един урок по два начина. След като Го мъчиха на кръста, показа колко беше мощно търпението, показва една непреодолима вяра при най-трудното положение – Учител, пратен от невидимия свят, Бог е с него. Най-после Той се помоли, но на молитвата не го чуха. Като Го туриха на кръста, Той се моли, но и Господ не дойде. И всичките тия противоречия, Бог не показа външно, че този е Неговият възлюблен син. Остави Го, като един човек да умира, както другите. Казва Христос: „Макар че работите не станаха както мислех, в Твоите ръце предавам духа си.“ В тайно дойде сила Божия. Като Го поставиха в гроба дойде, но как? Христос не остана там. Казва Писанието: „Няма да видя преподобния си да види изтление.“ Той дойде и трябваше да изпие чашата до края. Като се намерите в противоречие, може да си на кръста. Може работите повидимому да не са така, както вие искате, но ще станат още тъй, както Господ иска. Никога няма да бъдете излъгани. Ако уповавате на Бога, никога няма да бъдете излъгани. Като ви положат в гроба, тогава ще дойде

ангел от невидимия свят, ще отмахне плочата, ще видите, че както Бог е наредил е много по-добре, отколкото вие мислите. Вие имате сега един практически живот. Вие седите и казвате: „Господ да ни даде вдъхновение.“ Аз бих желал тази година всеки един от вас да предаде Словото Божие на 365 души. Всеки ден, като срещнете някого, да кажете една дума, приблизително кажи една дума, че на човека да му легне на сърцето. Кажи и не очаквай! Мини, проговори, кажи една дума, пък си върви по пътя. Аз ако съм на вашето място, ето какво ще направя. Ще кажа: „Пожелавам ти онова, което ти желаеш, да те благослови Господ.“ Кажи, пък си замини. Казвате: „Знаете ли какво е новото учение? Били ли сте на Изгрева, слушали ли сте беседите и песните?“ Този Изгрев е далече, никой не може да иде на Изгрева. На Изгрева ти не може да идеш без Любов. На Изгрева не може да отидеш без Мъдрост, на Изгрева ти не може да идеш без Истината. Ти, за да влезеш в залата на Изгрева, ти трябва да бъдеш осенен с Любовта, с Мъдростта, с Истината, с всичките добродетели. Трябва да имате един ескорд да те придружават и тогава ще отворят вратата на Изгрева, ще седнеш, ще слушаш първата реч на Великия Учител в света. Като говорим тук, то е само едно отражение, малко по радиото, имаме пример. Вие, които сте тук, ще срещнете една публика безбройна, наредени, ще видите с какво благоволение, какво слушане има на речта. Вие тук седите, мърдате се, хващате ръцете си, поглеждате времето – неспокойни сте. Там всички внимателно слушат, всеки на своя стол седи. Там не са така наблизо, всеки е свободен. Между слушателите по три метра има разстояние един от друг, да не се досягат. Така насядали всичките, нямат възможност, там, да се скарат, както тук. Тук сте наблизо, 200–300 души. Там има много хубави кресла за всеки. Той, като седне, разположи се, има къде да си държи бележките, всички удобства има, телефони, радио има, всичко каквото му трябва, на стола си. От невидимия свят сега, онези, които слушат речта по телефона, по телевизия виждат, какво вие правите. Вас ви виждат на екран. Тук както сте. Аз ви представям тая работа, но то не е баш така. Ако вземете буквално, не е вярно, но идейно е вярно, буквално ако го разбирате, не е вярно. Та казвам, когато душата ни е изпълнена с любов! Ние говорим за душата. Малка представа трябва да имаме. Когато душата ни е изпълнена с любов, духът ни е изпълнен с мъдрост, и когато ние сме изпълнени със самата Истина, въпроса другояче е. Работата е друга. Казвам, всички се спирате върху закона на Любовта, защото всички се нуждаете от любов в живота, за да дойде здравето. Спирате се върху закона на Божията Мъдрост, да дойде светлината. Нас ни трябва вътрешна светлина. Отвън имаме достатъчно светлина. Божествената светлина трябва да проникне вътре в душите ни, след [туй] свободата трябва да проникне в нас, да имаме възможност всичко, онова, което ние желаем, да постигнем. Защото някой път искаш да постигнеш нещо, не можеш не си свободен. Само

свободният човек може да постигне каквото желае. Представете си сега, че вие искате да постигнете нещо. Не знаете какво да направите, за да го постигнете. Щом не можете да го постигнете, вие сте вътрешно наказан. Аз съм гледал малките деца, които хващат тия бръмбазъци, хванат го, свържат го с един тънък конец за крака. Той хвръкне нагоре, бръм, дойде донякъде, пак падне долу, държат го вързан. Сега и вие сте така, по някой път, вързани с някой конец. Имате желание, като хвръкнете, нагоре да отидете, но пак надолу паднете. Най-първо вижте краката ви да не са вързани, да нямате някое желание, което да ви връзва. Може да имате много желания, но гледайте тия желания да нямат конци, да не сте свързани. Не се привързвайте, не се свързвайте с никого; Единственият, с когото трябва да бъде свързан човек, Той трябва да бъде Бог. Детето, преди да се е родило трябва да бъде свързано с майка си. Ако туй дете е свързано с много майки едновременно, нищо няма да остане от него. Една връзка трябва да има човек.

Казвам, че тази година трябва да се родите десет пъти. Какво разбирам аз под думата „десет пъти да се родите“? Няма никакъв смисъл, ако не се родите. Във вас десет пъти трябва да се роди желанието. Десет пъти да се родите значи: родиш се веднъж, видиш, че не си тъй както трябва. Една домакиня натопи една риза във водата, извади я, не [е] тъй както трябва, пък я полее с вода, пак я извади, 4–5–10 пъти натопи тази риза, докато я извади вече, погледне, и е доволна. Човек ще се ражда, докато дойде до онова състояние, в което, като се роди, той да е доволен. „Десет пъти“ – аз употребявам, аз разбирам възможностите, не буквално. Защо детето се ражда на деветия месец, близо в десетия, в своите възможности? Десет пъти трябва да се родите, ако се родите точно на времето. Тогава, каквото носите с вас, никой не може да ви го вземе. Ако се родите навреме, онова, което ти носиш, никой не може да ти го вземе. Роденото от Бога, то е вече силно. Сега във вас остава друго едно желание: „Дали ще постигнем, ами ако не постигнем нещата?“ Кое е по-възможно: постигането или непостигането? Постижението зависи от Бога, а непостижението зависи от нас. Значи, ако ние сме внимателни на Онзи Божествен импулс, онова, което Бог иска, ние ще го постигнем. Но ако сме внимателни на онова, което ние мислим, няма да го постигнем. Ти казваш: „Тази работа аз няма да може да я направя.“ Ти, като си повярвал в своето учение, ти може да не постигнеш своите постижения. Щом повярваш в Божиите постижения, ще го постигнеш. Бог тази година е определил да постигнете нещата. Ако не ги постигнете погрешката е ваша („ако не“, пак не е право, така да се каже.) Аз изключвам „ако“. Няма „ако“. Аз вярвам, че вие всички ще постигнете онова, което Бог е определил. Няма някоя сила, някоя власт в света, която може да ви развали пътя, освен, само едно изключение има, ако вие не идете навреме да влезете в трена, тогава ще останете. То е само

една възможност. Може да се спрете някъде най-малко 5 минути. Всяка [сутрин] ставайте 5 минути по-рано. Не чакайте точно, 5 минути по-рано от определеното време да станете! Идущата година искам да ви видя всички подмладени. Стари да няма между вас, вие сте остарели. Някои сте остарели от много знание. За пример, вие знаете какво нещо е човешката несправедливост. Вие знаете какво нещо са лошите думи. Каква наука има в лошите думи. В една добра дума има нещо, но в една лоша дума, тя нищо не съдържа в себе си. Една дума, която може да те раздразни, тя какво съдържа? Ти слушаш, каква полза има в думата, която те дразни. Една дума, която внася живот, има смисъл. Казвам, по закона на навика, често ние предизвикваме ония състояния на миналото и се дразним от другите. Ти казваш, тази работа не я разбираш. Ние всинца не сме разбрали закона на Божията Любов. Ако бяхте го разбрали, щяхте да бъдете безсмъртни. Казвате: „Аз много зная.“ Ако знаем всичко, тогава ще бъдем ясновидци, ще знаем какво ще се случи. В тази година какво има да се случи в подробности предсказано е. Тя ще бъде отворена, както в погледа на един човек, който вижда, че вижда работите много далече. Той има тръба тури я и вижда нещата ясно. Онзи, на който зрението е мъжделиво, не може да вижда. Той казва: „Докато идем на това място, не може да знаем, но като идем на това място, ще трябва да вървим дълго време.“ Вие се интересувате какво има да стане тази година. Аз да ви кажа какво ще стане през тази година. Най-малко 200–300 милиона кокошки ще станат жертва. Няколко милиарда яйца ще бъдат изчупени и изядени. Най-малко 50–60 милиона свини ще бъдат изклани. После може да ви кажа колко дрехи ще бъдат съдрани, колко обуща; колко хора ще се подигнат, ще забогатеят. Колко килограма жито ще се продаде. После много хора ще се опознаят. Едни богати ще станат, други сиромаси. Но какво вас ви интересува сега? Вас ви интересува сега вашата кожа. Вие ще кажете: „Туй не ми разправяй, но нещо конкретно.“ Тогава да ви кажа така. Вие през тази година ще вземете един билет и той ще спечели. В четвъртото теглене ще ви се падне един милион. Казвате: „Ако не стане.“ Ела, че ми кажи. Един милион. Казвате: „Предскажи ми.“ В четвъртото теглене ще имате един милион. Ако знаете, че в четвъртото теглене ще имате един милион, какво ще бъде вашето положение? Ако ви кажат: „Нищо няма да спечелите“, вижте какво произвеждат думите във нас? Едно непостижение действува все таки, но ви казвам едно нещо: През тази година ще имате, най-голямото постижение, което някога сте имали, най-голямото постижение във всяко едно отношение. Сега вземете в духовно отношение, най-голямото постижение е: Ще опитате Любовта, както не сте я опитвали, ще опитате Мъдростта, ще опитате Истината. Пък и светът ще ви се отвори, както досега не сте го виждали. Казвам, най-голямото постижение е да имате Божието благоволение. Бог е решил да ви благослови, използувайте го във всяко едно отношение да ви благослови.

Вие ще турите мисълта: „Ами ако се разболея.“ И то е благословение. „Ако се случи да нямам въглища?“ И то е благословение, въглищата ще дойдат. Вие за въглища не се бойте, за здраве не се бойте. Една болест е една възможност. Въглищата са една възможност. Всичко в света са Божии възможности. Всичките хора – това са възможности. Бог е, Който се проявява навсякъде в нас. Всеки един [от] вас трябва да бъде силен във физическо, в духовно, в умствено, във всяко отношение трябва да бъдете хора на новото учение, трябва да бъдете силни, да носите Любовта. Дойде една сестра, тук наскоро, въодушевила се и казва: „Аз зная че има духовен свят, добих една опитност. Зная, казва, аз имам опитност. Науката не го е доказала.“ За тия неща ние нямаме тия сетива още. Чела наскоро една книга, че разправя за един пример, преди няколко години. Един англичанин паднал из Алпите и след 165 години го намерили жив. Как се е съживил след 165 години? Паднал там в студеното и след 165 години го съживили. Учените хора като факт го привеждат. Писанието казва, че хората пак ще възкръснат. Ако един човек след 165 години може да го възкресят, ние хората, които влизаме вътре в ледниците, ще бъдем възкресени. То е възможност, ще възкръснат хората. Казвам, ние още не сме изучили ония възможности, при които трябва да живеем. Всяка една скръб, това е една стара дреха, която ние събличаме. Всяка несполука, това е стара дреха, от която вие ще [се] освободите. Всички лоши неща, които ни се случват, това са дрехи стари, от които ще се освободим и да се облечем в новите Божествени дрехи на нещата.

Та казвам, когато дойдете в една скръб, кажете така: „Бог живее в мене, нека да бъде Волята Божия.“ Когато се смирите в себе си, Бог ще ви възвиси. Понеже вие искате да се възвисите, тогава Бог оставя нещата на вашата сила. Смалете се пред Бога, Той ще ви въздигне да ви покаже Силата Си. Я вижте онзи гайдарджия, който носи гайдата, онази закланата овца, жива е тази овца. Като дойде гайдарджията, надуе овцата и като започне, овцата свири. Кое е по-хубаво: да блее или да свири? Аз бих предпочел една гайда, отколкото една овца. Една овца ще блее, а една гайда ще развеселява хората. Като свири, всички хора се радват. Та казвам, ако на тази овца не биха одрали кожата, откъде щеше да излезе гайдата. Често пъти от нас правят по една гайда. Да бъдеш една гайда в ръцете на един майстор, не е ли хубаво? Някой път, да се отсече едно дърво и да се направи една цигулка, не е ли хубаво? Може би преди 150, преди 200 години най-малко, преди 150 години е отсечено туй дърво, от което е направена една цигулка и туй дърво живее още. Виждаш го и целия ден разправя за нас, живо е дървото. Ако от туй дърво не беше направена тази цигулка, щеше ли да бъде живо? По-добре е: отсечено едно дърво и от него направена цигулка, отколкото да седи някъде в гората и никой да го не знае. Нашите страдания мязат на такива цигулки. От едно твое страдание

ще направят цигулка и с хиляди години ангелите ще свирят. Не е ли по-хубаво човек да страда? Какво има ние тогава да роптаем, че сме пострадали? Ако нашите страдания в света служат за повдигането на света, тогава страданието е на място. Ако нашият добър живот, служи като проводник за ония велики Божи блага, които трябва да дойдат в света, то е на място за нас сега. Страданията през тази година и радостите да бъдат носители на онова велико Божие благо, което Бог носи.

Отче Наш

14 Лекция от Учителя, ООК, Година XVIII (1938–1939)
държана на 4 януари 1939 година, София, Изгрев

1939_01_06 Основни положения на живота
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ НА ЖИВОТА

Добрата молитва
"Духът Божи"

Ще говоря върху основните положения на живота.

Какво разбирате под думата „точка“? Точката сама по себе си е неопределена. Тя не завзема почти никакво пространство. Каква е разликата между точка и център? Нали вие кога пишете писма, поставяте ред точки, многоточие. Какво разбирате? – Много неща, които не са изказани. Във всяка една точка може да се постави каквото искате. Но по какво се отличава една точка? Какво е свойството на една точка? Точката е нещо постоянно. Седи на едно място.

Под думата „човек“, де е точката? Значи да е съсредоточен в себе си. Ако искате да изразите една точка – щом се съсредоточите в себе си, вие не се движите. Правата линия показва, че вие имате една посока на движение (Фиг. 1).

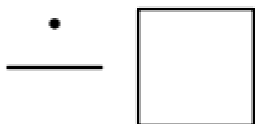

Тогава се подразбира, че имате две точки. Защото, за да се образува движение, трябва да имате две точки: Едната, от която изхождате, другата, към която отивате. Туй движение се нарича права линия. А какво разбирате под думата „плоскост“? Под думата „плоскост“ разбираме, че правата линия се е разширила. Самата права линия, която е образувана от двете точки, започнали да се движат в друга посока, която дава разширение. Вие казвате: „Трябва да се разшири човек.“ Но вие трябва да разбирате закона на плоскостта. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Т.е. трябва да разбирате какво е свойството на точката, какво е свойството на правата линия и тогава, за да влезете в плоскостта, в разширението. Плоскостта, това е външната страна, едно отражение, да я преведете. Може да се измери тя. Плоскостта сама по себе си какво представя? Тя е място на действие на сили. В една плоскост силите на един център винаги вървят по права линия.

Силният човек трябва да има една посока на движение. Вие не може да бъдете силен, ако нямате една посока на движение. Вземете, например,

тази точка. Представете си, че едно езеро образувало една точка. Няма изходен пункт, не се изтича наникъде, затворено е в себе си. Туй езеро представя една точка. Ако на това езеро вие му дадете изходен пункт, тази вода, която е насъбрана, да се подвижи, тя ще образува права линия. Реката е една права линия. Но права линия, която е в движение, не в статическо положение.

Да допуснем сега, вие в себе си имате нещо насъбрано. Сега, нали сте изучавали, знаете какво е насъбрано. Знаете ли какъв е процесът на събирането? Кое се събира? Всичко в света може ли да се събере? И може ли да се извади? – Може. Светлината може ли да се събере? – Може. Здравето може ли да се събере? – Може. Добре тогава, какъв процес е здравето, процес на събиране или на изваждане? – На събиране. Кога започва процесът на изваждането? Щом човек се разболее, болестта е един процес. Щом се изважда здравето, човек се разболява. Щом се изважда болестта, човек оздравява. Защо в единия случай, като се изважда здравето, човек заболява, а като се изважда болестта, човек оздравява? И в двата случая имате един и същ процес на изваждане, но имате два различни резултата. Но питам сега: Кое състояние е по-добро, човек здрав ли да бъде или болен? – Зависи. Ние разглеждаме здравето в известно статическо положение. Човек да е здрав е добре, но при известни положения човек да е болен е добре. Това е нещо относително. В какво стои неприятността на болестта? Че болестта е много тщеславна. Тя като влезе в тебе, започва да те занимава, целия ден ще говори само за себе си. Тщеславие е това. Като влезе, казва: „Не знаеш ли, че аз много мисля за тебе, после мисля твоето добро.“ Като влезе, започва да намира някаква махана. Ще хване крака, казва: „Тука има някаква погрешка“, започва да върти. Влезе в ръката някъде, казва: „Не е направена както трябва.“ Хване главата, гърба, дето влезе, намира погрешки. И тогава дето намери погрешки, казва: „Тука трябва да се поправи.“ Тя е един инспектор, който ревизира. Кой учител е доволен от инспектора да му прави ревизия? Учителят държи лекции. Този инспектор седнал, гледа критически на въпроса. Онзи учител трепери. Той ще даде някаква резолюция, че е слушал лекцията в училището, ще се произнесе. Питам сега: Присъствието на професора здравословно състояние ли е или болезнено? Ние разглеждаме психологически въпроса, което става в природата.

Значи, точката представя една енергия акумулирана. Може би с хиляди години седи в едно положение. Тази точка има вътрешно напрежение. Тази точка търси най-първо посока да се прояви. Правата линия не е нищо друго, освен проявление на тази сила. Второто положение е плоскостта или квадратът. Една малка област, в която човек може да се прояви. Казвам: Имате доста точки. – Насъбрана енергия. Имате едно желание

като една точка. Искате да го реализирате. Но, за да се реализира едно ваше желание, да се реализира една ваша мисъл, вие трябва да знаете в каква посока трябва да тръгнете. Представете си, че вие трябва да станете музикант. Трябва да знаете пътя на музиката. Как ще съберете тази енергия на музиката? Тази енергия на музиката трябва да знаете как да я съберете. Във вас има желание, но вие трябва да съберете енергията на музиката. Музиката се събира. Един тон ще го чуеш, ще го събереш. Като ги събереш, колко пъти трябва да ги събереш в тебе тия тонове, докато се образува нещо в тебе. Тези малки трептения ще започнеш да ги чуваш в ума. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не започнеш да слушаш тия тонове да вибрират в мозъка или вътре в ума ти. Или пък, как ще изучавате естествените науки? Кои науки спадат към естествените науки? Какво представят растенията? – Растенията представят същества, които са излезли из един център. Но каква посока на движение са взели те, нагоре или надолу? Сега посоката нагоре или надолу как я разбираме? Всяко нещо по-долу от главата е долу, всяко нещо по-горе от главата е горе. Нашата глава ще покаже горе или долу е нещо. Нашата глава е център. Оттам ние считаме тия неща над главата или под главата. Под главата са долу, над главата са горе.

В дадения случай ние живеем. Нашият ум съставя точка. Умът е насъбрана енергия, която иска да се прояви и следователно всичките ни мисли, това е проявление на ума, на тази насъбрана енергия в човека. Та вие казвате, че точката не завзема никакво пространство, значи точката не се е проявила. Защото под думата „пространство“ ние разбираме, че нещата не са се проявили още. Когато те се проявят, те завземат известно пространство.

Казвам сега: Правата линия е проявление на точката, на онази акумулирана енергия, която се проявява в движение. Казваме: Точка, права, плоскост. Ако се превърнат в психологически понятия, плоскостта, това е разширение, иска да се разшири. Но под думата „разширение“, вие искате да сте свободни, да не сте ограничени. Вие не разбирате. Вие искате да се разширите, без да се ограничите. Вие не може да се разширите, докато не се ограничите. Като се ограничите, вие ще се разширите. Ако разбирате закона на ограничението, то е разширение. Ще излезете из ограничението на правата линия и ще влезете в ограничението на плоскостта. Вие казвате: „Аз искам да бъда свободен.“ Но свободата е ограничение, разумно ограничение. Що е свобода? – Свободата е разумно ограничение. То е свобода. Значи ти си в точката. Събрана енергия в точката иска да се прояви. Първото проявление, това е правата линия, в която твоята свобода ще се прояви. Ти искаш да се разшириш, да излезеш из ограничението на правата линия и да влезеш в свободата на плоскостта. Но и плоскостта сама по себе си е ограничена. От колко страни? – От

четири. От колко страни е ограничена правата линия? – От две. Следователно, в живота вие имате един приятел, имате правата линия. Приятелството е закон на правата линия. Щом имате двама приятели, какво съставляват? – Вие образувате един триъгълник. Щом имате трима приятели, какво образувате? Ако имате трима приятели, вие образувате една плоскост, един квадрат ще образувате. Та във вас по същия закон вървят и вашите мисли. Вие, за да разберете закона на вашите мисли, за да разберете закона ва вашите чувства, те се редуват по същия начин. Вие може да образувате права линия с един ваш приятел, ако разбирате, ако имате известни тежнения към него и ако той има тежнения към вас. По кой начин вие може да познаете дали може да завържете приятелство с някой или не? Вие как ще познаете? Научно как ще определите? Как ще познаеш, че един предмет свети? – /Може да четем./ – Ами онзи, който не знае да чете? То е право, че можем да четем, но простият, който не знае да чете, как ще познае? Там, дето можем да ходим, има светлина. Защото светлината дава възможност, движение. Там, дето има движение, има светлина. Светлината дава първия подтик на движение. Топлината дава разширение.

Следователно, казвате: точка, права линия, плоскост, разширение. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Ние говорим сега само за точка, права линия, плоскост. Искам да се спрем върху онази акумулирана енергия. Да кажем, в даден случай имате известно желание. Трябва да определите точка ли е това желание или е права линия, или е плоскост. Преведете тогава известна точка. Ако искате да дадете на едно ваше чувство стабилност, какво трябва да направите заради него? Стабилността зависи, ако вие разбирате закона на точките. Точките ще дадат стабилност на нещата. Правата линия дава енергия, плоскостта – разширение, възможност и условия, при които може да се прояви. Всичките условия вие ще ги намерите в плоскостите. То е само един метод. Някой казва: „Аз нямам добри условия.“ Значи, той е от правата линия. Казвам: Насъбраната енергия, която от хиляди години се е насъбрала във вашия ум и насъбраната енергия във вашето сърце, това са две точки. Някой път вие казвате: „Аз искам да живея.“ Как ще започнеш да живееш? Щом се посади едно житено зърно в земята, каква е посоката? Ако се посади едно житено зърно, същият закон имаме. Житеното зърно ще пусне коренчета и клончета. Корените представят желанието на туй житено зрънце, чрез тях то ще черпи сокове. Ако вземем житеното зърно С, то е център (Фиг. 2).

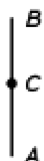

АС са корените, ВС са клоните. Горната линия ВС показва ония енергии, които житеното зърно може да вземе от слънцето, другите енергии АС са енергиите, които житеното зърно ще вземе от земята. Едновременно трябва да разбира законите на земята и на слънцето. Човек е посят на земята. Вие ходите на земята, имате допирни точки със земята. Вземате нещо, но се взема нещо от вас. Да допуснем, че вие сте неразположен, имате някое неразположение на духа. Туй неразположение на духа не е нищо друго, освен земните енергии, които са насъбрани вътре във вас. С тях трябва да се справите. Тогава има едно течение от центъра на слънцето към земята и друго – от центъра на земята към слънцето. Ти, за да се освободиш от това тежко състояние, ще намериш ония течения, които идат от слънцето, ще се поставиш на тях и веднага слънчевата енергия, като мине през тебе, тия насъбрани гъсти земни вещества ще ги препрати към центъра на земята и ти ще се освободиш от тежестта. Значи трябва да се свържеш със слънчевата енергия, за да се освободиш от тежестта на земята. Или в живота си имате един кредитор, който ви кредитирал, вие му дължите десет хиляди лева. Този, на когото вие дължите, той е земята. Казва: „Плати ми." Тебе ти е тежко на сърцето, нямаш нито пет пари. Но самата идея на онзи кредитор те гнети, измъчва те. Какво трябва да направиш? Имаш един приятел. Този приятел е Слънцето. Отиваш при него и казваш: „Имам да давам десет хиляди лева на един човек. Измъчва ме този човек." Този твой приятел изважда десет хиляди лева, дава ги. Отиваш и плащаш на своя кредитор и се освобождаваш. И туй всеки ден става. Земята е кредитор, но тя е и банкер. Тя с лихви взема. Ако мислиш, че тя даром дава, ти се лъжеш. Няма какво да възхваляваме Земята, голям банкерин е тя. Ще ти направи каквато и да е милост, но след 80 години ще си вземе всичко, каквото ти е дала. Казва: „Да си вървиш, тук всичко ще оставиш. На добър път." Като си тук мъничък, говори ти, храни те, дава ти храна. Но щом речеш да тръгнеш на екскурзия някъде, казва: „Всичко тук ще го оставиш, нищо не давам." За път и хляб не дава. Докато живееш на земята, всичко дава, ако речеш да напуснеш земята, да тръгнеш за странство, никакъв кредит не отпуща за разходки. Сега ние изучаваме онзи, който ни кредитира. Щом се зароди желание да напуснем земята, да излезем на разходка другаде – се на земята не можем да живеем, ще идем на гости и на други места – тя намира, че имате крива идея. Ако вие речете да тръгнете на екскурзия за Америка, ще вземете ли говеда, овце, къщата си, други неща? Не е умно това. Ще оставите всичко, ще вземете средства, само колкото ви трябват за път.

Казвам: Идеята за Бога не е нищо друго, освен идеята да напуснем земята. Идеята за Бога не е идея да живеем за земята. Някой иска да живее на земята. Да живееш за Господа, значи да не живееш на земята. Когато решим да се разхождаме, тогава ще мислим за Господа. Или някой път

искаш да постигнеш хубавото, красивото, искаш да станеш силен. Ти, докато седиш на земята, силен не можеш да станеш. Или докато земята седи в тебе, ти имаш само разни понятия. Ако ти се движиш само с понятията на земята, ти ще бъдеш само една точка в себе си съсредоточен, но енергията не може да се прояви. Ако мислиш на земята да уредиш живота, да си поживееш, ти ще изгубиш живота. Има хора, които 20 години прибират, да имат за стари години. Насъберат пари, развали се стомахът, не може да ядат. Какво ще яде на стари години? Някои събират пари за черни дни. Пари за черни дни нас не ни трябват. Черни дни, това е смъртта. Тя не се нуждае от пари. Смъртта е един обирник, като дойде, ще ти вземе всичкото.

Сега да разберете онези психологически състояния. Насъбраната енергия трябва да се прояви. Първото проявление, това е правата линия. Трябва да знаете да постъпите право. Правотата, това е отношение. Да кажем, вие обичате някого, но най-първо ще започнете с правата линия. Трябва да имате право отношение. Защото ако не постъпите право, туй движение има обратна посока. Следователно, ние в съвременния живот страдаме от обратната посока на движението. Например, ако хвърлите един предмет нагоре в пространството, какъвто и предмет да е, с каквато и сила да сте го хвърлили, ще иде ли до месечината? Може да го хвърлите до тавана, след туй ще се повърне назад. Някои от вас проектирате някаква мисъл. Вие сте недоволен от някого. Вие проектирате тази мисъл, без да разбирате, че като проектирате тази мисъл, тя ще се повърне към вас. Вие казвате: „Аз еди-кого си не го обичам.“ Какво разбирате, като кажете, че не го обичате? Психологически какво разбирате? Този човек не се намира в една и съща гама с вас, нямате хармония. Трепетът на вашите чувства и на вашите мисли не си хармонират и следствие на това не може да се обичате. Един пее криво, аз имам хубаво музикално ухо, не мога да слушам туй пеене. То е пискане, ухото не възприема това пискане. Казва: „Трябва да обичаш.“ – Може да обичам само хармоничните работи. Другите аз може да си представям, че ги обичам, но то е насилие. Аз може да накарам всички да ме търпите, ако постъпя тъй, че разбирам вашето състояние, постъпя както вие искате. Тогава се образува една връзка. Никому зло не причинявам. Не само, че зло не причинявам, но и съм полезен. Ако влеза тук в класа и не нося нищо, вие всички ще ме изгледате. Но представете си, че вие сте гладували 2–3 дни, всинца сте гладни, нося най-хубавите кифли, нося кошница с хубави круши, ябълки и други хубави плодове, всинца се заинтересувате от мене, понеже нося нещо зарад вас всичките. Хубавите човешки мисли представят плодове и хубавите чувства, и те са плодове на сърцето. Следователно, ти не можеш да бъдеш обичан, ако твоето сърце не ражда сладки плодове. И в умствено отношение не можеш да бъдеш приятен на хората, ако твоята мисъл не свети. Плодове са това. Светлата

мисъл, това е един зрял плод, който хората ще възприемат. Нямат нужда от плодове.

Та казвам: Разумно светът е създаден. Ония отношения, които сега вие живеете, трябва да разбирате. Човешките умове ползуват човешките сърца, и човешките сърца ползуват човешките умове. Сега, какво разбирате под думата „любов“? И любовта може да бъде точка. Ние говорим сега не за същината на любовта, но разбираме онази любов, насъбрала се енергия, която трябва да се прояви. Любовната насъбрана енергия трябва да се прояви по един или по друг начин. Един от начините на любовта е правата линия. Ти, за да проявиш правата линия, трябва да намериш едно лице, с което да стане обмяна на твоите мисли и на неговите мисли, на твоето сърце и на неговото сърце, на твоето тяло и на неговото тяло. Но сега имаме едно тяло. Какво е тялото, плоскост ли е? Печката плоскост ли е? Щом живеем в плоскостта, ние имаме само отражение на нещата. Плоскостта може да ни даде едно отражение, но плоскостта не може да ни даде топлина. Да имаме плоскост, ние имаме отражение, идейно разсъждаваме. Но като влезем в тялото, ние имаме нещо по-реално, не отражение. Пак казвате някой път: „Аз не искам илюзии.“ Илюзии дават плоскостите. Телата дават нещо по-реално. Сега, под думата „илюзия“ какво разбирате? Илюзия е само тъй мислим, не е така. Вие сте турили на един предмет по-голяма цена, отколкото той струва. Намираме един обикновен камък, мислим, че е скъпоценен, струва милиони. Пък той едва струва няколко стотинки. Илюзията е там. Или понякой път вие намирате някои косми. Има свещени косми и ги туряте в джоба. Всички имате такива свещени косми. После имате и свещени цветя, някое малко листче турено, консервирано, носите го за спомен. Някой път имате свещени листа, написани 3–4 думи. Де седи силата на една свещена дума? Какво представя това: О Б И Ч? Обичта се отличава по това, че дала клоницата. Обичта е възвишен живот. В обичта растат клоницата и цветове има. Когато говорите за любовта, разбираме, любовта винаги спуща корени. Обич и любов се различават, че любовта създава корените, обичта създава клоницата на живота. Следователно, то е поляризиране на онази енергия. Ако вие не разбирате закона на любовта и закона на обичта, вие не може да се ползувате от тях. Единият закон създава корените на сърцето, обичта повече влияе върху ума. Та казвам: Едновременно, ако вие любите един предмет и ако обичате един предмет, ще имате два различни процеса, които едновременно вървят. Ако развивате вашето сърце, знаете ли какво ще стане? Казваме: „Да се обичаме.“ Вие някой път казвате: „Да се обичаме“, пък разбирате любовта. Хубаво, ако се развиват корените, пак тези корени нямат изходен пункт да излезат, да се прояви стеблото, тогава каква полза може да допринесат корените на тия растения?

Много пъти вие се намирате в запушени кръгове. Нямате изходен пункт. Например, някой казва: „Аз не мога да вярвам в Бога." Ти си запушен човек. Да вярваш в Бога, това е отдушник. Едно спасително положение. Вие може да направите един опит: Всякога, когато се намирате в едно безизходно положение, мислете за Бога. Туй положение, в което се намирате, трябва да имате достатъчно търпение да чакате един ден. Аз не ви карам да чакате цяла година или един месец, или 12 часа трябва да чакате, за да се реализира каквато и да е ваша идея, 12 часа ви трябват. Че 12 часа е завършен кръг, в който този процес ще се прояви. Вие насочете ума си към Бога при туй положение, в което се намирате, туй, което желаете след 12 часа ще се разреши. Каквото и да е, ще имате изходен пункт. Поне най-малкото в този затворен кръг, ще намерите правата линия. В правата линия имате разрешение на един въпрос. Щом имате правата линия, ще имате плоскост, после едно тяло. Щом влезете в телата, вие вече имате възможност за други постижения. Ако не можете да излезете из точката в този затворен кръг, в която се намирате, ако не намерите правата линия, тогава въпросът остава неразрешен. За да се образува правата линия, вие сте затворени в този кръг като едно божество. Казвате: „Аз не искам да дружа с никого." Вие сте станали едно божество в себе си и тогава природата иска да ви каже, че вие сами не можете да живеете. Казва: „Аз нямам нужда от хората." То е едно заблуждение. Поне ти имаш нужда от едного в света. Този единият кой е? За детето кой е единият? – Майката. За ученика кой е единият? – Учителят. За слугата кой е единият? – Господарят. За тялото кой е единият? – Главата. А за главата кой е единият? – Тялото. Главата без тялото не може. Тялото намира своето разрешение в главата. Само главата дава разрешение на тялото. И главата намира своето разрешение в тялото.

Сега вие разглеждате въпроса и казвате: „Защо ще вярвам в Бога?" – Той е разрешение на живота. Бог е разрешение на живота. Твоят живот може да се разреши само като мислиш за Бога. Бог е разрешение за тебе. Бог е възможност за твоя живот. Ти като мислиш за Него, може да постигнеш всичко. Някои мислят за Бога само да се молят. То е детинско разбиране. Да постигнеш всичко, това е Бог. Знаете ли какво нещо е да постигнеш всичко? Какво разбирате вие под думата „да постигнеш всичко"? Да постигнеш всичко в облеклото значи да имаш хубава шапка, един хубав костюм, хубави обуща, ръкавици, ако е зимно време по-дебели, ако е лятно време – по-тънко облечен. Дрехите са без никакъв недостатък. Добре облечен, значи аз съм доволен от себе си. Като погледна шапката, като погледна дрехите, обущата, приятно ми е. Но туй е само външната стрена. За да бъда здрав, кои неща ми трябват? – Една студена глава, топло сърце, здрави крака, здрави ръце, здрави мускули, здрав стомах, да имаш

достатъчно храна да ядеш, достатъчно въздух. То е здравето на човека. После, какво още? Но и туй не е всичко. Човек, след като има всичките тия работи, още му липсва нещо. Допуснете, че във вас има всичкото желание да бъдете учени, да съберете туй знание. Сега вие събирате знание. Акумулирате туй знание. Един ден туй знание ще има една област, в която вие да проявите знанието. Не само да го проявите, но да имате хора, които да го оценят. Това знание трябва да даде плод, за да може да се радвате на онова, което вие сте дали. Онзи земеделец, който сее житото на нивата, той трябва да има плод. Ако житото се посее на нивата и не дава никакъв плод, земледелецът остава разочарован. Законът е същият и във всяка една област, в която работим. Трябва да имаме известен плод. Казвам: Къде е погрешката сега, че във вашия живот вие не постигате това, което искате? Погрешката седи в това, че вие искате да живеете без Бога. Там е злото. То е се таки аз да кажа, че мога да живея без глава. Заблуждението е там. Та за вашите постижения, Бога ще го считате като един изходен пункт в туй положение, в което сега се намирате. Самата идея за Бога не е в туй статическо положение. Вие за Бога не зная как си мислите. Казвате, че за Бога мислите най-хубавото. Какво разбирате под думата „най-хубаво"? Обичта седи в това, ние обичаме един човек, който ни дава възможности в неговото присъствие да се проявим, без той да ни ограничава. Като се проявим, той да даде най-добрата оценка. Аз така разбирам обичта. Може да обичаме един човек, в присъствието на когото ние може да се (проявим) или който ни дава възможност да се проявим. Например, такова едно същество е слънцето. Слънцето ни дава възможност да се проявим. Само понякой път прави погрешка, че ни почернява. Не от зла воля. Защото черният цвят какво показва? Като почернява човек е хубаво. Защото черният цвят акумулира. Слънцето изпраща своите енергии. Като почерняваме, показва, че ние акумулираме неговите енергии. Ако на слънцето не почернееш, ти не си събрал енергии. Почерняването е един подпис, че си взел от слънцето. Щом нищо не си взел, побеляваш. Щом побеляваш, от слънцето не си събрал нищо.

Та обичта значи е законът, който показва свободата, дето можем да се проявим. Такова същество е Бог. Затова ние като мислим заради Него, понеже Бог иска да ни остави свободни, да се проявим навсякъде, каквото и да вършим. Доброто и злото ние проявяваме. Той винаги се оттегля, ние да се проявим. Затова ние не Го виждаме. Като намислим да направим нещо добро, Той се скрие. Говоря по човешки. Като намислим да направим нещо зло, Той само каже: Ти тази работа обмисли ли я хубаво? Само ще ти каже така.

Сега, откъде се явява във вас другото чувство, че вие се обезсърчавате? Проявили сте се и в едно ваше проявление вие се обезсърчавате. Какво

нещо е обезсърчението? Гледам, често в онова, което вие пишете, има обезсърчение. Трябва да има налягане, без налягане не може. Какво говори съвременната физика? За да може машината да върви, трябва да има известно налягане. Не да спират нещата. Едно налягане трябва да има, за да се образува една плоскост. Само налягането дава възможност за да (се) образуват плоскостите. Плоскостта дава възможност човек да бъде свободен. Нещата са тежки в психическия или в разумния свят. Само ония неща са тежки, които ние не разбираме. Всички ония неща, които разбираме, са леки. Тежестта произлиза от неразбиране на нещата. От какво зависи тежестта на земята? Туриш една цяла раница на гърба си, тръгнеш на екскурзия, 30–40 кила носиш. От какво зависи? – От твоето неразбиране. Колко кила тебе ти трябват? – Едно, две кила, другото е излишно. Ако вие тръгнете на екскурзия, колко кила ви трябват? Ако тръгнете, колко кила енергия ви трябва? Енергията трябва да се акумулира. Идеите са, които акумулират енергиите. Ако нямате една здрава идея, не може да акумулирате енергията. Идеите са акумулатори на енергията. Ако искаш ти да акумулираш известна енергия, ти трябва да имаш една основна идея. Казвате, че идейният живот не струвал. Онзи идеен живот, който не може да акумулира енергиите, той не е идеен живот. Идейността е акумулиране на енергиите. Идейни хора трябва да има в света. После ще дойдат другите хора, които трябва да се проявят.

Та казвам сега: Енергията, която се е насъбрала във вас, как ще я проявите? Как ще образувате права линия? Да допуснем, че имате пет точки. Коя точка от петте ще избереш? Те са все сами. В дадения случай тия точки не са свободни. То е група от пет точки. Свободни ли са те? Да обясня въпроса. Имате пет деца. Едното е на една година, второто е на две, третото е на три, четвъртото на четири и петото на пет години. Кое дете ще изберете? Най-голямото, защото ще искате да го учите нещо. Това на една година ще трябва да го носиш на ръце. Ще те ангажира, ще плаче, ще го къпете, ще му бъдете слуга. Това на две години, то вече започва да лази, по-свободно е. На три години то вече се изправило на краката. На четири, пет години вече е големичко. Ако, да речем, избереш детето на една година, ти ще си създадеш работа. Психически като се намирате в едно общество, хората са като една точка. Ти не знаеш тяхната възраст. Някои хора, като се запознаеш, ще се ангажираш като туй дете да го гледаш. Разумният живот изисква поне хората да са възрастни, поне да са на 5, 6, 7, до (1)2 години. Тогава животът върви. Има един начин за постижение на вашите идеи. И в музиката навсякъде има един начин за работа. Един музикант какво постижение ще има, или един поет какво постижение ще има? Да кажем, вие турите така: „О, мрачна нощ е животът.“ Аз продължавам: О, мрачна, ясна нощ на живота, която ми даде възможност да видя всичката красота на небето. Аз те поздравлявам тази вечер. Следователно, мрачната нощ на

живота е едно заблуждение. Ако е облачна, пълна с гръмотевици е едно, ако е ясна мрачната нощ, може да видите звездите. Едно благословение. Ще турите тръбата, ще разгледате звездите, ще влезете в съобщение с невидимия свят. Мрачната нощ на живота не всякога е лоша. Мрачната нощ на живота има и друга хубава страна. В мрачната нощ може да си починеш. Целият ден ти си работил, не е ли хубаво да имаш мрачна нощ, да си починеш от дневния труд, да си починат мускулите? Но под думата „мрачна нощ" разбираме насъбрана енергия. Идеята, която е в умовете на хората, когато кажат „мрачна нощ" е следната: Няма изходен път. Намираш се в един затворен кръг. Но се таки мрачната нощ показва, че цялото небе е осеяно със светлина. Небето показва, че безбройни са възможностите за човешкия живот. И когато вечерно време излезете, че видите звездите, всичкото ви обезсърчение да се отмахне. Като погледнеш нагоре небето, казва: „Не бой се, ти едва сега си започнал. Имаш възможности да постигнеш всичко. Да се чете небето показва, че имаш възможности да постигнеш всичко в живота." Разбиране трябва. А пък като стане ден, като изгрее слънцето, това показва, че в света единство трябва да има. Вечерно време ти се намираш в тия точки, не знаеш коя да си избереш. Която и да избереш, все ще се зароди един вътрешен спор коя звезда да избереш. Щом изгрее слънцето, нямаш избор. Щом стане ден в човека, няма избор, само един избор има.

Следователно, когато ние говорим за Бога, подразбираме деня на живота. Кой е Господ? – Един е Господ. Вечерно време ще имате много звезди, но денем ще имате само едно слънце. Когато говорим за Бога, разбираме една възможност, която може да реализира всичко, което си видял през нощта. В едната възможност ще можеш да реализираш всичко. Казвам: Един анализ трябва. Денят показва начина, по който да реализираме нашите копнежи. Вечерта показва скритите възможности. Че като погледнеш, то са векове, милиони години за бъдеще, то са възможности за постижения. Слънцето показва в дадения случай идеята, която имаш, може същия ден да реализираш. Представете си един музикант, даровит, седи в една нощ. Какво ще прави с книгата си? Като изгрее слънцето, веднага може да напише нещо. От сутринта до вечерта той може да пише работи. Ако се напишат тия работи, може да се изсвирят, може да се събере публика. А пък по същия начин вечерно време звездите ще ти бъдат на помощ, че като влезеш в един салон, нали има звезди, светещи звезди, дават възможност да стане концерта. Ние в нашия салон имаме четири звезди. Слънцето не е огряло. Звездите показват пътя на възможностите. Една мисъл е като една звезда. Втора, трета, четвърта, то са все звезди. Като дойде слънцето, ще разберем закона на любовта. Щом дойде любовта, тогава вече идват всичките постижения. Любовта и обичта как ще ги определите, как ще ги оприличите? Кое слънцето и кое месечината?

Имаме две тела на земята: Едното е вечерница, другото е слънце. Де ще турите обичта и любовта? Обичта е месечината. Всичките растения вечерно време растат. Месечината въздействува вечерно време върху растенията. Денем акумулират енергия, вечерно време израстват. Три, четири, пет сантиметра израстват. Обичта е месечината.

Та при обичта трябва да растете. А пък при любовта вие трябва да събирате енергия. Растенето е вторият процес. Най-първо трябва да акумулирате енергия. Любовта е, която акумулира енергия. Като мислите за любовта, казвате: „Какво ме ползува?“ Тази събрана енергия вече ще се яви възможност да се прояви. Ти без любов не може да се проявиш. Любовта е един вътрешен процес на събиране. Вие вземате сега любовта като процес да се проявите. Най-първо любовта ще акумулира енергия, ще възприемаш при любовта, ще се напълниш. Всичко като се напълни в тебе, тогава тази любов ще се прояви. Докато ти не се напълниш, не давай любов навън. Тук имате скачени съдове. Могат ли тези съдове да дават, ако не са напълнени? Те трябва да се напълнят. Всичките хора са скачени съдове тука на земята. Нямаме право, искаме, не искаме, ще дадем. Любовта върви в света. И в неразбирането на този закон идат всичките противоречия. Ние искаме механически някои неща. Пък той човек като се напълни, ще ви обича. Без разлика е заради него. Ако идете на една чешма, какъвто съд и да носите, водата ще го напълни, няма да направи разлика. Чешмата ще направи ли разлика? Какъвто съд занесете на чешмата, все ще го напълни. Любовта каквото намери, ще го напълни.

Сега, каква е основната мисъл? Точка значи да се акумулира най-първо любовта. Правата линия е първата възможност да се прояви. Някой казва: „Не зная.“ След „не“, турете запетая: „Не, зная“. Когато някой на мене ми каже, че не знае, за дадения случай той иска да ми каже, че в дадения случай не му отърва да знае. Или в дадения случай му отърва да знае, казва: „Зная.“ Когато някой каже: „Зная“, значи отърва му да знае и когато каже, че не знае, значи не му отърва да знае. Значи, когато човек има да дава, не му отърва да знае, когато има да взема, отърва му да знае. В живота кое имаме? Животът (е) една насъбрана енергия във вашите тела. И тази енергия трябва да се прояви. Насъбраната енергия, това е точката. Първото проявление от съществуването, то е правата линия. Плоскостта е вече възможност. Туй дете започва така да пъпли. След туй има друга възможност.

Три положения аз вземам: Точката, правата линия и плоскостта. Самата плоскост образува едно тяло. Тогава влизаме в разбирането. Изучаваме законите на светлината и топлината. Сега чрез плоскостта изучаваме отраженията на нещата привидно. В живота изучаваме отраженията,

затова казваме: „Всичко е илюзия.“ Илюзия е, понеже е плоскост. Щом говорим за духовния живот, разбираме тела, които дават светлина и топлина. Ние вече имаме вътрешна опитност и вътрешен опит. Какъв опит може да направите с плодовете на една картина? Имате ясна представа, може да събудите желание, но никакъв опит не може да направите на плоскостта. Трябва да минем от плоскостта в телата. В телата имаме първия опит за реалното. Туй, което може да опитаме, то е тялото. То е възможност. Излезли сме от областта на илюзиите, влезли сме в живота на реалното. Нещо, което може да опитаме, то е реално. Всяко нещо, което не може да опитаме, то е в плоскостта, то е илюзия. Илюзорните неща не се опитват. Това, което може да опитваме, то е реалното. Тогава, какво определение давате на реалното? На какво седи реалността? Щом ти опиташ една реалност, в тебе ще настане една малка промяна. Ако ти тежиш десет грама, щом опиташ реалността, ще тежиш с една хилядна от грама повече. В реалността човек винаги придобива, в илюзиите нищо не придобива, олеква. Всеки човек, като се занимава с илюзии, олеква. Всеки, който се занимава с реалността, придобива, натежава. Туй, което ни придава енергия, то е реалността. Туй е, което внася в нас живота. Животът, който се внася в нас, то е реалното. Животът, който от нас се отнима, то е илюзия. Да кажем, реални неща са тия, които внасят енергия, живот. Реално е туй, което оставя нещо в човека. Всяко нещо, което оставя нещо в тебе, то е реално. Туй, което нищо не оставя в тебе, то не е реално.

Учете се да събирате енергиите на живота. Всякога трябва да намерите един изходен пункт на точката. След туй да влезете в закона на плоскостта. Туй е законът, при който може да се освободите от закона на илюзиите, на сенките. При сенките трябва винаги да ни покажат пътя към реалността. Защото тази илюзия е един образ на реалността, която седи извън илюзията. Та когато се обезсърчавате в живота, що е обезсърчението? То е илюзия. Самото обезсърчение, то е илюзия. За какво си се обезсърчил? Ти мислиш, че не може да постигнеш нещо. То е заблуждение. Че онези, които имат глава, защо трябва да се обезсърчават? Откъде знаете, че няма да постигнете това, което желаете? Да допуснем, че на един планински връх имате много насъбрана енергия, една топка. Защо насъбраната енергия не може да се прояви? Имате 25 градуса студ. Имате 25 градуса студ, не може да се прояви, понеже имате минус 25 градуса. После имате плюс 25 градуса. Какво ще стане, какъв ще бъде процесът? Какво ще бъде с топката? Изгуби ли се тя? Трябва ли да съжалявате, че този сняг изгубил формата? Ще си измени цвета, ще се стопи, ще се превърне на вода, тази вода ще влезе в разните растения. Водата ще се качи в растенията, навсякъде ще се прояви. Казвам: Няма вие да се обезсърчавате. Вие понякой път се обезсърчавате, че сте изгубили вашата форма. Що е

растенето? Малкото дете, което отпърво е малко и после започва да расте, откъде иде растенето на туй дете? Детето трябва ли да съжалява, че расте, че изменило формата си? Туй дете се е родило и започнало да се топи, започнало постепенно да расте. И в природата, ако разгледате ония, които умират, ония, които се раждат, ще видите вътрешна връзка. Сега не може да видите връзката между този, който умрял и този, който се родил. Умрелият е семето, което се посяло в земята. Казват: „Изгнил той." То, семето, като изгние, започва да расте. От онова, изгнилото, има един живот, който събира тия частици и образува растенето нагоре. Семето само възкръсва, от умрялото семе излиза после онова, което живее. Че ако някой умре, той после не може да расте. Може да направите един опит, той е следният: Забележете, ако умре един добър човек в света, щом умре, в умовете на всички хора повече светлина се явява. Той се развива като светлина, повече светлина. В къщи като умре някой, всички се обикнат, има повече светлина и топлина. Умрелият човек влиза в тях. Кое е по-съществено сега: Външната ли форма или светлината и топлината? А пък, ако умре един лош човек, и той ще се прояви. Тогава ще се яви по-голямо изстудяване, по-голям мрак. Някой път умре някой, стане тъмнина. Той не е от праведните.

Какво е прераждането? Прераждането е проявление. То не е същественото. Вие давате на прераждането съвсем друго значение. Прераждането е само път, по който ти тръгваш. Преработената работа какво съществено има? Вземеш някое масло, преработиш го. Какво стана с маслото? Кажете ми. В прераждането ти ставаш същият, какъвто си. Като се прероди една котка, остава като котка. Като се прероди един човек, остава като човек. Котката е котка, човекът е човек. Вие мислите, че в прераждането котката може да стане човек. Прераждането е закон да се проявиш такъв, какъвто си. Често вие на прераждането давате съвсем друго значение. Вие мислите, че като се прероди човек, ще стане друг. Един ли си живял, десет деня, сто деня, законът е един и същ. „Пре-раждане". „Ради" какво значи? „Ради" значи работи. Прераждането е един закон. Щом една работа остане недовършена, дава ти се възможност да дойдеш втори път да довършиш недовършената работа. То е прераждането. Един ден като няма работа да довършваш, няма да се прераждаш. Не мислете, че то е в света идейното, прераждането. Аз да ви обясня. Представете си, че вземате вода от едно езеро. Ако тази вода излеете в езерото, какво става с нея? – Изгубва се. Хубаво, в шишето ли има повече възможности да се прояви или в езерото? – В езерото. Прераждането е значи едно малко шише. Да се преродиш от едно шише във второ, трето, четвърто, не е много нещо. Като влезеш в езерото вътре имаш повече възможност. Прераждането е възможност да се постигне нещо. В този смисъл, как става прераждането? Казва: „То е кармично." Един ден трябва да останем без карма. Кармата има съвсем

друг смисъл. Прераждането следва кармически. С прераждането хората бързат да поправят техния живот за проявление. Един ден, като няма хората какво да поправят, няма да се прераждат. Казва: „Какво ще стане с тях?“

Нека да ви дам едно пояснение. Представете си, че един цигулар е заставен да се движи, да си изкара прехраната. Нали е трудно това положение? Представете си, че този цигулар ходи из градовете и му устройват в салоните концерти, събират се по 10–15 хиляди да го слушат. Всички го приемат много добре. Кое положение е по-хубаво: Първото, прераждането. Второто не е прераждане. В прераждането има мъчение. Там, дето има мъчение, е прераждане, има нещо, което те мъчи. Кое сега е по-добро: Да се прераждам с мъчение или да се прераждам без мъчение?

Та сега всички трябва да излезете от прераждането на мъчението, да разбирате закона. Най-първо трябва да излезете от туй положение, насъбраната енергия, туй същество, като излезе от земята, да знаеш какво трябва да направиш. Като дойдеш на земята, трябва да намериш поне едного, когото да обичаш и той да ти даде всичките възможности да се проявиш. Трябва да обичате едного, за да се проявите. Като се проявите, да сте доволни от вашето проявление. Какъв е смисълът на поета? – Да напише една поезия, че той сам да е доволен и всичките хора да са доволни от книгата му. Какъв е смисълът на музиканта? – Като напише нещо, той сам да е доволен и всички да са доволни от неговата музика. Какъв е смисълът на живота? Да сме доволни от живота, пък и самият живот да е доволен от нас. То е сега смисълът на живота.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година, 13 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 6 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_01_08 Посрещането на Господа
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г.
КНИГА: Добрият език, Утринни Слова, Год.VIII, Том 1

ПОСРЕЩАНЕТО НА ГОСПОДА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.

В начало бе Словото

Малко размишление.

Има един начин на четене на свещените книги. Когато се чете Евангелието, хората се пренасят преди 2000 години. Какво е приказвал Христос? Този разказ се отнася до живота на Неговото време. Тези, които четат Евангелието, вземат да го приложат дума по дума както го четат и изваждат известно заключение. И се заражда едно противоречие. Днес хората не постъпват така, както преди 2000 години. Сега как разбират децата живота? Децата на една година разбират живота по един начин; на две години – по друг начин; на 3, 4, 5, 6 – по особен начин. И колкото човек повече расте, се смята за по-зрял. Тридесет години се смята за зряла възраст. Има три зрели възрасти. От една година до тридесет години – това е физическият живот на човека. Тридесетата година – това е зряла възраст за живота. До 60 години е духовният живот на човека. Шестдесетата година представя зрелия живот на духовния човек. Третата фаза е до 90 години. Тя представя умствения живот на човека. Човек почва да разбира Божественото. Когато стане човек на 90 години, едва ще почне да разбира Божественото. Сега вие едва сте завършили физическия живот и в духовния живот сте деца.

Детето отначало до седмата година се държи за роклята на майка си. От седмата до четиринадесетата година се сърди и плаче. От четиринадесетата до двадесет и първата година то става вече малко по-умно. Но можем да вземем периоди от по десет години – десетилетия. Всяко десетилетие се отличава с някои особености. За да разбере човек Свещеното писание, той трябва да има в себе си изработени съответните органи. Не мислете, че е лесна работа да разбирате Писанието. Но не само да разбираш, но и да можеш да направиш нещо. Аз ще си послужа с някои аналогии. Ние казваме, че може да живеем в Божественото и Божественото да живее в нас, и пак да не можем да се ползваме. В Бога живеем, то е външната страна. А има и вътрешна страна. При възможностите и при условията, които човек има, той трябва да бъде

разумен, защото нещата не стават механически. Някои казват: „Да дойде Духът и да ни направи добри.“ Но това ще бъде както работата на грънчаря. По отношение на нашето тяло това е вярно, но по отношение на човешката душа това схващане не е вярно. И човек се заблуждава. Казват, човек може да бъде духовен и пак да не постъпва право. Нима всички религиозни хора не са били вярващи, но най-големите спорове стават на физическото поле за ниви и къщи, а пък в религиозно отношение – за вяра. Например казват: „Ти как вярваш в Христа? Син Божий ли е, или не? Как вярваш в църквата? Кое учение е право? Еди-кой си авторитет какво е казал? Кант какво е казал?“ На времето си каквото е казал Кант, е било право. Например измервали са ръста на едно дете, когато е било на десет години. То имало ръст 120 см. Казвам: Аз съм проверил неговия ръст, той е 120 см. Но друг казва: „Аз го мерих и виждам, че е 150 см.“ И спорят сега. Нека това дете да го премерят. Та нещата, в които сега вярваме, след време няма да бъдат верни. И това, което се разправяте, след време ще ви се види детинско. Тогаз как ще примирите противоречието? Ти казваш: „Как може да бъде това?“

Да вземем обикновения живот. Вземете от втората възраст – всяко едно момиче от четиринадесетата до двадесет и първата година какво мисли то? От четиринадесетата та до двадесет и първата година то почва да се облича хубаво, обича да ходи на хорото, ако е на село. Това прави до известна възраст. Щом това момиче стане на 60 години, тогаз не се облича вече. Най-първо се е обличало с шарени дрехи, с шарена кърпа, с чембер на главата си, а щом стане на 60 години, няма китка, няма чембер на главата. Питам: Защо в младата възраст се облича грижливо, а после не се облича, кои са съображенията? От този пример пак може да се извади едно криво заключение. Аз правя едно сравнение: пролетно време дърветата се окичват хубаво, а зимно време листата окапват. Зимно време те стават баби, а лятно време се подмладяват. Щом се задоволят всичките желания на човека, той остарява. Всички религиозни хора искат да бъдат съвършени, да се задоволят желанията им, че като тях да няма други. Но това е погрешно схващане. Една чаша да не мисли, че тя може да събере целия океан в себе си. Тя да не мисли, че като ѝ се тури в нея един килограм вода, че тя всичко има. Чашата си е чаша, а океанът си е океан. И това, което океанът съдържа, чашата не го съдържа. Че в чашата има ли китове, акули, октоподи, има ли пъстърви? В нея има дребосъци.

Та казвам: От всички се изисква едно правилно разбиране. Мнозина от вас сте под чуждо влияние. Вие казвате: „Аз искам да бъда свободен!“ Че не може да намерите днес човек, който да е свободен. Ние, като дишаме въздух, се заразяваме с мислите и с болестите на хората. Може да направим един опит. Ако влезете в едно село, дето хората се карат, няма да

се минат една–две години и във вас ще се яви желание да се карате. Но това не е ваше желание. Това е желанието на селото. Или пък, ако идете в едно общество, след една–две години, като дишате техния въздух, ще кажете: „Аз съм доста напреднал.“ Но вие само изпитвате напредъка на добрите, колко са те напреднали. И опитвате напредъка на ония хора, които са се карали. Защото и в караницата има напреднали хора. Когато хората обедняват, има обедняване в различни степени. И сиромашия, и богатство има в разни степени. И знанието е в различна степен.

Сега искам да ви изнеса следното. Вие трябва да се интересувате от благата, които Бог е дал. Той е дал на хората блага едно време и когато Христос дойде, и четете Евангелието, какво ще кажете? Аз се чудя как хората са изопачили Евангелието, Неговите думи. И ще му кажа кой дава правото да нарушава закона. Знаеш ли какво е казал Христос? Онези изкуствените цветя, които са турени на картината, те могат да останат такива дълго време, никой не може да ги измени. Те остават, както са нарисувани преди две хиляди години. Все такива си остават. Имат само малко изменение. Но тези цветя, които вие посаждате сега, те ще се изменят. Ако нарисувате едно дърво на картина, то ще си остане такова, каквото сте го нарисували, а живите дървета ще се изменят постепенно.

Та сега, като се расте, какво трябва да се вложи при растенето? Понеже една къща ще се изгради от такъв материал, какъвто донесете. Следователно животът почива на онези мисли, желания и постъпки, които човек носи в себе си. Как проучвате мислите? Как познавате дали една мисъл е ваша, или чужда; и как да познаете дали едно желание е ваше, или чуждо; дали една постъпка е ваша, или чужда? Някой път ние казваме, че нещата са общи. Но трябва да имаме ясна представа за тях. Например въздухът е общ. Но ако вие вдишате в себе си въздух, то онзи въздух, който е влязъл в един човек, той е изгубил онази преснота. Значи необходимо е въздухът да бъде пресен и в това отношение постоянно има течение. Старият въздух отива нагоре и навън, а новият въздух – надолу и навътре. И благодарение на това течение, на тази смяна, ние постоянно дишаме пресен въздух. По краищата на дробовете остава малко и от стария въздух. Ако вие живеете добре, вие трябва да се храните с онези мисли, които са Божествени, а не с онези мисли, които са минали през ума на един човек. Аз сега не отричам – една мисъл може да е минала през човешкия ум, но той може да ѝ дал ход, без да я опетнил. Ако мине силата на любовта през вас, вие може да ѝ дадете една нова украса и тя може да изгуби първоначалния характер.

Вие не правите разлика между обич и любов. Имате едно и също понятие за тях. Любовта изтича от центъра към периферията – от Бога към

периферията, а обичта – от периферията към центъра. Обичта е венозна кръв, която се връща да се пречисти, а пък любовта е артериална кръв. Следователно любовта може да уподобим на кръв, която излиза от Бога. Защо трябва да любим? Че тази кръв трябва да излезе от Бога и да изтича през нас. И без любов човек не може да бъде щастлив. И доколкото вие позволявате на тази любов да циркулира във вас, дотолкоз ще имате щастлив живот. И ако сте нещастни, значи кръвообращението не е правилно. Но това кръвообращение зависи от нас, от нашето схващане и разбиране. Вие казвате: „Като идем на онзи свят нещата ще ни станат ясни." Онези, които не разбират закона, те очакват да идат на онзи свят, за да го разберат. А пък онзи, който може да разбере закона, той може да го научи и в този свят.

Човек е облечен с дванадесет тела. Сега няма да ви говоря за това. Дванадесет тела има той. Засега от дванадесетте тела функционират само четири: първо – физическото тяло, второ – на чувствата, на сърцето, трето – на човешкия ум и четвърто – на разумния живот, наричано още на причинния свят. В тези четири тела той сега функционира, а пък другите осем тела седят в зачатъчно състояние. Те очакват за в бъдеще да се проявят. Като влезете в духовния свят, там ще развиете още четири тела. И като влезете в Божествения свят, ще развиете пак четири тела и ще станат всичко 12 тела. За някого казвате: „Той много е разбрал." Обаче неговото умствено тяло не е пробудено и тялото на сърцето му не е организирано, а пък мислят за него, че е духовен човек. Духовният човек е спокоен човек. Той няма какво да се вълнува. Казват му: „Еди-кой си е болен, ще умре." Той казва: „Няма нищо." Викат го домашните му, казват: „Какво ще правим без него?" Той казва: „Че преди да беше дошъл, какво сте правили?" Например майката, преди да е дошло детето, тя е играла на хорото, а сега, като дойде детето, тя мисли, че без него не може. Че преди как е живяла тя без него? Едно време детето беше в нея. После то излезе вън от нея. И като умре, къде ще отиде? Пак ще се върне при Бога.

Сега разбирайте го, както искате. Вие ще си направите една къща и казвате, че сте вътре в къщата или че сте вън от къщата. Какво разбирате под тези думи? Има разлика. Де е същественото: вкъщи, или същественото е вън от къщи? На физическото поле същественото е вън от къщи, понеже вън са слънцето и звездите, а пък вкъщи слънцето ще го видиш през един малък прозорец. Но къщата е необходима. Несгодите, които съществуват на земята, се избягват, като имаш едно жилище. Ние се лишаваме в къщата от някои външни блага, но да придобием някои вътрешни блага. И сме благодарни за това. Нямаме всички удобства, които отвън природата има. Кой свят е по-красив – нашите къщи или външният свят? В къщата има ли круши, ябълки, череши, сливи? Но като излезете отвън, те

съществуват. Във вътрешния свят вие нямате тия блага. Също така има един умствен свят вън от вас. Има един духовен свят вън от вас. Сега по този начин трябва да започнете да работите.

Вие по някой път трябва да имате едно огледало да се оглеждате. Да кажем, че сте изгубили десет хиляди лева. Вижте се в огледалото каква промяна ще стане с вас. Или да кажем, че сте спечелили 500 000 лева от лотарията и пак вижте лицето си в огледалото. Лицето ви е светнало. На Рождество как се обличат хората? Вие се обличате хубаво, вие се променяте тогава. При всяка промяна, която става, вие се променяте. Но разумният човек има друга една преценка. Да кажем, тази сутрин защо дойдохте? Каква ви е целта сега? Всеки си имаше по една идея. Някои дойдоха тук по навик. Знаете ли какво значи навик? Вие отивате в гостилницата не от добра воля, но като ви притисне гладът. А пък краката ви са слаби. Ще влезете в една най-близка гостилница, понеже не обичате дълго да ходите. Човек трябва да има някаква идея, на която да се опира. Често ние отиваме някъде, за да добием нещо. И ако не дойдете тук, няма да добиете това, което сега добивате.

Някой път ни казват, че човек е храм Божий вътре в себе си. Това е вярно. Но в този храм само той ли трябва да се моли? Вие сте един храм Божий, направен от 300 милиарда живи същества. Вие казвате, че сте сам. Вие, като се молите, 300 милиарда души и те се молят с вас заедно, по своему, както те разбират. И вие мислите, че вие сте единственият, който разбира правилно нещата. Вие сте един от тристате милиарда същества. Питам: Ако вашата мисъл се раздели, де е мисълта ви? Вие имате една триста милиардна част от мисълта. И колко е права вашата мисъл? Затова се намирате в едно противоречие. Речеш да направиш нещо, но събранието във вас ви каже: „Не.“ И вие изоставите. Народното събрание вътре казва, че няма бюджет, няма кредит. И тогава се извинявате, че краката ви не държат, че коремът ви боли, че главата ви боли.

Аз разбирам човек, обърнат към Бога, следния: най-първо ще обърнете всички тия души да повярват в Бога и във всички тях да дойде едната любов. Това е съвършеният човек. Никой себе си не е обърнал, никой не е господар на себе си, а мисли, че е съвършен. Не само главата, но и сърцето, и краката и прочее – целият човек, от главата до петите, да бъде съвършен. Някой ще каже: „Какви са тия души?“ Такива, каквито сте вие. Човек е в една несъвършена форма. Мислите ли, че като влезете в духовния свят след време, след десет милиарда години, че мъжът ще има мустаци? Може би след десет милиона години на мъжете няма да израснат мустаци, а на жените ще им израснат мустаци. Че какво показват мустаците и брадата? И дългата коса у жените какво показва? Те са външни страни. След хиляди

години хората ще имат много по-красиви лица. Челата им най-малко с два милиметра ще се повдигнат нагоре и веждите им няма да бъдат като сегашните. Погледнете ушите на магарето, на лисицата, на кучето. Едно време това е било мода. Това са били все човешки уши. Тези уши човек ги е поставил едно време. Той е поставил хиляди модели и сега е дошъл до сегашния свой модел. Истинският човек в невидимия свят постоянно прави модели.

Христос казва: „Ако се не родите отново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие." Аз не искам да развивам този въпрос сега. Това е научен въпрос. Ще кажеш: „Що е раждане от вода и дух?" Много проповедници развиват този въпрос. Но както и да го развият, не е вярно. Това е един Божествен план, който е турен сега в действие. Та казвам: Вашите вярвания, които сега имате, те ще ви доведат близо до тази Божествена идея, че човек трябва да се роди отново. Човек, както и да вярва, трябва да мине през този процес на новото раждане. Ако ли не се родите изново, вашето верую ще остане неразбрано. Христос казва в тази глава: „Търсете Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи." Но това се отнася до физическия живот на човека. Онези, които развиват идеята, че трябва да се родим отново, казват, че не трябва да се интересуваме от светския живот, че той не ни трябва на нас. Това е пак неразбиране на нещата. Ние не искаме да живеем както животните, но все-таки се интересуваме от животните. Ти може да не живееш светски живот, но пак да се интересуваш от светския живот. Кое е лошото в светския живот? Ние мислим, че светският човек играе. Играта не е лошото. Казват: „Те пият много." Та духовните хора не пият ли? Водата не пият ли те? Пият. Само че светските хора пият подправена вода, а духовните хора пият по-естествена вода. Но някой път и духовните хора пият подправена вода. Някой път не искам да привеждам някой пример, понеже ги изнасяте навън и се поражда едно недоразумение. При един свещеник влиза един човек и го пита какво има в шишето. А в шишето имало една бистра течност. Онзи пита: „Какво е това?" Свещеникът казва: „Това е светена вода." Онзи човек бутва и вижда, че е ракия. И свещеникът казва тогаз: „Кой ли е турил тази ракия в това шише? То беше светена вода." И попът сам се чуди.

Та често в шишетата на духовните и религиозните хора има ракия. И минава за светена вода. Аз разбирам под „ракия" следното: всяка една мисъл, която не е чиста, Божествена, аз я считам за ракия; всяко едно чувство, което не е такова, каквото Бог го създал, е ракия; и всяка една постъпка, която не е каквато Бог я е създал, е ракия. Ние ракия не правим, но една нечиста мисъл е ракия. Ти трябва да имаш една Божествена мисъл. Когато ядеш плод, чист, от дървото трябва да го вземеш. Ние имаме

предвид в духовния свят да се храним с онези мисли, които Бог сега ни изпраща. И следователно, когато вие четете Словото, ще видите, че всякога човек трябва да се моли, за да може да изпрати Бог Духа си. Казано е: „Ще изпратя Духа си.“ И Христос казва: „Когато дойде Духът, той ще ви научи.“

Има три начина в разбирането на живота. Когато аз говоря някой път за любовта, подразбирам това хубавото, чистото, което излиза и което влиза като храна в нашата душа. Когато аз говоря за вярата, подразбирам онази сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум. Любов е, което влиза в човешката душа, а Божествената сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум, това е вярата. И на трето място е надеждата. Всички ония блага, които ние търсим, това е надеждата, която излиза от Бога. Това е онзи материал, който излиза сега, и от който се строи човешкото тяло. Ние сме в процес на строеж. Ние сме в един незавършен процес. Апостол Павел казва: „Не сме достигнали до съвършеното.“ Някой мисли, че като вярва и като обича, и като се надява, че е в завършен процес. Не, той е в процес на строеж. Например най-първо ние не трябва да се безпокоим. Опитвали ли сте да не се безпокоите? Ние себе си измъчваме. Седиш някой път и казваш: „Колко съм лош човек!“ – ти сам си казваш това. Но като ти каже друг това, ти се сърдиш. В какво човек е лош? Той иска другите хора да бъдат много добри към него, а пък той сам не е добър към тях, както той иска от тях. Например някой аристократ, като върви, погледне го някой съсед и аристократът очаква неговият съсед да го поздрави пръв. Например полковникът върви и войникът пръв ще го поздрави. Кой трябва да поздрави пръв? Ти, като си кажеш, че си лош човек, как е възможно да се радваш в себе си? Как може човек да каже, че е лош. И отде знае, че е лош? Ако човек е станал лош, от само себе си не е станал. Ние туряме външни причини. Значи направил го някой лош. И ако е добър, някой го е направил добър. Тогаз къде е човекът? Третото положение: човекът, който служи на доброто и на злото, той е човекът. Някой казва: „Аз съм лош.“ – Не! Ще кажеш: „Днес служих на злото.“ Значи двама господари имаш: злото е един господар и доброто – друг. Днес си лош, значи служил си при лошия господар; или си добър, значи служил си при добрия господар и добър ставаш. И ще имате тогаз плюс и минус. И това, което вършите, то ще се самоунищожава, понеже доброто и злото ще се неутрализират. За да излезете от това безизходно положение, вие трябва да приемете любовта. Да възприемете онова новото, което иде от любовта. Едно житно зърно не може да намери смисъла на живота, ако то не е озарено от слънцето. И ако не дойде светлина, топлина и влага, никак това житено зърно не може да разбере света. В житното зърно има нещо скрито, което трябва да се прояви, като поникне зърното. И човек, за да разбере себе си, трябва да е поставен при такива условия – при доброто

и при злото. И вие ще намерите в какво положение се намирате. Там започва растежът. Сега сме в положението, дето доброто и злото трябва да се развиват. Христос казва: „Кой от вас, като се безпокои, може да придаде един лакът на ръста си?“ – Никой.

Сега тук на Изгрева са започнали неверни доноси, лъжливи кореспонденти. Никога не ставайте оръдие на лъжливи доноси. И всеки един от вас, който иска да изнесе нещо, да провери вярно ли е това. И аз проверявам тук, че нещата, като се казват, са им турили по десет опашки. Ако вие четете днешните вестници, всичко, каквото те говорят, вярно ли е? Мислите ли, че когато виждате човек в неговото лице, че това е вярно? Вие, за да изучите човека, не го изучавайте такъв, какъвто го виждате, но трябва да има малко прозорливост. Човек трябва да се изучава такъв, какъвто е. Някой човек се усмихне, това ни най-малко не показва, че той е така весел, както изглежда. Някой се показва много сериозен, но това ни най-малко не показва, че той е сериозен. Той има да дава десет–двадесет хиляди лева и е сериозен. И това е безпокойство. Някой пък има някакво си недоволство. Вие искате сега да се представите пред него. Представете си, че довечера Бог ще дойде при вас и ще похлопа както при Адама. По-рано, преди съгрешаването, Бог идваше по три пъти в рая и Адам го посрещаше. Сутринта дойде Бог в рая и Адам не се представи. Дойде на обяд и Адам пак не се представи. И казва Бог: „Може да е на работа Адам.“ И вечерта дойде и започна да го търси и да го вика къде е. Сега аз само ви давам една картина на онова разбиране. Скрил се някъде Адам. И най-после Господ го намери в един шубрак, че се скрил там. Защо се е скрил? Адам казва: „Убоях се от Твоето лице!“

Казвам сега: Как ще се явите пред Господа? Вие искате Господ ли да ви търси, или вие да Го търсите? Кое е по-хубаво? Писанието казва: „Търсете ме, докато съм близо.“ Някой казва: „Аз съм търсил Господа и сега не искам да Го търся.“ Тогаз ти си под някоя шубрачка. Естественото положение е: като дойде слънцето, трябва да излезем ние да го посрещнем. Това е естественото положение. Естественото положение е: когато дойде Господ, да Го посрещнеш и да Му дадеш онова внимание, което заслужава. А пък ти си занят и не искаш да го посрещнеш. Сега казвате: „Що значи посрещане?“ Посрещането на Господа е във вашата мисъл. Дойде ви една светла хубава мисъл, която преобразува живота ви; дойде едно светло чувство във вас – това го наричам любов; дойде една светла постъпка във вас – това е присъствието на Бога. Тази сутрин посрещнете Господа. Като дойде Господ, да се представите такива, каквито трябва да бъдете. Всеки да се представи така, както разбира. Някой от вас ще каже, че не му е дошло още времето. Той казва: „На стари години ще Го посрещна.“ – Закъснели сте. На колкото години сте, посрещнете Го!

Няма по-хубаво нещо от посрещането на Господа. То е естественото положение. Нима малкото дете не трябва да посрещне майка си, когато дойде от града? И децата нали посрещат баща си. Кога детето не посреща баща си? Когато е направило някоя пакост. Но щом децата са живели добре, те посрещат баща си и баща им им носи някакъв подарък.

Снощи една сестра дойде при мене вечерта. Беше крайно неразположена. Влязъл някой в рая ѝ, вътре в нейния рай. Това е изкушение. Дойде някой твой приятел вкъщи и казва: „Имате ли малко винце, петгодишно?“ Ти речеш да му купиш малко винце. И после ще кажете: „Хайде на здраве!“ Понапиеш се малко. Това е едно изкушение. Или допуснете, че този брат носи пет–шест скумрии. Опечете ги малко и ги ядете с лимон. Ти за хатър ядеш от тази риба. Това не е престъпление, но ти нарушаваш нещо. Да ядеш риба, аз разбирам да бъдеш мълчалив – това е ядене на риба. Рибата е мълчалива. Аз препоръчвам да ядете риба в този смисъл – да бъдете мълчаливи. После рибата е винаги чиста. Тя лакомията ѝ е отвън. Тя е мълчалива, нито дума не казва. Аз не искам да извадите заключение в буквален смисъл. Понеже донякъде сте риби, но сте станали и птички, че крякате някой път. Птиците не могат да бъдат така мълчаливи. Но поне да не крякате, да пеете хубаво като славея.

Сега през тази година си купете по едно хубаво огледало и сутринта, като станете, поогледайте се. Или сутринта, или на обяд, или вечерта се поогледайте малко дали сте доволни от вашето лице. И турете си идеята, че трябва да бъдете красиви. Искате веждите ви да бъдат тънки. Не ги скубете. Искате лицето ви да бъде червено, не го боядисвайте. Нито устата не я червисвайте. Ако искате бели да ставате, яжте грах. Ако искате червени да станете, яжте череши. Ако искате да имате тънки вежди, имайте едно тънко деликатно разбиране за нещата. Нека веждите ви да станат тънки. Щом много желаете материални работи, веждите надебеляват. Това са общи работи. Не трябва да вземате буквално нещата. Веждите, брадата, ушите – това са пособия. Мъжът има брада и мустаци. Те му са антени, антени с дълги вълни. Жените и те имат мустаци, но с къси вълни. Понеже жените функционират с къси вълни, те са по-досетливи. Та казвам: Ако искате да възпитате един мъж, оженете го. Само така се възпитава мъжът. Ако искате да възпитате една жена – да роди дете. Децата възпитават жената. Ако искате да възпитате един човек, събудете неговия ум. Ако искате да възпитате жената, събудете нейното сърце. Или другояче казано: събудете органа на вашата любов, да разбирате Божественото, да имате благородно сърце. И ако искате да развиете вашия ум, събудете вашата светлина. Две неща ви трябват: любов, която да събуди душата ви, и Божествена светлина, която да събуди вашия ум. Да преминете в една нова фаза.

Тридесет и девета година е година на разбиране. Трябва да ликвидираме с всички стари сметки, с всичко старо да ликвидираме и да започне новият закон на любовта. Това е само заради вас. Никога не трябва да налагате на другите едно учение, което не сте проверили. Никога не говорете на хората това, което не сте проверили. Може да кажете: „Казват хората така, но не съм го опитал." Някой път аз наблюдавам, изучавам човешкото естество. Аз съм забелязал, някой ден, когато ми мине през ума да си почина, всички мислят, че аз нямам нужда от почивка. Някой казва, че ще стои само пет–шест минути и седи един, един и половина, два часа. Казват: „Как го търпиш?" Дойде някой и отнеме доста време. Но тъкмо излезе той, влиза друг. Някой път си неразположен. Сега аз имам един начин да се справя с тия работи. Аз мога да се скрия и да стана невидим, но аз това не го считам за почтено. Дойде някой и аз му казвам: Ти нямаш нужда от мене. Ти не знаеш какво нещо е страдание. Ти само се тревожиш и се сърдиш. Ти си иди и като започнеш да страдаш, тогава ела при мене. А пък сега не се сърди много – не туряйте много дърва на огъня! Най-първо благодарете на Бога за онова, което в даден случай вие имате.

Някой път вие ме питате и казвате: „Какво, Учителю, намери в нас, че дойде при нас?" Че аз съм един пътник – минавам покрай един извор и ме питаш: „Как дойде ти тук?" Аз ще кажа: „Пътят ми е оттук, минавам и се спирам. По този път минавам и рекох да се спра, да видя какъв е изворът. Та временно се спирам да видя какъв е изворът и пак ще си вървя. Тук няма да остана за хиляди години. Ще си вървя по пътя. Има и други извори." Ти казваш: „Няма ли да ни посетиш пак?" Казвам: „Назад не се връщам." Ти казваш: „Да дойдем ли с тебе?" Казвам: „Може." Този е пътят, по който се върви. Но връщане назад няма. Внимавайте за едно нещо. Тази форма, в която сте сега, няма да се върне. И ако между вас има често спорове, не зная, като заминете за другия свят, това няма да се повтори и ще съжалявате, че може да остане нещо непоправено в живота ви.

Аз имам едно разбиране: и в лошия живот, и в добрия живот Бог е там. И Бог казва: „Вие виждате ли в какво положение се намирам?" Този човек греши и Бог мълчи в него. Вътре в нас, когато ние грешим, Бог пак мълчи. И някой път казва: „Не правиш добре." Ти казваш: „Как тогава?" Бог казва: „Не правиш добре." Ти казваш: „Къде е Господ?" Той казва: „Не правиш добре." Ти почнеш да се извиняваш. Той казва: „Не правиш добре." Ти петниш Господа вътре в себе си. Той е туй благо. Дойде слънцето и Господ ти се усмихне и ти казва: „Това слънце за тебе го направих. Бъди като слънцето!" Отидеш при един сладък плод, Господ ти казва: „Бъди сладък като този плод!" Та някъде Господ ни учи с предметно учение, какъв

трябва да бъдеш. Някой път някой те нахука. И Господ ти казва: „Ти не бъди такъв." Срещнеш някой невежа, Господ ти казва: „Не бъди такъв." Срещнеш някой учен, Бог ти казва: „Бъди като него." Срещнеш някой, който свири, Бог ти казва: „Бъди като него." Срещнеш някого, който не свири, Бог ти казва: „Не бъди като него." Някой казва за някого: „Какъв опак характер има той." Ние мислим, че сме светии. По-голям светия от мене няма. А пък и аз още не се мисля за светия. Аз не мисля още да озарявам целия свят. Аз осветявам само малко. Та къде е проникнало Словото? Съжалявам, че хората не разбират Божественото Слово. Във всинца ви трябва да се зароди желание да бъдете проводници на Великата Божия Любов, която да минава през вас. Вие мене ме радвате дотолкова, доколкото сте проводници на Божията Любов, доколкото сте проводници на Божествената сила.

Вие трябва един друг да се зачитате. Зачитайте Божественото във вас и в другите. Това е засега най-важното нещо. На Христа казаха веднъж: „Учителю благи!" Христос казва: „Не ме наричайте още благ." Той изпъди с камшик търговците и среброменителите от храма. После неговата полемика с лицемерите. На земята ние не можем да бъдем благи с някои хора. Аз даже някой път, като се стремя да бъда добър, някой път подигам тона си. Сега дойде при мене един млад брат и аз му казвам: „Да не ме лъжеш! Нито черните, нито белите лъжи искам! Човек трябва да станеш! По този начин не може. Няма да ходиш да лъжеш младите сестри. Такава любов не трябва. Ако ще любиш, на свят ще любиш. Пък ако ще лъжеш, иди в света." Оставете вашата любов с такива методи, каквито имате! Да няма и така, и така. А пък ако искате обикновената любов, идете в света. Но щом дойдете до Божествената Любов, ще живеете както трябва. Тогава сте на прав път. Че, ти като обичаш една сестра, не трябва да накърниш чувствата в нея. Или някой път някоя сестра казва за някого: „Аз пет пари не давам за него!"

Трябва да имате сега един идеал. Какъв трябва да бъде той? Ние сега се спираме и казваме: „Православните са лоши." Аз не защищавам никакви православни, никакви окултни науки. Трябва да влезе Божествената Любов в света! Като отидете при някой плод, той може да ви каже: „Не съм узрял, малко съм сладък още. Но трябват ми още два–три месеца, за да узрея." Под думата „три" аз разбирам да съедините в едно любовта, вярата и надеждата, че да работят заедно. Това е законът на трите. А деветте е когато съедините физическия, духовния и Божествения живот в едно. Три по три прави девет. На три места по три – девет. Значи да се приложи Божественото на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Това е голяма работа, която ще ви научи как да проявите Божественото.

Когато се събудят умът, сърцето, душата и духът, ще станем силни. Трябва да станем силни в света. Бог казва: „Моята сила се показва в твоята слабост, в слаба среда. Моята сила се проявява в твоето възприемане.“ Всеки човек, който възприема добре Божественото, е слабият човек или негативното. Нали негативното възприема добре нещата. Той е от слабите. А пък силен е онзи, който изпраща любовта. Та моята сила се показва в онова, което възприемате. Ако ние сме слаби, ще възприемем. И бих желал в известно отношение да бъдете всички слаби, да възприемете Божията любов, тоест да бъдете възприемчиви.

И кой от вас не е правил погрешки? Само че някои погрешки са видими, а някои – невидими. Кой от вас не се е гневил, не е казвал „аз ще му направя това и това“? Кой от вас не се е съблазнявал? Светът не е такъв, какъвто трябва. Бог всичко заличава и казва: „Напред вървете!“ Това, което го правим, е външно. Има известни мисли, които ни смущават – те са външни. Трябва да оставим в нас онези мисли, които са Божествени. Ти седиш и казваш: „Какво ще правя?“ Щом живееш на земята, не се плаши, защото, ако няма условия на земята за тебе да живееш и да прогресираш, ще те задигнат в другия свят, дето да има условия. А щом останеш да живееш, значи има условия за един добър живот тук.

Утре, като станете, пак използвайте деня. Не казвайте: „Днешния ден нямам условия.“ Всички имайте разположение. Че вие имате всичкото разположение на всички светии, които са достигнали до съвършенство. Имате тяхното разположение. И се казва там, че за един каещ се грешник голяма радост става на небето. Когато се решите да обичате Бога, всички светии се радват на вас. Някой казва: „Няма кой да ме обича!“ Някоя мома никой момък не я е обичал и тя се отчайва. Че само един момък ли има в света? Има хиляди момци. Тя може да си избира когото иска. Че онзи планински извор и рекичките, които слизат, престъпление ли правят че образуват голяма река? Ако вода с вода се събира в едно, де е лошото? Престъпление ли е това? Но когато калта влезе във водата и минава за вода, там е престъплението. Когато една ваша мисъл се съединява с мисълта на един друг или когато две чувства се съединяват, или когато две желания се съединяват – и в това няма престъпление. Може да обичате когото и да е, но обичайте го така, както трябва. Не казвам, че не обичате, но имате едно криво разбиране.

Аз често съм правил опит доде сте достигнали. Някой път съм правил разни опити в света. Някоя млада мома хващам и ѝ постисна малко ръката. Тя казва: „Какво искаш да кажеш?“ Казвам ѝ: „Да бъдеш добра, да държиш сърцето си добре и ума светъл.“ А пък на друга, като ѝ стисна пръстите, тя казва: „Аз съм много стара, какво искаш да кажеш?“ Аз и на

нея ѝ казвам същото. Та младата се съблазнява и старата се съблазнява. И двете мислят, че аз мисля нещо. В мене мисълта е определена. На младите казвам: „Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!“ На старите казвам: „Тебе Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!“ Те и двете се чудят и казват: „Какъв ли долап има тук?“ Навън казват за някого: „Светят му очите.“ Та радвайте се, ако светят очите на някого. Когато потъмнеят очите на някого, хубаво ли е? Коя къща е по-хубава: която свети или която не свети? Ние трябва да се радваме, когато нашите чувства горят, когато нашите чувства са топли и меки и когато нашите мисли са силни. И на вас ви казвам сега, като ви гледам: Пазете това, което Бог ви е дал! За всяко едно благо бъдете благодарни! Няма по-хубаво нещо от това човек да има мир. Аз ви говоря чистосърдечно, засягам и себе си. Добрият живот седи в съзнанието. Аз никога не допущам в себе си нещо отрицателно. Когато влезе една мисъл или чувство в мене, аз ги виждам. И всяко нещо го турям на мястото му. Никога не съвпрягам една нечиста мисъл с една чиста. Всяка мисъл трябва да отиде на мястото си.

Та казвам сега: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш! Обичайте така, както Бог обича. Имайте вяра, както Бог има вяра във вас. Под думата „вяра“ разбирам, че Бог всякога изпраща своята сила, за да мислим ние. Понеже той има вяра, че от нас ще стане нещо. И постоянно Бог ни облича с най-хубавите дрехи! И трябва да благодарим. И за в бъдеще Бог ни е приготвил много по-хубави дрехи. И колкото повече растем, толкоз по-хубави дрехи ще имаме. И колкото повече се усилва неговата любов, ще дойдат и по-големи богатства.

Сега малко приемаме и малко ни се дава. А пък за в бъдеще, когато се издигнем още, когато любовта на Бога в нас ще се увеличи, тогаз любовта на Бога ще се излива в нас преизобилно и силата му ще се излива преизобилно, и благата му.

Сега ви пожелавам да бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш. Или на ваш език казано, да ме разберете: Учете се добре и бъдете най-прилежните ученици, които има в света!

Отче наш

7,10 ч. с.

Желая ви да имате най-добрата обхода един към друг.

13. Утринно Неделно Слово, държано на

8 януари 1939 г., 5 ч. с.,
втори ден на Рождество Христово,
София, Изгрев.

1939_01_08 И ще бъдеш блажен
неделна беседа ИК "Жануа-98"

И ЩЕ БЪДЕШ БЛАЖЕН

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще прочета 14 стих от 14 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

„И ще бъдеш блажен“ – „Кога?“ – Когато намериш своето място в света. Човек трябва да намери своето място в света. Блажен ще бъдеш, когато намериш своето място в света, а нещастен ще бъдеш, когато не намериш своето място. Следователно, два вида хора има в света: едните са блажени, защото са намерили своето място, а другите са нещастни, защото не са намерили мястото си. И когато хората питат, кога ще станат щастливи, отговарям: хората ще станат щастливи, когато намерят своето място, а нещастни, когато не намерят своето място. Тъй както съвременните хора разсъждават, те разсъждават много разпокъсано. Има един начин на разсъждение, който хората трябва да го възприемат. Казвате, че някой човек е щастлив или учен. Вие не знаете доколко е щастлив или учен. Вие предполагате това, но не знаете точно. – „Ама нали виждам по лицето му.“ – Какво виждаш по лицето му? Ако видиш, че една къща е добре измазана отвън, това още не значи, че тя е разумна. Ако в човек има някаква интелигентност, това ни най-малко не показва, че къщата е интелигентна. Ако една машина работи добре, това ни най-малко не показва, че разумността е в самата машина. Разумното съчетание между частите на машината се дължи на онзи, който е направил машината. Когато казваме, че някой човек е красив, това ни най-малко не показва, че самият човек е красив. Зад този човек седи нещо друго, което го прави красив. Хората оценяват само външната страна на красотата, вследствие на което, тази красота понякога им коства много скъпо.

При сегашните условия на живота, по-добре е човек да бъде грозен, отколкото красив. По-добре е човек да бъде сиромах, отколкото богат. И богатството е добро нещо, но при сегашните условия на живота, богатият страда повече от сиромаха. Понеже това е една истина, днес в света има повече кандидати за сиромашията, отколкото за богатството. Сиромасите са разбрали това отдавна. Щастието на ръката зависи от [неотделянето ѝ от] тялото. В който ден намисли, че не може да живее самостоятелно и се отдели от тялото, тя е изложена на изсъхване. Вън от тялото тя не може да живее, сама не може да живее, защото не може да извършва онези функции, които тялото върши. Ако и самото тяло, от което зависи ръката,

излезе от условията на въздуха и на светлината, и то не може да съществува. Както ръката живее, така и тялото живее, но както ръката трябва да бъде свързана с тялото, така и тялото на човека трябва да бъде свързано с външните условия на природата. И растението живее, защото е свързано с природата. Ще кажете, че земята сама живее. Не и земята живее по единствената причина, че е свързана със слънцето. Ако земята се отдалечи от слънцето и нея я очаква катастрофа в пространството. Следователно това, което държи хората вързани и могат да живеят, това е разумното в света. Вън от разумността се случват най-големите нещастия. Следователно дойдете ли до страданията в света, ще знаете, че те се дължат на вашата неразумност. Щастието пък зависи от разумността. Аз не говоря за едно краткотрайно щастие. Истинското щастие е един непреривен процес. Ако човек е щастлив, той е разумен. Ако е нещастен, той е неразумен. Казвате: „Какво трябва да се прави тогава?“ Ще вложите разумността в своя живот. В разумността има два начина на живеене. Първоначално, когато човек се е явил в света, той не е имал това съзнание, което днес виждаме в него. Тогава той се е занимавал само с външните предмети, както децата се занимават с играчки. Тогава той се е интересувал само от външната природа. Как са били създадени външните предмети в природата, това не го е интересувало. Впоследствие, след като живял милиони години и външната природа започнала да го ограничава, тогава той започнал да мисли по-дълбоко върху нещата. Това, което до тогава го е забавлявало е започнало вече да го отегчава. Като се е намерил пред известни лишения ,той започнал да страда, но не могъл да си даде отчет, защо страда. Когато самосъзнанието в него е започнало да се развива, той започнал да забелязва, че всички нещастия в живота му се дължат на известно отклонение от Божествения закон. Въпреки това, той не знаел, какво да прави. Ти съзнаваш, че кракът ти е счупен, боли те, страдаш, но ако не знаеш как да се помогнеш, страданието няма да те остави. Съзнаваш, че си невежа, че си глупав, но не можеш да си помогнеш, не знаеш как да придобиеш знания. Какво от това, че съзнаваш своето невежество? Или какво от това, че съзнаваш, че си богат или сиромах, че имаш голямо изобилие от всичко, или че си в големи лишения, или че си болен и страдаш, а не знаеш нито как да употребиш богатството си, нито как да се справиш със сиромашията и с болестта си, нито пък знаеш, как да придобиеш знания и любов. Безлюбието се дължи на зле употребената любов; глупостта е зле употребена мъдрост; робството е зле употребена свобода. Хората не страдат от недоимък, но от голямо изобилие. Съвременните хора нямат едно правилно разрешение за щастливия живот да знаят кой е щастлив живот и от какво зависи. Постоянно слушате някой да казва, че иска да бъде господар. Как може да бъде човек господар, когато преди всичко зависи от въздуха, от светлината, от водата, от хляба, от земята? Той предполага, че е господар и може да

заповядва. Той сам има най-малко четири господари, които му заповядват, а той си мисли, че е господар. Там е грешката на хората. Съвременните хора си поставили задача да подчинят природата на себе си. Наскоро ходих да гледам на кино експедицията на Северния полюс. Казват, че човек е постигнал много, но като гледам какъв страх, какво робство, какво ограничение, какъв труд прилагаха тия руснаци там… Те зависят от ветровете, от студа и постоянно чакат да им изпратят нещо с аероплани. След всичко това казват, че човек е постигнал големи резултати. Той мяза на крадците, на апашите, които като откраднат нещо малко, мислят, че много са придобили. Като хване нищо в ръката си, казва: „Постигнах вече." Но утре го хванат в затвор и за да се освободи трябва да плати много повече от това, което е откраднал. Ако има нещо да се харесва в човека, това е онзи непреривен стремеж на духа да постигне нещо. Какво представя Северният полюс? Руските експедитори отидоха да намерят земя, но те бяха обиколени изключително от лед. И след неколкомесечно прекарване, те се намериха на 2500 метра далеч от полюса. Значи, полюсът се преместил. Важно е онова постоянство, онази вяра в тия хора, които си казваха: „Ще свършим тая работа, въпреки всичките жертви, които се изискват." С това русите искат да кажат на света, че не са страхливи хора, могат да отидат чак на Северния полюс. Ние разглеждаме тия неща от друго становище, от гледището на придобивките на човека от миналото и днес. Постиженията на човечеството днес са по-големи от тия в миналото, а бъдещите ще бъдат по-големи от настоящите. След хиляда години ние ще имаме пътища от тук до месечината, а след триста хиляди години и до слънцето. Ако пожелаеш да отидеш до слънцето, ще си вземеш билет и хайде до слънцето. Това е поетически разказ, но все пак ви говоря за една бъдеща реалност. И днес има хора, които ходят до месечината и до слънцето, но те не дават гласност на тия свои излети. Те ходят инкогнито на месечината и на слънцето, не искат да се прославят, да пишат вестниците за тях. Дали вярвате или не вярвате, то е ваша работа, свободни сте. Ако не вярвате, добре. Ако вярвате, още по-добре за вас. Засега вие сте дошли на земята и като сте дошли, трябва да знаете, че сте в училище и да се учите. Мнозина се питат, отде иде човек. И после казват, не Господ е създал човека. Това е много материално схващане. Че Господ е създал човека е толкова вярно, колкото е вярно и твърдението на бабите, че детето е излязло от реката, дето жабите живеят. Научно е вярно, че човек е дошъл от мястото, дето жабите живеят, но че е дошъл от реката, това не е вярно. Човек е дошъл от един много красив свят и като е дошъл на земята, потопили са го в един дълбок сън да забрави този свят, от който е слязъл. Ако си спомни за този свят, той не би могъл да живее на земята нито пет минути. Но понеже са изгубили пътя за онзи свят, те казват: „Няма какво да се прави, ще се живее на земята." Те мязат на онези авиатори, които като паднат от аероплана си и се намерят в чужди условия, искат, не искат

приспособяват се с новите условия – няма с какво да си отидат. Казвам: Ние [сами] трябва да се свържем със своето старото отечество. Блажени са тези, които са получили първото писмо от своето старо отечество, отдето са излезли някога. Понеже хората още не са свързани с това отечество, те са захвърлени някъде в робство. Кога ще се освободите? Когато се свържете с това отечество. От хиляди години насам от невидимия свят пращат някого да ни съобщи нещо за това отечество, но вие казвате: „Не искаме да ни лъжат. Тук сме дошли, тук ще си останем.“ Обаче, земята представя един голям кораб, с който всички вие плувате. Може би след сто милиона години този кораб ще спре на някое пристанище и всички вие ще трябва да слезете от него. Сега не ви казвам, че трябва да вярвате, но това са научни данни, които човек нито може да отрече, нито може да твърди. Има неща, които нито се твърдят, нито се отричат. Например, ние не можем да твърдим, нито да отричаме другия живот. Той не може да се докаже при днешните условия на живот. Казва някой, че като се е родил, ще умре. Ти умирал ли си да знаеш, какво нещо е смъртта? Докато не си умрял, ти нямаш право да говориш за смъртта. Като умреш, тогава ще говориш. Сега понеже живееш, ти нямаш право да говориш за смъртта. – „Ама учените хора казват.“ Тия учени хора умирали ли са? Досега никой не е умирал и при това всички проповядват, че ще умрем. Кой от вас е умирал? Казва някой, че баща му умрял. Отде знае той, че баща му е умрял? Ами ако се е скрил някъде? Когато гъсеницата престане да е гъсеница, умряла ли е тя? Всички гъсеници казват, че е умряла, съжаляват я, а тя се разхожда от цвят на цвят, като пеперуда. Тя се напъстрила със своята красива дрешка и пее своята песен на живота. Сегашното ѝ положение е по-добро от първото.

„Ще бъдеш блажен.“ Човек трябва да разбере големите блага, които му са дадени. Той трябва съзнателно да оцени живота, който има в себе си. Човек трябва да мине още една стъпка по-високо, за да влезе в Царството Божие. Човек е бил в Божествения живот, но после е излязъл от него и е влязъл в съзнанието на човека. Сега трябва да направи крачка напред в самосъзнанието, после в свръхсъзнанието, дето ще се отворят очите му. Тогава,именно, той може да получава писма от невидимия свят. И забележете, земята е красива по единствена причина, че представя отражение на онзи свят. Четиримата Папановци, които прекараха на Северния полюс, се крепяха благодарение на Русия и на руския народ. Те бяха в непрекъсната връзка с Русия, отдето им изпращаха с аероплани дрехи, гориво, храна. Там те можаха да прекарат в своите топли палатки, да правят своите наблюдения. Ако зад тях не беше Русия, те нищо не можеха да направят. Така и хората на земята се крепят благодарение на грижите на невидимия свят. Ако зад тях не седи този свят, от хората нищо не би останало. Сега всички хора на земята са Папановци, дошли от

Северния полюс да правят научни изследвания. Зад хората седи невидимият свят със своите аероплани и радиоприемници. Наистина, тия Папановци имаха и неблагоприятни условия. Те се намираха при голям студ, до [минус] 35–40 градуса. Все таки, благодарение на тяхната издръжливост те можаха да прекарат толкова месеци. Често религиозните и духовните хора говорят за постижения. Те едва са в началото на своите постижения. На всеки човек предстой задачата да намери своето място и своето предназначение. Щом намери своето място и предназначение, той ще намери и смисъла на живота и ще почне да развива своите дарби и способности, които ще му донесат онова щастие, да бъде доволен от себе си и от окръжаващата го среда, а също и окръжаващата среда да бъде доволна от него. Като не разбира богатството, което му е дадено, човек казва: „Какво имам?“ Как какво имаш? Ти имаш пет пръста. Ако си пианист, какво ще правиш без един пръст? Ако ти липсват и двата или трите пръста, какво ще правиш без тях? Един пръст даже за пианиста струва милиони. Ще кажете, че ще свирите с един пръст. Аз не бих желал да свиря с един пръст. От един пръст ще излезе само един тон. Като дигне показалеца си нагоре, човек показва своята личност, своето достойнство. Той казва: „Аз съм човек, имам гордост, имам достойнство. Аз съм човек, който мисля.“ Когато дигне втория си пръст, човек иска да каже, че в него има чувство на справедливост, той прави разлика между добро и зло. Като дигне безименния си пръст, с това човек показва, че има чувство към красивото и великото в живота, има вкус, може добре да се облича. Малкият пръст пък показва, че човек има отношения с хората, знае как да се обхожда с тях. Ако няма малкия си пръст, човек не би знаел, как да се обхожда нито със себе си, нито със своя ближен. Всеки човек, който не се отнася добре със своя ум, със своето сърце, със своето тяло, неговият малък пръст започва да се деформира. Ако човек не се учи добре, не мисли правилно, не знае как да се облича и да цени красивото и хубавото в света, безименният му пръст започва да се деформира. Ако човек не постъпва справедливо, деформира се средният му пръст. И най-после, ако човек не оценява своето достойнство, това, което Бог му е дал, деформира се показалецът му. А онези, които не любят Бога, деформира се палецът им. Значи, палецът е свързан с чувството любов към Бога. Показалецът – с достойнството. Средният пръст – със справедливостта. Безименния – с наука, музика, изкуство. Малкият пръст – с правилна обхода. Тъй щото, като дигне човек ръката си нагоре, трябва да знае, какво да прави. Ще започнеш от палеца си – с любовта, която ще приложиш в своя личен живот. После ще я приложиш в справедливостта, в науката, в своите материални работи, в къщата си, във всичко, което вършиш. Всичко ще правиш с любов. Каквото правиш, учиш ли, обличаш ли се, всичко трябва да правиш с любов. Любовта трябва да бъде като подтик в живота ти. Само тогава животът ще има смисъл за тебе. Прави ли човека нещо без любов,

това е робство, това е мъчение.

Сега аз не искам да ви заставям, да вярвате в това. Защото аз съм за онази вяра, която носи сила в себе си. Вяра, която не носи сила, е вярване, не е никаква вяра. Вярата трябва да носи сила, която може де се превърне в светлина и в топлина. Щом имаш вяра, ще имаш сила. Щом имаш сила, ще имаш светлина и топлина. И тогава всички неща ще бъдат възможни. Нямаш ли сила, нямаш светлина и топлина. Тогава нещата няма да бъдат за тебе възможни. Когато се казва, че човекът трябва да има вяра, разбирам онази вяра, която ще внесе в него сила Божествената сила. Сега хората търсят Бога вън от себе си. Не, Бога трябва да търсите в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух. И тогава вие трябва да имате идеята, че онова същество, което свързва хората в едно, което ги повдига, което ги възкресява е Бог. Той мисли за всяко зрънце. Щом едно зрънце падне на земята, Бог започва да мисли за него и след време то израства. И понеже всичко в света се движи, всичко расте и се развива, всичко мисли, всичко благува и страда, ние трябва да знаем, че във всичко това участва Бог. Бог ни изпраща всичко това, като предметно учение. Със страданията Бог иска да ни покаже, кои са причините за страданията. За онзи, който не разбира смисъл на страданията, те са страшни. Онзи, който разбира страданията, започва да изправя погрешките си. И тогава страданията започват да се превръщат за него във велико благо. Например, ако не е справедлив, човек ще си създаде ред неприятности и нещастия. Ако той е съдя, кой как дойде, ще издаде една строга резолюция. За всяко престъпление от страна на хората, той ще издава резолюция: да се обеси, да се затвори този човек. И какво се ползва от тези строги присъди? Всички тия хора, които днес е осъдил, след време ще му станат неприятели. Този човек станал съдя, цели 30 години съдил хората и с тези присъди си навлякъл толкова големи беди и нещастия, че цял живот няма да му стигне да изправи погрешките си. И какво излиза в края на краищата? Този човек с пари си купил нещастията. Ако аз съм съдя, ето как бих решавал въпросите. Ако трябва да осъдя някого за някакво престъпление, ще го извикам вечер у дома си и ще му кажа, че за извършеното престъпление му се пада голямо наказание, но ако обещае, че ще изправи погрешката си, ще му наложа най-лекото наказание, ще го държа три дена затворен и след това ще го освободя. Аз ви говоря за една висша справедливост. Учените искат да наложат едно наказание в обществения живот и с това да изправят хората. Не, това е невъзможно. Докато човек не приложи известно наказание първо върху себе си, той няма право да го наложи върху другите. И тогава, като го наложи върху другите, ще има добър резултат. Същото се отнася и до новите идеи, до всяко ново учение и нова теория. Какъв резултат мога да очаквам от едно учение, ако не съм готов първо да приложа това учение върху своя ум, върху своята душа, върху

своя дух и върху своето сърце? Ако направиш една погрешка, кажи си: „За тази погрешка, ще те държа три дни в затвор.“ Не е ли готов справедливо да се съди, човек никога няма да се оправи. Седи някой и току съди себе си, казва, че е лош, че е грешен и т.н. Постоянно мисли за своята съдба, а нищо особено не прави. Казваш, че си лош, че си грешен, а не можеш да отделиш грешното от правото в себе си. Друг път казваш, че си умен, но не можеш да отделиш разумното от неразумното в себе си. И добрият и лошия живеят в едно тяло, но кой кого съди, не знаете. Бъдещият съдя трябва са бъде най-съвършения човек, да няма никакви слабости. И адвокатът, който защитава делата, трябва да бъде съвършен; и лекарят, който лекува хората, трябва да бъде съвършен; и учителят, който учи децата, трябва да бъде съвършен; майката, която ражда, също трябва да бъде съвършена; бащата, който се жени и той трябва да бъде съвършен. Всички хора, които се женят, трябва да бъдат съвършени.

Сега вече съзнават това. Какво поколение ще излезе от болни хора? В Германия поставят на големи изпитания младите, които мислят да се женят. Те искат здраво поколение. Бъдещото младо поколение ще иска още повече неща. Това показва, че иде нов порядък в света, дето всеки сам трябва да си даде отчет. Когато някой иска да се жени, той трябва да мисли, какво ще създаде. Когато Господ създаде света и човека, Той беше съвършен и създаде нещо съвършено. А ти, несъвършеният, искаш да създадеш нещо. Какво ще бъде това, което ще създадеш? Ще прилича на теб. То ще бъде едно хилаво поколение. Ние благодарим за такова поколение.

Мнозина идват при мене и казват: „Да обърнем този човек.“ – „Накъде ще го обърнете?“ – „Към Бога.“ Преди да обърне кого и да е, човек трябва да се постарае да обърне себе си. Ако може да обърне себе си, той може да обърне всички други хора. Ако себе си не може да обърне, никого другиго не може да обърне. Какво значи обръщането? Ти вървиш по пътя, но си с гръб към слънцето. За да се обърнеш с лицето си към слънцето, ти трябва да направиш един полукръг. Това значи да се обърне човек към Господа. Като се обърнеш с лице към Господа, кажи: „Господи, сега какво мога да направя?“ Ако попитате една соба, какво трябва да правите, тя ще ви каже: „Вземете огън, въглища и запалете огъня, да горя и да отоплявам.“ Тази соба има цена, докато грее и топли стаята. Щом престане да гори, тя изгубва цената си. Кюнците ѝ могат да бъдат златни, с различни украшения, но ако не гори, нищо особено не струва. За зимата тя няма значение. Ако простата соба гори добре и отоплява стаята, тя е за предпочитане пред красивата, която не може да отоплява. Днес всички хора искат да бъдат красиви. Добро е това желание, но ако в красотата си човек няма добродетели, тази красота не е на място. Под думата „доброта“

аз разбирам горивото. Добротата е горивото, което гори и отоплява. На такава соба човек може да си сготви, да си опече хляб, да се стопли. Какво струва такава соба? Обаче, ако на собата човек може да се стопли, да си наготви, да си опече хляб, тя е на мястото си.

Сега всички хора се оплакват, че са остарели и се приготвят за един свят, който не познават. Всички проповядват за един свят, който не знаят. Казвате, че Христос е казал така. Какво е казал Христос, това е друг въпрос. Спазвате ли всичко, което Христос е казал? Той е казал, че е излязъл от Отца си и е дошъл между хората да направи връзка с тях. Вие направихте ли тая връзка? Христос казва: „Дето съм аз, там сте и вие." На друго място казва: „Отивам при Отца си да ви приготвя жилище." Наистина, когато започнете да живеете заедно с Христа, вие ще разберете смисъла на живота. „И аз ще ви се изявя." Какво означават думите „Аз ще ви се изявя"? Когато отидете в дома на някой ваш приятел, той ще ви приеме сърдечно, ще ви запознае с домашните си, с жена си, с децата си. После ще ви заведе на разходка със своя автомобил или файтон, ако има такива. След това ще се върнете у дома му, дето ви чака богата трапеза. Там ще се нахраните добре, ще си починете. И след това пак ще ви върне у дома ви, като ви покани и друг път да го посетите. [Един българин разправяше] своите опитности. Като бил в Америка поканили го на гости в едно семейство. Той поканил, от своя страна, двама други българи. Като отишъл в семейството, хазяинът веднага го запитал: „Защо идват тия двама души с теб?" – „Аз ги поканих." – „Да, но ние нямаме пред вид и тях." Сега и вие се намирате в същото положение: като ви поканят на небето, вие каните със себе си, най-малко още двама. Но едно трябва да знаете: когато вие каните, от своя страна, ще останете насред пътя. Когато Бог ни кани, това е едно нещо; когато вие каните, това е друго нещо. Ето защо, при положението, при което човек се намира, вие трябва да говорите само върху онова, което знаете, което сте опитали и преживели. Човек трябва да поддържа само онова, което е преживял, което е научил от растенията, от животните, от птиците, от млекопитаещите, както и от самите хора, от самия човек. Това, което днес знае човек, съществува от памтивека. Това, което човек е научил и преживял за онзи свят, за културата на човечеството, за науката, то ще му остане. Всички останали теории, които не съставляват никаква ценност за него, ще останат, като излишен товар. Какво се ползва човек от това, че знае, какво някой страда? Какво се ползва от това, ако знае, че съществува ад и рай? За кого е създаден адът? За страхливите. За кого е създаден раят? За смелите. Следователно, раят е място за страхливите, а раят – място за смелите. Всеки, който е страхлив ще отиде в ада; който е смел, той ще отиде в рая. Щом си страхлив, ти си в ада; щом си смел, ти си в рая. Страхът и безверието вървят заедно. Вярата е любовта пък вървят заедно. Затова

човек трябва да бъде смел. В истината човек трябва да бъде абсолютно смел. Казвате: „Раят за мене ли е?“ Че за кого трябва да бъде раят? Раят е за смелия, раят е за любовта. Адът пък е за страхливия, за неверния. Ще кажете, че Бог е определил така – едни хора да бъдат в ада, а други – в рая. Не, това е криво разбиране. Човек сам определя своето място. Смелият сам определя своето място. За да бъде смел, човек трябва да бъде свободен. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не си свободен. Нито можеш да обичаш, ако не си свободен. Свободата не е нещо външно. Свободен човек е този, който разсъждава правилно. Свободен човек е този, който може да се отнася правилно със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух. Като знае това, той ще може да се отнася добре и с всички хора. Ако ти не можеш да се отнасяш добре със себе си и с другите хора не можеш да се отнасяш добре.

Казвам: Сегашните вярващи хора трябва да имат смелост, която да произтича от любовта. Без любов никаква смелост не може да съществува. Аз съм наблюдавал кокошката, колко е страхлива. Докато няма пиленца, докато не е станала квачка, достатъчно е да ѝ извикаш и тя бяга. Обаче, стане ли квачка, тя проявява голяма смелост. Тя е готова да се хвърли и на големи волове, които се осмеляват да нападнат пиленцата ѝ. Тя отваря уста, готова е да ги кълве, да се хвърля върху тях, за да защити малките си. Следователно, докато човек бяга от страх, той няма никакви пиленца. Щом е смел, щом е готов да се хвърли и върху вола, да го кълве, той има малки пиленца, с които лесно се справя. Той е готов докрай да ги защитава. Та и на сегашните хора им трябва идеал. Без идеал, те не могат да бъдат свободни, нито смели. Някой казва, че има някакъв идеал,а ще дойде друг отвън да му проповядва, че Бог не съществува. „Отде знаеш това?“ Не, аз не ви проповядвам един Бог от когото хората страдат. Аз ви проповядвам един Бог, Който изтегля хората от калта. Той насила заставя хората да излязат от кочината. Той им развали кочината и казва: „Хайде, излезте навън!“ Като види някой роб, Той му сваля юлара и го праща в гората да живее на свобода. Като види някой в затвор, той го освобождава и му казва: „Хайде, излез на свобода. Затова аз създадох света да живеете и да се радвате на свободата си.“ – „Ама аз така разбрах, така са ни учили.“ Бог казва: „За да живеете така изопачено, едно от двете е вярно – или ти не си разбрал учението ми, или криво са го проповядвали.“ Вие тепърва трябва да се освободите, да започнете с истината. За да бъдете свободни, тази година трябва да прецените всички блага и благословения, които са дадени лично на вас, на вашите близки, на всички народи и на цялото човечество. Всяка сутрин като ставате, поне по пет-десет минути отделяйте да благодарите за ума, за сърцето, за душата и за духа си, които са ви дадени. Благодарете, че на вас е предоставена цялата вселена, да се учите, да правите своите изследвания. Ще дойде ден, когато ще пребродите

цялата слънчева система и ще научите много неща. Ако пожелаете да пребродите вселената, вие съвсем ще закъсате. Един учен астроном дълго време се молил да му помогне по някакъв начин Господ, да види всички планети, всички слънца, всички светове в пространството. Молитвата му се чула. Дошъл един ангел при него, извадил душата му от тялото, което оставил на земята да продължава своите физически функции и понесъл душата му из пространството. Така го водил месеци от една планета на друга, от една система на друга, докато най-после той запитал ангела: „Няма ли край това нещо?“ – „Няма край.“ – „Тогава, моля ти се, върни ме на земята, защото не мога повече да издържа, ще пукна.“ Наистина, какво ще прави човек в пространствата? Той ще ходи от едно слънце на друго, но опитал ли е какво нещо е слънцето, какви жители живеят там? Много от съвременните учени казват, че на слънцето няма никакви жители, но там има само огън. Те не подозират, че онази енергия, която слънцето ни дава, се дължи на свободните умове в слънцето, които щедро дават от своята енергия. По този начин те искат и хората да живеят като тях. Това е реалност, не е нещо измислено. Че и другите същества на планетите, вън от нашата земя, могат да мислят като нас, че и на земята или има, или няма живот. Също така можете да питате и за другите планети, дали има живот там или няма. Един писател, Свинденборг си позволил да пише. Той казва, че е ходил на Юпитер, на Меркурий и на други планети и се е убедил от личен опит, че навсякъде има живот, всички планети са населени. Той не дава научни доказателства, но трябва да му се вярва. Научно не е доказано това. Обикновено учените дават своите научни заключения, които са верни. Някои от учените твърдят че и на Юпитер и на другите планети не може да съществува живот, като този на земята. Това нищо не значи. Животът на вселената не е еднообразен. Не е въпрос, какъв живот има в различните области на вселената. Важното е вие да бъдете свободни граждани, да се ползвате от благата на вселената. Аз се интересувам от вселената дотолкова, доколкото тя внася известни блага в моя ум, в моето сърце, в моята душа, в моя дух. Ако вселената няма никакво отношение към моя дух, към моята душа, към моето сърце и към моя ум, защо ми е тази вселена? Като живее, човек не може да не се интересува от вселената. Ние живеем, защото и вселената живее. И дотолкова, доколкото ние вярваме във вселената, като творчески принцип, чрез който Бог се изявява, дотолкова тя е жива за нас. Ако ние не вярваме, че Бог създаде света и че животът има смисъл, какво ще бъде нашето съществуване? Ако вие направите един човек автомат, когото облечете с най-хубавите дрехи, с цилиндър на глава, с ордени на гърдите, какво ще се ползвате от този човек? Той нищо няма да ни ползва. Ние се нуждаем от живи хора. Само онзи човек има смисъл за мене, на когото мога да възприема радостта и скръбта, но и той може да възприеме моята радост и скръб. Само онзи човек има смисъл за мене, на чиито постижения мога да

се радвам, както и той може да се радва на моите. В отношенията на хората трябва да има правилна обмяна, както и Бог ни е направил съучастници в своето естество. Той ни дава възможност да проникнем във всичко, което е създал. Бог казва на човека: „Ако ти живееш съобразно онези закони, по които съм създал вселената, един ден ще станеш съучастник на всичко онова, което съм създал. Един ден към душата ти ще потекат всички блага, които съм изпратил на земята."

Казвам: Не се обезверявайте, не късайте своите връзки с онова Начало, Което ви е създало. – „Ама аз изгубих вярата си." Ти никога не си имал вяра, ти си имал вярвания. Как може човек да изгуби вярата си? Тя не е житно зърно, което можещ да изгубиш, тя не е нито скъпоценен камък, който можеш да изгубиш. – „Ама изчезна вярата ми." Как може да изчезне? Това, което не е реално изчезна, но реалното никога не изчезва. Вярата е нещо реално. Следователно, тя никога не може да изчезне. Няма сила в света, която може да разруши вярата. Вярата е Божествена форма, в която се проявява Божествена сила. [Действително], ако нямаме вяра, Божествената сила в нас не може да се прояви. Вярата е форма, без която Божията сила не може да се прояви. Любовта е форма, без която Божият Дух не може да се прояви. Надеждата пък е форма, чрез която се проявява същината на Бога. Надеждата е организираната светлина. Всеки човек е направен от светлина и топлина. Тялото, което виждате, е направено от светлина и от топлина. Без тази светлина и топлина вие не можете да живеете. Понеже сте направени от светлина, в бъдеще ще се преобразите. Казва се за Христос, че като отишъл на планината, дето дошли Мойсей и Илия, Христос светнал като слънце. Тази светлина излизала от тялото му. Засега човешките души не светят, понеже нямат [простор] да се проявят. Наистина, ако вие затворите светлината под един калпак, тя никога не може да се прояви. Следователно, ако вие затворите вашата светлина в своите плътни мисли, чувства, желания и постъпки, тя никога няма да се прояви. Хубавите мисли, чувства и постъпки действат върху душата с цел да се прояви тя. Това може да се постигне много лесно. Слугата трябва да служи на господаря си най-малко 20–30 години и то с любов и самоотверженост, да може господарят да прояви своята благосклонност към него и да му даде нещо от себе си. Това е законът на живота. Това, което трудът постига за 30–40 години, любовта го постига за пет минути. При един американски милионер в Ню Йорк отива една млада мома и му иска една помощ. Той минавал за голям скъперник, никому нищо не давал. Тази мома влязла при него, погледнала го усмихнато и му казала, че моли за някаква помощ на едно благотворително дружество. Като го погледнала, той почувствал, че сърцето му се отворило и веднага казал: „Госпожице, на Ваше разположение съм. Ще ви дам, колкото искате. Ето, вземете тези 20 хиляди долара. Когато обичате, пак можете да заповядате.

Всякога съм на Вашите услуги. Приятно ми е да Ви помогна.“ Като си отишла момата, той сам се чудил, какво е станало с него, което така широко отворило сърцето му. Тази мома не е от обикновените. Той знае, че ако откаже на нея, цялото му богатство ще изчезне. Тя е един въплътен ангел, който носи мощ в себе си. Ако вие оскърбите онзи, който ви люби, ако отнемете светлината от вас, нищо няма да остане от вас. Понякога вие се [емчите], казвате, че Бог не представя нещо особено, но знаете ли какво ще бъде положението ви, ако Той отнеме светлината си от вас? Някой път се мъчиш, гневиш, но Господ те потупва по рамото и казва: „Няма нищо, ще се нареди всичко.“ – „Дотегна ми да живея.“ – „Та ти още не си живял.“ Сега на вас казвам: Гледайте поне тази година да живеете правилно, да приложите любовта в душата си. Това не значи, че досега не сте обичали, но като обичате да ви е приятно, че обичате. Като искате да обичате, идете при Бога, да питате, как да обичате. Ако искам да покажа любовта си към малките деца, ще ги извикам у дома си, ще ги нахраня, ще ги пратя да се окъпят, ще им купя нови и чисти дрехи, ще им купя букварчета и ще ги пратя на училище да учат. Ако това не мога да направя, сам ще ги уча, ще им открия буквите, ще ги уча да четат. Като се научат да четат, ще им давам най-хубавите книги за четене. Това е любов. И след това, ще ги пратя в света да работят. Аз няма да им говоря хубави думи за любов, че без тях не мога, но ще проявя любовта си на практика. Щом проявявам Божията любов, ще се прояви и Божият живот в мен. Чрез Божия живот ще осмисля и нашия живот. И наистина, без Бога няма живот, няма смисъл живота.

И тъй, благодарете за любовта, в каквато форма и да се проявява. Благодарете на Бога за въздуха, за светлината, за водата, за хляба, за плодовете, за слънцето, за светлината, за всичко, което ви се дава в изобилие. Като благодарите за всичко, ще видите, че чрез тези елементи се разкрива разумната Божия Любов, която се отправя към нас, към всички живи същества.

Казано е в стиха: „Блажен ще бъдеш!“ – „Кога?“ – Когато благодариш за всичко. Блажени сте, ако така възприемате истината. Блажени сте, ако така служите на Бога. Желая ви да служите с любов на Бога, на своите ближни, на себе си. Само един живот познавам, който включва в себе си свободата, светлината и безпределното служене на Бога. Това е вечният живот.

Тайна молитва.
Благословен господ Бог наш.

Дванайста неделна беседа от Учителя, държана на

8 януари 1939 г., 10 ч.с. София – Изгрев

Забележка: На 1 януари 1939 г. в неделя, в 10 часа е държана беседа „Малкият брат“, която е отпечатана в отделна книга.

1939_01_11Правилно разбиране
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Махар Бену Аба“

Ще прочета част от 5-та глава от Деянията, от 27 до 41 стих.

„Духът Божий“

Размишление

Има едно правилно разбиране. Някой път, някои въпроси са недоразбрани. Ако запитате някого защо човек трябва да се учи или защо трябва да живее или защо трябва да мисли, всеки може да отговори. Да живееш, за да се мъчиш, това не е живот. Да живееш, за да се трудиш, и това не е живот. Не че не е живот. Има живот, но той е смесен, не е онзи чистият живот, който човек очаква. Сега за пример вземете просто едно изяснение. Едно малко дете отива в училище да се учи. Знае, не че не знае. Туй дете има доста познания, но онова, за което отива да се учи, то не знае. И нему му трябват някои елементи, за да се научи. Основата на туй учение, което е за него, това е азбуката. Започва учителят в първото отделение основно да му разправя една приказка какво нещо е А, за да му открие. Започват буквите, 4 месеца, после ги съединяват и образуват слогове. Най-първо детето се научава само да разпознава каква е една буква, каква рол[я] играе, после един слог, след туй изговаря цялата дума. Мислите, че детето, когато изучи 30-те букви, че ги е научило. То има постижение, но мислите ли, че с откриването на буквите, то ще знае всичко. Не. То има само условия. Тия букви всякога ще му трябват и през целия живот то ще си служи с буквите. Има разни съчетания на тия букви. Ако вие направите пермутации, имате 30 букви на български. Колко пермутации може да имате? Запознайте се малко с математика.

Когато човек влезе да изучава духовния живот, и там има азбука. Ако вие не научите азбуката на духовния живот, ще живеете, но вие ще бъдете невежи, няма да може да четете книгите на духовния свят. [На] земята, след като си изучил своя собствен език, между народа, между който живееш, но ако идеш във Франция да се ползуваш от френската литература или английската или германската, ти трябва да знаеш тяхната азбука, да разбираш граматиката на техния език. Може да кажеш: каквото научиш на български, такова ще бъде и на френски. Има общи работи. В

езика кои са най-важните форми? Онези, които говорят. В езика най-важните форми са съюзите. След съюзите са дошли глаголните форми, които показват действие. Че някоя работа, която е свършена, при свършването на една работа се образува една глаголна форма. Първоначално не са съществували съществителните имена. Човек първоначално е казвал „туй, което сече“, не е казвал „брадва“. Не казва „човек“, но казва „туй, което мисли“. Най-последната формация, психологическата формация на речта, най-горният пласт това са съществителните, собствените имена. Тия, учените хора, по някой път, показват реда, по който се е създала речта. Когато някой човек заболее умствено, най-първо загубва съществителните имена. Не помни съществителните имена, остават местоименията, прилагателните, глаголите, след туй започва да изгубва постепенно тия форми на речта, докато дойде до съюзите. Остават съюзите и там спре. Когато започва да оздравява, започват тия форми по обратен ред да се възстановяват, докато дойде до съществителните имена. Щом си спомни съществителните имена, неговият ум е на място. Трябва да знаете сега здрави ли сте и какво помните? Ако забравяте съществителните имена в духовния свят, после, ако забравяте местоименията, прилагателните, после забравяте глаголите, все ще се спрете някъде, но ви липсва нещо. За пример вземете един човек, щом влезе в духовния свят и щом си на земята, съмнението в душата ти не може да влезе. Щом влезеш в духовния свят, ще влезе някое съмнение. Духовният свят е пълен със съмнение и с вяра. Духовните хора са крайно лековерни. По-лековерни хора от тях надали ще има и по-вярващи от тях надали ще има, две крайности. Те всичко вярват. Аз имах един познат американец, той вярваше. Казваше: „Аз вярвам. Ако аз кажа на земята, тя ще се спре. Ама, казва, не искам.“ Той мисли, че ако каже на земята, тя ще се спре. Понеже не иска да направи пакост на хората, не иска да каже. Питам сега: Ако той каже, ще се спре ли земята? Той вярва, че може да се спре земята. Разправяше ми един баптистки проповедник. Казва: „Аз едно време много вярвах, но сега съм станал много критичен.“ Казвам: Изгубил си вярата. „Туй, което ме направи да стана критичен, то е един руски проповедник там в Русия.“ Чел той Евангелието, че Христос казва на едного: „Стани, дигни одъра си и върви.“ Проповедникът ми казва: „Пред църквата ми има един сляп човек.“ Този слепият човек проси. Дошло му на ум на проповедника, след като проповядва, да иде при слепия и да му каже: „В името на Господа Исуса Христа стани и върви.“ Тръгва той и отива при слепия. Дошъл до слепия и си казва: „Ами ако кажа, че не стане? Хайде да го отложа. И като го отложих, остана си човекът сляп. Може би, ако бях казал, щяха да му се отворят очите, но не казах и не му се отвориха очите.“

Та казвам: Някои от вас имате вярата на американеца, който мисли, че

като каже на земята, тя ще се спре. Някои от вас имате тази вяра на проповедника. След като дойдете до реалността, започвате да се колебаете, да кажете или да не кажете. И за да запазите вашия авторитет, вие мълчите, някои, да кажем, за да видиш може ли да стане или не. Американецът да каже да се спре земята, ако се спре е вярно. И онзи проповедник да каже, да знае човек, може ли да се отворят очите на слепия или не. Често ние оставяме някои въпроси неразрешени. Сега да оставим ние големите работи. Спирането на земята не е мъчна работа. Ти отвътре не може да спреш една машина. Но ако си на машината и хванеш ръчката, тази превозна кола, която се движи с такава голяма бързина, потеглиш ръчката и веднага ще се спре. Сега има особени спирачки. Може моментално да се спре тренът, автоматически спирачки. Аз съм ви привеждал примера за един свещеник, който пътувал от Гюргево до Букурещ с попска калимавка. Надвесил се над прозореца и му пада калимавката отвън, веднага хваща ръчката на автоматическата спирачка и спира тренът, идва началникът на трена и пита: „Какво нещастие е станало?“ Казва: „Калимавката ми падна.“ Глобяват го те с една глоба, която струва много повече отколкото неговата шапка. Този човек, една калимавка паднала, погрешката е в него, да спре цял един трен за една калимавка, не струва. Та трябва ние сега да се занимаваме с нещо съществено вътре в живота. Има неща, които трябва да проверите. От малките неща започнете. Вас не ви трябва най-първо да спрете земята. Може да я спрете някога, ако сте някой инженер и ако Господ ви е турил да карате земята, защото земята и тя си има машинист; както машинистът един параход в океана го спира. Един ден и земята ще се спре. Онзи машинист може да спре земята, но ако на вас ви дадат вие да я спрете, може би не сте опитни. Не е лесна работа да спреш земята в нейното движение. Казвам: Да започнем с малките работи. Ти имаш едно раздвояване на съзнанието, дали в дадения случай известно нещо, което ти мислиш, е право или не. Мнозина от вас искате да станете ясновидци, да може да предвиждате. Наскоро се занимавах с един, който се занимава с водите, които текат под земята. Казва: „Аз рядко виждам течението, като тече и широчината, всичко виждам.“ Че може да вижда, вижда, защото човек може да види някои предмети далече, може да види и под земята, но там се изисква голямо напрежение на нервната система. Може да вижда човек нещата. Казвам: Ти трябва да започнеш с малките опитности. Някои от вас, ако искате да развиете тия способности, вие искате да знаете дали някой ваш приятел е вкъщи. Нямате телефон, далече е някъде, пък не му знаете и номера. Отправете ума си и вижте какво ще възприемете. Спрете се тогава. Някой път нещо ви казва: „Там е, вкъщи е“, а друго ви казва: „Не е там“ и вие се раздвоите. Едно ви казва, че е вкъщи, а другото казва, че не е там. Значи, имате два отговора, единият казва: „Тук е“, а другият: „Не е тук“. Сега не знаете кое е вярно. Как ще проверите? Идете и попитайте

еди-кой си тук ли е? Ако е там, значи, първото е вярно. Ако не е там, второто е вярно. Сега в колко случая, ако се случи, може да бъде вярно? Ако 99 пъти казва „там е“, значи има едно изключение. Значи на 100 случая едно ще бъде невярно. Как ще познаете неверния случай? Тук се изисква наука. Да кажем, вие отивате да купувате плат. Казва ви дрехарят, че това е вълнен плат. На вяра да го приемете, дали е чист вълнен или не. Какво трябва да направите? Ще викате някой, който знае. Ще извадите няколко влакна, ще ги турите под микроскопа и ще видите колко влакна има от вълна, колко от памук. Ако има коприна и вълна, веднага ще знаете какъв процент е. Ако е чиста вълна, ще видите, че са влакна на овцете. Казвате: „Как да ги знаем?“ Влакната на вълната мязат като на троскота. Памучните са увити. Ако има копринени, турени, копринените са по-тънки от вълнените. Вълнените са по-цилиндрични, и ще знаете колко цилиндрични, колко памучни, ще ги прочетете. Ако на 10 влакна има 5 памучни, една копринена, значи има една смес от 10 влакна вълна, 5 от памук и едно коприна – образува един вълнен плат, който хората продават за чиста вълна. Какво лошо има сега, че памучни влакна имало, пък имало и копринени? Защо не искаме да знаем дали е чиста вълната или не? От здравословно гледище памукът е добър проводник на топлината. А пък вълната е лош проводник. Следователно, ако вие идете на северния полюс, не ви препоръчвам да носите памучни дрехи. Ако отидете на екватора, в топлите места, памучните дрехи са [на] място. Ако идете на северния полюс, вълнени дрехи трябва да имате, и то от хубава вълна. Копринените дрехи – те са лош проводник на топлината. И в коприната няма тази мекота, която има във вълната. Но, казвам, вън от това вълнените дрехи имат друго свойство. Сега почти всичките хора носят памучни ризи.

Та казвам: Когато дойдем ние до една идея, трябва да знаем нейните съществени качества какви са. Някой път срещате някои хора, които вие обичате, а някой път, вие които не обичате. Вие не може да си дадете отчет защо е така. Ще кажете: „Ние в миналото сме били приятели.“ Туй не е обяснение. В миналото, за да бъдете приятели, кои бяха причините? Кое ви прави да бъдете приятели? Ако се завърже връзка между един богат човек и един сиромах, кое ги кара да бъдат приятели? Сиромашията или богатството? Там, дето са дошли хората, положителните сили, когато хората имат положителни сили, те се отблъскват. Понякой път вие виждали ли сте, че мъглата пъпли по земята, по планината, не се дига. Някой път тази мъгла се дига горе в пространството. Онези, които изследват законите на природата, казват, че когато въздушните сили горе в пространството са положителни, водните капки и те са положителни, тогава се отблъскват. Горното електричество отблъсква долното, вследствие на това мъглата пъпли. Щом влагата стане отрицателна, тогава тази влага се привлича, дига се нагоре, образуват се облаците. Учените казват, че

топлината е, която дига влагата. Топлината не я дига. Понеже приблизително водните капки са много [по]-тежки, отколкото въздуха, те сами не може да се дигнат. Електричеството, което е във водните капки, то е, което дига капките нагоре.

Та казвам: Представете си, че вие в света искате да стане вашата воля. Единственото положително същество [е] Бог, който е създал света. Мислите ли, че вие, като станете положителни, като Бога, че вие ще имате туй, което искате – няма да имате това. Вие ще влезете в стълкновение с Него. Ако дойдете до вярата, в кого трябва да вярвате? В себе си ли трябва да вярвате или в Бога трябва да вярвате? Трябва да вярваш в дадения случай в онова Божественото в тебе, което те ръководи. Ако вярваш ти в себе си и мислиш, [че] ти всичко може да направиш, ти ще се поставиш на една фалшива форма. Та казвам: Вярата е необходима за човека, за да се образува сила в него. Тя е като един акумулатор. Защо трябва да вярваме? Защото без вяра вие няма да имате достатъчно сила да извършите това, което ви трябва. Мнозина от вас вярвате, че като дойде лекар и ще ви излекува. Дойде лекар, не може да ви излекува. Платите, болестта пак остане. Викате втори, трети лекар. Някой път болестта сама по себе си минава. Казвам: Вярата трябва да се основава на онова положителното в природата. На един болен болестите трябва да бъдат условие, за да уякне вярата. Страданията са, за да уякне вашата вяра, да видите колко сила имате. Чрез закона на внушението може да ви причинят големи страдания. Много пъти са правили опити на някой, който е осъден на смърт. Може да го уморят. Да кажем, кажат му, че ще му отрежат вените, драснат малко кожата и в това време пуснат по една капка да капе наблизо, а на него казват, че са му отрязали вените и кръвта изтича навън. Като капе един час, два часа, човекът умира от страх, че кръвта му е изтекла навън. Сега вие седите и внушавате в ума си. Казвате: „Ще ми стане нещо.“ Вторият ден казва[те]: „Ще ми стане нещо.“ И няма да се минат десетина деня и става ти нещо. Казваш: „Нали ви казах, че ще ми стане нещо.“ Хубаво, ако аз ида до един човек и му кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна една жица. Вторият път кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна още една жичка. Няма ли туй въже да се скъса? Казвате: „Този човек ми каза това.“ И като отивам аз, скъсам жичките. Ако вие отивате и не късате жичките, туй въже ще си остане. По някой път искате да се освободите от някои връзки, дошъл дяволът, че ви вързал. Като идеш при дявола, кажи: „Туй въже ще се скъса.“ Вторият път пак кажи: „Ще се скъса.“ Ако ходиш при въжето, и не късаш нонците, въжето няма да се скъса. Имаш ти един навик и казваш: „Този навик ще се поправи.“ После казваш: „Няма да се поправи.“ Значи, ти не си откъснал конеца. Когато искаш да поправиш една своя погрешка, не туряй две противоположни мнения. Да кажем боли те кракът и ти кажеш: „Ще оздравее.“ Ти си скъсал

един конец. Болестта има 400 конци. Трябват ти 400 деня, всеки ден да късаш по един конец, ти ще оздравееш. След година и няколко деня кракът ти ще бъде здрав. Направете опит. Да имаш постоянство всяка сутрин да казваш „ще оздравея“, „ще оздравея“. Или пък изучаваш някой език, да речем изучаваш френски, за да учиш един език, колко време трябва да го изучиш? Някои хора може да го научат за 3 месеца. Някои за 3–4–5 години, а някои 10 години да учат, едва ще го научат. В България имаше доста мисионери, американци, които по 10 години [стояха] и едва можеха да говорят обикновени работи на български.

Казвам: Най-първо ще си служите със самовнушението. Ще вярвате в Божественото във вас. Щом се съмнявате във вас, дали съществува Божественото, най-първо Божествено не мислите. Има много християни, които казват: „Ние не вярваме в Христа, вярваме в Бога.“ Как ще вярваме в Бога? Ти трябва да имаш една материална форма, на която да разчиташ в дадения случай. За пример ти не може да си дадеш каквото и да е внушение, ако не кажеш една дума. Този брат, който ми разправяше за водата, казва: „Аз искам да изменя Санскритските думи.“ Като каже една Санскритска дума, веднага действува тая дума. Всяка една дума ти може да я произнесеш, но трябва да разбираш съдържанието на тази дума. За пример знаеш един тон как се пее. Трябва да знаеш как да произнесеш думата. Ако произнесеш един тон, веднага ще се образуват известни вибрации, ще се постигне целта. За пример, когато кокошката мъти яйцата, тя пее „до, до, до“ и най-после 21 ден, като пее „до“-то, разпукне се черупката. Тази работа така се представя, казва: „Аз само „до“ ли ще пея!“ Тя в туй време не пее само „до“, но има определено време, когато дойде то, 4–5 минути пее на яйцето. Всякога пее, когато се мъти. Тази кокошка размества яйцата. Тя разбира закона за трептението. Понеже, като се размъща яйцето, белтъкът става по-рядък, жълтъкът може да падне към страните на яйцето. Тя постоянно обръща яйцата по 4–5–10 пъти, туря клюня и обръща тия яйца, за да може пилето да се измъти. Тази кокошка, която няма разумността на човека, постоянно мести яйцата. Ако вие не преобръщате вашите мисли, ако мислите не ги местите, местенето на яйцата значи: една мисъл трябва да се тури в действие. Някой път казвате, че вярвате в Бога, опитайте вашата вяра, доколко вярвате. За пример този американец, който казваше, че може да спре земята. Казвам му: „Слушай, не ви трябва да спирате земята, но времето е мъгляво или облачно. Кажете да се уясни времето. Или има малко вятър, пак кажете да спре вятърът, направете най-малкото.“ Вие искате да спрете земята изведнъж. Ако може вятъра да спреш, ако може облаците да разпръснеш, тогава другите работи постепенно трябва да станат. Или боли ви кракът. Вижте след колко време може да престане болката. Не се обезсърчавайте. Може след 1 час, може след 1, 2, 3 деня, може след 25 деня болката да си замине.

Казваш: „Двадесет и пет деня да ме държи.“ Казвам, ония възможности, които се зараждат във вас, правете опити, този свят е създаден с известна цел. Известни задачи съществуват, които трябва да разрешите. Започват да ви побеляват косите, да остарявате, да ви болят краката. Най-първо вие сте били много пъргави. Сега едва ходите. Не е хубаво. Казваш: „На 80 години съм.“ Че земята се е завъртяла 80 пъти около слънцето, ти не си се мъчил да се въртиш, земята се е въртяла. Всичко се върти, пък ти остаряваш. Казваш: „80 години имам, 80 години нося.“ Отде ги носи? Земята се е завъртяла около слънцето, пък ти си остарял. Какво общо може да има, че земята се е въртяла около слънцето, пък ти да остаряваш? Всеки човек, който не живее добре, като се върти земята, от нея излиза известен прах, който запушва порите на човека и вследствие на туй запушване на порите, човек остарява. Всичките хора остаряват от запушени пори. Трябва да вярваш, да се отворят порите, да дишаш. Вие започвате да мязате на баща си. Казвате: „Вече си възрастен.“ Ти започваш, ти остаряваш, започваш да си внушаваш. От малък остарявате. Ти си на 40 години и мислиш, че си остарял. Казваш: „Като остарея, кой ще ме гледа на стари години?“ И затуй хората се женят, за да има кой да ги гледа. Да имат деца, да ги гледат на стари години, то е право. Имате онзи пример за един фалирал руски княз, оженил се за една бедна мома. Много се обичали. По 400–500 пъти я целувал на ден. Три деня я целувал така и тя казва: „Гладна съм.“ – „Ну, поцелуемся“, 500 пъти я целувал. – Тя пак казва: „Гладна съм.“ Само с тия целувки не може, хляб трябва да даде, трябва да целуваме хляба. Целувките първоначално, това е един контакт, за да се предаде някаква сила на човека. Целувката не е някаква обич, някаква мода. Или пък сега се ръкуват хората с дясната ръка. То е защото умът е започнал сега да се развива. Било е време, когато са се ръкували с лявата ръка. Някои поддържат да се целуваме или да не се целуваме. Някой казва: „Аз не съм целувал никого.“ Ти постоянно целуваш. Двете бърни се целуват. Казваш: „Няма да целувам вече.“ Колко ли целувки си получил? Или казваш: „Аз не съм пипал никого.“ Ти постоянно се пипаш навсякъде. Въпросът седи да целуваш намясто. Като целунеш, ще принесеш ли някаква полза? Казвам, с целувката в природата, чрез нея, се извършва известен Божествен процес. Всичките неща в света, които стават, те са целесъобразни. Зрението, което имаме, пипането, което имаме, вътре в Божествения организъм, съставя една цел. Ние разглеждаме нещата отделно. Аз, като човек, може да кажа: „Аз не искам известни съобщения с нея.“ То е вярно само в известен случай. То е, за да си починеш, но щом си починеш, може тебе провидението да те заведе, да имаш работа. Тогава какво ще правиш? Дойде в ума ти една лоша мисъл. Ще я впрегнеш на работа. Може да дойде едно желание. Какво ще правиш сега? Ще трябва да знаеш как да се справиш с лошите желания. Лошите желания всякога са по-плътни. Дойде някое желание в тебе, помрачи ума ти. После дойде някое желание и онзи

импулс, който имаш за работа, веднага като че се пресече нещо. Тогава трябва да знаете законите, за да може да се освобождавате. В света внушенията влияят. Онези, които са заминали за другия свят, вашите деди и прадеди, те като дойдат, може да ви повърнат назад, да ви убедят да живеете един стар живот. Ако имате един ваш стар дядо, който обича да пие винце, той като дойде, ще каже: „Я пийни ти винце, почерпи се, почерпи и мене." Днес го почерпиш, утре, той пие, пък ти станеш пияница. Той не пие, той е трезвен. Той хич не знае, че стомах няма. Ти като пиеш, той се радва. Ти работиш, пък той казва: „Хъ".

Та, при сегашните условия, вие трябва да се освободите от вашите прадеди и прабаби. Българите още не са се освободили от своите прадеди. Французи, англичани, навсякъде има суеверия. Дойде някой, не може да се освободиш от суеверията. Дойде някой и ти започнеш да мислиш има ли Господ, няма ли Господ. Дошъл дядо ти, имал тази мисъл. Дядо ти едно време се е съмнявал. На един камък се е молил на Бога. Поумнял е дядо ти, обезверил се е в камъка и той казва: „Този Господ, на който аз се молих, не е верен." Обезверил се е. Има право, но дядо ти и той казва: „И твоят Господ е като моя Господ, не ти трябва да вярваш. Това са заблуждения, човешки изобретения." Ти повярваш на това. Хубаво, дядо ти преди хиляди години имал някакво учение. Ти имаш сега едно право учение. Възможно е дядо ти да се е заблуждавал. Другояче трябва да се постави истината сега. Този Господ, в който вярваме, но трябва да поставим работата малко по-другояче. Ти вярваш във въздуха. Вземете, може реалността да бъде като въздуха. Вземете, може реалността да бъде като духа. Има ли въздух или не? Дали може да говориш с въздуха? С въздуха ти не може да се разговаряш, да говориш, но може да го възприемаш, за да познаеш каква е силата на въздуха. Постоянно трябва да разбираш ония закони, да възприемаш туй, което въздухът съдържа и да извадиш от този въздух. Тогава ти ще бъдеш здрав. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш здрав. Или ти имаш общение с водата. Ако знаеш как да [я] употребиш или пък със светлината имаш общение и с нея може да правиш опити. Набожните хора трябва да изучават закона на светлината, да изучават закона на дишането, на храненето, на пиенето. Туй е закон от гледище на Духовния свят. Защото вода в Духовния свят е проводник на живота. Светлината – това е изявление на Божествения дух. Ако ти не разбираш законите на светлината, духът в тебе – не може да се подигнеш. За пример, вие четете Евангелието. Ако след като четете онова, което Христос е говорил, вие може да влезете в общение с Него, тогава може да се ползувате. След като влезете в общение с Него, ако съществува известна връзка между Него и вас, тогава нещата може да станат тъй, както между майката и детето. Когато има любов, каквото детето поиска от майка си, майката дава. Тя дава онова, което е разумно, с малки изключения майката

може да ти даде някои неща, които са непотребни. Та понякой път има две крайности. Някои мислят, че каквото поискаме от Господа, ще ни даде. Писанието казва: „Всяко нещо, което поискаме и е съгласно с Неговата Воля, ние ще получим.“ Сега, при сегашните условия, между всичките религиозни хора няма една система, която да ги обедини. Ако вземете в самото Християнство, тези, които вярват в Христа, има различие между тях. Толкоз секти има, мислят кой е на правата страна. Най-първо на правата страна сме, когато ние разполагаме с Божията Любов, когато ние разполагаме с Божественото Съзнание и когато разполагаме със свободата. Какво ние подразбираме под свобода? За да обичам един човек, ни най-малко не разбирам, че той трябва да мисли, както аз мисля, но в основата трябва да имаме една и съща основа. В дадения случай, за да съществува известна връзка помежду нас, единият трябва да предава Божествената енергия, а другият да я възприема, като предавател да бъде. В дадения случай ти не може да завържеш приятелство. Ако той ви предава, вие трябва да възприемате. Ако той предава и вие предавате, не може да се сдружите. В дадения случай, той трябва да предава, а вие да възприемате. Или вие да предавате, той да възприема. Тогава може да се образува, между вас, приятелство, но разумно. Всеки един, който ви говори, най-първо му дайте доверие, изслушайте го. Не се поставяйте винаги, че вие трябва да говорите. Защото онзи, който говори, трябва да даде място и на другия. Един учител, след като предал лекцията на учениците, ще каже: „Я стани ти, да разкажеш.“ Учителят ще застане, той ще слуша, а ученикът ще разказва и той ще си състави едно ясно понятие, разбрал ли го е този предмет или не го е разбрал.

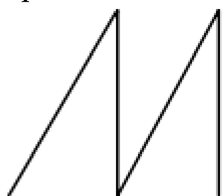

Имате числото едно. Ако се тури една друга линия по един наклон до едното, какво се образува? Образува се един ъгъл от 30 градуса. Този ъгъл образува буквата „Л“. Ако турите [по] още една линия, това са две успоредни линии. Каква буква съставят? Буквата „М“. В „М“-то тия линии са свързани. Ако тия четири линии в „М“-то са разхвърляни, какво образуват? – 1111. Какво образуват? – Пак имат смисъл – 1111. Значи, в дадения случай, се образува буквата „М“, а пък ако ги наредите една до друга, се образуват 1111. Имате един кръг „О“. Какво означава? „О“-то, в дадения случай, показва условията. Туй е едно яйце, което трябва да се измъти. В тебе имаш една мисъл, която трябва да я реализираш. Тази мисъл е като едно зрънце, което трябва да посееш. А пък единицата – именно оттам трябва да излезе силата. А пък тук имате едно отрицателно число. Имате тогава 1 [и] 0, какво дава? – Десет. Ако знакът е пред 10,

едното е отрицателна величина, а 10, другото – положителна величина. Значи, ако имате 10 лева да давате или 10 лева да взимате, имате две различни понятия.

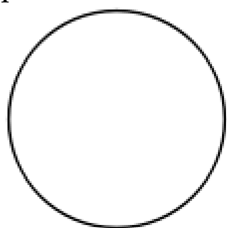

Тогава геометрически тия понятия ги изразяват така, положителните и отрицателните. Една паница, в която вие ядете, то е една отрицателна величина. Паницата, като обърнете с дъното нагоре, значи всичко е изсипано от паницата. Долините са паница. На планините вие нищо не можете да сеете. Планините нищо не събират. Енергията я препращат в долините. Долините дават плод по причина на планините. Най-първо ти трябва да бъдеш положителен. Но в твоята положителна енергия онова, което ти желаеш, не може да го постигнеш. Ти докато не станеш отрицателен в себе си, ти не може да постигнеш онова, което желаеш. Докато ти настояваш, ти [в] туй настояване не може да постигнеш. Най-първо трябва да желаеш нещо, а след туй да оставиш и да кажеш: „Тази работа, тя не е моя.“ Ти мислиш, че живееш, най-после умираш. Умреш с вяра, че ще живееш. Ще оставиш на Бога, Той да разреши въпроса за тебе. Защото не си ти, след като умреш, който ще се съживиш. Друг ще те съживи. Но вярата, с която ти вярваш в Бога, тази вяра ще застави да те съживят. Ако не изпратиш при Бога вярата си, ти ще седиш. Казвам, оставете тази мисъл. Казвате: „Но ако не оживея?“ Ако вярваш в един камък, няма да оживееш. Ако вярваш във въздуха, няма да оживееш. Ако вярваш в светлината, пак няма да оживееш. Но ако ти вярваш в Божия Дух, Който движи света, ти ще оживееш. Изключения там няма.

Сега да минем към положителната страна. Вярата, която трябва да я съединим. Казват: „Вяра без дела е мъртва.“ Някои са се спирали върху това: вяра без дела. Аз казвам: Вяра без любов остава неплодотворна. И надежда без любов не може да се прояви и вярата без любов и тя не може да се прояви. Защото като вярваш, надеждата се реализира, а пък като любиш, вярата се реализира. Сега любов трябва, за да може да се реализира онова, в което ние вярваме. Сега вярващите са проповядвали и казват: „Този живот на земята е преходен.“ Преходен е. Онези хора, които са живели преди нас на земята, не са живяли, както Бог изисква. Ние не сме живяли онзи физически живот. Красотата на физическия живот ние още не сме виждали. Тъй както живеем, имаме болезнен живот – един живот само в смущения, живот само на страдания, само на мъчения. За да бъдеш здрав, трябва да усещаш приятността на въздуха, приятността на

светлината, на цветята, на плодовете, приятността на всичките хора, на окръжаващите, да живееш с тях. Тогава ти ще опиташ физическия живот в прямия смисъл. Да усетиш приятността на богатството, да усетиш приятността на сиромашията, на всичките работи. То е физическият живот. Ние така не сме живяли. Направиш една къща, тамън я изплатиш, задигнат те за другия свят. Само тревоги имаш. Свършиш университет, нямаш работа, заминеш си, свършиш с тревога. Станал си красив, дойде някоя сипаница, набръчка ти лицето, отиде ти красотата. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме ги изгубили, това не е живот. Живот се подразбира онова, което Бог ни е дал на земята, да го използуваме. Имаме право да живеем. Не както хората искат, но тъй както Бог е определил. Да живеем тъй, както Той е определил.

Казвам, тепърва аз искам да ви науча как да живеете. Понякой път чета вашите мисли. „Той Учителят сам тия работи не ги е опитал, дошъл нас да ни учи как да живеем. Ние не го ли знаем как да живеем." Аз съм живял като вас и по-зле съм живял и съм дошъл до туй заключение, че този начин както хората живеят, няма разрешение, това не е живот. Затова именно трябва всички да вярвате. Но най-първо, да се реализира вашата надежда, трябва да вярвате. Но, за да се реализира вашата вяра, непременно трябва да имате любов. Любовта ти трябва да влезе като динамическа сила във вярата, за да може [да имаш] постиженията на надеждата. Тези възможности, които са тук на земята, тук трябва всеки да има една къща. Казвате: „Нас не ни трябва къща." Като дойде човек на земята му трябва най-малко една къща с три стаи. Една стая за спане, една приемна стая и една хубава кухня, и то кухнята му да бъде много по-хубава, отколкото приемната му стая. Светлината трябва да бъде достатъчна. Кухнята, според мене, трябва да стои на първо място, после трябва да има доста широк двор, не триста метра, но най-малко един декар. Пък да има една малка градинчица, при това като дойде, трябва да има хубави дрехи. Да имаме хубави вълнени дрехи, да има хубави, чисти памучни дрехи, да има хубави копринени дрехи, да има хубави обуща, направени от камилска кожа. Да има други, направени от телешка кожа, и да има обуща, направени от крокодилска. После трябва да има хубава библиотека, да има пиано, да има цигулка, да е осигурен, не като дойде месецът, да му побелее главата. Но да се уравновеси. Като дойде, да си има толкоз, че да има достатъчно.

Казвате: „Повярвай в Исуса Христа." Христос положи надеждата. Реализира онова, което надеждата иска. Положи вярата и реализира, което вярата иска. Положи Любовта. Тя иска да бъде една цел, в която да достигнеш. Изисква се дълго време. Сега трябва да се положи любовта, за да реализира онова, което вярата изисква. Там трябва знание. На

религиозните хора трябва много знания. В дадения случай така да разбирате. В дадения случай трябва да разбирате какво може да извършат положителните сили и отрицателните сили. Трябва да знаете какво може да извърши човешкият ум и какво може да извърши човешкото сърце, какво може да извърши човешкият дух и какво може да извърши човешката душа. Във вас трябва да се сложи въпросът за духа и за душата. Това е мощното. Човек като започне да вярва в духа, той ще придобие душата си, той ще се запознае с Истината. Като дойде да вярва в душата си, той ще придобие Любовта. Казвам, човек да вярва в духа си и ако придобие свободата, той е на път. Човек, ако вярва в душата си и любовта в него дойде, неговите желания ще бъдат постигнати. Не само човек трябва да бъде свободен да постигне желанията, но той трябва да реализира тия желания, които има. Казваме: „Да се обичаме един друг." Но да се обичаме един друг – майката обича детето. Тя трябва да разбира нуждите на туй дете, да му услужва и вследствие на това се образува връзка между детето и майката. Всичките връзки между вас по същия начин са се образували. Сегашното приятелство пак по същия начин е образувано. Нишка по нишка се образуват тия връзки.

Та казвам сега, как ще се образува връзката между Бога и вас? Бог ви е пратил една мисъл, вие не я реализирате. Пратил ви едно хубаво чувство, вие не го реализирате. Даде ви подтик за една постъпка, вие се колебаете. Как ще се образува връзката? – В едно послушание абсолютно, че както Бог изисква от тебе, да го направиш. Вие сега ще кажете: „Ние сме го правили това." Така не се прави. Аз съм виждал някоя домакиня, която точи. Тя точи, пък си чисти носа с пръстите. Аз не бих желал такова точене, не бих желал да има никакво участие носът, да вземе в месенето. Ръцете да бъдат чисти, да ги измиеш хубаво и като направиш онази пита, чисти да са ръцете и да туриш една бяла постелка, че на онзи човек да му е приятно. А не да се пипаш тук и там, да си бъркаш в ухото, да плюеш. И в религиозно отношение дойде някой, той ми цитира какво е казал апостол Павел. Апостол Павел каквото казал, много право го казал. Знаеш защо го е казал. Три пъти го биха по 39 удара, научи се да мисли. Какво искал да каже? Този човек има грамадна опитност. Каквото научи, на опит научи. Апостол Павел биха го и разбра основата. Сега без да ви бият искате да разберете. Докато не ви грухат вас, от вас хора не може да стане. Ако не ви пекат, от тестото хляб не може да стане. Вие искате в този ден да не страдате. Има едни страдания, те са Божествени, аз съм за тях. Аз изключвам човешките страдания. Има страдания, които не трябва да ги имаме. Има страдания, които са за нас благо. Ти трябва да ги приемеш. Има страдания, които ние трябва да ги отхвърлим.

Сега положете любовта, положете вярата на един опит. През тази година

турете какво искате да опитате. Не да спрете земята. Дотам не сме дошли. Изберете нещо много малко. Да имате един опит. Какво може да се направи? Вторият път напишете една тема. Най-малкото, което искате, нещо, което ще определите, най-малкото, което искате. Сега всички имате една богата опитност. Изисква се сега една съединителна нишка. Имате доста материал за работа. Имате повече знания, но туй знание не е реализирано. Много от това знание трябва да се тури на работа, което може да се тури. И кое да се реализира и кое не.

Я изпейте песента.

(Изпяхме: „Иде, иде".) Той иде да помага и ние да помагаме. Сега Той ще помага. Как ще го изпеем? (Учителят пее) „Ще помагам аз, ще помагам аз."

Сега вие се индивидуализирате. Искате да не изгубите своята свобода. Трябва да изгубите свободата си, защото сега не сте свободни. Сега имате една свобода, която не е ваша. Онзи слуга, който отива да извърши волята на господаря си, свободен ли е? Плащат му. Онзи учител, който отива да учи, свободно ли отива? Майката, която върши всичко, по свобода ли го прави? Още не сме дошли до истинската свобода. Друга свобода има, която ние трябва да учим. И тази свобода сега е хубава, но тази свобода е като онзи вол, който е впрегнат на нивата и го дупчат при дърпането. Да теглиш, но доброволно да теглиш. Има една свобода. Сегашната свобода още не е свобода. Та в тази свобода трябва да дойде Божията Любов. Бог иска да ни освободи от всичките тия страдания. Бог ни отучва от старите навици и понеже сме свикнали, когато ни отучват, ние страдаме. Когато останете със старото, което имате, вие си държите старите дрехи, не ги хвърляте, понеже е студено. Понякой път облечете новите дрехи, походите в стаята и после ако не ви прилегнат, пак сложите старите. На другия ден пак турите новите. Приспособявате се, правите малък опит. Новото така няма да дойде. В природата пролетта не иде изведнъж. Най-първо ще излезе кокичето, минзухарят. После идват другите цветя, докато дойде цялата пролет и после ще дойде лятото. Хубавото, Божественото в нас няма да дойде изведнъж. Ние чакаме изведнъж да дойде. Казвам, трябва работа, за да дойде.

Още веднъж изпейте „Иде, иде". Как бихте изпели „слънцето грее"? Ако кажете: „слънцето изгрява и захожда". Слънцето грее, идея имаме, че излиза нещо от слънцето. Щом слънцето грее, ние трябва да възприемем неговата светлина. Тогава как трябва да се изпее туй, което слънцето дава? Ти ще се поставиш на мястото на слънцето. Как ще пее слънцето, ако е в мене? (Учителят пее) „Слънцето грее." Тогава ще туриш: Аз трябва да

мисля. (Учителят пее) „Аз трябва да мисля.“

Два бента имате, мъчно се пее с бентове. Не са музикални. Ако има по средата гласни букви, по-лесно се пее. Сега, за да пеете, вие трябва да благодарите на Бога, че ви дал да влезете в музикалния свят. Говоренето е цяла музика. Когато човек започнал да говори, то е най-голямото благословение. Да говориш, то е музика. Да пееш, е музика. Говоренето първоначално е било музика, а отпосле се е изгубило. В грехопадението е изгубило своята музика. Първоначално ангелски е бил говорът. Музиката се е изявила в неговия говор. Сега ние се намираме в едно статическо положение. Казваме: „Да не напущаме реалния живот на обществото.“ Туй положение, в което се намираме сега, дрязги има. Всеки един като разгледа, колко противоречиви неща има. Речеш да направиш нещо, една кал се явява. Речеш да направиш нещо, този ви каже тъй, онзи тъй, спират те – налагат. Сега да се очисти тази кал. И пак ще влезе там. Трябва да се чисти. Но човек, за да може да пее, той трябва да се подигне над окръжаващата среда. Ако не се дигнете отгоре; не може да пеете, ако седите на същия уровен. То е един символ, ти ще се подигнеш нагоре. Казвате: „Подигни сърцето си, подигни ума си.“ После, трябва да мислим, че може да стане това.

Сега трябва ли да мислим да спрем земята или трябва да се върти? (– Да се върти.) Нашите работи да се въртят. Нашите работи са спрени. Ние като не може да спрем земята, спираме нашите работи. И тогава страдаме всички. Всички се поставяте на един изпит. Сега когато ме слушате и когато сте сами вкъщи, как вярвате? Поставете нещата на една вътрешна [основа], да намерите истината. Старите сестри казват: „Остаряхме, не ни се пее.“ Младите казват: „Условия нямаме. Стаята тясна, това няма, онова нямам.“ Всички нямате. При най-лошите условия, пейте! Аз уважавам. Гледам онзи щурец, на една малка дупка излязъл, пее си. Казвам, туй, което един щурец може да го направи, защо аз да не може да го направя? Като се научите да пеете, Господ направил добър салон, стига да сте добри певци най-добрия салон ще ви дадат. После, ако нямате къща и хубава стая, ще ви дадат, само се научете да пеете. Сега сте в класните стаи. В тия ваши класни стаи ще се учите. Тия класни стаи, които имате, са все класни стаи. Каквото имате, то не е ваша класна стая. Един ден ще излезете от класа, 5–10–120 години е позволено да седиш в класната стая. Казват: „Ще ремонтираме стаята, учениците трябва да излязат из класа навън.“ Какво лошо има? Ще се ремонтира стаята, ще турят по-големи прозорци, по-голяма светлина ще влиза.

Направете опит сега. Турете да реализирате надеждата на земята. Турете да реализирате вярата в Духовния свят. И Любовта – да се свържете с

Божествения свят. През тази година всичко туй трябва да го направите на опит, да имате микроскопически опит.

Добрата молитва

Благостта да бъде наша цел!

15 Лекция от Учителя, държана на
11 януари 1939 година, София, Изгрев

1939_01_13 Организиран и неорганизиран свят
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Добрата молитва
"Махар Бену Аба"

Имате ли някаква зададена тема? – /Нямаме./

Каква е разликата, ако човек живее в един организиран или в един неорганизиран свят? В един неорганизиран свят не знаете как (да) поставите един предмет. От това зависи неуспеха. Някой път имате едно желание, не може да го постигнете. Някои неща не се постигат. Казвате: „Невъзможно е.“ В даден случай някои неща са възможни. Често казвате, че някой човек е здрав, а някой е болен. На какво се дължи здравето, на какво се дължи болестта? Болестта организира ли се? Болестта се дължи на един по-низш живот. Когато висшият живот стане господар на низшия живот, имаме здравето. Когато низшият живот се подчини на висшия, имаме здравословно състояние. Когато висшият се подчини на низшия, имаме болест. Вземете простия пример: Когато някой човек боледува от холера, тия микроскопически същества така бързо се размножават, ядат и пият на общо основание, без да плащат, че човек умира от нечистотиите, които оставят в неговия организъм. Те ядат и пият и оставят всичко разхвърляно. Като го уморят, търсят някой друг да хванат. Ходят на гости, посещават този, онзи. Дето влязат, все уморяват човека.

Сега те са общи заключения. Ако вие допуснете една лоша мисъл, тя ще се умножи. Една лоша мисъл може да причини болезнено състояние. Една лоша мисъл и едно лошо чувство имат формата на един низш живот. Ако на тази мисъл ѝ дадете възможност да се размножи, вие ще се намерите в трудно положение. Или ако на едно лошо чувство му дадете възможност да се размножи, значи не сте господар на него, то ще влезе във вас и ще си направи каквото иска. Сега всички разсъждавате, казвате: „Защо природата допуща това, защо допуща онова?“ Вие се намирате в положението на богатите хора, които казват, че защо слугата не направил това, защо не е свършил една работа. Питате, трябва да си отговорите. Защо слугата не е направил работата на господаря си? Най-първо имате две положения, които не са естествени. Отгде накъде единият да се счита господар, а другият слуга? В природата винаги става слуга. Първоначално е така. В неорганизирания свят силният е господар, а слабият е слуга. В организирания свят слабият е господар, а силният е слуга. На пръв поглед

вас ви се вижда неестествено, как човек да бъде господар, когато е слаб. Представете си, че в един царски дом се роди едно дете, което е слабо, но нему трябва да му отдават почести. На това, слабото дете, защото се родило в царски дом, ще му се отдават почести. Ако беше се родило в един цигански дом, никакви почести нямаше да има. Като мине покрай количката някой войник или някой офицер, ще даде почит, защото светът е организиран така. Или вие влезете в един съвременен университет, носите цилиндър, шапка или български калпак, като влезете, вие сте длъжни да снемете шапката. Морално е прието така. Не можете да влезете в класа с цилиндър. Щом влезете отвън, казвате: „Аз съм свободен да си снема шапката или не." Отвън може да носите шапката, като влезете вътре не може, трябва да си снемете шапката.

Или някой път ви се случи да сте неразположен. Не сте изучавал неразположението на какво се дължи. Ако вас ви накарат да минете през цигански тръни, какво ще бъде вашето разположение? Като влезете в една нива с цигански тръни, вие вече ще имате едно неразположение. Ако минете през такава нива, вие не искате да ходите, как ще искате, ще имате най-малко десет тръна в краката. Ако вървите много внимателно, ако търсите място да си турите крака, ще имате малки одрасквания. Ако минете, както вие знаете, непременно ще има тръни в краката.

Понякой път аз ви наблюдавам как говорите. Ни най-малко вие не си давате отчет за думите си. Някоя дума може да има произхода на циганските тръни. Или някое желание може да имате и то може да има произхода на циганските тръни. Къде е сега лошото на циганските тръни? Ако се търси философски откога циганското трънe се е образувало? Тия тръни са защитителна мярка. Тия бодили, за да ги направи циганското тръне, има причини, които са го заставили, за да ги направи. Или има някои крушови дървета с тръни, а другите не са направили. Аз съм виждал някое дете, качило се на една трънеста круша, то нямало опитност, качило се с бяла риза горе на крушата, но там не може да мръдне, забиват се трънитe в ръцете му, то плаче. И трябва да се качат с някоя стълба да го снемат.

Казвам: При сегашните условия психологически трябва да се изучава закона на човешката мисъл, трябва да се изучава закона на човешките чувства и трябва да се изучава закона на човешките постъпки. Да кажем, ти искаш да постъпиш по някой начин, трябва да се запиташ защо. Какви са побужденията да постъпиш по този начин или по онзи начин. Например, вземете простото обяснение. Например, някой път искаш да пееш някоя весела песен. Защо? Защото си весел, имаш разположение. Или пък някой път искаш да пееш някоя песен, която е миньорна, тъжна –

неразположение имаш. Казвате някой път: „Защо съм неразположен?“ В какво седи неразположението на човека? Да се отдели неразположението от човека. Всякога трябва да бъдете силен да отделите едно неразположение от вас. В дадения случай считате неразположението една присадка. Може в пет минути да присадите присадката и да израстне, и да даде плод. Имате една обидна дума. Някой ти казал: „Колко си лош!“ Какво е обидата? Какво ще произведе? Има известни думи, от които вие се обиждате. Като кажеш „лъжец“, вие се обиждате. Кой създаде думата „лъжа“? Мислите ли, ако влезете в един благороден свят, ще намерите думата „лъжа“, „кражба“? Ако влезете в един низш свят, дето хората не живеят добре, ще има такива лоши думи. Дето хората живеят добре, ще има думата „добро“, дето не живеят добре, дето не чувствуват добре, там няма да я има. Питам: В мравешкия свят има ли думата „добро“? В света на мравите понятието „добро“ има ли го?

Сега, кой ви дал правото? На какво се дължи известно право? Право има всеки, който се задължава да извърши някаква работа. Представете си, че по закон вас ви задължат да напишете една книга. Вие се ангажирате да напишете нещо. Дават ви книга, ако се ангажирате, ако не се ангажирате не ви дават, и мастило няма да ви дадат, и перо няма да ви дадат. Представете си, че ви позволяват да ходите, но трябва да свършите някаква работа. Движението е свързано, има известен обект. Ти, за да се движиш, най-първо трябва да имаш известна прицелна точка. Ако човек имаше нужда от въздух, щеше ли той да работи? Защото дишането е една принудителна работа, но е приятна работа. Ти си принуден да дишаш, понеже ако не дишаш, ще се намериш в трудно положение. Или ти си принуден да се храниш, ако не се храниш, ти ще се намериш в затруднение. Ти можеш да се откажеш за два, три дни да не ядеш, но най-после самата нужда ще те застави, трябва да работиш, трябва да вземеш храната, да я дъвчиш в устата. То е работа. Ако нямаше разположение и ако нямаше нужда, не би се завзел да работиш. Човек обича спокойствието. Всички обичате и търсите добрия живот. Но добрият живот не е и най-лесният живот. Вие искате да прекарате живота си с колкото се може по-малко работа. Даже считате, че човек да седи повече на стола, колкото може по-малко да се движи. Тогава ти само със звънеца ще даваш заповеди, този да се погрижи, онзи да се погрижи, всички да се погрижат, а ти да седиш като един център.

Сега, това понятие, обидата, от милиони години съществува. Ти може да обидиш едно низше животно. И те се обиждат. Ако побутнеш котката, тя веднага ще те одраще. Ако ти стиснеш опашката на котката, тя веднага ще остави своето благо, ще намери опашката и ще каже: „Ти нямаш право да ми стискаш опашката.“ Къде трябва да хванеш човека, за да го хванеш и

него като човека за опашката? Къде трябва да стиснеш човека, за да почувствува и той същото положение, каквото котката чувствува, когато я хванеш за опашката? В сегашния век, в сегашната култура, хората са се объркали. На сегашните хора идеите са неорганизирани. Светът, в който живеем, е неорганизиран свят, постоянно се намираме в едно противоречие.

Тук, като дойдохме най-първо на Изгрева, поляната беше свободна. Всички накъдето тръгнеха, можеха да минат, да идат за вода. После започнаха да турят телове и сега не можеш да тръгнеш направо, трябва да търсиш уличка да минеш. Може някой път да се закачиш на тела, да си скъсаш дрехата. Първоначално всичко беше свободно, по поляната можеше свободно да се минава, сега има сто препятствия, докато идеш някъде. Защо? – Защото хората туриха тия прегради. Вие сега и в себе си туряте тия препятствия, туряте телове, телове. Дойде някой човек, казва: „Едно време направо вървях, сега не може.“ Ти си турил тия прегради. Кое е по-хубаво, с прегради или без прегради? В даден случай без прегради, в даден случай с прегради. Сега, ако нашият салон нямаше тия прегради, тия ограничения, какво щеше да бъде положението? Вятърът понякой път щеше да си даде думата от единия край до другия. Сега има прегради, турени прозорци, за да ограничават вятъра да влиза и да безпокои. Следователно, всичките прегради, които съществуват, трябва да бъдат целесъобразни.

Фиг. 1

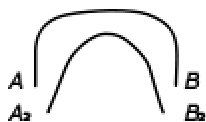

Какви са свойствата на тия двете криви линии (Фиг. 1)? Имате линиите AB и A2B2. Тия линии показват човешката глава. В първата линия умствените линии са развити, във втората личните чувства са развити. Този човек всякога ще мисли за своето честолюбие. Той вечно се намира в противоречие. С всичкия създаден свят все ще бъде в стълкновение. Този го обидил, онзи го обидил. Този казал обидна дума, онзи казал обидна дума, навсякъде той ще намери обидни думи, за да се обиди. За обидните думи причината е неговото ухо, то е така развито, че навсякъде ще намери обидни думи. На този, който има първата линия на главата AB, неговият ум е малко по-широк. Той не се занимава изключително с обидите. Например, ти вървиш, вятърът ти дигне шапката. Тебе ти е неприятно. Но ако дойде един човек и ти вземе шапката и я хвърли, както вятърът направи, какво ще бъде положението? Ако някой друг направи това, което вятърът направи, какво ще чувствуваш в даден случай? Защо, например, вятърът като ти дигне шапката и ти захвърли шапката не се обиждаш, а само ти е малко неприятно? Някой път може да я отвлече. Погледнеш, не

можеш да намериш обекта, не знаеш кому да се сърдиш. Ако някой дойде и ти вземе шапката и я хвърли, веднага ти се докачиш. Защо на вятъра не се докачаш? Представете си, че аз мога да направя два меха толкова силни, че като прекарам движението в меховете, шапката ви да отхвръкне. Аз се смея. С меховете може да ви отнема шапката, без да се докачите. Ако взема с ръка шапката и я хвърля, вие ще се обидите. Добре. Представете си, че вие носите една стара шапка окъсана, има десетина дупки по нея. От немай-къде я носите. Аз идвам, взема ви шапката и ви турям на главата една нова шапка, хубава. Вие пак няма да се докачите. Значи, ако онази, лошата шапка се замени с по-добра, няма да се обидиш; но ако направя обратното, взема новата шапка, пък ви туря на главата скъсаната шапка, тогава има докачение. Защо е така? Същият закон е. Някъде ви боли кракът. Защо ви боли? Така е направен кракът, боли. Болестта е предпазителна мярка, за да пази. Всякога, когато вие чувствувате болка, то е предпазителна мярка. Запример, вие чувствувате топлината, то е предпазителна мярка. Когато се усилва туй усещане на топлината, може да се изгорите и за да не си изгорите ръката, усещате топлината като една предпазителна мярка. Личните чувства в човека са една предпазителна мярка. Следователно, умният човек не се приближава много. Всякога, когато човек се приближи повече, отколкото трябва, той ще се обиди. В един организиран свят нещата са поставени на такава дистанция, както в музиката е поставен всеки тон на известна дистанция от другите. Един тон трябва да се постави на своето място, тогава между един тон и друг тон има съчетание, съответствие. Ако няма това съответствие на тоновете, ражда се дисхармония. Казва: „Песента не е хубава." Но представете си, че ви дадат задача да влезете между хора крайно честолюбиви, да ви дадат една задача, да се не скарате с никого. Тъй да влезете, да се спогодите с всички. Какво трябва да направите? Вие изведнъж искате да влезете между добрите хора. Там е лесна работа. Вие искате да влезете да живеете между най-добрите хора. Въпросът е лесен там. Но представете си, че влизате между крайно честолюбиви хора, като взривни вещества, динамит, барут, навсякъде може да произведеш някакво стълкновение. Знаете, каква трудна задача е то? Представете си, че вие сте чиновник и вашият директор е крайно честолюбив. Какво ще правите? Учител сте и инспекторът е честолюбив човек, всички учители треперят. Главата му е такава, какво трябва да се прави? Взискателен е малко. Сега как трябва да се постъпи? Природата, запример, тя е маскирала, турила носа на главата, показва се, като че всичко е на място. Линията от основата на носа, която минава по средата на челото нагоре, през теменната част, тилната част и стига до врата, показва какво е състоянието на човека. Ако главата е спитена горе, както земята, плоска е, а отстрани широка, тия хора са жестоки, имат състояние на човешкия дух. Вземете вие гръбначния стълб на змията, главата ѝ отгоре е почти сплесната, плоска е, но е широка. Змията е

жестока, като хване една жаба, тя я нагълтва, жабата кряка, а тя спокойна седи. Даже на змията ѝ прави приятно впечатление, че кряка жабата. Като кряка тя, на нея ѝ става приятно и я поглъща цяла. Ако главата отгоре е плоска и разстоянието до ухото е голямо, то е добър признак. Колкото плоскостта е по-близо до ухото, толкова животът е по-низш. Главата на човека може да се раздели на три етажа. Някои животни имат само един етаж, вторият етаж още не е изработен, няма го. Някои имат втори етаж и едва у човека имаме едно здание в три етажа. Човешката къща е на три етажа, по това се отличава. Всякога човек има триетажна къща.

Но сега ние се намираме в един свят на резултати. При създаването на човека са работили други същества, и този живот, който хората сега имат, е резултат на други разумни същества. Ние живеем в този разумен свят и се учим. Намираме доста голямо противоречие, понеже излизаме от един неорганизиран свят и намираме много противоречия. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че огънят е много горд, всякога, когато направиш погрешка, ще те изгори. Какво трябва да правиш? Да си направиш един голям железен дилаф, че отдалече да го хващаш. Ще го изваждаш с почитание. Ще го изваждаш с почитание, няма да го изваждаш с ръката си. Той не обича да го пипат. По човешки е така. Ако го пипаш, ще те изгори.

Питам: Какви са вашите дилафи, когато пипате един честолюбив човек? Как трябва да се бута там? Да кажем, имате един много честолюбив инспектор, учител сте. Или сте чиновник в министерството и имате един честолюбив началник. Какво ще правите? Аз съм наблюдавал, когато две мъжки котки се срещат, те се разгледат, имат си етикеции, едната движи си опашката и другата си движи опашката, гледат се. Ако едната е по-миролюбива, не иска да води война, стои настрана. Ако ли не, току изведнъж дигне опашката нагоре, хванат се лице с лице. Хванат се, прегърнат се с предните крака, задните крака са слънчевия възел, изскубнат козината. Ако едната не иска да се бие, свие опашка, дава един миролюбив тон. Едната издава мажорен тон, другата миньорен, подвие опашка, седне. Онази дигне опашка, обикаля, обикаля, най-после си замине. Едната като си завие опашката, рядко се случва другата да се нахвърля отгоре ѝ. Казва: „Да бъдеш тъй добра, аз искам да живея в мир и съгласие.“ Другата казва: „Да помниш, че аз съм директор.“ Щом застане директорът, онази стане и тя си дигне опашката. В тия двете котки има един морал. Ако едната не си свие опашката, тя ще опита задните крака на директора. Казвам: Хиляди години като са страдали, са дошли до едно положение. Като се срещат, отдалече знае, че директорът иде и веднага си свие опашката, започва да издава миловидни тонове. Другата тържествено върти опашката, обикаля, обикаля. Върти си така опашката, да покаже, че

е с власт.

Хората правят същото. Когато някой дигне дървото да те бие, ти се свиеш. Ще търсиш някой камък някъде да се подслониш. Движенията са почти същите, само че моделирани. В човека са малко по-гъвкави.

Вие имате два свята в себе си. Единият е организиран свят. Вие излизате от неорганизирания свят и се намирате в едно крайно противоречие. Казвате: „Що така се отнасят?“ Той не може да се отнесе другояче. Защо огънят гори? Или ако барнете една киселина, трябва да бъдете внимателни. Ако барнете азотна киселина, веднага ще усетите изгаряне на ръката. Киселина е това. Някои неща в света са като киселините. Злото в света е като киселина, гори навсякъде. Нещо активно е злото. Доброто какво е? Доброто не е киселина. Когато ние кажем, че злото е потребно, разбираме, има известни елементи, които то може да разтвори като киселина. Злото в известни условия, в организирания свят, като една киселина е потребно. Като идете при един златар, ще видите, че нему са потребни киселините. Те са необходими за изчистване. Казвам: Злото в дадения случай не като понятие, но като сила е потребно и вие трябва да знаете как да се справите с него. Вие как се справяте със злото? Някои от вас казват, че се справят с тояга. То е непослушание. За в бъдеще децата в училище ще бъдат разпределени в класове според способностите, ще има деца първокласни, второкласни, третокласни, първостепенни на първия клас, второстепенни на втория клас.

Наскоро дойде една майка с едно дете, закъсняло в развитието си, което мудно са развива. Виждам къде е причината. Долната част на челото върви по мъжка линия, обективният ум чрезмерно развит, после скулите са силно развити, брадата, волята е слабо развита, личните чувства са по-слабо развити – имате дете, изостанало в своето развитие. Главата ниска, не е израстнала. Майката иска да знае кои са причините за закъсняването. Казвам: Тя върви по мъжка линия. Някъде някакво отклонение е станало в развитието. Започна да разправя, че дядото обичал да пие. Понеже това дете върви по мъжка линия, за пиянството на дядото, това момиче носи последствията на дядото. Дето е слаба в ума, дължи се, че има нещо, което препятствува. Дядото, който ял и пил преди сто години, то сега изплаща последствията на своя дядо. Някой път даровити деца вървят по същата линия. Децата носят последствията на миналите поколения. Бъдещите поколения ще носят последствията на онова, което вие свършите, доброто или злото, всичко туй се предава. Добрият живот се предава от едно поколение на друго поколение. Или можем да уподобим наследствеността на онези, които са ходили на северния полюс, оставяли са провизии по пътя, като се връщат, намират ги. Човек като се връща, ще намери онова,

което е оставил. Сегашните хора мислят, че каквото се направи, се изгубва. Пък туй, което направи човекът, остава, потребно е.

Сега трябва да се освободите от едно ограничение. Вие седите и търсите причината вън от човешкия живот. Седите в едно положение и намирате, че условията са лоши. Не знаете как да излезете от тия лоши условия. Представете си, че вие се намирате в едно планинско място, в една хижа сте. Гледате там на огнището дърва, всички възможности имате да запалите огъня, но нямате кибрит. Представете си и другото положение: Кутия кибрит имате да запалите огъня, но нямате дърва. В един разумен живот и кибрит трябва да имате, и дърва трябва да имате. И подбудителната причина, и тя трябва да съществува. Едновременно и двете неща трябва да ги съпоставите в действие. Аз бих ви препоръчал за самовъзпитание, вашето съзнание не е будно. Външна обхода нямате. Ние говорим за любовта, но един любовен свят е крайно организиран. Човек трябва да бъде крайно организиран. Той трябва да има интересите на другите хора както своите интереси. Във всеки един човек трябва да вижда себе си. Както спрямо себе си е внимателен, да не причини болка никому, както на себе си да гледа. Ти ни най-малко няма да вземеш чука и да си туриш пръста да удряш. Ти не го удряш, защото щом удариш, ще почувстваш болка. Но ако вземеш един чужд палец и го удариш, той чувствува болката, ти не чувстваш, казваш: „Да търпи.“ Щом препоръчваш търпението на другите хора, болката не е наша. Най-първо трябва да направите опит със себе си. Всяко страдание да ти е близко. Светът така може да се поправи.

После, трябва да имате разумност. Дойдеш да свириш, няма да си туриш краката да свириш. Допуснете, че вашите крака имат самосъзнание, казват: „И ние искаме да свирим.“ Кому ще дадете право да свирят? Краката трябва да отстъпят на ръцете да свирят. Щом дойде до ходенето, ръцете отстъпват на краката. Ходенето е работа за краката, свиренето е работа за ръцете. Щом дойде до ходенето, давам право на краката, понеже в туй изкуство те са учени. Щом дойде до свиренето, то е работа на ръцете. В природата всичко е определено. Щом дойде до гледането, очите имат право. Щом дойде до слушането, ушите имат право. Щом дойде до обонянието, носът има право. Щом дойде до яденето, устата има право. Че ако устата не иска да работи, знаете ли, ще останете гладен. Ако ушите не искат да слушат, не си свършат работата, ти ще паднеш в най-голямо нещастие. Кавам: Трудът е разпределен. В ума има още по-голямо разпределение. Ако разгледате вашата интуиция, ще ви покаже в дадения случай как трябва да постъпите. Например, ако вземете едно растение, което има афинитет към някой метал, ако вземете това растение в ръцете си, там, дето се намира метала, сребро, желязо, злато, веднага това

растение се огъва към този метал. Та всички трябва да работите. Едно самовъзпитание ви трябва. На сегашните хора им трябва самовъзпитание. Хората търсят всичко вън от себе си, казват: „Нямаме условия.“ Ако един със слаба памет го туриш в най-хубавата стая, не може да учи. Причината е в главата. Ти имаш отлична глава, където и да си, ще учиш добре. Ако твоята глава не е организирана, и в най-хубавата стая да си, пак си същият. Способният ученик турете го и в най-лошата стая, той ще учи. Една хубава, отлична глава трябва да има човек. Трябва да знаете да организирате главата си. Всички външни условия, те сами по себе си ще дойдат.

Казвам: Някои от вас трябва най-първо личните чувства да ги възпитавате. Едно лично чувство, за да го възпитате, трябва да има от елемента на милосърдието. Едно лично чувство, за да се възпита трябва да има от елемента на вярата, от елемента на надеждата и от елемента на разумността. Едно лично чувство трябва да има от елемента на музиката. После да има мистически схващания, после да обича чистотата. Едно лично чувство показва областта на човека. Личните чувства показват правата, които природата дала на човека. Тия права са много, то не е само в едно направление. Един поет, в какво седи неговата поезия? Поезията се дължи на месечината. Той трябва да има грамадно въображение. Поетът ще описва едно малко минзухарче, едно кокиче, ще тури качества, които ние не виждаме. Че се усмихвало, че било облечено като царска дъщеря, че какво ли не вижда, говори му. Че говори, говори, но за кого? – За поета говори. Ако видите едно съвременно радио, радиото ли говори? Поетът види едно кокиче, то е радио. Разумното съзнание не е в самото кокиче, което израства. Туй кокиче говори, зад този говор виждаме разумната станция, която предава тия вълни. Кокичето говори. Като срещна едно кокиче, първата песен, която то ми казва, е това: „Без чистота в света животът не може да съществува.“ Нищо повече. Под думата „чистота“ ние разбираме най-хубавите условия, при които може да се проявим. Що е чистотата? Най-добрите условия, при които човек най-добре може да се развива, това е чистота. Вън от това чистотата като понятие е безпредметна. Като едно условие, за да се добие нещо, тогава чистотата е на място. Чисти трябва да бъдем при условията, които ни се дават. Трябва да пазим чистотата, понеже ако не пазим чистотата, тогава ще спънем нашето развитие. Щом не пазиш чистотата на своите мисли, на своите чувства и постъпки, веднага ти ще се спънеш.

Ще ви дам едно упражнение: Сутрин, щом се събудите, направете един опит със себе си, да видите колко сте обикновен човек. Щом като се събудиш, помисли, че има още един човек, който ти казва: „Ха, Иванчо, ха стани!“ Като речеш да станеш, ти ще се повъртиш още малко. Като кажеш: „Иванчо, стани!“, веднага ще станеш. Господар е онзи, който като каже:

„Стани“, веднага става и започва работа. Щом започваш да се обръщаш насам, натам, ти си още от неорганизирания свят. Някой път казваш: „Аз ще направя тази работа.“ После казваш: „Още не му е дошло времето.“ Стани веднага, направи тази работа. Кажеш: „Няма да я направя.“ Стани, направи я, ти ще си създадеш един характер. Или ти кажеш: „Днес ще постъпвам с всички хора добре.“ Дойде някъде, удариш го, казваш: „Те не разбират, трябва да им се натрие носа.“ Ти ще натриеш носа на тях, други ще натрият носа на тебе, върнеш се неразположен. Срещнеш един човек, кажи му тъй: „Днес виждам нещо особено в тебе, нещо хубаво виждам в тебе.“ Когото срещнеш, кажи му: „Изменил си се.“ – Как ще му кажа, когато не е така? – Там е работата, че да го прецениш. Или като идете някъде, ще кажеш на себе си: „Иванчо, последно място ще вземеш.“ В човека има две същества, едното е господар, другото е ученик, учи се. Казват, че човек е двояк, старият и новият човек. В човека има едно същество мърморко. Седи той и мърмори, постоянно се лошата страна вижда. Все подозира, каквото и да направят другите, все ще намери опакото. Ти и да го убеждаваш, казва: „Ти не разбираш, не знаеш какви са още хората. Ти внимавай“, започва то и да те учи.

Тогава казвам: Вземете една линия, направете една линия на главата. Ако челото не е хубаво развито, направете едно хубаво чело. Религиозното чувство не е развито, подигнете главата. Ако издигнете един перпендикуляр от ушите до горната част на главата, тази линия ще покаже какво е религиозното чувство. Колкото тази линия е по-висока, толкова религиозното чувство е по-развито. Кривата линия от ухото до средата на главата показва какво е религиозното чувство. Относително това е вярно. После трябва да вземете много други съображения. Казвам: Турете си най-хубавото чело. Ще стане едно малко преобразование. Сега вие искате другите хора да направят за вас нещо. Може и другите да направят. Майка ви, когато ви раждаше, ако (имаше) туй знание, тя можеше да създаде със своята мисъл една прекрасна глава. Понеже майката не е знаела, главата ти останала такава.

Ти искаш да бъдеш художник, трябва да знаеш изкуството как да рисуваш добре. Ако си обикновен художник и рисуваш обикновени картини. Сега искате да създадете новия живот. Новият живот изисква познания. Но като ви говоря, сега може да преобразите себе си. Вечерно време като си лягаш, ще кажеш: „Искам с една десета от милиметъра да си повиша главата.“ Все таки може да израстне, то е много малко. Но ако израстне това, малкото подобрение, ако може да стане, то е един придатък. Или например, ако искате да бъдете умен или ако искате да имате сила, или ако искате да развиете паметта си, внушавайте си. Кажете си: „Искам да имам силна памет.“ Или: „Искам да имам музика.“ Ден, два, три, четири, година, пет

години, музиката се развива. Ти много малко мислиш за музиката. Всяко нещо трябва да се подхранва. Човек трябва да подхранва чувството на дружелюбие, на приятелство, трябва да подхранва своите лични чувства, въображението трябва да подхранва. Някъде не е твърд, твърдостта трябва да подхранва, трябва да подхранва своята вяра. Това са все чувства, трябва да ги подхранва. Ако не ги подхранва, не могат да растат, да се развиват. Според вас какво трябва да пише един поет? Да кажем, ако той е мистик, развива вътрешното съдържание на поезията, какво ще пише като мистик? Или като поет-лирик, какво пише? По какво се отличава лирическата поезия?

Всички чувства и способности, които има човек, те му са дадени условия за саморазвиване. В материалния свят способностите са дадени като органи, с които той да се ползува. Той трябва дълго време да изучава своите стремежи, тия органи, които има, те трябва да бъдат нагласени както едно пиано, за да може пианистът да свири. На човека всичко трябва да е нагласено, за да може да работи. На някои хора съзнанието е пробудено, но той иска да помни, но не може. На някои паметта е недоразвита, някой път е развита, но има млечна киселина, която препятствува да се прояви паметта. Затуй най-първо трябва да се създаде едно спокойно състояние. При създаването на една временна връзка да се не безпокоите. Отвън ще имате голямо безпокойство. Вие вземате онова положение, което вземат ония, които строят един кораб. Те имат предвид не (да) премахнат препятствията, но да дадат един вътрешен устой на кораба, че тия препятствия да не засягат кораба. Те го построяват така, че всички препятствия, които могат да се явят, да може корабът да издържи. Така да е устроен параходът, че да може където и да се намира, както и да се клати, да има едно равновесие, да не се обърне. Казваме за някого, че той е неустойчив в характера си. Един параход, като се клати, да е устойчив, да върви, да има една линия, да не изгубва своето равновесие. Че се разклаща на една или на друга страна, то е само за избягване на препятствието в туй клатене, в туй наклоняване наляво, надясно, напред и назад, той все трябва да има един (и) същ път.

Ние искаме да сме както земята. Ние мислим, че земята не чувствува. Не, земята е разумна. Ходим по нея, плюем, какво ли не правим по земята и тя мълчи и търпи. Както търпи земята, така и ние трябва да търпим. Ти ходиш по земята и не ти иде на ума, че може тя да не е доволна от тебе. После плюеш по нея. Представи си, че ти носиш един твой приятел и той постоянно те плюе на гърба ти, секне се отгоре ти. Казвам: Съвременните хора нямат възпитание. Те плюят на земята и като дойдат до себе си, искат да имат всичките удобства, като че са божества. Едно божество трябва да бъде внимателно, като върви по възможност с най-малките аварии. Като

минеш, да не причиниш никаква пакост. Вие още (не) сте изучавали закона, не знаете с кого сте свързани. Вие принадлежите към някаква група на същества. Не сте само вие. Вие сте представител на някаква група същества. Та съществото, което обидило вас, няма да обиди само вас, но цялата група. Като ви обиди вас, и да не искате да обиди другите, цялата група се обижда. Като дипломати някой път ще представите в една мека форма, ще кажете: „Едно изпитание." Ще смекчите работите. Някой път като дипломат представите работите, както не са и влошите работите или вземете идеята, че всички хора са създадени от Бога. Вие обидите един човек. Вие не обиждате само него, вие обиждате Този, Който го е създал. Кажеш: „Какъв голям простак. Глава имаш, но ум нямаш." Така не се говори. Значи ти обиждаш Онзи, Който го създал, започваш да се произнасяш за Неговата работа. Ти се произнасяш за картината на един художник. Казваш: „Разбираш ли ти от изкуство?" Няма да се мине дълго време и Господ ще те хване за ухото: Този човек как трябва да го направя, я го направи ти. Понеже всичките хора критикуват Господа, Той ги турил всичките да правят хора. Всички вие сте създадени по Божествен модел и по човешки модел. Вие имате два модела: Единият е Божествен, другият е човешки. Всичкият спор е за човешкото. Някои мислят, че това не е хубаво. То е човешки модел. Има нещо човешко. Казват: „Не е така, тъй да е направен човек." Ако е много твърд, ще мяза на камък. Ако е много мек, ще мяза на кал. Ако е много горещ, ще замяза на огън. Ако е много влажен, ще замяза на вода. Питам сега: Какъв трябва да бъде човек? Не трябва да бъде нито много влажен, нито много сух. Не трябва да бъде нито много глупав, нито много умен. Защото умният подразбира той (да) използува в дадения случай известни практически условия. Трябва да знае как да живее. То ни най-малко не е идеал да знае как да живее за себе си. То е хубаво, но то е една трета от истината. То е за своите лични чувства. Той трябва да бъде разумен, то е друга област. Трябва да бъде разумен в своите постъпки.

Та казвам: Понеже човек се е намесил в Божествената работа, трябва сега да оставите себе си, да се прояви във вас Божественият човек. Когато говорим за Божествения човек, той изведнъж няма да се прояви. Всички едновременно нямате еднакви стремежи. Като разгледаме цялата природа, какви растения растат по планините, какви растения растат по долините и полетата, еднакви ли са? Та понякой път ние искаме тези, планинските растения да растат в полето. Някои от планинските растения може да растат в долините, но някои не могат да растат. Растенията, които растат в долините, не могат да растат по планините. Има тропически растения, които не могат да растат на север. Колкото отиваме на север или се качваме по високите места, до известна височина могат да растат някои растения, боровете могат до две хиляди метра височина. Оттам нагоре има

други растения. По най-високите места какво расте? Същият закон е вътре в човека. Понякой път имаме големи аспирации, искаме величествено да растат някои растения по върховете на планините. Там не може да растат. Долу в долините може да растат. Ние искаме при неблагоприятни условия нещо грандиозно да израстне в нас. Какво може да израстне в сиромашията? Аз уподобявам сиромашията на висок планински връх. Лишеи може да растат там. Богатството, това е долина, там могат да растат грандиозни работи, всичко има. Защо е така? – Другояче не може да бъде. Благодарете, че е така. Сиромасите дават всичкото богатство на богатите да го развиват долу. Ако така не разбирате, вие ще влезете в едно голямо противоречие. Казвате, защо сте сиромаси? Защото сте в планината. Ако искаш да станеш богат, слез долу. Щом дойдеш в долината, ще станеш богат. Богатството и сиромашията са две положения. Та вас, ако ви турят касиер на една банка, няма ли да бъдете богат? Може да направите на ден по няколко милиона обръщение, през вашите ръце ще минават. Но идеята е, че тия пари не са ваши. То е вече ваша идея. Казвате: „Тия пари са на банката, онези са мои." Каква е разликата? Банката е един колективитет, много хора фигурират в банката. Парите на банката не са мои лични, но са на много хора. Те не принадлежат на зданието на самата банка, но на хората.

Засега природата ви дава един пример: Ние всички сме чиновници в природата. Нищо не е наше. Отиваш при един извор, ти си чиновник. Всичката вода е за тебе, но ти можеш ли да използуваш всичката вода? Може ли да я вземеш със себе си? Ти ще вземеш малко вода. На друго място пак имаш право да вземеш, но всичката вода не е твоя частна собственост. И половината не наливаш да изпиеш. В дадения случай ти изтегляш от банката на природата. По същия начин ние разполагаме и с въздуха. В даден случай ние разполагаме с малко количество. Другите хора, и те разполагат с тази банка. Казваш, че въздухът е твой. То е криво заблуждение. Въздухът е на твое разположение, но в дадения случай ще използуваш една малка част от него. Сега разсъждавайте. Вие сте в един свят, дадени са възможности да се ползувате. Вие искате да станете господари, всички чиновници да станат ваши подчинени. Вие се радвайте, че тази банка съществува и ви дава възможност да се проявите. Имате необходимото. Представете си, че сега имате една тапия, че земята е ваша. Какво ще се ползувате от туй? Най-първо вие не може да убедите хората, че имате тапия. Вие носите вашата земя във вас. Вашият мозък е създаден по подобие на земята. Вашата земя я носите на главата си. С тази земя като се справите, другата ще бъде на ваше разположение. Считайте, че сте в един разумен свят и ползувайте се от това, което ви е дадено. Колко работи има, които не сте изучили? Вие ще напуснете главата, без да сте се запознали с вашата глава. Дойде някой чужденец, прекръстоса само

България, отиде от София до Варна и казва, че посетил България. При това ще пише в странство, ходил в България. И вие направите една линия на земята, казвате: „Разбрах живота.“ Нищо не сте разбрали. Или ще влезете, ще бъдете учител. Какво е туй да бъдете учител? Една права линия сте направили вие. Да бъдеш на земята, значи да си преживял живота на всички същества от най-малките до най-големите, да си бил във всички частици, от които земята е създадена, във всеки атом, във всяка молекула, във всички пластове, и в центъра на земята да си бил, навсякъде да си преминал. Това значи да си живял на земята. Сега си минал по кората на земята, казваш: „Всичко познавам тук, на земята.“ Няма философия.

После казвате за живота, че той няма смисъл. Ти не си бил в живота вътре. Не си бил в стомаха да видиш как стават процесите, да бъдеш на мястото на тия работници, да бъдеш на мястото на тия работници в мозъка, да видиш онези процеси, които стават в главата. Безброй същества има, които работят за тебе. Ти се ползуваш от техния труд, без да си влязъл в положението им. Ти минаваш като царски син. Заповядваш това и онова, но никакво знание нямаш. Като седите сега, влезете в положението на ония работници във вашия стомах. Най-първо ще им давате малко отпуск. На стомаха три часа работа е достатъчна. На дробовете давам повече работа. На мозъка умствена работа, не пресилена работа.

Та най-първо да се яви във вас благодарност, че имате едно тяло дадено, в което вие сте господари, че сте в един университет, дето вие се учите. Сега се учите. Има нещо в човека, което не може да се вземе. Ако зданието на един университет е боядисано с бяла боя или с шарена боя, боята може да се измени, тя е само външна краска.

Казвам: Изучавайте себе си. В дадения случай това, което ви е дадено, изучавайте го. Тази глава, която имате, това сърце, това тяло, какво може да направите с тях? Казваш: „Ще се вземе.“ Няма да се вземе, но ще излезеш от твоето тяло. Вие в кой клас сте в човешкото развитие? Като станете един ден съвършен човек, ще искате ли да имате туй тяло, което имате сега? Защо ви е? При сегашните условия туй тяло е потребно. За в бъдеще тялото ви ще има съвсем друго устройство. Линиите ще бъдат други. Ще се различава от това, което сега имате. Вие още не сте изучавали вашето тяло. Като пипнеш кожата, ще видиш до каква степен на развитие си достигнал. Някой път пипнете краката, пипнете тази част, дето ходите. Те не трябва да бъдат груби, кожата не трябва да бъде груба. Защото нашите възприятия от краката са много слаби.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година. 14 лекция
на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 13 януари 1939 г.,
петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_01_15 Ще го поставя над всички си имот
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ЩЕ ГО ПОСТАВЯ НАД ВСИЧКИ СИ ИМОТ

Отче наш

Ще се развеселя

Духът Божи

Тема: Матей 24:47

Тема: Лука 12:44

Миналото е почва. Настоящето разработва нещата, а бъдещето е плод. Така трябва да се разбират нещата. Значи, зависи каква е била почвата на миналото, каква е почвата и каква ще бъде разработката, и какъв плод ще има.

Духът Божи.

Всички хора имат един идеал, една цел в живота си. Всички искат да бъдат здрави. Здравето е желание за всички същества, без разлика – и растения, и животни, и хора – всички търсят здравето. По този въпрос няма две мнения. Всички хора желаят да им е добре. От най-малкото до най-голямото същество, всички желаят да им е добре. И третото положение е, че всички хора искат да бъдат умни. В първите две неща всички хора си приличат, всички желаят тия неща. В третото отношение, обаче, всички хора не са еднакво умни, което показва, че всички еднакво не са желали това нещо. От това, именно, се явяват противоречията. Щом дойдат до умствения свят, всички хора се различават и търсят вече удобствата си. Представете си, че вие пътувате с един от двата големи парахода „Нормандия“ и „Америкум“, в които има всички удобства на трите класи. Вие можете да пътувате или в първа, или във втора, или в трета класа, но в която класа да пътувате, вие не можете да се освободите от клатушкането на парахода, вследствие на което ще ви хване морска болест. Какво ще стане с пътниците? Всичко, каквото са яли, ще изхвърлят навън. Макар, че някои от пътниците да са платили за първа класа, да имат всички удобства, като ги хване морската болест, ще изхвърлят всичката храна навън и не могат да приемат нова. Случва се, че ония, които са платили за втора или трета класа, не заболяват от морската болест и спокойно продължават да си ядат. Какво ще кажете на това отгоре? И обратното се случва някога, а именно, тия, които са платили за първа класа, не заболяват от морска болест и могат да ядат. Едно трябва да знаем: ние не можем да избегнем противоречията, които съществуват в света. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви да знаете, че никой в света не си е уредил

работите, да не се заблуждавате, че еди-кой си ги е уредил. Вие трябва да знаете, че така, както сте създадени, животът ви е уреден. Ако мислите, че това, което вие сте уредили, е уреждане на живота, това е най-голямото заблуждение. Например, най-големият юнак казва: „Аз не се нуждая от никого." Така е, докато е здрав, той не се нуждае от никого, но утре, като се разболее, той се нуждае вече от помощта на другите. Като падне на леглото си, той казва: „Моля ви се, помогнете ми!" По-рано той не се е молил, но сега се моли, принуждава го нещо да се моли. Не е лошо човек да се моли. Има ли нещо лошо в това, че малкото дете се моли на майка си? Има ли някакво противоречие в това? Съвременните хора имат превратно мнение за молитвата. Човек не трябва да се моли, но кога? Когато го карат да прави престъпление. За престъплението не се моли. Бият ли те, наказват ли те, издържай, докрай издържай. Взимат ли ти имането, пак трябва да търпиш. Понякога, за да принудят човек да направи нещо, трябва да му вземат всичко. Но той трябва да изтърпи докрай.

Сега вие ще попитате, защо са дошли изпитанията. Кого изпитват в живота? – Ученика. В такъв случай, кое е по-добро – да ви изпитват, или да не ви изпитват? Всички ония, които не са на училище, не ги изпитват, но невежи си остават. Ония, които са на училище, тях ги изпитват, но учени стават. Тези, на които не дават никаква работа, мързеливци остават. Тия, на които дават работа, те са най-блажените и те стават отлични хора. Кое е по-добро положение от двете? Да работи човек и да го изпитват, е по-добро от това да не работи и да не бъде изпитван. Във всички векове между религиозните хора ще срещнете такива, които проповядват, че човек не трябва да работи много физически. Да се казва, че човек не трябва да работи, това е заблуждение. Човек не трябва да се мъчи, човек не трябва да работи, но човек трябва да работи. Що се отнася до мъчението и до труда, там се изисква най-малкото нещо, микроскопическо. Дойде ли до работата, там човек може да приложи най-голямото усилие. А сега хората са обърнали нещата: те имат най-големите мъчнотии, мъчения, големия труд, а микроскопическата работа. За да се утешат, хората наричат мъчението работа. Това не е никаква работа, това е заблуждение. Не, мъчението си е мъчение, трудът си е труд, а работата си е работа. В мъчението ти си роб, в труда си под закон, а в работата си свободен. В мъчението ти живееш в света на безлюбието, в труда ти живееш в света на почитанието, а в работата – в света на любовта. Та когато искате хората да ви почитат, вие трябва да се трудите. Аз ви давам тия определения за вас да знаете как да преценявате себе си и другите хора. Вие ценитe хората отвън, гледате как са облечени, в какви къщи живеят и т.н. Аз като срещна хората – тях гледам, не ме интересува външната страна на техния живот. Някой казва: „Аз видях еди-кого си, в много хубава къща живее." – „Ами

той какъв беше?“ – „Не го видях.“ Какви са очите му, ушите, устата, носа, веждите, краката, нищо не видял. Всичко видял, а каквото трябва да види, не видял. Материалните работи, къщите, всичко това показва, докъде сме достигнали. Ако отидете в една забавачница, ще видите, че децата се занимават с къщички, параходчета, железнички, като предметно учение. И възрастните хора си правят къщички, по-големи или по-малки. Те взимат камъни от планината, тухли сами си правят и съграждат нещо за живеене. Но това е временно. Като съгради нещо, детето скоро го разваля. То иска да види може ли да го развали. Кубчетата, от които правят своите къщички, се номерират и като развалят къщичката си, всеки номер отива на мястото си. Сега и вие сте направили една къща – тялото си. Като ви повика Господ при себе си, ще можете ли да турите всяка част на своето място? Щом не можете да турите всяка част на мястото ѝ, това показва, че вие не сте я градили сами. Десетки и стотици, и хиляди работници са я градили, а ти казваш, че къщата е твоя. Това не е вярно. Досега аз не съм срещал нито един гражданин, който да е направил къщата си сам. Това показва, че хората се кооперират. Къщата, която вие наричате ваша, е на баща ви, на дядо ви, на работниците, които са взели участие в съграждането ѝ. Вие трябва да напишете имената на всички, които са взели участие в направата на вашата къща, че като говорите за нея да знаете за коя къща говорите. Трябва да знаете имената на всички, които са помагали при строежа на вашата къща. Вие, без да мислите много, казвате: „моята къща“. Или: „Аз направих къщата си.“ Това не е вярно. Същото се отнася и до знанието. Вие минавате за учен човек, но знаете ли за да придобиете това знание колко души са работили преди вас? Ще каже някой, че знае френски. Той учи френски, не знае още езика, както трябва. Знае ли, колко души са работили за създаването на френския език? Той знае 3–4 хиляди думи френски, а колко още има не знае. Най-плодовитият писател, който си е служил с най-много думи в езика, това е Шекспир. Той е употребявал около 16 хиляди думи. Милтон си е служил с около 10 хиляди думи. А останалите хора си служат най-много с 3–4–5 хиляди думи. И с тези 4–5 хиляди думи, те казват, че знаят френски или немски език. Някой едва говори немски и ме пита, зная ли аз немски. Колкото знае той, толкова зная и аз, но това не е знаене на езика. Като учите един език вие трябва да знаете всяка дума какъв смисъл има.

Съвременните хора трябва да изучават езика на природата. Във всеки език има основни срички, основни думи, които проникват вътре. С други думи казано, всеки език си има своята подквасa. Всеки език си има свои ударения, свое произношение. При това, защо една дума в един език означава едно, а в друг език – друго, това зависи от схващанията на всеки народ. Например, за думата „време“ англичанинът употребява думата „тайм“, а българинът думата „време“. Това показва, че англичанинът

търси смисъла на времето, а българинът се интересува от времето, като време, да улови нещо с времето. Англичанинът търси смисъла на времето, защото има голяма империя, не му трябва друго нещо. Българинът, пък, има малко земя, той търси начин как да се разшири. Ще кажете: „Защо Бог не е дал на българите по-голяма земя, като на англичаните?“ Бог е дал голяма земя, голяма империя на българите, повече от това не им трябва. Те влизат в расата на славяните, а славяните заедно имат голяма земя, грамадна империя. Бог е дал най-голямата империя на славяните и седи зад тях като страж и им казва: „Ако ме слушате, ще имате моето благословение. Ако не ме слушате, ще дойде студ от север. Народите от запад и юг ще ви нападнат, че ще се намерите на тясно.“ Когато говоря за Бога, аз имам пред вид цялото човечество, като едно семейство. Едни от народите могат да играят роля на братя и сестри, други на мъже и на жени – разни народи има: мъжки, женски и т.н. Англосаксонската раса е мъжка. Ако отидете в Англия, в Америка, ще видите, че всички са в ботуши. Всички там са мъжествени. Ако отидете между славянството, ще видите, че там повече преобладава мекият елемент. Между славяните жените заповядват. Какво представлява мъжкият принцип? Той е принципът, с който Бог е създал първоначално света. Значи, създаването на света става чрез мъжкия принцип, а раждането на света става чрез женския принцип, чрез мекия принцип. Ако някои искат да раждат чрез мъжкия принцип, това е невъзможно. Като е създал света, мъжкият принцип се оттеглил, останал е само женският принцип, който трябва сега да работи в света. Женският принцип наричаме принцип на любовта. Досега в света е действал все мъжкият принцип – законът, но с убийства, с насилие нищо не се разрешава. Временно този начин може да разреши някои въпроси, но в края на краищата пълно разрешение на въпросите не може да се постигне с убийството. Убийството е механичен процес, с който нищо не може да се постигне. Ако дойдат гладни години земеделецът ще предпочете пред смъртта на хората коленето на овце и то на по-слабите и хилави, но във време на изобилие този закон няма място. Във време на изобилие има храна за всички овце, няма защо да се колят. Когато законът се прилага в живота, това показва недоимък. Когато в изобилието човек се намира в недоимък, това показва, че на него липсва нещо. Причината е вътрешна, а не външна. Когато човек се обезверява, вяра му липсва; когато се обезнадеждава, надеждата му липсва; когато изгубва смисъла на живота, любовта му липсва. Какво трябва да прави човек, за да осмисли живота си? Любов му трябва. Казвате: „Къде можем да намерим любовта?“ На болния казвам: „Дишай дълбоко.“ – „Къде да намеря чист въздух?“ – „Ти живееш във въздуха, а питаш къде да го намериш. Ако не ти стига, излез в планината.“ – „Мога да се простудя.“ – „Ще се облечеш дебело, с вълнени дрехи и чорапи, ще вземеш дебело одеало и така ще отидеш. Няма да се простудиш.“ Ето, една от нашите сестри и досега още живее в палатка.

Опитва се доколко е издръжлива на студа. Някои я съжаляват, но тя казва, че откак спи на палатката е станала по-здрава. Това го прави от немай-къде. Ако беше богата, щеше да живее в апартамент, а понеже не е богата, живее в палатка. Някои ѝ казвали: „Благодари се, че си под платното поне.“ Това прилича на онзи анекдот, дето един рибар отишъл да лови риба. Като закъсал, нямал къде да се прибере, той легнал на земята и се покрил с мрежата си. По едно време пъхнал пръста си през мрежата и си казал: „Много е студено вън. Горко на онзи, който е на открито!“ Често внушението препятства на човека за много работи.

Разправяше ми един господин една своя опитност. Той носил цели 20 години очила и с тях всякога четял. Той носил очилата си на едно златно синджирче. Един ден започнал да чете нещо. По едно време извадил кърпата си да си изтрие очилата, но каква била изненадата му, когато видял, че бил без очила, забравил очилата си закачени на мястото, дето обикновено ги турял. Като видял, че е без очила поискал пак да чете, както преди малко, но вече не могъл. Защо? Защото очилата не били на очите му. Значи, докато е мислил, че очилата са на очите му, той могъл да чете. Щом очилата му не били на очите, вече престанал да вижда. Това е внушение. Той си е внушил, че може да чете само с очила. Остане ли без очила, не може вече да чете. В това положение изпадат всички хора. Както виждате, човек се нуждае от малко нещо, за да може съвършено да подобри живота си. Днес съществува едно голямо противоречие между здрави и болни, между богати и сиромаси, между учени и прости. Това противоречие произтича от факта, че хората знаят, какво, нищо в природата не е произволно. Сиромашията и богатствата не са произволни неща. За да бъде човек богат или сиромах, това е една задача. Човек трябва да мине учението на сиромашията и учението на богатството, да придобие известни опитности и от едното, и от другото. В сиромашията човек трябва да научи закона на доброто. Не е въпрос да се стреми към богатство, но сиромахът трябва де се стреми да придобие доброто в себе си. Целта на богатия не е да стане добър, но да стане разумен, да знае как да употребява богатството. Значи, сиромахът трябва за стане добър, а богатият разумен. Питате ли сиромахът, защо е сиромах, той трябва да каже: „Аз съм в училището на сиромашията, за да науча закона на доброто.“ – „Защо си богат?“ – „За да стана разумен, да се науча, как да употребявам това, което ми е дадено.“ Ако пък ви е дадено здраво тяло, трябва да учите закона на здравето, как да употребявате своето здраве. За да бъде здрав, човек трябва да научи закона на здравето, да не допуща никакво противоречие между ума и сърцето си, т. е. между мислите и чувствата си. Преди известно време от Париж беше дошла една чехкиня, която ми показа портрета на един свой познат, когото обичала и който също я обичал, но той имал силно сърцебиене, страдал от сърце. Тя се безпокои за него. Той има

хубави черти, но един признак на брадата му показва голяма привързаност. Той се привързва силно, вследствие на което страда. Той се е привързал към тази чехкиня и се бои да не му откаже да се ожени за него. Тази привързаност внася една дисхармония между неговите мисли и чувства. Той се страхува, да не би неговото желание да не се сбъдне. Любовта е от Бога, а женитбата е от хората. Щом обичаш, това е Божествено, а щом се жениш, това е човешко. Не е лошо и човешкото, но трябва да се постави граница между едното и другото. Ако ти дадат една къща, ти веднага ще я оградиш, ще ѝ поставиш граници. Ако ти си позволиш да преминеш границите, веднага ще ти кажат: „Господине, как си позволяваш да минаваш границите? Това място не е твое.“

Защо боледуват хората. Защото искат от Господа, нещата да станат така, както те са ги намислили. Оставете Провидението, Бог или природата да работят, както те намират за добре. Не мислете, че това, което вие сте си определили, е по-добре намислено от Бога. Често, вашите проекти не са разбрани от самите вас, затова Бог ги дава на изучаване. В невидимия свят е определена специална комисия за изучаване на вашите проекти. Ако комисията намери, че проектите са добре намислени, тя ги одобрява и те в скоро време се реализират. Ако не са добре обмислени, тя пак ги връща на преглед, докато ги одобри. Това време, докато чакате отговор, вие се смущавате и сте недоволни от комисията, от това, че желанието ви не може да се реализира. Аз съм наблюдавал как някои моми се годяват. Дойде някой момък, тя го хареса, годи се за него. Няколко месеца ходи годена и после се разгоди, станало нещо, не се разбрали. След това се годява за втори път и пак се разгоди. После се годява за трети, пак се разгоди и т.н. Тя се чуди, защо не става работата. Много просто. Ако се ожени за един от тях, тя ще бъде нещастна. Казват ѝ, че възлюбеният, когато търси, не е между тези. Ако се жените, вие трябва да намерите този, когото обичате. И под камък да е скрит, вие трябва да го намерите. Едно трябва да знаете, онзи, когото обичате, той всякога е в духовния свят. Той не е на земята. Следователно, ако жената се жени, тя гледа един мъж втори, все не ѝ хваща окото. Най-после, ако срещне някой, който ѝ се харесва, тя го обиква. Защо? Този, който е в невидимия свят, нейният възлюбен, е влязъл в нейния мъж на земята и затова тя може да го търпи и обича. От всичките прераждания, които според едни окултисти са 777, според други – 999, а според трети – 9999, всичко 12 прераждания, според зодиите, могат да се срещнат ония души, който са свързани с великата любов. В такова съчетание вие ще бъдете гениални; и двамата ще свършите някаква велика работа на земята. В другите прераждания вие ще бъдете един обикновен човек, който ще свърши една обикновена работа. Необикновените, великите работи, се вършат само тогава, когато на земята се срещнат двама души, които истински се обичат, които са определени

един за друг.

Сега на всички казвам: Пригответе се, за да дойде вашата възлюбена. Какво прави младият момък, когато срещне едно малко, десетгодишно момиченце? В първо време той не ѝ обръща внимание, но колкото повече расте, започва да се вглежда в нея, да ѝ пише по едно любовно писмо в годината. Когато стане на 19 години, той се среща по-често с нея и започва да ѝ разправя, че е чул добри думи от учителите ѝ за нея, от съседите ѝ, и по този начин стават по-близък с момата. Това са все човешки работи, които стават в обикновения човешки живот. Невидимият свят е определил за всеки човек по един велик дух, който го обича. И ако вие сте верни на великия Божи закон, той ще мисли за вас. Той постоянно ви обикаля, като се обезсърчите, той дохожда при вас и ви казва: „Не се обезсърчавай, всичко ще се нареди." Ако сте момиче или момче, той ще ви каже: „Не се обезсърчавай, млад си още, всичко ще се нареди." Едно трябва да знаете, човек пред Бога никога не може да се представи сам. Следователно, само двама души могат да се представят пред Бога. Като дойде този, който ви обича и когото вие обичате, двамата ще се представите пред Бога. Той ще ви благослови и ще ви изпрати на земята да работите. Това е идейната любов. Като знаете това, искайте да дойде той. Ако не дойде той и отидете сами при Господа, какво ще занесете със себе си? Христос дойде на земята, пострада, но като възкръсна отиде при Бога с някого. Той каза на учениците си: „Не се допирайте до мене, не съм отишъл още при Отца си." И той не отиде сам при Бога, с някого отиде. Той занесе при Бога човешката душа да покаже, че е свършил работата си. Тази, която беше в ада, Христос я извади от там и я занесе в небесната църква. За нея, именно, дойде Христос да я вземе и занесе на небето, да осигури света.

Казвам: В новата епоха жената трябва да работи, да свърши работата си, както е работила в миналото си, макар и без знание. Сега, обаче, съзнателно ще работи за повдигане на цялото човечество. В бъдеще жените трябва да знаят да раждат добри синове и дъщери. Бащите трябва да създават добри синове и дъщери, а жените да раждат добри синове и дъщери. Или другояче казано, бащите ще насаждат в умовете на децата си великите закони на светлината и на знанието, а майките ще насаждат онези велики закони на топлината в сърцата на синовете и на дъщерите си. Така трябва да бъде. И тогава синът, който ще дойде в дома ви, ще ви бъде известен. Той ще ви пише и вие ще се приготвите. Между вас няма да има раздори. През целият си живот домът ви ще бъде дом на веселие. Това е външната страна. А вътрешната е в приложение на Христовото учение. Тогава вашият възлюбен може да живее заедно с вас. Как ще разберете думите, които са казани в Писанието: „Ще изпратя Духа си да живее във вас." Това е идейната, мистичната страна на въпроса. Сега вие искате да се

родите външно. Ако духът не дойде у вас да се съедини с душата, вие не можете да се родите. Първо ще стане това сливане с Духа, а после ще се родите външно. Ако Духът не дойде отвътре, отвън по никой начин не може да се проектирате.

Сега, като слушате Словото, вие имате криви схващания за нещата. Старите неща трябва да ги замените с нови. Вие не трябва да се страхувате от сегашния живот. За да се справите със стария живот, вие трябва да се заемете с филтрирането на вашите мисли и чувства, както правят жителите в крайдунавските места. Те имат големи песъчливи камъни, чрез които филтрират водата и я пречистват. Като слушате да ви се говори, мнозина казват: „Ами светът как живее?" Светът не може да ви бъде идеал. Светът може само да ви послужи като поле, дето да се проявите. Какво можете да научите в света? Ще кажете, че светът е много прогресирал. Светът не е прогресирал по причина на духовния свят. Всички учени, велики хора, които са работили в света, са дошли с цел да го повдигнат, но те не са от този свят. Те са дошли само с тази цел да повдигнат света и да му дадат работа. Те са даровити, талантливи хора. Понеже светът е поле за работа, затова те са дошли в него да работят. И вие трябва да отидете там. Бог създаде света, за да прояви доброто в този свят. Той създаде света заради нас и нас създаде за света. Това трябва да го знаете. Следователно, ако искаш нещо от света и ти трябва да дадеш нещо на света. Под думата „свят" аз разбирам всички живи души, всички живи същества. Значи, светът е създаден от живи души, които имат свои разбирания. Като отидете между тях и вие трябва да се съобразите с тях. Когато дойде в света, Христос не взе ангелска форма, но форма на света. Защо? За да може да се примири с хората, да ги повдигне. Някои казват, че със своята святост нищо не могат да направят в света. Какво разбирате под думата „святост"? Чистата вода, чистият извор никога не се размътва. Той сам се чисти. Всеки от вас ще познае доколко е чист, като влезе в света. Като влезе в света и не се провали, той е чист. Щом се провалиш в света, ти си слаб. Тогава ще се върнеш назад да се уякчаваш. Сега аз ви говоря тия неща, за да се насърчите. Мнозина от вас са се обезсърчили и казват, че животът няма смисъл. Цялата природа, която ви обикаля, е предметно учение: слънцето ви говори, земята ви говори, растенията, животните, птиците ви говорят. Всичко около вас ви говори и при това говорене вие казвате, че животът няма смисъл. Много хора ви обичат и вие не сте доволни от тяхната любов. Кажете тогава, как трябва да ви обичат хората? Онези, които ви обичат, трябва да отрежат връзките, с които сте вързани. Ако сте вързани с въжета, те трябва да прережат въжетата. Ако имате букаи на краката си, онези, които ви обичат, трябва да махнат букаите ви. А ако сте болни, те трябва да ви излекуват. Те трябва да ви освободят от всички недъзи, които ви мъчат. Те трябва да ви дадат всичката възможност да бъдете господари на

себе си. Всичко, което е пред вас, е за вас. Работете за вашето повдигане. Всичко, което Бог е създал в този свят, е създадено за вас. От вас се иска само да работите. Вие се питате какво ще работите. Отива, например, една сестра на гости при друга някоя, която има много работа. Тя има повече членове в семейството, събрали се много чинии за миене. Обаче, гостенката иска да се разговаря с нея. Какво трябва да направи тя? Ако аз съм на нейно място, ето какво бих направил. Ще си опретна ръкавите и ще започна заедно с нея да мием чиниите. В скоро време ще свършим работата и след това ще седнем да се разговаряме. Това изисква новото учение. Ако отидете при някой приятел, който е зает с работа, помогнете в работата му и като останете свободни, тогава се разговаряйте по братски. Във всеки човек трябва да има желание да сподели и скърбите, и радостите заедно със своя ближен.

„Ще го поставя над всичкия си имот.“ Често някои се тревожат от това, какво ще кажат хората за тях. Не е важно какво ще кажат за нас, но всяка сутрин, като ставате, задайте си въпроса: „Какво ще каже за мене Онзи, Който ме е създал, Който ми е дал всички блага и условия да раста и да се развивам? Аз трябва да чуя какво разпореждане ще ми даде Той през деня.“ Някой стане сутрин и си каже: „Има Господ в света, но Той е много занят, кой знае къде е.“ И след това започне своята работа. В света съществуват разумни отношения. Ти не можеш да четеш без светлина. Като натиснеш копчето и лампата ще светне. Следователно, ако не натиснете всяка сутрин това копче, да светне Божествената светлина в умовете ви и да възприемете божията Любов в себе си, вие нищо не можете да направите. Ако всеки ден не пали човек своята свещ на любовта, този ден той нищо няма да чуе. Не може без светлина в света. Ако бяхте без светлина, щяхте ли да бъдете в състояние да ме слушате? Ако нямаше светлина и топлина, всички щяхте да се свивате. А сега всички сте разположени. Ако вие нямате идеята да придобиете светлина и топлина, вие нямаше защо да дохождате в света. Сега хората застават на лична база и оттам разрешават въпросите. Днес се събират Чембърлейн и Мусолини да решават въпросите. Всеки от тях ще изпълни точно програмата, която му е определена. Всеки е на мястото си. Пък и вие, които сте се събрали тук да разсъждавате и вие сте на мястото си. Вие се интересувате дали ще има война. Никаква война няма да има. Хората могат да си кажат по една горчива дума, но тази година война няма да има. Вие ще опитате това. Тази годна е определено да няма война. Защо? Войната е оставена за по-после, понеже сега хората още не са израсли за война, не са готови да се бият. Те нямат достатъчно параходи, пушки, топове, снаряди, аероплани и т.н. Като се приготвят, тогава ще се отвори най-голямото представление, което накрая ще свърши с добър резултат. Хиляди хора ще вземат участие като актьори на това представление, на което и невидимият свят ще взима

голямо участие. Как ще разберете това? Онези, които ме слушат, ще кажат: „Той е за съществуването на войната.“ Защо да не съм за войната? Аз съм за войната, но съм и за мира. Мирните хора трябва да живеят в мир. Военните хора трябва да бъдат във война – нищо повече. Аз съм за рибите да плуват във водата, птиците да хвъркат във въздуха, а човек да мисли. Кой за каквото е определен, това ще прави. Войната не е лошо нещо. Ние, които сме дошли в света, не сме ли във война? Доброто и злото не се ли бият помежду си? Войната не е ли вътре в човека? Някой път човек воюва със себе си да си изработи линии на лицето, на тялото, да стане нежен, да го харесат. Затова той предприема пост, да спаднат тия наслоявания на тялото. Някога тия наслоявания са толкова големи, че и четири-пет дена не помагат да спадне благоутробието.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разумно разбиране на живота, в който се намираме. Не е въпрос да разглеждаме живота от човешко гледище, защото, ако е от човешко гледище, всяко нещо е на мястото си. Но след 120 години нито един от вас, които сте тук, няма да остане на земята. Къде ще бъдете тогава? Много малко, най-много десетина от младото поколение тук, може да останат, а останалите ще отидат на другия свят. Питам тогава: Уреден ли е този свят, на който днес живеете? Не е уреден. За да уредим сегашния си живот, всеки от нас трябва да има високо съзнание, да е свързан с висшия, разумен свят над него. За това всеки като се върне в дома си, трябва да си дава отчет за всичко, което е правил през деня: толкова продадено, толкова спечелено. А сега, като се върнеш в дома си, никому не даваш отчет, а само седиш и мислиш какво да правиш. Сега всички вие скоро трябва да дадете доклад на невидимия свят, какво сте правили през деня. Когато художникът направи една погрешка, той не трябва да плаче за погрешката си и за това, че нацапал платното. И десет платна да изцапа, той трябва да постигне целта си – да нарисува картината, която е взел. Сега аз говоря на разбраните от вас, които искат да работят съзнателно. Много от погрешките ви са детински. Аз съм влизал в някои домове и виждам децата разплакани. Защо плачат? Бутнали сладкото. Те плачат, че взели захар без позволение и майката ги наказала. Майката не съжалява, че са взели няколко бучки захар или няколко лъжици сладко, но че са пипали без позволение. Тя иска да ги научи да казват какво правят, а не да вършат нещата на своя глава. Като пипат без позволение, майката вижда, че захарта, всичкото сладко изчезва. За да ги научи на ред, тя туря в същата кутия, дето държи захарта един от кривите раци. Когато детето по обичай бръква в кутията, ракът го защипва. То започва да вика и тича при майка си да се оплаче, че ракът го ощипал. Та и на вас, когато ви изпращат едно страдание, това не е нищо друго, освен, като сте пипали кутията със захар, нападнал ви е един рак и вие, искате или не искате, трябва да си признаете кой е направил

погрешката. Щом дойде страданието, тогава си признавате, че сте направили погрешка. Погрешката ви, че сте взели една-две бучки захар, не е голяма, но вие трябва да бъдете внимателни, да спазвате закона. Като ви кажат да не бутате някъде, не трябва да бутате. Ще дойде време, когато свободно ще можете да бутате, без да ви държат отговорни. Та и от забраненото дърво днес не ви позволяват да бутате, но ще дойде ден, когато свободно ще можете да бутате.

Сега тази година е една от хубавите години. Ще кажете: В какво седи хубостта ѝ? Питам: В какво седи хубостта на пролетта? Щом дойде пролетта, от южното полушарие идат течения. Тази година от слънцето идат особени течения. Ако вие сте разположени към тия течения, всичко красиво и добро ще дойде у вас. Когато теченията идат от южното полушарие към нас, всичко живо се събужда и оживява. Когато тия течения заминават от нас, всичко е в застой. Тази година е година на пролетта и всичко хубаво във вашето сърце ще израсте. Гледайте тази година да се усили вярата, надеждата и любовта ви. Как ще се усили вярата? Какво ще правите, ако ви дам задача да отидете в Лондон, без пет пари в джоба? Ще постъпите както правят хора безверници, но разчитат на себе си. Те си купуват нови дрехи и отиват по разни фирми. Предлагат срещу известно възнаграждение да напишат фирмата си върху гърба им и да я разнасят из града, като реклама. Като отидат при няколко големи фирми, те изкарват прехраната си и могат да живеят свободно там.

Един мой познат ми разправяше своята опитност в града Бостън. Един ден, както се разхождал из града, вижда един цар, висок, строен човек, с корона на главата и облечен в царска мантия. „Гледам, всички хора минават-заминават край него, не му обръщат внимание. Той върви със свитата си, но ако някой рече да го погледне, не го гледа в лицето, но гледа гърба му. Чудя се – казва той – защо не обръщат внимание на неговото лице? Като ме отмина, рекох да погледна и аз на гърба му. Каква беше изненадата ми, когато видях целия му гръб покрит с обявления от разни фирми.“ Той е цар, наистина, но който на гърба си носи обявленията на различни фирми. Наместо човек да носи такива обявления, не е ли по-добре да носи на лицето си обявлението на любовта? Не е ли хубаво да гледаш едно обявление на Божествената мъдрост и на Божествената истина? Не е ли хубаво да носи човек на лицето си написани законите на Божествената любов, мъдрост и истина? Желая ви да ви срещна с такова лице. Няма по-велико нещо от това, да срещнеш едно лице, на което се изявява Божията любов. Няма по-велико нещо от това да видиш погледа на Бога, да излиза от човешките очи. Този поглед говори на човека да вярва във всичко онова, което Бог е създал. Човек трябва да обича и цени всичко онова, което Бог му е дал и което е съградил. Така говори Господ със своя поглед. Видите ли

този поглед, никога няма да го забравите.

Казвам: Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Не само чрез очите на един човек, но Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Чрез устата на всеки човек Той може да ви каже една сладка дума. Чрез ръцете на всеки човек Той може да ви направи една малка услуга. Аз съм срещал горделиви хора, които на никого не са готови да направят една услуга, на никого не се усмихват, но като срещнат някой беден човек, погледнеш, усмихнал се, направил му една малка услуга. След това си заминава и става пак сериозен. В дадения случай Бог се проявява чрез този човек, Той се усмихва на бедния. Много такива примери има в живота, дето виждаме как невидимият свят се изявява чрез хората. Казваме, че това е Божието изявление в света. Когато ние сме готови да направим добро, това показва, че невидимият свят се изразява чрез нас. Като знаете това, всички трябва да се радвате, че сте съучастници в Божията Любов. Като излезете вечер да наблюдавате звездите, трябва да чуете гласа им: „За вас сме създадени. Но и вие сте създадени за нас.“ Като погледнете слънцето и то да ви каже: „Аз съм създадено за вас, но и вие сте създадени за мен.“ И най-после да чуете гласа на Бога, Който казва: „Аз създадох всичко това, за да се учите от него. Благословени бъдете. Амин.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Тринайста неделна беседа от Учителя,
държана на 15 януари 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_01_15 Година на работа
утринно слово

ГОДИНА НА РАБОТА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.

В начало бе Словото

Тази година е година, благоприятна за работа. И вярующите страдат някой път от скука. Няма какво да работят. Не знаят какво да работят. Някой път скуката идва от това, че са се молили и им е дотегнало да се молят. По някой път им дотегне да четат Свещената книга. Казват: „Това го четохме толкоз пъти.“ Мислят, че всичко е научено. Така се поставят, като че са разбрали всичко – няма какво да ги интересува. И казват: „Не остава нищо друго, освен, като умрем, да отидем в онзи свят.“ А пък това е едно голямо заблуждение.

Трябва да знае да работи човек. И трябва да се учи от всякъде. В една къща има вълна 10–20 килограма. Трябва да я изпредете, да я изтъчете, да приготвите плат от нея и да направите дреха от плата, която да облечете. Това е във физическо отношение. И в духовно отношение човек трябва да знае как да работи. Например защо човек трябва да бъде добър? Че ако ти не си добър, няма да имаш материал, с който да работиш. Доброто и злото са материали и трябва да знаеш да ги преплиташ. За да си учен човек, трябва да познаваш доброто и злото. Трябва да знаеш как да ги преплетеш тези материали. Инак няма да ги туриш на работа и няма да може да се ползваш от доброто и злото. Например някое същество иде от невидимия свят. Там животът е друг. Но какво ще прави на земята, каква работа ще работи? Тук най-първо ще му дадат най-проста работа. Ще го направят един фенерджия – само да отваря фара, отдалеч да пали този фар, за да го виждат корабите. Ти ще палиш фара. Фенерджия си вътре в себе си, да не би тези, които пътуват вътре в езерото, да се заблудят. И ще отваряш и ще затваряш маяка, фара. След това ще ти дадат друга длъжност – да мениш въздуха навън и навътре. След това ще работиш с водата: ще тургаш и ще преливаш – тая служба ще ти дадат. Ти може да си бил там горе един ангел, да си се занимавал с велики работи, а пък тук ще ти дадат прости работи.

Човек, за да стане добър, как ще започне? Често аз съм забелязал, когато някой говори добре, друг някой си мърда главата, като че разбира. Може

твоето разбиране да е толкоз, колкото да знаеш да теглиш вълната, да видиш колко килограма е, но не знаеш да я изпредеш и да я направиш на плат. Знаеш само да носиш вълната. Един българин във Варненско го обидили, като му казали: „Жена ти е много мързелива, не работи." Той седнал да се хвали и носи цял един топ платно. И казва: „Това е работа!" Значи, за да докаже, че жена му е работна, че не си губи времето, носи платното. Някой ще каже: „Глупава работа е това." Това не е глупава работа. Човекът донася веществени доказателства, защото, ако не може да донесе платното, каквото казват хората, е вярно. А пък трябва да се опровергаят хората.

Доброто някой път е негативно, а някой път е положително. Плюс и минус има – два знака. Кое е минус и кое е плюс? Когато даваш от доброто – даването на доброто е плюс. А пък минусът е, когато някой взема. Той е негативен. Някой път трябва да издържаш, да търпиш. Търпението е отрицателната страна. В живота плюс и минус кое е? Бащата е плюс, а пък майката е минус. А децата какво са? Какъв знак ще турите на децата тогаз? На децата ще турят знака на равновесието. Те уравновесяват. Те са закон на равновесието. Две успоредни линии – това представляват децата. Като събираш, събраната сума – това са децата. Сега аз ви разправям за статически работи, които трябва да минат в динамично отношение в живота. Умният човек трябва да съчетава думите. Като говори думите, той трябва да знае колко положителни думи трябва да изговаря и колко отрицателни. И колко думи трябва да изговори неутрални. Децата са неутрални в онова, което майката и бащата вършат.

Та казвам: В дадения случай, ако бащата не е в тебе и ако майката не е в тебе, ти не си дете. Тогава какво ще бъде твоето положение? Ако работиш само с баща си или майка си, или само с децата, тогаз какво ще бъде твоето положение? Ние на земята казваме: „Бащата го няма, умрял е." И майката е умряла и остават само децата. Но това е в един свят вече, който е излязъл от релсите си. Ние имаме един свят на смърт, на раждане и на прераждане. Раждането и прераждането е за избавление. Умира човек за някоя своя погрешка и ражда се, дава му се известен кредит, за да си довърши работата. Защото, като умре, той прекъсва работата си на земята. Каквато работа работи, тя ще остане на земята недовършена. Ония, които заминават, казват: „Нашите деца ще досвършат работата." Децата ще досвършат своята работа, но работата на бащата и майката ще остане недосвършена.

Сега трябва да се научите добре какво имате в себе си. Каквото се роди във вас – всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка ще прилича на вас. Вие някой път мислите, че мисълта е нещо отвлечено. На

български думата „отвлечено“ има два смисъла. Казват: отвлечена мома – задигнали я. „Отвлечено“ значи и предмет, невидим, от психологическия свят. Значи една дума, отвлечена, не е от физическия свят, а от духовния. Върху отвлечените думи човек трябва да работи дълго време, за да разбере техния вътрешен смисъл. И ако той не може да разбере вътрешния им смисъл, мъчно е да се справи. Христос казва, Той описва по какво се отличават крадците. Но има един крадец външен, ние го знаем. Например една лисица, някой сокол – много животни има, които са крадци. И хора има, които са крадци отвън. Но има и вътрешни крадци – крадци отвътре. Има и духовни крадци, има и умствени крадци. Три вида крадци има, които трябва да се разбират. И ако не ги разбирате, ще попаднете във вътрешно заблуждение. Всички измами идат от вътрешните крадци. Как ще познаете една лъжлива мисъл? Тя повидимому има всичките качества на добър пастир. Но Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне и да заколи.“ Вълкът, когато открадне някоя овца, ще я разкъса. Също така и лисицата ще хване кокошката и ще я изяде. И човешкият, и животинският крадец си приличат. А пък истинският пастир, казва Христос, че дава живот. Истинският градинар посажда дърветата, а пък онзи, който не е градинар, ще изсече дървото.

Та казвам: През тази година, сега, какво трябва да се работи? Трябва да се обръщат хората към Бога. Как ще започнеш, за да го обърнеш към Бога? Ако вас ви турят за учител някъде, как ще преподавате първата лекция по азбуката? Как ще започнете? Учителите сега имат много добри методи, служат си с образи, и с тях лесно се предават буквите. За всяка буква си има един разказ, едно уподобление. И след като предаде 3, 4, 10 букви, после почват да учат не само буквите. Ако сте между евреите, ще учите 22 букви. Там няма гласни. Ако сте българин – 30 букви. Но не се свършва само с това знание. Ще ги съединявате буквите и ще образувате срички и слогове. Много хора страдат, понеже не знаят как да произнасят буквите. Вие не сте наблюдавали къде си тургате езика, върху коя част на устата си тургате езика при произнасяне на някоя буква. Някой път си стискате зъбите, устните, езика. Всички тези неща влияят върху човека.

Ти искаш да бъдеш човек смел, решителен, но ако не се упражняваш, ти не можеш да станеш силен. Вземете онзи, който иска да се бори, може би той с години се приготовлява. Има известен начин, по който всички тези борци се приготовляват за борба. Ако никак не се приготовляват, като излязат на сцената, ще фалират. Вземете онзи художник – колко години трябва да се занимава той, докато неговата ръка развие всичките тези мускулчета на ръката си и развие центровете си в мозъка. Ръката му да бъде така подвижна, че да може всички тези линии да ги схване и изрази.

Аз съм срещал религиозен човек, който да казва: „Да бъдем честни, справедливи." Че цяла наука е да бъдеш справедлив. Има една външна справедливост. То прилича на външното облекло на човека. Кой къде ще седне – това е физически. Но има една справедливост вътрешна. Ти срещаш някой човек и нямаш правилно понятие за него. Нямаш една преценка. И като нямаш правилна преценка на този образ, то ти си нарисувал една картина, която ще остане вътре в тебе. И тя е вредна за самия тебе. Ти нямаш вярно схващане за този човек. Казват, че всички хора са направени от Бога. Бог ги е създал. По какво се отличават? Всичките хора все от Бога ли са създадени? Сегашните хора от Бога ли са всички създадени? Първоначално са създадени хората от Бога, а пък сегашните хора са създадени пак от хората. И Писанието казва: „Ще изпратя Духа си." Тепърва Бог трябва да изпрати Духа си в тези хора, които хората са създали, за да станат Божествени. Тепърва трябва да станат Божествени. Вие ще влезнете в едно стълкновение с това, което досега сте знаели. Досега вие мислите, че сте Божествени. Ако сте Божествени, ще постъпвате така, както Бог постъпва. Това е един процес вътрешен. За да зная дали аз постъпвам добре, трябва да премина в духовния свят и трябва да видя как Бог постъпва. Аз няма да гледам как хората постъпват на земята, какви са техните отношения. Писанието казва: „Бог дава дъжда си на добрите и лошите; и слънце изгрява и за злите, и добрите, и за паяка и прочие." Че паякът изяжда една муха, Господ не се тревожи. И като че казва: „Много добре прави." Като че Господ казва на паяка: „Ти хубаво си изпреде паяжината, гледай да хванеш мухата добре." А пък на мухата казва: „Внимавай, той е един художник, фабрикантин е на платно. Ти отдалеч му гледай произведението." Че паякът си прави паяжината, не можем да го осъдим. Ние го съдим от наше гледище и казваме: „Хванал мухата." Че колко мухи ние хващаме! Че вие сте хванали една кокошка – кокошката кряка, паякът е хванал една муха и това е лошо, казвате. А ти хванеш кокошката и казваш: „Това е по Бога." Ти вземеш едно яйце от кошницата и го чукнеш в тигана и казваш, че това е по Бога направено. Ако свраката изяде едно яйце, казваш, че това не е по Бога. Ти, като изядеш яйцето, по Бога е. А пък свраката, като изяде яйцето, това не е по Бога, казваш.

Да преведете тези величини: кога свраката трябва да изяде едно яйце и кога човек? Представете си, че хората правят яйцата. Представете си, че хората един ден почнат да правят яйцата. И тогаз свраката, която е научена да яде яйца, има ли престъпление, ако ѝ дам едно яйце, направено от хората, да го изяде? И ако аз изям едно яйце, направено от хората? Да изядеш яйце от кокошка не е правилно, но ако направиш едно яйце от шоколад? Едно яйце, направено от Бога, никой не може да го изяде. Работата седи другояче. Една кокошка, която човек е изял, тя нищо не губи. Всички тези кокоши клетки, като влязат в човека, имат по-добри

условия да се развиват – тази кокошка ще стане по-добра, по-учена и ще добие някои качества. Така че в услуга на кокошките е да ги изяждат хората. Ако един вълк изяде човек, лошото седи в това, че като влезе човек във вълка, той ще научи много лоши неща от вълка. Вие тези неща ще ги превърнете. Щом отидеш в света, щом светът те изяде, какво ще научиш? Щом станеш духовен, духовните хора са те изяли. Какво ще научиш от тях? Ако научиш, ти си на правата страна. Трябва да научиш нещо.

Та казвам: Трябва да разгледате научно един въпрос. Какво трябва да спечелите сега през тази година? Да допуснем, че някой от вас е слаб. За да станеш силен човек, как трябва да работиш? Силният човек трябва да разбира законите на въздуха, на светлината, на водата, на храната и да знае в каква пропорция каква храна трябва да взима всеки ден. Някой път вие, като ядете, образува се тежест в стомаха, стомахът не иска да работи – в дадения случай храната е неподходяща. Вие като деца сте обичали някои храни, но на стари години се нуждаете от други храни. Представете си, че на стари години ти изпадат зъбите и не можеш да си дъвчеш храната. И тогаз стомахът ви почне да страда. От какво изпадат зъбите на хората? Има си причини. Не само зъбите изпадат, но очите му замъжделеят и почвате да недовиждате работата. И ушите ви почват да недослушват. И носът ви почва да губи своята чувствителност. И езикът ти почне да не може да се движи добре. Някой път не ти се говори, нямаш разположение да говориш.

Та казвам сега: Кое е онова новото, от което трябва да се учите? Аз говоря за Любовта. Но аз считам Любовта за майка. Вие искате Любовта да бъде ваша собственост. Вие нямате разбиране. Майка ви не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на майка си, отколкото Любовта да бъде ваша собственост. После вие искате да бъдете мъдър. Но Мъдростта е баща. Мъдростта не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на Мъдростта, отколкото тя на вас. Истината е син Божий. Всяка истина е дете на Мъдростта и Любовта. Тя не може да бъде ваша собственост. Тя е царско дете. Тя някой път може да каже някоя добра дума за вас, за да се повдигнат акциите ви. Истината ще ви освободи, е казано. Тя носи свобода. Една дума като каже Истината за вас, това много значи. И една дума Любовта като каже, пак много значи. И една дума да каже за вас Мъдростта – баща ви, това много значи.

Сега вие имате едно понятие за Любовта, което не знаете добре. Вие имате някое чувстване във вас и казвате: „Имам любов, но тя е неоценена. Имам знание, но то е неоценено." Това е самозаблуждение. Единственото нещо, което в света хората ценят, това е Любовта, това е Мъдростта, това е

Истината. Някой казва, че не цени Истината. То е самозаблуждение. Онова, което вие цените в себе си, това е Любовта. През целия си живот вие се стремите към Любовта, съзнателно или несъзнателно. През целия си живот вие се стремите към Знанието, но не знаете как. И се стремите към Истината, на която изводът е Свободата. Свободата е резултат на Истината. А пък Истината не е нещо мъртво.

Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние разбираме Божествения свят. А когато говорим за Духа, като казваме „Бог е Дух", ние имаме вече духовния, ангелския свят. А пък когато говорим за човеците, ние сме в материалния свят. Човек представлява материалния свят. Ангелите представляват света на Духа. Казват „духовен човек". В духовния свят ти не можеш да бъдеш духовен, ако нямаш сила в себе си. Всички ангели са мощни, силни, крепки. Ти, за да бъдеш между тях, трябва да бъдеш силен. За да бъдеш ангел, ти не трябва да се спреш пред някои неща и да кажеш: „това е възможно" и „това е невъзможно". Сега на земята силният човек в какво се показва? На земята човек изучава доброто в отрицателен смисъл. Обиди те някой човек. Кое е по-хубаво: да постъпиш както той е казал или трябва да претърпиш? Щом те обиди някой, ти казваш: „Не мога да търпя обидата." Чудни сте като казвате така. Че ако ти минеш през гората, най-малко стотина мухи ще ти оставят визитни картички върху шапката и ще кажат: „Нито пет пари не даваме за вас!" Къде ще ги хванеш да се разправяш с тях? Някоя птица остави върху тебе визитна картичка. Някой човек ти казал една дума – значи ти претърпяваш една обида на мухата, а пък обидата на хората не можеш да търпиш. Казал ти някой нещо, една обидна дума. Разложете думата „о-би-да". Ако отделите тези срички със запетая, тогава ще имате ли обида? „Би" какво значи в българския език? Значи две, двойно. „Да" значи положителното – това, което искате да направите, го правите.

Вие сега тургате един смисъл в думата, който самата дума не съдържа в своите слогове. О-о, да бях такъв, какъвто аз искам! Или: Да можех да обиждам така, както трябва. Можеш ли да обиждаш някого така, че да му заръчаш нови дрехи, нови обуща, нова шапка, да го нахраниш добре, да му направиш нещо? Това е голяма обида. Ако дадеш сто лева на един богат човек, той няма ли да се обиди? Дайте сто лева на един сиромах човек и той ще благодари на Бога. Богатият ще те наругае. Той ще ти каже: „Ти разбираш ли с кого имаш работа? Да не си позволяваш това!" Защо за богатия стоте лева са обида, а пък за сиромаха не са? Каква е идеята? Но на този богатия, който умира, ако съм сварил лайкучка или пелин и му дам една чаша, горчива, той ще ми благодари, че съм го излекувал. За стотях лева ще ме изругае, а пък за горчивата чаша, за злото, като го туря на място, ще ми благодари. Ще каже: „Много ти благодаря, че оздравях!" И

човекът ми дава 4–5 хиляди лева за една горчива чаша. Но трябва да знаеш как да даваш горчивото на човека. Аз съжалявам някой път, че вие си хвърляте думите, когато се обиждате. Не знаете как да се обиждате. Като обиждаш, обиди го на свят! На богатия не му давай сто лева. Дай му една горчива чаша, но да ти плати. Това е цяло изкуство! Когато някой бутне ръката на млада мома, това се счита за престъпление. Но когато дойде лекар и бутне ръката на младата мома, всички седят с трепет и ще му платят. Той ще каже: „Пулсът е нередовен." И за пипането ще му платят сто лева. Има лекари, които пипат за хиляда лева. Ако е голям авторитет, тогаз се плаща повече. Всяко пипане в света, всичко в природата е разумно. Всяко пипане в света трябва да бъде разумно. Когато пишеш, пиши разумно. Щом пишеш глупави работи в книгата, ще носиш отговорността. Знаеш ли кои са глупави работи? Нали имате волските езици – тъй наречените полици. Аз съм слушал да ги наричат волски езици. Ако ти искаш да си играеш и се подпишеш на такъв волски език и друг някой напише върху него, че имаш да му дължиш 10 хиляди лева, тогава какво ще правиш? Щом говориш празни думи, ти се подписваш някъде и после онзи тури отгоре сумите. Дяволът носи волски език, полица, и казва: „Подпиши се тук! Искам да имам за спомен твоя подпис." И след време излиза, че имаш да му дължиш.

Та сега, през тази година почнете да работите върху себе си. По някой път аз ви казвам: Не критикувайте хората, но критикувайте себе си. Но то е цяло изкуство да се критикува човек. Ако аз се критикувам, че не пиша хубаво, ако не харесвам писаното от мен, аз почвам да пиша. Пиша, докато ми се хареса. Една дума я пиша 10–20 пъти и казвам най-сетне, че хубаво я написах. Защото, ако една дума я напиша хубаво, съзнателно, то мога да я изпълня, да я направя.

Мнозина са ми казвали: „Кажи ни, да научим небесния език." Казвам: Вие земния език не може да произнесете, че небесния. Аз, по 4–5 години ми взема, за да се науча да произнасям небесния език, а пък той иска изведнъж. Не зная кому колко години ще му трябват за това. И иска веднага. Аз, който съм толкова учен човек, ми трябва толкова време, а пък той иска веднага. И казва ми: „Кажи ми да чуя една дума от небесния език." Казва ми още: „Как произнасят думата „любов"?" Опасно е. Щом кажеш „любов", в невидимия свят всичко пламва и гори. Къщата ще пламне в огъня и всички хора ще изгорят. Вие може да кажете на земята думата „любов", и няма огън, само нещо дойде до ухото ти – известни трептения. Обаче в невидимия свят, в ангелския свят не е така. Огънят тук на земята гори. А пък в невидимия свят гори, но там съществата не изгарят. На тези, които горят вътре в огъня, става приятно. За тях огънят им е приятен, както за нас светлината.

Това е състояние, което вие може да опитате вътрешно. Този Божествен огън е, който може да внесе новото в света. Христос казва: „Огън дойдох да туря в света!“ Като се запалят хората и почнат да горят, щом всички хора почнат да горят, светът е вече на поправяне. Вече две хиляди години, откак е запален светът, и все го гасят. Щом се запали в света един човек, то отиде вече. Най-първо запалят двама млади. Като ги запалят, те почват да горят и след това хората тичат, всички почват да ги гасят – изгасят ги, за да не изгорят. Някой ще ти каже: „Какво си тръгнал по неговия ум, той къде ще те изведе?“ На жената говорят едно, на мъжа – друго, на децата – друго. Всички хора в света противодействат.

Та казвам: Най-първо имайте едно право понятие за любовта! Най-първо ще запалите себе си. Ще се запалиш и ако не изгориш, ако почнеш да се топиш, то е добър признак. В любовта нещата трябва да горят, без да изгарят. И трябва да се топят, за да се пречистят. Страданието е необходимо за пречистване. И благодарение, че ние имаме вече тази малката топлинка, вие мерите топлината. Тридесет и седем градуса е температурата, при която става вътрешният процес на вашия живот. Но за да се събуди някоя мисъл във вашия мозък, иска се повече от 37о. За да функционира кръвообращението правилно, необходимо е 37о, но за да функционират вашите чувства, не са потребни само 37о. Там се изисква и голяма светлина, и топлина. А пък за да функционира вашата мисъл, се изисква още по-голяма топлина и светлина. Ние имаме тук в салона няколко лампи. Ако обикнете една от тези лампи, какво ще ви допринесе? Хубаво е, лампата ни прави услуга, че аз мога да чета и вие можете да ме гледате, но на тази светлина плодовете не могат да зреят. Но ако обикнете това, което може да ви причини по-голяма полза, ще зреят плодовете. Това е слънцето. Значи, ако обичате един човек, може само книга да четете. Този човек може да ви помага само за четене на книгата. Но ако искате този човек да ви причини полза, гледайте могат ли вашите плодове да зреят при неговата светлина и топлина. Могат ли вашите мисли и чувства да се събудят и да зреят, обичайте този човек.

Когато ние казваме, че трябва да обичаме Бога, ние разбираме този закон: Ти, като мислиш за Бога, в тебе трябва да се събудят ред нови мисли. Светът трябва да има друг облик вече. Дряхнал си, стар си. Ти, като помислиш за любовта на Бога, да се подмладиш. Божията любов има едно свойство – тя подмладява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ При човешката любов ще остарееш. Ако искаш да остарееш, обичай хората. И ако чакаш те да те обичат, пак ще остарееш. И ако ги обичаш, пак ще остарееш. Вие сте остарели по единствената причина, че човешки сте обичали. Ако искате да се

подмладите, вие трябва да обикнете горния свят, трябва да обикнете Бога. И Писанието казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Божие.“ Как разбирате този стих? Ако ти на земята не можеш да намериш един човек от невидимия свят, когото да обичаш; ако в себе си не можеш да го намериш или в онези хиляди, които срещаш, ако не намериш един, тогава пак не можеш да се подмладиш. Това е, което разбира Христос под думите „ако не станете като малките деца“. Колко учители трябва да те учат в класа? Десетина души ли? Един учител трябва! Ученикът трябва да намери един Учител, който да го научи на Божествената Любов. Той трябва да разкрие първата буква на Любовта. И Любовта си има своя език. Колко хиляди години я учите, и все-таки знаете по една дума да напишете. И Писанието казва: „Когато Бог обикнал човека, като го видял, казал: „Да направим човека по образ и подобие нашему.“ Представят там, че Бог взел пръст. Не. Бог, понеже обикнал човека, казал: „Да му направим на този човек един хубав апартамент.“ И взел, че му направил едно тяло. И го обикнал, и го турил в този апартамент, и му казал: „Понеже те обикнах, всичко това давам на твое разположение. Отсега нататък да живееш разумно, както аз искам.“ Това е казал Господ. Че Господ ви е обикнал, това се вижда от туй, че всеки си носи апартамента. Само че тия апартаменти не ги е направил Господ, а по поръчка на Иван, Петко, Стоян са направени. Казано е: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие.“ Новото раждане е Божественият апартамент, в който трябва да влезете. Това е човекът, направен от Бога! Казано е: „Роденият от Бога грях не прави.“ Между него и обикновения човек има такава разлика, както между пеперудата и гъсеницата. Има такива примери в природата. Гъсеницата представлява физическия живот. Тя е продълговата. Тя ходи, крепи се. Има доста крачка, качва се по дърветата, яде листа, прави пакости. Но един ден тази гъсеница казва: „Аз ще изменя живота си. Не искам да живея по старому.“ Гъсеницата е научила изкуството да си направи пашкул. От пашкула излиза пеперуда с шарени крила и хвърка из въздуха. Онзи, който е роден от Бога, той както пеперудата е вече разбрал света и е свободен от вънкашни несгоди. Че нямал пари, това не го смущава. Какво мислят хората за него, и това не го смущава. Смущението не иде отвън. То е нещо вътрешно.

Сега много пъти казвам: Не се обиждайте! Ето аз как разсъждавам за обидата. Аз не съжалявам по човешки съображения, че съм обидил някого. Когато някой дойде при мен, аз съзнавам, че съм пред лицето на Господа. Аз съжалявам, че пред лицето на Господа съм обидил някого. Аз не съм обидил него, но съм хвърлил сянка и върху лицето на Бога и за нищо и никакво се карам на един човек. Любовта не позволява аз да обиждам другите. Ти обичаш един човек и ще нахукаш пред неговото

лице някой друг. Каквото и да е направил онзи човек, ти за Любовта на Бога ще премълчиш. Вие уважение и любов към Бога нямате, понеже се обиждате пред лицето на Бога. И после искате да убедите Бога, че онзи заслужава това и това. Вие нямате разбиране. Щом отивате при Бога да се оправяте, Той тегли завесата и казва: „Вие сте далеч от мене.“ И вие изгубите мира и спокойствието си, и Господ Го няма вече. Вие не сте на небето, а в ада. И цяла нощ се въртите на леглото си.

Имаше един евангелист Райчев, героят Райчев го наричам, не този Райчев, нашия. Той беше от Русенско, един снажен бабаджанка. Преди да се обърне към Христа, той обичал да потупва жена си на общо основание. Той казвал: „Каквото кажа аз, това!“ Но обръща се той към Бога, чете Евангелието, става евангелист. Той казва: „Казва ми нещо, Райчев, ръката вече няма да я дигаш!“ Петнадесет години той живее така, не потупва жена си. Говори ѝ по любовному. Но един ден се скара, удари ѝ две плесници, и целия ден ще се пукне. А пък трябва да отиде на нивата да оре. Целия ден е той в мъка. Казва той: „Жена ми не иска да ми прости.“ Тя казва: „Виждам, че в тебе няма никакво християнство.“ И той казва: „Моля ти се да ми простиш, защото, ако не ми простиш, ще се пукна. Не мога да живея, ще умра!“ И когато тя му казала „прощавам“, тогаз като че паднал от него голям товар: „Изпъдих големия дявол от себе си, от сърцето си.“

Вие тази година искате пак да я прекарате както другите години. След 1999 година ще имате такива условия! Ще кажеш: „Понеже съм при Господа, да не ме занимават, аз не искам да се занимавам с това какво са казали хората за мене! Не искам и да ме занимават хората с това и това!“ Ще каже някой: „Чакай да ти кажа еди-какво.“ Ще кажеш: „Не, не!“ Господ да ви каже каквото трябва да ви каже! Какво има да се интересувате какво мислят хората за вас. Всичко, каквото хората мислят за вас, не го слушайте. Това всякога ще ви обиди. Защото хората ето какво правят. Аз съм виждал, често хвалят някого и след като замине, казвам им: Защо му говорите това? Те казват: „Да го понамажем малко.“ Ти си учен човек, свършил си, пишеш една книга. Казват пред тебе: „Отлична книга!“ А подир тебе ти говорят лошо. Не искай да хвалят хората какво си писал. След като си драснал няколко стихчета, не искай да ти кажат, че е хубаво. Римата не е още поезия. Някои от вас може да сте поети. Ако искаш да знаеш дали сте поет, иди при болни хора и напиши една поезия за тях. И ако напишеш три куплета и болният стане и оздравее, той сам ще целува тази поезия. Защото, ако не беше писал тези три стиха, онзи щеше да си бъде инвалид.

Христос казва: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Ето поезия! И досега говорят тези думи: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Когато се обезсърчите, кажете си: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Аз ви казвам:

Тридесет и осем години седите в къпалнята и чакате някой да дойде, да ви тури във водата. Вдигнете си одъра! Вън от къпалнята! Влезте в света и работете сега! Никакъв одър! Всичко това, старото, което сте имали, изнесете го навън! И ако вие не можете да намерите едного в света, когото да обичате, и за когото можете да жертвате всичко, и ако не можете да намерите в света едного, който може да се жертва за вас, тогаз не сте разбрали любовта.

По какво се различава характерът на Христа? Че Той се пожертва за другите. От Христова страна няма какво да искаме. Христос се е пожертвал, Той работи за нас. Остава ние да се пожертваме, а пък ние седим и мислим две хиляди години как да се пожертва човек. Заради Него ще носите всичките обиди! И като ви обидят, ще кажете: „Заради Господа!“ И ще се зарадваш, че са те обидили. Като те окрадат, заради Господа ще се зарадваш, че са те обрали хората. Та за всичко, каквото ти стане, ще се радваш! И най-лошото като ти стане, да се радваш! Че това е Любовта!

Най-първо, ако онова съдържание на вашата чаша не го излеете, как ще ви се внесе новото? Как ще познаете вие Божията Любов? Сега всинца сте способни за тая опитност. Тя е лична. Не се питайте как да го направите. Никого не питай как да го направиш. Даже една погрешка да направиш, пак направете този опит. Направете го както знаете, без да питате някого. Какво разбирате вие под думите на Христа „Аз съм вратата“? Вратата на живота е Любовта. Без Любов вратата не може да се отвори. Любовта ще отвори вратата. Всичките възможности в живота за постижение в каквото и да е отношение, в какъвто и да е смисъл – и в най-малкия смисъл, са в Любовта. Любовта е вратата и за големите, и малките постижения. Богати искате да станете. Не можете да станете богати, ако не дойде Любовта. Учени не може да станете, ако Любовта не е вратата за това. Красив не може да станете, ако Любовта не дойде. Здрав не може да станете, ако Любовта не дойде. Поет не можете да станете, ако Любовта не дойде. Нищо не може да бъдете, ако Любовта не дойде. Любовта е вратата. През тази врата ако минете, ще постигнете всичко. Тя е вашата майка. След това ще дойдете до баща си. Зад Любовта седи Духът. Той е по същата линия. Щом имаш Любовта, тогаз Духът ще дойде да живее в тебе. Добротата ще дойде в тебе. И тогава ще бъдеш способен за знание. Ти не можеш да имаш знание, преди да е дошла Любовта, преди да е дошъл Духът. Като дойде Любовта, като дойде Духът, тогава ще дойде знанието. И като дойде знанието, ще дойде след това Истината, и ще разбереш какви са отношенията в духовния свят. И тогаз ще стъпиш на краката си и ще слушаш, и ще гледаш другояче. Сега всяко едно ваше движение ще се отличава и всяка една казана дума ще се различава. И да ви е приятно, като

си говорите. И като говориш, сам да се слушаш.

Да благодарите на Бога, че сте Го видели. Защото Любовта е първото лице на Бога. Под думата „милосърдие“ ние разбираме майката. Това е мекият елемент на Бога. Ако Бог не беше милосърд, вашата работа би била свършена. Вие ще призовете Бога в Неговото милосърдие. През тази година приложете милосърдието в себе си. Какви сте били грешници в миналото, оставете този въпрос. Те са човешки мнения. Има във вас нещо Божествено, което Бог иска да събуди. И Писанието казва: „Възлюбил си Истината в човека.“ Във вас има един Божествен зародиш, който от хиляди години седи и чака да дадете ход на Божествената светлина, за да може това Божественото да оживее. Вие сега по човешки ще живеете 100–120 години и ще умрете. Ще кажете: „Какъв ще бъде онзи свят?“ Едновременно на земята трябва да живеете и физически живот, и духовен, и Божествен. С главата си ще живеете Божествен живот, със сърцето си – духовен, а пък с тялото си – физически живот. Тялото – това е човекът на земята. Сърцето – то е духовният човек, а пък главата е Божественият човек. Едновременно и в тези трите свята ще живеете. С главата ще видите едно, със сърцето – друго, а пък с тялото – друго.

Аз не казвам, че онези, които са ви учили, са ви учили криво. В миналото вие сте имали малко светлина. Погрешката не е седяла във вашите учители, но те не са имали светлина. Ако аз дойда с една малка светлина, какво ще видите? Ще видите малко. Колкото светлината е по-голяма, толкова повече виждате и по-голям простор се отваря. И когато дойде дневната светлина, целият свят се отваря пред вас. Радвайте се на деня, но се радвайте и на нощите, които сте имали. В миналото трябва да благодарите на онези ясните нощи, защото някой път животът ви е бил тъмен, покрит с облаци, с гръмотевици и той е бил живот на страдание. Но красотата на този живот е в ясните нощи, когато сте виждали украшенията на небето. Те са ви казвали: „Не бойте се, Бог нас създаде и вас създаде.“ Звездите казват: „Бог създаде нас заради вас и вас заради нас.“ Всичко в света е създадено заради нас. Но и ние сме създадени за света. Та благодарете за тези нощи. Благодарете и на деня, когато светлината дойде; на слънцето, което прави нещата по-близки. Благодарете за черешите, крушите, ябълките, за всички малки мушички. Че като кацне някоя муха на главата ти, ти се зарадвай. Че и ти не си ли една голяма муха, която си кацнал на земята, както е кацнала една муха на главата ти? Казвам: Както земята ме търпи – тя е жива – така и аз вървя и си нося на главата мухата. Това е Любовта. Аз мога да махна и да изпъдя мухата. Но после пак дойде мухата. Тя казва: „Чакай да кацна малко на тебе. Искам да те видя малко. Нали сте божества. Позволи малко на шапката ти поне да кацна.“ Казвам: „Добре тогаз.“ И мухите казват: „Понеже много те обичаме, ще си оставим

своя подпис.“ Иван, Драган, понеже е дошъл на визита, оставил своя подпис. Не се докачвам. И като снема шапката си, виждам десетина визитни картички: „Иван Стоянов, еди-кой си номер, еди на коя си улица.“ На втория ден излизам с нова шапка, а пък тази я турям за спомен с подписите. Аз духовно разглеждам работите. Ако разглеждате физически работите, нищо няма да разберете.

Та тези са новите мисли: Заради Любовта, която Бог има към вас, да можете всичко да претърпявате един на други. И не да ви е страх, но смели ще бъдете! Който е болен, да убеди болестта, да каже на болестта: „Ти си много ленива, много си голяма аристократка. С този характер, който имаш, в Царството Божие няма да влезеш. И освен че ти не работиш, но и на мен не позволяваш. Остави се от този мързел, от тази леност! Да напуснеш мързела си! Ела ти и аз да работим за Господа! Ти съвсем си загазила.“ И като я убедиш, един ден тя ще ти каже: „Ще дойда и аз да работя.“ И ти се развеселиш – обърнал си болестта. Една болест ти стана твоя приятелка. Тази болест е един стар твой дядо. Живял преди четири поколения и сега е дошъл и се загнездил в крака ти, взел собственост и ти казва: „Имаш да ми даваш. Не те пущам докато не платиш.“ На този дядо ще му кажеш: „Колкото имам да ти давам, ще ти платя. Ела с мен, ела до банката.“ Той иска от тебе или да му дадеш един хубав обяд, или пък особена дреха. Като му намериш цаката, ще му кажеш: „Напусни крака ми, ще идем до банката.“ И ще видиш тогава, че ще ти отпусне крака и той ще се освободи. Но щом кажеш „ще ида до банката“, ще отидеш и ще вземеш десет хиляди лева и ще ги раздадеш на сиромасите, и болката ще си отиде. Но това няма да го хващате буквално. Няма да направите оная погрешка, която направи онзи руски студент, който свършил по богословие. Христос му казал насън: „Не ти харесвам очите.“ И студентът запалил свещ и изгорил едното си око. И тъкмо се готвел да изгори и другото си око, но влезли другите студенти и го спрели. И вие да не би да направите същата погрешка. Не да си горите окото, но не подозирайте никого в неговите постъпки. Подозрението ще дойде, но не се съединявайте с това подозрение. Всякога ще дойде подозрението, но никога не давайте място на едно подозрение в душата си. Гледайте да имате в душата си една вярна представа дали това е вярно, или не. И вие, като знаете дали е вярно, или не, не се произнасяйте, но се радвайте в себе си, че сте разбрали истината. И човек, щом разбере, че някои неща са прави или криви, пак да е спокоен. И да остави правите или кривите неща. Да не се обезпокоява, но да знае, че това, което мисли, е вярно. Вие сте на едно изпитание – ако дойде един ваш брат и бръкне в джоба ви, и извади хиляда лева, той бръква да те опита. Ти изведнъж ще му кажеш: „И ти ли, мой брат, ме обираш като другите?“ Ти тогава нямаш понятие за твоя приятел. Макар и всичкото ти имане да ти вземе, ти никога не се

съблазнявай, че иска да те окраде. Каквото и да се случи в света, да не се усъмниш в онзи, който те обича. Да не кажеш: „Разбрах, че и тук няма правда.“ Писано е: „Всичко, каквото се случи на онези, които любят Бога, ще се превърне за тяхно добро.“ Бръкнал някой в джеба ти – за добро е. Казал ти някой лоша дума – за добро е. Казват добро за вас – то е за любов. Лошите работи са за добро, а добрите работи, които са казани, са за любов.

Та казвам: Заради Любовта на Господа почнете да работите така през тази година. 365 души трябва да обърнете непременно. Ако не ги обърнете, в Царството Божие не може да влезнете. 365 хубави мисли трябва да приемете, 365 хубави чувства трябва да приемете и 365 хубави постъпки трябва да направите. Това непременно да направите. Това е възможно. Тези мисли, чувства и постъпки ще ги отбележите в една Свещена книга! И ще напишете на книгата такова заглавие: „Моят пръв опит да постигна и разбера Божествената Любов“. И после ще отваряте и ще четете тази книга. И тогаз, като опитате, като разберете работите, ще оцените доколко нещата са верни и доколко не са. Аз искам тези неща да ги направите, за да се убедите. Не да ме убеждавате, не да ги казвате на мен. Това ще стане по закона на пълната вътрешна свобода. Трябва да бъдете крайно свободни. Да няма никакво притеснение. Това е една задача.

Като дойде човек да умре, как ще умре? Знаете ли колко мъчно се умира?睛 Речеш да излезеш – има вързани конци от хиляди години. Тъкмо се подигнеш малко и пак се върнеш в тялото си както някоя пеперуда. Да не дойде време да умирате, да влизате и да излизате, но да бъдете напълно свободни. И какъвто апартамент изберете, да може да живеете в него. Ако ви се наложи, какъвто и да е – криво-ляво апартамент, не се ангажирайте да живеете в такъв апартамент, както сега. Вашите бъдещи апартаменти трябва да имат на изток три прозореца, на юг три прозореца, на запад три прозореца и на север три прозореца. Дванадесет прозореца трябва да има апартаментът ви. Всяка една стая, в която живеете, трябва да има дванадесет прозореца, защото в апартамента ви няма да изгрява слънцето, но то ще ходи наоколо, около вас. В този свят, в който влизате, слънцето не изгрява от изток и не залязва на запад, но ходи наоколо и никога не залязва. Та през всичките ви прозорци ще влиза Божественото слънце! Христос казва: „Аз съм вратата, и ако някой мине през Мене, ще влезе и ще излезе и паша ще намери.“ Трябва разбиране на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля.

Отче наш

Вие сте живели досега като калугери и ви е казано да не излизате навън. Аз пък сега казвам: Всички излезте вън в света, поне за да изпросите благодеяния за монастира.

7,15 ч. с.

14. Утринно Неделно Слово, държано на 15 януари, 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето съвсем ясно, нашарено със своите украшения – звезди и месечинка, малко парче. Времето меко, топло.

Вън, на поляната направихме гимнастическите упражнения.

1939_01_18 Най-малкото и най-голямото
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Духът Божий“

Човек иска най-малкото, което не може да постигне. Единственото нещо, което човек не може да постигне, то е най-малкото. Две неща непостижими има: най-малкото и най-голямото, защото по-малко на света от човека няма. Какво ще иска, най-малкото е човек. Най-великото е Бог, но най-голямото не иска, понеже, да иска нещо, всеки, който иска, трябва да е малък. Малкият иска да стане голям. Малкият иска да се уголеми, да стане по-голям. Всички искат да станат по-големи. Всички тия дребни работи, искате да станете големи. Ако Бог иска нещо, Той би искал да стане малък, по-голям от Него няма. Допуснете, че вие изпълните цялата стая. Представете си, че вие сте толкоз голям, че изпълните целият салон. Как ще излезете вън от салона? Притиснати сте от стените, как ще излезете? През прозореца не може да излезете, през вратата не може да излезете. Човек трябва да се задоволява от малкото. Той е малък. Малкото може да расте, има условия да расте. Голямото има условия да се смалява, а на малкото значи, какво трябва? – На вас всинца ви трябва да растете, да се не спира вашия растеж. Да расте човек в добродетел. Да расте в сила, да придобива сила, да расте по ум, значи в умствено отношение да расте. Три качества има. Има неща, които човек ако ги придобие, те се изгубват. Пък има нещо, което ще остане с него. С върха на една нагорещена игла може да запалите целия свят. Ако е нагорещена на върха до 300–400 градуса, целият свят можете да запалите, като въртите. Ако имате един голям предмет, който не е така нагорещен, нищо не можете да направите. С една нагорещена игла, много можете да направите. Пък с един предмет, който не е нагорещен, с него много малко можете да сторите. Казвам, често хората страдат от инертност. Имат инертни идеи, идеи които не растат. Иска, някой път, човек да бъде велик в света, иска да има сила. Всичките велики завоеватели нали са имали сила? Къде е Александър Велики Македонски? – Раздели се царството му и после изчезна. Къде е едновремешният Новохудоносор? Значи историята е история на великите хора в света. Историята пише все за големи хора, за малки хора не пише. Ако разгледаме сега за големите работи, може ли на земята да има няколко Хималайски планини? Сега има една Хималайска планина с най-висок връх. Мъчат се всички европейски народи да достигнат на върха и не

могат. Долу в подножието на тази планина всеки може да иде, но горе на върха мъчно се отива. Ако иде горе човек, не може да диша, ще се задуши от редкия въздух. После, температурата се изменя, 25–30° под нулата. Отивате по-близо до слънцето, значи би трябвало да е по-топло, а като се качвате на 9 хиляди метра, вие сте по-близо до слънцето, а при това температурата е 25–30 градуса под нулата.

Сега, понякой път, хората не разбират какво нещо е „близо до Бога“. Всеки човек, с когото се разбираш, не е въпрос за време и пространство. Същество по-далечно от Бога няма и по-близък няма. Онзи, който не разбира Бога – по-далечно същество няма, непостижимо е, а онзи, който има разбиране – по-близко същество няма. Най-близък и най-далечен е Той. Сега, някой път, нали мислите, че всичко разбирате. Тогава, щом всичко разбирате, няма защо да се учите. Казвате: „Аз вече всичко разбрах.“ Щом си разбрал, няма какво да се учиш. Въпрос е: Защо щом човек всичко е разбрал, защо е недоволен, нали всичко разбира, защо е недоволен? – Човек е недоволен, защото му липсва нещо. Ти си гладен, липсва ти нещо. Има нещо, което не те задоволява. Ти усещаш, някой път, тяжест в своите дробове, липсва ти нещо. Влиза въздух, но няма едно разбиране, тъй да кажем, между въздуха и тебе. Някой път няма разбиране между храната и човека, някой път няма разбиране между неговите мисли, между чувствата няма разбиране. Сега ние мислим, че чувствата са нещо отвлечено, мислите са отвлечени. Невидими са, то е така, но туй, което ние не виждаме, чувствуваме го. Мисълта не я виждаме, но мислим заради нея. Казваме, че трябва да има известна форма, за която трябва да мислим. Ти не може да мислиш за нещо, което няма форма. Ти ще мислиш за някой ангел, но все таки ще го представиш във формата на човек. Един ангел ще го представиш в най-добрата форма, която си видял. Даже и Бога, и Него си Го представяте като човек, най-съвършения човек. Някой път ние мислим, че Бог е направил света, че Той е невидим, непостижим, няма никаква форма. Това е едно противоречие. Философите мислят, че Бог е без форма. Писанието казва, че направи човека по образ и подобие Свое. Разсъждавам: Мравите имат форма, дърветата имат форма, камъните имат форма – несъвършена форма. Като сравнявам всичките други форми, най-съвършената форма е човешката. Значи, формата трябва да бъде разумна. Ако имате едно тяло, което е разумно, ако туй вашето тяло не се подчинява на човека, какво ви ползува? Ако, да кажем, вие не можете да движите очите си, ръцете си, краката си, представете си, че у вас съзнанието го има, чувствувате, а сърцето не тупти, и храна не ви трябва, а при това имате всичките нужди, които човек има. Какво щеше да бъде вашето състояние? Състоянието на камъните [е] такова. Камъните именно се намират в туй състояние. Казваме: „Той е камък.“ Наричат ги „спящите духове“, „заспалите духове“, на които съзнанието е будно, но туй

съзнание е будно и няма израз навън. С един камък вие може да играете както искате, но понякой път, ако не сте внимателни, той може да ви напакости.

Казвам, когато Писанието казва, че [Бог] направи човека по образ и подобие Свое, значи го извади от едно несносно състояние, което човек днес не оценява. Онова, което Бог е дал на хората, те не го оценяват. Всичкото зло произтича от това, че човек седи и е недоволен. Той иска някои неща, които не му са потребни. Много пъти говорите за съвършенство. Тук братът има една цигулка. Имате един инструмент, който е съвършен. Казвате: „Аз искам да бъда съвършен." Вие мислите, ако вие сте съвършени, всичко да имате. Цигулката е съвършена, но тази цигулка сама по себе си нищо не може да произведе. Може струните да са турени хубаво, и подпората, магарето и лъкът е съвършен. Всичко е съвършено в нея, но съвършенството трябва да се прояви. Трябва да дойде някой друг, извън съвършенството, да свири.

Та казвам: Вие имате едно тяло, имате едно сърце, имате един ум, които съставят един инструмент, който трябва да употребявате. Най-първо трябва да ги държите в изправно положение. Ако тази цигулка се пукне някъде и се отлепи, тогава вече тя не може да произведе глас. Или ако всичките части, както са направени, ако не се държат в сухо, ако няма своя кутия или ако не я чистим от праха, не може да свири. Та казвам, човек трябва да работи над съвършенството. Вие имате съвършени работи, които Бог е направил. Ние сега се учим да работим над съвършенството, което Бог е създал. Всичката погрешка къде е? Ще видите един малък ученик, може да има един съвършен инструмент, но не знае да свири. Той не знае къде да тури пръстите по ръчките на тази цигулка. Тури на едно място – не е правилен тона. Тури на друго място, пак не е правилен. Той трябва да учи, трябва съвършено да свири и да произвежда ония, правилните, чисти тонове на цигулката. Не само да ги произвеждаш, но трябва да знаеш какво съчетание трябва да направиш. Не е въпрос само да изучиш музика. Да кажем, знаеш цялата стълбица. Туй съчетание на седемте тона знаеш, но трябва да знаеш кои тонове с кои си хармонират и в даденият случай да знаеш как да ги вземеш.

Пише ми една сестра, че тя иска най-малкото, да служи на Бога. То е най-малкото, но то е и най-голямото, да служиш на Бога. Да служиш на Бога ум трябва, сърце иска, то не е лека работа. Някои мислят, че е много малка работа на Бога да служиш. Мислиш ще идеш, ще се помолиш малко, ще направиш 2–3 молитви, сутрин, на обед ще се помолиш и мислиш, че си свършил някаква работа. Ако мислиш, че Бог не ти е отговорил, че Той ти е отговорил, помолил си се сутринта – дал ти е да ядеш, да дишаш, да

виждаш слънцето. Ти искаш специфично, искаш здраве. Здравето ти го имаш. Искаш богатство – богатството го имаш. Ти страдаш от много голямо богатство. Ти страдаш от излишък, не от недоимък. Всички страдате от охолност. Някой казва, че нямал дърва, че това не е вярно. Казва, че печка няма. Че той ако нямаше дърва, щеше да умре. Печката е запалена. Казва: „Аз от студ ще умра." Той не е умрял, постоянно вътре гори, горение има. Има собичка. Той ходи да търси дърва оттук-оттам. Мисли, че с тия дърва ще си поправи живота. Мисли, че тепърва трябва да организира. Ние имаме повече отколкото ни трябва. Сега се учат хората онова, което Бог им е дал, как да го организират. Представете си, че вие сте в едно учреждение дето не се позволява, такъв закон има, че не се позволява да ходите извън града, но зданието в което живеете, има каквото искате. Има разни копчета, като бутнеш, от някоя бакалница, дрехарница, шапкарница, хлебарница, каквото ви трябва ще ви дадат. Казвате „един хляб". Хлябът ще дойде. Представете си, че ако вие сте в такова здание и ако не знаете да бутате копчетата, нали ще страдате? Сега казвате: „Как да го знаем?" Щом сте дошли на земята вие сте минали през една зона, като слезете на земята, какво трябва да правите всичко ви е казано, само че вие сте го забравили. Те са ви казали, че канотът на живота е Любовта. Дотогава, докато разбирате живота всичко ще имате. В момента, в който се поколебаете в живота и в любовта, ще ви дойдат всичките страдания. От какво дойдоха страданията на хората? Най-първо, когато Бог създаде Адама, той като седя сам в райската градина помисли, че му не достига нещо. Бог ги направи в райската градина. Туй, което не ти достига, е твоето нещастие, страданието не ти достигна. На Адама му липсваше страданието. Единственото нещо, което ни липсваше, е страданието. Господ казва: „Без страдание не може." След като създаде туй страдание, създаде и жената в Рая. Тя беше съвършена. Тя казва, че и на нея ѝ трябва нещо ново и търси страданието. И двамата поискаха страданието и след като намериха страданието, те излязоха из рая навън. Що значи „извън рая"? Изгубваш онова приятно разположение. Болният е извън рая. Щастливият, щом стане нещастен, извън рая е, извън щастието е. Блаженият, щом стане нещастен, извън блаженството е. Човек може да бъде извън ума си. Щом изгуби ума, той е извън умът си. Щом изгуби душата си, той е извън душата си. Ние говорим за ония състояния, които можем да изгубим. Казвам, вие сега търсите щастието, търсите нещо отвън. Кое търсите отвън? Казвате: „Аз искам да бъда щастлив." Употребявай ума си навреме, употребявай сърцето си навреме, употребявай волята си навреме. Това е твоето щастие. – „Ама как?" – Ето вижте как цигуларят започва. Най-първо той ще тури цигулката, ще държи ръката си хоризонтално, ще държи, и от туй зависи неговото щастие. От всичките негови движения зависи неговото бъдещо щастие, да се прочуе той като музикант на сцената. Най-първо детето като свири,

учителите ще го поправят. Казват му: „Не се свири така." Някой полегато държи лъка. Ще го коригира учителят му, а който е способен – веднага схване. Някой има свои методи. Някой път ученикът е досетлив, мисли, че е лесна работа, може да свири. Ако той внимава – в един два урока ще научи това. Но, ако създаде понятие, че знае – мъчно ще научи. Тези хора, които мислят че знаят, те сами се спъват. Сега за пример, някой мисли, че е религиозен. „Той, казва, е религиозен." Сегашните учени хора казват, че на религиозният човек, ако главата горе на темето е сплесната – не е религиозен човек.

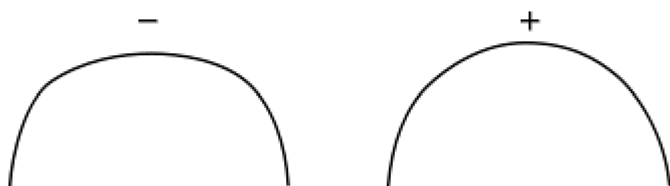

Човек, който има такава глава, не може да бъде религиозен. Ако тялото на човека представя права линия, тогава липсва му нещо. Ако челото е право, пак му липсва нещо. Челото трябва да има една малка кривина. Когато умът е развит, когато челото е правилно, както трябва, щом помисли – всякога се явява светлина. Щом неговите способности са недоразвити, не работят в него чувствата, някаква тъмнина има, няма яснота. Ако чувствата са недоразвити, ти чувствуваш и казваш: „Нещо ми е криво, студено ми е на сърцето." Писанието ги нарича тези с „каменни сърца". Неподвижното сърце е каменно сърце. Подвижното сърце, е онова пълно сърце с чувства, сърце, което е вечно живо.

Сега най-първо трябва да се освободите от старите схващания за любовта. Хората тепърва имат да учат Любовта. Ако дойде Любовта в човека, ако в света се възцари Любовта, всичките хора ще бъдат съвършени. Съвършени ще бъдат, но не само съвършенство потенциално. Ние сме направени по образ и подобие на Бога, но ония хора ще бъдат съвършени динамически. Всичко онова, което човек има, ще го тури в работа. Ще тури в работа своя ум, защото след като имаш един съвършен инструмент, след като ти си съвършен, оттам насетне ти ще започнеш да живееш. Ти, докато нямаш съвършен инструмент и докато не си съвършен, дотогава не можеш да се проявяваш. След като се научи цигуларят да свири хубаво, оттам насетне ще дава концерти, ще обикаля целия свят, ще има какво да даде на света, да свири. Казва: „Няма какво." Той е започнал да съчинява сам. Та сега вие мислите, че като станете съвършени, няма за какво да се стремим в света. Именно оттам насетне ще започне живеенето. Животът започва със съвършенството. Писанието казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш." Бог, Който е съвършен, има какво да работи. Единствени хора, които не работят, те са несъвършени. Щом си несъвършен, ще направиш някаква беля някъде. Казвате: „Вие съвършен ли сте?" Вие не знаете да произнесете

думите на Любовта, на доброто. Ти седиш, недоволен си от себе си в живота, но доволен си от своята доброта. Живееш между един народ, недоволен си от този народ, от условията, от всичко си недоволен. Казваш: „Светът не е направил, Господ както трябва", но човек още се стреми сега. Той е създаден съвършен, но той още съвършенството не е придобил. Не може да работи над себе си. На съвършеният човек, след като му кажеш една дума веднъж, втори път не иска да я повтаря. Кажат ти, ти го забравиш. Кажат ти нещо, ти го забравиш. Щом забравяш, не си от съвършените. Съвършеният не иска втори път да повтаряш нещо. От съвършените си отвътре. Има нещ[а], които, като г[и] видиш се отпечатват. Като станете един ден съвършени, като се филмува живота – отпечатва се всичко. Пътят, по който сте минали, всичко се отпечатва, и ще видите какво сте забравили. Много работи вие сте забравили. Пита ме някой: „Какъв съм бил аз в миналото?" Той ако беше съвършен щеше да знае. Понеже не е съвършен, забравил е. Казва: „Защо съм забравил?" – Защото си несъвършен. – „Защо Господ не ме направил?" – Но туй показва, че ти си [се] потривал, не си работил. Ти си държал съвършена цигулка без да си станал съвършен, значи не си работил над цигулката. Казваш: „Какъв ум имам?" – Не си работил над ума си. Умът ти е несъвършен. Сърцето ти е съвършено и тялото, но понеже не си работил – ти си останал несъвършен. Сърцето ти, като не се ползува, както трябва, то се е омотало, че е станало лошо.

Сега онези, които проповядват Христовото учение казват, че Христос дошъл да измие греховете на хората, да очисти запрашасалите цигулки. Христос дойде в света, взе едно тяло подобно на хората да им покаже, че с туй тяло много може да се извърши. Христос, с едно човешко тяло, извърши толкоз много. Три години Той работи и извърши толкоз много, че вече 2000 години почти хората имат да се ползуват от туй, което Той е направил. Ние седим сега Христос казва, че всички можете да бъдете като Мене, всички можете да бъдете като Мене, ако обичате Бога, както Аз Го обичам. Всички можете да бъдете като Мене, ако мислите както Аз мисля. Всички можете да бъдете като Мене, ако служите на Бога, както Аз служа на Бога. Вие мислите сега както хората мислят. Те мислят, че служат на Бога. Мисля, че се яви спор между учениците на Христа за едно нещо. Даже някои от учениците бяха много амбициозни, мислеха големи работи и казват: „Учителю, нека единия да седне отляво, а другият отдясно." Отиват и казват на майка си: „Иди кажи на нашият учител, че ние сме способни. Другите са невежи, но ние двамата сме способни." И тя отиде при Учителя и Му казва: „Имам да ти казвам нещо. Имам двама сина, много ги обичам, искам единия да седне отдясно, а другият отляво в Царството Божие." Той ѝ казва: „Не знаеш какво искаш." Христос казва: „На достойните е това място. Твоите синове за отляво и отдясно не са."

Отляво да си, значи да си в ада, а отдясно , значи да идеш при Бога. Как ще идеш при Бога? Трябва да знаеш всичко да му разправиш какво си направил. Вие искате да идете при Бога. Господ ще ви попита: „Защо дойдохте?“ Какво ще кажете? Ако тебе баща ти те пратил в Англия, Франция, Германия да следваш и издържа те 10 години и не си учил, като се върнеш какво ще занесеш? Баща ти, преди тебе, е трябвало да свърши училището, той да знае. Казва: „Я синко, кажи, в новите времена какво учат хората?“ Ха, най-първо да допуснем, той и пее, той свършил по музика, но нищо не е свирил. Ходил си по кафенета, носиш цигулката, баща ти казва: „Я синко, посвири.“ Най-първо казваш: „Не съм разположен.“ Утре не си разположен, ще извадиш цигулката, казваш, че струни няма. Мотаеш се. Бащата казва: „Дайте му струни.“ Казва: „Най-първо изсвири нещо.“ С лъжа тази работа не става. Ще изсвириш, ще отидеш при Бога и Той казва: „Свири сега! Я изсвири песента на живота.“ Как ще изсвириш тази песен? Пратил ви е да свършите по пеене, някой виден певец да станете. Казва: „Я попей сега.“ Ти пееш по обикновеному. Той казва: „Ти тук, като беше, това знаеше – новото, новото!“ В небето, когато цигуларят иде и певецът иде – слънцето изгрява. А пък когато се яви някой, който не е съвършен, ако отиде един цигулар, който не знае да свири или един певец, който не знае да пее – слънцето залязва. Нашите концерти стават когато залязва слънцето и всичките певци са все майстори. В небето, който иде и даде концерт когато слънцето залезе, нито един не отива на концерт. Като изгрее слънцето, всички отиват на концерт. Щом залезе слънцето, той ще се намери сам в салона, вътре.

Та казвам, ако идете в небето тъй както мислите, слънцето ще залезе. Тогава никой няма да ви слуша. Очаквате да има знамение, но никой няма. Казвам: За да ви посрещнат, трябва да носите една съвършена цигулка, да знаете да свирите, да пеете. Под думата „пеене“ разбирам, един човек, който така мисли. Под думата „свирене“ разбирам, човек, който нещо може да свърши на земята. Сега може вас да ви се вижда пресилено, но законът е верен. Един грешник в небето не може да го посрещнат. Ако със себе си носиш един порок, никой няма да те посрещне. Сега тук може да ни посрещат и тук ни посрещат. Казвам сега: Спрете се върху онова, което Бог е направил. Сега ако имаме силен амоняк, знаете ли какво би станало? Сега гледам тази песен „Иде, иде“. Донесли я на мене. Единият е написал в три осми и шест осми. Каква е разликата между три осми и шест осми? Каква е разликата между три осми и две четвъртини? Или каква е разликата, ако е 16-тини? Музикантите вече имат думата. Човек може да мисли. Има известни закони, които регулират музиката. Казвам, когато хората се обичат в света, те виждат хубавото в себе си. Когато не се обичат – виждат лошото. Където и да ходиш, веднага ще видиш неговия дефект. Та в оня свят има една зона дето оставят, които се спорят, недоразуменията ги

оставят, наричат го чистилище. Всички ще се намерите там събрани. Най-видните светии, гениални хора, в чистилището са за една погрешка. Че нямаш копче на ризата – в чистилището си. На единият ръкав, че нямаш копче – в чистилището ще останеш. Ако изтеглиш един косъм от клепача – в чистилището ще бъдеш. Космите ще ги преброите. Сега не знаете колко косми имате. Ако няма един – в чистилището ще бъдеш дълго време, докато израсне. После, ако намерят кал под ноктите, не може да влезеш. На най-малкият нокът ако намерят, ще си в чистилището, после, ако ви намерят, ако ноктите не са гладки, ако са ръбести, пак в чистилището. Ако намерят, че по лицето ти има бръчки, пак в чистилището. Лицето трябва да е чисто. В оня свят няма да имате недъг. Толкоз взискателни са, че вън и вътре всичко трябва да имате със себе си, тогава ще ви дадат най-малкото, което ще ви липсва. Понеже ние се намираме на земята, там ще ви го дадат. Тук, след като си ходил на бойното поле, за неговата храброст му дават кръст, някоя звезда, някой знак ще ви дадат. Най-малко една звездица или някое изгряващо слънце ще носите. Като мислите да станете съвършен и да угодите на хората, оставете се от това. Всички мислите за туй, което не влиза ни в клин ни в ръкав. Дойде при мене наскоро една умна слугиня, дето някога съм видял. Единствената умна слугиня. Тя ми разправя: „Учителю, бях на едно място. Цаних се и дълги години служих, но като отидох вкъщи, всичките обикнах. Но господарката ми се струва малко странна и не можах да я обичам, както бих желала. Забелязвам, че тя не беше разположена и оттам насетне неразположена. Но аз зная де е причината. Тя ще ми каже нещо да направя, аз няма да го направя както тя казва, а ще го направя както аз искам, и после ще я убеждавам, че е по-добре. Понякой път забелязвам, че съм от твърдоглавите. Ще ида да редя леглото на дъщерята, на синовете, на господаря, нейното легло няма да го наредя тъй както трябва, ще го наредя през куп за грош. Не е злото там, но после се зароди, че не мога да я търпя. Забелязвам, като я гледам, имам желание да се махне, да не е при мене. Пък добра е, много добра е господарката. Какъв дявол влезе, че ме мъчи, не мога да я търпя. А пък в туй време, когато тя е неразположена, той е разположен към мене. Той ще влезе в кухнята, ще ми обръща внимание, а пък нея туй я дразни. Аз виждам, че тя се мъчи.“ Казва: „Когато тя е неразположена, синът е разположен към мене. Когато тя е разположена към мене и аз съм разположена към нея, той никак не иде, той тогава ще дойде да дигне някой скандал.“ Казва: „Какво да правя?“ Рекох ѝ: „ Ще обичаш господарката си.“ – „Как да я обичам?“ – „Каквото ти каже, направи го. Направи го тъй, както тя ти казва. Ако ти сега напуснеш, ще останеш с лошо впечатление. Ти служи при тях, да те обикнат, че тогава ги напусни, да помнят, че са имали една слугиня, която от любов им е служила.“

Казвам, и вие сте като тази слугиня и вие служите при тази господарка.

Всички от вас все сте слугини и вие искате да стане вашата воля. Ти на господарката ще служиш, нищо повече, ако искаш да бъдеш свободен.

Та казва, ако сега ви повикат на небето, знаете ли къде ще идете? Ако извикат един цигулар да даде концерт, веднага ще видите. Търпението показва качеството на любовта, която имаме към Бога. Ако човек има любов към Бога, той ще търпи. Не че ще бъдем слепи към погрешките на хората. Погрешките са погрешки. Бог търпи всинца ни. Защо ни търпи? Казва ни Той постоянно: „Ти видя ли погрешката на онзи? Не я прави!“ Сега онзи седи и казва: „Много си грубиянин.“ Не казва: „Колко си добър!“ И другия казва: „Колко си груб“, и двамата говорят грубо. Единият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И другият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И то е хубаво. Колко си груб. Ако си сиромах, без пари, ще бъдеш много груб. Но ако си богат и намажеш своята грубост с пари, ще бъдеш много мек. Тия хора не търпят грубостта. Един богат човек, заради богатството ще търп[ят], но един беден веднага ще го изпъдят. Ако дойде един цар с всичката грубост, ще го търпиш, но ако дойде един бедняк, веднага ще го изпъдиш. Питам тогава: Ти ли си търпелив или царят е търпелив? Представете си сега, че вие сте глух, не чуваш грубия глас. Щом познаваш, че някой е груб, ухото ти е деликатно. Хубав признак е, че оценяваш. Турил повече енергия в думите отколкото трябва, следователно ние трябва да икономисваме енергията си. Следователно, икономисвайте енергията си. Например, за малка работа харчите много енергия. Кажете: „Моля откъде идете?“ (Учителят го изговори силно, с груб глас.) Ще постегнете крановете. Печката е запалена, има повече въглища.

Сега слабата страна е, че вие тук се познавате. Като дойдете тук, да се не познавате. Ако не се познавате, като ангели ще се гледате. Като излезете отвън, да се познавате, а като влезете тук, да не се знаете. Отвън като излезете, да се познавате. Единственото красиво в света е да не познаваш хората. То е познанство. Да познаваш хората от дефектите им – това не е знание. Познание има да познаваш хората в неговите [техните] добродетели. Туй значи, да не познаваш човека. Щом един човек вие не го познавате, като го срещнеш, ще търпиш. А като знаеш, че си го срещал 10–20 пъти, нахохориш се и още отдалече си дигаш ръцете, а някого не си го срещал никак, търпиш го. Когото за пръв път срещаш, то е човекът на добродетелта. Престанете да мислите, че сте добри. Понякога вие мислите, че сте много добри. Че сте много добри, без да сте добри. Някой път мислите, че сте много лоши, без да сте лоши. Защото добро и зло в света са две неща, с които вие трябва да знаете да боравите. Ако си лош, трябва да знаеш да употребиш. На човека де е лошото? – Изкълчен е кракът, наместиш го. Лошият човек не намества крака. Дойде някой брат, лош е, не намести крака и остане крака неоправен. И този брат не ти причинява

болка. Онзи, който ти намества крака, ти причинява болка, но той ти намества крака.

Та казвам, същественото за вас кое [е]? Колко положителни неща имате в ума си? Казвам, че тази година ще бъде една от щастливите години. Ставате сутрин, за какво мислите сега? Вие искате да се подмладите, да сте едно малко разумно дете. Представи си в света най-разумното дете, което съзнава доброто, което правят заради него. Представи си, че си човек на зряла възраст, който може да направи нещо. Готов е да услужи някому, най-първо да оцениш онова, което Бог ти прави. Второ, да направиш туй, което от тебе искат. Две неща човек да е готов. Всичко това, което става между вас, защо да не се учите да търпите? За пример, аз не се интересувам дали вие сте разположени един към друг. Мене не ме интересува това и любовта си дръжте потайно. Недоволен си от някой човек, да си спокоен, като дипломат. Обичаш го, не се изявявай. Нито омразата изявявай, нито любовта. Седиш спокоен. И тъй, любовта ви не е любов, нито омразата ви е омраза. Защото, ако се обичате, доколко деня работи любовта? Гостилничарят е много любезен, гладен си, той ти услужва. Щом се наядеш в тебе се яви едно състояние и гледаш по-скоро да излезеш из гостилницата. Ако този господин иска да те задържи по-дълго време, не ще останеш доволен от него. Ти си доволен от човека дотогава, докато ти услужва на твоите нужди. Щом ти услужи, той трябва да те остави свободен да излезеш из гостилницата. Гостилничарят да се освободи и ти да се освободиш. Аз не зная, вие държите някого в съзнанието си. Ако държиш един нечист човек в съзнанието си, ти оцапваш съзнанието си. Ако държиш по-дълго време в съзнанието си, той ще ти напакости. Ако дойде един богат човек в къщи, но така, облечен много хубаво, че остави хубавото във вашия ум, без да остави нещо. Оттам насетне всички вкъщи ще бъдете недоволни. Ще кажете: „Много хубаво беше, докато този човек не беше дошъл." Вие сте доволни. Той като дойде, постоянно ще говорите как богато е облечен, че и вие да имате такива дрехи. Питам: Защо този богатия човек не ви помогна? Не ви помогна, защото на един богат човек не може да помогнеш, той ще се докачи. Ти на един светия не можеш да му помагаш, той ще се докачи. Той, светията, мисли, че е съвършен. Ако си позволиш малко да кажеш, веднага и двамата сте светии на равна нога и си заминава. Светиите нищо не говорят един на друг, не се оценяват. Пък вие се отличавате с това, че си изказвате мнението. Казвате: „Еди-кого си не обичам." Какво нещо е да не обичаш един човек? Ако донесе във вашия дом празна торба, не я обичате. Защо? Не, че не обичате торбата, обичате туй, което е в торбата. Тази торба ви е обична дотолкоз, доколкото може да донесе нещо, което ви е полезно. В света няма безкористна любов. Синът обича майка си дотолкоз, доколкото му е дала нещо. Дъщерята или брата вие обичате дотолкоз, доколкото той

е оставил нещо във вас. Ако нищо не ви остави, не може да го обичате. Вие мислите, понеже сте създадени от Бога, да ви обичат. От Бога, който е създаден, трябва да дадеш нещо. Законът е такъв. Не може да бъдеш обичан, ако ти не занесеш от изобилието, което имаш. Тия хора имат нужда. Често при мене идват някои и ми казват тъй: „Еди-кого си много обичам." Дойде друг, пак казва: „Еди-кого си аз не го обичам." Казвам: „Що ме интересува дали го обичаш или не." Той казва: „Аз го обичам, а той не ме обича." Аз виждам сега къде е погрешката. Той го обича, а онзи не го обича, понеже нищо не му е дал. Дойде другият и казва: „Аз не го обичам." Той е същото, както онзи, който казва, че аз го обичам. Този казва: „Аз не го обичам." Аз зная пак погрешката. Понеже нищо не са му донесли, не го обича той. Ако ти обичаш и не те обичат, погрешката е в тебе. Ако ти не обичаш някого, погрешката е в него. Разберете сега: Ако обичаш и тебе не обичат, погрешката е в тебе. Ти си имал жито, не си сял на нивата. Следователно, нивата ти нищо не е родила. Ако ти обичаш, пък тебе не обичат, ти не си сял нищо на нивата. Следователно, там е погрешката ти. Пък, ако ти не обичаш, пък тебе обичат, тогава погрешката е в другите. Ако ти не обичаш някого, ако те обича, погрешката е в него. Тогава, за да се оправят погрешките, ако искате да ви обичат, вие трябва да направите нещо. Какво трябва да направи майката, която иска да я обича синът ѝ? Тя е закъсала. Какво трябва да направи бащата, за да го обича дъщерята. Той е закъсал, ако сега очаква да го обича. Майката ще заведе своя син. Досега тя не е изявила любовта си. Бащата ще заведе своята дъщеря и ще ѝ каже, че той е внесъл в банката на нейно име, 500 хиляди лева, още като се е родила. Тя мисли, че досега баща и не се е погрижил. А той е внесъл 500 хиляди лева, оставил е един апартамент, за да може, след като той замине, преспокойно да живее. Тази дъщеря, като се научи затова, ще разбере, че наистина баща ѝ я обичал.

Та казва ви: Има защо да обичате Бога и ближните си! За ближните няма какво да говорим. Бог ви е дал един ум. С вашият ум вие още не сте работили. На вашия ум, туй богатство, умът, който работи във всичките умни хора, той е вашето наследство, което Бог е вложил в банката. Другите хора, като станат учени, туй учение, то е вашият ум, който Бог вложил. И един ден, като станете възрастни, туй богатство ще ви се даде. Един ден знанието, което имат всичките учени хора, туй което учат и изучават, един ден то ще бъде достояние на вас всичките. Да кажем, че един човек не е добър. Неговата доброта, неговото сърце работи във всичките добри хора и един ден този капитал ще бъде негов. И тогава иде мисълта: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си." Един ден Бог ще каже, понеже мислите, че Бог е несправедлив, че той ни оставил да страдаме, не е помислил за нас, Господ ще ни държи до скончанието на века и ще ти даде всичко, което другите хора са направили като дар, да види дали ще го

прецениш. С какво ще заслужи човек любовта Му? За да измисли Бог спасението, с какво сме заслужили? Какво ще плати човек за спасението си?

Та казвам сега практически. Има една омраза и бих желал да се мрази така. Има една омраза, която скъсява живота. Аз не желая вие да я имате. Има една омраза, която продължава живота и бих желал да я имате. Има една любов, която скъсява живота, не желая да я имате. Има една любов, която продължава живота и желая да я имате. Ако се мразите, мразете се на свят, за да се продължи живота ви. Ако се любите, любете се с любовта, която продължава живота. Не с една омраза, която може да ви направи инвалиди, не и с една любов, която ще ви направи инвалиди. Аз не съм за тях. Аз съм и за любовта и за омразата. За омразата, която продължава живота и за любовта, която продължава живота. Я вижте Писанието, отворете Стария Завет, да видите как се заканя Господ. Вас не ви е приятен Стария Завет. Цяла една философия има. След хиляди години хората ще я разберат. Господ като се е заканил (Учителят чете от Стария Завет „Грехът Юдин е писан с желязна писалка…“ Всяка погрешка, която вие правите във вашето сърце, във вашия ум, внасяте тогава товар. Не внася[й]те този товар в съботен ден! Погрешките ви са товар, който вие внасяте. Никакъв товар не правете! Без товар! (17 глава от Йеремия.)

Когато човек живее в Любов, то е приношение. Да направиш приношение на Господа и да живееш по любов. В старите времена ще занесеш агне. А сега [с] доброто, което е в тебе, ще идеш пред Господа. Ако идеш и не носиш доброто, няма приношение. Тогава ще дойде обратното. „Да освещавате съботният ден.“ Туй значи, да освещавате деня на Любовта. В съботния ден на Любовта, никакъв товар да не носите. Туй значи, да освещавате съботния ден. Значи, ако не слушате Господа, Той постоянно ще ви изпитва. Дойде някоя болест, какво е тя? То е огън. Всичките болести, нещастия, които ни сполетяват, не са нищо друго, освен Божия гняв.

Когато се мразите, мразете се на свят. Когато ще се обичате, обичайте се на свят. Всякога ние мразим един човек, който има нашите прегрешения. Всякога обичаме един човек, който има нашите добродетели. Защото всякога ние обичаме един човек, който работи за нас. Всякога мразим един човек, който ни подяда. Ти не може да бъдеш обичан, защото подядаш, ще те мразят. Щом работиш за тях, ще те обичат. Щом подядаш човека, ще те мрази в какъвто и да е смисъл. Щом го подядаш външно или вътрешно, той не може да ви обича. Та ви казвам сега: „Всички с огън ще се изпитате.“ Искате да дойде огън да ви изпита. Аз искам, като дойде огънят, да не изгорите. Защо задържам огъня да дойде? – Защото, ако

дойде сега огънят, ще изгорите и пепел ще станете. Аз желая, като дойде огънят, поне да се стопите. Считам, да се стопи човек, е нещо хубаво. Желая да горите без да изгаряте. Не желая да горите и на пепел да станете. Сега аз говоря едно, пък вие разбирате друго. Вие се намирате като онзи православен свещеник, който не бил много учен, не знаел как да чете. Когато идвал Великден, много лесно ще тури един мангал и кандилница, ще прескочи мангала, три пъти ще каже „Христос възкресе". Свърши се работата. Но, един ден иде един гражданин, облечен хубаво, дошъл на църква на Великден. Седи в църквата. Попът седи, обикаля, ходи насам-натам, не може да тури мангала, гледа, че онзи го гледа какво ще прави. Минава час, два, три. Селяните казват: „Дядо попе, възкръсна ли Исус Христос?" Той казва: „Видите ли онзи дявол. Докато той е там, не може да възкръсне Христос." Вие искате да направите нещо. Като идете в оня свят, как ще изтълкувате онези притчи на Христа: Лазар в лоното Авраамово, а богатият, вътре в ада и се гледат и се чуват, като си говорят. Казва богатият: „Отче Аврааме, та казва, как тия хора в рая са щастливи, като гледат другите че горят? Онези, които горят в ада се измъчват, в кожата си не може да се поберат." Казват: „Защо? Онези нямат ли милост да ги спасят там?" Онова, което имате, то е невидимо. Страданията в хората не са видими, те са невидими. Онзи огън, който гореше в богатия, Лазар ни най-малко не го виждаше. Той виждаше пред себе си богатият, пред себе си в туника и богатият виждаше Лазаря, както го виждаше на земята. Казва: „Този не го ли зная?" Той вижда Авраама и се чуди как Авраам позволява, този нехранимайко го държи там и от дипломатическа учтивост казва: „Изпрати го на земята, няма защо да стои при тебе. Прати го тук. Имам едно възпаление, да ми послужи, възпаление на гърлото." Не казва, че огън гори. И вие го имате. Някой път възпалението на гърлото имате. Дойде лекар – едно малко възпаление, огънчец на гърлото. От този огънчец човек може да умре някой път.

Та казвам, главата горе трябва да я подигнете. Тази глава горе трябва да е подигната. Когато хората не се обичат, много си говорят, много са красноречиви. А пък когато се обичат, говорят си по-малко. В Любовта говорът е ценен. В необичта всичко туй излиза навън. Сега аз ви говоря. Не говоря за външните. Като влезете в света, тук всинца сте все от праведните. В света като идете, там всичко излиза. Вие сте излязли от света и сте дошли тука, и пак ще се върнете в света. Но казвам, учете се сега да разсъждавате. Не ви казвам да се примирявате. Аз не съм за примирението. Светът се е примирявал. Приложете закона, оставете любовта сама да се справи с живота. Ако на една кална река пуснете силна вода, тази вода ще почисти калта. Ако влезе живота на любовта, ще почисти всичко. Няма какво да се примиряваме. Щом дойде любовта, тя носи всичкото богатство. Някой човек не ви обича, има си причини. Казали сте обидна дума, подяли сте го.

Щом дойде изобилието, онова, което сте взели, давайте. Наместо грубите думи, кажете някои хубави думи. Няма да има никакво противоречие.

Сега най-малкото е да служите на Господа и най-голямото е то. Най-малкото в света е да бъдеш слуга, да не виждаш погрешките на хората. Значи, като дойде камък[…] ти ще затвориш да отпечаташ хубавите неща. Не да носиш безобразията на хората в себе си. За пример, минава някой, че като минава, тъй се поизкривил. Ти го фотографираш и казваш: „Виж какво направи, като мина.“ Имаш всичките фотографии, кой какво е казал и какво е направил. Питам: Защо ти са? Откъде знаете, че като изкривил някой устата си, то е заради тебе? Вие понякой път усещате да кажете нещо, туй, което усещате не е твое, то е чуждо нещо и то е чуждо. Нещо ти казва: „То е чуждо, не го казвай“, а друго нещо ти казва: „Кажи го!“ И ти трябва да избираш. Ако избереш едното, ти ще се намесиш в чуждите работи. Казва ти: „Кажи, да не мислят, че си глупав.“ Ето кой е умният човек. Този човек е бил богат и осиромашал, няма нито пет пари в джоба си. Като го срещнеш кажи му. Казваш му, че той има да ти дава. То е безпредметно. Ти казваш: „Имаш да ми даваш.“ Безпредметно е това. Ти, като му кажеш, той казва: „Съжалявам, нямам нито пет пари. Богат бях, а сега нямам, сега съм беден.“ Какво ще му кажеш? Кажеш му: „Друг забогатял, спечелил 4–5 милиона, ти ми дължиш малко. Сега си богат, издължи ми се. Благородно е от ваша страна. Имаш 5–6 хиляди лева да ми даваш.“ Тогава му кажи, като е богат, а като няма пет пари, какво ще му кажеш? Та казвам, на някой човек казвате: „Кажете ми погрешките.“ Аз ако съм на вашето място и съм недоволен, ще кажа: „Може ли да ме научиш на този занаят?“ Някой обича много да говори. Ще кажа: „Може ли да ме научиш и аз да говоря като тебе?“ Знаеш ли колко е логическа тази мисъл? Знаеш ли, когато осъждат някого, колко логически говорят. То е тъй, като някой адвокат. Тогава онзи, умният човек, трябва да иде при онзи и да каже: „Съжалявам, че ти създадох една голяма неприятност. Съжалявам, че толкоз време съм те карал да мислиш заради мене, което не го заслужавам. Аз съжалявам, че откраднах хубавото време. Останах в ръцете на дявола да те предизвиква.“ Щом се мразят хората, вършат работата на дявола, а щом се обичат, вършат работата на Бога. Едно от двете. Вие вашата работа не вършите. В единият случай, вие сте слуги на дявола, а в другия случай, вие сте слуги на Бога. Кога човек ще бъде слуга на себе си? Като дойде дяволът, аз ето какво ще му кажа на този старият господар: „Имам предвид онова, което искаш. Готов съм да го направя, но в себе си имам едно правило, което не го напущам. Първото обещание съм направил на Господа. На Господа съм дал първото обещание. Ще отида да изпълня Волята Му. И като свърша Волята Му, колкото време остане, ще слугувам на тебе. Ще дойда да върша твоята работа.“ Дяволът ще остане най-после да му слугувате. Аз, като изляза от Господа, ще имам такава

висока температура, че дяволът, като ме види, отдалече ще офейка. Той не обича да му се повишава температурата. Той живее в един свят. Той обича да охлажда. Той живее в един свят дето гори и аз като го подкла[жда]м, той мисли, че аз нося огън и вече го няма там. Казва: „Аз се отказвам, не искам да ми слугувате на мене." Погрешката е там, че вие, като срещнете дяволът, вие сте много учтиви, казвате: „На ваше разположение съм." И там правите погрешка. Изпълнете най-първо Волята Божия и след туй се върнете да служите на дявола. Разбрахте ли хубаво? Вие ще идете да го повторите: „Учителят каза най-първо на Господа да служим, после на дявола." Тъй ще го кажете, но то е неразбрана работа. Щом се върна от Господа, аз съм самостоятелен. Ще направя на дявола една услуга, не отивам да му служа, но аз ще направя една услуга. Да ви изясня моята идея каква е: Сега представете си, че дяволът представя един вълк, който взел агнето и го турил на врата си и казва: „Ела да ми послужиш. Аз нося това агне да направя едно добро. Ела да ми донесеш вода", да го направи. Казвам: Аз нося кибритена клечка и мисля, като ида при този вълк, ще му драсна зад опашката една кибритена клечка и ще му запаля козината. Като му запаля козината, ще иде да търси вода да се угаси и ще остави агнето. Ти ще идеш на дявола да му служиш, но ще му запалиш козината отзад. И ще тичаш и ти с него да го гасиш. Другояче, ако отивате да служите, ако човек така отива да служи, роб става. Вие искате да бъдете свободни. Всяко нещо, което правите, правете го от съзнание. За мене, тъй като се разговаряте, имате предметно учение. Гледам учениците в отделенията току дигат ръка. Учителката не може да дигне всичките. Всяко дете си има своя идея.Сега казвате: „Някои хора не се обичат." Обичат се хората, когато се познават. Не се обичат, когато не се познават. Обичат се, когато се познават. Когато се познават, всякога се обичат. В познаването всякога има обич. *Любов* и безлюбие. И в непознаването има обич. Следователно, досега всички не познават Бога. Защо? Те търсят Бога, те искат да познаят Бога, да служат. Всичките престъпления, които вършат хората, те искат като познаят Господа, да Му кажат: „Ти си причината за всичко туй." Господ, понеже знае мислите на хората, Той се отдалечава, да ги не слуша. И най-после казват: „Няма Го Господ." И като Го няма Господа, понеже Го няма, казват: „Ние сме причината на всичките злини, които съществуват в света."

Та казвам, разсъждавайте сега! Ако обичате някого, знаете защо го обичате. Ако не Го обичате, трябва да знаете защо. Има си причина, повод. Трябва да намерите погрешката, когато не те обичат. Трябва да намериш погрешката, когато и ти не обичаш. Ако аз предизвикам преждевременно да ме обичат, съжалявам, понеже туй, за което ме обичат, аз го нямам. Ако ме мразят заради туй, пак съжалявам, че съм причина, понеже туй, за което ме мразят, го нямам. Обичат ме за туй, което го нямам. Мразят ме за

туй, което го нямам. Някъде не ме обичат, пак намеря погрешката. Щом не ме обичат, на тия хора не съм направил никаква услуга на тях, по отношение на хората. А към Бога туй е изключение. Сутрин щом станем, Бог постоянно ни дал всичко, всичко е предвидил. Няма нещо в нашия живот, което Той да [не] е предвидил. Само че ние, с нашата слепота не виждаме. Всичко е предвидил и туй, което имаме, се дължи на Него. И затуй, като се върнете, благодарете в себе си за онова богатство, което е вложил във вас. И като съзнавате, да се продължи вашия живот. Когато се критикувате не да скъсявате живота си, но да го продължавате. Да имате омразата, която продължава живота. Нека има омраза и без нея не може. Вие искате на земята да живеете без омраза, то е невъзможно. Искате да живеете без съмнението, да не дойде съмнението и то е невъзможно. Всичките противоречия, които съществуват, ще дойдат. Няма да остане нито едно противоречие, което да не се яви. Какво трябва да правите? На земята онзи, който се е окалял, търси вода да се очисти. Онзи, който има нечиста дреха, иска да се умие. Постоянно човек търси чиста дреха, да се облича. Постоянно човек трябва да облича и съблича всяка мисъл, да разглежда. Ако тази мисъл не му допада, да я тури настрана. Винаги неговите мисли, неговите желания постоянно да се обличат. Всеки ден да може да се облича с най-хубавите дрехи.

Сега правилото: Ако ви боли кракът, причината не е в крака, причината е във вас. Ако ви боли главата, причината не е в главата, причината е във вас. Ако боли коремът, причината не е в коремът, причината е във вас. Вие сте турили нещо във вашия стомах, което не може да смели. Вие сте турили мисъл, която умът не може да смели. Вие сте турили едни обуща на краката си, с които те не може да се спогодят. Причината е във вас. Не търсете да хукате краката си, че този е така, онзи е така. Причината не е в стомаха, не е в главата, но причината е във вас. Турете хубави мисли в главата си, турете хубави желания в стомаха си, турете хубави обуща на краката си, турете хубави дрехи на тялото си! Турете най-хубавите дрехи, които имате, облечете се хубаво, за да имате Божието благословение, което Бог ви дава! Радвайте се, че като идете на онзи свят, няма да се познавате, както тук се познавате.

Добрата молитва

16 Лекция от Учителя, държана на
18 януари, 1939 година, София, Изгрев

1939_01_20 Налягане и напрежение
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

НАЛЯГАНЕ И НАПРЕЖЕНИЕ

Отче наш.
Духът Божи.

Пишете върху „Външни и вътрешни условия на здравето.“

Какви бяха основните мисли на миналата лекция?

Един пътник ходил на пътешествие. Хванали го разбойници, че му вързали очите, развождали го по планини. Като се върнал, питали го: „Какво видя?“ – „Нищо не видях.“ Някой път човек е вързан отвън, някой път е вързан отвътре. Като е вързан отвън, отвън нищо не вижда. Като е вързан отвътре, отвътре нищо не вижда. Два вида хора има: Едни, които отвън всичко виждат, други, които отвътре всичко виждат, отвън нищо не виждат. Две крайности.

Вие трябва да си изработите един научен метод за изследване. Вие сте в двадесетия век. Какви са вашите научни методи? В какво седи научният метод? Всеки човек може ли да стане естественик, зоолог? Не може да стане. Всеки човек инженер може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек песнопевец може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек духовен не може да стане. Всеки човек може ли да живее? Някой човек не може да живее. Животът не е нещо произволно. Ако вие отнемете сърцето на човека, може ли той да живее добре? Не може да живее добре. Но ако отнемете чувствата на човека, може ли той да се проявява? Или ако отнемете ума на човека, може ли той да се прояви? – Не може.

Сега твърдим общи положения. Казваме, че интелигентността седи в главата на всички същества. Тогаз защо всички глави се различават? Човешките глави се различават. Ако вземете да изучавате човешките глави, ако теглите един перпендикуляр към основата на челото, ще видите, че главите на хората от разните раси различно са отклонени от този перпендикуляр. (Фиг. 1)

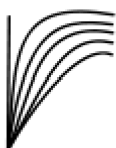

Най-близо до перпендикуляра е бялата раса, после жълтата, после другите раси и колкото отивате, този перпендикуляр се отдалечава от челото,

намалява се този ъгъл. Защо се намалява този ъгъл? /Образуван от перпендикуляра и основата на челото./ Казвате, че низшият живот е причината. Низшият живот е резултат, той не обяснява причините. Имате един ъгъл. (Фиг. 2)

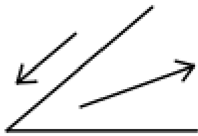

Ако този ъгъл се движи с върха си напред и срещне съпротивление, едно тяло, в което влиза, тогава ъгълът ще се намали. Но ако този ъгъл се подвижи в противоположна посока и пак срещне съпротивление, едно тяло, в което влиза, той ще се отвори, ще стане по-голям.

Сега вие седите и мислите, че в природата всичко е хармонично и вие може да си позволите каквото и да е. Даже си давате мнението, защо нещата се случват така. Че се случило, някой се удавил във водата, защо се удавил във водата? – Не знаел да плава, една от причините. Другото е, че той бил много тежък, че потънал и се удавил. А лек като листо да стои отгоре, щеше ли да се удави? Патиците давят ли се? – Не се давят. Защо? Защото са по-леки от водата. Патицата е по-лека, защото не може да измести толкова вода, колкото тежи нейното тяло, измества по-малко, затова остава на повърхността на водата.

Та казвам: Всичките несрети, които хората имат, се дължат на това, че те са по-тежки или че не знаят да плават. Да допуснем, че един ученик в училището не може да помни, паметта е слаба. На какво се дължи слабата памет? Или на баща му, или на майка му в последното поколение. Или на второто, на предпоследното поколение, неговата баба или неговият дядо, в третото поколение, на неговия прадядо или на неговата прабаба, или причината може да е в четвъртото поколение. Значи, може майка му да е имала една слаба нервна система, не могла тия способности да ги подхрани. Паметта е една способност, останала недоразвита. Тя е склад и следствие на това много малко неща може да се поберат. Човек не помни. Или някой път човек няма светлина в ума си. Иска да си спомни нещо, тъмно. Когато си припомняш, явява се светлина. Казвате: „Памет имал.“ Къде се явява паметта, къде се намира паметта? Обща идея имате. Има един център, специфичен за паметта, намира (се) посред челото. Там има едно място, което се занимава с паметта. Когато паметта е развита, тази част е издадена. (Фиг. 3)

Когато паметта е слаба, челото има една малка вглъбнатинка сред. Направил съм го само да ви дам идеята. Тази вглъбнатина някой път е доста малка. Щом е вглъбнато, значи налягането отвън е голямо. В някой от родовете имало налягане отвън, спитило се челото, наместо да изпъкне.

Сега учените хора казват, че земята е сплесната при полюсите. Защото полюсите имат по-голямо налягане при въртенето, при движението, при екватора е издадена, а при полюсите е спитена. Сега общо обясняват, че това е станало от въртенето. То става от въртенето, но има и друго налягане. В полюсите е място, дето се развива голяма деятелност, значи има по-голямо налягане отвън. Налягането отвън при полюсите е по-голямо, отколкото напрежението отвътре, което е по-слабо, следствие на това земята при полюсите се е сплеснала. Понеже напрежението при екватора е отвътре по-силно, а налягането отвън е по-слабо, затова при екватора земята е издадена. Сега вземаме научно. Туй, което е вярно за земята, е вярно и за човека. Де е сега екваторът на човешката глава? Де са полюсите? Екваторът е обиколката на главата над ушите, северният полюс е отгоре на главата, а южният полюс е отдолу. Южното полушарие е по-тежко от северното полушарие, вследствие на това оста е наклонена. Ако двете полушария бяха равни по тежест, тогава щяхме да имаме хоризонтално положение на земята. Сега, защо оста е наклонена? Да кажем, оста на земята е така наклонена. (Фиг. 4)

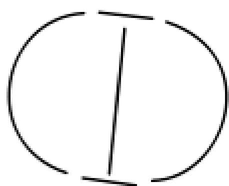

Значи, южното полушарие е по-тежко от северното, вследствие на тази тежест, земята в своето въртене, вследствие на това южното полушарие е по-близо в полето на плоскостта, в която се движи земята. Понеже тези сили протичат по тази плоскост, полюсите са се сплеснали. Сега ние обясняваме, че южното полушарие е по-тежко, вследствие на това оста се е наклонила. По-напред, когато са били равни двете полушария, оста е била равна с еклиптиката. Понеже след време, има причини в движението, се натрупала материя в южното полушарие. Вследствие на това оста се е наклонила. По-напред е била перпендикулярна. Когато оста била перпендикулярна, земята имала много добри климатически условия. После станали някакви причини, които учените не знаят, които отклонили земята на 23 градуса. В това отклонение напрежението отвътре се изменило. Сега тук имате не само външна тежест, но силите, напрежението имат тежест. Напрежението има една тежест, която се дължи на силите в природата, които действуват. Например, един килограм сила колко тежи? Един килограм материя и един килограм сила равни ли

са? Вие като как си представяте силата? Сила и материя как си ги представяте? Нали прилагате в науката сила и материя. Научните понятия какви са? Материята считат инертна, а силата каква е? Какво е сцеплението на материята? По какво се различават в проявите силата и материята? Материята значи е неподвижна, а силата е подвижна. Силата сама по себе си е невидима. Като преместим материята от едно място на друго, казваме, че туй движение става по единствената причина на силата, която действува.

Сега, да допуснем, че има някакво налягане отвън. Откъде може да дойде туй налягане? От безкрайното пространство ли? Ако имате вие един квадратен сантиметър, етерът от безкрайното пространство какво налягане образува върху този сантиметър? Етерът е вещество, има свое налягане. Някои обясняват, че привличането на телата не е нищо друго, освен едно налягане на етера. Етерът, който причинява това налягане, като прави туй налягане, в квадратен сантиметър в какво ще се изяви? Значи, тежестта не е нищо друго освен налягане на етера. Теглим един килограм, това е налягането на етера, който се стреми към някакъв силов център. Следователно тежестта се определя в силовото налягане на материята в безкрайното пространство. Етерът е, който наляга отгоре и ние теглим една тежест. Какво налягане има въздухът върху човешкото тяло? Проверете какво е налягането. Те са данни. Това не е абсолютно точно, то е приблизително колко налягане има. Нас ни интересуват законите, по които става това налягане. В природата има налягане отвън и едно напрежение отвътре. Следователно, човешката глава е подложена на същото. Когато религиозното напрежение на главата е слабо, тогава главата отгоре е спитена, полюсите са спитени. Тези хора, на които главите отгоре са спитени, не са религиозни, не са духовни хора. Те са много студени. Какъвто е северният полюс, такива са и те. Те имат живот на екватора. Много са горещи на екватора, но там има много месоядни животни. Екваторът е много богат с месоядни животни. В религиозните хора, на които полюсите са развити, екваторът е сплеснат, полюсите са издадени. На светските хора главите са сплеснати като земята, екваторът е издаден. Например, у вълка екваторът е доста издаден, в лъва, в тигъра, в котката също. Като дойдете до тревопасните животни, в тях екваторът е сплеснат. Това са частични, общи заключения.

Казвам: Туй е вярно и по отношение на човека. Човек, ако не мисли, казва: „Мене не ме интересуват религиозни въпроси.“ Може нас да не ни интересуват формите на религиозния живот, но религиозният живот като сила съществува. Следователно, един духовен живот нас трябва да ни интересува, понеже той има голямо влияние. Вие може да кажете, че вас и светския живот не ви интересува. Ще ви интересува, понеже вие сте под

влияние на този живот. Вас ще ви интересуват и светския, и духовния живот, какъвто и да е живот ще ви интересува, понеже той има известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от влиянието на живота. Вие не може да се избавите от влиянието на светлината, дали вие я разбирате или не, то нищо не значи, но вие не може да се избавите от нейното влияние. Ти трябва да разбираш законите, по които светлината действува и законите, по които тъмнината действува, за да вземеш предпазителни мерки или да вземеш мерки, с които да използуваш светлината. Същото е и в музикално отношение. Ако изучавате челата на всички музикално гениални хора, ще намерите къде се намира музиката в челото на човека. Ще видите по какво се различават гениите в музиката. Или пък, ако изучавате гениите във философията, в техните чела ще видите къде се крие тяхната философия. Казват, че над челото има известни места, които определят гениалните философи. Философията е една сила в света, която действува. Музиката, и тя е една сила. Музиката спада към способностите. Музиката не е чувство. Само умният човек може да пее. Глупавият не може да пее, той само църка.

Сега вие имате известни положения, които не разбирате. Някой път казвате: „Природата защо е създала света така?“ Природата е сбор от разумни същества, които проявяват своята деятелност. Ако попитате един художник, какво се занимава целия ден със своята четка, цапа по платното тия бои. Казва: „То не е моя работа.“ Ти намираш, че той си играе по платното с четката. Но той се учи да рисува. Той разбира геометрия, пък разбира закона на сенките. Та някъде върху някой образ тури повече сенки, някъде тури повече светлина. Той изучава сенките. Ако вземете един цигулар, постоянно маха с лъка, с ръката. На вас ви се вижда махане с ръката, пък той се упражнява. В туй махане има цяла наука, движение. Като гледате как си движи ръката, казвате: „Той си играе.“ В тази игра има нещо разумно. Ако онзи, който не знае как да държи лъка, вземе цигулката да свири, не може да свири. Не само това, но има известни движения напред, назад, после ще намериш позициите, там трябва работа. Туй става моментално, да вземеш тона. Кой ще те научи да вземеш вярно тоновете на ръчката на цигулката? Както и да ти казва един учител, той не може да ти каже къде да туриш пръстите. Ти в себе си имаш една вътрешна интуиция къде да туриш пръстите, за да вземеш верни тонове. Тогава има една музикална вълна. Тя е следната: Има музикален магнетизъм. Когато човек обикне цигулката си, всичките тонове стават центрове. Когато обикнеш музиката, твоите пръсти започват да се привличат от тоновете като от центрове, както магнетизмът привлича железните стърготини, така и музикалните тонове привличат пръстите. Те падат точно на място. Лесно се вземат тоновете и диези, и бемоли. Щом го няма този музикален магнетизъм, вече свириш неверно. Все има един

вътрешен недостатък. Това е една теория. Като знаеш, какво ще те ползува тази теория? Не е ли хубаво човек да знае някаква теория? Да допуснем, че вие изучавате френски език, без да изучавате азбуката, изучавате го слухово. Научиш се да говориш, но не знаеш да пишеш, не разбираш писмената реч, не владееш хубаво френски език.

Та казвам: Има една музика, която е слухова. Има една, която е писмена. Коя (е) музикалната писменост? Онези, които свирят, какви са? Човек може да свири, без да разбира нотите. А пък може да разбира и музикалната писменост. Има музикални самоуци, други, които са свършили по музика.

Сега вие може да изучавате живота, без да разбирате писмеността на живота. Животът си има своя азбука. Ти можеш да живееш и без да знаеш азбуката, но по-хубаво е да знаеш азбуката на живота. По-хубаво е да разбираш живота и външно, и вътрешно. Външно, слухово, само каквото си чул, писмено, значи вътрешно, каквото си научил. Вие сега искате да знаете по кой път, защо природата така създала нещата. Защо природата така създаде човека? За да можеш да имаш ясна представа за нещата, онези, които работили известен предмет, трябва да го проучиш дълго, да видиш съобразностите и несъобразностите на нещата. Сега някой път не си обясняваш, казваш: „Не съм направен тъй, както трябва.“ Как трябва да бъде направен човек? Казва: „Аз не съм богат.“ Но щом не си богат, това показва, че тебе не ти стига ума да уредиш живота си. – „Аз съм сиромах.“ – Тебе не ти стига ума да уредиш сиромашията си. – „Аз съм болен.“ – Тебе не ти стига ума. – „Мене всичките хора ме мразят.“ – Тебе не ти стига ума. После, някои казвате: „Не съм учен човек.“ Какво показва, че не си учен? Защо не е учен? – Защото не е учил. Защото не иска да учи. Природата поставила тези работи, ти да работиш. Тя иска работници. Тя турила в света и ти трябва най-първо да работиш заради нея. Вие идвате на земята, искате да работите за себе си и искате да бъдете щастливи. Че кой е онзи господар, който ще ти даде заплати и ще имаш неговото уважение и почитание, ако не си работил? Кой учител или професор ще има уважение или почитание на учениците, който не е показал своята наука, който не разбира нищо? Или кой цигулар, ако не знае да свири, ще му ръкопляскат хората? Вие искате природата да има особено внимание към вас. Какво сте дали на нея, какво сте направили, за да ви зачита и да задоволи вашите стремежи? С какво ще се наложите?

Има в Индия известен род факири, които дълго време са изучавали характера на рибите. Даже някои англичани ги наемат сега, когато търсят бисери, някои от водолазите биват нападани от акули, та един такъв факир хващат и той седи на брега и мисли, и докато той седи (и) мисли, акулите

никого не нападат. Той със своята мисъл влияе на акулите в морето в известен район. Като се умори факирът, като престане да мисли, акулите атакуват когото и да е. Питам: По кой начин те влияят? Те не си казват изкуството. Как ще обясните как тия факири влияят на акулите? Ако един факир може да влияе на една акула отдалече, вие имате известни неприятности, защо не изучавате същите закони, защо не може да се справите с тях? Кажете ми.

Аз ще ви приведа един пример. Дошли едни разбойници в една къща на един богаташ, хванали сина му и го вързали. Ще го карат със себе си. Богатият взема, че заколва едно младо теле, опича го, занася им вино и ги нагощава. Те, като се наяли и напили, заспиват. Богатият заповядва на слугите си и те всички ги навързват и развързват сина му. Питам: Ако дойдат разбойниците във вашата къща, вие какво трябва да направите? Ако този богатият човек започне да се кърши, какво ще направи? Да ги нахрани не само, но да ги напои и с вино. Но това (е) един метод за лошите хора. Ако дойдат добри хора, какво ще правите? Да кажем, дойдат добри хора и искат да вземат вашия син за странство да се учи. Този метод да заколите телето, да ги нахраните и напоите и да ги навържете, полезен ли е? Ако на добрите хора приложите метода както на разбойниците, ще имате съвсем друг резултат. Значи и във втория случай ще имате ядене, но няма да има пиене. Сега вие се намирате в един свят, дето всичките ваши неприятности, които се случват в живота, те са нарочно устроени. Вас ви турят препятствия, за да се научите да работите. Страданията в живота са разумни препятствия, които природата туря на пътя на разумните същества, за да ги опита отвън, доколко тяхната разумност е развита. Тя иска да види може ли те да използуват тия препятствия или не.

Ще ви разкажа един случай, който скоро ми разказаха, че се случил в университета. Разказаха ми го за верен. Един студент имал два–три семестъра по математика. Един ден професорът го нямало в университета, той отишъл в дома му да го търси, да му разпише книжката. Като отишъл, професорът работил нещо вън и бил облечен с дълга дреха, бил с брада и дрехата не била такава видна. Студентът като го видял, казал: „Старче, тука ли е професорът?“ – „Тука е.“ – „Занес тази книжка да я разпише.“ Взема книжката, занася я в къщи и после му я донася. Той бързал само да свърши работата, да му се разпише книжката. Като отишъл в къщи, видял, че професорът не разписал книжката, но написал: „Да се анулират всичките семестри, понеже не познава професора си.“

Природата действува по същия начин. Като не я познаваш и кажеш: „Хей, старче, тази книжка дай я на професора!“, тя пише: „Да се анулират семестри.“ Ще познаеш, че той е професорът, няма да го наречеш

„старче“. Ти мислиш, че работата така ще се уреди. Освен че няма да се уреди, но всичките семестри ще бъдат анулирани. Туй постоянно става. Ти казваш: „Какво си играеш с тия работи?“ – Тя пише: „Да се анулират всичките семестри.“ Вие се плашите от живота и мислите, че това е смисълът. Страхът е нещо хубаво, не е нещо лошо. Но страхът е едно проявление на човека. Соломон е казал, че „Страхът е начало на Божията мъдрост“. Така е било преди две хиляди години. Но сега соломоновото правило не е вярно. Начало на Божията мъдрост е разумността. Сега законът е друг. Страхът не е важен елемент. По какво се различават разумността и страхът? Страхът има само предвид личното. Тебе те е страх за твоя собствен живот. Разумността има съвсем друго начало. Разумността разглежда нещата изобщо. Тя разглежда не твоя индивидуален живот, но разглежда твоето отношение към всички същества, какви трябва да бъдат. Страхът разглежда в дадения случай твоето положение. Разумността разглежда общо изцяло нещата.

Сега вземете друго положение. Вие имате едно чувство, искате да имате уважение и почитание от вашите другари. На какво се дължи това уважение и почитание? Разликата е такава, както когато кажеш на български: „Их данке!“ А на немски значи „благодаря“. Между уважение и почитание такава е разликата. Като каже майката „Их данке“, значи дъщерята не е направила нещо така, както трябва. Майката казва: „Не може ли да направиш по-хубаво?“ Когато на немски значи „благодаря“. Казвате: „Уважавам еди-кого си и почитам еди-кого си.“ Кое е по-силно, уважението или почитанието? Вие се намирате както пред обич и любов. Имайте предвид, че думите са от два характера. Обичта е минус, любовта е плюс. Произходът е различен. Така са различни уважение и почитание. Почитта мяза на плод, който зрее на слънцето, има изработена форма. Уважението е по-широко. В почитта има нещо специфично. Ти уважаваш някого, че той е от княжески род. Ти почиташ някого, понеже той написал някакви съчинения. Ти не само почиташ този, който писал, но имаш уважение към неговия труд – нещо специфично. Вземете, на български имате една дума за време, в английски има две думи: има „таймс“ и „уедър“. Как ще преведете „уедър“ на български? Те нямат дума пък за свирене. Казват: „Играе на нещо.“ Ние за игра имаме особена дума. Думата „свирене“ на английски е както думата „време“ на български. Англичаните имат особена дума за времето и друга дума за психическото време.

Казвам: Трябва да изучавате вътрешния живот. Понякой път вие мислите, че и природата е точно като вас своенравна, каквото ѝ скимне, това прави. Тя нещата ги е направила много разумно. На всяко същество има книжка и на всяко същество дава толкоз, колкото му трябва. Тя е много справедлива,

дава точно, ни повече, ни по-малко. Всичко това, което е определила, е вярно. Всякога, кой как живее, така строи неговата глава. Носът е построен съобразно, както човек е работил. Очите са построени, както човек е гледал. Устата е построена, както той е ял. Ръцете са построени, както той е работил в миналото. Външната форма на човека е копие на деятелността на миналата работа. Сега както работи, тя му туря една нова форма. Сега каквото работи, един ден ще има резултатите. Ти седиш и се безпокоиш. Туй безпокойство, то се пише. Щом се безпокоиш, тревожиш се, роптаеш, тя пише така: „Да се анулират всичките семестри." Нищо повече. Ще повтаряш пак семестрите, докато научиш уроците. Сега, туй не се отнася лично. Тя няма лично неприятни чувства към когото и да е. Но тя обича съществата да бъдат прилежни. Тя обича в умствено отношение, в духовно отношение, във всяко едно отношение човек да бъде прилежен. Не да се пресиля, но прилежен да бъде. Всеки предмет, който е дала за проучване, тя е дала известно време да се проучи. Да не остане нищо непроучено.

Та най-първо прилежанието в какво седи? По какво се отличава един прилежен ученик? Българинът тепърва има да се учи на прилежание. Българинът не е така прилежен по естество. Всичките лоши условия в живота не са нищо друго, освен едно принудително заставяне на човека да прилежава, да се учи. Когато си поставен, ти трябва да развиваш прилежанието си. Щом дойдат неблагоприятни условия, издигне се в душата ти цяло едно роптание. Известен материал трябва да го прочетеш. Ще си дадеш малко труд да го разбереш. Сега да кажем, в един народ има научни отдели: отделения, прогимназия, гимназия, университет и други специални учебни заведения. Защо са тия заведения? Да се подготвят членовете на държавата, понеже държавата има нужда от тях. Та и природата има големи учреждения, и тя има учебни заведения, и тя иска онези, които ги свършват, туря ги на работа. Най-първо ще ви тури като чиновници на земята, след това ще ви тури като чиновници в нейните учреждения. Вие мислите като свършите учението на земята, свършва се учението. Не, нищо няма свършване. Например, за думата „свършване" вие имате криво схващане. Казва: „Нашата работа се свърши вече." Свършва се една работа, нова се започва. Докато не свърши една работа, друга не може да почне. Свършиш първо отделение, работата свършва ли се? Не се е свършила. Влизаш във второ отделение. Свършиш второ отделение, но работата не се свършила. Влизаш в трето, четвърто. Казва: „Моята се свърши вече." Туй, което ти търсиш в първо отделение, ако не го намериш, ще го търсиш във второто, после в третото, в четвъртото и т.н. И в университета ще го търсиш, ще го намериш някъде. Може в осмия клас да го намериш. Или пък като излезеш вън, все ще го намериш някъде. За всички въпроси има разрешение. Но ще търсиш в отделенията, ще го търсиш в прогимназията, ще го търсиш в гимназия, в университета и най-

после ще го търсиш в живота. И на слънцето ще идеш, и там ще го търсиш. Такъв мироглед ще имате, че туй, което желаете, е постижимо. Но не мисли, че ще го намериш в първото отделение. Свършиш четирите отделения, казваш: „Няма това, което исках.“ Може да свършите и прогимназия, и там да го няма. Това е само за обяснение. Известни неща в живота може да се добият.

Или вие казвате: „40 лазарника имам.“ Като те пратила природата на земята, ако живееш 70 години, ти си ученик в училището. Ти си на 60 години и си учил всяко отделение по 4–5 години и всеки клас си повтарял по много години, ти не си минавал всяка година по един клас, но по 4, 5, 10 години си повтарял един клас, и като си на 60 години едва си свършил отделенията. Казваш: „Много се наживях.“ Живял си живота на четирите отделения, на 50–60 години си и едва си свършил четирите отделения. – „Много съм разбрал.“ – Какво разбиране има в четирите отделения, какво познание има в тия отделения? В отделенията не знаят защо земята е сплесната при полюсите, даже и в прогимназията не знаят, в гимназията едва учителят ще загатне някои общи въпроси, едва в университета ще изучат този въпрос.

Първо, при сегашните условия имате най-добрите условия да се учите. Защото вие по навик на вашето минало, което изпъква, казвате: „Нямаме условия.“ Условия може да нямаш, но имаш възможности. Тогава чрез възможностите създавай условията. Може възможности да нямаш, но имаш условия. Чрез условията създай възможности. По двата начина работи. Ако нямаш условия, значи имаш възможности. С възможностите ще създадеш условията. То е право на човека. Пък може да нямаш възможности, имаш външни условия. От условията създай вътрешните възможности. Пък ако имаш и вътрешни възможности, и външни условия, тогава въпросът върви по-добре. Тогава приложение ви трябва. Не отлагай. Тук, в Борисовата градина в София седи една дама добре облечена, с капела, с пръстени, взема един френски вестник, но го обърнала наопаки и го чете. Заглавието надолу, опашката нагоре. Минава един господин и тя таман се замислила, той ѝ казва: „Госпожо, вестника не държите право.“ Казва: „Извинете“ и тя обръща вестника. Значи, тя научила как да държи вестника.

Всеки един от вас има една специфична добродетел, която трябва да развива в себе си. Всеки един човек има да развива една специфична добродетел. Нали понякой път вие питате: „Как го търпи Господ?“ Някой човек около вас вие не може да го търпите, чудите се как Господ го търпи. Че вие работили ли сте с боите на художника, някои от тия бои са отровни. След като работи с боите си, много пъти напуща четката, ходи да

се разхожда, неприятно му е, но той работи с тия бои. Тия бои издават известно ухание, дразнят носа, но няма какво да прави човекът, трябва да работи. Остави четката, поразходи се, пак се върне, вземе четката и работи. Неприятни са боите, пък чрез тях ще стане виден. Ако може да нарисува нещо хубаво, тия бои ще го повдигнат. Ако не може да търпи тяхното ухание, ще остане невежа. Някой път, като започнеш да учиш музика, вземеш неверен тон, оставиш цигулката. Ухото се дразни, ти сам не го харесваш, не знаеш къде да си туриш пръстите. Речеш да свириш, пак я вземеш, пак я оставиш. Причината не е в цигулката, причината е в тебе. Ти ще търпиш. Научи най-първо къде да вземеш основния тон „до", да го намериш най-първо в цигулката. Учителите много добре правят по музика. Като нагласи цигулката на ученика, той най-първо свири струната „сол", после „ре" свири, после „ла", после „ми". След това ще вземе с „ла", с „до", със „си". В музиката е много добре направено. Те започват с един основен тон „сол". „Сол" е да се въодушевиш. „Сол" е разцъфтяно цвете, можеш да го нарисуваш. Като цъфне цветето, ти може да го нарисуваш. Има какво да те привлече. Ако искаш да станеш обилен в характера си, да въздействуваш другите да имат хубаво мнение за тебе, пей „сол" в първата октава, във втората и в третата, ако можеш. В първата октава ти ще развиеш само напрежение. В първата октава ако вземеш „сол", ти ще разрешиш своите мъчнотии, само по напрежение. Във втората октава ако пееш „сол", ти твоите мъчнотии ще разрешиш с движение и в третата октава ако пееш, ти ще им дадеш известна форма. Какво разрешение дадох аз на физическия тон, на духовния тон, и на Божествения тон? Кои са те?

Но важно е човек да има прилежание. Човешката глава на много места е спитена. Много спитени работи има, които трябва да се поправят. На някои глави съвестта е спитена, не е развита. У някои страхът е развит. Страхът не е способност, той е едно чувство. Справедливостта, и тя е чувство.

Любовта в Божествения свят, това е най-голямата разумност, която съществува в света. Това (е) любовта в Божествения свят. В човешкия свят, това е разумността. То е едно чувство. Любовта в човешкия свят мяза на едно дете, което се учи да пъпли. Любовта вие всички разбирате като едно пъплене. Ако вие бихте разбрали любовта, както е в Божествения свят, вие ще знаете как да се обхождате, ще имате една идеална обхода един към друг. Ще имате един идеален свят. Понеже на земята нямаме обхода, понеже хората не се обичат, като дойде любовта между хората, започват всичките кавги. Щом се възлюбят, спорът, кавгите, лошите думи започват. Най-лошите думи ще ти каже онзи, който те обича. Ще те надяла на общо основание. Като не те познава, нищо не прави, като те познава, като те

обикне и лошо, и добро ще ти каже. Тъй ще го каже, да го помниш. Любовта не е способност, но е най-разумен свят. Едва човек се учи да пъпли. Като си дига ръцете, окалял се в тази кал. Нали сте падали на земята, окалял сте си ръцете, до каквото се допреш, окаляш го. Нашият ум, понеже пъпли в материята, като се повдигнат тия чувствувания, кал има, каквото пипне с любовта, окалва го. Поне сега се учете. Едно правило ще ви дам: Щом се скарате двама души, стоплете вода и си умийте ръцете със сапун и наквасете си главата с вода. Това е като едно лечебно средство. Вие се каляте. Аз не съм против калянето, но да знаеш как да си наредиш думите. Като се скараш с някого, да му продължиш живота. И лошо му направи, но да му продължиш живота. Лошо му направи, но да му тръгне напред. И добро като му направиш, да му тръгне напред. Защото има едно зло, като направиш на човека, скъсяваш му живота. И има едно добро, като го направиш на човека, скъсяваш му живота. Аз не препоръчвам това. Аз препоръчвам лошо, което продължава живота и доброто, което продължава живота. То е само една временна обстановка. Някой човек може да ти каже нещо лошо. На място е. Да ви приведа един пример. Мусолини обичал да се вози на мотоциклет и често пътувал по шосетата с мотоциклет. Веднъж пътувал с голяма бързина и като минавал покрай един кабриолет, блъска се в него, счупва го и си заминава. Онези италианци по негов адрес наговорили много лоши работи. Понеже имал 40 души, които го пазят, всички тичат подир него. Като видели, че това (е) Мусолини, те си казали: „Втасахме я сега.“ Обаче на другия ден се явява Мусолини с един нов кабриолет и се извинява пред хората. Поправя повредата. Справедливост има, поправя погрешката си. Казвам: Той е умен. Не отива да ги осъжда, че говорили лошо, но понеже направил една повреда, дава нов кабриолет – поправя погрешката си. Някой път природата като минава със своя мотоциклет, закачи те и ти викаш отподире. Тя се явява и изправя погрешката. Вие като направите погрешка, изправете я. Че сте мърморили, нищо не помага, каквото и да мърморите, изправете нещата. Не е мърморенето, което изправя работата. Във всяко едно мърморене да има изправяне на погрешката. Всичко, каквото сте казали, изправете го.

Изпейте: Мога да кажа. /Изпяхме песента./

Този пасаж: „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, как е правилно да се изпее? Каква линия трябва да се даде? Да го изпееш с израз. Представи си, че ти държиш изпит и от това, как ти изпееш „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, от това зависи да ти подпишат диплома, че си завършил. Как ще го изпееш? Да моделирате туй движение, такава музикална линия да дадете, туй греене така да пада, че да даде подтик всички да учат добре. Грубата сила на светлината, която е мощна, така да

се разложи, че да бъде приятна, всички да бъдат разположени.

Хайде вторият път да го изпеете „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, да се образува една музикална линия. Всеки да го изпее, както намери за добре. Защото, като направите една дреха, може да я направите криво-ляво, както и да е. По-хубаво е да се направи хубаво. В Божествения свят или в света на хармонията външната форма винаги съответствува на вътрешното съдържание. На земята не е така. В съвременния живот формата не съответствува на съдържанието. (Фиг. 5)

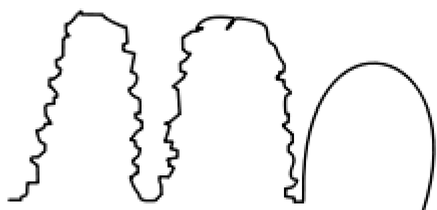

Като се изучава главата, като се изучават кривините на главата, както е закръглена главата отгоре, отзад, може да се съди на каква степен на развитие е човек и какво е благородството на религиозното чувство. Защото, ако имате няколко вида планински върхове, ако се качиш на първия, ще си счупиш главата. Един правилен тон има формата на последния връх. Другите могат да бъдат колоритно пеене. Слушал съм колоритно пеене, то не (е) никак колоритно, не знаят, какво нещо е колорит. То е цяло художество в музиката. Да туриш тия цветове така да се преливат един в друг. За в бъдеще да бъдеш господар на твоя ларинкс. Да възпиташ, да те познава твоят глас. Да бъдеш господар на гласа си. Ти на гласа си не си господар, че искаш навън да бъдеш господар. Като кажеш на гласа си, да те слуша. Или да превъзпиташ твоите способности да те слушат. Ти кажеш нещо на паметта да си спомниш, казва: „Нямам време.“ Ти си господар, а тя казва: „Друг път ще дойда.“ Всяка способност да каже: „Господарю, на твое разположение съм“, и да ти даде, каквото искаш. Кажеш: „Я ми кажи, кога стана известно историческо събитие?“ Казва: „Чакайте!“ Слугите се разполагат, господарят трябва да чака. Един невъзпитан човек, един неук човек е, на който слугите се разполагат, а господарят чака. Възпитан и учен човек, на когото слугите чакат и почиват, а господарят работи. Той, ученият господар казва, че на еди-коя си улица и на номер 128. Господарят казва: „Иване, на еди-кой си шкаф се намира тази и тази книга.“ Иван не е авторитет, слугата веднага трябва да иде и да я извади. Така прави ученият човек. Неученият казва, че слугата трябва да я намери.

Та природата дойде и каже, на еди-кой си номер, еди-коя си лавица. Ти не можеш да намериш номера, не можеш да намериш и лавица. Ти не си се занимавал и само си губиш времето. Искам да ви кажа, че вие се намирате пред един професор – природата, която е много взискателна. По-

благороден професор не може да намерите, но и по-взискателен професор не може да намерите. Тя мълчи, но те опитва. Най-малката задача, ако не можеш да я разрешиш, веднага заключение има за тебе.

Та в миналото имаше един пророк, на когото дойде един ангел и му каза да иде в Ниневия и да свърши една работа. Ангелът е изпратен отгоре. – Аз съм ял, казва, такава попара. Взема, качва се на един кораб и бяга. Какъв урок му дават? Дига се буря в морето, вълнува се, ще потънат. Най-после той се изповядва, казва: „Аз съм причина за бурята, хвърлете ме в морето, вие да не се удавите.“ Хвърлят го в морето, нагълта го една риба, седи три дена там, учи урока: Ще слуша или няма да слуша, каквото му каже Господ. Кое е по-хубаво? Ако беше отишъл в Ниневия, не е по-опасно. Той имаше в ума едно препятствие: „Не може, не отивам, те са културни хора, какво ще кажат?“ Като седя три деня в утробата на кита, казва: „Отивам, отивам в Ниневия.“ Ще отиде и оттатъка ще мине. То в света степените на злото са безкрайни. Тази лествица трябва да знаеш, край няма.

Най-първо имайте отношение към природата, гледайте да бъдете изправни. Където някои неща са човешки, изхвърлете ги, но щом дойдете до един Божествен импулс, никога не реагирайте. Дойде ли Божественото вътре във вас, никога не реагирайте. Защото ако реагираш, ще се намериш в утробата на кита. Няма изключение. Две мнения няма. На човека може да реагирате. Ще слушаме, ако е умен. Щом дойде Божественото, изпълнете го. Умният човек е онзи, който се подчинява на Божественото, а критикува човешкото. Човешките неща вземете в съображение, дето са умни, изпълнете ги, дето не са умни, не ги изпълнявайте. Божественото всички трябва да изпълним. Ако не изпълним Божественото, губим. Човешкото, ако всичко изпълним, губим. Човешките работи, ако всички изпълниш, губиш. Божествените работи, ако всички изпълниш, печелиш. Затуй в човешкото ние трябва да обмисляме нещата, тогава не може да губим. В Божественото загуба няма. Бъдете верни на онези Божествени импулси във вас, с които сте родени. Аз говоря за онези импулси, с които сте родени, които постоянно действуват. Те са Божествени, не говоря за онези, моментните, преходните.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година. 15 лекция на
Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 20 януари 1939 г.,
петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_01_22 Основното правило
утринно слово

ОСНОВНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще чета Евангелие от Марка, 4 глава.

Духът Божий

Христос зададе един въпрос: „Защо сте така страхливи?“ Това море не беше много голямо море, в което биха могли да се удавят. То не беше нито като Черно море, нито като Средиземно море, нито като Атлантическия океан, но малко езерце като Рилските, малко по-голямо. Те бяха в една обикновена лодка. Аз се чудя как учениците му не знаеха да плават. Защо ги беше страх? Ако се обърне лодката, то поне да се научат да плават.

Има нещо в човека, което го спъва. Страхът е едно чувство, което спъва човека. И ако страхът не се впрегне на работа, създава се една голяма неприятност. Някой път това чувство така се развива в човека, че човекът го е страх да седи сам вкъщи. В тъмно му се привиждат видения. Или като пътува в гората, големите чукани му се привиждат хора, разбойници.

Разправят ми един пример. Един евангелски проповедник проповядвал, че човек трябва да има вяра, да бъде смел, решителен. Един ден жена му го накарала да чисти лук. Като рязал лука с ножа, клъцнал ръката си и потекли две капки кръв, и той паднал на гърба си. И този проповедник, който е свършил в Америка, един от най-способните – знаел 4–5 езика, с образование, знаел английски, френски, гръцки, турски и еврейски – от страх припада.

В романа героинята все от нещо ще припадне. И като припадне, считат я за голяма героиня. Казвам: Ако човек не свърже страха с чувството на разумността, страхът може да му създаде и много големи неприятности в живота. Страхът в живота си е изиграл своята роля, понеже той е завземал едно от най-видните места в животинското царство. Той е едно чувство, което изразявало справедливост. Страхът всичко решава. Онези, които са имали страх, казвали на слабите: „Да бягаш, нищо повече!“ Не аргументирай, щом си слаб – бягай! Колкото си по-далеч от опасността, толкоз по-добре. Страхът казва: „С учен човек не се препирай, но като е учен – надалеч стой.“ Обаче това чувство, което у животните е решавало

най-важните въпроси, спасявало е живота им, в човека вече отива на заден план. В човека има нещо друго. Някой път у него се явява някое чувство на тщеславие, да мисли, че е много силен и си изпаща.

Знаете ли, има една приказка из българския живот. Връща се един мъж и разправя на жена си, и казва: „Днес утрепах една мечка. Като я ударих с ръката веднъж, търкулна се." Жената казала: „Не беше ли те страх?" „Как ще ме е страх?!" Тя била малко шегобийца. Вечерта свързала една тенекия с едно въже и оставила я далеч. Казала на мъжа си: „Роднините на мечката дойдоха, искат да те видят." И чрез въжето потътрила тенекията. Мъжът казал: „Кажи им, че аз бях горе на крушата. А тя беше до крушата и като се покачи, падна и се уби."

Страхът е свързан с лъжата. У децата и у другите всички бели и черни лъжи все се дължат на страха. От научно гледище Адам, като направи една малка погрешка, той се скри и така се извини. Казва му Бог: „Защо не дойде, аз когато те виках?" „Убоях се, уплаших се." „Че защо те е страх? Да не би да си направил една малка погрешка?" И в какво седеше погрешката? Понеже жена му ходела по научни изследвания из райската градина, намерила един непознат плод, вкусила от него. И той е вкусил от този плод. А пък според законите имало комисия в рая – всеки плод трябвало да се преглежда, да се тури на него печата на рая и тогаз да се яде. Адам ял без печат този плод и се скрил под шубрачката. Господ най-после го намерил под шубрачката и го хваща. Та казвам: Трябва човек да си образува един навик, за да се справи с едно чувство. Не че страхът е безполезен. Полезен е на своето място. Най-много болести се явяват от страх. Когато той се развие чрезмерно, човек не може да седи вкъщи, на каруцата не може да се качи.

Преди години една учителка от Варненско пътуваше с мен на една конска талига. По едно време тя вижда няколко бивола далеч. Биволите бяха 300 метра далеч. Тя скочи от каруцата да бяга от биволите. Казах ѝ: На каруцата си в по-голяма безопасност, отколкото като скочиш. Тя хукна да бяга, за да се избави от биволите.

Някои от вас ви е страх от сиромашията – че не останали пари в касата. И почват да се вдигат космите ви нащрек. Или когато влоговете ви са изтеглени от банката и няма на какво да разчитате. Имаш страх от глад и казваш: „Гладни ще умрем." Казвам: Страхът е едно особено чувство. Той кара човека да слезе от Божествената каруца и да уповава на себе си. И вследствие на това се раждат най-големите противоречия на света. Първото нещо е: в Писанието се проповядва, че човек трябва да бъде смел, решителен, трябва да се бори, да разсъждава. Който и да е от вас, излезте

вечерно време и веднага ще усетите един страх. Няма опасност вечерно време, но пак ви е страх. Докогато човек [не] се справи с това чувство, със себе си, не може да има мир. Например всеки може да ви смути, като ви каже „Баща ви почина." И без да проверите, вие повярвате и се разплачете. И след половин час ви кажат, че не баща ви, а друг някой починал. И всичките хора страдат от непроверени факти, от речено-казано. Има и непроверени неща и в самия човек. После има шепотници духове в човека. Духовете му говорят. От тия духове трябва да се пазите. Писанието казва: „Изпитвайте духовете." Христос казва: „ Нечистият дух, като ходил по безводните места, затъжва се и иска да се върне в мястото, където е бил." Взел седем духове и се върнал. И на онзи човек положението е било седем пъти по-лошо.

Най-първо трябва да изучавате закона на внушението. Всички съвременни хора са изложени на закона на внушението. Никой не е свободен. Много пъти вършиш нещо по закона на внушението. Може да хипнотизират един човек и да му внушат да направи след 6 месеца престъпление. И като дойде това време, прави престъпление. Чрез закона на внушението могат да ти внушат, че си болен, че си туберкулозен, че имаш някоя буца в корема, в стомаха, че няма да свършиш добре, че ще ти се случи нещо, че ще умре баща ти, майка ти, че ти няма да се спасиш, ще погинеш в ада. И казваш: „Дали аз ще бъде спасен?" И то не невежите, а най-учените, най-религиозните хора са подложени на това.

Казва Христос на Петра: „Искат да те изпитат, но аз те моля да не оскудее вярата ти." Силният Петър три пъти се отрече от страх и казва: „Не го познавам този човек, не съм от тях. С тези хора не се занимавам." И когато го погледна Христос, той съзна погрешката си и плака. И на друго място в Писанието се споменава, че пак останал този страх у Петра. Като бил между езичниците, на едно място апостол Павел го изобличил за този му страх. Когато нямало евреи, Петър ял и пил с езичниците, но като дошли верующите от Ерусалим, той почнал да страни от езичниците. Апостол Павел му казва: „Не е хубаво което правиш." Та трябва да се справя човек.

Сега е настанало време, когато човек трябва да се справя със себе си. Няма по-мъчна работа в света от това да се справиш със себе си. За да бъдеш герой, трябва да знаеш, трябва да имаш светлина, да виждаш какво е истинското положение на човека. Има ред факти, които показват какво може да свърши страхът. Един ходил в кръчмата и се напил и вечерта минал по един голям бряг, по едно дърво, което било толкоз тясно, че можел да падне и да се убие. На другия ден, като видял през какво дърво е минал, от страх му побеляла главата – как не се убил. Та вие постоянно се плашите от неща, които сте минали, като видите през каква голяма

опасност сте минали.

Някой път е хубаво да направи човек опит да се излекува от страха. Преди години един американец искал да се спусне от тщеславие от Ниагарския водопад, понеже нямал опитност. Турили го в една бъчва и го спуснали. И го въртяла водата във водопада, и като го извадили от бъчвата, питали го: „Как се чувстваш?“ Той казал: „И целия свят да ми дадат, не влизам вече в бъчвата.“ В дадения случай този човек нямал понятие за това. Но този страх, въртенето на тази бъчва му подействало дълбоко. Нещо може да се случи в живота ви и после не може да се освободите от тези впечатления. Та най-първо учете се да се освобождавате от впечатленията.

Никой път не правете прибързано една работа. Обмисли я. Искаш да тръгнеш на път – не бързай да тръгнеш. Искаш да направиш една работа. Не бързай, обмисли хубаво. Искаш да направиш една къща. Имаш 20 000 лева. Казваш: „Оттук-оттам ще взема.“ Най-първо той има голяма вяра, като че всичко ще направи. Но случи се така, че той започне и освен че не може да направи къща, но и двадесетте хиляди лева, всичко отива напразно. Не предприемай да градиш една къща, докато нямаш достатъчно средства. И после не прави двуетажна къща, та после да имаш наематели. Той мисли, като си направи къща, да си има наематели и да се осигури. Нямала си баба работа, и си купила прасенце. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, това са наемателите – това е, което аз знам – неразбраните наематели. Направи си една къща, в която ти сам да живееш. Не прави къща за хората да живеят. От мене един съвет. И ако ти се хареса къщата, в която ти можеш да живееш добре, тогаз направи друга, но никога не прави за другите, преди да си направиш за себе си да живееш най-малко десет години. А пък сегашното правило, сегашната житейска мъдрост казва: „Като направиш една къща, първата година я дай на враговете си, дай я на приятелите си и най-после за себе си.“ Хората трябва да бъдат умни. Господ, който е създал света, Той не е мислил един ден само, но през цялата вечност. И всяко нещо толкоз дълго време го е обмислял, че всичко, което може да изпъкне, е взето предвид в Божествения план. И човек мисли, че с вяра всичко може да стане. Казваш: „Лесна работа е.“ Ти казваш, че вярваш. Че ако искаш от Бога нещо, което не е разумно, как ще ти го даде? Има много неща, които не са потребни в живота.

Пазете следното правило: Всичко онова, което човек върши в света, добро или зло, то ще се върне върху човека. Такъв е законът. Човек трябва да живее добре, се казва, понеже доброто ще се върне. Не живей зле, понеже злото ще се върне върху тебе. Всичко, каквото прави човек, ще се върне. И тогаз съвременното противоречие, което съществува в света, не е нищо

друго, освен резултат на закона, че действията на народите, на хората се връщат. Обясняват го с карма. Казват: „Така е писано.“ Нищо не е писано. Не го е писал Господ, но ти сам живееш разпуснат живот. Ако баща ти е живял 30–40 години разпуснат живот, той не може да очаква да има добри синове. И ако майка ти е живяла разпуснат живот, не може да очаква свестни дъщери. Нейният живот ще се отрази върху тях. После ти си религиозен, но с глупави възгледи. Не си научил себе си както трябва. И като научиш хората така, твоите глупави работи ще се върнат не само върху тебе, но и глупавите работи на тези, които си объркал, и те ще се върнат отгоре ти. Представете си един майстор, който крои. Един шивач, който като крои, разваля плата. Знаете ли колко шивачи има, които плащат плата.

После едно правило дръжте тази година: Пазете се от белите лъжи! Пред мене явно ме лъже. Например разправя ми един сън, който е лъжа. Доста опашки е турил в съня. Казваш: „Десет мечки видях насън.“ – Аз, в сън колкото съм сънувал, повече от една мечка не съм виждал. При мене – смелия, е идвала една мечка, а пък при тебе – страхливия, защо ще дойдат десет? После казва: „Аз видях ангел с големи крила.“ Няма какво да дойде ангел при тебе и да се излага. Някой казва, че видял нещо. Видял някой ангел. В България ми казваха: „Видях Христа.“ Питам го: „Как Го видя?“ Казва: „Облечен беше Христос в шопска бяла дреха.“ Значи Христос в България, при вас е бил с шопска дреха. От всичките неща, които аз проверих, само на едно място в Сливен една жена ми разправи за един сън, който намерих, че е верен. Този сън седи в следното. Една благочестива жена – извикал я Христос. Тя се молила дълго време да ѝ даде Христос някоя дарба. Повикал я Христос насън и ѝ показал едно място и казал: „Това е гроб. Като минеш през този гроб, през тези страдания, аз ще те приема и онова, което искаш, ще ти дам.“ Някоя сестра казва, че я срещнал Христос и я помилвал по лицето. Такива работи няма. Аз не вярвам в това. Христос не се занимава с галене. Не, не, не се лъжете! Той ще ти каже: Този път, по който ходиш, е прав или – не е прав. Така, както постъпваш, не е добре. – Сега аз не отричам онова, но казвам ви при какви условия ще се прояви. Казват, че в края на века Бог ще каже на едни, които са живели съобразно Неговия закон: „Елате вие, които сте живели добре!“ И ще ги благослови. Тези, които са живели съобразно Волята на Отца, ще ги благослови, а на другите какво ще каже, няма да кажа.

И после друго едно нещо. Мнозина от вас, гледам, че скърбите не намясто и плачете не намясто. Ако искате да плачете, имайте си една стая за плач и се отделете, и там плачете. Та никой да не ви вижда, когато плачете. Какво ще ви помогнат хората като плачете? Хубаво е да плаче човек. Че когато ме хване хрема и плача, мислите ли, че аз от скръб плача? Колко пъти аз съм

плакал, но това е преструвка. Хрема те хване и плачеш. Това не е плач. Това е лечебен метод.

Та казвам, влезли сте в училището. Как ще свършите изпитите? Като отидете в невидимия свят, ще ви подложат на изпитание. Вие искате слава. Онова, което ще му даде небето на човек, той трябва да го е заслужил. Всички вас ще ви пробват. Ако вие при най-малките изпитания не може да издържите, какво място ще ви дадат в невидимия свят? На силните хора дават най-трудните работи. На някой инженер му дават да построи някой мост, някое здание, а пък на онези, които не знаят, не им се възлага такова нещо. И на верующите се дават трудни задачи. Може да ти се даде такава една задача от невидимия свят. Защото всичко става от невидимия свят. В невидимия свят, вие, при слизане, сте обещали да не се жените като слезете на земята. Така е писано в атестата ви. Но като сте слезли на земята, яви се един княжески син и ти пише сладки думи, сладки писма: „Ти ще спасиш душата ми, ще ме повдигнеш!“ И тя се решава да се ожени за него. Питам: Издържала ли е тя изпита си, тази душа? Онова, което Бог не е съчетал, не го съчетавайте. Сега аз не говоря за женитбата. За бъдеще трябва да имате предвид: Всяко едно съединение между мъж и жена, което става без любов, е едно престъпление. В света може да го правят и ще си понесат последствията. Ако вие го правите, и вие ще си носите последствията. Всякога любовта трябва да бъде не човешка, а Божествена. Ще питаш Господа и тогаз ще се жениш. Ще се жениш, но ще кажеш на Господа: „Да живея ли с тази жена, или да не живея?“ От какво произтичат всички неприятности в света? От онези неестествени съчетания между мъже и жени се родиха всички престъпници, които сега съществуват. Те се родиха от безлюбие. Всеки един престъпник е роден от баща и майка, които са нямали никаква любов, и е роден от безлюбие. Тогаз в какво ще седи Новото Учение? В какво ще вярваме? Как ще служим ние на Бога? Вие искате да служите на Бога. Така лесно не се служи. Ако човек не може да вдигне своя кръст и да разсъждава добре, какъв герой ще бъде той и как ще го посрещнат горе на небето с лаврови венци? Там не посрещат ония, които не са живели добре, а само тези, които са живели на земята по любов. Като царе ги посрещат, угощение им дават.

Сега казвам: Ако тази година не можеш да научиш закона на Любовта, тогава всичко е напразно. Ще кажете: „Трудим се.“ Когато се мъчиш, тогава няма избор. Това е законът на необходимостта. Да се трудиш, това е по закон. Каквото ти закона определи, това ще правиш. По закон никой не може да се спаси. Който живее по закон, за земята живее. Ти само по пътя на свободата, на истината можеш да бъдеш един верующ, да живееш както искаш и си свободен да работиш. Тази година проверявайте всички неща, които вършите, дали ги вършите по закона на необходимостта, по закон

ли ги вършите, или по пътя на свободата. Да не се месим във вътрешния живот на другите. В закона на необходимостта можем да се месим. И в закона на законността трябва да се месим, а пък в пътя на свободата трябва да оставим всеки един да си постъпи както Бог го е научил. Постъпи както Бог те е научил. Защото, ако постъпиш както някой ще ти каже, винаги ще направиш една погрешка каквато и да е, който и да си. Апостол Павел казва: „Не го казва Господ на мене, но го казвам аз. Не ми е заповядал Господ." Сегашните вярващи казват: „Господ ми каза да ти кажа." Не му е казал Господ. Не е въпрос да се съдят хората. Ние мислим, че по закона на съдението ще постигнем нещо. Не. По закона на съдението нищо не може да се постигне. Човек, който не е живял по закона на свободата, на истината, той свободен не може да бъде, не може да работи.

Та казвам: Вие искате да работите. Някой път казвате: „Учителя каза, че тая година има всичките условия." Всички условия има, ако вложиш закона на Любовта. Законът на Любовта се отличава по следното. Когато Илия отиде на планината, имаше три фази в неговия живот, които му показаха къде е свободата. Най-първо стана голям трус. И Писанието казва, че Бог не бе в труса. Стана голяма буря. И Бог не беше в бурята. И най-после Илия чу тихия глас на Бога, и като го чу, си закри лицето. Та казвам: В онзи тихия глас, който променява човешкото естество, дойде съзнание в него. Светлина нова го озари. Като чуе човек този глас, изменява се.

Някой път гледам колко много човек трябва да бъде внимателен, когато говори. Аз даже не мисля да ви говоря това. Майката изпраща детето си и казва: „На никаква градина да не се спираш! Направо на училище да отидеш!" Но градината на Петко Стоянов има хубави плодове: ябълки, круши. Спира се детето. Хрумва му една идея. Гледа дали има пазач. Почва да оглежда, съобразява се. Някой път има някои дървета близо до плета и край пътя е паднал плод. Едната ябълка детето изяда, а другата туря в джоба за майка си. И не казва на майка си как го е взел плода. И казва ѝ: „Тази круша ми я даде един приятел и аз те обичам, и ти я нося." И майката казва: „Колко ме обича това мое дете!" – и го помилва, погали го. Гали детето, което обича да лъже. Детето трябва да каже: „Край плета беше паднала. Едната круша изядох, а другата ти давам на тебе."

Да ви определя в какво седи престъплението на човека. Престъплението не може да се забележи – то не е вече от умствен характер. Представете си, че видиш една красива жена, млада мома. Виждаш чертите ѝ, очите ѝ, с тънки вежди е. Сега веждите ги правят скубани, за да се покажат, че имат интуиция. После устата правят червени. И за тая цел ги намазват. Къщите трябва да се мажат. Не е лошо. Но в красивите моми тези козметически неща ги няма. Там всичко е намясто. И на момъка му прави впечатление

тая красива мома. Той има желание, иска да вкуси тази красота, иска да я целуне. Това не е вече на ума, [а] на сърцето. Най-първо се възхищаваш, после искаш да опиташ дали е сладка. Щом я целунеш, дойде престъплението. Тази красива дъщеря си има баща, братя. Ако я целува всеки, ще се развали мазилката на тази красива дъщеря.

Следователно по закон ти имаш право да я целунеш по един начин: отдалеч ще простреш ръцете си към нея и после ще целунеш пръстите си. Когато целунеш едно същество, ти с това му причиняваш една скръб. То си чисти лицето – ти му разваляш настроението, ти си дал вече повод за престъпление. С тази неестествена постъпка ти не си спазил свободата ѝ. Тази мома е свободна. Нея има право да целува само слънцето. А пък зад слънцето е Господ, Който го е създал. Ти не си го създал. И ако искаш да я целунеш, трябва да питаш Господа позволява ли да целунеш тая красота. От невидимия свят ще дойде ангел да даде разрешение. Аз говоря за дълбокото вътрешно разбиране. Та някой път ангелите са поставени на голямо изкушение. Господ някой път не ги праща на земята, понеже много ангели, като дойдат да помогнат на човешките души, се влюбват и се оженват. Много ангели са останали на земята и са загазили. И цял един милион ангели има, които са били пратени да помагат на човечеството, но са загазили и са се оженили. Някой път Господ праща някой ангел в изключителни случаи, когато някоя душа е доста загазила. И Господ ще изпрати един ангел, и той ще дойде. И като я изважда от калта, ще я заведе при извора на живота. И ще я измие. Тя ще плаче. И като я измие, и погледне красотата ѝ, ще я целуне. Ангелът се е пожертвал в случая. Самият ангел я е изчистил и ще я целуне. Когато извадиш една душа от тинята на живота, ще я измиеш, ще я целунеш и ще я върнеш в живота. Тогаз ще я целунеш. А пък сега, като срещнеш една мома, искаш да я целунеш. Това са обикновени светски целувки. Не давайте цена на целувката. То е нещо свещено. Тези уста, от които излиза Словото Божие, са нещо свещено. Да посветите очите си на Господа, ушите си, устата си, сърцето си – всичко на Господа да посветите. Та всичко, което вършим, да бъде благоприятно на Господа. Господ да се весели, а ние да се радваме. Господ казва: „Всички трябва да бъдете съвършени.“ И който свири трябва да бъде съвършен. Съвършен трябва да бъде човек. И езикът трябва да бъде съвършен, и очите трябва да бъдат съвършени. Като видиш нещо, да го видиш безпогрешно. Като чуеш нещо, да го чуеш безпогрешно.

Аз не искам сега да туря едно препятствие, не искам да туря и една съблазън. Даже така, както представям работите, има една опасност за онзи, който не разбира. Целият наш живот е изопачен. Има нещо изопачено в света, което трябва да изправим. Например тези влюбените хора, момите и момците, като се влюбят, отде забелязват, че момъкът я

погледнал накриво? В какво седи кривото? Тя казва: „Не ме погледна добре, както трябва.“ Защо? Значи има един поглед, има една линия в любовта, която се смята за престъпление. Тя казва: „Той не ми се усмихна както трябва. Не ме поздрави както трябва. И не се ръкува с мен както трябва. Не ме прегърна както трябва.“ Сега аз не засягам обикновения живот. Обикновеният живот, както го живеят, той си е намясто. То си е тяхна работа.

Има въпроси в живота, които трябва да се изправят. Нали сте били ученици, как са ви поправяли погрешките по български език? Големи мъчнотии имаше, когато имаше „э“, „ъ“, „ы“, „и“ с точка, ери. Всички ученици трепереха. Те не знаеха къде да турят „и“ с точка. Всички трепереха. И не знаеха къде да турят „и“ осмерично. Та горкият не знаеше кое „и“ да тури. Някъде „ы“ или „я“. А пък сега доста опростотворено е. А тази небесната азбука е много сложна. Там има по-мъчни работи от ери. Че ако учите английски език, той е много мъчен. Много мъчно е да се учи английски език. Всяка дума, като я учиш, ще я сричаш. А пък има 3–4 букви, турени колкото за украшение. Всяка една дума трябва да знаеш как да я сричаш и как да я пишеш. Даже един учен англичанин не знае как се пишат думите. Искат да направят английски език фонетичен – да се пише както се чува, но много е мъчно да се поправи един език. Всички тези мъчнотии в английския език пък дават една дисциплина. Всеки англичанин, като срича, развива своята памет.

Има нещо, в което може да се уверите. Вие трябва да турите целия си ум в действие, а не само ума в предната част. В нас само предната част е умствена – това поле на челото, дето умът работи. А пък онова, покритото с косми, е в запас. И даже Божествената Любов в човека не е умствена способност. Умът няма да те учи как да обичаш. Това е закон само на човешката душа. Писанието казва: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Под думите „с всичката си сила“ се разбира с всичкия си Дух. Кой ще ти каже как да възлюбиш? Като дойдеш до сърцето си, то ще ти каже как да Го възлюбиш. Умът ще ти каже как да Го възлюбиш. Сърцето знае как да обича. И умът знае как да обича. Но сърцето няма да обича както ума. И умът няма да обича както душата. И душата няма да обича както силата. Има четири степени в Любовта. Ние едва знаем сега „да възлюбиш ближния си като себе си“. Това е още предисловие за Любовта. А пък онова да възлюбиш със сърцето си, с ума, с душата си и със силата си – това е идеалното. А пък сега е казано само да възлюбиш ближния си като себе си и да възлюбиш врага си. Как ще възлюбиш врага си? Като дойде, ще го нахраниш, ще го напоиш, ще му дадеш огън. Като падне в ямата, ще го извадиш. Един враг няма какво да го прегръщаш, да го целуваш. Тази

любов е едно изключение там. Ще му окажеш най-обикновената помощ, която заслужава.

Та трябва да се впрегне човешкият ум и човешкото сърце. Понеже влизаме в живота, от невидимия свят ви приготовляват. Вие, като влезете в другия свят, там ще се учите на тая любов. Като влезеш между съвършените хора, там ще ги обичаш така – с тая любов. Съвършения човек ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. А пък несъвършения ще го обичаш като себе си. Ти си един от тях. Като отидете в онзи свят, ще се учите как да обичате със сърцето си. Вие казвате, че сте обикнали някого със сърцето си. Но този, когото обичате, съвършен ли е? Той утре ще ви изневери. Ще обичаш един човек, който никога няма да ти изневери. Той трябва да е така устойчив, както Бог е устойчив. Като обичаш Бога, Той никога няма да ти изневери. Бог никога не ни изневерява, а ние изневеряваме. За нищо и никакво креснеш.

За да бъдете свободни, за да се освободите от страданията, трябва да имате любов. Вие не можете да се освободите от страданията, докато вашата душа, вашият ум, вашето сърце и вашата сила не са ангажирани в любовта. Единственото нещо, което може да ви избави от страданието, е Любовта. Извън Любовта щастлив живот не може да съществува. Скръбта в света идва по единствената причина, че това място, което се заема от скръбта, не е запълнено с любов. Там, дето няма любов, има скръб. Трябва да се радвате тогаз. Скръбта е един подтик да се работи на земята. Ние сега се възпитаваме. Новият свят, който иде, няма да бъде такъв. Новите хора, които ще се родят, които в бъдеще ще живеят, ще бъдат съвсем други. Някой идва и ми казва: „Я ми докажи.“ Няма да ти доказвам. Няма никакви доказателства. Има една бучка захар, близни и ще видиш какъв вкус има. Няма какво да ви доказвам. Има неща позлатени. Има една религиозност позлатена. Даже една стохилядна част от милиметъра не е позлатена. Казват „златен часовник“, но след 3–4 месеца ще се изтърка. Това, което носиш, да е златно, а не позлатено. Инак всеки 5–6 месеца трябва да го позлатяваш. Защо да носиш една религия позлатена?

Що е Господ? Само онзи е Бог, Когото можеш да обичаш с ума си, със сърцето си, с душата си и със силата си. Когато намериш, че в твоята любов всичкото ти сърце, ум, душа, сила са ангажирани – това е Бог. И Той ще те послуша. Когато се молим без любов, нашата молитва остава без глас и без слушание. Когато Бог създал света, Той е дал общо благословение в света. Но ако се молиш без любов, твоята молитва няма да бъде чута. Ти ще се помолиш и ще оставиш Бога свободен – както Бог благоволява, така да направи. И няма да правиш въпрос. Аз гледам, че някои казвате: „Учителю, не може ли да кажеш на Господа за мене?“ Не!

Лицеприятие няма. Вие искате да отида да кажа на Господа: „Тази сестра е много напреднала, този брат е много напреднал.“ В какво е напреднал? Че тогаз ще дойдат отгоре и ще видят, че сърцето ви, умът ви, душата ви и силата ви не са ангажирани в Любовта. Тогаз това е лъжа. Някой път казвате: „Учителю, ти всичко знаеш.“ И след като им кажа нещо, понеже всичко зная, те казват: „Кой ти го каза?“ Значи и аз, излиза според тях, съм един, комуто трябва да съобщават кореспондентите това или онова.

Сега аз искам само да изнеса принципите, но искам да ви оставя свободни. Ни най-малко не искам да реагирам. Вие можете да си живеете както обичате. Нямам нищо против. Но и като почнете да страдате, не ми се оплаквайте. Вие казвате: „Свободни сме.“ Тогава не се оплаквайте. Тогава ще признаете, че щом се оплаквате, има нещо, което не е както трябва. Някои ме питат – светски хора ме питат: „Как ги търпиш?“ Рекох, аз не ги търпя. Аз сега се уча на търпение. Уча се от тях. Дойде някой и ми разправи нещо както не е. И аз виждам – показали му едно малко бръмбарче и учителят го увеличил 100, 200 пъти и онзи ми носи бръмбара и ми казва: „Виж колко е голям бръмбарът.“ И аз виждам, че това е много малко бръмбарче. И казвам: „Много се радвам, много е голямо.“ И аз го намалявам до естествената му големина, и то остава едно малко бръмбарче. Той казва: „Много е голям бръмбарът.“ За него е голям, за мене е малък. Някой казва: „Чуден е Господ. Колко е малко слънцето, а цялата земя огрява!“ А това малкото слънце аз го увеличавам. Аз смятам, смятам и увеличавам, и намирам, че това малкото слънце е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята, но е на толкоз далечно разстояние, че се гледа малко. Но не е така малко. То е голямо. Господ, за да ни позабавлява, големите работи ги прави малки, а малките големи. И ние мислим, че големите работи са малки, а пък малките работи – големи.

Та казвам: Не считайте една малка ваша погрешка, че е малка. Онази динамичната сила, влезнала в най-малката ви погрешка, в някоя пукнатина, достатъчно е в един ден да ви създаде нещо, от което дълго време да не можеш да се освободиш. В себе си изправяйте погрешката си. И казвам сега на вас: Господ от вас иска три неща: да не лъжете себе си, защото е невъзможно, и мен да не лъжете, и Господа да не лъжете! И всички дръжте това правило. Три неща искам. Това да го турите като правило! Ще го турите вкъщи. Себе си няма да лъжите, ближния си няма да лъжете и Господа няма да лъжете! Ще имаш една карта написана. И ще четеш на картата: Няма да лъжеш себе си, няма да лъжеш ближния си и няма да лъжеш Господа! Може да я държиш в джоба си. Ще я извадиш, ще я прочетеш и пак ще я туриш в джоба си. Тази година си направете по една карта. Ще направя проверка. Най-първо и аз ще си направя една такава карта и ще си я туря в джеба. Това е Новото Разбиране! И това не е

за черните лъжи, а за белите, защото всичкото е в белите лъжи. От черните вие се стремите да се освободите. Ще извадиш картата и ще кажеш: „Няма да лъжа!"

Често ме срещат някои и ми казват, една сестра ми каза: „Виж тези сестри – тук няма добри сестри." Значи само тя останала праведна сестра, а пък другите не са. Или някой брат може да ми каже така. Така не се разсъждава – това е интимно. Нямаше какво да ви говоря тези работи. Тази сутрин исках да ви чета от тая книга. Но като поседях малко, понеже има голяма глоба, ако се оттегля от пътя, реших си да им направя една услуга, защото зная, че скоро ще ви глобят, ако не изпълните това правило. Че ти, ако лъжливо се закълнеш, колко години затвор се предвижда? Три години. Ти си един чиновник. Ако три години вземаш по 40 хиляди лева, то са 120 хиляди лева. Струва ли си за една бяла лъжа три години да те затворят и 120 хиляди лева да изгубиш? Това, което повдига човека е: като дойде до лъжата, спри се! Ние много пъти казваме неща преувеличени. Казвате, че опашката на лисицата е 45 метра дълга. Кажи си: „Тази опашка няма да я представя толкова дълга." Мога да ви представя небето такова, каквото не е. Както и да ви го представя, то не може да се представи. То е извън човешките понятия. В небето ти, като се отдалечиш от един човек, не можеш да го познаеш. В небето хората се познават само като се обичат. Иначе всички си приличат. Всички са така красиви – външно си приличат.

Та казвам, този закон да бъде и тук: Нека Любовта да бъде един стимул за вас, а не страхът. Понеже ние сме свикнали досега да действаме от страх. Един евангелист, зимно време е и трепери. И го питат: „Как сте?" Той казва: „Много съм добре." А той трепери. Той трябваше да каже: „Малко ме стяга студът, но се мъча да си изпратя повече кръв към студените пръсти." Ти досега никога не си мислил за пръстите си. А пък сега, сега като изстинат, погладиш ги, помилваш ги малко. Затова ти изстинаха пръстите. Затова дойде студът. Някой път пръстът ти изгори. Ще вземеш масло и ще намажеш пръстите си. И ще кажеш: „Ще извиниш. Причиних страдания на тебе и на себе си. Не бях внимателен." Вие сте така свързани, че след като се причини вреда комуто и да е, и вие ще страдате. И вашият ред иде. Щом единият се радва, ще дойде и вашият ред. Радвай се с онези, които се радват и скърбете с онези, които скърбят. Трябва да се носи взаимно товарът. Някой път се спирате върху някои хора и казвате: „Еди-кой си човек е лош." Не мислете така. Всички вие сте много добри, но не сте съвършени. Някои от вас говорите много добре английски, френски, но ако речете да пишете на тези езици, ще направите погрешки. Няма нищо от това. Някой път не сте се усмихнали както трябва. – Няма нищо от това. Ще кажеш: „Извинете, днес направих една погрешка. Днес ходих в гостилницата и яденето не беше както трябва. Боли ме коремът и затова не

можах да се усмихна както трябва.“ Има едно масло, което, като ядеш, сърби те, краста те хваща. Когато ти се каже „не го яж“, ти не го яж. По-добре малко сух хляб, малко сирене, малко круши, отколкото така сготвено, което нищо не допринася.

Та казвам следующето сега: Ще ходите по закона на Любовта! Всички трябва да станат съвършени. Аз желая всички да станете съвършени. И това ви е определено. Едно дете нали ще израсне? То ще израсне до 21 година и после не расте. Всъщност то расте и по-нататък, но по-слабо. Повече расте на широчина. От 40 до 120 години мозъкът му расте. Докато живее човек, той расте. Щом престанеш да растеш, ти си осъден на смърт. Радвайте се, че могат да растат умът ви, сърцето ви, душата ви и силата ви. Четири неща да има във вас, които постоянно трябва да растат. На стари години защо да не се занимавате с козметика – да се изменят веждите ви. Някои идват и казват: „Остаряхме.“ От какво сте остарели? От знание ли, или от глупост? Ако сте остарели от знание, от любовта на сърцето ви, на ума ви, на душата ви и на духа ви, аз ви облажавам. Но ако сте остарели от безлюбие на ума, сърцето, душата и силата ви, аз ви съжалявам.

Писанието казва: „Всички ще се явим пред Неговото лице.“ Как ще се явим пред лицето на Бога? Ще повика Господ: „Адаме.“ Всекиго ще повика по име. Какво ще кажете тогаз? Желая, когато дойде Господ, да не ви намери като Адама под шубрачките – необлечени, но облечени. Апостол Павел се оплаква: „Да не би да се намеря гол!“ Аз желая да бъдете облечени в дрехите на Любовта, в дрехата на светлината, на свободата в тези най-хубавите цветове. Да носите онази хубавата царска мантия, направена от Любов, от светлина, свобода. Желая на всинца ви да бъдете така облечени!

Сега на тази книга („Форми в природата“) да не ѝ стане криво. Защото книгата ще плаче. После, да не ѝ причиним страдание. (Прочете се от беседата „Абсолютна реалност“, стр. 185, от същото томче.)

Ближният в случая е душата, която се проектира навънка. Ти обичаш огледалото за себе си. Огледалото не е реално, но понеже виждаш себе си в огледалото, тебе ти е приятно. Ще намерите и ще прочетете тая лекция.

Да благодарим на Бога, че светът е едно велико училище за нас. И ние не трябва да изпущаме ония хубави условия, които сега имаме. Божието благоволение е да познаем Бога във всичките му дела и Той да се весели в нас и ние да се радваме в Него.

Отче наш

Бог има всичкото разположение да ни помага. И ние трябва да имаме всичкото разположение и ние да работим за Него. Аз желая да ви помагам на всинца ви, но и вие трябва да помагате.

15. Утринно Неделно Слово, държано на
22 януари 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето влажно, меко, мъгливо.

1939_01_22 Не може да се слугува на двама господари
неделна беседа ИК "Жануа-98"

НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЛУГУВА НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Сега ще се спра върху стиха, който някога Христос е изказал в отрицателен смисъл: „Не може на двама господари да се слугува."

Често хората казват: „Аз не мога да слугувам, не мога да работя, не мога да уча, не мога да ям." За да каже човек, че не може да слугува, има ред причини за това. Аз искам да засегна въпроса обективно и научно. В съвременния свят има много неща, които не са научни, т. е. те съществуват, но нямат приложение, нямат научно приложение. Аз наричам научни неща ония, които могат да се поставят на опит. Те имат приложение в живота. От единия до другия край самият живот е опит, приложение. Някой казва: „Ние трябва да изучаваме живота." Онези, които са създали живота преди да се е появил живота на земята, те са мислили за него, те са мислили за всички същества на земята. Следователно, детето няма защо да мисли за себе си. Бащата и майката мислят за него. Най-малко 20 години те са мислили за него. Всичките любовни писма на бащата и майката се дължат все на мисълта за него. Майката е играла на хорото все заради това дете; бащата е играл на хорото все заради това дете. Момата и момъкът са си писали любовни писма все заради това дете. Всички любовни писма, всички най-хубави проекти, всички мечти са все заради детето. Какво може повече да мисли и да се безпокои човек? Каквото и да мисли, той нищо не може да направи. С това аз искам да ви наведа на мисълта, че Бог е мислил за онова, което сме ние днес. Той е мислил за нас преди милиони години още. Следователно, ние сме дошли в един живот, който отдавна е обмислен.

„Не може на двама господари да се слугува." Какво означава слугуването? – Работа. Три неща има, в които човек се спъва. Човек се спъва в необходимостта, в закона и в това, че смесва работата с труда и с мъчението. Необходимостта налага нещата. Като не разбират това, хората казват, че трябва да се работи. Не, в необходимостта човек няма никакъв избор. Каквото ти дадат, ти ще го носиш, без да кажеш нещо. Може ли рибата да каже, защо са я турили във водата? Тя не може да излезе вън от водата. Иска, не иска, ще живее във водата. Жабата, пък, се крие в локвата.

Иска, не иска и тя живее в локвата. На същото основание за хората има много неща, които им се налагат. Вследствие на това и да искат, и да не искат, те не могат да си дадат мнението. Това е необходимостта. В закона има друго нещо. Дойдете ли до закона, там нещата стават другояче. Казват: Закон е това. Говорим ли за работата, обаче, ние разбираме друг един порядък, в който нещата са изчислени. При това положение ти си свободен да постъпваш така, както намираш за добре. В Божествения свят човек и да иска не може да направи никакво престъпление. В Божествения свят по никой начин човек не може да направи престъпление. Представете си, че сте поставен господар на всичкото богатство на земята, ще имате ли условия да крадете? Нямате никакви условия за кражба. Следователно, ако всичката земя е ваша, кражбата е изключена. И ако човек слугува на себе си, краденето е изключено. Ако имаш един слуга вън от себе си, ти можеш да му се караш, но ако ти сам си слуга и господар на себе си, как ще се караш? При това положение, на кого можеш да се караш? Следователно, човек всякога влиза в противоречие с неща вън от себе си. Казвате: „Защо този човек не може да ме разбере?" Обаче, погрешката е в самите нас. Този отвън, с когото ти се караш, това си самият ти. Това показва, че ти не познаваш себе си. Един американски проповедник, като проповядвал дълго време, станал толкова чувствителен, че изпаднал в едно анормално състояние, вследствие на което останал за известно време на почивка в дома си. Той постоянно проповядвал на хората за греховете им, наричал ги грешници и че трябва да се покаят. Един ден като се оглеждал в огледалото и се видял, не могъл да се познае, помислил, че е друг някой и започнал да му проповядва: „Слушай грешнико, ти знаеш ли колко грехове си направил? Ти трябва да се покаеш, да се простят греховете ти. Не се ли покаеш и живееш ли по стария начин, ти си осъден на големи мъчения." Той мислел,че проповядва на друг човек, а не знаел, че е той сам. Вие трябва да съзнаете това нещо. Първоначално не беше ли само един човек в света? Първоначално имаше само един мъж и една жена в рая. Интересно, как се наплодиха толкова много хора, че днес станаха даже милиарди? Как стана това нещо? Кажете ми, как можаха от един човек в течение на толкова хиляди години да станат милиарди хора? Това различни адамовци ли са? Не, това е само един и същ Адам. Всички хора представят все Адам от детинството му до неговата пълна възраст. В греховете си той е пълновъзрастен, а в доброто си той е дете. Това не значи, че той иска да направи някакво престъпление. Обаче, той в доброто не е възрастен. Един ден, когато Адам достигне до пълна възраст в доброто, той ще бъде много благороден. Тогава, той няма да иска да се налага, всичко да става по негова воля, но ще иска да става навсякъде волята Божия. Днес всички нещастия и страдания в света произтичат от факта, че хората искат всичко да става по тяхната воля, а не по волята Божия. Днес всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен. Право е това, но за да се образува

силата, всички дъждовни капки трябва да се съединят в едно. Всяка капка сама за себе си не е силна. И ако всички хора се съберат на едно място да действат заедно по ум, те ще представят голяма сила. Има една вътрешна сила, която свързва всички хора в едно цяло. Това не става по механически начин. Има едно вътрешно средство. Това средство е закон не на еднообразието, но на разнообразието. Всички хора, които са разнообразни, се привличат едни други. На Бога е приятно, че не сме като Него. Ние се различаваме едни от други. Станем ли като Бога, Той няма вече защо да ни обича. Като се оглеждаш в огледалото и виждаш един човек като теб, но все пак се различава от теб. И той се усмихва като теб, но сам не дава израз на усмивката. И той тъжи и се радва като теб, но не чувства нито тъгата, нито радостта. Неговото сърце не тупа като твоето. Ако ти следиш неговите усмивки и сълзи, ще разбереш своето състояние, но не неговото. Този човек е отражение на самия теб. Следователно, съвременните хора виждат своите радости и скърби, своя живот, но във всичко това не виждат себе си. Човек още не живее така, както Бог изисква. Чрез всички страдания, радости и скърби Бог ни показва нашия живот. Но ние търсим друг живот, искаме да излезем от страданията. Хората правят войни, градят училища, църкви, наказват се едни други, искат по някакъв начин да изправят своя живот, но всеки момент се натъкват на противоречия. Те се намират в положението на онзи математик, който разрешавал една трудна задача в живота си и не могъл да я разреши. Той съединявал показалеца и палеца на лявата си ръка във вид на колело и в това колело пъхал показалеца на дясната си ръка. В това време той искал с лявата си ръка да хване показалеца на дясната си ръка, но не могъл. Така правил цели 20 години, но все не могъл да хване пръста си. Най-после той отишъл при един лекар, добър психолог и му казал: „Ако ми помогнеш да разреша една задача, която от 20 години насам не мога да разреша, ще ти дам каквото пожелаеш.“ Лекарят съобразил как да постъпи и му помогнал. В това време, когато болният поставял показалеца си в лявата ръка, лекарят бързо пъхнал своя показалец. Като не забелязал това, болният помислил, че хванал своя пръст и останал доволен от решаването на задачата. Не, тази задача е неразрешима. Следователно, намери ли се в трудно положение, човек трябва да потърси друг някой, да пъхне пръста си в лявата ръка и по този начин въпросът ще се уреди. Ти искаш да станеш богат, без да си работил. Това значи, че искаш да хванеш пръста си. В човека има вложени сили от Бога, които той трябва да разработва. И тогава той може да бъде богат, колкото иска. В човека има знание, с което той може да превърне въглена в диамант. Човек може да си направи диамант голям като кокоше, като камилско яйце – от него зависи това. Хората се чудят, защо Бог не им е дал тия диаманти на разположение, а ги е заровил в земята. В бъдеще хората ще имат колкото искат диаманти на разположение. Човек трябва да има такъв диамант, с който да разрешава

най-големите Мъчнотии. Има мъчнотии в света, които имат твърдост от 8–10. Има мъчнотии, които с желязо не се режат. Следователно, в духовно отношение човек трябва да разполага с такава твърда воля, която да разчупва и най-големите мъчнотии. За да бъдат някои неща твърди, това се дължи на голямото сцепление между техните частички. Голямото сцепление се дължи на това, че частиците на тия тела са дошли в голяма близост помежду си. Следователно, когато човек става много твърд, това показва, че всички частици в него са дошли в голяма близост. За да се освободи от тази твърдост, човек трябва да дойде в своето естествено положение. Онези, които разбират човека, те считат, че всички хора в света представят само един човек. Този човек те наричат космически човек – грамаден човек. Всичко, каквото съществува в света, слънцата, планетите, хората, растенията, животните, всичко това те го поставят в ръцете, в краката, в главата, в дробовете, в сърцето, в стомаха на този космически човек. Значи, космическият свят представя целия свят в себе си. Те казват, че както се движи този човек, така и светът се проявява. От гледището на съвременната наука това е една неразбрана [теза]. Съвременните теории обясняват, как са се образували вселените. Те предполагат, че първоначално в пространството се е образувала една мъглявина и от нея после са се създали всички светове. Запример, знаете ли, коя звезда се намира най-близко до земята? Според някои учени, най-близката звезда до земята е алфа центориус, от съзвездието Центавра, но сега са намерили, че най-близката звезда е звездата Улф. Тя се намира на три квадрилиона и 700 милиарда километра далеч от нас. За да стигне светлината на тази звезда до земята, нужни са три години и три месеца. В това разстояние може да се помести нашата слънчева система цели 270 хиляди пъти. Бог е поставил земята и слънцата на такива грамадни разстояния едни от други, за да не се карат. Светлината на тия звезди пътува с грамадна бързина. При това положение хората се безпокоят как ще уредят живота си, как ще свършат живота си на земята. Днес всички хора искат да придобият нещо. Всеки си има по една малка или голяма амбиция. Някой иска да стане министър в България, в Англия, в Германия, във Франция или другаде. Друг пък иска да стане учен, философ, поет, музикант. И всеки мисли, че може да придобие това по механически начин. Не, вие трябва да се научите едно нещо, да оценявате хората. Срещате един учен, който е работил цели 20 години върху един въпрос. Вие трябва да оцените неговия труд. Ще кажете, че и вие можете да бъдете като него. Можете да бъдете като него, но след 20 години. След 20 години ще бъдеш я камилата, я камиларя. До това време ти ще му отдаваш всичкото почитание и уважение. Някои хора пък са живели доста години религиозен живот. Аз считам религиозни хора ония, които помагат на човечеството. Не помагат ли на човечеството за неговото повдигане, те не са религиозни хора. Да живее човек само за себе си, това не е никаква религия. Този човек мяза на

една модерна дама, която се облича по три пъти на ден с различни костюми, ходи по журфикси и вечер се прибира дома си и се съблича. Какво се интересува човечеството от нейните костюми, шапки и обуща? Какво се интересува от нейните журфикси? Човечеството се интересува само от това, което може да го повдигне. Повдигането на човечеството е и наше повдигане. Всички хора, религиозни и светски, всички народи трябва да имат една обща идея – повдигането на човечеството, на растенията, на животните, както и на цялата земя. Един ден и земята трябва да се обърне към Бога. И растенията трябва да се обърнат към Господа. Ще кажете, че растенията са кротки. Какво ще кажете за пелина? Един ден, като стане човек, пелинът ще запази характера си, какъвто е имал като пелин. Пиперът като стане човек, пак ще запази характера си, какъвто е имал като пипер. Той ще бъде лют, ще реже. Какъв ще бъде бобът, като стане човек? Какъвто е днес. За да излезе нещо от боба, трябва да го варите три-четири часа.

Сега аз мога да ви говоря на научен език, да не се спирам върху отвлечени въпроси. Например, какво нещо е правата линия? Правата линия е граница, преграда на нещата. Или правата линия подразбира статическо положение на нещата. Правата линия определя посоката на движение на дадена сила. Прави линии имате в квадрата. Квадратът пък представя фигура, която разрешава семейния живот. Мъжът и жената са турени като две успоредни линии, между които се движат Божествените енергии. Другите две линии, които пресичат тия успоредни, представят дъщерята и сина. Така се образуват четирите ъгли на квадрата: Двата ъгли са майката и бащата, а другите два – дъщерята и синът. Допуснете, че в този дом има разногласие. От какво зависи разногласието? Разногласието се дължи на това, че ъгълът на бащата става по-голям, вследствие на което носи по-голяма тежест. Видите ли такова нещо, стиснете ъгъла на бащата да стане равен на ъгъла на майката. Когато братът не е доволен от сестра си, това показва, че неговият ъгъл е станал по-голям. Стиснете неговия ъгъл да стане равен на ъгъла на сестрата и те ще започнат да се разбират. Ъглите и страните на квадрата трябва да бъдат равни. Следователно, за да има разбирателство между хората, страните, т. е. условията, при които живеят, трябва да бъдат еднакви. Напрежението в тях и отвън и отвътре трябва да бъде едно и също. За да има разбирателство между хората, напрежението между тях трябва да бъде едно и също. Ти никога не можеш да разбереш състоянието на един човек, ако не си минал през него. Ти никога не можеш да разбереш, какво нещо е сладчината, ако не си я опитал. Ти не можеш да знаеш, какво нещо е добротата, ако не си я опитал. Доброто не е процес на ума, не може да се изучава. Външната страна на доброто е процес на ума, но онова добро, което се крие вътре в човека, е процес на душата. И любовта не е умствен процес. Тя е процес на

душата. Като процес на душата, ако ти не опиташ любовта, ти не можеш да знаеш нейната ценност. Когато любовта е ценна, тя продължава живота. Когато е ценна, любовта усилва човешкия ум, човешката воля, човешката доброта. Значи, щом любовта е ценна, всичко е ценно – и животът, и знанието, и силата. Щом любовта се намали, всички неща пропорционално се намаляват. Съвременните хора мислят, че любовта е вън някъде, извън този свят. Те мислят, че всички радиуси на кръга остават вън от кръга, вън от любовта. Целият органически свят е проявление на любовта. Любовта представя съвкупност от форми, чрез които Бог се проявява. Ти трябва да влезеш в любовта, за да се прояви Бог в теб, в твоята мъдрост. Ако ти нямаш любов, тогава Бог не може да се прояви и ти няма да разбереш света, не можеш да разбереш това, което става вън от теб и около теб. Хората са дошли до положение да мислят, че като са дошли на земята, ще живеят известно време и после ще умрат. Знаете ли какво нещо е смъртта? Знаете ли какво нещо е животът? Какво значи да живее човек? За да живее, човек трябва да усили любовта в себе си. Намали ли любовта си, той ще умре. Следователно, почнат ли хората да умират, това показва, че любовта в тях се е намалила. Почнат ли да живеят, това показва, че любовта им се е увеличила. Следователно, от увеличаване на любовта, увеличава се и животът. От намаляването на любовта, намалява се и животът. Отношението между живота и любовта е правопропорционално.

Съвременните хора мислят, че трябва да работят, да живеят, но всичко това да става по изкуствен начин, вън от любовта. Не, така не може да се живее. Вън от любовта живот не съществува. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Днес хората се питат: „Ти имаш ли вяра?“ Не, питайте се имате ли любов. Не, вярата е в зависимост от любовта. Колкото повече любов имаш, толкова повече вяра ще имаш. Колкото повече вяра имаш, толкова повече надежда ще имаш. Колкото по-малко вяра имаш, толкова по-малко надежда ще имаш. И колкото по-малко любов имаш, толкова по-малко вяра ще имаш. Следователно, любовта усилва и намалява вярата и надеждата в човека. Ако любовта се намалява, всички неща, които съществуват у нас органически, също се намаляват. Щом любовта се намалява, с нея заедно се намаляват и очите на човека, веждите, устата, брадата, се изопачават. Брадата полягва, както в животните. Когато любовта изчезне, човек става на каша. Тогава иде смъртта. Смъртта иде за това, за да покаже на човека, че той трябва да се върне в Божественото училище. Този човек се е заблудил, изгубил си е първоначалните си учебници. Като отиде в другия свят, ще му кажат, че на земята той не може да расте и да се развива без любов. Растенето е процес, свързан с любовта. Той зависи от любовта. Когато растенето на човека спре, това показва, че любовта му е спряла. Човек расте през целия си живот. Страданието е пак растене. Защо страда човек? Защото е започнал да

расте. Ще обясня тази идея със следния пример. Една майка има две малки деца. Тя ги туря в люлка да растат заедно. Първата година те си живеят братски. Втората година, като порастват, люлката им става малка. Третата, четвъртата година, люлката им става още по-малка. Те започват да се ритат, плачат, страдат – тясно им е в люлката. Тази люлка едва може да побере едното, а какво остава за второто. Какво трябва да направи майката? Тя трябва да извади тия деца вън от люлката, да ги остави свободно да се развиват. Кой е виновен в този случай? Люлката не е виновна, майката също не е виновна и децата не са виновни. При тези условия процесът на растенето е невъзможен. Двете деца трябва да излязат вън от люлката, а люлката да остане за малките деца. За двете деца, които са израснали вече, трябва една голяма кола. Това е научната страна на страданието. Кажете ли, че сте стеснени, ще знаете, че сте в люлката. – „Ама не можем да се търпим." В люлката сте още. В люлката не може да има търпение. Излезте вън от люлката. Яйцата на птичката се събират в нейното гнездо, но щом се излюпят, щом малките започват да растат, гнездото им става малко. И тогава, малките птиченца, искат, не искат, трябва да напуснат гнездото и да излязат навън. Съвременните хора страдат от фикс идеи, че старите идеи, които са измътили, които са израсли вече, не могат да се събират в старите гнезда, в любимите им люлки. Вие трябва да напуснете вече любимите си люлки. Ще бъде смешно старият 90 годишен старец да лежи в люлката си и да го носят. Ще бъде смешно майката да носи на ръце, като малко дете, този стар дядо и да му пее. Ние не трябва да останем за винаги деца, да ни люлеят в люлките. Не е въпрос и до брадите на мъжете. Мъжете носят бради, но това е временна необходимост. Нали знаете, че актьорите на сцената лесно си правят бради. Гледате един млад момък в половин час отгоре става стар, 60 годишен човек, с брада. Като свърши представлението, той маха брадата си и става пак млад. Това, което сега става на сцената е чудесии. Не се заблуждавайте с вашите бради, с вашите бели косми или с това, че устните ви посинели и че сте болни. Не се заблуждавайте и с вашите хлътнали очи и изсъхнали ръце. Съвременните хора водят един изкуствен живот, като този на гайдата. Когато овцата на някой овчар умре, той одере кожата ѝ и направи от нея гайда, с която свири. Той ту я надува, ту я свива. Аз бих предпочел да ми пее едно живо агне, отколкото да ми свири една гайда. В агнето има живот, а какво особено може да свири един гайдарджия? Има гайдарджии, които свирят добре, но има и такива, които и без никаква гайда свирят така добре, че подражават на гайдата. Какво ще кажете за вантрелозите, които свирят със стомаха си? Те пеят, а гласът им излиза от стомаха.

„Не може да се служи на двама господари." Това значи: не можем едновременно да служим и на старото и на младото. Старото и младото са

несъвместими неща. Не можем да служим на старите си погрешки, не можем да служим и на нашите нови добродетели. Това са двама господари. Ние трябва да се освободим от старите си господари, трябва да се освободим от нашите стари погрешки. Ние трябва да дойдем в съгласие с нашите настоящи добродетели. С този стих, Христос е развил един предмет, който хората на Неговото време не са могли да разберат. Ако биха могли да го разберат, те щяха да приемат Неговото учение. Те казваха, че това учение не е за техните времена. И днес, когато се проповядва на хората за любовта, те казват, че имат тази любов. Аз наричам любов онази сила, която примирява всички противоречия и умствени, и духовни, и физически. Аз наричам истински огън онзи, който разтопява всички метали, даже и [пръстта]. В този огън и камъните се топят – той всичко топи и пречиства. Следователно, любовта е онази сила в света, която носи в себе си този огън, който разтопява и най-твърдите вещества у нас и ни измъчват. Мислите, чувствата, желанията и постъпките са в човека, които го измъчват. Казва някой, че му е тъмно. Тъмнината не е нищо друго, освен сгъстяване на твърдата материя. А гъстата, твърдата материя хвърля сенки. Знаете ли, каква сянка хвърля нашата земя в пространството? Ако вие сте на месечината, когато земята се изпречи между слънцето и месечината, тогава става такова голямо затъмнение, че нищо не се вижда. Затъмнението е по-голямо от това, което става на земята. Казвам: Вие имате в себе си един стремеж да бъдете свободни. Сега аз не искам да ви говоря за онова, което вие знаете, но казвам: Не губете вяра в себе си. Вие очаквате да дойде някой в света да ви спаси. Кой е онзи, който ще ви спаси? Кой спасява света? Слънцето спасява света. Ако един ден слънцето престане да грее, знаете ли какво ще стане със света? Всичко ще заглъхне: всяка мисъл, всички чувства ще заглъхнат. В света няма да има нито хляб, нито вода. Значи светлината, която иде от слънцето, поддържа целия живот. Вие не трябва да имате онова схващане за слънцето, каквото мнозина имат. Те казват, че слънцето е запален огън и нищо повече. Не е така. Зад онзи, който вечер носи запалена свещ, седи едно разумно същество. Следователно, разумна е тази светлина. Значи, светлината, която слънцето изпраща, е разумна. Тя изтича от неговия ум, от неговия дух. Ако хората разбираха онези велики блага, които се крият в слънцето, те биха ги използвали ги използвали за своето здраве. Днес има много болни и нещастни, които, ако знаеха, как да се ползват от светлината на слънцето, щяха да бъдат здрави и щастливи. Онези, които се чувстват болни, отпаднали духом, обезсърчени, отчаяни, готови да се самоубият, могат да се печат на слънцето и състоянието им ще се измени. Но те трябва да знаят как и кога да се излагат на слънчевите лъчи. Понякога много малка причина е в състояние да изкара човека от равновесието му. Вие сте вложили 500 хиляди лева в една банка, но по едно време излезе едно лъжливо съобщение, че тази банка е фалирала. Имаше

една голяма банка в Русе, банка Гирдап. Представете си, че сте вложили парите си в тази банка и чуете, че тази банка фалирала. Вие ще се отчаяте и ще кажете, че всичко вече е свършено. Казвате: „Нищо вече не ми остава, освен да си тегля куршума." Не, вие трябва да проверите, да видите дали наистина банката е пропаднала. Като проверите, виждате, че банката не е пропаднала. Следователно, сутрин като изгрява слънцето, обърнете лявата си страна към него да ви огрее. После ще обърнете дясната си страна, след това гърдите, гърба и ще кажете: „Господи, благодаря Ти, че си създал добре света. Искам да бъда разумен, за разбирам Твоите пътища и да живея заради Тебе. Сега аз се връщам към Тебе, както онези, които ядоха и пиха, но нищо не разбраха от този живот." Всеки човек трябва да се върне от пътя на своето отклонение.

От всички хора се изисква да се съединят чрез любовта с Бога. Само когато Бог дойде да работи във вас, всички ваши копнежи, които седят дълбоко скрити във вашата душа, ще можете да ги реализирате и да придобиете щастието, което търсите. Този е начинът, по който можете да постигнете всичко, каквото желаете. За да постигнете всичко, вие трябва да разберете, че Бог живее във вас и вие в Него. Не можете ли да разберете това, вашите мисли, желания и постъпки ще останат нереализирани. Няма по-страшно за човека от това, да остане излъган във всичко онова, към което се е стремял. Знаете ли, какво нещо е да отидете в дома на един ваш приятел с всичкото си доверие и той да ви предаде на вашия неприятел или враг? Юда предаде Учителя си само за 30 сребърника. По-добре беше да не се е раждал, отколкото да извърши това предателство. Ако вие при най-малката мъчнотия не можете да издържите и продадете онова хубаво в себе си, не мязате ли на Юда Искариотски. Ако при най-малката мъчнотия ти си готов да продадеш онова красиво, свещено чувство в себе си за 30 сребърника, не си ли Юда Искариотски? Значи Бог, който е мислил за теб милиони години и ти е дал всичкото си благоволение, а ти си неблагодарен за всичко това и не си готов да се изплатиш, това не е ли Юда Искариотски в теб? При това положение, дето и да бъдеш, каквото и да правиш, нищо няма да постигнеш, нищо няма да придобиеш. Съвременните хора искат да се налагат, да стават нещата по тяхна воля. В това отношение те мязат на своенравни деца. Те казват, защо светът е така създаден, защо нещата стават така и така и т.н. Не, свий ръката си на юмрук и кажи: „Господи, искам да бъда една чешма, да имам мекотата на водата." Всичко хубаво и красиво седи в мекотата. Който има мекота е по-силен и от най-грубия човек. Водата е по-силна и от твърдите канари. Тя и тях изкопава. В света няма по-мощна сила от водата; в света няма по-мощна сила от топлината; в света няма по-мощна сила от светлината; в света няма по-мощна сила от любовта. Човек трябва да има с какво да работи. Някой казва, че няма какво да прави. Как да няма какво да прави?

Първо ще възлюбиш водата. Ще отидеш при водата и ще ѝ кажеш: „Сестрице, водице, моля те да ме научиш да стана мекичък. Ти така се приспособяваш, че дето и да отидеш, все хората търсиш; ако някъде те оцапат, ти пак си весела, на никого не се оплакваш. Като се оцапаш тук отидеш, там отидеш, изчистиш се и пак си чиста, пак си весела.“ Тя влезе в човека, [изцапа се … пак излезеш и си чиста] Тя навсякъде е добре дошла. Не трябва ли да знаете и да изучите, какво богатство крие водата, въздуха и светлината в себе си? Всичко това, човек трябва да оцени, да разбере какво богатство му е дадено. Всички хора имат уста, но знаят ли какво богатство крие тя в себе си? Чрез устата човек може да опита най-сладките неща в света. Единственото нещо, чрез което ние можем да оценим сладките неща, които Бог е създал, това е устата. Знаете ли, какво богатство представят човешките уши? Единственото нещо, чрез което човек може да схваща онази вътрешна музикалност, онези тонове, това са ушите на човека. С очите си пък можете да схванете онази красота в природата, онези хубави краски. Нито устата, нито носът могат да схванат онова, което очите схващат. Казвам: Големи богатства са дадени на човека, които той не оценява. Като не оценявате благата, които Бог ви е дал, мнозина казват: „Какво ни е дал Господ?“ Че какво по-голямо благо искате от носа, с който се възприемат всички най-приятни благоухания в природата? Какво по-голямо благо искате от езика, с който вкусвате всички блага в живота? Какво по-голямо благо искате от ушите, с които възприемате звуковете и най-красивите тонове? Какво по-голямо благо за човека от неговите очи, с които той вижда красотите на света? Защо човек да не е благодарен за всичкото това благо, което му е дадено? Защо човек да не благодари за това, което има днес и до което е достигнал? Ще кажеш на баща си и на майка си, че благодариш за всичко, което ти е дадено. Адам не можа да прецени това, което му беше дадено, вследствие на което излезе от рая. Ние трябва да се върнем към Първата Причина на нещата и да благодарим за всички блага, които ни е дала. Ние трябва да събудим в себе си едно благодарно сърце, един благодарен ум, една благодарна душа и един благодарен дух. Ние трябва да възвисим душата си към Бога и да Му благодарим. Не само да благодарим, но да потекат всички тези благословения през пръстите ни, през ръцете ни. Ние трябва да дигнем ръцете си над ушите, над очите да възприемем тия радиоактивни лъчи, които слънцето носи и да носим тази светлина навсякъде по света.

Та казвам: Не вярвайте на онези заблуждения, в които досега сте живели да мислите, че сте роби на греха, че нищо нямате в себе си и тепърва трябва да ви освобождават. Вие сте наследници на Царството Божие. Бог ви е дал всички благословения. Идете да търсите наследството, което баща ви е оставил. Доста тези лъжи, които досега сте имали. Хвърлете тези лъжи вън от себе си и кажете: „Не вярвам вече в никакви лъжи!“ Отречете се от

лъжата и кажете в себе си: „В никаква лъжа не вярвам вече." Помнете, че новото учение изисква от човека следното нещо: „Никой да не лъже себе си. Никой да не лъже ближния си. Никой да не лъже Бога." Това са трите положения, които новото учение изисква от вас. Никой да не лъже народа си, никой да не лъже свещеника, никой да не лъже учителя си, съдията си и т.н. Но и съдията, свещеникът, учителят да не лъжат нито себе си, нито другите. И господари и слуги, и военни, никой никого да не лъже. Отсега нататък никъде никаква лъжа не се позволява. Никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Навсякъде да се говори истината. Има един стих в Евангелието, който казва: „Да се възлюбим един друг." Един човек отивал само по един път в годината на църква и то когато наближавала да се свърши литургията. Като влизал в църква, той оставал всякога на последно място и всякога чувал от свещеника все едно и също изречение: „Да се възлюбим един друг." Казвам: Онзи, който влиза и онзи, който излиза да бъдат без лъжа и да живеят по любов. Аз съм за това нещо: излизаш ли или влизаш в църквата, без лъжа да излизаш и без лъжа да влизаш. И който слуша Словото Божие да се не лъже, и който Го проповядва да не лъже, че достатъчно е само човек да вярва в Бога, за да се спаси. Не само на думи да остане това, но всеки да си каже на себе си: „От сега нататък като влизам в себе си и като излизам от себе си винаги да говоря само истината. Никаква лъжа де не допущам в себе си." Сега аз говоря за белите лъжи. Някой казва: „Ще се пошегувам малко." Никаква шега. Ако иска да се шегува, човек може със себе си да се шегува и с най-деликатна шега. Вие можете ли да кажете една деликатна лъжа? Един турски султан казал на един ходжа: „Кажи ми една лъжа." – „Султан ефенди, нямам големи лъжи, няма какво да ти кажа. Ако искаш да ти кажа една малка лъжа, трябват ми затова такъми." – „Колко ти трябва за тия такъми?" – „250 лири." – „Ето и това ще имаш." Султанът изпратил с един от своите домакини 250 лири да търси такъми за лъжата. Ходжата ходил ден-два из града да търси такъми, но не намерил. Тогава той се явил пред султана и му казал: „Не намерих никакви такъми. Това беше последната лъжа, която измислих. Лъжата може и без такъми. За да взема парите, ти казах тази лъжа." Султанът му казал: „Аферим джоджун!" Той му казал аферим, защото измислил, че за лъжата са нужни такъми. Не може да се слугува на лъжата. Защо? Защото, когато лъжата дойде, първата ѝ работа е да те уволни. Тя ще ти вземе всичко, каквото си спечелил и ще те остави гол-голеничък. И най-вярно да служиш при такъв господар, той ще ти вземе всичко и ще те изпрати навън, без да ти даде нещо за труда. Защо трябва да служиш на такъв господар? Ако пък служиш на закона на любовта, този господар ще ти даде всичко. Който служи на любовта, той ще има една особена осанка на телосложението си, едно красиво лице. Той ще има най-малко свободен билет да се разходи из слънчевата система. Той ще може да се разходи до слънцето, до Венера, до Марс, до Юпитер,

до Сатурн, до месечината и да се върне назад. Малко ли е това пътешествие? Ти ще пътуваш най-малко сто години с голяма бързина и после ще се върнеш назад. Ако живееш на всяка планета по десет години, трябват ти най-малко 120 години и след това ще се върнеш на земята, ще знаеш какво има на другите светове. Сега, като ме слушате да говоря така, бихте ли ми повярвали? Най-малко ще кажете, че е една хубава измислица. Ще кажете, че това, което съм измислил, не може да се побере в човешкия ум. Щом не вярвате, това не може да се проповядва. Като не вярвате, аз мога да ви кажа, че съм ходил в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Япония, в Китай, в Индия. Като кажа това, вие ще намерите, че е възможно да съм обиколил земята. Обаче, ако си позволя да кажа, че съм ходил до месечината, ще кажете, че дъската ми е мръднала. Защо? Защото до месечината никой досега не е ходил. Кой от сегашните учени е ходил на месечината? Никой не е ходил. Следователно, при сегашните условия, при които живеем, пътят ни до месечината е затворен. По друг начин може да се отиде, но не по физически. Окултистите поддържат, че когато човек се освободи от физическото си тяло, той може да отиде на другия свят, на месечината с астралното си тяло. Това можете да проверите. Сега не може да се говори за неща, които не сме проверили. Същественото е, че за да се отиде на месечината, човек трябва да я обича. Ако я обича, тя ще привлече, сама ще му плати билет до нея и назад. Същото се отнася и до слънцето. Ако обича слънцето, човек може да отиде и до него. Но до днес това е невъзможно, защото, според учените, там има температура най-малко около шест хиляди градуса. Ако човек тръгне с това тяло, което днес има, като наближи до високата температура, веднага ще се върне назад, не може да издържи. Обаче, ако човек има един билет от любовта на слънцето, той може да отиде там, без да се страхува от високата температура. Жителите на слънцето ще го приемат добре, ще го разходят, ще види колко добре може да се живее там. Сега аз не ви казвам да вярвате. Считайте това като една измислена приказка. Ако вярвате, хората ще ви сметнат за побъркан. За вътрешната температура на слънцето има различни научни данни. Едни поддържат, че температурата отвътре е около 50 милиона, а външно – шест хиляди градуса. Това е интензивна енергия, която преобразява нещата. Тази енергия постепенно се намалява и то пропорционално на разстоянието. Като дойде до земята, тя се намалява до 37 градуса. Тази е температурата, която хората на земята могат да издържат. Ако това напрежение стане по-голямо, то може да ни разруши. Значи, разумните същества са предвидели, колко градуса можем да издържим. Сега има две мнения на учените: едни поддържат, че земята се отдалечава от слънцето, а други поддържат, че земята се приближава към слънцето. Ще дойде време, когато всички планети на слънцето ще се съберат на едно място. Те ще решават, как да се създаде един нов свят и след това всяка планета ще се отдалечи и ще отиде в своята посока. Тогава

земята ще ходи на гости на всички планети. Жителите, които ще живеят на земята по това време ще бъдат приспособени да издържат на високата температура на тия планети, специално на слънцето. Един ден цялата слънчева система ще мине през огън за да се пречисти. Тогава от греховете на хората няма да остане нищо. Греховете на сегашните хора зависят от особения състав на материята, в която те живеят. Тази материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои по особен начин. Тогава грехът ще бъде невъзможен, понеже няма да има такава материя, която да го създава. Веществото ще бъде устойчиво. Тогава ще дойде истинският живот. Тогава ще имате приятели, които ви обичат и които вие ще обичате. Тогава ще видите, какво значи неземна красота. Тогава ще видите красиви светове пред себе си, с красиви извори и планини, с красиви растения. Тогава ще видите ония извори, от които са се образували океаните. Това е Божественият свят. Ще видите тогава, че съществува една нова земя, която хората не познават, но на която първоначално са живели. Тя се нарича обитаема земя, но не е тази, която вие знаете. В тази земя се намират 12-те извора, от които са излезли другите извори на живота. Тогава вие ще видите кристалните извори на безсмъртието, отдето излиза животът. Там ще видите, че самата вода е създала материалния живот. Там ще видите по какъв начин е създаден света. Това ще стане в бъдеще. Всичко това може да ви се открие само ако имате любов към Бога. Не е въпрос за добрия живот. Не, само любовта спасява хората. Без любов спасение в света не съществува. С доброто човек не се спасява. Доброто е резултат на любовта. В света трябва да влезе любовта и да почне да работи във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички духове. Любовта трябва да започне да работи навсякъде. За това време именно е казано в Писанието: „Ще се вселя в тях и те ще ми станат народ.“ Тогава аз ще им се изявя и всеки ще живее в спокойствие и ще се учи на всичко онова, което той иска. Тогава вие ще следвате в най-добрите университети, дето ще следвате музика, художество, изкуство и различните науки. Ще имате най-хубавите дрехи за обличане. Тогава ще имате най-хубавите цветове, които обичате.

„На двама господари не може да се служи.“ Това значи: не може да се служи едновременно на любовта и на безлюбието. Ако служиш на безлюбието, ще намериш господаря на смъртта. Ако служиш на любовта, ще намериш господаря на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен да позная тебе, Единного Истинного Бога.“ Това е законът на любовта. В закона на любовта ти ще намериш Онзи, чрез когото можеш да постигнеш всичко. Това трябва да проповядвате в света. Но първото нещо: Изключете лъжата от себе си. Казвам ви, че тази година не се позволява никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Ще знаете: никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Дойде ли някой при вас и ви

говори лъжливи работи, вие ще си кажете в себе си: никаква лъжа. Когато някой ви лъже, не постъпвайте по стар начин да му казвате, как смее да ви лъже, но кажете му: „Братко, много сладко ми говориш. Пък като те слушам виждам, виждам, че ти вярваш в неща, в които никой не може вярва.“ Досега никой човек в света не е повярвал в лъжата. Пък и този, който лъже и той си знае, че не говори истината. Някой счупил един прозорец и като го питат, кой е счупил прозореца, той казва, че не знае. Всъщност единственият човек, който знае истината по този въпрос е той, самият. Той минава за много скромен човек, не иска да се препоръчва за знаещ. Затова той казва, че не знае, кой е счупил прозореца. Той минава за невежа, защото не иска да хвърли петно върху своя приятел в себе си да му каже, че е направил една погрешка. Като ме питат мен, кой е счупил прозореца, аз ще кажа, че аз съм го счупил. Аз не искам да хвърлят вината върху моя приятел. Затова и на вас казвам: „Не хвърляйте вашите погрешки върху Бога.“ Време е когато трябва да съзнаем своите погрешки и да ги изправим. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите в своя живот. Когато поправите една ваша погрешка, вие отваряте врата на любовта и любовта потича през вас. Погрешките запушват вашата канализация и любовта не може да тече през нея. Ето защо, направите ли една погрешка, изправете я, за да изчистите канализацията си, през която любовта протича. Любовта е закон на постижения. Защо ще живеете на земята, ако не можете да постигнете онова, което Бог ни е дал? Всеки трябва да бъде радостен, да има мир в себе си, да живее добър, сносен живот. И тогава, като ставате сутрин, ще ви е добре. Като ядете хляба си, като пиете водата си, като дишате чистия въздух, като живеете добре, като ходите между хората, ще се чувствате добре. И тогава всички хора ще съзнават, че между тях има нещо, което ги свързва. Сега превеждам стиха: „Това е живот вечен…“ Това е животът вечен, да позная, че само чрез закона на любовта ще намеря пътя, по който ще дойде въздигането на вашата душа и освобождаването ѝ от всички несгоди, които имате. Можете да правите опити, колкото искате и каквито искате, но ще разберете, че истинското освобождаване иде от любовта. Само това освобождаване осмисля живота. Затова, именно, към него трябва да се стремите.

Казвам: Много пътища сте опитали, опитайте и пътя на любовта. Вие сте го опитали вече. Аз желая, като отидете при Господа да се молите малко по друг начин. Ако аз бях на ваше място, ето как щях да се моля. Аз щях да се моля така: „Господи, искам да съм съвършен, че като изпълня Твоята воля, Ти да се развеселиш, а пък аз да стана радостен.“ Аз искам да се зарадвам, че съм направил нещо, от което Бог се развеселил. Аз искам да бъда съвършен, за да изпълня волята Божия без погрешки. И тогава Бог ще се развесели, а аз ще бъда радостен. Това е, което пожелавам на всички.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Четиринайста неделна беседа от Учителя,
държана на 22 януари 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_01_25 Увеличете светлината и топлината
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

УВЕЛИЧЕТЕ СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА

Сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва
„В начало бе Словото“

УПРАЖНЕНИЕ.

Може да ми зададете един въпрос. Какво се постига с това упражнение? Ако вярваш, всичко се постига. Но думата „всичко“ не е абсолютна. Всичко се постига, но специфично какво се постига? Постига[т] се две неща: че от ляво на дясно, лявата ръка е свързана с дясната страна. Значи, като прекараш ръката си, регулираш ония енергии, които слизат от мозъка. Значи помагаме на мозъка. С лявата ръка помагаме на сърцето, а с дясната помагаме на ума. Ние сме регулирали донякъде отношенията между мислите и чувствата. Когато човек мисли и чувствува се подпушва, човек се намира в особено неразположение, състояние на [не]разположение. Има едно неразположение, на което вие не можете да дадете отчет. Вярваш и пак си неразположен. Вярваш, че ще се разболееш. То е потенциално състояние. Вярваш, че в живота нищо няма да сполучиш. Това не е вяра. Това е отрицателна вяра. Вярваш, че всичко, което имаш ще ти го вземат. Какво ще се научиш? Ще оценяваш нещата. След като изгубите нещо, вие ще се научите да го оценявате. Имате онзи навик, понеже майка ви работи заради вас, когато сте се раждали майка ви е работила. Тя е събрала храната на своите гърди и ти кажеш: „Мамо, дай“, и каквото ви трябва го вземате. Туй нещо и досега го помните и вие искате нещата лесно да станат, както на майчините гърди. Казвате: „Мамо, дай!“ Никак не мислите как става туй. Онази майка, за да приготви туй мляко, знаете ли колко време ѝ взело? Най-малко 20 години тя се е занимавала. Тя мислила 20 години, че като се оженила, само за млякото, да роди едно дете, как ще му приготви храната. Не изведнъж туй да стане, на 20 години тя е мислила в своето подсъзнание. Някои от вас сега искате да станете благоугодни на Господа. За да бъде благоугодно детето на майка си, какво трябва да бъде? Ако всяка вечер плаче, хленчи това дете, майката не може да спи. Най-първо майката има много голяма любов към детето. Най-после казва: „Храна му дадох, окъпах го, завих го, хубава дреха му турих. Какво има, какво иска? Постоянно плаче. Все ще трябва да има нещо.“ Вие сега трябва да разсъждавате. Вие сега разсъждавате за някои обикновени работи.

Обикновените работи в живота са преходни. Имаш едно неразположение, то е обикновено състояние. Ама те боли крака – нищо не значи. Нищо не значи. Какво означава? Изпитват те. Какво знание имаш? Досега никак не си мислил за крака. Сега ще помислиш. Боли те крака, че не може да ходиш. „Боли ме, на Витоша не мога да ида.“ Оценяваш ползата, която допринася. Заболи те ръката, не може да работиш. В болката, по един принудителен начин, вас ви заставят да оценявате това, което имате. Казвам: Вие искате в живота всичко да ви е наредено. Вие отивате в училище, но всичко да ви е наредено. Учителите, които преподават, няма да наредят всичко заради вас, те няма да учат заради вас. Пособия, книги няма да носят заради вас. В старо време децата носеха торби и в торбата хлебец турен и пособия за учене.

Сега казвам, тази година трябва да я използвате. Как да се използува? Никаква стара дреха няма да носите. Никаква стара шапка няма да носите. Никакви стари обуща няма да носите. Всичко ново. Никакви стари навици, привички. През тази година всичко ново да бъде. Вие започвате новата година пак със старите навици. Ставате сутрин, погледнете се, казвате: „Остарял съм, да бях млад сега.“ Какво щяхте да направите ако бяхте млад? Какъвто сте били като млад, такъв сте и като стар. Една семка, както е в началото, такава е и в дървото. Всяка една семка придобива нещо. Хиляди пъти, като се посажда, изниква. Тя се учи в училището. Следователно, от светлината, от топлината, от влагата в едно съществувание придобива нещо, което изменя нейното естество, или подобрява, или влошава. Всички, които се занимават със земледелие и градинарство, знаят, че може да подобрят някои видове породи, някои видове растения може да ги подобрят. Ако ги поставят в една бедна почва, може същите растения да вегетират. Вие казвате: „Остарял съм.“ Колко години се изисква човек да остарее? Старият какво има? Българска ли е думата „стар“? Казваш: „Стар съм.“ Стар на английски значи звезда. Звезда си станал, светиш, какво лошо има в това? Остарял си, значи в звездата си влязъл. Звезда станал, че краката му не държат. Щом си стар, радвай се, че звезда си станал, просветнал си.

Сега всички имате възгледи, които не са прави. Аз виждам на някои от вас чувствата са подтиснати. Най-първо не си държите устата както трябва. Някои стоят с отворени уста. Няма да подтискате чувствата си и ума си, няма да подтискате. То е престъпление. Бог не обича да бъдете с подтиснати чувства и мисли. Бог не обича да бъдете с подтиснати постъпки. Всеки един човек трябва да бъде свободен да изяви своята мисъл, понеже в тази мисъл се проявява Божията Сила. Ние можем да подтискаме, когато Бог иска да извърши някаква работа. Ти не се подчиняваш. Седиш с особен характер. Занят си с друга работа. Казва:

„Хайде да видим, без мене какво ще направите?“ Какво ще направят? Ще го занесат, ще го изменят. Като му дават наставления, ще задигнат целия човек, да го занесат в Божествената работилница, да видят какво му липсва. Ще те разглобят, ще видят къде е погрешката, ще те поправят и пак ще те пратят на земята да свириш. Ако не искаш – пак наново в работилницата. Ако мислите, че вие сте свободни, вие се заблуждавате. Колко пъти ще ходите в работилницата, колко пъти ще бъдете разглобявани!? Ако идете в оня свят, ще ви посрещнат и ще ви попитат: „Откъде идете?“ – „От България.“ – „Доста приятели имаме в България. Еди-кой си познавате ли го? Петко Стоянов, познавате ли го?“ – „Не го познавам. Много Петко Стояновци има.“ В България трябва да познавате всичките добри хора. Вие мислите, че всичките добри хора живеят на Изгрева. Вие казвате, че ние живеем на Изгрева. Ами другите хора къде живеят? Всичките хора живеят на Изгрева. По цялото полушарие хората живеят на Изгрева. Някой път, като изгрее слънцето, може да виждат, а някои недовиждат. Вие сте подтиснали чувствата и имате особено мнение. За малки работи се смущавате. Малко момиченце на 18 години не знае мома ли е или е момиче? Не зная, но отнякъде на държавата ми пише, казва: „Учителю, баща ми е религиозен, ходи по селата да проповядва Словото Божие, но нищо не ми донася. Той даром работи за Господа и като се върне казва: Нали трябва да работите и вие? Майка ни [работи], за да ни издържа.“ Казва, че има сестриче и братче, тя била перачка в Бургас и вземала по 20 лева, и с туй трябвало да плаща и кирия, трябвало да плаща 200 лева, но не може да се изплати всичко. Най-после си казва: „Баща ми трябва да работи.“ Казва: „Отидох в Сливен, намерих една работа“, но не ѝ достига, зимно време с много тънка дреха [е]. Казва: „Може ли да ми помогнете да имам една горна дреха, за да мога да ходя на работа?“ Трябва ѝ връхна дреха. Не само дреха, но и удобства. Иска да работи, да има горна дреха. Казва, че свършила 6 клас. „Искам да довърша образованието си, искам да работя.“ Иска и непременно да довърши 7 клас. Много работи иска. Но засега тя се хванала за връхната дреха. Казва: „Ако можеш да ми помогнеш, помогни ми! Ако не можеш, то поне отговори ми да се насърча.“ Като не мога да ѝ помогна, пак да ѝ кажа. Казва: „Като ми пишеш, ще се насърча, но дано ми помогнеш.“ Питам: Ако вие пишете писмо на Господа, какво ще пишете? Казвам, тя се излага добре. Трябваше да донеса писмото ѝ. Вие как ще напишете писмото? Да се не подтиска никой. Няма какво да подтискате ума си, няма какво да подтискате сърцето си, няма какво да подтискате волята си. Другите отвън може да подтискат ума си, то е друг въпрос. Може отвън да подтискате сърцето си, но ти, като човек, нямаш право да подтискаш, понеже всичкото, твоето бъдеще зависи от ума ти и всичкото твое бъдеще зависи от сърцето и от волята ти. Ти, като подтискаш волята си, като подтискаш ума си, като подтискаш сърцето си, какво ще добиеш? Нищо няма да добиеш. Вие сте

един господар, на който умът, сърцето и волята са слуги. Като подтискаш тия тримата ваши добри слуги, един ден, ако ви напусне и сърцето, умът и волята, къде ще остане господарят? На какво ще разчитате тогава? Ако ви напусне умът, сърцето и волята, на какво ще разчитате? Няма на какво да разчитате. Благодарете на Бога, че ви е дал тези неща. Кажете: Най-слабият човек има гениалност, която имат млекопитающите. Даже най-глупавото дете седи по-горе от всичките придобивки на млекопитающите. Детето съдържа много по-големи дарби в себе си, отколкото тези културни млекопитающи. То съдържа повече. Сега се задава въпроса: „Какво трябва да правим?“ Дайте светлина на вашия ум. Вие може да доставите светлина на вашия ум, материал, значи да доставим. Искате да мислите. Имате някоя болка. Попитайте вашият ум, какво трябва да правите. Той ще ви каже: „Или дайте топлина на вашето сърце.“ Сега се задава въпроса: „Откъде ще вземем тази топлина?“ Отвън. Ще отворите кепенците. От вас се изисква само да отворите кепенците. Умът има знание. Той е майстор да обработва светлината. Той щом я хване, и я турга на работа. Умът знае да кондензира светлината, от нея всичко може да направи. Вие живеете със старите идеи, а искате да знаете какво мисли Господ заради вас. Господ е създал целия свят. Има да мисли за безброй неща. Какво мисли заради вас? Той може да хвърли един бегъл поглед върху вас и веднага схваща какво правите вие. Щом забележи, какво правите, Той не мисли. Можете да кажете, че нямате обуща, нямате шапка, нямате дреха. Казвате: „Господ мисли ли?“ Че Той, като ви изпрати из райската градина, Той ви тури кожена дреха, направи ви дреха и ви изпрати вън от рая. Де ви са кожените дрехи, които ви даде? Кожени дрехи ви даде. Вие сега се делите. Има един дележ: с очи, без очи, слепи. Другите, които виждат, как ги наричаме? При слепият човек, питаха учениците Христа: „Той ли е съгрешил, че сляп се е родил или баща му и майка му?“ Христос казва: „Нито той е съгрешил, нито баща му, нито майка му, но за да се яви Славата Божия.“ Когато се помина Лазар казва: „Нашият брат Лазар заспа. Приятно ми е, че не бях там.“ Да прояви онова, което Христос имаше. Ако беше Христос там, Лазар [не] щеше да умре. Като не беше там – умря. Какво трябваше да направи? И всички гледат какво ще направи. Казва една от сестрите на Лазаря: „Учителю, ако беше тук, не щеше да умре брат ми.“ Христос се разплака. Казват: „Виж колко го е обичал. Не можеше ли Той да направи да не умре?“ Христос казва да отворят гроба. Казват Му: „От 4 деня как е в гроба.“ И като отварят, Той казва: „Лазаре, излез вън!“ И Лазар излиза. Съвременните хора, какво ще кажат? Те казват: „Вие не вярвайте.“ Ще кажат, че те са се надумали. Лазар се е надумал, че ще умре и искали да завладеят света. Какво ще направите с тази мисъл, ако проникне? Ако Лазар се е престорил, започва да ти се вижда, че не е никакво чудо това. Сега подобна една мисъл вие вярвате, че като умрете ще идете в оня свят. Държите я. Влезе една мисъл един ден:

„Ами ако умра и всичко се свърши? Ако няма никакъв живот, тогава всичко е напразно.“ Може да дойде такава мисъл във вас. Как ще се освободите от тази мисъл? Там дето има вяра и там дето има съмнение, там има реалност. Ти за туй, което не съществува, не може да имаш нито положителна, нито отрицателна мисъл. Ти не може да го твърдиш, нито да го отричаш. Щом нещата ги твърдиш и ги отричаш, има една реалност, която съответствува на това, което отричаш и което твърдиш. Казвате: „Има Господ – няма Господ.“ Значи, когато сме в светлината, ние виждаме Бога, а когато сме в тъмнината не Го виждаме. Един човек не е при нас, не го виждаме. Това не показва, че той не съществува. Няма светлина да го видим. Онези, които разсъждават, казват: „Аз не съм го видял.“ Видимите неща са много малко. Това, което ние виждаме е малко. Има хора, които казват: „Аз не вярвам. Аз съм човек обективен. Аз обичам нещата, които съм ги проверил. Което виждам, туй вярвам.“ Ти четеше история, вярваш. Говориш за Сократа, ти Сократа виждал ли си? Ти не си го виждал и пак вярваш. Ти не си виждал Платона и пак вярваш. Отде-накъде вярваш? Нали казваш, че туй, което не си видял не вярваш? Защо ще вярваш? Казваш: „Аз съм обективен.“ Аз извиквам Сократа. Сократ де е? Историята е писана. Извиквам Сократа и той дойде. Преди 2000 години живял, той казва: „Живях в Гърция, философ бях.“ Историята аз я проверявам. Ще дойде съмнението, ще кажете: „Искат да ни занимават се с празни работи. Сократа е живял преди две хиляди години, ще го повика. То е невъзможно.“ Съгласен съм, защо ще вярваш? Ако е невъзможно да викаш Сократа, невъзможно е той да е жив. Как ще ме убедите, че е жив? Ако еди-кой си писал. Надумали са се тия историци, за да печелят пари. Никакъв Сократ не е живял. Питам: Ако аз отрека Сократа, какво ще добия? Аз разсъждавам обективно. Ако аз отрека светлината, ще изгубя, защото аз твърдя, че Сократ е живял. Аз прибавям нещо. Сократ е една реалност, излиза нещо от него. Негови изречения, негови мисли има. Следователно, Христос казва: „Думите, които Аз ви говоря, са плът и кръв.“ Някой казва: „Дали Христос е жив?“ Думите, които Христос е казал, това е Христос. Ако тия, думите възприемете, ще опитате реалността. Сега вие мислите дали Господ мисли заради вас или не. Че ако Господ не мисли заради вас, вие не щяхте да бъдете тука. Понеже Той мисли, вие живеете, ходите. Благодарение на Неговата мисъл всички блага имате. На какво се дължи нашето недоволство? – Изгубили сте вашите отношения към Бога. Дотогава, докато не обичаш един предмет… Една книга обичаш, намираш нещо, четеш тази книга, приятно ти е. Щом започнеш да мислиш, че не съдържа нещо важно – станеш небрежен към книгата. Имате едно чувство на приятелство. Или искате само да дружите. Каква е разликата между приятелството и дружбата? Приятелството това е една особена обмяна между душите. Има някой човек, който ти е приятел. Една обмяна става. Всякога този закон съществува. [Ако] двама души [са] еднакви, се зараждат

ред противоречия от еднаквостта. Когато хората станат еднакви, се заражда противоречие. Всякога, когато известна енергия произтича от любовта, известна енергия произтича от мъдростта, винаги между тия енергии има отношение, те се съединяват. Но, ако мъдростта мязаше точно на любовта, щеше да има едно състезание между мъдростта и любовта. Да кажем, сега взимаме мъжът и жената. Мъжът и жената трябва да живеят в хармония. Защо не живеят? – Защо[то] мъжът и жената са станали много еднакви. В жените има едно желание да бъдат като мъжете и в мъжете има едно желание да не бъдат като жените. Защото ако мъжете искаха да станат като жените и жените искаха да станат като мъжете, ще станат еднакви. Сега жените искат да станат като мъжете и мъжете не искат да станат като жените. Защото работата на жените е по-тежка, отколкото работата на мъжете. Вследствие на това, че работата не е еднаква, еднакво не може да се обичат. Един мъж не може да обича една жена, която има мъжка форма. Той обича нещо, което е противоположно на себе си. Той, мъжът сам е груб по естество. Обича нещо по-уютно, мекичко, приятно. Една жена като посрещне един мъж, казва: „Къде си ходил, толкоз те търсих?“ Тя трябва да му говори мекичко. Ако го пита грубо, жената е нещо чуждо на човека. То е дошло отпосле. Жена се нарича дева, която носи Божественото благословение. Мъжът се нарича човек, който носи Божествената мисъл. Единият носи Божието благословение, че като се срещнат, обменят се. На девата, каквото благословение Бог дал и на човека, каквото благословение дал, та обмяна има. Ти, като срещнеш някого, искаш той да ти даде нещо. Казвам: Всяка една дева, която не може да събуди една красива мисъл в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди едно красиво чувство в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди една хубава постъпка в един мъж, тя е жена. Жената ще събуди такова нещо, че ще обърне света наопаки. Оттам насетне мъжът ще иде по кръчмите да пие. Ще бяга от дома си или ще търси удоволствия. Много млади момци се пропиват, но и млади моми се пропиват.

Та казвам, вие сте в едно Божествено училище и трябва да имате ясна представа, не само ясна представа, но трябва да имате едно понятие за вашето сърце. Девата то е вашето сърце. Младият момък в човека, то е младия ум. Вие, които ги наблюдавате, какво сте? Вие сами си дайте отговор на това. Та казвам: Не подтискайте ума! Трябва да държите очите си, ушите си отворени. Не да запушвате вашите очи, не да запушвате вашите уши, но ще отворите вратата, през които идва благословението за ума. Не затваряйте вашият нос и вашата уста, понеже ще затворите вратата, през които идат благословенията за вашето сърце. Сърцето без устата и без носа не може да се прояви. Ако вие не дадете ход на вашата уста и на вашия нос, вие не може да облагородите вашето сърце. Най-

първо всяко нещо, което слушате, трябва да имате точно определение. Вие казвате нещо. Питайте гласа, [с] който ти говори. Опитайте думите с които започвате. Ти станеш сутрин и си недоволен. Като се събуди Божественото съзнание, Бог като погледне към тебе, мислите ли, че Той ще бъде доволен от тебе? Ако вършиш това, което не трябва да вършиш, мислите ли, че ако сте в едно училище дали сте в първоначалното училище или в прогимназията или в гимназията или в университета, че не вършете това, което ви е дадено. Много ученици има, които са в класа и не учат предмет[ите], които им са дадени, но седнали, че четат някои любовни романи. Туй му останало, любовен роман в класа да чете. Той като стане на 30 години, тогава да чете романа, а сега – здравата наука в света. Той седнал романи да чете в час по алгебра. A + B не знае нищо. Какво означава A + B = C, не разбира. Аз ще ви дам едно тълкуване на A + B какво означава. A е натоварено магаре, B е туй, което е израснало от земята, а C означава резултатът. Натовареното магаре с израсналото магаре, дава C. Или да кажем A е това, което умът е създал. B е туй, което сърцето е създало, събрани заедно дават C, защото съдържанието на сърцето трябва да се събере в една форма, която умът е създал. Не може твоето сърце да се облагороди, докато ти не създадеш една форма за едно чувство. Едно чувство е подобно на водата. Тази вода трябва да има съд, в който трябва да туриш тази вода, да я задържиш, ако нямаш една хубава мисъл, ти не може да имаш хубави чувства. Чувството вътре, ще бъде съдържанието на тази мисъл, а пък C е цената на тия двете. Туй, което умът произвел и туй, което сърцето произвело, C е ценността. Следователно, C е туй, което ще иде при Бога. Онова, което си помислил, което си почувствувал и което твоята воля е направила, това е плодът. Този плод ще слезе, ще дойде в дома ти. Цялото дърво няма да дойде в твоята къща, но резултатът – нашите мисли, нашите чувства, те са винаги, които отиват пред лицето на Бога. Дойде един плод, той ще покаже какво е състоянието на твоя [ум], какво мислим ние. Това трябва на Бога.

Казвам, през тази година отворете очите си, отворете ушите си за ума си, отворете носа си, отворете устата си, за сърцето си. Ще ви кажа как ще ги отворите. Ти вземеш една ябълка, намериш същественото, отвориш очите си, във всеки предмет, който наблюдаваш ще намериш същественото. Същественото кое е тук? Същественото в това, писаното е черният цвят. Туй е същественото. Хубаво, ако това беше един тебешир. С бял тебешир ако се пишеше, но с белия тебешир не може да се пише на бялата книга. Все таки ако пишеш, единия трябва да е по-бял, другият да е по-чер. Трябва да има някакво различие. Вие искате всички да бъдете еднакви. Благодарете, че вие сте един екземпляр и втори като вас няма. Там е красотата. Ако имаше друг екземпляр, щяхте да изгубите вашата цена. Ценни сте, понеже няма други като вас, други. Ако се изгубите – втори

няма, в Божествената градина ще липсва нещо много съществено. Тогава във вас, същественото, което ви отличава, то е вашият ум, специфичното, което се проявява е вашето сърце. Топлината, която имате. Казвате: 37 или 36 градуса температура. Някой път, температурата е 37, някой път – 36. Има една промяна в температурата. 36 е равно на 9; 37 е равно на 10. 36 е температурата на сърцето. 36 показва какво е състоянието на сърцето. Когато температурата е 37 градуса, показва какво е състоянието на ума. Когато температурата е 36 градуса, показва състоянието на симпатичната нервна система, а 37 градуса показва състоянието на мозъчната система. Лекарите казват: „36 градуса е болезнено състояние“, 1 градус има разлика. Това играе важна роля. Един градус е разделен на няколко хиляди. Една хилядна от 36 към 37 или 1/1000 от 37 в обратен смисъл става промяна.

Та казвам, ние нямаме уреди най-първо да се измери температурата. Има една промяна на температурата. Ако бихте измерили температурата когато човек има едно красиво чувство, хубаво разположение, ще забележите, че температурата се различава, особена температура е тя, специфична. Някой път се раздразниш – температурата е различна. И светлината, която приемаш, е различна. Светлината в ума ти не е такава, която подхожда на ума. Има светлина, от която умът се дразни. Ако ви запалят вощеница, дразните се. Някъде може светлината да е по-мека и пак ви дразни. Има светлина, при която нормално може да четете.

Та когато говорим за закона на Любовта, считайте че Любовта е една сила, която регулира отношенията на светлината и топлината. След туй, когато говорим за Мъдростта, казваме, че и мъдростта регулира. Любовта специфично регулира топлината. Истинската Любов регулира топлината, Истинската Мъдрост регулира светлината. Следователно, едновременно в нас, когато любовта и мъдростта работят, те работят, за да урегулират светлината и да урегулират топлината. Щом те се урегулират, тогава този процес на мисленето и на чувстването в човека е правилен и неговата воля работи, той не може да се обезсърчи. Щом ти се обезсърчиш, туй показва един недоимък или в светлината или в топлината. Вземете, понякой път, имате едно малко чувство. Понякой път, ви текат сълзи от очите. Когато духа вятър, пак ви текат сълзите. Мнозина ми казват: „Текат ми сълзи от очите.“ И моите очи, като излязат на вятър и те текат. Не е лошото в течението на сълзите. Те са очи трябва да тече водата, но трябва да знаете защо текат сълзите от очите ви. Ако вие, при един хубав пример, като видите, че един човек постъпва хубаво, някой човек всички са го пренебрегнали и виждате един благороден човек му помогне, ако вие не се просълзите от тази постъпка, да ви стане приятно на сърцето, да станат очите ви влажни, ако при една постъпка, вашите очи не стават по-влажни – нещо ви липсва в температурата. Ако при една хубава мисъл, ако във вас

не се повиши светлината, не стане по-ярка – вашият ум не работи. Всякога, когато умът работи нормално има едно повишение на светлината. Една хубава светлина, тя се изразява в човешкото лице. Всякога, когато сърцето постъпва добре, трябва да има едно правилно проявление на сърдечната температура. Сега, някой път, вие измервате температурата. Вие всички имате едно вътрешно недоволство. Аз ви гледам, всички тук на Изгрева минавате за критици. Няма нищо, то е едно благородно занятие да бъде критик. Но колко критици имаме в света? То е голямо изкуство да знаеш да критикуваш. Един критик, който знае един език, ще те разкритикува. Онзи, който не знае, как ще те критикува? Критикува, който е добър, а [не] който е лош. Гледам сега всички критикувате, който е добър и който е лош. Кой е лош? Човек може да бъде лош по два начина: Може да бъде лош, че проявява любовта си повече отколкото трябва и може да бъде лош, че не проявява любовта си колкото трябва. Може да бъде лош, че проявява мъдростта повече отколкото трябва, може да бъде лош, че не проявява мъдростта както трябва. Може да бъде добър, когато проявява умът си както трябва. Сега ние разглеждаме въпроса от гледището на напредналите същества. Вие ще влезете в света на онези ваши братя, които са завършили своята еволюция, които са завършили това училище, което сега учите. Те са влезли в Божественото училище. Вие като идете при тях, какво ново ще им занесете, за да имат уважение към вас? С какво ще им се похвалите? Единственото нещо, с което може да се похвалите, то ще бъдат вашите страдания. Защото те всичко знаят, но вашите последни страдания те не знаят. Най-новите страдания, които сте прекарали на земята, то ще бъде единственото нещо, с което ще можете да се похвалите. Казват: „Я ни разправете, ние много се интересуваме.“ Всичкото внимание е, да им разправяте за вашите страдания. Някои от вас виждам усмихвате се, мислите, че искам да ви залъгвам. Не, не, аз говоря сериозно. Не сериозно в този смисъл. Но говоря нещата както си са. Казва някой: „Ти си много добър.“ Но температурата на ума половин градус се е намалила. Казвам: „Ти си много умен човек, половин градус температурата на ума се е намалила.“ Казвате: „Какво е половин градус?“ Много е туй. Повишете температурата си.

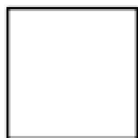

Имате една малка фигура, дето налягането отвън и напрежението отвътре са уравновесени. Имате един квадрат. Когато казваме, че една линия е права, какво подразбираме? Между две точки може да се тегли една права линия. Значи разбирам, най-късото разстояние между две точки е правата линия. Когато казваме, че тази линия се изкривява, какво подразбираме? Кривата линия показва, че правата се е удължила. Щом турите две прави

линии една до друга, те се изкривяват. Двама праведни хора щом ги турите на едно място, те ще се изкривят. Думата изкривяване, значи правата линия щом се изкриви аз разбирам друго. Под думата „изкривяване“, понеже правата линия има дължина, а няма широчина, щом се изкриви подразбирам: „придобила ново качество“, че тази линия станала широка. Значи кривата линия показва, че имаме площ. Сега в науката говоря[т], че пространството се е огънало. Огъването на пространството, значи пространството добило ново свойство. Изкривяване и огъване не е едно и също нещо. Огъване има само на правата линия. Огъване може да стане само на плоскостта. Когато правата линия се изкриви – имаме плоскост. Когато плоскостта се огъне, тогава имаме третото измерение, одебеляване става. Те са дошли, тия учените хора в съвременната наука, ще им изскочи ума, както пространството и да се огъне, огънало се е вече. Математически вече се е огънало пространството. Вие казвате „огънало се“. Хубаво, добило трето качество. Казваме: площта се е огънала, разширила се е, тръгнала по-напред. Казва: „Огънал се е още повече.“ Одебелил се е. Аз виждам хубавата страна. Изкривила се правата линия. Този човек има много работа, огънал се малко. Вие считате, като се огънал, не може да работи. Като се изкривил не може да работи, не е така. „Изкривил пътя си“, какво подразбира? – Не взел правият път, който ще го доведе до неговата цел. Хванал друг път, който няма да го изведе на целта. То е кривият път. Ако хванете една мечка, когато човек дошъл има хора, които си изкарват храната [така]. Казвате: „Гладна мечка хоро не играе.“ Хванат мечката и мечката играе, а той си изкарва прехраната. Този, който хванал мечката как се обхожда с мечката? По мечкарски. Сега как трябва да хванеш една мисъл? Трябва ли да хванеш една хубава мисъл като един мечкар? Трябва ли да хванеш едно хубаво чувство като един мечкар и да ги разиграваш?

Та казвам, вие сте дошли до едно място на еднообразие. По този начин вие сте спрели вашето развитие. Аз често идвам да говоря на вас и виждам колко е инертна вашата мисъл. Седите и мислите за едно и също нещо. За малки работи мислите. Няма нещо ново да ви интересува. Казвам: Бамбашка са тия хора. Аз, като срещна тия хора, виждам нещо ново. Някой път мене ми е много приятно, когато се карат хората. Тия хора, като се карат, те се опознават. Защо се карат? Значи има нещо да ме забавлява, както една жена има детенце и го забавлява, „кара“, значи има нещо, което да се забавлява. Казвате: „Дотегна ми!“ Забавлението смени. Лошото в караницата е, колко време трябва да продължи караницата? В караницата хиляди неща има на деня. Колко време имаш право да се караш? Ти имаш право само една минута за каране. Ще намериш тази минута и ще кажеш нещо, ни повече ни по-малко. Едно резюме. Караницата е хубаво резюме, защото всичките ви караници са резюмета, ще идат в другия свят.

Погледнат, казват: „Не е хубаво направена.“ Караницата е задача. Всичките ви караници в училището са проблеми, задачи. Казвате: „Вижте как се карат.“ Сега да ме разберете хубаво. Карайте се на свят. Много еднообразна е караницата. Първият път казваш: „Ти си невежа.“ Вторият път казваш: „Ти си невежа.“ Сега другояче му кажи: „Ти си много лош.“ Много еднообразна е караницата. Срещнеш някого, кажеш: „Обущата ти са много грозни. Такива обуща носят ли се? Ами такава шапка носи ли се?“ Тури една червена корделка на шапката, най-после намери причината, че нещо не е на място, намери нещо ново да кажеш. После, като говориш много, много плюнка излиза от устата ти. Надалече стой. Не си измил устата си. Остави ги свободни, после през годината ще си дадете угощение и след като дадете едно малко угощение ще погледнете света. Най-малко 20–30 угощения. Ти и вашият приятел, който ви обича. Тук се събирате и има доста братя, които само за угощение чакате. Осигурите се за цяла година, не е малко. То е една обида за тях, но констатирам, нали трябва да говорим истината. Тия братя са дошли инкогнито. Те са княжески синове, изучават нашите работи. Те са князе. Да ви представя един пример. Един японец отива в Америка. Казва: „Да ми намериш едно богато американско семейство, искам да слугувам, но няма да казваш, че съм княз, каквото ми кажат, ще изпълнявам. Каквато работа ми дадат, ще я върша.“ Препоръчва го, спазаряват се колко ще му плащат. Като слугувал 2 месеца, искали да му платят и той изчезнал. Казват: „Как много сме доволни, много хубаво работеше. Където ходеше все латинската граматика учеше, изчезна оттука, много сме доволни.“ Казват: „Но той е княжески син. Искал да ги изучи, американският живот отблизо, да види каква е тяхната обхода, та като се върне в Япония, как да се обхожда.“ Мнозина от вас сте такива, престорени княжески синове, дошли сте тука да изучавате земята. Че като се върнете в невидимия свят при вашите, да има нещо да им кажете. Аз съм правил често опити и вие можете да ги правите. Някой седи и иска да се скара. Казвам му: „Имам на твое разположение 100 английски [лири].“ Виждам го, не е доволен. Казвам: „Мога 150 да ти дам. Богат съм, лесно ще взема.“ Като кажа 200, 300, 400, той стои безразличен, но като дам 1000, като му кажа 1000 – изменя се лицето. Казвам: Намазах го хубаво. Или с пари не се подкупва, тогава намеря хубавата черта. Казвам: „Баща ти, дядо ти, имаха такива хубави черти. Баща ти беше поет, писател. Ти, като си роден, започни да пишеш.“ Мислено му говоря. Да му изявявам хубавите работи. Той се спре малко, той започва да се върти, ближе се. Той приема нещо по радиото. Вземе една поза. Той не забелязва това, аз го наблюдавам. Сега понякой път забелязвам и на мене правят същото. Вървя някъде, спра се, някой ми казва отдалече: „Много добър човек. Работа върши, той е направил това за българите“, аз се спра. Много ме хвалят. А пък някъде току чуя: „Той е причина за онази пакост.“ И тъй, че съм причината за много добрини, тъй е. Дал съм обед, задавил се

човекът, виновен съм. Ако не бях го викал, не щеше да се задави. Казва: „Даде ми едно угощение и без малко щеше да ме умори." Той, като бърза да яде, задавил се. Сега мислете по един нов начин. Аз изнасям тия работи, те не са съществени. Тия работи са работни дрехи. Какво ще кажат хората? Много пъти може да кажат много хубави работи, но и лоши работи може да кажат. Лошите и добрите работи, които ги използувам, еднакво са добри. След всяка добра мисъл иде лоша и след всяка лоша мисъл иде добра. След всяко добро чувство иде лошо и след всяко лошо чувство иде добро. Такъв е законът на земята. Бъдете готови един ден, когато дойде една лоша мисъл, така се случва. Вие мислите като влезете в духовния живот, има една фаза, ще дойдат най-лошите мисли, които не сте сънували „и на ум не ми е минавало." Ще бъде мъчно. Не искам да ви разправям. Няма какво да се занимавам с тях. Благодарете. Аз искам да учите. Защото ако ще бъдете като другите религиозни хора, то е безпредметно. Престанете да мислите: „аз ли съм най-лошият човек?" Каква е разликата между един лош човек и един добър човек? Всеки човек, който живее изключително за себе си, е лош. Всеки човек, който живее за другите, е добър. Казва: „Този човек е лош." Казвам: „Той е лош." Ама ако аз живея за себе си, тъй както трябва, то е привидно. Казва, че е лош, а аз не чувствувам. Аз съм толкоз лош, колкото и той. Казва: „Той е непризнателен." Хубаво, но аз признателен ли съм? Най-първо ние не сме дошли на земята да признаем онова, което са направили онези, които ни обичат. Колко хубави работи има, които са направени за нас, за които ние не сме благодарили. Не сме благодарни на Бога. Тепърва трябва да поправим живота си, да благодарим. В тайно, в душата си, за хилядите блага, които Бог ни е дал. Сега ни е дал, пък и за в бъдеще е приготвил нещо. Ние сега седим и мислим като умрем, като идем в оня свят, как ще ни посрещнат. Ще има едно посрещане. Бащата посрещна своя млад син, който се връща от странство, прегърнал го, заклал теле. Като видял другият син благоволението на баща си, който работил на нивата, който вършил волята му, той е неразположен, седи отвън. Бащата излиза и посреща сина си. И какво говори на сина си? Единият седи и мълчи. А младият син казва: „Не съм достоен да се нарека твой син. Ходих, направих погрешки, всичко, което ми даде изядох и изпих, но научих нещо, на тебе да слугувам." Големият син казва: „Толкоз години ти служа, твоята воля на две не съм направил, имам всичкото уважение и почитание, гледам много добре имането, всичко дадох, а ти никак не си бил внимателен, не си ми дал да се повеселя." Той мърмори на баща си. Баща му го слуша. Казва: „Синко, което си работил няма да остане за мене, за тебе е. Ти заради себе си го работиш, а този твой брат беше мъртъв и сега оживя, да се повеселим заради него." Там има много други работи още, които са ставали, но не е даден целия разговор, дали е приета една реалност. Реалността, това е в много широк смисъл, е реалност. По този начин дали

ще стане, то е друг въпрос, но Христос го изнася като факт. Този факт може разно да се опита. Онова, което изпитваме може да бъде верно, може да бъде неверно. Но въпросът е, един предмет каква полза може да допринесе? Аз буквата А може да я напиша като главна буква и като малка буква. Може да я напиша много красиво, хубаво, но може и да не [е] и написана хубаво. Аз търся смисъла. Като се тури А-то в една дума, аз искам да я прочета, а не търся дали е хубаво написана, но дали мога да я чета. Криво-ляво, ако е написана, стига да мога да я чета. Казвам, всичките неща, които в живота стават, може да не са тъй както искаме, но те са азбука, да може да прочетем това, което Бог е написал. Може човек да ти каже много горчиви думи, но това е азбука. Ще прочетеш Божествените думи, които Бог е написал чрез твоите лоши работи. Ти мислиш, че туй не трябва да бъде така. Тебе не те приемат. Пътник си, не са те приели някъде добре. Казват: „Нямаме място." Но лятна нощ е, хубаво, небето ясно, виждаш звездите, не е ли хубаво да останеш вън, да съзерцаваш? Ако те приемат вкъщи, дадат ти топла храна, вода, легло и то е хубаво. Но и другото е хубаво, ако не те приемат, намери добрата страна. Ако те приемат, намери добрата страна. При сегашните условия може да ви не приемат. Вие страдате, че не ви приемат. Тук в Изгрева се оплакват, че не ги приемали, не ги оценявали. За да оцениш, майстор трябва да бъдеш. Как ще оцениш един цигулар, ако не разбираш от музика? Как ще оцениш в изкуството, ако сам не може да рисуваш? Може да кажеш, че тази картина е хубава. Но, де е красотата на тази картина, къде е хубостта и? Главата на птицата [я] няма, поставил крилца, турил триъгълник и едно око. Красотата седи в кривите линии. Но, аз ако рисувах щях да направя тази картина така: (Показва една картина на стената.) „Под крилата на Бога." Ако буквално разбираш, под такива крила на Господа, ще дойдеш. Под крилата се разбира онази велика сила на Бога, светлината. Дайте повече светлина на вашия ум, дайте повече топлина на вашето сърце. Всяка сутрин, като станете, да пишете по едно хубаво писмо на вашите домашни. Сега, това не ви го давам като една заповед. Онзи, който обича някого, все таки трябва да му пише едно хубаво писмо. Ако не пише, това показва, че той е немарлив. Похвалявам онези, които, като дойдат до закона на Любовта, всеки ден пишат. После пишат по два пъти на ден. А после и по три пъти: сутрин, обед и вечер. Като започне да намалява любовта, пишат сутрин едно и вечер едно, два пъти, а после като намалее, по един път пишат. А после на два, три деня по едно, а после на седмицата по едно, а после в година по едно и най-после казват: „И без писма може." Аз наричам без писмо, станеш сутрин, онзи, когото обичаш, спомниш си с едно приятно чувство. Едно приятно чувство пратиш на онзи, когото обичаш, през въздуха. Той ще го приеме. Какво по-хубаво от това? Всичко, каквото изтича из Божествения свят, из всичките светове, пращай го, има смисъл. Някои през въздуха се целуват. Гледал съм някоя мома горе, той

от другата страна [на] улицата, пращат си целувки. Някой път и с двете ръце. Казват: „Ами така ли трябва?“ Ами че как трябва да стане? Какво поведение сега трябва да вземе възлюбленият? Научете се да бъдете свободни. Човек не може да запази своето здраве, на своя ум, не може да запази здравето на своето сърце, ако не бъде свободен. Чувствуваме, ще коригираме устата. Трябва да турите устата в такова положение, че да сте доволни от света. На очите си ще дадете поза, която е най-хубава, най-красива. Като станеш сутрин, погледни си ръката и поблагодари на Бога, че си работил с ръката си. Има едно благословение, с нея всичко може да направиш. Благодари на Бога за очите, че чрез тях всичко може да видиш. Благодари на Бога за ушите, че чрез тях всичко може да чуеш. Благодари на Бога, че чрез нещо всичко може да ухаеш. Благодари на Бога за устата си, за всичко благодарете. Отсега нататък има за какво да благодарите. Казвате вие: „Защо ни са тия очи?“ Погледни и виж хубаво във всеки един човек. Ако е за дефекти, виждам тия дефекти, но то е перспективно. Ако на този квадрат туря едно качулче, какво ще кажете?

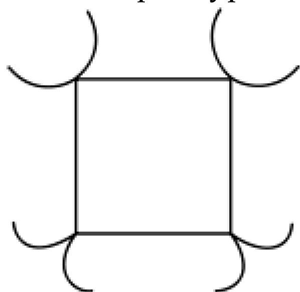

Това са качулчета. Но същественото е квадратът, важни са тия ъгли. Те разрешават въпроса. Едната страна е положителна, а другата е отрицателна. Това са сили, които действуват в квадрата. Човек е цял един квадрат. От главата надолу до крачолите представлява един квадрат, в който той трябва да разрешава въпросите.

Като станете сутрин, благодарете, понеже сте в края на една епоха, матура държите. Ако ви скъсат, вторият път идущата година пак ще се явите, трябва да се издържи изпита. И трябва да се издържи не само за тройка. В невидимият свят те имат 12 бална система. Желая да свършите всички изпита си с 12, по всичките предмети. Сега искате горе-долу да минете. Не, с 12! Сега кои са важните работи, които трябва да останат? Да разширите вашата светлина, надалече да виждате. Да имате достатъчно светлина. Да регулирате топлината, сега топлината във вашия организъм навсякъде не е еднаква. Някъде има повече топлина отколкото трябва, а някъде има по-малко топлина, отколкото трябва. Главата е северният полюс, студ трябва да има. В студените работи светът е чист. Щом има по-голяма горещина, има повече живот и повече нечистота. Единствените чисти места в света това са северният и южният полюси. Те са чисти. Там няма кой да опетнява работите, чисти са. Човешкият ум, в най-високите свои

проявления, там е Божествената чистота. В човешкото сърце, на най-високият връх, там е най-хубавата топлина, дето можете да намерите. Някой път трябва да станете екскурзиант, да се качите по високите върхове, по високите стремежи на вашето сърце и да добиете нещо.

Пожелавам ви Божията Любов, [тя] носи пълният живот. Пълният живот всички да го имате, пълната Божествена мисъл, с пълния Божествен живот да се изпълните всички, че където и да минете, че всичко да се оживи. Като минете някъде, мъртвите хора да станат, да тръгнат подир вас. Като минете покрай гробищата всички да станат, да тичат отподире ви. Желая ви тази, магическата сила, отдето минете всички да тръгнат подир вас.

Отче наш

[Прочетете] на 313 стр. от 8 година на общият клас под заглавието „Ключът на живота."

17 Лекция от Учителя, държана на
25 януари 1939 година, София, Изгрев

1939_01_27 Организиран и неорганизиран живот
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН ЖИВОТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Каква е? – /Външни и вътрешни условия на здравето./

/Прочете се темата./

Как бихте представили болест и как бихте представили здравето картинно? Каква картина бихте дали на болест и каква на здравето? Каква картина бихте дали на неорганизирания живот и на организирания живот? Светлината, ако поставите в една камера, тя, без да знае, рисува. Ако я поставите в една камера, рисува работите. В туй отношение вие сте фотографи. Трябва да изучавате изкуството, понеже имате една камера с две отверстия, всичко се фотографира. Вечерно време се фотографират някои работи, но денем се фотографират повече. Всяко едно мърдане на очите се фотографира. Целият ден фотографирате, фотографи сте. Вечерно време, заспите, какво правят фотографите? Вечерно време започват да проявяват образите, да ги промиват. Онези, които не са спали, те все фотографират, казват: „Много работа, тежест усещам. Много работа, неразположение вече имам.“ След като е ходил целия ден да фотографира, неразположен е, много работа, умствена работа. Какво трябва да се прави при тази работа на фотографите? Тя е ужасна, искаш, не искаш, ще работиш. Аз ви превождам един факт. Не е нещо измислено.

З Д Р А _ В Е

Б О _ Л Е Н

В какво седи разликата между здравия и болния? Кои са елементите на здравето? В здравето З-то е един елемент, Д-то е един елемент, имате още елементи. В здравето имате няколко съгласни и няколко гласни. В какво седи различието? Значи, ако повтаряш думите „болен, болен“, веднага ще станеш болен. Ако повтаряш: „здрав, здрав“, веднага ще станеш здрав.

Или имаме М О Щ _ Н И Я и С И Л _ Н И Я. В какво седи разликата между мощния и силния? Мощния …, силния … геометрически аз бих разрешил така. Защото в силата има паралелни движения, в силата има плоскост, а няма дебелина. В мощта има дебелина. Какво се разбира под думата

„мощния“? Щом има дебелина, мощта е от три измерения, силата е от две измерения. Силата действува в плоскостта, мощта действува в огъването, в пространството. Ако искаш да огънеш себе си, трябва да имаш мощ, ако искаш да накараш да се движиш, сила ти трябва. В какво седи един неорганизиран живот и един организиран? Неорганизираните хора всички изведнъж крякат. А пък организираните – един по един говорят. Онези, които не са организирани, всички изведнъж си дават мнението. В една бутилка като турите пясък, като бутнете, всички дигат шум. А в един организиран живот туй не става. Ако турите един плат в шишето, той е организиран, пясъкът ако се тури, ще има известен шум, ако турите плата, пак ще има шум, но каква ще бъде разликата? При пясъка всички говорят, дават си мнението. При организирания плат много малко шум се дига, които са само по крайниците.

И в човека, понеже е едно организирано същество, само крайниците дигат шум – ръцете и краката, устата, очите, ушите, всички изявления правят.

Казваш: „Да превърнем в музика силния и мощния.“ Как ще дадем едно музикално движение? Бързо ли да е темпото или да е бавно? Бързо темпо не може. То е една задача. Ти имаш да свършиш една работа. Искаш да приложиш мощта. Как ще приложиш мощта? Искаш да дадеш съдържание, да почувствуват хората, де ще туриш мощните думи? Но то има начин. Вие понякой път се спъвате. Вие се спъвате със завършените процеси. Този, завършеният процес, ви спъва. Ти искаш да кажеш нещо, да е завършено. Всички страдаме все от завършените работи. Защото като счупиш едно шише, нали е една завършена работа? Или като паднеш на земята, нали (е) една завършена работа? Вървиш, паднеш. Всякога в завършените работи ще чувствуваш или скръб, или радост. Скръб ще чувствуваш при падането. Като паднеш и се удариш, ще чувствуваш скръб, а като станеш и отриеш крака, ще се зарадваш, че кракът ти не е счупен. Като видиш, че кракът само се е ударил, радваш се, че не си претърпял някаква голяма авария в падането.

Сега, какъв глас бихте дали на мощния и силния? Музиката вече представя нещо органическо. Само органическият свят пее, а пък неорганическият, той издава само шум. Слаби са техните трептения. Всякога едно недоволство, то е неорганизирано. Радостта е организирана. Вярата е организирана, безверието е неорганизирано. Любовта е нещо организирано, безлюбието е неорганизирано. Следователно, затуй се различават постиженията. Знанието е организирано, невежеството е неорганизирано. Следователно, вие, като говорите за невежество, вие събуждате във вас неорганизирана материя. Като говорите за невежество, вие, без да искате, подигате във вас прах, неорганизиран прах. За да

изправите едно състояние, вие трябва да знаете, на какво се дължи състоянието на човека. Едно състояние на човека се дължи или на неговата организирана материя, или на неговата неорганизирана материя. Има организирана сила и има и неорганизирана сила. Има организирани мисли, има и неорганизирани мисли. Има организирани чувства, има и неорганизирани чувства. Има организирани постъпки, има и неорганизирани постъпки. Постарайте се да спазвате законите, по които стават процесите вътре в живота. Неразположен си. Тази материя е неорганизирана. /Учителят взе цигулката и настройва./ Питам: Цигулката дали е организирана? /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той“./ Да помага Той, това е Негова работа. Но Той като помага, вие какво трябва да правите? Светлината грее, ами топлината какво прави? Каква работа върши във вас топлината? При топлината нещата зреят, а пък светлината грее. Казва: „Нищо не ме грее.“

/Учителят пее: Болният, здравият и здравият, болният./ Каква е разликата? Ти си болен. /Учителят пее: Болният здрав става, здрав става, болният здрав става, здрав става./ А здравият какъв става? – Здравият болен става, а болният здрав става. Тогава болният или ще седне, или ще легне. Здравият или става, или започва работа. Има движение. Тогава, ако държите вие динамически /Учителят пее: „Болният здрав става.“ Когато Учителят пее думата „болен“, пее я интензивно./ Думата „болен“ се пее интензивно, понеже страдаш, усещаш неприятност. Щом затихне болестта, не пееш силно, вече има мощ. Нали знаете, колкото повече те боли нещо, толкова повече кряскаш. Щом затихне болката, по-тихо пееш. /Учителят пее „болният“ силно, „здрав става“ тихо, после „болният“ тихо, „здрав става“ тихо./ Когато тихо пееш, ти си несигурен. Мъчи те, не смееш да кажеш силно „здрав става“, но тихо го пееш, да те не чуе онзи. Защото жив е болният. Той казва: „Какво искаш да кажеш?“ Много хубава ария може да се създаде с болния. /Учителят изпя: „Болният здрав става“ с много вариации в народен тъжен мотив./ Щом ти почнеш на болния да пееш, той ще оздравее. Думата „болен“, то е лечебно състояние. Щом кажеш „болен“, има изходно положение, значи има разрешение. Закон за разрешението е. О-то трябва да се тури в движение. Разрешението трябва да се тури в О Е. Е-то е закон за разширение. О-то, това са условията, трябва да се турят в движение. Колелото на живота се е спряло. Туй колело трябва да го накараш да се движи. То е закон за работа. Е-то означава разширение. Трябва да приемеш отвън някакъв материал. Болният трябва да яде. Нему трябва храна. Той се е изтощил. При туй изтощение е изгубено нещо от тялото. При всяка болест болният е изгубил от онова вещество, което има здравето на човека. Туй е законът. О-то ще даде условия. Е-то, при Е-то ще ги приемеш. Тогава болният става здрав. Забележете същия закон: Е-то минава в здравия отпред и се обръща. Защо

в единия случай е гласна, а в другия е обърнато и е съгласна? Това е свойство на буквите в арийските езици, понеже имат геометрическа форма. При здравия имате А – здравият човек трябва да има с какво да се занимава. Всеки човек, който няма с какво да се занимава, той е болен. Всеки, който има с какво да се занимава, той е здрав. Запример, какво е отчаянието? Отчаяният човек няма с какво да се занимава. Като няма човек с какво да се занимава, той е отчаян. Че и безпаричието на какво се дължи? Щом бръкнеш в джоба си, има с какво да се занимаваш, силен си. Бръкнеш, няма нищо, няма с какво да се занимаваш, обезсърчиш се. Турете вие едно левче, като го пипнат, има с какво да се занимават пръстите. Веднага се насърчите. Бръкнеш в единия джоб, няма нищо, бръкнеш в другия, няма нищо.

Тогава и в човешките мисли, чувства и постъпки трябва да имате всякога нещо на разположение. Не оставяйте да бъде умът ви празен. Болният създава материал. Понеже след като си болен, ти започваш да страдаш. (В) страданието има с какво да се занимаваш. Боли ви коремът, ти за първи път си туряш ръцете, тогава ще се научиш да бъдеш милосърдна сестра. Ще се извиниш. Ти не влизаш в тяхното положение. Като те заболи коремът, казваш: „Влизам напълно във вашето положение, че работата ви не е оценена.“ Хващаш се за корема, значи оценяваш вече работата. Заболи те ръката. Хващаш се за ръката. Вие считате тия неща безпредметни. Като те заболи нещо, ти за първи път се отнасяш по човешки. Заболи те ръката, ставаш внимателен с ръката. По-напред туряш ръката навсякъде, не си внимателен с нея. Като те заболи, поставяш я внимателно. Или заболи те ухото или окото, ставаш внимателен с него. Болестите са начин за самовъзпитание, да бъдеш нежен, да образуваш онова хубавото, благородното, възвишеното. Постъпвайте както при болните хора. Една хубава обхода. Здравите хора пипат малко грубо. Здравият на свят пипа, разтърсва. И то е хубаво. Как е написано О-то? О-то е посадено в земята и е израснало. Болният може да оздравее.

В съвременната реч трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите. Никога не употребявайте една дума без съдържание. Я-то от какво е направено? Произходът на Я-то какъв е, от какво е произлязло? В английски език (А)-то има 6–7 произношения, А-то се произнася като „а“, като „о“, като „е“ и т.н. /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той.“/ Как ще дадете най-голям израз на движението, да дадете изражение? Мощният може да го вземете от „ре“ или от „сол“. Шинът на еврейския език, то е цвят, който цъфти. Тази буква Ш е направена в природата от цвета. Означава едно материално състояние. Всякога този цвят като се отвори, той възприема светлината и топлината, възприема нещо от природата. Понякой път вие казвате: „Нас материални работи не

ни трябват.“ Материални работи ни трябват, но организирани, не неорганизирани. Всичкото зло в материята седи в неорганизирането. Организираната материя е едно благо. Всяка материя, която е добре организирана, е едно благо. Всяка материя, която не е добре организирана, е едно зло. Всяка неорганизирана материя е зло, всяка организирана материя е добро. Всяко неорганизирано желание е зло, всяко организирано желание е добро. Всяка неорганизирана мисъл е зло; всяка организирана мисъл е добро. Затуй човек трябва да работи да се организира или да си създаде работа. Каквато и да е работа, създайте си една приятна работа или на ума, или на сърцето – най-малката работа.

Вземете в песента: „Тъги, скърби са богатство“. Трябва да се тури динамика в пеенето. Ти можеш да пееш хубаво, но като седиш, стесняваш се. Като пееш, да мислиш за това, което пееш, да гледаш образите. Като пееш за бъдни добрини, да виждаш бъдещето. В пеенето трябва да се създадат картини, които да виждаш, да чувстваш. Скрити картини да виждаш, тогава пеенето е хубаво. Пък сега пееш, светлина не виждаш, никаква динамика няма. Кажеш: „Няма смисъл.“ Щом дойде болката, ти ставаш динамичен. Щом си бил мълчалив, щом дойде болката, ставаш приказлив.

Пазете се никога да не преувеличавате. Никога не намалявайте нещата. Старайте се нещата да ги представите в тяхната реалност. Болестта да я представиш тъй, както е. Здравето да го представиш тъй, както е. По възможност всичко представяйте тъй, както е.

Да изпеем сега другата: „Тъги, скърби вдигай, слагай.“ Песента „Мощният, Силният, да помага Той“. С тази песен ще изразите едно състояние. Човек никога не е оставен да стои на едно място. Той е в динамическо положение. Той ще мине по правите линии, по плоскост, по огъването и по растенето. Четири процеса стават. Той върви по права линия, да се изкриви по плоскост, да се огъне и после, като се огъне, започва да расте. Растенето е работа. Красивото в живота е да започне човек да мисли. С мисълта вече започва красивият живот. Ще минеш по права линия, ще минеш по плоскост, ще се изкривиш, плоско движение, после огънато движение и след туй ще дойде организираният живот – растенето. Онези са приготвителни процеси. Като започне растенето, то е работа.

Научете се да имате едно чувство на благодарност на онази причина, която ви е пратила – живата причина, да благодарите, че при най-лошите условия, в които може да се намерите, да намерите едно малко добро, за което да благодарите. И в най-лошите условия има едно микроскопическо добро, намерете го и благодарете. То е човекът. В най-лошото състояние да благодарите за най-малкото добро в човека. Аз го виждам вечерно време,

като вървиш в тъмната нощ, имаш една малка свещица, че всяка стъпка се осветява, да не паднеш в някоя дупка. Голямото благо е дневната светлина. Най-малкото благо е малката свещица, която показва една, две стъпки, осветява ги. Необходимо е някой път да се поставите в една мрачна нощ. Ако всички бяхте така щастливи, както мислите, то щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да знаете, че когато вие сте щастливи, вашето щастие се дължи на нещастието на другите. Ако те бяха нещастни, вие не можете да бъдете щастливи. Защото всякога едно щастие се дължи на нещастието на други. Или другояче казано, да се преведе в разумност това: Нещастието или страданието, това е работа, която трябва да извършим. Радостта, това е плодът, почивката от работата, от туй, което сме изработили, ядем от плода. След като е работил един човек, след като дълго е посаждал дървета, набраните плодове седнал да яде. То е радостта, която му донасят плодовете. Радостта, това са плодовете, които опитваме от миналите страдания. Страданията са работата, която сме свършили. Може би някой път е неразумна работата, но каквато и да е, все таки е работа. Може да е работа, наречена мъчение, може да е труд – работа, може да е работа – работа. Имаме мъчение – работа, труд – работа и работа – работа. Като дойдете до работа – работа, дошли сте до най-хубавото положение. И в мисълта има мисъл – мъчение, мисъл – труд и мисъл – работа.

Благодарете, вие седите и не благодарите. /Една сестра падна./ Представете си, че един лист паднал от някое дърво. Какво има? Като падне някой плод, децата гледат и се смеят. Веднага благодарете, че паднал плодът. И във вас има такива състояния. Всинца страдате все от такива неорганизирани работи. То е неорганизирано състояние. Човек не е господар на своята мисъл, не е господар на своите чувства, не е господар на своите постъпки. Все ще се случи нещо неприятно. Трябва да се организирате. И змията като върви, се увива. Защо се увива? Заставена, крака няма, ръце няма, заставена е да се увива. Ако имаше ръце и крака, съвсем другояче щеше да върви. Та най-първо учете се да благодарите. Турете вашите очи на работа. Турете вашите уши на работа. Турете вашия нос на работа. Турете вашата уста на работа. Турете ръцете, краката на работа. Да не остане някой без работа, всички на работа турете, за да не остане някоя работа неорганизирана. Ако едно чувство го лишите от една правилна форма, то става разлато, съдържанието не може да се изяви. Ако има красива форма, пък няма съдържание, ще бъде празна кратуна, която шум дига. Ако има съдържание и форма, благо ще бъде.

Но в музикалните тонове трябва да имат красива форма, но трябва да има съдържание, после израз трябва да има. Три качества. Трябва да има най-хубавата форма. Вие понякой път искате да пеете. Аз, ако бях професор по

пеенето, най-първо ще ви каже така да пеете: Лявата ръка отзад на кръста с горната част, допряна до гърба, дясната ръка на слънчевия възел с долната част на ръката към тялото. После се сменят ръцете. Тъй ще пеете вие в стаята. Така ще си туриш ръката и ще пееш: „Ре“, „сол“. /Учителят ги пее. Пее: „Животът е благо“./ Аз ценя това Божие благо. На последното липсва нещо музикално. Някои изговарят думите „Аз ценя това Божие благо“ като туря ударението на думата „ценя“, като повишава в същото време и гласа си на думата „ценя“. Движение няма в пеенето. То е изкуствено движение. Естественото движение е да слезеш долу и като слезеш долу, да прецениш.

Някой път, когато сте инертни, дайте съдържание на „ре“. Или дайте съдържание на „сол“ – доминантата е „сол“. „Си“ вече е духовната страна. Стигаш до края, пак ще се повърнеш назад. От „си“ не можеш да идеш нагоре, трябва да слезеш, да се повърнеш. „Си“ е отворена врата да слезеш в материалния свят, че наново оттам ще се качиш, или то е толкоз стръмно, че ще направиш едно завъртване. И птиците правят кръгове.

Я изпейте „Мощният, Силният“. /Всички изпяхме песента няколко пъти./

Неорганизираната материя създава работа. Трябва да се работи. Трябва да има нещо, което да се организира. Защото в света новите идеи трябва да се приемат. В съвременния свят всички страдате, понеже сте пълни с неорганизирани идеи. Трябва да ви давам образци, как да се организира материята. Един динамичен свят да се организира. Знанието е един организиран свят. Свободата е един организиран свят. Всичко онова, което е хубаво и възвишено, Божествено, то е вече организирано, качества има вече. А пък щом страдате, значи вече сте в един неорганизиран свят, който трябва да се организира. Страданието значи трябва да се превърне в радост. Работа ви дават. Щом страдате, от невидимия свят са ви намерили достойни за известна служба, за да страдате. Някои от певците като пеят, се запушва нещо на гърлото, искат да пеят, не могат, трябва да се изкашля, за да може ципицата да вибрира, да трепти.

Някой път в ума ти се е набрал прах, трябва да размърдаш този прах, да се раздвижи. В чувствата кал има. Тая кал трябва да я размиеш. На постъпките тази груба материя се наслоила, тези, тежките камъни трябва да ги отхвърлиш, да можеш да се движиш свободно. Да се проникнеш с онази великата идея. Външният организиран свят показва онази любов, която провидението или Бог има към нас. Вие седите и казвате: „Какво е моето предназначение?“ Да мислиш, значи да организираш нещата. Най-първо иди намери един човек, който мисли. Учи се от него. Иди при един добър човек, той носи един организиран свят. Да се учиш от него. Казва:

„Как стана добър?“ Ти, който не си добър, си неорганизиран. Иди при онези, които са организирани, да се научиш от тях.

Та казвам: Правата мисъл е закон за организиране на всички наши мисли. Мислите ни трябва да се организират. Едно чувство като тон трябва да е турено, като извикаш, да му чуеш тона. И тогава, като запееш: „Мощният, Силният иде да помага“, като запееш песента, Той мисли, че го викаш, Той в тебе помага, организира. Веднага ти се насърчиш. Ти седиш и философствуваш, казваш: „То с мене ще се занимава.“ Щом мълчиш, и Той мълчи. Създайте си работа. Ти си един неорганизиран човек. Ти на Мощния ще дадеш условия Той да организира, работа ще Му дадеш. Той ще се радва, че има какво да работи. Още веднъж изпейте „Мощният, Силният“. /Учителят пее и даде края: „Мощният, Силният, да помага Той“./ Има вече завършена форма. Има тук съдържание – „фа“. Формата е „ми“. Има движение, то е „сол“. Всичко се съгласува. /Изпяхме песента./ Хубаво е Той да вземе да помага. Ние като пеем, ние подигаме целия музикален свят. Всички взеха участие. Дойдоха, заинтересуваха се, нагласиха. Ако не бяха дошли да вземат участие щяхме да си мънкаме. Те дойдоха, оттук бутнат, оттам бутнат, помагат.

Казвам: Вярвайте в онова, което организира. Вярвайте в Божественото. Има нещо, което организира. Нашата радост, нашата надежда има нещо, което ги организира. Има нещо, което организира нашата надежда; има нещо, което организира нашата вяра. Има нещо, което организира нашата любов. Новите фази на любовта, не старата любов. Има нещо ново, което сега организира. То е подмладяването. Подмладяването е закон за организиране. Остаряването е закон на детонирането. Нещата са нагласени. Старите са разгласени, пък трябва да се нагласят. Казва: „Остарях“, други казват: „Остарях“. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са имали хубави условия. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са мислили. Едните са остарели, защото не са имали хубави условия, а другите са остарели, защото не са мислили. Но и едните, и другите са остарели, дали е с „о“, или е с „у“, само причините са различни. В едните външните условия са липсвали, другите не са мислили.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година. 16 лекция на
Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на
27 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.,

София – Изгрев.

1939_01_29 Изпитът на Любовта
утринно слово

ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще ви прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.
Духът Божий
Размишление

Голямата тайна, която се крие в живота, седи в това да се задоволят всичките същества, които живеят на земята. Верующият да се задоволи; онзи, който живее, трябва да му се дадат всички условия, които животът иска; и онзи, който мисли, и на него трябва да му се дадат условия. Това малкото дете, което е родено едва на един ден, где са неговите условия? Даже неговото съзнание не е пробудено. У него има един стремеж съвсем неопределен. Най-първо детето започва с един зов, с викане и не го знаеш какво вика. Най-първо, като се роди на земята, първото нещо е писканeто. Преди да се роди то е било мълчаливо. Най-първо майката ще види дали ще кресне детето и ако кресне – човек ще стане, пък ако не кресне, заминава си – погребват го. А пък в живота на възрастния се иска обратното. Когато се роди човек, първото желание на хората е да кресне детето, да каже нещо. Каквото и да е, поне една дума да каже. А пък като стане възрастен човек, не кряска вече. Какво трябва да прави тогава? Тогаз пък му казват: Ти трябва да мълчиш. Сега да определя: Аз, като казвам „да кресне детето" разбирам, че трябва да заплаче. То е като артист. Детето на великия артист, което ще дойде да даде един велик концерт, с години го очакват. И всичкият идеал е да видят и чуят как ще пее той, как ще захване пеенето. И майката, и бащата казват: Дойде певецът – ще запее нещо. Та първото нещо е той да пее, а пък второто – старият трябва да мисли. Първо ще пееш и хората ще си дадат своето мнение какъв си като певец. А пък старият се отличава с друго. Той трябва да е мислил преди да е говорил. Защото детето, като се роди, няма какво да мисли. Понеже девет месеца то като философ е мислило така дълбоко и нито думица не е казало. То все е мълчало и се е приготовлявало за своя концерт, като излезне как ще започне да пее.

Сега аз ще ви говоря за неща, които са реални, за които нямате никакво

възпоминание. За първия концерт, който сте дали, никакви исторически данни нямате. Вие всички сте забравили това и сега майка ви и баща ви трябва да разправят за този концерт. А вие нищо не помните от него. Защо не помните и къде сте били при първия концерт, който сте дали? Сега аз го уподобявам на следното. В древността има един пример, който много пъти са го привеждали. Осъдили някого – той не бил прост човек, а учен човек – осъдили го на смъртно наказание. Царят бил много умен човек и казал за този философ: Ще му туря едно гърне с мляко на главата и философът трябва да обиколи целия град и нито една капчица от млякото да не капне на земята. И ако една капка не капне от млякото, ще му се опрости неговото прегрешение. А ако една капчица излезне от гърнето, той ще бъде осъден на смърт. Турили му гърнето на главата и той обиколил целия град и се върнал без да капне нито една капка от млякото на земята. Попитали го: Кого видя в града? Той казал: Никого не видях. – Той бил така концентриран, че не го интересувал външния свят. Та детето прилича на един такъв осъден пътешественик, който като върви, нищо не го интересува, само гледа едно – да не би да излее една капка от млякото. От сутрин до вечер той само за млякото мисли. Тук се появява едно противоречие. Може да кажете: Вечно все деца няма да бъдем. Вечно все няма да носим гърне на главата си и да мислим за него. Бива това ден, два, три, четири, докато обиколиш града, но щом обиколиш града и не излееш млякото, какво трябва да правиш тогава? Сега мнозина питат какво трябва да се прави. Като се родите, най-първо ще носите гърнето, тоест ще пеете. Ако кажете първата дума, у вас започва животът. От първата дума ще зависи дали ще живееш или не. Много музиканти не са записали каква е тази песен, с която започва детето. Казват: Заплакало детето малко. Но с кой тон, те не знаят. Това е за онези, които не знаят да четат. Онези, които не знаят азбуката, които не познават музиката, за тях това е право, но онзи, който знае, той трябва да запише. Защото целият последующ живот зависи от първата песен. Ако се излее една капка от млякото, ти си осъден на смърт, ако пък не е излята нито една капка от млякото, ти ще придобиеш живота си.

Сега идвам до сравнението. Аз сега идвам до приложението на своя пример. Ти си пратен да обиколиш този свят, осъден си на смърт. Четиридесет, петдесет години ти ще обикаляш, а някои го носят гърнето и сто и двадесет години. Сега сравнението ще приложите малко по-далеч. Ние мислим, че няма никакво гърне на главата. Някои от вас искат да живеят много щастлив живот, да правят каквото си искат. Питам: Философът може ли да прави каквото си иска? На тебе ти е турена една присъда за смъртно наказание. Но има едно условие, че нито една капка не трябва да излезе от гърнето. Един от английските писатели – Шекспир, е приложил този образ малко по-другояче. Вие сте чели неговата комедия

„Венецианския търговец“. Този търговец се условил, че онзи, който му дължи, ако не плати навреме, ще отреже от него един килограм месо. Търговецът искал да се изпълни законът, понеже онзи, който взел парите, не си изпълнил условието, не ги върнал навреме. Съдията бил много умен и настоявал, казвал: Законът трябва да се изпълни – един килограм месо трябва да се отреже. Но казал той: Ще отрежеш точно един килограм – нито повече, нито по-малко. И ако отрежеш малко повече или малко по-малко, и твоят живот ще отиде.

Та казвам: Животът не трябва да се изгуби. Има едно вътрешно разбиране. Онзи, който не разбира, ще каже: Да става каквото ще, аз искам да си поживея. Но онзи, който каже така, ще излее гърнето. И защо умират хората? Щом се върне с гърнето, и го осъждат на смърт. Значи, излял е гърнето. Който е носил гърнето добре, той не умира. Следователно, ако на земята човекът е излял млякото, тогава човек умира. Това значи: човек не е живял както трябва. Значи, като е вървял, отвлякло се е неговото внимание. В света, в който живеете, има толкова примамки, че вие не знаете кое е полезно за вас и кое не е полезно. Вие минавате и мислите, че във всичко, което виждате има някакво благо. Но дали има благо за вас, то е въпрос. Аз съм привеждал този пример. На едно място съм виждал деца разиграват един паток. А той, горкият, си е отворил устата и нещо се мъчи. Четири–пет деца седят наблизо и се кискат. Аз отивам, казвам им: Какво правите? Те казват: Разиграваме този паток като мечка. Казвам: Каква е вината му? Те казват: Да не е толкова глупав. – И в какво седи наказанието? Те наболи царевица с игла на един конец и пуснали конеца. Патокът нагълтал зърната едно след друго и мисли, че е намерил голямото благо, което му се дава от невидимия свят. Но конецът не се късал и той седи, горкият, с отворена уста. Всички деца се смеят, кискат се. Казвам им: Колко пари искате да освободите тази мечка, да я пуснете да си иде в гората? Какво се ползвате вие от нея? Вие и да го подържите така, най-после ще се скъса конецът, но аз ще ви дам пари да си купите смокини и да си похапнете. А децата обичат смокини. И патокът, като малко дете, е искал да си похапне, но вие не сте му дали смокини, а зрънца на конец нанизани. Вие сте го излъгали малко. Те казаха: Плати ни, ще го пуснем. – Дадох им аз пари и им казах: Вземете смокини от бакалина. И като взеха децата смокини, казах: Отрежете сега конеца. Едно дете отряза конеца, патокът нагълта края на конеца, погледна ме и си обърна гърба. Казах му: Още веднъж да не ядеш царевица с конец вързана. И като намериш царевица, прегледай дали е вързана или не. Ако не е вързана, гълтай тогава зърната, а пък ако е вързана, остави я настрани.

Често има опитности в живота, които приличат на състоянието на тази птица. Някоя дума, някое желание или мисъл приличат в ума ви на тази

нанизана царевица с конец – и те създават същото положение. Веднага трябва да разграничиш тези мисли или желания. Ти усещаш едно вътрешно ограничение. Тази мисъл или това желание са вързани. Злото не е в царевицата, не е и в конеца, и в децата не е. Къде е злото тогава? Този паток е искал само малко да си похапне. Няма никакво престъпление в това. В реда на нещата е. Че децата искат да си поиграят малко, и това е в реда на нещата. Къде е престъплението? Има ли престъпление? Аз зная, че и да не бях минал оттам, те все щяха да го освободят. Понеже този паток принадлежи на един съсед и оттам щяха да го потърсят. Аз не му записах името на патока – от кой полк беше, от кой батальон, от коя дружина или коя рота. После, не записах и кой му е господарят, за да имам съществени данни, че еди на кого си принадлежи. Но втори път съм решил, като намеря този паток – втори път не ми се е случвало, но ако се случи – ще му запиша името и ще го попитам дали е същият войник.

Но казвам: Важното е, че животът е вложен в човека. И човек трябва да живее. А пък светът, макар че е толкова красив, има много изненади за човека в него. Онези от вас, които сте влезли в живота, душите, които идат да се въплотят, все ги излъгват. Онези, които са на земята, никак не им казват истината както трябва. Всички хора, които се въплотяват тук на земята, животът не им е представен така, както е. Казвали са им: Като дойдете на земята, тук е рай. Майка ви, баща ви ще ви обичат, сестра ви, братята ви – също, няма да оставят прах да падне отгоре ви. И ще ви говорят най-сладките думи, ще ви галят. И онази душа си казва: Чакай да видим този рай на земята. Как живеят там, да го видим това. И вие сте все от тези, които сте дошли да видите този рай. И сега се намирате в чудо и казвате: Той не е такъв, какъвто ни го представляваха. Това е външната страна на живота. Животът не е място на външно зрелище, но той представлява от себе си една школа. Когато ви кажат, че училището е красиво, това не подразбира, че там няма мъчнотии. Там има трудни предмети, които трябва да се проучват. Някой път ще седиш с часове, има трудни задачи за решаване. И ако не сте научили урока, учителят ще ви тури единица, двойка и не ще можеш да минеш от едно отделение в друго. После и вашите другари ще ви се смеят, че не сте способни. Вие сега сте религиозни. Някои от вас мислите да умрете и да отидете в онзи свят, а пък законът за онзи свят е такъв: Влезнеш в този свят и най-хубавото те привлича. Тук на земята, ако знаеше човек какво щеше да се случи с него, той не би дошъл. А пък за да идеш на онзи свят, там няма да те приемат. Там ще видите как сте разбирали земния живот. И ако ти си разбрал земния живот с всичкото му противоречие, те ще те приемат, ако не си го разбрал, няма да те приемат. Ще кажат: Ние не искаме хора, които не разбират живота. И ако четете Откровението, в една от главите се казва: „Сине человечески, откъде са дошли тези с белите дрехи?“ И отговорът е:

„Тези са, които дойдоха от голямата скръб и избелиха дрехите си.“ Значи, всички страдания на земята са, за да се избелят дрехите или за да избели човек своята вътрешна чистота. На земята ще се опита това. И като минеш през всичката кал, кален да станеш – дрехите да са чисти.

Та казвам: Този живот как трябва да се използва? Вие не използвате живота така, както трябва, ако не го разбирате. Забележете какво се забелязва в децата, когато са в първо отделение. Най-първо се забелязва едно ограничение. По-рано те са ходили гдето си искат, но щом влязат в първо отделение, те вече имат едно ограничение – ще седят в стаята, ще учат от учителя някои елементарни работи. И постепенно във всички отрасли на живота те ще добиват все повече и повече. Та където и да влезне човек, все има известно ограничение. В ограничението човек не може да намери онова, което търси. Вие се готвите за другия свят и искате да идете при вашия баща. Някои искат да отидат при Христа. Хубаво е това желание. Но след като сте живели 40, 50 години, какво ще занесете на баща си, което да го интересува? Някой път мислили ли сте, като се върнете в невидимия свят, какво ще занесете със себе си? Най-първо там ще ви питат защо не писахте. Четиридесет години бяхте на земята и защо не сте писали нито едно писмо? Вие ще кажете: Условията са били много лоши. Пощата не е била редовна. Пътят може да е бил развален. Може да кажете, вие сте писали писма, но писмата не са отишли. И българите, които разбират този закон, са доста умни. Има стари баби и стари дядовци, когато умират, 4–5 деня преди да умрат, казват: Аз съм странник, заминавам за онзи свят. И почват тогава да отиват хората при него и му казват: Да носиш много здраве на нашите, на майка ми, на леля ми. Друг казва: Много здраве носи на чичо ми. Цяла седмица се изреждат и все казват да носите много здраве. Писма не пишат, но пращат много здраве. Старият не си изгубва съзнанието. Той седи със запазено, пълно съзнание.

Мен ми разправяха даже, това се е случило в село Николаевка с дядо Ради, който бил на 85 години. Вика свещеника да го причести, понеже заминава за другия свят. Но понеже заминава за онзи свят, той иска да му направят една пълна паница с кюфтета. Свещеникът иде и мисли, че дядо Ради е в последната минута на живота си и че е изгубил вече съзнание. А пък той вижда, че дядо Ради е завит с юрган, държи една паница и яде кюфтета. Дядо Ради му казва: Аз заминавам за онзи свят и си дояждам кюфтетата. Свещеникът се засмял и казал: Ти имаш да живееш още 20 години. Няма да те причестя. Дядо Ради казва: Пътник съм аз, причести ме. Свещеникът казва: Как ще те причестя, както те гледам... Изпращат свещеника и тъкмо той отива до вратника, чува се рев вкъщи – дядо Ради умрял – вече изял, каквото изял. Връщат свещеника и той се чуди, че така скоро е умрял. Ние така сме погълнати от този живот, че като помислим за бъдещия живот,

казваме: Я има друг живот, я няма. Ние нямаме ясна представа, че ще се върнем в другия живот.

Та в живота трябва да изучавате същественото. Същественото е цяла една наука. Религията е една наука, на която хората сега трябва да се учат. Досега всички хора са заучавали някои работи. Все декламират и казват: Ние се обърнахме, вярваме в Христа, вярваме в Бога, вярваме в онзи свят. Не е въпрос само да вярваме. Някой път се явяват мъчнотии в живота. След като си живял 20 години един благочестив живот, дойде едно голямо изпитание и един светия повидимому като че е изгубил всичко – опетни се. След като е живял 20 години чист живот, в него проникват най-лошите мисли и желания, от които е бягал. И той мисли, че всичко е разкъсано вече.

Да приведа един пример. Някои хора се обичат. Когато не обичате някого, въпросът лесно се разрешава. Някой път мислите, че вашите връзки с някого няма да се разкъсат, няма да се разделите. Но един ден, по невнимание, онзи направи нещо, което ви е неприятно. Ако ви каже той само една обидна дума, и вашите отношения се изменят. И този човек вие го намразявате и престава във вас любовта ви. Как ще си обясните това? Мислите ли, че ако една дума е в състояние да накърни любовта ви, че тази любов е била идеална? И мислите ли, че този, който ви е казал това, ви е обичал? И той казва: Аз думата си не вземам назад. Какво ще кажеш тогава? Това е един урок между двама влюбени. Те ще си кажат по една обидна дума, за да видят дали обидната дума е по-силна, или любовта е по-силна. Ако обидната дума е по-силна, то любовта е по-слаба; а щом любовта е по-слаба, то животът е неразбран.

Има пък други хора, на които условията са били толкова лоши отвън, че те искат да напуснат земята и да заминат преждевременно в другия свят. И това не помага, и не това се препоръчва на човека. Ако вие при лошите условия кажете „Дотегна ми да живея на земята, искам да се върна в другия свят“, питам: Какво си разбрал от живота? Има две страни в живота, които трябва да разбирате – лошата и добрата страна на живота. Мнозина от вас се спирате на външната страна на живота и казвате: Виж тези хора, които не са религиозни, живеят си добре и всичко си имат, а пък ние, религиозните хора, нямаме нищо. Тогава в какво седи благото на човека? Във всички стари религии законът е един и същ. Един човек, за да стане религиозен, той, каквото има, трябва да се лиши от всичко. Сега вие искате да обясня защо е така. Питам: Когато една млада мома я вземат невеста в някой дом, вземат ли я със старите дрехи, или тя трябва да се откаже от старите дрехи и всичко ново трябва да тури? Мислите ли, че вие като искате да влезнете в духовния живот, ще влезнете с тези стари дрехи?

Ще влезнете със съвсем други мисли, чувства и постъпки. От всичко старо трябва да се откажете съвършено. Мислите ли, че младата мома ще вземе за прикя стари дрехи от детинството си и куклите си и да ги занесе в новия дом? Всичко това, което тя ще носи, е все ново. Може би една млада мома е работила 15, 20 години, за да си направи прикя, която ще подари на сватове – на новия си баща, на новата си майка – на свекъра, на свекървата, от които после ще плаче. И в духовния живот има свекър и свекърва. Всеки, който е влязъл в духовния живот, той вече е оженен, а пък някой е сгоден и после се оженва. Всички онези се интересуват от вас. По-рано момата е била чужда. След като се сгоди, почват да я наблюдават къде ходи, как се облича. И след като се ожени, искат да знаят накъде ходи и какво работи. Ако е Драганка, ще кажат: Хайде, Драганке, направи малко хляб, я иди за вода, я иди на лозето, че на нивата. От каквото стане нужда, все казват: Хайде, Драганке. И после казват: Тя е много ударна, много е работна. Всичко все на нея възлагат.

Вие не сте разбирали духовния живот. Вие сте го разбирали, както по светски го разбират. Някоя мома се жени и някой момък ѝ обещава къща, слугини, автомобил. Казва ѝ: Прах няма да падне върху тебе. А пък след като се ожени и прах пада, и автомобил няма, и ръцете ѝ огрубяват. Аз правя своите наблюдения от 10, 20 години насам. Та ръцете на хората отдолу са огрубели, а отгоре ги намирам малко по-деликатни. Отдолу са по-огрубели. Това е остаряване. Трябва да пазите кожата си малко по-деликатна, за да може да възприема впечатления от външния свят по-правилно. Като задебелеят ръцете, възприятията не са толкова верни вече. Аз вземам женения човек, като подразбирам под това „човек под закон“. Законът изисква нещата да станат формално, буквално както са. Ти, ако отидеш в съдилището, по духовному и правото да е на твоята страна, съдията ще те осъди по форма – по формата на закона. Съдията ще ти каже: По духовному ти имаш право, но по закон онзи има право. И да иска да ти помогне той, не може. Да кажем, че някой човек ви е обидил. Какво изисква законът при обидата? Духовният закон изисква ти, който си обиден, да претърпиш, защото, ако си се обидил, ще дадеш едно заявление, ще подведеш онзи под ударите на закона. Ще го съдиш, но нямаш право сам да се оправдаваш. Най-първо ще викат двама свидетели в мировото съдилище да ви примирят. Ако не може, после ще дойде окръжният съд. После апелативният и касационният съд. И в духовния живот съществува мирово съдилище, окръжен съд, апелативен и касационен съд. Духовният живот изисква ти сам да си бъдеш съдия! Не как ще те съдят отвън, но ти сам като съдия ще произнесеш своята присъда върху себе си. Писанието казва така: Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. А пък ако не знаем да се съдим, другите ще ни съдят. Апостол Павел казва в едно послание: Не знаете ли, че ангели ще съдим? – Ангели, които

не осъдиха сами себе си, остава хората да ги съдят. Ако са съгрешили, ще се произнесе резолюция върху престъплението им. Ако не се съдите, ще ви съдят. Щом другите ви съдят, не зависи вече от вас каква присъда ще ви наложат. Единственият съдия, който правилно може да отсъди нещата, то сте вие сами. Казва се: Бог не съди. Бог като съди нас, ще съди себе си. И казва: Тия същества аз ги създадох и им прощавам. Той ги погледне, влиза в положението им, че ги отсъжда много добре. И тури по възможност най-малкото наказание. Всякога в света Бог като ни съди, туря най-малкото наказание. Той ще тури най-малкото наказание, но не може да не тури никакво наказание. И вие ще пазите същия закон – сами себе си като съдите, поне най-малкото наказание ще си наложите. И така правите вие. Всички тургат най-малкото наказание, когато съдят себе си. Но когато съдят другите, тургат най-голямото наказание. Този, когото обичам, е по-близък, а този, когото не обичам, той е вънка. Та когато някой казва „Обичам го“, той обича своите си. А пък тези, които не обича много, те са вънкашни. Най-първо ние говорим за една обич на домашните. Писанието казва: Трябва да обичаме домашните, близките. Те са праведните, светиите. А пък грешните са още от вънкашните. Говори се, че трябва да обичаме враговете си. Но те са още от вънкашните. Ти не можеш да приложиш любовта към враговете си, докато не приложиш любовта си към ближните си, към своите си. Ако знаеш как да приложиш тази любов към ближните си, ти ще знаеш как да приложиш любовта и към вънкашните.

Та казвам: В религиозния или в духовния живот има една вътрешна страна за разбиране. Какви трябва да бъдат твоите отношения към баща ти, към майка ти и прочие? Ти можеш да обичаш брат си и сестра си заради самия си брат и за самата си сестра. А пък можеш да обичаш брат си и сестра си заради майка си и заради баща си. Или другояче казано: Ти можеш да обичаш брат си и сестра си, понеже имаш интерес от тях. Те са ти необходими. Те са прерогативи. Във всички религиозни системи са учили все същото. Всяко общество, в което разбират така, хората могат да живеят добре. А пък които не могат да живеят добре, там се заражда известно противоречие. Не е лесна работа. Много трудно е, мъчна работа е да се отнася човек добре. Например, да бъде човек търпелив. Не само привидно, но така, че при търпението да запазиш всякога едно вътрешно спокойствие. Ти носиш една стомна. Оставил си я някъде, някой минава и я счупва. Но ни най-малко да не се измени твоето състояние. А веднага става едно изменение вътре в тебе. И ти ще подигнеш въпрос: Защо ми счупи стомната? – Ще кряскаш. Да не се завържеш така за една стомна! Или някой ти е казал една обидна дума. Няма да се спреш. Ако една грамофонна плоча те обиди, кого ще съдиш? На грамофонната плоча могат да турят думи, лично да те обидят. Някой нагласи една плоча да

обиди когото и да е. Там пише: Голям калпазанин си! И който слуша, все за него се отнася. Който дойде, плочата казва: Голям калпазанин си. И на всекиго казва така. Тя повтаря едно и също нещо. И ако попитате плочата, тя ще ви каже: Така ме научиха, така говоря. Не го зная и аз лошо ли е, или не. Самата плоча не знае какво е „Голям калпазанин си“. И вие не знаете какво нещо е „Голям калпазанин си“. Какво значи „калпазанин“? „Кал“ значи нещо направено от кал. „Пазан“ значи нещо, което се лепи. Голям калпазанин е човек, който не мисли за другите, а само за себе си. В яденето, в пиенето и прочие той търси своите интереси, да му направят всичко, а пък с другите да става каквото ще. Той най-първо мисли за своите интереси, а пък за чуждите интереси казва: За тях после ще мислим. Та човекът, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той е калпазанин. Думата „калпа“ е чужда дума. Тя е санскритска дума. Това значи един век, който е неблагоприятен, пълен с тъмнина. Този, който е в тъмнина, той не може да мисли за друго, по-далечно, а мисли само за това, което е пред него. Ти тогава само за себе си ще мислиш. И той казва: Само това виждам. Аз виждам само моите работи, а чуждите работи не ги виждам.

Мене сега ме интересува другият въпрос. Вие изучавате любовта. Аз ви препоръчвам любовта като единствен закон, по който животът ви може да стане щастлив. Любовта трябва да се изучава като едно условие, с което животът може да се подобри. Животът без любовта не може да се подобри. И може да ви направя следното уподобление: Любовта е едно изкуство. Вие имате хиляди нишки, вретена и ако вие не знаете как да си поставите една основа, и ако не знаете как да прекарате нишките, какво може да сплетете? Основното е вътъкът. Ако не знаете как да преплетете вътъка и не знаете как да приготвите плата, няма да имате и дреха. Тези нишки трябва да знаете как да ги схванете. Та Любовта е онзи велик закон, който ни учи как да плетем нишките на живота, за да бъдем щастливи.

Ако вземем думата „шекер“, тя значи на турски „нещо сладко“. А пък на еврейски същата дума значи „лъжа“. И ако кажеш „шекер“ на турски, ще ти кажат „аферим“ – „много хубаво“. А пък на еврейски като кажеш „шекер“, ще ти кажат: Голям калпазанин си. Тогаз трябва да имаме език, в който думите да имат едно значение. Че един закон има. Ние сме, за да изучим онова, същинското значение на живота. Истински живот е само онзи, който като мине през всичките изпитания, да си остане целокупен и неопетнен. На него можеш да разчиташ. А пък онзи живот, който не издържа като минеш през всичките изпитания, този живот не струва. Този плат не струва. Онзи плат струва, който с години като го носиш, не избелява и можеш да го носиш. А пък онзи плат, който след няколко месеца може да избелее, на него не може да се разчита.

Та вашата работа ще прилича на моята работа, която се случи в Шумен. Аз да ви разправя този пример. Отивам в град Шумен. Трябват ми едни обуща. Но понеже не познавам много обущари, намирам един евангелски обущар – най-добрия. Че е майстор, майстор е. Казвам му: Може ли да ми направиш едни хубави обуща? Той казва: Мога. Казвам му: Но хубави обуща искам да са. След като ги направи обущата, след един месец време те се скъсаха. Напука се кожата. Казах му това. Той ми каза: Отде да зная, не съм вътре в кожата. Напукала се. Но никак не му дойде на ума да изправи погрешката си. Аз казвам на себе си така: Когато правиш обуща на хората, такива калпави обуща да не правиш. Направи едни обуща на себе си, тогава прави и на другите. Ако се скъсат, такива не прави на другите.

Та когато искате да обидите някой човек, може да го обидите, но по-рано направете следното. Вземете едно огледало и кажете същата дума на себе си. И ако можеш да издържиш думата, кажи я на другите; и ако не можеш да издържиш и те заболи на сърцето, не я казвай. Та когато искате да кажете една обидна дума, вземете едно огледало. И кажи си я пред огледалото. И каквото можеш да кажеш, кажи го на свят. Ние сме дошли на земята, за да пречистим човешкия език, човешките мисли и чувства. Това е много трудна задача. Да ви кажа къде е практическата страна. Защо трябва да пречистите езика си? Трябва да го пречистите, защото ако не го пречистите, е опасно. Понеже човек, който е живял на земята, все ще се окаля. То е невъзможно иначе. Аз даже някой път, който обичам толкоз чистотата, гледам – капна някъде по дрехите си. При всичкото си внимание, все капна някъде.

Ето законът къде е: Ако сте прощавали, след като напуснете земята, трябва да си изперете дрехите. Понеже в онзи свят с непрани дрехи не приемат. И ако сте изпълнявали Божия Закон на земята, ако сте прощавали на земята, като си турите дрехата в тази вода, петно няма да остане. Пък ако не сте прощавали на земята, като си турите дрехите в тази вода, петната остават. И десет пъти да ги перете, петната остават. А пък с петно в онзи свят не приемат. Това е практическото приложение сега. Щом прощаваме, и Бог ни прощава. И Писанието казва: Ако вие не простите прегрешението на другите, и Отец ваш небесний няма да ви прости. Прощавайте, за да може, като отидете при онази вода, да ви операт всичките петна и дрехите ви да бъдат чисти. Човек заради Любовта, заради Божията Любов трябва да бъде готов на всички жертви. Мен ми хареса един хубав пример, който ние имаме в Христа. Разпънаха Го еврейските равини като един злосторник на еврейския народ. Той седи отгоре на кръста и се моли, и казва: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят.“ Той прощава, за да не остане никаква кал върху Неговите дрехи, като мине за другия свят. Та всичко да

бъде чисто.

Когато някой ви обиди, вие казвате: Много е обидна тази дума, това не е за прощаване. Че ако някой приятел вас ви обиди, той не ви е обидил по-кръвно отколкото евреите, които разпънаха Христа. Та казаха: Той няма нищо общо с нашия народ.

Та всички вие в душата си дръжте този закон. А дали Господ ще прости, то е друг въпрос. Но ние трябва да простим. Онова, което хората правят, не искам да ги държите отговорни заради мене. А пък ако има друго нещо, за което да ги държите отговорни – това е друг въпрос. Това е прерогатива на Бога. Това ще го приложите върху себе си. Не прилагайте това учение върху другите. То е едностранно. Всеки ще го приложи за себе си. Много пъти, като казвам тези максими, във вашия ум седи някой друг. Вие казвате: Еди кой си, той прави така. Тези думи са за него. Не. Най-първо, когато аз говоря, аз говоря на себе си. Най-първо, когато аз проповядвам, проповядвам на себе си и после проповядвам на вас. Когато аз проповядвам, гледам как съм изпълнил онзи Божествен Закон върху себе си. И когато дойде да съдя някои хора, аз не ги съдя, казвам си: Ти, ако си на тяхно място, как ще постъпиш? Не че е постъпил той зле, но ако аз бях на неговото място, как щях да постъпя. Аз, който имам знанието, ето как постъпвам. Някой път постъпвам, както не ми е приятно. Идва тук един калугер и ми се оплаква. Оплаква ми се от владиците, че били лоши, че не се отнасяли добре с него, че нямали човещина. Аз виждам къде му е погрешката. Той се оплаква, оплаква и след като се оплаква, казва: Можеш ли да ми помогнеш? Той е доста умен, гледам лицето му – разположен, има благоутробие. Оплаква се от страдания, но страдание не е видял. След като ми говори, си казва: Ще бъдеш ли такъв калпазанин като тях? – и гледа мене. Той за владиците каквото каза, изслушах. Аз не трябва да бъда като тях – иска той да ми каже. Отиде в Бачковския манастир, върна се, носи ми един часовник. Той казва: Мога да го оставя, да имаш вяра в мен. Помогни ми, аз като се настаня на работа, ще ми върнеш часовника. Казах: За колко го оценяваш? Той ми каза: Дайте ми триста лева. Остави ми часовника. Питам един часовникар: Колко струва? Той каза: Ако можеш да вземеш 25, 30, 40, 50 лева за него. След два месеца идва друг. Този другият беше дошъл при мене с калугера. Той ми казва сега: Онзи калугер някакъв часовник остави ли при тебе? Казах: Остави. Той каза: Този часовник е мой. Казах: Нали вие двама идвахте, обичахте се? Той каза: Той ми взе часовника. Казах: Тук е часовникът, но елате двамата, не зная кой от вас говори истината. Елате и двамата да ви дам часовника. Аз го държа часовника сега. Някой казва: Ти нали знаеш всичко? Зная го.

Ще дойдат изпитания. То е малко изпитание. Дяволът ще ви тури някое

изпитание. Ще ви донесат един часовник. После ще ви кажат, че сте били много справедлив, понеже сте дали 300 лева. А после ще пиеш студена вода за тия 300 лева. Аз сега не пущам този часовник да върви. Искам да ви приведа един същински пример. Човек всякога може да се намери в едно голямо противоречие със себе си. Този часовник сега, това е малка беля. Триста лева – то е външна работа, но има други някои вътрешни бели, които така са оплетени – да изгубиш всичкия си мир. И всичкия ти религиозен живот пропада и не знаеш по кой път да излезнеш.

Затова трябва да се върви по пътя на Божествената Любов. Човек трябва да има едно будно, трезвено състояние. Апостол Павел в прочетената глава описва Любовта. Законът така е, че Любовта на всичко вярва. Та тази работа прилича на работата на Шлятер. Той беше лечител, пророк в Америка – 1905 година. Той тръгва да отиде към западната част на Америка, нататък към Сан Франциско и по пътя намира един бъдещ повидимому работник, който боледува. Излекувал го и го взел в хотела да спи с него. Шлятер имал 10 долара. Този работник, след като бил излекуван, вечерта му взема десетте долара, които имал в джеба си. Задига му панталоните и жилетката и го оставя по долни дрехи. И трябвало Шлятер цял месец да работи, да изкара пари и за да си купи нови панталони. Като отива в Сан Франциско, намира го същият този работник. Той пак бил болен, и пак без пари. И Шлятер го излекувал пак наново. Случват се такива работи.

Прилагайте великия Божествен закон в себе си, за да имате една вътрешна опитност и да чуете гласа на вашия Баща вътре, Който да ви каже думите Христови: Елате вие, верни и благословени деца, които всякога сте изпълнявали закона. В края на краищата на тези, които не са изпълнявали закона, ще има присъда. И тази присъда ще бъде отвътре. Апостол Павел казва: Ако имате всичкото знание, а Любов нямате, вие нищо не сте. Вие сте мед, що дрънка. Това казва Апостол Павел в прочетената глава. Той казва, че знанието не ползва. И силата не ползва. Любовта от всички неща ползва най-вече. Та имайте едно дълбоко вътрешно разбиране, за да се изправят всички погрешки в живота.

Сега не мислете, че духовният религиозен човек трябва да бъде беден, да ходи със скъсани дрехи. Това е повидимому. Авраам беше благоугоден на Бога и не беше беден човек. Иов, който мина през най-големите изпитания, не беше беден човек, а най-богатият. Но казвам: И като сте сиромаси, и като сте богати, да не правите едно различие, че сте сиромах. Погрешката е в това, че човек като седи, мисли, че е сиромах или богат. Щом правиш различие между сиромашията и богатството, ти не разбираш закона. Щом аз съм сиромах, защо ще ме безпокои какво имат

другите хора? И защо ще мисля, че нямам нищо в себе си? Че най-съществено, главното го имам. Аз се ползвам от въздуха така добре, както никой друг. Ползвам се от светлината, както никой друг. От разходки се ползвам, както никой богат човек не се ползва. Някои считат, че да има човек автомобил, аероплан е голямо благо. А пък аз, без да имам аероплан и автомобил, ми е приятно. Аз ходя до слънцето за осем минути без аероплан. Все на слънцето ходя и все на земята живея.

Та казвам: Живейте в Божията Любов и не правете разлика. Правете разлика в себе си, но само за маневра. Като се намерите беден, мислете за другите хора; и като се намерите богат, пак мислете за другите хора. Понеже вие не сте най-бедният човек. Има по-бедни от вас. Някой път аз минавам покрай нашето игрище и гледам, че има доста щурци. Като минавам покрай тях, те ми дават уважение – оттеглят се. Казват: Нека мине господарят. И като си отмина, те пак излизат. Някой път ги гледам, че ги дебне някоя котка. И седи котката, и натисне някой щурец, и го изяде. Та често отивам да хвана котката и казвам: Тези ми певци да ги не бутате.

Та има нещо красиво в живота. И благодарим на Бога, че ни е изпратил на земята. Ще благодарим на Бога, че пътуваме с един билет, без да сме платили за него. Даром пътуваме, толкова години ни возят. И досега не са ни представили да платим за билета. И толкова хубави пейзажи, толкова хубави работи ни представят! Та считайте, че вие сте в света с един билет само за едно хубаво представление. И да бъдете спокойни. Ако идете на концерт и държите в себе си една посторонна мисъл, вие не може да слушате концерта. Считайте във време на концерта, че всичко е наред. Като сте на земята, считайте, че всичко е наред. Защото всичко това е представление. Нищо реално няма. Че умира някой – той се преструва; че някой осиромашал – той се преструва. Самото представление го изисква това. То не е всъщност така. Че всички умрели живеят! Тези хора са влезли в другия свят и казваме, че са умрели. Пуснат е той от затвора. И в онзи свят е облечен с много хубави дрехи. Какво има да съжаляваме, че е излезнал от затвора? Казват, умрял този човек. Много пъти човек трябва да умре, да излезе от затвора, от лошите условия.

Приложете Любовта като велика наука, която можете да изучавате. А за всички други работи – считайте ги за предметно учение. И благодарете на Бога за всичко, което ви се случва. Радвайте се на задачите, които сте разрешили досега, а другите, които не сте разрешили, постарайте се да ги разрешите. Има много по-мъчни задачи от сегашните. Сегашните задачи за в бъдеще ще бъдат играчки. И след като разрешите всичките задачи, и като се върнете в дома си, ще посрещнат един прилежен и добър ученик, който се е върнал от училището и се е учил добре.

7,07 ч. с.

Отче наш

16. Утринно Неделно Слово, държано
на 29 януари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко покрито с облаци. Времето – меко, приятно, не е студено.

На поляната направихме упражненията с Учителя.

1939_01_29 Двете слугини
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ДВЕТЕ СЛУГИНИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета глава от пророк Авакум. Тя е главата, която представя неговата молитва.

Духът Божи.

Сега искам да бъда по-обективен. Думата обективен не е българска. Другояче мога да ви кажа, че желая да бъда малко по-предметен, малко по-веществен. Желая да ви говоря върху реалността на нещата, как трябва да ги разбирате. Има три неща в света, които отличават хората. Физическият човек се отличава с тялото си, духовният – със сърцето си, а Божественият – с ума си. Тъй щото, ако човек се отличава с тялото си, той е човек, потребен за земята. Ако се отличава със сърцето си, той е човек на духовния свят – там е потребен. Ако се отличава с ума си, той е човек на Божествения свят и той е на мястото си. Тези тримата са събрани на земята и са въплътени в едно тяло. В това отношение човек представя един апартамент с три етажа: в първия етаж живее физическият човек, във втория – духовният човек, а в третия – Божественият човек. Но [сега ме] питате, къде е небето, ще знаете, че небето е на третия етаж. Къде е духовният свят? На втория етаж. Къде е физическия свят? На първия етаж. Тази е конкретната идея за трите свята. Ако някой би оспорвал това сравнение, нямам нищо против. Това е една хипотеза, а всички хипотези и теории не са съвместими една с друга. Всяко нещо, което е в света, има право да съществува, да живее. Щом можеш да мислиш за него, то има право да съществува. Щом не можеш да мислиш, то не съществува. Някой казва: „Исках да ти кажа нещо важно, но го забравих.“ Щом си го забравил, то не е било важно. Важните неща никога не се забравят. Можете ли да забравите онзи, когото обичате? Можете ли да забравите неговия образ? Можете ли да забравите хляба, водата, светлината, въздуха? Не можете. При това, те са само някои от тия, които аз считам важни. Колко още важни неща има, които не могат да се забравят. За онези пък, които наричате важни и ги забравяте, напишете ги на една книга и аз ще ги прочета.

Казвам: Има едно зло в света, което е опасно. Има едно зло, което не е опасно. Мислете върху това философско изречение. Често хората правят погрешки и като направят някаква важна погрешка, те казват: „Аз направих една малка погрешка.“ Колко е малка погрешката, зависи от

мястото, дето е направена. Представете си, че имате едно число един милион и петстотин хиляди лева. Ако при изчисленията някой направи погрешка в единиците, вместо нула единици пише една единица, погрешката не е толкова голяма. Ако погрешката е в десетиците, вместо нула десетици пише числото едно, погрешката е десет пъти по-голяма. Ако направи погрешката в стотиците, в хилядите, в милиона, погрешката става вече все по-голяма. Тъй щото, не е все едно да пишеш един милион или два милиона, тук вече има голяма щета, голяма загуба. Видимо числото е все единица разлика, но от значение е, къде стои тази единица. Тъй щото, когато някой каже, че е направил една малка погрешка, за мене е важно да зная, къде е направена тази погрешка, при единиците, при десетиците, при стотиците, при хилядите, при сто хилядите или при милиона. Колкото по-наляво е грешката, толкова е по-голяма. За мене не е достатъчно само това да зная, къде е направена погрешката, но точно да зная мястото ѝ. Аз съм обективен човек, но не разсъждавам така общо. Като ми кажеш, че си направил една погрешка, питам къде е. Ако е при единиците, не е много голяма погрешка. Лесно се поправя. Изваждам един лев и го турям на мястото. Но ако погрешката е от един милион лева, доста ще се замисля, дали да я поправя. Погрешка от такъв характер е вече за затвора. Има погрешки в живота, които са непоправими. Това показва, че животът е място за изправяне. Затворът е училище, в което хората изправят погрешките си. Професорите в затвора учат хората, как да изправят погрешките си.

Сега да се върнем към въпроса, защо понякога доброто е опасно, а злото е безопасно. Представете си двама души и двамата богати, но единият минава за лош човек, другият – за добър. Добрият всякога оставя касата си отворена и си казва: „Господ да я пази.“ Лошият оставя касата си винаги под ключ, никой не може да пипне нещо от касата му, затворена е. Слугата на добрия човек обича да пипа чуждо, да взима от касата на господаря си пари. Като я намери отворена, той непременно ще вземе известна сума. Без да иска, този добър човек ще стане причина слугата му да лежи в затвора. Другият, обаче, който минава за лош, понеже постоянно държи касата си затворена, слугата му и да има желание да бръкне в нея и да си вземе нещо, не може. Така лошият господар ще предпази слугата си от затвора. Понеже ангелът е слаб на слугата, като намери касата затворена, не може да открадне нищо. Който обича да пипа в чужди каси, в края на краищата ще намери училището за изправление, дето ще отиде да изправи погрешката си. Щом си добър човек, затвори касата си. Не ставай причина да сгреши слабият. Който държи касата си затворена, той е прав. Някой казва: „Ние трябва да бъдем отворени.“ Не, аз не съм за отворената каса. Сърцето е отворено само за две неща: за артериалната кръв, която ще мине през него, за да отиде по цялото тяло и за венозната кръв, когато

трябва да се пречисти. За други работи сърцето е затворено. – „Ама аз имам обич към всички хора.“ Към кои хора? Към всички онзи, които са свързани с твоята артериална система и към всички онези, които са свързани с твоята венозна система. Щом си позволиш да имаш отношение към всички други хора, които нямат връзка към тия две системи, ти ще ги изложиш на голяма опасност и никаква работа няма да свършиш. Съвременните хора се запитват какво е проповядвал Христос преди две хиляди години. Те не знаят, че тогавашните хора бяха деца по развитие в сравнение със сегашните. Те нямаха такива големи телескопи като сегашните, с които откриват величието на вселената. Те имаха детински схващания за небето. Даже и най-видните им пророци, когато трябваше да излязат срещу неприятеля си, [те] излизаха със стрела, с лък. Ако днес се яви един такъв човек между съвременните военни, той ще бъде за посмешище. Днес хората разполагат с такива далнобойни оръдия, които удрят на 50–60 километра разстояние. При това, така е изчислено, че всеки снаряд пада точно на мястото си. Ако питате снаряда или барута в пушката, какво прави, той нищо не знае. Те нямат съзнание за работата, която вършат. Ако питате артилеристите, защо стрелят, те ще кажат: „Не знаем, туриха ни на служба и ние изпълняваме длъжността си. Знаем само, че снарядът все ще падне някъде и някой ще бъде убит.“ Сега и на вас, като ви се случи някакво нещастие, питате: „Защо Господ допусна това нещастие?“ Той нарочно ли ви е изпратил това нещастие или случайно някак е станало? Представете си, че никой не е имал определена цел да ви причини някаква пакост, но вие сте попаднали на бойното поле точно в момента, когато някой снаряд е падал и по този начин ви е причинил голямо нещастие. Казвате: „Трябва ли хората да се бият?“ Щом се бият, трябва да се бият. „Ами трябва ли да се карат?“ Защо да не се карат? И карането е една работа. Щом се карат, значи трябва да се карат. „Ами трябва ли да се крадат?“ Щом е допуснато, значи трябва да стане. „Ама защо трябва да умира човек?“ За да дойде друг на негово място. Ако един голям, стар дъб не беше умрял, то ония 10–20 малки борчета около него нямаше да живеят. Като умря, те казват: „Слава Богу, че се освободихме от този дъртак. От него не можахме да прогледаме.“ След смъртта на дъба веднага се даде място на борчетата да растат. За да имате ясна представа за явленията в живота и в природата, вие трябва да имате едно вътрешно разбиране, а не да излизате от лично становище. И Бог има свои лични становища, и ангелите, и светиите, и боговете, и царете – няма същество в света, което да не излиза понякога от своите лични възгледи. Тези възгледи са прави, но са относителни, не са абсолютни. Понякога вие питате, защо Бог е дал известно благо на даден човек. Като задавате този въпрос, вие изхождате от едно становище, което не може да даде философско разрешение на въпроса. Значи, вие изхождате от едно лично гледище, защо на този човек е дадено това благо, а на мен не е дадено. Ако на

сцената излезе един виртуоз цигулар да свири, трябва ли да питате, защо е дошъл? Щом свири добре, вие трябва да считате, че той е на мястото си. Този човек иде на земята да свири. Даром ли трябва да свири? Той е посветил цели 20–30 години в свирене и сега може да даде един такъв хубав концерт. Не само в този живот е свирил, но той е свирил няколко прераждания наред. Той непрекъснато се е занимавал с цигулка, с музика изобщо. Едва днес се явява на земята, като виден виртуоз, като гений. Някой платил за такъв концерт 30–40 лева и после казва: „Защо трябва да се дават пари?“ За да се научи да свири, той е изхарчил един милион, а ти ще дадеш едва стотина или по-малко лева и ще считаш, че много си дал. Ти трябва да благодариш на този виртуоз, че ти е дал такъв хубав концерт за толкова малка сума. Според мен такива музиканти продават изкуството си много евтино. Ако аз бих дал такъв концерт, най-евтиният билет би струвал около десет хиляди лева, а по-скъпите могат да струват даже милион. Който иска и може да плати, ще дойде; който не иска, той ще остане отвън. Като е въпрос за плащане ,да се плаща, както трябва. Тъй щото, за да получите онова великото, което очаквате, могат да минат няколко живота. За да го получите, вие ще прекарате много копнежи, много усилия и най-после един ден, не се знае в кое съществуване, вие ще получите това, което сте мечтали и за което сте работили. Съвременните хора искат в един живот да получат всички блага, които очакват. Това е възможно от страна на Бога, но от ваша страна е невъзможно. Например, това, което зависи от мен, аз мога да го направя. Мога да ви дам сто килограма вода, но вие сте пътник, пътувате пеша през една пустиня. Колко килограма вода можете най-много да носите на гърба си? Вие можете да носите най-много 20 килограма. Значи, това е невъзможно. Но вие имате предвид вашето магаре и коня, на тях разчитате. Това е лесно. После ще кажете, че магарето е животно, нищо не разбира. Да, магарето е животно, а вие сте човек. Но кое е това във вас, което трябва да се почита? Това, което мисли в човека, то заслужава почитание. Главата в човек мисли. Но ако един виртуоз, като свири, не мисли, той никакъв виртуоз не е. Не само главата му трябва да мисли, но и пръстите му трябва да мислят. Така и в човека всяка клетка трябва да мисли. Понякога движението на пръстите му е толкова бързо, че той няма време да мисли. Те се движат със светкавична бързина. Не мислете, че бързите неща нямат смисъл. Вие питате: „Време ли е една секунда?“ Вие нямате представа още, какво нещо е времето. В една секунда светлината извървява 300 хиляди километра път. Тъй щото, когато ме питат, колко или какво представя една секунда, аз казвам: „Една секунда от времето според движението на светлината е 300 хиляди километра път.“ Колко километра изминава най-бързият трен в една секунда? Аз взимам светлината като естествена мярка. Ако в човека времето е силно развито и той може да се движи с бързината на светлината, в една секунда той ще схване толкова неща, колкото не би

могъл да схване и в години. Това, което днес е недостъпно, неуловимо за неговите очи и уши, тогава ще бъде достъпно. Колко години са ви нужни днес, за да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда? Ако се движите бързо, в едно година ще можете да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда.

Сега вие сте дошли на земята не като екскурзианти, но сте дошли да изучавате земята. Като сте дошли на земята, питам: „Какво са разбрали младите от своя живот? Какво са разбрали старите от своя живот? Какво са разбрали богатите от своето богатство? Какво са разбрали сиромасите от своята сиромашия? Какво са разбрали силните от своята сила? Какво са разбрали слабите от своята слабост? Какво са разбрали духовните от своя духовен живот?“ Какъвто да е животът, човек все трябва да научи нещо. За сиромаха и за богатия аз давам особено определение. Според мене сиромахът е единственият човек, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той може добре да използва. Богатият пък е единственият човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без той да съжалява. Следователно, всеки човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без той да роптае, това е богат човек. И всеки, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той разумно да използва и да благодари, това е сиромах човек. Значи, за да не роптае сиромахът, непременно трябва да му дадеш нещо. Богатият страда от голямо богатство, от голям товар. Те казват: „Да дойде някой да ни освободи от този излишен товар.“ Богатият се радва, когато го освобождават от товара му. А сиромахът се радва, когато го товарят. Богатият иска да го разтоварят, а сиромахът иска да го товарят. На сиромаха, на гладния трябва да се дава. Той трябва да се нахрани. На богатия, на сития трябва да се взима. За тази цел ситият, богатия, трябва да отиде да работи. Сиромахът не може да работи. Сегашните хора гледат да изпратят сиромасите на работа. Не, докато са гладни, сиромасите не могат да работят. Първо те трябва да се нахранят и тогава да отидат на работа. Като се нахранят, у тях ще се яви естествено желание да работят. Във всеки човек има по трима сиромаси, гладни хора и по трима богати, сити. Единият гладен, това е стомахът, който аз наричам Стомахов или Стомахаков. Другият беден, това е сърцето. То живее в духовния свят и се храни с чувствата. Слушате понякога човек да казва: „Гладен съм, няма кой да ме обича. Няма кой да ми каже една сладка дума.“ Какво ви струва да кажете една сладка дума на човека? Поне това не струва много. Ако на физическия свят е мъчно да задоволите глада на един човек, в духовния свят това е лесно. Кажете на този сиромах една сладка дума и той ще се задоволи. Кажете му, че е добър човек. Той не иска повече. Като дойде до умствения свят и там има един сиромах, който е гладен за знание. Той казва: „Знание ми трябва на мене.“ Този човек е умственият. Той си казва:

„Аз трябва да се повдигна. Дайте ми поне една книжка да прочета, да се просветя малко.“ Питам: „Колко храна е нужна, за да задоволим тримата наши сиромаси – Стомахов, Сърдечков и Умственików?“ Ние трябва да задоволим тия сиромаси в себе си, за да могат да работят. Те не са слуги, но те са помощници. Те разполагат със специални методи за работа. Сиромахът разполага със земните методи, духовният разполага с духовни методи, а умственият човек – с умствени методи. Стомахът е главният господар на физическия свят. Той разполага с около десет хиляди души работници, чиновници, които му работят. Той се обръща към тях и ги пита: „Господа, знаете ли колко ми коствате? Ако на едно ядене ви плащам по един лев, значи за всички ще трябва да платя десет милиона лева. Но ако се храните по три пъти на ден, ще трябва да платя 30 милиона лева.“ Сметнете колко трябва да се плаща за една година. Това са разноски, с които се придружават физическите методи на стомаха. Ако направите сметка за всичко това, вие ще видите колко скъпо струва един човешки организъм на невидимия свят. За съграждане на един човешки организъм са взели участие хиляди разумни същества, които са изразходвали много физическа, духовна и умствена енергия. Едно от нещастията на човечеството е това, че хората се грижат главно за стомаха си. Те не са привикнали още да се грижат за своето сърце и за своя ум, да им приготвят най-доброкачествена и фина храна. Човек не трябва да има лицеприятие, да дава предимство на ума пред сърцето и на сърцето пред тялото или обратно. На всеки уд той трябва да отдава съответно право, според както Бог му е дал. Например, стомахът и умът, т.е. мозъкът се обичат много. Изобщо, умът винаги се допитва до стомаха. Ако стомахът би останал на сърцето, то да го храни, той би се намерил в най-голямо нещастие. Но благодарение на това, че умът избира добра храна, та изпраща от нея и на стомаха. Оттам е добре и за сърцето.

И тъй, ако хората се оплакват, че са нещастни, причината за това е тази, че те не разбират живота така, както е създаден и построен. Всеки човек би станал щастлив, ако знаеше как да постъпва. Ако аз бях на ваше място, щях да чакам щастието на такова място, отдето минава и там щях да го срещна. За да придобиете щастието, вие трябва да знаете къде да го срещнете. То минава през особени пътища. Една от сестрите има разположение да ми носи всяка сутрин мляко за закуска. Обикновено тя се престараваше, носеше ми млякото рано, преди изгряването на слънцето. Една сутрин се случило, че закъсняла малко и донесе млякото след изгряването на слънцето. Тя се извинява, че закъсняла. Казвам ѝ: „Сестра, тъкмо сега е най-добре. Аз се радвам, че закъсня, защото досега нямаше свидетел да знае, че ми носиш мляко. Сега вече слънцето е свидетел на тази работа и то е турило своето благословение в млякото.“ Сега млякото беше най-сладко. По-рано, като носеше млякото в тъмнината, тъмнината оставяше своето

влияние върху него. Тогава тя се радваше, че рано ми носи млякото, но аз се мъчех. Сега аз се радвам, а тя се мъчи, мисли, че е направила някаква грешка, дето е закъсняла. Аз се радвам, защото слънцето е внесло своите благословения. Аз успокоих сестрата, защото слънцето е вложило своето благословение в млякото. Този ден млякото беше най-хубаво от всички останали дни. Както ви казвам, така е. Аз говоря истината. И на млади и на стари казвам: „Не се позволява никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога.“ Научете се от всяко нещо да вадите поука, да виждате добрата страна. Ако една неприятност ви е сполетяла денем, когато слънцето е гряло, радвайте се, защото слънцето е турило своето благословение. Ако пък едно добро е дошло вечер, в тъмнината, съжалявайте, защото тъмнината е турила пръста си. Та доброто става само денем. Добро, което става вечер, всякога се разваля. За такова добро ще плащате скъпо. Затова желайте Божието благословение да дохожда тогава, когато Божественото слънце изгрява в твоя живот, за да вложи благословението си. Или другояче казано, желайте благото, което хората ви носят да носи Божието благословение.

Пророкът, като се е молил при всичките нещастия, които са идвали, казва най-после: „Ако и да не прозябне смоковницата, нито да има плод по лозите, плодът на маслината да се осуети и нивите да не дадат храна, аз, обаче, при всички тия нещастия пак ще се веселя в Господа за своите вътрешни състояния. Господ на спасението, Господ Иехова е сила моя.“ Мнозина са идвали при мене и са се оплаквали от своите нещастия. Ами ако отидат в онзи свят, какво ще разправят? Съществата от онзи свят не се интересуват от вашето щастие, което сте имали на земята. Те са щастливи хора, не искат да им разправяте за земното щастие. Ако вие отидете при тях и започнете да им разправяте за вашите нещастия, те ще ви слушат с отворени очи и уши, ще искат да слязат на земята, да опитат тия неща, защото при тях нещастието не съществува. Те ще ви кажат: „Благодарим ви за тия съобщения. Ние сме първите кандидати, които ще слезем долу.“ Ако те ви разправят за тяхното щастие, вие ще им кажете, че това, което те имат, на земята го няма. На земята има такива неща, които на небето не съществуват.

Казвам: Не забравяйте, че страданието, което Бог ви дава, това е най-скъпоценното нещо, което може да ви се даде. Да страдаш, това значи да се ползваш от благоволението на Господа. Днес хората не мислят така, защото не разбират, какво носи в себе си страданието. Ако Бог би изпратил едно велико благо при вас, Той не би го изпратил в една красива форма. За да дойде при вас, Той ще го облече в най-големите дрипи, за да не му обърне никой внимание. Наскоро в Африка бяха намерили един голям скъпоценен камък, който изпратили със специална комисия. Те не

го изпратиха с обикновена поща, но по специална комисия. Ако биха го изпратили с обикновена поща, той не би пристигнат до местоназначението си. Бог пък изпраща с обикновена поща скъпоценните камъни, а ония, които не са скъпоценни, изпраща със специална комисия. Следователно, знайте, че всички ония работи в света, които идват със специална комисия не представляват нищо особено. А всички ония, които [идват] без специални комисии в тях, именно, е скрито скъпоценното. Бог ви опитва, какви деца сте, именно, чрез онова скъпоценното, скрито в обикновените форми. Чрез страданията, чрез недоразуменията и чрез смущенията Бог ви опитва. Мислите ли, че като е допуснал страданията, Бог не е взел всичко това предвид? Той е взел всичко предвид. В какво се заключава страданието? Един виден проповедник бил много красноречив. Хората го слушали с удоволствие. Всякога проповедите му се посещавали добре. Един ден, като проповядвал, той се почувствал много недоволен от себе си, като че нищо не дал на слушателите си и решил да се върне веднага у дома си, като се скрие от слушателите си. Затова той излязъл от задната страна на амвона. За да отида у дома си той минавал през гробищата. Той из пътя си размишлявал за своята проповед, за това, че нищо не е дал този ден и бил много недоволен от себе си. На другия ден рано сутринта пристигнала в дома му една бедна вдовица, която му благодарила за проповедта, като казала: „Аз бях изгубила смисъла на живота си, бях се отчаяла и бях решила да се самоубия, но ето сега животът ми се осмисли и аз реших да живея за Господа. Всичко това дойде от вашата проповед, за която съм много благодарна."

Наскоро бях на концерт, дето трима млади музиканти от академията даваха концерт: единият свири на цигулка, другият на чело, а третият на пияно. По едно време от публиката долетя до сцената едно букетче от кокичета, след което последваха още две-три. Но те не стигнаха до сцената, паднаха някъде между публиката. Това беше възнаграждението на музикантите. Питам, какво щеше да бъде положението на публиката, ако тия букетчета бяха саксийки? Това щеше да бъде цяла артилерия. Като наблюдавах публиката, повечето бяха все млади хора, моми и момци, та музикантите се въодушевиха. От какво се бяха въодушевили и публиката, не зная, но предполагам, от своите млади професори. Както и да е, но младостта е музика, пък и музиката е за младостта. Музиката е за младите, а слушането е за старите. Значи, младите да свирят и да играят, а старите да слушат и да се радват. Като свирят и играят, младите няма да остареят, като слушат и като се радват, старите ще се подмладят. Тъй щото, искате ли да се подмладите, радвайте се на благото на другите хора. Според мен, младостта е благо, което Бог е дал на младите. Радвайте се на благото, което Бог е дал на хората. Искате ли да имате Божието благословение, радвайте се на благото, което Бог е дал на другите хора. Радвайте се на

слънцето, на водата, на въздуха, на светлината, на растенията, на животните, на всичко, което Той е създал. Радвайте се на живота, на всичко, което има движение, в което се изявява Божията мъдрост. Радвайте се на Божественото, което е във вас и знайте, че Бог ви има предвид. Бог има право да мисли за нас, а ние да мислим за Него. Бог не мисли за себе си, но за нас. Ако ние мислим за Бога, добре е; и ако Той мисли за нас, пак е добре. Това е правото отношение в живота. Докато Бог мисли за нас, това е право. И докато ние мислим за Него, и това е право. Когато ние престанем да мислим за Бога и Той пристане да мисли за нас, нещастието иде. Щастието в света иде тогава, когато ние престанем да мислим за себе си. Ние се месим в една работа, която не може да ни направи щастливи. Някой казва: „Уредих си работата."

При един голям богаташ имало две слугини. Едната била много умна, всякога имала предвид своите интереси. Другата била добра, не взимала под внимание своя интерес. Първата вярвала в четните числа, а не вярвала в нечетните. Когато господарят ѝ я изпращал на пазар, тя всякога уравнявала сумата: ако парите били 13 лева, тя вземала единия лев за себе си да не бъдат 13, понеже е нещастно число. Ако сумата била 130 лева, тя задържала за себе си десет лева, пак ги уравнявала. Ако сумата била 1300, тя задържала за себе си сто лева да няма числото 13 някъде. Понеже обичала господаря си, тя всякога уравнявала сумата да не би да го сполети някакво нещастие, ако в нея влиза числото 13. Тъй щото, като имала предвид благото на своя господар, едновременно уреждала и своето благо. Другата пък била добра, не искала да пипа от касата на своя господар. Макар, че и тя го обичала, но оставяла го да страда от числото 13. Като страдал той и тя страдала. Първата слугиня ѝ казвала: „Кой ти е крив? Ти сама си виновна за положението си, като не знаеш как да постъпваш. Господарят оставя касата си отворена и на теб и на мен. Ти не искаш да бъркаш в касата, да не направиш престъпление, а пък аз бъркам в касата и уреждам и неговите и моите работи." Как ще ме разберете, не зная, но ще извадите две заключения. Там е философията. Когато минаваш през едно лозе, което е вече узряло, пита се, имаш ли право да береш от гроздето? Според Мойсеевия закон, като минаваш покрай едно лозе, което е узряло, ти имаш право да си откъснеш само един грозд, нечетно число, но нямаш право да си откъснеш още един и да го туриш в торбата си. От всяко благо, което Бог ни изпраща на земята, ти имаш право да вземеш по нещо. Благата, които Бог изпраща чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата, ти имаш право да вземеш по нещо от тях. Аз считам тия блага колективен труд, но не говоря за благата, които хората са турили в своите бакалници, в своите хамбари. Един беден, но добър човек минава покрай една круша и видял на нея хубави, зрели плодове. Той се приближил към крушата, набрал си една-две круши и после написал едно писмо на господаря на

тия круши, което забол на едно клонче на крушата. В писмото било написано: „Господине,не съм запознат с теб, но считам, че и ти си толкова умен, колкото твоята круша. Позволих си да си откъсна една-две круши от дървото ти. Много съм благодарен от крушите. Давам ти адреса и те каня един ден да ми дойдеш на гости, да ти благодаря за голямата услуга, която твоята круша ми направи. Довиждане." Казвам: Правете и вие по същия начин. Дето ходите, оставяйте по една такава бележка. Следователно, всяко нещо, което правим, трябва да го правим от любов, от признателност. В съзнанието си ние трябва да поддържаме благодарността си към всеки, който ни направил едно добро, че се е проявил като добър Божи служител. Чрез него трябва да благодарим на Бога, че Бог се е погрижил за нас. Та всички ние в света трябва да бъдем добри слуги, като плодните дървета. Та като мине покрай нас някой беден човек, да може и от нас да си вземе един плод. Който си вземе един плод от нас да остави една записка, на която да пише: „Господи, много ти благодаря за крушата, от която си взех един плод. Тя е твоя." Питам: Ако всеки от нас няма по едно круша, от която пътниците да си вземат, кой ще ни благодари за това? Знаете ли, какво добро е направила тази круша? Тя послужи за сприятеляването на двама души, които не се познаваха. Какво по-голямо добро можете да очаквате, ако като едно плодно дърво, вие сте станали причина да се запознаят хората с Бога? Който е ял от вашите плодове и се е запознал с Бога, това значи, да оправдаете всеки плод на своето дърво. Какво по-велико то това, да работите всички съзнателно и да станете проводници но това велико учение? Не сте ли проводници на Божията Любов, ще разберете, че вън от любовта няма здраве, няма щастие, няма богатство. Можете да кажете, че животът е кратковременен. Ще знаете едно: Каквито да са проявите на живота, вън от любовта, той носи най-големи нещастия. В любовта, обаче, той носи най-голямото щастие. Аз говоря за любовта, за да бъдете внимателни, да не изгубите щастието си. Всички вие сте богати, щастливи, но трябва да живеете в любовта, да не изгубите това, което ви е дадено. Като виждам как някои хора страдат, аз се радвам, защото зная, че чрез страданията те ще получат по-големи благословения. Като виждам, че някой се радва, аз зная, че най-много след една година той ще се намери пред голямо нещастие. Виждам, че или жена му ще умре, или едно от любимите му деца, един от добрите му приятели. Докато по-рано хората са го облажаваш, сега вече го съжаляват. Срещам друг човек, който нищо няма: нито къща, нито пари, нито близки, но същевременно виждам, че голямо благословение иде за него. Защо някой човек е нещастен? Защото неговите плодни дървета не са станали причина да се прослави името Божие. Колкото да е богат човек, щом не работи за Бога, аз не искам да бъда като него. Видя ли някой сиромах, който няма нищо, но в своята сиромашия работи за слава Божия, аз казвам, че искам да бъда като него. Ако в съвременните народи, общества и

личности проникне тази мисъл да работят за славата Божия, а не да се карат, да се делят на ваши и наши, светът би се оправил в един ден. Всеки, който върши волята Божия, той е наш. Всеки, който не върши волята Божия, той не е наш. Всеки, който търси първо Царството Божие и Неговата Правда, той е от нашите. Всеки, който не търси Царството Божие и Неговата Правда, не е от нашите. Всеки, който търси славата Божия, той е от нашите. Всеки, който не търси славата Божия, той не е от нашите. Всеки, който търси богатство, за да служи на Господа, той е от нашите. Всеки, който не търси богатство за да служи на Бога, той не е от нашите. Щом търси богатството само за себе си, той не е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи на Бога, на цялото човечество, той е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи само на себе си, той не е от нашите. Всеки, който е от нашите, нека тури каквото има на общата трапеза за благото на всички.

Казвам: Най-великото във вашия живот е да се научите да обичате този, който всякога ви е обичал. Всички народи, всички общества, всички домове са създадени единствено с цел да се роди в човека онази любов към техния създател. И тогава, като учим – да се учим от любов. Когато се стремим да бъдем силни, тази сила трябва да я искаме чрез закона на любовта. Като искаме богатство, да го искаме пак чрез закона на любовта. Ако се облича добре, човек трябва да се облича не само за себе си, но и за другите, че който го види – да се радва. Човек трябва да бъде облечен с такива дрехи, от които да излиза ухание. Днес от всички хора се изисква ново разбиране да знаят в какво да вярват. Вярата и надеждата имат приложение в света. Но само с вяра и надежда нищо не можете да се постигне. Като основа на живота трябва да се постави любовта и то онази любов, при която разумността да ръководи човека във всички негови прояви. Любовта, която иде сега в света, изисква от всички хора да бъдат разумни. Човек трябва да бъде разумен и в сиромашията, и в богатството; и в силата, и в безсилието; и в злото и в доброто. Когато злото и доброто са в ръцете на човека, той трябва да бъде господар, да знае в дадения случай как да ги употребява. Ако не е разумен, човек и с доброто може да тикне хората в кривия път. Доброто на човека не трябва да послужи за съблазън на другите хора. Нито злото ви трябва да послужи за съблазън, да мислят хората, че като сте силни, всичко можете да направите. Следователно, разумен човек е онзи, който в даден случай употребява за добро всичко онова, което Бог му е дал, с което го е благословил и за самия него, и за дома му, и за обществото, и за народа му, и за цялото човечество, и за Бога. Той трябва да има предвид всичко това в живота си. Общото благо за него да бъде като негово и неговото благо да бъде общо благо. Като кажеш, че искаш да работиш за себе си, да разбираш себе си, дома си, обществото, народа си, цялото човечество и най-после да работиш и за Бога. Доброто трябва да

прониква навсякъде. В каквото положение да се намирате, да сте благодарни. Ако нямате дърва или въглища за отопление да кажете: „Колко е приятно понякога на човек да бъде студено.“ Студът не трябва да ви безпокои. Ако нямате обуща и чорапи на краката си, да кажете: „Колко съм доволен, че имам възможност да видя онези естествени чорапи, които Бог ми е дал. До сега никога не бях ги виждал така свободно.“ След това вземи малко вода да ги измиеш, да ги помилваш и да им кажеш: „Радвам се, че ще ви оставя малко свободни.“ Мислите ли, че като са обути с тези обуща хората са по-добре? Та сега всички хора трябва да дойдат до онази Божествена мисъл, да са свободни при каквото положение се намират, да се чувстват хора свободни, самостоятелни. Когото срещнете да сте готови да се съедините, да работите за една обща кауза, която ще подеме и него, и вас. И тогава и твоите деца, и неговите ще бъдат едно. Всички хора, всички общества, всички народи трябва да си подадат ръка и да заработят в единство. Проникне ли тази идея между всички народи, скорострелните оръдия ще престанат да се чуват. Докато тази идея не проникне навсякъде, всички хора ще страдат от това, което те сами са създали. Казвате: „Нали Бог е всесилен.“ Да, Бог е всесилен, но Той се нуждае от хора, чрез които да работи. Колко хора има днес в света, които могат да работят за Господа? Колко добри хора има днес в света, които са готови да работят за Господа? Когато ангелите отиваха в Содом и Гомор, придружавани от Авраама, Авраам ги запита: „Ако има поне 50 души праведни, ще погубиш ли града?“ – „Ако има 50 души, няма да го погуби.“ После той каза: „Да ме извини Господ, но ще кажа още една дума, ако има 40 души праведни, няма ли да погубиш града?“ – „Ако има 40 души, няма да погубя града.“ – „Но ако има само 30 души?“ – „И за 30 няма да го погубя.“ – „Ако има само 20?“ – „И за 20 няма да го погубя.“ И така слизаше до десет души. – „Ако има десет души праведни, пак няма да погубя града.“ Но оказа се, че нямаше и десет души праведни, заради което Бог изгори градовете Содом и Гомор. Имаше само трима праведни, от които Лот, жена му и дъщерите му. Жена му даже прояви любопитство, тя се обърна да види, какво става с града и се обърна на солен стълб. А двете му дъщери също не показаха такава праведност, каквато е нужна. Всъщност само Лот се намери единственият праведен в целия град, който излезе от Содом. Питам: Ако светът трябва да остане без да го сполети някакво нещастие, какво се изисква? Добри хора трябват в света. Колко добри и праведни хора трябват днес в България, за да не я сполети някаква голямо нещастие? Колко добри хора трябва да има в Германия, във Франция, в Русия, в Италия, в България и във всички народи, за да останат такива, каквито са днес? Колко добрини трябва да има във всеки човек, за да остане такъв, какъвто е сега? Човек трябва да има поне десет хубави мисли, десет благородни чувства и десет правилни постъпки в себе си, за да не умре, да остане на земята. Значи, това е числото 30, четно число. Ако имате това

число в себе си, аз ви подписвам, че вие ще минете през смъртта и ще възкръснете. Ако нямате това число, вие ще се намерите в положението на Содом и Гомор. Вие седите и чакате светът да се оправи от само себе си. Не, това е невъзможно. Вие трябва да имате в себе си поне десет красиви мисли, десет хубави желания и десет добри постъпки. Чрез тези 30 неща ще се свържете с духовния свят, ще разберете какво представя този свят. Досега вие само сте говорили за вашето сърце и за вашия ум, но никога не сте си задавали въпроса, какво представят те. Ако имате в себе си тия красиви мисли, чувства и постъпки ще разберете, ще видите какви красиви светове са умът и сърцето на човека. Тогава пред вас ще се разкрие такъв свят, какъвто никога не сте си представяли. Ще кажете: „Това, в което сега живеем, е нещо Божествено, което нито можем да опишем, нито да изкажем."

Сега желая на всинца ви да се отвори пред вас един свят на красиви мисли, чувства и постъпки, да бъдете носители на високото в света. Не бивайте страхливи, но герои да бъдете, въоръжени с доброто в света. Само при това положение може да дойде новата култура в света. Тази култура иде в света, но само за добрите хора, за героите, за обществата, които мислят и чувстват добре, за обществата, които постъпват [добре]. За тях е казано в Писанието, че Бог ще създаде нова земя и ново небе.

Сега ще ви оставя само едно мисъл: Да бъде волята Божия, както на небето, така и на земята!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Петнайста неделна беседа от Учителя,
държана на 29 януари 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_02_01 Постъпвайте съвършено!
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

ПОСТЪПВАЙТЕ СЪВЪРШЕНО!

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Сега всички сте се събрали и очаквате нещо. Зимно време хората очакват нещо. Какво очакват? Искат нещо. Какво искат? – Всички искат една топла стая, топлина искат, после обуща искат, дрехи искат и то вълнени, хубави, топли дрехи. Необходимо е човек да има един светъл ум, едно топло сърце, едно здраво и силно тяло. Здраво тяло наричам тялото, което функционира правилно. Много пъти вие сте неразположени и не знаете на какво се дължи вашето неразположение. Някой път знаеш къде е болката. Боли те пръста на крака, пък някой път никъде не може да локализираш болката си, а нещо ти е криво, като че целият свят е някакъв си дисонанс. Мязате на онзи герой от Молиера. Той има една пиеса, в която разправя за един скъперник богаташ, който разправя, че го обират. Пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ – „Всички, целият свят, всичките ме обраха.“ И вие, щом ви е криво, вие считате, че всичките хора са виновати. Баща ви е виноват, майка ви, брат ви. Щом станете здрави, туй състояние мина. На какво се дължи туй състояние? Значи има нещо, с което се блъскате. Въпросът не е правилно разрешен. Религиозните хора казват: „Господ направи всичко това.“ Като не става според тяхното желание, започват да критикуват, защо именно Господ постъпил тъй, а не другояче. Всеки иска да бъде здрав. Никой не иска да бъде болен. А при това всички, които искат да бъдат здрави, не са здрави. Някой, който иска здравето, го намира. Болестта, която никой не я иска, без да я искат, тя се натрапва. Здравето трябва да го търсиш, за да дойде. Болестта иде без да [я] търсиш, хлопаш, без да пращаш покана. Даже не я искаш, ти искаш да се махне, тя ще те намери, ще дойде. Някой път ще влезе в стаята, разположи се: „Добър ден“. Като дойде не може да идеш на работа, не може спокойно да си гледаш работата. Започва да те занимава със своите работи, започва да разправя небивалици. Казваш: „Тук ме боли крака, там ръката.“ Болестта разправя, тя те е хипнотизирала и ти казваш: „Моята ръка ме заболя, моят крак ме заболя.“ Болестта казва, че я боли коремът, и твоят корем те заболи. Болестта казва, че главата я боли, и ти казваш, че главата те боли. Каквото тя ти разправя, и ти го разправяш. Влюбиш се в нея. Казваш: „И моята глава ме заболя, ние си мязаме двамата.“ Сега вие ще кажете: „Това не е тъй. Болестта може ли тъй да приказва?“ Болестта е нещо чуждо на човека. Ако беше нещо съществено, тя щеше да присъствува всякога. Като

дойде болестта мислиш, че си неспособен за работа, не може да учиш, не ти се яде, станеш бездеен. Замине ли си тя, веднага се възстанови нормалното състояние. Питам тогава, какво е болестта, на какво може да я уподобим? Сега въпросът, нас не ни интересува болестта сама по себе си, понеже тя е едно състояние. В едно отношение, показва нарушение на един закон. Всякога болезнено състояние има, когато се наруши някакъв Божествен Закон, дали е съзнателно или не, безразлично е. Една болест може да се дължи не на нас. Ние не сме причината. Някой път на миналите поколения се дължи. Някой път на пет поколения назад, някой път на 10 поколения назад, а някой път на 20 поколения се дължи.

Казвам: Същественото сега е, че в религиозния живот, в религията се поставя цел да се освободи човек от ненужните страдания в света. Значи съществува в природата един живот, дето няма страдания. Съществува в природата един живот, дето няма болести. Те са проявления. На земята ние отчасти се познаваме. Има моменти, когато се чувстваме здрави. Даже започваш да не вярваш в болестта. Мислиш какво нещо е болестта. Щом дойде, веднага разбираш, че болестта съществува като едно състояние в човека. Сега често вие се спъвате. Едно чуждо състояние може да ви се натрапи отвън, една лоша мисъл може да ви се натрапи отвън. Може да я възприемете като един отровен газ, може да ви се натрапи чрез вашия нос, или може да ви се натрапи чрез вашата уста и да влезе в дробовете. И после произвежда известни резултати – вие не можете да дишате правилно.

Та казвам: Най-първо ще се научите да разпознавате и да възприемате правилно вашите мисли. За пример, по какво се отличава една добра мисъл от една лоша мисъл? Ние изхождаме от едно естествено положение. По какво се отличава една добра, здравословна храна? Но не е здравословна лошата храна. Здравословната храна всякога произвежда едно приятно впечатление в човека, едно добро разположение. Лошата храна лишава човека от това разположение. След като ядеш една отлична храна, усещаш приятност в стомаха си. Усещаш приятност в дишането си, в мислите, разположен си. Щом храната не е приятна, има неразположение в стомаха, болка в дробовете усещаш, някакво стеснение. Най-после и умът ти вътре потъмнява. Сега, онези, които не разбират закона… Ние търсим причините. Казваме: „Еди-кой си е причината.“ Вземем известна храна от някой бакалин, развалено сирене. Заболи ни корема и казваме: „Причината е това“. До известна степен причината е той, но той купил сиренето, не иска да губи, иска да го продаде. Бакалинът го купил от друг бакалин, а онзи го купил от някой сиренар, овчар. Онзи, който правил сиренето, неговите съдове не са били така добре калайдисани, медни били. Има някаква отрова в сиренето. Или може

причината да е в самите овце. Млякото не било здравословно или тревата, която пасли, не била такава, да произведе хубаво мляко. Казвам, онзи, който ще продава сиренето, той трябва да е майстор, да знае той да не продава сирене, което той не е ял. Ако го е ял – че той опитал сиренето и ако на него е добро, тогава да го продава. Този закон може да го приложите навсякъде. Не препоръчвайте вие неща, които вие не ги разбирате. Някой път някои казват: „Религиозните хора не са добри хора." Но религиозните хора са най-добрите в едно отношение, но по-лоши хора и по-добри хора от разумните религиозни хора няма в света. По-лоши от глупавите религиозни хора няма. Но и по-добри от разумните религиозни хора няма. От умните здрави хора по-добри хора в света няма. Но от глупавите здрави хора по-лоши в света няма. Та казвам: Онова което знаете, трябва да бъде разумно във вас. Трябва да се образува един навик, какво иска Господ от вас. Вие сте дошли и казвате: „Какво ни се проповядва?" Вие имате задължение, Господ иска нещо от вас. Лицето Му не сте видяли, вие ще Го видите в някой човек. Той иска нещо от всичките хора, не само от вас. Той иска и от растенията, и от птиците, и от рибите, от всяко живо същество, което живее, което се проявява, Той изисква нещо. От рибата изисква да постъпва като риба правилно, от растението изисква като растение да постъпва правилно. На растението, на което главата е заровена в земята, казва: „Ще мълчиш, няма да мърмориш, дума няма да кажеш." И то мълчи. Ако растенията говореха, вие щяхте да видите мърморене и знаеш [ли] какво! Някой път, те от немай и къде… Ако вечерно време вие отидете при растенията, ще чуете едно дисхармонично пукане, казват: „Омръзна ни със заровени глави в земята, няма ли някой да дойде да ни освободи? Дотегна ни да стоим заровени. Пък то тия хора ни изпосякоха, обраха ни." Дойде някой проповедник, на дърветата казва: „Ще мълчите, нищо няма да казвате, ще се учите на щедрост. Ще давате." Те казват: „Не се търпи." Дойде една болест, какво ще правиш, кажете ми? Казваш: „Не мога да търпя." Ще се научиш. Та често вие се намирате в положението на двама съдружници. Единият бил нервен, а другият разположен. Нервният направи погрешка, осъжда го съдията на три години затвор. Той казва: „Господин съдия, аз съм нервен. Ако ме затвориш в затвора, ще подлудея в затвора. Съдружникът ми е много разположен, него затворете, аз да върша тази работа." Вие всички искате като страдате да намерите някого и да турите страданието на неговия гръб, вие да бъдете спокойни. Няма някой от вас, който да няма туй желание. Никой от вас не иска да има някаква неприятност, да я носи. Всеки иска да е разположен, без да носи доброто в себе си. Но да дойдем до основният закон на живота, който трябва да се изучава. Някои от вас търпение нямате. Намерете отпред на челото има едно място, дето трябва да го изпълните. Има един инструмент в парните котли, който показва докъде [е] водата в котела, вътре трябва да бъде, в тия машини, понеже, ако не се

знае докъде [е], парата може пакост да направи. Манометър, без него щяхме да имаме големи нещастия. Един наш брат запалва котела, не пуща водата, казана празен до половина, и благодарение че отгоре се разлепил калая, отгоре се отлепил, парата излязла нагоре. Ако беше споен, котела можеше да се пръсне. И къщата, всичко туй да пострада. Често, във вас, вие имате такива котли. Турите огън отдолу. Най-първо котела трябва да се напълни догоре с вода, и тогава ще турите огън под котела. Вие, някой път, под празния котел туряте огън, без да мислите, че парата която се образува в котела може да пръсне целия котел. Мисля, че преди години в една от гарите в Америка се пръсва котелът, че цялата гара се разрушава. Пръсва се парният котел в машината и цялата гара се разрушава. Та никой път не нагорещявайте котлите без вода. Турете вода! Всички онези от вас, които са нервни, имат много малко живот. Аз уподобявам живота на вода. Тялото трябва да е пълно. Всичките места на тялото трябва да са пълни с живот, да няма празно място, тогава животът е естествен. Щом някои клетки са празни, че няма живот, тогава се зараждат болезнените състояния. Сега аз искам да ви говоря не за утеха. Сега, някой път, казвате: „Няма нищо, щом болестта е за добро.“ Ние не сме длъжни да носим болките, нито пък Господ иска ние да страдаме. Понякой път болестта е една необходимост, трябва да излезе отнякъде. Има една изходна врата, през която болестта трябва да излезе навън. Туй място, през което болестта излиза, ние го наричаме изходен пункт на болестта. Може да те заболи крака. Някой път кракът може така да се подуе, че да образува цирка, която гнояса, и като я пробиете болестта оттам ще излезе и вие ще се освободите. Много пъти имате известни страдания от някаква болест. Разрани се устата, но туй разраняване спасява положението. След 4, 5, 10 деня, болезненото състояние се премахне. Ако тия изригвания не стават, болестта остава в организма. Болезнените състояния как се раждат? Щом започнат да ви кацат лоши мисли. Седят някои лоши мисли ни в клин ни в ръкав, не я искате, тя като муха каца. Някой път някое лошо желание дойде. Не че вие го искате, дойде отнякъде, като неканен гост, наложи ви се. Някой път, някоя лоша постъпка ви се наложи. Без да искате. Лошите желания, лошите постъпки са вече един предвестник. Щом започват да ви посещават лоши мисли, лоши чувства и лоши желания, болестта ще дойде. Казвам: Когато ние искаме да бъдем здрави, непременно здравето трябва да се предшествува с хубави мисли, с хубави желания. Ако искаш да бъдеш здрав, да бъдеш способен, да работиш, винаги трябва да храниш в ума си светли мисли. Светът е пълен само със светли мисли. Ние отпосле създаваме лошите мисли. Даже когато влезете в някоя къща, лошите желания и лошите мисли може така да са проникнати в стените на една къща. Вие като влезете в една болница, веднага ще започнете да чувствувате всичките болезнени състояния. Лошите мисли, които съществуват в болницата, са проникнали в стените на самата болница.

Хубаво е всеки 30 години болниците да ги запалват, да изгорят и нови болници да строят. Сто години да стои една болница, тя става място дето да се разплодяват болестите. Влезете в някоя къща, казвате: „Не е приветлива, има нещо в стените на къщата.“ Щом влезете в един храм, дето ходят хората да се молят, дето е място за благодеяние, вие усещате, че излиза нещо приятно, някакво благоухание или вземете някои дървета, които живеят. Понеже в едно дърво има добри желания да се прояви, в него е вложено нещо добро. В едно дърво вие усещате, че нещо приятно лъха, излиза от дървото. Та онези от вас, които се мъчат от лошите мисли, казвате: „Търпение“ – не да търпите лошите мисли. Но трябва да ги изучавате, няма какво да носите въшката, която се е качила на главата ви. Не да започне своите научни изследвания в главата ви. Бутнете я, от главата [да] се премести на друго място и там [да] чопли, защото има едни астрални въшки. От физическите въшки вие сте свободни, но имате доста астрални въшки, астрални бълхи, погледнеш – няма нищо, ухапе те. Това са астрални бълхи. Някой път няма нищо, но главата ни сърби. Това са астрални въшки, от тях трябва да се освободите. Сега какъв е астралният гребен? На физическото поле имате гребени. Какъв е астралният гребен? Нечистите мисли образуват един серум, с който тия въшки се хранят. Никакви нечисти мисли! Вземете онзи закон. Като правило никой да не иска лоши мисли. Вие сте прави, тогава защо вие допущате една лоша мисъл за другите? Вие искате всички хора, в даден момент, да мислят по-добре за вас. Дето идете да бъдете добре посрещнат, никаква лоша мисъл да не хранят за вас. Пожелайте тогава по същият начин и вие, защо да не храните същите мисли за другите. Вие казвате: „Той е лош човек“, другият и той ще каже за вас от неговото гледище, че вие сте лош човек. Тогава, ако всинца сме лоши, как ще се поправим? То е едно самозаблуждение. Мислите ли, че един търговец, като срещне един болен, той е лош. Или някой е сложил някаква бомба. Мислите ли, че ако [има] някоя умряла котка в дюкяна му, че мирише, че той е станал лош, че той е виновен? Казвате: „Мирише дюкянът.“ Че търговецът ли е лош тогава? – „Ама той трябва да пази хигиена, да има развито обоняние, да намери тази котка и да я изхвърли навън.“ Често оставяте разлагащи се мисли, които се разлагат и миришат. Дойде нещо в тебе, и ти не си разположен. Казвате: „Какво да правя?“ Питам: Ако вие сте кални, какво правите? Вие отивате да се окъпете в банята. Много хубаво правите, на баня трябва да идете. Или краката ви са кални, ще вземете вода, ще си ги измиете. Ако ти си неразположен, трябва да идеш при някого, който е разположен. И най-разположеното същество, то е Бог. Защо да не идеш при Него? Той казва: „Потърси Ме в ден скръбен и Аз ще ти помогна. В скръбен ден, когато никой не може да ти помогне, Аз ще ти помогна и вие ще Ме прославите.“ В този ден ще видиш какво може да направи Господ за тебе. Казвате вие: „Де да намерим Господа?“ – Ти няма да го търсиш, ти само помисли

заради Него. Започни да се ровиш, извади този алманах, намери тия адресни книги. Нали искаш някого да го викаш, ще намериш тефтера, ще го намериш, отвориш книгата и започваш да търсиш де е тази станция. Като търсиш, даже като започнеш да мислиш, че искаш да говориш с Господа, Той иска да знае имаш ли ти желание да Го търсиш или не? Мнозина знаете къде е Господ. Дъщерята знае къде е баща ѝ, но не ѝ отърва да иде при баща си. Дъщерята знае къде е майка ѝ, но някой път, не ѝ отърва да иде при майка си, защото има нещо. Длъжникът знае къде е банкерът, но някой път не му отърва да иде при банкера. Мнозина, които казват: „Де да намерим Господа?“ – не им отърва. Но, понеже вие не сте от тези, вие сте от добрите синове и дъщери, щом ви заболи глава ще идете при Господа. С тялото си няма да идете. Ще отправите вашата мисъл в този свят, дето живее Господ. Той е свят на светлината. Ти най-първо се намираш в едно тъмно състояние. Тогава няма да мислиш надолу към центъра на земята, но веднага ще проектираш ума си към слънцето, дето е светлината, все нагоре ще проектираш мисълта си, нагоре 5–10–15 минути и веднага ти ще почувствуваш едно олекване. Като помислиш за Господа, тази тъга която имаш, ще изчезне. Светлината от Господа, като дойде, ще разпръсне тъмнината в тебе. Защото всичките страдания произтичат от факта, че вие сте задържали повече тъмнина отколкото ви трябва. Някой път е потребно да имате малко тъмнина. Но има една тъмнина, която мяза на катран. Сгъстената тъмнина е, която произвежда всичките болести в света. От нея трябва да се освободите. Тогава човек става раздразнен, дразни се човек. Има нещо, което му препятствува. Той мисли, че след като се раздразни трябва да се проясни малко. Хубаво е. Аз ви препоръчвам. Казвате: „Да бъдем кротки хора.“ Някой път, като дойде болестта, ще си запретнеш ръцете, ще кажеш: „Какво искаш, защо си дошла?“ Хвани я за шията, дръж я, налагай я, пък и тя налага. Че като излезе из този бой, тя ще знае какъв си, но и ти ще знаеш каква е. Като излезе отвън, затвори вратата, не я пущай вътре вкъщи. Казвате: „Няма нищо, ще се търпи.“ Тогава трябва да бъдете големи герои. Да търпиш, значи да оставиш болестта да те бие. Когато сте слаб, не допущайте да ви бие болестта. Щом дойде една болест, ще я попиташ: „Дайте си акредитивните писма, дали Господ ви е пратил?“ Казва, че е пратена за посланик във вас. Много добре, искайте ѝ акредитивните ѝ писма. Ако има акредитивни писма, приемете я. То е в реда на нещата. Но, ако няма, кажете: „Такива посланици в нашата държава не може да ги приемем.“ Болестта ще дойде и ще каже, че Господ я изпратил да ѝ дадете 10 килца от вашето месце. Преди да е дошла вие тежите 70–80 кг, като седи 10, 20 деня, станете 60 кг. Двадесет килца ви е задигнала. Знаете ли колко струват 20 кила? Колко струва сега месото? Двадесет кила по 25 колко прави? А пък човешкото месо е по-скъпо, то струва 500 лева. Двадесет кила – 10 хиляди са най-малко. Болестта е един голям търговец. Като вземе 20 кила месо, ходи по търговия. Ходи да

продава човешкото месо, да правят козметика. Духовете се мажат с маста, която е взета от хората, тя е много деликатна.

Не вярвайте в неща, които нямат никаква реалност. Болестта е едно състояние. Да правите различие между едно болезнено и здравословно състояние. Всякога, ако ти повярваш в болестта, ти ще се разболееш. Ако повярваш в здравето, ти ще оздравееш. Законът е верен. Туй, в което вярваш в даден случай, ще имаш. Ако повярваш в болестта, ще я имаш. Ако повярваш в здравето, ще го имаш. Някой казва: „Аз вярвам." Туй, което става, то е вярно. Същинската вяра е, в каквото вярваш – става. Христос казва: „Ще ви бъде според вярата." Щом не ти става според вярата, то е вярване, не е вяра. В истинската вяра канализацията е много добре направена. Няма пропукване. Водата пристига на своето място. Една канализация, която не е добре направена, тази вода излиза през пукнатините и в крайните предели на канализацията никаква вода не достига.

Първото нещо, всяка сутрин като станете, предизвикайте някоя хубава мисъл. За какво мислите като станете сутрин? Да допуснем станете и първата мисъл, казвате: „Какво ще ядем?" Не е лошо нещо, хубава мисъл е, но тогава в тази мисъл: „Какво ще ям?" – ти помисли, че силата Божия е в хляба, вътре, помисли, че в този хляб е Господ. Като приемеш хляба да знаеш, че Господ е там. „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Цитирай този стих в себе си, и гледай този стих да оживиш в твоя ум. Тогава ти ще се ползуваш от силата на стиха и от силата на хляба. Казвам, ти създаваш едно неприятно състояние в себе си. Сухият хляб не е без съдържание. Не мисли, че влажният хляб има повече съдържание, отколкото сухият. Влажният е по-мек, сухият е по-остър. Сухият хляб е нервен хляб. Влажният хляб е разположен хляб. Като ядеш сухият хляб и ти ставаш нервен, а като ядеш влажния и ти ставаш разположен. Какъвто е хлябът, такъв и ти ставаш. Та най-първо, никога не яжте хляб без разположение. Погледайте го. Ако хлябът е сух, постопли вряла вода. Попари го отгоре, да стане приятен, тогава го яж. Защото някой път го ядеш и казваш: „Не трябваше да го ям." Ти може да го ядеш, тури му много хубава вода, и тогава ти ядеш от немай къде. Тури му малко водица, с това ще образуваш в себе си търпение. Казвате: „Аз нямам време." Време има за всичко. За търпеливият човек време има. За нетърпеливият няма време. Значи търпението го нямаш. После, за всичко вие бързате. Някои от вас искате да бъдете съвършени, но туй е последното. Няма нужда да бъдем ние съвършени още. То е дълъг период, но ние може да постъпваме съвършено. Да кажем вие вземете френски да изучавате. Първата френска дума изучаваш. Ти може да не знаеш френски език, но може една френска дума да я произнесеш както един французин,

да я произнесеш съвършено правилно, да произнесеш думата, и като те чуе французина, да те разбере. Някой път някой казва една дума, но той не я разбира, тази английска дума и той казва: „Сречи думата." Ако може да я сречеш, англичанина веднага ще я произнесе. В английски език „ре"-то едва се чува. Един българин и един германец натъртва „ре"-то. Англичанинът като говори едва ще чуеш „ре"-то. На немски или на български като изговорят „река", „р"-то се чува силно. Англичанинът така ще го произнесе „р"-то, че едва ще го чуеш. И тогава ние казваме: „Какво иска да каже?" Сега въпросът е за ония, духовните състояния. Старайте се, когато сте неразположени, силният човек, когато има неразположено състояние, трябва да ги отличава, да ги отделя правилните от неправилните състояния, приятните от неприятните състояния. Човек е нещо повече от неприятното състояние, което има. Неприятното сътояние е външно и приятното състояние е външно. То не е самият човек. Приятното състояние и неприятното състояние, това са дрехи, с които човек е облечен. Считайте едно неприятно състояние, една дреха. Казвате: „Аз съм крайно неразположен." Вие мислите, че във вашето неразположение сте вие. Това е една дреха, която сте облекли. Не ви е приятно, съблечете я. Намерете своя гардероб и облечете друга дреха. В духовният свят всички вие сте богати с дрехи – за всеки човек в духовният свят, за всеки ден, не, не за всеки час, той може да си туря нов костюм, какъвто иска. Казвам в туй отношение: Обличайте се с всевъзможни костюми, не дръжте един и същ костюм. Ако вие турите един черен костюм, знайте какво означава черният костюм. Той означава алчност. Човек, който постоянно мисли за себе си, той носи черни дрехи. Онзи, който носи бели дрехи, той се отличава. Като видиш един човек облечен с черни дрехи, ти знаеш, че обича да взема, не обича да дава. Ти казваш: „Дай ми от твоето богатсво!" Ти си ударил на крива врата. Като видиш някой човек с бяло, той обича да дава. Тук на земята не е така. Виждаш един човек, който е облечен в черна дреха, с черна връзка, но туй е 25 процента. Тогава вие отивате при някои хора да ви помогнат. Не всеки човек може да ви помогне. Може да ви помогне само онзи, който има опитност, който [е] минал през този път, може да ви покаже как да излезете. Някой път така е объркано. Някой път се докачите. Двадесет години сте приятели, каже някаква дума, обидите се. Седиш в себе си и започваш да увеличаваш. Туриш микроскопа и започваш да увеличаваш погрешките. Казваш: „Аз имах такова доверие. Как така?" Ти надуваш, надуваш работата, казваш: „Не искам да го видя вече." Не надувай тази работа. Значи, ако в тебе една малка мисъл може да разруши твоето приятелство, тогава любовта ти за приятелството е много слаба. Тази лоша мисъл като се блъсне в твоето приятелство, тя да стане на прах. Как правите? Как се примирявате, когато някой ваш приятел ви обиди? Мене ми разправяше една жена, когато я обидил мъжа ѝ какво правела. Една

сестра ми разправяше как я обижда той. Тя се казвала Еленка. Той ѝ казва: „Еленке, много си лоша.“ Като и каже тази дума, тя се обижда. Той ѝ казва: „Много си лоша Еленке.“ Той като си замине, ще извади брашно, сирене, масло, ще направи баница с масло – много хубаво. Той, като дойде, тя ще сложи баницата, тя се усмихне малко, той се усмихне и каже: „Еленке, много си хубава, много си добра.“ Веднага ѝ каже туй. Той, като погледне баницата, казва: „Много си добра. Казах ти, че си много лоша, но признавам, че си много добра.“ – и стане весел. И когато той ѝ каже: „Еленке, много си лоша.“ – пак е дошло време за баница.

Казвам, вие сте в една опитна школа. Всичко, каквото се случва, трябва да направим един опит в тази Божествена наука, да знаем какво нещо е да се самовлада човек. Няма по-хубаво нещо от самовладането. Искаш да кажеш някой път нещо. Имаш право да го кажеш, но нека мине време. Обмисли го хубаво от всички страни, че да не съжаляваш като го кажеш, и казаното да е на място. За пример, обиди те някой. Представи си, че ти си, който обиждаш другите. Какво искаш от него? И искаш по всеки начин, този когото си обидил, да се примирите. Той казва: „Излезе една дума из устата ми без да искам.“ Някой път и вие казвате нещо без да искате. Случва се такава работа. Много пъти човек махне така, не на място, не го иска. Казва: „Махни се оттук.“ Тъй силно махне, удари го в лицето. Онзи пък мисли, че нарочно, и стане един спор. Аз сега се отнасям към вашия духовен живот. Понякой път вие мислите, че всяко нещо, което ви е засегнало, Господ е причината, че Господ туй нарочно го е направил. Кой каквато погрешка направи, вие казвате: „Господ не ме пази. На другите хора не позволява да се случи. Но каквото се случва все у мене трябва да дойде.“ На кой да се обере имането, с кого да се карат, нахвърлите се, разсърдите се тъй на Господа, с цел да Го заставите, заповядвате Му Той да ви пази вече. Сърдите се, но сръднята нека бъде от злато. Аз харесвам тази Еленка. Като ѝ каже: „Много си лоша.“ – тя започва да точи баница. И вие разточете баница, като ви кажат така. За пример някой път вие наточете една баница, ще научите едно изкуство. Когато вие говорите, когато сте добре разположен, всеки може да говори добре. Но да говориш добре, когато си неразположен е по-голямо изкуство, тогава ще видиш доколко ти е силата, на твоето самообладание. Понякой път, едно противоречие, когато не обичаш някого, не искаш да го срещаш, не искаш да му говориш. Няма защо да му говориш. Някой път кажеш: „Не искам да му говоря.“ Но представете си, че вие сте прост войник, а този когото не обичаш е генерал и генералът казва на войника: „Ще седиш мирно.“ Какво ще кажеш? – „Аз съм неразположен, не искам да говоря с тебе.“ Ти казваш, някой път: „Не искам да говоря с него.“ Но то е частично понятие. Представете си, че той е генерал, а ти си войник, какво ще кажеш на генерала? Той казва: „Войник!“ – „Слушам, господин генерал.“ Дойде някой ангел, ти се разсърдиш на

Господа, той те повика, ти какво ще кажеш? Не мислете, че в Духовният свят, там не си поплюват. Превеждал съм този пример: Във видинско някой българин обичал по адрес на Христа да говори нецензурирани думи, една сутрин става и плаче. Казва на майка си: „Нощес сънувах, че излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници." След две седмици той умира. Не мислете, че каквото ви стане, Христос е причината за това. Друг някой е. Казвате, защо Господ позволи вас да ви измъчват? Питам: Защо Господ позволи да измъчват кокошките? Защо Господ позволи да измъчват овцете? Защо Господ позволи вълкът да яде агнетата? Защо Господ позволи паяците да ядат мухите? Вие сте чудни понякой път. Вие изядете кокошките, вземате яйцата и им ги изядате. А за вас искате друг закон. Ти вчера изяде едно яйце, то е цяло пиле, казваш: „Аз съм вегетарианец." Какъв вегетарианец, щом изядаш едно яйце? Казвам, когато аз изядох яйцето, причини ми скръб. Тогава, заради яйцето ми причиниха. Имат право, понеже аз причиних малко страдание на яйцето и на мене причиняват същото страдание. Аз причиних страдание на една ябълка. Аз най-първо не знам как да ям една ябълка и на мене ми причиняват същото. Понякой път на мене ми казват: „Ти Учителю, как търпиш?" Казвам: „Търпя както войника генерала." Когато генерала е пред мене и казва: „Войник!" Казвам: „Слушам, господин генерал." Пред неговото лице мируваш, като замине генералът псуваш. Какво ли не казваш зад гърба му. В Духовният свят, като псуваш, по радиото се [чува] псува псувнята. Викат те и казват: „Кой ти позволи да говориш тия работи?" За всяка празна дума, която човек даде, ще даде отчет. Ще бъдеш искрен, никакво лицемерие! Тогава питам сега: Войникът, който е неразположен, има генерал насреща си. Войникът ще слуша. Ами, когато генералът е неразположен спрямо войника, войникът какво ще прави? Когато е неразположен войника, той трябва да мълчи, лесно може да оправи работата, но когато генералът е неразположен, там е мъчнотията. Когато генералът иска да те измъчи, как ще постъпиш? Казваш: „Сега съм неразположен" – много добре. Туй е много лесно, когато съм аз неразположен, много лесно може да се справя, но когато генералът е неразположен, при туй положение, какво ще се прави? – Правилото на Еленка – баницата. Онзи, който е неразположен спрямо вас, причината за неговото неразположение е много малка. Вие може да я отмахнете всякога. Всеки един човек, в какъвто и да е смисъл, щом го ощетите с най-малкото, той веднага ще си измени своето мнение заради вас. Аз представих тук цифрите един милион, до единица. Ако направите при единицата една погрешка, при десетицата, при стотицата, при хилядите, колкото отивате по горните редове, по-голяма е погрешката. Поправете малките погрешки, понеже, ако не поправите малките погрешки, тия погрешки, единиците, се движат, че като направите една единица, понеже единиците се движат в един кръг, единиците стават десетици, стотици, хиляди. И една погрешка

от единицата ще мине в милионите и тогава погрешките се увеличават. Някой път, една голяма погрешка се направи и се движи и влезе в единиците. Погрешките, които ги правите, гледайте в единиците да ги изправите. Като дойдете до единиците, лесно се изплащат. Не оставяйте малките погрешки неизправени, понеже като отидат при милионите мъчно се плащат. Оставяте малките погрешки, казвате: „В следующето прераждане.“ Но, в следующето прераждане малката погрешка ще бъде милиони. Погрешките, които сте направили, сега е време, в този живот да ги изправите. Големите погрешки, които сте имали на миналото, сега ще ги изправите. Писанието казва: „Ще простя греховете ви, казва Господ, и няма да ги помена.“ В този живот решете да ги поправите. Каквито погрешки сте направили, Той ще ги прости, Той ще ги прости и вече да ги не повтаряте.

Първото нещо ви препоръчвам, да бъдете благодарни. В онова състояние, което имате да бъдете благодарни на Господа, защото от туй състояние зависи вашето бъдеще. Защото въпросът не е да бъдем генерали. Хубаво е да бъдеш войник, хубаво е да бъдеш и генерал. Но в Божественият свят, генералът, който изпълнява своите длъжности правилно и войникът, който изпълнява своите длъжности правилно, и двамата са еднакво почитани. Генералът, като генерал, ако постъпи правилно и войникът, като постъпи правилно, еднакво се зачитат постъпките на доброто, които са направили. Степента на доброто е еднаква.

Та казвам: Изправяйте малките си погрешки, за да може да изправите и големите си грешки. А за да изправиш ти една погрешка, в музиката как се изправят погрешките? Капелмайсторът или учителят по музика, ако времето в ученика не е развито, не може да взема отмерено нотите. Щом времето е слабо, ти не може да дадеш съответно време. Някои ноти ще продължиш по-дълго време, а някои по-късо. Интервалите няма да спазваш. Тогава се нарушава тази вътрешна хармония. Представи си, че в тебе тонът е недоразвит. Ще вземеш с няколко трептения по-фалшив тона. Взел си малко по-висок тон, а мислиш, че е естественият тон. Вземеш „до“, но понижено, може да го вземеш и повишено. Погрешката седи в туй, че в даденият случай се изисква правилно да го вземеш, нито да е повишено, нито да е понижено. Вземеш понижено и казваш: „Това е „до“.“ „До“ е, но е понижено. Вземеш „до“ повишено и казваш: „Това е „до“.“ „До“ е, но е повишено. Има три фази: понижено „до“, нормално „до“ и повишено „до“. Значи „до“-то в нормално състояние ще го вземеш. Повишеното и понижено „до“, трябва да знаеш и трите състояния да ги вземаш. Тогава знаеш този тон без да го пееш. Казва ти: „Вземи понижено „до“.“ Как ще го вземеш? Мъчно се взема. За пример вие имате песента „Иде, иде“. „Си“-то не е в нормално състояние, то е в понижение. „Си“-то може да го

повишиш. Както е направено пианото не може да го повишиш. Но казвам, в духовният свят „си“-то може да го повишиш, а може и да го понижиш. Сухата пръчка, ако искате да я огънете, ще я счупите, а може да направите да не я счупите. Ако турите пръчката във вода, тя ще се огъне. В сухо състояние тя ще се счупи. Някой човек казва: „Не искам да се огъвам.“ Ако не знаеш да се огъваш, ти си изложен на опасност да се счупиш. Трябва да се огънеш. Ако не може да се огънеш, считай, че имаш малко благо. Ако не се огъваш – малко благо имаш. Сега някои казват: „Не искам да се огъвам.“ – Как не се огъваш! Целият живот все огъване и пречупване да има. Не е лошото там. Лошото в нашия живот седи, че ние не оценяваме благата, които Бог ни дава в даден момент. Бог, в даден момент, ми дава блага да стана светия, аз съм немарлив, изгубя условията, там е всичкото нещастие. Дава ти Господ желание. Дава ти Господ желание да станеш музикант. Ти, като замине заекът, хукаш. В тебе дръж заека. Като замине заекът да мислиш, че може да го хванеш, то е изгубена работа. Не мисл[ете], че всякога може да бъдете религиозни. Не мислете, че всякога може да се молите. Ти като се молиш, едно благословение е. Някой път нямаш разположение. Всеки път нямаш разположение да се учиш. Всеки път нямаш разположение да правиш добро. Всеки път не може да посрещаш. Те са ужасни, особени състояния, в които човек като падне – изгуби се. Казва: „Не искам да живея.“ Това са най-лошите състояния, в които човек може да изпадне. В тях ще се покаже характера на човека какъв е. Ако може от туй състояние да се подигнеш, да се избавиш от това недоволство в себе си, да се освободиш, ти си умен човек.

Сега каквото положение да ви се даде, вие казвате: „Нали трябва да се обичаме.“ За любовта по-малко да говорим, а да прилагаме повече. Аз когато обичам някой човек, след като замине, търся да намеря нещо добро в него. Някой път, някой човек дойде, виждам, че е музикален – една хубава черта. Друг виждам, че е религиозен, не така привидно, но роден е така, с туй чувство. То е едно от благородните чувства. У друг виждам, че у него има чувство на милосърдие хубаво развито, чувство на справедливост, че е съвестен, справедлив е. После виждам, че има способност за хубавото, красивото, изящното. Много хубави работи има, за които може да обичаш един човек. Един човек може да го обичаш само за онова, което той носи – Божественото в себе си. Следователно, когато искаме да бъдем обичани, трябва да има за кое хората да ни обичат. Ти казваш: „Не може ли да обичам Господа?“ – Обичай Го, за какво? Обичай Го заради добрия ти баща, който ти е дал. Обичай Го заради добрата ти майка, която ти дал. Обичай Го за добрите братя и сестри, които ти е дал, за добрите приятели, за добрите си деца. Обичай Господа за добрият ден, за слънцето, за звездите. Хиляди, милиони работи има, с които Господ ви е заградил. Има за какво да обичаш Господа. Ако не може за тия работи да го обичаш,

тогава какъв човек си? Пък Господ ще ви обича. Господ е много внимателен. Ако някой ден минеш и направиш една услуга на една мравя, Той ще си измени мнението. Като направиш услугата на мравята, Той ще направи на тебе друга услуга. Господ казва: „Направи едно малко добро на една малка мравя.“ Ти даже не го считаш за нещо, направил си една малка услуга, дави се една мравя – избавиш я. Правил си много добрини, Господ не видял, но като си избавил тази мравя, забелязал, че една добра черта имаш, Бог обръща внимание на малките добрини, които ние правим. Имаш една хубава мисъл, простиш някому. Господ казва: „Понеже той прощава и Аз ще му простя.“ Господ казва от него да замине. Всеки ден извършвайте малки, микроскопически добрини или изпращайте малки, хубави, микроскопически мисли от себе си, комуто и да е. Един американски професор често се произнасял за хората така: „Има хора, които за 10 хиляди години не искам да ги видя.“ – Но спомня си онзи стих, Писанието казва: „Всинца ще се изменим.“ – „И като се изменим тогава ще искам да ги срещна.“

Едно състояние имаш, при което за 10 хиляди години не искаш да видиш някого. Господ казва: „Иди да се срещнеш с него.“ И Господ един ден ще те прати, и в живота как ще го направите? Него ще го направи един богаташ. Ти си един сиромах и ще ти каже: „Иди от него да вземеш пари на заем.“ Бъдете готови сега да изучите онзи порядък, в който живеете, такъв какъвто е сега. Идеалното е друг въпрос, но в дадения случай, в този живот, в който сега сте потопени, намерете доброто в сегашният момент на живота си, в туй, което имате. От този момент ще се съградят бъдещите моменти.

От книгата „Двигатели в живота“ прочетете беседата „Късият и дългият път“, на 94 страница.

Аз това не искам да ви го наложа. Казвам: Който иска да се упражнява в своите мисли, да стане силен човек по ум, който иска да стане силен по дух, който иска да стане здрав по тяло, той непременно трябва да се упражнява. Здравето зависи от светлите мисли, от топлите чувства, от правите постъпки. Туй трябва да го знаете. Може да ви покажа правила, може всеки от вас да се подмлади за 20 години. Някой път може да се спра върху страданията, които вие минавате. Тия страдания подмладяват човека. Ако знаете как да страдате, ще се подмладите. Понеже не знаете да ги оцените, остарявате. Ако човек и радостта не разбира, пак остарява. Две неща състаряват човека: Скръбта и радостта състаряват човека. Ти се радваш, след всяка голяма радост ще дойде една голяма смяна. Радостта не е нещо постоянно. Добил си пари, паднал ти се един милион. Тия пари изчезват, ти си бил доволен. Изгубиш парите, казваш: „Отидоха парите,

отидоха всичките възможности.“ Религиозните хора се смущават от богатството. Казват постоянно: „Спасен ли съм?“ Казват: „Аз изгубих спасението си.“ Това са временни внушения, които нямат никаква реалност. В Божията Любов не може да има измяна и промяна. Любовта винаги остава една и съща. Бог, Който ни обича, не може да се измени. Ние се изменяме. И тогава предаваме нашето изменение върху Него. Ние не постъпваме правилно и мислим, че и Господ е като нас. Винаги трябва да имаме предвид, че ние може да се изменим, но Бог никога не се променя. Даже, когато Господ ни се разсърди, аз считам една Божия сръдня най-голямото добро, което човек може да ти направи. Най-голямата сръдня, с която Бог може да те посети, Божията сръдня, ще ти донесе по-голямо благо, отколкото всичките блага на всичките светии на земята. Струва си Господ да ни се разсърди, отколкото всичките светии да ни обичат. Всичките светии, като ни обичат, всичката обич няма да ни донесе толкоз, колкото Божията сръдня. Вие мислите, че Господ, като ви се разсърди, ще пострадате. Господ ще ви се разсърди, защото не правите добро и Господ ще ви се разсърди, защото не оценявате Неговата Любов. Господ ще ви се разсърди, защото не оценявате Неговото милосърдие. Вие страдате, понеже не обичате. Казвате: „Аз не мога.“ – Там не е Бог. Като кажем, че не можем, ние се самоизлъгваме, че не можем. Господ казва: „Аз ви направих да можете.“ Той казва: „Аз ви обичам. Щом Аз ви обичам и вие можете.“ Ако Господ не ви обича, ако Господ не ме обича, въпросът е свършен. Щом Бог ме обича, възможно е тогава и за мене. Господ казва: „Както Аз те обичам, така и ти може да обичаш!“

Та казвам: Не казвайте, че не можете. Понеже Бог действува, понеже Бог ни обича и ние може да обичаме. Понеже Бог има желание да вършим добро, да вършим Волята Му – и ние можем. Целият свят е един дисонанс. Всичките хора се оплакват и казват: „Де са добрите хора?“ В света трябва добри хора да покажат, че действително Бог мисли за всички. Аз ви казвам, че Бог мисли за всички. И вие вярвайте, че Той мисли за всички. Понякой път вие мислите, че Той не мисли заради вас. Писанието казва, че Господ казва на еврейския народ: „Ще ви оставя.“ Но тълкуванието е на онези проповедници, които казват: „Ще те остави Господ.“ Оставянето подразбира, че Господ ще ви остави временно, за да опитате живота на безлюбието. Не че Той ще ви отхвърли, Господ оставя тия работи да станат, за да имаме една опитност, да видим колко животът е безсмислен без любовта. Ако Господ те остави 2 часа да живееш без любов, ти ще видиш колко е тягостно да се живее. Що е смъртта? Когато умират хората, някой път, Господ Го няма там. И човек умира, когато Господ го оставя да опита какво нещо е безлюбието и да бъде в живота. И в смъртта има живот, но какъв е този живот? В смъртта, животът аз ето на какво може да го уподобя. Представете си, че във вас има желание да ядете. Имате богата

трапеза с всички ястия. Трапезата е пред вас и вие посягате да вземете. Но щом вие посегнете и трапезата се подвижва пред вас, и тя върви. Вие вървите и тя върви пред вас, и така не може да достигнете да вземете яденето. Ден, два, три, години вървите и не може да вземете. Това е смъртта. Искаш да живееш, не може да живееш. Искаш да мислиш, не може да мислиш. Искаш да направиш нещо, не може да направиш. По-ужасно нещо от това няма. Когато помислиш, да може да мислиш. Когато чувстваш, да може да чувстваш и когато постъпваш, да може да постъпваш. Сега Господ ви дал сила, че всичко може да направите, тъй както искате. Тази сутрин вие сте дошли откъде? Всеки от къщи дойде. Това показва – възможност имате. Ами, ако искахте да дойдете, [но] не можехте да дойдете? Казвам: Имате силата да направите всичко онова, което искате. Понеже Бог е определил да бъдете Негови Синове, да бъдете съвършени. Съвършенството не е във времето и пространството, то е в дадения случай. То е една минута извън нашето време и пространство. Мислиш една хубава мисъл. Казваш: „Тъй ще направя." – откажеш [се]. Дойде ти на ум да направиш едно добро и казвате: „Аз нямам пари." Ти го направи мислено. То ще стане. В тебе най-първо ще се зароди желание да имаш кибритена клечка, после ще се зароди желание да запалиш клечката. После ще се зароди желание да накладеш огън. Тия трите състояния идат. Намериш кутията, изваждаш клечката, драсваш. Всичко онова, което си помислил, което си почувствувал, което мислено така си направил, то отвън се реализира. Щом можем да мислим, щом можем да чувствуваме, щом мислим, мислено да правим работите. Тия работи всякога може да ги реализирате. Казвам, не се плашете да кажете: „Туй заради мене е невъзможно." Сега някои от вас не знаете да пеете, казвам: Мислете, че може да пеете. Ще стане за в бъдеще, за бъдеще ще стане. В този момент ако не можеш, след хиляди моменти като мислиш, че може да пееш, ще стане. Вие казвате: „Остаряхме." Защо сте остарели? Защото всичкото добро, което минава през вас не го приехте. Всичката любов, която минава през вас, не я приехте. Казвате, недоволни сте, защо? Защото не възприехте нещата. Какво искате, знаете ли? Допуснете, че един извор иска да извира. Водата, след като извира от този извор, ще има във вестниците съобщения за този извор, и всичките мушици, млекопитающи ще отидат от [на] извора, да го посетят и ще пият от водата му. Ще оставят визитните си картички наоколо. Щом течеш всичките ще дойдат, и птичките ще дойдат, и вълците ще дойдат, и тигрите ще дойдат, и мухите ще дойдат. Вие ще се радвате на всички, нека пият. Ако вие сте този извор, вие ще се радвате, че Господ ги изпратил при вас. Когато дойдат при вас лошите мисли и лошите желания, вие сте един извор. Нямат ли право да дойдат при вас? – Имат право. Прочули сте се вие. Ако сте сух извор, никой няма да дойде. Ако сте някаква локва, някой бивол ще дойде сегиз-тогиз. Но, ако сте извор, който тече, всички живи същества ще дойдат.

Щом имате лоши мисли, вие сте се прочули. Щом нямате лоши мисли, вие не сте се прочули. Щом страдате, вие сте се прочули. Тъй зная аз. Щом страдаш – прочул си се. А щом не страдаш, не си се прочул. Кое е по-хубаво, да се прочуеш или да не се прочуеш? По-хубаво е да се прочуеш, макар и със страдания. По-добре да се прочуеш със страдания, отколкото да не се прочуеш без страдания.

Считайте страданията, че вие сте един извор и че ще дойдат същества, които не ви са приятни. Вие ще бъдете с широко сърце. Ще изпратите водата на вашият живот по цялото течение на всичките, които заслужават и не заслужават, на всички ще дадете. Аз се радвам, че може да направите услуга на всички и Господ, като чуе, ще има добро мнение за вас.

Та казвам: Когато ви нападат лоши мисли и желания – прочули сте се. Когато страдате, пак сте се прочули. А когато се радвате, онези, които са идвали ви се отблагодаряват. Някой казва: „Може да не платят.“ От тях ще страдате. А онези, които се отблагодаряват за доброто, което сте направили, те са вашата радост. Едновременно радвайте се за всичко онова, което става във вас, то е за добро. Писанието казва: „Всичко, което се случва [на] онези, които [любят] Господа, ще се превърне за добро.“

Отче наш

18 Лекция от Учителя,
1 февруари, 1939 година,
София, Изгрев

1939_02_03 Основен тон
Издателска къща „Жанута-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

ОСНОВЕН ТОН

Отче наш.

Какви бяха основните положения на миналата лекция? – /Организиран и неорганизиран живот./

Светът на красотата към кое спада? /Към организирания свят./ Грозотата е към неорганизираното. Злото е към неорганизираното. Доброто е към организираното.

Ако само се напише една точка, към кой свят спада точката? Има видими и невидими. Кои неща са видими и кои невидими? В обикновения живот хората се движат, значи имат математическо отношение. А:В. Туй е едно отношение. Туй отношение как може да го преведете в геометрическа форма?

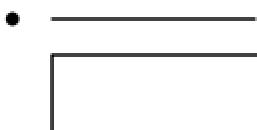

(Фиг. 1) Каква форма имат отношенията? Сега вие се натъквате на една мъчнотия. Говори се за изкуство. В какво седи изкуството? Един художник има линия в изкуството. Например, Борис Георгиев има линия в своето художество. Красотата седи в линията. Той има деликатна линия на своето изкуство. Всичкото изкуство на него седи в линията. Някой човек има красиво лице. Художествено е направено лицето. Но туй лице, за да бъде тъй, то е вече първата степен на красотата. Тази красота трябва да има съдържание. Ние вече си служим с аналогия. Но аналогията сама по себе си нищо не доказва. Те се доизясняват само до известна степен. Да кажем, имате едно красиво шише. Приятно ви е. Но после това шише, не ви интересува само външната форма, вие се интересувате какво има вътре в шишето. Питам: Ако шишето е красиво, пък туй шише е празно, какво ще ви ползува това шише? Най-първо всички имате по една глава, нали? То е външната страна. Имате и лице. Но с какво е пълна вътре главата ви? Най-първо в главата ви има мозък, но в мозъка какво трябва да има? Имате външна коруба, имате външно вещество. В туй вещество трябва да се намери друго нещо, което е важно. Динамика трябва да има във веществото, дето се произвежда човешката мисъл. Защо ви е една глава, в която няма мозък, в който няма никаква динамика? Или другояче да уподобим, да си послужим с аналогия: Имате свещ добре направена, но

тази свещ не гори. Защо ви е свещта? Какво е предназначението на свещта? – Да гори. Ами изгорялата свещ защо ви е? Има ли престъпление, когато свещта е изгоряла? Ако свещта гори и вие четете една книга, туй горене е на място. Ако тази свещ не гори, вие не може да четете, тази свещ не е на своето място. Няма предназначение за вас. Свещта е важна дотолкоз, доколкото може да ви служи. Може свещта да е хубаво направена, но не гори, тя няма отношение към вас. Казвам: Вие сте влезли в света на отношенията. Дотолкоз един човек има отношение към вас, доколкото може да ви бъде полезен в даден момент. Кое вие наричате „момент“? Което е част от времето, което е неизмеримо. То е един момент. Казва: „Моментално стана.“ Значи става в известно време, дето не може да се измери. Моментът се взима за единица мярка, с която вие мерите отношенията на хората, които имат към вас. В един момент може да бъде разположен и неразположен спрямо вас. Туй време вие нито сте го виждали, нито сте го почувствували. Кой е видял онзи момент? Виждали ли сте кога се запалва огънят? Вие виждате едно, вие виждате резултата – запаленият огън. Но онзи момент, в който във вас се зарежда дълбоко една мисъл, виждали ли сте го? Казваш: „Искам да имам огън.“ Но виждали ли сте го? Имаш някаква идея за огъня. После започваш да мислиш как да го произведеш. Тогава вече имате една кибритена кутия, една клечка вземете, тогава имате някакво понятие как се палят клечките. След туй имате един резултат.

Казвате: „Аз искам да мисля.“ Какъв е законът на мисълта? – Същият закон. Аналогията е същата. Искате да мислите. Но как се мисли? Мисли се тъй, както се палят печките. Ти, за да мислиш, най-първо трябва да имаш един обект. Нали вие казвате някой път: „Може ли човек да мисли, без да има някакъв обект?“ – Не. – „Защо?“ – То вече е философски въпрос. Казваме: „Отвлечено да мисли човек.“ Трябва да има известен предмет, трябва да има някаква реалност, върху която човешкият ум трябва да се спре. Да кажем, ние толкова време говорим за любовта. Любовта видима ли е? Кой досега е видял любовта? Каква форма ще ѝ дадеш? Например, имате любовта на майката или любовта на брата, или любовта на сестрата. Вие имате само един външен резултат. От резултата съдите за някакво си отношение на някой си човек, което има към вас. Какви са най-елементарните отношения на онзи, който ви обича? Какви са елементарните отношения на гладния към хляба? Какви са отношенията на бедния към парите? Какви са отношенията на невежия към знанието? Невежият има отношение към някой си професор. Казвате: „Той е невежа човек.“ Какво означава невежеството? Какво вие давате на невежеството? Като как си представлявате невежеството конкретно? Аз разсъждавам сега много конкретно. Казвам: Силен и слаб. Невежият е слаб, ученият какъв е? – Той е силен. Контраст сега. Имаме слаб и силен. Имаме същото

отношение между невежия и учения. Но понякой път туряте: „Той е невежа, той нищо не разбира." Едно дете може да е невежа. Може да е просто или учено. Каква дума можем да турим вместо тази дума? Децата учени ли се раждат? Хората добри ли се раждат? Сега вие, слабият, искате да станете силен. Вие усещате, че сте прост. В какво отношение сте невежа? Ако човек е невежа, има ли нещо лошо, че е невежа?

Нали знаете, децата играят на една игра „сляпа баба". Нали сте играли на „сляпа баба"? Завържат очите на едно дете, след туй крият една клечка някъде, детето със завързаните очи трябва да намери къде е скрита клечката. Нали сте играли? Не е голямо нещастие, ако някой от вас не е играл. Туй е, доколкото детето е прозорливо да намери клечката, де са я скрили. Светът мяза на тази игра. Много неща в света има скрити, вие, които сте били със завързани очи, сега трябва да ги намерите. Търсите къде са скрили клечката, ако я намерите, вие минавате за сведущ по предмета.

Добре е сега, имате точка. Какво отношение има точката към правата линия? Какво отношение има правата линия към плоскостта и какво отношение има плоскостта към тялото? Сега как ще ми изразите? Двама души имат отношение. Имате две успоредни линии.

(Фиг. 2) Двете линии са успоредни, но другите две успоредни ли са? В практическия живот така ли е? Философски може да се докаже, че тия двете линии са успоредни, но в действителния живот има едно изключение.

Тези линии успоредни ли са? – Не. – Защо? – Пресичат се. Ако и двете ги пресечем с друга линия, тогава ще стане фигура, значи образува се триъгълник.

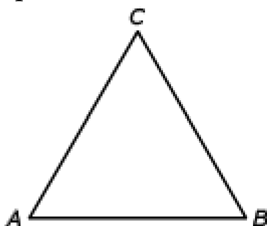

(Фиг.3) Това е сега непонятно, понеже сега туряме движението в една и съща посока и да има три пресичания. Как ще станат тия пресичания? Допуснете сега отношението A:B, в колко отношения може да бъде? „A" може да бъде твърдо тяло, може да бъде течно, може да бъде въздухообразно тяло. Какви ще бъдат тогава отношенията? Щом кажем, че A се отнася към (B); A и B в какво отношение се намират сега? Твърди тела

ли са? Щом имаме триъгълника ABC, какво показва? ABC в дадения случай е резултат. Но тия трите линии, които са се пресекли, имаме три същества, живи същества, които образуват един триъгълник. Какви ще бъдат тогава техните отношения? Допуснете, че A е учител, B е ученик, какво е C? Или в този триъгълник A е майка, B е баща, C е детето. Ако A и B са учител и ученик, какво е C тогава? Баща и майка като ги разгледате, те са на физическото поле. Следователно, на физическото поле имате твърди тела. Имате учител и ученик, не е такова отношението, както между бащата и сина. Сега ние не знаем какво е C. В дадения случай C е знанието, което е добил ученикът. То е синът вече. В един ден, ако ти се учиш и не можеш да се научиш, какъв си ти тогава? Ако шишето не може да се напълни, какво е туй шише? Ако едно шише се пълни и се изпразва само по себе си, какво понятие ще имате за това шише? Ако го напълните, запушите го и после виждате, туй шише се изпразва, гледате отгоре запушено, какво мнение за това шише ще си съставите? Шишето да е изпило водата не може, да я продало някъде, не може, да е злоупотребило, не може. Какво е станала водата в шишето? – Изтекла е. Значи шишето е пукнато, изтекла е водата. Де е погрешката в шишето, в шишето има ли някаква погрешка?

Вие сте дошли до едно положение, дето разглеждате въпроса на физическото поле. A равно на B. Как ще обясните Божествения свят? Ако вземете формата да означава физическия свят, ако съдържанието означава духовния свят, тогава смисълът на нещата, силата, която се съдържа във веществото, означава Божествения свят. Тогава, ако кажете, че отношението на формата към съдържанието се отнася както съдържанието към смисъла. Как ще го представите? Ако ви кажа: Я нарисувайте един учен човек, как ще го нарисувате?

Но нека засегнем един въпрос. Имате единица. Как се пише двойката? II, 2 – на тази двойка имате и друга форма. III, 3 – има пак две форми. В природата къде е двойката? – В очите. Къде е тройката? Къде е единицата? Четворката къде е? Четири, имаме четири единици в живота. Млекопитаещите представляват четворката, защото четири крака имат. Но къде е тройката? Явно доказателство, къде е трите? Тройката представлява един резултат. Но 1 и 2 = 3. 1 и 2 и 3 равно 6. Трите имат триъгълник. Де е шесте? Имаме още един триъгълник, обърнат, то е вече резултат, точно обратно на първия.

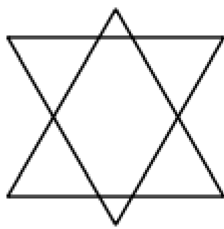

(Фиг. 4) Триъгълникът, който е с единия връх нагоре, е Божествено състояние, движението е нагоре, а пък другият триъгълник движението ще бъде точно обратно, надолу. Всякога вие все търсите едно ваше високо поетическо настроение, едно много добро настроение, което имате. То ще се съедини с едно противоположно движение. Всякога след една голяма радост, ще дойде скръб в душата ви. Вие сега искате да се освободите от скръбта в живота. Но не знаете, че скръбта е една необходимост в живота. Посока на движение е. Защото вие може ли да се движите само нагоре, да не се движите надолу? Някой иска да бъде само щастлив. Вие като се движите нагоре, казвате: „Той е на високо положение."

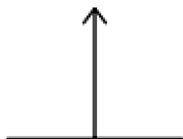

(Фиг. 5) Допуснете, че той е тръгнал от тази плоскост и се движи нагоре. Ако се движи надолу, вие го считате унижен. Вие мислите, ако се движите към Бога, то е възвишен живот, ако се движите надолу, вие го считате за унижение. Откъде накъде? Обосновете защо. Ако се движите нагоре и надолу, де е лошото? Понятието за добро и зло, де е отношението? Доброто е организирано, а злото не е организирано. Злото е неорганизиран свят. Следователно, когато вие ставате лош, вие се дезорганизирате, отслабвате, губите сила. В неорганизирания свят човек всякога губи сила, губи знанието, светлината, губи здравето. В света на злото човек постоянно губи. Като каже човек, че не трябва да прави зло, подразбира, не трябва да губи това, което той има. Злото е туй, което лишава човека от неговите блага. Питам: Вълкът, който лишава овцата от нейния живот, от една възможност, къде е овцата? Изяде я вълкът. Тази овца съществува ли вече? Ако вие размесите в една смес желязо и чисто злато, наполовина смесите половин кило желязо и чисто злато, мислите ли, (че) златните частици ще станат железни? Представете си, че желязото изяло златото. Къде е златото? Мислите ли, че един вълк може да изяде една овца? Той се лъже, овцата остава овца. То са философски въпроси. Казвате: „Ние знаем, че вълкът изяде овцата." Той само формата разрушил, лишил овцата от нейната форма, но не съумял да преобрази овчия живот, да го направи да мяза на вълчия живот. След като я изяде, той става кротък и спокоен като овцата. Казва си: „Защо изядох овцата?" Но после, като дойде в него гладът, онази овца вече се освободила от него. Тя си е заминала, след туй той понеже обикнал овцата – сега философски

разсъждения – той веднъж като яде овца, казва: „Чакай да намеря онази овца, която ми даде разположение. Аз бях неспокоен, имах лошо разположение, като я изядох, станах спокоен, да намеря друга овца, да ми даде туй същото разположение.“ Не е ли във вас същото някой път? Вие вървите, дойдете до някой студен извор, загоряло лицето, изпръхнало, като го наквасите, стане ви приятно. Като изсъхне наново, казвате: „Чакай пак да се наквася, да си напръскам лицето.“ Де е лошото, че вие напръсквате лицето с вода? Ето къде е моралът. Човек няма право да разрушава това, което не е създал. Престъплението на вълка седи в това, не че той изял овцата, но че той разрушил една форма, която той не е създал. Следователно в света нямаме право да разрушаваме това, което не сме създали. Туй, което ние сме създали, може да го изменим. Но това, което не сме създали, нямаме право да го бутаме. Или другояче казано: Нямаме право да разрушаваме Божествената форма, която Бог е създал.

Сега правилното положение в какво седи? Ако за едно празно шише кажеш, че то е празно, има ли престъпление? Няма никакво престъпление. Кажеш: „Шишето ти трябва да се напълни.“ На друг кажеш: „Шишето ти е пълно.“ Де седи преимуществото? Ако кажеш: „Това шише е пълно, онова шише е празно.“ В какво седи преимуществото? Ако кажеш: „Ти си празно шише“, по-малка е цената. Ако кажеш, че е пълно шише, по-голяма е цената. Като ти кажат, че си лош човек, ти си празно шише, като ти кажат, че ти си добър човек, ти си пълно шише. Следователно, в дадения случай цената ти е по-малка, в другия – цената ти е по-голяма. Сега, какъв е философският извод? Какво трябва да кажеш на себе си? Ти ще кажеш на себе си тъй: „Много си прост, голям простак си.“ Или: „Ти си празен.“ Какво трябва да направиш? Ще кажеш на себе си: „Ще станеш учен.“ – Напълни се значи. На себе си ти ще си кажеш, че не е лошо, но ти кажеш: „Трябва да бъдеш добър.“ – Грозен си. Какво означава грозотата? – Неорганизиран свят. Щом си неорганизиран, организирай се. Онзи, който не е учен, да каже на себе си: „Трябва да учиш.“ Под думата „трябва да бъда добър“ разбира наука. „Ти трябва да бъдеш богат“, разбира наука. Всички тия динамически процеси показват организиране. Да се учиш, то е процес на организиране. Когато вие занимавате тия малките деца, които не знаят да четат, нали най-първо ще им откриете буквите, след туй пристъпвате да ги учите да ги съединяват буквите, изучават химия. Б съединено с А. Или С, или Д. Една дума, която вие образувате, от колко елемента е направена. Думата „добре“ от колко елемента е направена? – От пет. Те са Д О Б Р О. Имате елементът Д, елементът Б, елементът Р. Елементът О два пъти е даден. Тогава на химически език какво ще кажете? Водата от колко елемента е направена? Имате два атома водород и един атом кислород. Казвам: „Добро“ и „добър“. Какво означавате под думата „добро“ и „добър“? Казвате: „Той е добър човек“ и „Доброто в нас“.

Доброто е динамично, доброто е динамика. Добър е статично положение. Добрият човек е твърд човек. Казвате: „Как човек ще стане на вода?“ Щом ти се движиш, щом ти тръгваш в една посока, движението е водата. Водата се движи. Значи мисълта е, която има движение. Всяка една мисъл, която е в статично положение и вие се измъчвате, понеже не сте в движение. Имаш желание да се движиш, да направиш нещо. Имаш желание да пееш, не можеш да пееш. Намираш се в едно статическо положение. Щом започнеш да пееш, вече има динамика.

Казваш: „Добър човек съм.“ Доброто показва, че трябва да се организираш. Доброто е вече процес на движение. Злото е един разбойник на пътя. Какво ще направи сега? Който и да е разбойник в гората ще каже: „Стой, дай каквото имаш в джобовете си.“ След туй този разбойник е доста благороден човек, казва: „Ти си един пътник, голям товар имаш, дай товара си, аз ще ти услужа, дай ми хляба, парите, ти ще вървиш по-лесно, няма да се уморяваш в дългия път.“ Питам сега: Разбойникът мисли ли тъй? То е наше тълкуване сега. Откъде е дошло туй желание на разбойника да ти вземе парите? В нас не е ли същото? Вие, като идете в училището, вие нямате ли желание да вземете знанието на учителя, не го ли обирате? На общо основание го обирате. Да обереш учителя си, учен ставаш, това не го считате за лошо, но да обереш един човек в гората, ти престъпник ставаш. Защо? Как ще оправдаем? Защо в дадения случай е престъпление, а в другия случай не е престъпление?

Във всинца ви има желание, вашите съкласници в училището искате да имат добро мнение заради вас. То е един добър почин, един добър подтик. Кога вашите другари могат да имат добро мнение заради вас? Ако сте един от най-способните в класа, ще имат много добро мнение. Каквото преподаде учителят, веднага го знаете, способен сте. Тези ученици, които не са разбрали, ще ви викат да им разправяте. Някои не са разбрали нещо по математика, ти започваш да разправяш. Тогава другите ученици смятат, че ти си способен, имат уважение. Добре, вие искате да имате доброто мнение. Значи трябва да бъдете най-способният в класа. Допуснете сега, че вие всички сте способни в еднаква степен, какво отношение ще имате тогава? Ще образувате едно трио, ще образувате един квартет, ще образувате един оркестър. Някои мислят, че хората като станат съвършени, няма какво да правят. Като стават съвършени, тогава започват да работят. Защото само съвършените хора работят. В съвършенството няма еднообразие. В съвършенството има разнообразие. Онзи човек, който е съвършен, той навсякъде ще си намери работа. Вижте онзи, ученият грънчар, като вземе тази пръст, вземе я, мачка я, суши я, прави хубави съдове, продава ги навън, сближава се с хората. От нищо нещо прави. Или вземете онзи художник, взел един лист и един молив, нарисува, направи

нещо смислено. Ученият човек осмисля нещата навсякъде.

Та казвам: Вие в живота, за да бъдете учени, трябва да можете всякога да разрешите една мъчна задача, да излезете от едно мъчно положение, да излезете из едно трудно положение. Аз да ви представя един пример. Представете си, че вас ви дават една кибритена кутия само с една клечка кибрит. Зимно време, вие се намирате в някоя хижа, всичко има, и дърва има, всичко има, но вие имате само една кибритена клечка. Вие трябва да бъдете много внимателни, защото имате само една клечка кибрит. Като седнете, няма да бързате да дращете, но ще видите дали няма течение, ще гледате да няма никакво течение, после да няма влага, вземате всичко предвид. Тогава с най-голямо внимание ще драснете клечката, ще гледате да запалите огъня. Ако направите това, тогава работата е сполучлива, огънят се запалва. И вода ще имате, и ориз ще сварите, ще приготвите за ядене. Но ако изгасне клечката, отиде работата. Следователно вие в живота имате само една светла мисъл. То е една клечка. Казвате: „Защо ми е тази клечка?“ От тази клечка зависи вашето щастие. Ако тази мисъл турите в едно динамическо положение, ще имате и вода, и варен ориз, ще пристъпите към един процес на ядене. Ще се освежите. След туй ще бъдете готов за път. Вие казвате: „Какво може да ми направи една кибритена клечка?“ Добре, да кажем, вие имате само един молив. С този молив може да направите и голямо добро, и голямо зло. Ако вземете, че напишете сладки думи приятелски и ако напишете най-лошите думи, от молива може да изкараме и добро, и зло. Вашето щастие седи във вашия молив, във вашето перо. С него вие може да си създадете и щастие, и нещастие. Вашата ръка, която носите в дадения случай, може да ви причини и най-голямото добро, и най-голямото зло. Вашето око може да ви причини и голямо зло, и голямо добро. Вашата уста, вашият нос, всичко в дадения случай може да ви бъде едно добро или едно зло. Вие може да го употребите за добро или за зло. Казвам: Използувайте условията, които ви е дал Бог. Използувайте ръката си, направете най-хубавото. Ами че вие станете сутрин и казвате: „Господи, защо така ме създаде да страдам?“ Вие пишете едно писмо на Господа. Какво ще ви бъде? След като кажем на Господа, че светът е лош, знаете какво ще ви бъде? Вие, старите, имате един метод, искате да сплашите Господа. Казвате: „Аз вече не вярвам в Бога.“ Вие искате да го заставите да каже: Чакай, не може. Оставете този прийом. Ти искаш да заставиш твоя Учител да ти говори, ти нищо не знаеш, да го накараш, че той да знае. Първото нещо, научете се да използувате всеки един случай, оценявайте благата, които имате. Да кажем, имате в себе си едно неразположение. Неразположението в един случай е най-малкото препятствие, което може да ти се случи в света. Пък то е потребно. Всякога неразположение човек може да има, когато се намира на границата на някаква опасност.

Неразположението е една граница, зад която седи голяма опасност. Туй неразположение трябва да дойде, да те спре. Щом се спреш, значи пред тебе има голяма опасност. Неразположението спасява от едно голямо зло. Ти казваш: „Защо ми се случи това неразположение? Аз трябва да бъда разположен." Ако ти беше разположен, ти щеше да си създадеш най-голямото зло. Ти ще се спреш да мислиш. Щом си неразположен, трябва да се върнеш назад. Как ще ме разберете „назад"? Но откъдето си тръгнал, тази посока, която си хванал, ще се спреш. Посоката, към която се движиш, не е правилна. Нали често разрешавате една задача по един начин, виждате, че не се решава. Ще вземеш, ще избереш друг един метод.

Вземете в музиката, например, ако имате „до", „ми", „сол". От „до" до „ми" е терца, от „ми" до „сол" е пак терца, от „сол" до „ми" е пак терца, от „ми" до „до" е пак терца. Какво искате да кажете? От „до" до „ми" е от физическия свят до духовния. От „ми" до „сол" е от духовния свят до Божествения свят. От „сол" до „ми" – от Божествения до духовния, от „ми" до „до" е от духовния свят до физическия свят. „До", „ми", отношение съществува от физическия свят до духовния, „ми", „сол", от духовния до Божествения. После се връщате. Сега има ли някакво престъпление, че си се върнал назад? Сега нали сте писатели, поети, тук всички пишете, всички сте литератори, няма нито един от вас, който да не е литератор. Се сте писали по едно писмо. То е едно съчинение. Натопиш перото, след туй пишеш съдържанието. Туй съдържание изтича от перото. Перото остане празно, казва: „Не мога да работя." За да го накараш пак да работи, ти го натопяваш в мастилото. Дотогава, докато топиш перото, какво означава? То казва: „Ако ме нахраниш, ще работя." Топенето на перото в мастилото е хранене. На перото е приятно, че го храниш. Като го храниш, то работи вече. Казвам сега закона. Онзи закон, върху който трябва да построите живота си, е толкова елементарен и прост, че ако всички бихте вървели по този път, нещата не щяха да бъдат трудни, както сега. Вие седите и мислите: „Защо природата мене не ме е надарила така, както другите хора?" Отде знаете, че не ви е надарила? Ако всинца беше еднакво надарила, какво щеше да стане с вас? В разнообразието е именно смисълът. Двама души не може да намерите с еднакви способности. Много тънко различие има между хората. Хубостта на живота седи в голямото различие, което съществува между хората. Вземете един човек, може да е посял един бор преди 120 години. Той е посял една семка. Друг дошъл след 120 години, че туй дърво го отсякъл. 120 години съхнало. След това го вземат, че направят един инструмент. Значи, 300 години са се минали, откато семката е посята, която израстнала на един голям бор, от бора, който беше отсечен и който изсъхнал. След 120 години дойде един майстор и направи един инструмент и след 400 години виждаш на туй дърво отгоре свири някой. Сега вие искате нещата да стават механически,

да се посее семката и да израсте. И аз бих желал да има в този свят, дето го мислите. Той съществува, но вие ходили ли сте в света на тия възможности? Той съществува, този свят. Например, един ден вие имате прекрасно настроение, въодушевен сте като пеете, мислите, че сте щастлив. Седите, всичко наоколо пее. Дойде една малка причина и целият ваш свят се срути, съдържанието, всичко туй хубаво изчезне, отиде вече, отчаете се, не искате да живеете. Питам сега: Къде отиде вашият свят? Вие сте в света на замръзналото. Нали зимно време стават такива цветя по прозорците. Зимно време съм минавал през гората. Когато вали сняг, цялата гора се е окичила със (снежни цветя). Казвам: Да имам една фотография. Но към обед слънцето изгрее, туй украшение, което струваше милиарди, всичко туй окапе, изгуби се. Природата си играе като някой художник. Рисува и сменя своите картини.

Помнете, един закон има: След всяко страдание, което природата ви дава, тя ви готви нещо по-хубаво, и след всяко благо, което ви отнема, тя ще ви даде нещо по-хубаво. Сменя се сцената. Взема една картина, да ви даде друга. Ако остави старата, новата няма да дойде. Вашето заключение е, вие мислите, че туй, което ви е взето, лишени сте от едно благо. Но когато човек се лишава от едно благо, му дават друго, по-голямо благо. Трябва да се учите. Трябва да разбирате закона на материята. Вие не сте изучавали себе си. Вие не сте изучавали вашия мозък, не сте изучавали вашето сърце, не сте изучавали вашето тяло. Вие не знаете закона на вашето сърце. Не разбирате езика на вашето сърце, езика на вашия ум, не го разбирате. Тепърва има да се учите да разбирате езика на вашето сърце. Сега тук-там знаете по някоя дума. Като някой, който не знае френски език, но само казва: „Парле ву, парле ву.“ То са само забавления, че знае нещо. Да знаеш едно изречение е хубаво, но то не е да знаеш френски език. Казвате: „Имам добро разположение на сърцето си.“ Това не е езикът на сърцето. Езикът на сърцето, то е цяла култура. Трябва да знаеш какво да говориш. То е като една домакиня, която взема брашно, масло, сирене, точилката и след туй ще направи една хубава баница. Веднага ти стане приятно, че знае да направи баница. Питам: Каква е тази домакиня? Казвам: Не е ли все същото нещо? Ти носиш буквите, знаеш ги, но не знаеш как тези букви да ги наредиш. Не знаеш какво да наточиш с буквите. Каква баница ще направите? Една умствена баница, едно съчетание ще направите. Казвам: Тепърва има да изучавате законите на формите, законите на съдържанието, законите, които осмислят нещата. Първо ще проучавате главата с вашия мозък, ще проучавате сърцето си, ще проучавате тялото си. Например, ако ти седнеш, ако те слушат твоите пръсти, всеки един от вас може да седне на пианото, да свири като един виртуоз. Каже на пръстите: „Я ми посвирете“ и те веднага го слушат. Пръстите започват да свирят. Ако знаеш езика, само ще кажеш: „Еди-кое си парче, посвирете

ми.“ Каквото искаш, пръстите знаят точно кое парче. Като кажеш, всеки пръст знае кой тон да вземе. Кажеш на пръста да вземе „до“ и взема „до“. Каквото кажеш, прави. Това е Божественият свят. Ти какво искаш? – Кажеш: „Аз искам да стана добър човек.“ Никакъв няма да станеш. Специфично в дадения случай трябва да определиш.

Най-първо научете се да вземате основния тон. Кой е основният тон на живота? Я ми вземете основния тон на живота. Основният тон е при най-лошите условия на живота си да не изгубиш разположението си. Това е „до“. То се изисква опити, опити. Казва: „Невъзможно е“. Аз съм гледал тия, които играят на въже. Привеждал съм на вас и друг път примера, пак ще ви го приведа. Турят едно въже на Ниагарския водопад. Най-първо един акробат върви по въжето с една върлина. Какво равновесие се изисква. Най-малкото изменение, ще намери пропастта долу. Втори път този господин минава без върлина. Третият път туря на гърба си още един и двамата минават по въжето. Кой е по-сръчен, който носи, или който седи на гърба му? Какво доверие трябва да има онзи, който е на гърба, когото носят. Пък и другият, какво доверие трябва да има в себе си, колко измерено трябва да стъпва, че да мине по въжето над водопада. Ако един акробат туй може да го направи, ние ще кажем ли, че не можем да го направим? Още по-хубаво ще го направим, то е знание. Този човек се е учил да пази равновесие. Като го гледах, казвам: Браво.

Та казвам: Всички вие (сте) горе, акробати на въжето. Понеже не сте научили изкуството, често падате от въжето, че сте се изпоплашили да се качвате. Аз ви съветвам, не туряйте въжето нависоко. Най-първо опънете въжето на половин метър височина, качете се отгоре на ниското. Трябва да се научите най-първо на ниското, после малко по малко подигайте, докато дойдете до най-голяма височина. Не упражнявайте изведнъж на десет метра. То е опасна работа. Тъй, ниско, най-напред първо на 25 сантиметра ще го туриш. Лесно човек ще се научи да седи.

Сега вас бих ви попитал: Може ли вие да имате една майка много добра, много учена и здрава, вие плачете и имате нужда, и тя да седи спокойна и да ви гледа, няма да се интересува от вас? Невъзможно е. Може ли тогава ние да седим в света и да мислим, че Бог, Който е създал всичко, когато ние страдаме, Той седи спокоен и ни гледа? Но някой път Той ни показва пътя, ти не искаш. Каквото ти каже, направи го. Тръгни малко напред.

Започнете едно възпитание на вашия език. Някои хора и като мълчат, пак говорят. Да се възпита езика е много мъчна работа. Някой мълчи, но вътре мърда си езика, мърмори. Ще го възпиташ, тъй както ученик. Ще му диктуваш хубаво. Не допущайте на езика си да произнася никакви празни

думи, ако искате да бъдете човек в пълния смисъл на думата. Много пъти човек ще произнесе много думи, за които плаща. Ние сме говорили, говорили такива празни думи, за които сега плащаме глобите. Обидиш някого, дошъл стражарят, глоби те. В Америка или в Англия, който не се подчинява, веднага го глобяват. Ако не платиш, глобата се увеличава. И в природата има глоби. Щом направиш погрешка, ще платиш. В Америка американските стражари, знаеш колко са взискателни, онзи стражар е 6 лакти висок, вдига 50–60 килограма с едната ръка. Ако ти се противиш, той казва: „Не може, който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява. Какъв си бил ти, нас не ни интересува. Порядките в Америка трябва да се пазят." И природата, и тя казва: „Ти си дошъл с цел да се подчиняваш на земята." Ако не се подчиняваш, ще те набие. Питаш: „Защо ме биеш?" – Защото не слушаш. Казвам: Подчинявайте се доброволно на онези закони, по които вашият ум работи, подчинявайте се на онези закони, по които вашето сърце работи. Изпълнявайте законите, по които вашето тяло работи. Това е едно благо. Има закони, които регулират вашето тяло. Има закони, които регулират вашето сърце. Има закони, които регулират вашия ум. Тия закони изучавайте ги. Характерът на човека се образува като намери тези три закона, да знае техните потънкости, да знае как да се обхожда. То е човекът.

Сега какво разбрахте вие? Ще кажете: „То тъй се говори, ние ще живеем, както ние разбираме." Питам: Ако имате едно движение, пътят от 1 до 2 откъде е? 2-то е пътят към едното и 3-те е пътят към двете. Следователно, двете ще иде до едното и трите ще иде до двете. Ако по този път не вървиш, ще те сполети нещо зло. Двама души може да се карат, само ако те се движат един срещу друг, ако не отиват в една посока. Двама души се карат, понеже отиват един против друг. Ако единият е двойката, а другият е единицата, и двамата вървят към тройката, животът има смисъл. От физическия свят ще се движиш към духовния, от духовния към Божествения. От Божествения имаме онова слизане към физическия. Постоянно имаме едно хармонично движение. След като си се качил към Божествения свят, онова, което си придобил, го туриш в действие. Отново трябва да слезеш във физическия свят, да вземеш материал, веднага да обработиш, да влезеш в духовния свят и в Божествения свят. То е едно колело, имаме постоянно слизане и възлизане. Този процес навсякъде го имаме в природата. Туй го виждаме в растенията, соковете от корените отиват в клонищата и от клонищата слизат в корените. Има една постоянна обмяна. И благодарение на тази обмяна се раждат плодовете. Ако тази обмяна не ставаше, никакви плодове не биха се родили.

Но казвам: Успехът на човека зависи от здравословното състояние на тялото, от здравословното състояние на сърцето и от здравословното

състояние на човешката мисъл. Значи, когато мозъкът функционира правилно, когато симпатичната нервна система функционира правилно, човек е здрав и способен за всяка деятелност, за всяка работа. Когато органите не функционират правилно, тогава се раждат големи противоречия. Някой път не знаеш какво да мислиш. Някой път не знаеш какво да чувстваш. Някой път имаш тъмнина в ума си. Туй е неправилно състояние на твоята мисъл. Или някой път се заражда едно инертно състояние на тялото, органите нямат простор за движение.

Тогава законът казва тъй: Не може да изпълниш волята Божия без любов. Щом изпълниш волята Божия без любов, вече има насилие. За да изпълниш волята Божия без насилие, трябва да имаш любов по свобода. Ние туряме любовта като един свободен процес за човешката мисъл, свободен процес за човешките чувства и свободен процес за човешките действия. То е любов. Туй, което дава свобода на чувствата, туй, което дава свобода на действията, туй, което дава свобода на мисълта, това е любов. Една сила, която освобождава човека от противоречия, които се явяват в живота като една необходимост.

Я изпейте песента „Мощният, Силният“. Вие изпяхте „Мощният, Силният“. Петолинието го имате на ръката. Пръстите на ръката представляват петолинието. Под Меркурия кой тон се намира? – „Ре“. На първата спомагателна линия е „до“. Между Меркурий и Слънцето е „фа“. На слънчевата линия е доминантата „сол“. Между Слънцето и Сатурн е „ла“. – На Сатурн е „си“. Между Сатурн и Юпитер е „до“. На Меркурий е „ми“. Значи Меркурий се занимава с терцата. Той е много практичен. Терцата е първата хармония между трима души. Той е търговец. Трима души трябва да имат съдружие, триъгълник. В Слънцето втората терца от „ми“, от Меркурий до „сол“, от Меркурий до Слънцето. Трябва да разбирате закона на хармонията. Искате да имате едно хубаво разположение. Тогава трябва да дойдете на слънчевата линия. Та казвам: Аз поставям доминантата „сол“ на третия безименен пръст, на слънчевия пръст. „Ми“ е на Меркурий. „Ре“ е под Меркурий отдолу, в материалния свят. Спомагателната линия е в гъстата материя. Отгоре имаме „ми“. „Фа“ е между Меркурий и Слънцето. Всичките блага се раждат на земята, от една страна е Слънцето отгоре. „Фа“ е всичките плодове: Ябълки, круши, сливи, то е все „фа“. Всинца сте запознати, няма някой, който да не е ял плодове. „Фа“ е череши, ябълки. След като ядете плодовете, вие имате известно разположение. Понякой път вие си гледате линиите на вашата ръка. Вие всякога имате следното отношение. На някой способен ученик, на някой учител по музика му е приятно да му преподава. Който не знае, той се страхува. Най-първо взема само струните, учителят нагласява цигулката и ученикът прекарва лъка върху струните „сол, ре, ла, ми“. След

туй иде другото изкуство, да вземеш да съпоставяш тия струни. Да вземеш „до“ на спомагателната линия е доста трудна работа. В живота казват: „До“ е основният тон. И при най-лошите условия да не изгубиш своето разположение за работа. „Ре“ е вече при най-големите болки да можеш правилно да вземеш „ре“. Тогава като дойде Меркурий, спасява положението. „До“ е най-трудно да го вземеш. Като дойде Меркурий, започва умът да работи. Като вземеш „ми“, „ми“ е спасителното положение. „Ми“ спасява положението. Ти ще излезеш от две противоречия: От противоречието на „до“ и от противоречието на „ре“. Какво е разрешението на противоречията на живота и на страданията в живота? То е една разлика. Меркурий – малкия пръст ще го хванеш, ще кажеш: „Много ти благодаря.“ Казва: От големи страдания останах малък, не можах да порастна. Трябваше аз да помагам, той работил повече. Тез, другите, те са израснали, не са били тъй поставени при тия страдания. Казва: „Колко много се опъвах, докато се спра.“ Сега имате при най-лошите условия да вземете „до“. Значи да се не поколебае твоята воля и при най-големите страдания, да не изгубиш надеждата си, да дойдеш до любовта. Веднъж стъпи ли кракът на любовта, то е светът, от който идат всичките блага, които съществуват на земята.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Вярвам, че отсега нататък вие ще станете по-добри музиканти.

XVIII година. 17 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 3 февруари 1939 г.,
петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_02_05 Пътят на светиите
утринно слово

ПЪТЯТ НА СВЕТИИТЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 54 глава от пророк Исаия. Когато се е писала тази глава, знаете ли колко много е пострадал еврейският народ? При писането на тази глава той е минавал през големи изпитания. Сега това, което е писано в тази глава, е като едно обобщение. Някой път вярващите приличат на млади булки. С копринени рокли, с шапки и всичко това, за да влезнат в рая. Ще дойдат с всичкото благословение. Така би трябвало да бъде, но не става така. И коя е причината, не се знае още. Сега пророкът насърчава еврейския народ и казва: (Учителя прочете главата).

Духът Божий

Ще си зададете един въпрос: Кой ви е накарал да дойдете на земята? Кое ви е накарало да напуснете вашето хубаво отечество и да дойдете на земята? Какви бяха подбудителните причини, за да дойдете на земята? Ако ви попитат откъде идете, всички ще кажете: Не знаем. Всички ще кажете: Отнякъде. Но откъде идете – забравили сте. Ако ви попитат има ли Господ, някои ще кажат: Има. Но може да попитат: Писма имате ли от дома? Ще кажете: От дълго време не сме получавали писма. Ако ви попитат как са домашните ви, ще кажете: Нямаме никакви сведения, не знаем. Говоря това така, по човешки. Попитаха Наполеон Велики: Защо те изпратиха на остров Св. Елена? Защо го изпратиха? Изпратиха един от необикновените хора, един от земните царе и един от силните на остров Св. Елена. И там си умря. Изпратиха го, защото не си удържа обещанието. И всичките страдания на земята произтичат от това, че хората не си удържат своето обещание, което са дали. Това е обща погрешка, на всички хора. Всички страдания са един резултат на неудържане на някои обещания, които хората са дали.

Има нещо вложено в човешкия живот. Ако изследваме живота на евреите, няма народ, който да е страдал толкова много, както еврейският народ. Страдания, страдания, страдания! Бял ден не е имал. На първоначалния патриарх Авраам, който е начало на еврейския народ, Бог му каза да излезе, да напусне бащиния си дом и да иде там, дето Господ ще му

покаже, в една земя. И той излезна. И привидно нямаше Божието благословение. Той беше на 85 години, а пък жена му – на 80 години. Напусна отечеството си и отиде в странство. Вън отиде сам, и нямаше свои деца. Богат човек беше: имаше много овци, камили и прочее. Но нямаше деца. И даже когато Господ го посети и му каза, че след една година ще има син, възлюблената на Авраама – ще ѝ прочетете името, Сара се казваше тя – се поусмихна и каза: Не било в тикви, та в кратуни. По български казано: Не било в млади години, когато бях на 30 години, че сега на 80 години ще родя дете, и няма да го види никой. И тя се позасмя. Господ каза: Защо се смееш? А пък тя отрече и каза: Не се смея. Той каза: Не, засмя се. Тя каза: Не, не се смея. – И забележете, че следующата година се роди дете и не се роди момиче, но момче. Момчета като се раждат, е зле, и момиче като се ражда, пак е зле. Според тогавашните закони имаше многоженство, но Авраам спазваше закона на еднобрачието. Преди да се роди първородният на Авраама, най-после неговата съпруга, неговата другарка му каза той да си вземе слугиня, та тя да роди поне един син. Жената на Авраама каза: То се видя, че няма да имаме деца, но поне да имате едно дете от слугинята и да го считате за приведено дете. И насили тя мъжа си. Роди се син от слугинята. Обаче след време се роди избраният син на Авраама. И неговата жена каза: Не искам да гледам тази слугиня и нейния син. Тя ми направи голям позор. Тя е причина за всичките ми нещастия. Господ каза на Авраама: Послушай жена си.

Апостол Павел така изтълкува какво е първата жена: това е законът на любовта; а пък втората жена е слугинята, която жена му даде на Авраама. Това е законът, в който сега живеят хората. При втората жена стават всичките насилия и човек живее и служи на два закона. Служи на закона на Духа – съзнава, че той обича Бога и че служи на Бога. И служи и на другия закон – който го кара да служи, както той не желае.

Ако ми дойде на гости една овца, с какво ще я нагостя? Със зелена трева, със зеле ще я нагостя. С накълцано зеле, с такива работи ще я нагостя, каквито тя обича. Може би и с някои плодове. Пък ако ми дойде един вълк на гости, с какво ще го нагостя? Непременно ще му заколя кокошка. Той без кокошка не може да живее. Ще го нагостя с печена кокошка. Ако попитат овцата „С какво те нахраниха?“, тя ще каже: Със зеле. Ако попитат вълка „С какво те нахраниха?“, вълкът ще каже: С агне.

Бог създаде всички животни. В началото всички животни не бяха такива, каквито са сега, а и в бъдеще няма да са такива, каквито са сега. Има един период, в който животните се научиха да живеят, както сега. Едни станаха тревопасни, а други – месоядни. Това, което става с животните, става и с човека. Едни от хората са вегетарианци, а другите са месоядци. Някой

казва: Аз вече не искам да ям яйца. Щом изядеш едно яйце, трябва да знаеш, че то е една кокошчица. Щом изядеш една риба, щом ядеш мида, трябва да знаеш, че и те са животни. Ако е по буквата на закона, тези изследователите, които отидоха на Северния полюс, с каква храна се храниха? С доста добре приготвена храна. Мисля, имаха около 3000 кокошки, приготвени като провизии за Северния полюс. Ако идете на Северния полюс, с каква храна ще се храните?

Та казвам, месната храна показва, че човек е живял при лоши условия. Тогаз се е научил да яде месо. А пък растителната храна показва, че условията са били благоприятни. И ако се измени характерът на човека, това показва, че той е живял при лоши условия. Всеки войник, който е ходил на бойното поле и е участвал в 10 войни, влизал е в 10 сражения, какво е придобил в характера си? Ще придобие смелост. Смел ще бъде, но какво благородно чувство ще придобие? Той ще се хвали, че е убил 20 души. Това всъщност похвално ли е? Всичките войни от какво стават? Просто, някой път за една малка обида, за една дума. Ако една дума нанесе една малка обида на друга държава, в миналото това е ставало причина за война. Често спорът между братя и сестри става само за една нива от няколко декара и всичките тези братя и сестри за десет години не могат да се видят един друг. Сега всички търсят причините в условията. Условията стоят в това: човек има непотребни желания. Ако изучавате себе си, ще видите, че всеки един човек страда от излишни желания. Съвременните хора на земята изчисляват, че земята може да храни 5, 6, 10 милиарда хора. Но при този характер, който сега хората имат, страданията, несгодите на живота ще се увеличат десет пъти, отколкото са сега. В Лондон има един квартал от 500 хиляди семейства, и в Ню Йорк има толкова семейства; в тези квартали децата не знаят бащите и майките си; и в този квартал вие трябва да имате полицай с вас да върви. Другояче можете да си изпатите. И това е у англичаните. По някой път нали сте опитвали себе си – като се разгневите, вий сте против други, захвърляте всичкото си верую и казвате: Да става каквото ще.

Ний гледаме само външния живот, добрата страна. Някои описват положението на светиите. Но описват най-хубавата страна – как е станал светия. Живели ли сте вие новия живот, за да видите колко е мъчно да стане човек светия? Страшно е! Даже не подозирате онези мъчения, онези страдания, през които светията е минал. Тези страдания не можете и да ги сънувате! Ще кажете: Светия е станал. Този светия, ако знаеше през какво ще мине, десет пъти щеше да се откаже и щеше да каже: Не му искам светийството! Но като влезнал вътре – нито напред, нито назад може. Назад не може и напред не може. И тогава се явяват най-големите противоречия. И колко светии са загубили своето светийство! Двадесет,

тридесет години са живели така и в последния момент, когато този плод се ражда, вземат му плода и пак остане за едно друго свое съществуване, за да стане светия. И не може да се освободи. Този светия прилича на онзи, който следвал университет – отива на изпит и го скъсват. Като го скъсат, пак идущата година ще се яви по същия предмет да държи изпит.

Например, ако държите изпити, ще държите изпит по вярата, по надеждата, за любовта ще държите изпит, по търпение, милосърдие, кротост, въздържание, щедрост. А пък има още и други предмети – ще държите изпит по пение, музика, гимнастика. После, може да те скъсат на изпита, че не си знаел това или онова. Светията ще го скъсат за прости работи наглед – например, че дошъл някой при него и светията не е знаел как да говори, не го приел както трябва. Ще го скъсат. Някой път, като дойде някой при него, светиите са горделиви. Светията ще стане, ще го посрещне и ще му каже: Какво искаш ти? Я си върви, не съм разположен. Тогава го скъсват. Той трябва да стане, когато идва някой. Той всякога трябва да бъде разположен. Нему не се позволява ни най-малката погрешка. Другите могат да правят погрешки, но светията, като го хванат, скъсват го. Той никакви погрешки не трябва да прави. Малките деца могат да правят колкото погрешки искат, но най-малката погрешка на светията ще я извадят на показ. Светията не бива да греши.

Давид, като светия, направи една погрешка. Той взе една красива жена по неправеден начин. И повече от 2000 години всички четат това – взел жената на човека. И не само това, дето четат, но като направи тази погрешка, дойдоха му толкова бели, че той не знаеше какво да прави. Сега някои питат какво да четат в Библията. Библията е една историческа книга! И човек може да се ползва от нея. Вие взимате Евангелието и искате да станете като Христа. И да имате всичкото благоволение на Бога. Да ви приемат навсякъде. За да бъдете като Христа, живейте като Него. Някой казва: Не можем да бъдем като Христа. Като казвате това, вие се лъжете. Който няма Духът Христов, той не е негов. Това, което е вършил Христос, и вие трябва да го вършите. Вие много буквално разбирате. Тази Любов, която беше в Христа, вие не може ли да я имате? Какво ви коства това? В какво седи въпросът? Един светия се намира в трудно положение, докато отиде до извора на живота. Всичката мъчнотия на светията седи в това, че той е далеч от извора. Вашите мъчнотии са там, че вие сте далеч от извора. Да обясня какво разбирам под това. Вие имате малко вода в едно шише. Ще дойде някой и ще изпие водата в шишето. И вие казвате: Как си е позволил да изпие водата от шишето? Или някой бръкнал в торбата ви и взел хляба ви. И вие казвате: Как си е позволил да вземе хляба ми? Прави сте. Но като отидете при извора, ще правите ли въпрос как взели водата от вашето шише? Като дойде някой, ще кажете: Нито капка не давам от

водата си! А при извора ще бъдете щедри. А вън от извора стават всички препятствия и противоречия.

При обикновения начин отиването до извора взема хиляди години. Местността на този извор е планинска, хиляди и хиляди години ще ви вземе, за да отидете дотам. Ще идеш, въпросът е решен, но докато отидеш? Местността е пуста и безводна. Тя прилича на онова място, през което евреите минаваха 40 години, като излезнаха от Египет. Там ставаха цели скандали за вода, за хляб, за месце, за туршии, които те имаха по-рано. И казваха евреите: Защо ни заведе в тази пустиня, гладни и жадни да измрем? Добре ни беше в Египет. Каква е тази вода, която ще ни дадеш? И Мойсей даже се оплакваше и казваше: Още малко и този народ ще ме претрепе. Сега това, което става в света, става и в душата на човека. Христос ви извежда и вие искате изведнъж да влезнете в Обетованата земя. Не. През пустинята ще минете. Доста дълъг период ще ви вземе, докато влезнете в Ханаанската земя. Доста дълго време ще вървите. Защото тази Ханаанска земя е завладяна от други народи. И трябва да воювате.

Един млад българин, който се оженил, ми се оплакваше. Казва ми: Какъв съвет ще ми дадеш, аз скоро съм се оженил? Жена ми иска копринена рокля, а пък аз нямам пари. Тя ми казва: Ако не ми направиш копринена рокля, ще се убия. Казва той: Беля на главата. Какво да правя? Какво ме съветваш? Казвам му: Купи ѝ рокля. Той ми казва: Отде да взема пари, доста пари струва. Питам: Защо иска тя да се самоубие? Не че тя иска да се самоубие, а тя само го плаши. Тази млада невеста не оценява своя живот. Тя не разбира, че той не може да ѝ вземе копринена рокля. И казва: Ще се самоубия. – Тя мисли, че като си я ушие, ще иде на гости. Ще цъфне и няма да завърже! Някой казва: Аз ще се самоубия. – Защо ще се самоубие? – Че страдал. По-добре умри така, не си купувай рокля. Или удари го на глад 10, 15, 20, 40 дена и може би на 40-ия ден роклята ще дойде. Горе кракът ти не може да стъпи. Ще остане тук на земята на прах. При този лъжливия живот мислите ли, че тя ще иде на небето? На небето ще иде това, което е чисто. Чистата вода отива горе. Пък мътната остава долу. Онова, което върши Волята Божия, ще иде при Бога. Пък онова другото, което не върши Волята Божия, то остава тук. Онова, което върши Волята Божия във вас – това сте вие. А пък другото, което не върши Волята Божия – това не сте вие. Вие служите на гоно. Това са присадки, които трябва да изпочупите. И да остане във вас естественото. Така, както сте били първоначално. И там е въпросът. Това е дето се казва „Да се роди човек изново“. Той трябва да се роди.

Защо трябваше Авраам да закъснее дълго време, за да му се роди син? Има си една причина чисто биологична. В Сара и Авраам имаше много

погрешки, наследени от техни деди и прадеди, и от тяхната младост. И ако беше им се родил син в ранната възраст, на 25–30-годишната им възраст, този син щеше да наследи всичките слабости на баща си и майка си. И трябваше Авраам и Сара да бъдат с един установен ум и характер и жена му да не хвърля око на чужди мъже. Има някои жени, които хвърлят око на чужди мъже. На мен да не разправяте – макар да не съм женен, но го виждам. И мъже има, които хвърлят око. Ако един светия хвърля такова око, ще го скъсат на общо основание, макар и 30 години да се е подвизавал. Законът е: Не пожелай! Ти, ако погледнеш на една жена, да прославиш Бога. Но ако я погледнеш, за да я имаш, да я пожелаеш – скъсан си. Законът е един и същ за жени и за мъже. Ти казваш: Какво да се прави? Това е въпросът сега. Но не само за това ще те скъсат, но ще те скъсат за нищо и никакво. Просто ти като си минавал, си видял касата на един богат човек и си пожелал парите му. Казваш: Да имам тези пари! Да имам толкова пари! За желанията, ако я пожелаеш, ще те скъсат. И за парите, като си ги пожелал, ще те скъсат. И ако не станеш да посрещнеш някого, това е престъпление. Ако зърнеш и пожелаеш жена, това е престъпление. И ако пожелаеш пари, пак е престъпление. Да се роди човек сляп, е лошо, а пък да има очи, пак е лошо. Аз поставям въпроса малко пресилено. Един светия ще го скъсат, ако той мине само през някъде, погледне някоя ябълка и пожелае да я има. Той няма право да погледне плод и да го пожелае. Светията трябва да е доволен от най-лошите условия, при които може да се намери. Щом се яви най-малкото недоволство, ще го скъсат. И всички ние страдаме, понеже сме недоволни от положението, в което се намираме.

Питам сега: От какво произтича лошото в света? Произтича от нашата уста, понеже говорим това, което не трябва. Кое е по-хубаво – да има човек уста, или да няма уста? Да говори ли, или да не говори? За предпочитане е човек да има уста и език и да знае как да говори. И там има лошо, но без език и без уста е още по-лошо. Да имаш уши е лошо, защото ще чуваш неща, които не трябва, но без уши е два пъти по-лошо, отколкото с уши. Някой казва: Защо се родих? Иов казва: Да не се бях родил! Един ангел, който идва да се роди на земята, той идва да покаже, че има любов към Бога. Любовта изисква да направиш големи жертви. Иов беше забравил защо се е родил. Той беше се родил, за да покаже Любовта на земята. И Бог го похвали и каза: Като Иов няма друг на земята. Съвършен е той в Любовта си. А онзи княз каза: Любов ли, оставете! И той е като другите в любовта си. И той е един човек на удоволствието. Я му вземи всичките тези блага и ще видиш. И неговата любов е като на другите. „Вятър го вее“ – по български казано. Така не се разправя. И Господ му каза: Изпитай го. И Иов мина през много изпитания.

Да допуснем, една жена, която се е оженила по закон, остави я мъжът ѝ, пооттегли се и нищо не ѝ праща. И дойдат други красиви мъже, и те почнат да се увъртат около нея, искат да ѝ услужат. Много са кавалери, любезни са, искат да ѝ бъдат като братя. Все с братство започват. Отлична идея, но работата излиза друга. Всички кокошки, които дойдоха при нас, и всички агънца дойдоха при нас все със своите лъжи. Казваха им: Моето сестриче и моето братче. И кръц, хвръкна сестричето в тенджерата. И хванеш друго сестриче, и него – кръц. Сега аз засягам въпроса съществено. Често хората изучават съществените условия. И казват: Съществените условия са такива и такива. През един дълъг период от осем хиляди години насам са се трупали над нас разни наследствени черти – добри и лоши. И ние разрешаваме един въпрос на хиляди поколения. Христос имаше да разреши един съществен въпрос на цялото човечество. И ние имаме да разрешим един съществен въпрос на рода си от хиляди години. Всеки един от вас представлява един род от осем хиляди години. От осем хиляди години, ако търсите колко прадеди сте имали, на колко души разрешавате въпросите? Най-малко разрешавате въпросите на десет милиона хора, които са живели. И вие трябва да разглеждате всичките техни въпроси. Законът ви държи отговорен за всичките техни добри и лоши страни. Дето са вършили добро, ще се ползвате от доброто, а пък дето са вършили зло, ще изплащате. Вие ще изправите всички техни погрешки. Та казвам: Това е тази наследственост, с която ние се борим. И някой казва: „В грях ме роди майка ми." Не. Има едно отклонение от Божественото. Едно неразбиране. Когато човек служи на закона, служи по един начин, а когато дойде да служи по Любовта, по друг начин трябва да служи. Всеки, който иска да служи на Любовта, той трябва да предпочете смъртта, отколкото да съгреши. Да пише така: Смърт или живот! Ще ти предложат да съгрешиш. Ако е въпрос да съгрешиш, ти предпочети смъртта. Ако е въпрос да направиш добро, предпочети живота. Ние сега сме обърнали закона обратно. Щом се намериш в трудно положение, предпочиташ живота; искаш да използваш за малко време живота – направиш едно престъпление, за да придобиеш малко живот. За да придобиеш малко живот, ти изгубваш онова великото Божие благо.

Вие нямате право да правите различие между един човек и друг. По телата може да правите различие, но понеже всички души са излезли от Бога, Любовта на Бога е еднаква към всички души. Туй не зависи от това как са облечени те. По същина към душата им Бог има еднакво отношение, не към техните тела. Отношението към телата е друго. Вие предпочитате една душа от друга. Вие казвате: Да си имам една душичка. И като хванете тази душичка, какво ще направи тя? Вие не съзнавате онова богатство, което имате в себе си. Вашето богатство не съзнавате. И богатството на другите хора не съзнавате. Ти не можеш да бъдеш любим на Бога, ако не обичаш

човешката душа, както Бог я обича. Сега се ражда въпросът „как“. Как да ги обичам? Не се изисква много от хората. Разбиране трябва. Този човек, който иска да го обичаш, той иска само един добър поглед. Само като го погледнеш, то е достатъчно. Той иска само една дума. Нищо повече. Той не иска нито дрехи, нито пари. Той иска само един поглед, само една сладка дума да му кажеш. А пък другите работи ще дойдат отпосле. Другото е от нас. А пък това, което Бог изисква от нас, това е само да хвърлиш в тъмната нощ един поглед. Този човек се намира в опасност. Погледът се състои в следното: ще му покажеш пътя, по който трябва да върви. Само с този поглед ти ще му покажеш пътя на Любовта, по който трябва да върви. Една сладка дума ще му кажеш, за да го повикаш, да не би да се отбие той от пътя си.

Някой път хората ни препоръчват, но не те препоръчват за добро, а само за да те изпитат – за зло. Един руснак живял 20 години в България, ходил насам-натам, техник е. Случило се, че миналата година не му вървяло и закъсал. Среща го една сестра, която минава като от Бялото Братство, която зная, че и тя е закъсала отвсякъде. Руснакът отива при фонда за руските бежанци, отива при владиците, но никой не иска да му помага. И намира тази сестра, и тя му казва: Само един има, който може да ти помогне, и той е нашият Учител. Като отидеш при него, ще се оправиш. Идва човекът и казва: Имам нужда от средства и ако не ми хващаш вяра, ще ти заложа палтото си. Казах си: Това е пак беля на главата. Един часовник заложиха вече. Имам вече опитността. Седя и мисля сега как да му помогна. Мога да му помогна, но да вземеш хляба на децата и да го дадеш на другите – не става. Как ще му помогна? Рекох му: Не ти искам палтото, ела утре. Сега няма да ви кажа колко иска. Имаме вече опитността – дойде един и остави часовника. Две хиляди и петстотин лева имам да давам – ми казва – на друг човек, но не искам да влезна в затвора. Аз му казах: Продаваш ли душата си? Той каза: Продавам я. Това е първият човек, на когото купихме душата за 2500 лева. И казах: Дайте му парите. А сега този човек, руснакът, не си продава душата. Той казва: Душата си не продавам, но продавам си палтото. А пък гледам, палтото му не струва толкоз, колкото пари иска. Сега тази сестра не му каза „Иди да се научиш при Учителя как да живееш за Господа“, но му каза така: Иди при него, той е банкер, богат е, ще ти даде пари.

Та казвам: Всички вие имате да разрешавате все същите въпроси. Дотегнало ми е да ме лъжат хората, до тук ми е дошло да ме лъжат. Аз, който зная истината, ме лъжат. Но като погледнах този, си казах: Хайде да направя още един опит, може да не ме излъже. Той ще изяде парите, но не казва „Няма да ти ги върна“, а казва: Аз ще ти ги върна. И то до скоро време. Аз съм честен човек. – А пък аз зная, виждам условията. Виждам, че

няма да ги върне в скоро време. Та сега въпросът е за лъжата. Сега някой казва: Според кармическия закон ти имаш да ми даваш, дължиш ми от миналото. А пък аз разглеждам историята, разглеждам миналото и никъде няма нищо да дължа. Прегледах акашевите записи, архивите на миналото, дали му дължа 300 лева. Виждам, че работата е за малко. Той имал да взема от някой, който прилича на мене, и сега дошъл при мен. Както и да е, разрешихме въпроса. Сега остана въпросът дали той ще си остане на думата.

Та казвам, аз искам да ви наведа на следното: Ние като закъсаме, Бог ни изпитва. Всички трябва да минем през изпит. И всеки, според степента на изпита, трябва да издържи. И всички не са изложени на едни и същи изпитания. И ако ги издържите, Бог десетократно ще ви възнагради. Не мислете, че като издържите един изпит, така ще мине. Вие ще имате Божието благословение и ще разберете в какво седи животът. Един светия има всичките възможности, но колко е деликатен неговият живот! Запример аз бих отворил сърцата на хората по разни начини, но не се позволява. Мога да направя да заболее детето на един богат човек и да го лекувам. Но това не се позволява. Трябва друг да стане причина да заболее детето, пък аз да го лекувам. Но аз да стана причина да заболее – това е долап. Не да го заставя аз по разни начини той да ме обикне, но най-естествено да се появи любовта в него. Ако не ме обичат, не мога да влезна в къщата му. И ако влезнеш в един дом, дето не те обичат, ще имаш най-голямото наказание. Ако идеш и посетиш една разбойническа банда, която правителството я търси, та полицията, като арестува тях, няма ли да арестува и тебе с тях наедно? Но не можеш да стъпиш в къщата на някой човек, ако този човек не те обича. И не можеш да помагаш някому, ако той не вярва в тебе. В Божествения свят можеш да помагаш на хора, които имат вяра в тебе. Писанието казва: „Не хвърляйте бисерите на свинете." Нищо повече. В живота мнозина казват: Да обърнем света. – Да обърнем онзи свят, в който има един копнеж; тия, в които Любовта е заговорила, в които вярата е заговорила – това е друг въпрос. В които чувството на братство е заговорило. Поне чувството на братство е заговорило.

Та казвам: Някой път във вас се зараждат някои желания и вие се обезсърчавате. Не мислете, че вие сте отговорните хора за погрешките на света. Ти си се качил на един параход, който пътува, който претърпява известна авария. Какво ще правиш всред океана? Ще гледаш да се хванеш за някое парченце от разграбения параход и да излезнеш на брега. Не трябва да очакваш нещо много добро, ако потъне параходът. И не мисли, че това, което си придобил, ще го спасиш. То ще потъне с парахода заедно. Ти ако се спасиш сам, то е добре. Ако потънеш и ти с парите, ще станеш храна на морските акули.

Сега гледам, зимно време тук има инсталация и ако оставите вода в нея, тези тръби ще се напукат. И на нашата инсталация се напукаха тръбите. Един брат, доста умен, тури калай на напуканите места и ги поправи. Доста умно направи. Та кога се напукат вашите тръби, пари за тръби нямате, поне пари за калай имате. Ще запушите напуканите места с калай, да не тече. Лошите думи – това са напуквания на вашите тръби. Кажеш нещо лошо – напукала се е тръбата. И дето виждаш, че сълзи тръбата, вземи калай и тури там. А ако не туриш калай, водата ще потече и ще направи пакост. Представете си сега, че идвате от другия свят да се примирите с един човек, който не ви обича. Какво ще правите с него? Ще дам следния пример. В Библията е разрешен въпросът. Яков е взел първородството на брата си Исав. И брат му казва: Аз ще те науча тебе! Заканва му се, че като умре баща му, ще го убие. И Яков трябваше да избяга, да отиде в странство. И въпросът беше за една леща. Връща се Исав от работа и си продава първородството на брата си за леща. Яков му казва: Ако ми продадеш първородството си, тогаз ще ти дам от лещата. И сега, като избяга Яков и трябва да се върне, как се примири с брата си? Пак му се яви Господ и цяла нощ се бори с Господа. И Яков отдели от своите говеда, от своите овце като подарък за брат си. И прати слугите си да му кажат, че иде с голямо смирение. И казват слугите: Всичкият този подарък ти го изпраща брат ти. – И много не му е приятно да върне житцето на брата си. Та Яков смекчи сърцето на брата си. Праща му подаръци. И като дойде Яков, подчинява му се, прегръща го, целува го. Така Исав му прощава. Другояче нож щеше да има. Аз някой път гледам тук на Изгрева някои сестри казват: Дотегна ми тази сестра. – Тя няма нито опитността на Авраама, нито опитността на Сара, нито опитността на Якова има, нито опитността на Исав. А казва: Дотегна ми! Дотегнало ѝ. Какво ѝ е дотегнало – и тя не знае. Беше дотегнало на един пророк. На Иона, комуто Господ каза да проповядва в Ниневия. Иона казва: Стар съм, тези Божии работи, Господ не си държи на думата. И дето съм проповядвал, че градът ще потъне, той не е потъвал. И не искам. – И избягва от Господа. И Господ го хвърля от кораба в морето. И го тури в рибата и му казва: Ще идеш ли да проповядваш, или не? Какво ще стане с Ниневия – то не е твоя работа. Ти ще кажеш каквото трябва и ще си гледаш работата. Ще идеш ли, или няма да идеш? И Иона казва: Ще ида, Господи, и зад Ниневия ще ида вече.

Сега ние всички проповядваме Любовта. Че ако не сте вие герои на Любовта, на какво ще бъдете герои? Да ви пратя на бойното поле – съвсем ще загазите. Че кой от вас може да убие 10 души? Ти ще отидеш да го ръгнеш, но той ще те убие по-рано. Ти не знаеш как да мушкаш. Вие виждали ли сте в ръкопашен бой как се мушкат хората? Там ще те оставят да седиш ли? Ти като мушнеш някого, друг ще те мушне отзад. Били ли

сте на картечен огън? Ще ти кажат: Напред, войници! А пък картечният огън ги коси всичките. Как ще останеш жив? Та учението на света е много по-тежко. И аз се чудя, хората на света са герои. Този човек отива за отечеството на картечен огън. А пък един човек на новото учение казва: Дотегна ми да живея. Че какво си живял? Та какво си видял? Той казва: Дотегна ми да живея със сухия хляб. Дотегнало му, понеже имал тесни стаи, стаята му била малка, че леглото му било малко. Че птичките имат такива малки стаи! Колко хора имат техните стаи? А тези безброй клетки на вашето тяло? Те живеят аристократически в едно жилище. Колко е голяма стаята, в която те живеят!

Бъдете благодарни на малкото, което Бог ви дава, за да ви даде повече. Защото Бог е толкова мъдър, че всякога, когато искаме много, ние изгубваме и това, което Бог ни дава. Бъдете благодарни за онова, което Бог ви дава. Срещнеш някой на бойното поле, той изважда от торбата си и ти дава едно сухо парче хляб. Този хляб е от Бога, нищо повече! Във вода ще го натопиш и ще го ядеш. Ако си неблагодарен, ти изгубваш Божието благословение. Ако ти имаш любовта, този хляб ще бъде едно благо за тебе. Ако приемеш този хляб, той носи своето благословение. Христос, като дойде, с пет хляба и две риби нахрани пет хиляди души. Че вие се изпитвате при тези лоши условия. Ако не можете да издържите, каква опитност ще имате? Какво са лошите ви условия? Тези вашите лоши условия, при живота на един светия – с мед да ги храниш!

Някой път аз гледам, много са претрупани всичките ви къщи. Както живеят сега хората – та килими, та столове, та много други вещи. Навсякъде е това – претрупано. И вашата глава е претрупана с излишни работи. Ние седим и мислим след 20 години да си нареждаме работите. И децата ви, и вие как ще живеете. Как ще живеят вашите деца, това Бог е определил от памтивека. И как вие ще живеете, това Бог е определил. От вас се изисква да живеете както Бог иска. Ще живеете като един касиер, който идва да раздава пари и да отиде при господаря си. Той няма да каже на тия, които идат при него: Има и други. За тях има други касиери, изпратени в света.

Та казвам: От вас се изискват три неща. Човек ще стане бременен в ума си. Да роди поне една идея. Да роди една мисъл най-малко. Но тази мисъл да е на свят. В сърцето си той трябва да роди поне едно желание. И това желание да е на свят. И в живота си ще направиш една постъпка, но тази постъпка да е на свят! Ето какво аз подразбирам. Като тръгнеш за онзи свят, мисълта ти да дойде с тебе. И чувствата, които си родил, да тръгнат с тебе. И постъпките да тръгнат с тебе. И да кажат: Не се отделяме! – Както Илия искаше да се отдели от Елисея. Илия му каза: Почакай тук. Но

Елисей каза: Не, не, не те оставям. Искаше да му вземе кожуха. – Каквото искащ, искай го, додето съм при тебе – му казва Илия. Елисей каза: Искам двоен дял от Духа ти. Ако отида там, дето съм бил по-рано, ще имаш – му казва Илия. И действително, Елисей имаше двоен дял от Духа на Илия. Елисей беше доста практичен и каза: Кожуха, кожуха да оставиш. И Илия като се възнесе, Елисей взе кожуха. И с кожуха раздели реката, която придойде. И с този кожух, дето отиваше Елисей, имаше два дяла от Духа на Илия. Този кожух означава следното. Това е тази свещена мисъл, това свещено чувство и тази свещена постъпка, които човек има. Силата на човека седи в три неща: в неговата мисъл, в неговото чувство и в неговата постъпка. Тази постъпка във всичките му съществувания е вървяла с него. Ако една мисъл е родена с тебе и откак си излезнал от райската градина тя е вървяла с тебе, тя е силна мисъл, с която ти всичко можеш да направиш. Ако остане сега да любите Бога! Господ чака 8000 години да се родите. Аз ще ви насърча: Ако сега родите една права мисъл, тя ще е на свят! И ако родите след 8000 години едно чувство, вие ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И ако направите една добра постъпка, ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И в това е вашето благо. И в невидимия свят, ако идете с това благо, ще ви посрещнат и ще ви турят венци на главите.

И какво каза Бог на Авраама? – Като стане син ти на 20 години, ще го принесеш в жертва. И Авраам не се поколеба. И като отиде Авраам на мястото на жертвоприношението, Бог му каза: Видях твоята вяра. – Ако ние сме готови да принесем всичко, ще придобием нещо. Нас ни е страх някой път да не изгубим нещо. Нищо няма да изгубим.

Та казвам: Благото ви седи в това: в мисълта, която трябва да родите сега. Сега всички вие сте бременни. И вашето бъдеще зависи от онази мисъл, която ще родите сега! Вашата мисъл зависи от онова желание, което сега ще родите. И вашата мисъл зависи от онази постъпка, която сега ще родите. Някои от вас имат вече родени мисли. Блажени сте. А някои има сега да се родят. Те сега са бременни. Казвам: Пазете се да не пометнете. Защото ако сега пометнете, трябва ви още един дълъг период, докато пак станете бременни. А пък всеки човек, който не може да роди една мисъл, едно желание и една постъпка, той е едно растение в пустиня, което е осъдено на страдание. Човек пък не може да живее в пустинята. И дето живеят хората, мястото трябва да е населено: трябва треви да растат, извори да текат и реки да извират.

Пожелавам ви наследството на вашата добра мисъл, пожелавам ви наследството на вашето добро желание и наследството на вашата добра постъпка.

Обичайте Бога и няма да съжалявате. Това е най-голямото благо, с което ще опитаме Божията Любов. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ Не да чакате Бог да ви възлюби. Сега всички да покажете любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Проявете Божията Любов към другите така, както Бог я е проявил към вас! Проявявайте любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Това е, което ви желая тази година.

Отче наш

Прочетете 65 глава от Исаия и 120 страница от „Двигатели на живота“. Какво пише там, и аз не зная.

7,10 ч. с.

17. Утринно Неделно Слово, държано
на 5 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – малко облачно. Времето – меко, свежо.
На поляната направихме упражненията.

1939_02_05 Правилно верую
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ПРАВИЛНО ВЕРУЮ

Добрата молитва.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава от Евангелието на Йоана от начало до 20 стих.

Духът Божи.

Ако се зададе такъв един въпрос: Кое е най-полезното за човека в дадения случай? Много мисли има, които ви занимават и мислите, че много неща са съществени, но в дадения случай е съществено туй, от което ти имаш най-голяма нужда в даден момент. При сегашния живот, няма по-важно да може да дишаш. Ако човек престане да диша за 4–5–10–20 минути, свършва се животът. Най-важното е човек да диша и туй човек не го съзнава Мисли, че са му потребни други работи и тогава [важи] онзи [великият закон], който регулира живота. Хората са изгубили една много важна мисъл. Цялото човечество сега урежда, всички ние от най-малките до най-големите, все си уреждаме живота. Всички се стремим да бъдем щастливи. Едни искат да бъдат богати, други – учени, силни, [весели], всичките положения, всичките тия хора, като ги попиташ, малко хора ще намериш, които са доволни от живота. По някой път ние хората мязаме на малките деца. Малките деца са големи генерали, обичат да заповядат. Щом се роди, казва на майка си: „Каквото искам, всичко ще ми направиш.“ И при първата команда, майката се затичва и бащата и майката трябва да се притичат, да кажат: „Какво обичате, какво заповядвате?“ Това дете мисли, че всичко наоколо, нещата трябва да се уреждат, то мисли, че урежда работите и ако то не си даде заповедта, работите няма да бъдат уредени. След като го окъпят, обличат го и понеже е малко, затова го окъпали, понеже е малко затова му дали храна. То плаче и другите му дават от каквото има нужда, а детето мисли, че плачът всичко урежда. Детето мисли, че е намерило лесния път. И първата година все плаче, то заповядва, но като расте, това дете се убеждава, че плачът не помага. Детето дълго време плаче, но не помага плачът. По някой път даже, майката изкуствено произвежда плачът у него.

Всички трябва да държите една мисъл в ума си, която е съществена. Човек, който не може да уреди в един ден живота си, той никога не може да го уреди. И за хиляди години не може да го уреди. Ако да един ден може да го уреди и за цяла вечност може да го уреди. За един ден като не го уреди, той не може да го уреди. Но за да го уреди за един ден, той трябва да вярва

в една права мисъл, че Бог, Който е създал човека, че Той е промислил за всичките нужди и всичко е предвидял. Няма нещо, което да не е предвидял и няма защо толкоз да се безпокоим. Всякога има ред писатели – хубаво е за поощрение, че трябва да работим, но трябва да работим от целесъобразност. Изобщо, работата ни не е целесъобразна. В тази работа, която работим не се постигат целите, които ние имаме предвид. Ние трябва да задържим в нас живота си. Каква полза има, ако работиш, придобиеш известно богатство и оставиш туй богатство след себе теб да се карат за богатството? Каква философия има да напишеш няколко тома философски, да умреш и след 30–40 години хората да се карат за учението, какво си искал да кажеш? Попитали един испански поет, който написал едно отлично стихотворение, дошли до един пасаж и го питат, какво искал да каже. Той казал: „И аз не зная. Писах го, но зная, на перото дойде така и аз не го зная." А хората се питат, какво искал да каже. Ние сме като този поет: безпокоим се за нещо и ако ни попитат, защо се безпокоим, не можем да дадем нещо определено. Сега виждам религиозни хора, вярват в Бога, безпокоят се. Дошъл някой пророк, казват: „Светът отиде подир него." Какво имаха да съжаляват евреите, че светът отива подир Христа? Евреите в туй време не бяха свободни, те бяха под римско владичество. Ако имаха своя държава, разбирам. Казват: „Народът отиде подир Него, държавата ще изчезне." Казвам: Кой ги застави да постъпят така? Едно неразбиране на живота. Умни ли бяха евреите в това време, когато не приеха Учението Христово? Това бяха най-умните глави, които съществуваха и те се водиха по Мойсея, по пророците. Те мислеха, учени хора бяха. Казват: „На нас Господ говори, нему нищо не е говорил." Какво показва историята? Че тия евреи, които така отхвърлиха Христа, сега имат нужда от Него, от този същия Христос, Когото изгониха, Когото разпнаха. Сега имат нужда от Него да ги покровителства и да ги настани в Палестина. Този, когото те не искаха, Той сега им урежда работите, тогава считаха, че неговото учение е глупаво. Та сега четем, мнозина има, като дойде някой пророк, отхвърлят го и казват: „Съвсем ще загазим."

Та казвам: Вие, които отхвърляте новите пророци, ще мязате на евреите, нищо повече. За нас не е важна историята на миналото. И тя е важна, но днешният ден – от изгрева, до залеза на слънцето, в който Бог говори, той е много по-важен, отколкото хилядите години, които са минали. Онова, което Бог е казал в миналото, то е станало. Онова, което днес говори и то ще стане. Ние не сме господари на миналото. Ние не можем да изправим историята. Ние не можем да поправим погрешката на първата жена в рая. Ние не можем да поправим погрешката на първия човек в рая, то е свършен факт. Толкоз хиляди години, колко проповедници са се явявали и са проповядвали, и светът върви по същия начин. Има нещо, което ние може да изправим. Ние може да изправим своя живот и днес можем да го

изправим. Може да придобием всичко, което днес искаме. Отива при един богат милионер, банкер в Ню Йорк, една много красива мома. Като влиза вътре, поглежда го, усмихва се на банкера. Тоя банкер минавал за скъперник, нищо не давал. Като отива, като го поглежда, затуптява му сърцето, така мило го поглежда и той казва: „Какво ще заповядате, госпожице, на ваше разположение съм.“ Тя казва: „Трябват ми 25000 долара, може ли да ми дадете?“ – „На ваше разположение.“ Питам, кое е онова, което препоръча оная младата мома пред този банкер? Аз ще ви представя тоя пример. Казвате: „Тя му е взела главата.“ Ще ви представя друг пример: Един английски банкер в Лондон чете, прави сметка вечерта. Натрупва златото на масата. Някой апаш се скрива с револвера. И като му го показва, банкерът казва: „Моля, заповядайте, колкото искате, само не ме убивайте.“ В кое вярва? Де е силата? Казва му: „Каквото искаш вземи. Колкото можеш да носиш вземи, само не ме убивай.“ Той казва: „Не само [преди] 25000 хиляди, но 50 хиляди ще ти дам, само живота ми да остане.“

Искам да разсъждавате. В природата има една сила, която ние разумните хора трябва да употребим, за да постигнем своята цел така, както Бог изисква. Всички ние в света, от малък до голям, страдаме, че не употребяваме тази сила, както Той иска и вследствие на това се ражда израждане, греха. Всички нещастия идват, че не употребяваме своята сила на място. В съвременните религии не трябва да се повтаря, какво са казали пророците. Пророците имаха една дълбока опитност. Тия хора, казвате, никъде не са учили. Да ме извините, пророците са минавали една школа, изкарали са университет, те са били запознати с много неща, те не са били прости хора. Казвате: „Говедари са били някои.“ Не, не. Един от еврейските пророци е бил говедар, но то е за предметно учение. Той е ходил да види, как може да възпита говедата. Той ги е пасъл да види, как ще приложи учението на хората. Той говори няколко години на говедата и казва: „Ако говедата ме разберат, тогава и хората, които са по-умни и по-добри ще ме разберат.“ Ако той е говедар може ли да проповядва на говедата? Виждали ли сте говедар? Онзи, истинският говедар, като изкара говедата, всички обърнат глави към него и питат: „Господарю, накъде?“ И той като дигне тоягата, всички тръгнат. Той казва: „Напред!“ – и всички тръгнат. – „Накъде трябва да вървим?“ Някъде трябва да се върви. Къде? Къде е нашата цел в живота сега? Де е [целта] на нашия живот. [Цялата сила] е [в] любовта сега. Онова слънце, което осветява тази земя, това е истината. Светлината, която слиза, това е мъдростта. А ние сме хората, които трябва да се ползваме от онова, което любовта съдържа и от онова, което истината дава и от онова, което мъдростта донася. Казвам: Ние се спираме върху известни положения и мислим, че светът е неуреден. Най-първо какво ще направим със себе си. Нашето съществуване е обусловено от 30 милиарда клетки. На земята, за да съществуваме, 30 милиарда клетки

се съгласили, дошли в едно съдружие, образували човешкия организъм. То е едно грамадно количество. Някои от тях са образували човешкия мозък, някои от тях са образували дробовете, стомаха, мускулите, костите, нервната система, симпатичната нервна система. Тия клетки разпределили работата и те работят. Накъде те работят независимо от самия човек. Те си гледат работата много добре. Дайте храна на вашия стомах и клетките на стомаха ще извършат много добре работата сами, отколкото вие им заповядвате. Ако изпратите въздух във вашите дробове, тия клетки ще извършат работата много по-добре, отколкото вие да заповядвате. Клетките във вашия мозък ще ви научат да мислите много по-правилно, отколкото вие да заповядвате. Сега от всичките хора се изисква да употребят мозъка си, както трябва. Човек, който иска да мисли, не трябва да се тревожи. Най-първо природата не търпи никакво насилие. Тя по видиму търпи, но винаги тя реагира. Всичките наказания, които срещате на човечеството, идат от тия безпокойства, които ние вътре в себе си създаваме. Излишни безпокойства. В Америка туй последното земетресение, статистиката дава, не повече от 50000 хора са погребани. Най-цветущите градове на тази република, всички са смъкнати до земята, чуват се виковете, воплите на онези, които са живи, за помощ. Повикали са живите от другите републики в Южна Америка да помагат [на] тия затрупаните хора. Писанието казва: „Живейте добре, за да е доволна земята от вас, да не би земята да стане недоволна от вашия живот.“ Защото ние съвременните хора мислим, че земята е едно тяло, което не живее, но земята живее. Някой път тя е недоволна, че ние злоупотребяваме с нейната добрина, ние злоупотребяваме и със себе си. Запример, във всинца ви има желание да бъдете господари, искате да заповядвате, каквото кажете да стане. Най-първо, право е, трябва да бъдете господари, но най-първо направете един опит, като този еврейски пророк, който бил е говедар. Най-първо ти в себе си стани господар, на своите мисли стани господар, на своите желания стани господар, на своите чувства, на всичките свои мускули, които имаш, на всичките нерви стани господар, на всичките свои удове, на дробовете, на стомаха, всичко туй да те познава, да може да се разговаря с тялото ти. Сега някой казва: „Аз като умра да ме правят каквото искат.“ Този човек, той не знае какво говори. Вие като умрете, 300 милиарда клетки ще се родят като живи същества, пред Бога ще се явят и ще си дадат отчета: „Колко години работим заради вас и ще трябва да платите.“ Тогава Господ ще им тури най-малката заплата. Една стотинка на ден, 300 милиарда стотинки, колко струват? Сметнете ги, 30–40–50 години са работили за вас, всеки ден по 300 милиарда стотинки, кажете ми, кога ще се изплащате на Господа? Кога ще се изплащате на тия работници, които са работили за вашето добро? Казвате: „Мене ми дотегна вече да живея.“ Това не е философия на живота. Трябва да се съберем, да разгледаме, че има същества събрани, те живеят заради нас. и

казват: „Дано нашият господар поумнее.“ Всички трябва да станем господари на тялото, да можем да се разговаряме с тия 300 милиарда клетки. Защото всяка една иска един мил поглед да помислим за нея. Вие в живота си даже не знаете за тях, вие нищо не знаете. И тогава искате да ви обичат хората, искате Господ да ви обича. Много горделиви сте станали, казвате: „Как така Господ да ме не слуша?“ Ако ти не слушаш този зов, боли те ръката, тия клетки казват: „Пресилваш ръката. Не работи толкоз, не бъди толкова алчен.“ Стомахът казва: „Не туряй толкова хляб, дотегна ми да меля, недей ме претоварва.“ Мозъкът ти казва: „Не мисли толкоз, почини си.“ – а ти го напъваш и казваш: „Ние искаме да станем велики в света.“ Ние не знаем какво да направим. Какво ще оправим ние? Като умреш най-първо ще те пренесат с една каруца с четири коня като царкиня хубава, отзад ще има цял свят ескорт, отпред ще има няколко свещеници, проповедници, после ще ти държат надгробни речи: „Един велик човек, който се погребва в земята, отива при Господа.“ Отива при Господа. Отива да си плаща дълговете. Така не се говори. На 300 милиарда същества има да плащаш, при Господа отиваш, те ще се оплакват на Господа, че ти не си живял както трябва. Какво ще идете при Господа? Тогава всички ще бъдете като блудния син да кажете: „Господи, прости ми, че ние изпоядохме, изпопихме всичко и отсега нататък дай ни най-скромна служба.“ Чудни са тия, религиозните хора, които са толкоз горделиви. Казва: „Знаеш ли, че аз в Господа вярвам.“

Онзи Бог, който ни призовава, новия Господ в света, Той е Бог на любовта. Той казва: „Да не правиш насилие на никое същество в света, да се обхождаш с най-малките същества, тъй както със себе си. Нямаш право да измъчваш стомаха си, нямаш право да измъчваш дробовете си. Нямаш право да измъчваш мозъка си. Нямаш право да измъчваш очите си. Нямаш право да измъчваш ушите си. Нямаш право да измъчваш носа си. Нямаш право да измъчваш ръцете си, пръстите си. Кожата си нямаш право да измъчваш.“ Това е морал. Това е хигиена. Какво искате? Някои искат да им проповядваме. Какво искате да ви проповядват? Вие сте много добри хора. По-добри от вас няма. вие като умрете, ангелите ще дойдат и ще ви вземат в рая, вътре. Хубаво. Аз бих желал и желая го туй на всинца да стане. Ако кажа, че в рая ще влезете, но не влезете в рая и вие ще [ме] намерите и ще кажете: „Ти каза, че ще влезем в рая, пък не влязохме.“ Тогава какво ще отговарям аз? Голяма е отговорността на един проповедник, понеже може да каже много лъжи. Голяма е [отговорността] на верующите, защото могат да кажат много лъжи. Голяма е отговорността на един, който люби, защото много лъжи може да каже в своята любов. Колко лъжливи писма са писали влюбените! Онези, които пишат любовни писма, ако живееха според тази конституция, на земята рай щеше да бъде [на земята]. Той казва: „Ти си божество за мене, каквото

ти кажеш, то ще стане.“ Обаче, после измени конституцията, дойде един абсолютен монархизъм, казва: „Ти ще си починеш. Едно време ти беше божество, сега аз съм божество.“ В сегашния век децата заповядват на бащите си, като израснат. Какво ми разправяше един българин: Казва: „Тия малките деца, четири мъжки, израснаха. Като ме хванаха, укориха ме, пък ме биха и четиримата души, пък майката даваше команда.“ Какво ще прави бащата при ония синове, които е родил? Къде е погрешката? Казва: „Крив съм. Има нещо опако в мене. Че ме биха, не е хубаво, но имаха право. Аз не можах да ги възпитам. Аз не им предадох туй, което желаех.“

Всички се утешаваме, че ще умрем един ден. Ние не си даваме отчет, какво нещо е смъртта. Аз не желая никой да умира. Тия хора нямат понятие, какво нещо е смъртта. Представете си, че вие идете, качите се на една канара от 1000 метра, паднете върху камъните, счупите си ръце, крака. Вие казвате: „Най-после ще се хвърля.“ Лесно се говори. Нищо не ти е счупено, но като паднеш, знаеш какви болки, какви страдания, какви съжаления, какви унижения. Седите в такова съзнание. Сега някои от вас сте напреднали. Не говоря и на най-напредналите. Някои от вас не сте напреднали. Говоря и за не напредналите. Един американски проповедник, който проповядвал на 2500 души. Един ден в събранието 100 души спали. Той казва: „Аз проповядвам на онези, които спят.“ Сто души спят, те се извиняват, че толкова си съсредоточили мисълта, че отиват в астралния свят да го слушат, а то причината е много проста. Ако хората по някой път заспиват, то се дължи на млечната киселина, на преумора в мозъка. Когато тази умора съществува, тогава човек не може да се концентрира и заспива. Често има тази сънната болест. Всичките болести, това е преумората на мозъка. На хората им трябва почивка. За да се даде тази почивка, нас ни трябва спокойствие. Трябва да влезе законът на любовта. Човек трябва да бъде справедлив към себе си, към своя стомах, справедлив към своите дробове. Справедлив към своя мозък. И сутрин като станете, най-първо трябва да се помолите 10 минути за главата, да хванете главата си с двете ръце и да кажете: „Господи, просвети тази глава, която си ми дал да се науча да манипулирам.“ След туй тури ръцете си на своите дробове 10 минути и се помоли за тях. След туй тури ръцете на благоутробието си. Думата благоутробие не значи стомаха, но онези храносмилателни органи, които ние наричаме стомах. Да се помолиш 10 минути, да знаеш как да ядеш. Да знаеш, как се смила храната, да е благодарен от онази храна. Понеже основата на живота е турена в стомаха. Ако имаш хубава основа, турена в стомаха, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш градиво в дробовете, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш покрив турен, трябва да имаш жилище, добре направено. След туй може духът и душата да влязат вътре, в туй жилище и всичко туй да

бъде спокойно.

Та сега ви давам едно правило: Помнете и вярвайте в едно: че всичко, което ви се е случило от памти века до сега е било за ваше добро. От най-лошото, което ви се е случило, вярвайте, че е за ваше добро. [Не да вярвате.] Вярвайте, че онзи, който ви е пратил на земята и всичко онова, което той е допуснал, той го е допуснал с онази мисъл, че туй да бъде за ваше добро. Писанието казва: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна и вие ще ме прославите." Казва още: „Написах ви на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви отхвърлят, но аз няма да ви забравя." За да ни напише Господ на дланта си, значи колко време Той е мислил. Сега по някой път ние ставаме нещастни, понеже преставаме да мислим, че Бог се грижи за нас. Всеки един човек, който има разположение към вас, това се дължи на Божията Любов, която действа в неговото сърце. Господ казва: „Заради мене покажи снизхождение към този човек." На едно плодно дърво Господ заповядва и казва на плодните дървета: „Заради мене дайте повече плод на този човек, за да се зарадва." Тази година тия дървета дават повече плод, слушат гласа Божи. Когато твоята ябълка, круша, даде този плод, трябва да идеш, да обърнеш лицето си към Бога и да благодариш за онова благо, което Бог ти е дал. Ти казваш: „Това е дърво, имам право да го продавам, имам право да го отсека." Ти си произнесъл своята съдба отгоре си. Бог не ги създаде да ги продаваме, Той ги създаде да ги ядем. За в бъдеще продажба няма да има. Обмяна, любовна обмяна ще има между хората. Който има много, ще даде на онези, които имат малко. Който има малко, ще вземе от този, който има много. Вие казвате: „То е много хубаво учение. Който има малко да иде да вземе от този, който има да вземе много." Да ви приведе един пример. В света най-видни са силните хора, които носят тежките товари, защото слабите хора не може да се повикат. Ако трябва някой човек да мине през малка дупчица кого ще търсим? Да кажем, че един слаб човек е слаб, може да мине през малката дупка, той ще е на първо място. Големият през малката дупка не може да мине. Питам: какво може да извършат тия два пръста – палецът и показалецът? Малката прашинка може да пипнат, може да покажат своята сръчност. Ние по някой път не отдаваме цена на малките работи. Малките работи извършват толкоз хубави работи за нас, колкото големите.

Всички вие казвате защо сте нещастни, че най-първо вие не знаете как да се молите. Обърнеш се към Господа и кажеш: „Господи, на мене ли си дал всичките страдания?" Господ като те слуша по този начин, ти ще намериш затвора. Казваш: „Аз ли съм най-големият грешник?" То бива, бива… Хубаво, обещанията, които имаме я ги вижте. Колко от нас са искрени в дадения случай? Дойде някой и казва: „От кое верую си?" Според мене в света има едно верую, от памти века едно верую на Божествената Любов,

има едно верую на Божествената Мъдрост, има и едно верую на Божествената Истина. Това :Вярвам в едното верую на любовта, вярвам в едното верую на мъдростта, вярвам в едното верую на истината. Вярвам в едното верую на любовта да не осакатявам никой живот в света и да помагам за всеки живот, за неговото издигане и за неговото растене и осъществяване. Вярвам в едното верую на Божествената Мъдрост, да не спъвам Божествената светлина, Божественото знание, което прониква човешката душа, да не спъвам [духовете] в човешкия мозък, да дам свободен вход, туй съзнание да проникне всички хора, да се ползват от Божията светлина. Вярвам в едното верую на истината, за да бъде човек свободен. Какво по-хубаво, ако всеки един от вас, би влязъл в някой дом, че да чувстват хората, че носиш живот, да чувстват хората, че носиш светлина и знание. Да чувстват хората, че носиш свобода. И всеки да чувства дали е в един дом, дали е в едно общество, дали е в един народ или където и да е, законът навсякъде е един и същ. Добрият човек, където и да мине, който има туй верую, той на всякъде носи своето благословение. Трябва да знаете, че всичкото добро в света се дължи на тия добрите хора, които изпълняват волята Божия. Бог заради тях изпраща своето благословение, за да се разпилее. Бог не обича благата, които ни изпраща, хубавите мисли, които ни изпраща,хубавите чувства, хубавите постъпки, после всичко онова, което Бог е създал, не иска да се разруши, но да иде на своето място. Той иска ние всинца да бъдем здрави и щастливи. Сега не мислете, че аз искам да ви упрекva. Казвам: не разбирането на бъдещите поколения. Ние сме създали всичките нещастия, от които всички страдаме. Търсим тук и там, и не можем да дадем разрешение на въпроса. Мислите ли, че една жена, която се е оженила за един мъж, който се отнася зле с нея, къде е причината? Казва: „Ти нямаш право." Кой ще я защитава? По-силен защитник от Бога няма. Ако Бог живееше в нея, този мъж как щеше да се обхожда с нея? Аз като разглеждам историята, не съм намерил нито един пример, в душата на която, когато Бог е живял, мъжът ѝ е бил като слуга, той с благоговение гледал на жена си. Навсякъде чета, жената не е живяла по Бога, навсякъде тя е била слугиня. После този закон и за мъжа е същият. Всеки един мъж, в който Бог живее, той има всичкото уважение, жена му го почита с всичката си душа. Този закон е верен и за децата. Всичките деца и братя и сестри, в които Бог живее, всичко върви. Този закон е верен и за слугите – всички слуги, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за господарите. Всичките господари, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за военни и за съдии, за всички същества навсякъде, и за растенията – дето Бог живее, туй дърво е обичано. Дайте ход на Божественото в себе си, да се прояви Бог. Не само да изповядваме, че вярваме, но Бог да живее в нас и хората да виждат Господа, преди ние да сме го видели. Когато дойде Христос, изплашиха се евреите да не би да

възприемат Неговото учение. Какво ще стане с народа? Ако всички започнат да служат на любовта, ако всички започнат да служат на мъдростта, ако всички започнат да служат на свободата, какво ще стане? Нашите работи няма да вървят. Ще се отвори една нова епоха. След като заместиха автомобилите говедата какво ще стане? Говедата в гората ще пасат свободно. Няма да орат ниви. Ще орат с мотори, а говедата ще пасат свободно и ще благодарят, че са ги заместили. Казвате: „Как ще се размножават?“ Няма защо да се размножават. Алчността на хората кара да се размножават. Законът за размножаването съвсем друго означава. Размножаването е закон на човека. Ще изкараш нещо, което е ценно. Няма да изкараш нещо, което няма никаква цена. Ще изкараш малко работи, но ценни да бъдат. Туй, което е ценно не губи своята цена. Казвам: „Кое е ценното?“ Като идем в небето, ще занесем една глава, една глава узряла от истината. Като идеш в небето, ще занесеш едни дробове, узрели от любовта. Като идеш в небето ще занесеш един живот. На руски „живот“ какво означава? Благоутробие. Ще занесеш живот със себе си, значи стомаха. Не може да живееш добре, ако не знаеш да ядеш. Та казвам: Бъдещото верую е не да отхвърляме. Някои хора ги е страх да не би [от] старите религии, да станат хората безверници. Аз считам без вяра. След като излязоха хората из рая, всички се обезвериха и докато не се върнат в рая, не може да има правилно верую. В рая, аз считам, Райския живот това е любовта. Когато любовта влезе да живее между всичките хора, хората ще бъдат в рая. Когато всичките хора приемат Божествената светлина, Божественото знание, те ще бъдат в рая. То е живот, живот на любов, живот на знание и светлина, живот на свобода. Това е райският живот. Живот без любов, без знание, без светлина и свобода, без простор, то е един живот извън рая. То е робството и заблуждението.

Казвам: Сега трябва да се върнем. Казва Христос: „Царството Божие не е отвън, а отвътре.“ Ние имами едно понятие за света, то е наше схващане. Ние схващаме света по особен начин и тогава го проектираме навътре. Външният свят, който ние виждаме, то е като на кинематограф. Всичките картини, които са се фотографирали, в реалността има ли ги?Те са малки картини. Но няма нещо реално на сцената. Не е реално, те са сенки на нещата. Този свят, който виждаме, е реален само за нас, отвън е кино. Ние считаме, че този свят, който виждаме, че той е реален. Реален е вътрешният свят. Щом той е реален, реални са и сенките. Щом реалността се обезцени, тогава и сенките ще се обезценят.

Първото нещо – отдайте цена на вашата душа. Ценете душата си. Ценете вашия дух. Ценете вашия ум. Ценете вашето сърце. Пък оценявайте и вашето тяло. Благодарете на Бога, че ви е поставил в един свят, от сега нататък хора да станете.

Пожелавам ви да имате мир в душата си!

Отче наш.

Шестнайста неделна беседа, държана от Учителя
на 5 февруари 1939 год., 10 ч. пр. обяд.
София – Изгрев

1939_02_08 Надежда, вяра и любов
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш

„В Началото бе Словото“

Кое е най-важното за добрия човек? Някой задава въпроса: Кое е най-важното за богатия човек? Кое е най-важното за бедния човек? Кое е най-важното за здравия? Кое е най-важно за болния? Човек може да бъде царски син и да не направи нищо и да бъде овчарски син и да направи нещо. Благородството на един народ [не] се познава по неговата кръв, но по ума. Сега казвате, че трябва да имате ясна представа. Да имаш ясна представа, че някой е богат, какво ще ти допринесе? Знаеш точно колко милиона има. Казвате: „Ясна представа човек трябва да има.“ Да кажем, имаш ясна представа колко имаш да дължиш, колко полици имаш. Имаш ясна представа колко имаш да вземаш. Питам, в тия двата случая, какво е отношението? И в двата случая имаш ясна представа. Имаш ясна представа колко да дадеш, но имаш 20–30 полици и то крупни, по 10–20 хиляди лева всяка една. Имаш ясна представа, ще те смути. Имаш ясна представа да вземаш. Тогава, какво ще бъде състоянието? Имаш ясна представа, [че] вярата ти е слаба; имаш ясна представа, че вярата ти е силна. Представете си, че имате една стая и една подпалка. Да кажем, че тук имате една стая, един покрив, но представете си, че вие сте на [втория] етаж. Но представете си, под вас, слаби са тия греди. Вие трябва да имате ясна представа за гредите на вашия етаж, защото, ако си позволите да турите повече тяжест, вие всички ще слезете на първия етаж. Много пъти хора, които са вярващи, стават невярващи. Аз го обяснявам. Вярата е на втория етаж. На първия етаж са материалисти, на втория етаж са вярващи, а на третия етаж са онези, които имат Любовта. Човек, който е на първия етаж, аз в любовта му не вярвам. Човек, който е на първия етаж, и във вярата му не вярвам. На неговия материализъм вярвам. Онези от вас, които не разсъждавате, казвате: „Защо да е така?“ Ами че как трябва да бъде? – „Всичките хора трябва да бъдат равни.“ Какво разбирате под думата „равенство“? – Еднакво право трябва да имаме. Еднакво право трябва да имаме [в] ядене, пиене, във вземането на храната и водата, но като дойдете до положението да започнете, не може да имате еднаква храна. Един обикновен гражданин и един цар не могат да имат еднакво право. Царят има големи права, заповядва. А обикновеният гражданин заповядва на децата си, заповядва на своите волове, на говедата си, на

другите в държавата не може да заповядва. Вие, ако излезете в природата, може ли да заповядвате? Някои мислят, че сега вярват в Бога. Може ли да заповядваш в природата? Аз имах един приятел американец. Той се казваше Браун, мистър Браун. Той вярваше, че ако се помоли на Бога да спре земята и земята ще спре. Ако се помоли да тръгне, ще тръгне. Той се смееше, но казваше: „Вярвам в това.“ „Рекох, защо не го направиш?“ Казва: „Съжалявам хората.“ Туй го наричаме ние въображение, че земята някой може да я спре така. Бог може да спре земята, но ти, като човек не можеш да спреш земята. Има неща, които за човека са невъзможни. Той може само да предполага, че може да спре земята, но Този, Който може да спре земята, не е той. То е Божественото. Бог може да спре земята. А пък сега друго едно значение. Всеки от вас може да спре земята, когато искате, когато кажете, да се спре. Като кажете да се спре, спира се, като кажете на земята да тръгне, ще тръгне. То е вашето тяло. Тялото е земята. Като кажеш на тялото си да върви, върви. Като му кажеш да се спре, спира се. Следователно, всеки на своята земя, на своето тяло, може да заповяда да спре и да тръгне, когато иска. По аналогия ако мислите, че и земята може да се спре, но земята не е ваше тяло. Тя принадлежи някому другиму, понеже сме странници на земята. Странници – значи земята не е наша собственост. Ние нямаме право да разполагаме с чужда собственост. Погрешката на всичките хора е в това, че всичките хора грешат общо. Всеки може да мисли, че може да заповядва на другите хора. Той се лъже. Влияят си хората. За пример слънцето влияе на земята, че я притегля към себе си. Земята, и тя влияе на слънцето. Земята привлича месечината, но и месечината привлича земята. Земята се върти около слънцето, месечината се върти около земята. Но месечината си има свой живот и земята си има свой живот и слънцето си има свой живот. Да допуснем, че вие искате да заповядвате някому. Какво ще придобиете? Да допуснем сега нещо, може да го допуснем, което не може да стане. Да допуснем, че вие може да спрете земята в нейния път. Какво ще направите най-първо? На кое пристанище ще спрете земята? Да направим една аналогия. Земята, това представлява едно материалистическо схващане на човека. Човек, който иска да спре земята в нейния път, той е краен материалист. В моя ум е това, нищо повече. Казва: „Аз може да спра земята!“ Да, когато спреш земята, този човек всякога спира и той се спира, на ония материалистически станции. За него нивите имат цена. Къщите имат цена, говедата, кравите имат цена, конете имат цена, всичкото има цена. Допуснете, че друг човек казва: „Аз обичам слънцето.“ Какво заключение ще извадите, че обича слънцето? Той обича, но как се обича слънцето? Има две твърдения. Твърдят, че не може да обичаш някого, който не те обича. И другото твърдение е, че може да обичаш само този, който не те обича. Друго едно твърдение, че може да мразиш само тогоз, който те обича. Никога не можеш да мразиш този, който не те обича.

Психологически е вярно. Един англичанин не си го срещал никъде, живее на земята, може ли да го мразиш? Щом има вземане и даване, може да има повод. Ще се създаде някакъв инцидент. Сега психологически, какво подразбираме? Че може да обичаш само този, който не те обича? Той няма никакво отношение. Може ли да обичаш една вода, която някой пил? – Тази вода излязла от него. Преди години слушах един американски професор, който искаше да убеди, държа лекция, че може да се пречисти така нечистата вода, че да се пие. Взел вода от клоаците на Ню-Йорк, пречиства я. В 4–5 шишета взел вода и казва: от еди-кой клоак. Пречиства я и била вкусна. Вярвате ли, тази вода, която е извадена оттам, е чиста, както онази, която пием? Тогава може ли да обичате един човек, когото другите обичат? Ако приложите сега Любовта, вие прилагате, но теоретически прилагате. Казано е, че не може да обичаш един човек, който няма отношение към тебе. Но какво ние подразбираме под думата „отношение“? Между тебе и него трябва да има някаква връзка. Ти в един дом имаш брат, но този твой брат, каква връзка има? Казвате, че всички хора са братя. Не са всички хора братя. По кръв не са всички братя. Братя са само родените от един баща и една майка по кръв. До четвъртото поколение са братя и сестри в едно отношение. Когато ние казваме, то е по отношение на първия човек, на Адама са братя. По отношение на първия човек Адама, всичките хора са излезли от Един Баща. Тогава връзките са онаследени. Всички излязли от Един Баща, но сега, в туй поколение, бащата не е Адам, нито Ева ти е майка. Ти имаш съвсем друг баща, който е подобен на Адама и друга майка, която е подобна на Ева. Правили ли сте вие изчисления колко поколения са минали от Адама до сегашното поколение? Онзи ден ви казах, че човек има 30 милиарда клетки. По една стотинка, 30 милиарда колко правят? (– 300 милиона лева.) Значи, имате един бюджет на вашия организъм, 300 милиона външен бюджет. А за сто деня какъв ще бъде? – 30 милиарда. Значи за 100 деня ще имате близо [30] милиарда, а за 300 деня, [90] милиарда. Ако вземете тази част, задната част [на главата], има една греда вътре, [на] която е поставена човешката справедливост – съвестен човек е. За някои хора казваме, че той е безсъвестен. Какво подразбира? – Че е лош човек? Вие криво понятие имате. Безсъвестен значи, слаб е в себе си, не е як. Голям товар не туряйте. Ако на този, безсъвестния турите доста пари, ще влезе в първия етаж. Значи горе не издържа, понеже без да иска, тази тежест на парите ще събори втория етаж, ще направите пакост и на човека и на себе си, и вашите пари ще идат. А на този, на третия етаж, има друг един пояс през средата. Той голямо въображение има. Не е така ясно. Ако си представите, че горната част представлява челото на човека, а тази, кривата линия представя главата, дължината и широчината на главата. Тук са гредите на неговата съвест. А горе са гредите на неговата любов. Отпред са гредите на неговото милосърдие. Човек, който не е милосърден, слаби му са гредите

на милосърдието. Човек, който не е религиозен, слаби му са гредите на религиозността. Човек, който не е съвестен, гредите му са слаби. Вие сега мислите, че някои хора са родени така, религиозни. Учението е вече един процес. Учен е онзи, който се учил. Той се ражда с възможности и ако не се е учил, той не може да бъде учен човек. Човек се ражда с възможност да бъде религиозен, но отпосле става религиозен. Човек се ражда с възможност да бъде милосърд. После, като се упражнява, става милосърден. Затова, ако човек не се упражнява, той не може да развие своите възможности. Да обясним идеята по този начин. Едно семе, ако се държи в хамбара, не се сее на нивата, това семе само остава. То не се размножава, не може да прояви своята деятелност. Щом се сее на нивата, то се разраства.

Та казвам, в живота вие искате да бъдете справедливи без да се раждате. За да бъдете справедлив или съвестен, трябва да имате условия. Къде ще се роди? Условието е във вас. Онзи, в когото съвестта е слабо развита, чувството на съвест каквото задигне, понякой път, ако се показва щедър – не може сам да го вземе, остава другите. Дотогава докогато той има условия да взима, той взима пръв. В живота е така. Едно куче взело голяма кост, дойде друго, тури си крака и казва: „Това е мое.“ Нека се приближи някое друго куче, веднага ще опита неговите зъби. Често във вас се заражда мисълта, че справедливост трябва да има в света. Значи засегнати сте. Имате един слуга, който, като го пратите някъде, да ви свърши някаква работа, той ви лъже. В него съвестта е слабо развита, лъже ви. Той казва: „Ти си ми дал 1000 лева.“ Той 500 лева дал, а другите пари туря в своя джоб. Казва: „Платих.“ Вие повярвате. А вие намирате, че платил 500 лева, а другите 500 лева изчезнали някъде. Тогава българите имат един такъв пример. Един свещеник изпраща своя слуга до друг един свещеник на по-висок сан. И от голямо уважение изпраща му 5 хубави скумрии. Той, още като върви по пътя, опитал всичките. Онзи свещеник получава писмото и чете. Името на слугата му е било Стоян. Ако тука има някой Стоян, да се не докачи. „Абе Стояне, казва, че тук 5 скумрии са изпратени.“ – „Дядо попе, аз мислех, че съм ги загубил. Много се радвам, че ти си ги намерил в писмото.“ А той ги изял по пътя. Приказка е това. Туй показва, че съвестта у него не е развита, но и умът му не е толкоз на място. Такова е заключението. Може ли рибите да са в писмото? Казва: „Радвам се, че си ги намерил в писмото.“ Онзи, който направил тази приказка, баснописецът, не е умен. Пък и Стоян не е умен. Най-първо и онзи свещеник, който изпратил рибите, не е бил умен. Той не познавал слугата си.

Казвам, ще изучавате. Туй, което не може да направите, вие сте слаб. Туй, което човек не може да направи, той е слаб. Туй, което може да направи,

той е силен. Следователно, когато ние говорим за вяра, ние трябва да направим един опит, може ли ние да вярваме. Ще направите малък опит. Да кажем, аз правя опит пред вас. В една малка чинийка има половин грам от барута. Ако го запаля, опит може да направя. Но представете си, че нося 10 кг барут. Ще направя опита. Как мислите, може ли да се направи опит успешно? Често има стълкновение между вас. Аз намирам всинца за много учени хора. Само че вие, като правите един опит, може да правите опит от всички категории, в разните области на живота. Може да правите опити, но количествено материала, всякога вземете най-малкото количество материя. Ако туй количество е по-голямо, взривът ще бъде по-голям. За пример, на вас ако кажа, че вие не сте религиозен човек, вас ще ви стане мъчно. Кое във вас се обижда? Като ви каже някой, че не сте религиозен, кой се е обидил във вас? Кой се обижда? Или може да кажете тъй: „Ти не си справедлив човек." Обидиш се. В човека кое е онова, което се обижда? Един умен човек, той няма да се обиди. Казва: „Не си справедлив." Той, най-първо, ще види говори ли разумно или не. Добре, представете си сега, че ние изплащаме един дълг. Изплащаме го чрез четенето на известни монети. Но някой път дълговете се изплащат и с теглилка. Може да кажете: „Дължа ви 3–4–5 кг жито или ви дължа няколко хиляди." Двеста наполеона – те са едно кило. Четиристотин са две кила. Шестотин са три кила. Осемстотин са 4 кила или дължа 5 кг на вас. Или ви дължа 1000 наполеона. Следователно, у някои хора чувството за измерване е слабо развито. Ако кажа 1000, понеже в този брат, тук в долната част на челото, онази способност за теглото на количеството е по-развито, и като кажеш „5 кила злато", много му се вижда, а ако кажеш „1000 наполеона", малко се вижда. На някой човек, като кажеш „5 кила", не му се вижда много, защото центърът за броенето е развит, и като му кажеш „1000 наполеона", мисли, че е голямо число. Сега, ако във вас, за вярата се разправя, някой от вас се учудва. Има една способност в човека. Чрез вярата не се учудваме на нещата. Но има едно чувство, дето се учудва. Тези хора, в които учудването е много развито, те всякога преувеличават нещата. Казват: „Свят, хиляди и хиляди имаше." Българинът казва: „Толкоз хора имаше, че орех да хвърлиш, нямаше де да падне." Казват: „Имало хиляди и милиони войници." Това са преувеличени работи. Та всички вие носите такива преувеличени работи. Най-първо трябва да имате една ясна представа за себе си. Всеки един човек представя една фирма, не е той сам човек. Фирма представя с един капитал и с всичките нейни служители. Да кажем, един цар представя една държава. Той представя държавата, но самият цар не е държавата. Ние живеем в природата, но ние не сме още самата природа. Че не сме самата природа, понеже не може да заговорим на природата. Ако ние бяхме самата природа, сраснали с нея, да разбираме нейния език! Да бъдеш едно с природата, значи, твоето съзнание трябва да обхваща цялата природа.

Някои от вас правили ли сте опит да обхванете цялата земя във вашето съзнание, цялата земя да обгърнете във вашето съзнание? Като мислите, да виждате хората по лицето на земята, като че те живеят във вас. Тази опитност нямате. Най-първо мислите за небето. И каква е вашата представа за небето? Представете си, че имате линията

A ——— B

, че туй е материалният свят. Материалният свят, който има само една дължина. Когато някой говори за материята, аз разбирам само права линия. Като говориш, всичко – слънцето, вселената в моя ум – това е една линия. Щом ми говориш за духовния живот, в мен се проектира една плоскост.

И каква е вашата представа за небето?

Кой свят е по-голям?

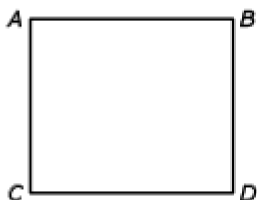

Материалният АВ, а ABCD е духовният. Светът АВ равен ли е на духовния свят ABCD? В духовния свят се вместват такива хиляди линии. Като говорим за Божествения свят, в него се вместват хиляди духовни светове. Той е безграничен. Та, понякой път казвате: „Материален свят." Щом вървите по един път, той е материален свят. Щом вървите по два път[я], той е духовен свят, а щом вървите по три път[я], той е Божествен път. И ние казваме: „Щом вървите по два пътя", в двата успоредни пътища, Христос казва: „Единият път отива нагоре, а другият път надолу." Как ще го разберете? Единият път го наричат широк, другият път го наричат тесен. Каква е идеята? Защо са нарекли единия път широк, път на падението, а другия път е тесен, понеже е път на възлизането? Там, отдето водата не може да мине, парата може ли да мине? – Може. А пък има и друг по-тънък материал, дето и парата не може да мине. Вземете най-твърдата материя, която имаме, през стъклото не може да мине. Но светлината минава. Значи стъклото е шуплесто, има отворени места, през които светлината минава. Как ще си обясните, че светлината минава и през стъклото? Следователно, Божественият свят е направен от една материя, която преминава навсякъде. Значи на Божествения свят не може да туриш преграда. Една Божествена идея не може да я спреш с нищо. Тя преминава навсякъде, тя е свободна. Ако имате една Божествена идея, никой не може да я ограничи. Ако понякой път, се усещате ограничен във вас, усещате духовното, човешкото. Духовното се ограничава. Тъмнината ограничава светлината. А пък светлината какво прави? Но светлината преминава през

тъмнината. Затуй усилието на тъмнината да ограничи светлината е невъзможно, защото тя преминава. Силата на светлината, която има, не седи в ограничението. Вие всички се мъчите да ограничите злото. Вие прониквате злото. Ти, като проникнеш злото, го ограничаваш. Като речеш да ограничаваш, ти го усилваш. Да поставим ясно, какво значи „проникване“. Да вземеш едно въже дебело, от 1000 нишки увито. Да проникнеш, значи да развъртиш тия нишки поотделно. Тия нишки може да ги размотаеш. Те не са така събрани, те са отделени. Като ги отделиш една от друга, стават слаби. Злото раздедини, разхлаби го! Не събирай нишките на злото една до друга, понеже стават корави. Тогава, понякой път, вие мислите. Иде някой, че ми казва: „Това не може да го направя!“ Казвам, ти дотогава, докато мислиш, че не може да го направиш, ти сам се ограничаваш. Казваш: „Това не може да го направя.“ Когато едно дете влезе в първо отделение, като започне, и учителят да му разправя, знае ли то? То не знае какво е „а“. Но в туй дете се зароди едно желание, че туй, неразбраното нещо, което учителят му казва, ще го разбере. Започне да мисли и като мисли, помисли, че може да го разбере. След време разбира какво нещо е „а“-то. Може да разбереш. Възможността да разбираш, разбирането на този процес ще дойде отпосле.

Та вярата, вие може да я усилите. Всеки ден имате условия да усилвате вашата вяра. Правили ли сте опит? Някой път, заболи ви кракът, че ви боли кракът от какво зависи? Вие имате ревматизъм. Причината е, че във вас храносмилането не е правилно. Имате ревматизъм в коляното. Показва, че дишането не е правилно. Щом ви боли кракът, показва, че вашият мозък не функционира правилно. Мозъкът и симпатичната нервна система не функционират правилно. Да оставим сега философската страна. Като имате ревматизъм, значи вие сте яли бързо. Другото, че този готвач, гдето вие сте се хранили, маслото не е било хубаво и всичките тия хора, усещат сърбеж, които ядат тия масла. Разправяше ми един как не са пречистили маслата, понеже турят сода каустик, пък тя разяжда. Като турят сода каустик, после прекарват маслото през вода и тази вода става нечиста. За известно количество масло трябва да употребят и определено количество вода, за да се пречисти, но като пречистват, остават същата вода и за другото масло, тъй че пречистването не става правилно. Този сърбеж се заражда, че в маслото остава сода каустик и като влезе вътре, започва да произвежда сърбеж, съединение става, започваш да се чешиш. Казвам, какво трябва да правите? Какво трябва да се прави? Шарлан си вземете. Вземете си един чувал орехи. Вземи 20 ореха, извади черупките, тури ги в ястието, защо ти трябва шарлан! Защо ти трябва да купуваш шарлан, който се разваля? Чудни са. Трябва да има сега слънчоглед. Аз ще взема слънчогледено семе и като ми трябва малко масло, ще го счукам. Ще имам слънчогледово семе и ще имам машинка сам да ги правя. Сега ще

ходиш да купиш маслото на този, на онзи. Но то не е пречистено. Следователно, аз казвам: Всички вие имате религиозни масла, които не са пречистени. Като продавате вашите религиозни масла, започва да ги сърби хората. Аз съм против религиозните масла. Според мене религиозно семе трябва да има, че ти ще си го обелиш и чисто религиозно масло да получиш. Трябва голям процес на пречистване.

Та казвам, щом се обезсърчиш, надеждата в тебе е слабо развита. Следователно, ще туриш усилие да развиеш надеждата. Тази надежда може да я усилиш само чрез материални неща. Трябва да имаш ниви, къщи. Трябва да имаш нещо видимо, което да го пипаш. По този начин може да усилиш своята надежда. Щом дойдеш до вярата, по същия начин не може, понеже вярата се занимава с бъдещи работи. Ти дойдеш при мене и казваш: „Дай ми 1000 лева назаем, след 1 година ще ги платя." Какво доказателство ще ми дадеш? Може да дадеш една полица. Подпишеш се отдолу. След 1 година ти си пропаднал, имаш полицата, продадат ти имането. Дадат ти полицата. Полицата я има, но няма какво да дадеш. Казва: „Ще те дам под съд." Ще те дадат под съд 4–5 месеца. Ще ви турят в затвора. (Сега няма затвор.) Ще ви представя сега една ясна представа. Човек, в когото надеждата не е развита, той е слаб човек. Човек, в когото вярата не е развита, той е слаб човек. Човек, в когото любовта не е развита, той е слаб човек. Казвам: Имаш ли надежда? – „Слаб съм." Материални работи не му поверявай. Вяра имаш ли? – „Слаб съм." Тогава духовни работи не му поверявай. Щом каже, че и в любовта е слаб, Божествени работи не му поверявай. Ако дойде един човек със слаба надежда, аз го гарантирам само с един лев. Ако дойде и вярата му е слаба, пак го гарантирам с един лев. Като дойде за любовта, с един лев повече. Повече от 3 лева не му давам. Да се скъса да плаче, 3 лева му давам, нищо повече. Ако му дам повече, аз ще изложа себе си. Аз съм длъжен 3 лева да му дам. Като дойде някой, един лев му давам. Казвам, твоята надежда струва един лев и любов за един лев. Щом купувам тази надежда за 1 лев. Има надежда, която струва 10 лева. Има надежда, която струва 100 лева, 1000 лева, има надежда, за която давам 1 милион, 10 милиона, 100 милиона. Има надежда, която дава 1 милиард, 10 милиарда, три билиона, 4 квадрилиона. Че и вярата може да струва милиони. А пък Любовта с нищо не може да я оценим. Започваме с 1 лев – до безграничност. Сега думата „истинен" и „верен", ето какъв е законът, когато се проповядва едно учение: щом е силна в тебе надеждата, Бог е, Който е създал материалния свят има доверие в тебе, ти имаш отворена врата. Всичките материални богатства са на твое разположение, когато умът е силен. Под силен ум аз разбирам човек, в който тия, трите добродетели – Любов, Мъдрост и Истина, ги има. Когато Любовта, Мъдростта и Истината са съчетани вътре в своята пълнота, тогава надеждата е гаранция за

материалния свят. Щом у тебе надеждата е силна, тогава всички материални блага са на твое разположение. Ако на вас не ви дават материални блага, причината е, че вашата надежда е слаба. За мене много естествено е. Дошъл дядо, как ще му дам цял чувал. Ще му дам едно кило. „Защо толкоз малко?“ – Защото той едвам може да носи 1 кило.

Та под думата „надежда“ разбирам един силен човек, на който природата може да даде много от материалните блага. Щом е силна неговата вяра, тогава той има на разположение благата на духовния свят. Щом Любовта е силна, тогава той има разположението на Божествения свят. Така трябва да разглеждате. Казвате: „Че какво, като имам любов.“ Любовта е врата, чрез която ти имаш на разположение целия Божествен свят. Вярата е врата да влезеш в духовния свят, а надеждата е врата за материалните блага. Казват някои, че Господ не бил справедлив, не му дал нищо. Той не разсъждава. Значи, един баща, на когото синът му е способен, той има всичкото разположение, но като види, че такъв будала [е] синът му. Аз виждам тук рисуваното. Тази е идейната картина за човека. Нарисувах картината, но не можах да я нарисувам. Доста сполучлива картина. Но нарисувах една картина на учудване. Така поставих главата, че той се чуди, че са го излъгали майсторски. Как ще представите вие, че майсторски са ви излъгали? Казваш: „Ама че майстор, излъга ме, аз му повярвах.“

Та казвам, не бъдете глупави религиозни хора. Не бъдете глупави материални хора. Не бъдете глупави Божествени хора. Има една Божествена глупост, има една духовна глупост, има една материална глупост в света. Що е глупост? Вие сте лишен от материалните блага. Не разсъждавате и казвате: Няма справедливост в света, защото ако имаше имаш материални блага. Помнете, че човек, за да бъде умен, физически той трябва да има една отлична стомашна система. Защото онзи, физическият човек има едно понюхване. Той има преценка за нещата. Като му дадеш, веднага преценява златото, среброто. Има ясна представа за всички материални работи. Къщата, като погледне, знае, че е хубаво направена. Като дойде физическият човек, той оценява нещата. Вижте онази, малката птичка, вижте онази пчела, има ясна представа за физическия [свят]. Дайте една пита, изкуствено направена, тя ще коригира питата. Тя има разпознаване. Коригира изкуствените пити и тогава ще започне да гради и ще туря мед вътре. Те казват, физическия закон разбират. Някой казва: „Аз съм духовен човек.“ Хубаво, какво подразбираш? Ти трябва да разбираш силата, която действува в материята, ако не разбираш, какво нещо е силата, ако не знаеш една сила във всеки момент да я употребиш, ти говориш или правиш известно движение. Трябва да имаш преценка. Като говориш, какво влияние упражняват твоите думи на окръжаващите? Но трябва да знаеш, като

говориш, как се размества въздухът и какво влияние ще упражни този въздух. Аз, като говоря сега, целият въздух става динамичен. Не само в тази стая, но вече речта ми по цялото земно кълбо се разпространява. Ако съм говорил глупави работи, духовният свят ме хваща и ми казва: „Кой ти позволи ти да смущаваш хората със своите глупави работи? Така не се говори.“ След като сте говорили глупаво, върнеш се вкъщи като умокрена кокошка, мъчно ти е. От невидимия свят са те питали: „Кой ти позволи да говориш глупости?“ Казва: „За всяка празна дума ще дадете отговор.“ Вие го цитирате, но нямате ясна представа. Нямаш право да злоупотребяваш със силата на тялото, понеже, като злоупотребиш, ти ще се ограничиш, няма да имаш никакви възможности. Всяка дума ще претеглиш, тя ще тежи. Един ден ще донесат тази дума, която си казал. Сега не е въпрос да се страхувате. Казвам сега, вярата във вас е влязла като закон, да знаете как да говорите, да знаете как да мислите и да знаете какво движение да направите. (Учителят се движи грубо.) Това е надежда. (Тропа силно. Ходи леко, не се чува.) Вярата е това. Как е Любовта? Във въздуха отгоре. Човек, който развива надеждата, върви на всеки крак, а който развива вярата е съвсем леко, а Любовта е по въздуха. Казвам, то е Божествен човек. Аз го гледам, той ходи като кон, тропа, пък казва, че е божествен. В моя ум не е божествен. Щом тропа като кон, не може да бъде божествен. Гледам някой върви леко. Човекът мисли. Той не иждивява много енергия, той пести енергията. То е закон на пестене енергията. А пък хвъркането е още по-голямо пестене. Ние нямаме право да измъчваме тялото си, нямаме право да измъчваме стомаха си. Нямаме право да измъчваме дробовете си, нямаме право да измъчваме мозъка си. Или другояче казано: Нямаме право да измъчваме волята си. Нямаме право да измъчваме сърцето си, нямаме право да измъчваме ума си. Или другояче казано: Чисти сърцето си! Давай най-хубавото осветление в ума си. Давай най-добрата храна на стомаха си. Малко яж, но чисто и хубаво. Като седнеш, мисли само за храната, която ядеш, за никакви други работи не мисли. След като свършиш тази физическата работа, ще дойдеш до духовните работи. Ти трябва да имаш материал, с който да работиш. Ти не може да бъдеш грънчар, ако нямаш грънчарска пръст. Ти не може да бъдеш писател, ако нямаш мастило и перо да напишеш нещо. Не само това, но трябва да има за кого да го напишеш. Ти искаш да имаш любовно писмо. На кого ще го пишеш? На камъка ли? Онзи, на когото ще го пишеш, той ще ти помогне. Всички искате да пишете любовни писма. Не се излагайте. В едно любовно писмо казвате: „Без тебе не може да живея.“ Това е първата лъжа. Значи досега си живял, за в бъдеще не може да живееш без него. Аз, ако пишех любовно писмо, щях да кажа: „Досега съм живял сам добре, но мисля, с тебе ако се съединя, ще живеем по-добре.“ Тъй ще пиша. „Мисля, като се свържем, ще живеем по-добре.“ Но да пиша, че „без тебе не може да живея“! Казвам, без Бога не може да живеем! Такова писмо не пиша на

Господа. Казвам: „Господи, аз с Тебе може да живея по-добре, отколкото сам може да живея. С Тебе може да живея по-хубаво.“ Но да кажа, че без Бога не мога да живея, е отрицателно. Да покажеш смирение, казваш: „Господ всичко прави.“ Така не пиша. Аз никога няма да пиша: „Аз без храна нищо не мога да направя.“ Аз така не пиша. Аз ще кажа: „Сам много работи може да направя, но с Господа още повече работи може да направя.“ Вие, някой път, мислите, че на Господа Му е приятно, че може да направиш нещо. Господ се радва, като се движи тялото. Господ се радва сърцето, като работи. Като имаш любов, то се движи. Ти мислиш, ако кажеш нещо, да не би да Го огорчиш. Когато не се движим, както трябва, когато не чувствуваме, както трябва и не мислим както трябва, Господ казва: „Тия деца.“ По човешки говоря. Господ казва: „Станете господар на тялото си“, на всички тия 30 милиарда души, които са вършили работа заради тебе. Оценявай всички тия души, те те обичат тебе. Трийсет милиарда души имате, които говорят, за нашия господар. Като изгубиш тяхното доверие, какъв човек ще бъдеш? Вие искате да бъдете благоугодни на вашия свят. Вие ще бъдете благоугодни на вашия свят само тогава, когато започнете да оценявате жертвата, която правят ония същества, които живеят във вас. Ако ти не оценяваш вътре в тебе, които са жертвували, как ще оцениш онова, което е вън от тебе. Или аз го турям другояче. Ония души вътре, 30 милиарда, които показват Любовта на Бога, които се жертвуват заради мене в дадения случай, работят заради мене, като мисля за тия души, в ума имам идеята, че Бог е определил 30 милиарда души, които не мислят за своето благо, а мислят заради моето благо. След туй Господ казва: „Понеже пожертвувах всичко заради тебе, пожертвувай и ти заради тях.“ Отношение има. Те жертвуваха всичко заради мене, аз не може ли да направя? Ще се спра, ще си изуя обущата, ще си прегледам краката. Краката не са така проста работа. Там са живи същества, ще ги погледна, ще ги измия във вода, ще ги оставя да дишат, да видят слънцето, ще се извиня и ще кажа: „Аз съм направил малка погрешка, ще ме извините. Не зная как да ходя, ще ви измъча.“ Ние нямаме справедливост спрямо себе си. Ние мислим, че каквото вършим, каквото мислим, всичко имаме право. Не. Тогава ще може да оценяваме страданията на другите хора. Ако не оценявам страданията на моите крака, ако не оценявам страданията на моя стомах, ако не оценявам страданията на моята глава, как ще оценя свободата на окръжаващите хора, с които нямам връзка? Новото учение няма да дойде, докато не се образуват тия връзки. За в бъдеще ще имаме връзки. Като влезете в духовния свят, вие ще се свържете, един ден ще ви заставят една от тия души, които влизат и работят за един народ като българския. Българският народ е като една душа. Влиза ли той да работи за цялото човечество, цялото човечество работи с другите души, по другите светове, и всичко в света съставя един общ организъм, всички души които се жертвуват да

живеят за Онзи, от Когото са излезли и към Когото ще се върнат. Да излезем от Бога, да влезем в света на възможностите на нашето развитие и да се върнем, то е голямото благо – да направим този кръг. Тук на земята трябва да учите. Вие мислите да умрете, да идете в оня свят. В този свят има да учите. Какво знание се съдържа във физическия свят, което трябва да го знаете вие? Вие се спъвате и казвате: „Ние сме в заблуждение." Тогава. Не сте в заблуждение, но вие не оценявате онова, което Бог е направил заради вас. Вие не оценявате вашето тяло, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате сърцето си, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате вашия ум, вашата душа, вашия дух. Всичко туй, за вас са неща неопределени. Седите и мислите, какво нещо е Духът. После мислите, какво нещо е душата. За ума вече имате ясна представа. Ако не разбирате, трябва да разберете. Какво нещо е духът? Когато аз близна захарта, имам ли ясна представа? Каква форма изпъква? Като близна сладките предмети, каква форма се ражда в моя ум? Един навъсен човек, като хапне нещо сладко, се прояснява лицето му. Сладчината дава разположение. Туй, което дава разположение, туй е сладкото. Един човек са го хранили с горчиви работи. Като видиш лицето му навъсено, дай му нещо сладко. Като близне сладкото, веднага се освобождават мускулите, лицето стане весело. Може да дадат хубаво разположение на лицето. Вие искате да имате хубави лица. Не може да имате хубаво лице, ако не ядете сладки работи. Мазните лица показват, че се хранят с една грозна храна. И чувствата се отличават. Има горчиви чувства, има и сладки чувства. Има горчиви мисли и сладки мисли. Следователно в храната трябват изобилно материални сладки работи, духовни сладки работи и Божествени сладки работи. Това е новото разбиране. Всеки казва: „Аз съм прав." Човек, който не се храни със сладка физическа храна, човек, който не се храни със сладка духовна храна и човек, който не се храни със сладка Божествена храна, той е слаб човек. Туй е моето правило. Аз питам: С каква храна се храниш? Аз коригирам. Имам едно огледало и като погледна лицето си, зная къде храната не е била хубава. И на гостилничаря казвам: „Слушай, хубаво ще готвиш." На моя гостилничар казвам: „Готви тази храна, ще бъдеш много добър. Доста време ще употребиш, но тази храна не е за мене."

Сега всички вие търсите все правото. Глупавият няма никакво право в света. Единственият човек, който има право, той е разумният човек, човекът на надеждата, човекът на вярата и човекът на любовта. Той е човекът, който има всичките права. Божественото така седи. Не е ли развита надеждата, вече на физическото поле, човек се е ограничил. Не е ли развита вярата, в духовния свят, в силовия свят човек се е ограничил. Не е ли развита Любовта, човек в Божествения свят се е ограничил. Някой път аз говоря за Любовта и вие казвате: „Ние оглушахме за любовта." Вие не сте слушали какво нещо е Любовта. Аз не виждам нито [един] от вас да

ходи из въздуха. Като ви гледам, как тропате из Изгрева, и вярата ви не е силна. Да влезеш така, да не те познаят. Вие ще кажете: „Къде ще ида само за краката си да мисля." Вие имате милиони тонове изваден лед, и руда в материалния свят имате. Работа имате. Сега трябва да направите пещи, и високи пещи, и да започнете да обработвате рудата. Всичката тази руда трябва да я прекарате и да извадите скъпоценностите. Златото от рудата трябва да се извади. Златото и всичко онова, което е потребно, да се извади. Да кажем, тия, малките частици на въздуха, както са елементите в кислорода, има скрита известна енергия, която без любов, ти не може да я извадиш. Във вярата има една възможност, като дишаш, да извадиш ценните неща из въздуха. В Любовта има тази сила – да извадиш ценните работи, които са скрити в мисълта. Ако ти не може да извадиш ценното от мисълта, тази мисъл остава неразбрана. За да разбереш една мисъл, ти трябва да бъдеш способен, да имаш сила да извадиш ценното, да го видиш, да го оцениш и да го туриш на работа; тогава мисълта те познава, че ти си един човек, на който може да се доверят работите. Сега туй е новото. В Любовта да оцените мислите си, във вярата да оцените вашите чувства, в надеждата да оцените вашите постъпки. В постъпките ви е скрита възможността за развитие на физическото поле, в чувствата са скрити възможностите за развитието в духовния свят. В любовта ви са скрити възможностите за развитието, да разберете Божествения свят. Мислите са, които представят Божествения свят. Чувствата представят духовния, а постъпките – физическия свят. Надеждата се отнася към човека, тъй както вярата се отнася към човека и любовта се отнася към човека. Или другояче казано: Надеждата се отнася към тялото, както вярата се отнася към сърцето, тъй както любовта се отнася към ума. Ако сте закъсали материално, надеждата ви е слаба, ако сте закъсали духовно, вярата ви е слаба, ако сте закъсали в Любовта, мисълта ви е слаба. Казвам: Усилете вярата, усилете надеждата, усилете Любовта. Колелото ще се завърти наново. Сега не казвам, че сте закъсали. Някои, вие се спъвате с малки погрешки. Някои от вас мислите, че много любов имате. Има една необработена любов, понякой път, пазете се. Аз съм превеждал този пример. В гръцко време имало свещеници много невежи. Един свещеник турял един мангал, прескачал три пъти мангала: от юг към север, после от изток към запад и от запад към изток и казвал: „Христос възкресе." Поздравил ги. Лесно ставало Великден. Един ден в църквата дошъл един гражданин. Свещеникът обикалял, той знае само да прескочи мангала, пък онзи го гледа. Минава час, два, три, слънцето изгрява. Казват: „Дядо попе, Великден закъсня." „Онзи дявол докато е, ще закъснее." Няма по-страшен дявол от невежеството. Когато не знаеш нещо, остави. Там е страхът от невежеството. Ако попът беше прескочил, той ще разправя на гражданите, че видял един поп, който по особен начин посреща Великдена, по особен начин служи на Господа прескочи мангала. Сега се опитвате. Ако вашата

любов не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата вяра не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата надежда не може да помогне, тя е слаба. Трябва да ги превъзмогнете. Да турим идеята за Бога! Да бъдем в сила да превъзмогнем всичките мъчнотии, то е процес вътрешен. Никъде няма да го научите. Има много големи мъчнотии. И като превъзмогнете себе си, както и да ви се разправя, то е вътрешен процес. Когато човек превъзмогне, в него се ражда една вътрешна радост, и сила се заражда, и знание. Казвам: Стремете се да превъзмогнете всички ограничения, които хиляди и хиляди поколения са ги сложили на вашия път. Поправете вашите пътища. Всичко, каквото има във вас, поправете. Вие сте богати хора, имате голям бюджет, поправете пътищата. Вие чакате Христос като дойде. Не зная сега, като дойде Христос втори път, Той кръст не иска вече. Като дойде Христос, къде ще Го поканите? Вие седите и ми се оплаквате, че мнозина от вас сте бедни. Представете си, че вие имате в себе си една способност да виждате нещата. Представете си, че може да виждате богатство, скъпоценни камъни, сребро, всичко туй на каква дълбочина е заровено. Ако всичко туй виждахте, щяхте ли да бъдете беден човек? Какъв щяхте да бъдете тогава? Не е мъчно. Може човек не само да вижда, но като погледне, за бъдеще ще види какво има заровено. Веднага, като погледне, да надзърне и в Божествения свят, какво има заровено за него. Апостол Павел казва, че бил възнесен до третото небе и видял неща, които не е възможно да изразим с човешкия език. Всичките тия блага, Бог ги е приготвил за онези, които вървят по правия път и изпълняват законите Му, за да се ползуват от Неговите блага. Ще ви туря простата мисъл: Бог желае Неговите деца да живеят добре. Да няма никаква караница в Неговия дом. Като се скарат тия деца, веднага да кажат: „Заради Нашия Баща ние ще поправим тия работи. Не за самия си брат, заради Баща Си ще го направим. Защото на брата си аз нищо не съм му дал и брат ми още нищо не ми е дал. Баща Ми ми е дал. Брат ми и той взема като мене. Той дошъл малко по-рано, израснал повече, знае повече. Аз съм дошъл по-после, по-малко зная. Брат ми знае повече, израснал, надул се. Какво ще ми се надува и той е същият. И той е взел. Аз не му дължа на него. Неговите отношения, които имам към него, се дължат на Баща Ми. Понеже Баща Ми дал, и на него дал. Аз му давам същите права, които Баща Ми ми дал. Ако той повишава правата си повече отколкото бащата му е дал, казвам: „Не си прав. Туй право баща ми не ти го даде, ти го наложи. Като станеш като баща ми, да наложиш тия деца, имаш право.“ Да разбирате надеждата! Като излезете сега, да турите новия аршин. Не, за всичките на физическото поле трябва да имате мярка, с която да мерите, в духовния свят трябва да имате, и в Божествения свят. Три мерки приложете. Мерете своите мисли. Мерете своите чувства. Мерете своите постъпки. Постъпка, тъй както ви намирам, всеки човек да постъпва според светлината, която има. Постъпвайте според светлината.

Щом ви стане мъчно, поправете вашите погрешки. Щом във вас се появи тъмнина, изправете вашите мъчнотии. Щом във вас се появи неразположение, изправете вашето неразположение. Като дойде една болка в коляното, изправете тази погрешка. Като дойде една болка в сърцето, изправете я. Като дойде в ума, изправете! Само така ще бъдете граждани на Божественото Царство, което иде. Казват, че земята ще бъде Царство Божие. За кои е Царството Божие? Колко хубави блаженства има? – Девет блаженства. Тази година ще изучите 9-те блаженства. Дойде една сестра при мене и ми казва: „Ще се случи нещо с мене." Казвам: „Че ще се случи, ще се случи." Едно яйце може да го счупят в тиганя и да бъде за угощение. Едно яйце може да се счупи и да излезе пиле от него. „Ще се случи нещо." Ако яйцето се счупи и пиле излезе, ако друго се счупи и го изядат хората, онова яйце, което хората изядат, има по-голяма култура. А което квачката измъща, по-долна култура. Щом изваждате едно яйце, вие го измъщате. То се подига. Като влезе вътре тази кокошка, започва да рови вътре. Рови във вас вътре. Трябва да дойдем до положителното. Трябва знание. Божественият свят къде е? Божественият свят е хванат за челото. Духовният свят, се е хванал за скулите, а физическият свят е хванал брадата. Значи тури си ръката на брадата и помисли. Брадата показва разумното. Туй, неразумното, физическото, ще го хванеш с Божественото. Ще му кажеш: „Хубаво ще постъпиш." Всякога мъжете хващат брадите, ами жените какво хващат? Ако идете в оня свят, ще ви върнат пак на земята. Казвате: „Да се преродим." Има едно благословение. Когато човек се развива правилно в надеждата, вярата и любовта, благословени са прераждания та. Но когато в надеждата и във вярата има стълкновение, прераждане няма. Да влезеш в стълкновение със законите на физическия свят, да влезеш в стълкновение с духовния свят, да влезеш в стълкновение в Божествения – няма по-страшна работа. Страшно е, когато влезеш [в стълкновение] със законите на физическия свят, с ония същини, по които се строи светът или по които е построен. Казвам: Престанете да влизате в стълкновение със себе си, не се борете със себе си, слушайте себе си.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Някои от вас казват, че не е съгласно туй, което ви говоря. Туй, което ви говоря, не искам да бъде в съгласие с вашите стари възгледи. Нито аз, когато говоря, искам да бъда в съгласие. Много неща на мене, някой път, ми са неприятни. Дошли са, зная ги. Някои работи ми са неприятни. Някой път, като ми е неприятно, казвам: На Господа, приятно ли Му е? Всичките тия хора, хиляди, милиарди същества, дигат шум. Някои мислят, че ги е създал. Неприятно Му е. И Той мисли какво да прави. Карат се две мрави за едно житено зърно. Господ казва: „Дайте ѝ 10 зърна." Гледате двама души се карат за нещо, казвам: „Дайте им нещо." Казвам: „Дайте им изобилно вода, дайте им изобилно светлина, дайте им изобилно въздух." Казвам и на вас: Дайте

свобода на тялото си, дайте свобода на душата си, дайте свобода на духа си и тогава изпъдете размирниците, които [са] с вас. Доста анархисти имате. Всички анархисти навън. Един ден иде една сестра, разправя се с друга сестра. Хлопа на вратата ми младата сестра. Казвам: „Занят съм сега. Друг път.“ Излизам от прозореца. Казали ѝ една лоша дума, тя слиза надолу по стълбите. Тя мисли, че има право да хлопа. Казвам: „Занят съм.“ Има защо другата сестра да може да хлопа. Ако тя беше на мястото на другата сестра, тя щеше да хлопа. Не се разрешава въпросът сега. Бъдете крайно внимателни, зачитайте правата си. Идеш някъде, отстъпи. Дойде някой, дай му място. Седите и мислите, че някои знаете повече. Даже някой път, като дойдат при мене, говорят ми лъжи, представят ми нещата както не са. Не ги представят верни. Казвам ви: Имам крайно отвращение от лъжите. Аз ви казвам: Не лъжете себе си, не преувеличавайте. Аз в и казвам, след като преувеличите, поне малко [да е]. Трябва да се преувеличат някои работи. Когато ние не обичаме някой човек, тази работа замязва на един голям виртуоз, който давал в Париж един концерт, (Учителят погледна колко е часа) и като се увлякъл, вдъхновил се да свири. Публиката започнали да излизат един след друг. Дошъл най-после разсилният и му казал: „Господине, на ви ключа, като свършите, заключете салона.“ Преди да дойде вратарят, да свършим.

Основната мисъл. Помнете едно нещо. Бог е турил във вашите ръце вашата съдба. Съдбата на физическото поле е турена във вашите ръце. Съдбата на духовния свят е турил във вашите ръце. Само съдбата за Любовта Бог е оставил в Неговите ръце. С Любовта не се занимавайте. За Любовта нямате право да кажете: „Той има по-голяма любов.“ За Любовта никакво мнение не давайте. За надеждата и вярата имате право. Но дойдете ли до Любовта, никакво мнение не давайте. То е право на Бога. Защото Той сам действува. Не трябва да се месим в Неговите работи. Да се месим в нашите работи, във физическото поле, в духовния свят да уредим нашите работи. Като уредите, ще влезете в духовния свят и тогава Той, каквото е приготвил, ще ни даде. И ние, каквото сме приготвили, ще дадем. Понеже, Той като дойде да пребъдва в нас, ние трябва да Му представим уреден свят. Не като дойде, да уреждаме, но да намери уреден свят. Като влезем в Неговия свят, ще намерим най-уредения свят. Той казва: „Елате, деца мои, вие, благословени от Отца и наследете Царството Божие.“ Вие се противите да влезете в един Божествен свят, който е уреден. Бог се противи да влезе във вашия свят, който вие сте приготвили. Пригответе оня свят, в който Бог ще влезе да живее във вас.

Добрата молитва.

Една мисъл, която ще ви се стори невероятна: Никога вие в живота не сте срещали по-добри братя и по-добри сестри, отколкото сега!

19 Лекция от Учителя, държана на
8 февруари, 1939 година, София, Изгрев

1939_02_10 Един опит
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

ЕДИН ОПИТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Напишете поетическо произведение върху карамфила, три куплета. Един от вас да напише как се ражда карамфилчето, втори – как е израстнало, как е видяло за първи път слънцето. Трети, как майка му го отгледала, как отива в училище с букварчето, после свършва университет. Става стара баба. Или опишете живота му. Песента минава от една държава в друга държава. – /Някои се засмяха./

Кое е онова, което произвежда хумор? Вижда ви се малко несериозно. /Отива в училище с букварчето, свършва университет, става стара баба./ Стар мъдрец става с всичкото знание. Стара баба, вижте каква е идеята. Старост, значи вече проявява знание. Баба, значи израстнал, че никой не може да го побеждава. Пък вие вземате старата баба един човек, който остарял, че за нищо не го бива. С баба никой не може да се бори. Следователно, вие сте изопачили думата, изгубила своя смисъл, обезценила се. „Баба“ на турски, като изменим само ударението, значи баща. Какво лошо има, ако карамфилчето станало баща? Вие разбирате вашата стара баба, то е съвсем друго значение.

Когато човек влиза в един свят, дето материята е по-гъста, всякога всичките му представи се изменят. Не са ясни, не са отчетливи. Вземете идеята. Представете си, че нямате идеята за сладко. Живеете в една местност, дето няма никаква сладчина, никакви сладки плодове. Може ли да говорите за сладкото? И да ви говорят философски, какво ще разберете? Следователно, на човека може да му се говори за онова, което той е опитал, за една реалност. Може да говорите за реалността, която отвътре излиза навън и се проявява, реалността, която отвън се проявява. Трябва да опитаме туй, което от туй се проявява. Туй, което отвътре се проявява, трябва да го изявим.

Например, вие тръгвате в живота и най-първо всички искате, всички имате желание да ви обичат. То е невъзможно. Как ще познаете, че някой ви обича? Какво веществено доказателство имате, че някой ви обича, конкретно. Какво доказателство може да ви даде някой, че ви обича? Ами че обичта е един абстрактен, отвлечен свят. Само в някои случаи човек се

убеждава, после пак се разубеждава. Сега, кое е същественото качество, което доказва, че някой ви обича? Кое е по-хубаво: Да обичате или да ви обичат? – /Да обичаме./ Защо? Човека не трябва да го обичат по единствената причина, че него го обичат. Понеже той е дошъл и живее, неговият живот е резултат на една друга любов. Следователно, той любовта я има. Сега тази любов отвътре трябва да я прояви. Тази любов отвън дошла, създала го. Сега той трябва да прояви любовта отвътре. Да прояви любовта към другите. Онзи, който проявява любовта си, е всякога по-силен. Онзи, който обича, е всякога по-силен от онзи, когото обичат. Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ви обичат. Когато обичаш, противоречие не може да има. Ти вече можеш да регулираш своята любов, както искаш. Когато те обичат, ти не можеш да регулираш нищо. Ти не си господар на положението, когато те обичат. Нямаш думата. Вие се месите, когато ви обичат, давате разпореждания, заповеди, как да ви обичат. Тогава вие не разбирате закона. Всякога от създание мира, Адам не е разбрал, Ева не е разбрала, всичките поколения не са разбрали закона на любовта. От това произтича всичкото противоречие. Имате един триъгълник 1, 2, 3

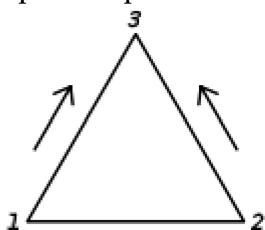

(Фиг. 1). По какво се отличава двете от едното? В даден случай какво се е увеличило? Линията 1–2 на кого принадлежи, на едното или на двете? Едното накъде ще се движи? Коя е посоката на едното? Едното се движи към три. И двете се движи към три. Пътят на едното и пътят на двете се срещат, пресичат се в точката три. Линията 1–2, това е пътят на едното, който е извървяло, то е пътят, който е извървяло от едно до две. Ако едното тръгне и двете тръгне, в каква посока ще тръгнат сега? Какво число е три? Сега имаме следния триъгълник

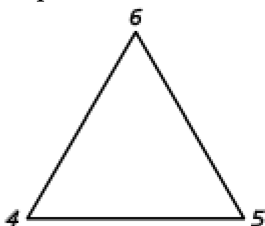

(Фиг. 2). Какви ще бъдат числата? Три ще се върне на четири, три и едно е четири. 2 и 3 колко правят? 3 и 1 и 2 правят 6. Сега туй положение е статическо. В този триъгълник се показват възможностите, в три разумни същества, които живеят в зависимост едно от друго. Едното представя разумно същество и двете представя разумно същество, и трите представя разумно същество. Тогава ние казваме: Едното на какво може да се

уподоби? Едното може да уподобим на киселина. Едното е, от което излиза енергията. Двете е, което възприема. То е основа. Три, това е резултат. То е солта или то е законът на равновесието. Думите „равновесие“ и „сол“ са синоними. Солта пази равновесие. Нещата не гният. Когато дойде до числата, трябва да разбираме закона, по който те се проявяват. Някой път казвам: Имате числото три, което пази равновесието. Някои хора са нервни по силата на числото три, понеже е слабо у тях. Сприхавият човек губи равновесието си. Да кажем, един метал се окислява. Златото най-малко се окислява, а желязото се окислява повече. Казвам: В старо време и до днес съществува една наука, в която металите вътре се облагородяват, да добият едно вътрешно равновесие. Тогава човек трябва да изучава себе си. Ние имаме човешкото естество. Казвам: Както и да го вземете, имаме физическа страна – тялото. Имаме неговото сърце, неговата глава, неговия стомах. Имаме стомахът 1, дробовете 2, имаме главата 3. Значи здравето. Значи здравето на човека зависи от действието на стомаха, от действието на дробовете и от действието на главата. В следния момент енергиите се изменят. Трите вече става активно, става на четири. Трите, събрано с едно, става киселина; двете, събрано с три, дава основа. Всички събрани заедно, стават сол. Тогава стомахът в даден случай, ако стомахът влезе в съприкосновение с мозъка, той се превръща на едно активно число, придобива активна енергия. И за храносмилането, ако мозъкът не дойде да даде подтик, храносмилането не може да стане правилно. Стомахът, за да стане активен, трябва да образува една връзка с числото три. И тогава в основата ще дойде до симпатичната нервна система. В съвременната психология играят рол динамичните числа. Но човек трябва да разбира тази идея. Ако той не разбира закона, той ще се намери в това положение, в което се намира сега. За него числата нямат смисъл. Едното е едно количество, една ябълка, един кон. Казваш: Една ябълка, един кон, то едно и също нещо ли е? Казва: Една граната, един народ, едно слънце, то едно и също нещо ли е? Казва: Една граната, един народ, едно слънце, една планета, една вселена, все едно ли е? Еднакъв смисъл ли има едното вече? Едно пясъче. Казва: „То е едно пясъче.“ Едно житено зърно, туй едно става динамично. Ако имате един човек или едно животно, значи движи се. Значи, може да расте. Ако кажем: „Едно житено зърно“, то може да расте, ако кажем: „Животно“, то може да се движи, ако кажем: „Човек“, той вече може да мисли. Едното при дадено положение може да е без съдържание, може да е когато расте или когато се движи, или когато мисли. Числата вие може да ги смятате. Когато имате да изучавате ония съединения, първоначалните елементи, какво представят първоначалните елементи? Нали първоначално мислеха, че атомът не се разлага? Сега се оказа, че атомът може да се разложи. След време може би ще могат да разложат йона, който считат за неразложим. Елемент е туй, от което може да се произведат другите форми. Елементът

всякога служи като основа за произвеждане. Казвате: „Елементарно знание.“ Но елементарното знание е винаги като основа. Казвам: Де трябва да се постави едното? Представете си, че този триъгълник е в движение, има един център. Тогава едното ще се премести. Сега вие някой път забелязвате, че някой път сте активни, въодушевени с вяра, с надежда, мислите, че всичко може да направите. След туй ставате тих и спокоен. Казваме: „Няма защо да се безпокоя.“ Най-после ставате неутрален. Всеки ден ставате основа, киселина, ставате и сол. След туй тази сол пак се разтапя, тази сол изгубва своето равновесие. Сега под думата „основа“ ние вземаме нещо, върху което можеш да градиш. „Киселина“ ние разбираме материал, който може да гради тази основа. Под думата „сол“ ние разбираме общия резултат от основата и туй, съграденото върху основата. Завършената форма ние вече наричаме сол. Цялата къща съградена, тя е вече сол. Онова, върху което вече можеш да живееш. Смешно е, за понятието сол има и друг смисъл, казвате: „Да се осоли яденето.“ То е едно само специфично състояние на солта. В туй отношение ние разбираме едно специфично състояние на солта. Ако се посоли едно растение, всяко растене, всеки процес престава. Солта вцепенява нещата, но им дава друг резултат. Онези, които са много консервативни хора, имат много сол. Консерваторите имат повече сол, а демократите какво имат? Когато кажем, че някой човек е демократичен, какво има той? В демократите солта започва да се разтопява и да се осоляват и другите.

Та казвам: За да може мисълта ви да бъде правилна, вие трябва да турите тия трите единици. Числото три съставя една основа за вашата мисъл. Не може да се прояви някаква деятелност във вас, ако не турите трите числа в действие. Ако най-първо във вас се роди едно желание, туй желание ще се яви за вашия стомах. След желанието на стомаха, ще дойде онзи процес на действие, ще започнат вашите дробове да функционират. После ще дойдете във вашата мисъл да разсъждавате. В друго отношение вашият стомах ще започне да действува по причина на вашия ум, на числото три. Умът е, който стимулира стомаха да достави материал за работа. А пък числото две, дробовете, то е процес на съграждане. Чрез дробовете мисълта се съгражда. Чрез стомаха се събира материал за мисълта, а чрез самия ум мислите се прекарват в действие, ценност добиват. Мисълта дава ценност на нещата. Тогава ние определяме тъй една права мисъл. Във всяка една мисъл има движение, определена една посока на движение. Туй движение трябва да се обуславя с известно малко количество топлина, след туй път на движението трябва да се определи от светлината.

Вие казвате, че човек трябва да има идеал. Идеал трябва да има човек. Идеалът, това е светлината, посоката, в която трябва да се движи. Какъв ще бъде идеалът? Идеалът може да бъде слънцето. Идеалът може да бъде Бог.

Туй, което виждаме, какъв идеал може да бъде? Идеалът е Бог. Идеалът на човешкото сърце са чувствата. Идеалът на човешкия ум са мислите. Идеалът на стомаха е храната. Три идеала има човек: Да се храни е идеал на стомаха. Лишете стомаха от идеала му, обезсмисля се животът. Лишете дробовете от въздух, обезсмисля се дишането. Лишете ума от човешката мисъл, и той се обезсмисля. Сега, разбира се, ние се повръщаме от онзи идеен свят, от който човек е излязъл. Не тъй, както човек сега се намира. Той като погледне себе си, намира, че дрехите му са скъсани, обущата, той сам не се познава, съвсем се е изменил. Той е минал през тази опитност, дето тази първоначална красота, която имал, се е изгубила.

Сега да допуснем, че вас ви смущава нещо. Откъде произтича смущението на човека? Да попуснем просто, че нямате пари. Смущавате се. Какво трябва да правите? Човек се смущава, когато няма пари. Кое е онова, което ви смущава? Смущава ви, че може да нямате храна, че може да нямате къща, в която да се приютите да живеете. Смущава ви, че обуща нямате, ще ходите бос. Всички тия неща като влезат в ума ви, смущават ви. Разсъждавайте тогава, парите доставят ли храната? Казвате: „Човек да има пари.“ Ако разбирате закона, всичко е в човека. Извън човека няма нищо. Парите извън човека не съществуват. Човек е и светлина, и топлина, всичко е човек в света. Следователно, ти искаш един лев. Не ти достига един лев, ще намериш един човек, който ще ти даде, от него ще вземеш един лев. Човек е, който ти дава парите. Този лев излиза от него. Този лев отговаря на едно чувство, на една мисъл, която има. Следователно, чувството в това отношение определя колко да дадеш. Дойде един просяк, извадиш два лева, вижда ти се много, извадиш, дадеш един лев. С туй показваш, че толкоз го обичаш, за един лев го обичаш. Някой изважда и дава два лева. Обичта към него е два лева. Следователно, ти ако искаш да опиташ колко ви обичат, представете се на един просяк, ще видите, ще видите с колко ще ви оценят. Аз тъй ще се представя, веднага от когото и да е ще разбера колко ме обича той. То е опит вече. И във вашите опити ще намерите различие. Сега вие се заблуждавате, мислите, че някой много ви обича. Как ще определите, на какво основание? Каква е основата? Че иска да ви обича. Колко иска да ви обича? Каква е мярката, с която мерите, каква е голямата любов? Законът е: Ако много обичате, много ще ви обичат, ако малко обичате, малко ще ви обичат. Големите прозорци възприемат много светлина, малките – по-малко. Сега аз вземам не отвлечено, но вземам както вие разбирате любовта. Всички хора са прави в туй отношение. Те трябва да ви обичат, защото ако няма любов, смъртта ще дойде. Безлюбието ражда смъртта, а любовта ражда живота. Всеки един от вас иска да живее. За да живееш, трябва да те обичат. За да живееш, трябва да те обичат, но трябва и ти да обичаш, те са два момента. Да обичаш, да те обичат, да се обичате. Да те обичат, то е едно, да обичаш, то е две, и да се

обичате, е три. Който не разбира този закон за проявата на любовта, той всякога има безброй страдания в света. Някой казва: „Да ме обичат.“ То е две. Да обичаш, то е едно. Да се обичате, то е три. Тогава аз казвам така: Едното е равно на две. 2 плюс едно е три. Колко полушария има земята? – Две. Двете полушария не са ли равни на една земя? Вие ще кажете: „Това са половинки.“ Че земята от какво е създадена? Земята може ли да се дели на половинки? Казвате: „Живот, движение.“ Може ли животът да се раздели? Под думата „деление“ какво разбирате? Ами че ти ако отделяш нещо от твоите чувства, губиш ли нещо? Отделяш, даваш, губиш ли? Става една промяна. Да допуснем, че ти носиш десет килограма злато, теглят те със златото и можеш да тежиш 60 килограма. Започнеш да раздаваш от парите, нали ще поолекнеш? Ще поолекнеш, при това цената ще се намали. С десет килограма нераздадено злато струваш повече, отколкото (като) раздадеш 5-те килограма, ще се намали цената, ще се измени и тежестта. После хората като знаят, че ти 5 килограма злато си ги раздал, ще изменят своето мнение. Добре, да представим друго положение: Представете си, че сте в положението на човек, който има десет килограма жито, той 5 килограма ги посял на нивата. Пак същия процес имаме. Туй жито следната година, след като се посее, като се пожъне, 5-те килограма ще се увеличат, ако дадат десеторно, колко ще имате? – 50 килограма. Значи в даден случай загубата е необходима. Ти трябва да изгубиш нещо, за да го намериш. След като намериш нещо, ти започваш да го цениш. Най-първо един предмет не е така ценен за тебе, след като го изгубиш и го намериш, става ти ценен. Нещата като се изгубят и намерят, добиват известна цена.

Но да дойдем за туй обяснение за сегашния живот. Туй, което ви смущава е, че вие се намирате при едно специфично състояние. Представете си, че имате един отворен съд, напълнен с вода. И имате един съд, напълнен с твърда материя, не жидка. След време ще видите, че тази вода от пространството ще се окаля. Водата ще изгуби своята ценност, ще проникне някаква кал в нея, ако съдът е отворен. Но представете си, че другият съд е пълен със злато, в златото няма да стане тази промяна, както стана във водата. Значи, ако във вас е станала някаква промяна, във вашия живот, вие мязате на вода, окаляли сте се. Как ще се окаляш? – Изведнъж отвътре се окалях. Щом се каляш, какво е твоето състояние, злато ли е или е вода? – Вода. Тази вода се окаляла отвън. Щом се окаляла, ти трябва да я филтрираш през пясък и водата ще остане пак така чиста, както първоначално. Ако златото отвън се окаля, какво трябва да го направиш? – /Да се измие./ Ако не може да се измие, да се стопи. Огън трябва, за златото трябва огън, а за водата трябва пясък.

Тогава аз правя едно сравнение: Някои хора, които са от вода направени,

които са се окаляли, природата, тя им дава на тях богатство. Богатството е пясък. Те с пясък се занимават. Всичките колелца, то е пясък на природата. Той като мисли за колелцата, въодушевява се, добива подтик да работи, да услужи на този, на онзи. Богатият с пари ще го накараш да работи. Ученият с какво ще го накараш да работи? Книги ще му дадеш, той започва да учи, веднага ще дойде знанието. Онзи човек, за да го накарате да работи, какво трябва да направите? Той трябва да влезе в света на чувствата. Три обмени има в света. Обмяна на стомаха. Постъпките са една обмяна. Парите са туй, с което се обменя. Чувствата са обмяна на сърцето. Мислите са обмяна на ума. Следователно, като влезете в умствения свят, с какво ще плащате? – С мисли. Мисълта е разменна монета. Като влезете в духовния свят, чувствата са обмяна и като влезете в човешкия живот, постъпките са обмяна. Сега наместо постъпките, златото е обмяна. Не само злато, но и други метали. Те са станали разменна монета. В човешкия живот постъпката е същинската разменна монета. Нали някой път за златен еталон имате книжни пари? Книжните пари изгубват своя смисъл. В Германия, като се обезцениха парите, те прекараха една епоха от хиляда и една нощ. Трябваше 45 милиарда марки, за да вземеш един обед. Най-първо беше десет хиляди, после един милион, 10 милиона, сто билиона и най-после 45 милиарда. Смешно положение, докато дойдоха до сегашното положение. 45 милиарда ще дадеш, за да се нахраниш. Те са неща, които германците не могат да разберат. Може някои историци за в бъдеще да извадят цял един роман. Намали се цената на книжните пари и за 45 милиарда можеш да вземеш един обед. Сегашният живот сме го обезценили, както германците обезцениха книжните пари. Вие сте обезценили целия ваш живот. Като се гледаш, гледаш, казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Колко години ще ви вземе, за да спечелите 45 милиарда злато? Всичкото злато, което е на земята, възлиза на около 120 милиарда. Значи близо половината. Каква лакомия е да похарчиш за ядене 45 милиарда? То е баснословно разточителство. По-голямо разточителство човек не може да мисли. При сегашните условия трябва да дойдете до златния еталон, да не оперирате с книжни пари, да оперирате с постъпки, с чувства и с мисли.

Може да направите един опит за една седмица, за да проверите. Цяла една седмица да имате идеални постъпки. Тъй цяла седмица, че никой да не може да ви извади от равновесието. Каквото и да ти направят, ти си тих и спокоен, като че милиарди имаш. Да считате една обида, като че комар ви ухапал. Какво може да те обиди една муха, че кацнала на шапката ти? Какво може да се обиди един слон, че кацнала една муха и той я носил десет километра? Той даже не усетил, че носил мухата. Мухите може да си приказват, че слонът ги носил. Това на слона не му влиза в работа. За една седмица да бъдете като слона, да носите мухите. Всичките обиди да ги

носите както слона мухите. Мухите да приказват за вас. Дали има мухи или не по тебе, да не чувствуваш. Доста сериозна работа е. Всичките млекопитающи, като кацнат мухите по тях, стоят спокойни, нищо не казват. Носят ги, не мислят за това. Но някой път мухата започва да човърка животното, тогава то дига опашка – това ума на животното – удря, казва: „Иди да работиш, не да му чоплиш тук.“ Всичките мухи разбират от волска опашка. Като размахате опашката, по-скоро излезат, ако ги гоните с кърпа, не бягат. Направете опит, да видите как разбират. Направете опита за цяла една седмица, онези от вас, които са герои. Една седмица тъй, да не се разтревожиш и като спиш, и като си буден, да бъдеш тих и спокоен. После другата седмица дигайте врява, колкото искате. Като имате този опит, ще има у вас желание да се отпушите, доста енергия ще съберете. Това е начин за събиране на енергия. Ако направите опита за една седмица, ще видите колко енергия ще съберете. После ще искате да се отпушите нанякъде. Никой няма да се (обяснява, ако ви) питат как се усещате, ще минавате като че нищо няма, всеки съсредоточен в себе си. Тия опити са потребни, понеже произвеждат известни физиологически въздействия. Ако един човек не може да контролира своите постъпки, ако не може да контролира своите чувства и мисли, той всякога е изложен на вътрешни промени. Трябва да бъдете съобразителни.

Разправяше ми един лекар американец, намира са в Ню-Йорк, преследва го един апаш, добре облечен, чака да намери някоя улица, удобен момент да го обере. Той си изважда кесията, обръща я надолу. Като обръща кесията надолу, апашът тръгва в друга посока. Той само обръща кесията надолу и онзи тръгва в друга посока. Някой път трябва да отворите кесията си, да ви покажат вашите заблуждения. Тази кесия, която гоните, няма нищо. Сега се заражда една мисъл, как може да стане? Някой може да направи един опит. Вземете гореща вода, вземете първо вода, която е стоплена на един градус над нулата и капнете една капка на ръката. После капнете вода, стоплена на 2, на 3, 4, на 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 градуса, да видите колко ще издържите, да дойдете до едно положение, дето да ви е приятно. Най-първо вие не сте свикнали с топлината. Ако турите 45, 50, 60 градуса, ще ви опари. Ако турите топла вода на краката, ако направите 10, 20 опита, ще започнете да издържате топлината и при 90 градуса може да издържате, дори да ви бъде приятно топло. Организмът ще започне да се приспособява.

Същият закон е и за обидата. Обидата (е като) топла вода. Има една обида топла, има една обида студена. Сега може да опитате от 2–3 градуса до 90 градуса. И действително, човек може да дойде до едно положение, дето може да издържа. Има известни обиди, не можеш да издържаш, тя е силна, че мисълта като удари, пробива. Казва: „Търпи.“ Има неща, които

не може да се търпят, пробиват. Човешката мисъл руши. Всяко нещо, което те руши, не можеш да го търпиш. Ние сега говорим за онези мисли, има едни обиди, които правят разтривки, мажат. Аз говоря за онези, съграждащите мисли. Не се обиждайте. Има обиди, които трябва да избягвате. Какъв ще бъде резултатът? Има закон на природата: Никога не желайте другите хора, с които дружите, да бъдат като вас. Някои хора в света уподобяваме на празни шишета, чувствата уподобяваме на съдържанието, което е турено в празното шише, а мисълта туряме съдържанието вътре. Казваме: „Постъпките.“ Всяка една постъпка трябва да има съдържание, чувство и всяко съдържание трябва да има смисъл. Или разумност трябва да има във всяка постъпка. На какво уподобяваме чувството? Откъде излиза думата „чувство“? Онова, което чувствувате, трябва да го разбирате. Чувството се занимава с онова, което възприемаш, трябва да го оценяваш. Възприятията идат отвън, мисълта е процес отвътре. То е вътрешна работа. А пък възприятията идат отвън. Постъпката, то е изявление вече, то е една външна страна. Но възприятията стават чрез сетивата, обработват се чрез мисълта, изявлението е чрез постъпките. Разрешавате един важен въпрос. Тогава, както е написано числото две, главичката представлява човешката глава, ченгелчето – човешкия стомах и кривата линия долу е мисълта, която влиза в стомаха

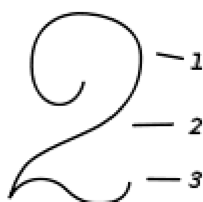

(Фиг. 3). Всяко нещо, което твоята мисъл схване, искаш да го опиташ. Имаш някой предмет, гледаш го, искаш да го опиташ, значи. Всяка мисъл, която излиза от главата, единицата е първоначално, а двете се проявява отпосле. Човешката мисъл показва туй, което човек чувствува в света. Имате трите, закона на трите. Имате три числа, 1, 2, 3, турени в котвата

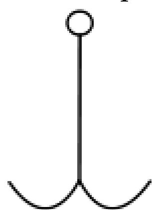

(Фиг. 4). Котвата представя трите, триъгълник, събран в едно. Значи надеждата е туй, което събира, изявява човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Резултатите, това наричаме надежда. Проявената мисъл, проявените чувства и проявената воля, сила, това ние наричаме надежда. От най-низшия свят, материалния свят. Ти в материалния свят не можеш да се проявиш, трябва да се проявят мислите, трябва да се проявят чувствата, волята ти, постъпките ти. Тогава ти си на

физическото поле, във външния свят. Опит правете вие. Да кажем, имате едно неразположение, усещате се неразположен. Направете всевъзможни маневри. Представете си, че вие сте учен човек, понеже дошъл един ваш приятел, вие сте му дали една книга да я чете. Той забравил, цяла година не ви връща книгата. Вие сте забравили данните. Вие ще идете да търсите вашия приятел, като намерите книгата, вие ще станете учен. Едно време сте били много учен, понеже сте дали книгите тук и там, се чувствувате невежа. Трябва да съберете книгите, тия професори, които ви учат. Вие вземате книгите и вие ставате учен. Тъй разглеждайте въпроса. Понеже другите са ги обикнали, казват: „Подарете ни ги, вие ще си намерите на друго място.“ Като нямате работа, направете си маневра.

Питам сега: Какво знае един професор повече от вас? Мравята се намира при същите благоприятни условия, както човека, слънцето е същото, въздухът е същият, всичко действува върху нея. Само че човек използува благата, които му са дадени, мравята не може да ги използува. Казва: „Кога ще дойде това време, да ми се дадат благоприятни условия?“ Казвам и на вас: И вие мязате на мравите. И вие имате всичките условия. Казвате: „Нищо не мога да направя.“ Вие сте при същите условия. Ако просветне умът на тази мравя, тя ще почне да работи. Някой казва: „Не мога да пиша, не мога да пея, не чувствувам добре.“ Ти се намираш в един свят, за да чувствуваш добре, ти трябва да дишаш добре. За да чувствуваш добре, ти трябва да се храниш добре. – „Как да се храня?“ – Светът е пълен с храна. Навсякъде, като имаш един мек език, един сладък език, всеки ще ти даде. Кажи една сладка дума, всеки ще ти даде. – „Ще се урони моето достойнство.“ – Ако не ядеш, два пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не дишаш, три пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не мислиш, четири пъти ще се урони твоето достойнство. За да не урониш достойнството си, мисли. За да не урониш достойнството си, чувствувай. За да не урониш достойнството си, постъпвай. Тури волята си сега на работа. И в света всичката погрешка произтича от нас. Всичко в света е тъй наредено добре. Светът е предметно учение. Ами че ти имаш един пръст, това е предметно учение. Да имаш с какво да се занимаваш. Веждите, очите, космите, всичко е предметно учение. Трябва да изучаваш най-първо себе си. Ти не знаеш сега, ако би знаел някой път, твоето щастие някой път зависи само да направиш някое движение с пръста си. Всичко ще дойде. Господарят, като направи едно движение с ръката или като каже: „Иване“, всичко дохожда. Ученият човек само като тури ръката, претегля. Мислите ли като направите известно движение, като завъртите едно копче, ще изчезне светлината. Природата е направила всички удобства. Вие вземете и завъртите някой ключ, стане тъмно. Ти завъртиш нещо в ума си, стане ти тъмно. Завъртиш го пак, светне ти. Завъртиш ключа, изгасиш свещта, чакаш да дойде някой, да намериш някого, кажеш: „Изгасиха ми

лампите.“ Имате един електротехник, разбира законите на електричеството, съедини, пак светне. Завърти ключа. Като се завърти ключът някъде, светне, като се завърти, изгасне. Завъртиш ключа надясно, свети, завъртиш го наляво, изгасва. Казвам: Ние се намираме в един свят, дето криво тълкуване сме дали, криви данни имаме. Като ходим в природата, ние имаме погрешни данни дадени. Търсим нещо там, дето го няма. Човекът заминал от тази улица, няма го. Трябва да имаме верни данни. Всяко нещо да го намерим на място. Доброто да го намериш на място и злото да го намираш на място. Накъдето идеш, да намериш нещата на място. Наместо доброто, намираш злото, наместо любовта – безлюбието, наместо вярата, намираш безверието, наместо надеждата, намираш безнадеждието.

Как ще приложите този триъгълник? След като приложите този триъгълник, той няма да бъде така. Във втората фаза вие ще имате точно обратното

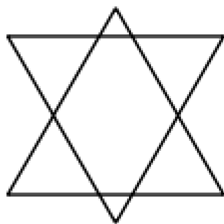

(Фиг. 5). В третата фаза пак ще се обърне нагоре. Вие се боите от онези промени, които стават в природата. Природата мяза на едно колело, което слиза в гъстата материя, поеме, излее водата и пак се качва горе. Вас ви смущава този процес. Защо да слизате в гъстата материя? Той е един процес временен, трябва да се върти колелото, докато се полее градината. Като се полее градината, пак водата се издига. Някой път трябва да слезете да (полеете) нещо. Не е лошо да се разсърди човек. Като се разсърдиш, като се излее водата, тури я на работа. Сръднята тури на работа. Сръднята е един добър слуга, ударен слуга. Като го извадиш, разсърдил се, тури го на работа. Я виж, онзи чук не е ли сърдлив? Ако не чука чукът, може ли да стане нещо? Вземи брадвата, ако брадвата не сече, може ли да се насекат дървата? Онзи чук, който не троши камъни навсякъде. И ние искаме един много миролюбив свят. Де са миролюбивите хора? Казвате: „Да бъдем много културни.“ Като вземете хляба, какво не го правите, дъвчете, дъвчете, мачкате. Ако той имаше съзнание, ще каже: „По-жестоки хора от тези не съм виждал. То бива, бива.“ Хлябът не е разбрал. Но ето какво. Когато хляба го дъвчиш с любов, казва: „Мед ми падна на сърцето.“ Казва: „Много се радвам, че дойдох в тази благословена уста.“ Като го дъвчиш без любов, казва: „Отде ме тури Господ в тази уста?“ Казвам: Дъвчете вашите мисли с любов, дъвчете вашите чувства с любов. Дъвчете вашите постъпки с любов. Всяко нещо, което направите с любов, дава сила на човека, всяко

нещо, което направите без любов, обезсилва човека. То е философия, която може да се приложи в сегашния живот. Трябва да се приложи, за да победите. Да победим света, значи нашия свят да турим в ред и порядък. Аз може да ви насърча, може да избера трима души от вас и за една година да развия вашата чувствителност да прогледате, да виждате златото, скъпоценните камъни, които са в земята. Може да направим трима души да виждат под земята заровените съкровища. Какво ще направите сега? Кажете ми. Казвате: „Я ни отвори очите, ние какво ще направим.“ Какво ще направите? Всичките възможности са във вас, но погрешката е там, че вие не вярвате. Във вас вярата е много ограничена. На конуса вие сте слезли долу, какво ще бъде вашето ограничение? Казвам: По-горе. Казвате: „Дотегна ми да се качвам нагоре.“ Ти търсиш своето щастие надолу. Ако излезеш отгоре, какво ще бъде твоето положение? Не разбирате, вие се намирате в един конус. Трябва да излезете из конуса на свободно движение. Животът е един кръг, колкото излезеш нагоре, този кръг се разширява, свобода дава и по-широк простор. Ако ви кажа, че човек може да се подмлади, какво ще мислите? Как може да се подмлади човек? Ако може да забрави всичките обиди, с които хората са го обиждали. Да забрави сиромашията. Да забрави, че е сиромах. Да забрави болестите, несгодите, да не мисли за нищо. Мисли, че всичко имаш. – „Как да мисля?“ – То е най-лесната работа. Какво има да не мислиш? Човек може да се концентрира в себе си така, че да не чувствува никаква болка. Вие сте чудни. Най-първо ще образувате една мрежа около себе си, ще повишите температурата си най-малко на хиляда градуса, ще се скриете вътре в себе си, нека да дойде някоя муха да ви хапе. При хиляда градуса нека дойде някой разбойник да ви обира. Кой ще смее? При сто градуса може да те оберат, но ако нагорещиш хиляда градуса една каса, обира ли се? Ако в джоба си имаш хиляда градуса, кой е онзи, който може да те обере? Сега казвате: „Как може да стане това?“ Налягане трябва. Ако на земята нямаше налягане, каква машина вие ще образувате? Знаете ли, ако вие нямахте тия мъчнотии, които имате сега, какво щеше да стане от вас? Вашите чувства се дължат на налягането, което имате в чувствения свят и във физическия свят. Вашият организъм е съграден по причина на налягането, налягането, което гради. Често ние си създаваме едно налягане вън от това, което руши. Вие премахнете от вашия живот неестественото налягане, което вие туряте. Никакъв външен товар. Тръгнеш по пътя, нищо не взимай, носи един килограм на гърба си. Ти носиш 1200 килограма, защо ти е още 30–40 килограма, 200–300 грама или половин кило, най-много едно кило, един хляб под мишницата тури, ще имаш 1201 килограм. Ти туриш 30–40 килограма на гърба си. Ти внасяш една мисъл, която не е ни в клин, ни в ръкав – „Обидиха ме, скъсаха ме, взеха ми парите, взеха ми живота.“ Те са само заблуждения. Никой нищо не ти е взел. Вечерно време ви обрали. Никой нищо не ви е взел, никой нищо не

ви обрал. Какво ви е взел? Сега, ако вие всички вярвахте в Бога, както аз разбирам, никой не щеше да ви обира. Да вярваш в разумността, онова, което създала природата. Да усещаш присъствието на Бога и да благодариш. Да усещаш Неговото присъствие при най-големите противоречия, няма нищо по-хубаво. Тук има нещо разумно. Дойде дъжд, този дъжд е на място. Дойде буря, и тази буря е на място. Тази буря може моментално да започне и да спре. Вие сте чудни. Когато идете при един железар, той има голям мех, като духа, гори огънят. Какво ще каже огънят, че голяма буря има. Тази буря навсякъде ли е? Тя е за някаква работа турена. Ако духа вятърът, то за да върши някаква работа. Спреш меха, престане и духането. Та всички мъчнотии в света са да усилят вашата вяра. Да може да вярвате. Аз съм превеждал онзи пример, дето над Ниагарския водопад турили едно въже и един да покаже, че е смел, минал по въжето с една върлина. Водата пада, бучи. Минава смело, смело. След това минава без върлина. Какво равновесие. Има нещо, на което уповава, да върви по въжето без върлина. Третият път туря другиго на гърба си, и пак минава. Кой е по-сръчен? Такива герои трябва да бъдете. Най-после с върлина, после без върлина и третият път с едного на гърба си. Вие сте герои, то е триъгълникът. Ще туриш триъгълника на гърба си. Първият опит сам с върлината, вторият – без върлина, и третият – с друг на гърба. Кой вярва повече? Онзи, който е на гърба, има по-голяма вяра. Вие трябва да имате по-голяма вяра от онзи, който ви носи. Вас в света някой ви носи на гърба. Имайте непреодолима вяра, че той разбира изкуството да вървите по това въже, той ще ви изкара докрай. Че може да бъде страшно бученето долу, като гледаш долу. Но каква смелост се изисква? Тази стихийна вода, че въжето може да се скъса, че може да изгуби равновесие. Казвам: Какво присъствие на духа има този човек. Някой казва: „Ще паднеш от въжето." Аз представям един орел, взема една жаба, че я понесе във въздуха. Ще падне ли орелът някъде? Казвате, че по въжето може да падне, но един орел, който взел една жаба, носи я в краката, орелът ще падне ли? Никак няма да падне той. Казвам: Човешката мисъл е онзи, който минава по въжето, той е орелът, по никой начин той не може да падне. Онзи, който те държи така здраво, че той няма да те пусне. Орелът ни най-малко няма да пусне тази жаба, ще я изнесе дето трябва. Има един орел, който не разкъсва жабите. Този орел, ако не вярваш в него, като дойдеш до мястото, ще те изяде, като вярваш в него, той ще те пусне, няма да те закачи. Щом те намери безверник, изяде те.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Докато човек не започне да мисли, нищо не става лесно. Мен ми разправяха един пример. Във Варна товарят 200 магарета на пристанището. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода.“ Майорът казва: „Аз ще ги натоваря.“ Отива на пристанището, казва на фелдфебела да хване магарето за юлара, а майорът хваща магарето за опашката, като го потегля за опашката, то върви напред. За един час двестата магарета натоварят на парахода. Фелдфебелът отпред, майорът отзад, магаретата ще влезат.

XVIII година. 18 лекция на
Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на
10 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1939_02_12 Качества на силния човек
утринно слово

КАЧЕСТВА НА СИЛНИЯ ЧОВЕК

Добрата молитва
91 Псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
(Учителя прочете 10 глава от Евангелието на Матея до 10 ст.)

На друго място Христос казва: Аз ви казах да не вземате тържик, нито обуща, нито тояга, нито злато, нито сребро. А сега ви казвам: Който няма кесия, да си я вземе; и който няма нож, да си вземе; който няма обуща, да си вземе; и шапка и пр. Така че, условни са тези работи. Мома, преди да се е оженила, да си вземе само дрехата и своите забрадки и хубавите дрехи, а пък всичко друго ще остане вкъщи. Не ѝ трябва друго. А пък щом се ожени, другояче става. Така че, първото е за младата мома, която ходи като млада мома. Това учение важи за нея. А пък щом мине областта на моминството и влезне в материалния живот, тогаз ѝ трябват тия неща. (Учителя прочете от 11 ст. до края на главата.)

Духът Божий

Какво е тесният път? Често вие говорите за широкия и тесния път. Онези, които изследват физиологически капилярните съдове, те знаят, че последните се отличават по това: тези малките клетчици, които отиват да помагат, минават през капилярните съдове. Но вратите на капилярните съдове са толкоз тесни, че само по една клетчица може да мине, там не могат да минат по две. Само една може да мине. Та казвам: В пътя, в който вие сте тръгнали, другар не може да имате. И разговор не може да имате. Щом се разговаряте всички по пътя, вие сте по широкия път. И никаква работа не може да излезне. А пък щом тръгнете по един път, никой да няма подир вас. Човек, за да се опита колко е силен, той сам да тръгне. Докато тръгвате с множество, вие сте слаб човек. И за да покажете, че сте силен, трябва да тръгнете сам. Другото положение. Понеже се говори за обща работа, трябва едно разбиране на света. Реалното в света е неделимо. То не може да се раздели. В цялата природа има едно усилие реалното да се раздели. И досега най-учените същества в света са се мъчили да разложат реалното. Сегашните учени сполучиха да разложат атомите и са успели, но законът е, че реалното не може да се раздели. Например, при дишането вие взимате част от въздуха и го задържате, искате да го

направите част от себе си – ваша собственост. Но после го изпущате. И после пак друг въздух влиза и излиза. Не може да го задържите. И ако го задържите за половин час, ще се прострете на земята. Във вас има желание да заповядвате на хората, да заповядвате един на друг. Можеш да заповядваш. Обикновени хора заповядват на въздуха, но за 10 секунди. Като влезне въздухът в дробовете, човек му заповядва 10 секунди – държи го. И после въздухът излиза. И като влезне друг въздух, пак 10 секунди му заповядва. Въздухът не те слуша повече. Какво е това заповядване за 10 секунди? Какво можеш да направиш за 10 секунди? Сега искате да заповядвате. Какво разбирате под думата – „заповядване“? Заповядване е, каквото кажете на едно същество, да го направи. И ако кажеш и не го направи, ти господар ли си?

Та най-после, защо не заповядаш на Божественото си, на ума си, и на сърцето си? Като искате да бъдете господари, ето какво да направите. Дойде една болка на сърцето ти, на стомаха ти, кажете: Аз заповядвам да си върви тази болка. Дойде ти безпаричие, кажи: Аз заповядвам да си върви безпаричието. Дойде ти едно неразположение, кажи: Заповядвам да си върви неразположението. Защо не направите така? Някои от вас имате такава грандомания, че искате да заповядвате на Господа. Това се нарича религиозна грандомания. Такъв човек казва: Какво ще казвам на Господа, Той слуша. Тогаз ще ви приведа следната аналогия. Може ли гърнето да заповядва на грънчаря? По отношение на Бога човек е едно гърне. И ако той мисли, че може да заповядва на Бога, той се заблуждава. После, де ви е силата? Вие сте недоволни от живота. В какво сте недоволни? Какви са причините на вашето недоволство? По какво се отличавате вие от другите? Даже ви е дадено повече, отколкото вие заслужавате. И недоволството ви в какво се състои? Всякога недоволството ви се дължи на преизобилието, което имате. Ако вие нямахте ум и сърце, щяхте да бъдете доволни. Но понеже вие имате ум и сърце, затова сте недоволни.

Сега онова, което ви казвам, вие не може да го свършите. Ще кажете: Какво трябва да правим? Наскоро имаше един пример в Америка. Някой си хипнотизатор, мисля, някой йога – светът така нарича индийските йоги, направил един практически опит. Някоя си млада мома не вярвала в хипноза и казала: Аз не вярвам в тези работи. Йогата казал: Вие ме обиждате, елате, аз ще направя опит с вас. И при нея бил нейният възлюблен. Тя казала: Аз не вярвам. Отива при хотела, дето живеел този индус, и той я приспива за 24 часа. Казал да се оттеглят всички и излязъл да се разходи. Като излязъл от хотела, блъска го един автомобил и го убива. И в Америка сега пращат учени хора да събудят тази мома. Та двама кандидати има в България – една сестра и един брат, които искат да я събудят. Те си мислят, че е лесна работа. Ще се прочуят, ако я събудят. Та

сега и за вас ще дадат голямо възнаграждение – за онзи, който я събуди. Та цялото човечество е така приспано, както тази младата мома. И първият опит, който се направи, беше в райската градина. И вече 8 хиляди години откак от невидимия свят работят да събудят човечеството от неговото хипнотическо състояние, в което се намира то. И когато Христос дойде на земята, дойде да събуди тези заспалите, които са хипнотизирани. Не мислете, че човек сега е буден. Душата се намира извън тялото си и не може да влезе – ходи и обикаля около него и не може да влезе.

Един англичанин, мисля че беше професор, отива в Швейцария със слугата си и иска да се качи на Алпите. Някой път англичаните обичат удобствата. Той си носел цяла една кокошка сварена. Тръгва, а слугата му носи чантата. Отива до едно високо място и пада на земята прежълтял. Слугата, като го видял, казал: Отиде той, умря. Той носел и малко винце – шампанско. Изважда слугата шишето, изяжда кокошката, изпива винцето. И като се поразвеселил, почнал да бута господаря си. Мислил си как ще го свали долу. Като го бутал, англичанинът се събудил и казал: Защо изяде кокошката и изпи виното? Слугата от страх умрял. Та казвам: Този умрелият, като е бил извън тялото си, той видял какво става. Той изглежда като умрял, а пък отвън наблюдава всичко, каквото става.

Та сега се изисква изкуство човек да се пробуди по правилен път. А правилният път е сложен. Всичките души са свързани с тялото си с една много тънка нишка. Някъде под дробовете има една нишка, която държи вашата връзка. Когато излезе душата от тялото, се вижда как този конец е свързан с душата. И по този конец тя се връща в тялото си. Та някой път могат да се преплетат нишките. И тогаз ти няма да можеш да влезеш в тялото си и трябва да дойде някой майстор да помогне. Например, не сте ли виждали вие тия гъгалки? Турят ги на двете ръце и ако се оплетат, с часове им взема, докато се разплетат. И трябва някой много голям майстор. Гледал съм, турят игли и изтеглят, докато се разплетат жичките. Човек всякога може да се уплете. Вие може да се уплетете в нишките на една физическа мисъл. Може да се уплетете във вашите неестествени желания или във вашите неестествени постъпки. Тези неща стават все отвън, не стават вътре в тебе. Отвън стават. Хората ги премазват, когато са из улиците на София, а не когато си седят вкъщи. Като се движиш по улиците на София, лесно може да те прегази някой автомобил, ако не внимаваш. Та имайте предвид, че светът е място на движение. И когато вие сте в себе си, когато живеете във вашия свят, това е едно нещо. А когато излезете извън себе си, тогаз трябва да вземете всички предпазни мерки и да се съобразявате с всички закони. В София или в Америка, не може да ходиш дето искаш. Ще ходиш отдясно, има надпис. Стражарят бди и ако не се подчиниш на тия правила, ще се намериш в участъка. После, в

Америка ще видите цяла тълпа, която се движи като море и стражарят като си вдигне ръката, цялата тази тълпа ще се спре и ще премине от една улица в друга да направи път. И след това стражарят пак знак ще даде и тази вода пак ще потече. Чудят се как Мойсей разделил Червеното море. В Америка, в една широка улица от 40–50 метра стражарят като си вдигне ръката, всичката тази тълпа се спира. И ще минат някои по Червеното море. И след това стражарят пак спуща ръката си. Това става на всеки няколко минути. И ще чакаш. Като си вдигне ръката стражарят, всичко се спира. Вие мислите, че се намирате в един свят, дето имате право да правите каквото искате. Вие се намирате в един свят на такива големи противоречия! Никой няма право да постъпва както иска. Всеки ще постъпи според Божествения закон. Направите ли най-малкото опущение, непременно ще ви държат отговорни. Вие може да живеете без закон, но щом дойде до закона, той ви държи отговорен за всички ваши постъпки, които сте правили без закон. Ако няма закон, не мислете, че няма престъпление. Има престъпление. Но щом няма закон, не ви съдят. А щом дойде законът, то за всички престъпления, които сте правили без закон, ще ви държат отговорни. Знаеш, не знаеш, законът като дойде, казва: Защо направи тези работи и защо не се научи?

Започнете от себе си. Изучавайте себе си. Не се впрягайте. Светът, в който живеете, е един разумен свят, но всички същества нямат еднаква мисъл. Всички те са свободни да мислят и да действат както искат. Но всички същества – от най-малките до най-големите, са отговорни. Има един закон, пред който са отговорни. И не мислете, че не сте отговорни. Както и да постъпвате, един ден все ще ви намери законът. Нали Писанието казва: „В съдния ден“. Всякога има по един съден ден. Ще има едно голямо съдене на всички, когато няма да има нищо покрито, което да не се разкрие. И казвам: Когато човек замине, тръгне за другия свят, тръгват и всичките му погрешки подир него. Сега вие нямате опитност от тези работи. И всичките ви добродетели, и добри мисли и желания – и те ще тръгнат с вас. И едните, и другите ще вървят. В едно уредено общество тези, които имат да ви дават, ще дойдат да ви дадат, а пък тези, които имат да вземат, и те ще дойдат като гости да похлопат. Само че първите ще се извинят, че са закъснели малко и ще се поизпотят, а пък другите, които имат да вземат, ще дойдат господарски. Ще кажат: Как така, вие защо сте закъснели?

Сега ние се спираме и казваме: Защо светът е такъв? Ако искате, дайте нова програма какъв трябва да бъде светът. Ако не сте доволни, то онези от вас, които сте тук от най-умните, нека дадат един план как трябва да се направи светът. И ще го приложат този план. Дайте един план за себе си. Вие сте недоволни. Дайте един план как искате да живеете. Но да не капне

нито капка кръв от врата на една кокошка. Да не капне нито капка кръв от врата на едно агне. Тогава дайте един план, при който да не носите кожени обуща. Птиците разрешиха този въпрос за дрехите си. Птиците са по-праведни, отколкото хората. Ти ще вземеш вълната от овцете, когато птицата не взима никаква вълна от овцете. Те изучиха този въпрос и дрехите им израстват от кожата. Те сами си ги създават. И фабриките така създават дрехите. А човек това изкуство го няма.

Та казвам: Имаме сега известни социални въпроси, вътрешни, върху които трябва да се спрете. Ако вие сте в Германия, няма така свободно да ви се позволи да изповядвате каквото и да е учение. Ако сте в Германия, ще кажат: Да живее Хитлер. И ако речеш да проповядваш, ще се намериш в затвора. В Австрия един пастор бил затворен. Идва при него един английски проповедник и му казва: Как си в затвора? Защо си затворен? Онзи казал: Аз се чудя как ти не си в затвора. Онзи пита защо е в затвора, а другият се чуди защо и онзи не е в затвора. Вие често питате: Защо този човек страда? А пък той ще попита: Ти защо не страдаш?

Светът, както е сега, не може по никой начин да създаде нова философия. Отчасти могат да се дадат известни примирителни положения, но светът във всичките свои противоречия не може да се обясни. И трябва да го приемете такъв, какъвто е, нищо повече. И ако речем да го изясняваме, ще си изгубим времето. Дойде ти приятна мисъл и искаш-не искаш, не можеш да я задържиш. Нито едно приятно чувство не можеш да го задържиш в себе си. И някой ден вие сте разположени, като че ли сте разрешили въпросите си. Но не се мине половин час и всичко това се съсипва и не знаете защо. Та често вие, ако се наблюдавате, с вашите мисли вие сами се разрушавате. С вашите чувства вие се разрушавате. И с думите, които изговаряте, вие сами се съсипвате. В бъдещата култура езикът трябва да бъде цяла една магия. Трябва да бъде едно вълшебно изкуство. Един проповедник, един сказчик днес с една дума, с едно изречение, с едно изражение може да разруши целия свой живот. И ако в Германия кажеш една обидна дума за Хитлер, ще те затворят. Ако накрая на речта кажеш една лоша дума, ще идеш в затвора. Само ако кажеш „Аз не искам да зная нищо за Хитлер“, ще намериш затвора. А пък вие тук всички казвате: Аз за този не искам да зная. Аз за тебе не искам да зная. И тогава загазвате. Е, за какво трябва да знаем сега? Всичките хубави работи се ядат, а пък всичките лоши работи не се ядат. Ти ядеш една кокошка, защото я обичаш, нищо повече. Защото яденето на месото е любов. Какво има, че си изял този, когото обичаш? И всичките хора не могат да живеят помежду си, защото се обичат. Щом се обикнат, хората вече не могат да живеят добре. Защото в любовта всеки иска да изяде другиго, нищо повече. Като дойде Христос на земята, той знаеше това и казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта

ми, нямате живот в себе си." Той не каза: Който ми изяде главата, няма да види бял ден, но каза: Който не ме яде, няма да има живот вечен. И горко на онзи, който не ме изяде! – Това е по отношение на човешкото съзнание.

Та казвам: Не може ние да изядем нещата по никой начин, понеже Бог е създал всичко, и ако ти изядеш кокошката, ти изядаш Бога. А пък щом Го изядаш, ще имаш живот в себе си. И хората живеят, и Бог се проявява. Като изядеш, ти ще намериш Господа. Ти си бил безбожник и като Иона ще бъдеш погълнат от рибата и ще се молиш, и Господ пак ще те изпрати навън и ще ти покаже закона, че всичко, каквото Той праща, трябва да го приемеш на радо сърце. Мислите ли, че няма да ни ядат? Ще ни опапат на общо основание. Че я вижте, че като заровят някого, ще се прекомандироват при него в гроба му вътре и ще видите какво угощение ще има. Те са насядали там със своите вилушки и с кърпичките си и като го опапат, останат само костите. И си заминат гуляйджиите, които са били там вътре. Това е един факт. И всеки един човек така ще бъде опапан на общо основание. Но не само това – и с живия човек ще стане това. Вземете за пример какво е охтиката. Живия човек го изядат. Влязат тези неканени гости в дробовете и започнат да го ядат, и го изядат. После виждате болестта рак в стомаха на човека. И ракът започва да го яде и го изяда. Ако не искаш да те ядат, тогава ще туриш една огнена стена, ще прекараш силни токове и ще имаш силен мозък, пълна батерия. Ще пратиш на болното място това електричество и ще започнеш да обстрелваш. Неприятелите ще си идат с артилерията.

Предстои на вас не един миролюбив живот. Миролюбив е силният човек. Слабият човек не може да бъде миролюбив. Той е страхлив. Силният човек, който може всичко да направи, той е миролюбив. Например, някой си дигне ръката, силният го хване и го постави на мястото му. Ако някой иска да направи нещо, то силният ще го хване и ще го вдигне във въздуха, ще го превърти и после ще го сложи на земята. Вие казвате: Знаете ли, че Господ може всичко да направи? Господ може да направи всичко, но ти какво можеш да направиш? Аз ви давам право на всинца ви – като хванеш някого, въртиш го и го сложиш пак на земята. Аз веднъж гледах един господин, едно куче се затича да го хване. Той, като го хвана за опашката и го завъртя, въртя го и като го пусна, кучето веднага избяга. Обърна се отдалече да го гледа – накара го да мисли. После, преди всичко когато искате мир, трябва да бъдете силни. В бъдещата религия в света, в бъдещото човечество човек трябва да бъде силен. Силен по ум, както е създаден той – силен по сърце и силен по воля. Силни трябва да бъдете всички! И всеки трябва да познава своите неприятели. Не подценявайте вашите неприятели.

Аз съм ви привеждал онзи анекдот. Един говорил лошо по адрес на дявола. Дяволът няколко пъти му казвал: Не ме обиждай. Ти нямаш право да ме обиждаш. Онзи му казал: Ти си такъв, ти си такъв. Един ден дяволът турил в сърцето му желание да си има едно хубаво магаре. И му турил в ума формата на магарето – да бъде гладичко, тлъстичко. Един ден излиза на пазара и вижда едно магаре, както той го иска. А пък това магаре било, в което влезнал дяволът. Купил го много евтино. Връща се и казва на жена си: Хубаво магаре купих и много евтино. Отсега нататък ще живеем щастливо. И много хубаво работило магарето. И завежда го на чешмата с две курни. И пило, пило магарето, и влязло в курните. И виждал само ушите му. И чуди се той как може да влезне магарето в курните. И казал на другите: Чудя се как магарето ми влезе в курните, отиде то! Казали му: Ти диване ли си? Как може това? Ти си шашкънин. Той казва: Влезе магарето! – Набиват го. Идва друг, и на него разправя. И казва: Виждам, виждам, но бой има. И не казва вече. Това показва, че противоречията в света, каквото и да кажем, не могат да се изгладят така лесно. Да уподобя магарето: някой те обиди и ти виждаш ушите на магарето. Казваш: Обиди ме той. Казваш на този човек, но той не може да влезе в твоето положение как те е обидил онзи. И казва: Празна работа! Ти казваш: Кръвно ме обиди. Казваш на този и на онзи. – Не купувай такова магаре, което влиза в курната. Тогаз съм ви привеждал друг пример. Един българин и един турчин се къпят в турско време в банята. Турчинът бил турски бей. Седнал българинът. Теляци има наоколо. Българинът си показва тялото и казва: Това тяло никой не го е бутал! И му е приятно. Турчинът кипнал: Как така българина никой не го е бутнал! И казал: Махай се оттам, гяурино! Българинът казал: Буйрунус! И махнал се оттам и отива на друга курна. И пак му казва турчинът: Махни се оттам! И така българинът обикаля курните и все казва: Буйрунус! Турчинът казал: С този език никой няма да те бута. Щом седиш на банята, беят ще ти вика на общо основание, нищо повече!

Аз съм виждал малки деца в селата, някой път голямото дете бие малкото. Малкото казва: Я ме удари! И удря го още веднъж. То го набива и малкото казва: Ти като дойдеш в нашата махала, ще те науча. То и във вашата махала като дойде, пак ще те набие. В която и махала да бъдеш, щом си слаб, ще те бият. Силен трябва да бъдеш. Но не само да предполагаш на думи, но трябва да бъдеш силен и по тяло, и по сърце, и по воля, и по ум. Във всяко едно отношение трябва да бъдеш силен. А пък ако физически си слаб, не казвай: Я ме удари! Кажи: Ти си много силен. Такива силни хора в света са едно благословение. Светът се нуждае от тях.

Сега, казва се там, че Христос дал власт. Власт се дава само на хора, които са силни в трите свята: силни на физическото поле, силни в духовния свят

и силни в Божествения свят. Власт само на такъв може да се даде. На слаби хора власт не може да се даде. И ако оставите детето в дома ви да управлява, какво ще стане? Власт се дава, когато децата израснат. Аз ви желая на всинца ви да се упражнявате и да станете силни. Вие да чувствате силата си и да правите опити отвън. Правили ли сте вие опити малки да спрете една малка вадичка? Не трябва една голяма река. Идете при една малка вадичка и я спрете. Опитайте силата си да спрете малка вадичка. Вие може да направите един опит. Идете при едно плодно дърво, което е израснало малко и му кажи: Аз искам за идущата година да израснеш една педя, 2, 3, 4, 5 педи – и това дърво да израсне. Да видим дали разбирате законите на природата. Да видим дали, каквото кажете, може да стане. И тогаз да влезете в света да учите хората. Защото инак с всичкото учение, с което ние можем да научим хората, ние само ще ги позлатим. Отвън ще турим един тънък пласт злато и утре, като дойдат мъчнотиите, то ще се изтърка и ще остане простият елемент. Трябва да имате знание да направите всичко вътре в себе си златно. Това трябва да го направите. Ако вашите мисли, чувства и постъпки са златни, всичко сте уредили. Но ако вашите мисли, чувства и постъпки са медни, трябва да ги калайдисате. И после, може да става отравяне с яденето. Ще кажеш: Как да го направим? Ще го учиш. Вие спирали ли сте се да мислите по това? И колко пъти сте се спирали? Нито един не се е спирал да мисли. Кажи си: Ще кажа нещо, но да го кажа ли, или не? И като го кажа, ще стане ли, или няма да стане? И после, аз каквото мисля, реално ли е то или не? Така ли е или не? Но ако аз мисля и не са така работите, както мисля? Всички неща, които мисля, трябва да са в природата приблизително така, както мисля.

Тази младата мома не трябвало да позволява да я хипнотизират. Казвам ви: Човек сам себе си може да хипнотизира, но като се хипнотизира, той трябва да си внуши – такъв е законът. Заспиваш по закона на самовнушението, кажи си: След два часа искам да се събудя. И след два часа се събуждаш. Но ако ти се хипнотизираш и не туриш време за събуждане, тогаз няма да се събудиш. И когато искате да направите нещо, турете точно времето. Ще направиш нещо. Казваш: Еди-къде си ще отида. Къде ще отидеш? – те питат. Казваш: Във Варна. Ти никога не можеш да кажеш дали ще отидеш до Варна. Не знаеш какво ще се случи. Но кажи така: Отивам до някъде. Но като отида, ще ви кажа. И за да бъдеш положителен, трябва да бъдеш едно с Бога, да не препятстваш на Неговата воля. Но ти имаш съвсем различни цели. Например да кажем, вие вярвате в Бога, за да се подобри вашето положение. Вие следвате Бога за някакви користни цели. Сега както хората вярват, всичко това има користолюбива цел. Не е безкористно. Ако аз изяждам кокошката от любов, то е от любов, но не към кокошката, а към себе си. Първо съм аз и после кокошката. А пък в истинската любов не е така. Някой път ето как може да се справи

човек. Отивам при кокошката, тя ми казва: Не ме изяждай. Скоро ще снеса едно яйце, изяж яйцето вместо мене. И тогаз аз отстъпвам и вместо кокошката изяждам яйцето. Отиваш при някое плодно дърво. И щом поискаш да отсечеш ябълката, тя казва: Не ме отсичай, аз през годината ще ти дам много плод да ядеш. – Остави това дърво, не го сечи!

Та в тази прочетена глава се казва, дал им всяка власт. Всички вие се влияете от лошите духове. Във вас има същества, които ви влияят. И цялото човечество се жертва. Всички насилия стават все от неразумни същества. Някои от тях са доста съобразителни. Аз забелязвам от ред години тук, че всякога на мен се е случвало във вторник вечер, в четвъртък вечер и събота вечер ще дойдат да ми направят някой скандал. Все ще се намери благовиден повод. Аз държа една статистика. Те идват и мислят, че са по-умни от мене. Аз ги разбирам. Те дойдат и направят пакостта, но те не знаят, че имам един капан. Те се качат по капана и мислят да изядат това, което е в него. Но щом влезнат в капана, той се затвори и ги пращам на работа. Дето има смет, да я изнесат. Да изнесат кофите с нечисти работи. Да изчистят. Втори път като дойдат, пак са умни. Турям друг капан. Първия капан го изменя. Друга форма му давам и друга храна турям вътре. Това не е баш така, вие не знаете как ги хващам. Ти хващаш огъня, но с дилаф. И ако речете с ръката си да го хванете, ръката ви ще изгори. Та казвам, като чухте това, във вас ще се яви мисълта: Ние не живеем добре. Какво подразбирате под тези думи? Аз поставям въпроса така, аз казвам така: Бог проявява живота в съвършен смисъл, но аз не съм изучил живота както трябва, за да се съобразявам с него. Отде произтича спорът между двама? Всички спорове на земята произтичат на физическото поле. Всичките причини са все материални. Един ден ще влезнем в духовния свят. И там ще дойде стълкновение. Сега стълкновенията са просто физически, та трябва да вземем добри мерки. Трябва да знаете, че щом се разстрои черният ви дроб, веднага ще имате едно неразположение в низшите чувства. За малко ще се дразните. Щом почне да се разстройва черният дроб за нищо и никакво, вземете мерки. Например дразните се, че нещо не е станало както искате. Отивате да отваряте една врата и тя не се отваря. И кипнете, и блъснете вратата. Тая врата казва: Който ме направи, не беше майстор. Не съм аз крива. Ако не се отварям, ме направете както трябва. – И ако на ключа туря малко масло и на тези стоялки, на които е окачена вратата, туря масло, вратата се отваря и не скърца.

Та често понамазвайте вашия ум. Как ще го намазвате? С маслото на Любовта. Има любовни масла. Аз като ходя да ви преглеждам, много малко любовни масла имате. Нямате любовни масла. После, има масло на Мъдростта. Има и масло на Истината. Ти не можеш да бъдеш

истинолюбив, ако не се намажеш с маслото на Истината. Ти не можеш да имаш знания, светлина, ако не се намажеш с маслото на Мъдростта. И не можеш да имаш Любов, ако не се намажеш с маслото на Любовта. Това не е фигуративно, това е реално. Ако вземеш хубаво ядене, ти ще имаш разположение, приятно ти е. Та трябва да вземеш хубаво ядене, за да може стомахът да слуша. И като му помагаш, той казва: Слушам, господарю, ти си доста умен, аз имам високо мнение за тебе. Но щом не го нахраниш добре, той казва: Аз си измених мнението за тебе. Ти си малко пооглупял. Знаеш ли, че ти скоро ще фалираш и нищо няма да остане от тебе? Чете ти нотации стомахът. Казвам му: Прав си. Скоро ще имаш хубава, здравословна храна, но и аз му служа на стомаха. Аз ще сдъвча храната добре и ще му служа по този начин. И той, като ме погледне, казва: Доста е поумнял моят господар.

Та сега всички да поумнеете. Приемайте здравословна храна. Сутрин като станеш, малко прясно масло, скоро бито от три дена, да не е от четири–пет дена. Да ви дам едно правило. Никога не яж една храна, която не обичаш. Щом не си разположен, не яж. Като седнеш на масата, яж с разположение. И то малко. И не си дояждай. И благодари на Бога, понеже храната слуша. В храната са скрити все живи души. И те се радват, когато ядем с любов. И тогаз туряме живот в себе си. И тогаз те ще ни дадат това, което Бог е вложил в тях. Една обмяна ще стане между тях и нас. Между онова, което те носят в себе си и онова, което ние носим, ще стане една обмяна. Двама пътници, като се срещнат, извадят си торбите и си дават един на друг. Единият има нещо в торбата и дава на другия, и обратното. И трима души като са, пак си раздават. И храната, каквото има в себе си, в торбата – ще даде. Но и ти ще трябва да извадиш торбата си, и ти ще дадеш. И ако ти не дадеш каквото имаш в торбата си, няма обмяна. И ще имаш лошо храносмилане и неразположение на стомаха. Храна, която е влязла в тебе без любов, ще причини разстройство в организма. А пък храна, влязла с любов, носи своето благословение. Така е и със Словото. Ако вие четете Библията с любов, ще имате резултат. Вие четете думите, тези думи са формата. И ако четете с любов, ще трябва да влезнете в онази реалност, която е съществувала. Например вие четете десета глава. Във вас тогаз като на кино да изникне цялата обстановка, в която Христос се е намирал. Да видите Христа и учениците Му и прочие. А сега четеш – няма никакви образи, а само черните букви. Четеш „Даде власт“, но каква власт – не знаеш. Ако си представиш, ще видиш в дадения случай всичките тези апостоли как са ходили, ще видиш как болните оздравяват, как мъртви възкресяват. А сега четеш и нищо не виждаш. И казваш: Дали е било това нещо или не? Вие ще се намерите в друго противоречие. Нали Христос беше на планината. Че тогаз имаше ученици с Христа. Като дойдоха учениците Му, докараха Му един беснуем. По-рано бяха се опитали

учениците Му да го излекуват сами, когато Го нямаше Учителят им. Народът беше много смел и те казаха на учениците Му: Понеже Го няма Учителят ви, вие сте Негови ученици, то направете го вие – излекувайте този беснуем! Те се мъчиха и не можаха. И Той, като дойде, уреди въпроса. И те питаха Христа: Защо ние не можахме да го изгоним? Той каза: Този род не излиза, освен с пост и молитва. Вие не знаете какво нещо е молитвата и постът. С пост вие ще добиете сила. Един човек, който не може да пости 40 дена, не е още силен, не е още господар на тялото си. Четиридесет дена ще прекараш спокоен живот и няма да се безпокоиш. И 80 дена можеш да живееш така. Този човек е силен. Икономично ще се храниш. Има доста мазнина в тялото, 40 дена ще постиш. И молитви трябва, да знаеш как да изговаряш думите. Всяка една дума е динамическа сила. И ако една дума я употребиш намясто, тя ще извърши много нещо. Онзи генерал, като каже „Напред войници!“, какво става? Хиляди войници се спускат напред. Но дойде един, който не разбира и казва: Напред, войници! Но войниците не тръгват. И като кажеш „Напред, войници!“ и никой войник не тръгва, тогаз не сте генерал. Като кажеш в живота така и не тръгнат войниците, да знаеш, че не сте генерал. А като кажеш така и тръгнат, тогаз имаш една реалност в себе си!

Има на английски една книга – отговор на един милион и петстотин хиляди молитви. Той е англичанин, но мисля, че е от германско произхождение и се казва Мюлер. Има си данни той. Той се е молил и е издържал повече от две хиляди деца в едно сиропиталище само с молитви. Като му трябвали пари, той се молел и парите идвали. Един ден се помолил, един англичанин му донесъл 250 английски лири. Той го пита: Имате ли нужда от пари? Онзи нищо не казва. Англичанинът му казва: Кажете и ще оставя парите. Но щом не му казва нищо, той си отива. И пак се връща и казва: Имате ли нужда? Аз съм на ваше разположение. Онзи му казва: Както вие искате. Ако обичате, оставете ги. Той пак си отива. И трети път се връща и казва: Оставям ги, каквото искате ги правете. Вие бихте казали: Я ги дайте! Не, вие не разбирате закона. Вие ще оставите онзи плод сам да капне. В Божествения свят се изисква едно велико самообладание, никаква алчност да няма. Не мислете, че само вие сте факторът. За да се изпълни една ваша мисъл, ако вие погледнете, ще видите, че има хиляди същества, които се намесват в процеса на вашата мисъл. Има безброй същества, които идат и съдействат, за да се постигне вашата мисъл. Това е закон!

Та всичко е възможно само при Любовта – значи, когато обичаме. Всичко е възможно при Мъдростта, когато имаме светлина. И всичко е възможно при Истината, когато сме свободни. Човек, който няма истината, няма свобода. Човек, който няма Любов, няма топлина. Животът в него не може

да се прояви. Правете сега малки опити и с тях да се самовъзпитате. Когато кипнеш, ти не можеш да задържиш парата. Нека да се набере пара. Цяла фабрика може да кара тя. С кипването може да карате цяла фабрика. Тая енергия да я изразходвате из пространството безполезно, това е грях. Ще те питат: Защо кипна? Каква фабрика караш? Защо изразходи тая енергия напразно? Вие може да мислите каквото искате, но парата да е свършила много работа. Ти можеш да живееш другояче в живота. Но тогаз ще останете разочаровани от живота. И ако не се самовладате, други ще ви владат. Това е закон! Ако сами не се самоуправлявате, други ще ви управляват. Това е неизбежно. Свобода е дадена. Тя се дава само на онези хора, които се самовладат. А пък робството е за всички онези, които не се владат. Неизбежно е това! И Адам беше оставен в Райската градина, той не се самовладаше – и излезе от Рая. Те изгубиха своята свобода. И сега, след толкова време, ние трябва да се самовладаме, за да придобием първата свобода. Каквото ви кажат хората, слушайте. Но като го изследваш и намериш, че е право, приеми го. Никой не може да ти го натрапи. И щом ти го натрапят, ще приличаш тогаз на заспалата баба в играта „сляпа баба“. Значи ще се оставиш да те вържат с дебели въжета. Но ако е дебело въжето, ти не можеш да го скъсаш. Аз съм виждал стари дядовци, вързани от децата. И въртят се около него и го усукват с конеца 200, 300 пъти и дядото остане така. И дядото казва: Я, дядо, отвържете ме. И детето отвързва и се смее. То е вързало и краката, и ръцете му.

Та днес ще започнете с това: Станете господари на вашата мисъл! Станете господари на вашето сърце! Станете господари и на вашата воля! И тогаз ще ви се даде всяка власт отгоре.

Отче наш

Прочетете от книгата „Двигатели на живота“ стр.45, 56, 67, 99. Като ги прочетете, ще разберете.

6,35 ч. с.

18. Утринно Неделно Слово, държано
на 12 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_02_12 Жената самарянка
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ЖЕНАТА САМАРЯНКА

Добрата молитва.

Бог е Любов.

Ще прочета част от 4-тата глава от Евангелието на Йоана до 30 стих.

Духът Божи.

Ще бъде предметът ми „Жената самарянка“. Една жена, която е имала 5 мъже и този, който имала не [ѝ] е бил мъж. Разговаря се за един философски въпрос: Как трябва да се покланят хората на Бога. Да приведем тази странна мисъл в сегашния свят, в 20 век. [Казано:] Как трябва да живеем ние като хора. В природата има[, тъй наречените,] цяла история за живота. Всичките същества, които са били създадени до сега, са живели. Човек е най-последното същество и той прави един опит да живее. Култура са имали минералите. Култура са имали растенията. Култура са имали рибите. Култура са имали птиците. Култура са имали млекопитаещите и сега култура имат и човеците. Онези, които не са запознати с органическото царство мислят, че животните са много глупави. Мислят, че и растенията са много глупави. Това е една самоизмама. В растенията има такава психология, такова дълбоко разбиране само, че те не го проявяват, те нямат туй чувство. Растенията са като ата. Те живеят като малките деца, нямат туй тщеславие, което възрастните имат да говорят за тях. Тщеславието не е лоша работа. Христос казва на едно място: „Търсете не от човеците, но от Бога. Търсете слава, която не изгасва, търсете огън, който не изгасва.“ Търсете светлина, която не изгасва. Търсете живот, който не изгасва. Търсете сила, която не изчезва. Търсете една мисъл, която не се изгубва. Казвам: Да преведем нещата. Светът, сам по себе си, е разумен. Тази неразумност произтича от един факт, че ние искаме сами да обгърнем, да схване света като цялост, да го разберем. Туй е невъзможно. Човек никога не може да разбере цялото, понеже цялото не се вмества в частите, а частта се вмества в цялото, следователно има едно различие между растенията. Растенията имат закон на признателност. Преди години един мой приятел, познат ми разправяше следната опитност, която той имал в Борисовата градина. След като се уморил, спира се пред едно дърво и си допира гърба на стеблото на едно ябълчно дърво. Подпира се и гледа, и както седял, и гледал дали има плодове, като че ли ябълката му казва: „Ти можеш ли да ми направиш една услуга.“ Той помислил, че ще иска да ѝ донесе вода, понеже било лятно време, суша. Чул в себе си един глас, който казал:

„Моля ти се, има нещо в дънера, забито в стеблото ми, направи ми услуга да ме освободиш от туй мъчение, което имам." И какво било неговото учудване, когато видял, че стеблото при дънера било увито с тел. Взема клещи, подвива телта и освобождава дървото. Някой ще каже, че това е илюзия. Що е илюзия? „Ил" на английски значи да употребиш нещо зле. „Ю" значи ти да употребиш. Илюзия значи нещо, което зле употребяваш. Като не разбираш нещо, то е илюзия. Следователно всичките неразбрани работи, какъвто и философски смисъл да са, те са илюзии, значи зле употребени.

Та казвам: Ние съвременните хора в 20 век трябва да имаме една просветена идея, понеже цялото битие съставя нещо цяло. Всеки един човек, той е цял един малък свят в себе си. Той има около 30 милиарда души, които образуват тялото му. Молекулите, атомите, които съставят тялото почти са безбройни. И в туй тяло, в човешкото тяло, приблизително, сега има апарат да се съобщава човек с всичките системи на вселената, с всички материални системи. И не само с тях, но да се съобщава с духовния свят, да се съобщава и с Божествения свят. Понеже хората са изгубили туй знание за съобщение, тях им се струва, че всяко нещо, с което те може да се съобщят, че то не съществува в света. И действително, всяко нещо, което не го виждаме, то не съществува, понеже нещата са реални само, ако нашето съзнание схваща тия предмети. Там дето съзнанието е будно, считаме, че нещата са реални. Има четири степени на съзнанието. Има подсъзнание, дето казват, че съзнанието не взема участие. Подсъзнанието обгръща целокупната природа и живота. Съзнанието обгръща органическата природа. Самосъзнанието обгръща човека. Свръхсъзнанието обгръща целия космос, висшите същества, които са над нас. Следователно когато някой човек каже: невъзможно е, разбираме, невъзможното за мравите е възможно за човека. Невъзможното за млекопитаещите е възможно за човека. Невъзможното за човека е възможно за онези същества, които са малко по-напред. Аз наричам напреднали същества тия, на които съзнанието е пробудено и разбират законите на природата. Цялата природа е създадена като училище, човек има право да се ползува и той ще се ползува дотолкоз, доколкото има знание. Четири неща трябва да го препоръчат: Той трябва да има силна воля, но воля благородна. Той трябва да има едно сърце, но чисто като кристал. Той трябва да има един ум, светъл като слънцето. Той трябва да има един дух, мощен като Бога и едно с Бога. Следователно при такива само условия човек може да използува онова, което е вложено вътре в природата. Ние трябва да разгледаме живота малко от друго гледище. Човек живее не за себе си. На първо място той трябва да живее за своя дом. Домът живее за обществото. Обществото – за народа. Народът – за човечеството и човечеството живее за кого? Някой ще каже: за Бога.

Думата Бог е неразбрана. Цялото човечество живее за Божествения свят. Съществува един свят, който е образ на всички други светове. Най-хубавият и най-красивият, от дето произтичат всичките сили в природата. Всичко туй, което съществува в тази видимата природа, излиза от там и всичките тия същества имат голяма обич към хората. За тях и най-малките същества, които живеят на земята, представят обект за размишление, за разсъждение. По някой път слизат на земята да си поиграят малко. Когато видят някоя малка буболечица, разглеждат я под микроскопа. Те вземат някой път и човека и го разглеждат със своя микроскоп, с всички негови желания и ги задоволяват. Като заминат тия същества, вие наричате това са щастливите часове на техния живот, нещо много щастливо им се случило. То е посещението на тия същества, които невидимо присъствали в дома.

Аз не се спирам върху неверието на хората. За мен е, когато някой човек не вярва, аз зная, че той е в тъмнина, а когато каже, че вярва, той е в светлина. Когато някой каже, че не вярва, разбирам – тъмнина има. Казвам: Има право. Когато ми казва, че вярва, има светлина и пак казвам: Прав е. И като вярва и като не вярва, е прав. Но аз обяснявам вярата, защото има светлина, а не вярва, защото има тъмнина. Когато някой каже: „Обичам.“ – разбирам, че има светлина. Когато каже: „Не обичам.“ – има тъмнина. Следователно мнозина от вас искате да обичате и казвате: „Не мога да обичам.“ Отмахни тъмнината и ще дойде любовта. Щом премахнеш светлината, ще изчезне от тебе, не че любовта ще изчезне. Както сега съществуват топовете. Като завъртиш ключа на някоя електрическа инсталация, веднага лампите светват. Като го завъртиш пак, угасват. Така и човек, според своите мисли, в себе си той запалва онази Божествена светлина. Божественият живот, като завъртиш ключа изчезва. Като влезеш в смъртта, ти пак ще живееш. Само че, животът ти в смъртта ще бъде вечно мъчение, а животът ти в любовта ще бъде вечно блаженство. По това се различават. Някой казва: „Да умра, да не живея.“ Като умреш, ще дойдеш в ада. Що е адът? Адът, това са най-лошите условия, при който някои хора се намират. За да излезеш от ада, трябва да завъртиш ключа. Този ключ на любовта, като завъртиш, ще влезеш, както сегашните хора влизат в някой асансьор. Ако идете в Америка има 40–50 етажа, като се качиш, завъртиш ключа и се качиш на асансьора, за няколко минути ще идеш. Другояче ако се качиш, по стълбите, ще ти се завие главата. Кои няма тази опитност да се е качвал по стълбите на някое високо здание.

Живот без любов, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека. Живот без знание, без мъдрост, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека и живот без истина, то е най-голямото робство, което може да сполети човека. Следователно вас ви се проповядва –

всичките хора трябва да имат една идея. Ние има да се борим с един голям неприятел в света. Най-големият неприятел, това е смъртта. Смъртта, това са ред същества, нисши, ненапреднали в умствено отношение, които използват хората. Хората, които днес умират, те ги колят, както вие колите кокошките. Тия същества образуваха войната в 1914 година. Близо 6 милиона станаха жертва. Това не е идеен живот на европейската култура. Шест милиона хора се пренесоха в жертва на войната. Измряха повече от 25 милиона хора. Сега, за в бъдеще, хората пак се тласкат към друга една война. Някой път вие питате:„Ще има ли война?“ Този път, по който хората вървят, с тия свои разбирания, война ще има. Не само временно да уредим своите интереси, но казвам: Ако хората приемат три принципа, война няма да има. Ако приемат любовта като основа, ако приемат мъдростта като основа, ако приемат истината като основа, тогава ако приемат за резултат живота, който излиза от любовта. Ако приемат знанието и светлината, като резултат на мъдростта, ако приемат свободата и простора на живота, която произтича от истината, тогава война няма да има, тогава Царството Божие ще дойде на земята. Сега казваме: този въпрос не е за нас. Ние не можем да караме човечеството, понеже в света съществува един абсолютен закон: Никой никого не може да насили. Не си правете илюзии, че може да насилите някой човек, да му наложите вашите възгледи, То е невъзможно, понеже Бог създаде света, никой не може да изнасили Бога. Ще бъде смешно, ако една частица, ако един орган, един малък човек, малък свят да застави Бога да ходи по неговия път, да измени своя път. Не. Не. В света, в края на краищата, всичките хора ще трябва да се съобразяват с Бога. Искат, не искат, един ден ще се съгласят с онази Божествена Мъдрост, която е неизбежна. В тази Мъдрост влиза нашето благо. В тази Мъдрост влиза животът, когото ние търсим. В тази Мъдрост влиза знанието, което ние искаме, в тази Мъдрост влиза свободата, която ние търсим Понеже животът сега, ако е вечен, то е страдание. Ще дойде смъртта, ще ви лиши от вашето тяло. Питам, как ще живеете? Сега не може само с любовта. Ако вие, тия трите добродетели: Любов, Мъдрост и Истина, ако не ги съедините в един свят, вие не можете да разберете какво нещо е Бог. Бога ще го разбереш чрез любовта, но чрез живота, който е излязъл от любовта. Бога ще го разбереш чрез мъдростта, но чрез знанието, което излиза от мъдростта. Мъдростта не знаем каква е. Тя е един принцип. Любовта, сама по себе си, не може да се определи. Любовта се разбира чрез живота. Истината сама по себе си е неразбрана. Казва някой: „Това е един факт.“ фактът е един резултат. За истината може да се спори, понеже тя е един вечен процес. Онази вечна сила, която освобождава не само хората, но освобождава цялата вселена. Във вселената съществува едно зло. От какво съществува това зло? Съвременният свят е механизиран. Звездите на небето са механизирани, не се организирани още. Всички се движат много хармонично, но този свят не е организиран.

Най-първо трябва да се организират тия, великите светове. Нашата земя не е организирана. Слънцето не е организирано. Всичките планети не са организирани. Далечните слънце не се организирани. Седи един велик план на същества, които имат един великолепен ум да организират тия слънца. Вие ще кажете: „Какво ни интересува нас?“ Трябва да ви интересува. Вие ще разсъждавате тъй: Ако ония клетки кажат: „Какво ни интересува нас човешката глава, ние да си ядем и пием.“Не, не. Стомахът трябва да изучава законите на ума, да бъде в съгласие с ума. Дипломатически отношения трябва да има. Да бъде много учтив и нежен към главата, ако не, ще се намери в трудно положение. Следователно организирането започва със стомаха. Това е физическият свят. Когато говорим за всички материални светове във вселената, разбираме ние човешкия стомах. Казвате: „Какво е състоянието на материалния свят?“ Такова, каквото е на твоя стомах. „Какво е състоянието на духовния свят?“ Такова каквото е състоянието на твоите дробове. Дробовете съставят духовния свят. Духовната страна са силите, които действат, динамичното, което действа във вселената да организира света, да минава от едно състояние в друго. А пък онова, което осмисля живота, то е вече любовта. То е главата. Човешката глава представя Божествения свят, бъдещето, към което се стремим. Тепърва трябва човешката глава да се измени. Вече имаме план, каква трябва да бъде човешката глава. Може да се определи, каква трябва да бъде големината на главата. Природата е определила, колко дълга трябва да бъде. Мерки имаме, какъв трябва да бъде Божественият човек. Сега като се измерва, има голяма дисхармония. Голяма дисхармония има в ръцете. В някои хора ръцете са много дълги. Защо са дълги? Те отговарят на един физиологичен закон. Тия хора били маймуни по гората. Като протягали ръцете си да късат плодове, ръцете се проточили. Като влезли между хората, мислят да бръкнат ту в някой джоб, там постоянно препращат кръв в ръцете си и следователно техните ръце са станали по-дълги. Това са научни данни, които изваждат учените хора, че в крадците ръцете са по-дълги. В убийците ръцете са по-къси и по-дебели. Това са научни работи. Туй, за което човек мисли, то се продължава. Тогава същият закон: Човек мисли – продължава се неговият нос. Като чувства, неговият нос се разширява. Законът може да се проучи, как са се образували ръцете, как са станали дълги. Защо на някои са валчести и т.н. Има си причини за това. То е един резултат, той да ви не спъва вас. Тази стомашната система, дихателната система и мозъчните системи. Мозъкът сформирал челото, дробовете са сформирали носа. Стомахът е сформирал устата. Тогава вие трябва да имате съвсем други понятия. Тия клетки, които живеят в стомаха не са толкова прости, те разбират химия. Като турите храната, те правят храносмилането, знаят как да постъпят, отделят сокове, изваждат. Ако се оставяше на човека, никога нямаше да може да се справи. Тези много учени клетки са.

Ще ви приведе един факт: Един учен човек дава един пример за нравите на паяците. Разправя за любовните работи на паяците. Дамите, паячки били толкоз взискателни, че като дойде онзи кавалер, искат най-учтиво да се обходи кавалерът – паяк. Ако този кавалер направи най-малката погрешка, тя се нахвърля и го разкъсва на парчета, Той наблюдавал това. Каква етикеция, какви покланяния! „Моето сърце говори, че ви обичам!“ Този учен човек наблюдавал. Аз съм правил опити някой път. Пускал съм в моята стая някой път големи паяци, най-големите паяци, които съществуват в България. Хване някоя муха, той тича, изпращам една мисъл, понеже зная езика на паяците. Казвам: „Пусни мухата, аз съм свидетел.“ Той заеме едно положение. Казвам: „Пусни мухата!“ Той я отпусне малко и после пак иска да я хване. Казвам: „Слушай, сега ще те изхвърля от стаята. Ако ме послушаш, главата ти няма да страда, но ако не ме послушаш, ще видиш.“ Тук има един закон. Поседи, поседи, започне да се движи и казва: „Този дявол до си върви.“ Тези неща, които аз говоря са проверени, пък имам и други примери да ви приведа. Че в природата има и още. По-нисшите животни разбират и много разбират. Те нямат тази интелигентност, която човек има, но дето разбират, разбират много добре въпросите. Седи един паяк на края на своята паяжина. Направил си паяжината и седи. Той седи, аз не му развалям паяжината, наблюдавам. По едно време хвана една мравя, но тази мравя направи някакви конвулсии. С тези конвулсии даде сигнал, че е хваната. На еди кое си място е хваната от паяка. Аз седя и наблюдавам, не взимам участие. Хвана той мравята и влезе в дупката. Не се мина и 5 минути и дойде една голяма мравя, започна да обикаля паяжината и да къса нишките една след друга. Скъса всичките нишки една след друга, влезе в дупката на паяка, след това излезе навън, задигнала мравята и се завърна. Това са мои наблюдения. Дали ще вярвате, това за мене е безразлично. Ако вярвате, добре. Ако допущате съмнението, ще проверите. Тези паяци съществуват вътре във вас, Паякът не е само вън, но вътре в човешката мисъл. Мрави има в човешките чувства. Всичките тия животни не са отвън. Ние тепърва има да се справим с всичките паяци, с всичките мухи, които са вътре. Няма животно в света, което да не съществува в човека и да не проявява своите качества. Ако някой път проявите някое качество, на което се учудвате, то се дължи на тия животни, понеже много от клетките са от рода на крокодилите, на тигрите, от рода на змиите. Та няма същество, което да съществува отвън и което да не живее в някоя клетка вътре. Туй е, целият животински свят е вътре. Вие ще кажете: „Как така? Как може, нали всичко съществува в Бога?“ Някои мислят, че това е унижение. Казват: „Тогава не е ли унижение, всички ние живеем в Бога? Всички същества, растения, животни, неорганическата материя и ние, всичките хора живеем в Бога. Не е ли едно унижение за него, от нашето гледище?“ Не, Бог си има едно

занимание в себе си. Той ни учи. Всички Негови синове ни учи. Той все ни преподава много умни уроци и всеки ден преподава на всичките ученици. Казвам: Радвайте се, че имате един много умен баща, който ви възпитава. Радвайте се, че имате един баща, който мисли заради вас. И при най-лошите условия, при които вие се намирате, когато всички може да престанат да мислят заради вас, Той все ще си мисли, че някои са Неговите възлюбени синове и ще каже: „Я дайте да го намерим." И като идете все ще заколи едно теле за вас.

Казвам: ако всичките хора се решат да живеят така. Сегашните хора искат да живеят самостоятелно. Своята самостоятелност вече сме изучили. Ние сме станали повече самостоятелни отколкото трябва. Някой казва, че е свободен. Всеки човек, който греши е свободен. „Аз съм слаб човек." Всеки човек, който греши е силен човек. Само силните грешат. Казвате: „Аз съм глупав човек." Само учените грешат. Какво ще греши глупавият? Ученият, той греши. Ще направи погрешки, ще ги заобиколи логически, ще вкара лъжата, по един логически начин Навсякъде най-видните проповедници, чрез логиката вливат лъжата и турят мантията на истината, мантията на любовта и мантията на знанието. Обаче, ние другояче гледаме. Когато влезе при нас един човек, ние му събличаме мантията на неговата любов да видим отвътре какво има, под мантията. Когато дойде един човек, той носи една мантия. Ще извадим мантията да видим естеството какво е, какво има в него Божествено, златен ли е, или не е златен. На човешкото сърце и там ще снемем мантията.

Казвам: Ние се намираме пред едно голямо изпитание в невидимия свят. Англичаните имат една дума, която казват: „Горе ръцете!" Когато ще оберат някого, казват: „Дигни си ръцете!" Защо разбойниците казват: „Горе ръцете!" а не казват „Долу ръцете!"? Защото, ако туриш всичкото оръжие долу, ще бръкнеш, а като кажеш: „Горе ръцете!", значи Божественото е горе, на Божествения свят се държа. Аз ще се държа за физическия свят. Казвам: ние сега намираме, че съществуват големи противоречия в света. Противоречията произтичат от онзи факт, че ние не използваме силите, които Бог ни е дал. Аз и друг път съм казвал, ако християнския свят, тия вярующи, тия стотици милиони християни, ако те имаха вяра в Христа, ако биха концентрирали своята мисъл, те биха преобразили целия свят. Вие не можете да си представите каква е съединителната нишка. Ако вие сте слаб, вашата слабост се дължи на разединението на вашия мозък. Във вашия мозък има цяла борба. Туй искате, онова искате. Много работи искате и влизате в конфликт със себе си. Ако влезете във вашия сърдечен живот, във вашия душевен живот и там сте в борба със себе си, всевъзможни желания имате, борба имате. Като влезете във физическото поле, пак сте в борба. Един човек, който е в

борба в ума си. един човек, който е в борба в душата си, един човек, който е в борба в тялото си, може ли да бъде силен човек? Не може да бъде. Единството трябва да се образува в ума. Всичко трябва да се тури в ред и порядък. Човек трябва да знае, че той е пратен да мисли. Знаете ли какво нещо е мисълта? Най-мощното нещо в света – то е човешката мисъл. По-мощно нещо от мисълта на човека не познавам на земята. И по-ценно от човешките желания, ако ги разберем, по-ценно на земята няма. По-сладко няма от човешките постъпки. Следователно всяка една хубава постъпка, то е най-сладкото нещо, което може да опиташ. Това са сладките плодове на дърветата. Ценността, това е съдържанието на този плод вътре. Ние сега всички искаме животът да бъде много добър. Прави сме да го искаме. Но де е нашето призвание? Да признаем, че онази велика мисъл, онази великата мисъл, във всичките хора, в умствения свят, е еднаква, ние не можем да го разделим. Не мислете, че вашият ум и умът на вашите братя е различен. Умът е единен. Вие може да мислите различно, но в ума на всичките хора има единство, само че, органите чрез които действа умът не са еднакво развити. По това хората се различават. Ако развиете човешкия мозък както трябва, във всичките хора ще се прояви туй Божествено начало. Сега всяка една религия в света, всяка една наука има за цел да създаде упражнения на човешкия мозък, да образува ония органи, чрез които ние можем да приемем Божественото Начало в нас, да станем силни и крепки в света.

Та казва Христос, че иде час, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога. Да се поклониш какво значи? Какво значи? Кланяне какво значи? Но в природата има клон, клон значи да си част. Ти не може да се покланяш, ако не си част, ако не участваш в цялото, ако не участваш в Божествения живот. Ако можеш да се присъединиш съзнателно към онова Божественото съзнание, тогава Божествената Мъдрост, Божествената Любов и Божествената Истина ще потекат и веднага ще се почувстваш свободен. Тогава Божественото тебе ще те обгърне и ти ще имаш тил зад себе си. Сега ти отхвърляш Бога от ума си, ти отхвърляш Бога от сърцето си, от тялото си, усещаш се като празна бъчва, която само вдига шум. Де ще намериш щастието? Ние търсим щастието там, дето не може да го намери никой. Та ви казвам, най-първо вие сте цял един свят. Потърсете онова Божественото начало. Вие го имате в себе си. Някои сте доста напреднали. 4-то отделение сте свършили и в прогимназията на духовния свят влизате. Тук сте свършили университет, но в духовния свят, 4 отделения сте свършили. И казвам: Тепърва трябва да се организирате. Материалният свят е организиран. Почти е дошъл до края на своето организиране. Сега остава да се организира звездното пространство, да се организират всички звезди, органически да се образува една връзка между живите същества. Например, между онези, които живеят на слънцето и нас

сега няма съобщение. Във вестниците новини няма. Във вестниците новини от месечината няма. Нашите учени хора мислят, че месечината е пуста. От тяхно гледище са прави, но в света няма пусти светове и в най-изоставените звезди все има живи същества, поне глупави. Хора не живеят, но по-хубаво живеят. Месечината не е една пуста планета. Тя е един свят много хубав за живеене. Хората на месечината не може да се карат, понеже имат 150 градуса студ. Как ще се карат при 150 градуса студ? Под думата „месечина“ ние разбираме религиозните разбирания на хората. Това е месечината. Самият живот е слънцето. Нашето разбиране за живота, това е една месечина, но животът се поддържа от слънцето, а се пречиства от луната. Луната има влияние върху живота само да го пречисти. В слънчевата система земята се е намирала в много благоприятно състояние на съществуване, вследствие на това Бог създаде луната и всичките нечистотии на земята се изчистват чрез месечината. Благодарете, че е така. Вие казвате, че тя нямала влияние. Тя има влияние. Има хора лунатици. Месечината оказва влияние върху религиозните вярвания на хората. Сега това ви го давам като факт. Върху фактите не може да се спори. Аз не искам да ви го доказвам това. Върху истината може да се разисква, но тъй както месечината съществува, тя има своя органическа функция вътре в слънчевата система и ако разбираме законите на месечината, ще знаем по-добре. Много болести може да се лекуват чрез лъчите на месечината. И тогава [между] месечината трябва да стане и нас да турите в среброто. Среброто е свързано с месечината. Следователно вие ако искате да се лекувате, може да турите във водата среброто и тогава да прекарате лъчите на месечината през среброто и така да се лекувате. Туй изисква знание. Вие може да направите опит, който няма никакъв резултат. Всяко нещо трябва да има свои условия. Идете в някоя лаборатория, ще видите някой химик като прави опити: знае, нагорещява елементите да ги съедини. Не е така лесна работа да правиш един опит. Един американски химик, който изнамерил едно взривно вещество, искал да покаже на студентите експлозивността му, но забелязал, че ще стане голяма експлозия и казал на студентите: „Бягайте вън!“ Всички заедно с него излизат и след 5 минути става взрива вътре. Една малка частица употребил, но взривът бил така ужасен, че всичко било разрушено. Често и ние, съвременните хора сме дошли до положението дето произвеждаме в себе си такива взривове. Много хора умират по единствената причина, че са произвели един взрив. Запалят малка частица, пукне се сърцето, взрив стане. Някой път стане взрив в дробовете. Някой път стане взрив в мозъка. Това са взривове. Затуй ви казвам: Човек трябва да има едно знание, Божествено знание, да бъде тих и спокоен, да се не вълнува. Да се вълнува, но трябва да има голямо самообладание, за да бъде здрав. Не може да имаш самообладание, ако нямаш любов. На всичките хора днес трябва да се проповядва любовта, като една сила, която трябва да се тури като възпитателен метод. Децата

как трябва да се възпитават? За в бъдеще младите поколения как трябва да се възпитабат?Тъй както се говори за любовта, това не е никаква любов. Виждаме от тази любов излизат най-лошите работи.

Казва Христос: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.“ Писанието казва: „Любовта е плод на духа.“ Ако служим по дух, любовта ще бъде основа. Жертвоприношението, което пренасяме на Бога ще бъде любов. Някои мислят, като се служи по дух, е без любов. Но любовта е плод на Божествения дух. Следователно, като служим в дух, ще имаме любов, която се ражда на Божественото дърво и ние като ядем от тия плодове, ще бъдем живи.

Казвам, сега практически вас какво ви спъва. Вие искате да знаете, какво религията е направила. Оставете философията, [това] са човешки работи. Можеш ли днес да влезеш в общение с Бога? Можеш ли днес да проявиш любовта? Може. Може ли днес да придобиете вечния живот? Може. Вие може да обиколите целия свят и ще знаете толкоз, колкото сега знаете. За да се образува диаманта трябва голямо налягане, 6–7–8–10 хиляди градуса, да се слеят пред въглена съвсем и тогава може да се направи един диамант. Казвам: Трябва любовта, този Божествен огън в човешката душа не само да гори, но трябва да се слее. Сливането аз го считам закон за пречистване. Ако човек може съвършено да се пречисти, мислите ли, че тогава в света ще се плашите? Вие се плашите, че в света не се обичате. Мислите ли, че ако Бог живее във вас, хората няма да ви обичат? Може ли хората да не обичат слънцето? Не може. Защото слънцето грее. Ако Бог живее във вас, вие ще бъдете обичани, както слънцето, понеже дето ходите от вас ще излиза Божественият живот. Новото в света кое е? Христос проповядва едно учение и всичките хора трябва да бъдат носители на този Божествен дух или да изявяват Божията любов, но не да доказваме. Сега няма нужда от доказателство в света. Истината седи в опита. Приложение трябва на принципите. [С] онова което знаете, [отивате] една стъпка напред. Човек като изучи стълбицата на музиката трябва ли да спре? След като изучи няколко песни, трябва ли да спре? Не. Има песни в музиката, които музикантите трябва да ги научат. Има песни в музиката, като изпееш една такава песен, тъй както трябва и хлябът ще дойде. Има песни, които като изпееш, ако си болен, веднага ще оздравееш. Има песни, които като изпееш, като не разбираш един предмет, веднага ще го разбереш. Ние сега искаме този свят да го поправим без песни, без мисъл. Искаме всичко да ни дойде наготово. Имаме механически схващания. Да дойде Христос от небето с ангелите си, да ни вземе, да ни облекат в бели дрехи, да ни турят венци на главите. Младата булка на която турят венец на главата, какво я ангажират. С венеца, който турят на главата казват: „Готова ли си да дадеш живот на умрелите?“ И много умрели ще дойдат да се преродят. Тя казва:

„Готова съм.“ И за туй турят скъсани цветя. Тя казва: „На всички цветя ще дам живот.“ От вас се изисква днес герои хора, на онази светлата, Божествената светла мисъл. След това днес изискват свети сърца, в които Божественото, Бог живее. Днес изисква света свобода, която да живее в човешкото тяло, [където човек ходи], да счита, усеща цялото тяло свободно, от него да излиза туй Божествено качество. Казвам: Няма кой нас да ни освободи. Едно време чакаха да ги освободи Русия. Турците ги владееха и Русия ги освободи. Сега чакат пак някой да ги освободи. Толкоз години и още не са освободени. Германците не са освободени, славяните, русите не са освободени, англичаните не са освободени, няма народ в света, който да е освободен. Всички се въоръжават, за да пазят своята свобода. Аз ги хваля, че се въоръжават. Но хората на новото учение трябва да въоръжат своя ум с най-дългобойните оръжия, да въоръжат своето сърце и да въоръжат своята воля. Не мислете, без въоръжение ще мине. Борците трябва да бъдат спретнати. На света трябва да се каже в какво седи благото. Всички тия народи, които живеят, искат свобода. Само, че те не знаят как да я добият. Всички се сдружават, мислят, искат да намерят начин, но не могат още. Техните трудности, мъчнотията, ето къде седи, аз ще ви приведа онзи пример, който съм ви привеждал. Два примера може да ви приведа: Един млад българин искал да научи един занаят. Разглеждал много занаяти и решил, че най-хубавият занаят е да прави гърнета. Този занаят му допаднал. Отива при един български майстор и казва: „Приемаш ли ме за ученик?“ Три години седял да прави грънци. Един ден казва на своя господар: „Ще бъдеш добър да ме произведеш калфа, искам да се оженя, да правя сам грънци.“ Казва му: „Много добре, синко.“ Отделил се, направил пещ според както неговия господар го научил, направил грънците, изпекъл ги в пещта, но след като извадил, всичките грънци се напукали. Отива при господаря си и му казва: „Защо ми се напукаха всичките грънци?“ – „Ела да служиш и ще ти кажа как да не се пукат грънците.“ Той мислил, че е голямо изкуство. Най-после напълнили грънците, опекли се и учителят като изваждал всяко гърне и духвал в него, за да не се пука. Извади друго, духне. Брей, казва, само за едно „ху“ три години трябваше да служа. Днес на днешните хора, на всичките им трябва само едно „ху“. Ако всички кажат „ху“, божественото мислене, тази любов, в туй гърне, в този порядък няма да се пука.

Казвам: Радвайте се на едно: бъдещето, което иде за човечеството е добро. Иде една епоха, която никога не е била. Светла епоха. Ще мине човечеството през известни мъчнотии, но след туй ще дойде туй, което те са очаквали – Царството Божие на земята. Всички тогава ще живеят радостни и весели, под своите маслинови плодни дървета. Никой няма да ви смущава. Сега понеже туй е близо, всички трябва да се заемем да се приготвим. По старите методи казвате да се разкаете. Не е въпрос за

разкаяние, не е въпрос и за жертва. Да се жертваме, това са го правили хората. Сега е въпрос да възкресим мъртвите от гробовете. Мъртвите хора трябва да оживеят. Сега Апостол Павел казва: „Че ако раздам целия си имот и ако пожертвам тялото си без любов, нищо не съм направил.“ Сега законът иска всяко дело, всяка постъпка, всяка една мисъл, която минава през нашия мозък, трябва да бъде плод на любовта. Всяко едно чувство, което минава през нашето сърце, трябва да бъде плод на любовта. Всяка една постъпка, която минава през нашето тяло, трябва да бъде плод на любовта. Тогава всички ние ще имаме благословението на Бога, който ни благославя. Всички да работим заради Него и бъдещето е на човечеството и всички един ден – не един ден, но сега ще бъде. Когато дойдат страданията да не ви е страх.

Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.

Тайна молитва.

Седемнайста неделна беседа,
държана от Учителя на
12 февруари 1939 г., 10 ч. пр.обяд.
София – Изгрев

1939_02_15 Правилни схващания и правилен живот
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

ПРАВИЛНИ СХВАЩАНИЯ И ПРАВИЛЕН ЖИВОТ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш

„Всичко в живота е постижимо“

Размишление

Песента „Иде, иде“

Ще се спра върху правилните схващания, правилния живот. Човек може да знае много работи и да не знае как да ги съпостави. Теоретически вие може да разбирате много, но ако в дадения случай ви кажа вземете „сол“, то за да вземете „сол“, трябва да имате една основа. Може да е изкуствена основата, може да я взема из самата природа. Ние трябва да вземем една основа, която произтича из природата, както съществува в природата. Някой [път], вие имате неразположение и не знаете причината. Неразположени сте. Каква е разликата между разположението и неразположението? Когато си неразположен, лицето се стеснява, а пък когато си разположен, лицето се разширява. Когато си разположен, устата ти е отворена, когато си неразположен, устата ти е свита. Когато си разположен, очите ти са отворени, а пък когато си неразположен, очите ти са затворени. Какво ще разберете? Те са тънки работи. Неразположението у човека произтича от три неща. Може причината да е умствена, да се дължи на човешката мисъл, а пък може да се дължи на човешкото сърце, на човешките чувства. При старата терминология, на сетивата казваха: „Човек има 5 чувства“, а пък сега казват 5 сетива. Сетивата – това е физическият свят. Неразположението може да произтича и от физическата причина. Едно неразположение може да се дължи на храната, може да се дължи на въздуха, който си дишал и може да се дължи на човешката мисъл. Чел си някоя книга и веднага имаш неразположение. Чел си някой роман, там авторът така съпоставя героя и героинята, че си разтъжен, взел си участие. Умира героят, притрепват го, и разправяш за романа, защо героинята и героят пострадали. А пък ти не искаш това. А авторът ги накарал да пострадат. Чудно, кои са причините, че героят и героинята умират. И в живота вие имате това. Някой път, вие страдате и се чудите защо именно страдате. Представете си, че животът е един такъв роман. Роман написан. Или такава драма написана, че за да бъде нещо драматично или трагично, трябва да има един такъв елемент. Може ли да има трагедия без смърт? Непременно, за да направиш нещо трагично, трябва да умре някой. А пък за да има драма, трябва да има голям скандал.

А пък, за да има комедия, трябва да има нещо смешно. Та казвам, комедията е физическият живот, драмата е духовният живот, а пък трагедията е Божественият живот на човека. Трагедията е нещо неразбрано. И драмата е неразбрана. И комедията е неразбрана. Например някой човек е толкова чистосърдечен, че вярва във всичко. Дойде някое дете и си намаже със слюнка детето очите и този човек вярва на детето и изважда и му дава пари и мисли, че това дете страда, а пък то си наплюнчило очите. То не знае още как да плаче. Това дете плаче на физическото поле и е направило една комедия. И онзи, умният човек след това се увлича и разправя: „Много страда това дете." Той си мисли, че страда. А пък детето, като отиде между другите другарчета, казва: „Аз го поизлъгах малко, намазах си очите с плюнка. Той е доста добър човек, та и на плюнките да вярва." Добре. Ти можеш веднъж да направиш така. Има добри хора, на които очите са отворени и ако намажеш очите си с плюнка 2–3 пъти, ще може да мине, но ако намажеш 10 пъти, няма да върви тази работа. Трябва да дойдете до реалните работи. Има нещо реално в света. Реалното е разумно в пълния смисъл.

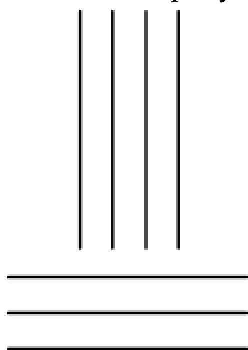

Представете си, че имате 4 успоредни линии, отвесни, а пък тук имаме 3 успоредни линии, хоризонтални. Онези, които не разбират законите, ще кажат: „Това са три линии." В тези три линии имаме граници. Имаме представление на три свята, които се отличават с веществото си и със съществата, които живеят там. Ако вие влезете в един свят на растенията, те се отличават. По какво се отличават? Има известни черти, по които се отличават. Ако влезете между животните и те се отличават. И хората се отличават. Млекопитающите ходят на четири крака, а човек на два крака – изправен. Животните вървят хоризонтално. Кои са причините, те [да] ходят хоризонтално? – Натоварени са много. Всякога, когато човек е натоварен с много голям товар, той винаги се навежда надолу. Тези, които са в хоризонтално положение, те са натоварени много, те така пазят равновесие. Рибите плават хоризонтално. Млекопитающите ходят хоризонтално. Тогаз ходенето е по-устойчиво. Човек е излязъл, отделил се е от влиянието на земята. Засега човек върви с двата крака на земята, а пък главата му, другият център, е извън земята. Когато ние губим своето равновесие, когато губим равновесието на своя ум, имаме умствени страдания. Когато губим равновесието на своите чувства, на своя сърдечен

живот, имаме чувствени страдания, а пък когато губим равновесието на своето движение във физическия свят, ние имаме физически страдания. Щом страдаш на физическото поле, ти трябва да паднеш някъде, ще си удариш главата или краката, или каквато и да е друга част. Тогаз, страданието е на физическото поле. Добре. Но имате такива страдания, които произтичат от друго – от яденето. Ял си и долу в стомаха е причината. Ако е физическо страданието, трябва да премахнеш физическите причини. Храната, която употребяваш, трябва да бъде чиста. И от тази чиста храна зависи, какво ще бъде състоянието ти. Ако се храниш с хубава храна, тялото ти ще бъде построено от здрав материал. А пък ако не е от здрав материал, ще стават разни окисления в тялото ни. Ще има недоимък, ще има един вътрешен бунт. На физическото поле клетките ако не ги храниш както трябва, те въстават и вдигат революция, почват да не са доволни от господаря си; и веднага почувствуваш болка под пъпа си и ще заболеят краката ти, колената, пръстите, крайните части. Това показва, че на физическото поле си нарушил някой закон. Или може причината да е в твоите чувства, причината може да е в дишането. Много страдания произтичат от неправилно дишане. Кое е правилното дишане? В правилното дишане трябва да има кръв. (Виж фиг. 1) (липсва в оригинала) Някой път дишането да е като начупена линия (Виж фиг. 2 и 3) (липсва в оригинала) Когато човек почне да диша бързо и плитко, този човек скоро ще изхвръкне. Като дишаш да не се чува дишането ти. Трябва да се учиш пластично да дишаш. Трябва да има хармония между чувствата. Щом няма хармония между чувствата на човека, то и дишането става неправилно. Сега дишането е външна страна; чрез него могат да се поправят известни чувства. Човек не може да бъде в света силен, ако неговите чувства не са в хармония. Ако най-малките работи те обезпокояват, не може да пазиш равновесие. Както на физическото поле падаш и се нараняваш, така и вашето сърце може да падне и да се нарани. Човек трябва да бъде брониран. Кое може да бронира човека? Знанието, мъдростта е, което може да бронира човека. Някой казва: „Ти си един маниак." – Ти ще се докачиш. Какво лошо има в думата „маниак". „Ман" значи човек. „Як" значи як човек, който разбира интересите си. Значи на човека, който разбира добре интересите си, казват „маниак". Че де е лошото в това човек да разбира интересите си? Казват: „Ти си як човек." Где му е лошото? Ти влагаш в една дума съдържание, което тя, според устройството си, го няма. Според елементите, които думата съдържа, тази дума не съдържа това, лошото, което мислиш. Вие казвате: „Това е фантазия." Какво значи фантазия? Фантазия значи, дето един човек се движи в широко поле. И всичко е възможно. В умствения свят всичко е възможно. Но, като напуснеш умствения свят и дойдеш на физическото поле, всичко не е възможно. Във въздуха можеш да плаваш, да се движиш без да градиш пътища, но на физическото поле трябва да градиш пътища.

Във въздуха пътищата са направени, а пък на физическото поле ти трябва да правиш пътища. Вие, някой път, смесвате двата свята. Вие, като дойдете на земята, смятате, че пътищата са отворени. Но вие сами трябва да оправите своя път. Щом сте на физическото поле, законът е друг. Ти, на физическото поле, не можеш да отвориш сърцето на бакалина и да му кажеш: „Господ каза да ми дадеш това и това." – Той не разбира това. Ще извадиш от джеба си парите и тогава ще му кажеш, какво искаш да ти даде. И той ще каже: „Познавам този образ." – И ще погледне с голямо почитание монетата и ще каже: „Вярвам в този Господ!" – И в замяна ще ти даде нещо. Вие седите и казвате: „Да се живее най-идеалното, един идеален живот." Какво разбирате вие под идеален живот? Слушайте, напуснете всички ваши глупави вярвания, които досега сте имали и когато ви говоря, слушайте ме. Глупави работи не искам да слушам. Така, както живеете, е първокласна глупост. И така, както живеете, не само на небето, но никъде няма да отидете. С това, което го правите, за 10 хиляди години няма да бъдете на небето. В небето, когато накажат някого, приятно им е, защото се радват, че ще изправят една погрешка. А пък тук вие търсите права. Какви права търсите? Правата ви са дадени. Трябва да изпълните Волята Божия! Вие сте пратени да учите. Дали ще се научите за мене е все едно, понеже аз няма да страдам, вие ще страдате. Ако не се учите, вие ще страдате, а пък ако се учите добре, вие ще благувате. Ако аз преподавам добре, то е приятно, то страданията ще се върнат. Всяка дума, която кажете, тя ще се върне при вас, добра или лоша. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза из вашия ум, ще се върне при вас. Та мислете добре. Вие казвате: „Еди-кой си човек е лош." Че отгде го знаете, че е лош? Вие казвате, че е лош. Добре. Но как ще примирите това с казаното в Писанието: „Всичко в Бога живее." – Ако той е лош, тогава какво е заключението? Макар и да е лош, вие кажете: „Добър е човекът", за да се върне тази дума на вас, та поне вие да не страдате. Вие казвате: „Аз не искам да кажа това. То не е право." – Че другото право ли е? Вземете друго: Един човек е добър за едного, а пък не е за другиго. В какво седи това? Той имал да дава на двама души. На единия си изплатил дълга, а на другия не. Тогаз първият казва за него, че е честен човек. А пък другият казва, че не е честен. Де е кривото? Как трябва да се постъпи в дадения случай? Сега практически. Вие отидете някъде и се оплаквате, че страдате. Това е на физическото поле. Вие се оплаквате, че майка ви е умряла, че баща ви умрял и вие ще апелирате на човешките чувства. Мнозина пък не обичат да разправят. Кое е по-хубаво? Да разправяш ли или да не разправяш? Да ядеш или да не ядеш, да мислиш или да не мислиш? Кое е правото? При яденето, ако много ядеш, е лошо. И ако много малко ядеш, пак е лошо. Трябва да ядеш умерено. А пък, кое е умереното ядене? Да обичаш една храна, то е умереното ядене. Щом преяждаш, ти не си оценил храната. Щом не ядеш, пак не си я оценил. Ако вземеш колкото ти е потребно, то е

обич към храната. Защото в природата малките неща се благославят. Защото от едно жито, някой път, израстват 10, 15 клончета. И всеки един клон дава по един клас. Значи едно житно зърно може да даде [10] класа и всеки клас по 40 зърна. Ако едно житно зърно братяса може да даде 400–800 и даже и хиляда зрънца. Зависи.

Та казвам: Малкото в човека може да се благослови, ако човек постъпи съобразно с това, което Бог е вложил в него.

Сега Божественото, как ще го познаем в себе си. Единственото, което се цени в човека, то е Божественото, което е в него. Божественото съществува и се проявява във физическия свят не всякога. То се проявява и в мислите и в чувствата. То е центърът, около който се групират те. В умствения свят мислите се групират около Божественото. В духовния свят чувствата се групират около Божественото. И във физическия свят нещата пак се групират около Божественото. Това, което гради в тялото ни, то е Божественото. Това, което групира чувствата ни и съставлява радост и веселие, то е Божественото. Докато работим за Божественото, ние сме радостни, а пък щом започнем да работим за себе си, почваме да се нервираме, идва нашето неразположение. Ние се отдалечаваме от центъра на топлината, и ако се отдалечим много, то човек може да се смрази. И думата „смразяване“ има два смисъла. Казвате: „Той смразил двама души“, т.е. направил двама души да се карат. Или казват: „Замръзнал е някой човек, смразил се е.“ Ако вие смразявате нещата в себе си, какво добивате? Какво значи „смразяване“? – Съединение на думите „с“ и „мраз“. И става „смразяване“. Какъв метод е употребил, за да скара двама души? Я ми кажете, как смразявате вие? Например някой ви пратил да смразите двама души. Как ще ги смразите? В това сте майстори. Сега да кажем, че трябва да примирите двама. Как ще ги примирите? Дошло е време, когато ние трябва да се занимаваме с греха, като с нещо обективно, да знаем как да го пипаме. Ние трябва да изучаваме греха. Грехът е един неорганизиран живот. Ще имаме особени щипци, с които ще го хващаме, ще го наблюдаваме и ще изучаваме живота му, начинът, по който той действува. Грехът е един особен живот в човека. Ти ставаш крайно користолюбив и за малките работи. Например някой отива да купува нещо при един търговец. Някой път, всичкия спор е за 50 стотинки или за един лев работа. И ще развалят работата за 1 милион. По български е така. А пък в странство са турени цени определени – префикс. Ти казваш: „По-долу не може ли?“ – Не може. В един английски магазин е префикс. А в България казват: „Префикс е турено“, но ти си турил висока цена. Някой път онзи е турил 3 пъти по-висока цена. Ти мислиш, че си го надхитрил. Онзи турил цена хиляда лева за нещо, което струва 500 лева. И купувачът пита: „По-долу не може ли?“ – „Може, хайде ще отстъпя 100 лева.“ Ако

купувачът купи предмет за 1000 лева, то продавачът го е излъгал за 500 лева. Разбирам да печели, но на 500 лева да печели една малка сума. Но да печели на 500 лева още 500, тогава той вече има двойна лихва. Търговците си имат особен закон. Те казват, че плащат данъци, наем и пр. и така се оправдават. Някой път гледам файтонджиите се оправдават така, скъпо вземат, понеже ечемикът е скъп. Преди години ечемикът е бил скъп и таксата за файтона е била скъпа, а пък сега ечемикът е бил евтин и пак е скъпа таксата. Пак е на същата цена. Той казва: „Ечемикът е скъп.“ Казват му: „Това беше преди 4–5 години, а сега е двойно по-евтин ечемикът.“ Та и вие имате сега подобни понятия. Вие сте казвали по-рано, че ечемикът е скъп. А сега, когато той не е скъп, пак казвате: „Скъп е ечемикът.“ Така не се разсъждава.

Всички сте отговорни, как изразходвате Божествените сили. Ти си длъжен. Като дишаш, ти имаш от невидимия свят определено количество въздух, който можеш да го приемеш максимално. И минимално, пак е определено най-малкото, което можеш да възприемеш. Това е нормата: минималното и максималното дишане. Ако дишаш в границите на максималното и минималното дишане, ще бъдеш здрав. Но ако слезеш под нормата или се качиш над нормата, ще се повредиш! По средата има една норма, нормата ще дишаш. И когато ти дишаш, трябва да имаш обич. Да благодариш на Бога, че можеш да дишаш. И всякога с издишването навън, всяка една минута, а ако не можеш всяка една минута, то поне всеки един час, да ти дойде на ума да кажеш някоя хубава дума. Като изпратиш този въздух навън, ти трябва да кажеш една добра дума. И от казването на тази дума ще зависи резултатът. Ще видиш в какво седи различието. Ти седиш, дишаш и казваш: „Не си струва този живот. Хората не живеят добре.“ Ти, като кажеш: „Това не струва, онова не струва“, после, като повтаряш, че този ти казал нещо, онзи ти казал, ти разваляш своето дишане. Че някой пял криво, ако ти го подражаваш как е направил погрешката, какво се ползуваш? Някой не взел „фа“ както трябва. Това ти го казва един твой познат. Ти го питаш: „Как го взе?“ И онзи почне да го подражава. Как се взема погрешно „фа“? По какво се отличава „фа“? Коя е основната черта на „фа“? „Фа“ може ли да го понижите? Може да се повиши, но не може да се понижи. Ако вземеш придобитото, в дадения случай „фа“ е придобито, то е дадено от Бога. Това, даденото, никой не може да ти го вземе. Божественото, което ти е дадено, в дадения случай, никой не може да ти го вземе.

Христос казва така: „Отец ми е най-голям.“ И това, което Бог ти го е дал, никой не може да ти го вземе. Щом Бог е най-силен, най-голям, то това, което Той ти е дал, никой не може да ти го вземе. И следователно, ако нещо ти се вземе, то не е Божествено. Значи, има някой по-силен, който ти

го е взел. Онзи, който взема, не е по-силен от Онзи, Който ти го е дал! Това, което не може да се вземе е дадено от Онзи, Който е по-силен от всичко друго. Следователно, ако нещо ти се взема, то или ти си слаб, или онзи, който ти го е дал е, слаб.

Ти казваш: „Защо Господ позволил тези работи?“ Заблуждението седи в друго място. Защо вие приехте едно заблуждение в Името на Бога? Вие сте приели едно заблуждение, за което искате Господ да се застъпи. Той никога не се застъпва за заблуждения. Той всякога ще се застъпи за нещо, което Той ви е дал! За живота, който ви е дал, ще се застъпи всякога! Но за онова, което сте взели уж в Негово Име, Той никога няма да се застъпи! Например вие отивате в света да се прославите и да ви почитат хората. Това не интересува Господа. Вие търсите своята слава. Но ако отидете да работите за Неговото Име, тогаз Той ще се застъпи за вас, и онзи, който би искал да ви направи нещо, няма да направи нищо. Значи, ако Бог се застъпва за вас, вие работите за Него. И писанието казва: „Бог поругаем не бива!“ Сега не искам да схванете частично. Аз, като говоря, вие можете да кажете: „Ние ли сме най-лошите хора?“ – Така не се разсъждава. Не че сте лоши хора, но не трябва да постъпвате зле. И добрият човек може да постъпва зле. Певецът, щом не вземе правилно тона, той постъпва зле. Може това да е съзнателно или несъзнателно, причината може да е в храната. Ял е нечиста храна, която е мъчно смилаема. Може да произтича от неправилни чувства или от неправилни мисли. Един тон някой не може да го вземе правилно, когато има стълкновение в мисълта, когато има стълкновение в чувствата. Когато има някоя дисхармония между дробовете и стомаха, имаш болка. Когато имаш болка в корема си, ще можеш ли да вземеш „фа“? – Не. Кога се взема „фа“? Ти мислиш, за да придобиеш Истината. Как се придобива Истината? – Чрез „фа“. „Фа“винаги взема и никога не дава! За да му бъдеш приятел, трябва да му дадеш. Щом вземеш от него, „фа“ не е разположен. „Фа“ е всякога разположен към всички онези, които му дават. За онзи, който взема от него, той казва: „Той обича да взема, а не обича да дава.“ Как ще разберете сега? Питам сега: Когато ученикът слуша и учителят преподава, какъв тон ще турите? Когато ученикът слуша, какъв е тонът на слушането? Може да слушате по два начина: или с тона „фа“, или с тона „си“. Когато слушаш с тона „фа“, ти ще придобиеш нещо. А пък когато слушаш с тонът „си“, ти ще дадеш нещо. Два полутона трябва да се съберат на едно място. Единият е положителен, а пък другият отрицателен. Положителният полутон дава, а пък отрицателният полутон взема. Всякога, щом искате, да вземате „фа“, това, което взема, е отрицателно. „Фа“ е женски елемент. Най-добре знаят да вземат жените. То е един женски елемент. Една жена я тури в една къща и ще видиш, че всичко ще събере. След няколко години ще има там и столове, и кревати, и паници, и тенджери, и котли, и юргани, и обуща –

напълнена къща. И ще се чудиш как са придобити тези работи. Тя постоянно събира, събира. Не е лошо това. Казват така: „Мъжът колкото и да внася и жената с игла да изнася, домът пропада.“ Значи мъжът е, който внася, а пък жената прибира. Но тъй, като внася, изнася, изнася навън от себе си, затова мъжът е „си“, а жената е „фа“.

В тая, обикновената гама от „ми“ се отива във „фа“. От „фа“ се отива към „сол“. И животът се разцъфтява. Мъжът отива към „си“ и се връща. „Си“-то ще даде нещо. Казвам, ще вземете този човек, за когото аз говоря. Човек едновременно е мъж и жена. Дясната страна е мъж, лявата страна е женска. Жената е отляво, мъжът е отдясно. Едното око е женско, другото е мъжко. Едно от ухото е мъжко, другото е женско. Тъй щото, тия двата елемента ги съдържа. Не зная как разбирате женския елемент. Под жена какво разбирате? Жена значи същество, което живее. Живот значи. Човек е мъжът, който мисли. Следователно, туй което живее, е долу в дробовете. А туй, което мисли, е горе в главата. Сега вие ще турите на жената едно понятие, че жената е изваяно същество. Жена е туй, което носи живот в себе си. Щом има в тебе жена, тогава живот имате. Щом има мъж, мисъл има. Щом в тебе умре жената, умира животът. Като умре в тебе мъжът, умира мисълта. Ако мъжът у тебе умре, преставаш ти да мислиш най-голямото нещастие. Щом умре в тебе мисълта, ще дойде най-голямото нещастие. Щом умре животът, най-голямо нещастие ще дойде. Ти не трябва да губиш женския елемент. Жената, това е Живот Вечен. Освен обикновената жена, който се занимава, ти трябва да намериш това същество, което носи Вечния Живот, което е тъй осведомено със законите, по които животът върви. Следователно, в тази форма, когато Бог създаде жената, той е един свят, да изучим законите, по които животът иде в света. Този живот как да го използуваме? Под думата „жена“трябва да разбираме законите, по които животът се вселява в нас. Това е „жена“. Под думата „мъж“ трябва да разбираме онзи живот, по който мисълта иде. Мисълта и животът са тясно свързани. Живот без мисъл не може да има. И мисъл без живот и той не може да се прояви. Тогава идваме на физическия свят – реализирането. Когато съществува едно реализиране между живота и мисълта, те се хармонизират, тогава се явява резултатът на физическия живот. Физическият живот означава една хармония, която съществува между мисълта и чувствата на човека, между мисловния свят на разумното начало и живота. В проявлението на тази мисъл, тогава се явява физическият живот. Следователно, здравото физическо тяло не е нищо друго, освен един израз на човешката мисъл. Аз вземам човека в онази, първична форма, дето казва: „Бог създаде човека по образ и Подобие свое.“ Аз считам, по мисъл и по живот, Бог създаде човека подобен на Себе си. Човек притежава Божествения живот в себе си и Божествената мисъл. Стремете се да поддържате Божественото Начало във вашия ум. Стремете

се да поддържате Божественото Начало във вашите чувства. Под думата „душа“ аз разбирам жената. Той е вечният елемент. Под думата „дух“ аз разбирам мъжа, мисловния свят. Това са две начала. Като дойдем до ума и до сърцето, то е пак същият закон. Мисълта, то е Божественото Начало. Сърцето, то е Божественото Начало на живота. Следователно, понеже има някои елементи, които са влязли в сърцето, което трябва да пречистим, да филтрираме, сега ние сме ангажирани с пречистването на нашето сърце. Вие седите и не сте доволни от себе си. Защо сте недоволни? От себе си сте недоволни, че не сте такива, каквито трябва. Недоволни сте от себе си, че не сте такива, каквито вие искате. Каква трябва да бъде средата? При тази среда, при тия хора, вие сте недоволни. Вие мислите, че хората не са такива, каквито вие мислите. Но и те мислят, че вие не сте такъв, какъвто те искат. Тогава, какви трябва да бъдете? И едните са прави и другите са прави. За да бъдем такива, Божественото Начало в нашата мисъл трябва да бъде център на всички наши мисли. Божесвеното Начало в нашата душа трябва да бъде център и всички наши чувства, трябва да се движат около този Божествен център. И в тялото ни, ние трябва да имаме всичките удове, пак да са централизирани. Всяко движение, което правиш, да е приятно. Като подвижиш ръката си, някой път чувствуваш болка. Но, като направиш известно движение, да ти е приятно. Значи, всичките неща са концентрирани около Божественото. Защото във всичките светове на Божественото движение има хармония. В Божествения свят абсолютно няма никакво разногласие. Разногласие съществува в нашия свят, в нашите разбирания. Та, най-първо ще съзнавате себе си, ще се примирите, ще искате вашият свят на земята да бъде такъв, какъвто е Божественият. Ако вие вярвате така, туй Божественото Начало [е] във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. И вие оставяте, понякой път, Бог да работи у вас, но вие да Му диктувате, както вие разбирате. Не Го оставяте Той по своето разбиране, както е създал света, тъй да започне да работи.

Тази работа е малко трудна. Гледал съм жените тъкат лито, тъкат димитно Тъкат с 5 нищелки. С 5 нищелки донякъде е мисълта. С 4 нищелки е сърцето, с две нищелки е физическият свят. Сега разбира се, с два крака лесно се тъче. Лито е това. Динамичното е двойно, 4 стъпала имате. Там има известни закони. На 4 тона да свирите. А с 5 нищелки е с 5 кросна, работата е усложнена. Работите, дето стават сложни, те са в Божествения свят. Когато слизаме във физическия свят, те се опростяват. Искаме да имаме приятно чувство, като ядем. Но този процес за яденето не е само външен. Гледам яденето, как е сготвено, но авторитет е стомахът. Стомахът, като приеме храната, в края на краищата, той се произнася дали храната е приятна или не. Ако дойдеш до езика, казва: „Вкусно е.“ Но щом дойде до стомаха, казва, че храната не е хубава. Каквото и да е казал езикът, каквото са казали очите, стомахът казва: „Тази храна не е здравословна.“ Затуй

всяко нещо, което произвежда дисхармония в живота, дали е във физическото поле, дали е във вашите чувства, дали е във вашия умствен свят, вие го коригирайте. Да коригираш. Да допуснем, че вие сте богати. Аз взема[м] един човек, който е богат. Вие искате добре да се храните. Имате един невежа слуга. Вие ще изпратите или сам ще идете да вземете. Идете на пазаря. Само някои продукти може да вземете. Давате наставления на вашия слуга, той да разбира. Не изпращайте вашия слуга да избира храната. Ние страдаме от хлебари, които не знаят как да правят хляба, от гостилничари, които не знаят как да готвят. Казвам, умните хора сами трябва да си готвят. Умните хора сами трябва да ядат, умните хора сами трябва да мислят. Сам трябва да мислиш, сам трябва да чувствуваш и сам трябва да ядеш. След като си мислил добре, след като си чувствувал добре, след като си ял добре, ти вече може да бъдеш полезен на своите ближни, в тебе има нещо, което може да дадеш на другите. След като си мислил, че нищо не си спечелил, след като си чувствувал и нищо не си спечелил, след като си ял и нищо не си спечелил, какво ще дадеш от себе си? Защото, за да бъдеш добър към другите хора, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако никога не дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако не вземеш нищо от никого. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да даваш и как да вземаш. Да допуснем, че имате един приятел, който иска да ви даде подарък. Вие сте влезли в стълкновение. Може да ти даде нещо много малко, но го вземеш и твоят приятел е доволен, и ти си доволен. Ако ти искаш да дадеш някому нещо от тебе, а той не го иска, тогава не може да се образува връзка. На един човек може да му дадеш една хубава мисъл, но да я дадеш навреме. Навреме давайте. Искаш в духовния свят едно чувство да дадеш, навреме ще дадеш. Когато той няма нужда от твоето чувство, какво ще му даваш? Този човек паднал някъде на пътя, изкълчил си крака, ти тогава ще идеш да покажеш, че имаш чувство. Когато този човек е здрав, няма какво да показваш твоите чувства към него. Туй са крайности за изяснение. Но, някой път, трябва да оценяваш на един човек това, което той има. Да ви приведа един пример. Идват при мене, казват, че един господин ме препоръчал, изпратил две млади момичета при мене, много интелигентни и много красиви. Той мисли, че тия момичета са много красиви. Първото впечатление като ги погледнах, едното момиче около 20 години, не ми се видя много красиво. Питам се къде видял красотата. Другото малко красиво отвън, но нещо не ми се харесва. Красиво, но не ми се харесва. Казвам, къде е красотата! Като излизам навън, гледам красотата на едното момиче седи в неговите очи. Като гледа, не е погледът раздвоен: „Тебе гледа, мене вижда.“ Един поглед в очите има нагоре, нещо хубаво, възвишено. Красотата на туй момиче седи в погледа. [На] другото красотата къде седи? Другото, като върви, погледне на земята. Едната мома, всичката красота ѝ седи в погледа, а другата мома, която не е

красива, красотата е в нейният поглед, в ума ѝ има нещо хубаво. Гледам челото, както е организирано, съответствува с нейния поглед. Има хубав ум, мисли здраво. Всяко нещо, което ще направи, ще го направи добре, няма да има нещо дисхармонично. Другото, което гледаше надолу, забелязвам скулите ѝ, дисхармонията е в чувствата, вътре. Туй е мъжът, и като дойде до края, все ще направи някаква погрешка. Погрешката седи, че всичкото, каквото направи, ще го направи за себе си. Да кажем имаме религиозни хора. За Господа работят, но казват: „Нали ние много работим." Да кажем, какво съм работил аз? Аз съм приемал въздуха. Чрез този въздух съм направил някакви трептения. Говорил съм на хората за Истината, размърдал съм въздуха и този въздух дошъл до тяхните тъпанчета, те са приели някакви впечатления и казват, [че] аз за Бога им говорих. Как се говори за Бога? Онзи, който работи, този Дух, който похлопа, да има трансформатор. Този, Духът, който е Божественото Начало. Взел тия работи и започва да ги обработва в човешкото сърце, в човешкия ум на много сложна работа. Този човек, който е работил за Господа, казва: „Виждаш ли каква работа извърших?" Казва: „Направих го светия. Ако аз не бях да говоря, той никакъв човек не щеше да стане." То е самоизмама. Действително, аз съм взел едно семе, посадил съм го в земята, но светлината, влагата, които дойдоха, всичко туй, дойде от Бога. И туй семе възрастна, и роди плод не от мене, а [от] онзи, който е работил. Друг е, който работи. Казвам: Онзи в нас, Който работи, Който въздига, Той е Бог. Вие питате къде е Господ. Туй във вас, което образува вашите хубави мисли, туй във вас, което образува вашите хубави чувства, туй във вас, което образува вашите хубави постъпки – то е Бог. Навсякъде Той ще ви каже: „Това не е право." Вие нарушавате, направите една лоша постъпка и Той казва: „Туй не е хубаво." Проявиш едно лошо чувство, казваш: „Това не е хубаво, това не е съгласно с онова, което Аз правя." Помислиш криво, казва: „Това не е право, според мисълта, която Аз вложих в тебе." Постоянно Бог говори в нашия ум: „Тази мисъл не е права." Постоянно Бог говори в нашите сърца: „Това чувство не е право, не постъпваш добре." Като те болят краката, казвам: Не постъпваш право, не се храниш както аз съм определил да се храниш. (Един паяк се спуща). Сега той се чуди защо не може да иде надолу. Той се чуди, какво е това разумно начало, което изменило неговия закон. Качил се да ни изследва. Така Господ, някой път, ви хване, като този паяк. Вие таман направите една нишка, Той хване нишката. Така се хванете, после пак започнете надолу. Казвам: Слиза[ш] да работиш надолу, то е предметно учение. Всичките противоречиви мисли, турете ги на работа. Не се стремете да се освободите, на всяка една мисъл намерете мястото. Всяка погрешка, която виждате в другите хора, считайте, че там сте вие. Ако видите погрешка, кажете на себе си: „Ти, ако си там, какво ще направиш?" Бог в света постъпва разумно. Бог, като гледа нашите погрешки, Той слиза в нашето положение, да се осведоми, как

трябва да се постъпи. Ние, които не можем да направим, да повикаме Божественото Начало и тази работа много лесно може да я изправим. Всичките погрешки може да се изправят много лесно. Казвате: „Да прости!“ Как ще простиш? Ти не може да простиш, ако не обичаш. Не може да плащаш дълговете, ако нямаш пари. Нямаш пет пари, казвам: Плати си дълговете. За да платиш, трябва да имаш обич. Трябва да имаш сам какво да платиш. Ти не може да живееш, ако нямаш любов в себе си. Ти не може да мислиш, ако нямаш любов в себе си. Не може да мислиш, ако нямаш сила в себе си. Та казва: Туй, Разумното Начало, по какво се отличава? В разумното има известен ред на нещата. Този ред може да е както в писаното. Едни пишат отляво надясно, други пишат отдясно наляво. Вземете думата „обич“. Колко букви имате в [думата] „обич“? Имате „о“, имате „б“, имате „и“, имате „ч“, имате и „ь“. Може да отмахнете „ь“ малък, няма да се измени думата. Ако махнете „о“-то, какво ще стане? От думата „обич“ като махнете „о“, става „бич“. Като турите „о“-то, става „обич“. Следователно, всяка една дума съдържа известни елементи. Азбуката съдържа известни сили. Обич е туй, когато на един човек му даваш възможност да се прояви такъв какъвто е. А необичта показва, когато на човека отнемеш възможностите да се прояви такъв, какъвто е. Това не е обич. Да обичаш някого значи да се прояви такъв, какъвто е. Бог ни обича, да се проявим такива каквито сме. Ние отнемаме тази възможност и се проявяваме такива, каквито не сме. Допуснете сега, че вие искате да станете художници. Казвате: „Аз не искам някой да ми заповядва.“ Какво разбирате под думата „заповед“? Ти си художник, дойда аз и ти дам една заповед. Казва[м]: „Моля, нарисувайте ме.“ То е заповед. Има ли нещо лошо в това. Най-първо художникът, който разбира, види, че съм един отличен обект за рисуване, започва да ме рисува. След като ме нарисува, той казва: „Тази картина струва толкоз хиляди“ той ми заповядва. Ти му заповяда да те нарисува, [той] ти заповядва да платиш. Трябва да знаеш, че в началото ако ти заповядваш, в края други ще ти заповядват. Така трябва да разсъждаваш. Сега противоречието къде се ражда? Ако аз заповядвам, че той не иска да слуша моята заповед, противоречие има. Казва: „Искам да те рисувам.“ – „Не представя[м] нещо важно за рисуване.“ – „Не, искам да те рисувам.“ След като той ме нарисува, казва: „Ти трябва да плащаш.“ И аз не искам да изпълня неговата заповед. Ако не иска да ме нарисува, аз се обидя. Ако той ме нарисува и аз не искам да плащам, ще дойде друга мъчнотия. Сега вие разбирате живота само да заповядвате. Аз искам да зная какво разбирате под думата „заповед“? На френски как е тази дума? – „Ordre“. На немски как е? – „Befehl“. На турски е „буюр“. Ти не може да заповядваш, ако не знаеш. Заповядва само онзи, който знае. Всякога, в цялото животинско царство, навсякъде, онези заповядват, които знаят. Който знае, той е турил. Каквото каже, ще стане. Каквото кажеш, да стане, да разбираш предмета.

Дотогава, докогато разбираш повече от окръжаващите, ти ще заповядваш. Щом някой го разбира повече от тебе, той ще изпъкне. Този закон е верен. Всяка една мисъл в тебе, която разбира работата както трябва, тя заповядва, в дадения случай. Всяко едно чувство, което знае, е силно чувство. Чувството, което знае как да постъпи, то е най-силното. И постъпка, която знае как да постъпи, е силна. Аз взимам постъпка като нещо съзнателно, в дадения случай. Една постъпка, когато искаш да направиш, съзнаваш, че тази постъпка е най-хубавата. Което направиш, съзнаваш, че е най-добро и окръжаващите хора ще знаят, че е най-добре. Този закон е верен и в друго отношение. Да кажем един певец, иска да знае как ще го посрещнат. Аз ще ида в гората и ще пея на себе си. След като пея и след като слушам себе си, ми е приятно. Аз зная, че онези, другите ще ме слушат. След като пеем за дърветата, и ни стане приятно, ябълката която ме слуша, след като съм пял, че не се харесвам и мисля, че публиката ще ме хареса, аз съм на крив път. Туй, което вие в себе си не харесвате и хората не може да харесват. Туй, което в себе си харесвате, вас си е приятно, не може да не бъде приятно и на другите. Обичта за истината във всичките хора, в една или в друга степен почти е еднаква. Всичките хора оценяват. Някой човек, като види хубавите черти на някого, въздъхне. Много пъти съм слушал, някой човек казва: „Колко е хубаво. Харесва ми се. И аз искам да постъпвам така." Казвам: Доброто дето и да видим, то винаги апелира към нас. То мяза, както когато туриш нещо сладко на езика, не може да не го почувствуваш като сладко. Ако езикът няма тази сладчина, на която е свикнал! Каквото мнение дава езикът за нещата, то е право. Езикът като каже „сладко", то е авторитет. Може да кажете отвън за сладчината, но това са второстепенни неща. В дадения случай, туй което опитваме в себе си, в нашите мисли и в нашите чувства и в нашите постъпки, туй е вярно. Ако е вярно туй, което аз опитвам, тогава тялото ви трябва да бъде здраво. Ако е вярно, и чувствата ни трябва да бъдат нормални, здрави трябва да бъдат. Ако е вярно, и мислите ни трябва да бъдат здрави. Едновременно туй е вярно, което едновременно се потвърждава от ума, от сърцето, потвърждава се и от човешкото тяло. Там е Божествената Истина. Христос казва: „Туй, което Любовта потвърждава, туй, което Мъдростта потвърждава и туй, което Истината потвърждава, то е вярно." „Туй, което животът потвърждава, туй, което знанието, светлината потвърждава, туй, което свободата потвърждава, то е вярно." Това са максими. Така трябва да бъде, който иска да се възпитава. Туй е максима. Не да казваме: „Туй е морално, онова е морално." Животът подкрепя троякия живот на човека. Живот, който е в ума, живот, който е в душата, живот, който е в тялото. Мисъл, която е горе в мозъка, мисъл, която е долу в човешките дробове и мисъл, която е в човешкото тяло. Движение, което е в мозъка, движение, което е в дробовете и движение, което е в тялото. Всякога трябва да има движение в ума ни, трябва да има чувствуване в ума и трябва да има

мисъл в ума. Това са максими, които трябва да ги имате в себе си, за да бъдете в хармония с Божествения свят, защото Божественото не търпи никакво противоречие. Ако речеш да противоречиш, Бог се оттегля. Щом се оттегли Бог от тебе, ти ставаш чужд за [всичките] хора. Не само ставаш чужд за всичките хора, но и за себе си. И тогава ти виждаш, че няма никаква отворена врата. Хората виждаш като дървета. Щом дойде Божественото в тебе, започваш да виждаш хубавото, красивото в човека. Щом изчезне Божественото, ти виждаш звяра в човека. Под думата „звяр“ разбирам неорганизираните неща. Та от това гледище Бог е турил лошите хора в света като контраст на доброто. Да ви изясня в какво седи въпросът. Един чук е потребен за камъните. Но един чук потребен ли е за водата? Една лопата е потребна за водата, но една лопата потребна ли е за канарата? Под думата „лош човек“ разбирам: лошите работи са силните работи. А силните работи са винаги лоши. Силата е, която ражда лошавината в света. Всякога всичката грубост произтича от силата. Първият принцип, който създаде света, той е силен. Той е киселина, която всичко руши. Трябва да се създаде нещо. Трябва да има сила. Създаването без сила не може да стане. Когато светът започнал да се пресъздава, да се урежда вътрешно, тогава се явил по-мекият принцип, защото животът е мек принцип. Мисълта е силен принцип. Чувството вече е мек принцип. Мек принцип е животът. Един човек от своята студена мисъл трябва да мине в живота, за да придобие топлина. Когато се съедини човешката мисъл и животът, тогава се образува туй, което ние наричаме характер. Казваме: „Той е благороден човек.“ Благородството е сливането на живота и хубавата мисъл в едно – хармонично сливане. Казваме: „Този човек е благороден.“ Ние трябва да възприемем Божествената Мисъл. Когато казваме, че трябва да повярваш в Бога, разбираме да повярваш в онази Божествена Мъдрост, с която светът е създаден. Тази Мъдрост е, която да дойде в нас. Ние чувстваме, че има нещо, което ни ограничава. Да допуснем, че някой обича да се моли, разгневи се на Господа и казва: „Няма да се моля, дотегна ми да се моля.“ Щом не се молиш, почва да те мъчи нещо. Празно е в тебе. Вие не разбирате какво отношение има човек. Някой човек казва: „Няма да дишам 5–10 секунди, 20, една минута, две, три.“ Но започва нещо да те мъчи. Трябва да дишаш. Постоянно трябва да дишаш и да се молиш. В молитвата трябва да има една чиста мисъл. В молитвата трябва да имаш едно чисто чувство. В молитвата трябва да имаш една чиста постъпка. Да знаеш, като се постави, каква поза да вземеш, като се молиш и какво чувство трябва да имаш. Като идеш при Бога да се молиш не трябва да имаш хремав нос. Ти не трябва да бъдеш запушен. Като идеш при Бога устата ти не трябва да бъде стисната. Като идеш при Бога очите ти не трябва да бъдат затворени, като идеш при Бога не трябва да бъдеш и глух. Всичките ви чувства трябва да бъдат извънредно чувствителни, да възприемеш всичко онова, което Той ще ти даде. В

дадения случай, като те полъхне вятърът, да почувствуваш Божествената благост. Ако малко те полъхне и ти кажеш: „Ще се простудя"; лъхне те, ти започваш да се боиш да не се простудиш. Приемам аз простудяването само при голяма буря, когато се измени температурата навсякъде. Когато, понякой път, човек се моли, чувствува едно малко полъхване, то е приятно. Божественият лъх, Божествените дихания аз ги наричам дихания на човешката мисъл. Тя се изразява чрез дробовете. Та казвам, отхранвайте във вас хубавите мисли, отхранвайте във вас хубавите чувства и хубавите постъпки и така да се образува едно тяло, че да си доволен ти от тялото. Един човек, когато е хармоничен в себе си, като туриш дясната ръка върху лявата, ти ще почувствуваш една приятност, понеже у тебе този мекият елемент, Божественото Начало, на мекотата се радва. Горната част на ръката това е умът. Ако туриш лявата ръка върху дясната, умът се радва, не сърцето. Щом сърцето се е проявило, тогава всеки един от вас, когато искате да направите едно добро, ставате проводници. Във всички вас има едно желание да се проявява Бог. Да стане една обмяна. Не мислете, че Господ е осиромашал. Вие, понякой път, се плашите да проявите Божественото, да не би да осиромашеете. Аз онзи ден ви говорих за онзи англичанин, който [е] на един и половина милиона молитви. Мюлер се казва, той е англосаксонец. Казват, че книгата му е интересна. Само данни, данни. Може да дойдат много големи съмнения. Той трябва да е сега на 90 години. Той се е молил и той е констатирал този закон. Казва: „Доколкото аз бях като дете в своята молитва, отговорът идваше по-скоро. Колкото гледах критически, закъсняваше." Ние искаме да ставаме по-умни от Господа, като отидем с достойнство, да не да се урони нашият престиж. Единсвеният, Който пази нашия престиж, то е Бог. Няма друго същество, което да пази престижа ни. Бог пази своя престиж. Бог е, Който пази в нас престижа си. Понеже Той не може да се измени. Щом ти поддържаш нещо, туй, Божесвеното в себе си, Бог ще се застъпи за тебе. Аз желая сега, всички да имате едно правилно отношение към Божественото Начало във вашата мисъл, във вашето сърце и в самото ваше тяло.

Аз говорих върху този предмет, понеже сега е необходим. Практическо приложение, необходимо за вашето тяло, необходимо за вашите чувства, за силата, за разположението. Необходимо е за вашата мисъл, понеже ще ви даде социална сила. Понеже, ако имате една хубава мисъл, вие ще разбирате, ако имате благородни чувства, хората ще ви обичат. Ако имате здраво тяло, хората ще ви обичат. Следователно три неща са необходими: здрава мисъл, здрави чувства и здрави постъпки; здрави умове, здрави сърца, здрави тела. Това са хората на новата култура. „Засега сме хилави, но за в бъдеще, като се преродим…" – Аз искам сега да се преродите. Ако по този начин се раждате, както досега сте се раждали, пак по същия начин, при тия условия, при които сте се раждали, ще имате като

сегашния живот. Сега трябва да се родите. Този начин на възгледи трябва да имате. Вие може да се възродите, като имате една хубава мисъл. Не че нямате хубавите чувства. Житеното зърно трябва да го турите в земята. Човекът не може да го посееш в земята. За житеното зърно това е право, но за човека не е. Ти, за да отгледаш едно животно, се изисква друг начин. Да отгледаш едно растение се изисква друг начин, а за да отгледаш един човек, се изисква друг начин. Нов човек не може да бъде. Сегашният човек е човек на плътта. Бъдещият човек е човек на Духа. Вече други условия има. Когато говоря за Любовта, подразбирам човек, в когото ще се създаде бъдещият човек. Без Любов човек не може да се създаде. Туй, което сега имате, е хубаво, ако няма по-възвишен живот, от този, който имате. „Не ми трябва друг живот!" Но понеже животът е минал в нова форма, казвам: В новата форма – потребна ви е Любовта. Туй е разбиране. Няма какво да отказвате този живот, който имате, понеже той е предисловие на Божествения живот. Борба има там, дето е животът на плътта и животът на духа. Защото ще се борят духът и плътта в самия човек. Тази борба е за хармонизиране. Духът работи, за да подигне плътта. Един ден човешкият живот трябва да се подигне. Писанието казва: „Ще минем от смъртта към живота." Смъртта е онзи човешки живот, в който се ражда. Смъртта е онзи човешки живот, дето има дисхармония. Да мине животът от смъртта в живота, значи дисхармоничният живот, който имаме сега, ще мине в Живота на Божествената хармония и тогава ще стане онзи, духовният човек. Та казвам, практически, тия условия, при които живеете, за да имате влияния в обществото, трябва да имате мисъл и то здрава мисъл, да разбирате живота в пълнота. Трябва да имате едно отлично сърце и трябва да имате едно отлично тяло, че който ви види, да каже: „Каква поза, линия има." Като ви погледне лицето, в очите ви, като вървите да показва, че от вас излиза живот. Вие вървите и казвате: „Закъсах, какъв живот е този?" Ако ние седим и казваме: „Закъсахме, грешници сме, какво ще правим?" Че ако един грешник не може да стане здрав човек, тогава де му е умът? Грешник е всеки, който се е грял повече или по-малко. Или се е грял малко, или се е изгорил. Не е въпрос сега за греха, не е въпрос и за дявола. Дяволът е едно същество, което иска да стане повече от Бога. Не като Бога, но повече. Той помислил да стане по-горе от Него. Всеки един човек, който така мисли. Да станете това, което Бог е вложил във вас! Да имате един прекрасен ум, да имате едно прекрасно сърце, да имате и едно прекрасно тяло. Трябва сега да работите. Някои от вас остарявате, казвате: „[На] 45 години съм, 50–60, 80 години." Какво нещо е старостта? Старостта се налага. Аз представям старостта така: Ти излизаш от един прекрасен свят на плодни дървета и после влизаш в една пустиня, песъчлива пустиня, дето няма никаква вода. Това е старостта – само прах и пясък. Не може да видиш тревица. Това е старостта. Какво трябва да правиш тогава? Върни се назад. Или както сега учените хора копаят артезиански кладенци. Като

излезе един артезиански кладенец, в пустинята може да се образува един кладенец. Казвам, почти всички вие сте нагазили в пустинята, като евреите, които 40 години ходиха в пустинята. Туй място, което за 9 месеца можеха да го изходят. И ние като евреите 8 хиляди години се въртим и все търсим рая. Като сме излязли из рая, трябва да се върнем пак в рая. „Не знаем по кой път да влезем?“ в рая се влиза по три пътища: Чрез своята Божествена мисъл, чрез своите Божествени чувства и чрез своите Божествени постъпки. От физическия свят към Божественото.

Добрата молитва

20 Лекция от Учителя, държана на
15 февруари, 1939 година, София, Изгрев

1939_02_17 Недоволството
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Скръб и радост, МОК, Год. XVIII

НЕДОВОЛСТВОТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Прочете се темата за карамфилчето./

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Ако имате една фотография, кои предмети се отпечатват по ясно в картината? Защо някой път казвате: „Той иска да се покаже.“ Някой път сте недоволни, казвате: „Той иска да се покаже.“ Каква е разликата между онзи, който иска да се покаже и онзи, който не иска да се покаже? Казвате: „Той иска да се покаже, пък другият не иска да се покаже.“ Когато един планински ручей слиза от планината, какво прави? Защо, като слиза от планината, не е мълчалив, ами отдето мине, все разправя по нещо. Казвам: В туй разправяне има ли нещо съзнателно, в този извор? Изворът съзнава ли нещата тъй, както човек ги съзнава, както гледаш шумящия ручей, той съзнава ли като човека? Да допуснем друго едно сравнение: Има един цигулар, свири на цигулката. Цигулката ли иска да се покаже или цигуларят иска да се покаже? Представете си, че цигуларят само натиска струните и тегли лъка. Струните, те препоръчват цигуларя, издават някакъв тон. Това нещо те правят ли го съзнателно? Можем да кажем, че ако един цигулар може да се обхожда с четирите струни, с цигулката, ако знае да се обхожда добре с лъка, те ще го препоръчат на цялата публика. Хората ще имат добро мнение заради него, че той е един добър цигулар, не по препоръката на цигулката. Тогава можем да теглим една аналогия: Така и човешкото тяло е един инструмент, ако знаеш като цигуларя да свириш, ако знаеш да постъпваш с тялото, онова, което направи с тялото, ще го препоръча. Допуснете сега, че публиката не го оценява, той трябва ли да се разсърди на цигулката си? Работата е, че всичките цигулки не са еднакво направени, малко цигулки има хубави. Малко цигулки има способни да свирят на свят.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се./

Какво разбирате под думата „обич“? Да кажем, ако обичате едно нещо. В какво ще се покаже вашата обич? Или обичате един кон или едно дърво, или обичате една градина, или обичате водата или въздуха, или обичате светлината. За да се яви светлината, вие ли я предизвиквате с вашата обич?

Допуснете, че вие сте астроном, зимно време наблюдавате, но е облачно, какво ще наблюдавате? За да наблюдава един астроном, какво трябва да има? Ако наблюдава небето, трябва да е ясно. Или пък ако набюдава въздуха, какво ще наблюдава? Или пък изучаваш времето, какво трябва да наблюдаваш? Допуснете, че през цялата година имате еднаква температура. През цялата година имаш еднакво тихо време, какво ще наблюдавате?

Сега, понякой път във вашия живот всеки един човек е недоволен от живота за онези промени, които стават в живота. Кое (е) онова, от което той е недоволен? Всякога недоволството трябва да има някаква причина. Човек някой път трябва да бъде недоволен от нещо. От какво трябва да бъде недоволен? Имаме постоянни процеси в природата. Имаме процесът на яденето. Постоянно трябва ли да ядеш? Ако човек постоянно би ял, от сутрин до вечер все да яде, каква приятност ще бъде да бъде процесът непрекъснат? Ако ви заставят със закон да ядете постоянно. Понякой път сте недоволни от смените, които стават. Във всяка една смяна има нещо приятно. Какво разбирате във философията под „смяна“? Смяна на живота или смяна на умственото състояние, или смяна на чувствата, смяна на деятелността на човека, смяна на учението. Но вие сте недоволни. От какво сте недоволни? Представете си сега, че ви запитат: Какво ви трябва – нещо ви трябва – но какво ви трябва? На болния какво му трябва? Ако попитате болните хора какво искат, какво ще кажат? – Здраве иска той. Но какво здраве? Здравето е много общо. Ако попиташ гладния какво иска той, в даден случай той ще каже: „Хляб.“ Ако попиташ жадния в даден случай, той ще определи, казва: „Вода искам.“ Попитай онзи, който слабо диша, той ще каже: „Искам да дишам добре.“ В какво седи доброто дишане? – Свободно влизане и излизане на въздуха из неговите дробове. Казваме: „Свободната мисъл.“ В какво седи свободата на мисълта? – Някой път казвате: „Може да мисля каквото искам.“ Трябва ли той да мисли каквото иска? Право ли е човек да диша какъвто и да е въздух? Той може да мисли, каквото иска, но трябва малко разсъждение. Ако диша какъвто и да е въздух, ще бъдат ли резултатите еднакви? Ще зависи от качеството на въздуха, какви ще бъдат резултатите от дишането. Ако мислиш, ще зависи от ония мисли, които минават. Разните мисли произвеждат разни резултати в самия човек. Но често хората казват: „Той и да мисли, хората не мислят, но чувстват.“ Понякой път смесват чувстванията с мислите. Някои искат да имат едно приятно разположение. Но приятното разположение не е мисъл. Когато ядеш, мислиш ли? Чувстваш нещо приятно от храната. Тебе храната ти е приятна, понеже имаш едно малко усещане за нещо, което езикът ти усеща, така допада ти. Някой път известни мисли ти правят приятно впечатление. Минава ти някаква мисъл в ума ти някъде, може да ти произведе една приятност, но не знаете откъде

иде приятността.

Например, отде проверявате сладчината, отде иде сладчината? Сладчината не иде от пръстите, сладчината не иде от носа, тя иде от езика. Езикът е, който опитва сладките работи. Той има това специално чувство. За вкусните храни езикът е авторитет. Ако искаш да знаеш специално, дали един звук е приятен, дали има съдържание, ухото е авторитет. Ако нещата не възприемаш чрез слуха си, какво понятие ще имаш за един звук? Най-първо с какво се познава красотата? Чрез очите, нали? Тази красота, за да я обичате, кое ще ни застави да обичате красотата? Кое е онова в красотата, което заставя човек да я обича? Като кажете: „Един красив човек", какво се разбира под „красив човек"? Списателите изобщо, какво подразбират под думата „красота"? Умът ли е красив, сърцето ли е красиво, душата ли е красива? Сега, в даден случай, красотата не ви интересува, но ако зависеше вашето бъдеще само от красотата, щяхте да се заинтересувате. Сега имате общо понятие за красотата. Най-първо, красотата какво понятие е? Красотата не принадлежи на физическия свят, проявява се на физическия свят, но не принадлежи. Красотата е едно явление не от физическия свят. Казваш: „Красиво", но тази красота можеш обективно да я изразиш. Казвате: „Той има красиви очи." В какво седят красивите очи? Казвате: „В погледа има нещо красиво." В какво седи красотата? Значи, красотата съдържа известна симетрия, едно хармонично съчетание. Така бихте нарисували красотата стенографски, тази част на челото е по-дълга. Какво показва челото? Във вторите две фигури в първата, горната устна е издадена, във втората долната устна е издадена. Във втората долната – долната устна е издадена. Онзи, който разбира, има специфично значение. Долната устна показва състоянието на човека какво е. Вторият образ е по-красив от третия, но къде е красивата страна? Красотата в този седи в устата. Горната устна е издадена интересно. Физиономистът оттук ще извади своите заключения, от тази кривина на брадата. Горната устна показва активност. Този индивид иска да даде нещо от себе си. Долната устна е пасивна в това отношение, опитва онзи, който дава нещо. Долната устна е в пасивно състояние. Какво ще бъде положението? Седи и наблюдава дали онези, на които той прави нещо, са доволни. Някой човек, когато седи и наблюдава, че не е добре осведомен, оттегля се малко навътре, дава един особен поглед. Това са състояния, които ги имате. Намирате се в едно очаквателно положение. Едно хубаво разположение не е лесно да се предаде. Много художници има, но не е лесна работа да нарисуваш един човек, много мъчно е да предадеш едно състояние на един човек. Малко като измениш някоя линия, изменя се изражението. Сега, като заличих първия чертеж, не може почти да се повтори. Тук, на брадата, има една линия, която дава един нюанс. Казвам: Често трябва да седите и да се наблюдавате. Да се наблюдавате при всички положения, как

са поставени устата. Някой от вас седи и си навежда главата наляво или надясно, или напред, или назад. Кои са подбудителните причини, защо така си държите главата? Има известни правила, които човек трябва да знае, как да си държи главата. Първото положение /на чертежа/ беше, когато човек седи и опитва света, който не е сигурен още, само гледа. Сега, както го направихме, сформирова се едно гледище, в себе си взема едно решение, че иска да се постави както трябва. По-напред седи наблюдателно, сега показва, че е готов да вземе участие. Някой път хората само говорят, но не знаят. Тук вече идва до едно разрешаване, иска да вземе участие вътре в разговора – как ще го нарисувате, че е взел участие?

Гледам, някои карикатуристи, като правят някоя карикатура, не е на свят. Карикатурата трябва да има идея. Много карикатури нямат идеи, те са безидейни карикатури. То е един контраст, една своеобразност. В какво седи да представиш един човек такъв, какъвто не е? В какво седи специалността на карикатуриста? Да ги изобличи, да ги представи нещата както не са. Карикатуристите всякога ще те заблудят – представят нещата както не са. Ако искаш да ти представи нещата неверни, намери един карикатурист. Той ще ти представи нещата, както не са. За следния път намерете историята на думата „карикатура“. Изучавайте онзи човек, който наблюдава. На какво се дължи наблюдението? Човекът наблюдава с очите си, гледа нещо. Значи, ако дълго време този човек е наблюдавал живота, че не се вглъбявал в себе си, ако той е наблюдавал, без обаче да се вглъбявал в себе си, тогава долната част на челото, областта над веждите е изпъкнала навън и челото става полегато. Когато наблюдението е силно развито, перпендикулярът, спуснат отгоре, не се допира до челото, но само до областта над веждите

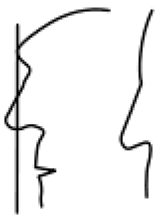

(Фиг. 1). Този ъгъл показва, че умствените способности са слабо развити Когато се развиват способностите, линията на челото започва да се издига, докато дойде до перпендикуляра вече. Те са основни линии. Когато умствените способности са добре развити – който разбира закона – челото се приближава до перпендикуляра, устните се отдалечават от перпендикуляра. Защото ако устните се приближават, а челото се отдалечава, имаме една несъразмерност. Ако се изучава изкуството, ако се изучава геометрически, има известни математически отношения. Ако искаш да напишеш една права линия, докато се колебаеш. Трябва да имаш самоувереност. Ако спуснеш един перпендикуляр, ще има едно малко изкривяване

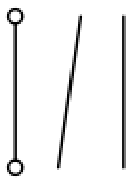

(Фиг. 2). Значи, трябва да имате два центъра, имате цял един свят. Зависи какво е отношението на едно лице към тия два свята. Какво отношение има вашият ум, какво отношение има вашето сърце и какво отношение има вашата воля. Така се определя. Умът, това е горната част на лицето – челото. Две, това е сърцето, областта на ума и три е волята на човека – брадата. От вглъбнатината на носа до края на брадата показва вашата воля как е действувала или областта на вашето тяло, областта на физическото тяло. Та казвам: Всяка една деятелност се отразява. Функциите на волята се отразяват, от носа надолу строят. Сърцето строи средната част на лицето. Умът строи горната част. Има известни течения. Когато перпендикулярът се отдалечава от устните, приближава се към челото. Във втория чертеж перпендикулярът се приближава към устата, отдалечава се от челото

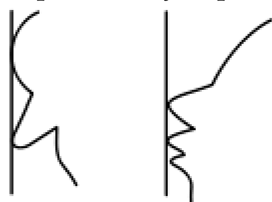

(Фиг. 3). Този е заинтересуван само от ядене и пиене. То е карикатура, която развива известни желания, които не са под контрола на волята, под контрола на ума. Тъй, както животните имат такива желания. Вие турете риба и оставете една котка, ще видите, ще бъде ли тя господарка на своето положение? Веднага котката ще измечи. Оставете една риба, котката веднага ще изгуби равновесие, в нея ще се зароди едно желание, което от хиляди години го е упражнявала. Тя ловила риби по водата и като (види) тази риба, казва: „Време е да я хвана.“ Като я хване, ще иска да бяга. Но представете си, че свържете рибата за опашката, тя я хване и не може да улови рибата и тя се намира в едно противоречие. Чуди се как да не може да я вземе, не може да разбере, ще се държи някъде.

Казвам: Всяко едно действие може да се отрази или в челото ви, или в носа ви, или във веждите ви. Веждите са граница. Носът, и той е граница. Устата, и тя е граница. Човек винаги наблюдава неща, които са за ядене. Между очите и яденето има известно правилно отношение. Значи, хармонират си. Човек всякога наблюдава нещо с оглед, че той трябва да се ползува. Наблюдаваш известна храна, имаш предвид да я опиташ, искаш да я вкусиш. Значи, паралелни са, хармонични са. Очите по същия начин възприемат светлината. Но (има) известен паралелизъм между веждите и устата. И веждите, и устата хоризонтално са положени. Сега, защо именно носът е поставен между веждите и устата? И защо е поставен отвесен?

Имате вече два свята, които са отделни. Светът на зрението е един свят и светът на храненето е друг свят отделен. Имат само прилика. Носът е вече, който съединява тия противоречия. Той е мост. Носът съединява физическия свят с Божествения. Той е мост. Без носа, между физическия свят и Божествения няма връзка. Значи, умът е, който съединява, свързва Божествения свят и физическия свят. Ако го няма умът, няма да има връзка. Тия два свята ще бъдат отделни. Но всичко онова, което става във физическия свят, се отразява в Божествения и от Божествения се отразяват върху физическия свят. Духовният свят трансформира. Като погледнеш носа, ще кажеш: „Какво нещо е носът?" – Носът е онази връзка, която свързва Божественото с физическия свят. Земният живот само чрез ума може да дойде в пълен контакт в Божественото. Само като мислим, можем да разберем донякъде смисъла на живота. Щом го няма умът, животът ни се вижда разпокъсан на земята. Всичко онова, което вършим, ни се вижда, че няма смисъл, разпокъсано, няма връзка. Щом дойде вече умът, той показва връзката. Колкото носът е по-правилно развит, толкова разбирането е по-правилно. Колкото носът е по-правилно развит, тогава разбиранията са правилни. Носът е резултат на общото усилие на умствения свят да тури един мост, е на връзка между физическия свят и Божествения. Тогава, щом вие сте недоволен от живота, какво показва? В нас е причината. Затуй е хубаво, като си недоволен, като изгубиш равновесие, потупай си носа с показалеца, побутни го малко. Кажи: „Дай ми сведения." Наблюдавайте, бутни си носа веднъж или дваж, или три пъти, или четири пъти, до десет пъти побутни си носа. После наблюдавай какво ще стане в тебе. Не само това, но природата понякой път по изкуствен начин ще ви застави да бутате носа, постоянно хващате носа, има нещо да извадите от носа навън. Някой отвътре ще те застави да извадиш кърпата, да извадиш нещо от носа. Благодарете на това, понеже по този начин вие уравновесявате работата. Като си неразположен, извади кърпата си, побутни си носа. В природата нещата не са безсмислени. То е голямо благо, ако човек пипа деликатно носа си. Човек трябва да влиза в контакт. Тогава трябва да знае как да хваща носа. Понякой път хваща с двата пръста, после с трите пръста. Зависи как пипате вашия нос. Като ви говоря така, не искам да дойдете до суеверие, но казвам: Всичките неща в природата са съобразни. Долната част на носа е израз на човешката чувствителност. Колкото са развити тия вглъбнатини на носа, ноздрите, толкоз и чувствителността е по-развита. Тези малки гънки, когато се развиват, показват развитието на човешката чувствителност. Когато носът е сплеснат, тия части имат отношение към дробовете. Колкото дробовете са по-хубаво развити, по-широки, по-правилни, тази гънка е по-правилно развита. Мисълта има отношение към правилността на носа, към дължината на носа. Широчината зависи от хубавото състояние на дробовете. Ако носът се спитява, показва, че дробовете не функционират

правилно. Като диша човек, той подсъзнателно има условия за мисълта. Животинското царство, без да знае, те със своето дишане приготовляват път за онази, правилната мисъл. Трябва да се даде материал, какво да мисли. Понякой път смесвате вашите чувствувания с мисълта. Казвате: „Недоволен съм.“ То не е мисъл. Мисълта е правилно разрешение на всички противоречия, които се явяват временно в живота. Вие се намирате в един разумен свят, дето нарочно ви създават някои мъчнотии. Представете си един учител, който има предметно учение с децата. Една къщица, която е направена от малки частици, той вземе, че я разхвърли на части и казва: „Я наредете къщата.“ Показва правилата, как трябва да се построи къщата. Той разбърка всичките частици. Тогава децата започват да търсят частиците, да съградят цялата къща. Вие се намирате в един свят, дето частиците са разхвърляни. Учителят казва: „Я съградете къщата.“ Време се изисква, докато съградят къщата. Децата нареждат изкусно, нареждат, съграждат, знаят кое къде да турят, съграждат цялата къща. Или някое животно, направено от частици, пак знаят как да го наредят. Казвам: Противоречията в живота са разхвърляни числа, които трябва да ги съедините.

Нямате разположение, на какво се дължи неразположението? Неразположението може да се дължи на това, че нямате хляб. Неразположението може да се дължи на това, че нямате вода. Неразположението може да се дължи на това, че нямате обуща, че нямате дреха или че нямате хубав креват, може да нямате юрган или нямате риза, или неразположението може да се дължи на това, че нямате книга, която търсите или че нямате пари, или че приятелят не дошъл. Хиляди неща може да има, които могат да произведат едно недоволство във вас. Вие трябва да знаете откъде произтича вашето недоволство, от Божествения свят или от духовния, или от физическия свят. В какво седи вашето недоволство? Имате известно неразположение, то е на място. Туй неразположение може да го разрешите. Че сте недоволни, не е сега нещастието. То е едно благо, една привилегия. Вие казвате: „Обосях, бос съм.“ Питам: Кокошката обута ли е? Вие казвате: „Бос съм.“ Птичките имат ли обуща? Те нямат такива обуща като вашите. Ако те трябваше да носят обуща като нас, какво щеше да бъде положението им? Конят има ли обуща? Котката има ли обуща? Ако вие турите на котката обуща, вие ще спасите птичките. Ако на една котка бихме направили обуща да я обуем, тя с тия обуща няма да може да хваща птичките.

Казвам: Недоволството е една подбудителна причина, разхвърляни са нещата. Вие има да разрешавате доста задачи. Вашата задача може да е в Божествения свят или да дойде в съприкосновение с вашите сили, туй, което наричат религия или морал, или може да дойде в съприкосновение

с вашия (ум) или с вашата воля. Представете си сега, че вие сте един студент в университета. Някой път имате някой професор, който ви е нарочил. Като дойдете до изпита, все ви къса. Къса ви веднъж, дваж, три, четири, пет пъти. Питам: Какво трябва да правите? Те са неща, които се случват. Какво трябва да правите, когато професорът ви къса? Този професор, за да ви къса, има причини. Вие сте станали тъй положителен, както професорът ви. Професорът казва: „Тук има нужда само от един професор, няма нужда от двама професори." Той ви къса, защото вие играете роля на един професор. Той казва: „Аз, за да стана професор, 30 години съм посветил, ти едва година си дошъл в университета и за една година искаш да станеш професор." Ученикът, който не разбира законите, ще каже: „Този професор е груб, той не разбира." Това е научно разрешение на въпроса. Те са външни страни. Има една причина. Причината е, че ученикът иска да бъде професор. А пък това произвежда една реакция в професора. Казва: „Хубаво, какво трябва да правиш?" Представете си, че този професор го скъсал, но ако този студент е способен, има отлична памет, знае всичко, как ще го скъса професорът? Професорът къса всякога слабите. Един професор не къса силните студенти, но слабите. Слабите студенти, които мислят, че са силни, тях късат. Професорът, като види силните студенти, покланя се. То е закон в природата. Ти силното нещо не може да го спреш. Давам едно обяснение. Чули паяците, че слонът ще посети тяхната държава и те не били разположени, казват: „Не го искаме да дойде." Викат всичките инженери да турят прегради, казват: „Нека мине, ако може." Наслояват улиците с паяжина. Всичките правят прегради, казват: „По никой начин не може да мине, не може да ги скъса." Слонът само махнал опашката и минал, разпокъсал всички прегради. Всички философи на паяците казват: „Какво ли сътресение произвели в слона тези нишки?" Той казва: „Не усетих никакво сътресение." Та казвам: Ако твоето знание е като знанието на паяците, слонът ще мине. С паяжини слонът не се спира. Трябва да имаш нещо съществено, на което да се облягаш. Всякога, когато дойде във вас недоволството, отделете вашето недоволство от себе си. Недоволството се дължи на някакво чувство. Недоволството не се дължи на ума. То се дължи или на вашите лични чувства, или на вашите чувства на приятелство, или на чувството на семейството, или пък на чувството на стяженолюбието. Имате нещо, което ви липсва. Например, искаш да ядеш, не ти дават ядене. Недоволството откъде произтича? Туй, което искаш да ядеш, не ти дават. Ти си недоволен. Ти минаваш покрай един градинар, който има хубава градина с плодни дървета. Казваш: „Много добър човек, но нищо не дава." С този градинар какво трябва да правиш? Какво трябва да правите, ако минавате през една градина? Природата, тя всякога е готова да задоволи твоето желание, ако говориш на нейния език. Щом не говориш на нейния език, тя не удовлетворява твоето желание. Силният човек в света не може

ли да намери своето място? На слабия не е мястото при силния. Под „силен“ разбирам, да знаеш езика на природата. Природата обича да ѝ говориш конкретно. Ако ѝ кажеш нещо конкретно, тя е готова да ти го даде. Целият свят е създаден за човешките души. За душите всичко е предвидено. Всяка душа може да получи това, което иска. Но трябва да знаеш как да го искаш.

Има хора, които като заболеят, забравят думата „обич“. Представете си, че искаш един предмет, който обичаш, но си забравил името му. Как ще кажеш? Искаш да кажеш: „Дайте ми един кон“, но не помниш името му. Ще кажете: „Туй, отгоре на което се качва.“ Трябва другите да се досещат.

Във вас има едно положение, има едно място в човека, което наричат „човешко сърце“, туй нещо, което чувствувате дълбоко под лъжичката. Туй човешко сърце, туй нещо, което почувствувате дълбоко под лъжичката, тия неща се изпълняват. Имаш една мисъл, едно желание, някъде не се изпълнява. Всяко нещо, което не произтича от дълбочината на твоето сърце, то не може да се постигне. Нещата се раждат в сърцето, отглеждат се в ума, а се опитват в света. Физическият свят е опит. Туй, което се е родило, туй, което се отгледало, ще дойде на земята да се опита. Понякой път вие се възмущавате, че нещата не стават. Може да станат, направете един опит, втори, трети, четвърти. Щом се намерите при един човек гениален, не ставайте вие гениален. Вземете отрицателно положение. Какво аз разбирам под „положително“? А е положително, противното на А е идеята за отрицателното състояние в човека

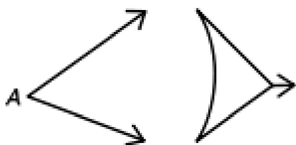

(Фиг. 4). То всякога възприема. Другото всякога дава. Следователно, ако двама души само дават, те нямат съотношение. Единият трябва да дава, другият трябва да възприема. Но за да дадете, каква черта трябва да имате? Кой трябва да ви застави, за да дадете? Най-първо, за да говориш, трябва да възприемеш въздуха. Да се роди едно желание. В какво седи говорът? След като си приел въздуха, ти трябва да дадеш навън, в този въздух трябва да туриш нещо. И без да говориш, въздухът пак ще излезе. Какво ти костува сега в този въздух да туриш няколко красиви думи? Само с езика си да поработиш, като изпращаш въздуха, да направиш някои такива по-особени начини, не да духнеш въздуха, но да изпратиш въздуха с особена, специална каруца. Този език ще го туриш нагоре, надолу, ще го приближиш при устата, ще направиш известно пресичане на въздуха. Ти казваш: К А З В А М /Отсечено, всяка буква отчетливо произнесе Учителят./ „Каз“ на турски значи „патка“. „Вам“ значи „на вас“. Значи

„патка за вас“. „Казвам“, значи давам някому нещо. В казването ти ще дадеш нещо, от което хората имат нужда. Следователно, ти ще станеш обичен на тях. Или пък вие искате да имате уважението на хората, някои не ви зачитат. Вие в десет години може да накарате хората да мислят за вас. Вземете четири, пет декара земя, посадете я с плодни дървета. Десет реда ябълки, круши, череши и т.н. Който мине, ще вземе да обръща внимание на плодовете, ще иска вие да му служите. Значи, ако нямате градина, вие не може да се препоръчате. Трябва да има нещо, с което вие да се препоръчате. Следователно, умът е една градина, волята е трета градина. Три градини има, с които може да се препоръчате в света. Богато място за работа. Умът е място за работа, волята е място за работа, сърцето е място за работа, волята е място за работа. Така трябва да мислите. Да работите разумно в трите свята. Има различни методи. Ако работите в умствения свят, ще имате едно отлично тяло. Ако работите в духовния свят, ще имате едно отлично сърце, ще имате една отлична дихателна система. Ако работите в умствения свят, ще имате отлична глава, отлични дробове и отлично тяло, няма нищо невъзможно в света. При хилавото тяло, при хилавото сърце и при хилавия ум, нещата са невъзможни. При добре организирания ум, при добре организираното сърце, при добре организираното тяло, всичките неща са възможни. Желайте да имате един отличен ум, едно отлично сърце и едно отлично тяло. Туй трябва да бъде идеалът ви. Не изведнъж може да ги постигнете. Много години има да работите. Сега вие важното е да работите. Никой не трябва да се обезсърчава. Вие понякой път мислите, че вече сте остарели.

Сега, втория път като ви попитам, коя е основната мисъл, какво ще кажете? Всяко нещо е на своето място. Щом имаш едно недоволство на физическото поле, туй недоволство можеш да го разрешиш само със своето сърце и със своя ум. Недоволството в умствения свят можеш да го разрешиш във физическия свят и в духовния свят. Недоволството трябва да знаеш къде да го разрешиш. Та вие, ако не можете да смените едно ваше състояние, де ви е силата? Ако ви дам едно въже, в което са съединени хиляда нишки от обикновена макара, може ли да го скъсате? Представете си, че вие всяка нишка късате в една минута, колко нишки ще ви вземе да скъсате хиляда нишки? Хиляда минути колко часа правят? Направете едно пресмятане. Една задача имате. /16 часа./ Представете си, че вие сте свързани с едно въже от хиляда нишки, много ли са 16 часа, за да се освободите от това въже? Не са много. Другояче вие щяхте да изгубите живота. Не считайте, че е празна работа. Всяка една мъчнотия разрешена показва свобода. Като разрешавате правилно мъчнотиите, вие се освобождавате. Та всяка мъчнотия, която е правилно разрешена, вие сте се освободили. Та всички мъчнотии, които сте разрешили, показват, че вие сте добили свобода. Но човек зависи кои мъчнотии е разрешил. Някои от

вас може да са разрешили десет мъчнотии, някои 15, 20, 30, 40, 50, 100. Значи, колкото повече мъчнотии разрешавате, толкова сте по-свободни. Който е разрешил повече мъчнотии, е по-силен. Тогава ние сме дошли до това заключение: По формата на главата може да се съди колко мъчнотии човек е разрешил. Правилната форма на главата съответствува на правилното разрешение на мъчнотиите. Челото се е образувало от разрешаване на мъчнотии в умствения свят. Та казвам: Всяка една деятелност, която вие проявявате в който и да е свят, ще се отрази във вашето лице или върху челото, или върху носа, или върху устата ви. Всяка една деятелност ще се отрази или върху очите, във формата на очите, или в строежа на очите. Всяка една деятелност ще се отрази или върху ухото отгоре, или отдолу, или по средата. Затуй казвам, че има едно съответствие между тялото и самия човек. По ухото можеш да познаеш един човек. По носа можеш да познаеш един човек. По челото, по устата можеш да познаеш един (човек) какъв е. Който разбира, може да познае. Туй показва доколко човек живее съобразно със законите на природата. То е хубаво ние да живеем разумно. Всяко неразрешаване (на) какъв да е природен закон, се остава един дефект някъде в лицето. Тъй щото остават дефекти. Затуй трябва да живеем добре, за да имаме едно сърце добре построено. Трябва да живеем добре, за да имаме един мозък, добре построен. Защо трябва да живеем добре? – За да имаш добре построено тяло, за да имаш добре построено сърце и за да имаш добре построена глава. Щом имаш тия трите неща, другото е лесно, всичко в света се постига.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година. 19 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 17 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев.

1939_02_19 Благо и блаженство
утринно слово

БЛАГО И БЛАЖЕНСТВО

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
12 глава от Евангелието на Лука
Духът Божий
Размишление

Христос на въпроса „Кой ми е майка, брат и сестра?“ дава един отговор, който може да се вземе като основа: „Всеки, който върши Волята на Отца ми, той ми е майка, брат и сестра.“

Има две неща, които спъват човека. Недоимъкът някой път и пресищането. Някой човек страда от недоимък, а някой човек страда от излишък. Ако е от недоимък, той изпосталява. Ако недоимъкът е по отношение на материалните работи, човек изсъхва и казва: Гладен ще умра! А ако е от изобилие, той затлъстява, на буре става. Сега, някой път ние заучаваме някои работи и само ги декламираме. Една работа не търпи декламация, а иска приложение. Цената на всеки един човек се повдига от живота, който живее. Да живееш, това значи да повдигаш цената на своя живот. Някой пита: Ще ми бъде ли работата успешна? Ще успея ли в живота си? Всеки човек най-първо сам трябва да оцени това, което твори. Ако певецът като пее и се вслушва, че му е приятно като пее, и хората ще го оценят. Ако сам себе си не слуша и не оценява, а очаква другите да го оценят, той е на погрешен път. И когато направиш хляб, замесиш и го опечеш, ти ще го вкусиш, ще го опиташ. И ако го харесаш, тогаз и другите ще го харесат. А пък ти не си го опитал и очакваш другите да го харесат. Вземете един цигулар. Цялото му изкуство е да научи всичко сам на цигулката си, на ръчката ѝ, която е 30 см дълга. Но трябват му 30 години, за да стане майстор. Да знае на кое място и как да си постави пръстите. Или вземете един съвременен пианист. Той на едно разстояние повече от един метър трябва да знае къде и как да си тури пръстите. Аз гледам, когато някой говори за различни работи, колко погрешно свири. Той като се вслуша сам, свири някое парче, но то е блудкаво, няма никакво съдържание. Пианистите някой път си играят. Някой път имат тщеславие. Кажат тъй: тър-р-р – прекарат пръстите си от единия край до другия на пианото. Че и аз мога тъй да прекарам пръстите си и да произведа звука тър-р-р. Но това ни най-малко няма да покаже, че съм добър свирец.

Друга една погрешка има – дето мислим, че всички наши нещастия в света идат отвън. Това е едно заблуждение. Аз мога да говоря една школна лекция „Познай себе си“. Това е една лекция от третата година на Общия окултен клас. Четете тази лекция и ще видите къде са причините на нещастията. Причината седи в самия човек. Не че ние сме причината на всичко, но има известни придобити навици, от които произтича нашето нещастие. Представете си, че вас ви поканят на угощение, на някое царско угощение. И там почнете да плюете по стар навик. И така вие може да се компрометирате. И в религиозно отношение се правят подобни погрешки. Аз се чудя по някой път. Хора, които минават за просветени, правят такива погрешки, които с нищо не може да извиниш. И толкоз пъти съм говорил за самообладание. И се чудя за малките работи, които децата ги знаят, а възрастните ги изпущат изпредвид. Питат ме някои дали ще отидат на небето. На гости няма да ги поканят с такива навици. За да живее човек разумно, той трябва да знае в даден момент къде да постави някоя своя мисъл, някое свое чувство и някоя своя постъпка. Например, седнеш някой път, дадат ти ядене и не знаеш как да постъпиш. И още като седнеш, ти си недоволен. Погледнеш яденето. Понеже те интересува външната страна, най-първо искаш да знаеш дали маслото е хубаво – кравешко или зехтин. После, ако си българин, ще искаш да знаеш дали има червен пипер, а ако си европеец, ще искаш да не е люто. После ще видиш дали е солено или безсолно. И ако си недоволен, ще напуснеш яденето и ще кажеш: На такова ядене канят ли се гости? Ако си българин, ще кажеш: Такава каша прави ли се? Човек сам трябва да стане готвач. Най-първо трябва да се научи сам да си готви каквото иска той. И след като се научи, да иска от другите.

Сега аз засягам въпроса: Вие искате да станете видни. То е хубаво. Човек трябва да стане виден. Ако отидете във Франция или Англия, важно е как говорите френски или английски. Да ви разбират, когато говорите и при това да имате един акцент, че да се учудват и самите англичани, че говорите тъй хубаво. Не само да изкажеш думите, но има и един акцент, едно ударение, едно произношение, една мекота в езика. Ти можеш да произнесеш думите „Вярваш ли в Бога? Обичаш ли Го?“ (Учителя произнася тези думи с гръмогласен дебел глас.) Това не е никакъв говор. В това няма никаква музикалност. Или произнасяш думите „Мен ми дотегна да живея“. Това не е никакъв говор. Какво му е дотегнало да живее, когато той никак не е живял. Това е първата лъжа, че досега никак не е живял. Той е бил в живота на страданията, на мъченията. Да! Но живот да е живял, че да му е дотегнало да живее – това не е вярно. Така не се говори! Той трябва да ме намери и да каже: Я ме научи как да живея аз. Не съм живял още както трябва. А пък аз искам да живея един живот както

трябва. – Кой може да те научи? Казва някой път човек: Духът, като дойде, ще ме научи. И това не е говор. Че как ще те научи Духът като дойде? Като дойде Духът, вие трябва да имате един деликатен слух, че само като си мръдне пръста, вие да си знаете какво иска да ви каже. А пък той ще ви говори с дни и вие ще противоречите, ще спорите с Духа, ще му цитирате от Писанието еди кой си пророк какво казал. Че това, което е казано в цялото Писание, това е от Духа. А пък вие ще му цитирате. Вие ще цитирате на един Учител какво е казал Учителя! Че той като е говорил, той знае какво е казал.

Основният закон гласи така: Ако ти не обичаш онзи, който те обича, ти нищо не можеш да постигнеш в света, нищо не ще знаеш. Ако ти не можеш да обичаш Онзи, Който е работил върху тебе и постоянно мисли добро за тебе, и постоянно ти е като слуга, ти нищо не можеш да постигнеш в живота си. Те са две неща важни. Тогаз някой ще каже: Няма кой да ме обича. – Това не е вярно. Защото, ако няма кой да го обича, той няма да се яви на земята да живее. Без обич той не може да се яви. Щом живее на земята, има някой да го обича. И най-сетне, той трябва да намери онзи, който е станал причина той да дойде на земята. Та при сегашните условия животът, който живеете сега, той е живот на миналите ваши съществувания от хиляди години, той е един живот както сте мислили, както сте чувствали и както сте постъпвали в миналото. Така сега живеете. Този живот, който сега не го харесвате, е такъв, какъвто сте го приготвили в миналото. А пък сега каквото мислите, чувствате и постъпвате, това в бъдеще ще го живеете. Никой не може да живее сегашния си живот, ако той не е ликвидирал със своята минала карма. Кармата – това са онези лоши условия, които създаваме.

Отива един беден човек при един банкер богаташ. Той ходел често да го безпокои. Богатият му казал: Понеже съм много занят, да не си губя времето, давам ти на разположение една каса. И вложил той в касата 50 хиляди лева. Дава му ключа на касата и му казва: Когато ти трябват пари, отваряй касата и вземай. И същевременно туряй в касата. Тая каса нека да ти служи. Две–три години той вземал, вземал и нищо не турял вътре. И след две–три години казал: Няма нищо в касата. Онзи му казал: Нищо не си турил. Питам, вие отваряте Божествената каса и вземате, и вземате, и най-после нищо не остане – изхарчили сте всичко. Човек не се е явил на земята, за да харчи. Христос казва: „Събирайте съкровища за небето.“ Какво сте събрали за небето? Аз бих желал това, което мислите, да е вярно. Аз не оспорвам това. Но един ден, като отвориш касата и няма нищо в нея, тогаз? Онзи казал: Нищо не е останало в касата. Другият му отвърнал: Не си турил в касата. – Ако един ден отворите вашата каса и не намерите нищо, тогаз как ще живеете на небето? Ще ви експедират назад, ще ви

върнат. Това не се отнася за ония, на които касите са пълни. Като се върнете дома, отключете вашите каси и направете една проверка има ли нещо в касата, или няма. И не само да се види има ли, но и каква е наличността. Толкоз ли е, колкото е била първоначално – 50 хиляди лева, или са останали 40 хиляди лева, 30 хиляди, 10 хиляди, 5 хиляди. А някой път може да е останал само един лев. А понякога може да има в касата 80 хиляди лева, 100 хиляди лева, 500 хиляди лева. Този човек няма, който не е влагал в Божествената каса. Сега това е материалната страна. Използвайте всичките условия. Аз се чудя. Трябва една школа. Всички условия на земята, колкото и да са лоши, и добрите, и лошите условия – това са възможности за постижения, за каквито и да е постижения. Без тези лоши и добри условия при сегашните обстоятелства вие не може да постигнете нищо. Някой път вие се оплаквате, че огънят, който гори в тази печка, може да изгори и къщата. Де е злото? Значи има едно зло в този огън – ако не знаеш как да го употребиш, той може да изгори и къщата. И колко деца, колко хора са изгорели в огъня! Но трябва ли за това, което е лошо в огъня, да го изгасим? А пък и да искаме да го изгасим, той не може да се изгаси. Този човек, който за пръв път е запалил огън, той минава за гениален. Всички хора се радвали, че изобретили огъня. И ние плачем сега от този огън.

Сега аз вярвам в едно: Всички вие имате едно желание да служите на Бога. Но може да се случи следното, което може да ви спъне в живота. Един художник се влюбил в една млада мома. Най-първо я обикнал и тя го обикнала. И той рисувал много добре. Но един ден тя го подозряла, че любовта му към нея не била такава, каквато трябва. И подозряла го, че той има работа с други моми. И почнала да му дава известно вещество, без да знае той – да го взема в храната. И се размесили боите в него и той не могъл да различава боите, и всичките му картини били нацапани. Той мислел, че са красиви, а пък те били за посмешище. Помнете: Ако светът ви подозре, вие мислите ли че сте свободни? Вие мислите, че сте свободни. Вие излизате от един дом, в който дяволът живее. Мислите ли, че като почнете да излизате от този дом, дяволът ще остане така? Той ще ви дава такива вещества, че да ви забърка съвсем. Той ще каже: Вървете при Бога. Аз нищо не давам. Всичката тази къща и прочие е мое. И верующите, като станат верующи, почнат да ги гонят. Не им вървят работите. Те трябва да напуснат всичко онова, което не е Божествено. Вие очаквате да станете християни, за да бъдете богати. Съвременното християнство, Новото Учение изключва и богатството, и сиромашията. Като казвам „изключва богатството“, вие ще кажете: Как така? – Много просто. Изключва грешното богатство, съвършено го изключва. Изключва и грешната сиромашия. Ако ти си сиромах и гледаш оттук-оттам да закачиш нещо, този-онзи да излъжеш, това е грешната сиромашия. Аз не говоря сега за

големите лъжи, но говоря за малките лъжи. Ще ви приведа пример за малките лъжи. Често малки деца – момчета и момичета, обичат да чистят дрехите на баща си. Бащата е още на леглото, детето с четка чисти и бащата мисли, че го обича. А пък детето знае, че кесията е в джоба и бръкне в кесията и вземе. Хубаво е да чистиш дрехите на баща си, но като бръкнеш, вземаш нещо и после в кесията има липса. Значи тук нямаме онова безкористие на детето, но то чисти дрехите за кесията. И мнозина хора чистят дрехите на духовния свят, за да капне нещо. Че си е взело детето, где е погрешката? Желанието на детето да вземе от кесията на баща си е право. Де е погрешката? След като очисти дрехите, нека да попипа кесията и като види, че е пълна, да каже на баща си: Мога ли да отворя кесията и каквото обичам, да си взема? Бащата може да каже: Отвори и вземи. Какво струва да каже това дете на баща си „Мога ли да отворя кесията?“ Какво ще му коства? И защо детето да не може да каже това?

Най-първо, за да се възпитате в новото, вие като влезнете в едно събрание, да не се виждате. Ще седнете на едно място и никого да не виждате. Ти сам да си. И като говори Учителя, като че никой няма около тебе. И никой да не те съблазнява. Ти като слушаш сега, казваш си: За кого ли говори Учителя? – Само за едного говоря. Защото Учителя най-първо говори за себе си. Защото, ако той говори и сам не го прави, той сам е отговорен. Например, ако той говори за Любовта и не люби, или пък ако говори, за да стане със своята проповед виден, от тщеславие, за да му направят паметник, за да го въздигнат до божество, тогава какъв учител е той? Учителя не е създал света. Той иде само да учи в дадения случай. Ти си един вярващ. Вие слушате и след като слушате учението, което е казано, сами се осъждате вече. Всеки, който е слушал и не прилага учението, това учение му става за осъждане.

Сега не се изисква голямо мъчение, за да живее човек добре. Да си послужа с един пример. Домакините като измият онези мазните паници, водата е съвсем друга. Тя е нечиста. Но има едно измиване, и на най-чистите паници. Най-чистите паници трябва да ги прекарате през вода, за да ги изчистите от този дребния прах, с който са се покрили. И най-чистата паница, ако я погледнете с микроскоп, ще видите, че не е чиста. Може да са кацнали по нея животинки от низш живот – микроби, и ако има условия, може да се заразите. Някой път е хубаво да ги измиете със студена вода, но и през топла вода да ги прекарате. Паницата, колкото и да е чиста, пак трябва да я очистите. Колкото и да е чиста вашата мисъл, или вашето желание, или вашата постъпка, пак те непременно трябва да минат през Божествения живот. И след това тая мисъл да я поставите вътре в своята душа. Представете си, че вие отивате на гости при някого. Искате да отидете на гости при един ваш приятел, когото обичате, и когото от 10

години не сте го виждали. И като влизате в тях, заварвате ги, че мъж, жена и деца се карат. Какво ще бъде вашето положение? Разбира се, вие може да се опитате да ги примирите. Но кое е по-хубаво – този приятел да ги завари, че живеят в любов, или че се карат? В любов да живеят! Вие искате Духът да дойде върху вас. Ако Духът дойде върху вас и види, че вашият ум, сърце и воля са в стълкновение и че има бунт вътре в самите вас, тогава ние само съзнаваме някой път, че има една борба, която постоянно става вътре в нас. Какво трябва да се прави тогаз? Паниците трябва да се измият. Мазните паници хубаво да се измият. Не със студена, а с топла вода. Измийте паниците и после ги прекарайте пак с чиста вода, и след това да се изтрият. Всяко нещо, което се туря на място, трябва да бъде чисто.

Та казвам, вземете предвид едно нещо. Има закон: Всичко онова, което вие мислите, което вие чувствате и както вие постъпвате без разлика, всичко това ще се върне при вас. Вашето ще се върне при вас. Затова именно в мислите си ние трябва да бъдем чисти, чисти и в желанията си, и в постъпките си, за да се повърнат един ден нашите мисли, чувства и постъпки чисти при нас. Защото, ако ги пратим такива, каквито не трябва да бъдат – оцапани, те ще се върнат още по-оцапани, понеже те отиват в света и там ще се оцапат още повече. И трябва да знаем, че всяка една мисъл, като се върне, трябва да я подложим на известен процес на чистене – колкото и да е чиста, пак трябва тази мисъл да се пречисти. Сега това е един вътрешен процес. Сега аз не ви говоря за тези работи, за да се самоосъждате. Не. Но някой не пее правилно. Аз считам, че правилното пение помага. Ако вие сте отличен певец, още днес ще се подобри положението. Ако имате един глас и се научите да пеете меко, ясно и отчетливо, на която улица и да пеете, ще се спрат хората да ви слушат. Някой ще бръкне и ще ви даде банкнота от 100 лева. Ако не пеете, някой ще ви даде половин лев или може би 20 стотинки и ще иска да си отиде. Ако извади една банкнота от 1000 лева, какво показва това? Това показва, че този човек оценява пението ви. Сега колко свирци има, че ако свирят на улицата, биха им дали 1000 лева? Той трябва да бъде гениален. Или някой художник нарисува нещо. Знаете ли какво изкуство е художеството? За това се изисква такова съчетание на краските, че една картина трябва да оживее. Художникът така да направи краските, та да има преливане на краските. Има картини, които седят като мумии – няма преливане, а пък някои картини, гледаш – те са живи – очите им като че се мърдат. Това е хубаво съпоставяне на краските. Тези краски постоянно се преливат.

Та казвам, и човек трябва да съпоставя своите мисли и чувства. И всеки да чувства, когато види един човек: Ето един човек, в когото Бог се проявява. Аз бих желал, като минете през най-големите страдания и изпитания, да се обърнете към Бога и да кажете: Господи, благодаря ти! Не само на думи,

но искрено да кажете в себе си: Благодаря ти, Господи! А пък сега някой трябва да дойде да ни казва: Ти не постъпи правилно. И после, друг един навик, че ако себе си критикуваме, ние опетняваме себе си. И ако другите критикуваме, пак опетняваме себе си. Разсъждавайте върху критиката. Не да търсите погрешките, но разсъждавайте дали нещата са правилни, дали порядъкът, който в този човек живее, е Божествен или човешки. Живее ли той в Божествения порядък? После вземете например и себе си. Никой не е оставен да живее така, както иска. Ние сме оставени свободни. Но временно сме оставени свободни. Ако аз съм един художник, аз съм господар в своето ателие, мога да рисувам месец, два, три. Но щом изложа своите картини на показ в някоя изложба, хората или ще се ползват, или няма да се ползват и ще ви покажат всичките ви погрешки. И трябва да се вслушвам в тях. Могат да намерят погрешка в моята картина. Не трябва да кажа, че те са невежи, че те не разбират от изкуство. Ще се вслушаш и в себе си. И ще благодариш. Онзи художник трябва да благодари и за най-малкия намек, който може да му се направи и да го вземе под внимание. Или един цигулар – и той трябва да вземе под внимание и най-малкия намек, който може да му се направи. Наскоро един акордьор поправи пианото. Хубаво работи той, аз искам да му намеря погрешките. Но не започвам с белите клавиши, а от черните. Там му търся погрешките. В белите не може да се правят така лесно погрешки. Той, като ме гледа, казва: Тънко пипа този! Като пипам черните клавиши, гледам нагласени ли са. Гледам да не пропусна. Музикантите много добре нагласяват белите клавиши, а пък черните ги оставят така. Затова аз черните проверявах. Всички сме много чувствителни. Да бъде човек чувствителен е едно благословение, но да се тревожи, това е един лош навик. Допуснете сега, че ме срещне един господин и ми казва: Знаете ли какво пишат вестниците за Вас? Много лошо пишат. Казах му: Похвалявам тези вестникари, че са писали за мене. Той каза: Как така? Казах: Поне няма да ме осъждат хората, че съм ги подкупил. Безкористно пишат тези хора, препоръчват ме без пари. Ако пишеха нещо много хубаво, щяха да кажат: С колко хиляди ги е намазал той? Че аз ги похвалявам. Ако хората за вас говорят лошо, то е добро. Аз съм в едно сигурен – ако някои говорят лошо за вас, аз вярвам, че не сте ги подкупили. Това зная сто на сто. Щом говорят лошо, зная, че работата е чиста.

Вие по някой път сте недоволни от дявола, но той е отличен критик. Без пари работи. Не иска да му платиш като те обиди. Та има една добра страна в дявола. То е неговото безкористие. Когато напада хората, безкористно ги напада. Когато ги обвинява, безкористно ги обвинява. Не иска никой нищо да му плати. Първоначално светът беше добър, и как стана лош? Има си своите причини да стане лош от наше гледище. Ако Бог допусна тези работи, има си някои съображения. Бог използва злото за

нещо добро. Ако беше непотребно, той не щеше да го допусне. Крайната цел на всичко това, което ние проявяваме, съдържа нещо добро, което трябва да се очаква. И не очаквайте да ви се каже кое е. Един ден ще знаете защо Бог допусна всичко това. Допуснете, че някой ще каже: Аз не ви обичам. Какво лошо има в това, че е казал така? Или какво добро има, като са ви казали, че ви обича? От самата дума не произтича любовта. Онези моми, които обичат някой момък, казват най-много, че не обичат момъка, а пък на нея сърцето ѝ гори за момъка. А пък момъкът не вярва в това именно. Тя по десет пъти казва за момъка: Аз не обръщам внимание на него. Това е политика. Че някой ще каже за тебе: „Той не е религиозен." А пък той съзнава, че е религиозен. Както момата казва за момъка, че не го обича, но тя го обича, така и някой съзнава, че е религиозен, макар че някой може да оспорва това. Сега това са елементарни работи. Хората могат сами да се спънат. Ние сами се спъваме, а могат и другите да ни спънат.

Един ден ще дойдете до едно място – в духовния живот има едно място, че като влезеш в стаята, ще чуеш крясканeто на целия свят. Ще влезеш в една стая и ще чуеш крясканeто на целия свят, отвсякъде ще слушаш, и то ясно. И най-лошото, и най-хубавите работи. Тогава какво ще кажеш? А пък нямаш власт да затвориш този телефон. Ще те опитат доколко си търпелив. Нямаш власт да затвориш радиото. Много светии там са плакали и са пропадали. Ще се напълни умът ти с най-отвратителни мисли, които някога си си въобразявал в живота. Най-лошото ще дойде. Стаята е приготвена така, за да те опитат. Тогава трябва да приличаш на патка. Като влезеш във водата, водата отгоре да те облива, но да не прониква под перата. Като влезе кокошката във водата, тя излиза мокра, но патицата е умна – тя се намазва с мас. И водата си остава отвън. Та някои религиозни хора са като кокошката. Като влязат в този изпит, излизат всички измокрени. А пък някои са като патицата – излизат навън сухи, водата не може да проникне в тях. Та искам всички в това отношение да бъдете патици. Не искам да бъдете мокри кокошки. И като кокошки като ви видя, пак ми е приятно. Ще ме питате: Защо ме измокриха, аз ли бях най-големият виновник? Казвам: Измокриха те, защото си кокошка. Пък ти ще кажеш: Защо онези не ги измокриха? – Защото са патици. Масло трябва да има. А пък това масло произтича от обичта. Човек, който не обича, всякога ще бъде мокър, а пък който обича – никак. И да навлезе във водата, тя не може да проникне в него. То е голямо изкуство. Много мъчно е човек да търпи. Някой човек за нищо и никакво ще кресне. Седиш, седиш и най-после ще ти каже една дума. И ти кипнеш. За големите думи не казваш нищо, а пък за малките работи кипваш. Най-големите работи изтърпявате, а пък най-малките не изтърпявате. А пък има същества заинтересовани. Хората някой път приличат на мравчени

крави. Има едни крави на мравите. Че като отиде мравката при нея, побутне я и тя изпусне сок. И мравката го взема. Има същества ненапреднали. Едно такова същество ще те побутне някъде и ти като се разгневиш, пуснеш мляко и то го взема. И постоянно те ще те чоплят. Този ще те бутне, онзи ще те бутне и ти казваш: Не ми върви. И почваш да се чувстваш болен. Имаш болки в корема, в ума, в сърцето и прочие.

Сестрите казват една на друга: Ти мари, знаеш ли какво говорят за тебе? Представете си, какво говорят за Учителя! – Минават двама млади приятели покрай мене, рекох им: Аз да ви кажа как минахте през града. Единият от вас носеше цигулка и вървеше отпред, а другият носеше чанта и пъхтеше. Те казват: Че отде ни видя? Казах им: Тук, от стаята си. Та казвам: Ще имате предвид, че невидимият свят се интересува от живота ви. Интересува се от вашия живот тъй, както вие се интересувате от вашите плодни дървета в градината ви, които са родили. Невидимият свят се интересува какъв плод ще принесе едно дърво, както градинарят. И съвършените същества се интересуват от хората на земята – като плодни дървета – от плода, който ще дадат. И като погледнат някое дърво с хубави плодове, радват се. Като видят някое дърво, че не върви добре, вземат тогаз мерки, за да го поправят. Има си начини. Поправят го. Ще почнат да го присаждат, но тогаз ще дойде страдание. Имат си ножче. Тури клончето и тури запойка. И после идущата година ще дойде и ако види, че не е хванало хубаво, пак ще кръцне и пак ще тури запойка. И като дойдат, постоянно присаждат. И ако искате да се избавите от тези присаждания, тогаз не осакатявайте дърветата. Защото иначе, като дойдат, ще присаждат.

Сега трябва да се направи една школа. В събранието на школата да не се виждате. Когато сте в клас, всеки да не види другиго. Да не вижда кой как влиза, кой как е седнал, кой как се моли. Сега не сте свободни. Като влезете в събранието, после, ако ви попитат „Там ли беше еди-кой си, имаше ли други на събранието?“, вие да кажете: Не зная, не видях никого. Аз бих желал да кажете: Никого не видях! А пък вие сега ще кажете: Всички видях. Да виждате това, което идва от Божествения свят. Да виждате единствено духовете, които слизат при вас, а пък само за хората да бъдете слепи. А пък вие сега виждате хората, които влизат, а пък онези, които трябва да виждате, не виждате. Сега трябва обратният процес. Сега, през тази година направете опит. Един ден, като влезете в събранието, да не видите никого. Съсредоточена да е вашата мисъл. Ще отправите вашата мисъл към невидимия свят с ума си и със сърцето си. А пък този свят като че не съществува. Поне един ден да имате една такава опитност. А пък някой, ако може да го направи три пъти, още по-хубаво. А пък ако го направи двадесет пъти, още по-хубаво. Най-малко един път го направете

този опит. То е много мъчно изкуство – да не видите никого. Някой от вас при този опит може да види един или двама души. Някой от вас, ако 10 души е видял, позволява се. Някой от вас ще види 12 души. Някой – 14, 15, 20, 30, 40, 50, 60. Най-идеалното е да не видиш никого. Не да не видиш никого, но всички тези хора ще ги оставиш зад гърба си. Ти като главнокомандующ ще извадиш ножа и ще тръгнеш напред и няма да се обръщаш назад. Ще имаш доверие на тях! Сега като се обръщаш назад да гледаш на другите, нямаш доверие в тях. Аз гледам онези, които дирижират някой оркестър. Има една голяма липса в хоровете. Онзи, който ръководи хора, няма доверие в онези, които пеят. Всеки в хора трябва да бъде самостоятелен и диригентът, който ги ръководи, трябва да има пълно доверие в тия, които пеят – такова доверие, както в себе си – и да остави всеки да пее музикално. За самата музика да пее. А пък ако остане хористите да пеят заради него, то е изгубена работа. Диригентът само да ги стимулира. Онзи, който ръководи работите, ще внесе само свещ. И ще остави всеки да чете, както той знае. А ако отиде учителят при всеки ученик да му показва как трябва да чете, то е изгубена работа. Ще внесе само свещта. Ако един диригент има пълно доверие в онези, които пеят, тогава пението е хубаво. Всеки един ще пее самостоятелно. И всеки един трябва да е въодушевен от самата музика. Аз сега ви оставям свободни да пеете, да живеете. Аз не искам да се меся във вашия живот. И знаете ли защо? Защото Духът, който ви ръководи, който работи във вас разбира работите много добре. Няма какво да ви уча сега. Ако дойде до вътрешния живот, няма какво да ви уча. Аз само ви казвам: Дръжте в изправност вашите инструменти. Цигулката не трябва да е влажна. Трябва да е суха. Струните трябва да са най-хубавите. Салонът, в който ще свирите, трябва да е добре отоплен и осветлен. И после, трябва да има и чистота вътре. Светлина се изисква в ума, топлина се изисква в сърцето и чистота в тялото. Три неща са необходими за добрия живот: светлина в мозъка, топлина в сърцето и чистота в тялото. Та казвам: Бог, който ви е призвал в живота, Той толкоз ви е търпял, но не трябва да злоупотребявате с Неговата добрина. Четете Евангелието, там Христос казва на едно място на духовете: „Докога ще ви търпя?“ Това не се отнася за хората. Сега, ако ние заставим Духа вътре в нас да каже „Докога ще ви търпя?“, значи това показва, че не сме от ония, които служат на Бога добре.

Сега, желая ви да бъдете всякога от добрите, внимателни ученици. През тази година гледайте следното. Не обръщайте внимание върху другите, а върху себе си. Не да търсите своите погрешки, но добрите черти, които имате в себе си, да ги развивате, дарбите, които имате. Вие сте музикант. Пей и свири хубаво. Художник си. Рисувай хубаво. Можеш да пишеш. Пиши хубаво. Метеш ли, мети като че вършиш царска работа, много хубаво. Да ти е приятно, че метеш салона. Ще го считаш, че той е царски

салон с килими. Всяка една прашинка в Божествения свят става носителка на една капка водица. То е едно цяло благословение. От тази капка могат хиляди малки същества да се напият. Та неприятностите в нашия живот стават като едно благо за хиляди низши същества.

Та казвам: Страданията, които ние претърпяваме някой път, те са едно благо за света. А пък радостите, които ние чувстваме някой път, те са едно блаженство за света. Едните са благо, а другите са блаженство. Така че от страданията произтича благото в света! А пък от щастието ни – блаженството! Така че нека да се радваме в единия и в другия случай. Има добри последствия. Като страдат хората, то е наше благо, а като стават щастливи, то е наше блаженство. Да благодарим на Бога, Който превръща всичко на добро. Писанието казва, че всичко онова, което се случи на ония, които обичат Господа, ще им бъде за тяхно добро. Между себе си научете се да мислите, да се произнасяте добре. Но не за самия човек, както е сега, но в ума си дръжте, че в него има една душа. Мислите ли, че Бог, като гледа някого, не вижда неговите недостатъци? И мислите ли, че Му е приятно? Но Той търпи. И трябва приблизително както Той търпи, така и вие трябва да търпите. Казваше ми един баща: Какво да правя? Той имаше четири дъщери и един син. Той казваше: Ако бяха чужди, щях да ги изпъдя. Не ги обичам. А пък беше евангелист. Той казваше: Не ги обичам, но се чудя. Евангелието казва, че трябва да търпя. Казвам си: Какво прави Христос, какво правиш ти! На жена си казва той за сина си: Да се махне оттук! А пък той не се маха. И ние казваме на Господа за някого: Да се махне той! А пък къде да го махне Господ? Защото ако го махне от това събрание, ще влезе в друго събрание. И там ще кажат: Махнете го! Оттук, оттам ще го махнат, и все между хората трябва да отиде. И ние създаваме мъчнотии на Господа, защото където и да го тури, ще кажат: Махни го! И на Господа Му е приятно да каже някой: Остави го при нас! И тогаз на Господа Му олеква.Че като дойде някой, търпете го, та да олекне малко на Господа! По човешки ви говоря сега. Христос казва: „Който изпълнява Волята на Отца Ми, на нашия небесен Баща, той ми е брат, сестра и майка.“ Та като изпълнявате Волята на Отца, на вашия небесен Баща, вие сте онези добрите братя, добрите сестри и добрите майки. Всеки един да тури това като основа в живота си, да работи в това направление, да бъде благоприятен на Господа, да има Неговото одобрение в себе си. Не одобрение отвън. Щом има одобрението на Господа, ще дойде и другото одобрение. Но в този живот да има одобрението на Господа, та Господ да каже, както в притчата каза на слугата: Верни рабе, много си добре работил, на малкото си бил верен, аз ще те направя слуга на целия свой имот.

О т ч е н а ш

Господ казва: „Написах ви на дланта си!“ Трябва ли Господ, като ни е написал на дланта Си, ние постоянно да вдигаме шум на Неговата длан? Желая ви, които сте написани на дланта Му, да не вдигате шум върху Неговата длан.

6,35 ч. с.

19. Утринно Неделно Слово, държано
на 19 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, звезди. Времето – меко, малка омара.
На поляната направихме упражненията.

1939_02_19 Да бъдеш обичан
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ДА БЪДЕШ ОБИЧАН

Отче Наш.

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Духът Божии.

Светът е най-великото училище, на което хората са ученици. Но всички хора не са еднакво способни – това не се отнася до техните дарби – всички еднакво не се учат. Всички нямат еднакви разбирания и всички еднакво не са прилежни, и всички не знаят, не оценяват времето. Ако попитате когото и да е. Един ученик иска да свърши училището, за да може да подобри пряко живота си на земята. Един религиозен човек иска да вярва в Бога, да му помага Господ и той да преживее добре. Това са частични схващания. Най-първо човек иска на земята да живее. Но за да живее добре три качества са необходими. Човек за да живее добре, трябва да мисли добре. За да живее добре, той трябва да чувства добре, да има благородни чувства. За да живее добре, той трябва да постъпва и то добре да постъпва, да бъде справедлив. Постъпка, която няма справедливост, не е постъпка. Три качества трябва да има човек, за да живее. Вие казвате да живее човек. Ако ти не мислиш, това не е живот. Ако ти мислиш безразборно, това не е живот. По някой път искат хората да говорят много прецизно. Математиката е наука много прецизна, но там се изисква един ум. Ти в математиката не можеш да употребиш една дума, която има две значения. Трябва да има точно определено значение. Математически, геометрически как се определя точката? Какво нещо е точката? Не заема никакво пространство, а същевременно ти трябва да боравиш с нея. Значи, кое е качеството на точката? Какво качество има точката? Точката има положение. Положението това е разумно отношение, „a : b“ – това е едно отношение разумно. „a : b“ се отнася както „b : c“ – но това са разумни отношения, математически. Казвате: „Трябва да боравим с точката, една материя, която не е разумна.“ Но когато казваме „a : b“ се отнася, както „b : c“, аз имам думата [на] инженер, на който давам своя план. [По отношение на „a“ е равно, но по отношение] говоря на един разумен човек, не говоря на мъртвата материя, за да не ме разбере. Превеждам моя език в геометрическа форма. Защото щом туриш двете линии равенство, то е вече геометрия. Значи математически е точката равно вече влиза геометрията. Следователно, за да прекарате едно разумно отношение, понеже точката тогава между хората съществува разстояние. Що е разстоянието? Ние наричаме разстоянието между две точки едно правилно отношение. Между две точки, това е разстояние. Щом се яви

онова правилното математическо отношение, което първоначално е турено между две същества, тогава има мир и съгласие. Щом се наруши това разстояние, веднага произтича дисхармония. Тъй щото може да го употребите. Ако вие слушате някой да ви свири, ако отблизо го слушате, ще имате едно впечатление, ако идете отдалече, другояче ще звучи пияното или цигулката. Цигуларят е майстор, който като си тури цигулката под брадата да знае на какво разстояние, да постави музиката си от ухото. Щом не може вярно да го постави, той не може вярно да вземе тоновете. Тогава и ръката не може да свири вярно на цигулката. Човек, за да разбира един предмет, какъвто и да е той, трябва да се постави на фокус. Да разбере една точка, която има отношение и то разумна точка. Например, може да ме пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ – Аз казвам. – „Все таки, по-ясно ми кажи.“ – „Аз ти вярвам, ти вярваш ли в себе си?“ Човек не може да вярва в Бога, ако не вярва в себе си. Той ме пита: „Ти вярваш ли в Бога?“ Аз му казвам: „Ти вярваш ли в себе си?“ Ето отговорът: Щом попиташ едного вярваш ли в Бога, той казва, ти вярваш ли в себе си. Ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в себе си. Следователно, в дадения случай, ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в себе си; ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз го попитам, вярваш ли ти в Бога, той ще ме попита, вярваш ли ти в себе си. Казвам: Вярвам. И той вярва. Аз го питам: Ти вярваш ли в Бога. Това е едно математическо отношение. Това е възможно за който разбира. Казвате: „По-ясно кажи.“ По-ясно от това не може да се даде. Ако някой може да го даде по-ясно, аз бих го слушал. Според мене, ясното говорене, аз като ям добре, усещам едно разположение в себе си, правилно ям. Щом ям и имам неразположение, стомахът ми казва: не си ял правилно, не си дъвкал както трябва. Следователно математическото отношение не е право. Всяко стискане на зъбите е точка. Ще я пратиш в стомаха. Между една точка и друга точка трябва да има разстояние. Следователно щом изядеш една хапка, две и не ги пратиш на разстояние, в стомаха се роди веднага една вътрешна дисхармония, която ние наричаме мъчно храносмилане. Мъчното храносмилане показва, че храната не е дъвкана или е нямал зъби, или много бързо е ял и гълтал нацяло храната и тогава стомахът не може да свърши една работа, която зъбите може да свършат. Тези са встъпителни думи.

Човек трябва да има една ясна представа, защо той е дошъл на земята. Туй трябва да го знае. Когато майката ражда едно дете, трябва да знае защо го ражда. Когато бащата се жени, трябва да знае, защо се жени. Когато човек става проповедник, трябва да знае, защо става проповедник. Когато става цар, трябва да знае, защо става цар. Когато се роди и живее, трябва да знае, защо се е родил. И когато умира, трябва да знае, защо умира. При това, хората страдат, раждат се, умират и не знаят защо умират. Живите

страдат, не знаят защо се раждат. Всички страдат, понеже не знаят, каква работа да вършат. Мъртвият, щом знае защо умира, той не страда вече. И живият, който се ражда, ако знае и той няма да страда. Следователно всичките страдания произтичат от незнание, [или] отношения нямат хората най-първо. Ние трябва да се поставим на известно отношение към първата причина, която ни е породила в света. Ако аз нямам отношение към своя баща, който станал причина за моето идване на земята и ако аз нямам отношение към майка си, какво отношение мога да имам? Ако едно растение няма отношение към космоса, ако едно растение няма [отношение] към слънцето, към влагата, към светлината, към топлината, какъв ще бъде резултата на неговото растене? Няма да има никакъв резултат. Сега ние искаме един живот, без да спазим тия отношения. Едно растение без светлина, без топлина, без влага – всички знаете какъв ще бъде резултатът, то ще изсъхне. Един човек без вяра,един човек без надежда, един човек без любов в света – неговата душа не може да расте и да се развива. Сега аз не говоря за онази любов, която носи в себе си всички противоречия. Аз говоря за една любов, която носи живот на цялото човечество. Аз говоря за една любов, която носи щастието на семейството, една любов, която носи щастието на индивида, на човешките души. Аз говоря за една любов, която носи знанието, носи светлината, която носи свободата. Това е любов в широк смисъл. А пък всичките тия противоречия, които произтичат в живота, те произтичат, че хората не се намират в правилно отношение един към друг. Ти не можеш да бъдеш обичан в света, ако не обичаш този, който те е обичал. Това е закон в света. Никога не можеш да бъдеш обичан, почитан или уважаван и да придобиеш нещо, ако ти не обичаш този, който те е обичал. Сега аз говоря за Онзи, който те е създал и ти е дал всички условия. Всеки един човек се е явил на земята, има всичките условия. Цялата земя е на негово разположение, слънцето е на негово разположение, въздухът е на негово разположение. Всичко е на негово разположение и този човек пита: „Какъв е смисълът на живота?“ Че какъв е смисълът на парите? Тогава ако аз ви дам пари, какъв ще бъде смисълът? И малките деца знаят. Най-първо, ако нямате обуща, ще си купите обуща. Ако нямате шапка, ще си купите шапка. Ще си купите дрехи, храна ще си купите, къща ще си направите. Автомобил ще си вземете. Какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на знанието? Смисълът на знанието е: да изправим всички криви пътища. И тогава в знанието ще се родят инженери, не само да изправят земните пътища, по които ходим, но и пътищата на човешкия ум, пътищата на човешкото сърце, пътищата на човешкото тяло. Всички пътища трябва да се изправят. Туй знание трябва да имаме. Сега трябва да залегне във вашия ум, може би вие не знаете за какво ще ви говоря. Вие искате да знаете крайната цел. Вие не мислете за крайната цел. Ако съм на ваше място, как щях да постъпя? Когато отивам да слушам някой виртуоз,

цигулар или певец, слушам го как пее, каквото и да е парче, искам да зная как ще го изпее. Не гледам края, финала, но от единия край до другия, цялата песен, общото, цялото, което пее – от началото до края – във всичките модулации, във всичките изражения. И така си съставям едно понятие за този певец – няма да чакам края, какъв ще бъде. Или ако слушам някой цигулар, пак гледам по същия начин. Когато някой ми говори, слушам от единия край до другия и гледам онази светлина, която може да хвърли в моя ум. Не мисля, че който е велик говорител, какъвто и да е, той не може да ви даде изведнъж понятия за целия свят. Да имате едно понятие за целия свят, какъв е в своята целокупност, се изисква не един милион, не един милиард години, но се изискват милиони, билиони, трилиони квадрилиони години. Това са неща неразбрани. За да се разбере живота, ти не можеш да разбереш този живот, ако всичките хора не го разбират. Когато някой пита и каже: „За мене остана неясно" – зная, че и на други хора има, които не знаят и вследствие на това ние се спъваме едни други. Представете си, че до мене седят няколко души на прозореца, седят и не могат да видят слънцето, кои са причините? Тези, които седят преди мене, ако те се махнат, аз веднага ще се осветля.

Казвам: Не може да станем просветени, да разбираме живота, докато не влезем в правилни отношения с всички разумни същества, които имат отношение. Не да бъдем събрани на тясно. Земята и слънцето, за да живеят в хармония, земята както е създадена по натура, тя на български е жена. За да няма стълкновение тя е поставена на 92 мили разстояние, само при такова едно отношение помежду им има хармония между слънцето и Земята. Някои планети има, които са по-близо. Отношенията са други. Венера е по-близо, но на Венера не може да има такъв живот, какъвто го има на Земята. На Юпитер не може да има такъв живот, като на Земята, пак се различават. Всички планети се различават, животът и съществата, които живеят се различават. Сега има спор, дали там има същества. Аз предполагам, че на всичките планети има хора, но не са както хората на Земята, различават се по нещо.

Аз не разглеждам въпроса както вие го разглеждате. Много пъти в София се правят къщи за кираджии, че старите стоят празни. Щом природата е направила всичките тела, световете си имат един определен план. Тия светове са населени, защото, ако нямаше нужда, нямаше защо да се съградят. По напред се явиха кираджиите и тогава се направиха световете, следователно, преди да дойдат хората на Земята, те бяха. Кираджиите казват: „Създайте едно здание, една земя за нас." И [за] всичките, които се явиха, Господ създаде земята. Другите, които трябваше да живеят на Венера и те се явиха, за тях създаде Венера. [За] другите, които трябваше да живеят на Юпитер, създаде Юпитер. [За] които трябваше да живеят на

Марс, създаде Марс, [за] които трябваше да живеят на Сатурн, създаде Сатурн и т.н. Това са общи положения. Общи положения, които се определят. Вие искате да знаете какво е състоянието на Сатурн или на Юпитер. Една отличителна черта на всички юпитерианци е, че те са хора с голямо достойнство. Той има достойнство, самоуважение в себе си. Човек, който като каже, седи на думата. Един юпитерианец никога няма да те излъже, той е устойчив. Той може да има устои.

Един сатурианец, той е краен критик, гледа така подозрително на всичките работи, че зелените тикви на плета ги духа. При него като идеш за да ти даде пари на заем, ще има 99 гаранти и пак едно малко подозрение може да има, че може да го излъжеш. Ако искате да знаете какви са хората на Венера, те са хора на любовта. Кой как те залюби, в любовта му има нещо отлично. Онези хора, които живеят на Меркурий, те са умни хора, сръчни, практични в живота. Той като му кажеш да направи една къща, ще я направи без погрешка. После за 10 години ще благодари, че ти съградил къщата. Сега на Земята вие ще останете. Понеже вие сте на Земята, за другите не може да си дадете мнението, понеже не сте били там. Аз имам думата. Аз определям само някои основни черти. Има и други неща, с които те се различават. Не мислете, че онези, които живеят на Юпитер, че те са светии. Малко по-добри са ония на Юпитер, но и те си имат мъчнотии, които трябва да разрешават. Но въпросът другояче седи. Човек може да се приспособи. Ако най-напред може да иде в Юпитер, да иде да види нещата. Ако четете Сведенборг, той ходил на Юпитер, на Сатурн, срещал се с тия същества и пише в книгите си, разговарял се с тях. Ще кажете, дали това е вярно? Сведенборг, казва, тъй както казва, аз вярвам. Дали тия неща са верни, то е негова работа. Който не вярва да иде да провери. Един човек който казва, трябва да му вярваме. Ако се усъмним да идем, да проверим и тогава да си дадем думата. Ако без да проверим, отричаме нещата, не сме прави. Има един закон, който показва дали нещата са верни или не. Всеки може да провери дали един тон е звучен или не е звучен. Вие може да знаете това, ако този звук звучи хубаво, хубав е. Ако произвежда някаква дисхармония, звукът не е правилен. Тъй щото има един закон в природата, който туря една мярка, с която можем да мерим дали мислите са правилни, дали чувствата и постъпките са правилни. Имаме в себе си една мярка, с която можем да мерим, дали известни наши мисли или чужди са верни или не. Много наши мисли не са верни, има нещо в тях, което не е вярно. Има много чувства, които в себе си съдържат някакъв примес. Казвам сега: Имате картини от двама художници, по какво се отличават? Да допуснем, че единият нарисувал един интелектуален тип, един човек на ума, а другият нарисувал един човек на чувствата, който е морален. Израженията ще бъдат ли едни и същи? Трябва да знаете какви са чертите на умния човек и какви са чертите

на онзи, хуманния, които са нарисувани на картините. Колко мъчно може да се въплъти това на платното, да тури тия черти, които изразяват известна хуманност. Колко пъти вие сами създавате вашите разположения. Достатъчно е да ти туриш устата надолу, за да снемеш тия ъгли, за да се измени твоето настроение. Достатъчно е да повдигнеш края на ъглите нагоре и да добиеш весело настроение. Достатъчно е да изкривиш устата си, за да измениш своето състояние. Достатъчно е да смигнеш с едното око и да смигнеш с другото, за да измениш своето състояние. Ако дигнете пръста си, ще се измени състоянието. Ако дигнете двата пръста, ще се измени състоянието. Ако поставите цялата ръка, пак ще се измени състоянието. Тогава човек, който съзнателно или несъзнателно, по известни вътрешни негови състояния до известна степен, с които той си служи, може да си влияе. В този смисъл, не е безразлично какво човек говори. Учените хора когато говорят всичко онова, което е написано със запетаи, с точки, с точка и запетая, с две точки, с удивителна, с въпросителна, правилно е спазен правописа. Така по-лесно се пише. Ако пишете на френски или на английски, правописът е по-труден. Има ударения в ляво, в дясно. Разбира се, съвременните хора се спират и казват кое е право. За да рисува художникът, той трябва да има известна обстановка, той трябва да има едно ателие, при това светлината трябва правилно да влиза, за да може да рисува. Тази светлина правилно да се разпръсква в стаята, за да може предметите, които рисува да дадат едно правилно отражение. И в природата човек трябва да изучава отношенията, които имаме. В природата ние нещата не можем да ги видим реално, както са. Най-първо природата е направила така, че големите предмети да ги виждаме малки, след туй малките работи трябва да ги уголемим и следователно, казват, че светлината се образува тук на земята. Част от светлината се образува тук, на земята. То е вярно, ние от другите светове приемаме картини. Слънцето изпраща известна енергия от себе си. Тази енергия като срещне едно платно, не се пръска. Като срещне екран, като на киното се отпечатва слънцето. Слънцето е проекция, която се образува. Ние виждаме слънцето такова, каквото не е. Ние виждаме част от неговия план и после почваме да си правим за себе си известни понятия. В старо време онези, които не са разбирали, някои гърци, са мислили, че слънцето едва ли е голямо колкото Атина. Като Атина са го мислили голямо. Това са наши понятия. Даже са мислили, че не е голямо колкото Земята, а пък хиляди земи може да се сместят на слънцето. Значи нямаме ясна представа. Трябва да знаете, че светът е едно предметно учение за ония напредналите същества в света, които живеят, Бог им е създал на тях, а пък светът е едно предметно учение за нас. Ние се учим и за нас не е да знаем каква е крайната цел. За сега за нас е важно, какво може да ползваме от този свят, който е направен. Как е направен един плод не е важно да знаем, но най-първо трябва да се учим каква полза

може да принесе този плод. Например, тепърва нашите ботаници има да изучават силата на плодните дървета, с каква храна трябва да се хранят хората. Ако ние искаме да създадем един интелектуален тип, с каква храна трябва да го храним? Или ако ние искаме да развием човешките чувства, или ако ние искаме да създадем един морален тип, каква храна трябва да се употребява? Труден въпрос! Тогава седим и най-първо човек се занимава с животните. Ева, другарката на Адама, понеже той се занимаваше със зоология, тя се зае да изучава ботаниката и загази с ботаниката. Адам със зоология а Ева с ботаника. Като започна за изучава ботаниката, дойде до едно растение, което беше отровно и Бог каза: „Отрова има това растение, да не я ядете." Те искаха да знаят, каква е тази отрова и опитаха отровата на това растение, наричат го дърво на познанието, на доброто и злото. Това са действащи сили, които действат в нас. Това дърво на доброто и злото е в нас. Доброто е в главата, а злото е в стомаха. Бог казва „Няма да ядете от дървото на познанието, на доброто и злото." Понеже туй дърво е в човека, няма да дадете подходяща храна. Където живее злото, ще създаде големи неприятности на човека. Съвременните изучавания в науката показват, от къде се раждат тия болести. Учените хора често обясняват и казват: „Нечистата кръв е причината." В човешката кръв се образуват известни серуми, в които разните болести, които хората имат, намират храна да се прехранват и следователно в тях се развиват тия болести. Хигиена се изисква, човек да има чиста кръв. При чистата кръв никакви болести не може да се проявят. Вие имате ревматизъм, това е нечиста кръв. Или имате рак, нечиста кръв е. Давате на тия микроби храна, или холера ви е хванала, или каквато и да е друга някаква болест. Ако се пречисти кръвта, този нисшият живот, като не може да намери храна, той не може да живее. Следователно Бог ни е създал, не да храним болестите. Ние сме създадени да подхранваме доброто в себе си, а не злото. Това е науката, в която човек се учи, за да бъде добър.

Та казвам: Първото нещо, което човек трябва да започне в живота, всяко нещо, което човек върши на земята, той трябва да го върши с обич. Обуваш си обущата, обувай ги с обич. Изуваш обущата си, изувай ги с обич. Туряш шапката си, тури я с обич. Сваляш шапката си, свали я с обич. Туряш палтото си, тури го с обич, сваляш палтото си, свали го с обич. Вземаш една чаша вода, пий я с обич, измиваш чашата, измий я с обич. Всичко, каквото правиш, всичко прави го с обич. Едно основно правило, което хората трябва да го турят, за да имат един отличен живот. Това е потребно. Има известна мъчнотия, не е лесна работа. Както аз ви говоря, е лесно, но в практическия живот има големи трудности. Затова трябва да се явят хора в света, които трябва да бъдат като запалка. Някой човек като дойде, както кибритената клечка, станете, драснете, запалете огъня. Всеки човек трябва да има по една мисъл, която да се пали и да

запалва другите мисли. Като станеш сутрин, като драснеш, запали клечката и през целия ден да ти бъде добре. Светлина ще имаш и топлина ще имаш, и постъпките ти ще бъдат правилни. Ако станеш сутрин и не можеш за запалиш своята мисъл, целият ден ще бъдеш неразположен, тогава ще мислиш, защо Господ така те създаде. Не Господ така те създаде, въпросът не е там. Вие може да кажете, че баща ви беше нещастен. Баща ви страдаше от същия недъг. Той мислеше, че светът се създаде и той искаше да го поправи. Ние не сме пратени на земята да оправяме света. Ние сме пратени да придобием нещо за себе си. Но и себе си да оправим. Всеки един има отлични възможности. Сега ще ви приведа един научен факт и той е следният: Всичкото знание, което имаме до сега, може да се събере в 90 книги като Библията. И след като се напечатат в човешкия мозък, там ще остане място за още 900 такива книги. Какво голямо бъдеще! Всичкият наш мозък трябва да добие онова истинското знание, в което човек може да стане силен в света. Силен в света да стане човек, за да може да реализира всичко онова, което желае. Не чрез насилие, но чрез закона на свободата. Умен трябва да стане човек, за да може да реализира всичко онова, към което неговата душа се стреми. И добър трябва да стане човек, с единствената цел, да реализира всичко онова, за което той е предназначен. Сега само за изяснение ще ви представя следния пример: Представете си, че един от вас го готвят да го турят като управител на една планета като земята. Питам: Ако вас ви турят като управител, като цар, какво ще направите с туй знание, което имате? Вие имате едно схващане да идете в небето, да живеете добре. Вашата идея е, вие мислите да идете на курорт, на бани и да прекарате няколко месеца щастливо, такова е вашето схващане. Оня свят е място на учение. Като идете на оня свят ще държите сказка, комисията ще ви слушат и ще видите как може хората да живеят. Като се върнете ще искате да приложите това, което сте видели и чули, туй е вярно. Господ ви е проводил в един свят и казва: „Каквото си видял, направи го на земята.“ Сега някои хора казват, че оня свят е непонятен за съвременните наши разбирания. С тия чувства и с този ум не е понятен. Мислите, че висшата математика е понятна за един човек, на който умът не е готов? Разгледайте дескриптивната геометрия, която се дава в университета, в която студентите дават изпит. Вие ще се намерите в затруднение. Там има такива трудни положения! Едно знание от хиляди години, събрано във формули. Един геометрик вижда неща, които ти не виждаш. Той казва, че една плоскост пресича друга, трета, а ти не виждаш никаква плоскост, но той вижда тия плоскости. Аз, който не разбирам нищо от тия плоскости, нищо не виждам. Само въздух, празна работа. Казвам: Ти може да си въобразяваш в ума си. Човекът като седне, започне да чертае, виждам, че е нещо реално. И от туй създаде нещо. Той има в ума си, как трябва да сеострой цяла една къща. Аз гледам, но нищо не виждам, но и нищо не мога да съградя.

Казвам: Всички трябва да бъдем като този инженер, да виждаме плоскости в бъдеще, те са там проектирани. Разумност в света съществува между хората и всеки един от вас може да дойде в съприкосновение. Ако вие във вас имате едно радио, всеки един от вас може да дойде в съприкосновение с която и да е част на Европа: Германия, Франция, Англия, Русия и дори с Америка. Всеки един от вас си има едно радио в мозъка и може да дойде в съприкосновение с онзи свят. Какво мислят хората е друго, но всеки може да дойде в съприкосновение. Казвате: „Халюцинация е това." В света халюцинации не съществуват. Изопачени форми има, но всяко нещо, което съществува има някаква причина, без причина нищо не може да съществува. Вие сега казвате нещо и нищо. Вие мислите ли, що е нещо и нищо? Не, от нищото не може да излезе нещото. Казвате: „Туй е нищо." От нищо, излязло нещо. Може ли от нищо да излезе нещо? Как може от нищото да излезе нещо?То е все таки да искате, да ме убедите, че от земята може да излезе човек. Че земята може ли да роди човек? Земята не може да роди човека, понеже тя може да създаде едно произведение, но то е станало от нещо. Писанието казва: „Нищо е туй, което ти искаш." То е нищо. Понеже го няма. Това, което ти получиш вече, то става нещо, в тебе искането е нищо. Искаш да станеш богат, нямаш тия пари, но ти станеш богат, дойдат тия пари. Казваш: „Едно време исках нещо от нищо, исках нещо, а сега нещото дойде, дойдоха парите." От къде дойдоха? Как стои въпросът в твоя ум, от нищото ли стана нещото? Това са понятия. Сега вие седите и казвате тъй: „Този закон, който действа в природата, това е закон, който действа. Това е отношение." Казваш: „Аз не мога да бъда добър човек." Ти сам се разоръжаваш, осъждаш на страдание. Ти, който не си добър, ти веднага трябва да впрегнеш ума си и да станеш добър. Искаш да станеш богат, да станеш добър, значи да станеш богат човек. Този човек, който проектира в ума си доброто, той може да го постигне, а този, който не проектира доброто, не може да го постигне. Най-първо трябва да се роди едно желание, непреодолимо желание да стане добър. Ако всичките хора биха имали туй желание да стане човек добър и той ще стане добър, следователно от един човек на другите може да се предаде по същия закон. В Палестина се яви един човек, който се казваше Исус. Той имаше 12 души ученици. Тия 12 души си туриха на ума да преобразят целия свят. Та те всичките, като се явиха, другите се смяха и казаха: „Тия ли ще преобразят света?" Ако духовните хора, които съществуваха във времето на Христа разбраха, всичко можеше да бъде, но не и това. Ако те дойдат в сегашния 20-ти век, ще видят, че туй, което тогава считаха за невъзможно, ще видят, че те управляват света. Аз ви казвам, днешните християни управляват света навсякъде и един ден хората на любовта ще достигнат и ще управляват целия свят. Елате след 2000 години и ще видите. Тогава ще имате един порядък такъв, какъвто хората не са сънували, дето всичките

хора ще бъдат задоволени, щастливи, всеки ще живее толкоз на земята, колкото иска. Когато се наситят на земния живот, хората на земята ще бъдат такива напреднали, ще се качат на някой ангел и ще кажат: „На еди коя си планета ме заведи, на Венера, на Юпитер." – и така ще се разхождате по света. Вие ще кажете, това е илюзия. Аз бих желал всякога да живея в тази илюзия. Това е смисълът на живота. Цялата вселена е един жив организъм. Това е един организъм, това е тялото на Бога. Цялата вселена е мястото, дето Бог живее. И аз бих желал да живеете там, дето Бог живее. Бог живее навсякъде и аз искам да живея като Него, навсякъде. Желая и всички да имате и същото желание да живеете навсякъде. Сега то ще дойде, но за в бъдеще, но сега на земята трябва да живеете добре. Казва: „Праведните ще просветнат." Противоречията, които сега се раждат, лесно може да се изправят. Има възможности да се изправят. Да кажем вземете онова противоречие, което съществува между богати и сиромаси. От памтивека едните са сиромаси, а другите богати. Някои, които не разбират закона, намират, че има едно противоречие. Аз представям тази работа така: Имам две шишета. Едните са пълни, а другите – празни. Какво да направим сега? От пълните шишета ще налеем в празните. И шишетата ще станат наполовина. Какво ще изгубят сега шишетата? Едните ще олекнат, а другите ще натежат. Богатият е изложен на по-голяма опасност, отколкото сиромахът.

Казвам сега: Законът е такъв. Сиромасите имат толкова право, колкото и богатите, и богатите имат толкова право, колкото и сиромасите. Понеже богатият има толкова право, колкото и сиромахът, трябва да даде на всичките сиромаси, не на един. Въпросът не е единичен. Ние ще вземем богатите хора като един богат. Всичките богати хора като един човек и всичките сиромаси хора, като един човек. Следователно, всичките богати хора, трябва да дадат от своето богатство и всичките сиромаси хора трябва да дадат от своята сиромашия. Имаме този пример даден от Блудният син […] големият син, примера, който Христос е дал. Богатите хора са онези, които са останали при баща си. Богатите са, които са вършили волята Божия. Младият отишъл в странство да яде и да пие, изпохарчил всичко, връща се при баща си сиромах. Всичките сиромаси са като малкия син, който се връща. Някои нямат съзнание и са недоволни. Ето добрата страна на сиромасите: Те са съзнали, че малко любов имат към Бога. Богатите хора още не съзнават, считат, че са господари. Богатите, които имат, те считат, че туй което имат е тяхно. Ето тяхното заблуждение. Един богат човек няма право да мисли, че туй богатство е негово. Един силен човек няма право да мисли, че тази сила е негова. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на цялото човечество. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на целия народ. Че тази идея трябва да бъде в него свещена, че трябва да служи на Бога. Ние считаме Бог като една

мярка, която може да направи всичките хора щастливи. Историята на цялото човечество показва това. Във всичките епохи, всичките ония хора, същества, растения, животни, които са живели съобразно с волята Божия, Бог е благославял живота им. Които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. И растенията, които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. Та казвам: Всички ония същества от памтивека, които са вършили Волята Божия, Бог ги е благославял и продължава да ги благославя. Единственото същество, което може да изглади всичките противоречия, които съществуват, то е Бог. Ние търсим живота. Животът иде от Бога. Всичките хора са носители на Божествения живот в света. Ние обичаме хората, понеже чрез тях Бог се изявява. Всяко същество в света е проводник на Божествения живот. И ние трябва да го обичаме дотолкоз, доколкото Бог се проявява чрез него. Щом чрез туй същество не се проявява, ние вече не можем да го обичаме. Когато ние говорим за Любовта, ние подразбираме Божествения закон. Човек, който не разбира по Божественому нещата, той не може да обича. Всеки човек, който обича, той има Божествено разбиране. Щом престане любовта, изгубили сме Божественото разбиране. Тогава идват всичките противоречия. Сега отидеш при един човек, който няма любов, искаш пари на заем, той ще ти иска гаранти. Или искаш някаква услуга. Той ще ти каже, че не е разположен или време няма. Жена има, деца има. Ако той ви обича като себе си, въпросът другояче седи. Щом те обича, той ще намери време той ще намери време за тебе, както намира време за себе си. Някои хора казват, че нямали време. Нямали време да се молят. Нямали време добро да правят. Аз разбирам, че те нямат Любов към Бога. Какво ще бъде нашето разрешение? След като стой онзи ученият човек, който работи, къде е разрешението? Между онези учени, които вярват в Бога и не вярват в Бога, има едно различие. Онези, богатите, които вярват в Бога и имат любов и онези, които любят Бога и не вярват в Бога има едно различие. Онези, които любят Бога и вярват в Него, знанието им отива с тях. Той като умре, всичките хора Му стават по-любими. Като влезе в оня свят, всичките хора него го посрещат, всичките светии го посрещат, турят му венци на главата. Като умре един праведен, един ученик или един Божи праведник от земята, на оня свят му правят такова тържество, както тук посрещат един цар. Един праведен човек в оня свят го посрещат много тържествено, отколкото един цар тук, на земята. Струва си да те посрещнат така. Като влезеш, ще ти турят такава мантия, каквато не си сънувал. Ще те обичат и казват: „Много се радваме, че ти показа своята любов." Аз не вярвам, че вие сте от онези, които не вярват. Аз казвам, съмнявайте се, но проверявайте. Не ви казвам да не вярвате, но проверявайте. Умният човек трябва да проверява. Като повярвате, бъдете съгласни със себе си. Не се стремете да кажете: „Може би аз се заблудих." Ако аз съм се заблудил, от къде ще дойде знанието? Ако аз съм се

заблудил, тогава ще заблудя и другите хора. Сега ако дойде някой при мене, казвам: „Можеш ли да рисуваш?“ – „Зная да рисувам.“ Ще му кажа да излезе и да ви нарисува. Може да ме изложи. Може да каже, аз съм отличен художник, пък да нарисува една карикатура. Аз трябва да ви нарисувам както искате. Ще ми кажеш тъй: „Ето едно огледало, нарисувай ме тъй, както съм в огледалото.“ Всички трябва да бъдем художници. Когато държим един човек в нашия ум, трябва да го нарисуваме такъв, какъвто е. Невидимият свят не търпи безобразни картини. Дръж един човек във всичката негова красота. Дръж го с онзи светъл ум, с онова благородно сърце, с онази силна воля. Дръж в ума си един човек, облечен с всичките добродетели.

Та казвам: Това е сега положението, за което хората са повикани. Обаче има хора, които мислят, че новото, което иде в света щяло да разруши старото, че в старото съществува онзи червей. Като кажеш, че той ще се превърне на пеперуда, има ли нещо лошо? Ако живее 4–5 години като червей и после се превърне на пеперуда, какво е изгубил този червей, след като е станал на пеперуда? Аз нямам нищо против, ако сегашната вяра може да даде щастие на хората, аз ще се, радвам. Но ако този порядък, той сам не дава това на хората, тогава трябва да се създаде един нов порядък в света. Трябва ли да отказваме онова новото, което Бог ни изпраща? Трябва ли да застанем против слънцето, което изгрява? Понеже не съответства на нашите интереси, денем да турите завесите, да турите кепенците и да останете с изкуствената светлина. По-добро е Божествената светлина, отколкото изкуствената светлина. Божествената светлина носи живот, Божествената светлина носи щастие в себе си. Носи свобода индивидуално, за всеки едного. Въпросът седи малко социално. Да допуснем, вие искате да образувате един дом. Как ще се образува домът? Ако мъжът не може да види Божественото, което съществува в неговата другарка? И ако жената не може да види Божественото, което съществува в нейния другар, как ще живеете, кажете ми? Ако Бог живее в неговата душа, в неговата другарка, тя ще бъде здрава. Ако Бог живее в неговата другарка, тя ще бъде умна, благородна, справедлива. Ще има всичкото уважение. И той ще почувства това. Ако Бог живее в неговата другарка и той ще бъде умен и той ще бъде добър, справедлив и тя ще почувства това. Хората искат да образуват дом, да имат деца, без да вярват в Бога. Туй е невъзможно. Казвам: Трябва да положим от сега една основа: Беззаветна Любов към Онзи, Който ни е дал живот. Той отвън се проявява. Като излезете вечерно време, ще видите всичките звезди. Денем – слънцето, всичката природа. Това е Той, навсякъде Го виждате. Онова, което вас ви подбужда към добро – Той е. Във вашето желание, за да искате щастието, на кого се дължи? Той е Бог, Който действа във вас. Казва: „Аз ви създадох, станете един добър човек, един умен човек да бъдете щастлив. Бъдете един силен човек да

употребите вашата сила за благото на вашите ближни.“ И като градиш казва: „Не руши онова, което съм създал, понеже ще създадеш своето нещастие.“ Има две думи, които казвам: „Всички трябва да станем слуги.“ Всеки, според своето разбиране да служи на туй, Божественото. Всеки човек, в каквото и положение да е, разбира как да живее. Вярвам във всичките хора. Вярвам, че като ви говоря, вие разбирате, доколко туй е истина. Понеже аз вярвам, затова ви говоря. Ако аз не вярвах във вас, нито една дума не бих ви казал. Считам, че и вие, ако не вярвахте и вие не бихте дошли. Понеже сте дошли, значи вярвате. Понеже съм дошъл, аз вярвам. И сега остава, като вярваме един на други да положим любовта по новия начин. Този начин има да го учим за хиляда години. За всичките години, които идват, ние ще учим този велик закон. Имаме велико бъдеще в света. Няма какво да се отказваме в този свят. Този свят иска да го направим рай на земята. Не да растат буренаци, неправди, но като дойде новата култура, прах няма да има, бедни и сиромаси няма да има. Ще има сиромаси, колкото за предметно учение, колкото за цяр трябва да има. Без сиромаси животът няма да има смисъл. И богати ще има, колкото за цяр, за чешит.

Онова, което Бог е вложил във вашата душа, онова, което Бог е вложил във вашия ум, онова, което Бог е вложил във вашето тяло, желая туй за го постигнете всички.

Благословен Господ.
Тайна молитва.

Осемнайста неделна беседа,
държана от Учителя на
19февруари 1939 г. 10 ч.пр.обяд.
София – Изгрев

1939_02_22 Най-умни, най-чисти и най-силни
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Славата Божия, царството Божие и волята Божия, ООК Год.XVIII, Том 1

НАЙ-УМНИ, НАЙ-ЧИСТИ И НАЙ-СИЛНИ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„Духът Божий“

Пишете върху темата: „Какво зная аз?“ Изложете всичко, каквото знаете.

Песента: „Иде, иде“

Всички знаете, много работи сте научили. Отрадно е човек да знае. Но знанието е като храната. Преди 5 часа сте яли добре. Но сега, ако не ядете добре, онова ядене не помага. Оная храна остава само като едно възпоменание, че в миналото по-добре сте яли. В настоящето човек трябва да се храни добре. Как се е хранил в миналото, това е добро, как ще се храни в бъдещето, то е хубаво, но най-хубавото е как да се храни сега. Сега има едно практическо приложение. Да кажем, Бог ти е дал един нос. „Този нос е създаден само да образува лигавини, които излизат от него.“ – Не му е предназначението това. Носът е даден на човек, за да го избави от много злини и нещастия, които на всяка една стъпка го очакват някъде. И следователно, той е турен там, че като върви напред, като един капитан на един параход или като шофьор, който кара един автомобил, той вижда по пътя, какви противоречия може да има, за да ги избегне.

Сега мисълта произтича от човешкия ум, а пък човешкият ум си служи с човешкия нос. Ако носът ти не е организиран добре, тогаз и мисълта ти не може да се прояви добре. Някой ще каже: „Защо не може да се прояви добре?“ По следната причина: Ако съвременното радио не е направено съобразно законите, които техниката изисква, или съобразно силите в природата, тогаз гласът не може да се предава по радиото. Или вземете една електрическа инсталация: ако не са спазени онези правила за крушките, жиците, другите уреди и пр., другото може да е много добре, но ако в инсталацията има да липсва нещо, тогава тя не може да функционира.

Та първото нещо е: Трябва да се запознаете със себе си. Вие не познавате себе си. Има посторонни неща. Вие, като минавате в живота, като живеете, в живеенето вие сте като вода, която е излязла от извора и пътува. Не мислете, че като живеете, на едно място можеш да седиш. Ти пътуваш в живота. И всеки един час, всеки един ден, вие минавате път, променяте

обстановката, през която минавате. Когато минава реката през глинеста почва, ще се измени цветът на водата. Ако минава през песъчлива почва, цветът на водата ще бъде друг. И някой път се чудите, че се е изменил животът ви. Ще се измени, и много ще се измени. Донякъде сравненията са верни. Във водата има само една възможност. След като е излязла от извора, тя търси един наклон. Тя нагоре не отива, но все надолу. По наклон тече и иска да се върне там, отдето е излязла. Не че това е в съзнанието на водата, но това е в съзнанието на ония същества, които живеят във водата. Има същества, които живеят във водата. Водата за тях е като една каруца или като един кон, или като парата, или като парите – едно средство. Та тия същества, които излизат отнякъде със своите каруци – това е външната страна на водата. Някой път, като се съберат на големи пълчища, помитат и човешките къщи. Вие знаете за последното наводнение, което стана в Съединените щати. Повече от един милион пострадаха от реката Мисисипи. Някой път хората седят и мислят, че се намират в Царството Божие. Не мислят, че се намират в един свят на противоречия и всеки момент може да ги очаква нещо. Например, вие седите в трена спокойно и не знаете каква голяма опасност може да има по пътя. Може да има релса повредена или може да има повреда в колелетата и да излезе тренът от линията. Или може би машинистът е пиян и може да препусне трена по-бързо отколкото трябва. Той не иска тогава да знае за вас и за себе си. Някой път и вие сте като машинист и не мислите какво правите. Вие, като пуснете вашия локомотив и правите надбягвания.

Всички сте изпратени на земята, за да се научите и да знаете как да се справите с ония сили, които ви са дадени. В този си живот имате такива сили, които в миналото си не сте имали. Вашето съзнание не е било будно тогаз. И сега трябва да събудите вашия ум, за да може да използувате това, което сега ви е дадено. Някои хора говорят за вярата и казват: „Какво се постига с вярата?“ – Ами какво се постига без вяра? Те казват: „С работа се постига.“ Но работата е един резултат на вярата на човека. Някои казват: „С вяра какво се постига? Какво се постига с ум?“ Казва някой: „Ами, какво се постига без ум?“ Някой казва: „Какво се постига със сърцето?“ – Ами, какво се постига без сърцето? Със сърцето се постига нещо. А без сърцето нищо не се постига. С ума се постига нещо, а без ума нищо не се постига. Със сила се постига нещо, а без сила не се постига нищо. Сега аз ви говоря, вие имате ум и трябва да знаете как да го употребите. От вашия ум зависи какво да бъде вашето положение. От вашата сила зависи какво да бъде вашето бъдеще и от вашето сърце зависи какво ще бъде вашето здраве. Сърцето има една физическа храна. Ако сърцето ви е здраво, свежо, младо, вие имате добро бъдеще. Но ако сърцето ви остарее, какво бъдеще ще имате? Знаете ли, че сърцето, като остарее, не иска да работи? Сърцето ви, понякой път, бие полекичка и казва: „Дотегна ми да работя за вас“ и почва

да се отказва да работи. И един ден, като остарее и умът ви, и той почва да се отказва и казва: „Стига ми толкоз да мисля за вас. Сега искам да си почина малко.“ Какво ще стане ако умът ви, сърцето ви и силите ви искат да си починат? Да ви кажа кои са причините. Ако вие постоянно реагирате на ония Божествени дарби, какво ще стане с вас? Бог ви е дал ум и почвате да реагирате, и излагате Божественото търпение. Тогаз от невидимия свят спират да дават храна на вашия ум. Също може да стане със сърцето ви и със силата ви. И тогава, какво ще стане от вас? Сега не казвам, че вие сте от тях, но Писанието казва: „Онзи, който стои, да гледа да не падне.“ Турците имат една поговорка, която гласи: „Падналият няма приятел.“ Ти като паднеш, може да плачеш. Един стар дядо, който като бил вкъщи, когато му ставало зле, всички внучки тичали да му помогнат. Казвали му: „Какво искаш дядо?“ Едно дете ще му донесе вода, друго ябълки, хляб. Един ден, излязъл дядото да се разходи и казал: „Не ми трябват внуците.“ Малко ще бъде на свобода. Подхлъзнал се малко, навехнал си малко крака и вика, вика, но няма внуците. И казал си: „Втасахме я вече.“ Какво е направил дядото? Дошло му наум, почнал да си поразтрива краката, станал и казал: „Слава Богу, че не си счупих крака“, и дошъл на себе си. И дошло му наум, че той могъл и сам да стане, и без да има хора наоколо. Сега хората, които живеят в едно общество, за тях има една опасност, както при стария този дядо. Този ще ти помогне, онзи съсед ще ти помогне и ти не мислиш. Прочетеш тая или оная книга, този или онзи измислил нещо, този или онзи дрехар направи една дреха. Ние тичаме на готови работи. И казваш: „Аз съм майстор, мога да избирам дрехи.“ На един наш приятел му дават пари, хиляда лева, да отиде да си купи дрехи. Питат го: „Знаеш ли да избираш?“ – „Знам.“ – „Гледай да си избереш хубави дрехи.“ – „Аз зная.“ Той ми разправя опитността. Това сега се случило. Той ми казва: „Не отидох денем, но късно вечерта. Премерих ги панталоните и си казах: „Ще ми станат.“ Той ги взема, купува ги, но у дома си ги облича и вижда, че са тесни. Той не ги премерил там добре, за да види как му стават. И какво става? Гледам го, той влязъл, че разрязал панталоните и турил отпред една ямб – кръпка. Нови панталони с кръпка – за да станат по-широки.

Хората на новото учение трябва да имат най-светлите умове. Това се изисква. Хората на новото учение трябва да имат най-чисти сърца. Хората на новото учение трябва да бъдат най-силни, понеже тази сила е необходима. Те не трябва да бъдат болни. Та три неща са важни: Те трябва да бъдат най-умните, най-чистите и най-силните. Та всичко това да го впрегнете за служене на Божественото учение. Та казвам, вие имате някои мъчнотии, някой път. Аз искам да ви дам един пример: Аз имам една много хубава цигулка, но в цигулката има една позиция. Даже и един виртуоз, ако я вземе, той ще прилича на едно дете, което почва да свири и тоновете са така неопределени, че човек може да стане смешен. Много

малка разлика ще има от едно начинаещо дете. Ако вземеш друга позиция, може да бъдеш виртуоз, но ако вземеш тази позиция, ще бъдеш простак. Сега аз намислих горе да ви дам един пример. Ще извадя цигулката да видите как човек може да стане глупак на цигулката. Не че искаш да бъдеш глупак, но като вземеш тази позиция, не излиза нищо, както и да свириш, всички тонове са смешни. В човешкия живот има една такава позиция. В света наричат това положение: каквото пипаш, не върви. Тогава, не че нямаш добро желание, но пипаш там, дето не трябва. Гледал съм някоя стара баба как вдява игла. (Учителят прави ония движения на вдяване на игла и конецът не влиза в ухото на иглата.) Горката, тя вика някого: „Ела вдени" и казва: „Едно време и ние така ги вдявахме." На най-стария от вас и на стари години очите му могат да бъдат здрави. Вие си разваляте очите за нищо и никакво. Никога не гледай на лоши работи с очите си. Никога не приближавай очите си близо до огън, близо до светлината, когато тя е силна. Гледай хубавото, красивото в света и очите ти ще бъдат здрави. Това е едно елементарно правило. И щом очите ти отслабват, ти казваш: „Остаряхме." – Лоши работи си гледал. Не си виноват. Някой път се интересувате да ги гледате. Не гледай на лоши работи. Хубавите работи са, които дават сила на очите. И очите се подхранват с красиви работи. Първата година, когато дадох упражнения за гледане на слънцето, един гледа слънцето направо, а пък той може малко да попримижи и да гледа по-малко. И трябва да вземе хубава обстановка и да избира времето. След като изгрее слънцето, той не трябва да го гледа. Като погледне първия лъч, той е най-хубавият. А пък за другите лъчи, после, като затваряш клепачите, през клепачите да минава светлината. После, вие се спъвате и в друго. Някой път вие мислите, че Господ ви е нарочил, че взел някое дърво и само чака, като направиш някоя погрешка, да го употреби. Такова понятие имате за Господа. Причината на нещастията не е Господ, но това сме ние. Мен ми разправяше скоро един българин в Казанлъшко. Явила се една мечка, той турил капан за нея да я хване. И отива на другата сутрин и вижда, че мечката е хваната и казва: „Ще я одера тази мечка." Той я гледал отдалеч. Като отива, какво да види: неговото магаре. На магарето му дошло наум да мине по мечия път. Та и вие като турите някой капан, се хваща не онази мечка, но вашето магаре, което ви трябва. Изисква се от всички да бъдете здрави. Не сте здрави, най-първото. Защо? Има си своите причини. „И здрав ли трябва да бъде човек?" – Здрав трябва да бъде. Вижте Яков, беше здрав, прародителят на евреите. На 60 години близо беше, когато бягаше, когато се женеше. Може да пресметнете. Да ви кажа друго, малко смешно иде. Един човек, ако на 60 години отива да работи на нивата, силен човек е той. А пък ако каже: „Стари години са, нека да отиват да работят младите", той не разбира от живота. И на 120 години да си, иди да работиш на нивата. Ти на 120 години трябва да бъдеш по-силен, отколкото си бил на 60 години. „На 120 години"

означават върха на човешката сила. А пък сега човек, щом стане на 120 години, той отслабва. Отслабва по единствената причина, защото няма какво да го стимулира. Не че няма сила, но той мисли, че е опитал живота. Но вие сте опитали сега много малко от живота. Че вие сте опитали само физическата страна на една храна, само физическата страна на живота, само външната страна на поезията, но поезията има и вътрешно съдържание, и дълбок вътрешен смисъл. Ако четете поетическите книги, веднага ще ви вдъхнат вдъхновение, а пък четеш някое произведение, дето описват тъжния живот, някой път поетите описват в много краски живота. Не зная кой е най-песимистичният поет в България? (Пенчо Славейков, Яворов) Ти казваш: „О, съдбо, на мен ли ти даваш всички тези страдания? Аз ли съм най-големият грешник, та аз да страдам. Мен ли ме е така майка родила, та ме е на пепелище захвърлила." Питам, каква е тази поезия? Това аз го наричам песимистично тщеславие на поетите. И като дойдат някои хора, обичат да говорят за своите нещастия. Това е тщеславие. Той описва как е страдал. Хубаво е. Но като неговите страдания нямало други в света. Ние сме минали през големи страдания. Но тези страдания са били в природата процеси, от страданията ние се научихме на знанието, че страданията ни заставиха да учим. Например, казвате на някой човек: „Не яж това." Той казва: „Аз всичко ям." Преди няколко години идем от Княжево, връщаме се за София. Двама богаташи имаше в трамвая, милионери – софиянци. Слушам, че се разговарят. Единият казва: „Не ми дават вече да ям." Другият казва: „Кой ще те ограничи да ядеш?" – „Не ми дават да ям." – „Не, покажи силата си. Слуга ли си ти, да ти заповядват? Яж, яж, баббчко да станеш." Другият казва: „Стомахът не ми позволява." Онзи казва: „Тогаз е друго." Като му каже стомахът, казва му онзи, тогаз е друго. Та казвам: Когато се разрани стомахът, значи, когато се откажат да работят ония работници вътре, тогава работата е опасна. Всички болести, които съществуват в света, се дължат на нарушения на законите. Ние имаме едно вътрешно непочитание [на] свещените закони, които Бог ни е поставил. Хората нямат още това разбиране във всеки момент да се радват на живота, който Бог им е дал. Сутринта, като станеш, да си пипаш главата и да кажеш: „Колко хубави работи Бог е вложил в нея." И да мислиш какво можеш да изкараш този ден от главата си. Като пипнеш очите си, кажи: „Колко хубави работи има, които ти трябва да видиш." Тези хубави очи Господ ти е дал, за да гледаш и да се радваш. И като пипнеш носа си, да кажеш: „Колко хубави работи има, които да помиришеш." И като пипнеш ушите си, кажи: „Колко хубави работи има да чуеш – или в църквата някоя проповед, или някоя беседа, или в училище някоя лекция." Или като пипнеш устата си, ще кажеш: „Днес ще приема, чрез устата си, някое хубаво ядене или ще кажа някоя хубава дума." Кое е по-хубаво да кажа: Колко си добър или колко си лош? Ако кажеш: „Колко си добър", езикът ще се намаже с розово масло, а ако

кажеш: „Колко си лош“, езикът ти ще се намаже с кал и като оближеш този език, калта ще влезе в стомаха ти. Като кажеш на сто души: „Колко си лош“, виж какво ще стане с тебе. Защото Божественото в нас, Бог, не обича ние да говорим зло. Злото съществува в света, но Бог не иска ние да се запознаем със злото, понеже ако се запознаем със злото, то ще ни изврати. И Писанието казва: „Гледайте да не ви разврати Сатана.“ Щом се запознаеш със злото, то ще те разврати. И всички се много интересувате да знаете колко са лоши хората. Питам, какво сте спечелили досега, като сте ходили така? Кой какво е спечелил, така? Нищо не сте спечелили. Аз говоря вече за неща, които са минали. Аз не говоря сега за неща, които сега стават. Вие вече носите в себе си резултата на миналото и не можете да се освободите от тези резултати. Някой път, искаш да бъдеш добър и не можеш. Това е вече резултат на миналото. Допуснете, че има 200 души, на които дължа. Искам един ден да бъда спокоен. Този ден имам десет падежа и идват хората за тях. Какви лекции няма да ми четат. За какъв морал няма да ми говорят. Ще кажете: „Отде се родиха тези работи?“ Питам: Кой ги роди? Та казвам, аз да ви кажа как да вземете пари назаем. Не ви казвам да не вземате пари назаем. Вземайте по новия начин. Ще отидеш при един, ще му кажеш: „По любов можеш ли да ми дадеш пари и можеш ли да ми дадеш писмо, че няма да ме безпокоиш? Както аз сега идвам при тебе, както аз те обичам, така и аз някога ще ти ги върна с любов. Ако ми дадеш, ще ги взема, ако не ги дадеш така, не ги вземам.“ Тогава ще ми възразите: „Кой ще ми даде пари така?“ Това е новото разбиране – по любов. Може да каже човекът: „Не може“, ще кажеш: „Много ти благодаря“ и ще отидеш на друго място. Светът е пълен, вие имате много приятели в света. Вие не сте опитали вашите приятели. Има някои приятели, които ще ви дадат пари така. Или искате, някой път, да не обръщат хората внимание на тебе. Някой казва: „Искам ти да се облечеш добре.“ Но ако аз се облека добре, не искам някой да ми прави забележка, че това не било добро, че тази дреха не била добра, че връзката не е добра. Ще кажа: Аз ще се облека, но ще говорите най-добре за дрехата ми. Ако не говорите най-добре, няма да ги облека. Този закон е верен: Бог изисква ние да се облечем с най-хубавите дрехи. Бог иска да ни види с най-хубавата премяна. И ни дал този ум и сърце, за да можем да се облечем. И светът е създаден за хубавото, красивото, доброто и умното. Трябва да се облечем и физически и умствено, и духовно, и Божествено с най-хубавите дрехи. Да облечеш ума си с най-хубавите си мисли; да облечеш сърцето си с най-благородните си чувства; да облечеш и тялото си. Ще дадеш на тялото си най-хубавата храна. Като вземеш да служиш на себе си, ще научиш много неща. Ние ще слугуваме. Някой се възмущава от стомаха си, че не може стомахът да му служи. Стомахът иска най-първо ние да му служим. Ще вземеш хляба и ще го сдъвчеш добре, та по възможност на работниците в стомаха да се създаде по-малко работа. И когато

възприемате впечатления, по възможност да възприемете най-хубавите впечатления, да не създавате анормална работа на ума си. Някой път има трудни задачи в света.

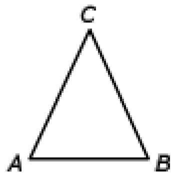

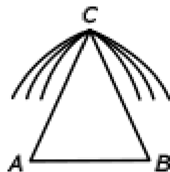

Представете си, че това представлява един човек. Основата на триъгълника „АВ“ да представлява шията. А пък „С“ представлява върха на този човек. (Главата, гледана отстрани.) Ако задната част на главата и предната част са така построени, какъв ще бъде този човек? Това, което липсва, е дъгата, която прекарвам от С – напред и назад. Тези две линии показват, че на този човек му липсва нещо. Този човек живее за себе си. Светът да изгори, той няма да се мръдне. Ако човек мисли от сутрин до вечер само за себе си, това е най-нещастното положение. Да мислиш за целия Божествен свят, който Бог е създал, да мислиш най-възвишеното – това е най-благородното, най-красивото. Да живееш както Бог живее, и да мислиш както Бог мисли, да си готов да подражаваш на Бога, по-хубаво от това няма. Представете си, че това е предната част на челото, на този човек му липсва нещо. Този човек не разсъждава. Един художник от този триъгълник може да изкара един човек. Вие сте дошли на земята, за да поправите вашето минало. Капиталът ви е даден. Кой занаят ще изберете? Ако аз бях на ваше място, ако съм беден, ето как щях да постъпя. Да ви дам един пример. Най-малко 75 на сто, ако не сто на сто, то поне 75 на сто, с този метод може да се поправи вашето положение. Ако бях на ваше място, с вашите разбирания, щях да употребя една година, за да избера и да имам портретите на най-богатите хора на света. На стотина души ще избера портретите, на най-богатите, с хубави, красиви лица. Всеки един от тях да има най-малко по сто милиона. И ще мисля за първия, за втория, за третия и пр., за да се свържа с тях. Ти като мислиш една година така, ще почнеш да забогатяваш. На вас ви се вижда чудно как с какви[то] хора човек се среща, такъв и става. Ако аз искам да стана учен човек, ще избера сто души учени хора. Главите им да бъдат правилни. Ще ги туря като светии. Ще им зная имената. Ще мисля за тях. Ще мисля с какво се занимават и след една година ще стана учен човек. Ако искам да стана светия, ще избера сто души светии. Пак ще избера главите им. Има си признаци какви са светиите. Ще мисля пак за тях и след една година ще

стана бая светия. С каквито човек дружи и такъв и става. Вие не правите опит. Трябва да направите опит. И никой да не ви знае, че имате такъв албум. И хубаво е всеки да има един албум на учени хора, на музиканти, все на хубави неща – на държавници, на учени и като гледате тези красиви неща, вие се ползувате от Божието благословение. Мнозина от вас не излизате да гледате звездите. Излизайте вечер. Харесайте някоя звезда, забележете я и вижте къде е. Излезте втора вечер, пак отбележете мястото на друга звезда. Най-малко на 50 звезди. Много са 50, поне на деветнайсет. На 19-те звезди от първа величина да знаете имената. Знаете ли вие сега имената на 19-те звезди от първа величина? След три месеца искам да ми кажете имената на главните звезди от първа величина. В която и да е астрономическа книга ще ги намерите. Някъде са на небето, но имената им да кажете. Първата по величина е Сириус, втората коя е? – Ще оставим сега, вече ви дадох на едната името, другите 18 вие ще ги намерите. В астрономията са означени. Вие ще кажете: „Какво ще ни ползват тези 19 звезди?“ Ако научите имената на тези 19 звезди от първа величина, много ще спечелите. В Сириус има една култура два пъти по-възвишена отколкото на Слънцето. А пък на другите звезди има култура три пъти по-възвишена от тая на Слънцето. На други – пет пъти по-възвишени, шест пъти и ще дойдете до 19 пъти по-възвишена култура от тая на Слънцето. Сега ще кажете: „Дали тези работи са вярни?“ Отде заключавате, че не са вярни? Аз говоря за неща, които зная, а пък вие ще мислите за неща, които не знаете. И самото число 19 е щастливо число. Накрая на числото 19 имате вече деветката. Имате едно – то е Божественото начало. Имате 9-тех, то е крайният резултат. Като минете от едно до девет, ще имате резултат. Интересувайте се от звездите. Бог е работил през цялата вечност, за да съгради тези звезди. Той е употребил толкова мисъл за тях. Хората не разбират още. Че аз виждам в Слънцето Божията мисъл, в Сириус виждам Божията мисъл, във всички звезди виждам каква мисъл имал Бог и какво предназначение имал Той. И каква велика работа е това. Вие ще кажете: „Какво ще ми донесат звездите? Какво ме интересува Библията?“ Интересуват ме мислите, които са вложени в нея. Интересуват ме произведенията на някой поет. Бог е работил чрез него. Бог работи чрез всинца ви. Защо да не дадете ход на Божественото в себе си. Ще дойдем да направим един опит. Един ден да влезете тук и всички да бъдете други. Като влезете, да забравите много работи, да бъдете други хора, да не мислите, че сте гладни, боси. Като влезете в класа, да мислите, че имате всичко. Например, днес имате условия да имате всичко, но като излезете, ще си бъдете пак такива, каквито сега, като не знаете. Някои имате условията да знаете. Станете светии за днес. Някои имате условия да станете днес като диаманти здрави. Но вие казвате: „То така се говори, но като дойде Христос, тогава.“ Като дойде Христос у евреите, как го посрещнаха? Постоянно ходеха тези равини отподире му, спореха с Него,

че това не е право, че онова не е съобразно с Мойсеевия закон. Какво ли не Го питаха, само да го хванат. И казваха: „Ето един самохвалец, който иска да оправи света. Мойсей не можа да го оправи, нашите прадеди не можаха да го оправят, та ти сега ще го оправиш.“

И ако дойде Христос сега, ще му цитират еди-кой си астроном, какво откритие направил, като че Христос не знае нищо по астрономия. Че Той оттам иде. Че по астрономия Той знае такива работи, каквито не са сънували, също и по морал, по философия. Казват: „Какво мисли за Господа?“ – Той не мисли за Господа. Бог живее в Него и Той иска да изпълни Неговата воля. Бог не е вън от Мен. Аз мисля да изпълня Неговата воля. Виждам, че Той е толкова Велик и виждам, че трябва да се работи. И понякой път, даже като ми мине мисълта: „Защо се занимаваш с тези хора?“ И казвам си: „Не, това е изкушение. Че с [тях] ще се занимавам. Защо да не се занимавам? Господ ги е направил. Защо да не се занимавам? Трябва да проучавам характера им.“ И като ги проучвам, виждам, че във всеки човек има много хубави работи. Има някои лоши работи, но има много хубави работи. Има една голяма опасност от осъждане. Като казвате: „Онези не живеят по Бога“, тази мисъл не е права. Казват: „Не живеят по Бога.“ Те живеят в един свят на Бога! За да зная дали те живеят по Бога или не, аз трябва да вляза в тях. Отвън как ще зная това? Някой казва: „Той не говори истината.“ Аз трябва да вляза вътре в него, за да зная дали не говори истината. Влезна в една къща, за да видя как живеят. Ако [има] много инструменти, цигулка, пиано, ако [има] много дрехи в гардероба, ще знам как живеят. Според мен за всеки месец човек трябва да има по един костюм – 12 костюма. Като дойде януари, от 1 до 31 януари – един костюм. Като дойде февруари, ще облечеш костюма на февруари. Ще имате костюмите, ако вървите по начина, по който ви казвам. Нали казваме: „Каквото помислиш, ще стане.“ – Ти не казваш. Например, като отиде овчарят при овцата, казва: „Може ли да ми дадеш вълната си?“ Налегне я на земята, свърже краката и взема ножицата и кръц, кръц и вземе вълната, стриже я, взема ѝ вълната.И овцата казва: „Много ти благодаря, че ме освободи.“ И догодина пак ще я потупа по гърба, пак я налегне на земята и ще вземе вълната, съблече вълната. И на двамата е добре. Ти ще отидеш и ще кажеш на овцата: „Може ли да ми дадеш вълната си?“ И налегни я и вземи вълната на овцата. Ако отидеш при един добър човек и ако искаш вълна от него, той ще ти даде. Който дойде при моите овци, аз му давам право да вземе вълната от овците ми. Имам хиляди овци. Казвам: „Иди там и я острижи.“ Вие искате, като дойдете, аз да ви острижа овцата и да ви дам вълната. Много голям чин си давате. Острижете овците и те ще ви благодарят. Като отидете при един фризьор, след като ви остриже, ще те понамаже малко с масълце и току изведнъж изваждаш и му даваш 25 лв за остригване. Една овца, като я остригат, ѝ

плащат. Ще дадат едно хубаво ядене и ще я потупат по гърба. А пък при хората не е така. Онзи, освен че ти взел вълната от главата, но и ще платиш 25 лева, че те е освободил. Плащат и по-малко. (20 лв. за стрижене и бръснене.) Всеки един човек, който стане като една подбудителна причина да внесе една хубава мисъл във вас, вие му дайте едно угощение. Срещнеш се с него. Той е неразположен духом. Като се разговориш с него, покани го и го нагости в дома си. Този човек е пратен от невидимия свят. Кажи му: „Много ми е приятно, че Господ [те] прати да ми говориш." Всеки един човек, който произведе в тебе едно добро чувство, повикай го на гости. Това е Божественото. А пък ние всякога оставяме това и мислим само за себе си. Всеки ден нас Господ ни среща. И като ни среща, някой път като Авраама трябва да Му направим малко угощение. Той всякога не идва. Някой път, ще дойде без да Го видим. А някой път, когато стане видим, трябва да се радваме. Някой път, Той не иска да Го занимаваме и става невидим. Но някой път, иска да види докъде сме дошли в нашето развитие и доколко нашето сърце е готово да възприеме хубавото, благото и доколко ще бъдем признателни. Някой те срещне и те пита: „Как си?" Ти казваш: „Не хубаво." Имаш кисело лице. Бог ти казва: „Ще се оправи тази работа." Каквото и да ти кажат, ти гледаш кисел. И най-после ти казваш: „Ето един човек, който не ме разбира." А пък Той, Господ те е разбрал и ти казва: „Ще се оправят тези работи." И след една година виждаш, макар и да си непризнателен, че пак работите се пооправят. И си казваш: „Онзи човек ме срещна и ми каза: Че ще се оправят твоите работи. – И се оправиха." Когато Господ ти каже, че твоите работи ще се оправят, те ще се оправят. Даже и да не вярваш, пак ще се оправят, за да се потвърди Божието Слово. Когато срещнете мъчнотии, кажете си: „Попитай Господа вътре в себе си." И ще чуеш глас: „Ще се оправят работите ти."

Сега да ви свиря ли това – мъчната позиция? (Учителят взема цигулката.) Лошо е това свирене. Ще видите, като че ли съм изгубил изкуството си, но исках да ви кажа какво нещо е лошата позиция. Няма да ви свиря хубавото, лошото ще свиря. (Учителят свири на някоя позиция доста неприятно.) Това е позицията на дисхармонията. Това са несъвместими тонове. И човек, като стане сутринта, взема тази крива позиция и тогаз всички тонове, които идат, са криви. Не можеш да ги измениш. За да ги измениш, трябва да измениш позицията си. (Учителят свири сега хармонично, на друга позиция.) Някой път, така не свирите ли на вашата цигулка? (Изкуство е да свири човек лошо.) В живота има следното: Когато вие направите да доминира „фа", ако турите „фа" на мястото на „сол", вие вече образувате един дисонанс. Имате инволюционен път в материалния свят. [„Ре"] трябва да бъде като основа, като почва за доминантата „сол", а пък „сол" е възходящ тон. В цигулката имате струните сол, ре, ла, ми. Вие вземете думата „добро". Изпейте тая дума. Почнете от „до" (нотата),

изпейте тая дума. (Учителят пее тая дума няколко пъти и после изсвирва същото и на цигулка.) Когато човек пее, докато едновременно мисли, той дава интензивност на тона. Но на тона вие не може да придадете топлина, ако не проговори сърцето ви долу, в слънчевия възел. Как ще придадете изразителност на тона? Ако изпеете думата „милосърдие“, може да вземете изречение с нотата „ми“. Като пеете „милосърдие“, трябва да влезете в света на милосърдието, за да чувствувате това. (Учителят пее „милосърдие“ няколко пъти.) Вие ще кажете: „С какво трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимава човекът? Ако той седи и яде и мляска, мисли ли, че това е по-благородно занятие? Или като върви по пътя и тропа и вдига прах, мисли ли, че това е по-хубаво занятие? Ето за какво трябва да мисли човек. Като стане, човекът трябва да мисли за своя ум, за постиженията на своя ум и да мисли за онези постижения, които сърцето трябва да добие и за онази сила, която Бог му е дал. И да мисли, че всичко това трябва да го постигне; да мисли за своя ум, своето сърце и за своята сила. И да мисли за свещената работа, която трябва да свърши. Това е предназначението на човека. Та казвам: Всички трябва да се научите да пеете. Когато сте най-неразположен, да пеете. Поразгневил си се малко или си се обезпокоил, пейте тогава: „Колко съм се изнервил.“ (Учителят пее.) „Силен съм станал. Силен юнак, силен съм станал, силен, силен, силен.“

Всичко в света е хубаво, когато човек мисли хубаво. И за страданието и за всичко, като помислиш хубаво, олеква ти. И казваш си: „Струва си да пострадам малко.“ Ние живеем в едно съществуване, което от единия до другия край е добро. Че някой път страдаме, то е една необходимост, за да се проявим. Без страдание не може да стане проявление. И един ден ще знаете защо е така. И един ден ще опиташ, че страданието е едно Божествено благо. Сега човек не е дошъл още до онова схващане, че страданието е едно Божествено благо. Например, някой ваш приятел дойде и бръкне в джеба ви и вие се уплашите. Като бръкне той, вие да кажете: „Брат ги е взел парите“ и да ви стане приятно. И няма да се мине много време и той ще ги донесе. Аз като бръкна в джеба си, виждам ръката на приятеля. Тази приятелска ръка, както е бръкнала в джеба ми, пак ще дойде и ще донесе двойно. И всякога, когато Бог ще ни донесе едно страдание, взел е нещо от нас и като дойде следующия път, ще даде двойно. Божиите благословения са всякога двойни.

Отче наш

Дайте свобода на ума си. Дайте свобода на сърцето си. И дайте свобода на тялото си.

6,30 часа сутринта.

21 Лекция от Учителя, държана
на 22 февруари, 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията.)

1939_03_05 Зрелостният изпит
утринно слово

ЗРЕЛОСТНИЯТ ИЗПИТ

Добрата молитва

91 Псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 1 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Някой път има едно загнездено убеждение във вярващите, че за да им върви, трябва да имат най-благоприятните условия. И виждаме в живота, че не е така. Прочетената глава показва, че тези младежи се намираха в най-неблагоприятни условия. Израил беше загубил своята свобода. Бяха заробени тези младежи, бяха заведени във Вавилон. И там бяха поставени на един тежък изпит. Те най-първо трябваше да свикнат с яденето. Засега се пита за вегетарианството и месоядството и въпросът за пиене на винце. Сега вие всички считате, че някои работи са били в миналото. Но ние сега още не живеем в настоящия живот. Живеем миналото, живеем плодовете на миналото. Всички вие, когато срещнете в живота нещо, което не ви се харесва, не му знаете причините, казвате: Такава е Волята Божия. Много пъти, когато проявите някое желание и постъпки, вие имате известно отношение към тях. Но когато ги видите в другите хора, правите източен въпрос. Когато ги правите самите вие, се спотайвате да минат така. И казвате, че това е в реда на нещата. Например, изтървеш една стомна и я счупиш. И почнеш да разсъждаваш, казваш: На този грънчар стомната се счупи. Че такъв ли е грънчарят, съжалявам, че му дадох пари за нея. Питам: Право ли е това разсъждаване? Кой е виновният – грънчарят, или онзи който я счупил? Най-първо вие искате грънчарят да намери такъв материал, че гърнето да не се счупва. Че той нямаше това знание. Той се мъчил да направи едно гърне. И вие сте първият професор, който го опитва, туряте на опит неговото гърне. Той е учителят, който е направил гърнето, а ти искаш да му кажеш, че работата му не е добра. Сега какъв урок бихте извадили от една счупена стомна? Характерът на който и да е човек може да се счупи така, както може да се счупи и едно гърне. Например, някой път вие казвате на себе си: Аз вече ще мълча и нищо няма да казвам. Някой път вие искате да мълчите, да не говорите. Само да мълчи човек – няма никаква философия в това. Когато човек мълчи, той трябва да мисли. Само мълчаливият човек може да мисли. Онзи, който говори, у него намисленото вече изтича. Това, което той говори, е резултат на това, което той е мислил. И след като си мислил дълго време, тогаз ще

започнеш да говориш. И ако си мислил правилно, то и говорът ти ще бъде правилен.

Сега вие не може да схванете някои работи. Вие казвате, че може да говорите каквото искате, а пък всъщност това, което сте говорили преди хиляди години, то непременно ще даде резултат. И сега ще усещате резултата на това, което сте говорили. Допуснете, че преди хиляди години срещате един човек и му направите една пакост. Хиляди години са се минали, той не е забравил пакостта. След хиляди години вие го срещате и той ви познава. Той е турен на власт и казва: Дойде му времето да изправям миналото! И тогаз вие само страдате. Защо ви се случват тук тия работи и неприятности? Сега живеете много добър живот и се чудите защо са дошли тия страдания до вас. Тогаз вие преминавате в друг ред на разсъждения и казвате: Господ нали знае. Аз ще ви задам един въпрос. Когато влизате в училището, вие казвате: Учителят не знае ли кои са способните ученици? – Какво ще ви ползва, ако учителят знае кои са способните ученици? Вие се ползвате, ако учите в училището. Вие може да знаете, че вашият учител е много учен човек. Питам: Какво ще ви ползва неговата ученост? Вие може да се ползвате от онова, което той ви преподава. Ако се учите и ако го прилагате в живота си, то ще ви ползва. Вие може да сте от благородно семейство. Може да имате благородна кръв, но ако не учите, вашата кръв няма да ви помогне в нищо. Сега има една опасност, когато се говори. Аз ви говоря: В сегашния живот вие сте дошли в едно положение, че който ви срещне, все ще ви покаже една погрешка. Може да ти каже, че ти не знаеш как да се обхождаш. Като срещнеш някого, трябва да знаеш как да го поздравиш. Ако се намираш в дома или в трен, като дойде някоя дама, някой стане и даде мястото си. Даже и светските хора го правят това. И ако господинът не знае това правило, тогаз дамата казва: Тези не са възпитани, не ми дават почтено място. Питам: Какво задължава хората да станат? Този господин гледа тази дама и ѝ дава мястото си. Защо ѝ дава мястото, кажете ми? Защото всичкото негово бъдеще зависи от ставането му. Ако той стане, бъдещето ще му тръгне. Ако не стане, няма да му тръгне бъдещето. Тази, която сяда, е една царска дъщеря. Тя го поглежда инкогнито – другите не бива да я познават, но този господин я познава и става. Тя ще си извади тефтерчето и ще си запише неговото име. Тя ще каже: Мога ли да зная вашето име? Значи, от една малка постъпка вие може да изправите целия ваш живот.

Представете си, че Бог праща в света някой свой посланик, праща някой ангел в най-проста форма. И той влезе в трена. Вие пътувате, той ви погледне. Ако станете и му дадете място, той ще си запише името ви. Но вие ако кажете да иде той в друго купе да си намери място, това пак ще се отбележи. Някой път ние разсъждаваме и мислим, че в лошите условия

няма възможности, а пък виждаме, че Данаил, един от великите еврейски пророци, е бил пророк в най-тежките времена. И направете едно изследване и вижте онези, които имат всичко в изобилие – в ядене и пиене, и хубаво се обличат, между тях ли са великите хора? Ако човек се облича няколко пъти на ден, има всичките удобства, има най-добрия апартамент – това ли е условието да бъде учен? Най-учените хора не живеят в най-хубавите апартаменти. И най-светите хора не живеят в свещените домове. Всички онези светии на миналото ги туриха на изпит. Някои от тях живяха в градовете, а някои ходиха из горите да живеят. Защо светиите ходиха из горите? Светиите ходеха там да се учат от дърветата да не бърбрят. Само едно дърво ще ти покаже какво нещо е мълчанието. Казвате: То е дърво. Това растение като го погледнеш, то мълчи. Дърветата показват колко е ценно мълчанието. Някой път може да попитате защо човек трябва да мълчи. Ти трябва да млъкнеш, за да почнеш да мислиш. Докато ти говориш, ти не можеш да мислиш. Ако някой седне в трен и мисли, че може да говори, или пък ако мисли, че може да пише, когато хората минават и го блъскат, той се лъже. При тези условия той не може да направи нищо хубаво. Там той ще има едно от най-лошите си писма. Не че няма желание, има желание, но условията са лоши. В неблагоприятните условия ти няма да пишеш, ти няма да говориш, но в тях ти ще мислиш. Тогаз имаш най-благоприятните условия да мислиш.

Та казвам: Считайте всичко онова, което ви се случва в живота, че то е заради вас. Ако слушате някоя лекция, ако някой ви говори, считайте, че тази лекция е само заради вас. Не се интересувайте дали ще ползва другите. Ако ползва вас, ще ползва и другите, и ако ползва другите, ще ползва и вас. Например често вие мислите какво ползва човека, като диша постоянно. Че това е заради вас. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше дишане. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше ядене. Не от изобилието на онова, което ядете. Защото може да имате най-изобилно ядене, но зависи от начина, по който вие възприемате храната. Много малко храна ще възприемете, защото не е нужно голямо количество храна да изядете. Вие се нуждаете от много малко количество. Човек се нуждае от много малко храна, но тази храна да бъде добре възприета.

Ако попитате сега къде са тия тримата младежи, и вие не знаете тяхната история. Те са живели между евреите, но не са били евреи. Те са носили еврейски имена. И Христос дойде между евреите, но не беше евреин. И Христос днес е между християните, и не е християнин в този смисъл, в който днес разбират. Всички хора велики не могат да бъдат. И всички хора германци не могат да бъдат. И всички хора французи не могат да бъдат. И всички хора англичани, американци не могат да бъдат. И всички хора

китайци не могат да бъдат. Всички хора могат да бъдат човеци – могат да мислят. Колко българи има? – Около десет милиона. Ако във вас се зароди въпросът „Защо българският народ да не стане голям?“, трябва да имате предвид, че същината не е в големината. Знанието на човека не иде от големината му. Имаше предипотопни животни с по 30, 40, 50 метра дължина. Едно такова животно днес, ако влезе в гората, след няколко деня няма да има храна заради него. За тях няма да им стигне гората. Често мислите, че ако сте богати, всичко ще ви тръгне напред. Че има ли някой от вас, който да е сиромах? Вие сте си внушили, прародителите са ви внушили, че сте сиромаси. Например, нямате пари и казвате: Бедни хора сме, нямаме пари. Че вие сте пътници. Колко пари може да носите на гърба си? Представете си, че вие отивате на Монт Еверест, колко пари ви трябват, за да се качите на него? Пари там не се изискват, а храна се изисква. И после много хубаво облекло. Човек трябва да бъде екипиран много добре. Вие искате да идете при Бога, да бъдете благоугодни на Бога и казвате: Без пари при Бога не може да се иде. Казвате: За да отида в църква, трябва да запаля една свещица, а трябва да имам пари за това. После, за да си купя една свещена книга да чета, пак ми трябват пари.

Хубаво, ти четеш тези чужди книги, но и ти трябва да напишеш една страница в Божествената книга. И ако ти оставиш да не е написан този свещен лист, който е определен за тебе, тогаз какво ще правиш? Един ден ще се прегледа свещената Божествена книга, тогава ти ще кажеш: И аз искам да мина заедно с другите, без да пиша. Това не може. Всеки човек, който не напише нещо в книгата, той се лишава от правото да следва Божественото училище. Как се лишава? Ти ще изгубиш своя мир в себе си, и ще изгубиш онова понятие за достойнство, и ще започнеш да виждаш живота безсмислен. И като не можете да разсъждавате, вие търсите причината във външното – че окръжаващите хора, че условията не са добри и т.н. Не, всеки един е дошъл в света точно в условията, които са необходими за него. Вие не се нуждаете от добри условия. Мислите ли, че тези младежи, както живееха във Вавилон, че на тях беше приятно, като си спомняха за Иерусалим, за тяхното отечество и как са заробени сега между този чужд народ? Мислите ли, че и вие се намирате в своето отечество? И вие не сте във вашето отечество. Вие сте пленници в света. Царството на неправдата е сега. Сега няма никакъв закон за добрите хора, а за лошите хора има много закони. Щом направиш едно престъпление, ще се явят онези пазителите на закона, за да кажат кой е този знаменитият човек. Той е станал знаменит, нека дойде с нас. И ще го заведат в съда и ще кажат: На какво основание, защо ти направи това престъпление? И ще го осъдят. Това е предметно учение. Ще почнат да те съдят, ще издадат едно решение дали е правилна постъпката ти, или не. Ще те осъдят и ще кажат: Понеже сте учен човек, туряме те в тъмница за три години. Този човек в тези три

години какво ще учи в тъмницата? Той учи търпението. Аз съм превеждал този пример. Събрали се двама млади на търговия. Единият бил сприхав, за малко кипвал. А другият бил търпелив. Сприхавият, като ходил и разпродавал стоката, той обидил някого и го дали под съд. Осъждат го на три години затвор за обида. Той казва: Аз съм много сприхав, ще ми се пукне сърцето в затвора, а другарят ми е много разположен, турнете него в затвора. Обаче това не минава пред съда. Съдията му казал: Ти ще си научиш урока. Три години ще учиш какво нещо е търпение.

Сега другият извод. Ние казваме, че човек е слаб, че има слабости. Аз не говоря за слабостите. Според мене човек, който прави погрешки, той не е слаб човек. Той е умен човек. Че онези ангели, които съгрешиха, бяха много учени. Те имаха една възвишена култура. Те бяха силни. Те казваха: Ние имаме друго схващане.

Ние в съвременния свят имаме такива примери. Най-първо бащата е въздържател, не пие, не пуши, ракия не пие, вино не пие, много е скромен. Праща сина си в странство и синът се научил там да пуши и да пие. Той най-първо е бил вегетарианец, въздържател, а там се научил да пие винце – във Франция, Германия. И като се върне, ще започне да учи баща си. Бащата гледа, гледа сина си. Как мислите, кой е по-умен – бащата, който не пуши, или синът, който пуши? Бащата е невежа. И кой е по-учен – който пие, или който не пие? Който пие е по-учен. Всеки, който прави погрешки е по-учен, който не прави погрешки, не е учен. Аз вземам думата „учен" не в този истински смисъл. Вие мислите, че всеки човек, който направи погрешки, е невежа. Не, аз съм привеждал един прост пример. Някои се учудват и казват: Измислен е този пример. Ще ви разправя един пример за неща, които не са измислени. Един млад момък отива на хорото. Дошло му времето, иска да се запознае с една млада мома. Той бил бос. А според обичая бос на хорото не може да играе. Гледа той, че всичките са с хубави обуща, с ботуши, а пък той – бос. Гледа го един, влиза в положението му и му казва: Аз имам едни ботуши. Дал му ги да се обуе. Онзи играе. А пък този, който му дал ботушите, стоял настрана и казвал: Слушай, да не тропаш много, за да не ми скъсаш ботушите. Друг един стоял там, гледал и чул тези думи. Казал на първия: Той те обиди, срамота е да казва така. Аз имам по-хубави обуща, събуй неговите и вземи тези. Момъкът започнал пак да играе с тези обуща. Този сега му казвал: Играй и ако ги скъсаш, имам и други още.

Сега в странство, когато се отива на бал, се отива с един специален костюм, който може да струва и десет хиляди лева. Ти си поканен на такъв бал, но нямаш такъв костюм. Тогава отиваш и вземаш под наем един такъв костюм за една вечер. На бала ще ви харесат с този костюм, но на втория

ден ти ще занесеш дрехите пак там, дето си ги взел под наем. На бала ще кажат за тебе: Той е много добре облечен. Но под наем са взети тези дрехи за една вечер. Аз правя едно сравнение. Някой човек само за един ден е добре разположен и се отнася много добре с другите. Но ти си взел един костюм само за 24 часа. Утре занасяш костюма на фирмата и пак обличаш старите си дрехи. Тогава не си така добре облечен, както си бил в тези 24 часа. Та казвам: Когато направите една погрешка, също така вие сте взели един костюм под наем.

Аз сега изнасям тези неща като факти, изнасям истината. Аз говоря истината. Който говори истината, става богат човек. Настава мир в неговата душа. Истината е нещо, което като влезе в човека, тя е като храната. Чудно нещо, някой човек казва „Аз говоря истината“, а пък той не е свободен. Законът е такъв: Щом ядеш, ти утоляваш своя глад. Истината сама по себе си разрешава един от великите въпроси в света. Ти търсиш свобода. Щом намериш истината, ти си вече свободен. Вземете който и да е човек, който е припаднал от нечистия въздух в една стая и като го изнесете на чистия въздух, той се свестява, повръща се неговото съзнание.

Та казвам: Божественият свят е онзи, който дава храна на човешкия ум да мисли. Божественото е онова, което дава храна на човешкото сърце да желае и да изисква някои неща. Та Писанието казва, че хотението и желанието е от Бога. Някой ще каже, че е казано: „Не пожелай“. Някой казва, че човек не трябва да пожелава. Но закон е: Трябва да живееш умно, да не пожелаеш. Не пожелавайте това, което е чуждо. Търси онова, което е дадено за тебе. Една книга може да е напечатана в хиляди екземпляри. Не взимай онзи екземпляр, който принадлежи някому. Вземи един екземпляр, който не принадлежи никому. Всяко желание, което ти пожелаваш, то трябва да е свободно. Иди в склада, дето са книгите и купи една книга, която е определена за тебе. Във всеки склад има една книга, която хората са определили за тебе. И в света има нещо, което Бог е определил за тебе. И ти трябва да отидеш да го намериш. А пък хора аз наричам тези, които намират това, което Бог е определил за тях. Той пребогато е определил за всекиго нещо. Та какво ли не е определил за тях! Аз гледам, в този склад какви ли не неща Бог е разпределил за вас! Вие казвате: Да има някой да го донесе тук! Сега това е общо казано. Сега, какво вие може да направите в този век, в който живеете? Ако Данаил беше в сегашните времена, какво щеше да направи той? Допуснете, че вие се готвите да дадете концерт. Да кажем, че вие сте музикант, имате желание да имате един хубав салон, отлично отоплен и после да имате публика. И тази публика да разбира това, което ще свирите. Желанието ви е намясто. Тази публика ще дойде. Какво ще им свирите и как ще им свирите? Вие трябва да турите най-малко една година за приготовлението си. Един

музикант, за да даде един добър концерт, трябват му най-малко 25 години да е учил, ако иска да е хубав концертът. Той може да свири час и половина. Но този час и половина се дължи на усилията ви през тези 25 години. Ще учиш най-малко 25 години по 5, 6 и 7 часа на ден. И след това ще свириш един час и половина. Тези хора ще останат доволни, че им даваш нещо съществено. Вие може да кажете: Свиренето е игра. Не, не е игра в онзи смисъл, в който разбирате. Всяко едно музикално парче в света, което е добро, то носи известни постижения. Всяка една песен, която е уредена, не е безпредметна.

Та казвам: Седели ли сте вие да се замислите върху живота и да благодарите? Аз гледам хората някъде какво правят. Много малко хора се сещат да благодарят. Може да кажат някои: Благодарим на Господа. Но това е повърхностно казано. А трябва дълбоко в душата си да съзнаеш това, да помислиш какво е направил Господ заради тебе. Да погледнеш небето с всичките звезди. Излезте да погледнете – ясно небе и звездите, облечени в най-красиви дрехи. Защото звездите са облечени с красиви дрехи. Щом излезеш и видиш, че небето е ясно и видиш звездите, то звездата, като те види, тя се покланя и ти казва: Добър вечер. Че звездите могат да се разговарят. Те са хора. Колкото звезди на небето има, толкова хора има на земята. На всеки човек има по една звезда. Онези звезди са хора като вас и говорят. Понеже звездите са завършили учението си, качили са се нависоко и гледат отвисоко. Те са снизходителни. Всяка една звезда казва: Учете се и вие като нас и ще станете звезди. Понеже един ден и вас ще ви окачат горе. И вие ще се качите горе като звезди.

Представете си един фар, който е турен на морския бряг, който има светлина 200, 300 и 500 хиляди свещи. Нали във Франция има един фар, който свети на 90 километра разстояние в морето на параходите. Може да попитате: Какво се ползва този фар, че всички вестници за него пишат? И всички параходи са благодарни на този фар. Също така и всеки един човек, който ви среща, е едно благо за вас. И за всеки едного, когото вие срещате, вие сте едно благо за него. В този смисъл Бог се проявява чрез всички хора. Философията на живота е: Всеки човек, когото срещнете, ви ползва. Аз тук под „човек“ разбирам човек, който мисли, чувства и постъпва. Той е човек. Три неща има: мисълта носи светлина, чувствата носят топлина, а пък постъпките носят сила. Силата значи следното: Всеки един подарък, който искате да дадете вие, трябва да имате сила да го дадете. Трябва да имате това ново разбиране на нещата. Вие имате едно старо разбиране. Най-първо хората, които бяха в рая, бяха недоволни от това, което имаха. Също така и младата мома става недоволна от условията, в които живее. Вие ще кажете: Как е станало това? Младата мома живее вкъщи. Баща ѝ я обича, майка ѝ я обича. Те са се жертвали за нея. Баща ѝ е богат. Тя има всичко на

разположение. Има няколко слуги, които я обичат. Но не ѝ се седи при баща ѝ. Тя търси друг. И като погледне баща си, казва си: Остаря той. И почва да ги вижда малко невежи и търси някого отвън – търси някого от учените. Един ден ще дойде някой и ще ѝ се представи, добре облечен, ще ѝ се поклони и ще каже: Защо сте в този дом, защо не излезете малко в света да видите широкия свят? Аз съм на ваше разположение. Вие мислите обаче, как едно време е било в рая. Че едно време е било както сега. Едно време и сегашното време е едно и също. Има един паралел. Обясняват какво е било в рая. Питам сега: Тази младата мома права ли е в това, което е намислила? Тя след като се ожени, след две–три години се връща и казва: Дотегна ми. И плаче. Защо плаче? Направила погрешка. Защото този момък, който е дошъл, той ѝ е казал по-рано: Ти си възлюблена, не те оценяват, ти си даровита. Като излезнеш в света, ще бъдеш на почит и аз ще бъда на ваше разположение.

Сега аз констатирам работи, които стават в света. Вие ще кажете: За кого говори Учителя? Аз говоря за всички ви. Както героят в една от комедиите на Молиера е говорил за всички. Откраднали му парите и съдията го пита: Кой ти открадна парите? – Целият свят. Всички са виновати, всички трябва да съдиш. – Съдията може ли да съди всичките? Та казвам: Две–три години са достатъчни на младата мома, за да види тя, че пътят, който е избрала, е крив. Сега вие ще кажете: Не трябва да се жени. Не, тя криво се ожени. Лошото не е в женитбата, но не знаеш как да се ожениш. Аз вземам българската дума „женя“. Казват: Оженил се някой. Но казват и така: Ожънали ѝ житото. Как го ожънали? Ако ти ожънеш житото, зърната падат на земята и от това ожънато жито остават само празните класове, това ожънване не струва пари. Под „ожънал“ се разбира зърната да не падат. Тази младата мома трябваше да я научи професор за женене. Тя трябваше да каже така на момъка: Аз имам един баща и една майка, които обичам. И ако ти можеш да ги обичаш така, както аз ги обичам и майка ми, и баща ми, ела тук да живеем. Тогаз вие сте добре дошли. Но ако не ги обичаш, търси друга. Аз от баща си и майка си не се деля.

Аз сега говоря това по отношение на Бога. Ние ще напуснем, ще излезем от Божествения дом и ще дойде някой друг в света да ни даде щастие. Кой може да ни даде щастие вън от Бога? И най-възвишеният ангел не може да даде това. И богове да дойдат, не могат. Все ще дойде някой от боговете при вас. Хората нали се женят все за „богове“. Младата мома, като се ожени за някого, казва: Той е божество, той е спасител мой. Но след 4–5 години вижда, че той не е никакъв спасител. След 4–5 години тя вече се обезверява в него. Това, в което се обезверяваш, не е право. Нито за тебе, нито за онзи. Това, в което не се обезверяваш, след като го опиташ, то е истината. Казва се: Бог е неизменяем – както и да Го опитваш, Той все си

остава един и същ в любовта си към нас. У Бога има желание всички да придобиете тази светлина, тази радост, тази любов, които Той има. Вие всички имате нужда от нови схващания и ако вие страдате, страдате по единствената причина, понеже любовта ви към Бога е слаба. Нищо повече. Каквото и да ви се случи в света, когато дойде нещастие във вас, това показва или че любовта ви към Бога е слаба, или че любовта ви се изпитва. Най-големите страдания, които може да дойдат, ще опитат вашата любов. И ако вие от първия изпит се съблазните, тогаз любовта ви е слаба. Най-хубавите приятелства са тези, които се образуват от детинство. Децата образуват по-трайни връзки, отколкото старите, понеже нищо користолюбиво няма в тях. Казвам: В сегашния живот ние трябва да живеем един живот, който Бог ни е определил. Ако се жениш, на този, за когото се жениш, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам и ако вярваш, колкото аз вярвам, и ако Го обичаш, колкото аз Го обичам, тогаз добре. Инак – остави ме! На своето дете ще кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако ти вярваш в Него, както аз вярвам и Го обичаш, както аз Го обичам, тогаз добре. Имаш слуга, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако вярваш в Него, както аз вярвам и ако Го обичаш, както аз Го обичам, тогаз стой при мене. И като срещнеш парите, ще им кажеш: Аз имам един Господ. И ако вие Го обичате, тогаз елате при мене. Или на един кон, на едно дърво, на всички ще кажете същото. Ако дървото вярва и обича така, както ти вярваш и обичаш, то да дойде в градината ти. Ако твоят кон може да вярва както ти вярваш, да бъде добре дошъл, иначе да си седи там, дето е. Само при това условие може да се създаде онзи идеалният живот. Имаш една мисъл, дошла отнякъде. Запитай тази мисъл най-първо: Ти обичаш ли ме? Вие имате право да поставите този въпрос. И след като мисълта ви каже, че ви обича, попитайте я: Онзи, Когото аз обичам, обичаш ли Го? И ако почне да се колебае тази мисъл, тя не е за тебе. Ако тази мисъл обича Този, Когото вие обичате, вие ще живеете с нея добре. Ако не Го обича, вие ще станете роби на тази мисъл. Имате едно желание – и тук е същият закон. Ако това желание може да ви обича и може да обича Онзи, Когото вие обичате, тогаз това е в реда на нещата. Но ако това желание не ви обича и не обича Оногова, Когото вие обичате, вие ще станете роби на вашето желание.

Следователно робството в света произтича от този факт: Всички онези хора, които не обичат Бога, те се заробват един други. Нищо повече. За да изчезне робството в света, непременно всички трябва да имат любов в света! Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога своего.“ Любовта в света е, която може да ви освободи. Ще направим опит: Нашата любов трябва да освободи нашите мисли, трябва да освободи нашите желания и нашите постъпки. Те трябва да бъдат свободни. Сега това, което вътре в себе си не може да приложите, не може да го приложите и отвън. Ако една мисъл на

мене не може да служи, на никого другиго не може да служи. Аз съм правил своите проверки, аз съм правил своите наблюдения. Гледам в един дом дали дъщерята обича майка си. И вече имам едно разбиране на нещата. Щом видя, че един син обича баща си и майка си, казвам: Синът е добър. Щом видя, че дъщерята обича баща си и майка си, казвам: Дъщерята е добра. Щом тя обича баща си и майка си, непременно тя ще обича братята и сестрите си. Но щом не обича баща си и майка си, винаги има там вътрешен раздор. Някой казва за някого: Аз не мога да го обичам. Щом ми каже, че не може да го обича, аз зная вече, че той не обича Бога. Любовта превъзмогва всички мъчнотии. Когато аз обичам, лоши хора няма за мене. Не че няма лоши хора, но аз гледам снизходително към тях. Защото всъщност, когато вие не обичате някого, това има една външна причина. При известни условия обичате някого, а при известни условия не го обичате. Та казвам, следният закон е верен: Сполуката в света във всяко едно направление зависи от онази любов към Бога, от онова дълбоко съзнание, което имате. Да съзнавате, че Бог създаде света заради нас. В този свят, в който живеем, седят всичките възможности за постижения, които имаме и които за бъдеще ще имаме. И това, което постигам в живота си, това ще внесе живот в мене. И онова, което вие постигате, ще внесе живот във вас. От друга страна, онова, което аз постигам, то косвено ползва и вас. И онова, което вие постигате, косвено ползва и мене. Но което аз придобивам, то е същественото и което вие придобивате, то е същественото.

Желанието на Бога е: Бог е съвършен, понеже Бог е Любов в света. Ние трябва да се радваме, че Божията Любов е неизменна. И Бог гледа на всинца ви еднакво. Не че любовта Му е еднаква към всички хора. Количествено не е, но качествено отношението на Бога е еднакво. Към техните души Той е еднакъв, а не към техните постъпки. Един учител може да ви обича, но ако не може да решите задачата, той, колкото и да ви обича, същевременно не може да ви каже, че задачата е разрешена. Той ще ви каже, че задачата не е решена, но ще страда. Кое е по-хубаво – да ви покаже погрешката или да не ви я покаже? Допуснете, че вие отивате на парад или на някой журфикс. Облечени сте хубаво, но не знаете, че дрехите ви някъде са съдрани. И ако ви кажа, че дрехата на едно място е съдрана, това обида ли е? Че като отидете там, ще се смеят всички хора. Аз ви предупреждавам да поправите дрехата си. В този смисъл, като ви каже някой нещо, трябва да се зарадвате, че ти е казана погрешката. Та всичките погрешки, които имате, са стари костюми, които сте взели под наем от някоя фирма. Ще кажете: Дайте ми един костюм, който не е съдран. И този, който ви е дал костюма, и той не е мислил, че е съдран. Повърнете му този костюм. Вие се чудите и казвате: Какво право има той да ми каже, че моята дреха е съдрана? Той няма никакво право. Това е една учтивост,

значи обича ви той. Всеки човек, който ви показва погрешката, той ви обича. Аз веднъж гледах, една дама се приближава при един благороден господин и му пришепва нещо. Какво му пришепва? Искате ли да ви кажа какво му пришепна тя? Ето какво тя му каза: Има една нередовност в дрехите ви. Той отива при хората, и професорът ѝ казва: Благодаря ви много! – и поправи тази нередовност. Какво лошо има в това? Тя му каза тихо, нежно на ухото. Той си погледна дрехите, поправи нередовността и благодари за това. Та когато направите една забележка, направете я намясто. И този човек ще ви благодари и ще ви каже: Много ти благодаря. Улисах се, като излизах от къщи, та не видях. Той не е погледнал дрехите си.

Считайте, че светът е създаден заради вас. И ще използваме тогаз всичките условия. Мнозина мислите, че остарявате. Тъкмо сега е времето – когато човекът расте, да учи! Всички ще си вземете букваря. Старите хора трябва да учат. Младите хора нека се упражняват отвън още. Младите имат приемен изпит, а пък старите са вече приети. Те нека учат. Той е на 80 години. Тъкмо на свят – можеш да учиш сега. Няма какво да се увлича ума ти от Петко, Стояна, Драгана. А пък като станеш на 120 години, тогава ще държиш матура. И като се върнеш вкъщи, свършил си учението и си носиш дипломата. И баща ти ще ти даде един банкет и ще каже: Връща се син ми! Много се радвам!

И желая ви сега на 120 години да държите отлична матура. Това е зрелостният изпит на човека!

Отче наш

6,30 ч. с.

20. Утринно Неделно Слово, държано
на 5 март, 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Отлично ясно време.

1939_03_05 Да види царството Божие
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ДА ВИДИ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Отче наш

Ще се развеселя.

Ще прочета част от трета глава от Евангелието на Иоана, от 1–22 стих.

Духът Божи.

Ще говоря само върху думите: „Да види царството Божие.“ Очите са едни от петте сетива или чувства, или способности, с които човек влиза в съприкосновение с природата. Според мен устата, слухът, обонянието, пипането, зрението, това са способности, с които човек разполага на физическия свят. Какво вие знаете по това, дръжте го за себе си. Аз не отказвам и вашите мнения. Колкото повече мнения съществуват, толкова по-добре. Езикът не се състой от една или от десетки думи. Хиляди думи съставят езика. Колкото повече думи го съставят, толкова по-добре. И колкото повече думи човек знае, толкова по-добре. Понякога вие се страхувате от многото думи. Думите са форми, чрез които човешката мисъл може да се изрази. Например, ако ви питат, какво значи етимология, учените знаят. Тя е една чуждица в българския език. Тя е наука за произхода на думите. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо е дошъл, да няма две мнения по това. Не е въпрос в какво вярва. Вярата е само един закон, една възможност за ума да учиш, да използваш възможностите, които имаш. Но сама по себе си вярата нищо не дава. Ако ти предстои да извървиш един път, но не вярваш, че можеш да го извървиш, вярата сама по себе си, нищо няма да ти предаде. При това положение ти нищо няма да постигнеш. Ти може да си гениален, да имаш гениален ум, но ако не туриш този ум на работа, той нищо няма да те ползва. Ти можеш да си силен човек, но ако не вложиш силата си на работа, нищо няма да постигнеш. Ти може да си най-добър човек, но ако не вложиш добротата си на работа, нищо няма да постигнеш.

Всички хора в живота и в науката искат да намерят някъде почивка. Според мен, приятните работи в живота, това е почивка, а неприятните – това е работа и мъчение, и труд. Как може да ти е приятно да копаеш цял ден? Ако цял ден копаеш, ще те заболят ръцете и кръста. Те ще бъдат свидетели, че цял ден си работил. Кръстът ще каже: „Господарю, цял ден работих.“ Същото ще кажат и ръцете. Ако ръцете и краката, и кръстът не засвидетелстват, че си работил, никой няма да признае твоята работа. Какво ще бъде твоето положение тогава? Следователно, когато казваме, че

някой човек е учен, има някакво свидетелство за това. Всички знаят, че този човек е работил. Каже ли някой, че нищо не го интересува, този човек се намира в особено положение. Аз съм за онова, което ви интересува. Човек живее, докато се интересува от нещо. Щом престане да се интересува от живота, той умира. Често хората схващат криво нещата. Наблюдавал съм млади моми. Докато не са оженени, те са красиви, но щом се оженят, започват да погрозняват. От тук аз вадя следното заключение: всеки човек, който се разхубавява, има някакъв идеал; щом започне да погрознява, той губи идеала си. Като се ожени, момата казва: „Разбрах вече, какво нещо е женитбата." Нищо не е разбрала тя. Щом е погрозняла, тя нищо не е разбрала. Като се ожени, момата трябва да стане два пъти по-красива, отколкото е била по-рано. Има едно обяснение защо мъжът и жената погрозняват. Жената погрознява от ревност към мъжа. И мъжът погрознява от ревност към жената. Значи и мъжът, и жената погрозняват. Жената не иска мъжът да бъде красив, да не го залюбят други жени. Отвън тя иска той да бъде грозен, а отвътре да бъде красив. И той от желание да не съблазнява другите жени, погрознява. Мъж, който ревнува жена си, не я е познал. И жена, която ревнува мъжа си, не го е познала. И приятел, който ревнува приятеля си, също не го е познал. Това е неразбиране на нещата. И ревността има добра страна. Аз не съм против ревността. Това показва, че ние ценим нещо, страхуваме се за него. Всяко нещо, което човек обича, ревнува го, пази го. Обаче, прекалената ревност е пакостна.

„Да видиш царството Божие." Под думата „царство Божие", аз разбирам разумното, което Бог изявява. Онзи организиран, Божествен, идеален свят, това е Царството Божие. Казано е в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда". Това значи да търсите онова организираното, неизменното. Докато човек търси Царството Божие, той има идеал в света. При този идеал и най-малките работи на земята се осмислят. Ония хора, които са станали велики, са станали такива все по причини на малките работи в света. Например, с какво се занимава някой виден бактериолог? Големите хора ли изучава той? Не, той се занимава с малки, с микроскопически същества, които туря под своя микроскоп. И като ги увеличи три-четири хиляди пъти, той започва да ги изследва как се развиват, каква форма имат и т.н. И след това дава сведения на хората за различните бактерии. След като наблюдава начина на размножаването, на храненето им, на движението им, той описва това нещо в книгите и минава за учен човек. Но тази област е много ограничена. Казват за някого, учен човек е този, занимава се с бактериите, или с животните – зоолог е той. Той изучавал живота на вълците, на мечките, на тигрите, но и на паяците, изучавал е тяхната култура. Каква култура има един паяк? Все имат и животните някаква култура, но в сравнение с тази на хората, те са останали много назад. Те нямат такива библиотеки с писани книги, като човешките.

Те нямат музикални академии с различни инструменти: цигулки, пиано, орган и други, като тия на хората. Когато един бактериолог стане виден, това се дължи на факта, че той е схванал, какво, животът и на най-малките същества е толкова ценен, колкото и на големите. Чрез тези дребни, микроскопически същества, той изучава законите за проявата на Бога. Той е схванал Божественото и в тях. И в тях се проявява Божествена сила. От хиляди години насам Бог възпитава и направлява и тия малки същества, като им казва: „Аз съм изпратил на земята един голям ваш брат, когото вие трябва да слушате. Вие трябва да се съберете всички на едно място и да му помагате. Каквото вие придобиете, той ще го използва, за да придобие повече знания.“ В един вестник четох за наблюденията, които един естественик правил с паяците. Като изучавал живота им, той спрял вниманието си върху техните любовни отношения. Когато някои от кавалерите трябвало да изкаже своята любов на някоя дама, той трябвало да прави такива движения, които да се харесат на дамата. Ако едно от движенията му не ѝ се понрави, тя се нахвърляла върху него и го разкъсвала. Затова той трябвало да употреби всичкото си внимание, всичките си способности, защото от това негово поведение зависел живота или смъртта му. С години този естественик правел своите наблюдения, докато дойде до заключението, че паякът трябвало да бъде много внимателен към женската. Каже ли му, че го обича, животът му бивал подарен. Най-малкото нещо ако не ѝ хареса, смъртта го чакала. Не е глупава женската. Тя го опитвала докрай и ако ѝ се харесвал, тогава му казвала, че го обича и може да ѝ бъде другар в живота. Този естественик не е слушал тази история от самите паяци, но правил наблюдения върху тях и извадил цял роман от техните отношения. Но те сами никога не разказват своята любовна история. Той е дошъл до тези заключения чрез радиото. Това показва, че има един общ език между всички животни.

Преди повече от 20 години седя един ден на брега на Черно море, при един хубав, ясен ден и виждам, че цяло ято диви патици хвърчат над морето. Реших да направя един опит с тях. Мислено аз им изпращам една вълна, че на брега има много ядене. Изведнъж те възприеха мисълта ми и всички се спуснаха към брега. След това им изпратих друга вълна, че някаква опасност ги очаква. Те пак започнаха да бягат, но вече тревожни, като че ли виждат опасността. Повторих опита няколко пъти и все същите резултати. Какво показва това? Това показва, че те възприемат мисълта. Оттук виждаме, че мисълта е обща, но се различава само във формите, чрез които се предава. За да могат животните и птиците да разберат човека, последният трябва да се постави в положението на птица или на животно, да мисли, да чувства, да постъпва като тях. Ще кажете, че човек не трябва толкова да се самоунижава. Питам: когато човек се моли на Бога и иска да получи отговор на молитвата си, нали Господ трябва да слезе до неговото

положение, да го разбере и да му отговори. Бог няма да повдигне човека до положението, на което Той се намира, да разбере неговото състояние. Бог ще слезе до твоето положение да разбере, от каква имаш нужда и тогава ще ти даде един или друг съвет. Не е лошо човек да се намира пред известна мъчнотия. Когато една мъчнотия се разреши правилно, в края на краищата, тя носи известна опитност и богатство за човека. В живота няма безполезни неща. Когато казваме, че нещо е безполезно, това се отнася само до ония работи, които се преповтарят. Единствената погрешка в живота седи в повторението. Всяко нещо, което се повтаря два пъти, втория път е погрешка. Въпреки това казваме, че повторението е майка на знанието. Колко пъти един ученик трябва да повтори един урок? Ако е неспособен, трябва да го прочете няколко пъти. Способният ученик прочита само един път урока си и го знае вече. По-добре е човек да повтори един урок десет пъти, но да го научи, отколкото да го прочете един път и да направи една голяма погрешка. За прочитането десет пъти на урока са нужни най-много три часа, но после за изправянето на дадена погрешка понякога отиват и десет години. За предпочитане е да прочетеш урока си десет пъти, но да не употребиш после една година време, за да изправиш направената погрешка.

Та новото в света седи в това да се научи човек да прилага нещата и то правилно. Не е важно да доказвате своя произход, че сте от Божествен произход, но да прилагате. Всичко е Божествено по материя, но по форма всичките неща не са Божествени. Стъклото е от Божествена материя, но формата на стъклото е от човешки произход. Ние не отричаме Божествените неща, но казваме, че Божествени неща са всички ония, които са абсолютно чисти, които нямат никакви примеси. Мисли, чувства, желания и постъпки, които нямат никакви примеси в себе си, са Божествени. Най-малките примеси в една мисъл, в едно чувство или в една постъпка говорят за присъствие на човешко съзнание. Следователно, много мисли имат Божествено съдържание, но формата им е човешка. Днес всички хора са недоволни от средата, която ги обикаля. Хората се оплакват от ограничения, от ред условия. Те трябва да се благодарят на ограниченията. Вие живели ли сте в свят без ограничения да видите какво представя този свят? Абсолютната свобода разбира един организиран свят. Хората могат да бъдат свободни, само когато се разбират и постъпват съобразно законите, които Бог е вложил в живота. Когато в сина има Божествен импулс да свири и бащата отговаря на този импулс. Той проявява Божията любов към сина си и му дава всички средства, материални и духовни да му помогне в развиване на тази дарба. Бащата е готов да му услужи, но не и да го спъне в пътя му. От своя страна и синът е внимателен, гледа да не наруши Божествената любов. И той се стреми да оправдае жертвите, които бащата прави за него. Питам: с какво ще

докажат хората, че вярват в Бога и Го обичат? Музикантът ще докаже това чрез музиката си, говорителят – чрез говора си, който мисли – чрез мисълта си, който чувства – чрез чувството си и т.н. Като чувстваш правилно, ти предаваш любовта си към Бога. Според едно изречение се казва, че човек трябва да убие всякакво желание в себе си. Аз бих поставил тази мисъл другояче. Ако се отнася до пожелание жената на ближния, няма да убиваш това желание, но ще пожелаеш ближният ти да живее добре с жена си. Пожелай на богатия човек да запази богатството си и да го употреби на място. Пожелай на учения човек да запази науката си и да я употреби на място. Пожелай на здравия да запази здравето си и да го използва разумно. Пожелай на болния да запази временно болестта си и да я използва разумно. И болестта, и неволята са благословения за човека. Неволята е неволя, докато е неразбрана. Щом се. разбере, тя вече не е неволя. Недоволството се дължи на чрезмерните желания на човека, които той не може да отглежда. Какво ще прави човек, ако има две-три хиляди овце? Той сам няма да може да ги гледа, ще трябва да пазари още 20–30 души, които да ги гледат. Пък не само това, но той може да стане причина, да измрат тия овце. Какво ще прави тогава? Когато човек се стреми към красиви мисли, той трябва да има храна, да ги отглежда. По-добре една красива мисъл, но добре отгледана, отколкото много, които да измрат. Красивите мисли са реални. Казвате: „Много мисли в човека са фантазии, не са реални." Защо не са реални? Защото не можете да ги пипнете. Че не е само пипането в света, чрез което можете да докажете реалността на нещата. Аз вярвам в пипането, но вярвам и във вкусването, и в обонянието, в слушането, във виждането и т.н. Като се съберат всички тия пет сетива, каквото ми говорят, аз вярвам в думите им. Някой казва: „Аз вярвам само в това, което мога да пипна и да видя." Той се спира само върху двата крайни предела. Пипането е началото, а виждането – краят. Обаче, виждането не е крайният предел на нещата. Сега в човека се заражда още едно чувство. Няма да говоря по това чувство, но казвам, че засега ние виждаме само пред себе си. Засега ние виждаме само отпред. Какво има отзад, не виждаме. Обаче, има хора, които виждат и отпред, и отзад, отдолу, и отгоре – навсякъде виждат. Казвате: „Как е възможно това?" Когато започнете да виждате, тогава ще разберете това. Засега нищо не питайте. Турците казват: „Не питай слепия къде отива." Не питай онзи, който не вижда, но който има очи, който знае. Щом питаш, как става това нещо, ще ти кажа: ела с мен. Ще те заведа на планински връх и ще ти покажа това, което отдолу не може да се види. По-рано съществуваше спор, дали земята е валчеста или плоска. Този спор може да се разреши лесно. Който не вярва, ще го вдигнем във въздуха на височина 12 хиляди километра и оттам ще види валчеста ли е земята, или не е. Някои поддържат, че земята не е валчеста, а други поддържат, че е валчеста, но ние ще оставим този спор настрана. Ако е валчеста, валчеста е. Ако не е

валчеста, не е валчеста, няма какво да доказваме нито едното, нито другото твърдение. Един факт може да се констатира, но да не е истина. Някой констатира един факт и казва, че говори истината. Засега човешката уста още не е готова да говори истината. Истината твори, създава. Някой говори истината, а около него е тъмно. Това е факт, не е истина. Истината носи светлина. Някой казва, че обича, но това е факт, не е истина. Кажеш ли, че обичаш, и ти, и ближните около теб трябва да почувстват, че обичаш. Някой казва, че обича, а другите го карат да докаже това. Остане ли да доказва, въпросът е свършен.

Съвременните хора са дошли до една фаза, когато трябва да трансформират нещата. Мнозина говорят за възкресението. Хиляди томове има писани по този въпрос, но никой не е дошъл до абсолютно разбиране на въпроса. Едни казват, че човек ще възкръсне с това си тяло, други казват, че ще възкръсне с духовното си тяло и т.н. Разни теории има по този въпрос. Човек ще възкръсне не с това тяло. Той се е раждал и прераждал, но не все с това си тяло. Ако почнат да разискват за миналото, хората ще кажат, че миналото не е в съгласие с настоящето. Тогава ще излезе, че нашето настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето. Ако миналото настояще не е в съгласие със сегашното настояще и сегашното настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето настояще. След хиляди години светът ще прогресира, хората ще бъдат съвсем други типове от сегашните, както и миналите се различават от днешните. Сегашните хора са започнали да мерят главите си. Те вярват в мерките. Мерят носа си, веждите, устата си, пръстите си и вадят различни научни заключения. Забелязано е, че хора, които имат къси пръсти, са обикновено ангросисти. Ако кажете на такъв човек, че нивата е негова, той ще я погледне, ще се зарадва и ще каже: „Добре.“ Той няма да тръгне да я мери, да види колко е голяма. Кажете същото на човек с дълги пръсти, около 10–12–14 сантиметра, той веднага ще вземе метър и ще започне да я обикаля от тук, от там, да я мери. Ще кажете: дали е вярно това или не е вярно. Направете една сделка с човек, който има къси пръсти и после с такъв, който има дълги пръсти и ще видите, вярно ли е това или не е вярно. Човекът с късите пръсти лесно решава въпросите. Ако имате да му давате, той казва: „Хайде пет горе, пет долу да свършим тази работа. Няма какво да се бавим.“ Човекът с дългите пръти, обаче, не постъпва така. Той ще чопли до стотинката и казва: „И аз давам точно, искам точно да ми дават.“ Той ще смята, ще прави, ще струва, докато най-после свърши сделката. Като изучавате нещата, няма да се спирате само върху пръстите, но и върху дължината на главата. Има къси, има и дълги глави. За да вади правилни заключения, човек трябва да се спре на онази първична Божествена мярка. С тази мярка трябва да мерите. Навсякъде в природата се спазва тази Божествена мярка, тези математически отношения. И в планетите е

приложено същото отношение. Всички тела в слънчевата и в другите системи са направени съобразно тази мярка. Изгуби ли се тази мярка в човека, например, тогава се явяват тези анормалности, които днес навсякъде се забелязват. Какво ще кажете за заешките уши? Защо са се проточили толкова много? Учените хора са забелязали, че ръцете на крадците са много дълги. Това е факт, не е истина. И в маймуните ръцете са дълги. Понеже те са живели свободно, без никакви ограничения, те са продължавали ръцете си да хващат плодове и други неща за хранене, вследствие на това и ръцете им се продължили. Едно време и човек е бил по-свободен да проточва ръцете си като маймуната, но днес е ограничен. И сега той се чуди, защо едно време са му позволявали да прави каквото иска, а днес го ограничават. Ако човек, като маймуната не се ограничава и ръцете му стават по-дълги, отколкото трябва, какво ще стане с него? Следователно, всяко неестествено желание, всяко неестествено чувство, трябва да се ограничи. [В Америка имало един виден проповедник, който имал обичай да преувеличава нещата. Той имал един добър приятел, с когото се уговорили, като проповядва и се увлече, и започне да преувеличава, да му направи някакъв знак, да се коригира. Един ден той проповядвал за един от старите Самсон, който хващал лисици и ги връзвал, та казвал, че тия лисици имали опашки, дълги по три метра. Приятелят му, като чул това нещо, мръднал ръката си, дал му знак, че преувеличил. Проповедникът изведнъж са коригирал, че това е невъзможно. В наше време лисиците нямат толкова дълги опашки. Навярно са били дълги два метра. Приятелят му пак дал знак. Той намалил на два метра. След това намалил на метър и половина, на метър, докато стигнал на половин метър. След това казал: „Повече не намалявам.“ Наистина, в наше време лисиците имат опашки, дълги половин метър. Ако от тази мярка намали, ще бъде неточен, няма да бъде съобразен с фактите.] Ако човек увеличава нещата, не е добре, но ако ги намалява, пак не е добре. Това са две крайности, които не се препоръчват. Добре е понякога човек да намалява нещата, да учи закона на смаляването. Като изучава закона на увеличаването и намаляването на нещата, човек трябва да спазва закона на съотношенията, никога да не ги намалява чрезмерно, нито да ги увеличава чрезмерно. Някога човек намалява някои свои способности, а някога ги преувеличава. В преувеличаването на някоя своя способност, човек печели, а в намаляването ѝ той съкращава своя бюджет. Като се обезсърчите, кажете в себе си, че светът е създаден заради вас. Не казвайте това на хората, но кажете го в себе си само. Кажете си: Понеже Бог живее в мене и аз живея в Него. Бог е създал света, а щом го е създал, Той го е създал и заради мен, Той е имал предвид и мен. Щом съм в света, аз имам право да се ползвам от всички блага, които Той е създал. Тази идея е права. Ще каже някой, че е в долно положение, че не е добре поставен. Той не говори истината. Нека вникне в положението на мравите,

на буболечиците и виж как живеят те. Ако и те разсъждават като теб, ще се почувстват много нещастни. Само когато влезете в положението на тия малки същества, ще видите, колко сте облагодетелствани пред тях и ще се насърчите. Когато се почувстваш много голям, тогава сравни се със слънцето, със светиите, с ангелите и си кажи: Не съм толкова голям като слънцето, нито като ангелите и светиите. Можете ли да си представите какви знания има един ангел? Ангелът е присъствал при създаването на човека. Той знае неговата история така, както големият брат, който е на десет години, знае деня и часа на раждането на малкото си братче, знае цялата история на неговия живот. Големият брат знае всичко за малкия си брат, но малкият не знае нищо за раждането на големия си брат. Той не е бил тогава роден, не може да знае нищо за големия си брат. Няма нищо лошо в това, че малкия брат се е родил по-късно от големия си брат. Не е важно, как се е родил човек, но как ще завърши живота си. Има ангели, които са минали през големи катастрофи, през големи опитности и дисциплина. И човечеството минава през този път. И в това няма нищо лошо, но страшно е, ако човек злоупотреби със свободата, която му е дадена. Които са злоупотребили със свободата си, те ще закъснеят в своето развитие. С това аз не искам да се наплашите, да се спънете, да мислите, от кои сте вие. Аз ви казвам: Вие сте от ония, които ще минат изпита си, но трябва да вярвате. Няма защо да се съмнявате. Онзи, който е изпратен на училище, трябва да се учи. От него зависи. Като обича учителите си, като се учи, той ще има уважението и почитанието на учителите си, на своите другари. Ако ученикът е способен, услужлив, учтив, всички ще го обичат и уважават. Следователно, всеки човек, който е дошъл на земята и работи, учи, той има уважението и почитанието на всички ангели, на всички добри хора, на светиите. Следователно, когато искаме да имаме доброто мнение на обществото, на добрите хора, това значи да видим Царството Божие, да видим този организиран Божествен свят. Онези, които ни обичат и които ни мислят доброто, се намират в Царството Божие. Затова, именно, право е желанието на човека да бъде обичан, почитан и уважаван. Кои трябва да го обичат? Онези, които разбират. Когато някой добър, виден музикант ви слуша, да свирите, той дава ухо, вслушва се във всеки тон и после дава мнението си за вашето свирене. Ако свирите добре, той остава доволен. Ако не ви разбира, колкото и да слуша, в края на краищата ще каже: „Чувам някакви тонове, но нищо не разбирам, не мога да си дам мнението.“

Та при сегашните условия, радостта на всички хора трябва да седи в това, че млади и стари имат най-добри условия. Хората никога не са имали такива благоприятни условия, каквито днес имат. Не че няма по-благоприятни условия от днешните, но днес светът, хората никога до сега не са имали такива благоприятни условия за развитие, каквито имат днес.

В бъдеще ще имат по-добри условия. Но в сравнение с миналото никога хората не са имали такава култура, каквато е днешната. Съзнанието на хората никога не е било така развито, както днес. Днес хората са по-благородни от всяко друго време. Аз нямам пред вид обаче, изключителните условия на великите, на видните хора, защото те спадат към друга категория, към друга еволюция. Трябва да отидете в някой музей на запад, да видите остатъци от канибала, човека-човекоядец, да видите какво страшно нещо представя. Това тигрите, лъвовете, най-свирепите животни не са толкова страшни, колкото е страшен канибалът. Поглед, очи, уста, челюсти, всичко е страшно нещо. И това е човек! Като наблюдавам някои деца, виждам, как от време на време става едно особено скъсяване на мускулите на лицето и се появява нещо животинско. Това се забелязва особено, когато това дете иска да хване някоя птичка. Животинското се проявява особено силно в него. И като хване птичката, в него се яви една особена усмивка. И като държи птичката, току хване врата ѝ и го скъса. Как мислите, благородна ли е тази постъпка? След това майката ще каже: „моето мило детенце, моето ангелче“. Не, това дете не трябва да къса главите на птичките. Щом къса главите на птичките, един ден то ще скъса главата на майка си. Възпитанието се заключава в това: да къса детето колкото може по-малко глави. Това трябва да бъде мярка за цялото човечество: по възможност да прави по-малко погрешки. Когато няма какво да ядете и искате да заколите една кокошка, трябва да я попитате: „Как искаш, двама ли да умрем или аз да живея, а ти да умреш и тогава да дойдеш да живееш в мен?“ Сега аз ви изнасям една идея, в която искам да вярвате, но трябва да я опитате. Като я опитате, тогава ще си спомните. Неопитаните неща не са верни. Опитаните неща пък, са факти. Кокошката или агнето, които сте изяли, един ден ще ви станат синове или дъщери – нищо повече. Казвате, че сте изяли една кокошка. Радвам сте, че сте ги изяли, защото един ден кокошката ще ви стане дъщеря, а агнето – син. По този начин излизат от положението, в което днес се намират и ще минат в по-високо положение. Това означава стиха, който Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Тъй щото, когато един човек изяде едно агне, душата на агнето се слива с душата на този човек и в бъдеще това агне има по-големи възможности за подигането си. Ако мислите, че като казвате, какво, Бог е създал овцете, агнетата, кокошките да ги ядете, вие сте на крив път. Така не се разрешават въпросите. Във всички неща, които Бог е създал има голяма съобразност, разумност и благородство. Бог не е създал едни същества да управляват, а други да страдат и да робуват. Той е създал съществата, за да се ползват взаимно едни от други, всички да бъдат носители на Неговата любов, на Неговото знание и истина. Той е дал на всички дарби да се ползват от възможностите, които тия дарби създават.

„Да види царството Божие.“ Сега аз не ви говоря за бъдещето, но за настоящето бъдеще. Човек трябва да намери една способност в себе си, на която да разчита. Сега вие се делите на мъже и на жени. И това е добре, но трябва да знаете, кое е съществeното в мъжа и кое в жената. Също така, трябва да знаете, кое е същественото в децата, в брата, в сестрата, в слугата, в господаря. Кое е същественото на главата, на сърцето и на волята? Ние сме за същественото. Днес света се нуждае от повече светлина и топлина. Значи имаме повече мъже. В света днес има недоимък от топлина. Топлината е необходима за развитието на човешката душа, за развиване на човешкото тяло, за развиване на човешкото сърце и човешката душа. Знанието е проводник на Божествената топлина. В това отношение всеки човек е важен за света дотолкова, доколкото той може да предаде онова качество, което е в него. Всеки човек е важен фактор. Някой казва, че не се интересува от жените. Той не разбира работите. Жената пък ще каже, че не я интересуват мъжете. И това е неразбиране на въпросите. Без мъжа жената ще остане сляпа, не може да се развива. Нито жената може да се прояви без мъжа, нито мъжът може да се прояви без жената. Тогава и детето може да каже, че не се интересува от майка си и от баща си. И то не разбира въпросите. Преди всичко без баща и без майка детето не може да се прояви. Нещата са свързани едни с други. Някой ще каже, че не се интересува от Бога. Той се лъже. Каже ли така, той всичко изгубва. Който отрича истината, той сам се опропастява. Никога не отричайте истината, в каквато и форма да е. Истината, това е онзи велик живот, онези велики възможности, онази сила в човека. Без истината нито индивида, нито обществото, нито народите, нито човечеството могат да разполагат с някаква сила. В каквато област на живота да е, истината е необходима. Ще кажете, трябва ли хората да воюват? Те трябва да воюват, но на свет. Днес хората воюват, но с помощта на топовете. И те станаха като Бога. Отгоре започнаха да гърмят. Вие слушали ли сте какъв гръм се разнася от онези 42 сантиметрови оръдия? Като ги слуша, човек трябва да легне на земята, да отвори устата си, за да не се пукне тъпанчето му. Земята дори се тресе от тези големи топове. Съвременните хора са станали богове, но от кои? Като лъжливите богове. Бог иска да освободи хората от заблужденията на тия лъжливи богове. Мнозина мислят, че чрез сила всичко става, но за да стане всичко, човек трябва да бъде разумен. Разумност се иска днес от хората. Ако раждате един човек, за да умре, това раждане не е на място. Ти не си родил този човек, както трябва. И ако той умира за да не възкръсне и това умиране не е на място. Ако някой умъртвява един човек, за да не живее повече, той не го е умъртвил, както трябва. Като умъртвиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност да живее. Като родиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност, да победи. Значи, две раждания има в света. Онзи, който се ражда трябва да бъде в състояние, да надвива смъртта. Такъв човек, като отиде на бойното поле, като му откъснат ръката,

той ще я хване, ще я тури пак на мястото си, ще вземе отново ножа и ще отиди да се бие. Ще му отрежат крака. Той ще вземе крака си, ще го тури на място и пак ще се бие. Ще му откъснат ухото. Той ще го залепи и пак ще се бие. Какво ще правите с този човек? Той все напред върви. За да направи това, човек трябва да има знания. Това е бъдещето на човека. Такива хора наричаме ние светии. Като види, че някой измъчва хората, Архангел Михаил изважда ножа си, поваля го на земята и се разправя с него. Той рита, рита, докато разбере урока си. Той му дава един добър урок.

Сега ще ви приведа един действителен случай, който ми разправяше един наш брат, сега е вече в онзи свят. Една вечер той сънувал, че небето било разделено на две половини: едната светла, другата тъмна. Валяло силен дъжд. На небето имало една дъга, а над нея бил Христос. В това време той видял двама българи, шопи, високи, едри хора, че водят един голям вълк и го бият. Като видял вълка и нашият брат си казал: „Така му трябва. Колко овце е изял този вълк. Чакай да взема една цепенцца,че и аз да го ударя поне веднъж." Като се засилил, вълкът проговорил: „Слушай, не ме удряй, че знаеш ли какво мога да ти направя!" Казвам на брата: „Защо трябваше да се засилваш и ти да го биеш? Онези двамата достатъчно го бият. Пък ти искаш да се покажеш герой на вързан вълк. Твоето геройство е безпредметно. Като го водят, те ще му дадат нужното наказание." Сега и хората са дошли до онази епоха, когато виждат Божията Любов в света. Половината свят е ясен, очертава се над него дъгата. Злото, вълкът е вързан вече. Няма защо да се биете с него. Както виждам, съзнанието на всички хора и на всички народи днес е по-високо, във всички има едно добро желание да живеят в мир. Мирът още не е дошъл, но ще дойде. Ние сме вече близо до него. Когато поправяте къщата си, непременно ще се вдигне прах, пепел, много хора, работници ще се изцапат около нея, докато я измият и изчистят, но всичко ще се постави в ред. Докато не се измие и изчисти окончателно, вие не можете да влезете в нея. Следователно, светът днес се ремонтира. Докато се оправи, много хора ще пострадат, ще се осакатят. Войната, която предстой да стане, ще бъде като знамение за идването на новата епоха. Понеже Царството Божие иде на земята, хората казват: „Хайде да се побием малко." И в това време, на кого кракът, на кого ръката, на кого ухото ще пострадат. Но след това ще дойдат напредналите, възвишени същества, които всичко ще оправят, ще поставят всички части на място. Тогава всички ще се хванат за ръце и те ще им кажат: „Хайде, елате в новата епоха!"

„Да види Царството Божие." Та и на вас казвам: Вие сте в епоха, когато ще видите Царството Божие. В това царство вие ще бъдете отлични граждани, които можете да реализирате всички възможности, вложени във вашите

души. Вие от сега трябва да се приготвяте, да се обичате, да бъдете готови за това време. Научете се да обичате онзи Бог, Който е създал света. Като дойде Царството Божие на земята, като ви посети любовта, всички ще бъдете радостни и весели да се излекувате от старите болести и недъзи. Любовта е, която ще внесе мир и радост навсякъде.

„Да види царството Божие." Сега и на вас желая да видите Царството Божие! Възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и всичко у вас добре ще се уреди.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Деветнайста неделна беседа от Учителя, държана
на 5 март 1939 год., 10 ч.с. София – Изгрев

Забележка: На 26 февруари 1939 г. по каталога няма държана беседа.

1939_03_08 Силата на мисълта
Издателство „Урания“ и Издателство „АСК-93“, 1998г.
КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш,

„Духът Божий“

Като се роди детето, какво знае? Като излезе то, от утробата на майка си, какво знае? Трябва да се спрете всички върху силата на мисълта. Всички боравите с една сила, която има вече две острия. Остро е и от едната и от другата страна. И ако човек не знае как да се справи с мислите, може да си създаде много неприятности в живота. Желанията и мислите на хората са две остриета. Може да си зададете въпроса, защо е така? Така е. Не питай! Ще кажете: „Как ще се докаже?“ Никакви доказателства. Един човек, като го наранил някой, какво ще доказвате как го наранил. Наранил го е. Когато двама души се карат, кой е причината? Във физическия свят двама души, като са близо могат да се сблъскат. А пък, в мисловния свят и да са далеч, могат да се скарат. Че единият мислил по един начин, а пък другият по друг начин за своето верую, за някой свой интерес. И после казвате: „Защо идват всички нещастия?“ Идват от човешките желания и мисли. Когато едно желание не е на своето място, става едно сблъскване. Когато една мисъл не е на своето място, става едно сблъскване. А пък всяко едно сблъскване произвежда един взрив, малък или голям. Взривовете могат да бъдат от най-малките до най-големите. Може да стане един взрив, че да се пръсне цялата земя на парчета. А може от един взрив да се пръсне един човек. Много хора умират от това. Стане взрив в неговия мозък. Следователно, вие сте в една област, в едно място, което е свещенно. И трябва да ходите бос, без никакви обуща, никакви гвоздеи на краката, нищо повече. Ще влезете бос. Мойсей, когато беше 40 години в пустинята и паса овце, изяви му се Господ. Учен човек беше Мойсей. Той видя, че къпината гори и не изгаря. Искаше да види какво естествено явление е това. И чу глас: „Изуй обущата си!“ – Тези възгледи, които имаш, изуй ги. А в проста форма ще каже: Изуй обущата си. То е животното. Българинът има цървули. Какво имал Мойсей, като бил овчар? И той имал цървули, нищо повече. Сега вие ще кажете: „Ние знаем тия работи.“ Знание е това, което човек може да приложи. Някои неща знаете, някои неща не знаете. „Yes“ е на английски, а пък „oui“ – на френски. Вие ще кажете: „Знаем го.“ Защо българинът пише по този начин, англичанинът по друг, а пък французинът по трети начин. Защо си служат с разни начини? Българинът в положението е отворен. „А“ е отворен звук. Българинът каквото прави е

отворено. Той, като дигне знакчето, дига го. И в отрицателните работи е отворен. „Не“ е с отворена буква накрая. А пък у англичаните е със затворена буква, накрая има „S“. Англичанинът, като казва „yes“, мисли. А българинът не мисли. Той казва: „Да воювам, да воювам!“ А пък англичанинът, като иска да воюва, ще мисли. Ще разгледа въпроса от едната и от другата страна и ще види какви резултати ще има и след 200 години. А пък българинът казва: „да ги набием“, че да го познават. Хубаво, но ако те бият, че ти да познаеш, тогава? Гледам, някой път, вие не сте дипломати. Отваряте война преждевременно един на друг. Отворили сте война, знаете ли какви са последствията? Вие ще кажете: „Аз ще му дам да разбере.“ Хубаво, или ти ще разбереш или той ще разбере. Ти като се скараш с някого спъваш своята еволюция, може би за 20 години, в едно съкратено време. След 20 години, може би, ще си напакостиш. Струва ли да се кара човек, когато за 20 години ще се повреди. Ти казваш: „Аз съм на правата страна.“ Може да си на правата страна, но питам, кой ще ти отдаде правото, че си на правата страна. Англичаните самоуверено постъпват. Те мислят. Тази буква „А“ у нас е гласна, а у евреите е съгласна. У българина „А“ е отворена буква, а пък в еврейския език е затворена буква. В еврейския език гласни букви няма. Когато пишеш, те се подразбират. Евреинът е толкоз политик, че навсякъде има все бентове. Вие ще кажете: „Защо ни е философия? Да си поживеем на земята.“ Че как ще си поживеем. В света, в който живееш, всякога има препятствия, мъчнотии. И ти като вървиш, ако би знаял, какви опастности има, главата ти ще се замае. Ако ти отиваш в гората със своето богатство, което носиш със скъпоценностите и си запял някоя песен и някои разбойници чакат и ти казват: „Стой!“ Ти казваш: „Защо Господ ги допусна тук в гората?“ Господ ги допусна, те са професори – разбойници и те казват: „Защо ти е това богатство? Защо Господ ти го даде?“ И понеже не знаеш, този материал не е за тебе, това богатство не е за тебе. – „Дай го!“ Вземат ти го. И ти ще останеш без богатството си. Това са тълкувания само за изяснения на някои идеи. Ти казваш: „Защо Господ допусна тези работи?“ Питам, ти когато кажеш „да“, кой те кара да казваш „да“. И като кажеш „не“, кой те накара да кажеш „не“? Пита те той: „Обичаш ли ме?“ Ти може да кажеш „не“. Онзи може да каже: „Защо да ми каже , че не ме обича?“ Другият ще каже: „Да не те лъжа, ако кажа да.“ Или пък може да каже: „Обичам те!“ Ти казваш пак: „Как смее той да ме обича?“ Че кой няма да се докача от това. Я един мъж да каже: „Аз обичам, на жена си, аз обичам еди коя си жена.“ И жена му ще се докачи. Защо се докача? Понеже в нейния ум е вложена една отрицателна мисъл. Мъжът разбира положителното, а пък жената разбира отрицателното. Мъжът разбира „да“, а пък жената „не“. Англичанинът е дипломат. Той, като дойде до „не“, той казва: „No, not“.

Та казвам, при всяка една мисъл човек трябва да мисли. Ние казваме: „Да

се обичаме!“ Обичай това, което е за обичане и не обичай това, което не е за обичане. Какво трябва да разбирате под думата „обичам“. Много нещо е казано [с] това. Най-първо трябва да разбере същественото. Като каже човек, че е гладен, той трябва да разбира кое е същественото в глада, кое е същественото в жаждата, кое е същественото в болката. Болката произвежда приятни чувства.

Всяка една мисъл, като дойде в човека, той трябва да разбира нейното естество и да види дали му е потребна или не и какъв резултат ще произведе. Че ти, като обичаш някого, може да произведеш цял един взрив. Ако ти искаш да дадеш свобода на барута какво ще стане? Затворен е барута в някой чувал. Ти казваш: „Да се освободим!“ Туриш огъня вътре. Питам, ти като освобождаваш барута, ще станеш свободен, но от тебе няма нищо да остане. Вие искате да направите добро някому. Трябва да разбирате какво нещо е доброто. Мислите ли, че като срещнете един беден човек и му дадете изведнаж един милион, че сте му направили добро? Мислите ли, че една замръзнала змия, след като я стоплите и нахраните, че тая змия ще измени характера си и ще бъде признателна? Тя, ако е боа, щом като я стоплите, тя ще нагълта най-първо вас. Вие ще бъдете първата жертва. Тя ще се увие около вас и ще ви нагълта. За тия работи вие не мислите, вие си играете. Ти казваш: „Аз ще му кажа, че той да разбере.“ И той казва така. И всички все казвате нещо. Какво сте разбрали. Разбрали сте това, че казвате: „Обиди ме той. Обиди ме, обиди ме“, казвате. Тогава как се изправя една обида? Вие ще кажете: „Извинете“ Искаш да ти прости. Какво си казал? Какво искаш да кажеш? За какво да ви извини? Ти си счупил една стомна и казваш: „Извини“. Не, стомната с извинение не прощава. Стомната казва: „Аз трябва да поправя формата си, аз искам да възкръсна, да оживея.“ Не може само с едно извинение. Можеш и без да кажеш „извини“ и пак човекът да ти прости. Счупиш му една стомна, да му занесеш друга. Счупил си му една стомна от две кила и ще му занесеш от три кила и тя е по-хубава от първата. И не казваш никакво „извини“. И той, като те погледне, прави сравнение. А пък като отидеш и му счупиш стомната и му кажеш „извини“, той ще каже: „С извинение тази работа не става“.

Вие си играете със свещените работи в света без да знаете. Мислите ли, че един художник, като направи една картина, че вие може да отидете и да турите някъде една точица на картината? Представете си, че отивате да му гледате картината. Българинът обича много да се подписва. Ти се подписваш, че си гледал картината. Този, онзи се подпишат и какво ще стане, като се подпишат? Картините ви не изискват никакви подписи. Само онзи, който е рисувал картината, има право да се подпише. А пък вие, като отидете да видите картината, искате да се подпишете. Вие, щом

обичате някого, искате да се подпишете под картината. Това е най-свещеното нещо. Бог не обича никакви подписи. За да се подписва човек, той трябва да знае да мисли. Ти не може да се подписваш, като не знаеш правилно да мислиш, правилно да чувстваш и правилно да постъпваш. Невидимият свят не ти приема подписа. Всякога има глоба за подписването на това, което не знаеш. Ти трябва да си обмислил много добре, като англичанин, когато той каже „yes“. Англичанинът, като каже „yes“, не си взима думата назад. Като даде обещание, държи го. Англичанинът го увърта, ще мисли, ще мисли, но като даде думата, той е точен. И на време ще изпълни.

Сега често говорите за 10-те звезди от първа величина. Имаме вече имената им. Трябва да се търсят. Вие ще кажете: „Ние ги знаем.“ Не ги знаете. Какво ги знаете? Не само по книга трябва. По книга ги знаете. Написани са. Но къде се намират по небето? Вие казвате: „Знаем ги 10-те звезди“ и ги казвате. Това не е знание. Сега, трябва ви най-малко една година, за да ги научите. И дали за една година ще можете да ги научите, то е въпрос. Аз ви турям десет години, за да ги научите. За една година може да ги научите, но някои от вас. Трябва наблюдение вечерно време. Вечерно време няма да можете да ги видите всичките. Някои се намират в южното полушарие. Изискват се различни времена – много ясни нощи. Но все пак то не е много мъчна работа.

Сега въпросът е за мисълта. С нея сте почнали да боравите. Бъдещето ви зависи от мислите, как ги съпоставяте. Ако пишеш на английски или на френски много са взискателни. Правописът на френски език е много мъчен, има много правила. Там не се допущат никакви погрешки. Някой религиозен човек, ако пише на френски, може да казва нещо, може и да говори на френски, но ако не говори както трябва, какво ще разбере французинът. В български няма един установен правопис. Преди 20, 30, 40 години намираха мъчнотията [във] въпроса къде да се пише „ы“. Имаха три „и“ – и, ы, i. Всички се намираха в чудо, къде да се тури „ы“-то. И най-после го изхвърлиха навън, за да улеснят правописа. После изхвърлиха „и с точка“ (i). И остана само обикновеното „и“. И тогаз казвате: „Може ли да се опростври още повече?“ – Може да се опростври, но какво ще излезе от това? Задали един въпрос на Паганини. Той дал един концерт на 4 струни. Каза[ли] му на три струни може ли да свири? – „Може.“ Дал втори концерт на 3 струни. После го питали: „На две струни може ли?“ – „Може“. Дал друг концерт. – „На една струна може ли?“ Паганини не се явява. Щом остане да свири на една струна, ти ще приличаш на един човек, който ходи на един крак. Питам, къде ще отидеш с един крак? Нямаш патерица. Ти казваш: „Ще ходя.“ – Добре. Но ти се подпираш с патерица, но без нея къде ще отидеш с един крак? – Никъде.

Та сега важното е там, да разбирате какво нещо е силата на човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, ти ще знаеш как да учиш, ще отстраниш от себе си отчаянието, обезсърчението, ще знаеш как да отмахнеш от себе си всички противоположни мисли, които могат да те нападнат. Мнозина от вас имате мисли от миналото, които сега пак измътват във вас. Вие носите със себе си всички отрицателни мисли от минали животи. И мислите никнат във вас като семената. Някои казват: „[Да] се изкоренят!“ Не, вие ще знаете как да обработвате вашите хубави и как да се справяте с вашите лоши мисли. Една лоша мисъл може да стане като подложка. Лошите мисли трябва да ги присаждате и трябва да разбирате тогаз закона на присаждането на мислите. Как се присаждат? Дърво със семка може да се присажда пак с дърво със семка. И дърво с костилка се присажда пак с дърво с костилка. Но не може едно семчесто дърво да присадиш с костилково дърво. И обратното не може. Питам сега, ако вземете една слива и я присадите с череша и двете са костилкови дървета – ще успеете. Но, ако присадите череша с дюля, трудно става, понеже дюлята е семчеста. Може да присадите на слива череша или вишна едновременно и оставите един клон слива. Идва един човек и ще види, че на това дърво единият клон е череша, другият слива, а третият – вишна. И казва: „Господ какво чудо е направил.“ Тази работа Господ не направи, тя е човешка работа. Представете си, че една череша е присадена върху слива. Ако се отчупят всички клони на сливата, ще даде череши, сливата. И ако е присадена вишна, ще даде вишни или може в една череша да присадите слива. Вие, някой път, казвате, че животът [е] добър. Животът е добър, но той е присаден. Вие сте турили ред присадки, които са отрицателни. Има ред плодове, които имат лоши последствия. Дайте ми една лоша мисъл, която да е присадена върху една добра мисъл, върху добра присадка. Дайте ми един пример да видим, или дайте ми един пример от една добра мисъл, която е присадена върху една лоша присадка, върху една лоша мисъл. Че не сте ли виждали деца каква политика имат, когато искат да хванат някоя птичка. Те я помамват с зърна, турени под корито. Подпират коритото с една клечка, свързана с една връв. Коритото е полуотворено. Житото е под коритото. Де е лошото? Птичките казват: „Колко са благородни тия хора! Приготвили са това корито да ни посрешнат, поставили клечка на коритото да не ни затисне.“ Лошото е, че житото е под коритото. Ако тия деца бяха с добро намерение, какво щяха да направят? Сега в модерните времена има други начини има си оръдие със сачми. Дигне и гръмне отгоре им. Щом житото е под коритото, това дете има една лоша мисъл. Някой път вие сте доста учени, но дяволът в света има много корита. И той е турил едно корито и най-първо това корито не го виждате. То прилича на един храм с венци и той е турил няколко залъгалки вътре. И казва: „Всичко това е за вас.“ Но

като влезеш в този храм, ти вече навън не може да излезеш. Или в сегашния век има други такива начини. В Европа някои ги е страх да пътуват по треновете. Дойде някой човек и ви даде някоя цигара, но той е апаш. Вие си носите доста големи съкровища във вашия куфар. И българин ако сте, вие сте искрен и ще си кажете, че този човек е много добър. Вие заспите и той ви взема всичкото и си отива. И като се събудите няма го куфарът. Всичко това за една цигара. В такива случаи ще бъдеш въздържател, ще кажеш: „Много ти благодаря, но аз съм въздържател, тури цигарата в джоба си.“ Може да приемеш и да кажеш: „Въздържател съм, не пуша, но много ти благодаря. Ще имам един добър спомен.“ И той ще погледне и ще види, че не се подмамваш. Та всеки ден вие се подмамвате с такива цигари. Аз гледам тук търсят право за местата и казват защо този седнал тук или там. Правото е на силния. Който е силен ще седне дето иска, а пък който е слаб ще седне дето намери. Щом си слаб ще седнеш на последното място, щом си силен – на първото място. А пък силният може да бъде отстъпчив. Той може да бъде кавалер. Като дойде слабият, силният може да каже: „Заповядайте, заповядайте.“ Ако слабият покани силния на свое място, силният ще се докачи. Обаче, силният може да вземе слабия и да го тури на първо място.

Вие се нуждаете сега от мисъл. И бъдещата култура, която сега иде, ще бъде култура на човешката мисъл, на човешките чувства. Да знаеш, в дадения случай, известна мисъл дали е за добро и какви ще бъдат резултатите и то не само за дадения момент, но след сто години какви ще бъдат последствията на тази мисъл, след хиляда години? Едно желание на жената къде седеше? Едно ядене за хиляди години има последствия, само да хапне от един плод. Осем хиляди години какви лоши последствия има! Едно ядене то е мисъл. Като погледна желателно казва, че свойствена е тази мисъл. Хубаво, ако имате тази мисъл, че ако ядете този плод, като Бога ще бъдете. Като Бога ще бъдете в едно отношение – ще носите всичките страдания дето светът не е виждал. Всички страдания ще ги имате. Та казвам, сега ще започнете с вашата мисъл. Всяка една мисъл ще определи какво е нейното качество. Казвате: „Аз искам да обичам хората.“ Често говорите, че трябва да обичаме. Турям определението, да обичаш този, когото Бог обича. Яж онзи плод, който е узрял на слънце. Някой изкуствен плод, направен от човека, той имал същата стойност, както онзи, който узрял на слънце – няма същата стойност. Пий онази вода, която Бог направил! Не пий онази вода, която хората са произвели! Вие казвате, че човек произвеждал бяла вода. Пили ли сте вие от бялата вода? Как наричат на човешки език бялата вода? – Ракийца, мастика, биричка. Сега аз ви говоря на ваш език. И ви говоря не за вашите сегашни погрешки, но говоря за миналото. Вие носите погрешките на миналото. Може би от ред съществувания, да не се спирам на подробности. Онова, което сега ви се

казва, то е резултат на миналото. Трябва да знаете как да се справите с вашето минало. Сега е ликвидиране с една карма, не изкупуване, а ликвидиране. Същевременно трябва да се ликвидира с един дълг. Да се вземе един нов път. Дошли сте до една точка. Този път, по който сте вървяли, се спира. Един човек, който започнал да живее по Бога, той няма да живее така, както онзи на който съзнанието му се пробудило. Ако вие искате да обърнете един човек, който няма понятие, какво нещо е Божествен живот, ако искате да го накарате да живее като вас, вие ще му създадете най-голямото страдание. Пък, ако искате един добър човек да го накарате да живее както светския човек, ако искате да го повърнете, както хората в света ще му създадете страдание. Ако иска човек да живее религиозно, вие ще му създадете страдание. В света има съвсем друг стимул, който ни подбужда. В духовния свят подбудителните причини са други.

Та казвам сега: Първото нещо – ще знаете как да владеете своята мисъл. В школата на Питагора учениците са ги приемали, като дойде ученикът цяла година ще го подигравват, ще го обиждат и ако той издържи на всички тия подигравки и обиди, ще го приемат. Ако не издържи, казват му: „Не си за ученик." Вие често идвате тук и казвате: „Еди кой си ученик ме обиди." В училището не се позволява никаква обида. Законът е: Който е обиден и той е обидил някого. Щом аз се обидя, подразбирам, че и аз съм обидил някого. Онзи, който се обижда – обидил някого. Онзи който не се обижда, подразбира, че той никого не е обидил. Щом ние [не се] обиждаме, показва, че ти не си обидил никого, а щом се обиждаш, значи, че си обидил. Такъв е законът. Ти мислиш, че ти си обиден, че си праведен, че са те обидили хората. Хората са виновати, ти не си виноват. Виноват си и ти. Тогава щом не се обиждаш добър си ти. И другите са добри. Щом влезеш в едно общество, щом се обиждаш, ще знаете виновати са всички. И щом не се обиждаш, виновати са всички. Правилото в Божествения свят е така. Казваш: „Аз не може да го обичам." Ти не си в Духовния свят. Да кажем в класа казваш: „аз този ученик не може да го обичам" – изключвате се, ти не си ученик. Казваш: „обичам го!" – Ученик сте. Сега какво трябва да разбираме под думата „обич"? Сладка дума е. Когато ти обичаш един човек, на този човек му тръгва. Да обичаш някого значи да му тръгне. Ако започнеш да мислиш, оправят се работите. То е обич. Щом в една любов загазваш, това не е любов. Аз ви говоря често, че трябва да се подмладявате. По този начин не може да се подмладите. В „да", хората се подмладяват. В „не", хората остаряват. Казвате: „Да, да, да", да може положителното в живота. Може да живеем. Няма да живеем. Щом кажеш: „Няма да живея", няма да живееш. Докато един ден изчезнеш от лицето на земята. После подразбирате в мисълта. Аз говоря за мисли, които не са статични. Вие искате да бъдете добър само един ден. Един ден да имате

хубаво настроение. То не е добър живот. Нима онзи, който пие сладко винце, ако на всеки, кой да е от вас, дам сладко вино, ще има разположение, но туй разположение няма да показва, че вие сте добри. Давам винце, изразява се приятност. Но то е временно. Добрият е човек, той е всякога тъй разположен. Сладко приказва. Той сладко вино пие. Той е разбрал какво нещо е горчивото вино. Той пие само сладко вино. Туй, сладкото вино, какво дава? – Живот, разположение на неговата мисъл. Сега ще възразите. Ние трябва да знаем злото. Осем хиляди години вие сте учили зло и добро. Какво има да учите още? Какво има да учи един пияница? Каквото съдържа първата чаша и хилядите други чаши съдържат същото нещо. Една чаша вино съдържа толкоз, колкото съдържат другите. Да изпиете сто чаши, двеста чаши, хиляда чаши, нищо няма да спечелите. Ако искате да се учите, от първата чаша каквото научите, от последната чаша ще изгубите. Колкото повече пиете, вие ще изгубите от вашата сила. Тук имате един професор Матеев, беше доста способен човек. Не пиеше много. Виж, казва, колко е способен, добър човек, пък и учен. Казвам, ако той не пиеше щеше да бъде 10 пъти по-учен. Казва: „Лош човек, ама учен.“ Казвам: Ако не е лош, казвам, той ще бъде 10 пъти по-учен. Злото винаги спъва човека. Злото и доброто са две сили, които воюват. Злото винаги е в контакт с доброто, за да [се] стопи злото. То черпи сили от доброто. Следователно, в тебе злото иска да почерпи сила. Като почерпи, тази сила трябва да приемем заради себе си. Тогава ти усещаш, че нещо е изгубено. Докато един човек се усеща отслабнал, злото в него е работило. Злото е разумно. Злото е външната страна на живота. В духовния свят злото е едно условие. Доброто е друго условие. Те не приднаележат на вътрешния живот. Казва: „Няма да ядете от ония условия на доброто и злото, няма да ядете!“ Бог казва: „Туй не ви е потребно.“ Обаче влязохме в този път и сега всички опитваме доброто и злото. След като се опита доброто и злото, доброто ражда една мисъл, едно чувствуване. Злото ражда друга мисъл, друго чувствуване. Сега вие постоянно насаждате в себе си [мисли]. И те имат свои плодове. Трябва да знаете всяка една мисъл от какво произтича, от къде се е явила тази мисъл. Често между учениците се ражда подозрение. Някой път се ражда мисълта, че ученика знае. Някой път учителят става много подозрителен. Ученикът написъл урока си на ръката и чете. Учителят му поглежда ръката. Той не заучил урока си, но той на долната страна написал на ръката си. Учителят казва: „Я да видя каква е тази работа.“ На долната страна на ръката са написани всичките добродетели. Де седи сега лошото? Лошото къде е? Учителят казва: „Аз не искам тия работи, не тук да бъдат написани, но вътре трябва да бъдат написани.“ Той ги написал отвън и иска да излъже учителя, че ги има отвътре написани. Най-първо има учители, които се излъгват. Казва: „Доста добре знае урока си“. Тури му шест. Някои ученици подшушнат, а някои по околен път подшушнат или

пък напишат работата. Аз съм наблюдавал имаше един учител, минава и пита: „Я кажи ти.“ Ученикът погледне на ръката, не мисли какво е написано в главата, но гледа на ръката какво е написал. Учителят казва: „Не гледай ръката, но гледай мене, аз ще те науча.“ Ученикът поглежда ръката, учителят казва: „Мене ще гледаш тук.“ Като иде учителят е шегаджия, няма да го обиди. Казва: „Колко си прост. Не гледай ръката, няма нищо на ръката. Ти си го написал. То не е верно. Тук е верно, в главата.“

Вие искате почитание от хората. Трябва самообладание. Не може да има самообладание човек, докато не владее своята мисъл. Всеки момент трябва да се спирате. Защо вие се разтревожите? Може във вашата тревога, в Духовният свят да се създаде цяла една тревога. Дойдете за нищо и никакво, казвате: „Какво има тук в къщи?“ Някой път вдигате голям шум. Защо е този шум? За нищо и никакво. Вие може да се намерите в едно положение на онзи англичанин, който искал да иде в Индия, чел разни истории, че има змии, които някой път, отиват по къщите. Той влиза в хотела, като опишъл в Индия, взел предпазни мерки, носел дебел гладък бастун. Навсякъде затварял, да не би да дойде някоя змия. По едно невнимание турил бастуна на леглото, че да може да се брани. Вечерта загасил лампата и през нощта по едно време с ръката си барнал нещо студено, изведнаж скача и започва да вика. Идват, той помислил, че някаква змия е влязла в леглото му. Виждат, че бастуна е там. Често вашите бастуни са въображаеми змии и ви причиняват всичките тия страдания.

Та казвам сега, любовта мисъл ли е? Любовта съдържа три качества: Думата любов съдържа светлина, съдържа топлина, съдържа и сила. Туй, което в себе си не носи светлина, туй, което не носи топлина, туй, което не носи сила, това не е любов. Да определим какво нещо е Любовта. Туй, което носи светлина, туй, което носи топлина и туй, което носи сила в себе си, то е любов. Като казвам: Любовта разрешава всичко в умствения свят, понеже има светлина. Любовта разрешава всичко, понеже носи топлина. Топлината размразява всички закоравели работи. Любовта носи и сила. Вие сега какво разбирате под думата любов? Всяка дума, която не носи в себе си светлина. Всяка дума, която не носи в себе си топлина и сила, тази дума не може да представи Любовта. Значи едновременно аз разбирам, като кажеш „Любов“, веднага да почувствуваш един проблясък, една светлина. В сърцето си да почувствуваш топлина и в цялото си тяло, да усещаш сила. Тогава си смел. Като погледнеш и в гората да си, като дойде мечката да кажеш: „Какво заповядваш?“ Ще се спре мечката. Ще ѝ кажеш така: „Или ти да се отбиеш или аз.“ Ако искаш аз ще се отбия. Ще седя няма да си обърна гърба. Ще ѝ дам път. Ще се оттеглиш малко, ще я

гледаш в очите. Питам: Кой от вас би имал смелостта така да даде път на мечката. Най-първо някои ви е страх от змии. Намерете умряла змия. Прекарайте ръцете от шията до опашката. Или страх ви е от някой вълк, намерете вълча кожа и прекарайте ръката да се свикнете да бъдете безстрашен. Мене са ми разправяли, че паразити не може да живеят във вълча кожа. Колко е вярно не зная. Предполагам 50 на сто да е вярно.

Самообладание трябва сега. Вас ви се представя едно бъдеще. Вие седите и надържате. Еди кой си минава, не ме поглежда добре. Няма добро мнение заради мене. Как ще разберете, че не ви гледа добре? Как ще го заставите да ви гледа добре? След като ви погледне казвате: „Такава е волята Божия. Някого и аз не съм гледал точно така, както аз бих искал. Аз виждам себе си в него. Много добре ме гледа." Казваш: „Обиди ме." Кажи: „Точно тъй, много хубаво казва!" И аз съм казал, на място е туй. Така да се освободиш ще кажеш: „Аз не желая да гледам, както този човек. От днес нататъка, както той ме погледна, не желая да гледам." Като срещнете някой човек, който ви погледне с хубав поглед, ще кажете на себе си: „И аз гледах." Ще кажеш: „Желая да гледам, както той ме гледа." Тогава ще му запомня името, ще искам винаги, ще фотографирам неговия поглед и ще искам този човек да го подражавам, понеже той е нещо любовно.

Едното е предпочитателно – „не, не", казано на български, на руски или на френски или на английски. Като кажеш на английски – „да, да", имаш характера на англичанина. Като кажеш „да" по български, хубаво е. Българинът, като казва „да", казва: „Аз съм готов всичко да направя." Българинът е много щедър, много обича да услужва. Много е услужлив, но да не искаш дълго време да ти услужва. Като пресилиш казва: „Прекали го". После в обидата, българинът, като обиди, казва: „Че какво има, като го обидих? И той не трябваше да обижда." Той казва, че е умен. Една дума, излязла из устата. „ Аз го мислих, че той е умен, от такава малка работа да се обиди." Българинът тъй мисли. Французинът, след като го обидиш, какво казва той? И той е като българина, казва – „oui", а отрицателното е – „no". В отрицателното той се дуелира. Дуел ще направи. Няма да каже „пардон". Казва: „Господине, ти ме обиди". След като се набият, подадат си ръка. Българите не се дуелират. Казва: „Защо да се бием? Ще се оскърбим." Французинът ще се дуелира, то е честта на французина. Той не може да се примири. Непременно трябва да го одраскат. Или той трябва да одраска някого. Две, три капки кръв ще паднат. Казва: „Да знаете за всяка лоша дума кръв ще давате." Българинът казва: „И без да тече кръв може да стане." Туй не разрешава въпроса. Всяка една лоша мисъл трябва да ѝ намерите място. Вие трябва да я турите на безопасно място и да я впрегнете на работа. Всяко едно отрицателно желание, трябва да го турите на място и доброто желание трябва да го турите на място. И всяка лоша

постъпка трябва да я турите на място, не да я отхвърлите. И всяка добра постъпка трябва да я турите на място. Дайте ми сега една добра мисъл. Една добра мисъл, която съдържа едновременно три качества. Българите имат една хубава черта, гостоприемни са. Странник човек, седи той в кръчмата. Един излиза, друг излиза и някой му казва: „Виждам, че си странник, заповядайте в моя дом." Като влязат, беднотията ще се разтича. Ще приготви за ядене. Ще приготви вода да си измие краката. Ще си събуе обущата, след туй ще приготви леглото. Туй е любов. Най-първо ще има ядене. Най-първо ще се нахраниш, второ ще си измиеш краката, понеже си пътник, трябва да си починеш. И ще ти постелят добре. Туй значи на гости. Ядене ще има, вода за ръцете и краката и легло за почивка. Ще прекарате една вечер. Да кажем повикаш някой човек. Казваш: „Елате на гости." Ядене не му дадеш, започваш да се извиняваш. Казваш: „Закъсал съм." Да се намериш под сянката на къща. Топла вода няма и легло няма. Казва: „Дето намериш, легни." Често вие, окултните ученици, тъй правите. Като дойде някой на гости – ядене няма, топла вода няма и легло няма. Казвате: „Както аз, тъй и вие." То е един вътрешен процес. Вие обичате един човек, вие ще го поканите на гости в себе си. Този е един пътник. Този човек, че сте го поканили, то е едно благо, той ви носи щастие. Той е излязъл из Божествения свят, дошъл на гости. Вие не знаете в дадения момент, в туй тяло, в което се движите, вие не знаете кой е. Писанието казва, че като сте приели и нахранили някой странник може да е някой ангел. Казвате: „Аз го зная." В дадения случай вие не знаете. Вие не сте изучили. Много рядко знаете дали е ваш приятел. Казвате: „Едно време ме обичаше, сега не ме обича." Този, който ви обича го няма. Той, който не ви обичал едно време, сега ви обича. Същият човек е. Едно време живееше в тялото един, който не ви обичаше. Сега е влязъл друг, който ви обича. Те са двамата различни или в дадения случай имате две различни мисли. Мислите са живи, имат отношение към вас. Сега вие вземате статическото положение. Казвате: „Как Господ да не е предвидил?" Вие искате да нямате никакви страдания. Господ да е предвидил да имате всичките удобства, да нямате абсолютно никакви страдания. Децата ви да не боледуват, жена ви да не боледува. Да имате пари в изобилие. Да се обхождат добре с вас. Ако имахте такъв един живот с всичките удобства на земята, какво щеше да стане?

Казвам, тъй както мислите, никога на земята няма да имате такъв живот. При сегашните условия са дадени други задачи, които трябва да разрешите. Вие понякой път гледам, мнозина писатели, мнозина вдъхновители пишат, казват: „Вдъхновение ни трябва." Но по вдъхновение нещата са турени точно на място, ни повече, ни по-малко. Онези [неща], които са написани под вдъхновение, имат съдържание. Един плод, който е зрял на слънчевата светлина, има съдържание в себе си. Написали сте

нещо, четете го на някой човек, който разбира езика, да ви покаже, добре ли е написано. Не само на едного, но някой път 4–5 души, учени хора, трябва да прегледат това, което вие сте написали, дали има съдържание или не, за да се убедите как трябва да се пише. Нещата, които са написани под вдъхновение от Божествения свят, те преживяват с хиляди години живот. Онези, които са написани по човешки, след 100 години изчезват. Ако е въпрос за една мисъл, ще [живее] един момент. Може една ваша мисъл да живее един ден. Втори ден я няма вече. Имате едно желание само за един ден, за една седмица, за един месец, за една година. Аз ви говоря сега за мисли, които трябва с векове да живеят. Не само в този живот. Тези мисли, за които ви говоря, трябва да минат с вас и в следующето съществуване. Като идете в Божествения свят, дето и да ходите, тези мисли да вървят заедно с вас. Писанието казва: „Делата им ходят подир тях.“ Сега, на първо място, вас може да ви се види много трудно. Казвате: „Как е възможно! Много мъчно е да се живее добре.“ Няма по-лесна работа да живеем добре. Няма по-мъчна работа, да живеем зле. Чудното е, че вие, като дойдете до доброто, казвате: „Трудна работа!“ Като дойдете до отрицателното кажете: „Което за мене е най-мъчно, аз не мога да го направя.“ А вие го правите много бързо. Казвам, колко лесно го свършвате. Един светия, ако дойде, да го накарате да се скара някому, той ще се намери в чудо. Невъзможно е, как да се скара! Казваш: „Толкоз ли си прост, аз да ти кажа как.“ Светията казва: „Кажи ми още веднаж, как го каза?“ Много проста работа, светията разбира последствията на онова, което говори, а вие не разбирате последствията, вие говорите лесно. Но за последствията след 100 години ще разберете, какви са лошите последствия. Светията вижда тази работа, той вижда всичките последствия. Ако кажете: „Че какви последствия?“ [Знаете ли] колко е силна мисълта на светията? Както казват глупавите хора: „Да осакатееш, да умреш!“ Ако светията каже, веднага ще умреш. Ако каже да осакатееш, каквото каже, става. Глупавият казва: „Но това са все празни патрони.“ Патроните на светията не са халостни. Той като гръмне, опасна работа е. Той казва: „Така аз не може да го направя.“ Като идете в оня свят, ще прегледат вашите патрони, вашите мисли, халостни ли са или имат причини. Ако мисълта е добра, на място, ще ви приемат. Ако са халостни, казват: „За земята!“ Първото нещо – самообладание на добрите мисли. Те са една творческа сила. На човека да му е приятно да мисли в себе си. Този човек вече приблизително се е приближил, при онзи закон, който носи в себе си светите мисли, светите желания и светите постъпки. Носи неговото бъдещо щастие. Бъдещото щастие зависи от човешката мисъл. Щом се научиш добре да мислиш и да оценяваш, Бог гледа благосклонно. Щом си немарлив, Той не може да ви повери сила. Вие искате да ви повери богатство, не може да ви повери. Вие искате да ви повери, не може да ви повери. Ако Бог ви даде богатство, Той ще ви го даде за опит. Ако вие не се научите, Бог ще ви даде богатство, не

да се радвате, но за опит. Ако не се учите, Бог ще ви даде една жена, но и жената ще ви даде за опит. Но и жената, ако и тя не се научила да пази своята мисъл, ще ѝ даде една мисъл, да я тормози. Всичкото, каквото Бог даде, ще бъде страшно изпитание за вас.

Та казвам сега: Окултните ученици имат много важни въпроси да разрешават. Да, yes, oui, не, no, non. Какво трябва да учите? – Да, yes и oui. Като кажа „да", веднага чувствувам какъв е българина. Като кажа „yes", чувствувам какъв е англичанина и като кажа „oui" – какъв е французина. Като кажа на българина отрицателната частица „не", българина го зная какъв е. Като кажа „no" и „not", зная какъв е англичанина. „Non" – зная вече французина. Като кажа думите, изкочат характерните черти. Тогава имаме избор. Като българин ли да го направя, като ингличанин или като французин. По кой начин да направя доброто. Искат, някои работи на физическото поле, да ги направи. Ще взема физическия закон. Ако искат в духовния закон да направя нещо ще взема англичанина. А ако искат да направя нещо в Божествения закон, ще взема „oui". Ако искам да прекарам една Божествена мисъл в света, ще взема французкият метод, ще кажат „oui". Французинът казва „oui". Като каже „oui" той мисли, почувствува и постъпва. Той казва, помисли го, почувствува го и после го направи – „oui". Англичанинът казва: „Най-първо ти го помисли, решил си да имаш пари, всичкото е там, в yes." Да знаеш, да имаш хубав план, да го направиш. Помисли хубаво, да имаш капитал, средства. Не без пари да започнеш, но да имаш много добър план. Французинът, той е Божествения свят. „О" – то означава център на окръжността, на която Бог е център. Всичките неща трябва да бъдат равни. Каквото правиш навсякъде трябва да е равно. После трябва да [имаш] чаша. Чашата е „U". Да събираш всичко вътре. Каквото правиш, за Бога да го правиш. Французите това не го знаят. Аз избрах трите метода – български метод, на французина и после на англичанина. Сега като дойде да говоря казвам: На български ли да го направя, по френски ли, по английски ли? Ако идеш във Франция, французинът веднага ще те запита. Знаеш, не знаеш, ще те изпита. Англичанинът е съвсем друг. Той седи, трябва да има да те препоръча някой. Българинът, в някои отношения, мяза на французина. На където отивате българинът ще те пита, женен ли си, жена имаш ли, на служба ли си, колко ти плащат, къде отиваш сега, по търговия ли? Всичко туй питат. Казвам: Любовта към Бога ще събуди ония методи, чрез които трябва да живеем на земята. Когато ви говоря за Любовта на Бога, подразбирам да може да добиете онази сила, чрез която да можете [да направите] вашият живот такъв, какъвто вие искате и на земята и в Духовния свят и в Божествения свят. Любовта към Бога, туй подразбира. То е едно благо заради нас. Без да знаем, ние се ползуваме. Ако обичаме Бога, най-първо ти имаш едно благо, чрез което [работи] Божествената мисъл, която ще

привлече всички ония блага, които ти искаш. Божествената мисъл може да ви привлече. Божествената мисъл ще ти даде направление как да мислиш и как да постъпваш. Любовта към Бога туй ще създаде. Ако искаш да станеш мъж, жена, дете ти трябва да имаш любов към Бога, за да станеш туй, което искаш. Ако нямаш любов към Бога, от тебе нищо няма да стане. Туй сега е практично. Най-първо за своето благо, човек трябва до обича Бога, за да стане туй, което той иска. Пък то е най-хубавото. Да станеш туй, което искаш, то е най-хубавото, значи за онова, за което Бог те е създал. Сега работете за онова, за което Бог ви е създал.

Добрата молитва

Тъй както сме наредени, напишете си го, вие сте ученици, между вас има французи и българи има и англичани. Та учениците в една окултна школа, са най-добрите правила. Всеки един ученик е правило за другите. Вие сте едно правило. Вие сте необходими един на друг, като правило. За да направите нещо трябва да имате правило. Вие не може да имате постижения, казвате: „[Защо] ще се срещам все с този човек?“ Без него няма да имаш постижения. Този човек вие го срещате, вие сте ученици, за да постигнете нещо. Този човек може да не го обичаш, то е правило за тебе, ти ще достигнеш нещо. Та сте необходими един за друг. Не мислете, че не е важен всеки един за вас.

22 школна лекция, 08 март 1939 година, София, Изгрев

1939_03_10 Ценност, съдържание и форма
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ЦЕННОСТ, СЪДЪРЖАНИЕ И ФОРМА

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху: Разлика между органическа и неорганическа материя.

Изпейте една песен. – /Изпяхме „Иде, иде!“/

В какво седи качеството на една мисъл? Да допуснем, че вие мислите за един човек или за едно малко дете. В какво седи разликата между малкия и големия? Казвате сега, че той е малък, пък другият е голям. В какво седи разликата между големия и малкия? На малкия формата е малка, а на големия формата е голяма. Малкият завзема по малко пространство, а големият – по-голямо. Но не само по форма се различават. И съдържанието на малкия е по-малко от съдържанието на големия. Но и смисълът на малкия е по-малък, отколкото на големия. В думата „смисъл“ аз разбирам ценността на един предмет в даден случай. Смислени неща са, които имат цена. Разумното се цени в природата. Туй, което не е разумно, то е обикновено, няма цена в себе си.

Например, вие често обръщате внимание върху красотата. В какво седи красотата? По какво се отличава красивият от грозния? По какво се отличава? По ценността. Че грозният материал не е ценен, пък красивият е ценен. Тогава човек сам по себе си трябва да бъде разумен. Значи ония материали, с които борави човек, да бъдат ценни. Ако той борави с ценни материали, той забогатява. Ако работи с обикновени материали, той огрубява. Например, може да правите наблюдение: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето и пиенето, в тях това е било култ да си угаждат, ще намерите, че то се е отразило в известна част на главата. Яденето ще окаже влияние на формата на главата. Храненето ще окаже известно влияние върху формата на главата. Говорим: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето, слепоочната част на главата става по-изпъкнала. Изобщо оказва влияние на слепоочната част, понеже онзи център за яденето се намира там. Същевременно този център ще окаже влияние и на стомаха, че стомахът е по-добре развит. Като се измерва около кръста, е повече развит. Аз говоря за организирането на стомаха, не за ония наслоявания, които се напрупват отпосле. Стомахът е обемист.

Ако човек търси причината на нещата, защо някои неща стават, а други не

стават, значи ако ред поколения разсъждавали, мислили върху причините, имали тази философска мисъл от причините към последствията, и това се отразява на главата. Казваме, че той е философ. По какво се отличава един философ? Философът търси причините на нещата. Кои са подбудителните причини? Защо религиозният човек вярва, търси причините? Да вярваш в Бога. Той иска да знае какво нещо е Бог сам по себе си. Тогава как определят философите, какво нещо е Бог? Сегашните философи как определят какво нещо е Бог? Нали знаете някои философи, какви са техните мисли? Ако една къща изгори, кои са причините за изгарянето? Ако един човек умира, кои са причините за умирането? Ако един човек се ражда, кои са причините за раждането? Ако един човек осиромашава, кои са причините за осиромашаването? Или ако един човек стане учен, кои са причините за учението? Ако един човек изгуби здравето, кои са причините за изгубване на здравето? Или ако придобива здравето, ако става красив или погрознява, кои са причините? Всяко нещо си има причини. Тази причина се обуславя от външни условия, обуславя се от вътрешни възможности. В природата има положителни възможности и отрицателни възможности, положителни условия и отрицателни условия. Сега в сравнението изобщо казват, че човек е щастлив, когато вземе. Щом се наядеш, ти си по-щастлив, отколкото когато не си ял. Но при дадените условия щастлив си при две условия: Ако възможностите на храненето, които си приел и условията на храненето са хармонични. Ако храната е хубава и ти си в хармония с тази храна, която си ял, има известно съответствие между тебе и храната. Има вътрешна възможност на храната и външни условия на храната, които тя носи със себе си. Външните условия са тези, че храната ще ти даде туй, от което се нуждаеш. Вътрешните възможности, че храната ще те задоволи с нещо. Има едно напрежение, едно неразположение в тебе. Туй неразположение вътрешно не го знаеш де е. Неразположен си. Щом се наядеш, ставаш разположен. Къде е неразположението? Вие, които сте били толкова пъти неразположени, къде се намира неразположението? Вие казвате: „Неразположен съм.“ Къде ще локализирате неразположението? Някой път неразположението може да го локализираме някъде. Боли те ръката – неразположен си. Де е локализацията на неразположението в ръката? Някой път причината може да е в стомаха. Някой път може да е в стомаха. Някой път може да (е) в сърцето, може да е в някой пръст, в рамото, в ухото някъде. Но има вътрешни неразположения. Ти, например, усещаш се духом убит, както вие казвате. Какво разбирате под „убит духом“? Една дума, която няма съдържание. Духът може ли да се убие? В български казват: „Убит духом.“ Млякото го очукали хубаво, че му изкарали маслото. Какво лошо има, че очукали млякото? Като изкарат маслото, какво остава? Турците казват, че остава айран, как се казва на български – мътеница. Когато казваме, че духът някому е убит, искаме да кажем, че той е неразположен. Туй е вече

едно пасивно състояние. Изгубил смисъла, казва: „Мене нищо не ме интересува.“ Не само че нищо не го интересува, но какво още има в убития дух? Сега поне вие тази философия я знаете. Младите много често са с убит дух и често трябва да се съживяват. Върви някой ученик убит, нищо не го интересува, вече три–четири деня (не) е ял, за книги няма пари, окъсан, обуща няма – убит духом. Ако вие се приближите и както върви, му сипнете в джоба 4–5 английски златни стерлинги, без той да забележи. Той върви неразположен, отзад ръцете не ги държи, то е чорбаджилък – не знае къде да ги тури. Изведнъж бръкне в джоба, като набара тия 4–5, какво ще видите в този ученик, каква промяна ще стане? Най-първо знаеш, че нищо няма, сега като бръкна, намери 4–5. Той започва да мисли, това вярно ли е, това, което напипа, въображаемо ли е или е физическо. В едно стреснато положение е и се чуди сега. Като бръкне в джоба, бара с пръстите си, бута пари. Сега описвам неща, които са верни. Същевременно ако наблюдаваш, лицето е много интересно, че той като пипа парите, става известно движение на лицето, разсъждава. Има един процес психологически. Разсъждава дали това е вярно. Напипва нещо и иска да знае, да не би да е някаква илюзия. Иска да опита, да го види. Представете си, че той свършил гимназия и е първа година в университета, научил се психологически да разсъждава. Сега, казва: „Дали е нещо земно, мяза на пари“, валчесто е онова, което напипва. Иска той сега да го извади навън, да види какво е. Като го извади, като погледне, пък знае английски, като прочита стерлинги, зарадва се той. Обръща парите да види, да не би да е някаква илюзия. Най-първо погледне краката, усмихне се, казва: „Обуща.“ Последне шапката, бръкне в джоба, 4–5 са в джоба. Погледнеш, влязъл в някоя дрехарница, купил си дрехи, шапка, нагласил се хубаво. Какво ще бъде състоянието, разположението? Тези пет сега живи същества ли са? Кой му е говорил? Казал ли му е някой една дума, писмо не е получил, ами попипал и видял с очите. Питам: Как се предала тази мисъл? Как е минала от тия пет магически стерлинги и веднага изменя неговото състояние. Сега допуснете другото: На едного баща му изпратил 5 стерлинги, турил ги в джоба. Представете си обратния пример. Той върви и си мисли да си купи шапка, обуща. Бръкне в джоба, дето ги турил, няма ги. Сега психологическото състояние какво ще бъде? Като бръкне в джоба, знае, че ги турил, чуди се защо ги няма. Току изведнъж наведе главата, погледне надолу. Защо гледа надолу? Естествено състояние. Казва: „Отидоха обущата.“ После ще погледне нагоре. Казва: „Отиде шапката.“ Той мисли да си купи шапка, да си купи обуща. Търси единия джоб, другия. Гледа да няма никаква дупка на джоба, да не са паднали. Чуди се той къде са парите. Спре се тогава. Дойде му някоя идея. Представете си, че някой си прави шега с него, приближи се онзи и тури парите в джоба му. Върви, пак бръкне, дигне главата нагоре, намери парите. Друго състояние. Той мисли, че някъде в джоба били парите, пък не ги е

намерил.

Тия неща често стават с вас. Всеки ден тия неща стават с вас. Тия явления психологически като ги разглеждаме, те имат своя философска причина. Всякога, когато ще стане една промяна в човека, ще стане или по закона на любовта, или по закона на безлюбието. Две неща има, които определят. По закона на любовта ще пристигнат в джоба, по закона на безлюбието някой ще извади тези условия. В дадения случай аз наричам тия пари условия. Казвам: Страданията на човека в живота се обуславят, когато човек излезе из областта на любовта. Тогава идат всички изпитания. Когато излезеш из условията на любовта, тогава идат страданията в света. Да кажем, ако влезеш в един свят на безлюбие – ще разберете в широк смисъл – как схващате думата „безлюбие". Мислите ли, че кокошката живее в един свят на любов? Един земеделец има сто, сто и петдесет кокошки, мислите ли, че тия кокошки живеят в областта на любовта? Хранени са много добре, но онзи, който ги храни, има съвсем друго намерение. Ни най-малко не го интересува кокошките да бъдат добре. Той иска кокошките да бъдат щастливи дотолкоз, доколкото той може да бъде щастлив. Тяхното щастие да бъде подкрепа за неговото щастие. Един ден хване кокошката, макар че тя се моли, кръцне ѝ главата, оскубе я, хване втора, трета. Питам: Ако тия кокошки разсъждаваха философски, как ще обяснят, кои са причините, че човекът яде кокошки? В дадения случай не може без кокошчици. Изяде яйцата, изяде нея. Може да вземете същите подбудителни причини. Кои са причините, които заставят човека да яде кокошки, има една вътрешна нужда, една необходимост, която тласка човека, той да се нуждае от известни вещества, които са необходими за неговото съществуване. Понеже ги намира в житото, в кокошките, той всякога си позволява да вземе една кокошка, да извади туй съдържание, което му трябва. Та казвам: Човек, като яде кокошки, има ли тук безлюбие? Де седи безлюбието на човека? Кокошката счита, че тази причина е жестока, причинява страдание на кокошката. Но кокошката след това е изядена от човека, изгубила ли е нещо? Тази кокошка престава да живее в тази форма. Кокошият живот в тази форма е престанал. Но тази кокошка, след като влезе в човека, престанала ли е да живее? Една същина се изгубила, изгубило се съдържанието, но кокошката изгубила ли (се) е? Не се изгубило съдържанието.

Във вегетарианството често поддържат, че някоя храна не е здравословна. Има здравословни храни и нездравословни храни. В какво седи здравословността? Например, ако ядеш свинско месо, ще страдате. В какво седи страданието? То не е здравословно. Но клетките на свинското месо са крайно индивидуалисти, обичат много живота. Свинята обича много удоволствията. Като я пипнеш по корема, много обича да бъде гладена.

Като я погладиш, веднага ще издаде един звук. Казва: „Още малко, много ми е приятно.“ Или ще легне в калта. Свинята, колкото и да е лоша, като я погалиш по корема, отваря се, много ѝ е приятно. Та казвам: Всичките клетки на свинята са много индивидуализирани и са мързеливи, не работят. Свинята с много малко иска да постигне много, само с носа си като рови, тя иска много работи. Тя е доста интелектуална. Като някой прошенописец или като някой адвокат, като напише 10–12 реда, казва: „Дай 500–600 лева.“ Един работник, като работи целия ден, десет часа, едва изкарва 30, 40, 50 лева. Адвокатът, като напише няколко реда, иска 500 лева. Свинята има този характер. Като порови тук-там, иска много. Когато човек яде свинско месо, като ги тури тия клетки на работа, хваща ги за работници на тялото. Но за да накараш една свинска клетка на работа, трябва да туриш трима души слуги да я пазят, да не избяга някъде. Следователно, разходът за пазенето ще струва повече, отколкото работата ще ти свърши. Ти ще имаш един дефицит на годината десет хиляди лева, да ходиш да го търсиш, процес ще изгубиш. Лекарите сега казват: „Нездравословна храна.“

Има някои растения, които са в хармония с човека. Като влезат клетките в човека, работят. Казвам: Оная храна е здравословна, на която клетките се хармонират с твоя живот. Свинските клетки не си хармонират. При първия удобен случай заминават. Тогава започват болезнените състояния.

Казвам: Има известни мисли, известни чувствувания от същата категория, които не са в хармония с човешката мисъл, не допринасят нищо. Има мисли, които те смущават. Например, вас ви смущава мисълта, че вие ще умрете. Смущава ви мисълта, че един ден ще осиромашеете. Много работи ви смущават. Но каква представа вие имате за старостта? Всички съвременни хора изучават паталогическата страна на старостта. Слабият човек е стар. Вие изучавате паталогическата страна на сиромашията. Има и паталогическо богатство. Човек може да е богат и пак да е здрав. Може да е сиромах и пак да е здрав, може да е богат, и пак да е болен. Сиромасите имат по-здрави стомаси, отколкото богатите. В туй отношение богатите ядат повече, отколкото сиромасите. От преработване се разваля стомахът на богатите хора. Богатите хора работят повече, отколкото трябва. Когато казваме: „Да не е толкоз богат“, трябва да се турят последствията. Или едно философско разсъждение, колко трябва да бъде богат. Значи, щом станеш много богат, роботиш повече. Да кажем, имаш сто, двеста милиона, за вас това е много, колко искате да турим в банката, кое число ви е приятно? Имате ли едно любимо число? Да кажем, десет милиона лева имате в банката, не сте ги турили. Представете си, че в тази област, дето живеете, има сто разбойници, апаши, крадци. Какво ще бъде състоянието ви? Ще имате едно безпокойство. Навсякъде може да ви

оберат парите, да ви пречукат. Постоянно ще ви занимават парите ви. Някой път ще хванете четири, пет души да ви пазят. Но същевременно вие ще имате и едно вътрешно безпокойство. В сегашния живот туй е улеснено, ще вложите парите в банката. И тогава тази грижа няма да я имате, няма да ви е страх. Но ако сте в Америка, тия, модерните гангстери, ако хванат някой милиардер или някой милионер, ще искат 200, 300 хиляди долари, ще трябва да извади от банката, да го пуснат. Казват: „Ако не дадеш, ще те претрепем." Американските милионери сега имат да ги пазят по 4–5 души. При това понякой път пак ги убиват. Една статистика има.

Та казвам: В какво седи условието на богатството? Човек трябва да бъде богат, но богатството седи в онова красиво съчетание на неговата мисъл и неговите чувства, и неговата воля, на неговата сила. Човешката мисъл не може да бъде ценна, ако тази мисъл няма подбудителна причина любовта. Любовта е, която дава ценност на човешката мисъл. И при това ценността трябва да има в себе си едно съдържание. Чувствата дават съдържание на човешката мисъл. И това съдържание трябва да има известна форма, в която да е поставен изразът. Затова казваме, че човешкото тяло е външна страна. Формата, която е създадена да държи в хармония съдържанието на човека. Съдържанието, което неговото сърце носи. После туй съдържание трябва да има ценност в себе си. Туй трябва да е организирано. Ценни неща аз наричам, които не умират. Ценни неща са тия, които никога не губят своето съдържание и своята форма. Разумните неща в света никога не губят своето съдържание, никога не могат да изгубят своята форма, не може да изгубят своята цена. Това е разумното в света. Тази трябва да бъде идеята ви. Всички ония неща, при които ценността остава една и съща и расте тази ценност, съдържанието, което постоянно се увеличава, силата, която постоянно се увеличава, то е разумното. Само разумното в света е, което расте и което се развива. Туй развитие, то не е така голямо. Защото, за да бъде човек щастлив, не се изисква много.

Представете си, че вие седите в една тъмна нощ, изгубили сте пътя си. Какво ви трябва? Много малко. Трябва ви една батерийка или една свещ. Като видите тази свещ, ще ви причини радост. Тази свещ при други условия може да не е нищо заради вас, но в тъмната нощ като я запалиш, веднага се окуражаваш и намираш пътя. И то благодарение на тази малката свещ. Следователно, в съвременния живот една хубава, една светла мисъл е, която може да покаже пътя на човека. Тя е ценна. Хубавите мисли, хубавите чувства и силата на човека са ценното. Аз правя различие. Всяка мисъл, която може да ти послужи, тя ще ти причини известна радост. Всяко чувство, което в даден случай може да ти услужи, може да ти причини една радост. Чувствата са ценни при услугата, която може да ти

направят. Силата е ценна, която може да ти помогне. Или другояче казано, силата, която имаме, постоянно трябва да я турим в действие в три посоки. Или да работи за себе си, или да работи за обществото, или да работи за невидимия свят, за Божествения свят трябва да се работи. В три посоки човек трябва постоянно да работи. Тия три посоки са необходими. В едната посока се създава формата на нещата, във втората посока се представя съдържанието на нещата и в третата посока се добива смисълът на нещата. Три пътища. За себе си трябва да работите, за ближните си трябва да работите, за да добиете ценността на нещата, разумността. За ближните трябва да работите, за да добиете съдържанието на нещата. За себе си трябва да работите, за да добиете красивата форма на нещата. Тъй разгледан вече, животът вече добива смисъл. Както и другояче да разглеждате живота, няма смисъл. Казвате: „Защо ще работя?" – Ще работиш, за да добиеш ценността на нещата, ценност, която не се губи. В тази ценност ще бъдеш всякога свободен. Ценността на нещата носи в себе си човешката свобода. А пък съдържанието носи приятност. Да чувстваш онова, което разумното може да ти даде в съдържанието. Ние имаме благото, което ценното може да ни даде. Чувствата не са нищо друго, освен едно благо, което ни се дава в даден случай. Без туй благо животът не може да се прояви. А пък формата дава свобода, за да можеш да се изявиш. Свобода дава на действие. Трябва да работиш за себе си, за да сте свободни във физическия свят. Трябва да работите за ближните, за да сте свободни в духовния свят. Трябва да работите за Бога, за да сте свободни в Божествения свят. Свободата в Божествения свят дава ценност, свободата в духовния свят дава съдържанието и свободата във физическия свят дава красотата. Следователно, ако сте грозни на физическия свят, старайте се да станете красиви. Ако сте изгубили вашето съдържание, вие духовно сте отслабнали. Законът не е ли същият? Щом богатият загуби съдържанието на парите си, нали олеква вече, никой не го зачита. Една книга щом изгуби смисъла си, не се интересува, няма ценност в себе си, няма никакво съдържание. Ако книгата изгуби ценността, която носи, тя се обезсмисля.

Та казвам: Три посоки дръжте. Три неща дръжте, за да бъдете силни в света, за да постигнете онази свобода. Човек е дошъл на земята да постигне в три посоки онова, което той желае, онова, което ближните желаят и онова, което Бог желае. Работете за главата си, работете за гърдите си, работете най-после за стомаха си. Аз го наричам „стомах". Какво разбират под думата „живот" русите? На руски какво значи „живот"? – Стомах. Ние под думата „живот" разбираме едно, а русинът разбира друго. И те са прави. И ние сме прави. Животът, това е стомахът. Значи, физическата страна на живота. То е първата форма. Откъде е взета тази дума, „стомах"?

Според тази философия човек трябва да се научи да мисли правилно. Да кажем, някой човек иска да стане учен, какво го занимава? Или някой иска да стане религиозен, какво го занимава? Или някой иска да се занимава с обществен живот, с какво трябва да се занимава? Или някой иска да стане химик, с какво се занимава? Или иска да стане пророк, с какво се занимава? Или иска да стане астроном, с какво се занимава? Музикант иска да стане, с какво се занимава музикантът? Седем елемента той има. Какви съчетания, какви гами или колко форми имат тия седем елемента? Сега в музиката има музиканти, не може да вземе правилно „до“, ако няма напрегнато състояние. Правилността на основния тон се взима чрез напрежение. Музикантът, ако не е напрегнат, не може да вземе правилно „до“. Напрежение трябва да има. А след напрежението, ако ти нямаш известно състояние на движение в себе си, ти правилно „ре“ не можеш да вземеш. Казвам: Всички тия състояния, които имате, те са на място. Защо се менят вашите състояния? Състоянията се менят, защото са необходими. Състоянията са гами, през които трябва да минете. Вие понякой път се чудите защо сте тъжни и защо сте радостни. Това е състояние. Ако вие нямате туй състояние, вие не може да разберете живота. Да допуснем, че вие сте неразположен. Може ли вие да ми опишете как чувствувате едно неразположение, че не искаш да говориш. Имаш едно неразположение, искаш да се караш. Неразположен си, не искаш да спиш. Или неразположен си, влезеш в една стая, затвориш се, седиш сам вътре. Но в туй неразположение на духа ти ще придобиеш нещо. Казваш: „Не съм разположен.“ Какво ще добиеш в едно неразположение? Имаш неразположение, искаш да се караш. Карай се. Не мисли, че е лошо да се караш, но музикално да се скараш, да не пресилваш работата. Искаш да работиш. Работи, но гледай да не се пресилиш, във физичната работа да се иждивиш по голяма сила. Работи, докато ти е приятно. Щом престане тази приятност, престани. Всичката работа не можеш да свършиш. Малко разкопай, но добре го разкопай. Хубаво, как се карате сега? Как започвате да се карате? Кой е основният тон на карането? Искаш да започнеш, от „до“ ли ще започнеш или от „ре“, или „ми“, или от „фа“, или от „сол“, или от „ла“, или от „си“. Вие като се карате, отде започвате? Каже ти някой: „Голям мазник си ти.“ Вземам думата „мазник“. „Мазник“, значи намазан. Много голям мазник си. Значи обичаш да се грижиш само за себе си. Започва разговорът. „Голям мазник си.“ – „Ти си два пъти мазник.“ – „Как два пъти аз мазник? Аз ти казах, че ти си мазник един път, а ти казваш, че съм два пъти. Не говориш право.“ Спорят, че не говори право. Ти казваш, че два пъти са ме мазали, а веднъж са ме мазали. Толкоз съм мазник, колкото и ти си мазник. С какво е намазан човек? Прави са, че той се подвел. Казва: „Ти си се подвел, под чуждо влияние си. Някой ти казал, ти не си разбрал тази работа, преувеличил си.“ Казвам: В караницата, след като се скарат двама хора, най-първо започват с една дезорганическа

музика. След като се покарат, започва един дует. Дует е това. След като си кажат такива приятелски думи, дойдат да разбират добре, сприятеляват се. Казват: „Ще ме извиниш, не съм научил добре тази пиеса, не можах да го изпея.“ – „И моето парче не беше толкоз хубаво.“ Отидат двама в гостилницата, седнат да ядат. Започват да учат музика. След като си казал „мазник“, седнат единият на едната страна, другият на другата страна, поядат хубаво, като тракат паниците. Казват: „Струва след такова едно пеене, струва си едно ядене.“ Казвате вие, че човек не трябва да се кара. Не трябва да се кара. Нали казвате: „Карат животното.“ Караницата трябва в света, но музикална караница. И без свада не може. Какво значи „свада“? Хайде, няма да търсим филологията на думата. Всякога, когато една излишна енергия се събере, то е един капитал. Като се събере, на човека му е неприятно, той търси разрешение да го предаде някъде. Някой път може да се яви, че той има желание да говори. Щом няма енергия, не му се говори. Или пък в него се събере излишна енергия, която иска храна. Щом задоволи това желание, този момент престава, това желание за ядене. Или пък иска да чете. Той иска да чете, в него има любознателност, но като задоволи туй чувство на любознателност, престава любознателността. В човека има подбудителни причини, които го тласкат, за да върши различни работи.

Човек трябва да проучава себе си. Той има едно разнообразие в неговата деятелност. Еднообразието е в света, което донася всичките нещастия. Казвам: Всякога, психологически, когато ви дойде едно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, турете противното, разгледайте въпроса от всяка една страна. Не е лошо човек да бъде сиромах, понеже ще научи състоянието на сиромасите. Не е лошо човек да бъде богат, понеже ще научи състоянието на богатите. Не е лошо човек да бъде учен, понеже ще научи състоянието на учените. Не е лошо човек да бъде религиозен, понеже ще научи състоянието на религиозните хора. Всички тия фази човек трябва да ги примири. Казва: „Аз съм религиозен.“ То са степени на религия. Всичките хора имат религия. Няма човек в света, който да няма религия. Всичките хора имат религия. Но тя е на степени. Всеки човек е учен. Зависи от степента на учението. Всеки човек има сила, да опита това състояние, какво нещо е силен човек. Понякой път трябва да опиташ състоянието на слабостта. Вие, когато понякой път усещате, че сте слаби, то е едно състояние. Слабостта е едно преходно състояние. След всяко отслабване, което човек почувствува, веднага ще се яви по-мощна сила. Някой път, когато мускулите на човека отслабнат, в болните хора отслабват, болният мисли, че няма никаква сила. Това състояние е на почивка. След всяка почивка в него се зарежда едно опресняване на силите. Понякой път вие мислите, че умът ви е отслабнал,

вие си почивате. Вие след това чувствувате ума си опреснен. Казвате: „Изчезна мисълта, загубил съм нещо.“ Нищо не сте изгубили, трябва да почивате. Ако разбирате закона правилно, след тази почивка ще проникне една нова светлина. Ставате малко по-деятелен.

Всичките положения, през които минавате, са за ваше добро. Млади сте вие. Пътя, по който вървите, вие трябва да наблюдавате, да знаете в какво седи младостта. Младостта е един живот, в който вие влагате вашия капитал. Вие пласирате вашия капитал в младостта. В старостта вие вече имате придобивките от този капитал. Това е вече знанието. Тогава ще имате вашите придобивки. Аз считам, в младини човек влага капитала си, в старини той събира приходите. Той е банка. Сега на младите дават друго съдържание. Искат да правят счет. Какъв счет ще правиш, когато нищо не е вложено? Най-първо трябва да вложиш, да приложиш. След туй прилагане, на стари години този счет той ще събира. Влагане и събиране трябва. Не можеш да събираш, ако не си вложил. Най-първо може да вложите нещо в умствения свят, трябва да вложите нещо в духовния свят, трябва да вложите нещо във физическия свят. Туй трябва да бъде мощна сила. Най-първо младият трябва да има сила да вложи. Младият трябва да посее нещо някъде. След време, след като е посял, да дойде да събира нещо. Тогава вече животът става естествен. Щом не си вложил, не можеш да вземеш. Трябва да се осмисли животът ви. Онова, което ви е дадено, трябва да се приложи. Има много неща във вас дадени, които трябва да ги вложите. В ума си трябва да вложите знанието. В сърцето си трябва да вложите нещо. И във волята си, и в нея трябва да вложите нещо. Работа трябва да вложите във волята. Тогава втората фаза ще дойде. Най-първо младият ще започне с външните условия и с вътрешните възможности, а старият ще започне с вътрешните възможности и с външните условия. Впрегнете ума си на работа. Някои ще започнете да разсъждавате за причините. Може разни да бъдат подбудителните причини. Каквато и да е подбудителната причина, вложете в ума си една подбудителна причина. Заставете ума си да мисли.

Ако сега ви кажа на вас да ми дадете едно описание на слънцето, отде ще започнете? По какво се отличава слънцето? Най-първо, че то изпраща светлина на земята. Че целият свят при слънцето става светъл. Че всичките неща при слънцето стават топли. Че всички неща при слънцето добиват движение. Щом има светлина в слънцето и щом има топлина, тогава минаваме в друга фаза. Туй, което дава светлината, е разумно. Туй, което дава топлината, какво е? – Дава съдържание. Туй, което дава движение в себе си, дава сила. Движи се само онзи, който има сила. Следователно, една мисъл не може да се прояви без светлина. Но една мисъл сама по себе си не може да бъде ценна, ако няма съдържание. И една мисъл, която няма

съдържание, няма и форма. Формата пък дава силата. Всички ония неща, които придобиват една форма, те имат сила. Следователно, силата се проявява при формата. Съдържанието се проявява при смисъла. Само ония неща имат съдържание, които имат смисъл. А при какво се проявява смисълът? Ако формата зависи от съдържанието, съдържанието зависи от смисъла, от какво зависи смисълът на нещата? Това на вас ще оставя да мислите.

Следователно, ти не можеш да бъдеш красив, ако ти нямаш съдържание, ти не можеш да имаш съдържание, ако ти нямаш едно хубаво разположение на духа. Ако в ума си нямаш смисъл на нещата, ако не оценяваш нещата. Само онзи, който знае да цени нещата, той може да бъде радостен. Кое е онова, което ви дава радост? Щом погледнете в огледалото формата на главата, ти виждаш една глава отлична. Като погледнеш формата на лицето, зарадваш се. Като погледнеш ръцете, като погледнеш цялото тяло, добиваш известна радост. Хубаво е човек да се оглежда, че като погледне да види, че всички линии на лицето, на главата и на тялото има едно съответствие вътрешно. Бог е вложил подбудителни причини в тялото вътре, в изражението, във външната форма, за да се насърчаваме. Иначе човек ще се обезсърчи, защото, който не се обезсърчава, той не се насърчава. Всякога трябва да се обезсърчиш, за да се насърчиш. Обезсърчението произтича от сравнението. Всякога ще се обезсърчиш с някой, който е по-учен от тебе. Като се сравняваш с някой, който е по-учен от тебе, ще се обезсърчиш. Като срещнеш някой по-невежа от тебе, ти се насърчиш. Питам сега: Къде печели човек повече? Като се насърчава или като се обезсърчава? Вие се насърчавате и обезсърчавате. Видиш един слаб човек, той е обезсърчен. Ти при неговото обезсърчение се насърчиш. Как ще обясните като срещате слабия защо се насърчавате? Като срещнеш този, който е по-силен от тебе, ти се обезсърчиш. Питам: Защо си се обезсърчил? Защото този има по-голяма сила. Кажете: Какво ти е дал слабият човек, че ти при него се насърчаваш? Значи този, слабият, не е слаб. Значи, слабият ще те насърчи. Силният ще те обезсърчи. Как ще обясните това психологически?

Тогава имаме един анекдот. Заякът, като се обезсърчил едно време, казва: „Аз не може да се спася, всички ме гонят, навсякъде все мене гонят.“ Тръгнал той да се дави, да се освободи от всички страдания. Като дошъл до брега, всички жаби се нахвърлили във водата. Казва: „Има по-слаби от мене, не се давя.“ Питам: Жабите уплашили ли се? Жабите му казват: „Ти искаш да се давиш, но можеш ли като нас да влезеш във водата?“ Аз давам друго тълкувание. Жабите се нахвърлили във водата. Той никога не се е гуркал във водата, тогава казва: „Туй изкуство не мога да го направя. Аз не искам да се гуркам.“ Като заминал заякът, жабите излезли пак на брега. Те

му казали: „Не започвай една работа, която не знаеш как да правиш. Тази работа, която знаеш, прави я.“ Заякът се научил и оттам насетне казва: „Ще правя онази работа, която аз зная.“

И на вас казвам сега като на заяка: Правете онази работа, която знаете. Не правете работи, които не знаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
20 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10 март 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на стенографа/: Учителят на 24 февруари и на 3 март не държа лекция. Беше в Казанлък.

1939_03_12 Радостта
утринно слово

РАДОСТТА

Добрата молитва

Да имаме едно размишление.

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Духът Божий

Често учените хора задават въпроси, на които не може да се отговори. Хиляди години се изискват, за да се отговори на един въпрос. И учените, и обикновените хора питат защо водата замръзва. Питат и защо водата се разтопява. Обикновеният човек казва: Замръзва, защото иска да замръзне и се разтопява, защото иска да се разтопи. Ученият човек, ако този отговор каже, не е искрен. Водата не иска да замръзне, не иска и да се разтопи. Тогава учените хора отговарят защо замръзва водата. Понеже се изменила температурата, станала по-ниска, отколкото водата може да издържи – при тази температура замръзнала. Понеже температурата станала по-голяма, отколкото ледът може да издържи, и той се разтопил. Хубаво, пита се: Защо замръзва и защо се разтопява? Тогава защо трябва да замръзне и защо трябва да се разтопи? Ако влезеш в една къща, която е населена, хората са добри, ще намериш тази къща отоплена, добре мобилирана, добре ще ви приемат. Но ако влезеш в една къща, дето никой не е живял, ще намериш къщата студена. Следователно, топлото разбира живота. Студът подразбира, че тия места, дето има голям студ, не са населени. Дето са топли местата, има живот. Студът показва, че нещата са неуредени. Топлината показва, че има живот. Работите са уредени. Иде възраждането. Ами в тропическите места там, дето има живот, знаете ли какви мъчения има? Уреден ли е животът? Насилие има там.

Ражда се друг философски въпрос. Когато водата слиза отгоре, от високите места, всички камъни се търкалят. Тя като слиза, търкаля ги. Защо водата търкаля камъните? Не може ли да слиза, без да ги търкаля? Може, но не зависи от водата. От какво зависи търкалянето на камъните? Колкото е по-голям наклонът, толкоз става по-буйно търкалянето. Който камък срещне по пътя, казва: Пътят ми да е отворен.

Сега по някой път казвате, че си изгубвате настроението, мира си изгубвате, после мислите си изгубвате, хубавите чувства, изгубвате детската вяра, която си имал едно време. Казвам: Къде си ги изгубил? Джобовете са събрани, как се губят нещата и как се изгубват работите? Щом си изгубил

вярата, значи си имал вяра, която може да се изгуби. Каква е тази вяра, която може да се губи? Тя е била твърда като камък. Щом си изгубил нещо, то е било твърдо. Твърдите работи се губят. Щом си изгубил вярата, тази вяра може да се изгуби. Ами ако волът, който е в дама, пък се отвърже, отхвърли юларя, замине, отиде в гората, питам: Как се изгубил волът? Има една вяра, която хората имат – твърда вяра. Сега каква трябва да бъде вярата? Има една вяра, която е течна и има една вяра въздухообразна. Пък има една вяра, която мяза на светлината. Изобщо под думата „твърдо вещество“ се разбира туй, което не може да се дели. Всяко нещо, което не може да се дели, е твърдо. Всяко нещо, което се дели, е меко. Устой няма. Значи подразбираме, туй първоначалното, неизменното, неделимото е твърдо. Може да извадите заключение,че вярата не трябва да бъде твърда. Де седи сега противоречието? Ако един човек е твърд, лошо ли е човек да бъде твърд? Казвате: Той е много твърд човек, не е мек човек. Казвам: При меките хора ти може да се удавиш. Може да се удавиш на общо основание. Ще потънеш като в кал и никой не може да те спаси от тия меките хора. При твърдостта ти седиш на повърхнината, при меките – седиш на дъното. За да седиш на повърхността, какъв трябва да бъде човек? Ако искаш да седиш горе на повърхността, твърд трябва да бъдеш. Ако искаш да слезеш на дъното, тогава повърхността трябва да бъде мека. Казвам: Всичките хора са станали дипломати. Когато човек иска да спечели нещо, той става мек. По някой път туриш нещо, изгуби се, потъне. Казва: Слезе долу. Намери го! – Как ще го намериш, как ще го търсиш? Той си мълчи. Има една философия. Той е така организиран. Един ден се намира скрит на дъното. Като осиромашееш, ще има отлив. Всичката вода изтече в друго езеро, онова изсъхне. Той събере събраното богатство, пак водата се повърне в същото езеро. Да допуснем сега, хората на земята имат тази философия. Човек има две философии. По някой път повърхността му е твърда, по някой път повърхността му е мека. След като умре, ако отгоре му е твърдо, къде ще иде? Като тръгне да иде в небето, иска отгоре му да няма никакво препятствие. Над главата му трябва да бъде простор. Нито меко, нито твърдо трябва да бъде. Като тръгнете за небето, всичкото, което имате на земята, какво може да пренесеш – когато няма никакви пътни съобщения, тренове, багажи? Като тръгнеш за оня свят, не се позволява никакъв багаж, ни чанта. Ти сам ще тръгнеш. И обуща – нищо не се позволява, бос ще идеш, без обуща, без ръкавици, добре сресан, никакви дрехи, никаква риза – ни копринена, ни памучна, нищо, нищо, но такъв, какъвто си. Казваш: Как ще се явя при Господа? То и голота няма да носиш. Защото, за да бъде нещо голо, то е твърдо, не е меко. Ще оставиш всичките неща. С какво ще идеш тогава в невидимия свят? С какво ще отидете на оня свят? Вие сте дошли до една фаза – ако не разберете живота, ще ви дойде разочарованието. Всеки човек, който не е разбрал живота, ще се

разочарова. Младата мома мисли, че всякога ще бъде млада. Тя ще се разочарова, младостта ще я напусне. Старият и той ще се разочарова, понеже и той ще напусне старостта. Както младият напуска младостта, така старият ще напусне старостта. Младия, като го напусне младостта, какво иде? – Старостта. Стария, като го напусне старостта, какво иде? – Смъртта. Тогава, като влезеш в света, какво трябва да направиш? – Трябва да напуснеш смъртта. Какво иде след смъртта? – Животът. Старостта като загубиш, ще намериш смъртта. Смъртта като изгубиш, ще намериш живота. Тогава, по тия разсъждения, живота като изгубиш, какво ще намериш? Ще намериш любовта. Ами че казва Христос: Ако не се откажете от себе си, ако не се откажете от временния живот, ще изгубите живота.

Казвам: Човек трябва да мине през известни състояния, за да разбира. Какъв е стремежът на младата мома? Всичкият идеал какъв е? Аз считам първите години до 21 година, тя е младата мома. От 20 до 40 години – възрастната мома. От 40 до 60 години – старата мома. От 60 пак иде повторение, от 60 до 80 е пак младата мома. В нея се зарежда желание да обича младите. Изобщо има стари баби, които на 60 години се женят за някой стар дядо. От 80 до 100 години е вече възрастна мома и от 100 до 120 години е стара баба. Тя вече придобива всичкото знание. Два пъти се подмлади. Значи младата мома какъв идеал има? Младата мома мяза на един рибар, който тръгнал със своята мрежа постоянно по брега на реките, търсил риба. Не обича каква да е риба, но търси най-хубавата риба. Носи мрежата, като я хвърли, че намери някоя риба хубава, извади я и казва: Аз колко години те търсих! – Аз сега говоря за вътрешните стремежи. Под думата „мома“ разбирам всеки човек, който иска да спечели. То е все същият закон. Защо само младият търси пари, старият – не? Младият търси пари, после обуща търси, шапка, хубаво палто, младият иска да е хубаво облечен. Възрастният какво търси? Аз оставям сега, вие си дайте един отчет възрастният какво търси. Старият пък ходи по екскурзии. Старият като дойде, като влезеш при него, започва да ти разправя своите научни изследвания. Той казва: Откак съм дошъл тук, в крака имам малка болка, не е добре устроен кракът, не държат краката. – Научни изследвания. Болят ме краката. После казва: Боли ме ръката. – И то са научни изследвания. На врата има нещо неустроено, на ушите, на очите. Учен човек е, навсякъде намира нещо неустроено. Казва: Трябва да се махне. Викайте някой лекар. – Ти, господин докторе, какво мислиш, тази работа на врата как да се премахне? Какви са последните научни изследвания? Как може да се ремонтират тия работи? Лекарят казва: Има голямо налягане, кръвно налягане. – Какво е кръвното налягане? Кръвното налягане е събиране на венозна кръв във вените. Значи течението се намалило, отслабнало течението, набрала се кръв, тази кръв наляга. Или

другояче казано: Налягането произтича от сгъстяването на кръвта. Кръвта започва да се сгъстява. У старите хора налягането иде от желанията. Когато човек иска да уреди живота си, когато се зароди желание да не страдате, да не сте сиромах, ще дойде кръвното налягане. Ако искате всичко на земята да ви е уредено, кръвното налягане ще дойде. Че кои имат кръвно налягане? Кръвно налягане имат хора, на които всичко е уредено. Трябва да има някаква работа. Тия желания в човека зараждат известен род трептения, които сгъстяват кръвта. Човек, който желае да няма никакво страдание отвън в живота си, иска да избегне всичките мъчнотии, в него се образуват известен род желания, които сгъстяват кръвта му и налягането ще дойде. Ти си неразположен – налягане има. Не само кръвта се сгъстява, но и електричеството, което е в него, всяка енергия става по-плътна, всичко в него става по-плътно. Тогава, казват, иде склерозата, втвърдяване става. Какво лошо има, ако един човек стане твърд, стане на камък?

Сега четох един пример за някой виден французин, който се занимавал с тия, които са умъртвени от електричество и казва, че не са умрели. Само известно състояние е произведено в тях. Дава един пример за един ударен от ток от 50 хиляди волта. Той разправя опитността на ударения. Той казва, че всичко, каквото става около него, всичко слуша, но не може да даде знак. Съзнанието не е изгубено. Когато му повръщат живота след една усилена работа от два часа, за да произведат изкуствено дишане да се повърне съзнанието, той разправя, че каквото са говорили наоколо, всичко слушал.

Та по някой път казвате „като умре човек“. Ами че умрелите хора всичко слушат. Вие вярвате, че като умре човек, нищо не чува в тялото. Всичките хора все живи ги заравят. Няма някой човек, когото жив да не са го заровили. С изключение само на светиите, които са праведни, че преди да го заровят, той си излиза из къщи. Онзи, който не знае това изкуство, трябва насила да го изхвърлят из жилището. Смъртта, след като те изхвърли, бракува тялото. Казва: Излез. Щом човек умира, тялото не е негово. Онзи, на когото тялото принадлежи, дал заявление да си излезеш – ти си кираджия, трябва да излезеш. Наемател си на това тяло. Ти не искаш – тогава със съдебна процедура ще те изкарат. Този, на когото е тялото, разваля къщата, взема си материала. За него важи материалът. Формата, която имате, той я разваля. Ще си вземе материала, ще се свърши кармата. Та сега не е ли смешно чуждите къщи в сегашното положение да станат наша собственост? Сегашните хора, които са наематели, поправят къщите, мислят, че тия къщи са техни. Материалът ще го вземат.

Казва Писанието: Непременно всички трябва да работите, да си направите едно свое жилище, една къща, в която да бъдете собственици. Сега не

може да бъдем собственици, понеже не е наше, под наем сме го взели може би за 20, 30, 40, 50 или за 120 години. След 120 години трябва да излезете из жилището, понеже не е твое.

Казвам единственото нещо, кое е човекът? Човек не е нито тялото, нито ръцете, нито пръстите, нито очите. Всичко туй, което има, то не е човекът. Това са пособия, с които човек си служи. Единственото нещо, което вие можете да кажете какво е човекът, то е, като направиш едно добро, усещаш една малка радост. Туй, което се радва, то е човекът! Къде ще го туриш? Приятно ти е. Дал си нещо от себе си. Радваш се. Тази вътрешна радост показва: Ти си човекът, който се радва. Или чел си хубава книга, пак се радваш на онова, което си придобил от книгата. Туй, което се радва, то си ти. Тази радост си ти. Или мислиш за небето. Радостта, в която ти се радваш – там е твоето място. Казвам: Когато ти си изгубил своята радост, ти си изгубил своето място. Човек постоянно трябва да бъде на това място, в туй място трябва да живее. Той трябва да живее в мястото на радостта.

Та казвам: Всеки ден ти трябва поне по веднъж да се зарадваш, да се покаже, че ти си се върнал в дома си. При тази радост ти ще имаш мир. „Мир имайте“ – казва Писанието. Писанието казва, че праведният трябва да се радва. Вие сте дошли и искате материални блага. Материалните блага сами по себе си ще дойдат. Вятърът сам иде, дъждът сам иде, светлината сама идва. Кой е насилил светлината отгоре? Тази светлина, която иде отгоре, от далечното пространство, сама иде. Казвам: Онези, които сте решили да следвате Божествения път, вие искате материални блага. Тогава как ще имате радостта? Радостта всякога човек може да я има, когато даде нещо материално, когато даде нещо от себе си. Кое ви радва, като четеш една книга? Кое ви радва, като четете живота на Христа? Кое ви радва? Виждаш, че Той всичко, каквото имал, го дал. Тази постъпка на Христа тебе те радва. Казваш в себе си: Виж как трябва да постъпя. И аз ще направя като Него. Онези, които не разбират, казват, че Христос много пострадал. Страда у нас кой? Има едно същество, което страда в нас, което не разбира Божия път. Туй същество, като усети, че нещо материално му вземат, плаче. Казва: Взеха ми силата, гладен ще умра. Има хора, които 4–5 часа не са яли и казват: Гладни ще умрем, четири часа не сме яли. Друг 24 часа не е ял, казва: Гладен ще умра. Казвам: При 24 часа глад не се умира. То са понятия. Човек трябва да пости 3, 4, 5, 10, 15, 20 деня, до 40 деня може да пости и след туй, ако иска да продължи, ще мине в друго състояние, съвсем ще се изпари, ще иде в другия свят. Няма да може да се върне, понеже дошъл на земята да живее. Постът е само едно състояние в човека. Човек трябва да престане да яде, за да даде на себе си една почивка. Да има едно почивателно положение.

Сега всички трябва да имате нови схващания, но идейни схващания. Казвате: Нас не ни трябва богатство. – Не. Няма какво да убеждаваме света. Някой казва: Да направим свят от вегетарианци. – Господ нали направи хората вегетарианци, после станаха месоядци. Всички хора, които първоначално Господ създаде, бяха вегетарианци, после станаха месоядци. След време пак ще станат вегетарианци. Представете си, влезете в един свят, дето няма кокошки, агънца, риба – ти ще се научиш да бъдеш вегетарианец. Представете си, че в света има само плодове – плодове ще ядеш, какво ще правиш. Човек слязъл в един свят, дето нямало ябълки, круши, сливи, не е искал той да яде месо, но после се научил. Ябълките заместил с кокошки, понеже нямало ябълки. Сега ако вземете буквалната страна на нещата, ще имате само едно разрешение. Запример, ако се запитате защо трябва да ядете, колко подбудителни причини има, казвате: За да бъда здрав, аз трябва да ям. Донякъде е вярно. Малко трябва да ям, за да бъда оправен. И това е право. Но тъй давали ли сте си отчет защо трябва да ядете? – Ти трябва да ядеш, понеже ако не ядеш, няма да влезеш във връзка с Бога. За да познаеш Господа, трябва да ядеш. Ям, за да позная Господа. Христос казва: Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си. Казва, че Словото, което човек слуша, е храна. То е ядене. Щом възприемаш светлината, и то е ядене. Щом чрез носа си възприемаш, с обонянието – и то е ядене. Чрез устата е ядене, чрез ръцете пипането – и то е ядене.

Сега казвате, че това са отвлечени работи. Ами че всяко ядене – като вземеш хляба, като го пипнеш, той ти придава нещо. Веднага всички да вземат участие в яденето. Следователно ти ще ядеш, понеже в самия хляб има нещо, което трябва да възприемеш. Едно просто обяснение ще ви дам. Когато баща ви напише едно писмо, едно хубаво любовно писмо, написано с черно мастило, има ли някаква любов в писмото, в черното писмо? Вие четете, започвате да се радвате. Нали вземате писмото, вземате ножа, разрязвате плика, четете наред. Яденето е едно писмо. Започваш да го обръщаш, да четеш писмото – сдъвкването, разрязването на писмото, ще го обръщаш туй писмо как е написано. Ще го обръщаш в устата. Има специалисти, с увеличително стъкло ще го четат да видят какво е вложено вътре. После ще го четат в дробовете и най-после това писмо ще го четат в мозъка – и там ще го четат. От три места ще дадат доказателства какво пише баща ви. Тъй ви пише баща ви: Синко, на земята добре да живееш. Добре да мислиш. Добре да се учиш. Малко да спиш. Да се не пресилваш, да не грешиш много. Ние сме промислили за всичко. Гледай да имаш най-хубавата бележка в училището. Баща ви пише да имате най-хубава бележка от закона на любовта. Любовта да ви препоръча. Най-добра бележка от мъдростта, от знанието, най-добра бележка от истината да имате. Защото всяка година дават отчет за вас в небето каква бележка сте

получили за любовта. Някои имат единица, някои двойка, някои тройка, четворка, петорка, шесторка. Ние сега оставяме и казваме: Обществено положение нямаме. – Нима царският син, който е роден, няма обществено положение? Казва: Обществено положение нямам. – Щом имаш глава, ти вече имаш обществено положение. Казва: Няма къде да работя. – Щом имаш дробове, как нямаш място? Имаш място къде да работиш. Някой казва: Не зная какъв е смисълът на живота. – Щом имаш крака, имаш смисъл, може да идеш навсякъде, дето искаш. Щом на едно място не ти е удобно, ще идеш на друго място. Ще ходиш, докато намериш едно място, което харесваш. Ще идеш там, ще седнеш, нищо повече. Вие правили ли сте опит?

Вие сте дошли до една фаза, дето не познавате себе си. Дойде някой тук при мене, че ми разправя за някой от новото учение как го разбира: Еди кой си брат, много добър, нямам нищо против него, много добър, учен, ама не зная – дадох му 50 лева и три месеца не ми ги е върнал. – Много добър брат, не му върнал петдесетте лева. То е несъзнателна, една малка интрига, защо да не връща петдесетте лева. Лошото е, че този взел 50 лева и не му ги върнал. Иде друг и той казва: Еди-кой си брат е много благороден, ходих, поисках му 50 лева, той не ми даде назаем. Много добър брат е. – Единият случай – той взел пари, не ги връща, другият – ходи да иска пари от него и той не му дал. Хубаво, тъй братът разбира новото учение – като вземе пари назаем, да не ги връща. Онзи пък разбира, че като вземе петдесетте лева, няма да ги върне. Не му ги дава, дето ще ходи после да го одумва. Казва: Нямам. И действително, той се избавя. Той казва една друга лъжа. Той има 50 лева, но да му каже: Че аз нямам доверие в тебе, ти не си точен човек – вземаш, пък не връщаш. Казвам: Правили ли сте опит? Когато бръкнеш в кесията и похарчиш парите, от кого ги искаш? И ти си длъжен. Онези, които разбират закона, гледат да спечелят нещо. Цял ден работи да спечели 50 лева, пък ги тури в кесията. Значи има един в нас, който пази кесията и друг в нас, който мърмори. Казва: Не върнаха парите, изядоха ги. И тия ако не ги върнат? – Кой е този в тебе, който казва, че си похарчил парите? Ти духовният човек ли си, или материалният човек? Щом казваш, че парите се свършиха, ти си материалният човек. В духовния човек парите никога не се свършват. За него всичкото богатство е както Духът – навсякъде. А пък онзи материалният човек, с малкото шишенце, след като налее 3–4 пъти в чашата, водата се свършва.

Та казвам: Нови схващания ви трябват. Трябва да благодарим за всичко. Ако дойде във вас съзнанието, трябва да благодарим за всяка вдишка. Като поемеш въздух, да се изпълниш с една вътрешна радост. Ти, ако на дишането не можеш да се радваш, не можеш да разбереш, че Бог ще влезе

в тебе. Ти не се радваш, но мислиш, еди-какво си нямаш. Ако Господ не иска да влезе в тебе, знаеш ли какво ще стане? Ти ще се простреш на земята. Като се откаже да влезе Господ в дробовете, ще се простреш на земята хоризонтално. Дотогава, докато Господ влиза и излиза от тебе, ти дишаш, имаш възможност сладко да говориш, да работиш. Щом Той престане да влиза и да излиза, ще се прекрати всичкият живот. „Вдъхна Бог“ – и човек започна да диша. Ние под думата „дишане“ разбираме живота в нас, който постоянно в нас внася всички хубави мисли, които влизат да поддържат Божествения живот. Ние това наричаме духовно дишане. Всеки ден, като застанете на молитва, трябва да благодарите на Бога за въздуха, който влиза.

Сега по някой път чувствам вашите мисли. Като седя, казвам си: Измъчих тия хора. Защо да идат тук в 5 часа, да стават рано, да се мъчат? Ще дойдат тук в неделя, ще четат същите молитви. В неделя сутринта четат Добрата молитва, 91 Псалом, после четат Молитвата на Царството. Казвам: Петдесет седмици, от 3–4 години се повтаря. Казвам: Сега какво да правим? Аз вече чувствам вашето настроение. Казвате: Тази работа няма ли да се свърши вече? Кога ще се свърши работата? Когато запалиш огъня, започват да горят дървата, работата се свършва. Ако не запалиш огъня, никаква работа няма да се свърши. Докато не убедим всичките хора в Божественото – светът трябва да се убеди всичките хора да обичат Бога – дотогава работата не е свършена. Трябва да убедим всичките хора, че те трябва да обичат Бога. Колко хиляди години се изискват, докато ги убедим? Не е един ден, не е година, иска се да работим тия хора да се убедят. Казва: Какво има да обичам Господа, аз ще живея. – Ти говориш за Божията Любов, те разбират обикновени работи.

Казвам: Единственото място, в което може да живеете, това е вашата радост. Аз ви загатвам за една тайна. Ако вие всеки ден не можете да се зарадвате, здравето ви няма да дойде. Здравето ви иде от радостта. Едно съзнание има в човека – да се зарадва, че е доволен, да благодари на Бога за всички други блага, че вижда света, че чува всичките противоречия, в които хората се вълнуват, да види, че всичко това е добра работа. Лошо ли е когато ти си в коритото? Лошо ли е когато някоя жена мачка дрехите, увива ги, сапунисва ги? Какво лошо има в това сапунисване? Онази риза чиста става. Може да я туриш на гърба си. Ако ризата не се сапуниса, само във вода се тури, натопи се само и се извади, ще бъде ли чиста? Казва: Много ме сапунисаха. – Радвай се на сапунисването. Като гледам тия обикновените работи, като гледам как пере тази жена, започвам да се радвам. Казвам: Много хубаво пере. Казвам: Я ми дай на мене един урок. Някои от вас, които не знаете да перете, как започвате? Нали знаете онази снаха, която не обичала свекървата, като взимала нейната риза, казвала:

Тази пущина.

На младите моми ще ви дам един съвет. Която иска да се справи със своята свекърва, като вземете дрехата на вашата свекърва, започнете да ѝ говорите така: Колко си хубава, ще ме послушаш. Наливаш малко вода в коритото, туряш сапун и говориш на ризата. Тя, като облече ризата – ти каквото говориш, то се написва на ризата – написаното, хубавото на ризата свекървата започне да го чете, въздъхне и каже: Не се отнесох много добре с тази снаха, като с дъщеря. – Тя мисли, че от нея нещо излиза.

Та казвам: Ако говорим на човека на човешки и ангелски езици, а любов нямаме, нищо не сме. Любовта е да съзнаваш в дадения случай ония блага, които Бог ти е благословил. Всеки ден да благодарим. В нас трябва да се роди едно чувство и при най-лошите условия да благодарим. Колкото животът е по-зле, толкова Бог е по-близо до нас. При най-лошото, в което се намираш, да знаеш, че Божието благо е там. Всичките условия и всичките възможности, които имате в миналото и сега, и за в бъдеще, всичко е за добро. Христос казва: „Аз не давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви." Всяко сърце, което има радост, то не се смущава. Като престане радостта, смущението иде. Смущението е признак, че радостта я няма. Щом дойде смущението, радостта я няма. Щом дойде радостта, смущението си иде. Човек се отстранил от радостта – смущението е на нейно място. Мирът е вече един признак, че започва един тих живот, един разумен живот на строеж. Под думата „мир" разбираме когато се строи нещо хубаво. Човек се замислил, няма никакво противодействие.

Та казвам: Единственото нещо е да имате Божествената радост всеки ден, че Бог ви посещава със своята любов. Светлината, която приемаме, е писмото, което Бог ни изпраща. Въздухът, който дишаме, водата, храната, хората, с които сме заобиколени – всичко туй показва присъствието на Божия Дух, за да ни помогне в този свят. Всички ние трябва да се радваме за онази любов, която Бог има към нас. И трябва работа. Да бъдем всички добри проводници на Божията любов. От нас се изисква много голяма работа.

Вие имате тези лампи, които са проводници на светлината. Ако има дефект, ако тази енергия не се предава по жиците, тя не може да се превърне в светлина. Всеки човек, който не е добър проводник на Божията любов, не може да се прояви. Божията любов всеки ден идва и си заминава без да се прояви. Сега е краят на века, настава една нова епоха. Вие седите и мислите светът да се подобри. Вътрешно света трябва да го подобрим. Понеже тъй, както хората вярват, ако не се убедят да живеят тъй, както Бог

изисква – иде една нова епоха, хората ще видят как трябва да живеят.

Ако човек няма радост, болестта иде. Ако човек няма радост, сиромашията иде. Ако човек няма радост, смъртта иде. Когато радостта дойде, болестта си заминава. Когато радостта дойде, сиромашията си заминава. Когато Божията радост дойде, и смъртта си заминава. Приемайте радостта всяка сутрин. Ние сме се събрали днес да отстраним три злини: чрез радостта болестта да си замине; чрез радостта сиромашията да си замине; чрез радостта смъртта да си замине. За да имаме една пълна вътрешна връзка между Бога и нас, постоянно да усещаме Неговото присъствие и да сме готови за всичко онова, което Той ни е научил – да го прилагаме и да го изпълняваме.

Отче наш

21. Утринно Неделно Слово, държано
на 12 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_03_12 Скритият сън
неделна беседа ИК "Жануа-98"

СКРИТИЯТ СЪН

Отче наш

Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава на Данаила. От 1–20 стих.

Духът Божи.

Ако запитате, трябва ли човек всичко да знае, какво ще отговорите на този особен въпрос? Човек не може всичко да знае. Ще са запитате: „Трябва ли човек всичко да не знае?“ И това е въпрос. Все трябва човек да знае нещо. Това е въпрос на времето. За всеки даден момент човек трябва да знае това, което му е потребно. При това човек може да се ползва от нещата, без да знае нещо за тях. Хиляди години наред хората са се ползвали от много неща, без да знаят нищо за тях. Нима толкова хиляди години наред хората не са се ползвали от въздуха, без да знаят нищо за състава му?Преди хиляди години още хората са се ползвали от светлината, без да знаят тези обяснения, които сегашните учени дават. Преди хиляди години още хората са се ползвали от твърдата почва, без да са знаели тези обяснения, които учените хора дават днес. Кое е по-добро: науката или знанието? И двете са благоприятни. И двете са красиви моми. Когато ви говоря за стари и за млади хора, аз не подразбирам индивидуално млад или стар човек. Под думата „млад“ човек аз разбирам света на младия. И под думата „стар“ разбирам света на стария. Щом си в света на младия, ти си млад човек. Щом си в света на стария, ти си стар човек. Значи, има млад и стар свят, но няма млади и стари хора. Да мисли някой, че е стар, това е отрицателно описание. Ама хората твърдели това. То е друг въпрос. Хората са свободни да твърдят и да отричат нещата. Като отричат нещата, това не показва, че те не съществуват. Например, в дадения случай някой отрича, че в тази стая съществува светлина. Вярно ли е това отричане? Седи един господин с мене в стая, добре осветена и ме пита: „Ти разбираш ли закона да ставаш видим и невидим?“ – „Да, мога да ставам видим и невидим.“ Веднага завъртам ключа на лампата и го питам: „Виждаш ли ме сега?“ – „Не те виждам.“ После запалвам лампата – „Сега виждаш ли ме?“ – „Виждам те.“ Та когато някои питат, как може човек да става видим и невидим, казвам: Проста работа. Като завъртя ключа, ще стана невидим. Като го отвъртя, пак ще стана видим. Следователно, нещата стават видими при светлината. Светлината прави нещата видими, а тъмнината ги прави невидими. Щом знаеш законите на светлината, ще бъдеш видим. Щом знаеш законите на тъмнината, ще бъдеш невидим. Това е най-простото

приложение. Кога човек може да бъде видим и кога невидим? Ако имаш да даваш, стани невидим. Когато имаш да взимаш, стани видим. Даването и взимането, това са все условия. Човек не се е родил да дава, нито се е родил да взима. Той се е родил с една възможност да дава и да взима, понеже животът се проявява в даването и във взимането.

Днес хората се нуждаят от нова философия в живота. Новата философия е важна за новите времена. Сегашните хора искат да живея в новите времена със старите си разбирания. Това е невъзможна. На екватора ти не можеш да живееш така, както на северния полюс. И на северния полюс не можеш да живееш така, както на екватора. Това са две неща несъвместими. Ако се опиташ да живееш по един и същи начин и на екватора и на полюса, ще опиташ невъзможността. Докажи това. Няма какво да го доказвам. Ще те пренеса с дебелия ти кожух на екватора и после с тънките ти дрехи на северния полюс и сам ще опиташ. Това ти сам ще почувстваш и ще се убедиш. Друго доказателство не ти е нужно. Казвам: Северният полюс е вътре в нас. Лошите условия, това е северният полюс. Добрите условия, това е екваторът. Обаче и в добрите неща има противоречия. Ти можеш да имаш изобилно ядене и пиене, но може да преядеш. Следователно, при добрите условия можеш да се натовариш повече, отколкото можеш да носиш. Значи, едно страдание може да ти дойде от изобилие, а може да ти дойде и от недоимък. По какво се отличават страданието и радостта? Разликата между страданието и радостта седи в теглото. Когато човек се радва, тежи повече, отколкото когато скърби. И когато е сит, тежи повече, отколкото когато е гладен, или не е ял. Когато е сиромах, човек тежи по-малко; когато е богат, тежи повече. Има теглилка, с която определят качествата и състоянията на човека. Когато тежиш повече, имаш знания; когато тежиш по-малко, нямаш толкова знания. Това са общи разсъждения. Понякога хората се запитват, защо светът е така създаден. Че как трябваше да бъде създаден? Друг път хората се запитват, защо човек трябва да страда. Ти разбрал ли си смисъл на страданието? – „Ама не си струва човек да страда.“ – То е все едно да казвате, че не си струва човек да дава. Съгласен съм, но никой да не дава, че и ти, който си се научил да взимаш, да се намериш в чудо. Има известни разсъждения, минават за логични, но ако ги приложите в живота си, те ще развалят всичкото ви настроение. Който взима, той непременно трябва да дава. Няма по-опасно положение за човек от това да взима, а да не дава. Ако не искаш да даваш, не трябва да взимаш. Само така можеш да се извиниш. Тогава, ако не взимаш и не даваш, какъв смисъл има животът? – „Е, поне няма да ме главоболят.“ При това положение, обаче, ти няма да имаш никакво понятие за живота. Хората искат да живеят, без да имат радост и несгоди в живота. Ако една майка иска да си има детенце, как мислите, така лесно ли ще дойде детенцето? Мислите ли, че то може да дойде при нея като

ангелче, слязло от небето, или като една круша, узряла на дървото? Не, този плод трябва да узрее в нейната утроба. Цели девет месеца тя трябва да го носи в утробата си, докато узрее. И след като узрее този плод, казваме, че детето се е родило. Но с това работата още не се е свършила. Този плод има отношение към майката. Питате: „Защо трябва да се ражда човек? Какво трябва да се прави?“ Плодът, който се ражда на дървото, има едни качества. Животното, което се ражда, има други качества, а плодът, който се ражда от човека, има съвсем други качества. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога, грях не прави.“ Значи човек се ражда от Бога, а от хората се добива. Някои употребяват думата „добил“ се със син или дъщеря. Тази дума за човека е по-права, отколкото думата „родил се“. Но да оставим сега тези подробности.

В света има много неща, които смущават човека. Има много неща, които му причиняват ненужни страдания. Но има неща, които му причиняват радости. Често човек скърби и после вижда, че нямало нужда да скърби. Друг път той се радва, но после вижда, че нямало нужда да се радва. Разправяха ми за един господин във Франция, как изживял една радост не на място. Наскоро се теглила лотария, от която той имал билет. Някои познати му казали, че еди-кой си номер печелил един милион франка. Оказало се, че тъкмо неговият номер печели милиона. От радост още същата вечер той поканил своите приятели на угощение, на което той поканил една сума от четири хиляди франка. На другия ден, като отишъл да вземе сумата, оказало се, че номерът на неговия билет е същият, който и на този, който печели един милион, но имало разлика в серията, серията не била същата. Та често и хората изпадат в такива положения. Като не разбират серията на своя номер, те се радват,че са спечелили, а после идват противоречията. В други случаи, пък, става обратното: те страдат, скърбят за нещо, а после се оказва, че нямало защо да скърбят. Това, за което първоначално са страдали, отпосле им причинява радост. Казвате: „Защо трябваше да се случи така?“ Ако не беше се случило така от Данаила, вие нямаше да имате този красив разказ. Този цар иска от своите учени хора такива неща, за които те още не са достигнали. Едно време учените астрономи виждаха звезди от големина 10–20 степен по величина, но днес виждат звезди от много по-малка величина и то звезди, за които, за да дойде светлината им до крайните предели, изискват се милиони години. Даже тяхната светлина още не е дошла да крайните предели. За да дойде до крайните предели, казват, че са нужни един милиард години. Хората постоянно питат, има ли край вселената или няма. Учените имат свое разбиране за края на вселената. Като се дойде до края на вселената, какво има зад този край? Краят подразбира ново начало. Като се свърши твърдата материя, зад нея иди течна. Като се свърши течната, зад нея иде въздухообразна. Като се свърши въздухообразната, зад нея иде светлината

и т.н. Материята има много състояния и всяко състояние заема голяма пространство. Аз не вземам думата пространство в обикновен смисъл. Думата пространство разбира това, което се простира. Аз говоря за едно пространство, което не се простира, което не се удебелява, което не се удължава, което не се разширява. Пространството нито се удебелява, нито се удължава, нито се разширява, нито расте, нито се намалява. Аз говоря за едно пространство, което няма никакви граници. Как ще разберете сега това нещо? Видимото, което е нам понятно, става понятно по причина на невидимото, на непонятното. За да се роди едно дете от майка си, трябва ли да я познава? Детето ли трябва да познава майка си по-напред, или майката трябва да познава детето си? Глината ли трябва да познава грънчаря по-напред, или грънчарят трябва да познава глината? Разбира се, че грънчарят трябва да познава глината. Страданието ли трябва да познава човека, или човекът трябва да познава страданието? Ако страданието познава човека по-рано, човекът не може да се избави от него. Но понеже човекът познава страданието по-рано отколкото страданието човека, последният е господар на страданието, а страданието е негов слуга. Следователно, ако човек страда, причината на това се дължи на факта, че човек не знае какво разпореждане да даде на страданието, не знае как да се справи с него. Човек страда, за да даде работа на страданието. Страданието казва на човека: „Аз дойдох в света, за да работя." Като не знае как да го накара на работа, човек страда, а страданието му става господар. Тъй щото, човек трябва да разбира и страданието, и радостта. Радостта ли познава по-рано човека, или човек я познава по-рано? Страданието и радостта са светове, в които човек трябва да живее. За да живее в тях, той трябва да ги познава по-рано, отколкото те са го познали. Следователно докато си в страданието, ти трябва да разбираш езика на страданието. Докато си в света на радостта, ти трябва да разбираш езика на радостта. И ако в света на страданието говориш с езика на радостта, ти трябва да влезеш в противоречие. И ако в света на радостта, говориш с езика на страданието, ти пак ще влезеш в противоречие. Обаче, ако като си в света на страданието говориш на неговия език, или когато си в света на радостта и говориш нейния език, ти ще бъдеш щастлив. Мислите ли, че когато човек изяде една кокошка страда? Човек не страда в това време, защото кокошката е страдала. А две страдания са несъвместими в един и същ момент. Гладният се отнася към ситият така, както бедният към богатия. Как ще примирите математически тия отношения? Ще отнемете от товара на богатия и ще го турите на гърба на ситият. После ще вземете от товара на ситият и ще го турите на товара на гладния. Само по този начин могат да се разпределят отношенията. Само така могат да се разпределят работите и труда на тия хора. Който не разбира и не прилага този закон, смъртта ще го намери. Защо умират сиромасите? Защото не искат да споделят товара си с богатите. Защо умират богатите? Защото не искат да дадат от

товара си на сиромасите. Понеже и богатите, и сиромасите умират, това показва, че нито едните, нито другите разбират живота. Ако разпределят благата си правилно, те няма да умират. Ето какво разбирам аз под думата „да разпределиш своето благо с ближния си". Ако сиромахът би обикнал богатия като свой брат и ако богатият би обикнал сиромаха като свой брат, и двамата нямаше да умират. Във всеки даден случай човек трябва да има желание да сподели благата си, които има в себе си със своя ближен. Ако ситият може да сподели благата, които има, с гладния и ако гладният би могъл да сподели благата, които има със сития и двамата ще живеят. Какво благо има сиромахът, или гладният? Сиромахът носи благодарност в душата си за положението, в което се намира. Той всеки момент благодари на Господа за онова, което му е дал. Благодарността в душата на гладния, или сиромаха струва повече от всякакви стотици хиляди левове. Често големите певци и музиканти, които могат да получат за пеенето или за свиренето си хиляди левове, свирят без пари от благодарност към някого. Един ден един богат американец повикал Падаревски в дома си да му свири. Като посвирил половин час, този американец платил на Падаревски хиляда долара, които на наши пари правят 82 хиляди лева. Има случаи, когато Падаревски е свирил на онези, които обича без пет пари. И след това те му казват: „Много ти благодарим за удоволствието, което ни причини със своята музика." Кое е по-хубаво: да благодарим на Бога или да му принесем в жертва едно агне или един вол, както правеха евреите едно време?

Съвременните хора са се освободили вече от жертвоприношението. Днес трябва да се служи на Бога с любов. За да служиш на Бога, постъпи към своя ближен така, както Господ се е отнесъл към теб. Като видиш един свой брат паднал, притечи му се на помощ и кажи: „Понеже благодаря на Бога за всички блага, които ми е дал, сега аз ще се отнеса към своя ближен така, както Бог се е отнесъл към мен." Кажи в себе си: „Господи, аз благодаря за този ум, който си ми дал и за това сърце, и за силата, която имам в себе си, за да мога да направя с тях една услуга." Какво ще изгубите, ако помогнете на своя ближен? Като му помогнете, той ще ви благодари. Някои ще възразят, че са правили много добрини и са им отплатили много зле. Това показва, че не сте знаели как да направите доброто. Не сте знаели, как да помогнете. Ако стомахът на някой човек е наранен, има язви, не трябва да му давате да яде. Първо трябва да излекувате стомаха на този човек, да се възстанови първото му положение и тогава му давайте да яде всякаква храна. Като дойде този човек при вас, ще му кажете: „За да възстановиш хармонията на стомаха си, една седмица няма да ядеш нещо и ще благодариш. След една седмица, стомахът ти ще бъде здрав. После ще можеш първата седмица да употребяваш чиста чорбица от ябълки. На втората седмица чорбица от жито, а на третата –

малко твърда храна." Това прилагат и лекарите навсякъде. Какво представлява диетата? Нищо друго, освен спазване известен режим в храненето. Като се постави на диета, човек трябва да знае с какво и отде да започне. Първо, човек трябва да се храни с разумното Слово. В това отношение съвременните хора се нуждаят от школа. Затова са нужни гимназия и университет за изучаване на човешките мисли. Човек трябва да знае всяка негова мисъл на каква химическа реакция отговаря. Мислите са от две категории: има мисли, които разширяват човека, като образуват правилни физически реакции в него. Има мисли, образуват в човека неправилни химически реакции, вследствие на което, гнетят, смущават човека. Има мисли, които усилват кръвообращението в артериите, а има мисли, които образуват напрежение във вените. Тогава кръвта нахлува във вените и се образува това, което лекарите наричат кръвно налягане. Когато чувствата вземат надмощие в човека и той иска да си поживее, в него се образува кръвно налягане. Когато някой се оплаква, че остарял, че има кръвно налягане, казвам му: Излез от света на старите и влез в света на младите. Кой е светът на младите? Светът на младите е любовта. Кой е светът на старите? Мъдростта. Когато човек преждевременно влезе в света на мъдростта и не е готов за този свят, тогава енергиите на този свят не могат правилно да текат в неговия организъм. Ако не излезе от този свят, той е осъден на смърт. В този свят има непоносима за него светлина, която ще го изсуши. В този свят той ще стане на кука. Този човек се нуждае още от майка, която трябва да го храни. Човек трябва последователно да върви от света на любовта в света на мъдростта и оттам в света на истината, дето е свободата. Всички хора искат да бъдат свободни. Човек може да бъде свободен, само след като е минал през първите два свята и тогава влезе в света на истината, в Божествения, във вечния свят, дето хората никога не остаряват. С други думи този свят е свят на вечното подмладяване, или свят дето хората са постоянно млади. Кажем ли, че хората са вечно млади, ние имаме едно статическо положение. Затова по-добре е да се каже, че човек се вечно подмладява – динамическо състояние. Тези хора не искат да дойдат на земята да не остаряват.

Съвременните хора се занимават с мисълта да имат одобрението на обществото. Добра е тази идея, но какво печелите, ако хората ви обичат? Ако хората ви обичат, а вие не отговаряте на тая любов, знаете ли какво нещастие може да ви сполети? Вие мислите, че ще минете така, без да дадете нещо от себе си. Ако някой човек ви даде един подарък, вие трябва да му отговорите. Ако мислите, че като ви подаряват хората нещо, вие не се задължавате, а само те са длъжни, ще се намерите в трудно положение. За всяка добра мисъл, за всяко добро чувство, за всяко добро слово, вие непременно трябва да отговорите. Това е Божествено. И ако не отговорите, вие ще се спънете сами. В света хората се делят на два лагера: на добри и на

лоши. Това, което ограничава човека, е тъмнината, а това, което го разширява, е светлината. Следователно, лошите хора служат на тъмнината. Те изучават живота, който гнети нещата и им дава форма. Те разбират живота така. Казвате: „Защо съществуват лошите хора в света?" И те са необходими. Земята се е образувала благодарение на лошите хора. Те образуваха твърдата почва. Това може да се докаже научно. Когато са ставали промени на земята, положението е било почти същото, каквото виждаме днес в северния и южния полюси. И тогава е ставало особено угнетяване. Студът се е увеличавал, вследствие на което водата се е втвърдила и е придобила друго състояние, друга форма. Това, което днес става на северния полюс, става и в самия човек. Сегашните научни данни показват, че северният и южният полюси някога са били тропически места. Те предполагат, че земята е претърпяла някакво криза. Тогава оста ѝ е била в хоризонтално положение. Знаете ли, какво значи хоризонталната ос по отношение на еклиптиката по която се движи? Състоянието на земята показва състоянието на животните. С изкривяване оста на земята и животните, и растенията са почнали да се изменят. Това значи идване на лоши условия на земята. И сега оста на земята трябва да се изправи, да стане перпендикулярна. Същата ос съществува и в човека. И днес той се стреми да изправи своята ос, да я постави в перпендикулярно положение, да образува една права линия от слънцето към центъра на земята. Нещастието на всички съвременни хора се дължи на факта, че и в тях е станало едно отклоняване от перпендикуляра на около 23 градуса. Това отклоняване се е отразило и върху неговите мисли, чувства и постъпки. Докато човек не изправи своята ос, той никога няма да се научи да живее правилно. – „Как да изправя оста си?" – Това изправяне не може да стане изведнъж. Защото, изправи ли се изведнъж, ще стане цял катаклизъм в човека. За изправянето на един градус на земната ос се изискват сто години. Значи, за да се изправи това отклоняване от 23 градуса, нужни са 23 века. Като умножите 23 века по сто години, имате 2300 години. Толкова години са нужни за изправяне на земната ос.

Сега няма да се спирам върху философското разглеждане на този въпрос, защото е дълъг. Този въпрос е тъмен за вас, защото вие не знаете, защо е трябвало земята да се наклони в своята ос. Могат да се дадат обяснения по този въпрос, но какво ще ви ползва, ако знаете, защо се е наклонила оста на земята? Можете ли да знаете, кои бяха причините за войната от 1914 година, която се води цели четири години? Или знаете кои са причините за войната, която сега се приготвя? Днес хората се въоръжават за война. Някои мислят, че може да мине без война. Питам: Мислите ли, че плодът, който узрява на дървото, няма да падне долу? Ще падне. Щом е завързал, плодът започва да расте. Като расте, той непременно ще узрее. Какво ще стане с плода, като узрее? Той ще падне долу. Ако няма кой да прибере

този плод, той ще падне и лошо ще бъде за него, ако падне близо до корена на своето дърво, че няма условия да израсте отново. Но ако дойде някой отвън, който иска да се ползва от сока на този плод, той ще го изяде. И като разумно същество, той ще посади семето на този плод да израсте отново на друго място. Така той ще му даде условия за нов живот. Като разглеждам въпроса така, аз казвам, че и вие сте плодове, които растете на земята. И ако няма кой да се грижи за вас, вашата съдба ще бъде като тази на плодовете, които падат от дървото и изгниват. Един ден и вие ще паднете от дървото и ще изгниете. Може да паднете толкова близо до дървото, че да нямате условия отново да израстете. Вие наблюдавали ли сте, какво е положението на онези растения или дървета, които са едно до друго? Каква стратегия има вътре в тях? А понякога какво лицемерие има в растенията! Често между боровете попадат дървета, които не са борове, но като нямат условия да излязат над тях, те се приспособяват към тия условия, взимат формата на бора и казват, че са като него. Успеят ли, обаче да излязат над боровете, те веднага се разпростират, вземат съвсем друга форма и показват, че не са като бора. Същото правят и хората. Като попадне някой светски човек между религиозни, той започва да дава вид, че е като тях, че вярва в Бога. Но забогатее ли по някакъв начин, той веднага ще си направи апартамент, ще си купи мебели, ще се облече добре и после казва, че вярата не е за богатите, но за простите, за бедните. Той казва: „Господ не човек. Той не се нуждае от моите молитви. Като работя, аз сам ще си оправя работите.“ Този човек мисли, че е разрешил вече въпросите си, че няма нужда от никого. Един ден виждате, че този богат човек изгубва всичко и заминава за другия свят. Тогава ще му правят паметник, ще му държат надгробни речи. Защо ще му държат речи? Аз не съм против тия речи. Добре е да се говори само хубави работи за човека. Не съм против това, но казвам: Аз имам всичкото почитание и уважение към хора, които изпълняват волята Божия, които любят Бога. Аз почитам всички ония хора, които имат Божественото знание, които имат свобода, която Бог им е дал. Аз почитам всички хора, които са справедливи. Но какво трябва да направим към ония хора, които не изпълняват волята Божия, които не любят Бога, които нямат Божественото знание в себе си, които злоупотребяват със свободата? Ако на сцената излезе един голям виртуоз и свири, всички ще му ръкопляскат, ще останат доволни от него. Обаче, ако на сцената се яви един, който едва движи пръстите си по клавишите, който едва напипва нотите, ще му ръкопляскате ли? Не, вие ще отидете при него и тихо ще му кажете: „Иди у дома си. На тебе ти трябват 10–12 години, докато станеш достоен за сцената. Твоята амбиция за голям човек се е явила преждевременно.“ Някой казва, че е набожен човек. Набожен човек, без любов не може да стане. Набожен човек без знание и светлина не може да стане. Набожен човек без свобода и без живот не може да стане. Ние разбираме под религия практическото

изявление на Божията Любов в обществените слоеве така, както всеки я разбира. Аз не съм за една любов, написана на книга. Ако всеки човек прилага любовта, както я разбира, той ще бъде прав. Затова казвам: Приложи любовта, както я разбираш. Някой казва, че не може да прояви любовта си. Щом той не може да прояви любовта, защо изисква от хората да я проявяват? И те ще кажат като него, че не могат да я проявяват. Следователно ние можем да изискваме от другите хора само това, което ние сами можем да проявим. Дотолкова, доколкото аз проявявам любовта си, дотолкова имам право да изисквам от другите. Там, дето мога да проявя любовта си, ще се замисля малко да намеря начин, как да я проявя.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта, да се върнете към времето на старите египтяни, които търсели начин, как да използват водите на река Нил. Понеже там е ставала голяма суша, те са образували големи вирове, които във време на големи наводнения пълнели с вода. Като наставала суша, те пущали водата на тия вирове и ги използвали за поливане на своите ниви. Благодарение на това, те са имали голямо плодородие. В това отношение всеки човек трябва да знае, как да събира излишната енергия […], да се ползва от нея, когато му потрябва. Обикновено хората лесно изразходват малкото енергия на ума си, която имат. Човек трябва да се научи, да събира енергията на своя ум и да я запазва. Той трябва да събира енергията на своето сърце и да я запазва. Също така, той трябва да събира енергията на своето тяло и да я запазва. Някои ще цитират стиха, че е казано в Писанието да представят своите тела в жертва жива и богоугодна на Бога. Наистина, ако човек даде своето тяло в жертва на Бога, Той никога няма да злоупотреби с него. Даде ли го в жертва на хората, те ще злоупотребят с него. Следователно когато дойдеш да услужваш на хората, ще им услужваш, както ти разбираш. Когато служи на Бога, ти ще представиш тялото си, Бог да го употреби така, както Той разбира. Той ще избърши работата много по-добре, отколкото ти предполагаш. „Защо?“ Защото Той те обича повече, отколкото ти обичаш себе си. Бог ни е създал. Следователно, Той ни обича повече, отколкото ние обичаме себе си. Досега Бог никога не е направил пакост на човека, а човек, който обича себе си е направил много, хиляди пакости на себе си. Пияницата, лъжецът, крадецът, престъпникът са си причинили хиляди вреди сами на себе си. Когато някой мисли да убие някого, с тази мисъл той първо убива себе си, а после другия. Тази престъпна мисъл в човека е отрова, която всеки момент го руши. Всяка престъпна мисъл в човешкия ум след време става отрова, която постепенно го унищожава. Този закон има обратен на себе си. Добрите хора носят зародиша на възкресението в себе си. Ето защо, човек трябва да държи добри мисли и добри чувства в себе си, защото те всеки ден внасят нещо красиво в него, с което той постоянно се подмладява. Направете опит в това отношение и наблюдавайте резултата,

който ще придобиете. Не е нужно човек да обича всички хора. От два и половина милиарда хора по земята, намерете поне един човек, когото да обичате както трябва и вижте какъв резултат ще имате. За какво може да обичате един човек? За много неща можете да обичате човека: за очите му, за ушите му, за устата му, за носа му, за ръцете му и т.н. Пианиста за какво го обичате? За ръцете му. Говорителя за какво го обичате? За устата му. Някой човек ще обичате за носа му. Да има човек красив нос, това значи да бъде здрав. Здравите хора имат красиви носове. Ще кажете, че болни хора има, на които носовете са много красиви. Ако мислите така, това показва, че не знаете, какво нещо е здрав човек, нито какво нещо е красивият нос. Истински здравите хора имат красиви носове. Ако бих бил художник, бих нарисувал един красив нос, но сега и време няма. Ако река да рисувам нос, ще отиде лекцията. Очите, ушите, носът, устата са благословение за човека. Вие знаете ли къде са скроени ушите на човека? Знаете ле, в коя фабрика са правени човешките уши, очи, уста, нос? Не знаете. Вие мислите, че в майката са правени. Не, в майката те са само инсталирани, а в някои далечни светове в пространството са правени те и то от високо напреднали, разумни същества. Те работиха с хиляди години върху тях, докато ги направят, а после оставиха вашите земни майки и бащи да ги инсталират. Като не знаете това, вие казвате, че майка ви е създала с такива, или онакива очи, уши и т.н. Ако е въпросът за обикновената майка, тя нищо не знае. Тя не знае, като нейни деца, отде сте, кои сте, защо сте дошли и т.н. Коя майка знае, отде е дошъл синът или дъщеря ѝ? Като се роди момче или момиче в някой дом, майката тури едно име и с това се свършва всичко. Майката трябва да знае, преди колко хиляди години е срещнала своята дъщеря за пръв път и къде я е срещнала. И вие, които ме слушате сега, можете ли да кажете, преди колко хиляди години сте се срещнали и къде сте се запознали? Вие ще кажете, че това не е вярно. Можете да спорите, колкото искате, но всички неща, които стават в Бога, са верни, нищо повече. Христос казва: „Преди да беше Адам, аз бях.“ Какво означават тия думи? Това се отнася до светлината на съзнанието. Било е време, когато съзнанието на човека не е било будно, тогава той е спал. Това подразбира, че съзнанието на Христа е било будно много по-рано от съзнанието на Адама. Адам имаше нужда да му се явява Христос, да му покаже, че Той е. Но какво лошо има в това? Детето ли е било преди майката, или майката преди детето? Майката е била преди детето. Сега това са неизвестни и неразбрани работи. Аз ви навеждам на мисълта да не влизате в стълкновение със себе си. Много работи има във вас, които не са ви потребни. Например, във вас има чувство на страх. Мислите ли, че страха е съществено чувство? Някой казва, че не се страхува, но той не говори истината. Чувството на страх се среща във всички хора и във всички животни, само че на степени. Някои се страхуват повече, а някои по-малко. Някой съзнава, че го е страх, а някой не съзнава. Чувството на страх

съществува във всички живи същества. Страхът влиза в човека като едно чувство. Без страх човек не може да бъде разумен. Благоразумието в човека произтича от страха. Някой казва, че не го е страх. Всеки човек, който е почнал да мисли, той е впрегнал страха си на работа. Не може ли човек да впрегне страха си на работа, той ще му причини ред пакости и безпокойства. Казват за някого, че е користолюбив. Това още нищо не значи. Засега това чувство е в реда на нещата. Докато живее на физическия свят, човек иска да има знания, да бъде добър, да бъде силен. Това користолюбиво желание в човека се явява поради желанието му да има някакви придобивки на физическия свят, дето живее. Човек трябва да превърне своето користолюбие от физическия свят в духовния, да станат чувствата му подвижни. Той ще има желание да има красиви и хубави чувства, но ако и това желание е чрезмерно силно, пак не е добре. Една българска поговорка казва: „Прекален светец и Богу не е драг."Да мислиш, че ти си най-добрият човек на света и като тебе друг няма, това не е на място. Човек трябва да има един добър ум, да разбира нещата, без да мисли, че той е най-умният човек в света. Който мисли, че е най-умният, той е на крив път. Ако той е най-учен и най-учен, той трябва да осветли другите по въпроса, как е създадена вселената, как е построена земята и т.н. Има учени хора, които знаят тия неща, но не казват. Обаче, други има, които малко знаят и постоянно разказват за това, което се равнява на никакво знание. Те знаят толкова, колкото е знаел един турски ходжа. Този ходжа бил придворен при един от турските султани и всякога искал да се представи пред султана, че много знаел, искал да мина за много учен. Всяка сутрин той отивал при султана и му казвал, какво прави Господа. Той искал да покаже, че знае даже работите на Господа. Султанът виждал, че ходжата послъгвал, но нищо не му казвал. Един ден той извикал в двореца ходжата и гръцкия патриарх и им казал, че намислил да им даде едно угощение. Те се събрали на определения ден и час в двореца при султана. Султанът заповядал на слугите си да сварят три килограма хубаво мляко, да го турят в един чист, голям полиран съд и да донесат хляб. [Тогава той поканил гостите си и им казал:] Той дал на всеки едного по един хляб и казал: „Всеки от вас ще започне да дроби от своя хляб и да туря хапки в млякото. Същото ще направя и аз. Ще дробите хапки, докато ви кажа. Щом кажа да спрете, ще спрете." Те започнали да дробят хляба на хапки. Когато султанът спрял да дроби и те престанали да дробят. След това султанът им казал: „Сега ще разбъркам добре хапките и всеки ще яде само от ония, които сам е дробил." Ходжата пръв казал: „Султан ефенди, как ще стане тази работа? Отде да знаем, кои хапки на кого са?" Султанът отговорил: „Ако човек не знае кои са неговите хапки, които сам е дробил, отде може да знае, какво прави Господ всеки ден?" Днес хапките на всички хора са разбъркани. Няма нищо лошо в това, но въпросът ще се разреши така: Всеки ще яде от хапките на своя брат, както и от своите, по братски

ще ядем. Но трябва да научим урока си, че ако човек не може да познае своите хапки в млякото, трябва да разбере, че има много работи още в света, които той не знае. Като съзнае това, той трябва да се заеме да ги изучава. Данаил представя човек, който е развил Божественото съзнание в себе си. Вавилонските мъдреци представят обикновеното, което не е в състояние да разреши всичко. Ако човек мисли с човешкото съзнание да разреши всички въпроси, той е на крив път. Той скоро ще се намери в затруднение. Царят извика вавилонските мъдреци и им каза да му разтълкуват съня. Обаче, те се намериха в чудо. Царят им каза, че ако не [разтълкуват] съня му, всички ще бъдат посечени. Най-после се яви Данаил, като представител на Божественото съзнание в човека, което е свързано с Божествения свят и откри съня на царя чрез откровение. Сега цялото човечество се намира пред една фаза на оживяване. Човек трябва да стане, да оживее и да възкръсне. Значи, цялото човечество трябва да мине през тези три фази – ставане, оживяване и възкресение. Възкресението подразбира новото, космическото съзнание в човека, което ще дойде. Тогава във всички хора ще проблесне нова светлина и всички ще съзнаят, че са едни за други братя. Те ще съзнаят, че и онзи, който има много знание и този, който има малко знание, са едно и също нещо пред Бога. Те ще си подадат ръка и ще си помогнат взаимно. Всеки ще работи на мястото си. Тогава всички работи в света ще стават разумно и правилно. Внесете любовта в сърцето на когото и да е и ще видите, че той знае вече, как да направи работите. Като дойде любовта, работите стават лесно. Много писатели и поети искат да напишат нещо хубаво, но не излиза. Щом дойде любовта в сърцето им, те веднага ще знаят да пишат. Когато любовта дойде в сърцето на музиканта, той вече знае, как да свири. Говорителят знае, как да говори. Домакинята знае, как да готви и да гледа къщата си. Аз поддържам това: всички работи да стават според любовта. Любовта е най-възвишеното знание на земята. Любовта е най-възвишеното чувство на земята. Любовта е най-възвишената постъпка на земята. Най-голямата сила, която човек може да притежава, иде чрез любовта. Под думата любов аз не разбирам мекота, мекушавост. Любовта прави човека и твърд, и мек, и силен, и умен, и светъл – всичко прави любовта от човека. Аз не съм за онази мекота, която извинява човека. Не, няма да го извиним, но ще направим една приятелска забележка. Ще кажем: това, което правиш не е за твое добро. Колкото малка да е една дупчица, ако навреме не се запуши, един ден тя ще причини големи пакости. От дупчицата на твоята стомна ще изтече всичкото ти знание, всичката ти доброта и сила навън и един ден ти ще се видиш една празна стомна. Тогава ти ще почнеш да мислиш, че животът няма смисъл. Тогава ти ще се обърнеш към хората да искаш тяхната любов. Едно трябва да знаете: За да те обичат хората, първо Бог трябва да те обича. Помнете: ти не можеш да станеш силен, ако Бог не ти даде сила. Ти не можеш да станеш разумен, ако Бог не

ти даде разумност. Вие трябва да знаете, че сегашното ви състояние се обуславя от вашата любов, от вашата вяра и от вашата сила. Прилагайте Божия закон. Не се опирайте върху вашето минало, но знайте, че каквито сте били в любовта си към Бога, каквито сте били в силата си да служите на Бога, това сте създали и в себе си. И противоречията, които срещате в живота си, трябва да знаете, че те говорят за вашето отклоняване от правия път. Вие сте се отклонили някъде. Ако ви гази сиромашията, ако ви газят болести, ако ви газят страдания, ако падате и ставате, знайте, че това ни се дължи на външни причини или противоречия. Причините са в самите вас. Това не значи, че само вие сте виновни, но ще знаете, че за всичко има ред причини, които се крият и в самия човек. Ти вървиш и без да знаеш, убодеш се на един трън, който ти причинява болка. Какво трябва да правиш? Няма какво да се самосъжаляваш, ще извадиш тръна, ще намажеш мястото с дървено масло и ще си кажеш: „Втори път трябва да бъда по-внимателен, да не стъпвам бос на такива места."

Сега като ви говоря по разни въпроси, някои се питат, какви ли са моите намерения. Това никога не можете да знаете. Казвате: „Толкова невежи хора ли сме, че трябва да ни се говори толкова много?" Аз не казвам, че сте невежи, но казвам, че ако не приемете това, което ви говоря, ще излезете много прости хора. Ако дойда при вас и ви дам една торба злато, вие не я приемете, как мислите, от много умните хора ли сте? Ще кажете, че ако приемете тази торба със злато, достойнството ви ще падне. Аз ви давам торбата, не да ви падне достойнството, но да се подигне. Ако ви дам една книга за четене, вие ще кажете, че не е нужно да се учи. Не, аз ви давам тази книга, за да се подигне вашето съзнание, давам ви условия да се развивате. Ако друг някой дойде на мое място, какво ще ви говори? Аз ви зная всички слабости и ако искам да ви замотая главите, лесно мога да направя това. Не е въпросът там, но ако аз си позволя да ви замотая, аз обърквам работите си толкова, че най-малко след две хиляди години не бих могъл да ги оправя. Или какъв интерес имам да ви говоря, с цел да ви покажа своите знания. Моите знания имат смисъл и за мене, и за вас дотолкова, доколкото мога да ви подигна. Сега аз ви нося едно учение, което някога сте срещали, но сте го сте го изоставили и си казвате: „Не му е дошло времето още." Младата мома казва: „Сега аз трябва да се оженя, да родя няколко деца, да ги възпитам, а на стари години ще почна да уча, да служа на Бога." Това е крива песен, която момата пее. На майката дойде идеята да служи на Бога, но си казва: „Деца имам, трябва да ги наредя, не му е времето сега." Мъжът пожелае да служи на Бога, но си казва: „Чиновник съм, не му е времето сега." Които разсъждават така, всинца са на крив път. Преди всичко, вие сте чиновници на земята и ако не служите на Бога ще ви уволнят. След 120 години на земята няма да има нито един чиновник от вас. Най-много след 120 години всички, които днес ме

слушате, ще бъдете уволнени на общо основание. Ако това не се сбъдне, елате да ми кажете. Сега аз не искам да се откажете от вашите стари къщи. Дръжте колибите си, но всеки трябва да живее със своите разбирания. Дръжте мъжете си, жените си, децата си, кой дето е, там да си остане, но да работи. Стремете се да внесете новото в себе си. Като ставате сутрин от сън, всеки мисли, каква работа има да свърши за себе си. После мислите, какво ще направите за ближните си. Ето какво ще ви кажа да правите сутрин, като станете: Старата си програма дръжте я и нея ще изпълните, но кажете в себе си: „Сега ще видя, какво мога да направя днес за Господа.“ И вечерта, като се върнеш от работа, дай си един малък отчет, след като си свършил нещо за себе си и за ближния си, какво си направил за Господа. Втората сутрин пак си помисли, какво можеш да направиш за Господа. Същевременно помоли се да ти се даде възможност, да направиш нещо за Господа. Като ставате сутрин с тази мисъл и си лягате вечер със същата мисъл, ще видите, как ще ви се даде възможност да направите нещо за Господа. Първия ден ще ви се случи да срещнете една млада мома, която е изкълчила или счупила крака си. Вие веднага ще пазарите файтон и ще я заведете в болница да превържат крака ѝ. По този начин ще имате възможност да се запознаете с младата мома и да образувате една красива връзка с нея. Като кажете, че искате да служите на Бога, ето какво ще ви даде втория ден: Ще срещнете на пътя си човек, който не е ял 5–6 деня и припаднал от глад. Вие ще вземете файтон и ще го заведете у дома си да го нахраните добре и да си почине. На третия ден ще срещнете едно сираче, което няма нийде никого, отчаяно от живота. Ще го вземете у дома си, ще го нахраните и ще го заведете на училище да учи. Тук ще му дадете възможност да реализира желанието на своята душа, да се учи. Това са три неща, свързани едно с друго. Още много работи мога да ви изнеса, които трябва да направите за Бога. Мога да ви дам цял поменик от работи, които трябва да свършите. Казвате: „Какво ще придобия, ако направя тия неща?“ Като срещнеш младата мома, която живее в света на любовта и ѝ помогнеш, от нея ще разбереш какво нещо е любовта. Твоето сърце ще се запали от онзи огън, който никога не изгасва. Като срещнеш онзи болен, гладен човек, който иде от света на мъдростта, от него ще разбереш, какво нещо е знанието. От този момент знанието и неговата светлина никога няма да те оставят. И на третия ден като срещнеш сирачето, от него ще разбереш, какво нещо е истината и свободата. Щом разбереш, какво нещо е любовта, мъдростта и истината, ти ще имаш една вечна основа, върху която ще можеш да градиш.

Сега желая на всички да срещнете младата мома с изкълчения крак. На втория ден желая ви да срещнете онзи гладен, който четири дни не е ял и припаднал от глад. Вземете го у дома си и го нахранете добре. Желая ви най-после да срещнете и бедното сираче. Тези трима души ще ви

препоръчат в Божествените светове. При това положение всичките ви забъркани работи в живота ще се оправят.

Сега поставете младата мома в сърцето си, гладния човек в ума си и сирачето в тялото си.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

Двайсета неделна беседа от Учителя,
държана на 12 март 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_03_15 Самовъзпитание
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

САМОВЪЗПИТАНИЕ

сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш,

„Махар Бену Аба.“

Пишете върху темата: „Силни и слаби думи“

„Бог е любов“

Говорят за самовъзпитание и самообразование. Често се говори да се самовъзпита човек. Кой е начинът човек да се самовъзпитава или сам да се отхранва, когато стане възрастен. В ранната възраст, като дете, майка му го е отхранвала, но щом стане възрастен, сам трябва да промишлява за своя живот, сам да се отхранва. Самовъзпитанието е цяла една наука, мъчно е човек да се самовъзпитава. За да се самовъзпитава човек, той трябва да прави като градинаря. Последният трябва да разбира езика на цветята, техните нужди, времето, когато те трябва да се посаждат, трябва да знае как да ги отглежда, как да ги тори. Например вие не сте си задавали въпроса, какво представлява човек сам по себе си. Неговият мозък представлява света, в който той живее. Мозъчното вещество е близо един килограм и половина. Това е веществото, с което разполага човек. В предната част на мозъка са положени хиляди възможности за умствените способности на човека. Челото на човека е разделено на няколко отдела: най-горната част е заната с Божествения свят, средната му част – с Духовния свят, а пък долната му част при веждите, на границата – с физическия свят. Като разгледате главата ще видите, че при ушите се намират ония чувства, с които човек живее на физическото поле. От ушите нагоре се намират духовните чувства на човека. Човек мисли, че като е духовен е напълно завършен. В Духовния свят се раждат най-големите престъпления. Казват за някого: „Той е много духовен човек.“ Именно високо духовните хора, когато не вървят към Божественото, раждат в себе си най-големите противоречия. Духът, той каквото намери по пътя си – прах или друго, дига го във въздуха. И като намери големи противоречия той иска всичко да премахне, да разруши. Това са все духовни хора. Сега ние се спираме върху известни факти само. Да кажем, че вие искате да бъдете здрав, но не знаете как да бъдете такъв. Защото най-първо трябва да се създаде съзнанието, че ти искаш да бъдеш здрав. Като се яви в тебе това съзнание, в теб ще се яви и страха. Почваш да мислиш как ще прекараш живота си. От лошите условия се плашиш, не знаеш какви отношения ще има външният свят към тебе. Човек, като се уплаши, мозъкът му расте в

известна точка, в известен център и този страх е на място до известна степен, но страхът е вече едно дете, което отвлича храната от по-възвишените способности. Той привлича кръвта и почва да яде и пие на общо основание и ти трепериш – трябва да плащаш все ти. Страхът ти става диктатор, той ти казва: Това направи, онова направи. Той ще ти каже: „Къщата ти ще се събори, вълк ще дойде, мечка ще дойде, ти ще осиромашееш, ще отслабнеш, охтичав ще станеш, ревматизъм ще имаш, живеница ще имаш, в мозъка ти се явил тумор някъде, някой бръмбар." Ти трябва да проверяваш тия неща и казваш: „Аз го чувствувам това." Няма никаква вероятност за тези неща, но той ги чувствува. Вероятността е толкоз голяма, колкото в случая, онзи французин, който чел във вестниците, че един лотариен билет спечелил, а той имал същия номер. Печалбата била един милион, но той не забелязал серията. Отива при приятелите си и им казва, че спечелил един милион и похарчил 5–6 хиляди за угощение. Но на другия ден вижда, че печелившия номер бил от друга серия. Значи освен че не спечелил един милион, но похарчил 5–6 хиляди лева на вятъра.

Сега това е за страха. Ти искаш да бъдеш умен човек. Умният човек трябва най-първо да разсъждава за причините и последствията. Умният човек трябва да знае зад всяка една мисъл какви последствия може да има. Най-първо за да бъде човек умен, за да бъде благороден, за да бъде добър, челото му трябва да има нужната дължина, широчина и височина. Трябва да има математични отношения. Трябва да бъде така: О:С=В:Н ; О към С, както В към Н. Някои от вас сте много наблюдателни. Това е хубаво. Изобщо наблюдателните способности са при веждите. Животните ги имат тия способности. Например някоя малка птичка си върти очите и наблюдава. Тя с най-долната част на главата си , с носа си, търси постоянно дали има някоя храна на земята или не. И едновременно гледа навсякъде. Вземете лястовичките, които постоянно летят из въздуха. Вие казвате: „Колко е щастлива тя, колко си играе!" А пък тя, като лети из въздуха, наблюдава, търси мушици. Мушиците се вдигат понякога на един километър височина. Когато времето ще се оправи, те се вдигат тъй високо нагоре. Тя лети нагоре, надолу. Вие казвате: „Колко е щастлива!" А пък тя е рибарка. Хване една рибка, после друга рибка. И ние като не рабираме, казваме: „Да съм и аз един такъв рибар като тази малка лястовичка!" В природата, по една вътрешна необходимост, са заставени всички да работят, без да искат. И ако лястовичката не беше заставена да търси мушици, ни най-малко не щеше да се качи горе. И тогаз иде човекът и той по нейното летене гадае, дали времето ще се развали или ще се оправи. И намерил, че когато лястовичките се дигат нагоре, времето ще се оправи, и когато те започват да слизат надолу, времето ще се развали. Някой път лястовичките хвъркат низко над земята. Това е защото тези мушици са

долу. Значи, когато тя ги търси по земята, тогаз има най-голяма влага и времето ще се развали. И вярно е това. Тази лястовичка ни най-малко няма предвид, че времето ще се развали. Тя търси къде са тия мушици. А пък сухото и влажното време определят къде ще летят. Когато е влажно времето са по-долу, когато е сухо отиват по-горе.

Сега някои от вас сте наблюдателни. Има някои хора, които наблюдават. Някои не виждат. А пък някои всичко виждат, дето минат. Някои от вас минават през Борисовата градина. Един ще каже: „Много хора имаше там“, ще види, че много хора е имало там, че било пълно. Но не обърнал внимание какви дрехи носили, а само на количеството. А пък друг не обърнал внимание колко много са, но с какви костюми са облечени младите дами, с какви шапки и обуща. А пък първият не се интересува от обуща и шапки. Той казва: „Аз не се интересувам от това.“ Не че не се интересува, пак се интересува, но от количеството. А пък тая способност, да вижда обущата, шапките, дрехите, у него е по-слабо развита. А пък друг обръща внимание на друго. Той на шапките и обувките не е обърнал внимание, но е обърнал внимание върху това, какви са хората, какви са очите им, дали са черни или сини, особено жените дали са чернооки или синеоки. Това са подробности. Значи някои хора са обърнали внимание на формата – какви обуща, какви шапки имат хората, от коя мода са, даже може да кажат дали са английска или френска мода. Някой от вас, да кажем, обръща внимание на музиката, има някои от вас, които хубаво се обличат, понеже това чувство за хубавото, красивото е развито. И тогаз човек ще се стегне, а пък друг ходи малко развлечен и казва: „Не обръщам внимание на това.“ Щом не обръща внимание това е един дефект. В Шумен, при моите наблюдения, срещнах един човек с развито чувство за чистота, да ходи чист. За него разправят, че в най-калния ден той ще мине без да си окаля обущата, като стъпва внимателно без да се окаля. И като походи десетина крачки ще си извади кърпичката и ще си изтрие обущата, и пак ще тръгне. След нови десетина крачки пак ще си изчисти обущата. Гледаш, че друг съвсем се нацапал, даже и гърба му е нацапан.

Това са физическият, Духовният и Божественият свят на лицето отпред.

Б.

Д.

Ф.

Трябва да има едновременно и широчина. Трябва да има известно съотношение между способностите. За да познаем външния свят, ние трябва да имаме известен апарат. Човек е турен в известно тяло, с което

той се учи. Човека го пращат от небето. Тялото е една машина, една сложна машина, в която е пратен да го учат. Има още хиляди години да се учите, за да се развие това, което се крие във вашия мозък. Вие едва сте минали в първата фаза на умствения свят. Излезли сте от животинското разбиране на живота и сте влезли в човешкото. А пък още ви трябват хиляди години, докато дойдете до разбирането на ангелите. Да имате ангелското разбиране, да имате това схващане, което те имат – това ясно схващане.

Способностите се нуждаят от чиста кръв. Твоят ум не може да бъде светъл и да разсъждава, ако няма чиста кръв. Кръвта ти трябва да има този, яркия червен цвят. Червеният цвят трябва да преобладава. Този цвят на кръвта зависи от дълбокото дишане. И ако вие, като дишате, се тревожите и мислите за това, за онова, за работи, които не ви влизат в работа, вие не можете да възприемете този цвят – това е жизнена енергия, наречена прана, която придава качествата на кръвта. Вие ще дишате тогаз, за да приемете Божествения живот, който влиза във вас с въздуха. Вие мислите при дишането за съвсем други работи. Например ти мислиш за обущата, че ти стягат, и казваш: „Тези обуща, дотегнаха ми!" Че от тебе зависи. Защо не си взема широки обуща, когато отиваше да си вземаш обуща? Вземате тесни обуща и се оплаквате постоянно, че са обущата криви. Иди, промени обущата. Щом те стягат, върни ги, дай им още 20–30 лева. Защото ако не ги върнеш ще ти причинят големи пакости. Или някой път вземаш една шапка на главата си. Не вземаш да ти приляга добре. Като се огледаш на огледалото вижда ти се хубава шапката. Срещне те някой и ти казва: „Не си взел хубава шапка." Друг те срещне и ти казва, че цветът не е хубав. Ти постоянно за това мислиш. Хубаво, иди промени тази шапка, дай 20–30 лева повече, защото като те срещне някой и ти казва, че шапката не е хубава, в тебе се ражда едно безпокойствие. Следователно, като носиш шапка, никой друг да не намира никаква погрешка в нея. И ти сам да не намираш погрешка. Да не намираш недостатък в обувките си, те да са удобни. После има други неща, които те смущават. Да кажем, че вие се опознавате, запознавате се, ставате приятели. Но чувството на приятелство у всички хора не е еднакво. То не е способност. Чувството на приятелство се намира отзад на главата. Ти искаш да имаш един добър приятел, но законът е такъв, че подобното, подобно привлича. Ако в тебе това чувство не е силно развито, ти не можеш да намериш приятел, какъвто ти искаш. У някои хора това чувство е по-силно развито. И когато е по-силно развито има един признак на долната устна, който показва, че това чувство е развито. Но няма да ви кажа кой е признакът. Устата може да има такава форма:

в такова състояние, когато са устата, това е един лош признак. Когато устата образуват една права линия, то по закона на наследствеността си приел това от ред твои деди, прадеди и прабаби, които са притискали своите чувства. Устата ти не е свободна, стиснал си устата си. Устата може да има такава форма:

донякъде тази е една красива уста. Едно от правилата е: вие сте забелязали, че някой път си стискате устата. Защо ги стискате? Хубаво е да ги стискате, но след това стискане ги разслабете малко. Дръжте долната и горната устна едвам да се досягат и да се образува една красива линия. Защото, ако си стискате устните, кръвообращението не става правилно и устните изтъняват и повреждат вашето здраве, вредите на себе си. Много пъти здравето на човека зависи от неговите устни и всякога по устата си може да знаете, дали сте здрави или не. И всеки ден, като ставате, правете едно упражнение. Ще ви дам следното упражнение: правете малко разтъркване на устните. Нали мъжете обичат да си смучат мустаците. Този мъж, който завърта нагоре мустаците си, развива смелостта. И физиологически е доказано, че когато човек стане песимист пуска устните си надолу – краищата си на устните. Трябва да се образува една малка гънка горе. Крайният ъгъл на устните трябва да е завъртян малко нагоре, като рогата на воловете. Понеже с горната си и долната си устни вие влизате в съприкосновение с външния свят. С горната си устна вие влизате във връзка с положителния свят, предавате нещо, а пък с долната устна възприемате. Ако дойдете до един човек, ако сте чувствителни, ако устата ви са добре построени, вие веднага ще възприемете, чрез долната устна това, което с неговите чувства той придава. И ще предавате вашите чувства чрез горната устна. Следователно сутринта, като станете, поразтъркайте малко устните си и направете гимнастика на тях. Помислете за горната и долната устна. Тези две устни са свързани с вашия интелект. Изучавайте си устата, защото от състоянието на вашата уста зависи вашето здраве. И от там ще съдите какви чувства се развиват във вас. Щом устата ви станат много тънки, вие най-първо няма да усещате вкуса на плодовете, на яденето. Онези хора, които имат добър апетит, техните устни са дебели и това зависи от следното: понеже те усещат храната, приижда повече кръв към устните. Някои хора искат да станат духовни, да не ядат никак. Не, ти ще ядеш, но да знаеш колко хапки ще ядеш. Не е в количеството, но в качеството на храната. Хляба, като го вземеш, ти най-първо ще го поставиш при своя нос и ако излиза благоухание от хляба, яж го! Ако не, остави го настрана. Също така е и с плодовете. Твоят нос, ако показва, че този плод е хубав, яж го, ако не, тури го настрана. Устата и носът са близо един до други, за да си помагат. Носът казва на устата: „Тази храна не я туряй вътре!“ Устата казва: „Аз каквото и да е , го ям всичкото.“ Тогаз ще

усетиш разстройство. Вие имате цял един свят, който да развивате. Вие трябва да развиете най-първо вашето чело. Челото трябва да има една хубава осанка. На някой космите са обраснали по-ниско горната част на челото. Тези косми трябва да се подигнат малко нагоре. Тази гора трябва да се подигне, да се поразработи малко мястото. У някои деца горатa е слязла чак надолу. Трябва да ви интересуват много предмети от умствено отношение, за да може да се развие вашето чело. У някои от вас ви липсва способността да имате ред. Аз вляза в някоя къща и виждам реда. У някои домакини редът е развит. Всичко е наредено на мястото, а пък у някои нещата в къщи са разхвърляни. И домакинята казва: „Не зная как да си редя къщата.“ Тя не знае, понеже няма този център развит. Тя трябва да си хване една слугиня, у която този център е развит, за да учи от нея. И никой не хваща една слугиня, която няма развити чувствата на ред и порядък. После слугинята трябва да ѝ е развита способността за красивото. Има една способност за красивото. Тя трябва да бъде умна, трябва да са развити в нея Божествения, Причинния свят, съзнание за връзката между причина и последствие. Центърът между причина и последствие е горе, в горната част на челото. Когато са развити те, тогава се развива една красива линия на челото. Това показва, че горната част на челото е развита и от такъв човек умственият и божественият свят започват да се развиват. Някой казва: „Мене не ме интересува Духовния свят.“ Че слепият ще каже: „Светлината мене не ме интересува.“ Това не е дарба, това е един дефект. Някой ще каже: „Мене много работи не ме интесуват, от това, което слушам.“ Трябва да имате много добър слух. Не само да чувате, но да чувате какво говори съседът ви в друга къща. Не само това, но да чувате какво се говори в София. Да го чуваш като си туриш ухото. Това става както при радиото. Някои ме питат как познавам времето, кога ще се развали. Щом ще се развали времето капилярните съдове почват да се свиват, понеже има налягане. Кръвта се движи по-мудно в тялото и ти усещаш едно неразположение, и казваш: „Малко съм неразположен.“ Това неразположение се дължи на външното налягане. Ти ще започнеш да мислиш, че в атмосферата има повече налягане. Тогава, ако имате това разбиране ще дадеш отвътре този напор да уравновесиш външния напор с вътрешния напор. Например, дойдат лоши условия отвън. При тях теб те е страх, че ще осиромашееш. Значи в теб има любов към придобиване на имане – стяженолюбие. Но това чувство толкоз трябва да е развито в тебе, че да те безпокои. Когато то е много развито ти ставаш като Плюшкин, тогаз човек отдето мине всичко събира: петала, гвоздеи. Това е една способност полуинтелектуална. Когато тя е силно развита у човека той на всичко обръща внимание и събира пищови, ножове, сухи дървета, гумени скъсани обуща, развалени шапки и пр. Той мисли, че ще потрябват. Често аз съм виждал, че някои турят в къщата си петала, за да им върви.

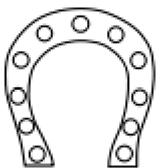
Това е един наследствен навик. В старо време, преди хиляди години, царете са подковавали конете със златни петала, особено князете, и който намирал тогаз някое конско петало забогатявал, защото това е половин килограм злато. Като намериш две, три такива петала, струва си труда, с едно петало – половин килограм злато, ти един кон може да купиш. Тогаз в петалото е седяло щастието, понеже те са били златни, а сега са железни. Колко струва едно днешно петало? Не знаем за колко човек може да го продаде, но е пак хубаво едно петало, както е направена формата му. За да възприема човек по-лесно работите. У тези хора стяженолюбието е силно развито. А пък друг казва: „Не ме интересува това.“ Не че не го интересува, но тази способност е по-слабо развита у него. Някой път обичате много да се обиждате, много се обиждате. А пък някои не се обиждат. Такъв казва: „Характерът ми е такъв.“ Не характер, но това зависи от обстоятелството, дали е развито чувството на самоуважение. Това е което отличава човека. Тези чувства ги има и у животните. Когато у животните личните чувства са много развити, те подигат опашката и вървят, и това показва, че всичката работа върви добре. А когато не е разположен и когато личните чувства са засегнати, тогаз опашката се подвива надолу и казват за него: „Подвил си опашката.“ Значи другите хора около него са по-силни. Това чувство е турил Бог в човека, за да пази човек тези ценности, които Бог му е дал: да пази достойнството на своя ум, да пази достойнството на своето сърце, да пази достойнството на своята душа, да пази достойнството на своя дух – значи интересите. Да се пази това, което е вложено в ума, сърцето, душата и духа. Човек е слуга, който е дошъл на земята и който трябва да пази интересите на своята душа, ум, сърце, и дух, това е достойнство. Ако ти не пазиш своето достойнство, ще се опетниш и тогаз ще изгубиш уважението и почитанието, които в невидимия свят могат да имат към тебе. И когато човек изгуби уважението и почитанието на невидимия свят работите му не вървят напред. В духовния свят вие сте дошли до едно място да изучавате любовта, вие казвате: „Да обичаме Бога.“ Ти кога може да обичаш един художник? Когато оценяваш неговите картини.

Снощи бяхме на един концерт. Свири един руски пианист – Орлов. И други свирят. Челото на Орлов прилича на един правоъгълник.

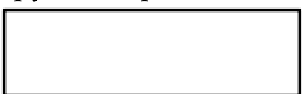

Човекът, когато свири, мисли. Той спазва всички онези нюанси, схваща къде тоновете трябва да бъдат по-силни и по-тихи, за да даде образ, да

изрази нещата, този човек научил пръстите си. Той си гледа пръстите, като че ли ръцете му и всички пръсти мислят. Не само да свири механически, пръстите да работят механически, но този човек и ръцете му мислят. Той дава такива образи! Тук не влиза една само способност, само чувството на време, но и едно философско разбиране. После тук влиза едно чувство за красотата на тона, после съзнание, че този тон трябва да има съдържание, ритъм, израз, мекота, сила, трябва да бъде мощен, да прониква, много работи едновременно. Той мисли върху това. Някои казват: „Аз да бъда като него!" Това показва, че този човек дълго време е работил. Това не е дошло току така. Някой казва: „Това е една дарба, дадена от Бога." В Евангелието в притчата за талантите се говори, че има хора с един талант, те живеят на физическото поле. После има с два таланта, те живеят в духовния свят. А пък тези с петте таланта, живеят в умствения свят. Когато имаш един талант, ти го заровиш някъде. Опасността е в тези, които имат един талант, и законът е: който имал два таланта спестил още два, значи дали му още два. Който имал пет таланта дали му още пет. Онзи, който имал един талант, го заровил и казал: „Понеже си бил взискателен господар, го зарових." Господарят казал: „Защо не го даде поне на банкерите, за да принесе таланта лихва?" Или казано друго яче – едно чувство или една способност, дадена на човека, тя трябва да се развива.

Когато вие срещнете един човек, когото обичате, вие го обичате за нещо, което не знаете. Например срещате някой човек и го обичате. Обичате някого за онова чувство, което има, например мекота. Мекотата произтича от едно чувство, което е над разсъдителните способности – милосърдието. В центъра на милосърдието има една линия и ти като я срещнеш, ти е приятно. Такъв човек като те срещне, в душата си има едно чувство да ти направи нещо, да ти услужи. И теб ти е приятно неговото присъствие, а пък някой, на когото това не е развито, той не обръща внимание на това. Той не обръща внимание, но и хората не обръщат внимание на него.

Вие казвате: „Човек да си наложи воля." Да си наложи волята, това произтича от съвсем други чувства, и то е хубаво. Но това може да произтича от чувството на смелост или от чувството на разрушителност. При ушите е животинският свят. Там има един център за чувството за разрушение. Когато се гневи човек този център работи. Хубаво е да се разгневи човек, защото ти като се разгневиш, пращаш храница към този център. Инак тези артерии там щяха да бъдат в бездействие и тогава щеше да се стесни главата ти много. И когато някой не се гневи да отиде да чука камъни и да каже: „Ти знаеш ли кой съм аз?" И като бие така да може да дойде повече кръв на това място и така той да стане по-енергичен. Ако тези чувства не са развити, тогаз вие сте много отстъпчиви. Отстъпваш от едно, от друго, нямаш сила. Когато това чувство е развито, главата е малко

по-широка. Представете си, че една глава е дълга, не е сплесната. Какво ще се добие тогаз?

Сега не искам да се спирам върху подробности, защото с тях ще загазите, но всеки ден трябва да прокарате кръвта, която Бог ви е дал във вашия ум и после да четете разни книги, които събуждат тези центрове. Четете една книга по естествените науки, една философска книга, нещо по литература, нещо по астрономия. Тези звезди нали почнахте да ги учите вече? Колко звезди сте научили досега? След Сириус кои идат? Тогаз ще се даде развитие на тези центрове, ще се развият линиите на тялото горе. За да стане човек духовен, той непременно трябва да развие тялото си. На челото трябва да се образува една много хубава линия. Ако твоето чело не се изменява, ти не си работил върху себе си. А пък в духовно отношение да се покаже, че сте станали религиозен за 20 години, тази линия трябва да търпи едно видоизменение, поне една десета от милиметъра, за 20 години, тази линия да се повдигне и да се образува една крива линия нагоре – АВ.

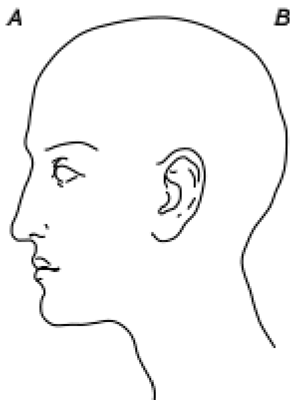

Казвам, трябва да се даде направление, да се даде площ на човешкото чело и тогава ще имате ясна представа. Щом погледнете тогава в природата, ще имате правилни възприятия. Сега, ако някой дойде и ви каже, че е в съобщение с Духовния свят, вие ще кажете: „Този не е малко в нормално състояние.“ Че в онзи свят, в Духовния свят, са най-разумните, най-благородните същества! А пък при него има друг един свят, на най-лоши същества, те са два свята един до друг. Опасността е в духовния свят с лошите същества и предразположения. Сега ние имаме една мъчнотия. Неразумният свят се намира между Бога и нас. Например вие седите и се спъвате лесно. Казвате: „Този човек на църква не ходи, не се моли, а пък Господ го е благословил.“ Този човек е едно препятствие между тебе и Бога. Дотогава докато външният свят седи като препятствие между Божествения свят и тебе, там е опасността. Тия същества в Божествения свят ви помагат и всичко, което имате, го дължите на тях. Без да знаете, те са ви дали всички възможности. Те са толкоз благородни! Когато се учите в един съвременен университет, кои са били онези, които създадоха университета? Вие отивате, намирате този университет добре построен,

всичко е наредено, чинове и пр. От вас се изисква само да учите. Питам сега: Ако вие влезете в университета и почнете да търсите погрешките на професорите, мислите ли, че ще можете да придобиете нещо? Ако вие обръщате внимание на професорите как говорят, дали си знаят предметите или не, какво ще придобиете? В дадения случай в какво седи красноречието на един професор? В какво седи качеството на един справедлив и честен човек? Че един човек, когато лъже, той може да ти говори много мекичко и може да те излъже? А пък може да ти каже малко грубичко и да си изпълни думата. Кое е по-хубаво от тези две неща? Отиваш при някого и той ти казва: „Много искам да ви помогна, на ваше разположение съм, но ще извините, сега нямам, но след четири–пет месеца ще си уредя работите и ще ти помогна. Елате тогаз." Той ти говори мекичко. А пък друг казва грубо: „Защо си дошел нямам пари на разположение." И после казва: „Чакай, чакай", изважда и ти дава. Услужи ти той и ти излизаш навън и си казваш: „Той ме обиди." Кое е по-хубаво – мекото без помощ или грубото с помощ? На онзи банкер в Божествения свят му е приятно, че ти си го посетил, понеже той е станал банкерин, за да отидеш при него. Другояче не би отишъл. И той се радва на това, че това е една възможност да се запознае с тебе. И ти се радваш, че си имал възможност да се запознаеш с него. Питам, като отидете при един извор, той е един банкерин.Ти си жаден, ти си се боднал при извора и ти казваш: „Обида е за мене да взема пари на заем." Че като отидеш при извора и той е един банкерин. Този банкерин може да е някой път много груб. Този банкерин изтича навън силно и може да се опръскаш. Ще отиваш оттатък отдето водата слиза надолу и тя така бърза, ще се уплаши и ще те опръска. Иди от горната страна на езерото, а не от там от дето се излива то. Банкеринът има особен характер. Да не те спъва характерът му. Когато той дига шум е по-безопасно, но когато мълчи е по-опасно. Когато един лъв реве е опасно, но когато лъвът мълчи и се е скрил като котка и изведнъж подскочи и се хвърли отгоре ти, то е по-опасно. Тия животни в света представляват един свят анормален. Този лъв не беше едно време такъв какъвто е сега. По закона на наследствеността, ако бащата и майката са мърморковци и са развили чрезмерно тези чувства, то всички деца, които се народят, стават все мърморковци, като баща си и майка си. И бащата започне да се оплаква, къде е причината? Животните днес се развалиха по единствената причина на човешката раса. Лошите чувства на животните, които те имат, това са остатъци от хората. В един лъв, в една котка, в една змия, ще видиш лошите страни написани. Също един паяк, който прави своята мрежа. Това са качества, които човек е създал. Тези качества са били полезни едно време. Паякът още е останал с тази черта да хваща мухите. Ние се възмущаваме от паяка, че хваща мухите. Че онзи рибар, който хвърля мрежата и хваща рибата, не е ли паяк? Ние като хващаме рибите на място ли е това? Или пък малки, деца като хващат птички, на място ли

е това? Те ги хващат под корито.

Вие говорите и искате да предразположите някой човек. може да го предразположите по един начин, който няма да ви ползува, а и това разположение ще плащате повече отколкото трябва.

Някой казва: „Тази работа не е за нас. Да се осигуряваме. Едно време аз правех осигуровки, казва. Отивах, с тези които ще осигурявам, в кръчмата. Ще заръчам половин кило вино и ще черпя. Сега станах въздържател и не мога да ги осигурявам. По-рано ги черпех и като изпие половин кило вино и аз го осигуря. А пък сега му говоря за Господа и му казвам, че той е осигурен и че няма какво да се осигурява. Това е несъвместимо вече, осигуряването с нашите убеждения.“ Тогаз вземи осигуряването и проповядвайте така: „Да те осигуря в онази небесната банка. Да те осигуря за онзи свят.“ Един професор не осигурява ли? Че той по някой път казва: „Учете се деца, защото това ще ви бъде после приятно и полезно.“ Той ги осигурява със знание. Даде им един подтик в душите към знание, осигурява ги. Ние мислим само за тая осигуровка, която има материален характер. Но има една духовна осигуровка, има едно морално осигуряване и всеки може да осигурява хората. Като идеш, не да спечелиш пари, но да осигуриш човека както и да е. Но никога не осигурявай докато ти сам не си осигурен. Аз не зная, дали тези, които работят в осигурителните дружества са осигурени. Те понякога осигуряват себе си за най-после. Той се осигурява от осигуряването на другите. А пък в духовния свят ти като отидеш и предприемеш работа, ти сам ще се осигуриш при дружеството и след тази осигуровка, ти осигуряваш другите хора.

Та казвам сега, законът е такъв: Като станеш сутринта най-първо мисли за Божествения свят, за разумния свят, дето няма никакви противоречия. Той се намира горе на главата. Изпрати кръв нагоре там. След това започни да мислиш за онзи умствения свят, дето всичките учени хора са концентрирали ума си. Едни с небето, други се занимават с човешкото тяло, трети с круши, ябълки, всичките тия учени изучават разни области и дойдат до схващането, как трябва човек да живее. Ти, като мислиш, кръвта, като приижда в твоя мозък и като се развиват твоите способности, ти ще започнеш да възприемаш мислите на всичките тия хора. И толкоз може да станете учени, доколкото възприемате мислите на учените. Един астроном може да го разберем, като възприемем неговата мисъл. Същото се отнася за математика, за музиканта. Този Орлов, който свири, той не свири сам. Тук са цяла плеада от виртуози. Всичките вземат участие, не един, не двама, а много са. И те са като един човек. Човек не седи само от един пръст, от два пръста, от три пръста. Той е съставен от хиляди и милиони клетки. Също така и хиляди такива същества образуват един такъв

виртуоз. То е групово проявление.

Вие се свързвайте с Божествения свят! Ако не се свързвате с този свят, тогаз вашите Божествени чувства не могат да се развият. Та ако не се свързвате с Божествения свят, тогаз вие не може да се развивате умствено. Той е интелектуален свят. И ако не се свързвате с физическия свят, тогаз вие, всичките ви способности, не могат да се развиват и ще се намирате в противоречие.

Кръвта трябва много правилно да функционира в мозъка. Дишането ви трябва да бъде правилно. И храносмилането ви трябва да бъде правилно. И движението ви трябва да бъде правилно. Та някой път вие поразтърквайте челото си, от средата на челото с двете ръце. Или някой път вие се усещате духом слаби, тогава поразтърквайте с пръстите си зад ушите. Всяко едно навеждане на човека, всяко едно движение произвежда цял един преврат. Вземете войниците. Като дойде генерала, войникът козирува и тогаз работата е наредена. Но ако войникът не вдигне ръката си и не тури краката си правилно, какво ще стане с него? Ти казваш: „Аз съм свободен човек!“ Че ти вървиш по една железопътна линия. Тръгнал си и отзад иде един трен и ти не обръщаш внимание. Този трен няма ли да те повреди? Ние живеем в един свят и трябва да бъдем много умни. Свободата на човека зависи от неговата разумност. Не всички други да се отбиват, а пък ти да седиш на пътя! И когато се събирате, всички трябва да знаете как да се обхождате. Вие срещате един човек и не знаете как да се обхождате. Всеки един човек е едно колективно същество. Да знаеш как да се обхождаш с един човек, това зависи да знаеш как да се обхождаш с Бога, с ангелите и с мъдрите, с разумните хора. Ти казваш: „Аз не искам нищо да зная за този човек.“ Така правиш пакости на себе си. Ако се обхождате един към друг добре и ако имате обхода и с животните и с растенията, с това вие ще имате една обхода към Бога. Вие сега подбирате. Някой човек може да го подозирате в нещо. Някой път идат деца във вашата градина и вие може да ги подозирате. Децата обичат, някой път, да късат плодове. Някои повече, някои по-малко. Вие, които знаете тази слабост на тези деца, откъснете и им дайте, на тези деца, по няколко плода, турете им в джоба. Не ги поставяйте в изкушение. Другояче вие няма да им дадете нищо, но ще откраднат и ще излъжат и ще направите скандал. Ще кажете на баща им и на майка им, че са откраднали. Тези ябълки може да им ги дадете, да имате обхода с тях. Вие, като им дадете две ябълки, вие тези две ябълки сте ги дали на един ангел. Не считайте един човек като една машина и така да му услужвате, тогаз е безпредметно, но услужвайте на човека като знаете, че услужвате на един ангел и на Бога и вашето щастие зависи от един момент. Един човек бил нещастен, в живота не му вървяло. Не знаел как да направи доброто. Един ден дошел в това село един човек,

който приличал на обикновен човек. Вятърът бил силен и той, като вървял, задигнал шапката му и я търкалял. Онзи казал: „Да направя една услуга на този човек.“ Взема я и му я подава. И от тогава му тръгнало. Този човек бил княз. От този ден, като донесъл шапката на княза, последният му взел адреса и всичко му се наредило. Ако вие дигнете шапката на един ангел, ще ви тръгне. Ангелът ще си остави шапката да падне, вие я дигнете и ако я дигнете, оттам насетне всичко ще ви тръгне. А пък ако кажете: „Аз слуга ли ще бъда?“, тогаз ще си бъдете в същото положение. Та казвам, използувайте времето разумно! Използувайте онова време, което Бог е дал на ваше разположение. Мислете за вашето тяло, мислете за горната част на вашата глава. Мислете за страните на глава. Мислете за дробовете. Благодарете, че Бог ви дал добро здраве. Благодарете за ръцете си. Като станеш най-първо благодари на Бога. Ти казваш: „Как да благодаря?“ Кажи така: „Благодаря за добрия ум, който Си ми дал, за добрите очи, които Си ми дал, чрез тях мога да виждам. Благодаря за добрите уши, които Си ми дал, чрез тях мога да слушам. Благодаря за устата, че мога сладко да ям. Благодаря за носа. Благодаря за ръцете, че мога да работя. Благодаря за краката, че мога да отивам на разходка и да си върша работата – за всичко това , благодаря Ти!“

По някой път ви заболи кръстът. Защо ви боли кръстът? Някой път ще се спра върху този въпрос. Всички болки по света са анормалности. При болките божествените енергии не са турени на място. Та казвам, аз съм за положителното. Впрегнете ума си на работа. Впрегнете чувствата си на работа. Изучавайте себе си. Щом имаш едно неразположение на духа, изучи себе си, защо си неразположен, защо не ти е добре и кои са причините. Причината може да е от твоите лични чувства, може да е от твоя страх, може да е от други някои работи. Намерете причината на своето неразположение. И тогаз намерете и лека. Ще си кажеш: „Колко много неща имам аз! Господ ми дал добри очи.“ Един американец, милионер, който бил сляп, казал: „Ако има един, който да ми възвърне зрението, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и аз ще тръгна пешком само с дрехите на гърба си, без нищо. Защото какво е това богатство с тая слепота!“ Аз ви казвам на вас, за предпочитане е да имаме Божията любов и да бъдем лишени от всички блага. По-добре е да имаме Божията любов, отколкото да имаме тези блага и постоянно да бъдем в едно мъчение и едно терзание. Ако си богат и постоянно се терзаеш, че и краката те болят и главоболие имаш, какъв живот е тоя! По-добре един живот на любов. Да бъдеш господар на себе си, без болки. Сега във вашия ум остава една мисъл: „Ами сиромашията?“ Умният, добрият човек, сиромах не може да бъде. Не се лъжете. Това е голяма лъжа. Умният, добрият и здравият човек е богат. И ако той мисли, че е сиромах, той прави прегрешение. Вие се нуждаете не от пари. Те са последното. Вие се

нуждаете от малко кръв в мозъка ви, в ума ви, в божествените центрове. Тридесет, четиридесет грама кръв, да пращате кръв нагоре. А пък бюджета ви е определен. България нали си има бюджет – кажете ми. Но България не може да има един бюджет като Англия. Англия има десет, двадесет пъти по-голям бюджет отколкото България. И даже нещо повече. Голяма държава – голям бюджет. Благодарете се на онзи бюджет, който имате. Да нямате дифицит в бюджета си. Защото една държава с голям бюджет, която свършва с дифицит, е в опасно положение. Една държава с малък бюджет, но без дифицит, е в едно добро положение. Та като малките държави гледайте бюджета ви да не свършва на дифицит. И се учете тогаз, да се самовъзпитавате. Ние ще се спрем някой път върху това, ще ви дадем някои начини. Много начини аз съм дал. Но вие още чакате лотарийните билети. Вчера дойде една сестра да благодари и каза, че две хиляди лева ѝ се паднали на нея. За пръв път виждам един от Изгрева, който спечелил две хиляди лева!

Желая ви да спечелите един милион лева! То ще има една радост, ще има голям банкет. Хайде, вторият билет да бъде от десет хиляди лева! Третият – от сто хиляди лева. Четвъртят – от 500 хиляди лева, а последният да бъде от един милион!

Тайна молитва.
„Пътят на мисълта е път на Божественото.“

23 школна лекция, 15 март 1939 година, София, Изгрев

1939_03_19 Божественият параход и станцията „Благовещение“
утринно слово

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПАРАХОД И СТАНЦИЯТА „БЛАГОВЕЩЕНИЕ“

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 7 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Размишление

Един виден пророк Данаил, и той се намира в затруднение да разбере някои неща, които той видял във видение. Не в сън, но във видение. В едно особено състояние. В съня нещата са разпокъсани, нямат точна връзка. Минаваш от едно положение в друго. Във видението нещата имат тясна вътрешна връзка. Когато някой погледне някой човек, казва: Много е хубава главата му, добре е сформирана. Това е много общо казано. После казва: Тялото му е добре сформирувано. Обаче какво носи тая глава, какво се крие в нея, той не знае. Той не знае какво се крие и в това тяло. Вижда движение на тялото. Всяко движение, всеки подтик в човека си има в основата едно чувство, което го заставя да прави това движение. Някой път движението е бързо или бавно, но всяко нещо си има своята причина. Някой казва: Всяко нещо си има причина. Но каква е причината? Например ти си неразположен. Каква е причината? Ти казваш: Причината е, че не съм ял 4–5 часа. И затова не съм разположен. Но щом се наяде, приспива му се, ляга да спи и казва: Трябва да си почина. Каква е причината? Той казва: Яденето. Той се успал. Защо се успал? Той казва: От яденето стана това. – Това не е никакво разрешение. Неразположен е, защото не е ял. Наяде се и му се приспи, защото е преял.

Сега религиозните хора приличат на богати хора. Всички религиозни хора приличат на големи богаташи с много къщи. И религиозните хора мислят и казват, че не им трябва никакво знание. Че всичко друго е празно. И им остава само бъдещият живот. Но какъв е бъдещият живот, какво е небето – не го знаят. Представляват си всички светии облечени с бели дрехи. Как си го представляват живота там? Аз не мога да си представя да са облечени с бели дрехи. Тези, които са умрели, не носят никакви тела. А човек ги облича с тела, каквито са тук на земята. Но това е само една фигура на речта. Въпросът на Божественото знание не е да отрича нещата, но да даде

едно вътрешно тълкувание. Разликата е тая: Ти виждаш една гъсеница, която върви с 10–20 чифта крака. И повече от 20 чифта крака може да има тая гъсеница. Ако има 40 крака, ще ѝ трябват 40 обувки. Ако тая гъсеница живее в нашите условия трябват ѝ 20 чифта обуща за краката. Ако за обущата се плаща по 10 лева най-евтино, колко ще струва? Не е практично. Докато ги обуеш 20 чифта обуща сутринта като станеш, ще употребиш много време, едвам можеш да се обуеш.

Ти казваш: Така е направен животът. – След това виждаме, че тая гъсеница се изменя. Направила си един пашкул и стане на пеперуда, и ходи със своето аеропланче – крилата. Носи си дълъг хобот. Много хубава е станала. Като някоя царска дъщеря е облечена. И дето намери цвят, си завъртва хобота и си взема сок. Е, добре. Питам: Защо ѝ е трябвало да бъде гъсеница и после да стане пеперуда? И погледнеш, че тая пеперуда се заплела в някоя паяжина и се е хванала. Какъв е смисълът?

Вие всички имате стремеж да излезнете от едно положение и да влезнете в друго. Срещам някого, който ми казва, че има мъчнотия. Днес ти имаш една мъчнотия, утре – втора, трета и дойде най-голямата мъчнотия. Най-първо идва една малка мъчнотия. Отмахнеш я – идва по-голяма, после още по-голяма. Най-първо си малко дете, не можеш да ходиш. Подигнеш се, паднеш и си удариш главата. Позаплачеш малко, подигнеш се, пак тръгнеш и пак паднеш. На ден не зная децата колко пъти падат. Вие, които сте били майки, чели ли сте колко пъти децата падат? Нито една не е държала статистика. Не само статистика колко пъти е падало детето, но има един закон на падането. Всъщност това не е падане, но това са упражнения, гимнастически упражнения. Сега по радиото дават гимнастически упражнения. Казват: Всички да легнат по земята. Легнете долу, прострете се. И виждам ги всичките – стари, големи хора – легнали. Онзи по радиото командва. Всички легнат по земята. Защо? Под команда лягат. Децата много пъти правят тези упражнения по този начин. Или да кажем, че вие сте дошли и сте насядали на столовете. Защо? Кое ви е заставило да сядате? В турско време седяха на земята. Даваха им по една възглавница. Вие сте насядали на столовете. Или отивате в някое училище. Важно ли е на какъв стол сядате? Важно е, то е едно удобство. Столът е едно пособие. Но какво ще научиш на този стол? Един ученик сяда 8 години в гимназията. И ако той в 8 години промени 8 стаи и 8 стола, каква важност има това?

Вие, като четете Данаила, ще се опитате да тълкувате. Аз съм слушал много чудни тълкувания. Някой ще каже, че образите в книгата на Данаил означават това и това. Някои неща от тези предсказания на Данаила са минали, а някои сега ще станат. Какво ще стане, никой не знае. Кое е по-

добро – човек да знае кога ще умре *ли*, или кога ще се роди? Кое е по-добре човек да знае – кога ще влезе в училището *ли*, или кога ще излезе от училище? Защото, щом знае кога ще се роди, той знае и кога ще умре, но той не може да знае кога ще умре, преди да се е *родил*. А пък всеки, който не може да умре, той не може да знае и кога ще се роди.

Сега вие вземате думата „умрял" много повърхностно. Мислите *ли*, че онзи плод, който се е *отделил* от дървото и падне на земята и изгние, че е умрял? Всеки плод, като го гледате, е много красив. Човек прилича на един плод. И той падне, изгнива и отива. Свършва се с него наглед. Но ако обърнете внимание само на това, че изгнива плодът, вие имате едно смътно понятие за нещата. Скоро ми разправяше една сестра, една стара напреднала сестра. Тя ми казва: Усещам се много слаба, не ми държат ръцете и краката и съвсем нямам разположение. Аз ѝ казвам: Ти, сестра, си започнала да се стопяваш. Почнала си да се топиш. Тя почна да мисли. Казвам ѝ: Ще се стопиш. Вие криво разбирате нещата. Ние казваме, че снегът ще се стопи. Как се тълкува това? Като се стопи снегът, свършва *ли* се всичко? Стопяването на снега означава, че юрганът се вдига. И казват: Хайде, деца, всички на работа! Стопяването на снега значи, че юрганът се вдига и спящите трябва да станат. Когато вие усещате един упадък, значи даде ви се една почивка. Човекът, който е стегнат, *неотпаднал* – той работи. А пък при това отпадналото състояние трябва да стоят, да се спрат много работи. Значи този сняг, този големият юрган е стоял на гърба ти. Представете си, че отгоре има юрган, който е два метра *дебел*. Някой път има юрган половин метър *дебел*. А пък горе на планините юрганите са по 10–20 метра дебели. А на някои най-високи места има юргани, които никак не се сменят. Това са ред разсъждения.

Вие всички искате да ви се изяснят нещата. Казвате: Кажи ми, като отида на онзи свят, какво ще бъде там? На онзи свят като отидеш, Господ ще те пита най-първо какво знаеш за земята, за цялата земя. Ще те пита: Ти обиколил *ли* си всичките морета, запознал *ли* си се с всичките риби, които са в морето, запознал *ли* си се с всички скъпоценни камъни, които са скрити в центъра на земята? Ходили *ли* сте до центъра на земята? Видели *ли* сте ония машинисти, които карат земята? После ще те пита Господ: Ти прави *ли* изчисления колко вода има на земята? – Сега вие мислите, че ще ви посрещнат на онзи свят както посрещат тук на земята, с букети, с цветя и ще кажат: Тези идат от мястото на страданията. – Какви са вашите страдания? Това, от което вие се оплаквате, че са страдания, това не са страдания. Всяко едно страдание, което не произвежда една благородна мисъл, не произвежда едно благородно желание, не произвежда една благородна постъпка – това не е страдание. Страданието е майка, която ражда хубавите мисли, която ражда хубавите чувства, хубавите постъпки.

Всяко страдание, което не ражда най-хубави мисли, не е добра майка. Сега вие да имате една ясна представа. Ти казваш: Дотегнаха ми вече тия страдания! – Че това е майка ти! Тя ще роди. Още не знаеш, тя се мъчи с тебе. Те са страданията на майка ти. С тебе майка ти се мъчи. И вие казвате, че на вас ви е дотегнало. И често казвате, че ви е дотегнало да страдате.

Ще ви приведа оная приказка за лисицата. Тя намерила една доста хубава риба и я носила в устата си. Среща вълка, който ѝ казва: Дай ми тази риба. Лисицата казала: Аз ходих на реката и я хванах. – Как я хвана? – Ще си потопиш опашката във водата, но по-рано на опашката ще свържеш един кош. И ще си хванеш риба, колкото искаш. – Приказка е това. Който я е измислил, така е наредил. То не е баш така. Вълкът отишъл и направил така, но опашката му замръзнала. И кошът, и опашката не излизат от реката. Дошли жени и тичат с кобилиците към вълка и като го понабили хубаво, той едвам си изхлузил опашката от коша и от леда. И среща пак лисицата и ѝ казва: Взеха ми рибата. Едни жени ми я взеха. Виж, набиха ме! – А пък на едно място правили сватба и месили тесто за баницата. Лисицата скочила вътре в нощвите и се окаляла в замесеното брашно. И казала тя на вълка: Тебе са те били тук-таме, а мене така ме набиха, че мозъкът ми протече. Вълкът се трогнал и казал: Я се качи на гърба ми. И седнала лисицата на гърба на вълка и казала: Бит небита носи. – И вие, като седите на гърба на страданията, казвате: Бит небита носи. – Вълкът попитал: Какво говориш? Лисицата отговорила: Казвам: Небитият бития носи. Но после пак казва на себе си: Бит небита носи.

Трябва да разбирате същината на вярата. Трябва да имате нещо установено. Трябва да имате поне по една мисъл установена. Установена мисъл аз наричам ценната мисъл – мисъл, която при всички условия ще остане при тебе и никой не може да ти я отнеме. Същото е и за чувствата и постъпките. Ще имаш едно чувство и една постъпка – и целият свят да дойде, да не могат да ти я вземат. Тя с тебе върви! Ти с тази мисъл, с това чувство, с тази постъпка си силен човек. Вие сега вярвате в Бога. Искате Бог да ви обича. Кое е онова, което Бог ще обича във вас? Човек трябва да има нещо ценно. Един пръстен има ценност според скъпоценния камък, който е турен, и златото. Една дреха е ценна според това от каква вълна и каква коприна е направена. Всички неща имат една вътрешна ценност. Кое е ценното вътре в нас? Правили ли сте една статистика? Сутринта станете и сте неразположени. На обяд сте неразположени и вечерта сте неразположени. Кои са причините за неразположението ви сутринта? Че не си станал правилно. Сутринта като станете, как ставате? Ставате така, както не трябва. Най-първо като лежиш, ти си вдигнеш крака. Вие най-първо си вдигате краката при ставане, а трябва най-първо да си вдигате

главата. На обяд като сядате да ядете, най-първо се наядете и след това се напиете със студена вода. А ето как трябва: най-първо ще пиеш една чаша хубава топла вода на глътки и след като мине половин час, ще закусиш. И много добре ще ти бъде. И вечерно време няма да изядеш две кокошки, че тогава да легнеш. Защото тогаз цяла нощ кокошките ще ровят. Ако вие си създадете един такъв навик, какви ще бъдат последствията? Сегашните хора си създават разни навици. Ако един праведен религиозен човек си създаде навика да яде по една кокошка на ден, то като отиде с този навик на онзи свят, кой ще му дава там кокошки? И тогаз как ще бъде щастлив? Ти ще кажеш: Искам да отида на земята. А пък на земята не можеш да се върнеш, а на онзи свят гладен седиш.

Сега четохме за пророчествата на Данаила. Ако гъсеницата е станала на пеперуда и иска пак да яде листа, не ѝ се позволява. На пеперудата се казва: По никой начин не ти се позволява да ядеш листа. И всичките авторитети на пеперудите ще ти кажат същото нещо. Най-деликатни, най-хубави сокове ще взема тя. И ако гъсеницата е хубава, красива, това се дължи на туй, че пеперудата е снесла своите яйца. Но това, което се излюпва от тях, пак се повръща на земята и започва стария живот. Може да прекара така една година, 2, 3, 4, 5 години. Но след това пак започва стария живот и влиза в по-горен живот.

Сега вие не знаете защо идат нещастията в света. Представете си, че вие намерите една гъсеница на вашето ябълково дърво отвън. Какво правите с нея? Като снемете гъсеницата, туряте я под краката си и я стривате. Какво престъпление е направила гъсеницата? Тя се качила на дървото и унищожава листата. Значи, заради няколко листа я стривате на земята. Вие, като отидете на онзи свят с желанията на гъсеницата, няма ли да ви стрият по същия начин? И на земята като дойдете, чрез страданията ви стриват. Вие в ума си носите един идеален живот. Вие искате, каквото и да правите, да имат много хубаво отношение към вас. Всяко нещо си има своята причина. Неразположен си, понеже си гладен. Казваш: Ако бях ял, не щях да бъда неразположен. Неразположен си и казваш: Понеже съм гол, нямам нищо върху мене си. И задигнеш дрехата на някого, когото срещнеш. Защо? Казваш: Защото съм гол. Ние си даваме едно извинение. Какво извинение ще дадете, когато в невидимия, в Божествения свят има закон, който гласи: Не се позволява на един вярующ от бъчва вода да пие. Не се позволява на един вярующ да яде от храна, която е варена в тенджера. В невидимия свят не се позволява на един човек от стомна вода да пие. Това са все закони. И ако ти престъпиш закона, веднага вътре в затвора. В днешния свят от какво пият вода? От оная хубавата, червената 20 годишна вода. После – абсент, коняк.

После, в онзи свят има и следният закон: Не е позволено накриво да гледаме. Никога няма да гледаш накриво, настрани, направо ще гледаш. Такъв, какъвто си на земята, никога няма да ти позволят да влезеш в онзи свят. После, на онзи свят ще трябва да виждаш и отзад, и нагоре, и настрани, и напред. А пък щом виждаш само напред, ти не си за онзи свят, а си за този свят. Някой пита: Ще отида ли на онзи свят? – Щом гледаш само отпред, няма да отидеш. Щом не виждаш и отзад и отгоре, и отдолу, и отстрани, няма да отидеш. Сега вие с това ваше знание на онзи свят как ще отидете? Ти казваш: Какво има отподире ми? Щом си в онзи свят, ще знаеш кой е отподире ти, понеже ще го виждаш. После, какъв трябва да бъде образът ви на онзи свят? В онзи свят ако си, и само си набръчкате лицето, както тук, ако си свиете малко веждите, ще ви изпъдят за сто години. А пък ако си свиете двете вежди малко, за сто години ще ви изпъдят. В онзи свят, като си свиете малко устата, за двеста години ще ви изпъдят. На онзи свят, като си затворите малко очите, като мигнете само веднъж, хайде навън! Не се позволява да мига човек! Колко е свободен нашият свят! Понеже тук може да мигате, колкото искате. Не е лошото сега в това. В този свят сте заставени да мигате. Мигането – това е един вид миене на очите. Но в онзи свят не се позволява това. В онзи свят не се позволява на човек да си чисти и прозорците. По никой начин не се позволява. Понеже светът е толкова чист, че ти, ако речеш да чистиш прозорците, ти ще ги оцапаш. Значи, няма нужда да чистиш прозорците. И ако речеш да чистиш прозорците, ще те изпъдят за петстотин години.

И аз се чудя някой път на онези смътни идеи, като казвате, че като ангели ще бъдем. Че как живеят ангелите и светиите? У тях има една такава разумност, една такава досетливост! Че като те погледне онова същество, ти ще се уплашиш пред него, понеже виждаш, че той те прониква със своята светлина. И ти почваш да трепериш, понеже в дълбините ти много работи са оставени така, неизчистени.

Аз ще ви приведа един български анекдот. Често, когато жените идват да търсят някоя млада мома, за да я вземат, те са много внимателни. Аз привеждам този пример, за да се изясни идеята. Някой път тези жени идат като неканени гости. Някой път си наумили и подигнат се две или три жени и идат в дома на момата, която не е приготвена. Нищо не е очистено. Леглата не са оправени, не са вдигнати още юрганите, не са изметени стаите. И те казват: На гости идем. Отвътре им казват: Почакайте малко отвън. И едни от домашните забавляват гостите отвън, а пък другите ще се разшетат вкъщи, за да видят гостите, че всичко е наредено и да харесат момата. А пък онези жени отвън наблюдават това. И като се върнат, казват: Не харесахме. Няма да стане тая работа. Те казват: Те ни изметоха. Това го считат за лош признак. Те искат, като ги поканят вкъщи

и като погледнат, да видят навсякъде да е наредено. Навсякъде очите им са четири. Като някой инспектор на труда оглеждат всичко. И оглеждат момата как е облечена от петите до главата. Има ли хубави шарки по сукмана. В старо време имаше написани шарки по сукманите. И тези жени гледат дали са хубаво направени. И ако са хубаво направени, казват: Умна е. И ако намерят, че са тънко изработени шарките, казват: Умна е. Ако са направени наедро-наедро, не одобряват. Ако намерят, че ситно е шила и са хубави шарките на сукманите, дават най-хубави сведения.

Като дойде някой от невидимия свят да ви инспектира, какво ще каже? Как ще представи обущата ви? Един напреднал брат, много духовен, отива да посреща гости. Той беше Граблашев. Той, както ял, си оцапал палтото. Всичко, каквото ял, покапало по палтото. Или пък гледаш, на някого обущата неочистени. И лицето – и то оцапано. И ръцете – и те оцапани. Или срещаш някого, че е неразположен духом и казва, че някой го е нагрубил. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква от един брат, че я е нагрубил. Това е един пример, който действително е станал. Казвам ѝ: Че онзи ден този брат се оплака от тебе. Ако аз съм на ваше място, няма да говоря нито като тебе, нито като него. Този брат ти е предметно учение. Той ти е казал някои много учени работи и ти не си ги разбрала. И ако не харесваш неговите думи, кажи си: Аз не искам да постъпвам като него. Нищо повече! Ти казваш: Той ми каза това и това. Това е едно предметно учение за тебе. А пък щом някой човек ти е казал нещо хубаво, ти ще кажеш: Аз бих желал да постъпя като него! Няма да го хваля. Аз като правя като него, това е най-голямата похвала. Той е свободен да говори каквото иска. Това е негово право. Защо говори така – той си има причини, има си съображения. Но ако той говори нещо отрицателно, аз от мое гледище ще кажа: Аз така няма да говоря! Защото той е единствено цвете в Божествената градина, той има право да говори така. А пък ти си друго особено цвете – ще говориш другояче. Ако всичкият свят беше пълен с планини, де щяха да бъдат долините? И ако всичкият свят беше долини, де щяха да бъдат планините? Светът изисква долини и планини. Нищо повече.

В тая глава на Данаила се говори за зверове. Тия зверове, тези царства, за които се говори в тая глава, са вътре в човека. Дойде една мисъл, която те повлече, дойде една мисъл в твоята глава, която те повлече някъде – и стане цяла катастрофа. Дойде ти едно чувство, едно желание вътре и те повлече – и стане цяла катастрофа, катаклизъм. Същото се отнася и за постъпките. Казва се, че звярът е стъпкал земята. Какво означава земята? В Битието се казва: В начало Бог създаде небето и земята. Земята е закон за превъплътяване, раждане, размножаване на всички живи същества. Та като се казва в Битието, че земята била неустроена, то се разбира, че

законът на превъплътяването, раждането и размножаването бил неустроен. И Господ искал да научи хората как да се раждат и как да живеят на земята. Щом си се родил, ти ще се научиш на земята как да живееш.

Сега всички хора седят и казват: Какво става вън в света? – Какво става вътре в тебе? Ти казваш: Еди коя си държава я завладели. – Че тя е в тебе. Вътре в тебе е Чехия. И Югославия е вътре, и Румъния е вътре, и Полша, и България, Франция, Италия, Съветска Русия, Скандинавският полуостров, и японци и китайци, и черни, и всичкото животинско царство, и всички дървета, и всички скъпоценни камъни. Целият свят е вътре! Питам: Как е вашата Чехия? Вие трябва да дадете свобода на вашата Чехия! Чудни са хората! Ако вие не сте готови на един човек да му дадете свобода, която вие за себе си искате, тогаз какво разбирате вие? По какво се отличава онзи Божественият живот? Бог ни е дал свобода, както Той е свободен! Той иска и ние да бъдем така свободни! И ние си позволяваме това, което Бог не си позволява. Той те погледне и дълготърпи. Ти отидеш при една кокошка, хванеш я и без да я питаш – кръц. Ти казваш: Господ я е направил за нас. Как е направил Той тази кокошка – да я изядеш? Ако ти режеш твоето месо и го ядеш, какво ще добиеш, кажете ми? Вие сте чудни. Знаете ли, че яденето трябва да стане с любов! Всяко нещо, което се върши без любов, е престъпление. Това е новото учение в света. Ако ти ядеш хляб без любов, правиш престъпление. Ако пиеш вода без любов, правиш престъпление. Ако мислиш без любов, правиш престъпление. Ако чувстваш без любов, правиш престъпление. Ако ходиш без любов, правиш престъпление. Ако гледаш без любов, правиш престъпление. Ако работиш без любов, правиш престъпление. Това са все престъпления. И следователно, Божията любов се отличава по това, че всичко онова, което Бог е направил с любов, все живее. Животът е там. Затова живеем, защото Бог с Любов ни е създал. И всякога, когато ние се откажем от тази любов, с която Бог ни е създал, умираме. И всички нещастия във физическия и духовния живот започват с нарушение закона на любовта – каквото и да е нещастието.

В прочетената глава се открива на Данаила значението на това, което е видял. Тези четиритях зверове показват вашия неразбран, неустроен живот, който излиза от водата. И най-после, те се приближават до онези, които са дошли отгоре. И им казват какво означава това. Те обясняват. Тези зверове са един неуреден живот. И казват какви ще бъдат последствията. И най-после Данаил вижда Вехтия с Дни. Идва онова Разумното отгоре, на Когото главата Му е бяла. И топлина, огън излизаше от Него. Една огнена река изтичаше от престола Му. Казват, че ще изгори света. Не, от тая река тече топла вода. От райската градина излизали четири реки да поят целия свят. Ако от теб не изтича нещо навън, какъв

човек ще бъдеш? Ако твоите мисли, чувства и постъпки не текат, какъв човек ще бъдеш? Те трябва да бъдат огън, светлина. Казват сега в света: Когато дойде Христос, Той всичко ще измени. Когато дойде слънцето, то всичко ще се измени. Като дойде слънцето, всички треви трябва да възприемат слънчевата светлина и топлина и тогава да почнат да работят. И тогаз от земята, от този низшия живот да извлекат енергии и да цъфтят, и да дадат плод. Всички вие сте дошли на земята да цъфнете и да завържете, а не само да цъфнете. Вчера идва една друга сестра, много набожна и ми казва: Учителю, да ви кажа нещо. Аз ѝ казах: Нищо няма да ми казваш. – Защо? – Ти едва си цъфнала, не знаеш дали ще завържеш. И всичко, каквото ми кажеш, ще бъде невярно. Ти си видяла нещо, но си го видяла на кино. Те са лъжливи работи на киното. Друга пък ми разправя нещо за театъра. Не, не! Не ми разправяй нищо за театъра, те са все долапи там. Той видял, че представлявали нещо. Казваш: Онзи бедният, колко страдаше на сцената! Хората го изиграха, ограбиха го. Окрадоха го. Хубаво го изиграха. – Той се трогва от играта на сцената, но като излиза вън от театъра вижда някой, който страда наистина. Хасъл актьор е той! За онзи, който играе на сцената, той казва „Хубаво го изигра“, а пък за онзи, който страда отвън, казва „Той не го изигра хубаво“. Слушайте, тези забавления са за света, а пък за вас тия забавления са престъпления. Някои казват: Изгревчани станали вече културни. И почнали да ходят на театър, и на опера ходят, и на концерти ходят.

Аз отидох на един концерт, седя и наблюдавам този руския артист Орлов. Интересува ме как го е създал Господ, как работи мозъкът му. Онези другите дигат шум и ръкопляскат, а пък аз не ръкопляскам и само го наблюдавам, но вземам участие в музиката, дето свири хубаво. Виждам го дали свири механически, или чувства това, което свири. Някъде и той се намира на зор. Гледам ги тези, които излизат, какво ще кажат за него. Ще кажат: Много хубаво свири. – И какво свири хубаво? Аз чета в музиката му следното. Добре роденият човек, който добре е поникнал, добре е цъфнал, добре е завързал, и като го изядат хората с любов, туй е хубаво свирене. Казват: Доминанта има там. Това значи, доминанта „сол“ (тонът „сол“). После имаме „ла“. „Ла“ е завързване, а при „си“ означава, че плодът го изяждат. Казват: Не взел вярно „си“. – Значи не го е изял хубаво. Казват, че не взел вярно „ла“ с повишение. – Значи не е вързал и узрял хубаво. Казват: „Сол“ не е взел хубаво. – Значи не е цъфнал хубаво. Някой казва: Аз чувствам това и това. Шашармалък е това. Казвам: Радвам се, че чувстваш. Значи, ти си човек.

Какво сте разбрали от любовта? Щом дойде любовта в тебе, твоето лице трябва да се измени. От него трябва да излиза светлина. Сърцето трябва да стане меко. И да бъдеш радостен и весел. И да благодариш на Бога. Това е

Любов. А пък ти казваш: Не се живее между тези хора. Ти си светия и казваш: Не се живее между тях. – Че много голяма цена си даваш. Че те са толкова добри, колкото и той.

Аз веднъж вземам един лист и една пчела имаше на него, и ме жилна нещо. Сега човешкото е там. На пчелата казах: Извинявайте. Малко невнимание имах към тебе. Тя беше се притиснала в листата (книгата) и малко бях я натиснал. Казах ѝ: Ти си влязла в тази книга преждевременно. Тя не е за тебе. И аз не подозирах, че си тук. Ти си дошла в книгата ненавреме. Тя е дошла в тази книга да търси нещо, а пък аз, понеже не я очаквах, прелистих книгата и пчелата ме жилна. Казах ѝ: Аз направих една погрешка, че те заварих ненамясто. А пък друг път ще гледам да внимавам. И пчелата ме жилна. Казах ѝ: Да не отидеш да се оплакваш от мен. Направих го без да искам. Тя ме жилна, но си взема жилото. Изтегли го. Казах ѝ: Втори път, когато дойдеш на книгата, да чуя гласа ти. И аз ще послушам концерта ти. Кажи малко: Зъннн!

Ако вие не можете да мислите, ако не можете да чувствате и ако не можете да постъпвате както трябва, тогава къде е човекът? Вие казвате: Бог живее в нас. Оставете тези празни, лъжливи думи, ако ги казвате без съдържание. Ако Бог живее във вас, трябва да имате светлина. Ако Бог живее във вас, трябва да имате топлина. И ако Бог живее във вас, трябва да имате сила. Ще имате светлина, която не изгасва. Ще имате една топлина, която и тя не изгасва. И ще имате една сила, която не изчезва. Няма по-хубаво нещо в света от това да имаш светлина, топлина и да бъдеш силен. С тези три неща човек може да направи своя живот щастлив.

В това пророчество се говори за тези зверове, които ви мъчат. Да не притискате вашите чехи – всички чехи и словаци във вас. Да кажете: Толкова сме добре тук, че не искаме никъде другаде да бъдем. Че ако искате всички да направят като вас, тогава работете за Славата Божия на земята! Туй е вечното разнообразие. Бог изисква да бъдете носители на онова великото разнообразие! На онази великата свобода. Свободата, която искате да имате за себе си, дайте я на другите хора. Дайте им един пример! Мислите, които вие обичате, дайте им свобода! Чувствата и желанията, които вие обичате, дайте им свобода! И постъпките, които вие обичате, дайте им свобода! И да се изяви Бог такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Ние представляваме Бога такъв, какъвто не е, а трябва да Го представим такъв, какъвто е. Бог е светлина, и тази светлина носи знание. Тази топлина е огън, но този огън носи живот в себе си. Бог е сила в нас. И това е най-голямата възможност, която имаме. Чрез неговата сила можем да направим всичко!

А вие си създавате идол, един кумир и му се кланяте. Престанете да бъдете идолопоклонци в себе си. Че имаш известна теория, известно разбиране за живота, известно външно разбиране за живота – това ни най-малко не те прави силен човек. Тази теория ти си създал. Дали е вярна? Може да е вярна отчасти. Онези астрономи, които поглеждат небето, те виждат повече. Ти виждаш по-малко, до шеста величина звездите. А пък онези астрономи с телескопи ги виждат до 22-ра, 25-та величина. Те имат цяла теория как е създаден светът. Но аз не искам да възразявам на техните теории. Били ли сте, когато Бог е направил света? Предположенията са много за това, което те мислят. Ако чете тази книга един невежа, ще каже: Тази книга кой човек ли я е написал? Нея не я е написал само един човек. Мнозина работеха върху нея. Тя е един конгломерат, събран от мисли и желания. И много работи има от тях там ценни. Там има пророчества. И цели томове има написани за тълкувания на пророчествата в Библията. Например, според тълкуванието на едни тълкуватели в 1845 година трябваше да дойде Христос на земята. И в Америка някои хора се облякоха с бели дрехи и отидоха да посрещнат Христа през тази година. Но в 1845 година в този ден Христос не дойде. И вместо да дойде Христос, появи се спиритизма. Почнаха да хлопат духовете по масите и да пишат. Казват: Ще дойде като Светлината. Като онази светлата мисъл, която прониква в ума на човека, като онова хубавото чувство, което прониква в сърцето и като онази силната постъпка. Там е проявлението на Бога – в мислите, чувствата и постъпките!

Та казвам, Данаил среща четиритях звяра, но след това се явява пред Вехтия с Дни. Значи, човек трябва да напусне старото разбиране на гъсениците и да дойде до Божественото. Не че е лошо разбирането на гъсениците, но нямате нужда от него. Вие се тревожите за неща, за които не трябва да се тревожите. Например аз гледам, всички казвате: Какво ще стане сега със света? Качили сме се на един параход, какво има да се тревожим? Той си има капитан там горе, огняр долу. Има и матроси. Параходът се навежда на една и друга страна. Казват: Какво ще стане? Предвидена е тази работа! Капитанът е горе. Аз ще си бъда спокоен! Параходът ще ме заведе на пристанището! Един ден ще дойде еди-кое си пристанище и ще излезнеш навън. Какво лошо има в това? И вие, когато ще напуснете парахода, ще почнете да плачете. Ще казвате: Тук ли трябваше да излезем? Че тук ли трябваше да излезем? – Земята обикаля наоколо и с милиони километри има нейната орбита! Има станции по нейния път. Не зная на коя станция ще се спреш. Сега ще се спрете на станцията „Благовещение“. Ще ви се благовества Новото учение! Блажени, които се озаряват от небесната светлина! Блажени, които се отопляват от Божествената топлина! И блажени, които се пазят от Божествената Сила!

О т ч е н а ш

6,30 ч. с.

22. Утринно Неделно Слово, държано
на 19 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Времето – меко, приятно, свежо.
На поляната направихме упражненията.

1939_03_19 *Любов и вяра към Бога, вяра към себе си*
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ЛЮБОВ И ВЯРА КЪМ БОГА, ВЯРА КЪМ СЕБЕ СИ

Добрата молитва.

Духът Божи.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана.

Изгрява слънцето.

Благородно е, човек да мисли добре. Благородно е да се чувства добре. Благородно е да постъпва добре. Съвременното човечество минава последния етап на една стара епоха със стари възгледи, от които са произлезли всички недоразумения. От старо време до сега са съществували два възгледа: според единия възглед, човек е трябвало да концентрира всичко в себе си. Вторият възглед е експанзивният, да се проявява човек вън от себе си. В личния живот човек се концентрира в себе си. Всеки иска лично на него да е добре. И след като му стане добре, всеки говори тогава и за другите. Това е една истина, но още не е цялата истина.

В природата съществува един дуализъм. Сега аз няма да се спирам върху това, що е дуализъм. Много съчинения има писани върху този въпрос, вие можете да четете. Аз няма да се спирам в тънкости върху онези подробности, върху които философите се спират схоластически. Аз искам да говоря на език, в който всяка дума има своето едно значение, а не две. Според мен, дуализмът в света е едно зло. Той е зло в смисъл, че силата в света произтича от злото. Само силният човек в света може да стане лош. Силните хора носят своето разрушение в себе си. От друга страна казва се, че Божественото е в Слабото, в малкото. Не мислете, че като казваме, че някой човек е слаб, в действителност е слаб. Слабото е, което се благославя от Бога. То носи в себе си живот, разрастване. Къде е надеждата на един дом: в майката, в бащата, в детето? От кого се въодушевяват майката и бащата? От детето. Детето е слабото, а майката и бащата са силните. Те създадоха едно противоречие. Питате: „Защо се съюзяват хората едни с други?“ За да не се бият. Там, където има съюз, това показва, че хората са се били. Там е съществувало едно противоречие и за да се избегне това противоречие, образувал се е съюзът. Детето, което се ражда в един дом, е договорът, който майката и бащата са сключили помежду си, че няма да воюват, но по любов ще разрешават спорните въпроси. Ако днес светът страда, той страда по единствената причина, че мъжете и жените воюват помежду си. Те са две воюващи страни, които защитават своите интереси. Психологически така седи въпросът. Казват: „Къде е злото?“ Аз не взимам злото като един акт. Аз разглеждам злото, като едно криво разбиране, като

дуализъм. Ние мислим,че сме центъра на битието, че всичко трябва да се върти около нас. Преди години хората мислеха, че земята е центъра на вселената, че слънцето и всички планети се въртят около нея. Те мислеха, че каквото е на земята, това ще стане. Обаче, най-новите изследвания показаха, че не само, че земята не е център, не че тя е културата на света, но земята се върти и то там, дето не знае къде. Сега вашата наука се занимава с известни противоречия, които произтичат от самия живот. Противоречията са противоречия, поради неразбиране на нещата. Кое е по-хубаво сега: вливането на водата в едно езеро или изтичането на водата от това езеро? Колкото е добре вливането на водата в езерото, толкова е добре и изливането ѝ. Защото, ако нищо не се влива, нищо няма да се излива. Някой казва, че не иска да излива. Щом не иска да излива, тогава нищо няма да се влива в него. Това е закон на битието.

Сега вие искате да разберете живота. Три неща са важни за живота. Те са: физическия, духовния и умствения или Божествения свят. На земята по-велико нещо от физическия живот няма. Под физически свят разбирам света, дето хората живеят. Същевременно по-велико нещо от духовния свят няма. Под духовен свят разбирам условията, дето ангелите живеят. Аз разглеждам ангелите като хората, само че са много по-културни. Те имат една култура, която датира повече от 260 милиарда години. Тяхната култура разполага с такива точни данни за създаването и времето, откак света съществува. Те имат такива точни астрономически данни, че ако нашите астрономически понятия се сравнят с техните, ще представляват играчка. За тях е важна любовта. Обаче и от ангелския свят има по-висок. Това е Божествения свят, дето боговете живеят. За тях най-важното нещо е Духът. По-велико нещо от Духа за тях не съществува. Следователно за онези, които живеят на земята, най-великото нещо е животът. Те трябва да разберат смисъла на живота. Животът има дуалистическо разбиране, вследствие на което се проявява в радост и в скръб. Скръбта е майка, а радостта – бащата. А самият живот е детето, което произлиза от майката и от бащата. Ако детето мяза на майка си, то е скръбно. Ако мяза на баща си, то е радостно. За вечната радост и блаженство индусите са употребили думата „мая“. Що е „мая“? За да схванете понятието „мая“ изисква се дълбоко разбиране. Когато говоря за скръбта, за страданието, аз не се спирам върху вашето понятие за страданието. Според мен, скръбта, страданието е нещо възвишено. И боговете търсят скръбта. Когато поживеят на небето няколко милиона години, те искат да се развлекат, да се запознаят със скръбта, със своята майка, затова слизат на земята да получат нещо от нея. И Христос, когато слезе на земята, се запозна със своята майка, със скръбта. Кой каза: „Господи, да бъде така, както си казал.“ Когато вие казвате, че не искате да страдате, вие се отказвате от своята майка. Когато човек иска постоянно да се радва, бащата казва:

„Щом не приемаш майка си, искаш постоянно да се радваш, тогава и аз не мога да те приема.“ Ако бащата обича майката, а ти не я приемаш, може ли той да те обича? Радостта е радост, защото има скръб. Скръбта е скръб, защото има радост. Скръбта, това е външната страна на радостта. Радостта е вътрешната страна на скръбта. Как ще си обясните тия неща? Когато вътрешно разбираш скръбта, ти си радостен. Когато външно я разбираш, ти си скръбен. Когато външно разбираш радостта, ти се радваш, когато вътрешно я разбираш, ти скърбиш. Щом скърбиш, ти изгубваш радостта си.

Съвременните хора искат да се възпитават. За да се възпитават, трябва като художникът да знаят, как да рисуват. Те трябва като музикантът да знаят, как да свирят. Не е достатъчно само да свири или да рисува човек, но той трябва да знае изкуството, да свири и да рисува. За тази цел, той трябва да знае законите на изкуството. Изкуството почива върху един велик закон. Ако направиш лицето на човека два пъти по-малко отколкото отговаря на неговото тяло, какво ще придобиеш от него? Ако направиш ухото три пъти по-голямо, отколкото отговаря на размерите на лицето и носът два пъти по-малък, какво ще придобиеш от тия отношения? Това са противоречия. Следователно, за да се избегнат тия противоречия, ще поставиш носа, ухото и другите удове в такава големина, каквато отговаря на действителността. Носът е резултат на човешката интелигентност. Носът показва колко е развит човек, каква работа е свършил. Слонът има дълъг нос – хобот, за да покаже на хората, колко е мислил. Обаче, хората го хванаха за дългия му нос, впрегнаха го на работа, като му казаха: „Щом си толкова учен, ще дойдеш да ни помагаш.“ Със своя дълъг нос слонът днес дига и слага товари от земята и ги туря на гърба си. Мислите ли, че ако и вие имате такъв дълъг нос, ще ви оставят да седите без работа? Не, веднага ще ви впрегнат на работа.

Казвам: днес всички хора се нуждаят от нови възгледи. Старите възгледи бяха прекрасни, но за миналото. Те ще останат в архивата, като отлично възпоменание. Как ще представите своите стари възгледи на бъдещето поколение, което иде? Те са напреднали души, те са проучили всичко и сега искат нещо ново. Старото седи в това, че човек е обичал себе си. Новото, в което човек сега влиза, показва, че той е излязъл от себе си, той иска да обича и другиго. Това е новото в света. Новото изисква да обикнеш ближния си като себе си. Тази е великата идея, която трябва да сплоти хората. Казва някой: „Аз не мога да обичам своя ближен.“ Кой е ближният на Духа? – Душата. Кой е ближният на душата? – Духът. Кой е ближният на сърцето? – Умът. Кой е ближният на ума? – Сърцето. Това е вътрешната страна на живота. Следователно когато питаме, защо мъжът трябва да обича жената, казваме: Мъжът трябва да обича жената, понеже тя

представя любовта, а от любовта излиза животът. Понеже на мъжа е нужен живота, то ако не обича жената, няма да има живот в себе си. Понеже мъжът представя човешкия ум и светлина, която произтича от него, жената трябва да го обича. Ако не го обича, тя ще ходи в тъмнина. Ако жената не обича мъжа, тя няма да има светлина и няма да може да разбере живота. Мъжът създава условия на живота да се прояви. Под думата „мъж“ аз разбирам онова великото, разумното в света, което дава светлина и условия да може красивото, което е посято в човешките души и умове да възрасне и от тези готови плодове да почнат хората да се хранят. Мнозина казват, че не си струва човек да дава. Не, човек трябва да дава толкова, според колкото живот се влива в него. Ако спазва този закон, той ще живее един отличен живот. Следователно, човек трябва да дава толкова, колкото живот се влива в него. И той трябва да възприема толкова, колкото се излива от него – ни повече, ни по-малко. Ако дадеш повече, отколкото се влива в теб, ти правиш престъпление. И ако приемеш повече, пак правиш престъпление. В една чаша ти ще влееш толкова, колкото чашата може да събере. И от една чаша ще излееш толкова, колкото от чашата може да се излее навън. Съвременните хора вярват в Бога, вярват в ближния си, вярват в себе си, а при това имат противоречия. Вярата им не е силна, не е такава, каквато трябва да бъде. Като се намерят пред едно голямо събитие в света, те мислят, че няма кой да управлява света. Ако наистина хората управляват света, питам: Къде е днес Адам, който едно време беше поставен да управлява рая? Къде са пророците от миналото, къде са ония велики учени хора на миналото? Къде са талантливите и обикновените хора на миналото? Къде са всички ония хора, които са минали досега в света? Ще кажете, че са изчезнали. Нищо, обаче, в природата не се губи, нищо не изчезва, само се видоизменя. Значи, в света става едно преливане, едно видоизменение. След като хиляди войници минават през един град, маршируват и продължават пътя си далеч от вас, изчезнали ли са те? Не, те отиват на бойното поле. Сега мога да ви дам няколко обяснения, които ни най-малко не са безполезни. Сега ще ви кажа, че всички тия хора, които са заминали от земята, днес се намират в други светове, като пътници. Един ден всеки от вас ще може да провери това, дали е вярно или не. Днес, обаче, докато сте още на земята, трябва да вярвате. Когато искате да проверите нещата, това показва, че имате съмнение. Аз съм за конкретните неща. Човек не може да познае вселената, докато няма светлина в себе си. Ако едно тяло не издава светлина от себе си, то остава непознато. Ако иска да бъде познат, човек непременно трябва да дава нещо от себе си, той трябва да излъчва нещо от себе си. Щом се затвори в себе си, човек става от тъмните слънца. Има тъмни слънца в света. Когато някое светло слънце мине през нашата земя, сполетява го голямо нещастие. Тези слънца не са слънца на нещастието, но те учат хората, как да се отварят, как да дават нещо от себе си. Ако отидете

на северния полюс и студът отнеме вашата светлина и топлина, лошо ли е направил? Той казва: „Аз взимам част от вашата светлина и топлина, искам да ги опитам какви са.“ Като взима част от нашата топлина и светлина, северният полюс се радва и той иска да се измени. Ще дойде ден, когато земята ще заеме друго положение. Тогава северният и южният полюси ще бъдат тропически места. Като дойдете в бъдеще ще проверите истинността на думите ми. Сега няма защо да доказвам тия неща, понеже вие един ден ще ги видите сами. Казвате, че до това време вие ще умрете. Смъртта е едно патологическо състояние в живота. – „Ама мога да се разболея.“ – И болестта е патологически състояние. Аз говоря за един живот, в който няма смърт, но има само изменение. Аз говоря за страданието, но за онова страдание, в което човек придобива нещо. Аз не говоря за онова страдание, което обезсилва човека и го прави неспособен. Аз говоря за онова страдание, което облагородява човека и го възвишава. Аз говоря за онова страдание, което прави човека мощен и силен. Най-голяма сила се развива в човека във времето, когато той е познал своята майка – страданието. Вие сте чудни. Че коя майка, която е родила едно дете не е страдала? Тя е обичала детето си и затова е страдала. Тя го е носила цели девет месеца в утробата си.

Толстой разправя една своя опитност. Той искал да предаде своето учение на света, но от практическия, от реалния, от невидимия свят му дали един сън да види, как и доколко лесно, може да го предаде. Една вечер, той сънувал, че е бременна жена и се мъчи да роди, но не може да роди детенцето си. Цяла нощ се мъчил, но не могъл да роди детето. В края на краищата той се събудил от този тежък и мъчителен сън и си казал: „Не се ражда лесно. Не е лесно да бъде човек жена.“За да роди нещо, човек трябва дълго време да го отхранва в себе си. И то той трябва да даде най-хубавото, най-красивото от себе си, да задоволи всички хора. Като роди човекът отвън това, което е отглеждал вътре да има на какво да се радва. Мислите ли, че ние, съществата, които живеем в утробата на Бога, Той трябва да ни търпи такива, каквито сме? Той иска да ни предаде най-възвишеното и благородното от себе си, че като излезем вън от Него, със свободата, която ни е дадена да можем, да приложим това, което Той е вложил в нас. Ние трябва разумно да приложим свободата, която ни е дадена. Сега аз не искам да кажете, че светът живее много добре. Светът живее за себе си. Както да живее, той живее за себе си, но вие как трябва да живеете? Има един свят, дето съществата разбират всички неща. Те живеят така добре, но вие ще видите техния живот някога, когато очите ви се отворят. Тогава вие ще видите, че на земята има и други народи, освен тези, които днес виждате.

Сега аз не искам да ви кажа, къде са те, но питам: Отде е дошла светлината,

която вие виждате? Тя иде от слънцето, а се образува тук, на земята. По закона на сравненията вие трябва да разсъждавате, защото всяка едно мисъл трябва да ви води в един особен свят, дето можете да използвате нещата. Вие имате условия всеки ден да проверявате своите мисли, тяхната сила. Един човек може да познае, доколко е човек, доколкото в даден случай може да разреши една трудна задача. Например, човек първо има да разрешава, какво нещо е човекът. После той има да разрешава въпроса, какво нещо е жената и какво – мъжа. После ще разреши въпроса, какво нещо е майката, бащата, братът, сестрата, не по форма, но конкретно, в техния дълбок смисъл. Братът е онзи, който гледа на сестрата така, както гледа на себе си. Сестрата е неговият ближен. Братът е ближният на сестрата, а сестрата е ближният на брата. Това са идейните формули, идейните образи, с които невидимият, красивият свят иска да ни покаже, как трябва да живеем. Някой пита, как трябва да постъпва. Казвам: Постъпвай така, както постъпва баща ти. Постъпвай така, както постъпва майка ти. Преди години дойде при мен един баща, който се оплаква от сина си. Защо? Синът го възпитавал. Бащата е доста благороден човек, но синът станал въздържател. Синът иска да направи опит, да живее един добър живот, да не пие и да не пуши, а бащата и пуши, и винце си попийва. Един ден бащата казал на сина си: „Синко, иди в мазето да ми наточиш малко вино.“ – „Не, татко, прати ме на най-далечния извор да ти донесе вода, ще отида, но от бъчва вода не наливам.“ – „Ама ти трябва да слушаш.“ – „За всичко друго ще те слушам, но за това не искам да те слушам.“ – „Виж какъв непослушен син! Аз го изпратих на училище да учи, а той какви работи научил.“ – „Добре, – казал бащата. – щом не искаш да ми наточиш вино, иди да ми купиш тютюн.“ – „Не и за тютюн не отивам. Накарай ме дърва да сека, или друго нещо да направя, но за тютюн не отивам. Не пуша тютюн и не купувам.“ – „Виж какъв син! Вино не пие, тютюн не пуши и това било учен човек. Вижте какви непослушни са сегашните деца. Вино не иска да ми наточи, тютюн не иска да ми купи.“ Казвам: Прав е синът. И бащата казва: „Прав е.“ Аз го похвалявам: Нека не се накърнява бащиното ти чувство, но той седи по-високо от теб. – „Прав си. Баща ми и дядо ми нито пиеха, нито тютюн пушеха, но аз се научих да пия и да пуша. Синът ми върви по линията на дядо си и на прадядо си, но аз не зная по коя линия да вървя.“ Следователно съвременните хора вървят по една странна линия, а не по тази, по която човек е излязъл първоначално. Казвам: Всички ние трябва да имаме една обща идея, да съзнаваме, че всички сме фактори.

Сега аз говоря за разумните хора. Аз говоря за добрите, за силните хора. Аз наричам силни и добри хора ония, които не носят разрушението в себе си. Силният човек не работи за себе си, но работи за другите. Аз наричам добър човек онзи, който обича ближния си като себе си. Аз наричам

разумен човек онзи, който работи за цялото, за Битието. Той съзнава, че друг е източникът от който е излязъл. Ако в твоя ум Бог е тил, ако в твоето сърце ангелите са тил и ако в твоя физически живот всички добри, силни, разумни хора са тил, ти смело можеш да се наречеш силен, добър и разумен човек. Ако в твоя умствен живот Бог не е тил и ако в твоя духовен живот ангелите не са тил, и ако на земята добрите хора не са тил, ти си един от слабите хора и каквото имаш ще го изгубиш. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме. Аз живея в Отца си и Той живее в мене. И това, което аз ви говоря, не говоря аз, но Отец ми, който живее в мене." Представете си, че понякога у вас се явява съмнението. Съмнението винаги върви подир любовта. Любовта носи съмнението като сянка подир себе си. Тази сянка е признак на безлюбието. Докато лицето на човека е осветено, съмнението всякога идва зад гърба му. То върви след човека и го дебне. И човекът не забелязва, как се подава на съмнението. И той започва да се съмнява в онзи човек, който някога го е обичал и си казва: „Дали наистина този човек ме обича или има някакъв интерес?" Съмнението всякога прониква в човешкия ум. Двама души се обичат, но и двамата се съмняват един в друг. Въпросът е просто разрешим: или те обичам, или не те обичам. Едно от двете е вярно – или съмнението или положителното. Питам: Какво печелят тия двама души, ако се съмняват един в друг? Ако запалите една свещ, в какво ще вярвате: в свещта или в светлината? Ако вярвате в свещта, която не е запалена, каква полза ще ви допринесе? Свещта нищо няма да ви допринесе, но ако вярвате в една запалена свещ? Светлината ѝ ще ви допринесе нещо. Какво ще ви ползва вярата в едно слънце, което е във вселената, ако светлината на това слънце не достига до вас? Това слънце е важно за нас дотолкова, доколкото ние можем да проверим неговата сила и доколкото то е разположено спрямо нас. Слънцето всякога дава. Вие трябва да гледате на въпроса малко по-другояче. Зад свещта седи онзи, който ви обича. Зад онази ръка, която ви е хванала, също седи онзи, който ви обича. Зад трудните условия седи онзи, който ви обича. Мислите ли, че онзи Великият, Който ви обича, не мисли за вас? Мислите ли, че когато сте оградени, Той не мисли за вас? Мислите ли, че Той не се грижи за вас? Опитността на всички добри хора, на всички талантливи, на всички гениални, на всички светии, на всички учители, на всички богове, на всички, които мислят, е една и съща. Всички знаят този велик Промисъл и знаят, че в Него няма никакво изключение. Единственото същество, в което няма никакви изключения, това е Бог в света. Всички съзнават, че в Божиите постъпки и в Божия Промисъл няма никакво изключение. Всичко онова, което Той е определил, за кого и да е, ще стане, според както е определено. Някои ще кажат, че това вярване може да се наложи отвън. Не, всеки сам ще опита и ще провери истинността на думите ми. Кое е за предпочитане: болестта или здравето? Кое е за предпочитане – горчивината или сладчината; чистият въздух или нечистотията?

Светлината или тъмнината? Животът или смъртта? Омразата или любовта? Любовта е за предпочитане. От любовта може да се роди омразата, а от омразата не може да се роди любовта. От живота може да се роди смъртта, но от смъртта не може да се роди животът. Смъртта е резултат на един неестествен живот. А животът е резултат на един разумен живот. Сега мнозина проповядват, че животът са продължава. Всеки, който иска да се продължи неговия живот, трябва да има светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Или другояче казано: той трябва да има топли чувства и правилни постъпки. Силни постъпки са тези, в които няма никакво колебание. Всеки човек, който, като извади от джоба си сто лева и веднага ги върни назад, не е готов да ги даде на един просяк, е слаб човек. Силен човек е онзи, който, като бръкне в джоба си и извади сто лева, не се разколебава, готов е да ги даде на всеки, който се нуждае. Който дава много, той много взима. Който сее много и много жъне. Който дава малко, той малко взема. Ние имахме един познат от провинцията, който беше виден адвокат. Той поддържаше теорията: малко давай, но от сърце давай. Той беше много скържав. Знаете ли, какъв е законът? Всеки човек, който си служи с малките величини, той лесно осиромашава. Този адвокат казваше, че трябва да се икономисва, но после така загази, че трябваше да взима пари на заем. Аз взимам думата „скържав" в широк смисъл. Според мен скържав човек е не само онзи, който не дава пари, но и всеки, който не е готов да каже една добра дума или да отправи една добра мисъл или едно добро чувство към кого и да е. Човек трябва да поддържа принципа, да бъде като извор, който извира навън. Като тече, той е готов да дава щедро на всички, без да държи сметка, какви ще бъдат неговите посетители, дали ще му бъдат приятни или неприятни. Посетителите му няма да бъдат все любими, все интелигентни. При извора ще дойде едно влечуго и ще каже: „Добър ден." – „Добре дошло." После ще дойде една мечка и тя ще каже: „Добър ден." – „Дал ти Бог добро." След това ще дойде паякът и т.н. Всички животни едно след друго ще се изредят и на всички той дава щедро, не казва, че правят престъпление, като идват при него. Изворът не съжалява, че е поил и най-свирепите животни, но казва: „Хайде, идете си с благодарност, че приехте Божието благословение. Идете в света и проповядвайте, кой как може Божието слово. Носете в света Божието благословение. Каквито и да сте днес, един ден ще станете като мене." Като дойдат вълкът, мечката, овцата, на всички казва: „Каквито да сте днес, един ден ще станете като мене." Овцата минава за кротка, за добра, но и тя има много още да се усъвършенства. Тя учи първия етап на добродетелта – на щедростта, на самопожертването. Овцата учи закона на жертвата. Като я нападне вълкът, той мисли, че тя се жертва за него. Но като влезе вътре в него, тя започва да му проповядва. Сегашните вълци са много по-кротки отколкото са били едновремешните. Ще дойде ден, когато вълците и овцете ще ходят заедно и приятелски ще се разговарят.

Неразположението, което имат днес, ще изчезне.

Ще ви приведа един пример за изяснение на тази идея. Не е добре човек да се спира върху лични въпроси, но за да обясня една истина, ще се спра върху един личен въпрос. Един ден отивам в кантората на един адвокат, мой познат и намирам там един евангелски проповедник. Двамата седят и се разговарят за нещо. Адвокатът пише едно заявление. – „Какво правите?“ – „Тук искаме да дадем един добър урок на един измамник. Един ден дойде при мен едно младо момче, по-права един момък и ми поиска сто лева на заем, срещу които обеща да ми донесе брашно. – Това разправяше проповедникът. – Вече мина повече от година, но брашното още не е дошло.“ – После адвокатът продължи: „Същият момък дойде при мен и взе на заем 250 лева, като обеща и на мен да донесе брашно. Но нито брашното видях, нито него. Научих се, че се е оженило с тия пари. Сега ще му дадем един добър урок да знае, как се лъже.“ Като ги изслушах, казах и на двамата: „Лошо е направило това момче. Да съм на негово място никога не бих ви излъгал и вие имате право да се възмущавате от постъпката му. Слушайте, аз се поставям сега на мястото на този млад момък. Аз искам да изправя неговата погрешка.“ Тогава се обърнах към проповедника и казах: „Ето вземи стоте лева, които този момък ти дължи. Ако той ти върни парите, ако обичаш, можеш да върнеш моите. Ако не ти ги върне, считай, че той ти ги е платил.“ И до днес не ми е върнал парите, защото проповедникът е вече на другия свят. После се обръщам към адвоката и го питам, иска ли да му дам двеста и петдесетте лева, които момъкът му дължи. „Не, не искам, аз му прощавам.“ Този адвокат и до днес още е жив. Днес той е в Америка. Питам: Мислите ли, че всички ние, които сме дошли на земята, не живеем даром? Колко сте платили за осветлението, което слънцето ви дава? Какъв е бюджетът, с който разполагате за храна, за водата, за въздуха, за светлината, които получавате?Всички ние живеем даром. Мислите ли, че един ден невидимият свят няма да ни иска сметка за всичко онова, което ни е дадено и с което днес се ползваме даром? Направили ли сте сметка да видите колко коствате на невидимия свят? Като отидете на онзи свят, те ще ви кажат: „Дайте си диплома да видим, как сте живели!“ Ако дипломът ви е само с шесторки, те ще кажат: „Радваме се, че сме издържали такъв добър ученик.“ Тогава ще ви дадат един билет да се разходите из другите планети. Ако дипломът ви е само с двойки, отново ще ви върнат на земята да учите. Сега това, което се изисква от вас, е да имате положителна вяра, която да не е обоснована на някакви си логически доводи. Например, мислите ли, че вие можете да намерите истината в едно кино или в един театър? Отива един проповедник при един актьор да се оплаква, че хората не го слушат и го запитва: „Как така, вие, които не проповядвате никаква истина, хората ви ръкопляскат?“ Актьорът му отговорил: „Май ние проповядваме лъжата

като истина, затова хората ни вярват, а вие проповядвате истината като лъжа, затова хората не ви вярват.“ Аз похвалвам този актьор, той му дал един добър пример. Казвам: Истината трябва да се проповядва като истина. Няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде искрен в себе си. Той не трябва да прави разлика между себе си и другите хора. Аз наричам този човек свободен. Свободен човек е само онзи, който не се влияе от никакви външни условия и на когото тил е Господ. Пред него са неговите ближни – ангелите, а всички добри хора, това са условия, които той използва за своето въздигане. Ако всички хора бяха постъпвали и живели така, щеше ли да има някакво недоразумение в света? Казвате: „Защо се случват тия работи в света?“ Как трябваше да станат нещата? Питам: Кое беше по-добре, Христос да умре на кръста, или да станеше цар на евреите? Евреите искаха да им стане цар, но Той избяга. Христос трябваше да мине през пътя на страданието, да опита скръбта. Страданието е пробният камък за подигането на човека. Законът е верен. Човек може да се подигне в света дотолкова, доколкото е минал през страданията. Колкото по-големи са страданията, толкова по-големи са радостите и толкова по-голямо е въздигането. Страданията са мярка в живота. Аз не говоря за мъчнотиите. Според мене, мъчнотиите са нещо неразбрано. Аз говоря за страданието, като разумен, разбран процес. Страданието е една необходимост, която не се налага на сила, но казва: „Както искаш, но знай, че този е пътя.“ Вън от страданието няма друг път, по който можеш да минеш. Който реши да носи страданието, но не пасивно, като овца. Аз не съм а пасивното носене на страданията. Аз съм за онези смели жабчета, които се срещат в реката Нил. Човек трябва да бъде смел и в страданията и в радостите си. В реката Нил има едни малки, костени жабчета, които свободно си плуват. Крокодилите често ги гълтат, но те влизат цели. Като попаднат в корема на крокодила, те започват да гризат отвътре. В това време крокодилът ту потъва във водата, ту излиза на повърхността, докато най-после жабчетата пробиват корема му и той се обръща с гърба нагоре. Казвам: Щом те глътне един крокодил, пробий стомаха му, нищо повече. В това отношение ви давам пълно право. Пробий стомаха на крокодила да се научи да зачита Божите закони. И овците възпитават вълците. Един ден вълците ще станат като овцете. Тъй щото, знайте, че страданията, които имате, не са нищо друго освен възпитателно средство да се пробудят у вас талантите, да се пробуди у вас Божественото. За да се пробудят талантите в човека, непременно трябва да му се поставят препятствия. Препятствията, това са страданията. Ако цялата земя беше валчеста сфера, без никакви долини и планини, нямаше да има никакво движение. Налягането, което съществува в света, дава подтик на всички живи същества, вследствие на което сегашният ход на живота е по-добър, отколкото ние си го представяме. Хранете към Бога онази вяра, която произтича от любов, от онази благодарност за всичко, което Той е направил за вас през хилядите векове.

Всичко, което имате, вие дължите на Него. Че слънцето грее, че звездите изгряват, че вятърът вее, че водите и реките текат, че растенията цъфтят и дават плодове, че майките и бащите раждат, всичко това е от Бога. Въпреки това, Той седи тих и спокоен. Той казва: „Деца, използвайте всичко, което съм ви дал, радвайте се на благата, които съм ви дал, но не се [обленявайте], не се отдалечавайте от правия път, който сам ви поставил.“

Сега вие ще питате, кой път да хванете. Че вие сте го хванали вече. Този път е пътят на любовта. Щом дойде в живота ви някакво противоречие, вие трябва да знаете, че сте нарушили нещо в закона на любовта. И тогава изявявайте онази разбрана любов, която води в пътя на живота. Изявявайте онази разбрана скръб и разбрано страдание, а след това и разбраната радост. Както има разбрана радост и разбрана скръб, така има и една неразбрана радост и една неразбрана скръб. Истинският живот седи в разбраната радост и в разбраната скръб. А любовта седи в разумното разбиране на светлината и топлината. Човек не може да прояви любовта, ако не разбира законите на светлината и топлината. Тази светлина и топлина, именно, действат в човешкия мозък, в човешкия ум. Светлината действа главно в човешкия мозък, а топлината действа в човешкото сърце, в човешките чувства, в дихателната система. Само при това положение може да става правилна обмяна между човешките чувства и мисли. А силата на човека произтича от неговите мускули, от неговото тяло. За да бъде силен, човек трябва да има едно добре устроено тяло. За да проявява нормални чувства, той трябва да има отлична дихателна система, отлични гърди. За да има добри мисли, той трябва да има добре организиран мозък. Като разглеждам сегашните хора, според светлината, която имат, виждаме докъде са достигнели. По какво се отличава един човек, който върви по закона на любовта? По какво се познават Христовите ученици? Те тръгват да проповядват. Като срещнали на пътя си едно умряло куче, те казали: „Учителю, това куче смърди много.“ Христос им отговорил: „Колко са бели зъбите на това куче?“ Той не говори за миризмата на кучето, но за неговите бели зъби. От какво произтича лошата миризма? Ако спрете вниманието си на сегашните хора, вие ще видите, че от тях излиза толкова неприятна миризма, че трябва да употребяват козметични средства, различни парфюми, с които да маскират неприятната миризма. Аз не съм против външната козметика, но човек трябва да има и вътрешна козметика, да излиза от него приятна миризма. Има един козметически живот. Има мисли и чувства, чрез които човек може да се подмлади. Какви са тези мисли и чувства, няма да кажа. Трябва ли да дам възможност на един човек, да се подмлади и да отиде, да живее за себе си, да яде и да пие само, да направи безброй грехове? Ако се подмлади, той няма да живее за Бога, но ще живее за себе си. Не се позволява на човека да греши. Сега аз не искам да ви насърчавам, без да ви дам нещо, но казвам: Стремете се към

един възвишен живот да постигнете всичко каквото желаете. Има неща, които още в този живот можете да постигнете, но има неща, които ще постигнете в бъдеще. Ще кажете, че сте стари вече. Аз не съм срещал стари хора на земята. Според мен, много малко стари хора съществуват. Аз наричам млади хора силните, а стари са умните. Възрастните хора пък са работливите. Следователно, като срещна един работлив човек, казвам: Този е възрастен. Като срещна един млад, казвам: Този е силен. Като срещна един стар, казвам: Този е учен човек. Умните хора са стари, работливите са възрастни, а силните са млади. В този смисъл бих желал да бъдете млади – силни, стари – умни и възрастни – работливи. И тогава, като изпълнява всеки на мястото си своята задача, ще ви се даде в наследство, каквото желаете. Мислите ли, че на сегашните държавници животът е лесен? Мислите ли, че е лек животът на добрите хора в Германия, в Англия, във Франция, в България и по всички части на света? Не се разрешават лесно въпросите. Който не знае, какво нещо е да се управляват хората казва, че е лесно да управлява човек. Вие управлявали ли сте да знаете, какво нещо е да управлява човек? Вие били ли сте министър да знаете, колко е лесно да посрещнеш днес около 100–150 души и да изслушаш оплакванията и исканията на всеки от тях? Всеки разправя несгодите си, всеки иде да вземе нещо, а нищо не дава. Сега като наблюдавам моите слушатели, някои от тях си казват: „Дали се говори истината или не?“ За да знаете дали говоря истината, вие трябва да стоите по-високо от мен. Щом някой ме изпитва, как живея, той пръв трябва да ми покаже, как да живея. Аз съм готов да го слушам. Той иска да знае, какво нещо е истината, дали аз говоря истината. Истината е крайният резултат от опитностите на любовта. Истината е крайният резултат от опитностите, придобити от мъдростта. Крайният резултат на истината е дал свободата на човека да разбере, че той е завършил нещо, че той може да бъде полезен. Сега ако искате да знаете дали даден човек говори истината, дали е добър човек, можете да направите следния опит. Когато сте хремави, или трескави, или не сте добре разположени, идете при този човек и леко докоснете дрехата му. Ако е добър, ако говори истината, хремата или треската, или неразположението ви ще изчезне. Ако не е добър човек, ако не говори истината, треската и хремата ви няма да минат. Ние имаме пример в Евангелието с онази жена, която страдаше цели 12 години от кръвотечение. Като чу, че има един добър човек, който проповядва истината, тя леко се докосна до дрехата на Христа и кръвотечението ѝ моментално спря. Тъй щото, ако и вие във време на страдания, обърнете погледа и ума си към Бога и се допрете до дрехата на Неговата любов, скръбта ви веднага ще изчезне и в душата ви ще настане такава радост, каквато никога не сте изпитвали. И когато вие се докоснете до онази Божествена Мъдрост, до онази Божествена Истина, вие ще почувствате в себе си мощна сила, която ще ви направи граждани на

цялата вселена. Всички около вас ще почнат да пеят и да се радват.

Сега ако сте хремав или трескав, направете следния опит. Идете в гората при някое старо дърво и турете гърба си на дървото, като кажете мислено: „Ти си много добра дърво.“ Наистина, старите дървета са много добри. И след това наблюдавайте, какво ще стане с вашето състояние. Ако състоянието ви изчезне, ако се подобри положението, това показва, че дървото е добро. Ако не се подобрите, дървото не е добро. Какво ще стане после? Дървото, което ви е помогнало, ще се обнови, ще се раззелени повече, а това, което не ви е помогнало, ще изсъхне. Ще кажете: „Вярно ли е това?“ Верни са моите думи. Така ще видите, че Бог се проявява в цялата природа и чрез всички живи същества. Тъй щото, не се съмнявайте в себе си. Като се съмнява в себе си, човек унижава себе си. А като се съмнява в Бога, той причинява смърт на себе си. Унижението произтича от безверието в самите нас. А смъртта произтича от обезверяването в Бога. Затова ви проповядвам любов, вяра в Бога и вяра в себе си. Сега за сега това е смисълът на човешкия живот.

Живот, любов и дух, това е мощното в Божествения свят.
Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Двайсет и първа неделна беседа
държана от Учителя
на 19 март 1939 г., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_03_22 Божествената мярка
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

БОЖЕСТВЕНАТА МЯРКА

5.40 часа сутринта
Добрата молитва.
Молитвата на Царството
Ев. от Матея, гл.12, ст. 1–10
Ев. от Лука, гл.12, ст. 1–10
Ев от Марка, гл.10, ст. 1–10
Ев. от Йоанна, гл.12, ст. 10–20
„Духът Божи“,
„Бог е Любов“

Учениците, като тръгнат за училище, те се радват за встъпването си в него. И от дома си те имат съвсем друга представа за онова, което е в училището. Най-първо в училището ще срещнат и други малки деца, такива, каквито никога не са срещали и ще образуват нови връзки и после ще срещнат някого подобен на баща си и майка си, когото никога не са рещали и ще им бъдат в услуги.

Сега вие минавате от възрастните ученици и някой път положението на един ученик става малко неестествено. Някой път ученикът се радва, когато ходи на училище, а пък някой път не му е приятно, когато ходи. Приятно му е когато добре се е учил, добре си е научил урока. И ще го попитат и ще му турят шесторка. А пък когато не си знае урока, никак не е разположен да го вдигнат и да го питат.

Казвам: Най-първото, което е необходимо, е човек да си създаде едно красиво отношение в света. Всички вие сте дошли, всички хора са дошли на земята, казват: „С каква цел?“ Целта сега ще я учите. Вие не знаете за какво сте дошли и като минете този курс, може би от 30–40 години, вие ще научите за какво сте дошли. Сега, някой път, можете да искате да ви доказват дали светът е реален или не. И този, комуто задаваш въпроса, той реален ли е или не? Ако и ти питаш реален ли е светът? Кой свят? Имаш едно понятие за света, който схващаш в себе си. Ти за тоя свят само можеш да определяш, дали е реален или не. Давам ти хляб. Питаш дали този хляб е хубав и сладък. Този въпрос сам ще го разрешиш. Аз не мога за тебе [да разрешавам] дали светът е реален или не, ти ще го разрешиш. Ти си онзи човек, който ще разрешиш и ще кажеш, че е добър или че не [е] добър.

Сега ние искаме да ни разправят хората, дали светът е реален или не. Щом си добре, светът е реален. Щом си жив, светът е реален. Щом си свободен, светът е реален. Щом си облечен, светът е реален. Щом имаш пари, светът е реален.

Сега ще оставим въпроса, дали можем без пари, без хляб. Без нищо не може и без всичко може. За живите хора на земята всичко им трябва. Който е жив, всичко му трябва, а пък който е заминал, нему нищо не му трябва. Сега ние говорим за онова, което трябва. Представете си, че един човек почне да ви доказва чрез една българска марка, че България съществува. Мислите ли, че всички българи знаят, какво нещо е България? В някое малко село някое малко дете живее. То има ли ясна представа за България, колко хора живеят в нея. То има представа за своето село. То мисли, че всички българи ходят като хората в селото му, с такива потури и калпаци и живеят в такива къщи. И някой път вие мислите за онзи свят точно така. Какъвто знаете този свят. Как ще докажеш от една марка, че България съществува, защото ако България не съществуваше, не щеше да съществува и марката. Марката съществува по единствената причина, че България съществува. Че ти си една марка и от тая марка ще докажеш, че светът съществува. Ти си дошъл като марка . Щом си една марка на България и България съществува. Щом не си една марка на България и България не съществува. Сега логическите изводи: има една реалност, която е достъпна на човека. А пък има реалности, които са недостъпни на хората. Самата реалност всеки може да я знае. Вие живеете във въздуха. Не го виждате, но за вас въздухът е една реалност. И даже онзи, който не го вижда, пак диша и този въздух пак влиза и излиза от него. Въздухът влиза и излиза, но на този въздух ти почваш да изменяш трептенията и правиш известни звукове. Звука не го виждат хората. Звукът не може да се види, но този звук хората го чуват и разбират говора. Някой казва: „От къде идете?“ Думите: „От къде идете?“ Виждате ли ги? Не, но ги слушате. Този човек, който ви говори, реален ли е? Само реалните неща могат да се изявяват в света. В света има три проявления, които са реални. Реална е любовта, понеже тя се проявява. Реална е мъдростта, понеже се проявява. Проявява се в знанието и в светлината. Реална е истината, понеже тя се проявява. Резултат на истината е свободата. Някой искат да ми докажат, какво нещо е истината. Когато аз мога да мисля, да чувствувам и постъпвам свободно, да се движа свободно и да правя всичко онова, което аз желая. Аз вземам думата желание в най-хубавия смисъл – това е свобода. И следователно, когато вие казвате: „Трябва да бъдем свободни“, свободни трябва да бъдем в своята мисъл, защото Бог, който ни е създал, Той е свободен. Той изисква да мислим, както Той мисли.

Онова, правилното мислене, е в следното: Най-първо ти ще употребиш

своята мисъл за себе си – аз говоря за разумните хора. Най-първо ти трябва да държиш в изправност своята физическа страна, физическия човек. Сутрин, като станете, ще имате един гребен и ще си вчешите космите и ще ги турите в ред. Няма да ги къдрите. Защото, като се правят шосета, те не се къдрят. Правят се прави шосета. Къдренето е мода, не е лошо, но без него може, то взема повече време. Във физическия свят къдренето не се употребява, то са разноски. В умствения свят и аз съм за къдренето. Когато живеете в един свят, където пространството е малко, там накъдрете работите, ще ги надиплите, надиплите. Защо си къдрят хората космите? Има нещо хубаво в това. Има нещо хубаво в къдравата коса, но в къдравата коса се крие и друго нещо. Един човек с къдрава коса е доста упорит и своенравен. Къдравата коса представя един път огънат. Светлината върви като такава къдрава коса. Има издигнатини, има значи къдравина. Твоята мисъл трябва да бъде къдрава. И знаете ли какво е къдравата коса? Българите употребяват думата „кадърен“. Човек, който има къдрава коса, трябва да е кадърен, да прави всякаква работа. А пък щом имаш къдрава коса и не можеш да правиш всякаква работа, напразно носиш този етикет. Ако е художник с къдрава коса, трябва добре да нарисува картината. Ако е музикант, трябва добре да изсвири, да даде външен отенък. Къдравината показва кадърен човек, показва, че има нюанс в живота. За хората с гладките косми англичаните казват: [simple minded] (с прост ум). С гладки коси хора, са хора, които нямат никакви препятствия в живота. Те са меки. Тия хора, с меките коси, не обичат никакви страдания. И много работи не обичат. Като направят малко, мислят, че много работа са направили и казват: „Уморихме се!“ Някоя къщница целия ден ходи из къщи и казва: „Уморих се, много работа свърших.“ Къде е ходила? – Из къщи е ходила, в едно пространство от няколко метра, от единия до другия край и казва: „Много работа свърших.“ Какво е свършила? – Измила 4–5 съдини. Казва: „ Много пране изпрах.“ Какво пране е имала? – Четири–пет ризи изпрала и казва: „Много работа.“ Та хората с гладките коси дават много голяма цена на своя труд. Като работи един час, казва: „Много работих, тая работа струва хиляди.“

Та казвам: Ние сме дошли на земята да изучаваме ония Божествените закони – по кой начин можем да станем щастливи хора. Да вземем цигуларя за разяснение. Цигуларят се ражда с известни възможности, но за да се научи да свири хубаво, трябват му 10–15–20 години, за да знае как да тегли една пръчица, в какво направление. Или пианистът или който свири на китара или певецът, който се учи да пее. Той си има една ципица в ларинкса, която упражнява и с която трябва да знае как да се справя. Ако знаеш как да пееш и свириш, всички хора ще те обичат и почитат, понеже те обичат пението и свирането.

Но има и други изкуства. Да мисли човек правилно. То е пак изкуство. И да чувствуваш правилно, то е голямо изкуство. И да постъпваш правилно, то е пак изкуство, наука. Човек никога не се ражда със знание как да постъпва. Ще го учиш. Трябва да знаеш при движенията колко енергия да харчиш. Седи един ден една млада сестра. Аз ѝ казвам: „Слушай, искам да видя до колко можеш да се самовладаш? Аз като си мръдна пръста, няма да си мърдаш очите.“ Аз като си мръдна пръста, тя си мърда очите. Казвам: „Не си мърдай очите!“ Правили ли сте опит? Като си мръдне пръста някой, ти мигнеш. Понякой път искаш да знаеш колко въздържание и самообладание имаш. Когато си мръдне някой пръста пред тебе и ти мигнеш, това показва много слаба воля. Ако много бързо мигате, това е един лош навик, това е лошо. Ако много говорите, това е също така един лош навик. Да говориш, но колко? Колко думи се позволява на ден на човека да говори? Вие не знаете. Нещата са точно определени. Ти като седнеш да ядеш, определено е колко хапки ще ядеш. Може 20–30–40 хапки или един килограм или половин килограм. За един съвременен, културен човек един килограм храна на ден е много. Писанието казва: За всяка празна дума, за напразно изразходване на известни енергии хората ще дават отговор. Всички добри думи в света имат своята реалност и те един ден ще се върнат. Каквото си говорил, то един ден ще се повърне при тебе. Вие можете да направите един опит. Обидите някой човек, както си знаете, нарежете го. Това изкуство поне го знаете и запишете деня. Днешният ден, защо е такъв? – Защото хората много говорят. Сняг вали. Всички тия снежинки са думите. Всички дялат на общо основание. Този сняг е изобилие на думи. В цяла Европа говорят и всички тия думи идат като снежинки. Водата се е смразила по причина на човешките думи. Сега това няма да го доказвам. Вие сами трябва да го проверите. Като обидите някой човек и няма да се минат един–два деня или три–четири месеца или може би до десет години и един ден тия думи ще ви се върнат точно както сте ги казали. Аз съм ви привеждал примера за един българин на Горнооряховската гара. Идва при него един селянин, комуто липсвали 30 стотинки и казва му: „Не ми стигат 30 стотинки за билет. Имаш ли да ми заемеш?“ Онзи го погледнал и махнал с ръка. Селянинът не се качил на влака и тръгнал пеши, като си преметнал торбата. След 4–5 години този българин отива в Англия, в Лондон за разходка и идва на една гара. Изважда парите и не му достигат за билет 30 стотинки. Той не тръгва. Взима си пътя пеш, както онзи селянин и тогава му дошло на ума за Горнооряховската гара. Ако беше дал на селянина 30 стотинки, щеше да се намери един господин да му даде 30 стотинки в Лондон. И сега 30 стотинки не му достигат. Та казвам: Всички ония противоречия, които се случват сега във вашия живот, се дължат на известни ваши малки опущения в миналите съществувания. И всичките

опущения, които сега правите, в бъдеще ще ги срещнете. А пък всичко онова добро, което сега ви се случва, се дължи на онова добро, което сте направили в миналото. То се връща върху вас и всичко онова добро, което сега правите, то ще се повърне на вас. Това трябва да бъде като закон за вас. У всички ви трябва да има едно свещенно чувство, да постъпвате добре. Защото, като постъпвате добре спрямо другите, това добро ще се върне при вас.

Някой ме пита: „Защо трябва да обичам?" Ти трябва да обичаш, защото любовта при тебе ще се върне и ако не обичаш, няма да се върне при тебе обичта, но ще се върне при тебе това, което не обича. Ако не мислиш правилно, при тебе ще се върне онова, което не мисли правилно. Ако мислиш правилно, при тебе ще се върне това, което мисли правилно. Някой ме пита: „Защо трябва да вярвам в Бога?" Ще ви отговоря: Защо трябва да дишаш? Защо трябва да ядеш? – За да живееш. Защото ако ядеш, ще живееш. Ако не ядеш, няма да живееш. Ако мислиш, ще живееш. Казваш: „Защо трябва да чувствувам?" – В правилното чувствуване е животът. Живот без постъпки, без чувства и живот без мисъл, това е една форма без проявление. Сега често ние изискваме другите хора да постъпват добре. Това е погрешна философия на живота. Ние искаме другите хора да живеят добре, за да можем ние добре да живеем. А пък трябва да се тури формулата: Ние трябва да живеем добре, за да живеят другите хора добре. Ние сега сме на крива посока. Ще обърнем сега думите: Аз трябва да живея добре, за да живеят другите хора добре. Това е правилното разрешение на въпроса. Ако аз не живея добре, другите хора около мен, няма да живеят добре. Следователно, ние спъваме себе си, спъваме и другите. И ако аз очаквам другите хора да живеят добре и аз после да живея добре, това не е в моя сила. Светът не може да се поправи така.

Има едно същество, което живее добре. Кой е той? – Бог. Той живее добре и Той изисква и другите да живеят добре. Ако ние не живеем добре, то Неговата добрина ще се върне на Него и за нас няма да остане нищо. Следователно, ние трябва да вървим по новия начин на живот. Той живее добре и ние трябва да живеем добре. Той мисли добре и ние трябва да мислим добре. Той чувствува добре и постъпва добре и ние трябва да постъпваме и чувствуваме добре. Ако една майка роди една дъщеря, която не прилича на нея, каква радост ще ѝ причини тая дъщеря? И ако един баща роди един син и синът не прилича на него, какво ще го радва? И ако синът не постъпва като бащата, какво ще се радва последният? Представете си, че бащата е честен и никаква лъжа няма в него, а пък синът обича да лъже и краде. Бащата обича да туря в касата, а пък синът обича да изважда из касата. Бащата е въздържател, трезвеник е, пие вода, а пък

синът обича да си попийва на общо основание. Сега приложете този закон и в семейството, ако мъжът е въздържател, а пък жената не е въздържателка. Аз разбирам под въздържание не само не пиене на вино. Ако ти брътвиш тези незрели, недозрели, ти въздържател ли си? Мисълта трябва да е направена от хубава кристална вода, която е слязла от небето, а не от бъчви, например абсент, коняк, български пелин или от 20 годишно вино.

Парите образуват в хората отровни мисли. Знаете ли колко са отровни мислите, които излизат от парите? Един човек можеш да го подкупиш да говори. Тая мисъл не е трезва мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от светлината е крива мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от Божествената топлина, е крива мисъл и всяка една мисъл [постъпка], която не носи сила в себе си, не е добра постъпка. Добрите постъпки са ценностите, материалните ценности, на които човек се радва. Добрите чувства са духовните ценности на съдържанието. А пък мислите, това са смисълът на живота. Та казвам: Най-първо ще мислиш. Като станеш сутринта през тая година ще благодарите на Бога, че ви е създал една отлична глава, с отлични богатства, които трябва да се разработят. И по кой начин вие разработвате вашия мозък? Сега мнозина от вас мислите, че сте набожни. Научните изследвания показват, че всички хора не са еднакво набожни. Някои са привидно такива. Когато някой е набожен, то съответният център на главата е развит, който е умен, челото му е развито. У музиканта центърът на музиката е развит. Онзи, който говори хубаво, с красноречие, очите му са развити, у него има развити особени линии под окото. Тия линии показват, че мозъкът му е развит. Всички дарби, които хората ги изискват, са вложени в човешкия мозък и трябва да се подхранват. Често някой казва: „Той е милосърден човек.“ По какво се отличава един човек на милосърдието? Милосърдният човек се отличава по следното: ако един човек е милосърд, той ще влезе в една колиба на един беден човек, ще се заинтересува как поминават, ще пита децата, майката, бащата и ще извади нещо и ще даде. Ако това милосърдие не е развито в него, той ще погледне отвисоко и ще си замине. Така вие ще се намерите в положението на онзи персийски шах, който бил щастлив. Единственият щастлив бил той. Той не знаел какво нещо е страдание. Един ден той излиза от дома да се разхожда сам и среща го една вдовица с дете и му подала ръката си. Той се учудил как смее жената да го спира на пътя и да му иска пари. Той я погледнал на криво и си отминал. След сто крачки го среща един човек с отрязана ръка и го спира. Той казва: „Кои са тия хора, които развалят настроението ми днес?“ И най-после среща го един с отрязани ръце и крака и отподире му иска. Връща се назад и вика слугите си и им казва: „На оная вдовица една златна монета дайте, на онзи с отрязаната ръка две монети , а на онзи с отрязаните ръце и крака – три.

Върви да ги застигнеш и да им дадеш." И всяка сутрин той изпращал слугите си с торба злато да им дават, та да не ги среща на пътя си да му развалят настроението. Той не искал никой да го безпокои. И той мислил, че свършил добре живота си. И отишъл при персийския бог Ормузд и му казва: „Господи, аз се постарах да изпълня закона Ти. Девет десети от всичкото си богатство раздадох на бедните." Ормузд му казал: „Ти направи това, защото не искаше да те безпокоят. Не го направи от любов, а за свое удобство. Аз ще те пратя на земята още веднаж, за да се научиш какво нещо е милосърдието." Той се ражда втори път не като шах, а в бедно семейство. Баща му бил зидарин. Качва се един ден на една къща, пада от покрива и се строшава ръката му и крака му и остава инвалид по пътя и проси по същия начин и Ормузд го пита: „Как ти се струва, как ти се харесва това?" И почва онзи да вижда какво е било неговото минало. Най-после идва една млада мома и тя му услужва и му показва какво нещо е милосърдието. Той тогава разбира, че трябва да има едно същество, което да влиза в твоето положение, а не само да ти помага, само за да се освободи от тебе. Ти казваш: „Аз му дадох 5 лева." Ти можеш да му дадеш един скъпоценен камък и да кажеш: „Осигурих го." Не, в Божествения свят всяко нещо, което не е направено от любов е престъпление. Всяко нещо, в което не присъствува светлината е престъпление. Всяко нещо, в което няма силата да повдигне човека е престъпление. В една постъпка, която ти правиш, трябва да има силата да повдигне. В едно чувство трябва да има топлина и в една човешка мисъл трябва да има светлина. Та казвам: На всинца ви трябва оная любов.

Преди няколко деня питам един от младите братя: Каква е твоята идея как си представяш Бога? На какво се кланяш ти? Ти казваш: „Еди кой си не живее добре." Каква е мярката ти? С каква мярка мериш, та казваш така и така? Има една вътрешна мярка, с която трябва да мерим, дали нещата са прави или не. Всяко нещо е право, което придава на твоя живот. Всяка дума, която придава нещо на тебе, тая дума е права – придава нещо на живота ти. Всяка дума, която придава най-малката светлина на ума ти, всяко чувство, което придава най-малката топлина на сърцето ти, е право. Всяка постъпка, която придава най-малката сила на тялото ти, е права. Всяка постъпка, която отнема най-малката сила от тебе, не е права. И всяко чувство, което отнема най-малката топлина от тебе, не е право, защото хиляди постъпки и чувства ще дойдат и ще отнемат. И ако те само отнемат, знаете ли какво ще стане с човека?

Ние седим и не разбираме онова велико благо, оная Божия любов, с която Той ни е обгърнал. Всеки ден Бог изпраща към нас любовта си непреривно и желае ние да дишаме въздуха – това [е] Божествения живот, който влиза в нас. Бог работи отвън и отвътре. И за всичкото онова изобилие, което

имаме, от онова, което Бог ни е дал, ние сме недоволни. Някоя жена не е доволна, че не е красива. Питам: Ако ти си красив, какво полза има от това? Да искаш да бъдеш красив е хубаво нещо, то е едно Божие благословение. Защо искаш да бъдеш красив и не искаш да бъдеш грозен? Грозотата е една спънка в живота. Ти с грозотата си можеш само да обидиш хората, но не можеш да ги съблазниш. Но с красотата си можеш да ги съблазниш. Че где се вършат престъпленията? При хубавите дрехи се вършат престъпленията. Като влезеш ти в някой магазин, там има парцали и хубави дрехи. Кое ще задигнеш, парцалите ли или хубавите дрехи и балтони? Хубавите дрехи, а пък парцалите ще ги оставиш за стока на онзи. Та казвам: В света грозотата не върши престъпления. Хубостта върши престъпления. Сиромашията престъпления не върши. Богатството върши престъпления. Престъплението отива само в имането.

Та казвам: Трябва светлина в ума. Защо? Защото при нея не стават престъпления. Защо е потребна любовта? Защото не стават престъпления в любовта. Всички престъпления стават от безлюбие в сърцето. И всички престъпления стават от безсилие. Ние не трябва да бъдем безсилни. Защото щом си слаб, ще има престъпление. „Малките деца са ангелчета“, казваш. Най-малките деца вършат такива престъпления, за които иначе биха затворили човека за 2–3 месеца, но майките с любов изчистват всичко това, закриват го. Не дава ход на престъплението. На втория ден детето пак направи престъпление. Пак го скрие майката. След 4–5 години детето почва да разбира майка си и казва: „Мамо, аз разбрах, че твоето учение е право.“

Ако в твоята душа се зароди недоволство, не си ли извършил престъпление? Казваш: „Защо Господ ме е направил сиромах? На мен ли се паднала сиромашията, сухия този хляб, на мене ли се падна? Другите хора си имат хубав хляб, меки юргани, а пък аз мръзна като някое куче.“ Питам: Хубавите плодове с юргани ли са покрити? От де ви е дошло, че човек трябва да има пружинено легло? От де ви дойде на ум това? За пружинените кревати умрелите са виновати, но казано е за умрелите лошо да не се говори. Всички тия удобства, които ние искаме, все са култура на мъртвите хора. Той, като умре, иска на креват да го туриш. Иска да му слугуваш, да го къпеш, да го обличаш, да му туриш шапка, обуща и той си мълчи като някой философ. Днес се изисква от вярующите на новата епоха едно признателно сърдце. Човек да види онова, великото благо, което Бог е дал в света. Някои питат: „Това, което германците направиха на Чехия, право ли е?“ Питам: Ти вчера, което направи на жена си, право ли е? Ти вчера като продаваше стоката, това което направи, право ли е? От единия край до другия край е едно насилие. Всички хора са неблагодарни. Германците са неблагодарни от това, което имат. Кои са благодарни сега в

света? Българите и те са неблагодарни от това което имат и англичаните, и те са неблагодарни. Англичанинът иска да задържи това, което има. А пък българите искат да вземат това, което им взеха.

Германците имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Англичаните имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка и българите също. Три неща има право всеки народ да иска. Това е правото. Това е една мярка, която трябва да бъде за всички религиозни хора. Хляб имаш право да искаш. Не искай пари! Сутринта кажи: „Господи, една светла мисъл искам, която да излиза от Твоя Дух. Искам сърдцето ми да се озари от едно топло чувство, което излиза от Тебе. Искам да чувствувам нещата така, както Ти ги чувствуваш. Искам да извърша една ценна постъпка, както Бог я върши." Сутринта Бог погледне на всички, на целия свят, на всички същества, вижда от какво се нуждаят и казва да им се даде същественото. Ти, като станеш сутринта, какво трябва да гледаш. Вчеши се най-първо, хубаво. Понеже, ако не се вчешете, възприятията ви от света няма да бъдат правилни. Има известни косми отпред на главата, те са във връзка с твоето милосърдие. С тях като антени възприемате мислите и желанията на хората. Малко по-горе има други косми, с които като антени възприемаш каква любов имат хората към Бога и ти се учиш какво нещо е Божията любов. А пък ти станеш сутринта с разчорлена коса и казваш: „Няма време за вчесване." Аз харесвам жените. Те носят гребен отзад, вчешат се и пак го турят отзад. Много е хубаво това. Веднаж срещнах две сестри да се разправят нещо. После срещам едната от тях и ѝ казвам: „Къде ти е гребенчето? Косата ти е малко разбъркана." Тя си поизглади косата и си замина. Тя, без да вземе гребена и да се вчеше, се карала на другата. Тя, преди да говори на оная, трябваше да си огладѝ косата.

Веднаж срещнах една сестра. Тя каза за друга една: „Оная е много простачка. Няма идея." Казах ѝ: „Как я просвети?" Тя каза: „Понарязах я." Тая работа с нарязване не става. Законът е – вие един за друг сте предметно учение. Всеки един от вас разрешава по една велика задача. Срещне ви един човек, за когото вие сте едно предметно учение и зависи от вас какво направление ще вземе той в живота си и вие сте отговорни, както стрелочника по железниците, че сте турили този човек в крив път. А пък ако му дадете правилен път, ще имате Божието благословение и ще се радвате на това, което сте създали. И всеки ден мисълта ви трябва да бъде будна, че вие ще бъдете предметно учение за някого и той ще вземе пример от вас. И вие, като срешнете някого, ще вземете пример от него. Една постъпка може да реши благото на живота. Аз съм дал един пример, с който изяснявам тая идея по следующия начин: При един голям банкер в Америка, мисля че в Ню Йорк, се явяват 40–50 души за доста видна служба

с големи препоръчителни писма. Той им казва: „Ще имам пред вид." Един млад момък влиза, хубаво облечен и вижда на земята едно парче хартия, повдига и я туря на масата. Отива при банкерина и му казва: „Четох във вестника, че сте имали нужда от един касиер, но нямам препоръчителни писма. Ако може да ми се даде тази работа." Банкерина му казал: „Ти имаш най-хубавото препоръчително писмо. Ти дигна хартията. Това е препоръчителното ти писмо." Ако ти направиш едно добро в света, ти си онзи, който е вдигнал малката книжка от земята.

Та казвам сега: *Любовта ни трябва да превъзмогне всички мъчнотии.* Една любов, която не превъзмогва всички мъчнотии, тая любов е слаба. Силната любов трябва да превъзмогне всичко в света. Аз вярвам, че всички вие имате тая опитност. Няма нито един от вас, който да няма тая опитност. Няма някой от вас, който да не е служил с любов. Нали сте служили някому с любов. Колко лесно се вършат работите тогаз. Ти си готов всичко да направиш от любов, когато обичаш. А пък няма по мъчна работа да служиш на някого, когото не обичаш. Та казвам: Не може да се служи на Бога без любов. Тая година нека да бъде година на служене на Бога с любов. Не че сте служили, но тази година вие любовта ще разберете така, както никога не сте я разбирали. Тая любов се отличава със следното: Седя веднаж аз в трамвая и гледам, че влиза един стар човек, доста беден и всички го поизглеждат особено. Аз наблюдавам. Гледам една много млада, красива мома, на около 20–21 година, стана и каза: „Седнете." Казвам си: една хубава, отлична постъпка. Това е закона на обичта. Тя му каза: „Седнете на моето място." Когато обичаш един човек, ти го поставяш на своето място, а ти заемаш неговото място. И тази мома, като му каза така, имаше една малка усмивка, имаше една идея, че е направила хубаво. От невидимия свят ѝ казват, че хубаво е постъпила. Защо се случи това? – За да го разправя на вас. Никой не обърна внимание и аз си казах: И аз бих желал така да постъпвам. Аз я погледнах. Взех си всичките сведения – какво чело има, какви очи има дали сини или кафяви, дебелината на горната и долната устна, ушите, ръцете ѝ. Взех си подробни мярки. Разгледах подробностите. Казвам: Това е един от жителите на невидимия свят, скрит в тая форма. И казвам: Така трябва да се живее. Към мене тя не се обърна. Тя погледна стареца и после пак си повдигна погледа нагоре и се усмихна приятно. И аз желая вие да постъпвате като тая младата мома. Този, старият човек, е умният човек. Тя е силата. Тя проявява почитание. Вий сте млади. Искам да станете от столовете си и да поканите онези другите да седнат на вашето място, а вие да стоите прави.

Отче наш
„Да пребъдем в радостта, която идва от Бога.“

24 школна лекция, 22 март 1939 година
/Празника на пролетта/, София, Изгрев

1939_03_24 Благоприятни и неблагоприятни условия
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

БЛАГОПРИЯТНИ И НЕБЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – Четете. – /Чете се темата: „Разлика между органическа и неорганическа материя."/

Пишете върху свободна тема.

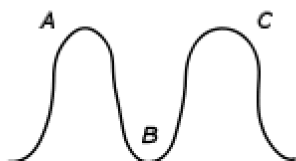

Представете се, че А и С са планински върхове. Представете си, че В е долина. В е долина. Какви ще бъдат условията? Ония явления, които ще стават в А и С от какво ще зависят? Каква разлика ще има между тия същества, които са на върховете и тия, които са в долината? Всичките вещества, които се намират на върховете, ще изчезнат. Някой път зимно време се набират материали по върховете. Зимата ще бъде много щедра, лятото ще бъде скържаво, какви ще бъдат условията на долината? По тия, високите места лятно време ще има недоимък на вода, долу в долината и лете, и зиме ще има изобилие.

Представете си, че казват, че човек трябва да бъде самостоятелен. По-самостоятелни хора от високите върхове няма. По-унижени хора от долините няма. В долините всички същества живеят, на върховете рядко някоя птица ще се качи по тия стръмнини. Кои са сега причините? Има една причина, която вие не я знаете, която създава света. Вие не я знаете. Казвате, че учените знаят. Учените обясняват по един съвсем механически начин. Представете си, че вие имате една научна книга, отворите я и я оставите отворена на вашата маса. Първоначално тя е била чиста. Но представете си, че вие се връщате след десет години, отворена книгата и върху нея има два пръста прах натрупан. Вие обяснявате научно, че някое същество дошло и нацапало отгоре. Кое е туй същество? Вятърът духал отвън и през малките пукнатини влизал и наслоявал праха на книгата. Вие се обяснявате, че някое същество го направило. Кое същество? – Вятърът. Къде е сега то? Каква е вашата представа за вятъра? Разумен ли е вятърът сам по себе си? Когато запалите собата, пак има едно течение. И там има духало. Някой път вие духате, някой път собата сама духа. Как обяснявате туй духане? Студеният въздух се нагорещява, става по-лек, излиза нагоре, на негово място иде студеният въздух, който е по-тежък – става обмяна.

След като обясните едно явление, какво добивате? Имате двама души ученици, единият ученик работил и му дават 6 лв., другият ученик не е работил и му плащат единица. Аз турям, като учи ученикът, работи. Като му пишат 6, то е неговата заплата. 6 на способния ученик е заплатата. Няма 6, няма заплата. Понякой път учителят плаща за работата на ученика. Някой път плаща по-малко. Туря 0, нула. Рядко става, но става. Се таки, като му пише единица, не е малко. Единият ученик постоянно се учи и винаги има 6. Другият прогресира, най-първо има единица, втория месец има 2, третия – 3, четвъртия – 4, петия – 5, шестия – 6. В последния има прогресивност и той дохожда до 6. Как ще обясните туй явление? Обяснявате, че първият е прилежен ученик. Понеже вторият учи по-малко, по-малко му плащат. След като обясните, тия двамата ученици какво придобиват? Обяснявате, че единият учи повече, другият учи по-малко или не учи. Следователно не им плащат еднакво. Сега, ако обяснявате как става явлението, какво придобиват учениците? Някой път към единия ученик учителят има повече симпатия, случва се понякой път. Но както и да е, да обясним едно явление. Коя е причината, защо единият учи и получава 6, а другият защо не учи? Как бихте обяснили? Имате един ученик, по математика се учи, другият не се учи. Вие ще кажете: „Той е мързелив.“ Някой път той учи, но не разбира нещата. Следователно като не ги разбира, не знае как да ги представи, следователно малко му плащат. Представете си, че единият от тия двамата ученици работи при една хубава почва, другият работи при камениста почва. Еднаква ли работа ще изработят? Най-после този, който работи каменистата почва, се обезсърчава, казва: „Не си струва тук да се работи и да си блъска главата човек.“ Другият, понеже работи при хубава почва, го наричат „трудолюбив“, а онзи го наричат „мързеливец“. Какво разбирате под думата „мързеливец“? Мързеливото състояние няма никакъв стимул, което да стимулира ученика. Ученикът няма стимул отвътре, няма нещо, което да го застави отвътре да учи.

Кое е онова, което заставя човека да яде? Мислите ли, че ако гладът не съществуваше, ако в човека нямаше желание да яде, човек не би ял? Някой път на човека не му се яде. Понеже има един закон за глада, казва му: „Ще ядеш.“ Когато човек огладнее, мислите ли, че гладът излиза от самия човек? Не излиза от самия човек. Има нещо, което го заставя отвън. Казвам: Има в природата една подбудителна причина. Някой път вие казвате, че човек трябва да бъде свободен. Свободният човек е сам господар. В най-простия смисъл свободния човек не го заставят. Той върши ония неща, които обича по свобода. Няма кой да го застави да направи нещо. Да кажем, имате един слуга, той е заставен сутрин рано да става. Господарят е определил в четири часа да става, да е на крак и в пет часа да иде на работа. Друг не е слуга, той си спи на леглото си, обръща се.

Единият добива навик, щом дойде 4 часа, той трябва вече да е на крак, а в пет часа да е на работа. Другият не е зависим, погледне часа, казва: „Рано е още.“ Мине 4, 5, 6 часа и тогава става. Единият става рано, другият става късно. От какво зависи, че единият става рано, а другият късно? Питам: Ако всичките хора бяха господари, ако светът беше оставен на хората, те да го уреждат, те да го управляват доброволно, какъв изглед щеше да има светът? Понякой път вие се възмущавате от лошите условия в живота. Прави сте. Понякой път се радвате на добрите условия. Кое е по-хубаво: Човек да има винаги добри условия или винаги да има лоши условия? Две крайности са те. Под думата „лоши условия“ разбираме, когато човек иска да направи нещо, пък няма възможност. А пък някой път има възможност. Добрите условия всякога трябва да има възможност.

Казвам: Сегашният живот е преплетен от редица навици, които имате. Например, чувството страх как е произлязло? Как го обясняват сегашните учени хора? Страхът у заека, у жабата откъде е излязъл? От лошите условия, при които са живели. Заякът, където минава, навсякъде вижда лошото. Взема предпазителни мерки. При всяко побутване на храстите, подскача. Някой храст го бутне. Подскочи и хроникира в себе си, че голяма опасност му се случила. Той с подскачането едва би могъл да се освободи.

Та казвам: Често и вие при най-малките причини сте неразположени. Дойде малка болка, малко цирейче някъде и той изведнъж мисли, че може да се превърне в живеница. Създаде си едно голямо препятствие. Малкото страдание ще принесе живеница. Или може някой път вие да сте се уболи с някоя игла, после чели сте някоя научна книга, че има микроби или някои нечистотии може да влезат в кръвта и да се заразите. Уболи сте се и се боите да не би да сте се заразили. Как наричат тази болест, когато се заразяват? – Инфекция. Често някои от вас страдате, заболи ви гърбът или някаква болка в слабините. Често ви заболяват слабините. Вие как си ги обяснявате тия заболявания? Или пък понякой път в пръстите имате заболяване. Как го обяснявате заболяването? Често перачките ги болят пръстите. Казват: „Едно време ръцете ми бяха здрави, но сега ме болят.“ Научното обяснение кое е? Понеже перачките най-първо започват с топлото. Всичките перачки много обичат любовта. После те свършват със студено, с омраза. Най-първо казват: „Много ви обичаме. Ние сме излезли от топлото.“ После напуснали топлото и влезли в студеното. Аз зная защо, някои от вас сте специалисти, защо след като се пере с топла вода, защо туряте студена? Онези, които перат, трябва да знаят, че става разширение на капилярните съдове при топла вода. Като турите студена, те се свиват. Ако се свият капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. След пет, десет години от неправилното кръвообращение, около ставите на пръстите остават нечистотии, полуорганически вещества, които не са

организирани. Когато стават резки промени, тия вещества се образува известно триене, образува се известно малко възпаление.

Та казвам: Умният човек разбира тия работи, пази (се). Казвам: Не минавайте от топлото към студеното и от студеното към рязко топлото. На мода беше като идете на баня, за да се калите, след като се окъпете с топла вода, да се полеете със студена. Не е толкоз умно.

Сега законът е същият, и във вашия ум често стават такива резки промени. Ако ти от едно топло състояние, ако от една сантименталност, въодушевил си се с идеята да помогнеш на човечеството, мислиш, че ще направиш всичко. Дойде студеният душ, веднага изстинат тия чувства – тия неща няма да станат така.

В някои хора виждаме, които в началото са оптимисти, някои, които са прекарали много големи изпитания, стават песимисти. Казват: „Светът така не може да се поправи." Пък има работи, които няма какво да се поправят. Например, по кой начин можем да поправим студеното време? Вие имате един малък ваш метод: Направите една ваша къща от четири стени, турите стените, турите соба, накладете огън, следователно, възпитавате зимата. Туряте вода и веднага имате онова, което вие искате. Но отвън зимата се разполага, както иска. Един ден и тази зима ще се реформира. Сега, макар че вече имаме трети ден на пролетта, зимата не си отива. Защо зимата не си ходи? Зимата не си ходи, понеже малко топлина има. Тя си отива при топлината. Щом топлината е малка, тя седи и се потрива.

Да дойдем до онези, вътрешните разбирания. Казвам за тия, двамата ученици, кои са подбудителните причини, че единият учи, а другият не учи? Ако една почва, която сеете, дава повече плод, ако е богата; ако е бедна – дава по-малко плод. Как обясняват учените, че едната почва е богата, а другата е бедна? Който има много, дава, който малко има, малко дава. Сега, след като обясните, че единият ученик е прилежен, а другият е ленив, какво сме придобили ние? Допуснете, че един учител има 50–60 души ученици и той знае кои са прилежни и кои са лениви, какво е придобил учителят? Каква ще бъде разликата, ако един учител преподава на способните ученици и ако преподава на ленивите ученици? Онзи, който преподава на способните ученици, ще бъде разположен и учениците ще бъдат разположени, а при ленивите ученици и учителят ще бъде неразположен, и учениците ще бъдат неразположени. И тогава прилежните ученици ще кажат, че учителят е много благороден и учителят ще каже, че учениците са благородни. И учителят разположен, и учениците разположени. Другите ще разправят, че учителят е намръщен,

за тояга ще разправят. Казва: „Хич не си поплюва, удари ми две плесници на дъската.“ Разправят, разправят. Дали е верно това? Сега, по какъв закон, отде вие си го обяснявате тъй? Казвате: „Удря учителят.“ Учителят не удря, казва: „Знаеш, колко те обичам?“ Ти си учен човек, удари по едната страна, по другата страна. Питам: Защо така не тълкувате, ами другояче го тълкувате? Вие, които гледате отвън, кое ви дава повод да мислите другояче? Представете си, че тия клетки на лицето на ученика мислят, след като го цапне от двете страни по лицето, тия клетки отвътре как ще обяснят тоя процес? Как ще обяснят събитието? Може да се предполага.

Вземете онзи, ситния прах. В природата имаме често такива явления, за които учените хора се стремят да дадат известни обяснения. Може да се обяснят донякъде. Известни малки частици минават, вятърът ги дига в пространството. Някъде, като вървиш, влиза този прах в очите ти. Започва да произвежда сълзи, мият се очите, започват да смъдят. Гледаш, времето се заоблачи, дойде дъждът, започне да вали. От този дъжд дърветата се радват, а ти плачеш. Когато е прах из въздуха, ти плачеш, този прах като се издига нагоре, около него се образуват дъждовните капки. Като пада по тревите, те се радват. Ти казваш: „Много лошо.“ Тревите казват: „Много добре.“ Защо тревите мислят по този начин, вие мислите по друг начин? Понеже вие не се ползувате. Човек се възмущава от праха, понеже прахът влиза, един моралист. Казва: „Трябва да дадеш, закон има в природата.“ Много скържав човек е, ще дадеш, 3–4 капки вода ще изкара от очите ти. Като излезе от тебе, казва, че си дал нещо, отбележи човека, който плакал. Даване е то. Аз наричам плачещите хора щедри хора. Щедри са, защото дават вода. Онези, които не плачат, са скържави. В тях в десет години едва ли ще капне някоя сълза, да излезе от очите им. Много са скържави. Питам тогава: Защо обвинявате онези, които плачат? Казвате: „Много плачлив човек.“ Каква е идеята на плачливите хора, много мекушави хора, не са способни за работа. Ами тогава всичките извори, които плачат, какви са? Кой извор е по-хубав, който плаче или който не плаче? Кои реки са по-хубави, които плачат или които не плачат? Да плачеш в природата има друг закон. Да плачеш, когато трябва и да не плачеш, когато не трябва. Ако цялата земя плачеше, какво щеше да бъде? Когато частта плаче, а другата част не плаче, на място е. Когато всички плачат, е лошо. Когато нищо не плаче, пак е лошо. Когато всички плачат, какво се образува? – Кал. Когато всички не плачат, какво се образува? – Прах се образува. Сега природата ние си представяме така, каква е сама по себе си, ние не знаем. Казва: „Много кал произвеждат.“ Калта е произведение. Образува се кал, иска да пласира това нещо някъде. Как го пласира? Чрез образуването на голямата топлина този прах се взема, изпраща се из пространството нагоре, да се пласира тази стока. Щом се пласира, постоянно става наслояване, този прах се пренася от едно място на друго. По същия закон и във вас има две

състояния.

Казвам: По същия закон и във вас има две състояния: Едното е влажно, другото е сухо. Понякой път вие не може да се справите с вашите влажни състояния. Понякой път не можете да се справите с вашите сухи състояния. Някой път може да се образува сухота в човека. Някой път кожата става много суха. Някой (път) кожата става много мека, влажна. Има разлика между меката кожа и влажната кожа. Някой път кожата е мека и влажна, някой път е мека и суха. Но има едно здравословно състояние. Не трябва да бъде кожата чрезмерно суха и не трябва да бъде кожата чрезмерно влажна. Сега сухата кожа и влажната (кожа) е във връзка с две течения в природата. Влагата е свързана с магнетизма, то е поле за живота. Без влага значи никаква растителност не може да се прояви. Ако дойде влагата, семената растат. Влагата образува възможности на всичките онези малки семенца, които са паднали, да израстнат. Но казвам: Ако влагата е много, в тия места се образува вече химическия процес гниене. Някои растения не могат да растат при голяма влага, има някои растения, които растат. Някои от голямата влага гният. Казвам: Ако във вас има повече влага, отколкото ви трябва, то ще се спре процесът на вашето растене. Да кажем, чувствата във вас придобиват по-голяма влага. Човек във чувствата не трябва да допуща голяма влага. Туй вие го наричате сантименталност.

Някой път хората казват, че трябва да се обичат. Но законът на обичта е един разумен закон. Там всяко нещо е на място, няма никакъв излишък. В един свят, дето хората се обичат, недоимък не може да има, нуждите на хората са правилно задоволени. Всичките хора, които се обичат, недоимък няма, страдание няма, противоречие няма. В любовта има едно малко противоречие, което произтича от любовта, че любовта на един дава повече, на други дава по-малко. Не от зла воля. Де любовта дава повече? Зимно време на върховете дава повече. По високите върхове се натрупват изобилно съкровища. После всичкото събрано слиза долу в долините. И там има голяма опасност да се образуват мочурливи места. Мочурливите места са изобилие на любов. На мочурливите места дотяга от любов. Казват: „По-малко да ни обичат, не ни трябва толкова любов.“

Представете си любовта в този смисъл: Вие имате един господар, който ви много обича и иска всеки час да ядете. Ако не ядете, казва: „Ще отслабнеш.“ Ако всеки час ви заставя да ядете, какво ще стане с вас? Вие ще се считате щастлив, когато започне по-малко да ви обича. Като ви остави на два, на три часа да ядете или след четири–пет часа. Ако разделите 24 на три, колко получавате – на осем часа да ядете. Но вие сутрин закусвате в седем часа, обядвате след пет часа, в 12 часа, после, след 5–6 часа

приблизително, вечеряте. Между вечерята и закуската има по-голямо разстояние, защо? Понеже вие вечерта трябва да ходите на разходка надалече. Голяма разходка правите. По известни съображения, туй влиза в програмата, нямате време да се върнете. Вечерта заминавате, сутринта се връщате. Тази е причината или тъй наречения сън. В сън човек отива в някоя друга област и докато се върне, минава време. Вечерно време в колко ядете? Може да се обяснят нещата и по друг начин. Да допуснем, че един ходил три часа и извървял сто километра, друг ходил 10 часа и извървял 30 километра. Този, който вървял в три часа сто километра, с какво пътувал? С влак или автомобил. Този, който пътувал десет часа и извървял 30 километра, пътувал пеш. Тогава ние казваме, че когато в малкото време се свършва повече работа, какво обясняваме, какъв е светът? Когато в много време малко работа се свършва. В малкото време много работа се свършва, какви са заключенията в света, в който живеем? Дето превозните средства са удобни, той е културен, добре уреден. Дето превозните средства не са уредени, той не е културен.

Казвам: Един от двамата ученици, този, който има 6, е културен. Този с единицата не е културен. Горкият пътува в десет часа 30 километра. Другият пътува в три часа сто километра. На този с единицата учителят казва: „Как не намери автомобил да се качиш. Защо не взе превозно средство?“ – „Господин учителю, не можах да намеря.“ Казва: „Защо си спал? Защо не взе навреме автомобил?“ Ние обясняваме някой път нещата несправедливо. В обясненията на нещата ние ще намерим някоя погрешка някъде. Някои неща има, много да учиш е погрешно, но и да учиш малко е погрешно. Да ядеш много е погрешно, но и да ядеш малко е погрешно. Много ядат някои, за да станат пълни. Някои малко ядат, за да спестят, да останат пари в джоба, иска да си купи някои други работи, пестеливият малко яде или има други съображения. Те, духовните хора, не ядат много. Многото ядене спъва духовния живот. Те, за да прогресират духовно, ядат малко. Постят по два дена. Ако един обикновен човек пости 24 часа, колко ще спести? Яденето е един процес. Вие ядете на физическото поле. Вашият организъм брои, чете колко храна ще влезе. А в умствено отношение какво правите? Всяко едно ядене в умствения свят е един плод. Вие ядете на земята, а в причинния свят вече имат един богат обед. Та вие никак не ядете тук. Вие мислите, че тук ядете. Яденето става в причинния свят. Ако ти ядеш и не разбираш смисъла на яденето, ти не си ял. Яденето е в причинния свят. От една философска книга, която си чел, се възхищаваш от хубавото написване. Всеки обед е едно съчинение, което трябва да се чете. Нали някои поети ще напишат десет куплета хубави и трябва да се намери друг, който да ги чете. Един поет може да бъде оценен само от друг поет. Някой път някой ученик напише нещо хубаво по поезия, учителят казва: „Много е хубаво, думите са тъй наредени, като мъниста. Всяка дума е

турена на място, и по смисъл, и в музикално отношение звучно вървят.“

Та казвам: Човек при сегашните условия в яденето трябва да види онзи вътрешен смисъл, онази сила, която е скрита в храната, живота, който е скрит в храната. Дотолкоз, доколкото вие може да възприемете този живот, да влезете във връзка с него, да се обнови вашия живот, то е ядене. Защото постоянно чрез храната ние влизаме във връзка с оная жива, разумна природа, за да се поддържа организма. Ако човек така не се поддържа от природата отвън, той веднага се изтощава и трябва да напусне този свят, в който живее. Когато ти в себе си разбираш една идея, ти можеш да разполагаш с нея. Ти си я разбрал, можеш да се ползуваш от нея. Всяка идея, която имаш, обясняваш как е станала, не може да се ползуваш от нея, ти не си я разбрал. Човек може да познае само онова, което той може да го тури на работа. Всяка идея, която тебе може да ти служи, да ти бъде в услуга, ти си я разбрал.

Та казвам: Знанието човека го избавя от много нещастия. Знанието е, което те избавя от лошите условия. Има един анекдот, един роман е написан. Един цигулар, доста знаменит, тръгнал да направи зимно време една екскурзия. Носил със себе си и цигулката в кутия. Дошло му наум да направи зимно време една екскурзия по снега, но не му дошло наум, че има вълци. По едно време го загражда една глутница вълци, вижда, че му заграждат пътя, приближават се. Той си казва: „То се вижда, че всичко ще се свърши.“ Понеже обичал музиката, изважда цигулката и започва своето последно парче. Като свирил, то се въодушевил, върви и свири. Вълците наоколо, и те вървят след него. Като наближили, другите хора гледат цигуларя с една тайфа от вълци и казват: „Този шашкънин концерт им дава.“ Те го питат: „Каква е тази ексцентричност, да си играеш с живота?“ – „Остави се – казва – аз зная колко ми струва този концерт.“ Често и ние се намираме при лоши условия на живота и ни заставят някой път да извършим лоши работи. Искам сега да ви наведа този пример, че благодарение на своята музика, освободил своята кожа. Той не е знаел, че вълците обичат музика. Вълкът е доста музикален.

Та казвам: При лошите условия на живота, вие трябва да имате знание, което да използувате. Знанието при сегашните условия трябва да бъде едно спомагателно средство. Всичко онова, което ви се случва, мислете върху него. Не да се безпокоите. Цигуларят не трябва да се безпокои, ще го изядат вълците. Казва: „Нека аз си посвиря.“ Въодушевява се в своето свирене, въодушевява се и тръгва по пътя, забравил, че има вълци. Вълците, и те вървят. Сега той ги разполага. Казвам: Невежеството в света, това са вълците. На едно невежество докато ти не свириш, то не те слуша.

Та казвам: Използувайте, употребете онези сили, които имате в себе си и си дръжте един вътрешен концерт. Всякога човек при най-лошите условия в живота си, тогава може да опита истината. Казвам: В дадения случай знанието е силата, с която той разполага. Той не трябва да се колебае, да каже: „Тази работа не е за мене.“ Всякога, при всички условия на живота, употребете вашата сила, защото човек като не я употребява, губи силата си. Колкото повече се употребява, толкоз неговата сила се увеличава. Всички трябва да имате сила. Каквото и да дойде в живота, вие не го обяснявате: „Този колко е мързелив.“ Този ученик, който има постоянно 6 и този, който има единица, той може да прогресира. Той мисли, че работите лесно вървят. Този, който прави усилия, който от единицата получава 2, 3, 4, 5, 6, в края придобива повече сила от онзи, който постоянно има 6. Тъй щото, считайте, че ако вие вървите от низшето към висшето, вие печелите. Ако всичко във вас по мед и масло върви, не мислете, че ще бъдете щастливи. Ако започнете от единицата е по-хубаво, после 2, 3, 4, 5, 6 – повече прогрес има. Защото, ако имате постоянно 6, тия шесторки все едно число смятате. Имате 1, 2, 3, 4. Във философията на Питагора, учениците му са изучавали числата от едно до четири. Общият сбор им е 10. Разбирали са десеторната система.

Казвам: Зимно време върховете имат най-добрите условия. Лятно време долините имат най-хубавите условия. Следователно, зимно време лошите условия, то са високите върхове, добрите условия са долините. Вие казвате: „Защо са лошите условия?“ Ако на земята нямаше лоши условия, ако нямаше високи върхове, тогава и долини не щеше да има. Лошите условия съставят добрите условия. И добрите условия съставят добрите условия. Като кажеш, че самото добро създава лошите и лошите условия създават добрите условия. Един човек, който е страдал, оценява по-добре от онзи, който никак не е страдал. Онзи, който е страдал, след туй се сменя страданието. Онзи, който постоянно е бил щастлив, изгубва хубавото схващане, претъпяват се неговите чувства. Затуй е необходимо да премине човек от страданието към радостта. Ние считаме преминаването от неприятните неща към приятните за един правилен процес в природата, за да не се изгуби онази, хубавата пластичност, която се намира в човешката душа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
21 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 24 март 1939 г., петък, 5 ч. с.

София – Изгрев.

Бележка /на стенографа/: На 17 март 1939 г. нямахме лекция.

1939_03_26 Аз дойдох в света
неделна беседа ИК "Жануа-98"

АЗ ДОЙДОХ В СВЕТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава на Евангелието на Иоана, от 44 стих надолу.

Духът Божи.

По кой начин човек може да завърши своето учение, да издържи своя изпит? По най-добрия начин. Всеки живот има смисъл, когато се завърши добре. Всяко предприятие има смисъл, когато се завърши добре. Всяко учение има смисъл, когато се завърши добре. Всяка мисъл е на мястото си, когато даде добри резултати.

Сега аз ще се спра върху най-добрия начин. Кой е най-добрият начин на постижение? Любовта. Чрез любовта човек постига всичко. Тъй както сега хората разбират любовта, с тази любов те не могат да разрешат въпросите. Защо? Защото според тяхното разбиране любовта се състой в чувстване. Не, любовта не е чувстване. Любовта е най-чистата Божествена мисъл, която не може да се опетни. Който влезе в любовта, той не може да бъде недоволен. Ако си недоволен, ти не си в света на любовта. Любовта изключва всякакво недоволство. Ако има някакво недоволство в любовта, това се дължи на други някакви причини. Когато хората казват, че се обичат, а са недоволни, те не са в света на любовта. Те се самоизлъгват. Сега аз не се спирам върху вашите стари възгледи, но казвам: Каквито стари възгледи да имате, вие трябва да се откажете от тях. Дали доброволно ще се откажете от своите възгледи или насила, не е важно. Важното е, че един ден вие трябва да се откажете от старите си възгледи. Някой казва, че има особени възгледи. Каквито възгледи и да има, той трябва да се откаже от тях. Питате: „Защо човек трябва да се отказва? Не може ли без да се откаже?“ Каква полза от това да задържате старото в себе си? Като дойде новото, старото ще го поквари. Ако оставите мътна вода в чашата си и искате върху нея да налеете чиста и чистата вода ще се размъти. Затова, излейте старата, мътна вода настрана, измийте чашата добре и сипете в нея чиста, бистра вода. Ако при старата вода сипете новата, нищо няма да излезе. Следователно вие трябва доброволно да се откажете от всички стари възгледи, които от памтивека сте имали за любовта, за мъдростта, за истината, за вярата и т.н. Казвате: „Как да се откажем?“ Божественият закон е следният: когато искат да ви заставят да се откажете от старото, ще ви заведат при извора, ще ви покажат изобилието на нещата и ще ви

питат: „Готови ли сте да се откажете от вашите стари възгледи, от старата вода във вашето шише?“ Ще кажете, че и при това положение не се отказвате. Питам: ако при изобилието на извора не сте готови да се откажете от старото, как мислите, от умните хора ли сте? Ако не сте от умните хора, от кои хора сте тогава? Често хората се запитват, кое е Божественото и кое не е Божествено? Божествено е това, което никога не се опетнява, което никога не се помрачава, което никога не умира, което никога не причинява страдания на човека, както на никое друго същество. Божественото, значи, не причинява абсолютно никакви страдания. То носи живот, радост, веселие и блаженство. Ще кажете: „Къде да намерим Божественото?“ Казвам, няма човек в света, който да не е опитал Божественото, само че едни са обърнали внимание на него, а други не са обърнали никакво внимание. Тия, които не са обърнали внимание на Божественото, казват, че Божественото не съществува. Представете си, че някой човек се намира в голямо затруднение: индивидуално, семейно, обществено и дохожда да голямо отчаяние. Търси някаква помощ, но никой не може да му помогне. Той решава да извърши някакво насилие в себе си, да се самоубие, но в този момент нещо проблесне вътре в него и състоянието му изведнъж се измени. Той намира изход от положението. Всичките му работи се решават. Това се дължи на Божественото в него, което в този момент му проговаря: „Не бой се, всичко ще се нареди добре.“ Щом човек се усъмни в Божественото, последното вече го напуща по една единствена причина, че хората искат да го подчинят на своите разбирания, да го ограничат, да го турят под нормата на своя живот. Каквото да правите, едно трябва да знаете: има нещо в света, което нито се ограничава, нито се хваща. То е светлината, то е Божественото в живота. Речете ли да хванете светлината по някакъв начин, тя веднага ще си замине. Обърнете ли се към нея, с желание да ви помогне, тя отново иде. Светлината никога не се налага, тя иде свободно. При най-малкото желание от страна но човека да ограничи светлината, тя веднага се оттегля от него, напуща го. Като изгуби светлината, човек пак остава в тъмнина. От какво зависи желанието на човека да ограничава? Това зависи от желанието на човека да се осигури. Питам: Ако човек веднъж е осигурен, трябва ли втори път да се осигурява? Представете си, че някой човек се е осигурил в едно осигурително дружество, и то в най-голямото и сигурно дружество в света. Обаче, въпреки това, той пак се осигурява във второ, в трето дружество, които са по-слаби и не толкова сигурни. Питам: има ли смисъл да се осигурява вече във второто и в третото дружества. Ако сте осигурени за милиони и милиарди, какъв смисъл има да се осигурявате за няколко десетки или стотици хиляди лева? Това е циганска работа. Сега аз искам от вас да разсъждавате добре. Бог е същество, което не обича противоречията. Единственото нещо, от което Бог се отвращава, това са противоречията в човека. Той не е съгласен с противоречията на хората. Защо някой човек

умира, не питайте за това. Защо се ражда, пак не питайте. Ама защо един трябва да ходи на училище, а друг на трябва? И за това не питайте. „Ама защо да не питам?" Това е друг въпрос. Ако човек не пита, защо някои неща стават по един начин, а други – по друг, Бог ще се отнесе към него много по-добре, отколкото, когато пита. Ако пита, не е лошо, но ако не пита, това е още по-добре. Ако не пита, по-добре ще бъде на човека. Ако пита, по-зле ще му бъде. Защо е по-добре за човека когато не пита, ще ви обясня със следния пример. Представете си, че една майка има две-три деца. Едното от тях е много бързо, непослушно и като огладнее, веднага иска от майка си да му даде нещо за ядене. Майката е заета с някаква работа, но то не иска да чака, няма търпение и постоянно безпокои майка си. За да се освободи от него, тя веднага му дава парче хляб, който намаже леко с малко масло и го изпраща вън. Другото дете, обаче, е послушно, търпеливо, готово да чака, докато майката се освободи, т. е. свърши работата си. Като види това, майката остава доволна от детето си и е готова да го възнагради. Като свърши работата си, тя взима едно парче хляб, намазва го щедро с масло, а отгоре на това туря и малко сладко. За да не я види първото дете, тя дава настрана маслото на послушното си дете и го възнаграждава. Детето се изяжда спокойно хляба и си мълчи. Същото се отнася и до възрастните хора. Ако отношенията на човека към Бога са неправилни, човек иска от Бога настоятелно, натрапва се, не може да търпи, мисли, че ако не вика и не протестира, няма да му се даде това, което му е нужно. Обаче, ако човек е търпелив, има вяра в Бога, не безпокои, Бог ще му даде филийка хляб намазана с дебел слой масло, а отгоре и със сладко. На първия, който бърза, който роптае, Бог дава тънка филийка хляб, с малко масълце и без сладко. Непослушните деца, които не вярват в Бога, всякога излизат на първо място и постоянно викат и роптаят. И в религиозно отношение, когато на хората проповядват, искат да знаят, спасени ли са или не са, бързат да им се отговори. Той иска да знае, в кое небе ще бъде. Той никога не е ходил на небето, а иска да знае, в кое небе ще бъде. Той не е ходил никога на небето,а сега се интересува да знае, на кое небе ще бъде, като отиде на другия свят. Някои окултисти са писали, че съществуват три небеса. Може да са три, а може да са и повече. Аз вярвам във всичко, което другите казват, но аз зная само едно небе. При това, животът на небето е само любов. Там царува любовта. На небето живеят хора […], като вашите. По-хубави коси от техните никъде не сте виждали. Те не могат да се уподобят на нищо. Даже и с коприната не могат да се сравнят. Те превъзхождат всичко онова, което досега сте знаели. Всеки косъм, който те имат на главата си, е магически. Ако имате един косъм от едно същество от Божествения свят, вие ще бъдете цял маг. Ако имате един такъв конец, каквото пожелаете, всичко ще имате. С този косъм всичко ще можете да направите. Ако някое същество на земята има един такъв косъм, минава за най-щастлив човек. Достатъчно е да имате

един приятел от съществата, които имат такива косми, той може да ви даде един от своите косми и да ви направи щастливи. Тези щастливи хора са щастливи по ум, по сърце, по воля и по тяло. Те са най-здравите,най-красивите, най-силните хора на света. Който има един косъм от главата на тия същества, той е в състояние да ръководи съдбините на цялото човечество. Понякога тия хора, които са получили един косъм от главата на напредналите същества, като слизат на земята, забравят за косъма и мислят, че силата не е в него. Щом почнат да мислят така, те изгубват косъма и от този момент работите им започват да вървят все по-зле и по-зле.

Сега някои от вас искат да знаят, вярно ли е това, което говоря. Пък и аз искам да знам, вярно ли е това, в което вие вярвате или не е вярно. Когато запитаха Христос, дали Иоан кръщава от името на Бога и Христос ги запита: „Какво ще кажете вие? От Бога ли е кръщението или от човеците?“ И те не знаеха какво да отговорят. Ако кажат, че е от Бога, ще излезе, че Иоан е пратен от Бога. Ако кажат, че кръщението е от човеците, ще трябва да отговорят, кой е дал тогава право на Иоана да кръщава. Те отговориха, че не знаят. Тогава и Христос им каза, че не знае. Вие искате да знаете, изпълнявате ли волята Божия, или не я изпълнявате. Казвам: Ако всичко става, както вие искате, значи вие вършите волята Божия. Ако всичко не става, както ние искате, вие не вършите волята Божия. Когато казвам, че ако работите стават, както вие желаете, аз не разбирам вашата воля, но волята Божия. Защото, когато говоря за щастие, аз разбирам такова щастие, което е общо за всички хора. Благото, което аз имам е благо за всички. Здравето, което аз имам, искам да го имат и всички останали хора. Силата, която аз имам, искам да я имат и другите хора. Следователно всичко, каквото е потребна на мен, да бъде потребно и на другите и те да го имат. Това разбирам аз под думата Божествено желание. За да желае нещата правилно, преди всичко човек трябва да бъде посветен, да има в себе си възвишени Божествени мисли. Новото, което днес иде в света, е Божествено. Светът днес се намира в своята последна фаза. Сегашния век аз наричам железен век. Този век е накрая на своя живот. Думите желязо и цимент вървят заедно. По-нататък човек не може да отиде. Ако отиде по-нататък, човечеството ще умре. Желязото и циментът ще унищожат и последната капка на живота, която днес съществува. Ако сегашните условия на живота не се изменят, всички ще измрат, нищо няма да остане в живота. Новата епоха, която е влязла вече, аз я наричам златна епоха на човечеството. Аз я наричам още епоха на светлината, епоха на електричеството и на магнетизма. Като влезе тази светлина в умовете на хората, всичко, което днес е невъзможно за тях, ще стане възможно. Ще си послужа с един пример за изяснение на мисълта си. Представете си, че вие дойдете при мен и искате да станете приятели с моята ръка. Можете ли да

станете приятели с нея? Не можете. Ако искате само от ръката ми да ви услужи в нещо, тя не може никога да ви услужи. Тя ще каже: „Аз съм под закон, не мога да направя нищо. Господарят ми не може без мен нито за момент. Ако се отделя от него за един момент само, аз ще напакостя и на себе си и на своя господар, при когото съм на служба. Аз нямам време, не разполагам нито с един момент да се отделя от господаря си.“ Нито ръката ми може да се отдели от мен, нито пръстът ми. Ако пръстът ми се отдели само за един момент от ръката ми, всичко с него е свършено. Ако моята ръка или моят пръст дойде при вас, нищо няма да направят. С кого трябва да се запознаете: с ръката ми, с пръста ми или с мен? Разбира се, че с мен трябва да се запознаете. Щом се запознаете с мен, вие ще имате каквато услуга желаете. Следователно докато човек не направи запознанство с Господа, никакво запознанство не може да направи с хората. Защото хората са проявление на Бога. Тъй щото, искате ли нещо от хората, първо вие трябва да се запознаете с Бога. Не се ли запознаете с Бога, никаква услуга не можете да очаквате от хората. „Ама ние сме чада Божи.“ Какво разбирате под думата „чада Божи“? Като осиромашее, човек става чадо Божие. Тогава той говори най-много за любовта. Щом забогатее, за никаква любов не говори вече. Болният също говори за любовта, за помощта на хората. Здравият никога не говори за любовта, той не очаква помощта на другите. Той говори за много работи, но не за любов и помощ. Аз бих желал здравият да говори за помощ, а болният да мълчи като риба. Аз гледам, как някои хора не могат да носят скръбта. Като ги погледна, виждам, че лицето им потъмняло. Той се пържи като масло в тиган. Някой има вяра, има любов, а иска да разрешава въпросите, защо светът е създаден такъв, защо хората не живеят, както трябва и т.н. Това е самозаблуждение. Ако някой нарани ръката на някого, всеки друг, който се осмели да се приближи до този човек и да се ръкува с него, няма да бъде добър. Всеки, който се ръкува с този човек, ще му причини болка. И този човек ще счита всички ония, които му причиняват болка, за свои неприятели, за лоши хора. Той ще каже, че хората не знаят, как да се ръкуват, че му повредили ръката. Защо така? Защото се ръкува с болната си ръка. Ако се ръкува със здравата си ръка, всички хора за него ще бъдат добри, нормални. Значи аномалията не е в хората, но в неговата болна ръка.

Сега аз не искам да изнасям вашите възгледи, но да ви представя, какво нещо е Божественият живот. Какви са вашите възгледи, които носите от миналото, не ме интересуват. Те са ви предадени от вашите деди и прадеди. Когато Христос дойде на земята между евреите, мислите ли, че те не бяха религиозни? Те бяха избран народ. При това, Бог изпрати своите пророци между евреите и те писаха книги. После, като дойде Христос между тях, те Го питаха: „Ти ли ще ни учиш?“, „Кой те изпрати?“, „На нас

Мойсей ни е говорил", „Ти ли ще оправиш света?" и т.н. Всички евреи се мислеха за правоверни. Питам: Христос ли беше правоверен или тогавашните религиозни хора бяха правоверни? Историята показва, че от деня, в който евреите пожертваха Христа, не видяха бял ден. Ще кажете, че са били лош народ. Не е там въпросът. Днес всички хора са евреи. Няма нито един човек в света, който да не е евреин. Без изключение днес всички хора са евреи. Ще каже някоя, че не е като еди-коя си сестра.

Сега, като говорите за една незнайна любов, вие не разбирате реалността на любовта. Щом е така, не говорете за любовта. Като говоря за любовта, аз говоря само за сенките на любовта. За любовта аз още дума не съм казал. Ако кажа само една дума от любовта, всички ще бъдете мои последователи. Ако кажа само една дума от любовта, нито един болен или сиромах няма да остане. Всички ще бъдете здрави, бодри и силни и каквото ви кажа, ще го направите. Казвате: „Защо тогава не ни кажете нещо от тази любов?" Готови ли сте да се откажете от старото? Сега аз не искам да се отречете външно, хората да ви знаят, че сте се отрекли. Самоотричането не е външен процес, да си туриш пепел на главата, както в старо време са правили, нито да се изпъчиш, да дадеш вид, че си направил нещо. Самоотричането спада към съвсем друг вид свят. Да се отречеш от себе си, това значи да възприемеш онази чиста Божествена мисъл. Отрече ли се по този начин, човек ще бъде проводник на великото, Божественото в света. Казвате: „Къде е божественото?" Като четете свещеното Писание, казвате, че това, което Христос е казал е написано в тази книга. Как мислите, това, което е написано в тази книга, това ли е всичкото, което Христос е казал? Ако през някоя тиха, спокойна, звездна нощ излезете вън и погледнете това небе, осеяно от безброй звезди, какво ще кажете? Струва ли си този театър, това представление, което виждате вън? Какво по-хубаво представление може да има от изгряващото слънце? С какво можете да сравните това представление? Колко трябва да платите за билета на това представление? От началото на света до края Бог ви е дал свободен билет да присъствате на всичко, което Той е създал и въпреки това, вие пак сте недоволни. Какво повече искате? Вие искате един затвор с четири-пет стаи, с няколко ограничени затвори, с кревати в стаите, на които болните лежат. Божественият живот изключва всякакви затвори, всякакви кревати, юргани, всякакви одумвания, всякакви лоши мисли и чувства. Що се отнася до човешкия свят, всички тия неща са на мястото си, но дойде ли до Божествения свят, тия неща са изключени там. Някой се оплаква,че жена му не го обича. Аз нямам предвид вас, защото в света има милиони мъже, които жените им не ги обичат. Това е на земята, обаче, в Божествения свят отношенията между мъже и жени са съвсем други. Там ще срещнете една жена само един път. Ще си поприказвате с нея и втори път няма да я срещнете. След това ще срещнете друга някоя, пак ще си

поприказвате и ще се разделите. Обаче, това, което чуете и видите, ще ви вдъхнови толкова, че ще го помните с години. Като ви домъчнее, пак ще срещнете една жена, но не същата. Мнозина мислят, че отношенията между мъжете и жените в Божествения свят са като тия на земята. Не, отношенията между мъже и жени в Божествения живот са чисти, идеални. Там не съществува помен от никаква ревност, от никакво подозрение. Там не може да става никакво престъпление. Защо? Там има много каси и всички са пълни със злато, но при всички стои по един стражар. Кой ще посмее да бръкне в една от тия каси? Там не може да става никакво престъпление. Там всички същества имат съзнание. Вие не разбирате, защото разглеждате въпроса на мъже и жени. Аз не разглеждам никакъв женски или мъжки въпрос, нито се спирам върху въпроса на децата, на учителите и на всички останали. За мен целокупният живот, както се проявява, представя едно цяло. Бог се проявява в целокупния живот като едно цяло. Той се проявява и в майките, и в бащите, и в децата, и в слугите, и в господарите, и в растенията, и в животните по особен начин. Бог се проявява и в малките мушици. Това не значи, че Той се проявява изцяло в тях, но в малката мушица се проявява и Неговата разумност.

Казвам: Настанало е време, когато вие трябва да имате нови възгледи за живота. Вие сте чели много цитати и мислите, че като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат тържествено. Не, вие първо трябва да разберете смисъл на този живот, а после ще разберете смисъла на задгробния живот, както и смисъла на смъртта. След като живее известно време, тогава човек ще разбере, защо трябва да умира. След като умре, тогава пък, човек ще почне да мисли, защо трябва да оживее. Значи, човек първо трябва да мисли, защо трябва да живее, а после да мисли, защо трябва да умре. И в смъртта има нещо добро. Тя е един от великите ангели, който започва да говори с вас. Кога? Когато умрете. Той ще те пита: „Ти мислиш ли да се занимаваш с посредствения живот? Ще вършиш ли още тези престъпления, които досега си вършил и с които си опетнявал името Божие? Ще храниш ли в себе си още такива лоши мисли и чувства?“ Като не разбира смисъла на живота, човек казва: „Защо Господ е създал този свят да си играе с нас? Защо ми е дал тази лоша жена да ме мъчи?“ Мислиш ли така, ти вече си опетнил името Божие в себе си. Бог ни най-малко не те е пратил на земята да носиш една жена на гърба си. Господ не е изпратил и жената да носи един мъж на гърба си. Жената е символ на живота. Щом живееш, ти си жена. Щом мислиш, ти си мъж, разумно същество. Значи, животът има смисъл, само докато мислим. Без мисъл животът не може да бъде щастлив. Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че те не мислят. Мисълта е храната на живота. Ако не мислиш както трябва, ти сам ще се отровиш. Като се намерят в затруднение, хората казват: „Като дойде Христос, работите ни ще се

оправят.“ „Той е любов.“ Какво нещо е любовта? Любовта е онази чиста, Божествена мисъл, която излиза от Бога. Ако живеем според тази любов, Бог ще заличи нашите грехове. Много хора казват: „Дотегна ни да живеем на земята, ще отидем в онзи свят.“ Как може да отиде той на небето? Небето е място на любовта. Ти си живял на земята без любов, в света на безлюбието, а искаш изведнъж да отидеш на небето, в света на любовта. От небето, от света на любовта човек може доброволно да слезе, но от земята той не може по никой начин да отиде на небето, в света на любовта. За да отидеш в небето, от небето трябва да дойде една душа, която носи любовта в себе си, да слезе на земята, да се свърже с теб и така да те занесе горе. Ако мислите, че с вашите мисли, чувства и желания можете да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Аз съм минал през този изпит и зная, че е така. Ще дойде някой да ми разправя особени философии. Аз зная всички философии на света, аз съм минал и през страдания, и през радости, познавам и сиромашията, и болестите, и здравето. Много неща зная аз, но едно е важно: човек трябва да се храни с чистата Божествената мисъл. Това е човекът. И като се храни с тази мисъл, той може да бъде здрав, силен, богат, щастлив. Това е проповядвал и Христос. Да любиш, това значи да се храниш с чистата Божествена мисъл. Когато тази храна влезе в теб, тя ще те оживи. Това е възкресението, това е оживяването, това е ставането. Когато някой се пита, защо трябва да се храни, аз казвам: Ти трябва да любиш, за да се храниш с чистата, Божествена мисъл. Като се храниш с тази мисъл, ти ще възкръснеш. Без тази мисъл никакво възкръсване не може да съществува. Ще кажете, че не искате да се отричате. Казвам: Вие сте вече при новото, при светлината на днешния ден. Какво ще правите при това положение? Искате или не искате, ще се отречете. Има ли нужда при светлината, която имаме днес да ви запаля няколко свещи? И след това има ли нужда да ви казвам, да вярвате в тези свещи? Ще бъде смешно това положение. Милиони свещи не могат да се сравнят с тази свещ, която Бог е запалил. Внесете тази свещ в себе си и не се страхувайте. Божествената мисъл носи живот, Божествената мисъл носи щастие. Божествената мисъл носи сила, Божествената сила носи здраве. Божествената сила носи в себе си всички блага, всички добродетели, които човек в света търси. Сега вие се оплаквате, че сте нещастни. Защо не се спрете в себе си и кажете: „Господи, искам да Ти служа.“ След това да не дойдете, да казвате на мен, че искате да служите на Бога. Не, това човек трябва да каже в себе си. Христос запита Петра: „Петре, обичаш ли ме?“ – „Обичам те, Господи.“ Три пъти го запита Христос, но огорчи се Петър. Той мислеше, че обича Христа и е готов на всякаква жертва за него. С това Христос искаше да му каже, че неговата любов е още слаба. Петър каза на Христа: „Господи, всички да се откажат от Теб, само аз няма да се откажа.“ – „Тогава паси овцете ми.“ Когато запитаха Петра: „Да не си и ти от неговите ученици?“ Той отговори: „Не съм.“ Три пъти се отказа от Христа.

На третия път той си спомни думите на Христа и горко заплака. Тогава той погледна Христос, който му каза: „Петре, Петре, ти си още старият Петър, не познаваш още себе си.“ Като излезе вън и плака, върна се при Христа, Който му каза: „Иди сега да пасеш моите овце с онази любов, която не плаче.“ Докато плачете, вие не сте в любовта. Вашият плач трябва да престане. Докато се безпокоите, вие не сте в любовта. Докато мразите, вие не сте в любовта. Докато търсите правото си, вие не сте в любовта. Щом дойде любовта, вие имате вече всичко. Смешно е, когато любовта посети човека, да се държи той за старото. Представете си, че вие сте наследили едно наследство от десет милиона, които напълно са ви осигурили. Но в същото време имате да взимате отнякъде хиляда лева. Щом сте осигурени с десет милиона, вие трябва да бъдете готови да се откажете от хилядата лева. Следователно когато Божественото дойде в човека и донесе своето изобилие, той трябва да бъде готов да се справи с малките мъчнотии, които има в живота си. Обаче, ако Божественото не дойде, невъзможно е ние хората при сегашните условия на живота да се примирим и да се обичаме. Сега, като наблюдавам съвременните хора, виждам за какво мислят. Вървят мъж и жена заедно и си гугуцат. Обичат се двамата. По едно време жената види един красив мъж и го погледне. Но в това време мъжът ѝ гледа към нея, защо си позволява да гледа чуждите мъже. И тя уплашена, не смее да погледне към мъжа си. Тя не смее да му каже, че този човек ѝ харесва. Така става на изток. На запад, обаче, в Америка, например, когато мъжът види някоя красива жена, той я поглежда и прави сравнение между своята жена и нея. Като ги сравнява, той се запитва, коя от двете би обичал повече. Същото прави и жената, когато види някой красив мъж. Двамата вървят, обаче и мислят за едно и също нещо. Който ги види, ще каже, че мислят за нещо сериозно. Мъжът си мисли и си казва, че жената няма право да мисли за друг мъж, освен за него. Този мъж е прав в едно отношение. Ако мъжът може да се постави на мястото на Бога, това значи: „Ти нямаш право да мислиш за други богове, освен за Единния Бог.“ Един е Бог в света. Тази мисъл е права. По отношение на Бога е така. Той е единственото същество в света, което мисли право. По своята мисъл човек трябва да мяза на Бога. Под думата „човек“ ние разбираме съществото, което не прави пакости на никого. Всеки друг човек, който прави пакости, за него Христос е казал, че той отначало още е човекоубийца. Този човек не разбира Божите пътища. Той не знае, че Бог не умира. Той е същество, което не струва [хас] на Бога. Жената не обича други жени да харесват мъжа ѝ. И мъжът същото. Но представете си, че жената на някой мъж се разболее до умиране. Няма ли да бъде съгласен този мъж да извика един лекар, който може да помогне на жена му? Той ще бъде доволен, че този лекар пипнал пулса на жена му, подържал ръката ѝ, преслушал сърцето ѝ. Той е доволен, защото след това здравето на жена му ще се възстанови. Има ли някакво престъпление в

това? Никакво престъпление няма. Това, което внася живот в човека, е Божественото начало. И жената трябва да се радва, ако се намери някоя лекарка, която може да помогне на мъжа ѝ да възстанови неговото здраве. Има право да се сърди жената, когато мъжът ѝ срещне една жена, която го разваля. Докато не я е срещнал, той е бил трезв човек: не пие, не пуши, не ходи по кафенета. Той започва да се връща късно от работа, по цели нощи не се връща, гневи се на жена си и т.н. Всичкото зло на тази жена не е от Бога. За такъв човек се казва, че е отначало человекоубийца. Когато вие сте неразположени, това се дължи на онзи, който отначало е человекоубийца. Той се е настанил, вас. И когато имате едно добро разположение да правите добро, у вас е Бог, който се проявява като човек – нищо повече. Когато обичате всички хора, това е Бог във вас. Когато не обичате всички хора, това е онзи, който отначало е человекоубийца. С други думи казано: щом се обиждаш, щом се дразниш от един поглед, това е онзи, който отначало е человекоубиец.

Сега ви казвам: Скоро ще дойде Онзи, който носи чистата мисъл. Ще ми бъде приятно, ако го приемете и му станете последователи. Но скоро ще дойде при вас и онзи, който го убива. Много ще ми бъде неприятно, ако го приемете и ако му станете последователи. Това е заради вас, не е заради мене. Той е лъжец. И ако вие го послушате, не можете да бъдете щастливи. Онзи, Който внася светли мисли в ума ви, топли чувства в сърцето ви, Онзи, който внася живот в душата ви и ви помага навсякъде, Който подига и вас, и дома ви, и народа ви, и цялото човечество, Той е Бог, Който иде в света. Днес всички хора са се разделили помежду си, делят земята, но Той иде между всички народи, събира всички добри хора и ги обединява в една мисъл. Той иде в света като светлина. Той пита днес всички народи: „Какво правите? Защо спорите помежду си?“ Как ще се решат въпросите между тия народи днес? Разправят, че някога Александър Велики ходил в Индия, дето се натъкнал на един особен случай, който днес разправят като анекдот. Един добър човек купил една нива от един свой познат. Като орал нивата, намерил едно котле пълно със злато. Той веднага занесъл котлето със златото на притежателя му и казал: „Аз купих от теб само нивата, но не котлето със златото. Вземи си котлето назад.“ – „Не, аз продадох нивата с котлето. В себе си имах определено това желание да вземеш нивата заедно с котлето.“ Купувачът не искал да вземе котлето, но и другият не го приемал назад. Въпросът се отнесъл най-после до съда. Те разправили, как седи въпросът. След дълго мислене, съдията казал: „Вие имате ли деца?“ – „Имаме.“ Онзи, който продал нивата, имал момче. Купувачът имал момиче. Тогава съдията издал присъдата: „Оженете вашите деца и дайте нивата с котлето на тях.“ Сега и на вас казвам: При всички противоречия, при които се намирате, оженете вашите деца и дайте им нивата с котлето, пълно със злато. Нивата и злато представят добрия живот, т. е. добрата

мисъл в живота. Тъй щото, добрата мисъл и добрият живот, това е за добрите хора, които ще дойдат в бъдеще и които днес съществуват в света. Онези от вас, които искате да изпълните волята Божия, знайте, че добрият живот е за вас и Божията мисъл е за вас. Христос казва на едно място: „Аз дойдох да им дам живот. Нова заповед ви давам. Ако ме любите, ще пребъдете в Отца ми, както аз пребъдвам в Него. Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Като слушаха тия мисли от Христа, приеха ги буквално. Христос искаше да каже: „Ако се храните с Божествената мисъл и с Божествения живот, който излиза от мен, вие ще имате живот в себе си. И всеки, който се откаже от Божествената мисъл и от Божествения живот, които са в мен, нямате живот в себе си.“ Това е Христовата мисъл. Това учение всички може да го приложи. Мнозина очакват последния ден да възприемат това учение, когато ги заровят в гроба. Не, тогава те нищо не могат да възприемат. Като ги заровят в гроба, ще дойде жена им да плаче отгоре им и да казва: „На кого ме оставяш?“ Той ще отговори от гроба: „Оставям те на Господа. Аз отивам да изплащам греховете си, а ти, която оставаш на земята да живееш, гледай да живееш по друг начин, а не както си живяла досега. Не плачи за мен.“ Наистина, жената не трябва да плаче, но да се моли, да го извади от гроба. Нека всички негови близки и приятели се съберат около него и започнат да се молят да оживее, да излезе от гроба. Ако те не могат да го съживят, поне да се молят да дойде някой от невидимия свят, да го вземе, а да не става нужда, да му правят гроб. Нашият живот е пълен с гробове. Аз съм против гробищата, против гробовете. Всяко лошо чувство, всяка лоша мисъл и всяка неправилна постъпка, това е един гроб. Всяка хубава мисъл, всяко хубаво чувство и всяка добра постъпка, това е живот. Те нямат гробове. Може ли да направите гроб на една красива мисъл, на едно хубаво чувство и на една правилна постъпка? Трябва ли да плачем на една хубава мисъл и на едно благородно чувство? Те не са умрели, те са живи. Да се радваме на онова, което сега се ражда. То е новото в света. Сега аз не искам да се плашите, но казвам: Вие сами си изкопавате гробовете. Със своите лоши мисли и желания сами си правите ковчези. Престанете да създавате условия за ковчези. Аз не желая да образувате такива условия, нито да държите в ума си мисълта, кой ще ви погребва, когато умрете. Когато Илия замина за другия свят, какво остави след себе си? Той остави само кожуха, който беше взет от неговия слуга Елисей. За Елисея беше привилегия да вземе кожуха на господаря си. И като го взе, той удари реката Йордан с нея и я раздели на две. Когато казвам, че едно от напредналите същества от невидимия свят има толкова сила, че само с един от неговите косми можеш да правиш нещо много, вие се чудите, как е възможно това. Как е било възможно с кожуха на Илия да се раздели реката на две части? Тъй щото, дойде ли ви някаква скръб, вземете кожуха на Илия, ударете с него реката и кажете: „В името на Господа на Илия да

се премахне тази скръб.“ Скръбта, това е реката, върху която Елисей удари. Като се намерите пред някакво страдание, вие казвате: „Ще се пукне сърцето ми от скръб.“ Защо не кажете като Христа: „Господи, в Твоите ръце се предавам.“ Вие нямате дрехата на Христа. Къде отиде мантията на Христа? Ако днес я намерят, тя би струвала милиони. Днес тя се пази някъде съкровено. Ако имате чиста мисъл, вие бихте имали едно малко парченце от мантията на Христа. Ако имате една малка част от мантията на Христа, все едно, че имате цялата мантия. Мантията на Христа носи живот в себе си. Тъй щото, като се намерите пред някаква мъчнотия или скръб, кажете в себе си: „В името на този Господ, Когото Христос проповядваше, вдигам своята скръб.“ Кажете и ударете с мантията. Или ако имате парченце от Христовия кръст, вземете го, ударете с него и кажете: „В името на този кръст, на който беше разпнат Онзи, Който проповядваше Живия Господ, вдигам всякаква скръб от себе си.“ Кажете така и вижте, ще остане ли след това нещо от тази скръб? Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Те приличат на онзи търновски адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево. Като минавал през едно гора, разбойници го нападнали и започнали да търсят из джобовете му, да намерят пари. Но нищо не намерили. Като не могли да вземат нещо от него, те започнали да го бият, защо не носел пари със себе си. „Ти трябваше да носиш поне хиляда лева. Ами защо носиш тези кобури в джобовете си?“ – Той носел два кобура. – „За зор заман ги нося.“ По-голям зор от този има ли? За да не го бият, той трябваше да носи в джоба си поне хиляда лева, а не два кобура. Всички хора носят по два кобура, но всъщност знание им трябва. Ако не носиш знанието в себе си, т. е. хиляда лева, ще бъдеш бит. В такъв случай кобурите нищо няма да те ползват. Единственото мощно нещо в света, това е Божествената мисъл. Сега аз не искам да ви поощрявам, но искам да се справите със своите мъчнотии. Често тия мъчнотии ви докарват в отчаяние. Някой казва: „Не ми се живее, не ми се работи вече.“ Аз бих желал вашият живот да бъде пълен с радост и веселие. При най-малката скръб да се намерите, кажете: „В името на този Господ, Когото Христос проповядва.“ Кажете като Христа: „Аз и Отец ми едно сме.“ Голямо самообладание имаше Христос! Като се намери разпнат на кръста, Христос каза: „Елои, елои, лава савахтани!“ Най-после Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Аз зная, че Ти ще оправиш тази работа.“ Като предаде Духа си в ръцете на Бога, изгуби ли нещо Христос? Той живееше с една велика Божия мисъл, в която не се поколеба нито за момент. Такава беше волята Божия. Когато учениците му го видяха след възкресението, Той им каза: „Не се допирайте до мен, защото не съм възлязъл още при Отца си.“ Той възлезе при Отца си, защото показа своята любов. Ако съвременните хора не могат да понесат малките страдания, които им се дават, къде е тяхната вяра? Като дойде едно страдание, всеки от вас трябва да бъде радостен. Не казвам, че е лесно

да носи човек страданията и мъчнотиите си. Не е лесно да се огъва човек. Мъчно е човек да се преклони. При всички случаи на страдания, той се запитва, защо е така? Защо Господ е направил така света? Това е неразбиране. Който люби, той мисли по един начин. Който не люби, той мисли по друг начин. Следователно, слънцето грее за онези, които обичат. Тъмнината, нощта е за онези, които обичат. Радостта е за онези, които носят Божествената мисъл, а скръбта е за онези, които не носят Божествената мисъл. Имате двама души. Единият се радва, другият скърби. Който скърби, той не може да се радва. И който се радва, той не може да скърби. Така е днес. Онзи у вас, който скърби, може да стане радостен, само ако му кажете, че можете да му услужите във всичко, каквото той иска. Радостният ще му помогне. Следователно скърбящият зависи от онзи, който се радва. Следователно, онзи, който се радва у вас, това сте вие. Кой е онзи, който скърби? Това пак сте вие, които не разбирате себе си. Всеки, който не разбира себе си, той скърби. Който разбира себе си, той се радва. Затова ви казвам: Аз искам да разбирате себе си, за да се радвате. Като разбирате себе си и като се радвате, вие ще се справите с миналото на вашето неразбиране. Казва Христос: „Който не вярва в мен, не вярва в Отца, Който ме е проводил. Аз дойдох виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен."

Казвам: Новото в света е един вътрешен опит. Направете един опит, но не такъв опит да кажете, че се отричате от старото. Не, вие ще носите старото със себе си. Трябва да ги примирите новото и старото. Когато Христос дойде на земята, Той ходеше в храма, но не да проповядва. Той отиваше в храма да види, как извършваха службата тогава. Сега вие искате, целия свят да се измени, че тогава да живеете добре. Сега вие искате, целият свят да се оправи, че тогава да живеете добре. Не, ние трябва при сегашния порядък, при сегашните условия, в сегашния [храм] трябва да живеем добре. Служителите могат да имат свои, особени разбирания. Нека си имат. Но Христос ни най-малко не измени своите възгледи. При Христа доведоха една блудница и Го запитаха: „Според Мойсеевия закон ние таквиз ги убиваме с камъни, а ти какво казваш?" Христос се наведе на земята и пишеше с пръст. После Той вдигна главата си и каза на жената: „Жено, има ли някой тука?" – „Никой,Господи." – „Осъди ли те някой?" – „Никой, Господи." Христос каза на събралите се около Него: „Който счита себе си за безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея." Като чуха тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос каза на жената: „Иди си дъще, нито аз те осъждам, но не съгрешавай повече." И Бог всякога ни прощава, но с оглед на желанието си да отидем в света и да не грешим. Днес светът се нуждае от хора, които да проповядват Божественото учение. Христос казва: „Голяма е жетвата, но малко са работниците. Молете се на Господа да изпрати повече работници." Сега и аз ви казвам: Молете се на

Господаря на жетвата да изпрати повече работници, които да се опретнат, да работят, кой както разбира. Като казвам, че всеки трябва да работи, както той разбира, имам предвид, като желаете щастието за себе си, желайте го и за другите. Вашето здраве, вашето щастие, вашата сила нека бъде общото благо и за всички хора на земята. Не е въпрос да се отречете от богатството, от силата си, от щастието си, но турете вашето благо в ход, като жертва за изпълнение волята Божия. Турете ума си, сърцето си и волята си в жертва за служене на Бога и ще видите тогава, какви ще бъдат отношенията и на Бога към вас. „Аз дойдох виделина в света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен. Аз дойдох в света, за да утеша всеки, който скърби. Аз дойдох в света, за да утеша онези, които до сега не са почувствали Божията любов или любовта на своите ближни." Бог е дошъл в света да отвори сърцата на всички хора, за да може Неговото благо да потече през всички сърца. Сега желая на всички ви да се подмладите. Аз не искам да ви виждам стари, да се готвите за умиране. Аз искам всички да се подмладите, да станете на 33 години, всички да бъдете бодри, свежи и да кажете: „Господ с нас и ние с Него." Сега искам като войници да отидете в света, да се борите, да победите и Божието благословение да бъде върху всички вас. На всички в света пожелавам това. То е новото, което сега иде в света.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Двайсет и втора неделна беседа от Учителя, държана на 26 март 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_03_26 Елате да разсъждаваме
утринно слово

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.

Тези неща са важни, важно е миналото, понеже тия неща изразяват едно наше състояние. Божествените Истини, когато и да се изказват, имат отношение към самия човек. (Учителя прочита главата.)

Духът Божий

В живота съществува едно голямо противоречие, на което отначало досега не е дадено разяснение. Колкото и да се е разяснявало, все нещата остават неразяснени в това противоречие. И сега като се разясняват, пак ще остане неразяснено, понеже това е едно вътрешно противоречие, което съществува във всеки един човек.

Ще направя едно сравнение. В живота, както всички хора се раждат на земята, от едно становище, те се раждат при еднакви условия, понеже слънцето грее еднакво на земята. Ако попитаме хората откъде идат, никой не знае откъде иде. Казва: Родил съм се. Знае, че се е родил. Вие имате едно съзнание, че живеете на земята, но откъде идете – нямате ясна представа. Нямате такава ясна представа, както когато човек се е преселил от България в Америка и знае, че иде от България. Или когато се е преселил от Америка в България, знае, че иде от Америка. А пък всеки един от вас няма такава ясна представа откъде иде. Но да оставим въпроса откъде иде. Всички хора се раждат при еднакви условия, слънцето еднакво грее, но всички не израстват еднакво. Цветето, посадено на земята, расте всяко едно по особен начин. Всички цветя, които се садят, еднакво не израстват. Едно израсне, стане по-високо, а друго по-малко. Някое дърво е израснало 10, 15, 40, 50 метра, а пък друго някое едвам се е подигнало. Сега тези растения, ако ги попитате, и те не знаят защо са израснали толкоз, както и вие, ако ви попитат откъде сте дошли. Другият въпрос седи в това. Най-първо като се роди човешкото съзнание, човек е невежа, минава за невежа. Тогава не сте толкова учен. Най-първо сте красиво дете и от вас се изисква послушание. Майка ви ви дава наставления, почват да ви учат. Майка ви казва: Ще се молиш на Господа. Ще си го представиш като стар човек с

бяла брада и бели косми. – И ти вече от детинство мислиш, че Господ е като един стар човек. Дойдеш обаче в зряла възраст. Ти вече имаш едно верую на майка си, така представено. Обаче колкото повече израстваш, ти почваш да се обезверяваш в твоето верую. Почваш да мислиш и казваш: Майка ми ме е учила, но тя ме е учила на нещо, което не е вярно. Ти ще кажеш, че майка ти те е заблудила. Че майка ти беше едно време дете, и така ѝ е било представено. И това преминава от поколение на поколение. Ти, като възрастен, проверяваш и мислиш, мислиш и заминаваш за другия свят, без да си разрешил въпроса.

Казват: Ние вярваме в Бога. Хубаво, всички вярват в Бога, обаче има едно противоречие. В религиите всички за Бога говорят и за него се карат. Колко хиляди и милиони хора са измрели за своите религиозни убеждения! Гонили са ги. Не безверници са ги гонили, но пак вярующи. Гонили са ги, защото не вярват като тях. Най-първо хората са умирали за своето идолопоклонство. Ако не вярвали в този истукан, турен като божество в храма, те казвали: Той не вярва в божеството, което е турено в храма. – Това божество е направено от камък и седи там. И казвали: Как да не вярваш в това божество? И учените хора са ходили и са се покланяли пред това божество. Целували му краката, ръцете, кадили му темян. Това го правили учени хора и свещеници, облечени в одеждите си. И само да поискаш да кажеш, че това божество не е истинско – и да видиш какво ще стане!

Че и днес всички вие правите така, макар и да има различие. Ако ви попитат всеки от вас – тези божества са все във вашия храм на миналото. Всеки от вас има по едно божество. И само ако не вярва някой в това божество, да видиш какво ще стане. Сега аз искам да обясня нещата. Вземете например, човек се ражда, най-първо е здрав, весел, разположен е. Но един ден погледнеш, че той пострадал. Погледнеш, този здравият човек се разболял и умира от една много малка причина. Минава той през едно място, подухнал малко вятър и той се простудил. Ходил на екскурзия и нямал дебели дрехи. Излязъл така необлечен и мислил, че на планината е топло, както и на полето. Но там се променило течението на въздуха, валял дъжд, температурата спаднала и се простудил. И казват: Ходил е на екскурзия и голямо нещастие го е сполетяло. Валяло го дъжд и е почти на умиране. Казвам сега: Защо се измени времето? Защо дойде този дъжд, защо го измокри и защо се той простуди? Да не се спирам върху този въпрос. Ние намираме, че всичката вина е в него, че той не си е взел дебела дреха и обущата му не били такива, каквито трябва. Рядко се случва това. Или други противоречия да взема. Има хиляди противоречия. Някой път човек страда от недоимък, от малко ядене. Има хора, за които казват: Пожълтял е, сух хляб само яде, храни се само с лук и чесън. А пък друг

някой ял повече и напълнял, станал като някое дърво, обемисто дърво, но пак болен. Гледаш – лицето му пълно, но има нещо в него болно.

Чета във вестниците, че френският председател на републиката, който отива в Англия, поставил англичаните в трудно положение, понеже не знаели какво да правят с лекаря му. Лекарят се грижи за председателя и му дава наставления – как ще яде, как ще пие, за да не би да пострада. Та не знаели как да го турят, че да бъде в близко отношение с председателя, та да му даде помощ в случай на нещастие. Това става в Лондон. Един човек отива и разрешава известни обществени въпроси, а пък той сам има нужда от един лекар, който да разрешава кризите, които стават вътре в неговото тяло. Един ми разправяше една своя опитност. Той ми казва: Аз се молих в една църква, но някой ми казва отвътре: Колко голям будала си, много си глупав. Ти досега от детинство си се молил толкоз пъти, и открило ли ти се е да видиш нещо? Нищо не си видял. Тук си се изтъпанил и нищо не си видял. Двадесет години се молиш, все коленичиш. Това коленичене край няма ли? – Нещо ми говори отвътре, и аз не зная какво да му кажа – казва ми той. Дойде в мене едно честолюбие и като не можах какво да отговоря, казах му: Що ти влиза в работа защо коленича? То е моя работа. – Но оттам насетне престанах да коленича. Станах честолюбив. Казах си: Как така ще седна да коленича? Аз казах на онзи, че не е негова работа, но започнах да се занимавам с тази мисъл. Онзи ми тури един бръмбар в главата. Казах му, че не е негова работа, а моя, обаче досега никога не бях повдигал този въпрос и го считах, че е в реда на нещата. И сега се питах: Какво иска Господ от мене? Защо да коленича? И тогаз си казах: Сега какво трябва да правя? По-рано мислех, че трябва да коленича, когато се моля. Но сега, като не трябва да коленича, как трябва да се моля?

Христос сега дава известно разрешение. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не влиза в кошарата през вратата, е крадец и разбойник. – Това е вярно не само буквално, но и фигуративно. Всеки един човек е една кошара. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не е влязъл през вратата на кошарата е крадец, а пък който е влязъл през вратата, е истински пастир. – Вярващите се уподобяват на овци, заградени в една кошара. И овчар е онзи, който се грижи за тях. А крадецът го представя вън от кошарата. Но за овците не са опасни само вълците. Понеже влизат някой път в кошарата и крадци – хора. И като влезе и намери едно хубаво агне, вземе го и си отива. Вълкът взема една овца на гърба си и заминава. Същият навик имат и лъвовете. Лъвът влиза в някоя кошара и намери едно хубаво угоено теле, взема го на врата си и през оградата на кошарата си отива. Той взима не агне, но цяло теле.

Вие ще кажете: Те са животни. Но всички тези прояви стават и в човека. Да

кажем, един човек най-първо е вярващ, както някои хора говорят: Едно време бях много набожен, но сега съм се обезверил. Питам сега: Това какво е, откъде иде това обезверяване в самия човек? Според съвременните изследвания, ако човек дълго време седи в една стая, той сам ще се обезвери. Ще ви кажа в какво седи безверието. Дълго време ако седиш в една стая, най-първо ще ти е приятно, но ако тази стая е херметически затворена, всеки ден ще забелязваш, че с въздуха става нещо, че не е такъв, какъвто трябва, че липсва нещо в стаята. И ще казваш: Тежко е в стаята. Не се живее тук. Лошо ми е. В тебе ще има желание да излезеш вън, но не те пущат. И от ден на ден се влошава, влошава положението, докато един ден почваш да изгубваш съзнанието. Разправя един англичанин една своя опитност в Индия при едно голямо разбунтуване на индусите. Около 200–300 англичани ги хващат индусите и ги тургат в една стая, дето имало само един много малък прозорец. Набрала се много въглена киселина. Те всички имали желание да бъдат по-близо до прозореца, защото се задушавали. И този англичанин казва: Тогаз усещах колко е необходим чистият въздух за мене. Който дойде до прозореца, се освежава, а пък другите се измъчват с голямо мъчение от липса на нещо.

Та мнозина сега казват: Да пазим старото. Че ти, ако живееш в старото, какво ще спечелиш? Всички пакости в живота произтичат все от старите работи. Щом ядеш някоя стара храна, преди 5–6 дена сготвена и седяла в някой некалайдисан съд, ако ядеш стар мухлясал хляб, ще видиш колко струва. Също така, ако ядеш стара пастърма, 2–3 годишна, изсъхнала, консервирана. Казвам сега, аз искам да ви наведа на тази мисъл: Във вас често стават промени, във вашия вътрешен живот. Някой път имаш причините на тези изменения, а пък някой път нямаш никакви причини. Неразположен си духом, например. Иде ти да се караш с хората. Казваш: Не съм разположен днес. Защо съм неразположен – не зная. Някой път домашните не влизат в положението му. Ако е господар, слугата не влиза в положението му. Ако е музикант, ще намери причината в това, че салонът не бил отоплен, че инструментът не бил направен добре, че лъкът или колофонът не бил добър. Ако е шивач, ще намери причината в иглата. И като шие този ден, иглата се мушне в ръката му. Той хвърли тая игла, вземе друга, но и тя се мушне. И той казва: Тези игли! Ако е стара някоя баба, по-възрастна, тя на млади години е вдявала конеца в иглата веднага. Щом стане стара, конецът минава настрани и казва: На тази игла ушите ѝ са малки. И взема друга игла, по-голяма – пак не може. И най-сетне като вземе губерка, конецът минава. Конецът влиза, но с губерка не се шият модни дрехи. Чувал се шие, но други дрехи – не. И тя казва: Изгубихме зрението си. Кои са причините за изгубване на зрението? Някои, като изгубят зрението си, си турят очила. После турят и двойни очила. Има много причини за това, но някой път отслабването на зрението се дължи

на това, че съвременните хора като че ли поставят очите в едно статическо положение. Ти държиш очите в едно и също направление, в еднообразно положение и когато искаш да погледнеш някой предмет настрани, не си движиш очите, но местиш цялата глава. Така и четеш, така и гледаш. И очите ти станат като истукани. Дойде някой, ти не движиш очите си, а си движиш главата и врата. И след 10–20 години не виждаш. Защо? Защото очите станали лениви. Като не си мърдал очите си, много малко кръв е прииждала в тях и очите ти изгубили тази пластичност, очната нерватура се е запушила и ти си почнал да ослепяваш. Някой може да направи опит и да види дали това е вярно. Достатъчни са три месеца, за да провериш дали теорията е вярна, или не. Ти седиш и ще решиш, че няма да си въртиш врата, но очите. Ти си вкъщи. Отвори се вратата, ти няма да си въртиш врата, но ще си подвижиш очите. Повика те жена ти. Няма да си мръднете главата и врата, но ще си въртиш очите и ще кажеш: Какво обичаш? Синът ти вика: Татко! Ти кажи, без да си мърдаш шията: Какво обичаш? Три месеца ще правиш така. Ще си турите едно правило. Ще казвате „Какво обичате", без да си въртите шията. Дойде гръмотевица. Не си вдигай врата нагоре. Но си вдигни очите нагоре, без да си мърдаш главата и си кажи: Какво искаш да кажеш? Вървиш и си удариш крака. Не си навеждай главата, но си отправяш очите надолу и казваш на камъка: Какво искаш да кажеш? Очите ти трябва да се движат. Следователно, всичките противоречия, които съществуват сега в нашия живот – аз правя едно уподобление – чрез тези противоречия провидението иска да ни избави от едно статическо положение, понеже ние сме свикнали само да си въртим врата. Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво нещо е това. Но не знаеш, че богатството е едно статическо положение. То е само до време. Богатството – това е товар. И този товар ти имаш право да го носиш само няколко часа и след това да го снемеш от гърба си. След това какво трябва да дойде? Трябва да станеш първокласен сиромах. Ще ви обясня какво нещо е сиромашията. Ти казваш: Мен ми дотегна сиромашията! – И сиромашията дотяга, и богатството дотяга. Аз ще ви обясня научно. Да бъдеш богат – това е един процес. Да бъдеш сиромах – и това е един процес. Ти си седиш и нито си богат, нито си сиромах. Но след 4–5 часа ти ставаш сиромах. Най-първо ти седиш така, както баща ти те е родил. В заможно положение си. Но в тебе стане една промяна. Най-първо ти си индиферентен. Но в тебе после се зароди желание да ядеш. Желанието да ядеш, това е желанието на сиромашията. Ти схващаш, че трябва да ядеш нещо. Щом огладнееш до крайния предел, ти си станал сиромах и в тебе има желание да почнеш да търсиш хляб в долапа. По-рано не си искал да знаеш за долапа, но сега отваряш долапа или ще отидеш в една фурна, във втора, в трета. Има доста големи аристократи в света, които не обичат да ходят на фурна, искат да покажат, че не се подчиняват на този закон. Изпращат слугата си, но като дойде слугата, онзи вземе хляба и го къса

парче по парче – гневи му се. Вие казвате: Един вълк откъсна едно парче от месото на овцата и го глътна. – И в човека има същият навик – взема той от топлия хляб едно парче и го гълта, после друго парче и т.н. И след това казва: Много добър е хлябът. Ти казваш, че хлябът е много добър, но ти никога не си влизал в положението на хляба. Той, докато стане на хляб и дойде до тебе, през колко страдания е минал! И ако този хляб поседи 4–5 дена, ти, след като го ядеш, казваш: Не струва хлябът. Не си доволен. Понеже хлябът не е пресен, не е топъл, ти казваш: Не струва хлябът! Че хлябът, ако беше жив, ще каже: Колко страдания претърпях аз за тебе! Ти вземеш сухия хляб, туриш го настрани, изпратиш за топъл хляб и казваш: Старият да си върви по работата.

Когато се наядеш, ти си вече богат човек и усещаш едно разположение. И в тебе се явява желание да си починеш. И два часа след това отиваш да работиш. Някой казва: Защо трябва да сме сиромаси, защо трябва да бъдем гладни? – Че гладът осмисля богатството. Всички хора, които са яли, без да са огладнели, всякога придобиват най-лошите болести. Ти чакай да дойде гладът и да усетиш вътрешна немощ. Та като приемеш хляба, да те усили. Да го ядеш, както някой свещеник, който е извършил един свещен обред. И ако ядеш хляба с едно вътрешно хубаво чувство, ти непременно ще бъдеш здрав човек. А пък ти още не си огладнял и бързаш да ядеш. И кухнята, която имаме, не е хигиенична. Ние си правим картофена супа. Един път на седмицата картофена супа – иди-дойди. Но всеки ден да ядеш картофена супа – не струва. Между твърдата храна и течната има голяма разлика. Твърдата храна доставя едни материи, а пък течната храна доставя други вещества за строежа на човешкото тяло. Също така и въздухът доставя други частици или енергии за тялото. Във въздуха се крие една енергия, от която човек има нужда. Във водата се крие друга енергия, в хляба се крие друга енергия. Във всички вещества, които спадат към разни категории, се крият различни частици от храната, която може да задоволи човека. Природата, която е пратила човека на земята, тя желае да му даде разнообразна, богата храна. Например, ако ти никога не си вкусил портокал, липсва ти нещо от портокал. Ако ти никога не си ял сливи или грозде, ще ти липсва нещо, което сливите или гроздето могат да ти дадат. Ако никога не сте яли житен хляб, ще ти липсват тези качества, които житото носи, както е в тези народи, които не са яли житен хляб. Хигиената определя каква трябва да бъде храната и колко калории трябва да има. Но въпросът седи малко по-другояче. Всички плодни дървета са акумулатори на различни енергии, които идат от слънцето и те ги акумулират, събират. И онзи разумният човек, който знае как да яде, той ще се ползва от Божествените енергии. Той ще се ползва от въздуха, от светлината и от разните видове храни. Светлината трябва да приемем в този размер, който е необходим за нас. И ако ние не възприемем достатъчно светлина, ако не

възприемем достатъчно въздух, който ни е необходим за дробовете, ако не вземем достатъчно количество течна и твърда храна, които ни са потребни, нямаме условия за здравето. Само ако ги възприемем правилно, само при тия условия човек може да бъде здрав. Освен това за здравето на човека, за неговото вътрешно състояние е необходимо следното: Той трябва да мисли, трябва да се научи да мисли! Че много малко хора има, които мислят в днешния век. Тези вестници, които пишат, те просто развиват чувствата. Някому къщата изгоряла – това не е мисъл; някой кораб потънал някъде – това не е мисъл; някой търговец фалирал. Тези неща развиват чувството. Но това не е мисъл. Ти чувстваш, това са чувствания. Четеш някоя книга, някой роман за герои, които страдат. Това не е мисъл. Този романист развива чувствата. И в съвременния свят ние сме станали много по-чувствителни, отколкото трябва. А пък много малко мислим. В мисълта се съдържа едно основно качество. Ти като почнеш да мислиш, всички тези тягости, които имаш, почват да се топят. Например ти казваш: Аз съм сиромах. – Че това не е мисъл. Ти казваш: Аз съм богат. – Това не е мисъл. Казваш: Добър съм. – Това не е мисъл. Казваш: Лош съм. – Това не е мисъл. Искаш да станеш учен човек. – Това не е мисъл. Това са придобивки. Мисълта сама по себе си е едно нещо особено. Когато дойдат хората до онази правата мисъл, ще им се отворят очите. В Писанието само на едно място Бог казва: Елате да размишляваме, да мислим сега. Не казва „елате да чувстваме“, но казва „да мислим“! Когато ти казваш „Ние имаме такива и такива грехове“ – това е чувстване. Ти чувстваш, че имаш прегрешение. Или чувстваш, че си добър. Това е чувстване. Защо си добър – не знаеш. И защо си лош – и него не знаеш. И често оставаш виновен при сегашните условия. Например, ако нямаш лична карта. Всеки трябва да си я носи при сегашните условия. Забравил си личната карта. И ако отидеш в някой град, ще те турят в участъка. И ако те питат какво ти е прегрешението, ще кажеш, че нямаш лична карта. Най-важната карта е самият човек. Но тази лична карта не я считат за достатъчна и ще трябва да носиш и друга лична карта, в която пише какви са веждите, какво е лицето, какъв е носът – продълговат, гръцки или широк. Какви са устните, какви са устата и прочее. Той вярва в онова, което е писано на картата, а пък в онова, което нося аз, не вярва. Там пише, че аз нося дебели вежди. Защо той иска да се осведомява от онова, което е писано в личната карта и защо не чете по самия мене?

Ценното в живота е в мисълта! Сегашните чувства, които имаме, са резултат на една минала мисъл, но тя не е наша. Тя е чужда. Ние имаме само резултатите на тая мисъл. Следователно, ние трябва да мислим. В споменатия по-рано пример на онзи му се казва отвътре: Двадесет години ти коленичиш. Защо коленичиш? – Така е писано. В личната карта е писано така: вежди дебели, очите му кафяви, носът му такъв и прочее.

Онзи не ме гледа. И ми казва: Дайте си личната карта. На картата има портрет. Онзи чете в картата: вежди такива и такива. Той никак не иска да види дали съм такъв. Само ще те погледне донякъде. Понякога казва: Има малко разлика между личната карта и тебе. На личната карта изглеждаш по-млад, а ти си по-стар. И сега си брадясал. Ти си извадил личната карта без брада. Тогава трябва да обръснеш брадата си, за да бъдат подобни знаците, както са описани на картата.

Да се повърнем сега към онзи пример. На онзи му било казано: Ти защо коленичиш 20 години? И в него се създава една мисъл. Той казва: Оттам насетне почнах да мисля. – Ако вие коленичите пред някого, защо коленичите? Защо коленичиш пред вашия цар? С това ти казваш: Каквото ми заповядваш, ще изпълня. Ти, като даваш това обещание, знаеш ли на какво изкушение се излагаш? Че право ли е да изпълниш това, което ти заповядват хората? И кой от вас е господар на себе си? Кой ни заповядва? Заповядва ли ни всякога нашият ум? Не. Заповядва ни сърцето. Ти чувстваш неразположение към когото и да е.

Привеждал съм следующия пример. В Америка в църквата назначават всяка година проповедници да им проповядват. И съобщили веднъж в църквата, че бил назначен един проповедник, който си вчесвал така косата, че оставял път по средата на главата, както жените правят такъв път. Всички в църквата казали: Ние не искаме проповедник с дълги коси и път на главата си. И какво е било учудването им: когато дошъл проповедникът видели, че главата му е гола не само на пътя, но навсякъде; само отстрани на главата има малки космички. Когато космите по цялата глава са окапали, коя е причината? Казват, че хората с голи глави мислят повече. Съгласен съм, че хората с голи глави мислят, но за ненужни неща. Хората с голи глави толкоз се безпокоят, колкото и онези, които имат косми на главата. Но космите на главата окапват от големите тревоги. При мен дойде една млада сестра на 21 години и ми казва: Почна да ми окапва косата. Какво да правя? – Аз зная причината, но какво да ѝ кажа? Някой път не можеш да кажеш. Само се влюби в някого и той да не ти пише или пък да ти пише така: За тебе нищо не искам да зная, ти си такъв, онакъв – и няма да се минат 4–5 месеца и ще почне да ти окапва косата. Това са вътрешни тревоги. Или да вземем друг пример. Вложил си 800 хиляди в банката и мислиш, че животът ти е осигурен. Но краката на банката са разколебани. И тя е в ликвидация. И ти мислиш, че едва ли ще можеш да вземеш 10 хиляди лева. И ако живееш в тези тревоги известно време, след 5–6 месеца ще почне да ти капе косата. Ти казваш: На стари години какво ще правя без пари? Как няма да ти падат косите при тия тревоги? Ти си вложил капитал. Отиде капиталът. Говеда си купил, те измират. Овците ти измират. Къщата изгаря. Чиновник си, уволняват те. И ще почнат да ти

падат косите от тези тревоги. И религиозните хора, като се съберат, казват кой е праведен, кой не е, кой как се е молил, дали коленичи и кой как разбира Писанието.

И после, искат да знаят кой е пратил Учителя. Кой ме е пратил, само аз зная. И вас кой ви е пратил, само вие знаете за себе си. Чудни сте някой път. Искате да знаете това. Никога няма да знаете, само аз го зная. И Христос казва: „Никой не познава Сина, тъкмо Отец. И никой не познава Отца, тъкмо Сина". – И може да си представите, че съм който и да е. Може да повишавате моите акции или да ги намалявате – то е ваша работа. И мислите ли, че ако повишавате моите акции, те ще се повишат, или че ако ги намалявате, те ще се намалят? Това нищо не значи. Във всеки човек Бог е вложил нещо. Вашата ценност седи във вашата душа; вашата ценност седи във вашия дух, във вашето сърце, във вашия ум и във вашето тяло. Всички онези работи отвън, те са второстепенни. Ти най-първо ще се запознаеш със своя дух, със своята душа, със своя ум и със своето сърце. Те са все светове вътре в тебе. Умът, сърцето, душата и духът са цели светове. А пък ти, самият човек, който изучаваш, ти си един пришелец, който ще ги изучаваш. И твоето бъдеще зависи от това, доколко познаваш духа си. И доколкото го познаваш, той ще ти гарантира. Също и душата, доколкото я познаваш, ще ти гарантира. Под „познаване" разбираме следующето. Казано е: „И това е Живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." В какво седи ученият човек? Законът е същият по отношение на езика, на науката и прочие. Учен човек е онзи, който познава езика и го познава добре. Тук всеки мисли, че произнася добре френски. Ако знаеш френски хубаво, отлично, ще бъдеш ценен. Но за този език трябва време да посветиш. А не само да произнасяш както и да е. Аз съм слушал да ми говорят и на руски, и на френски, и на английски, и на германски, но колко малко французи има, които говорят меко, като че ли е музика. И колко малко руси има, които говорят добре руски. И колко малко българи има, които говорят добре български. И казвам: Ако един ден с този език бихте се пренесли в невидимия свят, в света на музиката, още като кажеш няколко думи, ще те снемат от сцената и ще те изпратят на земята.

Преди няколко дена на един млад момък му говоря нещо, а пък той си свива веждите. Казвам му: Защо си сви веждите? Свиването на веждите не е мисъл. Някой мисли, че като си свие веждите, той мисли. Не. Това не е мисъл. Някой стане сериозен. Сериозността не е мисъл. Тебе те безпокои нещо. Имаш мазол на крака си. И си станал сериозен. В сериозността няма никаква мисъл. Човекът на мисълта е отворен. Лицето му е спокойно. Лицето му е така спокойно, че изразява: Светът е уреден. Всичко му е уредено, няма какво да го безпокои. Може да гърми отвън. Когато гърми,

той си казва: Надявам се, времето си прави своите представления. Това е работа на времето. Задухало е вятър, този човек казва: Това е работа на вятъра, радвам се. Слънцето грее, той казва: Това е работа на слънцето. Залезе слънцето и настане тъмнина, той казва: Това е работа на тъмнината, сега ще си почивам. – Защо мръкна? – Това не е твоя работа. Единственото нещо, което ни трябва, е да мислим. Ти мислиш ли? Щом се безпокоиш, ти не мислиш. Ти можеш да се безпокоиш колкото искаш. Ти казваш: Дали аз ще бъда спасен? Това не е мисъл, това е безпокойствие. Ти казваш: Ти си голям грешник. Това не е мисъл, това е старо нещо. От хиляди години казват: Грешник си.

Бог казва: „Елате сега да разсъждаваме". Казвам на вас: Бог изисква от всинца ни да почнем да мислим. И често когато аз говоря за Любовта, за Любовта ви говоря да я мислим, а не да я чувстваме. Ти казваш: Аз не я чувствам. Няма какво да я чувстваш. Чувстванията не дават верността на нещата. Не мислете, че това, което чувствате, е вярно. Всички заблуждения произтичат от нашите чувствания. Срещнеш някой човек, който не е красив. Ти не си разположен към него. Но видиш след време, че в този човек има хубави качества, има сериозна мисъл, услужлив е. А пък друг срещнеш, красив е, приятен ти е, хубави вежди има, но не е готов да ти направи никаква услуга. Питам: Единият, като те срещне, не ти е приятен, но ти прави услуги. А пък друг като срещнеш, приятен ти е, но не ти прави услуги. Някой е красив. Какво от това, че е красив? Красивият ти произвежда само приятно впечатление. Нам ни е приятно, че някой е красив. И ви е неприятно, че някой е грозен. Погледнеш се сам в огледалото и виждаш, че си красив или грозен. За да стане човек красив, трябва да мисли! Мисъл без тревоги, без подозрение, без съмнение. Тя трябва да бъде свободна от всички противоречия. Че си сиромах, че си богат, че си учен и прочие – всичко това остави настрана. А да остане, че ти си пратен на земята да мислиш! Целият свят е едно предметно учение. Всеки трябва да учи. Ти минаваш през реката, но не само да чувствате, че тя е студена, но тази река трябва да стане за тебе обект на мисъл. Тази река трябва да произведе в тебе мисъл. Слънцето изгрява. То трябва да произведе в тебе мисъл. Виждаш дърво. То трябва да произведе в тебе мисъл. Виждаш човек. Той трябва да произведе в тебе мисъл. Всяко нещо, което виждаш, трябва да произведе мисъл в тебе без каквото и да е посторонно безпокойство. И за това трябва една особена школа, защото сега мнозина чувстват, че са много учени. Ти се самозаблуждаваш като мислиш, че знаеш.

Ти си чел една книга. Някой казва: Аз съм чел, да ти кажа какво съм чел. Какво е чел? Той казва: Да ви кажа какво е казал Виктор Хюго за Жан Валжан. В какво седи всичката идея на Виктор Хюго? Жан Валжан при

лошите условия в затвора се озлобява. Но после става един преврат в него. И откъде е станала тази промяна в него? Той отива на гости при един владика. Основната идея е тая. Владиката имал два златни светилника. Той го приел на гости. И вечерта, като заспал владиката, онзи му взел светилниците и си излезнал. Хващат го. Властта пита владиката: Тези светилници твои ли са? – Мои са. – Виктор Хюго показва, че за един хляб 17 години лежал в затвора, за едно малко престъпление. Когато властта питала епископа за светилниците, той знаел, че ако каже, че тия светилници са крадени, още много години ще лежи в затвора Жан Валжан и затова казва: Аз му ги дадох даром. Той казал така, за да го избави. Това е идеята. Виктор Хюго иска да каже: Този Жан Валжан е бил в затвора, понеже не е знаел как да мисли. Седемнадесет години не се е научил да мисли. А пък като му дава той светилниците, в Жан Валжан влиза едно ново чувство, една нова мисъл. Жан Валжан си казва: Той казва, че ми ги е дал, а пък аз зная, че не ми ги даде. Какво иска да каже? – И почва той да мисли. И оттам насетне той мисли върху добрия пример. Той си казва: Ти 17 години лежа в затвора за един хляб. Но ако ти се научиш да мислиш, животът ти няма да бъде такъв. – Така иска да каже епископ Мариел на Жан Валжан със своята постъпка. И оттам насетне Жан Валжан се променя.

Ти защо се тревожиш? Защото си задигнал някой светилник. Няма някой от вас, който да не е задигнал някой светилник. Например, ти си задигнал един светилник на Господа – взел си една жена. Тя е един светилник. И този светилник не го чистиш, но го хукаш и мислиш, че тя трябва да те пере, да ти готви. И жената взела някой светилник. И тя го хлуска. И децата са светилници. И тях хлускаш. Тези деца, ако Бог ти ги даде, той иска да те накара да мислиш. А пък ти казваш: Като остарея аз, това дете ще ме гледа. Аз не зная, срещал съм добри синове, но повечето бащи и майки са се оплаквали от синовете.

Казвам сега, напуснете вашите идоли. Считай сина си за едно благо от Бога. Господ да благослови този светилник! Считай, че синът ти е едно благо, ако той мисли. Но ако синът ти не мисли, той ще ти създаде най-голямо страдание. И в бъдеще, ако избираш светилник, ще го питаш: Мога ли да туря на тебе една свещ? И светилникът ще ти отговори. Ще му кажеш: Някой път ще ме извиниш, като туря на тебе една лоена свещ, от нея ще капнат капки и ще те оцапат. Ще кажеш на светилника: Ако не почнеш да мислиш както трябва, аз никакъв светилник не искам.

Днес от всинца ви се изисква следното. Коя е онази жена, която да влиза в положението на своя мъж при лошите условия, при които той се намира? И мъжът трябва да влиза в лошите условия, при които жена му се намира.

И родителите трябва да влизат в лошото положение, при които децата се намират. И децата трябва да влизат в положението на баща си и майка си, трябва да почнат да мислят. Те трябва да мислят, че баща им и майка им са направили много за тях. Сега мъжът не мисли, жената не мисли, децата не мислят. Жената мисли мъжът да донесе нещо. И мъжът мисли същото.

Всеки ден трябва да имаш един бюджет от Бога. Като станеш сутринта, мисли. И ти ще приемеш Божието благословение – Божията мисъл! Като станеш сутринта, ще знаеш какво трябва да правиш – да мислиш! Това, което сутринта приемеш за половин час отгоре, то ще ти донесе благословение да свършиш всичко онова, което е добро през деня. Половин час ще мислиш. Ще седнеш да мислиш като един княжески син, ще мислиш, че всичко ти е уредено. И като излезеш от този половин час и влезнеш при лошите условия, ще кажеш: При благоприятни условия съм, както някой царски син е пратен. Защото и царските синове ги тургат на дисциплина. Пак ще мислиш! Ще срещнеш 1, 2, 3, 4 противоречия и навсякъде ще виждаш хубавата страна. Ще кажеш: Учителя каза „Всичко е за добро!“ Че това е мисъл! Умира някой – ще кажеш: За добро е. Ражда се. – За добро е. Осиромашал. – За добро е. Оженва се. – За добро е. Напуска жена си. – За добро е. Изгубва си децата. – За добро е. Изгубва си шапката. – За добро е. Какво лошо има в това, че си изгубил шапката? Някой друг човек я е намерил. И казвам си: Колко се радвам, че някой носи моята шапка! Ние не сме ли от онези, които ядем от тази старата земя и които оставяме на нея после всички стари дрехи и шапки? Земята е приела старите дрехи на безброй същества, които са живели досега. И тези стари дрехи земята ги трансформира и ги превръща в материята на плодовете, на вълната на овцете и прочие. Също така и ти от това, което си опитал, тая стара материя вземи, че я обнови и я превърни в по-хубава материя. И като нямаме ние по-хубава материя, ние страдаме.

Та казвам сега, аз ви препоръчвам на всинца ви: Ако искате да се обнови вашата сила, мислете! Ако не мислите, ще остареете, ще страдате и ще умрете. И никой не може да ви помогне. Нищо повече! Ако мислите, ще оживеете, ще възкръснете и при Бога ще отидете. Ако не мислите, ще остареете и ще умрете. И не зная – светът да ви е на помощ тогава! Христос казва: „Аз дойдох в света да им дам живот.“ Аз дойдох в света да науча хората да мислят! Да изпълняват Волята Божия с онази трезвата мисъл. И тогава те ще бъдат тъй, както съм и аз. И като почнете да мислите всички, тогава всички ще бъдете такива, каквито трябва. А пък ако не мислите, тогава ще бъдете такива, каквито сте сега.

Отче наш

6,30 ч. с.

23. Утринно Неделно Слово, държано на 26 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Меко, приятно време.
На поляната направихме упражненията.

1939_03_29 Качествата на ученика
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

КАЧЕСТВАТА НА УЧЕНИКА

сряда, 5 часа.сутринта

Отче наш.

„Махар Бену“

(Учителят чете някои теми, оставени на катедрата: „Силни и слаби думи“.)

Кои са силни и слаби думи? Кои са съществените им качества? Кои са съществените качества на сладко и кисело? Сладкото и киселото как ще ги представиш. Те са понятия вътрешни. Човек се усеща сам, че е слаб. Някои говорят английски или френски и превеждат но в говора и превода им има нещо несвойственно. Във всеки език си има нещо свойствено, има си свой ритъм. Английският език си има свой ритъм. Българският език си има свой ритъм. Гледаш, че някой говори български, но дърва цепи и на френски някой, като говори, се препъва. (Учителя изговаря тия думи с груб, дебел глас.) Това не е френски, но казват: „Френският език има носово произношение.“ Но носовото произношение ни най-малко не е френски език. Кога се образува носово произношение? Когато французинът говори, той мисли. Ти не можеш да произнесеш носово, ако не мислиш. При германския език участвува гърлото. Когато германецът говори, гърлото играе роля. Във френския език носовото произношение има смисъл. Казват, че гласът трябва да излиза от носа, че ако ти мислиш, гласът ти ще може да излиза от носа, от небцето. По теория, като отидеш при певец, той ще ти постави гласа, най-сетне виждаш, че кесията ти е осиромашала. И в религията всякога те учат какво нещо е вярата, учат те за Господа, после обясняват какво е любовта, осукват го и най-сетне човек остарее и казва: „Всичко е празно.“ Трябва едно разбиране. Вярно е това, което никога не отслабва. Слабо е това, което всякога отслабва. Силно е това, което всякога е силно. Когато ви хване някой разбойник, какъв бихте желали да бъде той? – Силен или слаб? Казваш: „Силни трябва да бъдем!“ А пък, като хване някой слаб вятър, той може ли да те спре? – Не. Но когато дойде силният вятър, той може да те спре и да те събори. Сега някои от вас казвате: „Да видим какво иска да каже.“ Казвам: „Хайде да ядем.“ Какво искам да кажа с тия думи. Какво се крие в яденето? Или ако каже: „Хайде да отидем на разходка.“ Какво се крие в разходката? Ако отиваме на разходка, за да дишаме и двамата чистия въздух и да използуваме другите блага на природата, тогаз това е разходка. Но ако двамата направят през това време търговска сделка, вие не отивате на

разходка, но си приказвате речено-казано за търговски работи и се върнете двамата от разходката радостни, защото сделката е станала. И двамата ядете и пиете, но ако сделката не е станала и двамата сте неразположени. Единият не е продал, а другият не е купил. Всеки ден вие се изменяте, променяте своето разположение. Казвате: „Неразположен съм." Защо си неразположен?

Нека вземеме думата „ти". Какво означава „ти"? Имате много повърхностни понятия. Казвате: „Ти си човек." Или казваш: „Аз съм човек." Казваш: „Той е човек." „Аз" не е собствена дума. Всеки може да каже „аз". Не можеш да кажеш, че „аз" принадлежи само на един човек. „Ти" не може да принадлежи само на един човек. На всекиго може да се каже „ти". А пък когато ти се говори [на] „ти", ти го вземаш, в даден случай, върху себе си. На какво основание го вземаш върху себе си? Например кажеш: „Ти си, който направи това." На какво основание го вземаш върху себе си? Тогаз имате: aq1=ar2. Как са равни те? Aq1 е онзи, когото товариш. Преди да го натовариш е aq1. Конят, който няма нищо на гърба си, е aq1. Като го натовариш, става ar2. Когато ми каже някой „аз", аз искам да зная той натоварен *ли* е или не. Aq1 *ли* е или ar2. Щом е виден човек, той е натоварен и един ден той, в своята видност, от своята знаменитост ще започне да плаче. Питам: Ако вие сте едно дърво и искате да дадете много плод, мислите ли, че децата ще ви оставят? Ще се качат отгоре ви. Пък може да кажете: „Кой им дава право?" За някои работи вие казвате: „Господ така е наредил." Де ви е книгата? В кой кодекс, на кое място Господ е писал, че го е наредил така. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави сега?" Вие ядете храна и се задавяте. Какво трябва да правите след като се задавихте? Задавили сте се, значи храната се е спряла близо до гърлото. Гърлото ти е раздвоено, има един канал за стомаха, а друг за дробовете и тая малка хапка е останала при канала, който е за дишане, та нито в стомаха влиза, нито в дробовете. Стои на едно място. Тая хапка седи там като един разбойник. Ти знаеш, че ако влезе в дробовете, твоята работа е свършена, ти ще свършиш земния живот и почнеш да се молиш: „Дано да не влезе вътре в дробовете." Щом влезе там, ще ти се прекрати живота на земята. Сега, някой път вие седите и се спъвате във вашите мисли, както и този човек в своето ядене. Де седи погрешката? Когато ядеш, няма да говориш. Когато ядеш, ще бъде концентриран умът ти. След като сдъвчеш добре храната си най-първо ще затвориш вратичката горе при входа към дробовете и ще кажеш на храната: „Заповядайте, влезте вътре в салона." И ще отвориш път за стомаха и тя ще влезе. А пък вие, като приемете храната, пращате един слуга да ви варди гърлото и той не е добре запознат с въпроса и вместо да отвори вратата на стомаха, отваря вратата на дробовете и тогаз казваш: „Без малко щях да се одавя, отиде храната на криво." Не е виновата храната, но ти си виноват, че не вардиш дето трябва

да вардиш. Когато не мислиш право, никой не е виноват, ти си виноват. Има две състояния в човека. Един ум, който е чиновник – ум1=ум2. Ум1 е който мисли, който си върши добре работата. Той е свършил, с висше образование е, но чака да го назначат някъде. Ти казваш: „Ние знаем да мислим.“ Хубаво, ако това е вярно, от какво произтичат всичките неприятности в живота?

Тук всинца знаете все да пеете, нали? Ако ви кажа да изпеете думите „Махар Бену“ по всичките правила на музиката, как ще ги изпеете, кажете ми? Все ще ги изпеете някак си, но колко далече ще бъдете от първоначалната музика на „Махар“, защото има едни тонове, които са точни. Плътните тонове аз наричам тези, които показват слизане надолу в гъстата материя. Музикантите много често казват за някого: „Той има плътен тон.“ Ти като се качиш в горните височини, не можеш да имаш плътен тон. При плътния тон има налягане. Трептенията, които се съдържат в него са мощни, плътни. Вие, някой път, искате да бъдете плътни. Вие искате да бъдете например богат, силен, учен. Силата е плътност, богатството е плътност. Богатият човек слиза надолу. Богатият човек не може да наследи Царството Божие. То е невъзможно. Царството Божие е нагоре, над него. Той трябва да бъде много лек, като перушина, за да влезе в Царството Божие, а пък той е тежък. Казва той: „Не може ли като дам, да вляза в Царството Божие?“ Като даде всичкото си богатство, той тогава ще олекне. Кое ще олекне в него? Богатият мисли, че силата е в богатството, което има. Не че богатството е нещо лошо. Какво подразбира богатството? Богатството е събрана слънчева енергия. При богатството ти ще бъдеш или щастлив или нещастен. Понеже то е слънчева енергия, която има две страни – положителна и отрицателна. Може да разбираш богатството като израз на оная жива сила, праната. На български нали знаете какво нещо е прана. А пък индусите под прана разбират слънчева енергия. Цялата наша земя се движи вътре в праната, а пък гъстата материя индусите наричат пракрити. А пък българите употребяват думата „крити“, скрити. Значи крие се нещо. А пък индусите разбират под пракрити най-гъстата материя, от която е направена земята. Земята е направена от пракрити и част от твоето тяло е направено от тая гъста материя. Има нещо, чието естество не знаеш. Имате сърдце и не знаете естеството му. Имате ум и не знаете естеството му. Имате душа и дух и не знаете естеството им. Имате четири неща: ум, сърдце, душа и дух. Те са за мен ясни неща. Сърдце е това, с което чувствуваш болките страданията, радостите. Умът в тебе е това, с което различаваш мъчнотиите. Сърдцето чувствува болката, [но] само за себе си не може да си помогне. То само я чувствува. А пък умът е сила да премахне болката. Ти се радваш и не знаеш как да запазиш своята радост. А пък умът може да запази своята радост. Ти искаш да говориш, имаш желание да говориш, но умът е, който те учи

как да говориш. Умът ти е учител. Има някои работи, които умът ти не може да ти даде. Но душата може. Душата ще те научи какви ценности има в нещата. Ти, като имаш душа, ще разбираш ценностите на нещата. А духът е най-възвишеното в човека, до което ще достигнеш в този живот. Душата ще те научи да оценяваш нещата, а пък щом имаш дух, ще се научиш да употребяваш всяко нещо на неговото време. Ако не знаеш да употребяваш всяко нещо на времето му, духът в тебе е слаб, ти не работиш с духът си. Ако не оценяваш нещата, значи не оценяваш с душата си и ако твоят дух не те учи как да нагаждаш нещата, значи той е слаб. А пък ако със сърдцето си не можеш да чувствуваш радостите и страданията, то е неразбрано. Те са елементарни работи, които трябва да ги знаете. Вие казвате: „Господ ще уреди всичките работи.“ Това е право и не е право. Господ урежда и не урежда. Ако ти направиш едно престъпление, как ще уреди Господ престъплението ти? Господ ще заповяда да те турят в затвора. Казваш: „Че нали Той е всеблаг?“ Защото е всеблаг, Той ще те тури в затвора. Защо те туря в затвора? Щом направиш едно престъпление, ти не си учен човек. Не знаеш, че затвора е за учене. И ще каже: „Пратете го в затвора, за да се научи.“ Има и вътрешни затвори. Когато ти си ограничен, ти си вътре в затвора. Всеки от вас си има затвор. Всеки от вас си има съдебни пристави вътре и стражари и съдии, и мирови съдилища и областен съд, апелативен, касационен, а пък има още един, как го наричат в религията – Божествен съд. В касационния съд делата могат да се касират. Като влезат делата в Божествения съд, каквото се реши – това е. От касационния съд делото някой път се връща, не го санкционират. Не е право, но го повръщат пак назад и пак започва. Някой път и втори път го повръщат назад. Понякога там някои не търсят правото, но гледат времето, защото един адвокат, който защищава едно дело, понякога му е приятно то да продължава. Аз на вас съм привеждал онзи пример, мисля че е от Германия: Един много виден адвокат цял живот защитавал едно дело. Започнал от младини и не го разрешил. И с него си изхранил семейството, възпитал децата си, издигнал къща, изучил сина си, оженил дъщеря си. Той е дал в наследство това дело на зетя си. Зет му му казал: „Аз в една година свърших делото.“ Онзи му казал: „Много си глупав, аз цял живот се прехранвам с него, а пък сега има да гладуваш.“ Като се приведе един пример има два начина за разбиране. Един ще разбере по един начин, а друг – по друг. Умът е за продължаване на делото. Това право ли е? За онзи, който е водил делото, за него е добре то да се продължава. Но онзи, който е завел делото, той иска това дело по-скоро да се разреши. Кое е по-хубаво – да се продължава делото или да не се продължава? Ако лошите работи се продължават, страданията продължават. Ако лошите работи се прекратяват и страданията се съкратяват. Ако добрите работи се продължават и радостите се продължават. Ако добрите работи се съкратяват и радостите се

съкратяват.

Та казвам, сега в една окултна школа вие трябва да се запознаете с вътрешните закони. Всеки трябва да оперира с известни закони и да знаете, че има права, които са ваши. В себе си имаш едно право, което е лично твое право. Има едно право, което е лично право на баща ти, друго право, което е лично право на майка ти, после друго на сестра ти. Та ти ще оперираш с четиримата души, които сте в едно семейство. Ти казваш: „Аз имам право." Ти имаш право четвърт. Ти си господар само на една четвърт. Втората четвърт е на баща ти. Третата четвърт е на майка ти. Останалата четвърт е на твоята сестра. Така вие изучавате сега правото. Някои от вас изучавате вашето право. Някой изучавате правото на баща си, майка си, сестра си. Тогаз кажете ми: Какво е правото на баща ти? Мойсей е дал закона: „Почитай баща си и майка си." Първата заповед каква е? – Да вярваш в Бога. Какво е да вярваш в Бога? Какви са качествата? Ти не можеш да вярваш в Бога, ако не го обичаш с всичкото си сърдце, ум, душа, сила и дух. Ти не можеш да вярваш в Бога иначе. Ти можеш да вярваш, но това вярване няма да даде никакъв резултат. Аз говоря за неща, които стават. Например казваш: „Аз посадих сто фиданки." А пък всъщност нито една фиданка не си посадил. Ти казваш: „Петко Стойчев ми каза, че е посадил сто фиданки." А пък няма никаква фиданка посадена. Ти разпространяваш това съобщение, но фиданките ги няма. Онзи човек къде ги е посадил? – Той ги е посадил някъде в ума. Той има един проект в ума, но като потърси фиданките реално, на физическото поле, няма ги никъде. Някой казва: „Аз зная да пея." Слушам го. Една сестра разправя на друга: „В ума си го чувам, колко хубаво пее вътре." Той пее вътре, но като рече да пее вън, не излиза. Вътре пее хубаво, но вън не излиза. Това вътрешното във всички пее, но това, което пее в тебе, това не си ти. Този , който пее вътре е друг, а пък ти, който ще пееш на земята, това е друг. Онзи, който пее вътре, казва: „Аз ще те науча как да пееш." Някой път той ти пее хубаво, но някой път и той си отива на разходка някъде.

Да ви приведа една аналогия: „Mon cher" (Учителя изговаря тези думи веднаж грубо и веднаж много меко). „My friend" (Учителя го изговаря грубо и меко). „Мой приятелю" (Грубо и меко). Първото изговаряне е плътно френски. Този човек, като ти каже така грубо „мон шер", той не си играе. (Учителят показва юмрук. Учителят изговаря същите думи меко). Това изговаряне предразполага. Мекият елемент е, който дава хубави свойства на езика. Ако кажеш грубо значи никаква погрешка не се позволява. В гостилницата, дето се хранех в София, слушах едни госпожи да говорят на френски. Гледах, че се разправят за нищо и никакво. Само хабят въздуха. Един ден ще [им] наложат глоба за въздуха. Ако вие говорите български само за хабене на въздуха, ще ви наложат глоба. В

природата не се позволява, в разумния живот не се позволява да направиш едно движение, което ще внесе известна дисхармония. Един брат, който е неразположен, ми каза: „Този свят не е направен както трябва.“ – Неразположен е за нещо. Казвам му: „Дай си проекта и аз ще го изпратя.“ Вече от осем хиляди години се изисква проект. Всеки един от вас, който има проект, как да се оправи света, ще изпрати проекта и ще има комисия, която ще го прегледа. Ако е добър, ще има голямо възнаграждение. Иначе ще го бракуват. Допуснете, че вие сте недоволни. Защо сте недоволни? От какво произтича едно недоволство в човека? – Едно недоволство в човека може да произтича от неговото сърдце, от гъстата материя. Под сърдце разбирам най-гъстата материя, в която човек функционира в съзнателния живот. Съзнанието го деля на четири вида: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието, макар и да е от Божествения свят, обаче съдържа най-гъста материя. От него по-доле не можеш. Освен подсъзнание и безсъзнание може да има и други категории, но подсъзнанието е най-гъстата материя, в която можеш да функционираш. Ти на земята ходиш. Тази земя е потребна. Тя е която спира слънчевите енергии. Та казвам: В тебе сърдцето е площ или сфера, в която Божествената енергия се спира и постоянно акумулира. И тази материя, на твоето сърдце, трябва да започне да се обработва. Умът е вече индустриален завод. Индустрия е вече в човека. Сърдцето е значи земята. Ореш. В сърдцето има два вола. Ще ги впрегнеш, ще вземеш едно орало, ще се разправяш с тях и ще им говориш това, което не е вярно. Погрешката е там, че земеделеца казва: „Ха, синко, да изорем земята и каквото изкараме братски ще го делим.“ Обаче щом привърши и се овършее, туря хубавото жито в хамбара за себе си, а сламата в плевника и казва: „На мен житото, а на вас сламата.“ Щом така постъпваш, ти не си земеделец. В ума нямаш вече воловете, впрегнати. Тука се впрягат машини, които се въртят и работят. Хиляди хора се ангажирали и те работят и наблюдават тези колелета и станове. И на тях казваш:„Гледайте да излезе хубаво изтъкана материя и като стане ще повишим вашите заплати.“ И тези хора работят вътре. Обаче, ти си правиш сметката на края на годината и имаш голяма печалба. И така наредиш сметките, че едва ще се падне дивидент по два лева на година. И ще кажеш: „За идущата година пак.“ Обаче, ти си скрил някъде печалба. Ти, като земеделец и като индустриалец, правиш същите погрешки. И казваш: „Аз работих!“ Хубаво, но тези волове не работиха ли? Казваш: „Аз изорах земята!“ – Че какво си направил? Кажи: „Не изорах земята, воловете теглиха ралото.“ След това въздухът е взел участие за узряването на житото, после светлината, влагата. Ти сега пренебрегваш какво са направили слънцето, въздуха и водата и казваш: „Аз изорах нивата, каквото спечелих е моя собственост.“ Турците имат една поговорка, кое е цяр на това. Аз съм привеждал този пример: Отишел турчин в

съдилището. Дали го под съд. След това той казва на своите приятели: „Съдията каза едно „понеже“, едно „обаче“, но отиде нашето даначе.“ – Решението на съда било той да даде даначе. Та „понеже“ и „обаче“ решили съдбата на даначето, да не седи при него, а да бъде на онзи човек. Ти [си] разбрал „понеже“, „обаче“, но и твоето даначе отива. Ти казваш: „Аз разбрах вече.“ – И турчина разбрал, но даначето отишло. Това не е разбиране. Онзи, който е нагласил този анекдот, той споменава тези две думи, но съдията е обосновал своето решение. Някой казва: „Аз разбрах.“ Какво си разбрал? Ти казваш: „От тази болест разбрах много работи.“ Какво си разбрал? – Разбрал си, че те боли крака, нищо повече. Щом те боли крака, трябва да знаеш [езика] на болестта. Какво означава езика на болестта? Какво означава да те заболи крака? Като те заболи крака, ще кажеш: „Трябва да зная как да ходя.“ То е закон, за да се научиш как да ходиш, как да постъпваш с хората. Постъпването, това е ходенето. Този въпрос зависи от краката. Ти си в един свят на гъста материя. Този свят на краката е идеален свят. Доброто в света, това са краката на човека. Ако ти не подържаш доброто в света, твоите крака в духовния свят не могат да функционират и понеже твоите физически крака са свързани с духовните ти крака, то един ден ще почнеш да работиш и с последните. Връзка има между светлината и очите ти . Най-висшата материя, която възприемаме, това е свънчевата енергия. Ако ти не виждаш тая светлина, не можеш да се обновиш. Трябва да знаеш какво нещо е зрение. Зрението е едно велико благо. Зрението е един Божи кредит и всеки ден, като си отвориш очите, ще кажеш какъв кредит са ти определили за днешния ден. В първите лъчи, които идват, има нещо разумно. И ще видиш какво са ти определили за този ден, което може да употребиш. Ти станеш сутринта, слънцето е изгряло, но работите не са оправени. Има нещо криво в тях. Това и това не е както трябва. Казваш: „Така е писано.“ На кой език ти си разбрал, че е така писано? Светлината ти говори. Въздухът ти говори и уханието ти говори. Ти трябва да знаеш езика им. Ако почувстваш уханието на един карамфил, какво трябва да мислиш? Или на една роза или на здравеца? – Карамфила ще ти даде чрез уханието един спретнат живот. Карамфилът показва, че той е минал през една много строга дисциплина. А пък като дойдеш до розата, тя е царска дъщеря. Розата, здравеца, те са богаташи, които са се научили на охолност и през големи мъчнотии не са минали. Те едвам са почнали своето учение. Те скоро са почнали. Но карамфилът от дълго време е почнал. Той ще ти разправи една история и ще ти каже: „Ти внимавай в живота.“ Той е прекарал и сиромашия и богатство. А пък розата сега едвам прекарва златния си век. Тя е нагиздена хубаво. Но сребърния век не е прекарала. После ще дойдат медния и железния век. А пък карамфилът е преминал всичките и сега се намира във втора една фаза – започнал е нова фаза. Вие сте разни епохи на вашата възраст. Някои от вас минавате златния си век. Някои – сребърния, накои – медния, други –

железния. Всички хора не са еднаква фаза. Някой казва: „Рало, рало!“ Някой казва: „Сила, сила!“ Някой казва: „Парици, парици!“ Някой казва: „Трябва раумност.“ Разумността в човека кой век е? Разумността, това е златния век в човека. Да си разумен, това е златния век. Щом дойдеш до силата, това е сребърния век. Щом дойдеш до парите, това е медния век. А щом дойдеш до оралото, щом си взел мотиката и казваш: „Трябва да се копае“, ти си в железния век. Казваш: „Няма какво да се прави, ще се носи тая мотика.“

Има един период от 400 години – сто години за златния век, сто за сребърния, сто за медния и сто за железния. Има и една периодичност от 22 години. В 22 години нещата се повтарят. После взимат двадесетте и четири часа на денонощието. В 24-тех часа на денонощието някои часове съответствуват на твоя златен век, някои на сребърния, някои на медния и някои на железния. При златния век ти имаш вече връзка с ангелите на Слънцето. При сребърния век имаш връзка е енергиите на Луната. Те са две светила, които играят важна роля. Те се поляризират едно друго. Слънчевата енергия дава светлина и топлина, а пък лунната енергия е отражение. Когато хората станат много хладнокръвни, те са в своя сребърен век. Казват, че англичанина е много хладнокръвен. Той е дошъл, в своето развитие, до своя сребърен век. Аз говоря за любовта, понеже любовта е свързана с висшето, с енергиите на Слънцето. Имаме две слънца, освен това слънце, което виждаме, имаме и друго слънце, още по-светло, но за което човек е още сляп, не може да го види. И ако станете един ден ясновидец, вие ще виждате на небето две слънца. И следователно, вие приемате енергиите на Слънцето, което е отражение на онова, истинското слънце. Другото слънце е разумно. То говори. Ти слушаш всички тия трептения, както писанието казва: „Слушаш гласа на Бога, който идва до твоето съзнание.“ Илия прекара големите борби и не разбра. Искаше да изправи света и изби 400 пророци. После се уплаши и избяга и каза: „Тая работа няма да стане така.“ И Господ го прати на планината, за да му покаже по кой начин ще се оправи света. Той трябваше да пости 40 деня и даваха му само по едно ядене. Той пътуваше пеш и стана голяма буря. И Господ не беше в бурята. После стана земетресение, но Господ не беше в него. После дойде огън, но Господ не бе в огъня. После дойде тихия глас, разумното и тогава Илия затвори очи и Господ му каза: „Ти изби пророците, тези пророци можеше да не се избият, но можеха да се присадят и да дадат плод.“ А пък Илия ги считаше за вредни и ги изкорени от земята. Господ му каза: „Ти втори път ще се върнеш на земята, за да присадиш тези пророци. Ти ще имаш същата тяхна опитност един ден. С тебе ще постъпят така, както ти постъпи с тях и ще видиш, че така не може да се оправи света. Каквото правиш, ще ти го направят.“ Само Бог може да постъпи, както Той иска. А пък ние ще постъпим не

така, както искаме, понеже, което Той е създал, не е наше. Ние имаме права в света. Вземаме глина и я мачкаме, както си искаме. Но щом дойде до чужди гърнета, там не може да направим каквото искаме. И ако речем да направим нещо, ще попитаме чуждите майстори: „Мога ли да направя така и така?“

Да имаш вяра, това значи да се запознаеш със законите. Вярата е закон за нощта, а пък любовта е закон за деня. Вярата, ти ще се качиш да живееш вечерно време, през нощта. През деня не ти трябва вяра. Вярата трябва вечерно време, когато е тъмно. А пък денем, когато е светло, има ли нужда от вяра. Това, което аз зная, не е вяра. А пък това, което не зная, е вяра. Някой казва: „Аз имам вяра.“ И вярата е закон за акумулиране, за сгъстяване. Вечерно време вие какво правите като се върнете в къщи? Аз не искам да влизам във вашия интимен живот, какво правите. Аз имам ясна представа какво правите. Аз зная. Има неща, които не ме интересуват, понеже са обикновенни и понеже всички ги знаят. А това, което хората не знаят, то ме интересува и вие трябва да се интересувате. Вие всички се интересувате от неща, които всички знаят. Че какво има интересно в това? Ако имаш един товар, един малък товар и не можеш да го дигнеш и казваш: „Стояне, я дигни този товар.“ Тогаз, питам, кой е господар? – Ти ли, който заповядваш или Стоян, който дига товара? Един ден няма го Стояна. Стоян заповядва на товара. Кой е по-силен? Кое е по-хубаво? Сам ли да дигнеш товара или друг да го дигне, заради тебе? И как ще го дигнете? Представете си, че този товар отдолу е завързан, не се дига. Не е тежък товара, той е 5 кг. Казваш: „Много тежък е товара.“ Трябва да развържеш товара и тогаз викаш Стояна и той го дига. Или да кажем, че дойдат други и казват, че не се вдига, а пък друг идва и го вдига след като го отвориш. Малките мъчнотии, които имате в живота, какво представляват? Някой казва: „Напиши ми едно магаре.“ Магарето може ли да се напише? Вие сте взели думата магаре и сте му турили смисъл, който първоначално, когато магарето е било създадено, не е съществувал. Българите казват: „Напил се като магаре.“ Вярно ли е това? Че се е напил като магаре е вярно в това отношение, че магарето пие много вода. И като се напил с вино, човек може да постави един съд с вино пред магарето, но магарето не избира виното, а водата. Магарето е по умно от човека, който пие вино. Казват: „Магарешка работа е, напил се като магаре.“ Не е вярно. Магарето във водата е отлично, но в храната си показва магарещината. Намери някои листа сухи и ще ги глътне. Казвате: „Много е скромен.“ – Не. Ако магарето и в храната си беше така взискателно, както за водата, тогаз щеше да бъде умно. После магарето има и други черти. Като го погне един вълк, то се разреве, бяга и реве. Вълкът отподире го гони и то реве. Питам: Какво се ползува магарето като реве? Хубаво, дойде ви едно страдание и вие се разревете. Тогаз ревът не разрешава въпроса. Това

магаре трябваше не да бяга, но да се обърне срещу вълка и да реве и вълкът ще се спре. А то бяга и реве. Вие бягате от вашите мъчнотии и ревете. Това не е разрешение. Това е магарешко разрешение на въпроса. И казват, че един вълк, като изяде едно магаре, той девет месеца обикаля на същото място, за да намери друго магаре. Много приятно, много вкусно е магарешкото месо за вълка. Та не разрешавайте вашите мъчнотии с рев. Ревът не разрешава въпроса. Плачът е друго нещо. В плача има нещо разумно. Една твърда почва, която не може да обработваш и тя се размеква. Сълзите размекчават.

Казвам: Във време на мъчнотии впрегнете ума си на работа. Бог, Който ви е пратил на земята, какво иска от вас? Иска ли Той вие да бъдете такива, каквито сега се проявявате? Аз ще ви предупредя: малцина от вас съм срещал, които като разправят нещо, го разправят както си е. Когато ми разправя за себе си нещо, има два начина, които са равни: някой път, като си направил едно добро на хората, разправяш го така, че ще украсиш, разправяш го така както не е. Той казва: „Срещнах някого и му дадох 5 лева.“ Но той ще разправи така подробно, че да му даде външност. А пък някъде, като направи една погрешка, почне да я смалява и казва: „Условията бяха причината, аз не исках.“ – Омекотява го. Добре, и в единия и другия случай не е прав. Той трябваше да тури умаляването при доброто, а пък като направи една погрешка, да я уголеми. Или най-правото е да изложи работите както си са. Да кажем, че аз правя добро някому. Че то е много мъчна работа да направиш едно добро, защото този човек може да е бил богат в миналото, правил е добрини, сега е дошел до това положение и аз му давам сто лева. И той казва: „Много малко.“ Той е играл с хиляди банкноти, трябва да вляза в неговото положение. Ако аз съм, няма да му дам сто лева. Ще му говоря приятелски. Той ще ми разправи това и това. Ще му взема името и ще му кажа: „Ще се срещнем пак.“ Нищо няма да му кажа за даване на пари, но в един плик ще му пиша едно безименно писмо и ще му туря сумата, която му трябва. И ще пиша в писмото: „Вземете една скромна помощ, много малка, но да не ви се вижда обидно. Ако имах повече, бих ви дал. Това, което правя за себе си, правя го и за вас.“ И той ще се усеща, че не унижен.

Да кажем, че ние учим хората да вярват, че най-първо ти не вярваш. Или казваш: „Трябва да обичаме хората.“ Но най-първо ти не обичаш. Казваш, че трябва да обичаме Бога, но най-първо ти не обичаш. Аз гледам, че за любовта нямате понятие. Във вас съществува едно човешко разбиране. Нямате едно вътрешно съзнание. Аз седя и гледам някой човек, но питам: Какво е човек? Минава едно малко, бедно дете. Че това е едно изпитание за тебе. В това дете има една божествена душа вътре. Това дете, като дойде на земята, има обикновено съзнание, но в това дете седи едно висше съзнание.

Както казва Христос, че тяхните ангели на небето гледат лицето на Отца Вашего. И ангела гледа как ще постъпиш. Аз се спирам и виждам, че е опърпано, но веднага виждам, че то е свързано с една нишка с ангели. То е Божественото. И казвам си: Аз ще постъпя тъй, както бих желал с мене да постъпят.

На всинца ни трябва самообладание. Аз слизам отгоре и гледам, че една сестра се разплакала. Седи до стълбата ми разплакана. Защо? Един брат не се отнесъл добре с нея. Обхода трябва на всинца ви. Вие сте се разгащили. Не разбирате любовта както трябва. Трябва да се роди във вас нещо благородно. Да се уважавате един други. Вие, като че ли, казвате: „Аз пет пари не давам заради другите.“ И аз ще ви кажа, че тогаз и аз пет пари не давам за вас. Ако отсега нататък не искате да изпълнявате волята Божия и аз пет пари няма да давам за вас. Един ден аз ще се вдигна и ще си отида и ще ви оставя с вашето знание да правите каквото искате. Аз не искам такава лигава любов. Вие нищо не сте направили заради Господа. Всички искате да бъдете тщестлавни, да се повдигнете, да станете богати. Аз не съм дошел за това. Аз съм готов да се пожертвувам за вас, ако любите Бога. Ако пък не го любите, няма какво да се занимавам повече. И за оная любов, за която аз мислех да говоря, няма да кажа нито една дума. Аз ви виждам какво мислите вие. Вие имате много нечиста мисъл. Какво не сте турили върху мене. Кажете ми, какво не сте турили отгоре на гърба ми? Покажете ми един от вас със свят живот. Вие седите така и си играете. Някои мислят, че са много близки. Под близки се разбира: трябва да носите светлина в себе си. Аз ви говоря на един език понятен. Аз не искам да се занимавам повече да уреждам вашите работи. Няма да ги уреждам по този начин. Станете всички ясновидци. Бих желал да видите какво аз правя. Но така, както сте слепи, нямате право да говорите. Като станете ясновидци, можете да говорите както си искате. Но хората, макар и слепи, трябва да знаят какво е направил Бог за тях.

Вие казвате: „Ние знаем, че Учителят е Божествен, той е Господ.“ Че вие сами не вярвате във вашите думи. Че в какво седи понятието Господ? Всеки, щом обича, е Господ. Един човек, който може да се жертвува за другите, е Господ. Един човек, който може да прави добро, той е Господ. Един човек, който е абсолютно справедлив, е Господ. Един, който абсолютно се жертвува, е Господ. Христос казва: „Ще правите по-големи дела, от колкото аз правя.“ Вие казвате: „Той е Христос. Като Него не можем да бъдем.“ Като Него ще бъдете. Вие казвате: „Аз не съм като тях.“ (Учителят изговори грубо и дебело тия думи) „Mon cher“, „my friend“ – това е вашия език.

Двама млади идваха при мен и ме питаха: „Трябва ли да се жениm?“ Рекох:

„Ти имаш ли гръб да храниш жена? Ти имаш ли гръб да храниш деца? Ти искаш да снесеш яйца и друг да ги мъти. Ще можеш ли да дадеш възпитание на синове и дъщери?“ Вие казвате: „Да се женим!“ Как ще я храниш? Ако ти не можеш да обичаш своята другарка, не се жени за нея. Ако я обичаш, ти си женен вече. Какво значи думата „женен“ на български? Ще пожънеш житото, ще вземеш житото за себе си, а сламата – за воловете. Това е женене.

Не искам втори път да ви говоря по това. Има нещо във вас, което не харесвам. Аз съм търпял. Няма какво да ви говоря повече. Вие казвате: „Учителят ще си оправи работите, той си живее горе, а ние опъваме каиша.“ Ако вие мислите, че вашият живот с това може да се оправи, аз съм готов да ви отстъпя стаята и аз ще взема вашето място, ще заема мястото на един беден. Вие мислите, че нямате пари. Ако имате пари, какво ще направите с тях? Колко пари ви трябват? Или да ви дам пари да се облечете, да си купите шапки и обуща и да си вземете апартамент. Че това го правят вече в света. Идете, работете и направете това. Каквото искате ще ви дам. Колкото злато може да побере сърдцето му. Аз ще му дам толкова злато. Ето колко злато мога да ви дам. Ще ви изпразня главата и ще я напълня със злато. Искаш да бъдеш богат, но златото ще го туриш в главата си. Колкото може да побере. Твоята глава има един и половина килограма мозък, а пък относителното [тегло] на златото е 19. Тогава колко килограма може да побере вашата глава? – Двадесет и девет–тридесет килограма. Във всеки килограм има по 200 наполеона – всичко 6000 наполеона. Това е най-големият кредит, с който можеш да се ползуваш. Шест хиляди и то ако умът ви е на мястото, ако сърдцето ви, душата ви и духът ви са мястото. А пък, ако не са на място, тогаз пропорционално се намалява богатството.

Ако вие се решите да живеете както трябва, трябва да имате връзката. Ето, в този момент слънцето изгрява. Ако може да слушате гласа на Бога, който изгрява чрез слънцето, не шест хиляди, но колкото искате може да имате. Но най-първо трябва да помагате на своите ближни. Трябва да работите не за себе си. Една четвърт аз работя за себе си, а три четвърти работя за своите ближни. Такова е отношението. Една четвърт за себе си, а една четвърт за своите ближни, това не е изпълнение на закона. Сега не искам да ви говоря. От невидимия свят, като ви гледат, онези които помагат, един ден, като престанат да ви помагат, знаете ли какво ще стане? Нито аз мога да ви помагам тогаз. Ако се изтегли въздуха от тая стая, аз не мога да ви помагам. Ако се изтегли светлината, не мога да помагам. Ако се изтегли живота, какво ще остане – празно пространство. Не злоупотребявайте с Божиите блага, понеже ще дойде страдание. Вие причинявате страдание. Знайте, че половината от страданието ще носите вие. Аз ще взема сега

само една трета, а две трети ще наложа на вас. Като дойде доброто, което ви се пада, аз ще взема една трета, а две трети – за вас. А като дойде до страданието, една трета за мене и две трети за вас. Та да престанат между вас онези ежби, които носите с векове. Решете този въпрос. Не един за други, но за любовта, която имате към Бога, заради любовта, която Христос е имал към вас. Знаете ли какви са били неговите страдания? Няма да имате сега мене предвид, но преди две хиляди години едно същество е понесло греховете на света и кръв е текла от лицето му. Но Онзи, Комуто е текло кръв от лицето му, не Го карайте втори път да тече кръв от Него. Евреите, които накараха да тече кръв от Него, две хиляди години се тласкат. И ако вие накарате Христа, като евреите, да тече кръв от Неговото лице, същият закон е и за вас. В света сега иде гневът Божий. Сега е съдбата Божия. Нямате време да се прераждате. Каквото направите в този живот, това е. В следующия живот има нови работи. Да ви говоря на един език понятен. Не си играйте. Аз [за] себе си съм разрешил въпроса. Искам и вие да го разрешите. И вие по същия закон ще носите една трета от престъпленията, от страданията. Другите оставете. Светът не иска жертви вече, но разумност се изисква. И трябва да се работи. И всеки един от вас да работи. Да работи и в душата си и в духа си. И не изнасяйте лъжите пред Бога. Ти не обичаш един човек и казваш: „Аз нямам нищо против него.“ Не говорите истината.

Та да остане само Господ да живее между вас. Като влезете тук, едно от двете: или че много хора има за вас тук или като влезете, да виждате, че само Христос живее тук. Че сте само вие и Христос. А вие като влезете, не виждате Христа, но мислите, че има много хора тук. Христос го няма за вас тук. И тогаз започвате стария живот. В тебе има една глава, това е Божественото начало. В човека има едно сърдце. Та казвам, служете на Бога във вашата глава! Кое е главата? – Истината е главата. И във вашето сърдце служете на Бога. Не казвам, че не служите, но вие се самозаблуждавате. Аз, по някой път, гледам и съм правил много опити. Аз съм употребил едни и други начини. Ако употребиш строгия начин и хората стават като тебе строги. Ако употребиш мекия начин и хората стават меки като тебе. Но нито в строгия, нито в мекия начин е спасението на човека. Аз искам да направим разлика сега. Понеже аз излагам себе си. Аз, като дойде до Божията истина, готов съм да жертвувам всичко. А пък, ако дойде до мене, от вашия учител нищо няма да стане. И когато аз ще се откажа, ще се откажа от всичко. И няма какво да ме безпокоите вече. И тогаз бих ви оставил всички свободни, да си вървите както знаете и аз ще си вървя както зная. И аз ще служа на Бога, както зная, и вие ще служите както знаете. Някой може да каже: „Учителят не ни учи хубаво.“ Тогава дръжте живота на Христа. Тогава дръжте живота на Мойсея или друг някой пророк, но бъдете съобразни с вашето верую. Аз не ви проповядвах

до сега себе си. Вие си мислите това, което не е. Аз съм повече отколкото вие мислите. И съм по-малко от това, което вие си мислите. Следователно, две неща има. Аз [съм] повече от това, което вие мислите. Какво ще кажете? Аз съм повече от това, което съм проявил. Аз не съм проявил нито една милионна част от това, което съм аз, разбирате ли? Не е знание това, което човек е научил наизуст, но има неща, които съм разрешил. Христос разреши един въпрос като излезе кръвта му. Той тогаз разреши един важен въпрос. Мислите ли, че вие ще разрешите този въпрос, без да излезе кръв от вашето лице? Вие знаете ли какво нещо [е] страданието? И вие имате малки страдания. Не искам сега да остане във вас известно заблуждение. Не се заблуждавайте от известни ваши мисли. Вие се самозаблуждавате в себе си. Не се самозаблуждавайте. Дръжте едно правило: Дръжте в себе си името Божие свято. Да имате за Него само едно мнение.

Като дойде до името Божие, да има във вас нещо, което не е опетнено, да имате една свещена мисъл. Да нямате никакво роптание и да кажете: „Всичко е за добро." Казано е: „За онези, които любят Бога, всичко ще се превърне за добро." И стремежа ви да бъде: Царството Божие и Неговата правда. И в този стремеж да бъдете непреривни. И най-сетне вие ще се проявите. Вашето лично проявление ще бъде в изпълнението волята Божия. Ако изпълнявате волята Божия, вие ще се проявите като човек. Ако търсите Царството Божие и Неговата правда, вие ще имате онази мощна сила, всякога ще бъдете силни. И ако държите името Божие свято, тогава живота ви ще се осмисли.

Та първото нещо е: Не петнете името Божие! Понеже, който петни името Божие, той всичко изгубва в света. И аз искам да ви предпазя. За вас има голяма опасност, понеже ако се подхлъзнете, който от вас се подхлъзне, мъчно се повдига вече. С покаяние работа не става. Ако някой от вас ще дойде при мене и ще мърмори, аз не съм ви наложил нищо и обещание не съм взел от никого и съм оставил всички свободни и вие не злоупотребявайте с тази свобода. Аз искам да осветите името Божие, да търсите Царството Божие и Неговата правда и да изпълните волята Божия. И ако тия три неща изпълните, аз зная, че и другите неща ще направите. Аз не се меся в другото вече. Да имате на какво да разчитате. Като дойде някой при мене, аз не мога да му взема страданията. Вие казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя." Че аз не съм ви поставил на изпит. Вие сте Петровци, по три пъти сте готови да се откажете. Не че го искате, но като дойде страхът се отказвате и после се мъчите. Хубаво, като заминете за другия свят, къде ще заминете? Какво понятие имате за онзи свят? Когато дойде Христос на земята, не можеше да се върне обратно. А трябваше да мине по пътя на страданието и като изтече кръвта

тогаз можеше да са върне.Тогаз можеше да се качи при онзи, който го е пратил. Та и вие по същия начин може да се качите. Същият закон е. Нито аз мога да се върна тъй както мислите. Аз разбирам законите. Вие казвате: „Той всичко може да направи.“ Всичко, което се прави, трябва да бъде разумно. Всичко, което се прави, трябва да бъде силно. И във всичко, което човек прави, той не трябва да бъде раздвоен. Помнете: не можете вие да бъдете щастливи от сега нататък, ако не изпълните това, което ви казвам. Инак вас ви очаква голямо страдание. Всеки, който е слушал моето слово, словото ще ви съди. Пък и аз същевременно и аз ще бъда съден. И аз, за каквото съм говорил и мене ще ме съдят, с вас заедно. И мен ще съдят и вас ще съдят. Ако има нещо криво, мен ще ме съдят, че не съм го казал както трябва. А пък вас ще съдят, че не сте го изпълнили като трябва. Най-първо съдбата ще започне от вас. И започнала е вече. Започнала е от избрания народ – евреите. Казано е, че съдбата започва от дома Господен. И с вас ще започне. Съдбата ще започне с най-добрите – те са избрания народ. И след това ще дойде съдбата и за другите. Та всички онези, които са избрания народ, съдбата от тях ще започне. Понеже това са леките дела и не мислете, че така леко ще отидете при Бога.

На думата славянин ще извадите първите две букви „сл“ и остава „авва“. Това е най-хубавото. Този е онзи, скритият вътре. Славянина трябва да познае Баща си. А пък „сла“ какво значи? Каквото човек си постила, на това ще легне. „Сла“ е началото на глагола „слагам“. Вие трябва да сложите великия закон на любовта като основа на живота си, да познаете вашия Баща. Това е славянин. Славянин е онзи, който познава своя Баща и върши Неговата воля. Та желая, в това отношение, всички да бъдете славяни, да познавате вашия Баща и да извършите по дух Неговата воля. Че който ви види, да каже: „Блажени тези синове, които вършат волята Божия.“ Блажен е онзи, който върши волята Божия.

Сега вие ще излезете вън и ще кажете: „Страшно ни наряза Учителят.“ Вие не сте разбрали нищо тогаз. Ако аз ви нарежа, нито един няма да може да излезе от тук. Ще кажете така: „Учителят ни говори, че трябва да държим свято името Божие в себе си, да въдворим Царството Божие и Неговата правда в себе си и да изпълним волята Божия.“ И тогаз всичко друго ще ви се приложи, казва писанието. Вие сега търсите причината, че този, онзи бил виноват, че това, онова не е станало както трябва, че този, онзи, не постъпил както трябва. Ние нямаме закони как да се постъпва. Имаме един закон: Аз съм ви проповядвал любовта, но тази любов разглава хората. Един човек, като го обикнеш, той започва да ти заповядва. Любов, в която ние не сме готови да слугуваме, тя не е правилна любов. Любов, в която ние искаме да заповядваме, не е правилна любов, понеже ни обича, да го изнудиме, това не е любов. Това е насилие. В любовта се проявяват

най-хубавите чувства и мисли. Аз искам вашата любов да бъде абсолютно безкористна. Вие си дръжте вашата любов. Аз не искам да я закачам. Но вашата любов ще се повдигне и ще се пречисти, ако имате Божията любов.

„Авва Отче“ се казва там. Думата „Авва“, значи онзи Баща, Който носи тягостите на своите неразбрани деца. В думата „Авва“ два пъти се повтаря буквата „А“. Като махнем първата буква „А“, остава „ва“. Българинът казва „ва“ – да се спре нещо. Та казвам: като махнем първата буква „А“, остане „ва“, какво ще стане? Та сега всички ще се натоварите. Всеки да си носи товара. И да благодарите. Този товар ще го носите на мястото, дето трябва. И като го занесете така товара там на мястото, всички въпроси ще се разрешат.

Добрата молитва

6 часа и 50 минути
25 школна лекция, 29 март 1939 година, София, Изгрев

1939_03_31 Трите перпендикуляра
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме свободна тема./

Как сте я развили, обективно или субективно, вътрешно или вънкашно сте я развили? Четете някои, ще ви критикувам. /Един брат прочете една тема за възприемчивостта./

Колко пътища има възприятието? – Един ли е пътят, по който възприятието иде или са много пътищата му? Вие не трябва да вземате онази поза, която взема един клиент в една гостилница. Влезете и чакате да ви донесат приборите, кърпа, да ви донесат яденето и вие да оставите паницата и да излезете навън. Това е изкуствено положение. В природата такива работи не съществуват. Съществуват в човешкия живот. Или идете в някой магазин, искате да си купите дрехи, огледате нагоре, надолу. Казвате: „Дайте ми тия дрехи", вземате ги и си отивате. Мислите ли, че редът на нещата е този? Казвате: „Дрехи трябва да имаме." Как си фабрикуват птиците дрехите? От кой магазин ги вземат? Сега ще превеждате. Тия геометрически фигури какво означават

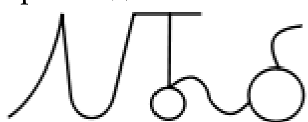

(Фиг. 1)? Разни положения. Да допуснем, че имате едно тяло А. Туй тяло, което е произлязло първоначално, има ли единство в него? Имате един център. Този център после се е поляризирал. Излиза в една посока, в друга. Туй движение какво показва? Например, имате един кръг, туй същество вече се е раздвоило

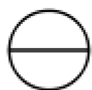

(Фиг. 2). Тогава, ако преведем, тук имате почвата. Този перпендикуляр показва семето, което е посято. Туй семе само не седи, то се движи. То не седи в статическо положение. Ако е в статическо положение, трябва да го търсят, да го отровят. Но в него има желание да се покаже, че съществува някъде. След това виждате, какво показва това движение? Сега туй движение не е правилно, има много гъста материя, много голямо съпротивление.

Сега вие разглеждате вашия живот. Мислите ли, че се движите в празно

пространство? При това вие се движите във въздуха, същевременно във вашия мозък съществува една мъчнотия. Двама души са движат, единият върви изправен, другият си навел главата и той върви. Защо единият си навел главата, а другият върви прав? Единият върви, пък другият се спрял и наблюдава. Защо? Следователно, този човек, който си навел главта, той минава в чувствения свят. Например, вие имате в индуската философия „пракрити“, най-гъстата материя, която е земята, и тя се движи в по-рядка среда, наречена „прана“, слънчева енергия. Допуснете, че вие влизате, че вие имате достъп в един модерен магазин, имате доста тежест в джоба си, искате по някакъв начин да се освободите от някаква неприятност в джоба. За да се освободите, вие искате да направите обмяна. Той окачил някакви материали, един материал, който наричате връхна дреха. Или някакъв друг материал – шапки или някакви обуща.

На български казват, че обущата се обуват и гащите се обуват. Защо българинът турил една и съща дума: И обущата се обуват, и гащите се обуват. За палтото казва, че се облича. Българинът, понеже е материалист, предметно говори: Понеже обущата отдолу нагоре се турят и гащите отдолу нагоре се турят, посоката на обуването е една и съща. Турил едно и също име: Обува обущата, обува гащите. Понеже по същата посока става движението. Обличането не става по същата посока. Ти не обуваш палтото. Каква е посоката на движението? Вземеш го на широчина, туриш единия ръкав, после другия. Следователно, обличането има кръгообразно движение. „Обличам“, значи в широчина, „обувам“, отдоле нагоре. Можеш ли да кажеш, че обуваш нещо, когато движението е отгоре надолу? Ако е отгоре надолу, тогава казваш: „Турям си шапката.“ Под думата „турям“ какво разбирате вие? Или българите казват още: „Налагам си шапката.“ Значи, той сам си заповядва. Нещо, което той сам си налага отгоре. Пък нещо, което си обува, е отдолу нагоре. Налага се това, което е отгоре. Питам: Ако имате обуща, ще ги налагате или ще ги обувате? – Ще ги обувате обущата, а пък шапката ще я налагате. Тогава, ако една шапка вие налагате на главата си, тогава ще се познае колко сте учен. Ако тази шапка тежи десет килограма, че я наложиш на главата, ще ти бъде добре. Ако един човек налага на главата си една шапка от десет килограма, мислите ли, че е умен човек? Какъв бихте го считали?

В турско време във Варна, симикиджиите като станат сутрин, натурят гевреци, 50, 60, 100 парчета и половината напълнят със симиди, натурят на една голяма торба, после турят едно кръжило на главата и отгоре на това кръжило турят таблата със симидите и гевреците. Върви той по пътя с таблата, като една дама с шапка с голяма периферия. Тръгнал, върви и вика: „Гевреци, симиди!“ Този човек, той шапка носи. Но от тази шапка изважда и продава.

Но във физическия свят, ако вие товарите главата си, ако носите тежести горе на главата си, голямата тежест може да осакати главата. Най-възвишените, благородни чувства, които имате отгоре на главата, ще пострадат, ще се сплесне главата ви. Ще оставите главата свободна. Мисля, слабото развито религиозно чувство на българина се държи на кожените калпаци, които носи, че като ги налага, кожата спира тези висши центрове. Не може мозъкът да възприеме достатъчно храна. Не приема енергията отгоре и туй чувство да се облагородява. Ако вие поставите едно цвете на северната страна на къщата и едно на южната, ще видите каква разлика ще има между тях. Което е на северната страна, няма да е така добре развито както това, което е на южната.

Понякой път вие си туряте големи шапки, туряте големи тежести на главата си. Вие туряте големи, гъсти мисли. Кажеш: „Тази работа няма да я бъде.“ Ти имаш голяма спънка на главата си. И не можеш да възприемеш благородното. Ти туриш един чадър над главата си. Хубаво е чадър да носиш, но чадърът не допринася никаква полза. Аз казвам: Никога не туряйте една мисъл, която ще те спъне. Ти допущаш известна мисъл, но най-първо разсъждавай, тази мисъл разумна ли е, има ли си място или не.

Сега някои от вас пишете с мастило, някои с молив. Какви са съображенията, кое е износно? По-практично е с молив, но лесно се изтрива, лесно става, лесно се изтрива. С мастило по-мъчно става, по-мъчно се изтрива. Понякой (път) пишете с черно мастило, някой път със синьо. Кое мастило обичате повече, черното или синьото? Гледам книгите си, печатани се с черно мастило. Тук-там турят синьо.

Казвам: Трябва да изучавате някои науки, които ще ви ползуват. Трябва да дойдете до онази наука, която ще ви даде едно правилно разбиране на живота. В какво положение се движат краката ви? Как се нарича туй положение, когато върви човек? Краката се движат в едно положение, ръцете се движат в друго. Имате една плоскост, която образува тялото, която се обръща на една и друга страна, като вървите, а пък краката се движат по права линия. Ръцете ви вървят кръгообразно, правят известен ъгъл. А пък тялото при движението се обръща праволинейно и криволинейно движение на плоскостта. Понякой път и главата, и тя прави някакво движение при вървенето, движи се като някоя гемия. Например, гледаш, някой върви и не си мърда главата. Защо? – Морето му е тихо. От морето зависи в каква посока ще се движат вълните, отпред ли ще идат на парахода или отстрани. Един човек, който като върви доста се клати, неговият мислов и чувствен свят имат доста вълни. Туй движение е на

място. Той се приспособява да пази своето равновесие. Ако вълните идат на едната страна, той ходи наведен на другата – да пази равновесие, да не падне. Че ако краката се движеха тъй, както се движат у птиците, съвсем друг е процесът. Птиците простират краката си назад. Птиците употребяват за ходене във въздуха своите крила.

Вие седите и имате един особен свят. Искате всичкият свят да се приспособи според вашата мисъл. Например, някой път усещате едно тягостно състояние. На какво се дължи туй тягостно състояние? Тягостното състояние може да произтича от две положения. Представете си, че вие живеете в този кръг

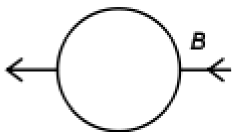

(Фиг. 3). Имате желание да излизате навън в посоката А. Срещате препятствие, за да излезете – усещате неразположение. Но представете си, че от В искате да се върнете в кръга, но пак срещате препятствие. На излизане препятствие и на връщане препятствие. Вие искате да учите, не ви пущат в училище. Мъчно ви е вас. Но вие идете в училище, но работата и там не върви. В училището не си знаете урока, получавате слаба бележка. Излизате от училището, връщате се в къщи и пак сте неразположен. Ако не ви пуснат в училището, сте неразположен и ако ви пуснат, пак сте неразположен. Кои са причините? В едното има причини, и в другото има причини. Първата причина зависи от баща ви и майка ви, нямат средства, не ви пущат в училище или искат в къщи да работите. Мислят, че не ви трябва да получите по-голямо знание. Щом идеш в училището, учителят има други съображения, той иска способни ученици. Казал си нещо, той ти турил единица или двойка. Ти мислиш, че отговорът е много добър, учителят мисли, че не разбираш предмета. Да кажем, вие нарисувате един човек. Нарисувате носа му така

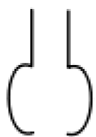

(Фиг. 4). Отдолу носът на едни е спитен, на други е изпъкнал. Най-първо, ако носът е тесен, дишането е слабо, дупките са по-малки. У някои хора носът е по-широк, гърдите са по-добре развити, тия хора дишат повече, повече въздух приемат. Не само крайните поколения, но 15, 20, 50, 100, 200 поколения са дишали много добре. Следствие на това носът е развит, плътен е. Дължи се на физическата страна. Но тези поколения в туй дишане са влагали известна интензивност, чувствата се развивали. Туй развитие на чувствата се отразява и на носа. Тази малка кривина на ноздрите е направена от симпатичната нервна система. Най-първо човек е

мислил с първия мозък тук, под лъжичката. Първият мозък, с който вие сте мислили, е под лъжичката. Някой път усещате някоя болка тук. Тук е мисълта. Сега вече имате поляризиране. Главата е новият мозък. Отпосле е дошла главата.

Тогава в мекотелите тази чувствителност е в целия организъм

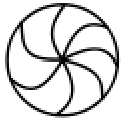

(Фиг. 5). След туй този организъм започва да се диференцира.

Щом си създадете един навик, вие на този навик трябва да му слугувате. Да допуснем, имате навик да ядете. Да ядете е естествено, но обичате много да ядете. Защо? Каква е мярката за яденето? Същият закон имате и със собата. Дето горенето не е пълно, може да изгорите сто килограма въглища, може да имате друга соба, в която може да изгорите десет килограма въглища и даже пет килограма, и за целия ден да имате толкоз топлина, колкото другите соби дават за сто килограма въглища. Значи, горенето не е пълно. Следователно, всички ония наши мисли и постъпки, които не са обмислени, поглъщат много енергия. Защото думата „обмислени“, да мислиш, значи да гориш добре, пълно горение. Да гориш добре и пълно горене, те са синоними. Ние се стремим към пълното горене. Там, дето има много кадеж, показва, че мисълта е слаба. Хората имат желание да се отоплят. Колко се турят въглища да се отоплят? Умните хора, за да си отоплят стаята, икономисват въглищата. Защото природата е много икономична. В природата няма никакъв излишък, няма никакъв недоимък. В природата няма неща складирани някъде. В нея всичко има, но няма никакъв излишък. За всяко нещо, колкото трябва на деня, толкова се дава. Та често във вас вие имате доста излишъци. Вие гледате някой човек, че е даровит, във вас се зароди желание и вие да бъдете даровит, ако той е музикант, и вие искате да бъдете музикант, без да вземете в съображение, че този човек е работил 30 години. За последния цигулар, Францискати, един цигулар, който го слушал, казва: „Аз не мога да си обясня как взима тия тонове.“ Известни ноти не може да си представи как той ги взема. И двойни, и тройни акорди, и много вярно, прецизно. Не само туй, то е техническата страна на въпроса. Сега той знае, за него е много лесно. Много лесно ги взима. Вземете един човек, който не знае да вдига тежести, как дига? Ще се наведе и много мъчно ще вдигне тежестта. Но има майстори, леко вдигат. Как се вдига известен товар?

Да ви приведа един пример. Някой път тия ножчета много мъчно се отварят. /Учителят показва своето ножче./ Казва: „Какво се е заяло?“ Набират се прашинки, ръжда. Ще вземеш, ще очистиш, ще намажеш

масълце, ще намажеш. Пък той не го очистил цяла година, набрал се прах, ръжда, започва да го отваря, не се отваря. Вземи, поизчисти го, намажи го и ще се отвори. Вие сега не вземете да намажете вашия организъм, ами цяла година вие не сте почиствали себе си, работите не стават тъй, както трябва. Или да кажем, не сте се упражнявали. Има една координация. Ако ти не упражняваш ръката си, не може да пише. Като дойдеш да пишеш, смущаваш се. Пишеш някой чужд език, не знаеш как да го пишеш. Започваш да се колебаеш.

Та сега вие разсъждавате: „Защо природата така направила?“ Вие задавате въпроса: „Защо природата така направила, да ходи човек?“ Според вас как трябваше да го направи? Казвате: „Защо трябваше да ходи?“ Намират те някакъв дефект в ходенето му. Как е по-хубаво да ходиш: Като ходиш да си удряш петите или да ходиш на пръсти е по-хубаво? Защо да не е хубаво да си удряш петите? Тези хора, които си удрят петите, са много упорити, твърди. Като погледнеш обущата, отзад изядени. Щом са изядени обущата, пази се от него. Той мяза на английско магаре. Защото, ако е английско магаре, е един чешит, ако е турско магаре, е друг чешит. На английски се казва „ас“, на турски „ешек“. На английски магаре е „йас“, много ги товарят. Всякога английските магарета много ги товарят. Турските са тертеплии, щом му тури един чул, ще се качи отгоре. Магарето той смята ешек. „Ешек“ и „шик“ е все същото.

Трябва да се повърнем към първообразния живот, от който човек се е отдалечил. И се изисква дълго време, докато човек се научи да мисли правилно. Всичката задача на сегашния живот е да се научи човек на три неща: Да мисли правилно, да чувствува правилно и да постъпва правилно. Да мисли правилно, трябва да изучава законите на светлината. Той, ако не разбира светлината, ако не разбира свойството на цветовете, той не може да мисли правилно. Ако не може да координира в себе си топлината в даден случай, защото може да се изопачат чувствата. Ако краката ти изстинат, съвсем други чувства ще имаш. Ако ръцете ти са студени, чувствата ти ще бъдат в едно състояние. Ако главата е топла, а ръцете и краката студени, ще имате съвсем друго разположение. Ако главата е студена, а пък ръцете и краката топли, човек ще има друго разположение. Зависи в какво отношение се намират органите, които са свързани с човешкия ум. Понеже умът борави с всички тия органи, те трябва да бъдат в изправно състояние. Ако стомахът ни е в неизправно положение, ще се изменят вашите чувства. Щом стомахът не е изправен, хората са кисели, сприхави. Когато стомахът е развален, всичките хора започват да стават мнителни. Онези хора, на които дихателната система не е изправна, на които дихателната система е нарушена, са много мнителни. Някои, на които храносмилателната система не е в изправност, стават кисели,

недоволни от всичко. Тогава, щом сте кисели, изчистете стомаха си. Щом си мнителен, подозрителен, оправи дробовете си. А пък ако не знаеш да мислиш, не знаеш да ходиш правилно, да се движиш, в движението трябва да има отмереност. В ходенето мисълта трябва да взема участие. В ходенето изхарчваш безразборно енергия. В твоите движения умът ти трябва да присъствува. Като ходиш, да ти е приятно, че ходиш. В ходенето умът ти да взема участие. Във всяко движение умът ти да присъствува. Аз ви давам едно здравословно правило. Който иска да бъде здрав, като ходи, да мисли за ходенето. Да му е приятно, че ходи. Щом никак не мислиш за твоето ходене, лесно можеш да се разболееш. Тези неща може да ги наблюдавате. Вие търсите здравето. Тръгне някой да върви, той гората разглежда, цветята разглежда, къщите разглежда, а пък не мисли за своите движения – върви, удари си някъде крака. Ако вие не внимавате, с всеки удар, с всяко стълкновение става сътресение на нервната система. Казвам: Научете се да ходите. Че като ходите, прах да не дигате. Някой път се научете, че като се приближавате до някого, да ви не усети, така леко да стъпвате, че вашият приятел да не чуе. Като дойдете до него, да подскочи.

Вярвайте: В света съществува един разумен свят, художествен свят, дето всички неща са турени на място. Движенията на очите, погледът, движенията на ръцете, всичко това да бъде отмерено. Туй трябва да бъде идеал. Човек може да ходи както иска, може да си маха ръцете както иска. След като се движи един човек, онези, които разбират, знаят, този човек ще успее или няма да успее. Тръгнал някой, маха си ръцете, върти се като ходи – нищо няма да направи. Друг върви бързо, бързо, и той нищо няма да направи. Не са естествени движенията. Този, който бързо се движи, той не е търпелив. Той ще иде, изисква се време да почака, той едва чакал пет минути, казва: „Не искам да чакам повече.“ Казва: „Обеща.“ – Обещал, но закъснял. Понеже мисли, че бързо се движи, казва: „Не мога да го чакам повече.“ Той не може да чака и работата му остава недовършена. Вие разрешавате една задача, не може да я разрешите и току хвърлите книгата. Не чакате да я решите. Някой музикант вземе да свири някое парче, мъчно, пак го остави. Художникът взема нещо, рисува, рисува, погледнеш, оставя четките, отлага го. Та казвам: Във всичките неща се изисква търпение. Има една търпеливост нормална. Една мярка има в природата. Тя е следната: Вие разглеждате един предмет. Има едно положение, от което може ясно да видите предмета. Туй положение трябва да го дочакаш

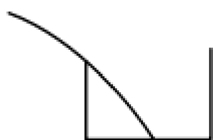

(Фиг. 6). Туй положение е нормалното. Ти трябва да дочакаш, докато дойдеш до това място, дето ще видиш най-добре предмета. Ако си

отдалеч, не е ясен, приближаваш се, става все по-ясен, докато дойдеш до едно положение, дето е най-ясен. Ако се приближиш повече, пак предметът става неясен. И в ума ви има някой път някои идеи, ако се приближат много близо, стават неясни. Ако много се отдалечат, стават неясни, пък и ако много се приближат, пак са неясни. Ако едно чувство много се приближи във вас, става неясно, ако много се отдалечи, пак е неясно. Има естествено положение, до което едно чувство може да се приближи. Тогава е нормално. Вие може да изучавате неговата умствена и чувствена страна. Тогава може да разбирате много неща. Когато се говори за търпението, ще бъдеш търпелив, да дойде предметът до онази точка, дето ще стане ясна. Учените хора имат свои микроскопи, които увеличават 3, 4, 10 хиляди пъти нагласяват. Колкото увеличението е по-силно, трябва да бъдеш много внимателен. Малко помръдване на микроскопа, изменя се, не е така ясно. Трябва да стои спокойно след като се нагласи, за да бъде ясно, да го изучаваш. Казвам: Всяка мисъл, всяко едно чувство трябва да го проучавате. Като учен човек да изучавате неговото естество. Едно чувство не е произволно. За да се яви едно чувство, за да се реализира една мисъл, има пътища. Законът, по който вие може да схванете, да бъде полезно. Чувствата не се раждат произволно. Чувствата и мислите в света са като цветята. Може да ви се виждат произволни, но в природата има един закон, който регулира. Някъде има повече, някъде по-малко. Та сега трябва да изучавате нещата. Геометрически има един прав ъгъл, има и един остър ъгъл

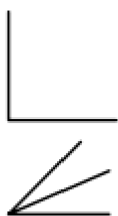

(Фиг. 7). Каква е разликата между правия и острия ъгъл? Има практическо приложение. Ако едно тяло пада по един прав ъгъл, какво ще бъде падането? Падането ще бъде по-бързо, ще имате по-голямо препятствие. Ако се хлъзгате по наклона на острия ъгъл, е по-безопасно. Ако дойдете до правата линия, тогава трябва да правите големи усилия. Ако слизате по една наклонена площ, ако се връщате към центъра, по-лесно ще се върнете. Този център, от който нещо е излязло навън, ако при същите условия се връща от А2, при излизането или при влизането ще бъде по-лесно

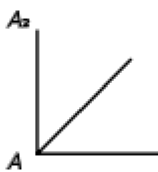

(Фиг. 8)? Този ъгъл е в движение. И ако е излязло от А, по същата посока мислите ли ще се върне? В природата нищо не е в застой. При връщането

този ъгъл няма да го намери в същото положение. Той ще се измени. Вие ще имате опитността на един англичанин, който бил на 21 година, оженил се, тръгнал на разходка със своята възлюблена. Станало сблъскване на треновете и той полудял, и си изгубил зрението. 16 години прекарал в тъмнина. Помнел своята възлюблена такава, каквато била, когато се сгодил. Неговото съзнание започнало да се възвръща. Той усеща, че и зрението му след 16 години се завръща. Като видял своята годеница, не мяза, както преди 16 години. Чуди се тя ли е или не е тя. Значи, изменят се работите. Вие ще намерите работите не тъй, както сте ги оставили, ще ги намерите съвсем други. Защо се изменят? От големи тревоги. Той не вярва, че това е неговата възлюблена. Казва: „Това е някое друго същество, така да се измени, може ли?" Често вашите идеи, вашите чувства посърват, не може да ги познаете. Вие имате едно чувство, хубаво, красиво, и след 16 години го намерите, че е замязало на стара баба. Казвате: „Не е тъй." Вие не сте причината, не че вие го искате нарочно. Но обстоятелствата са се сложили така, виноват е тренът, виноват е машинистът, виновати са онези, които са правили пътя. Много работи има, които са виновати. Ние сме виновати, че не сме избрали времето, когато трябваше да тръгнем. Казвам: В един разумен живот, човек трябва да вземе много работи в съображение. Трябва да вземе законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства и законите на човешките постъпки. Постъпките са свързани със силата, чувствата са свързани с неговата интензивност, мисълта е свързана с простора, широчината. Казвам: Всякога, когато трябва да мислите, трябва да имате достатъчно количество светлина. Тази светлина да не е много, тогава пак не може да мислите. Ако светлината е слаба, ще имате едни постижения, ако имате много силна светлина, ще имате други постижения, ако светлината е нормална, тогава ще имате истински постижения на нещата. Този закон важи и за чувствата: Ако топлината е малка или голяма, постиженията на чувствата ви ще бъдат различни. Ако силата ви е голяма или малка, пак е същият закон. Казвам: Трябва да имате една нормална сила, която при всички условия да бъде равномерна, отмерено да действува. Да допуснем, че вие не разбирате един предмет. Пише някой умен човек, който разбира от геометрия, ще си помогнете. Той дал всичките тези чертежи, изчисления, обяснения. Вие ще се помъчите малко. Той ще бъде като правило за вас, да ви покаже правия път.

Вие искате някой път да развивате търпението. Ще намерите някой човек, който е търпелив. Той ще пише, ще намерите учебниците по търпението. Искате да бъдете смел. Ще намерите учебниците на смелостта. Да знаете какво нещо е смелият човек. По какво се отличава смелият и търпеливият човек? Смел човек в Стария завет е Давид. Като бил овчар, дошъл един лъв и му взел една овца. Давид настига лъва, хваща го за устата, изважда му

овцата, хваща го за двете челюсти и му разчеква устата. Този човек е смел. Той не мисли, че това е лъв. Лъвът се уплашил. Смелите хора имат силни трептения. Някой път може да е по-слаб телесно, но понеже неговият ум действува, неговият неприятел се уплашва. В живота трябва да бъдете смели. Вие седите и решавате една задача. Уплашите се и казвате: „Няма да я реша.“ Като хванете задачата, вашата задача е един лъв, хванете го за устата, хванете го за двете челюсти и го разчекнете. Разрешаването на задачата наричам овцата, която изваждате из устата на този лъв. Всяка разрешена задача е извадена от устата на лъва. Ако не я освободите, вашата овца ще бъде изядена. И вие ще бъдете без овца.

Растенията твърди ли са или са постоянни? Растенията хиляди години са изучавали постоянството. Постоянство има в тях. Едно растение, ако го наблюдаваш, то се клати. След като се клати със сто години, едва извървява два метра. За растението двата метра разстояние, туй разстояние му се струва да е хиляди километра извървяло. Ние от наше гледище казваме два метра, но за неговото съзнание двата метра колко усилия му костуват. Преставете си, че това растение е живяло десет хиляди години, или хиляда века живяло. Какво разстояние ще изходи? – Ще изходи две хиляди метра. В десет хиляди години това растение ще изходи два километра. Следователно, аз казвам тъй: След като изходило два километра, то е живяло сто хиляди години. Туй усилие се дължи на сто хиляди години.

Та казвам: Природата, и тя обръща внимание на онова, което трябва да изработите, толкоз, колко си изходил, каква енергия си употребил, какво си научил. Не мислете, че растенията са прости. Много учени са растенията. Растенията знаят тайната за дългия живот. Растения има, които живеят 5, 6, 8, 10 хиляди години. Казвате: „Дарба.“ Това не е само дарба, но знаят как да живеят дълъг живот. После растенията много лесно си поправят раните. Каквато рана дойде, поправят. Има един начин за поправка.

Та казвам: Когато вие искате да научите какво нещо е търпението, трябва да мислите за растенията. Те се отличават с много голямо постоянство и много голямо търпение. Да търпиш ти хиляда века, за да изходиш две хиляди метра разстояние. Но в изминаването на тия два километра в хиляда века, едно растение много работа е свършило.

Сега пазете се да турите себе си в изправление. Нали когато бяха руските пътници на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи, разумния свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията

на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи разумен свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията на северния полюс? Та казвам: По същия начин и вие трябва да изучавате природата. Вие понякой път мислите, че никой не се грижи за вас. Нямате никакви съобщения. Поне едно радио трябва да имате. Ако вие скъсате всичките съобщения, вас ви очакват големи страдания. Колкото страданията на човека са по-големи, това показва, че връзката е слаба. Колкото страданията се намаляват, връзката се усилва. Трябва да се усили връзката, за да се премахнат страданията. Не че вие нямате връзка, но ако връзката ви е силна, вие по-лесно ще се справите с мъчнотиите в живота. За да се справите, трябва да дишате дълбоко. Хранете се добре, мислете добре. Дръжте главата си изправена, не я навеждайте на една или на друга страна. Главата по възможност дръжте винаги перпендикулярна. Някой път може да я навеждате назад, напред, но винаги трябва да има отвесно положение, перпендикулярно. Човек, който мисли правилно, има перпендикулярно отношение. Който мисли криво, перендикулярът не е изправен. Който чувствува правилно, има перпендикуляр в чувствата. Който постъпва правилно, има перпендикуляр във волята. Следователно, има три перпендикуляра: Перпендикуляр на правата мисъл, перпендикуляр на правите чувства и перпендикуляр на правите постъпки. Щом изгубиш перпендикуляра си, тогава ще изгубиш равновесието. Като дойдете някой път, има едно противоречие. Защото на земята се намират много търпеливи хора, много умни. Щом дойдете до едно противоречие, нямате достатъчно търпение. Свържете се с един търпелив човек. Може да е англичанин, може да е американец, може да е китаец, който и да е, тия хора, които имат търпение си приличат навсякъде. Търпението не признава народност. Търпението може да го има овчарят и царят, може да го имат еднакво. В царя може да го няма и в овчаря може да го няма. То не се обуславя от положението на човека. Ти може да имаш най-хубавите дрехи, без да имаш търпение. Може да си хубаво облечен, без да си разумен. Може да си облечен много скромно, може да си облечен със скъсани дрехи и да имаш туй, което богатият няма.

За предпочитане е човек да има един златен перпендикуляр. Аз го наричам златен перпендикуляр. Всички трябва да имате по един златен перпендикуляр. Един златен перпендикуляр на ума, един златен перпендикуляр на сърцето, един златен перпендикуляр на постъпките. Той е идеалният живот на земята. От злато да бъде, не от желязо, не от бакър, не от сребро, от злато да бъде. Колко карата има чистото злато? – 24.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
22 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 31 март 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_04_02 Трите пътища
утринно слово

ТРИТЕ ПЪТИЩА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Иоана. Глава за сърцето. (Учителя прочете 1–3 стих.) Само че трябва да правите разлика. Здравия като го вземат, го завеждат на нивата, на лозето, там да се запознае с тях. А пък болния го завеждат в болницата, запознават го с един креват, с меките юргани, с прислужниците. (Учителят прочете 4–7 стих.) Три неща са важни в живота: Пътят, Истината и Животът. Ако човек не е намерил пътя на Любовта, той и Живота не може да намери. Ако не е намерил пътя на Мъдростта, Светлината не може да намери. По този път иде Светлината. Ако човек не е намерил Истината, не може да намери Свободата. По този път иде Свободата. Христос казва: Аз съм Пътят. – Какво ви препятства тогава, щом Той е Пътят? Щом тази работа е толкова лесна, ако Той е Пътят, Истината и Животът, защо не възприемате? Защото това не е нещо материално, което да може да видиш. Трябва дълго време да се обяснява на хората. Представете си, че един човек е сляп. Как мислите, може ли да ходи така лесно? Преди години срещнах един човек, който изглеждаше като някой маг. Имаше един дълъг бастун, доста хубав. Този човек ми направи впечатление. Той беше доста хубаво облечен, бара по пътя си с бастуна и така ходи. Бастунът му върви напред и той върви отзад. Разбрах, че той не вижда. И като бара по пътя, чувствителността му е толкова развита, че по това намира пътя си. Щом останеш на бастуна си да те води, ти вече ще си ограничен. Аз бих предпочел да работят очите ми, отколкото бастунът. Донякъде и то е хубаво. Понякога слепия хората го водят. Но останеш ли хората да те водят, твоята съдба е вече решена. (Учителя прочете 7 стих:) „Ако бихте познавали мене, познавали бихте и Отца ми; и от нине познавате Го и видяхте Го.“ Ти не можеш да познаваш иначе. Казано е: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Ти не можеш да познаеш Бога без любов. Ако Бог не ти се е открил с любовта си и ако ти не си възприел тази любов, ти не можеш да Го познаеш. И ако ти обичаш Бога и Той не е възприел любовта ти, пак не можеш да Го познаеш. Има две положения. Ако ти не знаеш как да възприемеш любовта и как да я предадеш, ти ще бъдеш чужд. Без любов няма никакво познанство. Това трябва да се всели в ума ви. Всички мислите, че имате любов. Любов, която

изгаря хората, любов, която внася съмнение в тях, любов, която внася подозрение в тях – всичката тази любов не е любов. Любов, която те кара да играеш на хорото, не е още онази истинската форма на любовта. Гледам, някой се разиграл някъде. Как няма да тропа! В България има едно място, отдето идат българските мечкари, прочути мечкари, карнобатските мечкари! Един мечкар ми разказва как е научил мечката да играе. Как няма да играе! И той ми разправи как учили мечките да играят. Мечкарите, които учат мечките да играят, ще направят един хубав харман, ще турят дърва на него, ще ги запалят и ще го разгорещят хубаво. След това ще извадят огъня и ще вкарат мечката в харманa. Мечкарят ще дигне тъпана. Когато мечката вдигне крака си, мечкарят удря тъпана. После пак вдигне тя крака си, той пак удря тъпана и т. н. И като удря той така тъпана, най-после мечката се научи. Като играе десетина пъти на горещия харман, тя се научи. И после като бие мечкарят тъпана, тя вече се е научила да играе. Та всички сте минали през тези горещи хармани. (Учителя прочете от 8 стих до края.) В прочетената глава е казано: Ако ме любите, ще опазите моите заповеди. Значи, тук е турено за основа пътят на Любовта.

Духът Божий

Трябва да се кажат няколко насърчителни думи. Съществува едно еднообразие на чувствата. Често светските хора стават еднообразни. Дотяга им животът. Светският живот наистина е много еднообразен. Хората са недоволни. Вземете една светска дама. Тя ще стане, ще се измие хубаво, ще си изчисти нектите хубаво, ще се вчеше, ще си направи космите, ще тури някое украшение, ще си тури шапката наляво или надясно, каквито са законите сега. След това ще вземе обущата си, ще ги погледне дали са добре очистени. После ще си тури една копринена връзка. Ще си тури нанизи, обици, ще вземе ще се напудри и начерви. После има шишенце, с него ще направи магически движения, ще напръска лицето си и ще замирише много хубаво. Така е спретната, хубава. Това за мен е занимателно. Най-първо тя беше разчорлена, а пък сега става угледна, приятно е да я гледаш. Но това става тягостно. Ще направиш така веднъж, дваж, три пъти, стотина пъти все по същия начин и после вече почне да ти дотяга. Тогаз идва другата крайност. Като ѝ дотегне, тя става неглиже, не си туря нищо. Кое е по-хубаво? По-хубаво е първото. С шапка, както и да е накривена, все е хубаво. Че ако е накривена на дясната страна шапката, какво лошо има? Или ако е накривена на лявата страна, какво лошо има? Чудни сте. Като дойде вятърът и те нагъне като растение, ти се изкривиш надясно или наляво. Като те налегне вятърът отляво, накриви те надясно. Огъваш се и после се изправиш. Какво лошо има от това? Едно упражнение си направил. Дойде вятърът и ти даде първата лекция. Наведе те на лявата страна. С това ти казва: Ще слушаш доброто си сърце. Че ако

не слушаш, ще страдаш. Разбра ли? Хубаво ще слушаш! После ще те наведе на дясната страна и ти казва: Ще слушаш ума си каквото ти казва, няма да правиш глупави работи. Разбираш ли? – Разбирам. – Хубаво. После се изправиш. Щом видя една сестра с шапка, накривена на дясна страна, казвам си: Слуша ума си. Щом е накривена на лява страна, казвам: Слуша сърцето си. Какво по-хубаво от това? Виждам, че някои имат шапки, накривени надясно, а други – наляво.

Сега ние обръщаме внимание на външния живот. Имаме особено понятие за живота. Не сме свободни в своите постъпки. Например, идеш ти в банката и вземеш пари. Може да ги вземеш на доверие. Дават ти една пачка. Казваш: Как да не вярвам във вас? Повярваш, но като ги четеш вкъщи, виждаш, че 200–300 лева липсват. И най-после решаваш да ги четеш, когато ги вземаш. И те питат: Защо ги четеш? – За да провериш. Всички трябва да проверявате.

Казва Христос: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ И ти ще кажеш: Аз съм пътят, истината и животът. Какъв път си? По тебе могат ли да ходят хората? Че ако хората те направят път, нищо няма да остане от тебе. Ако си ти истината, всеки ден ще те викат. Нали хората казват един на други: Я ми кажи най-после истината! Човек, който върви по пътя на Истината, той е абсолютно свободен. Той не боледува вече. Човек, който се е сприятелил с Истината, той не е глупав човек, а умен; той не е сиромах, а е богат. А хората говорят за една истина, която е сянка на Истината. Например казват: Аз говоря вярно. Верующите трябва да бъдете така свободни. А най-малките работи вас сега ви смущават.

Вчера дойде една сестра религиозна, от някое друго общество. Казали ѝ да дойде при мене. Казах ѝ: Занят съм, не приемам никого. Тя казва: За малко. Рекох ѝ: Кой ти е крив? Защо си дошла при мене? Ти си се оженила за един циганин и си дошла при мене да оправя твоя циганин. Твоят циганин ще си остане циганин. И ти, царска дъщеря, защо си се оженила за циганин? Ти си дошла, за да реформирам този циганин. Този човек не мога да го реформирам. Той каквото си знае, това си върши. Слушай сега: Ти ще се научиш да обичаш твоя циганин. И после, когато циганинът си легне вечерно време, ще му пращаш най-хубавите мисли – да спи циганинът спокойно. И после, твоят циганин ще ходи с други циганки. Ти, като го видиш с някоя циганка, да не го закачаш. Той си има доста сестри циганки. Няма да ходиш да се месиш. Ще го оставиш свободен. После ѝ рекох: Ти деца имаш ли? – Имам. Единият е ученик от шести клас, а другото е дете. Тя казва: Циганинът иска да ме изпъди. За Великден ѝ казал циганинът това. Защо? Циганинът принадлежи към едно съботянско общество. Казах ѝ: Ти защо не седиш в това общество, там са добри хора?

Изучават Писанието. Защо не седиш там? Тя казва: Ходих да уча там, но тези хора са лицемери. Не ми допадат. Външно са добри, но вътре са лицемери. – И тя се пооттеглила. И тогаз този брат си намерил друга съботянка, която обикнал. Какво лошо има, че обикнал? Казах ѝ: Той като обича нея, ще обича и тебе. Ти искаш да я мрази. Като намрази нея, ще намрази и тебе. Ти вярваш ли в прераждането? Тази, която той е обикнал, тая циганка е негова сестра от миналото. Той намерил, че едно време не я е обичал и сега нека да си покаже любовта. А пък на тебе да ти е радостно. Повикай я и я угости. И кажи: Моето циганче е обикнало своята сестра. – Така ѝ говорих приблизително. Казах ѝ: Слушай ме сега. Няма да го напущаш! Та ти го избра този циганин. Вземи да пееш една песен. И като викнеш, от сутрин до вечер да пееш. Още като отидеш сега, каквато и песен да е, пей. Готвиш ли, ходиш ли – пей. Всички съседи наоколо да знаят, че вкъщи има пение! Разбра ли ме сега? – Разбрах. Тя ме попита: Да дойда да те слушам? Казах ѝ: То е твоя работа. Напекли са те. Сега ще ме слушаш и оттатък ще минеш. Тя каза: Колко ми е приятно, че той е циганин. Че аз го повдигнах! Какъв беше едно време! Аз го издигнах до това място. Ти право казваш, че аз съм царска дъщеря. Хубаво ми каза Учителю, ще правя така.

Та казвам сега: Ние на земята сами си създаваме своето нещастие. Ти си образуваш един навик. Имаме много такива навици. Отиваш с двама души приятели, влизаш в един салон, на български наречено кръчма, седнеш и казваш: Хайде, Иване, Драгане, по една чаша винце! Най-първо безобидно е това винце. Виното в бъчвата мирно седи, но щом влезе в човека, то е динамично, не седи мирно и почва да говори. Най-първо една чаша, но след 10–15 години и с 40 чаши на ден не можеш да се освободиш. И погледнеш, че си похарчил всичко. И този кръчмар, който ти казваше „Г-н Иване, какво обичаш?“, сега те изритва навън. Нямаш уважение, почитание. Вие искате да бъдете уважавани и почитани. Помнете, че ако имаш сила, ще те почитат хората. Ако имаш пари, ще те почитат хората. Ако имаш добър ум, добро сърце, ще те почитат хората. Ако имаш здраво тяло, ще те почитат хората. Сега някои казват: Да имаме ум. Не само ум, не е достатъчно само умът. Всичко трябва да има човек. Защото здраве и богатство са синоними. Здравето в духовния свят – то са парите на човек, с които той функционира. Така трябва да превеждате. Казваш: Аз нямам нужда от пари. Че ако не си здрав, ще бъдеш болен. Ще имаш нужда другите хора да ти служат.

Сега говорите за любов. Какво подразбирате под думата „любов“? Любовта е научила хората да ядат. Любовта е научила хората да пият, да дишат, да чувстват, да мислят, да работят, да ходят, да се обличат. На всички хубави, прекрасни неща, които съществуват в света, любовта ви е

научила. А пък всички лоши работи, които вие сте научили, на тях ви научиха слугините на любовта. Понеже и те са доста културни. Те са предали онова, което знаят. Та казвам, имайте за любовта високо разбиране. Ако дойде любовта, тя е която ще ви подмлади. Ако идва във вас една любов, която не ви подмладява, която не носи радост и сила, каква е тая любов?

Ти вярваш, че Бог е създал света, че всичко било целесъобразно, логично. Благодарим за логическото, аз не искам само логиката. Ако ми дадат хляб, аз ще се справя без логиката с хляба. Нека да ми дадат и пари, аз ще се справя с тях и без логиката. Нека да ми дадат къщи, каквото и да е, ще се справя с тях. Логиката в света е една мода. Тя е хубава, тя ще дойде най-после. С нея ще си уредиш живота. Логиката принадлежи на ума – да мислиш по-добре, да можеш да си уредиш живота. Казваме за някого: Той е религиозен. Ние си създаваме едно понятие, че трябва да бъдеш сериозен, замислен. Ти мислиш върху въпроса „Ще отидеш ли в рая, или няма да отидеш?" Че аз да ти кажа дали ще идеш в рая, или не. Ще ти кажа как се отива в рая. Ако ти постъпиш в гимназията и ако от първи клас до осми се учиш добре и имаш шесторки, аз ще ти кажа, че ще свършиш с отличие и баща ти и майка ти ще се радват. Но ако от първата година все двойки и тройки получаваш, никак няма да влезнеш в рая. Ако ти си бил музикант и на ден свириш по 7–8 часа, ти ще имаш бъдеще. Ще даваш концерти и ще те слушат хората. А пък ако свириш по половин час на ден, ще се научиш само да дрънкаш на пиано. Гледам, че някой идва до пианото и си движи ръцете по клавишите от единия до другия край. Но само това не стига. Някой път ще взимаш секунда, някой път ще взимаш терца, кварта, квинта, септима, ще ги кръстосваш ръцете, ще вземаш двойни и тройни ноти; после ще прехвърлиш едната ръка. По някой път при високите ноти едновременно ще свириш и бас. Казваш: Аз не съм даровит. Ти като отиваш на небето, като влизаш, при вратата ще ти дадат едно пиано и ще те питат: Какво си учил да свириш на пиано? Я изсвири! И ако не знаеш да свириш, ще те върнат назад. Като отидеш на небето, ще държиш изпит по рисуване. С бои ще рисуваш. Ще ти дадат едно платно и ако не знаеш, ще те върнат. После ще те накарат да държиш една реч. Веднага, експромпто! Тук много знаеш, четеш, а пък там без четене една реч ще държиш. Най-първо ще ти дадат една тема: „Какво ви застави да искате да дойдете на небето?" Как ще развиете темата? Трудна тема е тя. Или ще ви дадат тема „Да обичаш червеите". Как ще развиеш темата, когато никога не си ги обичал? Не да обичаш хората, но да обичаш червеите. Как ще развиете тази тема? Вие гледате един червей в неговата форма и се отвращавате. Но в този червей седи една бъдеща възможност, която Бог е скрил. Често вие се лъжете. Аз да ви кажа: Често вашето бъдеще зависи някой път от някоя гъсеница. Щастието ви или нещастието

ви зависи от някоя гъсеница. Тази гъсеница я хванал някой паяк и ти я съжалиш, и я освободиш. И оттам насетне ти тръгне всичко напред. Тая гъсеница се е помолила на Бога за тебе. Тя е казала на Бога: Господи, понеже той ме избави от едно голямо нещастие, отплати му се. – А пък ти някой път се захващаш и стъпиш на гъсеницата, и я смачкаш. И от този ден ти тръгне назад. Та ние, като вървим по земята, градим или своето щастие, или своето нещастие. Ти вървиш по земята и казваш: Гъсеница! – Господ я е направил, спри се там при нея, поздрави я и като я погледнеш, да ти стане приятно. Отвори ѝ път. Ти си големият брат, а тя – малкият брат. Поздрави я и пак си тръгни по пътя. Ако всички хора бяха такива, какъв щеше да бъде светът!

Какво е новото в сегашния културен свят? В Лондон, в Англия приготвили десет милиона маски. В Германия също приготвили маски, също и във Франция. И в България има маски. Какво показва това? Ще дойдат през въздуха аероплани и ако не знаете как да употребявате маските, ще дойде вашето нещастие. И в духовния свят сега има маски, има задушливи газове. Мислите ли, че вие не си служите със задушливи газове? Ще дойде някоя мисъл, която те души. Това не е ли един задушлив газ в твоя ум? Разправяше ми един господин: Бяха ми оставили на съхранение един ценен пръстен. Тикнал съм го на едно място. Дойде ми един приятел на гости. И като излезе той, дойде ми на ум за пръстена. Потърсих го – няма го с кутията. Търся го и най-после си казах: Аз никак не съм очаквал, че моят приятел ще задигне този пръстен. Четири дена все е в ума ми, че моят приятел е задигнал пръстена. И си казвах: Аз не очаквах това. Един ден гледам го – на масата с кутията. И почнах да се срамувам от себе си. Три дена мислих, че моят приятел е задигнал пръстена.

Дойде ти едно голямо нещастие на главата. И ти почнеш да обвиняваш Господа и казваш: Аз какво мислех за Господа, а Той съвсем ме изостави. – Че какво представляват страданията на земята? Някои страдания представляват изпит върху материал от първо отделение; други – от второ отделение, от първи клас, втори клас, трети клас и т. н. Има три матури. Като свършиш четиритях отделения, ще държиш матура за отделенията. После ще държиш матура за прогимназията – това са друг род страдания. После има гимназиални страдания. Че това са все изпити. Най-после дойдеш до университета. Когато имаш едно страдание, това е един изпит. Кое е мъчното в страданието? Възможно ли е една майка да остави детето си, което обича така, и изведнъж да се измени? Възможно е тя да остави детето си, но само при едно условие – ако тя е заминала някъде по работа. Какво има, ако майката е заминала по работа надалеч?

Та казвам: Ако вие всички бихте мислили така, щяхте ли да имате

неразположение? По някой път имате неразположение. Едно неразположение се дължи или на някакво изобилие, което имате, или на някакъв недоимък. Един прост пример. Ти имаш да взимаш пари от някого и те безпокои мисълта, че този, от когото имаш да взимаш пари, не е улеснен. И не можеш да ги вземеш. А пък другият пример е този. Имаш да даваш. И в единия, и в другия случай се безпокоиш. В единия случай се безпокоиш, че няма да можеш да вземеш парите си и не ще може да си услужиш. А в другия случай се безпокоиш, че не можеш да дадеш парите, които дължиш и онзи не ще може да влезе в твоето положение. Има и други безпокойства. Една млада мома се безпокои. Най-първо тя имала един свой възлюблен, с когото се познавала много добре. Обичали се, пишели си любовни писма, но един ден влиза в ума ѝ една мисъл: Дали я обича той, или не; дали той не е обикнал някоя друга? – Какво има да се смущава? Какво ѝ е на нея, ако той обикне някоя друга? Аз да ѝ поставя въпроса както трябва. Ако мен ми дадат 20 самуна и аз почна да ги опитвам, най-първо аз ще избера един самун, който е най-хубав. Къде е погрешката? Единият от 20-те самуна е печен преди 20 дена, вторият преди 10 дена, третият преди една седмица и т. н. А пък последният самун е опечен сега. Казват ми: Защо не избереш онзи сухия хляб? Той е по-здравословен. Казвам: Какво ти здравословен! Зъбите ми са развалени. Нямам зъби за сух хляб. Де е лошото, ако аз избера хубавия хляб? Каква сметка ще държим на Господа как Той обича, кому какво е дал. Някой път се месим защо Господ обича някого повече, а някого по-малко. По кой начин ние мерим любовта? Може ли да се премери любовта? Отде знаете, че някой вас обича повече, а друг обича по-малко? Това са все заблуждения. Аз не съм срещнал нито един човек, който да знае дали го обичат, или не. Много мъчна работа е това. Това са предположения. Има едно правило. Аз да ви кажа: Истинската любов има една черта. Дето вие считате, че могат да ви обичат или не – това е човешко. Или да се съмнявате в любовта и да страдате – това е човешко. В любовта няма никакво противоречие. Любовта не може да обича едного по-малко, а другиго повече. Мога ли аз да обичам ръцете си повече, отколкото краката си? Невъзможно е. Всичко онова, което аз нося, еднакво го обичам, само че тези неща, с които си служа повече, са повече пред мене. Като че привидно обичам тях повече и с тях се занимавам. Но един ден и краката ми са потребни, и сърцето ми е потребно, и ушите, и носът, и всяко мускулче ми е потребно. Всичко това ние еднакво го обичаме. Ние седим някой път и мислим, че Господ не ни обича. Тези хора, които Бог обича повече, работят повече, а пък тези, които обича по-малко, работят по-малко; тези, които са по-силни, по-голям товар носят. Така седи онзи великият закон на Битието! Ние си правим известни заключения и казваме: Мене не ме обичат. Всеки може да те обича. Вие може да бъдете обичани. Защо ще турите съмнение в него, да се съмнявате в неговата обич? Мислите ли, че

вие сте пратени на земята да обичате само един човек? Не. Вие се заблуждавате. Вие трябва да обичате всичко онова, което Бог е създал. Но онези хора, които ви правят добро, естествено е, че тях ще ги обичате повече. Това не е пристрастие на любовта от Божествено гледище. Сега аз ви говоря за тази любов, понеже ако не размишлявате така, вие ще остареете и най-после ще дойдете до едно място – ще се обезсмисли животът ви и ще се оплаквате. Някой мисли, че като остарее, ще бъде по-близо до небето. Има стари хора, които изпадат във вдетиняване. Не да остарееш и да ослепееш, но да прогледаш и да виждаш онзи красивия свят! Аз бих желал, не искам да употребя думата „желая“. Каква дума да употребя? Пътят на Любовта е път на живота. Пътят на Мъдростта е път на знанието. Пътят на Истината е път на свободата. Ти не можеш да живееш, ако не любиш. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вървиш по пътя на Мъдростта, ако нямаш светлина. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не живееш в Истината.

Преди години иде един господин при мене, седи и ми разправя една своя опитност. Казва ми: Имам един приятел, намразих го. Питам го: Защо го намрази? – Намразих го по единствената причина, че той обеща да ми помогне, а не ми помогна и ме излъга. Казах му: Ако аз ти помогна, ти готов ли си да обикнеш този човек? Той ми каза: Дадох му пари и му заръчах да ми достави една книга по окултни науки от Франция. Той ме излъга, парите изяде и книгата не дойде. Попитах го: Каква беше тази книга? Ако ти дам тази книга, готов ли си да го обикнеш? Извинете, че аз съм закъснял толкоз. Аз съм онзи човек. В твоя приятел аз бях и погрешката е моя. И сега изправям своята погрешка. – Този човек ми каза: Той изяде парите, а не ти. Как твоя е погрешката? Казах му: Като ти дам тази книга, можеш ли да го обичаш? Той каза: Мога. Казах му: Ако той не беше направил тази погрешка, ти не щеше да дойдеш при мене. И не щеше да чуеш това, което сега чу. Той трябваше да направи тази погрешка, за да дойдеш при мене. Някой път трябва да отидеш при някой лекар. Има лекари късметлии, а има лекари нещастни. А има и лекари кадемлии. И като идеш при този лекар, ще ти тръгне напред. Ако отидеш при нещастните лекари, ще ти тръгне назад. Има шивачи, които, като ти ушият дрехи, ще ти тръгне напред; а има шивачи, като ти ушият дрехи, ще ти тръгне назад. Има проповедници, които, като ги слушаш, ще ти тръгне всичко напред; а има други, които, като слушаш, всичко ще тръгне назад. Като отиваш някъде, питай себе си: Отивам ли там, дето ще ми тръгне напред? Идете при този лекар, при този адвокат, учител, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте там, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте при тези хора, които могат да ви дадат живот, знание и свобода. За тях имайте най-доброто мнение. Това е идеята на новото учение, с което трябва да се проникнете, за да бъдете силни. Не трябва да

бъдете такива баби, да направите тази погрешка, както направиха чехите. Те се въоръжаваха толкова години и не се биха. Те трябваше да се бият – те отстъпиха. Поне да се бият. И ако завладеят другите, да завладеят с бой. Без бой да не те владеят. Да не стане само за една торба ечемик целия си живот да изложи.

Та казвам сега: Вие знаете ли кой е езикът на Бога? В небето има три езика: езикът на Любовта, езикът на Мъдростта и езикът на Истината. Три езика, които трябва да знаете. Питам сега: Вие, като отидете в онзи свят, по български ли ще говорите? Поне една дума знаете ли от езика на Любовта? Коя е първата дума от езика на Любовта? Аз ви оставям само да мислите. Няма да ви кажа коя е първата дума. Майката, като роди детето, тя му казва една дума. Като излезе детето наяве, майка му му казва тази магическа дума и тогаз сърцето на детето почва да бие като часовник, детето почва да диша и почва да протича животът през него. Като изкаже майката тази първата дума, детето оживява; ако майката не изкаже тази дума, детето умира. И човек живее всеки ден по същия закон. Вие живеете знаете ли по коя единствена причина? По единствената причина, че Онзи, Който ви обича, всеки ден изказва тази дума. Той си помислюва за вас и ви казва тази дума на Любовта, и този ден вие живеете. И ако един ден те престанат да изказват тази дума, вие умирате. Понеже днес вие сте тук, тази дума е казана. Това е самата истина. Всеки ден, когато ние се явяваме, Бог веднага изпраща тази дума на Любовта. Той погледне към всички и изпраща своята Любов. И ние, като възприемем Божията мисъл, ние живеем и настава радост и веселие в нас. Тогаз благодари на Бога, че Той те е възкресил. Спри се за десет минути, петнадесет, половин час и Му дай всичката благодарност. Защо ще почнете да се смущавате, че този-онзи не ви обича? Има Един, Който ви обича. Който е направил света. Един ден ще имате един апартамент като месечината, като земята. Ще имате по един апартамент да живеете. Ще ви дадат цял един свят толкова широк, че да няма за какво да се карате. Всичко направено – царска работа. И ще живеете като някой ангел. И когато се затъжите, ще си ходите на гости. Има светове, дето ще живеят заедно хората. А има отделни апартаменти, дето човек сам ще живее. Така трябва да мислите. Това няма да го проповядвате на другите. Мислете върху това и да има резултат във вас. И да се изправите, и да сте радостни и весели. И сутринта като станеш, да слушаш гласа. Имаше една Султана. Тя носеше своите китки, ходеше с бяла дреха, с бял венец, целия свят тя носеше все на ръцете си. Тя ми разправяше една своя опитност. Като идела от Македония вечерно време, тя чува един глас: Султано, спри се! – И аз се спрях. Сутринта виждам, че ако бях пристъпила една крачка – една цяла пропаст. Нещо ми каза: Спри се! – слушам глас. – Слушай гласа! Когато ти каже вътре „Спри се!“, ти се спри. – Но има дъжд. – Нищо. Ти се спри. Ако не се спреш, ще изгубиш.

Та казвам сега: Гласът ти казва „Вземи този път." Вземи го. И на Султана каза гласът: Вземи този път. Нощно време не се ходи. Трябва да се спреш, да чакаш. – И тя чакаше. И на сутринта гласът ѝ казва: Вземи този път. Този път отива за България. – Считаха я за не толкова умна, но тя беше умна. Казах ѝ: Защо си мажеш устните? – Тя си червеше лицето и устата. Тя казва: Че защо не? Господ ми даде една къща, защо да не я мажа? Момите как мажат къщите си? Поразкопала се е малко – ще я мажа. Казах: Много умно говориш. Трябва да се мажеш, ти можеш да запалиш сърцето на някой момък. – Какво ще запали, тя беше 60 годишна.

Сега ви говоря на един език понятен. Любовта носи живот. Гледайте да се освободите от всички онези тягости. Някой път седите и роптаете, че това-онова нямате. Радвайте се за онова, което нямате, понеже ще ви се даде. И радвайте се за онова, което имате, защото от него може да дадете. Радвайте се за онова, което нямате и което имате. Радвайте се за Любовта, която носи живот за вас. Радвайте се за Мъдростта, която носи светлина, знание за вас. Радвайте се за Истината, която носи свобода за вас. Желая, като влезете в онзи свят, да ви дадат мъчна тема. Няма да кажете, че сте от Новото Учение. Само ще трябва да развиете темите, както аз сега развивам една тема пред вас. И като развивам тази тема, аз разрешавам един въпрос. Освещавайте Името Божие вътре във вас, името на Баща си. Осветете името Му. Радвайте се на знанието, което имате. Радвайте се и на свободата, която Бог ви е дал. Като си погледнеш ръцете и лицето, благодари. Всеки ден се оглеждайте. И правете малки промени във вас. Не измъчвайте тялото си, но научете се да имате една хубава обхода към краката си, към ръцете си, към ушите си, към очите си, към цялото тяло във всяко едно отношение, обхода към стомаха си. Не му тургайте каквото и да е. Ще му дадеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, ще възприемаш най-хубавите предмети, ще чуеш най-хубавите звуци.

Та учете се да се радвате. И ръцете ви, и краката, и ушите, и устата, и космите ви – всичко да се радва, че има хора, които ходят по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. По пътя на живота, знанието и свободата.

Отче наш

6,20 ч. с.

24. Утринно Неделно Слово, държано
на 2 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Лек дъжд вали много слабо.
Вън изиграхме паневритмическите си упражнения.

1939_04_02 Доста е на деня
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ДОСТА Е НА ДЕНЯ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема само половината от един стих: „Доста е на деня неговото зло."

Духът Божи.

Злото в света съставя една от великите тайни, нещо, което не е разрешено. Не му знаят произхода. Говорят за злото и все искат да се освободят от него. То е, което господарува на света. Хората умират по причина злото. Те се карат по причина на злото. Те се карат по причина на злото, че се мислят един на друг, пак е по причина на злото. Всичките противоречия, от които съвременният свят страда, пък и онези, които са били преди нас и тези, които са след нас, все злото е. Всички говорят за злото, търсят начин да се освободят от него, но не са намерили още един метод да се справят. Съвременните човеци се намират в положението на онзи анекдот, в един хамбар се навъдили хиляди мишки, богат бил хамбарът с жито. Той имал една дупка, през която котката хващала по една и друга мишка, изваждала от хамбара и най-после казват, какво ще се прави с този неприятел. Нарушава нашето щастие, не можем да ядем житото свободно. Когато сме най-весели, ще влезе и ще вземе един от нас и след като разисквали дълго време, една млада мишка казва: „Мене ми дойде една светла идея." – „Каква е?" – „Да ѝ окачим един звънец, та като идва, да я чуваме." Една стара мишка попитала: „Кой ще окачи звънеца?" Така е по отношение на котката и мишките. Но по някой път котките не са толкоз лоши и в тях има човеколюбие. Аз да ви кажа за една човеколюбива котка. Живееше в дома на един наш приятел единствената човеколюбива котка, която съм виждал. Хване една мишка в къщи, извади я на поляната, играе, играе с нея, че след това я пуща да си върви. Казва ѝ: „Да си вървиш, да не правиш пакост, ще дойде друга котка, ще те изяде." Иде пак отвън, хване някоя мишка там, на поляната, донесе я в къщи и на нея ѝ казва: „Влез да си поядеш, господарят е доста богат." Онези, които са се наяли в къщи, изважда ги навън. А онези, които са гладни, ги въвежда в къщи. Човеколюбива котка. Сестрата казва: „Аз се чудя, нашата котка нито ги яде, нито ги дави, но само ги изнася навън и външните внася вътре." Казвам: човеколюбива котка. И действително, тази котка се е домогнала до едно положение разумно. Ако ние бихме постъпили със злото и доброто по този начин, както котката, ние щяхме да бъдем на мястото да разрешим един от важните въпроси. За злото, когато запитали един от най-видните

хора учени, хора от Египет, попитали го, какво нещо е злото, той само си свил устата. Не може да се говори за злото. Днес ние говорим за злото. И затова не можем да се освободим. Говорим за злото, постоянно го хокаме, каквото стане все на него го отдаваме. Не трябва да говорим за злото лошо.

Казва сега Христос: „Доста е на деня неговото зло, не притуряйте повече." Христос казва: „Толкоз, колкото е, то е достатъчно, не притуряйте." Доста му е. Не притуряйте, понеже, ако притуриш, тогава няма да има място за доброто в света, което трябва да функционира. Казвам: Трябва един научен метод. И светските хора, в туй отношение и духовните, които са едва философски се справят и религиозните хора мъчно се справят те със злото, понеже е един вътрешен принцип, който нарушава спокойствието на човека. В един момент, когато имаш най-хубавото разположение, тогава злото ще наруши мира ти. Някой човек е присаден със злото, злото е една присадка. Кога стана присадката, знаем този Библейски разказ, аз го наричам онзи философ на черната ложа, който влезе в райската градина и казана жената: „Как така, вие, които изучавате такива неща, – (понеже Адам беше зоолог, а пък Ева изучаваше ботаника, Ева беше във втория семестър на ботаниката) – казва той – вие се занимавате с изучаване на тия растения, как не сте обърнали внимание на тия плодове и който ги яде, магическа сила добива." – „Нашият учител на нас ни каза, (ний имаме един учител по ботаника, който ни каза) че са отровни." – „Не, – казва – криво сте разбрали, в деня, в който човек яде първия плод от това дърво, ще победи злото." Той присади злото. И тъй жената минава и някои се сърдят на Ева, че е яла от забраненото дърво, но вие всеки ден ядете от това дърво. Понеже беше забранено да се яде от дървото на живота, беше забранено да се яде от дървото на познание доброто и злото. Но вие, всеки ден, най-малко три пъти ходите веднъж сутрин, веднъж на обед и веднъж вечерно време и ядете от това дърво. До тогава, докато ядете от това дърво, вие не можете да имате един здрав организъм. То е като онези китайци, които употребяват опиум. То е като онези, които употребяват виното за утеха. Човек от голяма скръб употребява виното да забрави скърбите.

Та казвам: Онова, хубавото, което нарушават хората, вземете целия свят днес е един военен лагер, имаме една култура, християнска култура. Видни хора, учени, философи при това, един въпрос, който и децата може да го разрешат, те не могат да го разрешат. Кое е онова, което ги спъва? Има една хипноза. Онези, които изучават закона на хипноза, те се отличават със следното: Ако се постави един човек в хипнотически сън, събудят го, напишат с тебешир една линия и казват: тук има една стена и като дойде той до тебеширената черта, казва – не може да я мине. Ти виждаш само една тебеширена линия, а този в хипнозата, вижда цяла стена, която е непроходима. Например, на съвременните хора, ако им кажеш да обичат

Бога, казват: невъзможно е. Казват, не е от естеството на човека да обича, невъзможно е. Всеки, който е в този хипнотичен сън, невъзможно е заради него. Но онези, които са се пробудили, те ще видят, че няма препятствие. Да допуснем сега, че имаш един враг, както и да обясняваш, някой път двама братя или две сестри, умрял баща им, по-големият брат взел двоен дял и другите братя и сестри го намразят, че не се срещат. Тези поне са родени от един баща и една майка, какво ги спъва, каква е причината? Причината е чисто материална. Ако големият брат и голямата сестра бяха взели толкоз, колкото средния брат и малката сестра, въпросът щеше да бъде добре.

Казвам: сегашните възгледи, които имаме, аз говоря за хора, които се приготвят за един живот, който иде. Този живот ще дойде и ще ви намери. Едно дете, когато лази, аз считам, това е първата фаза на живота. Първата година и втората година лази, но в него се явява желание да се изправи. Идеалът на туй дете е да се изправи. След като се изправи, този идеал е до 7-та година, после идва втори. Когато детето е от 7 до 14 години, тогава е животът на чувствата. Тогава изобщо момичетата и малките момчета са нервозни. Обичат да се сърдят, недоволни са от майката. От 7 до 14 години намират се в малко трудно положение. Следните 7 години, от 14 до 21 година, има един период на човешкия ум. Тогава децата започват да поумняват. Ако са в училище пишат стихотворения, поезия, хубави писма. Когато са между 7 и 14 години, обичат да си дърпат косите. [Когато някои възрастни хора си къдрят косите.] Веднъж гледах две деца, турили ги в две люлки, едното дете около 2 години, а другото 3 години. На едното дете от 2 години дали една ябълка, а другото няма ябълка. По едно време онова дете на 3 години, гледам, хвана другото дете за косата, разтърси го и взе ябълката. Онова дете започна да плаче, а другото го гледа. Току изведнъж дойде на ум на малкото дете и то като постави ръката на главата на другото дете, раздруса го и то му взе ябълката и пак го гледа. Аз седя и наблюдавам. Казвам: браво. „Ти може ли да мислиш, тази ябълка като я вземеш, какво ще може да направиш, може ли да я посадиш? Ти си малък, та като седиш в люлката, може ли да посадиш семето? Ти нямаш право да ядеш.“ Така му каза детето, което беше на 3 години. Онова малкото, гледа го, разсъждава и му казва: „И ти с люлката, и ти не може да я посадиш, и ти нямаш право да я ядеш. Ние и двамата като я изядем няма да можем да посеем семето.“ Това е мое философстване. Не че така мислят тия деца. Съображенията им са други, за да постъпят така. Това са наследствени черти. Виждам ред поколения, 10, 15 поколения, какви са били егоисти хората. Това дете на 2 години казва: „Едно време моят дядо как вземаше ябълките?“ – разтърсва другото дете. Погледа го малко и казва: „И аз ще ти покажа моят дядо, как ги вземаше.“ Сега туй е второ тълкувание. И трето тълкувание може да ви дам. Първото мое тълкувание 25% е вярно. Туй е

50% вярно. А третото: Така Господ ми е дал сила, искам да те опитам, като взема тази ябълка, Господ ти дал любов да видя колко ме обичаш. Може ли да ми я дадеш, да видя твоята любов, до де си дошъл. Той погледна, помисли и казва: „Не, не мога да отстъпя ябълката, не съм израснал, чакай и аз да опитам твоята любов.“ И взе ябълката назад. И двамата опитаха любовта си, седяха и се гледат. Най-после, знаете ли, какво направиха тия деца? Простряха ръцете си и започнаха да се милват и въпросът се свърши. Значи, първото тълкуване е вярно 25%, второто – 50%, а третото, за любовта – 75%. Като се помилваха, голямото казва: „Аз ти я оставям на тебе.“ – и започва да го милва. Голямото помилва, погали малкото и другото простря ръката си, казва: „Хайде, тази работа няма да се разреши така.“ Те разрешиха въпроса. Голямото реши да отстъпи ябълката на малкото. А пък малкият казва: „Когато израста и стана възрастен, ще я посадя и ще ти дам ябълки, колкото искаш.“ Но казвам, сега аз ще засегна въпроса: Онова, което нас ни засяга, кое е? Понеже всеки ден вие се мъчите. Онези, които служат на Бога, се мъчат, има нещо, което ги мъчи и онези, които не служат на Бога и те се мъчат. Но мъчението, само по себе си, е една задача, която трябва да се разреши. Ако човек не разрешава мъчението вътре в себе си, най-първо мъчението трябва да се превърне на една скръб, а скръбта трябва да се превърне на радост. Скръбта, това е най-голямото ограничение на душата. Скръбта вече е подигане, изправление на човешката душа, а радостта вече, човек е излязъл над повърхността, над всичките противоречия, вижда, че няма какво да се смущава с онова, което става в света. Питам, вие може да се смущавате за една ябълка? Аз седя при тия деца и разсъждавам: Ако имаше една кошница ябълки, щяха ли да си теглят косите? Едното ще бръкне в кошницата, ще си тури в люлката, другото ще бръкне в кошницата и то ще си тури в люлката, но понеже има само една ябълка, тя е ябълка на раздора. Всичките въпроси произтичат от туй ограничено разбиране на благата, които Бог ни дава. Ние не искаме благото да ни го вземат. Защото всички мислите, че Любовта, която имате, може да ви я вземат. Че вярата, която имате може да ви я вземат. Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една велика сила в света, която изпълва всичко, всичко е, над всичко е. Тя няма място, къде да я поберете. Тя е по-голяма от Великия тих океан, де ще я съберете? Ако дойде тази любов, тя ще ви завлече. Тази любов е по-голяма от слънцето. Тази любов е по-голяма от целия млечен път, по-силна е. Вие седите на земята и се оплаквате, че нямате любов, че няма кой да ви обича в света. Тогава питам: Ако вие вземете, че подвържете една книга, колкото Библията, с толкова листа, без да има напечатано вътре. Една ненапечатана Библия и намерим тая книга, каква ще бъде нейната цена? Най-първо да се запитаме, какво трябва да обичат хората в нас. Аз считам, че един човек може да се обича за четири неща: че в него има дух, сила има този човек, че има една обширна душа, благородство има в душата, че не се колебае и на него

може да разчиташ и на силата му и на благородството, че този човек при всичките условия остава неизменен и той не може да те измами. После в него има един отличен ум, всякога може да ти бъде в услуга. Той има едно добро сърце. Такъв човек има за какво да го обичаш.

Та казвам, злото седи в това, че ние мислим, че нашият дух, който живее в нас, не е в сила да се справи с мъчнотиите, които имаме вътре в живота. Другото заблуждение: че нашата душа, която е с нас, мислим, че тя не е в състояние да се справи с тия мъчнотии и другото заблуждение е, че умът и сърцето ни, не са в състояние да се справят. Ние внасяме заблуждението и казваме, невъзможно е това нещо. Кои са фактите, че е невъзможно? Ако е невъзможно, думите на Писанието какви са? „Множете се и размножавайте и населете земята и я обладайте." Може да се размножава един човек, само който има един светъл ум, който има една благородна душа, който има един силен дух. Ако вие искате да се размножавате като рибите, тогава вие ще създадете най-голямото нещастие в света. Размножението трябва да бъде разумното. Вие създавате в себе си една мисъл, едно желание, една постъпка. Хиляди желания създавате, но тия желания трябва да ги отглеждате. Какво ще правите с тях? Мислили ли сте? Да кажем вземете един народ. Или един човек, колко му е дадено от законите на природата? Колко право има той да владее? Какво владение трябва да има? След като има сиромаси и богати хора, колко място завземат? Ти имаш право да владееш толкоз земя, колкото ти е ръста. Нищо повече. Щом желаеш да владееш повече от това, което имаш. Всичката сила на човека седи в неговото тяло. Онези, които са говорили за тялото и същината мощта на човека седи в онова, което Бог е създал. Бог създал човешкото тяло, Бог създал човешкия ум, Бог вдъхна душа в него и отдели Бог от себе си Духа. Всичко, каквото човек има е от Бога. Тялото, което имаме, туй мощното, силното, на което може да разчитаме. Ние съвременните хора мислим, че тялото ще умре. Не, не. Не, не. Има едно тяло, което Бог е създал и то не умира. Онова, което умира е човешко. Човешкото трябва да умре. Онова същинското, което подкрепя тялото, то е Божественото тяло в нас. Когато човек умре, ще видите, че този човек излиза и ще го видите не тъй стар, не някой дядо остарял, набръчкан, но като умре, ще го видите един млад момък на 30 години. На 120 години не може да ходи, а този дядо като умре вече има сила и щом има, той съзнава, че е излязъл от тялото. Всяка власт му е дадена, както казва Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Казвате: „То е само на Христа." То е право на всинца ни. Но кога е право на всинца? Когато имаме същия ум, който Христос има. Христос казва: „Който няма духа Христов, който няма душата Христова, умът Христов и сърцето Христово, той не може да има тази власт."

Христос казва: „Доста е на деня неговото зло.“ Бог е оставил едно зло на деня само за едно упражнение. Злото е едно упражнение, което да даде ефект на доброто. Доброто в този свят, в който вие живеете, без злото, доброто не може да се прояви. То е сянката на живота. Тъй както нощта следва деня, така и злото следва доброто. Вие някой път свързвате злото с дявола, със сатаната. Това са съвсем други идеи. Вие имате за злото като нещо, което има свойството да разрушава. Забележете онези експлозивни елементи. В какво седи тяхното зло? Да кажем, ако вие сгъстявате една материя, която заемала толкоз голяма форма, колкото цялата земя и ако тази материя я сгъстите, че я турите в едно малко пространство, с около 10 см. в диаметър, знаете ли каква ще бъде експлозивната му сила? Като се пръсне тя ще иска туй пространство, тя ще иска тази свобода, която е имала. Ще иска да си върне цялата свобода. И тя отдето мине, всичко разрушава. Имаме разрушителни газове, които експлодират. Следователно злото, понеже е сгъстена материя, трябва да се употребява в микроскопически дози. Аз съм съгласен да се гневите, но микроскопически. Аз съм съгласен да се съмнявате, но микроскопически. Аз съм съгласен да се обезверявате, но микроскопически. Ако турите силна доза, то ще направите експлозия. От тази експлозия във вашия живот няма да остане нещо. Често става разрив в човешкото сърце. Разправят във френологията. Един човек в когото имало силно развита твърдост в главата, направил едно престъпление и след като го били дълго време, като се напрягал, от напрежението, от твърдостта да се въздържа, толкоз голямо било напрежението, че черепът се пука. Но той не издал. Мозъкът пуква черепа от напрежение. Вие, когато мислите, мислите, че вашият мозък седи спокоен. Ако направите малка дупка на черепа и се разтревожите, 25 см. ще излезе мозъкът навън. И тогава според излизането на мозъка навън, той ту влиза, ту излиза, с това ще се покаже интензивността на вашата мисъл. Ако черепът има дупчица и вие почнете да мислите, веднага мозъкът ще излезе навън, при ония силните емоции, които имате, при страданията, ако нямаше този череп и благодарение, че налягането не е навсякъде еднакво. И по този закон се различават хората. Ония хора, които не са религиозни, нямат налягане нагоре, на черепа, следователно черепът е спитен отгоре. Някои имат силно налягане и туй налягане издига черепа нагоре. Онези хора, които са мислили дълго време, има напрежение отвътре и челото се издава напред. Онези, които не са мислили, челото остава неоформено. Казвам: Трябва да има напрежение вътре. Напрежението иде от злото. Доброто използва злото, като сила да му служи, тъй както вие употребявате едно длето, една тесла, един чук, за да счупите нещо. Доброто се занимава с ония деликатните, тънките неща. Един цигулар си служи с ръката, той употребява най-малкото зло, минималното зло, като тури струните, пак има зло, то е музикант, но той вече по възможност туря най-малкото зло, което може за да образува

музиката. Художникът и той употребява злото като цапа, но той минимално зло употребява. Като рисува картините си той употребява минимални дози. Не може да рисува иначе. Следователно ако ние употребим минималните дози, ще имаме лице много красиво, очи ясни, нос, уста, после ръцете ни, тялото ни и ако употребите минимални дози, тогава ще живеем до стара възраст, не само, но и външните условия ще бъдат по-благоприятни. Понеже природата е крайно благосклонна към всички ония разумни същества, които знаят как да се справят със злото. Ония, които не знаят как да се справят, не ги ограничава. Следователно хората на земята, идат на земята да се научат как да се справят. Не да воюва човек със злото, но не го е изучавал. Един американски професор, който преди години изнамерил един експлозив, един от студентите му искал да направи опит, да покаже силата на взрива, взел една микроскопическа част, но професорът намерил, че може да се разруши цялата аудитория и като наближавала реакцията казва: „Бягайте!“ И всички се избягват, и експлозията става в отсъствието на студентите и професора. Той вижда, че такъв взрив направил, че всичките студенти ще хвръкнат и казва, бягайте! Всички излизат и след това става взривът. И вие такива дози във вас употребявате. Нали във вас стават често взривове? Че в какво седи човешкият характер? Ония хора, които се владеят, побеждават, а ония, които не се владеят, са победени. Смели хора са ония, които владеят злото. Страхливите злото ги владее. Безверникът, злото го владее. А вярующият владее злото. Любовта владее злото, безлюбието се владее от злото. Следователно всички ония качества, които се владеят от злото, те действат разрушително в нас, а всички положителни качества, които имаме, които владеят злото, служат за нашето добро.

Сега някой казва: „Защо трябва да вярваш?“ Трябва да вярваш, защото вярата владее злото. Защо трябва да любиш? Защото любовта владее злото и знае как да се справи. Остави любовта, тя сама ще се справи. Няма какво да давате съвет на любовта. Някой път искате да дадете съвет на любовта. Онези, които се занимават с любовта да не дават никакъв съвет. Щом дойде любовта в къщи, дайте всичко на нейно разположение. Ако се намесите в нейните работи, ще загазите. Тогава ние, съвременните хора туряме правила, как да обичаш някого, как да любиш. Няма правила, как да обичаш някого. Аз имам една котка и често някои сестри ми казват: „Желаем да бъдем като твоята котка.“ Тази котка ми казва един ден: „Учителю, много ви обичам.“ Аз бих изрекъл тази дума, но тя не е за вас, в тази котка аз виждам, аз не искам вие да бъдете като тази котка. Ами тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да имам формата на тези сестри, колко съжалявам, че съм изостанала назад. Такава каквато съм, ще ме приемеш, имам желание да си изправя погрешката.“ Казвам, много хубаво и след като вляза в къщи, понеже така ми е говорила, ще взема сиренце, малко

хлебец и ще дам на котката. Някой като донесе хляб, аз ѝ давам и тя ми казва, колко е хубав. Давам ѝ някой хляб, яде го. Дам ѝ друг, не го яде. Щом тя не го яде и аз не го ям. По някой път аз се смея с нея, вземам сиренце и този хляб, който не е яла, стискам го, стискам го със сиренцето и ѝ го дам, тя го изяде. Казвам: „Понапред не го ядеше, а сега защо го ядеш?“ Казва: „Ти като го постиска в ръката, измени неговото естество.“ Права е тя. Онова, лошото в този хляб, като го стисках със сиренето, изкарах лошото навън. Понеже тази котка обичам, няма да ѝ правя зло и тя го яде. Казвам: В природата има един закон, едно животно може да ви обича много искрено. Не само животните, но и растенията обичат. Вие по някой път мислите, че само хората се обичат. Растенията много се привързват. Следователно човек трябва да бъде много внимателен. Вземете една саксия с цветя, за един месец поливайте я, поглеждайте я всеки ден и след това изнесете навън тази саксия, ще видите, че ще повехне. Аз съм правил доста опити. Като я внесеш вътре, приятно ѝ е. И цветята обичат. Разправя една американка, тя имала едно тропическо растение, на което направила една хубава саксия и я турила на масата. Гледа от растението излиза едно красиво същество, хубава като ангел. После пак влиза в растението, тя си търка очите. На другия ден, вечерта, като залязло слънцето, пак излиза и после влиза в цветето. Сега туй ме навежда на онзи анекдот за един ангел, когото Господ изпратил на земята да извърши една мисия. Той погледнал една мома и я пожелал. Тогава Господ го пратил да стане едно цвете, да го тъпчат хиляди години, хиляди години все го тъпчели. След хиляди години, той го поставя в положението на една птичка да я гонят оттук, оттам. И това само заради един поглед. Та казвам, в цветята са турени все едни такива ангели, които са прегрешили с един поглед. Птиците, които пеят, са ангели на изкупление. Казвате, тия птички, тия цветя… Ако вие не разбирате, един ден ще се намерите в положението на един карамфил. Една мома ще вземе, ще ви откъсне, ще ви тури на ухото и ще се накичи. Какво ще разберете вие от тази мома, след като ви носи на ухото? Това са ваши страдания. Тя ще ви лиши от онзи живот. Колко време ще седите вие на ухото ѝ?

Та казвам, законът такъв е: Никога не късайте, безразборно не разрушавайте вашите хубави мисли. Хората на новото поколение, на новата култура, на новата наука, която ще дойде, никога не се опитват да оцапат една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. За хубавото имайте нещо отлично, дето и да го видите, гледайте благоговейно на него, понеже всяка мисъл, всяка хубава мисъл е Божествена форма. И всяко хубаво чувство е Божествена форма и всяка хубава постъпка е Божествена форма. Дето и да е – в животните, в растенията, когато видиш един цвят цъфнал, спри се пред този художник, който излага своята картина, полюбувай се, Поблагодари на Бога да може, да възприемеш туй

ухание.

Казвам, на хората на 20 век какво трябва да се проповядва? Туй, което хората вършат е хубаво, всичкото е хубаво, то ще донесе повече страдания. Всичко е хубаво, но ще донесе повече страдания. Сегашният живот, сам по себе си, има блага и трябва да дойдат, които умните хора да използват благата. Благото не знаем как да го използваме. [Аз харесвам един час взема на една госпожица или на една госпожа в света, които не са религиозни да се обличат и да се изчистят.] Мислите, че туй е лошо, не е лошо. За да бъде красива, за да бъде изящна, но красивото, как го използва? Каква идея има? Лошото седи в идеята. Онова, практическото, което тя прилага е хубаво, сега ако дойдем до религиозните хора, те имат друго разбиране. Религиозните хора разбират, че ако имат здраво тяло, много червендалесто, няма да угодят на Бога. Искат лицето им да е хлътнало, да отслабнат, да не се изкушават. Не е този пътят, не е този пътят за самовладеенето. Една змия зимно време може да бъде много кротка, лятно време ни най-малко няма да бъде кротка. Този светия, който изпосталяло тялото му, щом го нахраниш, пак е същият. Ти ще ядеш малко и ще благодариш, че си ял. Ще благодариш за онова, което си ял. Ще дишаш и ще благодариш. Облечеш се хубаво, благодари. Дойде някой, заяде те. За в бъдеще, какво ще бъде? Тогава как ще се изпълни едно учение, което казва, ако имаш две ризи, дай едната, ако имаш две дрехи, дай едната, как трябва да се приложи? Всякога хубавата мисъл, която имаш в себе си, ти трябва да я дадеш на другите, то е доброто, което имаш в своя ум, дай го на другите. Сега искате да ви доказвам, ако даваш. Според мен, законът на даването е съществен, работи съществено. Онзи земеделец, който сее винаги ще има изобилно. Онзи търговец, който влага капитала си, онзи индустриалец, онзи военен, който влага силата си, всичките хора, които работят, може да не одобрявате тяхната деятелност, но всеки в ограничената област има печалба. Сега казваме да няма война. Добре, да няма войници. Как ще бъде света без войници? Да кажем, че не трябват и свещеници. Какъв ще бъде светът без свещеници? Един ден в света няма да има майки, бащи, братя, сестри, слуги, няма да има господари. Какъв ще бъде светът без слуги и без господари, без свещеници, без съдии? Какъв ще бъде светът? То е една неразбрана идея. Слуги ще има, но ще бъдат умни, по-умни от господарите си. Сиромаси хора ще има, но ще бъдат по-умни от богатите. Майки ще има, но какви ще бъдат тия майки? Те ще минат на една по-голяма висота. Трябва майките да дойдат до онова положение, че онова, което раждат, никога да не може, да им го вземат. Сега на майките им вземат децата. Една госпожа ми разправяше: Родило се детето ѝ. Тя учила, че туй е волята Божия. Разболяло се детето ѝ и тя казва: „Господи, не ти го давам. Туй дете ми го даде, защо ще ми го вземеш, не ти го давам. Ще ми го оставиш. Ти имаш толкоз. Едно дете си ми дал. Ако нямам туй

дете с какво ще се занимавам?Ако ми го оставиш, Господи, има какво да ти благодаря. Ако мисля право, остави ми това дете, Господи.“ Казва: „Господ ми остави детето.“ Право мисли, няма защо да умираме. Трябва да умрем, кога, за кого? За злото трябва да умрем, за лъжата, за неправдата, за всички отрицателни качества. А трябва да оживеем за онова, което е хубаво в света. В този смисъл, всички трябва да измрат за злото и да дойде доброто в тях, да се образува една връзка между господари и слуги, между бащи и синове, между майки и дъщери, между всички да се образува онова вътрешно разбиране. Сиромахът да не се усеща, че е унижен. Но, че е богат и никой не го е унижил. Той се унижава, понеже няма знание. Ако един сиромах знае законите да става малък, току изведнъж, да става невидим и видим, рече господарят, да го гълчи, той става невидим, кого ще гълчи? Някой има да взима от този сиромах, той става невидим. Дойде онзи, който има да взема, търси го, няма го никъде, какво ще го съди? Може ли да съдиш един човек, който става малък?

Слушайте, сега цялата земя е пълна с блага, които Бог е вложил. На хората трябва знание, трябва разумност, трябва една велика мисъл. Една велика мисъл, всеки един човек трябва да дойде до онова положение, да даде право на другите, както на себе си. Не само аз, но давам право на всичките хора и те да си отдават правото един на друг. Да считаш, че и той има толкова право, колкото и другите. Всички заедно работят и въпросите може лесно да се уредят.

Казва: „Достатъчно е на деня неговото зло.“ Няма какво повече да прилагаме. Ние имаме един навик и критикуваме, казваме, не живеем добре. Че кой живее добре, я ми кажете? Според туй разбиране, така не се живее. Аз привеждам един пример, той е следният: Един млад българин, след като работил 10 години градинарство, дотегнало му да копае, искал да намери един занаят, по-лесен. Отива в Солун, спира се в града, гледа един абаджия, казва си: „Това е занаят.“ Влиза вътре и го пита: „Приемаш ли ме за чирак?“ – „Приемам те.“ Влиза там и две седмици се учил с иглата да шие. Иде един турски бей и викат господаря му да му ушие един бирбучуклия гащи. Той дава ножиците на момчето и казва да върви с бея, пък той ще отиде след него. Случило му се друга работа, закъснял и беят казва: „Виждам, че твоят майстор няма да дойде, но виждам, че ти си голям.“ Изважда му един топ хубаво сукно и каза да му скрои гащите. Онзи не казва, че не знае и да не му падне достойнството, започва да реже, реже. Гледа беят и му казва: „Туй, синко, на бирбучуклия не става, поне една салтамарка ми скрой.“ Онзи крои, крои и беят пак казва, „то и салтамарка няма да стане, но поне една кесия за тютюн ми направи и ако и нея не ми скроиш, ще те бия вече.“ Гащи не можа и салтамарка не можа, тогава поне една тютюнева кесия. Така не се разрешават въпросите. Знание

трябва. Не е лесна работа. Онези, които са държавници, онзи капитан, който кара един параход, не е лесна работа. Един машинист или един техник, който поправя машината, или един техник, или електротехник, или един, който ръководи един аероплан, иска се ум, напрежение, а пък за да се води един отличен живот, колко знания трябват. Та, трябва сега самообладание. В какво седи самообладанието? Между две езера всякога може да се направи един канал, да се съединят. Водата от едното езеро да се влива в другото и да се изтича навън. Често ние мязаме на тия отделните езера, като Мъртвото море, като Каспийското море. Но сегашните учени хора замислили Каспийското море да го свържат със Средиземното море.

Та казвам, ние разнообразните хора, които гледаме така отделно на нещата, трябва да погледнем малко другояче. Всичкото седи в езика на човека. В какво седи силата на един певец? Силата на един певец седи в неговия глас, в неговия ум, в неговото сърце. Ако знае да пее, той ще си пробие път. В какво седи силата на един техник? В неговия ум, който разбира техническите закони. В какво седи силата на един художник? В четката, в употребата на краските, в измерването на ония отношения, които съществуват между предметите да знае как да ги представи.

Та казвам, ние седим и мислим по кой начин да се оправи света. Може да бъдете уверени, че светът ще се оправи. Иде една епоха отлична. Ще имат ли хората достатъчно ум да сеят, да орат, да използват? Ние сме вече влезли в тази зона. Големите неприятности, които идат, страданията, които идват, показват, че злото и то расте. Но заедно там, дето растат там най-големите бодили, там расте и най-хубавото жито. Дето бодилите не може да растат и житото не може да расте. Следователно бодилите ще станат като почва за хубавото семе. Ни най-малко не трябва да ни плашат лошите условия. Има някои, които гледат. Сега всички хора са прави да гледат. Всеки може да гледа. Казвам: Имате една идея в себе си. Знаете ли вие, че като умрете ще живеете? И като изгубите всичко, пак имате условия да спечелите всичко. Аз на един господин казах. Той ме пита: „Как ще докажеш, че има живот?“ Няма какво да ви доказвам. Вие умирал ли сте? Аз няма какво да доказвам, дали ще умра. Ти умирал ли си? Не си умирал. Ти живееш, знаеш какво нещо е живота, но не знаеш, какво нещо е смъртта. Ти говориш за нещо, което не си опитал. Ти предполагаш, че ще умреш. Ти не вярваш, че и за в бъдеще ще продължиш да живееш. Отде накъде мислиш, че няма да живееш? Ти, човекът, който живееш, че тоя живот ще се свърши. Вярваш, че смъртта ще стане господарка. Смъртта няма никакво господство в света. Ние всички вярваме, положителното в света е вярата. Вярваш в нещо, което не е. Да отричаш нещата, туй значи да вярваш в неща, които не съществуват. Аз не съм за неща, които не съществуват, аз съм за реалните неща, на които човек може

да гради. Аз съм за човешкия дух, аз съм за човешката душа, аз съм за човешкия ум, аз съм за човешкото сърце. Аз съм за човешкото тяло, за всичко онова, което човек има в себе си, за човешките очи, за човешките уши, за човешкия нос, за човешката уста, за човешките ръце, за пръстите, за всичко онова, което човек има в себе си да се дадат условия на човека във всяко едно отношение, да се развива правилно тялото му и в нищо да не се осакати този човек. За туй съм аз. Туй се изисква сега. Не да кажем, като умрем, ще идем в другия свят. И ние като умрем от този живот, трябва да влезем в истинския живот, защото ние сме в един живот, дето смъртта царува и трябва да излезем из рамките на тази смърт.

„Достатъчно е на деня неговото зло.“ Или казано тъй: Доста сме мислили ние за злото в света. Време е да помислим за доброто. Казвам: В какво седи сега силата на човека? В какво седи силата на Хитлер, който има 80 милиона хора около себе си? Който ги е събрал, организирал ги е да мислят като него. Той прав ли е? Той мисли, че така ще се оправи света. В какво седи силата на един ангел, в какво седи силата на една Англия, организирана ли е? В какво седи силата на Русия? Но тези държави още разсъждават. Не е този пътят, по който може да се разрешат онези въпроси. Сега, ако тия държави дойдат пак да се бият, народите какво ще спечелят, кажете ми? В Европа всички градове ще бъдат разрушени. Трябва да се започне една култура на ново. Какво се ползваме ние, навсякъде борби. Едни религиозни убеждения се борят с други. Едни социални убеждения се борят с други, нека имат борба. Нека има борба, но борбата не разрешава. Аз съм да воюват хората. Воюване трябва. Но да воюват за онази, правата мисъл. Нека в света правото вземе надмощие. Нека светлината да има надмощие. Когато един човек посади една градина с най-хубавите плодни дървета, аз го похвалявам. Но когато един я насади с киселици и иска да покаже, че и туй е толкоз ценно, колкото и другото, това е едно заблуждение. Ние искаме сегашните хора да имат мисъл в себе си. Сега светът се нуждае от разумни хора. Всеки народ се нуждае от разумни хора. Има ги вече в света. Вие седите и чакате да се оправи света. Аз съм привеждал следния пример и пак ще го приведа. В Америка веднъж един студент отишъл да гледа един от тези борци за вдигане на тежести, който могъл да вдига цял един кон с кончето. Студентът направил някаква погрешка и онзи му ушива една плесница. Той се търкулнал на земята. Обидил се този студент, разбрал, че ако му каже една дума, ще му удари още една плесница и ще го търкули. Заема се да изучава и да се упражнява цели 10 години. Развил силата си и можел да вдига един кон с две кончета заедно и като имал тази сила, един ден отива при този, който по-рано му ударил плесница и казва: „Знаеш ли аз кой съм?“ – „Не зная.“ – „Аз съм онзи студент, на който ти удари плесница и се търкули на земята.“ Хваща го за крака, дига го нагоре. Онзи казва: „Ти си ми учител на

мене.“

Аз бих желал и вие да хванете злото за краката, да го вдигнете и туй зло да ви каже: „Признавам, че си ми господар.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Двайсет и трета неделна беседа,
държана от Учителя
на 2 април 1939 г.,10 ч.с.
София – Изгрев

1939_04_05 Господари на външния и вътрешния живот
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ГОСПОДАРИ НА ВЪНШНИЯ И ВЪТРЕШНИЯ ЖИВОТ

(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло)

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш.

„Всичко в живота е постижимо.“

„Давай, давай.“

Ще говоря за работата. Някой път говорите за труд и мъчение. Аз не зная какво разбирате вие под думата мъчение. И какво разбирате под думата труд, какво – под думата работа. Мъчението се отличава от труда по това, че има друг костюм. На български костюмите на думите, мъчение, труд и работа са тези: М.Т.Р. По костюми се отличават. В живота се изисква едно вътрешно разбиране. Сега всички хора са дошли на земята, но не знаят защо са дошли, кога са дошли, колко време ще живеят, пак не знаят. И от тук, като напуснат земята, къде ще отидат, пак не знаят. Предполагат нещо. Вие знаете за живота толкова, колкото онази млада мома, която, като се облече в хубавите дрехи, мечтае си нещо за в бъдеще, има някаква си болка, има си нещо в ума – хубав живот, хубава къща и пр. Но след като влезе в живота, в това великото училище и намери своя велик професор, от него взима уроци. Най-първо като го види, тя говори много хубаво за него. Казва: „Имам отличен професор, толкова е отличен, свършил е.“ И от сутрин до вечер само за професора си говори. Какъв език имал. Говори за неговите постъпки, за движенията му. Какви са били очите му, веждите му, всичко това описва, като един ангел. Този професор, някой път, е своенравен. Погледнеш, на тая студентка в живота той напише числото две. Щом писал веднаж две, нейното мнение за професора ѝ се изменя. И тя казва: „Мислих, че беше свястен.“ И характера му се изменява. Откак написа това число, характера му се измени, той е учен човек. Той ѝ написал две. Това е пътят, по който тя е дошла на земята. Това число две е впрегнало всички хора на работа. Ако не беше две, всички хора не щяха да се мъчат. Две означава: Или добре ще се учиш или ще се мъчиш. Ще кажеш: „Къде е мъчението [в] две?“ Долу, дето се пресичат двете линии, там стават всички катастрофи. Когато пишете две, стават катастрофи.

Сега да пристъпим към предмета. Имате вежди, очи, уши, нос, уста, пръсти. Ако ви попитат защо ви е ръката все ще дадете някакво обяснение. Аз наблюдавам колко хората са взискателни спрямо другите, а спрямо себе си не са. Трябва да знаете, че каквото виждате в другите хора, това сте

вие. Вие сте разложени във всички хора. И каквито прегрешения виждате в тях, това сте вие. Доброто и злото, което виждате, това сте вие. Разложени сте в една голяма площ, та виждате себе си. А самият човек е събран в едно малко място, та не може да се видиш. Обичате един човек, че имал обхода. На какво се дължи неговата обхода? Някой път човек може да е красив, но ако в тебе обонянието е силно развито, ще усетиш нещо неприятно. Мнозина са ми казвали: „Не мога да го търпя, излиза от него една тежка миризма." А гледаш, че е красив човек. У някои друг лицето не е така стройно, не е така хубаво, но от него излиза едно ухание, нещо привлекателно. Кое е хубавото в него? Някой път хубостта на човека произлиза от неговите уста. Някой път произлиза от неговия нос. Някой път от неговите очи. Или от неговите уши. Или от неговите движения. Може човек да вземе известна поза, която е приятна. Всяко нещо в природата си има свой смисъл. Често вие имате един израз, казвате, че нещо било без дъно, дълбочината била без дъно. Каква е дълбочината на земята? Най-голямата дълбочина е до центъра на земята, колко е? Колко е диаметъра на земята? (– 12 хиляди километра.) Добре, тогава дълбочината или радиуса ѝ е около 6 хиляди километра. Туй, бездънното е 6 хиляди километра. Казват, че височината е безпределна. Височината мерим от тук до центъра на слънцето. До повърхността на слънцето изчисляват 92 милиона мили. И слънцето има диаметър 800 хиляди. Значи радиуса или дълбочината на слънцето е 400 хиляди километра. Та казвам, бездънното е това. А ние считаме това понятие за нещо неопределено. Казваме: „Той е много учен човек." – Учен човек! Колко думи знае? Шекспир – най-учения е употребил 16 хиляди. А Милтон – 10 хиляди. А пък обикновените писатели – по четири хиляди употребяват. А пък обикновените хора, някои от тях, си служат с 2000 думи. За някой оратор казват, че много добре знаел езика. Значи две–три хиляди думи. А пък да знае 150–200 хиляди думи! Та някой път, ние се преценяваме, мислим че много знаем.

Скоро изпитвам една сестра, разви се гласа ѝ, взема височини. Тя е млада сестра. Така казваха за нея. Аз казах: „Да я чуя." Височините взима хубаво, но като рече да слиза, не знае как да слезе. Там се плъзга. А пък знаете ли какво нещо е плъзгането? Височините са планинските места. Вие в живота си искате да ходите само по една равнина. Ако вие по една равнина ходите, от вас нищо няма да излезе. Човек за да може да постигне нещо, трябва да има един идеал. Вие трябва да си го представите като един висок планински връх. И ако вземем да разгледаме земята, ще видиме, че всичката култура се е развивала там, дето е имало високи планини. Най-устойчивата култура е на Хималаите, дето е индийския народ. Египтяните са имали култура и са ги хвалили. Планините са били далеч от тях. И за да имат култура, те е трябвало да си направят изкуствени пирамиди. И тяхната култура не е така мощна. Човек трябва да има един висок идеал. И

според височината на вашия идеал, такава ще бъде и културата. Някои говорят за любовта. Любовта е един възвишен идеал. Вие мислите, че любовта всеки може да я хване, да я обхване. Не. Любовта е непостижима. Тя е като Монт Еверест. Вече 5–6 години ходят германци и англичани да се изкачат на него, но не могат. Та казвам, трябва да имате един идеал. Той, идеалът, е непостижим. Не мислете, че може да го постигнете във вашия живот. Радвайте се, че имате нещо непостижимо. Радвайте се, че човешкия крак там не може да стъпи и че то ще остане за всякога чисто. Да дойдем до идеята за Бога. Каква идея имате за Бога. Идеята ви за Бога е много смешна. Вие седите и казвате, че имате страх Божий. Между хората сте изправени. Например, ходите в София, там има стражари. Ти вървиш добре. Има закони. Но щом си в къщи, правиш каквото искаш. А пък то в къщи, когато си сам, трябва да бъдеш много изправен. Достатъчно е да влезеш в къщи, за да познаеш каква е религията на един човек, какви са му познанията, постиженията, дали е музикант или не, художник ли е или не. Ще познаеш. Вие ще кажете: „Така Господ ни е създал.“ Не, тогава вие нямате ясна представа какво нещо е Господ. Значи, ако Господ е създал една пеперуда и я облякъл с такива хубави дрехи, на които биха завиждали царете и цариците на земята. Нито една царица не е носила такава мантия, шарена както една пеперуда. И Христос казва: „Малките цветя, които Бог така хубаво облече, мислите ли, че са по-горе от човека?“ Мислите ли, че Бог човека, това разумно същество, ще го остави да се облече с дрипели? От вашите уста трябваше да тече нектар. Като влезете в някоя къща, че като кажете няколко думи, да потече нектар от вашите уста. И всички хора там да се примирят. А пък аз гледам, за някого казват, че е много набожен, а пък като влезе някъде скарва хората. Аз се чудя за тази набожност. Наблюдавайте живота си. Ако влезете и скарате хората, вие вярващ ли сте? Накъдето ходите, трябва да носите нещо хубаво. Ухание трябва да излиза от вас. Аз това ви го представям като един идеал. Че кое ни радва? Нали слънцето. Като изгрее слънцето, носи живот. Вие виждали ли сте, като изгрее слънцето, колко е весело неговото лице. И като погледнете всички тези растения, на тях слънцето дава благословение. И цялата природа усеща присъствието на слънцето. Даже и студеният сняг горе, който е бил така консерватор, че не се помръдва, като изгрее слънцето и той се помръдне, като една деликатна мома, подвижва се. И той се влюби. Аз смятам, че снега, като почне да се топи, той се е влюбил и казва: „Не ми се седи вече тука!“ И тръгва в тая посока да дири слънцето, на където отива. Сега ви говоря на фигуративен език. Вие сте се влюбвали много пъти. Има хора, които са се влюбвали в някое малко кученце. Аз съм виждал дама, като го носи, че го милва. Някое дете се е влюбило в котката и я носи. Аз съм виждал хора да са се влюбвали в някое птиче и казва: „Колко е хубаво това славейче!“ Някой се влюби в едно цвете и го носи на ухото си. Влюбен е до известно време. Момата, докато е млада, се влюбва в

китки в цветя. Но щом се ожени, тя хвърля тези цветя и казва: „Те ме направиха нещастна.“ Най-първо тя носи червена шамия, като генерал. А пък щом се ожени стане калугерка. Не турям сега в лош смисъл: родила е едно дете, умряло. Родила дъщеря и тя умряла. Та три–четири все умрели. Тя вече се подбрадила с черната шамия. Всичко черно навсякъде, навела глава и казва: „Аз да знаех, никак да не се жених. Що ми трябваше да се женя! И този, когото обичах, замина някъде. А пък аз съм сама.“ Какво трябва да се прави сега? Вие се самозаблуждавате. Вие виждате себе си в хората. Хора се влюбват в себе си. Няма по-опасно нещо човек да се влюби в себе си. Някой път ние нямаме ясна представа за живота. И ако представите на някоя маймуна огледало, тя, като се огледа в огледалото, не знае че е тя. И дойде зад огледалото, да хване другата маймуна, но я няма. И пак си оттегля ръката. И като се поогледа пак, пак че се скрила другата маймуна и рече да я хване, но няма я. И вие, като се оглеждате в огледалото, искате да хванете себе си. Влюбили сте се в тая маймуна в огледалото и казвате: „Защо тази маймуна не ме обича? Защо не мога да я хвана?“

Не е пътят този. И казвате: „Дали Бог ме обича или не?“ Че ако вие обичате себе си, а ние сме отражение на Бога, то какво има ние да се съмняваме. Не може Бог по същия закон да не обича Той себе си. Че ти си едно отражение в малка степен и на Бога. Вие не можете да не обичате вашата ръка. Като я погледнете, имате все едно хубаво чувство за ръката си. За мен закона седи така – като се окаля ръката, аз не я съдя, не ѝ казвам: „Защо се окаля? Защо не водиш трезвен живот?“ Аз считам, че причината за окалването не е в ръката, а по-дълбоко търся причината, в друго. Вие един други се съдите и причината за вашето окалване не е във вас. Причината е много малка. Скоро ми разказаха следното: Дошла е една жена от Русе. Една съседка имала тя, която постоянно ѝ казвала: „Ти си голяма простачка, простакиня.“ И оная я дава за под съд за думата „простакиня“. И спечелила делото. Другата била осъдена за 10 дена затвор, за тая дума и 2000 лева глоба. Казвам ѝ: „Само за това ли? Да няма нещо друго?“ Тя казва: „Не, само за думата простакиня.“

Казвам, тук си позволявате някои думи повече от „простакиня“, да си казвате. Ако си заведете дела за обида, тогава всички щяхте да бъдете в затвора. Тук наскоро един брат, за нашата изгревска кооперация, която фалира, нарече хората от братството „мошеници“. За думата „мошенник“ осъждат ли? Той ги нарича всичките мошенници. Къде е причината? Необмислена работа. Като кажеш „мошенник“ какво ще придобиеш? Много неодялани езици има тука. Не са виновати езиците. Аз си го обяснявам, че от много високо място слизате. Водата, като слиза от високо планинско място, много говори и скача. Като кажеш „мошенник“, колко

години се наказва? Ако кажеш пред лицето му, ще го [те] осъдят за три месеца. Ако кажеш зад гърба му няма да го [те] осъдят. Тук ако кажеш думата и те осъдят. В невидимия свят ако само помислиш, пак ще те осъдят. Ако допуснеш в мисълта си, ще те осъдят. В мисловния свят, ако само помислиш, ще те осъдят. И веднага в затвора. В Духовния свят, ако само почувстваш, ако само си се допрял до него, ще те осъдят. Ако си турил пръста до някой топъл предмет, като се изгориш, ще те осъдят. Там не позволяват, щом се опариш, то е вече престъпление. А щом помислиш за лошата мисъл, тя оставя петна. Като видят всяко петно по дрехите, в света на ангелите за едно петно – веднага навън из рая. А някои от вас мислят с всичките петна, които имате във вашите мисли, да отидете между ангелите. Да говорим сега искренно. Най-първо умът трябва да се изчисти. Абсолютна чистота трябва да има. Възможно е това. Възможно е със закона на любовта. Любовта е една сила, която слиза от Бога и която е чиста. И ако истинската любов проникне в човешката душа, тогава тя очиства човека. И Бог казва така: „Ще очистя петната ви, прегрешенията ви и няма да ги помена вече. Ще ги хвърля зад гърба си в забвение.“ Те опетняват. Всяка лоша мисъл, след време, се явява като някой недъг. Появяват се фуски, цирейчета, лишеи, пархути, какво ли не, болест в ставите, колените, гръбнака, бъбреците, в стомаха и пр. Казват: „От къде дойдоха тези болести?“ – От мисълта вътре. Почнете да мислите хубаво и ще видите, че всички тези неща ще изчезнат. Вие най-първо трябва да се научите да не преписвате тия работи на Бога. Не трябва да туряме престъпленията, които се вършат, на Бога, не трябва да казваме, че Бог е причина за това. Бог не ни съди, като вършим това-онова. Той търси начин да измие веднага извършеното. Та казвам: Трябва да имаме един начин, по който да изчистим своите мисли. Такива начини има. Ако вие имате една лоша мисъл, как ще я смените? За да зачиташ един човек, трябва да имаш един особен център, на главата си развит. Бог е поставил една способност отзад на темето на човека, в задната част на главата. Човек, у когото този център не е развит, той не може да почита и уважава хората. Той най-първо трябва да почита и уважава себе си. Човек само трябва да вижда своите добри страни. Някой казва за някого: „Той не е милосърд.“ Милосърдието е тази част на главата, над челото, на горната част на главата, два–три сантиметра над долната граница на космите. Там е писано колко човек е милосърд. Ако това чувство не е развито в теб, то като страда някой човек, ти не можеш да влезеш в неговото положение. А пък, ако това чувство е развито, веднага влизаш в неговото положение. За да бъдеш музикант, трябва да е развит центъра отстрани на челото, над външния край на веждите. А ако човек е много досетлив, че знае как да цени времето, развит е центъра точно на външния край на веждите. Там ще го търсиш времето. Иначе човек не може да бъде музикант. После, онзи който е паметлив и има способности за езиците, има под очите си гънки.

Ако е голям историк, развит е центъра в средата на челото. Има много други работи, които човек трябва да развие. И за обхода има център. Да кажем, че някой не е справедлив. Центърът на справедливостта е от двете страни на главата, пак на горната част. На това място главата трябва да бъде широка. Щом не е развита там главата, тогаз справедливостта не е така развита. За думата простакиня тази сестра е била осъдена за десет деня. Сега, дошла тази сестра при мене и ми се оплаква. А пък аз нямам разположение да я приема. Но има две сестри, които я водят. Виждам по лицето ѝ, че има някоя беля и тя почва да плаче. Питам: „Защо плачеш?“ Тя казва: „Осъдиха ме за десет деня.“ От касационния съд делото се повръща и не зная какво ще стане. Казах ѝ: „Ти като плачеш, тази работа няма да се уреди. Десет деня ще бъдеш в училище, в един университет. Специфични лекции ще ти предадат в този университет.“ Тя казва: „Остави се, десет деня, пък и три хиляди лева глоба.“ „После, казах ѝ, три хиляди лева ще платиш на тези професори, които ще ти предадат лекциите. Не може така без пари. Ако ти обичаше тази съседка, тя не би те обидила. Сега тя те е обидила. Това показва, че и ти не си я обичала.“ Тя казва: „Аз я търпях, търпях и най-после ѝ казах: Не съм аз простакиня, а ти си простакиня. И когато тя ми казваше простакиня, нямаше кой да слуша, пък когато аз казах простакиня, тя повика наемателя горе, като свидетел. Тя има свидетел, а пък когато тя ми казваше простакиня и други работи, аз нямах свидетел и ме осъдиха.“ Казах ѝ: „Това е за твое добро. Това е една привилегия, да се отиде в един такъв университет и ти се благодари на Бога, че не е десет месеци. Десет деня като утре ще минат и като излезеш от този университет, Господ ще те благослови. Тази дума я запиши сега.“ Казах ѝ още: „Ти си излез сега, а пък аз ще разгледам делото и ще видя. Даже мен ми е приятно, че те приели в университета. Но ще видя сега, ще се постаря малко да посмекча професорите, добре да се обхождат с тебе. Няма защо да плачеш, сестра.“ Все плачат хората. И у нас плачат. Тя казва: „Много ми е мъчно.“ Казах ѝ: „Кому не е мъчно? Който е дошел на земята, все ще му е мъчно.“ Няма да остане нито един от вас, който да не опита всичките мъчнотии на живота. Ще ги опита. Някой ги опитва всеки ден на малки дози, а пък някой като умира. И като умира, като някоя риба го хващат и го изтеглят, изтеглят и казват: „Ще отидеш в онзи свят, дето няма вече скърби, нито страдания.“ В живота няма нищо по-хубаво от това човек да има съзнание да свърже съзнанието с горния свят с нещо хубаво. Дръж в съзнанието си един ангел, който знае какво нещо е обидата. И той не допуща нито мисъл, нито сянка от лошо. Бог го пази. Той, като види един човек, че греши, гледа много обективно работите, не вижда нищо лошо в него. Той, за да познае, че този човек греши, трябва да влезе в неговото тяло. Да влезе в неговото положение и да почувствува неговите болки. А пък той гледа много обективно, ни най-малко не вижда никакво зло. Бог го е предпазил. Защото ако този ангел почувствува как е станал

греха и той не иска да го направи. Например, ти хванеш за ръката един човек, това е съблазън за човека. А пък за ангела няма нищо. Ако аз напиша на дъската една дума, човек може да се съблазни, но може ли да се съблазни един ангел? Не. Например, напиша думата „простак“. ПРО-СС-Т-АА-К, тогава биха ли ме осъдили? Ако кажете на някого: „ПРР“ – дали ще те осъдят или „ООО-ССС-Т“? Аз често съм правил наблюдения. Гледам как често човек изгубва равновесие за малки работи. За малка работа човек може да изгуби равновесие. Трябва да внимавате в това. Имам една котка, без малко щях да я бия един ден. Казах: „Чакай!“ За да не ме смущава, давам ѝ хляб. А пък искаше да ме хване. Като хвана с ноктите ръката ми, искаше да ме одраска. Искаше да каже: „Дай го, дай го, не го дръж!“ Аз си отворих ръката, падна хляба и нейните нокти освободиха ръката ми. Аз почнах да разсъждавам. Казах си: причината не е в нея, дръж си ръката малко по-високо горе. А пък тя долу нека мечи. А пък аз исках да ѝ покажа хляба от много близо. Аз си турих ръката много близо и котката заби ноктите си. И аз веднага взех в съображение това и ѝ пуснах хляба. Тя не мисли зло. Тя няма доверие и мисли, че може да си взема това благо. И на нея не ѝ иде на ум, че ръката ми е деликатно нещо и ноктите ѝ могат да я повредят. Идеше ми да я ритна. Сега кой е причината? Котката не е виновата. Причината е в мен. Че тя дигала шум, остави я да си търси храната. Храна и сирене. Аз не съм задължен. Нито съм дошел да храня котките. Кое е онова, което ме заставлява сега? То е следното: Да изпълня Божия закон и да не каже котката, че не се отнасям добре. В себе си имам едно желание и тази котка да каже, че съм се отнесъл добре. Това всичко става, за да обясня на вас. Сега същия закон преведете. Не си туряйте близо ръката до котката, понеже котката, по своите разбирания, ще ви хване ръката и ще се нараните. Дръжте си ръката малко нагоре.

Та казвам от всинца ви се изисква сега следното: Вече се приготовлявайте не за един обикновен живот. Ако един от вас се приготви да даде концерт, как ще пее? Искате, да кажем, да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Може да я изпеете както малките деца. Но имате една публика от музиканти. Те не искат това просто пение на „Цвете мило, цвете красно“. Но ако [я] изпеете на един концерт, ще ръкоплескат ли? (Учителят пее по обикновен начин тази песен без никаква мисъл.)

Как бихте изпели любовта сега? Ти не можеш да изпееш любовта, докато няма в тебе едно разклащане, едно музикално разклащане. Трябва да знаеш какви са трептенията на любовта. Любовта си има особени трептения. Тя има най-хубавите, най-меките трептения. Щом влиза любовта в една песен, тя има особени тремоли. И гласът другояче вече пее. Другояче пее онзи човек, който има любовта. Онзи, в когото умът е развит, той ще даде хубава форма, но онзи, в когото любовта е силна, той ще даде

в тази форма едно вътрешно съдържание. Всяка една мисъл, за да бъде тя красива, за да има съдържание, тя трябва да е минала през огъня на любовта и през трептенията на светлината. Всяка мисъл трябва да носи отражение на светлината и трябва да носи акумулирана топлина в себе си. Мисъл, която не носи светлина в себе си и акумулирана топлина, тя е без съдържание. И всяка мисъл, трябва да носи в себе си известни количества от енергия. И всяко чувство и то трябва да носи същите качества. Та казвам: трябва, но от къде ще ги вземе човек?

Сами ние си създаваме своето нещастие. Друг един пример ще ви приведа, за да се види как сами си създаваме своите нещастия. Може да се причини възпаление в мозъка. Може да се зароди пневмония. Една млада сестра се къпала в банята и после се е поливала с топла вода и в същото време аз излизам, тя ме вижда и не смее да си тури шапката. Говори нещо, вятърът духа. Казах ѝ: „Иди си. Ти си се къпала." Тя казва: „Няма нищо." – „Ще се простудиш." И не се минаха 10–15 минути и тя усеща цял един обръч около главата. И веднага я хващат сливици. Та ако не вземете мерки, веднага може да дойде пневмония. А свиването на капилярните съдове в кожата веднага може да се отрази върху мозъка. И тя веднага, като се уплаши, дойдоха ѝ едни мисли да не замине за другия свят.

Та казвам, ако вие сте имали едно любовно чувство, опасността къде е? Обичате някого, ако вие излезете вън от стаята си да ви подуха човешки вятър, вас ще ви хване пневмония. Щом обичаш някого, не ходи да разправяш: „Аз го обичам." Ни гък не казвай, че обичаш някого. Като обичаш някого, само Бог да знае това, че ти изпълняваш закона. А пък онзи само да чувствува огъня на любовта, а не твоите думи: „Аз те обичам. Аз мисля твоето добро." Това са празни работи. Ако ти обичаш в пълната смисъл един човек, той не може да те мрази. Може би ти, като заминеш от него, той те мрази, но като дойдеш, той казва: „Не мога да го мразя." Човек, който те обича, той ти мисли доброто. Какво ще го мразиш? Но другите хора говорят за него, че бил лицемер, те са празни работи.

Та казвам, във вас да има една мярка. Аз, понякой път, като седя сам и разсъждавам, казвам на себе си: Гледам всички погрешки на хората и ги знам от къде са. Казвам си: Ако ти си на тяхно място, какво би направил? Какво искаш от тези хора? Ти искаш да вложиш всичкото свое разбиране. Чакай, време се изисква. Виждам, че някои от вас, за да станат добри, трябват им още 10 години, за да имате това съзнание. Не че нямате това съзнание, вие имате всичко това. Ако някой каже на английски една дума, ако я напише, той може да има всичкото желание, но може да я напише невярно. Даже английски учени, професори не знаят как се пише една дума, отваря речника, корегира, проверява. Та много пъти някой мисли, че

може да обича и казва: „Мога да обичам!“ Много мъчна работа е да обичате един човек. Всеки един човек не можеш да го обичаш така. Всеки човек си има свои трептения. Той никога няма да ти бъде признателен или другояче казано, ако той е долу, трябва да слезеш при неговите трептения и да влезеш в неговото положение. Или ако е горе, трябва да се качиш горе и пак да влезеш в неговото положение. И той, като те обича и той трябва да влезе в твоето положение. И ако вие не влизате един други в положението си, както Бог влиза, не може да се разберете. Та можем да обичаме един човек, когато влизаме в положението му, в което Бог го е поставил. Ти казваш: „Защо аз да сляза до неговото място, до неговото положение?“ Бог от пръст е образувал неговото тяло? Бог значи, от своето величие е слязъл до неговото място, до неговото положение, а ти да не искаш. Там, дето Бог е ходил, и аз ще ходя. Там, дето Господ е ходил, всички трябва да ходим. Вашата погрешка седи в това – някои казват: „Аз не искам да отида долу, не искам да отида и горе.“ – Къде искаш да отидеш тогаз? В тази школа, в която сте сега, трябва да вървите по пътя на самоотричането. Какво означават думите Христови: „Ако човек не се отрече от себе си.“ Как ще се отречеш от себе си? Има неща, които не са съществени. Мислите ли, че като се напръскате с розова вода, че вие сте станали розови? Мислите ли, че като се облечете с копринена дреха, че вие сте като копринена буба? Какво ще ви допринесе копринената дреха? Ако искате да задържите повече топлина в тялото си, носете копринена дреха. Копринената дреха има добра страна. С нея ще задържите повече топлина. А ако искате една здрава дреха, може да носите и памучена дреха. Памукът е по-добър проводник. Вълната и коприната са лоши проводници на топлината. Вълната и коприната имат еднакви качества. Понеже на овците им трябва повече топлина, те са създали вълната, за да я задържат повече. Та казвам, някои от вас сте добри проводници, от памук сте направени. А пък някои сте лоши проводници на топлината – от вълна и коприна сте направени. Не е лошо да бъдете лоши проводници, но някой път може да имате повече топлина и ако тя е повече отколкото трябва, ще ви причини вреда. Ако пък е по-малко, отколкото ви трябва, ще ви причини свиване на капилярните съдове. Пък някъде е повече, отколкото трябва – ще причини разширение и тогаз, при разширението ще имате болестта разширение на вените. Какво трябва? – Свиване малко. Нашият ум може да се разшири толкоз, че да страдаме от разширение на идеи. Искаме, някой път, да обхванем целия свят, да се спаси. Така не трябва да гледаме. Бог е турил всяко същество на определеното място и му е дал известна работа. Всичко това е точно определено. Щастието и нещастието на всяко същество зависи от това, дали изпълнява добре или лошо своята работа. И ако я изпълнява добре, ще бъде щастливо. Ако не я изпълнява, то си създава своите страдания. Та сега, за да изпълним Волята Божия се изискват три качества. Човек не може да изпълни Волята Божия

без любов; човек не може да изпълни Волята Божия без мъдрост и без истина. Или другояче казано: Той не може да изпълни Волята Божия без живот, без знание, светлина и без свобода. Той трябва да бъде напълно свободен. И умът му да бъде напълно свободен и волята му да бъде свободна и тялото му да бъде свободно, за да изпълни волята Божия. Всичките ни удове, които имаме, и всичките ни сили, които имаме, и всичките разумни способности, които имаме в дадения момент, трябва да бъдат абсолютно свободни, за да действуваме така, както намираме за добре. Та казвам: Не се смущавайте вие когато се отнасят другите недобре с вас. Ако аз изляза вън, какво ще се смущавам от вятъра, че духа! Ако вятъра духа само от едната страна на вратата и ако не вземеш шал, може да възпали врата ти. Или ако сте облечени с тънка дреха и стоиш дълго време на вятъра, можеш да се простудиш. Лошите думи имат същото действие. Един човек с лоши думи може да ти причини нещастие. Може да кажеш една лоша дума и този човек да страда цяла година. Та когато хората се сближат в едно общество, като това, не трябва да се казват никакви лоши думи, никакви лоши желания не трябва да има, никакви лоши мисли. Някой път могат да минат някои лоши мисли, желания и постъпки, но всичко това трябва да се владее. И ако човек следва закона да владее своите мисли, чувства и постъпки, то той веднага би се подмладил. И ако човек владее своята мисъл, той може да подчини всяка болест. Няма болест, която да не се подчини на човешката мисъл и на човешките чувства и на човешките постъпки. Но как? Когато действуват в името на този велик Божи закон. Като вярвате, умът и сърдцето действуват разумно. Христос казва: „До сега не сте просили. Просете и ще ви бъде.“

Та сега новото, което искам да ви кажа е: Станете господари на вашата мисъл. Не се съдете един други. Станете господари на вашите сърдца и станете господари на вашето тяло. Тази година три неща да има за постижение: Господар на мозъка си. Каквато мисъл се зароди във вас, да сте господари на нея. После, да бъдете господари на вашите чувства и на кръвообращението си и да бъдете господари на вашето тяло и на най-малките удове. И всички клетки да чувствуват, че имат един господар, който изпълнява Божия закон. И в неговия живот и те са щастливи. Сега, един ден, ръцете ви ще бъдат доволни от вас, също и ушите ви. Мислите ли, че ушите ви ще бъдат доволни да слушат тези груби трептения? В живота няма по-хубаво нещо, да слушаш сладкия говор, сладките трептения, да възприемеш онези хубави мисли и онези възвишените чувства и добри постъпки. Да видиш един човек как постъпва добре. Аз съм гледал. Направи ми впечатление [едно момиче] от аристократически произход. На един стар човек от бедно семейство, обущата му бяха развързани и то ги завърза. Има нещо хубаво в това. То седи и връзва на този стария дядо обущата. И тя ги върза хубаво. Казах: Ето една хубава

постъпка. Ето една хубава мисъл. И това момиче до сега седи в моето съзнание. Аз съм виждал много други богати хора, но нито един не е останал в ума ми. Това момиче седи в ума ми. И като погледнах стария дядо, той горкия никога не е видял такова младо момиче да връзва обущата му. Това ми го дадоха за предметно учение, да ви го разправя. Държа го в мен като ценно. За себе си казвам: Слушай, онази постъпка на младата мома, която завърза обущата на стария дядо без роптание и ти е приятно, че е връзала. Ако този човек беше млад момък, облечен хубаво, с бастун, тогаз момиченцето не би му свързало обущата, а пък този старият дядо е опърпан и тя нищо не очаква от него. Той се е пригърбил. Постъпката е безкористна. Та, хубаво е да направим постъпка, безкористна.

Та служете на Онзи, Който ви е обичал през всички векове. Да служим на Бога, на Този, Който ни обича и Който е създал всичко за нас! И за бъдеще ще създаде още по-хубави работи. Няма по-хубаво нещо от това да служим от сърдце и душа на Бога, Който ни обича.

Сега един брат може да стане и да ви каже малко нещо за Югославия. (Братът Стоицев говори за своите впечатления от пътуването му в Югославия и от сказката си в Белград, Нови сад, Суботица и Загреб.)

Добрата молитва

6 и 30 часа сутринта

26 школна лекция, 05 април 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията си)

1939_04_07 Дайте свобода
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ДАЙТЕ СВОБОДА

Отче наш.

Всичко в живота е постижимо.

Зададена тема имате ли? – /Нямаме./ – Каква беше последната тема? – /Свободна./

Да кажем, че имате една свободна тема: „Защо живее човек“, как бихте я развили? След като зрее един плод в природата, какво постига? Когато парата се издига от земята към небето, какво постига? Ако парата пада на капки, какво постига? Ако срещнете едно дете, погладите го, радва се, плеснете му две плесници, то плаче. Защо? Вие излезете един ден, зимно време или лятно време и срещнете един студен въздух, недоволен сте, нали? Духа вятър, изстине лицето ви, казвате: „Лош е вятърът.“ Духне приятен, мек, топъл вятър, казвате: „Топло беше времето.“ Сега в какво седи лошото? Защо студеният вятър е лош и защо топлият е добър? По какво се отличава топлото от студеното?

Добре. Донесат на една домакиня в къщи един чувал брашно, донесат масло, донесат сирене, веднага в нея се яви един творчески акт, започва да мисли какво да прави с брашното. Брашното е ситно смляно. Започва да мисли какво да прави. Вземе вода, стопли водата, вземе от брашното, тури го в нощвите, замеси нещо. После започва да точи нещо. Вземе сирене, масло, направи баница. Опече я, извади я. Питам: Какво я подбужда да направи баница? Единият взел и смлял брашното, взема, че го събира, безбройни са тия малки частици. Никой досега не е броил колко са. Статистика нямаме от колко милиона са. Направи се хлябът. След като се опече, всички пристъпват да ядат. Сега, кое подбужда тази домакиня да направи хляба? Тя иска да бъде миротворка. Тя изважда брашното от чувала – миротворка е – започва да проповядва морал. Казва: „Не трябва да се делите от народа, после трябва да бъдете благотворни, да бъдете полезни и на другите.“ След туй брашното без да иска тя го взема, туря вода, замесва ги и всичките ги туря в нагорещената пещ. Защо не турят хляба в студената пещ, защо трябва гореща пещ? Много упорити глави са. Всички частици от чувала сърдити са, понеже са минали през едно триене, че сърдити седят. Те чакат само някой вятър, да излезат от къщи. Тя тури вода в брашното, запали огъня, това е любовта. Какво е познанието на брашното? Поезия, философия има. Много просто е това обяснение. Казвате: „Меси.“ То е просто обяснение без съдържание. Какво значи

„меси“? Малко поетически трябва да се изкаже. Тя казва: „Аз влизам във вашето положение, много голяма неправда сторили, виждам, че вие сте страдали.“ Започва да ги милва. Туря вода, меси ги, примирява ги, държи дълга реч. Вие нали сте месили? За колко часа се омесва? За половин час може ли да се замеси? Разбира се, онзи, който смлял брашното, дошло му наум да го смели. Какви са били съображенията, подбужденията? Първоначално човек не е бил запознат с брашното. Брашното после дошло като култура. Хората не са знаели и как да месят. С векове хората са мислили, велики хора са мислили и след като са смлели брашното са мислили, какво да направят от смляното брашно. И досега още тази култура съществува. Като се смели брашното, какво се прави от него? – Хляб, точено.

Мнозина от хората са недоволни от живота. От какво произтича недоволството? Да кажем, някой от вас е недоволен. На какво се дължи недоволството? Човек може да е недоволен от средата, в която се намира или от условията, в които е поставен. Ако вие извадите рибата от водата, тя е недоволна. Някой път във вас се заражда едно песимистично чувство. Някой път мислите, че може да направите много работи, някой път мислите, че не може да направите. Някой път се насърчавате, някой път се обезсърчавате. Да кажем, ако вие сте гладни и ви дадат един прегорял хляб, съвършено изгорял, мислите, че е безопасно да го ядете. Яли ли сте изгорял хляб, на въглен който се превърнал. Гладен сте, какво би трябвало да правите, ако хлябът е станал на въглен? Какво прави природата? Ние трябва да дойдем до нейните методи. Тя, самата природа има начин, тя има начин на разсъждение. Когато стане хлябът сух, какво прави природата? Тя приготвила вътре в човека известни жлези, ще пуснат водица, слюнката, обръща тази хапка и постепенно стане мека. Има съображения, че тази хапка като влезе в стомаха, да може работата да стане по-лесно. Може да питате: „Не може ли без слюнка?“ Природата като направила опити, намерила, че без слюнка не може да върви работата.

Сега ще попитате: „Защо човек трябва да живее добре, защо човек да говори добре?“ Питам: Защо човек трябва да дъвчи храната, защо трябва да туря слюнка в храната? Понеже, ако не туря тази слюнка, храната не може да се смели добре и той ще усети една болка в стомаха. Като тури три–четири пъти сух хляб, той ще се убеди, че сухият хляб без слюнка не се яде.

Казвам: Природата иска да застави човека да мисли. Тя, след като е мислила безбройни векове, дошла до едно заключение. Тя е създала форми и сега ги учи, как трябва да живеят. Понякой път вие мислите, че не

трябва да живеете. Защото още не знаете как да живеете. Понеже вие страдате, страданията показват, че не знаете как да живеете. Радвате се, изгубвате радостта, пак не знаете как живеете. Една хубава радост, която ви дала природата, вие я изгубвате. Един ден или няколко часа я имате и после я изгубвате, вие не знаете как да задържите радостта. И със скръбта не знаете какво (да) правите. Радостта лесно се обижда. Даже като не я оцените, тя си заминава. Скръбта е крайно безочлива. Можеш да я хокаш, колкото искаш, тя остава в къщи, казва: „Не си мърдам крачето оттук." Какво ще правиш за тази скръб? Да допуснем, че вие сте учители, имате упорито дете, какво правите? Тоягата употребявате. Малките деца може да се стреснат от тоягата, но този момък станал на 21 година, може (ли) учителката да употреби тояга за него? Упорството, твърдостта в човека на какво се дължи? Каква полза има човек, че някои хора са упорити? Какво преимущество имат онези, които са упорити, и онези, които не са упорити? Някой път се инатите, не искате да отстъпите. Кажат ви да направите нещо, вие се инатите, не искате да го направите. Имате някакви съображения. Сега, защо е твърдостта на човека? Всяко нещо трябва да принесе полза. Сега да дойдем до себе си. Започнете със себе си. Всеки един човек е първото дете, с което трябва да започне. Понеже започваме с другите деца, затова работите не вървят. Разсъждавали ли сте твърдостта какво е? Вие говорите за твърдостта, което не е твърдост. Вие говорите за твърдостта, влизат честолюбие, тщеславие, но вие трябва да определите твърдостта като едно специфично чувство. Човек, който е твърд, не иска да се мръдне от мястото си. Казва: „Тук съм турен, не искам да се мърдам от мястото си, нищо повече." Може да му покажете, че не е благоразумно. Казва: „Мене не ме интересуват тия работи. Аз искам тук да седя." Понякой път вие имате твърдост, вие не искате да се измени вашето състояние. Никой не иска като е радостен да стане скърбен. Всеки от вас иска като е скърбен, да стане радостен. Защо? Има някаква придобивка. Каква е разликата? Вие трябва да си служите с известни аналогии. Да кажем, дават ви неща, които са сладки, и други, които са горчиви. Едните обичате, защо? Сладките обичате, понеже хармонират с вас. А пък горчивите работи не хармонират, вие не ги искате. Сега горчивината може да бъде физическа, духовна, а може да бъде умствена. Една мисъл може да бъде горчива, неприветлива. Има мисли приветливи, сладки. Онези, които не са приветливи, са горчиви. Сега, горчивината в света, тя свива човека. Нещата или се разширяват, или се свиват. Ние сме свикнали с работи, които ни дават разширение. Тях обичаме повече от онези, които ни свиват, които ни ограничават.

Та казвам: Ако вие психологически бихте разбрали туй, какво нещо е радостта? Какви са качествата на радостта и какво радостта донася в живота? Радостта е едно чувство, което има здравословно влияние върху

организма. Радостните хора са винаги здрави. Онези, които са скърбни, са винаги по-слаби и организмът им не е така силен. Но хората на скръбта са много по-умни от хората на радостта. Хората на радостта са по-силни, хората на скръбта са по-слаби. Хората на радостта не са толкова умни, а пък хората на скръбта са много умни. Човек, който е минал през големи скърби, е по-умен. Туй се нарича компенсация. Скръбта се компенсира. Скръбта трябва да я носим, понеже тя увеличава човешката интелигентност. Радостта ни е потребна за здравето, скръбта ни е потребна за ума. Тук има изключения. След всяка скръб, трябва да дойде радост. Най-първо трябва да дойде скръб, после да дойде радост. Това е естественият път, за да се направи сравнение между скръбта и радостта. Да започне човек да мисли. Трябва да има две състояния, да се смени от едно състояние в друго.

Да допуснем сега, че ако вие искате да станете един учен човек. Значи, искате да излезете от едно състояние, в което се намирате, да влезете в друго. Неученият и ученият по какво се различават? Ученият знае много работи, неученият малко знае. Сега, в какво седи хубостта на знанието? Онова, което знаеш, да знаеш как да го употребиш. Да допуснем, че някой знае нещо теоретически по музиката, може да разправяте и да учите другите, но не знаете да пеете. Например, казвате: „До." След като кажеш „до", казваш: „До, ре, ми, фа, сол." Като кажеш „до", да изпъкне в тебе тонът „до". „До" не е само една дума. „До" имате или „ре". Или кажете „ре" или „ми". Къде е тонът „ми"? В природата как са се образували тоновете? Природата не гледа на музиката, както ние гледаме, като едно средство за препитание. Ти, за да се запознаеш с тона „до", много качества има този тон. Ако кажеш някой път тона „до", ще се скараш с някого или ще се примириш с някого. Ако изпееш тона „до", ще осиромашееш, ще изчезнат парите, някой път ще дойдат парите, ще се напълнят джобовете с пари. Някой път като кажеш „до", ще разрешиш някоя мъчна задача, някой път като кажеш „до", ще ти стане по-тъмно. Опасни работи има. Българите имат някои обидни думи. Ако кажеш някому думата „магаре", тя е обидна дума, но ако кажеш „магаренце", не е обидна. Бащата казва на своето момче: „Моето магаренце". Частицата „нце" е музикална. Какво значи туй „нце"? „До" е метод на разширение. „Нце" показва, че нещата се събират, не са разхвърляни. Като му кажат „магаре", не се постигнала целта. „Н"-то, този звук накрая придава нещо. Думата „магаре" хората взели като символ. Като кажат „магаре", разбират един човек, който е натоварен, имал много работи, че никаква полза няма от тях. След като се напие някой, похарчи парите, казват: „Магарешка работа." В какво седи магарешката работа? Че магарето, като е натоварено с грозде с кошове, ако му турят няколко конски мухи, никак не може да търпи. Тогава ляга на земята и започва да се търкаля. Значи магарето, за да се освободи от

конските мухи, легне и се търкаля, ще иде гроздето. Като се освободи от мухите, дойде господарят и го налага. Магарето не казало на господаря: „Има една муха, която ме безпокои, отнеми я.“ Ще иде гроздето, понеже само разрешава въпроса. Ляга на земята и започва да се търкаля, да се освободи. Разбира психологията на тия мухи, че не обичат праха. Като се търкаля от едната и от другата страна, избягва конските мухи, не може да ги търпи. Казва: „Извърши една магарешка работа.“ Показва, че не е мислило, защото за една муха отиде гроздето. Пък има деца в село, които хванат конски мухи и когато някой продава грозде на магаре, идат отстрани и ги пущат на магарето. То се разреве.

Казвам: В живота има такива немирни деца, които като пуснат няколко конски мухи – нали на вас са пускали такива конски мухи – на някой учител пуснат такива конски мухи, че той станал туберкулозен. Хукне да бяга, забрави учителството, казва: „Туберкулозен съм.“ Казвам: Трябва да знае човек как да се справи, като влезе една конска муха, започне да реве колкото искаш. За една муха магарето реве. Конят има 30–40, казва: „Ще се носят тия мухи.“ Казвам: Не струва за една муха да лягаш на замята и да започнеш да се търкаляш. Казвам: При сегашните условия на земята, човек трябва да има едно присъствие на духа. Много малко хора имат присъствие на духа. Като дойде една мисъл, той се спре да мисли. Какво ще правиш сега, дошла мухата. Магарето има юлар, натоварено е с грозде, дошла мухата, не може да я хване с ръце. После магарето издава своето недоволство – реве. Някой път вие се смеете на магарето. Дойде ви някаква малка тъга, някаква неприятност, вие не може да носите. Започвате да ходите на едно място, на друго, разправяте. Не е ли същият характер? Магарето има право да каже, че не обича конските мухи. Магарето казва: „Муха, която ходи при коня, аз не искам. Конски мухи аз не искам.“ Сега, психологически какво трябва да се прави с ония неща, които нам ни са неприятни? Има начини, по които може човек да се освободи. Ако един певец не го обича публиката, коя е причината? – Гласът му. Не може да пее. Той ще търси причината, той ще каже: „Тази публика, тя е невежа, не разбира нищо от музика, не разбира модерната музика.“ Може да разправя, но публиката си има особени правила да оценява кой пее и кой не. Право или криво, казва: „Този певец не го искам.“ Какво трябва да прави певецът?

И децата не обичат учителя. Влезе учителят в един клас нервен, неспокоен, най-малко нещо като направи едно дете, ще го хване за ухото, ще говори, което трябва и което не трябва. Всички деца ги настройва против себе си. Доста шегобийци има от тях. Във варненската гимназия учениците искат да направят смешка с един от учителите, който го е страх от жаби. Той преподава геометрия и учениците не искат да им разправя за геометрия,

турят десет жаби в катедрата. Той иде в клас, отваря катедрата и като отваря да вземе книгата, за да отбележи кои ученици отсъствуват, като вижда жабите, изскача из класа навън. Повиква директора. „Кой тури жабите?“ – Никой не знае. Учениците мълчат. Тогава учителят държи лекции: „Не е хубаво да туряте жаби.“ Той им разправя, че не е разположен, особен страх има от жабите. Не е опасно, не е змия, но жаба. Но тия деца отде им дошло на ума да турят жаби? Не само българските ученици, но и американските студенти са много духовити. Един професор от колегиите в Бостон обичал да седи дълго в класа, след като удари звънеца, продължавал работата още 15 минути. Пък на тях не им е приятно. Един ден вземат, че намажат стола с туткал. Той сяда на стола, иска да стане, не може. След като намазал стола с туткал, не стоял повече. Ако седите дълго на стола, не може да станете. Какво нещо е туткалът? Ще ви даде малка неприятност. Има и други анекдоти. В американските колегии, в един от големите университети, председателят на щата искал да посети ректората на университета, да говори за сина си. Навън оставил коня с едно малко файтонче. Излиза председателят след половин час и вижда, че файтонът е горе на покрива на университета, а конят е долу. Студентите така майсторски го направили. Искат да намери хора да го снемат. Пак се явяват студентите да услужат да снемат файтона долу. Питам: Какво са искали да кажат студентите? Че са доста учени хора, може да извадят файтона горе на покрива, нему му е приятно, като гледа коня долу, файтона горе. Председателят не може да си даде отчет как за 15 минути може да се качи горе, по кой начин са могли да турят файтона горе. Как са могли така скоро да го сглобят. Казвам: Често в природата се случва както на този председател, както на този професор, има доста смешки. Имаме доста трудни задачи. Когато не знаем как да постъпим, винаги се намираме в трудно положение. Най-първо сега се спирате върху вашите състояния. Не как живеят хората, но как трябва да живеете вие.

Сега пишете една свободна тема: Идеалният живот от вашето лично гледище. Според вас какъв трябва да бъде идеалният живот? Вие как го разбирате? Казвам: Противоречията в живота произтичат от какво? Фиг. 1

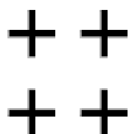

Тук имате едно противоречие (Фиг. 1). Фиг. 2

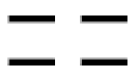

Тук имате едно отрицателно противоречие (Фиг. 2). Следователно, трябва да ги размените. Две положителни винаги се отблъскват и две

отрицателни винаги се отблъскват. Едно положително и едно отрицателно качество, те се примиряват. Казвам: Ако вие всякога искате да бъдете положителни, какво ще добиете? Нервният човек е положителен. Неговата система е стегната, свита. Напрегнати са ръцете, свит е, готов е за работа. За да излезеш от това положение, трябва да дойде едно негативно състояние, едно състояние на почивка. Почивката е негативно състояние. Човек трябва някой път да си почине. Тогава тази идея, която ви напряга, трябва да я отстраниш. Ако дълго време мислиш върху едно и също нещо, ти ще си напакостиш. Законът е такъв: Ако вие държите един предмет близо до очите, не може да виждате другите работи. Този предмет след като държите няколко време, турете го настрана, той сам ще се реализира. Ще се реализира по следния начин: Ако вие държите с двата си пръста едно семе на едно плодно дърво, ако го носите дълго време в пръстите си или в джоба си го носите, какво ще добиете от туй семе? Туряте го, изваждате го, пак го туряте, пак го изваждате. Няма никакъв резултат. Но туй семе турете настрана, не мислете заради него, то само ще си израсне, тогава ще имате едно плодно дърво. Всяка ваша идея посейте, дето може да расте, не я носете в джоба или в скришно място. Къде трябва да се носят идеите? Де трябва да се посаждат, на коя нива ще ги посаждате? Ако искаш милосърдие, ще го посееш на главата, в мозъка, отпред, горе над челото, в средата. Ако искаш набожност, ще я посееш в горната част на главата, на темето, на най-високото място. Ако искаш справедливост, ще я посееш от двете страни на главата, горе. Трябва да знаеш как да обработваш мозъка. Всяко нещо, ако не го посееш, не може да расте. Вследствие на това някои хора, които живеят в механическата култура, имат семена, турени в хубави кутии. Като дойдеш, изваждат го като скъпоценен камък, имат пеперуди, бубулечици. Покаже един бръмбар на децата, после пак го занесе с иглата. Всяка година той изнася тези бръмбари. Не зная вие употребявате ли тия бръмбари, когато изучавате насекомите. Или има препарирани зайци, лисици. Извади една препарирана лисица, извади един препариран заек.

Вие имате една препарирана мисъл. Какво ще ви ползува това? Казвате: „Да бъдем добри.“ Да бъдем добри, това е една препарирана мисъл. „Трябва да бъдем твърди“, това е препарирана мисъл. Хубаво е за предметно учение. „Да бъдем добри“, не е една мисъл. Може лекция да държиш, но не е една мисъл, с която ти можеш да си послужиш. „Да се обичаме“ е препарирана мисъл, предметно учение. А в истинския живот непременно любовта, за да я опиташ, ти трябва да я посадиш, да израстне, да опиташ плода. То е учението. Туй, което човек не е насадил, което не е израснало, което не е цъфнало, което не е узряло, което не е опитано, не е реално. Та при сегашния живот нещата трябва да се опитат. Всяко нещо трябва да се опита. Човек трябва да знае къде да го посее. Човешкият

мозък, това е нивата на човека. Човешкият мозък и човешкото сърце, това са нивата. Ако знаете как да посаждате нещата във вашия мозък, вие ще прогресирате. Ако не знаете как да посаждате нещата във вашия мозък, винаги ще имате противоречия. В мозъка растат и бурени. Винаги растат повече и по-лесно. Да кажем, вие искате да бъдете кротки. Кроткият човек по какво се отличава? Премерете главата на ония хора, които са буйни. Премерете главата при ушите колко е широка, колко дълъг е диаметърът. Имате 14 сантиметра широчина на главата при ушите на 22 години. Този човек е миролюбив, не е войнствен. Който има 16 сантиметра широчина, той е войнствен. Този човек кипва, гневи, се, може да се разправя с теб. Онзи с 14 сантиметра напречен диаметър е миролюбив. Имате някой неустойчив. Да бъде устойчив, да разчиташ на него, мозъкът е, който дава устойчивост. Твърдостта е място на устойчивост, трябва да оре, да сее в мозъка. Щом говорим за музика, за музиката ще сееш на челото. Дето е центърът на музиката, там е нивата. Поне въздух трябва да има музиката. Кой е въздухът? Музиката трябва да има основа, музиката трябва да има движение, подтик. Казвам: При сегашните условия не знаеш къде да посееш тона. Ако не знаеш всеки тон да го посееш на място, не можеш да бъдеш музикален. От ухото, дето слушаш музиката до нивата на музиката е 10–12 сантиметра. От ухото до центъра на музиката да посадиш едно музикално семе, е 12 сантиметра. Сега това са общи работи. Значи, даден ви е мозъка, който трябва да проучавате. Ако знаеш как да се отнесеш с мозъка, как да сееш в главата, всичко ще ти тръгне наред. Ако не знаеш как да сееш в мозъка, всичко ще тръгне с главата надолу. Имаме да разрешаваме много трудни въпроси на миналото. В човешкия живот има много работи, които са присадени. Много присадки трябва да (се) счупят, да се оставят нещата по един естествен начин.

Вземете робството в човека. Когато един човек за дълго време е подчинен, в робството човек изгубва. В него се развива страхът. Човек не е самостоятелен. Робството убива твърдостта. В робството се убива твърдостта. В робството се убива онова, благородното чувство на уважение и почитание. Ти онзи човек, който те измъчва, не можеш да имаш хубаво чувство към него. Ти имаш едно чувство на отмъщение, на омраза. Вследствие на това, робството само по себе си убива хубавото в човека. Онези, които измъчват, в тях се ражда едно озлобление, те сами себе си спъват. Онези хора, които са в робство, те трябва да разбират вътрешния закон, да се не озлобяват, но постепенно да развиват мощна сила в себе си. Като се намираш в неблагоприятни условия, не можеш да кажеш: „Ще преодолея.“ Ти, докато преодолееш мъчнотиите, какво трябва да придобиеш? Детето, което учителят го бие или което баща му и майка му го бият, до колко години могат да го бият? Те може да го бият най-много до 21 година. Като стане на 21 година детето, бащата не може да го пипне.

Защото мене ми разправяше един баща, който побийвал сина си. Казва: Един ден като ме хвана за ръцете, като с клещи, казва: „Татко, аз не ти позволявам да ме биеш. Аз имам глава да мисля. Едно (време) имаше място за дърво, но сега моята глава започва да мисли. Кажи ми и аз ще го направя, но да ме биеш, не позволявам.“

Вие ще напуснете стари(те) методи. Вие сте обичали да биете себе си. Ти се самоосъждаш, то е бой. Няма какво да се осъждате. Ще говорите разумно на вашия син, на вашата дъщеря, на вашите способности. Тази ваша способност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на твоята твърдост, сама по себе си тя ще разреши въпроса. Остави на твоето милосърдие, то само ще разреши въпроса. Остави на твоята набожност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на твоята смелост, тя сама ще разреши въпроса. Няма какво да разрешаваш ти. Ако ние бихме оставили нещата да си вървят по един естествен път, много по-добре ще бъде, отколкото да искаш да бъдеш твърд. Ти остави твърдостта сама да се проявява. То значи свобода. Дайте свобода на вашата мисъл, на елементите, от които вашата мисъл е създадена. Мисълта сама по себе си се изправя. Оставете вашето сърце свободно, то само по себе си ще оправи нещата. Вярвайте. Трябва да вярвате. Вие казвате: „Ще му дадете свобода.“ Вие сами не вярвате в това. Вие трябва да вярвате в туй. Бащата трябва да вярва в сина си, понеже е роден от него. Да знае, че син му правилно ще разреши въпроса. Ако той мисли, че не може правилно да разреши въпроса, тогава не е негов син. Защото бащата както разрешава въпроса, ако се намира в туй положение, така и синът, който излязъл от него, ще разреши въпроса.

Та казвам: Ние трябва да вярваме в ония способности, които имаме в нас, че те ще разрешат въпроса. Способностите ще разрешат въпроса. Или трябва да вярваш на своята сила, която имаш; трябва да вярваш на своя ум, който имаш; трябва да вярваш на своето сърце, което имаш или трябва да вярваш на своята воля. Волята сама по себе си разрешава въпроса. Не се месете в тяхната работа. Значи първото нещо: Дайте свобода на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Не тъй механически, но на ония живи мисли, на ония живи чувства, на ония живи постъпки. Разумно да бъде. Аз като говоря, разбирам разумните мисли у човека, разумните чувства в човека и разумните живи постъпки в човека. Те сами разрешават въпроса.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
23 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7 април 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_04_09 Ставане, оживяване и възкресение
неделна беседа ИК "Жануа-98"

СТАВАНЕ, ОЖИВЯВАНЕ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Отче наш.

Духът Божи.

Ще прочета само част от 20 глава от Евангелието на Иоана, от 19 стих до края.

Ще се развеселя.

Някой път сутрин е ясно, а на пладне е облачно. Някой път е обратно: сутрин е облачно, а на обед е ясно. Това често се случва и с човешките умове, вследствие на което хората всякога на разбират нещата. Не се разбират нещата всякога ясно, понеже нямат достатъчна светлина. Изпя се песента: „Иде той.“

Човешкият живот се нуждае от едно вътрешно опресняване. В живота има три фази: ставане, оживяване и възкръсване. Ставането е най-ниската степен, откъдето животът започва. Оживяването, това е органическият живот, а възкръсването, това е разумният живот. Това подразделение може да се отнесе и към вярващите: има вярващи, които са станали; има вярващи, които са оживели; има вярващи, които са възкръснали. Следователно разбиранията на тия вярващи се различават според степента, на която се намират. Често хората се силят да доказват, дали Христос е възкръснал или не е възкръснал. Възкресението се разбира само от възкръсналия. Животът могат да го разберат само живите. А ставането може да се разбере само от станалите. Можем да кажем, че ставането е произволен процес. Не, нищо в живота не е произволно. Дали човек ще стане, ще оживее или ще възкръсне, това се дължи на неговия вътрешен стремеж да се прояви. Във всеки човек, във всяко живо същество има стремеж да се прояви. Всяко семе, всяко растение има желание да се прояви. И малките микроорганизми искат да се проявят. Няма живо същество в света, което да не желае да се прояви. Едни същества се проявяват, те стават. Други същества, като се проявят, те оживяват, а трети, като се проявят, те възкръсват. Що се отнася до човека, той трябва да възкръсне, понеже възкресението е достояние само на човека. Възкресението не зависи от никаква логика, чрез която трябва да се доказва. Защо? Защото логиката е органически, а не механически процес. Логически мога да ви доказвам, да ви обяснявам, как е направена една машина, но при всичкото това обяснение машината няма да оживее. Тя може да се движи от едно място на друго, но самата машина не е жива. И човек разполага с една голяма машина, като превозно средство. Тази

машина е неговото тяло. Човешката душа се превозва чрез тялото. Сега аз искам да ви наведа на новата мисъл. Нови мисли са ония, които слизат отгоре, т.е. които идват от източника на живота. Добра вода е тази, която току-що излиза от извора, а не онази, която е излязла от извора и я срещате на разстояние стотина километри далеч от своя извор. И тази вода е добра, но в нея има вече много утайки, много примеси. Следователно всяка Божествена мисъл, която е минала вече през човешкия мозък, носи в себе си известно количество утайки. Тази мисъл приема вече форма от човека през когото е минала. Като минава от човек на човек, най-после дохожда до някого, който намира в нея нещо, което не отговаря на неговите очаквания. Например, ако вземете жито и го смелите на воденицата, и от това брашно направите баница, мислите ли, че тази баница ще съдържа хранителните елементи на житото? Не, голяма част от хранителността на житото е изгубена, благодарение на смилането на житото, на минаването му през хребела. Можем да турим върху брашното масло и сирене, но хранителността на житото е вече изчезнала. Тя не е онази първична хранителност, каквато житото е имало. Житото е дошло до положение на брашно, благодарение на разбиранията на хората. При това, първоначално житото не е било такова, каквото го виждаме днес. Първоначално то е било меко, съдържало е известна Сладчина в себе си. То е станало отпосле такова, каквото е днес, благодарение на което е изгубило част от първоначалната си хранителност. Но да оставим този въпрос настрана.

Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той има живот в себе си“, Той имал предвид първичното състояние на житото. Житото е дошло но земята да облекчи човешкия живот. Преди идването на житото на земята, човечеството е имало такива страдания, каквито не можете да си представите. Същевременно, човечеството носи страданията на всички минали жестокости, които са се вършили на земята преди слизането на житото между хората. От толкова хиляди години насам човечеството носи още ония нрави и недъзи, като остатъци от времето, когато още житото не е било на земята. Да оставим и този въпрос настрана. Ако разглеждаме въпроса за явяването на месоядството в света, можем да го свържем с известна геологическа епоха. Важно е, че геологическите епохи са епохи на развитието на човешкия ум. Те са свързани с развитието на ума. Всяка геологическа епоха се предшества от съзнателния живот на същества, които са стояли по-високо от човека. Образуването на ледената епоха се дължи на същества от известна култура. След тия същества дойдоха други, които образуваха сегашната топла епоха. Даже и сегашните времена в Европа ни показват, защо идат тия студени течения, защо времето става облачно. Всичко това се дължи на студения човешки ум. Топлите течения в природата, пък, се дължат на

топлото човешко сърце. Мнозина казват, че топлото течение трябва да се съедини със студеното, за да се използват. Иначе те не могат да се използват. Някои казват, че човек трябва да има студено сърце, по-лесно да понася живота. Не, сърцето не може и не трябва да бъде студено. Умът може само да бъде студен. На него, именно, се дължат студените течения в природата. Студеният ум има за цел да смрази човешкото сърце. Защо? Защото само като го смрази, може да го изяде. Рече ли да го изяде несмразено, работата му е опасна. Голяма борба е прекарал човешкият ум в себе си, докато успее да изстуди човешкото сърце, да го направи удобно за ядене. Тази топлина е необходима на човешкия ум, за да се оформи. Без топлината на сърцето умът по никой начин не може да се оформи. Това са отвлечени въпроси, върху които трябва да разсъждавате. Казвам: Студеното течение в хората е онова, което носи страданията им. Всички неприятности в живота се дължат именно, на това студено течение на ума. Защо? Защото в него липсва живот, т.е. животът в него е консервиран. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен изстиване на човека. Когато човек изстине, т.е. когато сърцето му изстине, той умира. Човек умира по единствената причина, че в него е останало много малко топлина. Малкото топлина в човека е резултат на това, че неговата любов се е намалила. Топлината е резултат на човешките чувства. Изобилието на човешките чувства е резултат на любовта. В света съществува една изобилна любов, която носи живот, но има една анормална любов, от която произтичат всички противоречия в света. Тия противоречия в обществения живот се явяват като омраза, ревност, злоба и др. Злобата, ревността, омразата, съществуват навсякъде. Когато двама души се обикнат, след това те се намразяват. Ако влезеш в едно религиозно общество, в първо време те обикват. Като останеш за член на това общество и си позволиш да нарушиш някой от техните закони, те те намразяват. Ако влезеш като член в една държава, първо те обикват, но щом пристъпиш един от нейните закони, веднага се натъкваш на ред противоречия. Всички тия работи могат да се изправят, но човек трябва да се върне в онова първоначално положение, в което някога се е намирал. Първоначалното положение на живота е седяло в дървото на живота, т. е. в правилното разбиране на живота. Сегашният живот носи своите последствия от дървото на познаване на доброто и на злото. В какво седи злото?Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, хората се запитват, защо Господ допусна съществуването на дървото за познаване на доброто и на злото в рая. Понеже раят беше една велика школа, в която и боговете от небето идваха поне по един път през годината да взимат уроци, трябваше да има храна за тях. Дървото за познаване на доброто и на злото беше храна само за боговете. Само те можеха да се хранят от това дърво. Затова то трябваше да съществува в рая, като храна на боговете. И първият човек, без да мисли много, пожела и той поне един път да хапне от това дърво, да види, с какво

се хранят боговете. Не става ли същото и в живота на обикновените хора? Много пъти и бедните искат да опитат яденето на богатите, да видят с какво се хранят. С какво се хранят богатите? С агне печено, с пуйки, с пилешка чорба и т.н. Хубаво е това ядене, но не е за бедните. Сиромахът не може да разполага с такова ядене. Бедният разполага едва с 50 лева на ден. А колко струва днес едно агне? Може ли той с 50 лева да си купи едно агне? Това са сравнения, с които се обяснява въпроса, защо първият човек яде от плодовете на забраненото дърво.

Това са ред религиозни вярвания, които са остатъци от миналото. Добри са тези вярвания, но за тях се изисква особено съзнание. Често хората говорят за любовта, но за любовта се изисква високо съзнание. Отде се раждат противоречията в света? Казвам: Всички блага в света идат от слънцето. Но и всички нещастия на земята идат пак от слънцето. И здравето иде от слънцето, и болестта иде от слънцето. И животът иде от слънцето, и смъртта иде от слънцето. Защо? Защото, за да живеят микроорганизмите, които създават всички болести, това се дължи пак на слънцето. И добрият човек се вдъхновява от слънцето, и лошият човек се вдъхновява от слънцето. Като не мисли много, човек казва: „Да се махне злото от света!“ Как ще махнете злото, когато слънцето едновременно е дървото на познаване на доброто и на злото в света? Какво ще кажете на това отгоре? Казвате: „Дали е вярно това или не е вярно?“ Ако е вярно, вярно е; ако не е вярно, не е вярно. Това не може да се доказва. Това не значи, че от слънцето произтичат злините. Ето коя е причината за злото в света. Около слънцето има една тъмна зона, която обикаля земята. Тъмната зона около слънцето се дължи на тъмните лъчи, които излизат от него. Значи, около светлото слънце, което ние виждаме, има много светли и тъмни слънца. Тъмните слънца пречат на светлината. Те са невидими, но произвеждат известно затъмняване, вследствие на което се явява тази тъмна зона около земята. Тези тъмни слънца са предпазителна мярка. Та когато хората казват, че съществува една тъмна зона около земята, те трябва да знаят, че съществува такава зона, тъмна и около човешкия ум, и около човешкото сърце. Тези тъмни зони около ума и сърцето на човека са предпазни мерки, затова не трябва да се страхувате от тях. Когато човек пожелае да опита злото в света, тогава тази тъмна зона се отваря и всичката тъмнина нахлува в неговия ум и в неговото сърце. Тогава казваме, че за този човек идат всички нещастия. Достатъчно е най-малкото отваряне на тази зона, за да стане човешкият живот нещастен най-малко за сто години. Достатъчно е най-малкото усилие да укрепи човек вярата си, за да стане животът му най-малко за сто години щастлив. От човека зависи щастието или нещастието му. Вярата на човека определя и неговото щастие. Какво разбирам под думата „вяра“? Да вярва човек, това значи да посади в своята почва едно житно зърно. След известно време житното

зърно ще израсте и ще даде плод. Ако посади едно пясъчно зърно, то няма да даде никакъв плод, няма условия да расте. Следователно има вяра, която е подобна на житното зърно, но има вяра, подобна на пясъчните зрънца. Първите растат и плод дават, а вторите не могат да растат. Красиви са пясъчните зрънца, но те нито се размножават, нито се увеличават. Каквито са били в началото, такива остават и накрая. Животът, обаче, сам по себе си расте. В доброто човек се увеличава и разширява, а човешката мисъл придобива повече светлина. В злото процесите са обратни. Човек в злото губи светлината си, губи и живота си. Следователно, истинно е само това, което расте и се разширява.

Днес всички учени се спират върху закона на израждането, искат да го обяснят и трябва да го обяснят. Те имат вяра, която не съответства на истинската. Иска ли да знае, от какво зависи живота или израждането на живота, човек може да направи ред опити в това направление. Достатъчно е да има градина и семена, за да прави опити. Под слънчевите лъчи той може да сади в градината си и добри, и лоши семена. Добрите семена ще дадат добри плодове, а лошите семена – лоши плодове. Следователно искате ли вашият живот да бъде добър, да не се изражда, да е готов всеки да го поддържа, стремете се да си доставите добри семена. Щом имате добри семена, слънцето ще ги възрасти. Лошите семена водят към израждане на живота, защото никой не иска да ги култивира. Растат ли добрите семена, ние се ползваме от светлината на Божественото слънце.

Сега ще се спра малко върху геометрията. Имате точка, която не заема никакво пространство. Значи, тя е извън пространствения свят. Тя е динамична. Следователно, ако в нашия живот точката на може да образува една права линия, тя не е валидна за нас. Според нас,всеки център извън пространството, който може да образува една права линия, той има противоположен център и на себе си. Това значи: между две точки може да се тегли само една права линия. Линията показва, че този център действа в едноизмерния свят. Същото се отнася и до умствения свят. Една мисъл е права, ако може да образува една права линия. Едно чувство е право, ако може да образува една права линия. И една постъпка е права, ако може да образува една права линия. Значи, правото може да съществува само между двама души, но не между трима, четирима или повече. Влязат ли четири души, ние имаме вече четири точки, които образуват плоскост. Тук имаме четири прави, от които две по две са взаимно успоредни и се пресичат. Така се образува първата фигура – квадратът. Значи, правата линия има отношение към две същества. Плоскостта има отношение към обществото. Ако отношенията между две същества са прави, те ще бъдат прави и към своите ближни. Ако двама души се обичат, те ще обичат и своите ближни. Ако не се обичат, те не

могат да обичат и ближните си. Следователно ако между сърцето и ума на човека не може да се образува права линия, те не могат да имат прави отношения помежду си. Правата линия образува прави отношения между човешкия ум и човешкото сърце. Ти не можеш да възпитаваш ума и сърцето си, ако не можеш да образуваш между тях права линия. На научен език казано: ако ти не можеш да храниш сърцето си с трептенията на своя ум и ако не можеш да храниш ума си с трептенията на своето сърце, ти ще влезеш в противоречия сам със себе си. Някой казва, че не обича никого. Причината за това е неговото сърце. Чрез сърцето си той влияе на своя ум. Чрез сърцето си, изобщо, вие влияете и на ума. Защо не го обичате? Защото е казал една лоша дума за вас. Казвате: „Не обичам този човек, защото е говорил лошо за мен." Ти сам не си чул тези думи, но друг някой ги е предал. Или ти не обичаш никого, защото след като си му направил една услуга, той не е признателен за нея. В теб се зарежда едно неприязнено чувство по отношение на него. Какъв трябва да бъде животът? Ние можем да бъдем пример само, но по никой начин не можем да бъдем мярка. Мярка на живота е само Бог. И тогава ние казваме, че човек трябва да има любов в себе си. Не само любов, но той трябва да има и мъдрост в себе си. Не само мъдрост, но той трябва да има и истина в себе си. Това са трите необходими точки за човека. Следователно, ако ти едновременно не можеш да притежаваш любовта в себе си, която да действа в твоето сърце, и ако в твоя ум не действа Божията мъдрост, и ако в твоята душа не действа Божията истина, от тебе нищо не може да излезе. Нямаш ли тия неща в себе си, ти можеш да бъдеш най-красноречивият оратор, но ще мязаш на онзи вятър, който гърми и бучи отвън. След като изпочупи дърветата и изплаши хората, той преминава, но кажете ми, какво носи един гръм със себе. си? В света има страшни гръмотевици и гърмове. Не са лоши и тия неща, но аз ги наричам малките развлечения на хората. Като развлечения те са приятни, но не са нещо съществено. Съществено нещо е светлината в света, която иде тихо и мирно и повдига цялата растителност. Тя внася живот, прави хората весели, лекува ги. Тя праща хората на училище. Когато в мозъка на бащата се акумулира електричество, той изпраща сина си да учи. Когато мозъкът на бащата е лишен от светлина, той държи сина си в къщи, не го праща на училище. Когато мозъците на хората са лишени от светлина, те нямат никакво стремление. Мнозина са ми казвали, че вярата в духовния свят, в Бога внасяла всичкото нещастие в света. Тогава казвам: Животните, които нямат никаква вяра, нито в Бога, нито в духовния свят, би трябвало да бъдат най-щастливи. Право ли е това? Не е право. Нещастието на хората се дължи на това, че те не знаят, как да използват благата, които им се дават отгоре. Как може да се използва едно благо? Представете си, че вие обичате някого. Знаете ли, какво нещо е любовта? „Аз го обичам много, моето сърце гори!" Че кое сърце не гори? Всички сърца са запалени. Те горят още от момента,

когато вашите майки и бащи ви родиха. Следователно ако ти не можещ да обичаш майка си и баща си, който те родиха, как ще обичаш някой отвън? Който не обича майка си и баща си, той никого не може да обича. Значи, той не може да обича майка си, която девет месеца го е носила, че ще може да обича някоя мома отвън. Каквото да говори този момък, колкото да ме уверява в своята любов, думите му за мене не струват нито лула тютюн. Лесно е да се пише любовта с черно мастило на хартия. Там се казва, че той е готов да се жертва за тебе, готов е всичко да направи, но това е жертва на черното мастило. Като дойде до реалната жертва, там го няма. Онези, които се обичат, те не трябва да си пишат писма с черно мастило, но с кръв. Нека момъкът пусне няколко капки кръв от себе си и с кръвта си да напише любовно писмо на момата. Това значи да имаш едно органическо писмо, а така с черното мастило, всеки знае. Можете да вземете думите ми и буквално. Ако обичате сто души и на ден трябва да напишете по сто писма с кръвта си, тогава доста ще се замислите, дали трябва да обичате или не трябва. Днес има доста много черно мастило в света. Много писма можеш да пишеш с него, но ако стане нужда да вадиш от кръвта си и с това мастило да пишеш, много ще се замислиш, да пишеш или да не пишеш. В духовния свят има специално мастило за любовта. Това мастило е бистро, без никакъв цвят. Ако вие бихте написали само десет реда в някоя книга с това мастило, то би извършило чудеса в света. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцата им.“ С какво мастило ще напише Бог своя закон? С черното мастило, с което ние пишем? „Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от мало до голямо.“ Със специално мастило ще напише Господ закона си и ще върши с него чудеса. Ще каже някой, че това са илюзии. Не, това са думи, казани преди няколко хиляди години. Ще напиша закона си в сърцата им с мастилото на любовта. Христос прави един слаб намек за самарянката, която намира на кладенеца. Христос поиска от нея вода, но тя Му отговори: „Как така, ти, който не си самарянин, искаш вода от самарянка? Не знаеш ли, че този кладенец е дълбок, а пък аз нямам почерпало да ти дам?“ Христос ѝ каза: „Ако ти би знаяла, кой е този, с когото говориш, ти би му поискала от живата вода.“ Като чу тези думи, тя каза: „Господине, дай ми от живата вода, да не идвам всеки ден тук, защото имам големи препятствия, докато донесе водата до дома.“ Та онези хора, от новото учение, като се намерят в света, те ще паднат в друго заблуждение. Те трябва да знаят, че Божественото учение, което иде в света, има за основа любовта. Зенитът на това учение е мъдростта, а краят на всичко е истината. Плодът е истината. Значи, нещата в любовта се посаждат, в мъдростта ще израстат и ще цъфнат, а в истината ще узреят и ще имаме плод. Чрез истината ние опитваме Бога. Всяко учение трябва да се опитва истината. Истината е плод, с който човек трябва да се храни. Значи, в любовта ще садиш. В мъдростта ще обработваш нещата, а в истината ще се храниш с

плодовете на своята работа. Който не знае, как да се храни с истината, той не може да има живот в себе си. Когато учениците Христови казаха, че видели Христос възкръснал, някои казваха, че това било видение. Тома казваше: „Аз съм малко по-голям реалист, не вярвам на думите ви, аз трябва да опитам нещата.“ Той каза: „Аз искам да опитам сам, дали този е същият Христос, който беше с нас, или е някой негов заместник, който иска да се представи като Него. Аз искам да видя, дали седят дупките от гвоздеите. По местата на раните ще позная, дали този е истинският Христос или друг някой.“ Тогава Христос му каза: „Ела тури пръста си в раните ми и ще се увериш.“ Като тури пръста си в раните на Христа, Тома каза: „Този е Господ мой, Бог мой.“ Христос му отговори: „Ти повярва, защото видя и опита, но блажени са тези, които без да видят, повярваха.“ Сега мнозина вземат този стих и проповядват върху него: „Блажени, които вярват, без да видят.“ С това Христос искаше да каже, че гвоздеите не са единствените признаци, по които може да се познае, дали Той е Христос или не е. За себе си Тома е прав, но не са само гвоздеите единствените признаци. Може да дойде и друг човек с рани от гвоздеи. И това е възможно. Ще дойде човек с рани от гвоздеи да се лекува и покаже на хората, че е Христос. Възможно е и това. Много плащеници са останали от Христа, но не се знае, коя от тях е истинската. Сега да оставим този въпрос настрана. Историците имат думата, те нека говорят, каквото искат. Но ние знаем как седи въпросът. За нас истината не седи в гвоздеите. Според нас, човек, който няма в себе си любов, мъдрост и истина, той няма никакви гвоздеи на ръцете и на краката си. Който носи в себе си любовта, само той може да носи гвоздеи. Всеки, който носи в себе си мъдростта, само той може да има гвоздеи на тялото си. Всеки, който носи истината в себе си, само той може да има гвоздеи на тялото си и то големи, железни гвоздеи.

Мнозина се оплакват от страдания. Че кой може да носи техните страдания? Като страдат, те се питат, как могат да познаят любовта. Страданието не е нищо друго, освен забити гвоздеи, в тялото на човека. И тогава, дойде ли любовта, първата ѝ работа е да извади гвоздеите от човека и да заглади раните му. „Ама, дали ще дойде любовта да ни освободи от страданията?“ Питам: Каква вяра е вашата, ако трябва да се съмнявате по десет пъти на ден в любовта? Преди години дойде един господин при мен и ме пита: „Вярно ли е това, което проповядваш? Хората го твърдят, но вярно ли е? Едни го отричат, а други го твърдят.“ Казвам: Мен не ме интересува, какво твърдят или отказват хората. Аз сам идвам от онзи свят, там живея. Аз не мога да не вярвам в себе си. По-скоро мога да се съмнявам в това, което ти ми говориш, отколкото в това, което аз зная. Аз съм опитвал това нещо и то не само един път, но повече от сто пъти. И след това ще ми говорят, че няма друг свят. За тебе може да е така, да не съществува друг свят, но аз за себе си зная, как седи въпросът и няма защо

сега да го доказвам на тебе. Ако ти доказвам нещата и ти станеш вярващ, аз нищо не печеля от това. Ако те обърна сега, значи, аз искам да спечеля нещо. Хората искат да обърнат някои свои близки, да вярват в Писанието, за да се простят много от греховете им. Това показва, че хората са изопачили Христовото учение. Христос дойде в света и понесе греховете на хората, а те искат да обърнат някоя душа към Бога, да им се простят греховете. Това е невъзможно. Ако ти не можеш да понесеш греховете на хората, ти не можеш да бъдеш благодарен на Бога. Ако обърнеш един човек към Бога, той те е спасил, а не ти него. Сега ще ви приведа един пример. Един цар в древността излязъл да се разхожда, но по някакво нещастие той паднал, счупил си, навехнал си крака. В това време край него минал един овчар, на когото работите не вървели добре: овцете му постоянно умирали. Като видял този големец с навехнат крак, овчарят го запитал: „Как стана, че си навехна крака? Как стана така, че те сполетя нещастие?Аз съм нещастен човек, но поне работата ми е долна, овце паса." Царят започнал да разправя, как навехнал крака си. Овчарят отговорил: „Аз мога да ти помогна. Често моите овце са си навяхвали краката, та се научих да ги намествам. И на теб ще наместя крака ти." Като поправили крака на царя, последният го поканил у дома си, дал му големи подаръци. От този момент работите на овчаря се подобрили. Той постоянно бил наглеждан от царя. От изкуството да лекува своите овце, той дошъл до положението да помогне на царя и да подобри с това материалното си положение. След това го срещнал друг един овчар и го питал, как си подобрил положението. „И аз не зная, как стана това. Срещнах един ден един човек с изкълчен крак в гората и аз му го наместих. От тогава и моите работи се оправиха." Сега и на вас казвам: Ако вие възприемете Божията любов в себе си, ако възприемете Божията мъдрост в себе си и ако възприемете Божията истина в себе си, всичките ви работи ще тръгнат напред. Днес всички хора се оплакват, че ако любиш, ще ти тръгне назад. Не е вярно това. Ще любиш, но онзи, когото любиш, не трябва да знае това. Когато овчарят изправяше крака на царя, показа ли своята любов? Не, той го въртя на една, на друга страна и му казваше: „Като си го навехнал, ще те боли, разбира се." Но след като намести крака на царя, отпосле се позна любовта на овчаря. Казвам: Онова, което ви причинява страдания, в него се крие любовта, а не в това, което гладии маже отгоре. Любов, за която се говори и която се манифестира отвън тя е глас въпиющ в пустинята. С това аз ни най-малко не искам да бламирам обикновената любов, но казвам, че при обикновената любов ние сме осъдени на смърт. Тази любов не може да подобри нашия живот. Божествената любов, за която се говори, вади хората от смъртта и ги завежда в живота. Ако вие не носите любовта в душите си, мъдростта в духа си и истината в ума си, когато сте сами, когато никой не може да ви помогне, няма да познаете, какво представляват тия три сили в света. Вие носите закона в себе си. И

тогава, като видите, че две мрави се бият, или две животни се нападат, вие ще ги примирите. Щом имате тази мярка в себе си, щом знаете как да се отнасяте и с животните, вие ще можете да живеете и с вашите ближни. Вие ще влизате в положението им и те ще ви отговорят със същото.

Мнозина са идвали при мене да ме питат, кой съм. Казват ми: „Кажи, кой си ти?" – „Моя работа е, кой съм. Това си е моя работа, не е ваша." – „Ама защо си дошъл?" – „Аз съм търговец, дошъл съм да продавам стоката на любовта, на мъдростта и на истината. Каквото продам, от него взимам десятък." – „Ама много фигуративно говориш, кажи нещо реално." – „Че кое е реалното? Според мен, яденето е реално." Тогава аз изваждам 4–5 ябълки, турям ги в една чиния и казвам: „Заповядай! Яж! Това е моята стока. След като ги изядеш, ще ги платиш." – „Скъпо ли ще струват?" – „Зависи. Колкото повече ги харесаш, толкова по-скъпо ще ти взема. Ако не ги харесаш много, малко ще ти взема. Ако кажеш, че нищо не струват, нищо няма да ти взема. Тъй щото, от теб зависи, да платиш малко или много. За хубавите работи в света скъпо трябва да се плаща. Такъв е законът." И тъй, за да познаеш любовта, за да влезеш в живота, ти трябва да воюваш, не трябва да бъдеш страхлив. Казвате: ние трябва да се примирим. Не, мир съществува само между любещите същества. Там, дето няма любов, никакъв мир не може да съществува. Дето има любов, там има мир. Мир има само между разумните същества. Мир има само там, дето е истината. Дето не е истината, никакъв мир не съществува. Как можем да се примирим? Ние можем да се примирим само по закона на любовта. Можем да се примирим само по закона на знанието и на светлината. Можем да се примирим само по закона на свободата и истината. Вън от тия закони всяко примирение е опасно. Там влизаме в хомота, както млекопитаещите влизат в него. Аз съм виждал, как селяните постъпват със своите волове. Сутрин отиде при него в обора, погали го, даде му една торба ечемик и цял ден го кара на нивата да оре. И тогава, всяка работа, която ние вършим в света, според новото учение, или според мене, или според Божественото учение, ние трябва да я вършим с любов, съзнателно. Във всяка работа, в която Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина не взимат участие, престъплението е неизбежно. Това трябва да поставите в бъдеще като основа на своя живот. Този закон действа навсякъде – и в личния живот на човека, и в обществения, и в държавния, и в живота на цялото човечество. Тъй щото, законите на любовта, на мъдростта и на истината трябва да влязат във всички области на живота, да помогнат за разрешението на най-трудните задачи и въпроси.

Съвременните хора се плашат, чудят се какво ще правят. Мислите ли, че при сегашните разбирания и прояви на човешкия живот вие се намирате

при благоприятни условия? Преди всичко, вижте какво представлява човешкият мозък. В мозъка на човека се намират три билиона и 600 милиона клетки, затворени в едно малко пространство от 19 сантиметра дължина и 14–15 сантиметра широчина. Можете да си представите, какво микроскопическо пространство заема всяка една клетка. И можете да се питате, защо природата е турила човешкия мозък в такова малко пространство. При това голямо количество клетки, тя би трябвало да го постави в някое грамадно, широко място. При това, в такова малко пространство трябва да се пази голяма хигиена. Защо заболяват хората? Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяка лоша постъпка внася известно подпушване в човека. Ако хората продължават да живеят така, те са осъдени на заболяване. Според някои учени хора, съвременната култура на Европа след сто години най-много ще направи повечето хора луди. Големи нещастия ще ги сполетят. Днес говориш на един човек, той не вярва в теб, мисли, че го лъжеш. Ти му правиш добро, той мисли, че имаш някаква задна цел. Днес дето и да отидеш, в която държава да влезеш, веднага ще те обискират на границата. Никъде не можете свободно да минете. На границата ще отворят куфарите ви. Ако отидете в някой хотел, веднага ще запишат името му и ще дойдат детективи да видят, какви са намеренията му. Питам: При такива условия, кой може да бъде щастлив? Сега казвате, че чуждите народи са били причина. Едно време българите се оплакваха от турците. Каквото ставаше, те казваха: турска вяра е това. Какво ще кажете тогава за мъжете и за жените, които не си живеят добре? Те поне не са „турска вяра“ Мъж и жена се обичат, но като се оженят веднага започват да се подозират. Мъжът подозира жената, че мисли за друг някой мъж и жената подозира мъжа си. Защо трябва да се съмнява мъжът в жената и жената в мъжа? Каквито погрешки има една жена и каквито добродетели има една жена, същите погрешки и добродетели ги имат всичките жени. И каквито погрешки и добродетели има един мъж, всички погрешки и добродетели ги имат всички мъже. И тогава, ако сте недоволни от една жена, как можете да бъдете доволни от другите жени? Същото може да се каже и за мъжа. Две жени могат ли да разрешат въпроса? Не могат. Какво прави мъжът? Като се разсърди на жена си, казва: „Ще намеря друга жена.“ Че то няма никакъв резон. Значи, той се отказва от една върбова ос, за да намери друга. Не, върбовите оси не разрешават въпросите. Преди всичко ти не трябва да правиш връзка с една жена, в душата на която не живее Божията любов, в духа на която не живее Божията мъдрост и в ума на която не живее Божията истина. Това трябва да бъде правилото. Това е Божественото учение, което трябва да се приложи в света. Такива връзки трябва да се създадат. Само така могат да се образуват братски връзки. Това наричаме ние братство. Братя могат да бъдат само ония, които имат за основа любовта, мъдростта и истината в своя живот. Те трябва да се приложат в органическия свят. И тогава, когато

обичаш, ти ще му създадеш най-добрите условия, при които той може да живее. След това ти ще участваш в радостите на неговия живот. Ако могат да живеят хората така, те ще намерят условията на Христовото учение. Това е, което хората очакват. Те очакват идването на Христа. Прави са хората, че очакват Христа на земята, но Той ще дойде в умовете им. Царството Божие ще дойде на земята, но то ще бъде царство на любовта. Подозрението, което днес съществува между хората, тогава ще изчезне.

Христос каза на Тома: „Тури пръста си в раната ми.“ Той не каза да тури средния си пръст, но тури показалеца, пръста на човешкото благородство. Палецът е Божествената мярка, с която се мерят нещата. Като тури показалеца в раната си, отгоре тури и палеца за да се образува кръста. Значи, кръстът не е нищо друго, освен символ, знак, образуван от показалеца на човека, върху който е поставен първия му пръст – Божественото в човека. Следователно, когато Бог иска да ни опитва, Той ни заставя да турим първия си пръст в раната Му, а после Той сам туря своя палец отгоре. Само по този начин човек може да излезе от лошите условия. Това е дълбокото разбиране на този стих. Само така човек може да се възпита. Ако човек в себе си не може да намери онази мощна сила, с която да разбере смисъла на този стих, той за дълго време ще остане в това положение, в което се намира днес. И всеки, който иска да разбере това учение, той трябва да разбере, как е направен кръста. Като направи този кръст, той може да каже както Христос е казал: „Мир вам!“ Днес всички хора носят кръстове. И сам човек е такъв кръст.

Сега, като излезете оттук, благодарете на Бога, че ви е дал този палец – Божественото в човека – неговата глава. Главата на човека представя Божествения палец. Ръцете и раменете, това е неговия показалец. Следователно вярвайте в Божественото, което Бог е вложил във вашия показалец. Като погледнеш главата си, кажи: „Благодаря ти Господи, че си вложил в главата ми Твоята любов, Твоята мъдрост и Твоята истина!“ Като излезете оттук, турете ръката си отпред на челото, дето е мъдростта, отгоре на главата, дето е любовта и отзад на главата, дето е истината и тръгнете по света да проповядвате новото учение.

Двайсет и четвърта неделна беседа
от Учителя, държана на
9 април 1939 год. Великден, 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_04_12 Съобразителност и разумност
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ И РАЗУМНОСТ

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Духът Божий“

Ще вземете две думи в съображение: „съобразителност“ и „разумност“. Да бъде човек съобразителен и разумен, какво се подразбира с това? Един царски син може да няма съобразителност, понеже той живее в един дом с много добри условия. Има достатъчно слуги да му слугуват. И той си изважда едно заключение, че както е в дома си, така ще бъде и отвънка, дето ходи. Той ще мисли, че ще има това уважение и почитание. Обаче неговата философия не е правилна. Щом излезе в живота, той ще се намери в едно противоречие. Ако някой се намери в някой беден дом, че никой не му служи и всички се отнасят не така, както той иска, той ще си състави друго мнение, че светът е много лош, че няма обхода между хората. Обаче, като излезе между хората, ще намери противното, че не е така, както той е мислил. Разумният ще срещне това в света. Ако му липсва разумността, ще срещне противоречия. Ако е разумен, той няма да срещне тези противоречия. Значи разумността в човека означава, че той има светлина, има всички качества, с които може да живее при всички условия. Разумният човек е онзи, който знае, при всички дадени условия, как да постъпи. Например: ако хвърлите от парахода един човек, който знае да плава, той веднага ще се съобрази. Това изкуство, той го научил от далечното минало. Някой си забравил това изкуство, а някои – помнят. И ако не знае, ще се удави. Той може да падне сега и да покаже своето изкуство. Или може да го хвърлят. Добрият плувец ще надмогне над мъчнотиите. Сега често вие срещате някои мъчнотии в живота си. От какво произтича това? Ние казваме: „Човек трябва да бъде религиозен.“ Но, за да бъде човек религиозен, какви са качествата на религиозния човек? Вие казвате: „Да вярва в Бога.“ Но той трябва да знае в какво седи вярата. Двама светии живели в едно планинско място. Те имали спор върху солта. Дали боба трябва да се соли или да не се соли, много ли или малко да се соли. Става въпрос за боба, понеже те не ядат месо, боб си готвят. И въпросът е колко сол да му турят. Единият вярва, че повече сол трябва да му се тури, понеже действувала благотворно на тялото, а пък другият вярвал, че колкото по-малко сол се туря и даже ако никак не се тури, толкоз по-добре. И един ден, който вярвал, че никак не трябва да се тури сол, сготвил боба. Другият дошъл и казал: „Сол няма вътре!“ Първият

казал: „Вярвай, че има сол и солта ще влезе вътре.“ Сега ако вие готвите боб без сол и вярвате, че има сол, ще има ли сол вътре?

Някой път казвате, че когато някой ви направи зло, вие вярвате, че не ви е направил. Как ще вярваш? Значи, вярата е един закон на ума, за да се избегнат ония противоречия, от които произтичат вътрешните наши недоразумения. Да кажем, че вие пътувате из града. Всеки е свободен да ходи или от едната или от другата страна. Може да си избереш или от дясно или от ляво. Ако отидете на запад, там ще вървите или в ляво или в дясно. Ако вървите в дясно и с това сте нарушили, ще се върнете в ляво. В България се счита, че всеки е свободен да върви от дето иска. Едни хора казват, че вървят в ляво. Тези хора, които вървят в ляво, каква посока държат? В ляво, който ходи, слиза надолу. В дясно, който ходи, нагоре върви. Де седи кривината? Несъобразителността. Вървене в ляво показва слизане надолу. Или щом вървиш в ляво, условията на живота стават по-тежки. Например, живееш в едно планинско място. Там водата и въздухът са чисти. Обаче в едно ниско място, водата и въздухът не са чисти. После мястото може да е блатисто и има комари, които могат да заразят човека с разни болести.

Та казвам сега: Де е злото? – В ниските места съществуват условия, които пречат на онзи добрия живот. И следователно, раждат се известни болести. Например, да кажем, че има болеста малария. Тя произтича от известни комари. Този комар може да ви обича. След като ви целуне някъде, с тази целувка той внася нещо. Аз я наричам „комарска целувка“. Но от тази целувка може да страдате с години. Не са хубави комарските целувки. Сега вие схващате нещата индивидуално. Земята е едно училище. И за сега не е едно идеално училище. Това трябва да го знаете. Не е едно училище много добре уредено. Много неща липсват. Била е земята едно добро училище, но преподавателите и директорите на това училище поразвалили нещо, та едвам от сега има един нов план, за да се поправят работите. Липсват някои неща. Да допуснем, че вие страдате. Някой път страдате от стомах. Кои са причините? Това е предметно учение на физическия свят. Щом стомаха ви страда, вие сте престъпили закона на физическия свят. Болят ви краката – престъпили сте закона на физическия свят. Боли ви гръбначния стълб – престъпили сте закона на физическия свят. Излязъл ви цирей – престъпили сте закона на физическия свят. Да кажем, че нямате болка в стомаха, а в сърдцето имате налягане, наричат го кръвно налягане. То е вече в друг един свят. Това го наричат на източните езици „кашан“ – светът на кашата. От която дума, българите извадили своята дума – „каша“. Казват: „Забъркали някоя каша.“ Това е един свят, дето ако влезе една нечиста материя, сърдцето почва да страда. Образува се свиване, човек има неразположение на чувствата. Казваш:

„Неразположен съм.“ Това се дължи на „кашан“. Този човек на „кашан“ върви надолу. Какво трябва да правиш? Ще тръгнеш нагоре по планините на „кашан“. Щом вървиш по ниските места на „кашан“, ти имаш болезнено състояние. Някой път има болести, които се дължат на човешкия ум, на мозъка. А пък той е създаден от друга една материя. Има 4 вида материя, от които човек е създаден според индуската философия. Твърдата материя, от която е създаден човек, наричат я „пракрити“. От нея са направени костите. От „прана“ са създадени мускулите, меката материя. От „кашан“ – симпатичната нервна система. От „манас“ е създаден човешкия мозък с нервната система, по която се изпращат токовете на човешката мисъл. Сега някой път вие седите и казвате: „Да отидем на небето!“ Искате да отидете дето живее Христос. Не разбирате вие, че се намирате в една несъобразителност. Ако рибите биха поискали да отидат в царството на птиците, какво би станало с тях. Има една органическа невъзможност за това. Така както са устроени рибите, тяхната дихателна система, те не могат да живеят в рядката среда на въздуха. Всяка риба, която би излязла на въздуха, тя е изложена да изгуби живота си. Следователно, рибите ще имат само едно отражение на този външен свят на птиците. Рибите се учат за външния, физическия свят на птиците, по отражение. Когато водата отгоре е тиха и спокойна и повърхността – гладка, външния свят, планините и всички тези птици, които хвъркат, дават своите отражения по повърхността. И от тези отражения, тези същества във водата си съставят едно известно понятие, какви трябва да бъдат.

Ако ви се ревне, да отидете на мястото дето живее Христос, вие ще претърпите кризата на рибите. На някой човек, да кажем, че му се ревне да отиде от този свят в другия. И ако не е готов, той трябва да умре. Смъртта подразбира, че онези условия, при които той живее, трябва да се изменят. И това отиване за другия свят трябва да стане по един разумен начин. И ако няма този разумен начин, ако не го вземе в съображение, тоя ще се намери в една голяма трудност.Сега колцина сте правили опит да излезете от тялото си. Вие говорите за онзи свят. Колко души от вас имате опитност да излезете от тялото си съзнателно, да се разходите и пак да се върнете. Колко души от вас? И ако дойде един ден до умиране, да се разболеете, ще има сума гърчене и страх, ще казвате: „Спасете ме, избавете ме, аз не искам!“ И ще плачете. Пък то няма защо да плаче човек. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят!“ – Вие, като отидете на онзи свят, ще приличате на риба, която като хванат в мрежата, какво става с нея? Рибата, която се изважда, къде се занася? Рибарят ги занася в ада. Рибарят, щом хване рибата, веднага я тури на пиростия. И всеки един религиозен човек, както сега се готвите за онзи свят, вие ще имате опитността на рибата. Ще ви турят на скарата. Сега, някой път, ние имаме едно заблуждение, ние

мислим в себе си, че имаме знание. Аз наричам човек със знание онзи, който е излезнал от тялото си, да си види тялото си и пак да се върне в тялото си. Поне да имате в живота си една такава опитност. А пък сега нито един от вас не е направил това. А пък сега казвате: „Гледайте да не умрете.“ А пък това какво значи? – Гледайте да не излезете вън от тялото си. А пък трябва поне веднъж да излезете да се разходите вън от тялото си. И всяка година да го правите. И ако сте живяли 70 години, 70 пъти да сте излезли. Това е най-силният аргумент. Апостол Павел казва, че е излязъл веднъж от тялото си и не знае дали е бил вън от тялото си или е бил в тялото си. Аз казвам, че това, което той описва, той го е опитал извън тялото си. Той е излязъл извън това тяло, с духовното тяло е влязъл в духовния свят. И видял неща, които с човешки език не могат да се изкажат. И мнозина казват: „Какво високо състояние!“ Какво високо състояние? Излязъл Павел, намерил онзи ключ, отворил вратата, излязъл вън от тялото си, ходил, видял и се върнал в тялото си. И пише в своето послание и казва: „Видях нещо, но не зная в тялото ли бях или вън от телото!“ И всички го цитират. И какво е видял? Каквото е видял, не може да се изкаже. И каквото е чул, не може да го изкаже. И казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.“ Един красив свят е той. Но човек трябва да се приспособи сега постепенно за високите трептения или за ония разумни същества, които живеят в онзи свят.

Европейските народи, става 4–5 и повече години, даже най-вещите, най-смелите, които са тренирани добре, ходиха да се изкачат на най-високия връх на Хималаите. Четири–пет години ходят експедиции. Ходиха англичани, германци и все срещат известни несрети. Защо? Щом се качат на тези високи места, виждат, че не е лесно. И изгубваш тази сръчност. Някой път ми казвате: „Учителю, да отидем на Хималаите!“ – Хималаите не са нещо ниско, те са 4 пъти Витоша. Четири пъти Витоша трябва да я наредиш една върху друга. Вие сте ходили до първата Витоша. Ходили сте до Витоша първа и половина – то е Мусала. Та Мусала е една Витоша и половина, приблизително толкова. И колкото се отива по-високо, човек изгубва вече тази подвижност. И онези, като се качват на големи височини, на Хималаите, те мислят да вървят, обаче едвам вървят. Като вървят люлеят се. (Учителят показва това бавно ходене, с голямо клатене, люлеене, докато се направи една стъпка.) И ако изходят 200 метра на ден, то е много. А пък вие мислите, че ще се качите бързо и ще се върнете назад. И не само това, но трябва да дишате. Трябва да носите известен прибор, известна маска с кислород и трябва изкуствено да поддържаш дишането. И ако се случи да има някоя авария, на този излет, ти ще паднеш и ще умреш, в този редкия въздух.

Та казвам сега, в школата, в религиозния живот, който подемате, трябва да имате една здрава мисъл. Аз наричам, по някой път, религиозните хора, че са хора, които се много дразнят. Аз да ви обясня какво нещо е дразненето. Сърдят се, карат се. Значи, в духовния свят вие сте излезли на една височина, дето има големи бури. Това, което препятствува да се изкачват тези експедиции на Хималаите, то е защото от океана идат известни ветрове, големи бури. Експедицията търси благоприятно време, тихо време, за да се изкачат нагоре. Големите бури завличат човека. Та религиозните хора, и най-кроткия и най-добрия човек, ако стане религиозен, ще почне да се сърди. Та сръднята е буря. Ти не знаеш закона. Ще се свиеш много добре, ще търсиш онези места, дето ветровете не са така силни, да бъдеш на заслон. Вие искате, като станете религиозни хора, да бъдете много кротки. Точно обратното. И за най-малкото нещо ще се разгневиш. Но това го изисква самото място. Та сега за всички се изисква една калена воля. Изисква се да бъдете юнаци. Да бъдеш духовен човек не е така лесно. Ти си планинец тогаз. И онзи, който живее на полето, не разбира какво нещо е планината. Човек на планината минава през такива опасности, при които на обикновенния човек би му побеляла главата. Даже на Алпите вие трябва да се качите, на Монблан, за да имате ясна представа, какво нещо е висока планина. През какви гледчери ще минете! Колко пъти се случва, че 10 души, вързани с въжета един за друг и всички в пропаста. Колко англичани са пострадали така. Те са много смелчаци, но по някой път са изгубвали живота си. Та същата опасност има и в духовния живот. Ако човек не е екипиран, може да пострада. Та трябва да е добре екипиран. Вие си търсите причините един в други. В духовния свят хората не трябва да са близо един до друг. Духовните хора не трябва да се свързват, понеже ако един се подхлъзне и падне, другия да може да помогне. Но ако единият не внимава, има опасност всички да бъдат повлечени в някой гледчер. Наскоро имаше един пример: преди 150 години е паднал един в Апите, сега го намерили и го съживили. Той пак оживял. В книгите е писано. Това е съвременен факт. Сто и петдесет години е стоял замръзнал и сега го съживили. Той е бил един пътешественик в Алпите.

Та казвам, аз навеждам тези факти, понеже идат някои при мен и ме занимават, казват: „Как да живеем ние на Изгрева? Ние обичаме да се караме." Че хубаво е дето се карате. Значи, живеете на високо място. Ако не се карате, аз ви съжалявам. Хубавата нива е изорана. Ако нивата не е изорана, ще съжалявам. Така както нивата е в първоначалното си състояние, на нея не може да се сее. Като се изоре, като се разбърка, може да се засее. Та ако вашето сърдце и ум не се разбъркат, нищо не сте направили. Вие сте чудни хора.Вие искате да влезете в онзи свят без да се разбърка умът и сърдцето ви. Не мислите право. Ако онова дете отиде от

дома в училище, ако учителят не му разбърка ума, какво ще научи? То ако учи в училище същите неща, които е учило при майка си, то няма да научи нищо. Учителят ще внесе ново нещо, на което майките и бащите се радват. Та новите работи, които се внасят във вас, противоречията, които се внасят във вас, то е благото. Вие страдате. Че страданието е нещо ново. Кажете ми един велик човек, да е станал велик без страдание. Всички велики учители са минали през най-големи страдания, за които обикновените хора нямат понятие. Нито око е видяло, нито ухо е чуло, страданията на великите хора. Едвам е писано за страданията на Христа. Вие ще кажете: „Защо човек трябва да страда?“ Като влезете в другия свят, ще видите причината, ще разберете, че това е една необходимост. Аз мога да ви обясня. Представете си, че някой скулптор взима един хубав прост камък – груб камък, неодялан. Той със своите чукове започва и казва: „Ти простак!“ Удря тук, удря там. Ти ще кажеш: „Очука го!“ Удря го отсам, оттам, камъкът намалява и ти казваш: „Съсипа този камък!“ Но той образува една глава. И колкото по-ясно се очертава главата, толкова ударите стават по-деликатни. И като дойде до онези нежните, криви линии на главата, престава чукането. После почва да извайва ръцете и краката. И този камък се оформява и добива цена. Същото става и с човека. Страданията са чука. Идва Божествения чук. Той няма да утрепе, но ще се очукват непотребните работи, които не ти трябват. Всички ще минете през тези чукове. Големите и малки чукове ще играят роля. И по пръстите и по ръцете и по краката и по главата, навсякъде ще удрят, няма да остане място, дето този чук да не удря. И ако Христос не беше минал през тези страдания. Човечеството не можеше да напредне. Можете ли да представите Неговите страдания? Той, оставен между 6 хиляди римски войници, турят го за еврейски цар и започват да Му се подиграват. И с особени камшици почват да Го бият. Събличат Го гол и Го бият цяла нощ. И казват Му: „Радвай се царю Юдейски!“ И развеждат Го цяла нощ. Цяла нощ тези 6 хиляди войници Го изпитват. Имате ли представа какво ще бъде вашето положение тогава? Да кажем, че вие сте царски син и ви прекарат през това страдание. Като минете през това страдание, какво ще остане от царския син? И при това на сутринта Му турят кръста да Го носи на който ще Го разпънат. И трябва да го носи. И евангелието казва, че Той е носил до средата на пътя и после пада на земята и намират друг да го носи. Не Го носят, но пеш Го водят за Голгота. И там Го заковават с гвоздеи. И казват Му: „Ти, който искаше да спасиш света, я слез отгоре! Освободи се от римските гвоздеи! Можеш ли да се освободиш от тях? Не можеш.“

Та казвам, смърта не е нищо друго освен това. Макар и да не искате, смъртта е един позорен стълб. Христос се моли и казва: „Ако е възможно, този позорен стълб да се отмени. Ако не, да бъде Твоята Воля.“ Аз съм ви навеждал и друг път – Христос си е опитвал силата на своята воля, колко е

силна устойчивостта на Неговите чувства. Три неща опита Христос на земята. Той опита силата на волята си – колко може да издържи, да бъде тих и спокоен. Той каза: „Удряйте!“ Всичките тези удари, Христос ги чете. Той знаеше колко удари ще Го ударят. Преданието казва, че са Му ударили 80 хиляди удари. Ще седиш и ще четеш. Законът е – 80 хиляди удари. Това са ударите на майката. Това е външната страна. После, онова унижение на чувствата. Човек, който е седял на високо, сега остава слаб. И казват Му: „Покажи силата си! Покажи ни някое чудо! Така ли се оправя света? Та избави се сега, ако можеш.“ И най-после вижда, че силата не е в човека. Вие, някой път, мислите, че силата е във вас. Де седеше силата на Христа? – Да чете ударите, колко са – едно, две, три и прочее. После да чете думите, да ги слуша. И Неговия ум разсъждава сега. Хвана Го една тъмнина. Когато Той каза: „Боже мой, защо си ме оставил?“ Когато каза тези думи, както са в Евангелието, Той премина през най-голяма тъмнина, която се мъчеше да проникне в светлината на ума Му. И Той, в този момент, се насили, за да запази светлината на ума си. И в какво запази светлината? Като каза думите: „В Твоите ръце предавам Духа си.“ За да предаде Духа си, Той имаше светлина. Той каза: „Аз не си давам душата и Духа си освен само в Твоите ръце.“ Той повика Господа и каза: „Само в Твоите ръце предавам Духа си, няма другиго!“ И дойдоха две ръце. Той ги разгледа много добре и каза: „В Твоите ръце предавам душата си.“ Вие, някой път, искате да умрете. На кого ще предадете вашата душа? Вие познавате ли Онези Ръце, на които да поверите душата си, като умирате? В този момент Христос имаше светлина, за да види добре тия ръце. И казва: „Сега в Твоите ръце предавам душата си. Направи онова, което е благоугодно на Тебе. На Тебе имам доверие!“ Че това е характер, воля, устойчивост на чувствата и светлина, за да може в най-трудните моменти на живота си да издържи. Най-ценното, което Той имаше – душата си, да знае, че само в Божиите Ръце може да го постави. Тая душа само Бог може да я запази. Та всички вие ще минете през този изпит. На вас ви трябва сега силна воля. Може да се гневите колкото искате. Колкото повече се гневите, толкоз по-добре. И одумването и то е хубаво. Аз другояче гледам на нещата от моето гледище. Един е сприхав. Че как няма да бъде сприхав горе (в планината). Само че в духовния свят не се позволява да бъдете близо един до друг. На далеч трябва да бъдете един от друг. Трябва да бъдете най-малко на сто метра разстояние. Това е естественото положение. Тук, на физическото поле, то е закон, то може. Но там разстояние трябва да има, понеже има голяма опасност. Човек трябва да бъде свободен в своите действия. Когато казвам, че трябва да има разстояние, то е за да бъде свободен. Ти не може да мислиш добре, ако някой се приближи при тебе. За да можеш да мислиш свободно, трябва да бъдеш надалеч. Трябва да пазиш известна дистанция. Има закони на мисълта. Някой път ние искаме да бъдем много близо. Близостта за духовния свят е хармония.

Когато ти действуваш хармонично с някой човек, ти си близо до него. Да си близо до един човек, не се разбира физическа близост. Той може да е тук, а ти в Америка. И ако твоите трептения са хармонични с този в България, не се изисква много време – ти можеш да му чуваш гласа много скоро. По радиото ще чуеш гласа, като ти говорят, много по-скоро, от колкото ако си в салона, в който ти говорят. Те са сега правила, които трябва да изучавате. Една съобразителност трябва да имате. Ценете вашия ум. Тоест – цени светът, в който е умът ти. Ценете устойчивостта на чувствата ви. Вижте доколко са устойчиви чувствата ви. Ценете и същевременно и доколко е силна волята ви. Преди две години идва тук при мене един офицер. Той е смел български офицер, мъжествен, има македонски характер. И доста религиозен. Има някои неща, които вижда. Той вижда до първото и второто небе. До шестото небе не се е качил. Той ми каза: „Имам една жена, но тя не е духовна. Тя не вярва във всички тези духовни неща.“ Аз тогаз нищо не му казах. Сега, наскоро след две години, той доведе жена си. Аз като я погледнах, казах му: „Аз имам друго мнение за жена ти. Тя има много по-устойчиви чувства отколкото ти. И по характер тя е много по-издържлива, също и по устойчивостта си. И после така както е образувана, тя е една жена, която много реално гледа на нещата. Тя никога не си турга крака на един мост, който ще се събори. Като го тури, тя знае, че ще издържи. А ако е слаб моста, като тури ще го оттегли, както слона. И казва: „По този мост не минавам.“ И сега, като дойде тя, и тя е станала набожна като него. И тя е повярвала. Но той си вярва по един начин и тя вярва по друг начин. Той вижда нещата. Той казва: „Аз черните ги виждам, но светлите много малко ги виждам. Като се качвам на някой трен, виждам, че двама черни влизат в трена. Казвам, без билет минават, без пари. Двама черни седнали в трена и се возят.“ Той казва: „Ако разправям на някого, няма да повярва. И затова не разправям тези работи.“ Ние трябва да дойдем до онова положение да ценим нашия ум, понеже много пъти човек може да вижда известни картини, но няма какво да се плашите. Някои от тези същества ще ви се изявят. Ще трябва да има човек една опитност. Трябва да направим връзка между физическия и духовния свят. И именно там се изисква най-първо устой, силна воля от вас. Изискват се устойчиви чувства, съобразителност и разумност, за да не се съблазните в онова, което сте придобили. Някой път ще кажеш: „Аз вярвам.“ Но ти наполовина вярваш. Верую, на което можеш да измениш, какво верую е това? В какво можеш да обезцениш златото? Ако днешният ден е ясен и слънцето изгрява какво има да се съблазняваш. През целия ден ти ще опиташ слънцето и ако имаш една призма, ще разложиш светлината. И може да опиташ всички онези растения, които слънцето е възрастило. Всички тези растителни форми, които съществуват на земята, те са дело на слънцето. Аз говоря за онова слънце, което строи нещата. И каквото ние ще направим, то се дължи на оная разумност, която работи в

нас. Вие не сте изучавали законите, по които се строи човешкото ухо, човешкото око, човешкия нос, човешките уста. Едвам сега започват учените хора да изучават как са строени човешките ръце, крака и прочие. Че ако ти знаеш как са строени краката ти, ще знаеш какво нещо е Добро; ако знаеш как са построени ръцете ти, ще знаеш какво нещо е Правдата; ако знаеш как са построени устата ти, ще знаеш какво нещо е Любовта; ако знаеш как са построени ушите ти, ще знаеш какво нещо е Мъдростта; ако знаеш как са построени очите ти, ще знаеш какво нещо е Истината, ще можеш да оцениш начините, по които нещата са създадени. Вие имате за предметно учение очите, ушите, носът и прочие. Вашият нос ще покаже пътя, по който човешката душа е минала, да достигне до днешното положение. И на носа ви е отбелязано много нещо. На горния ръб на носа е отбелязана цялата еволюция, какви са били разумните сили, които са действували върху съграждането на тялото, на човешкото сърдце и на човешкия ум, така както сега се проявява.

Та казвам, физическите работи, които имате, всички незгоди, които имате, трябва да знаете, че това е приготвено за новия живот. Не след като умрете – пак се прераждате, после пак умирате, втори път, трети път и прочие. Но има едно друго умиране, та след като умреш, няма да умираш втори път. Христос не може да умре втори път. Веднъж ще умреш! А пък по този начин, както умирате, може да умирате много пъти. А пък ако умирате по начин, по който Христос умря, ще умрете само веднъж. Втори път не може да умрете. Има една смърт, от която човек минава от смърт към живот. А пък сега минават от смърт в живот, после пак в смърт, пак в живот и т.н. Не сме претърпели големите страдания, които каляват човешката воля. Човек трябва да надмогне смъртта със своята воля със своите чувства и със своя ум. Сега от вас се изисква геройство. Геройство се изисква, както прояви Христос. Вярата Му и Любовта Му към Бога не се поколебаха. При всички тези изпити, които претърпя, не се поколеба Неговата вяра. Не постъпи както един обикновен човек, който казва: „Прави си Господ каквото иска.“

Христос казва: „Всичко, каквото прави Отец е за добро!“ Не само това знаеше Христос, но знаеше, че и това, което Той издържа, е за добро. Той знаеше, че това, което става с Него, е за добро. Той знаеше, че това, което Той изнася, е за добро! Казва : „Сега е време! Ако аз сега не покажа своята сила, кога ще покажа? И ако временните работи ме поколебаят в Любовта ми, какъв образец ще дам? И ако в мене се поколебае силата, че не мога да видя ръцете на Онзи, Кой ще ми вземе душата, тогаз каква душа имам?“

Та казвам, ще пазите това: Имайте силна воля, устойчиви чувства и ходете в светлина! На кого може да поверите вашите бъдещи съдбини? – На

Божиите ръце! И само тогаз прогреса ви ще бъде осигурен. Това значи да имаш Вяра. Без силна воля, без устойчиви чувства и без светлина, вярата е слаба. Със силна воля, с устойчиви чувства и със светлина, не можеш да се поколебаеш. Тази е Вярата, с която човек се спасява.

Добрата молитва

6 часа сутринта

Искам да остане във вас мисълта, че в най-трудните положения, в които се намирате, при най-големите страдания, тогава Божиите Ръце са близо! Не бойте се! Вас ви е страх, да не би да паднете. Тогаз Господ е най-близо! Кога Бог е най-близо? – Когато дойдат най-големите страдания, да имате светлина, за да Го видите. Пък ако нямате светлина, не може да се ползувате. Та светлина трябва да имате, ако нямате – тогава търпение, не може да Го видите. Ако имате търпение може да Го видите – да видите Божия промисъл, оная Любов, оная грижа, която Той има за вас.

27 школна лекция, 12 април 1939 година, София, Изгрев

(На поляната – упражненията)

1939_04_14 Единният закон
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ЕДИННИЯТ ЗАКОН

Отче наш.

Изпейте „Махар Бену Аба“.

Имате ли зададена тема? – /Имаме/ – Четете. – /Чете се темата: „Идейният живот според нашето разбиране“./

Пишете тема: „Икономия в природата“.

Фиг. 1

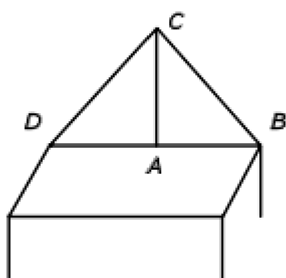

Какъв триъгълник е този? Кой триъгълник се нарича правоъгълен? Какво е свойството на правия ъгъл? Колко градуса съдържа? – 90 градуса. Ако прехвърлим правоъгълния триъгълник от другата страна, къде ще се пренесе правият ъгъл? По какво се отличава правоъгълният триъгълник? Двойният какъв е? Какво представя той? То е вече понятие за света. За да имаме едно понятие за физическия свят, все таки трябва да имаме поне една точка. Пробуждането на човешкото съзнание е точка. Правата линия е първоначалният път, по който човешкото съзнание излиза в някакво направление. В дадения случай пробуденото съзнание е А, пробужда се към точката В. Туй понятие на съзнанието е най-възможната посока, в която може да тръгне. Ние наричаме това съзнание праволинейно. Или може да го наречеме едноизмерно, или съзнанието в такава една посока не стават никакви сблъсквания в човешките чувства, в човешките постъпки и в човешките мисли, има хармония. Да кажем, че туй съзнание иска да се разшири. Следователно, това съзнание, което излиза от В, може да ходи и да се връща. Представете си, че А е неговата къща, В е неговата градина, от къщи до градината ходи и се връща. Разхожда се. Вие искате да знаете какво прави това съзнание. Вие виждате съзнанието в този път. Да кажем, вие го наблюдавате отвън, в един друг свят. Защо ходи от А до В? Вие това не може да разберете, докато нямате трета точка С. С е мярката, с която вие може да познаете защо това съзнание ходи от А (до) В. Какво се образува с третата точка? Ще се образува плоскост. Значи, законът на съзнанието, втората точка е за познаване на съзнание. Опознаването на това съзнание в геометрията го наричат ограждане на пространството.

Следователно, когато искаме едно пространство да го разберем, трябва да го оградим. Следователно, каква е оградената фигура? Нашето съзнание е в триъгълника. Значи в туй пространство е оградено. Ние сега разглеждаме психологически въпроса. Три точки са необходими, за да имаме понятие какво нещо е плоскост. Сега, по какво се отличава плоскостта? – Че е равномерна, няма никаква грапавина. Следователно, в една плоскост никой не може да се спъне. Изключено е спъването в плоскостта. В една гладка плоскост никога не можеш да паднеш. Казваш: „Може да се хлъзнеш." Законът на хлъзгането е друг. Значи самата плоскост е наклонена. Значи има друго движение. Една плоскост казваме, че няма грапавина. Как се обяснява плоскостта другояче? Плоскостта се определя от три точки. Хармонично са поставени. Толкоз близо са едни до други, че няма грапавина. За да има грапавина, трябва да има друга точка. Следователно, каква грапавина ще образуват? Представете си, че те са крайните предели на пространството. В тази плоскост всякога ще стъпчиш от една точка, от A до C, от C до B. По една крачка ще минеш от B и от A с друга. В този свят с три крачки вие обикаляте целия свят. Питам: Като прекрачиш три пъти, къде ще се спънеш?

Вие понякой път мислите, че имате спънки в живота. Къде ще турите спънката в едно пространство, което има три точки? Де ще турите спънката? Може ли да турите някъде някаква спънка? Не може да съществува никаква спънка, понеже човек е в хармония със себе си. Спънката винаги произтича отвън, не произтича отвътре. От едно заблуждение, когато човек напусне вътрешното равновесие, тогава се зарежда някаква спънка. Представете си сега, че вие седите прави. Изведнъж вие се навождате в едно направление, вие може да паднете. Питам: Какви са подбудителните причини за вашето навождане? Защото, да кажем, едно дърво го наведете, наведете повече, отколкото трябва и то се счупва. Значи, щом се счупи един клон на дървото, кой е причината? Дървото само по себе си може ли да се счупи? Причината най-първо е вятърът. Подбудителната причина за счупването е вятърът. Втората причина: Може да се качи някое животно или човек, или някоя птичка и да счупи някой клон. Но първата причина е вятърът. Вятърът има ли намерение да счупи този клон? Следователно, ако ние дадем следното разсъждение, да уподобим вятъра на човешката мисъл. Само човешката мисъл дава условие да се пречупи някой клон. Значи, човешката мисъл може да даде един подтик да измените вашето направление. Да кажем, вие мислите, вървите по известна посока, друга мисъл се зароди и може да измени посоката на вашия път. Ако тази посока не е хармонична, тогава става пречупване. Дървета, които с хиляди години са имали тази опитност, някои от тях са направили клоните си гъвкави. Както и да ги увивате, може да направите цял кръг, не се чупят. Изисква се голямо упражнение, иска се

да направят някое акробатство. Онези, които не могат да правят акробатство, се пречупват. Считат туй пречупване вреда. Растението, след като правило хиляди пъти тия упражнения, станало толкоз гъвкаво, клоните започват да се превиват. Онази крива линия, която показва гъвкавостта, колкото и да се превиват, да се не чупят.

Ако човешкият характер може да се пречупи, какво показва? Какъв е характерът, ако може да се пречупи? – Показва, че не е гъвкав. Не може да устои на външните условия. На духането на вятъра не може да устои. Духането на вятъра както у растенията.

Да се повърнем сега към този триъгълник. Вие изхождате от А до В, имате едно понятие за света. Изхождате АВ, АВС. Тогава, ако вземете мярката АВ, представя вашето физическо отношение на физическото поле. ВС показва какви трябва да бъдат отношенията в духовния свят и ако АС показва какви трябва да бъдат отношенията в умствения свят или в Божествения свят, значи ние вземаме тази фигура. АВ, това е границата на физическия свят. ВС, това (е) границата на духовния свят и СА е граница на умствения свят или Божествения свят. Следователно, вие имате един триъгълник, който граничи с трите свята. Като изучавате триъгълника, кой свят върху вас влияе повече, линията АВ се увеличава. Тогава какъв е законът? В един правоъгълник или в един остроъгълник, при кой ъгъл имаме по-голяма линия, по-голяма граница? При правия ъгъл имаме по-голяма граница. При по-голям ъгъл имаме по-голяма граница. При голям ъгъл линиите са по-дълги, а при по-малкия ъгъл линиите са по-къси. Следователно, когато правият ъгъл се увеличава, къде ще се увеличава, къде ще се увеличава и триъгълникът? Перпендикулярът показва, че се удвоил ъгълът. Ако го прокараме в една крива линия, в една окръжност, той е извървял половина път на окръжността, 180 градуса. Имате два прави ъгла. Казвате, че сборът от ъглите в един триъгълник е равен на два прави. Туй е в количествено отношение. Но ако този триъгълник е в движение, когато тази линия на физическото поле се удвои, тук вече имате два прави ъгъла, но вие вече сте излезли от областта на триъгълника. Вие имате четири точки. Петата точка имате отвън. Да кажем, имате М, Н. Тия точки ви дават понятие за един друг свят. За един свят, който е триизмерен. Сега, този триъгълник идеален ли е или е произволен? Откъде са го взели? Човек отде го е взел? Отде му дошло на ума? Той е взел някой образ. Идеята за триъгълника е взета от носа. Тия двата триъгълника показват, че човек най-първо като слязъл на физическото поле, е започнал със своето тяло. Тия двата прави ъгли показват, че той започнал със строежа на тялото, започна да се занимава с физическия свят – първото нещо.

Та казвам: Вие понякой път искате да станете по-духовни. Вие не може да станете духовни, докато не сте работили на физическото поле, да разберете законите на физическия свят. Ще разберете законите на духовния свят. Тогава ще разберете ВС, законите на духовния свят. След като поработите върху вашето духовно тяло, ще разберете законите на Божествения свят, от В към А. Сега, като изучавате триъгълника, АВ какво представя, на какво е равна? Те са двата катета. На какво са равни катетите? АВ е равно на ВС, равно на АС. Ако тия катети са равни един на друг, следователно и ъглите, и те ще бъдат равни. Ако се измени туй равенство на катетите, ще се измени равенството на ъглите, ще се изменят възможностите. Да допуснем, че вие знаете и може да продължим линията ВС, на какво е равна тя? Тогава СВ в дадения случай в правоъгълния триъгълник на какво е равна? ВС е равна на АВ, ВС. Нали казвате, че двата остри ъгла в правоъгълния триъгълник са равни на правия? То е така. Тогава, ако трите граници на триъгълника са равни една на друга, какъв триъгълник имаме? – Равностранен. Да се придобие това равенство, какви са законите? Там е всичката мъчнотия. Да кажем, ако вие държите ръката си простряна и я свивате, какво развивате, умствена сила или физическа? Ако вземете един плод, една ябълка и я стискате в ръката – децата обичат така да стискат ябълките – каква сила развива детето в себе си, физическа ли сила развива или каква? Коя линия развива в триъгълника? – ВС. Тогава вземеш тази ябълка и изваждаш малките семена, които се намират в ябълката, посаждаш в земята, тогава развиваш СА или АС. Каква разлика има, ако кажем АВ. Но може да започнем така: АС, СВ, ВА. Зависи откъде сме започнали. Може да започнете от А към С или може да започнем от С към А. Ще дадем една посока от А към В, показва движение към крайния предел на физическия свят. В е крайната точка на физическия свят. От С като се движиш, имаш вече двуизмерен свят. Влизаш в духовния свят. ВС е граница на духовния свят. По какво се отличава духовният свят, как определяте вие духовния свят? Едно елементарно понятие. Не някакво физическо понятие, но елементарно понятие. Да кажем, разправяте на едно дете, какво ще му разправяте какво нещо е духовният свят? Когато близнеш със своя език, какво усещане добиваш? Вкусът е плоскост. Мислите ли, че в Божествения свят има вкус? Там в какво седи вкусът? Ако влезеш в Божествения свят, тия възвишени същества не вкусват ябълките, но едно същество от един възвишен свят, като вкуси твоята мисъл, почувствува дали е сладка. Обаче вашата мисъл вие не може да (вкусите). Вашата мисъл (не) може да я вкусите, какъв резултат, коя мисъл преодолява. Обаче в Божествения свят, човешките мисли се вкусват, дали са сладки или горчиви. Затова една ваша мисъл, като вкусят и е сладка, казват: „Вие мислите добре." Ако не е сладка, изхвърлят, казват, че не е добра. Вашата мисъл не може да ходи на този пазар, не може да ходи на изложение. Защото в едно изложение може ли

да се тури някаква карикатура? Художниците представят някой път карикатури, но каква ще бъде? Може ли да се тури една карикатура в едно изложение? Вие може ли да се представите за изложение в Божествения свят? Кой би ви взел да ви изложи? То е невъзможно. В тази форма, в която сте, не може да ви изложат. Комисията, която приема картините, няма да ви приеме. Всеки един от вас ще бъде върнат. Вие може да кажете: „Баща ми, майка ми.“ Казват: „Тук не се приемат такива картини. Не са художници тия, които са изработили картината.“ В Божествения свят, за да влезе нещо, то трябва да е художествено изработено, безпогрешно. Да бъде една хубава картина. Значи, една мисъл, за да влезе в Божествения свят, трябва да има сладчина. Сладчината, това е красотата на Божествения свят. Следователно, красивите неща на земята са сладки в Божествения свят. Сладките неща в Божествения свят са красивите неща в духовния свят и на земята. Ние говорим за тия трите свята, които съставят методи или начини за самовъзпитание или саморазвитие на човечеството. Сега вашата мисъл е, че вие искате да бъдете духовни, без да знаете как да започнете. Вие искате да имате нещо Божествено. По някой начин ще влезете в Божествения свят. Ако вие не сте работили от А до В, ако не сте работили в тялото си, ти не можеш да работиш и в чувствата си. Ако не си работил в чувствата, ти не можеш да работиш и в ума си. Или другояче казано: Ако не си работил във физическия свят, ти не може да имаш отношение и в духовния свят. Ако не си работил с духовния свят, не можеш да имаш отношение и с Божествения свят. После, ако не си работил с Божествения свят, не можеш да имаш достъп до физическия свят. Сега, за да дойде човек на земята или правото е негово, че той е работил, или пък през границата някой го изпраща. Ако вие може да слезете на физическия свят на ваши разноски, вие сте работили. Пък може да сте дошли на физическия свят други да ви издържат. Тъй, както аз виждам, вие почти всички се издържате. Тъй, както се вижда, няма нито един, който да е на собствени разноски. В Божествения свят все имате благодетели, които ви изпращат тук да учите. Говоря фигуративно, това е вярно. Тъй щото вие сте ученици на физическото поле, изпратени от Божествения свят в странство да учите. Следователно, трябва добре да учите. Понеже тези, които са заинтересувани от вас, отгоре често питат как се учите на земята, кое ви интересува. На физическия свят кое ви интересува сега? Кое ви интересува най-много? Я ми кажете нещо, кое ви интересува конкретно? Сега някои ще ми разправите, някоя карикатура. Не, хубави неща има на физическото поле. Да се движи човек от А до В. Първото нещо, да направиш една хубава стъпка, тъй да я вземеш хубаво. Ти, като се научиш да стъпваш хубаво, то е една голяма магия. Възможност е това. Ти като проточиш крака си, да стъпиш, то е вече математика. То е един математически предмет. Защо в математиката се занимават с онази отмереност, в която силите и мислите действуват? Математиката е наука от

Божествения свят, която определя силите. Да изчисляваш с каква сила да проектираш своята мисъл или да се подвижиш. То се изисква много тънко изчисление, да не бъде нито много слабо, нито много силно, да бъде точно изчислено. Второто положение, първото е да се премести кракът, второто положение, което ти научаваш на физическия свят, кое е? – Да хванеш за ръката, че като хванеш, да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да си движиш краката – предметно учение на физическото поле. Второто предметно учение е да знаеш как да употребиш ръката си. Следователно, двете неща, с които хората започват на физическия свят, е: Движението на краката и движението на ръцете. Има и други движения. Сега покажете второто движение на чувствата, и второто движение на Божествения свят. Сега вие си помислете, размишлявайте върху тия работи. Туй са дадени неща, трябва да ги възприемете. Но има един закон в човека. Всяко нещо, което е вярно на физическото поле, всяко нещо, което е вярно в духовния свят и всяко нещо, което е вярно в Божествения свят, всякога придава сила на човека. Придобивка има. Всяко нещо, което не е вярно на физическото поле, всяко нещо, което не е вярно в духовния свят и всяко нещо, което не е вярно в Божествения свят, имаме загуба. Тъй щото щом губиш, нещата са неверни. Щом има печалба, щом едно нещо е вярно на физическото поле, вярно е и в духовния свят, вярно е и в Божествения свят. Щом нещо не е вярно на физическия свят, не е вярно и в духовния свят, не е вярно и в Божествения свят. Щом нещата са верни в духовния свят, верни са и в Божествения свят, верни са и във физическия свят. Туй, което е вярно в Божествения свят, вярно е във физическото поле, вярно е и в духовния свят. Казвам: Туй, което е вярно, винаги придава една микроскопическа придобивка. Туй, което придобиваш, то е мярката. Щом имаш придобивка с каквато и да е мисъл, щом имаш придобивка с каквото и да е чувство, щом имаш придобивка с каквато и да е постъпка, туй чувство, тази мисъл, тази постъпка е права. Щом имаш вътрешна дисхармония, не си доволен, трябва да се завземеш да изправиш, да дойдеш до правата посока, да се движиш правилно. Казвам сега: Как трябва да се постъпи? Значи, коя е правата постъпка? Правата постъпка е като се подвижиш, да (не) се изхарчи повече енергия, отколкото трябва. Погрешката може да бъде, че харчиш повече. Някой път погрешката може да е, че икономисваш повече. Че в природата такива икономии няма. В природата всяка сила, която е дадена, трябва да я изхарчиш, ни повече, ни по-малко. Нищо не трябва да задържиш за себе си. Следната минута, която ще направиш, ще дойдат други сили. Всяка сила трябва да бъде употребена на място. Щом се зароди желание да икономисваш или да харчиш повече, ти си в кривата посока. Сега това е нов начин на възпитание. Аз ви давам един метод много прост. Вие, съвременните хора казвате: „Да имаме един гениален ум, гениални постъпки.“ Гениална постъпка е, ако знаеш да

постъпваш право. Значи, когато ти вървиш и хванеш един човек за ръката, правилата ги имаш. Този човек трябва да има в тебе едно Божествено желание. Туй желание трябва да бъде благородно. Туй желание трябва да бъда справедливо, после трябва да бъде красиво и не трябва да има никакъв недоимък. Всичко туй показва ръката. Когато малкият пръст окъсял, много сте харчили. Защо окъсял малкият пръст? – Много сте харчили. Ако започнете да икономисвате, продължава се. От много харчене побелява главата. Той насила е отпущал, отпущал, глобяват го и от глоби той е станал малък. Несъзнателните погрешки на хиляди поколения са скъсили малкия пръст. Сега какво разбрахте? Правото във физическия свят е право в духовния свят. Правото в духовния свят е право в Божествения свят. Правото в Божествения свят е право във физическия свят. Правото е едно във всички светове. Господствува един закон.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
24 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 14 април 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_04_16 Събиране и раздаване, заробване и освобождаване
неделна беседа ИК "Жануа-98"

СЪБИРАНЕ И РАЗДАВАНЕ, ЗАРОБВАНЕ И ОСВОБОЖДАВАНЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните. Това е най-съдържателната глава, която някога апостол Павел е писал.

Духът Божи.

Нашият век до голяма степен е песимистичен. Във всеки дом ще забележите този тон на песимизъм. Ако влезете в университета и там ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете между учителите и там ще забележите този тон на песимизъм. Дето и да отидете, навсякъде ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете на гробищата ще кажете: „Какво нещастие ни е сполетяло!“ Ако видите една изгоряла къща, ще кажете: „Ето едно нещастие.“ Ако видите едно изсъхнало дърво, ще кажете: „Ето какво става по света.“ Аз казвам: Щастието на човека седи именно в изгорялата къща. Щастието на ученика седи в пропадането му в училището. Аз наричам щастлив човек този, който изгуби имането си и пропадне. Аз наричам щастлив човек този, който е умрял. Аз разглеждам живота психически, динамически, а не статически. Защото неща, които са верни при едно механическо обяснение, не са верни при едно статическо обяснение. И неща, които са верни при едно органическо обяснение, не са верни при едно психическо обяснение. И най-после, неща, които са верни при едно психическо обяснение, не са верни при едно разумно, Божествено обяснение. Например, често в света вие си правите илюзия, че някой човек е грозен. Това е относително гледане на нещата. Този човек е грозен в сравнение с друг някой, който е по-красив от него. Но ако този, красивият не съществуваше, щеше да се яви друг някой, по-грозен от първия, тогава първият щеше да бъде красив. Ако грозният нямаше с кого да се сравнява, сам по себе си той щеше да бъде красив. Сега, като се сравняват при това статическо положение, хората се считат бедни, защото се сравняват с някой богат. Но ако този богат се сравнява с някой още по-богат от него и той става беден. Но какво придобива богатият със своето богатство? Богатството е условие в живота. Или какво придава красотата на човека? Богатството и красотата са външни условия.

Съвременният свят се обезсърчава, защото е поставил своите разбирания

на една крива основа. Сегашната основа, на която е поставен живота, е женска основа. А в рая имаше една мъжка основа. Когато се роди Адам, създаде се раят, а когато се роди жената, създаде се сегашния свят. Следователно стремежите на сегашния свят са поставени на женска основа. Качеството на жената е, че тя обича да събира. Като си направи една къщичка, тя започва да събира: съдове, чашки, чинии, игли, конци, шапчици, обуща и т.н. Ден след ден тя събира и гледаш, след една година тя напълнила къщата. Направила юргани, възглавници, напълнила хамбара с различни вещи, готви се за далечни времена да има от всичко, каквото ѝ потрябва. Не е лошо това, то е едно благословение. И съвременните хора страдат от големите женски благословения. Жената мисли, че е много умна. Тя мисли, че като нейната философия няма друга. Тя си казва: „Тази философия, която Адам създаде, няма да оправи света, но нека аз да туря своята философия.“ Сегашната философия на жената е второто издание на философията на мъжа. Тя казва: „Не, само с раздаване не може да се живее, но и със събиране.“ Като се изпразни чувала, на човека му става леко. Когато всички животни се изредиха пред Адама, той им даде имена, раздаде всичко, каквото имаше и после остана с празен чувал. Следователно, за да го задоволи, Господ му каза: „Сега аз ще ти създам една другарка, която няма да бъде толкова разточителна като тебе, тя ще събира.“ И след това ние имаме плодовете на двете философии. Всички консерви в света са все от женски произход. Всички тигани, всички котли, всички ножове, всички начупени камъни, всичко, каквото виждаме днес в света, е все от женски произход. За това не е виновна жената, философията е такава. Така разглеждам аз въпроса, не считам жената за виновница на тия неща. Казвам: Когато човек мисли като Адама, той все ще създаде нещо. После, като не е доволен от себе си, той ще се обърне към жената в себе си. Нея ще потърси. Първо в живота се е явил ума, но като не бил доволен от ума си, явило се човешкото сърце. Така се явили чувствата в човека. Следователно човек е станал недоволен, след като са се явили желанията в него. Днес всички хора са недоволни, но ако ги питат, защо са недоволни и те не знаят. Вие имате цял свят на разположение и пак сте недоволни.

Сега религиозните хора казват, че са чада Божи, синове Божи, които се движат в света, създаден от Бога, пък са недоволни, че техният Баща не се е погрижил за тях. Те са обиколени от множество светове, по-големи от нашата земя и пак са недоволни. Как ще си обясните недоволството на човека? Например, мъжът е недоволен от жена си. Защо? Защото много събира. Жената пък е недоволна от мъжа си. Защо? Защото много харчи. Аз засягам сегашния живот в неговите прояви. Нима слънцето преди хиляди години не е гряло? Всичко, което е станало на земята, не е станало от друго някое слънце, от това слънце е станало, от това слънце е

създадено. Преди хиляди години слънцето другояче е гряло, а днес другояче грее. Във всяка епоха, когато се е създавала водата, твърдата почва, растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, пък и човека, слънцето всякога е изпращало известно количество светлина, защото светлината е доставяла материал за градене. Всички същества на земята не са съставени от една и съща материя. Човек, например, е създаден от малко по-особена материя от другите същества. За другите неща се казва, че Бог само казал да стане това или онова и станало, а за човека се казва, че Бог взел отнякъде особена пръст и направил от нея човека. Когато малкото дете иска да знае, отде е дошло неговото малко братче, бабата казва, че го извадили с една мрежа от водата. То било между рибите и оттам го извадили и донесли в къщи. И след това детето пита майка си: „Мамо, можем ли да хванем още едно братче от водата с мрежа?“ Такива са и сегашните вярвания на хората. Те мислят, че човек е излязъл от водата като риба, вследствие на което често се натъкват на ред противоречия. От религиозно гледище Бог е създал човека, а от научно гледище се казва, че човек е създаден от една малко клетка, която постепенно се развивала и размножавала. И двете твърдения са теории: едната е Божествена, а другата е човешка.

Като четете 13 глава от Апостол Павел, виждате, че той я е писал при особени случаи. Понеже имал големи мъчнотии по онова време, той написал тази глава. Числото 13 е най-опасното число. Интересно, как се случи тази глава да е 13, а не 15, например. Например, това, което е важно за един ботаник, не е важно за един зоолог. И това, което е важно за един зоолог, не е важно за един ботаник или за един астроном. И това, което е важно за един астроном, не е важно за един астролог. Или това, което е важно за един химик, не е важно за един физик и т.н. Ако имам свободно време, бих ви държал една сказка да ви покажа, какво е направил кислородът от химически гледище или какво са направили в света електричеството и магнетизмът от физическо гледище. Или бих взел едно растение или едно животно да ви покажа, какво са направили растенията или животните за човечеството. Това е частично положение. Всяка наука обяснява нещата в едно отношение, тя не ги обяснява изцяло. Химията, например, обяснява отношенията, които съществуват между елементите и съединенията. Физиката обяснява само това, което се отнася до силите, до електричеството, до магнетизма, до топлината, светлината и т.н., но щом дойде до онзи възвишен, разумен живот, там други закони се изучават. Там човек се натъква на един по-обширен живот. Следователно ние имаме един механически, един органически, един психически и един Божествен живот. Всички тези видове живот се различават по възможностите и по условията, които съдържат в себе си. Най-ограничен е механическият живот. Малко по-свободен е органическият. Още по-свободен е

психическият, а най-свободен от всички е Божественият живот. Каквото мисли, чувства и върши човек в Божествения свят, той трябва да постави на една опитна почва. Ти трябва да бъдеш като грънчар, който да направи едно отлично гърне, от което да останеш доволен. Или ти трябва да бъдеш като химика, който да не говори само теория на химията, но да прави и своите опити. Аз съм срещал много химици, които познават теорията много добре, но химията е обширна област. Като химик, ти трябва да знаеш, по кой начин и при какви условия да съединиш елементите, за да образуват едно съединение. Като правиш опити сутрин, ти ще имаш един резултат; ако правиш опита на обед, ти ще имаш друг резултат и ако го правиш вечер, ще имаш трети резултат. Това нещо химиците не го различават. Те мислят, че когато и да направиш съединението, все ще имаш един и същ резултат, щом си взел едни и същи елементи и съединения. Не е така. Мнозина мислят, че когато и да се роди човек, все едно е. Не е така. На всяка секунда, когато се ражда човек, все има различие. Когато и да се роди човек е все важно, но едно е когато се роди сутрин, друго е когато се роди на обед или вечер, или сред нощ. Всички тия моменти на раждане се коренно различават и внасят нещо особено във всеки човек. Всеки час от 24-те часа, или всяка минута от 60-те минути, или всяка секунда от 60-те секунди хората се различават. Не само това, но важно е, когато се е раждал човек, какво състояние са имали майката и бащата, какво е било състоянието на окръжаващите хора. Всичко това се отразява върху онзи член на обществото или на семейството, който се ражда в това време. Мислите, чувствата и действията на майката и на бащата се отразяват върху детето, което се ражда в това време. Също така тия неща се отразяват и върху зачеването на детето. Не само това, но и състоянията на по-големите братчета и сестричета се отразяват върху детето, което се ражда. Също така се отразяват и чичовците и дедите и прадедите, било от този свят или от онзи свят, върху детето, което се ражда. Всичко влияе върху новороденото дете.

Сега аз говоря за неща, които зная. Няма какво да ги доказвам. Само онзи, който не знае нещата, той ги доказва. Който ги знае, няма защо да ги доказва. Аз няма защо да ви доказвам, какво нещо е захарта. Казвам: Това е така, опитайте и вижте сами. Като опитате и вие ще се убедите в моите думи. Но сега вие се питате, по кой начин животът може да стане щастлив. Всички хора са създадени щастливи. Ако са нещастни, това е по тяхна грешка или по грешка на майката, на бащата, на окръжаващите хора. Причина за всички нещастия в света сме сами ние. Ако всички хора напуснат старата философия на Адама, който мислеше, че светът ще се оправи, след като раздаде всичко и ако напуснат старата философия на Ева, която мислеше, че като събира, светът ще се оправи наистина, животът на хората ще стане щастлив. И едната философия не е вярна, и

другата не е вярна. Ако ти раздадеш всичкия си живот и останеш без живот, какво ще се ползваш? Днес всички проповядват, че човек трябва да раздаде имането си. Но какво ще се ползва, ако раздаде имането си? Това е крива философия. Бог или природата е определила на всеки човек достатъчно. Следователно всеки човек има право да вземе това, което е негово. Но да ходи да проси от хората, оттук-оттам да проси, това не е позволено. Никой няма право да проси. Просията е човешка работа. Адам и Ева измислиха просията. Адам изпроси от Бога Ева – временното, а Ева изпроси сегашното. Всички изпросени работи са човешки. Казват някои: „Трябва да го изпросим от Бога." Няма какво да просим. Тъй както аз разглеждам работите, разбирам, че разумното трябва да проникне във всички умове, а не да раздава човек. Любовта, която носи живота, трябва да проникне във всички сърца. Да раздавам, аз разбирам да стана проводник на всички Божествени блага така, че всички хора да могат да се ползват, както водата на един извор минава през инсталацията на цял един град. Всеки човек може да стане проводник на хубавото в света. Един човек може да развали цялата инсталация. Инсталацията може да е направена много хубаво, но една тръба в средата може да развали цялата инсталация. Пукне ли се тази тръба, цялата инсталация спира. Някой казва: „Какво зависи от мен?" Много зависи от вас. От вас зависи толкова, колкото от всички тръби. И от всички тръби зависи толкова, колкото от една тръба. Ще кажете, че човек си дава голямо значение. Ако човек си дава значение и става проводник на Божественото, неговото значение е на място. Но ако си дава значение, а същевременно засенчва Божественото, неговото значение не е на място. Този човек поддържа човешката философия, която е крива философия. Какво направи Адам със своята философия? Той впрегна всички животни на работа. Според Адамовата философия тия волове орат, но им се плаща за това оране. Той ги впряга сутрин и казва: „Хайде, синко, на нивата. Като дойде изобилието, ще има ядене и пиене." Като се прибере житото в хамбара, на воловете се даде малко слама, а всичко човек задържа за себе си и после казва: „Аз изорах нивата." Не е вярно това. Какво е изорал? Той само е бутал остена, а воловете са орали. Не само воловете, но много още условия на земята – влагата, слънцето, топлината, са помагали за нивата, а после човек казва, че той е изорал всичко. Мислите ли, че с тази философия може да се постигне нещо? Майката казва: „Родих това дете." Това не е вярно. Че семето, което изникна от земята, земята ли го роди? Семето го посадиха в земята и то се роди без майка. И без майка може, значи. Кой роди Адама? Коя беше неговата майка? Бог взе малко кал, направи от нея човека, вдъхна в него живо дихание и той стана жива душа. Дали това е по вашето разбиране, то е друг въпрос. Мислите ли, че вашите вярвания са абсолютни? Душите се раждат, но те вечно съществуват в Бога. Това е истинската философия. Те са едно с Бога. Следователно когато Бог създаде света, Той изпрати всички

души по света да изследват това, което Той е създал, да се учат. Той нарича тия души Синове Божи, защото са едно, равни с Него. В този смисъл и земята за всички вас е едно училище. И ако разбирате това, всички вие трябва да се радвате, че сте пратени на училище, да се учите. Които боледуват, трябва да се радват; които осиромашават, трябва да се радват; които забогатяват, трябва да се радват. Като срещнете един сиромах, трябва да го видите, че играе с кърпа в ръце, ще кажете, че е полудял. Не, сега, именно, му е дошъл ума на място. Естествено положение ли е това да срещнете един сиромах с наведена към земята глава и с отпаднал дух? Лъжливата философия седи в това, че той мисли, какво, нищо няма. Това е първата лъжа в света. Онзи пък, който е забогатял, мисли, че всичко има. Това е втората лъжа. Мислите ли, че богатият е придобил нещо с богатството си? Колкото сиромахът е придобил със сиромашията си, толкова и богатият е придобил с богатството си. Има сиромаси, които са по-умни от много богати. Умът не се купува с пари. Умът не се купува и със сила. Умът е едно велико благо, дадено на човека от Бога. Напуснете вече старите теории. Някои хора искат да станат добри, като дават пари на бедните. С даване на пари човек не може да стане добър. Той става повече користолюбив, отколкото да стане добър. Ако давате пари на някой човек, един ден ще му кажете: „Не знаеш ли, че ти помогнах, пари ти дадох?“ Кой създаде тези пари? Ти не ги създаде. Хиляди хора са работили, докато се създадат тези пари. Хиляди работници са копали в земята, докато ги изкопаят. После други работници са промивали това злато. Трети са го топили, оформявали, докато най-после държавата ги е отпечатала. Но златото не е и на държавата. То принадлежи на самата природа, от която са го изкопали. На всяка държава се дава известно количество злато, за да го използва като средство за някакво добро. Другото заблуждение на хората е, че искат да станат умни. Като са дошли на земята те казват, че човек трябва да стане умен, да поумнее. Няма какво да поумнява. Казвате на някого, че е обезумял. И това не е право. Трябва да му кажете да употреби ума си малко по-другояче, по друг начин да впрегне силите на своя ум. Ако човек не употреби ума си, както трябва, на място, той причинява вреда на хората. Пък ако човек употреби ума си на място, да внесе светлина в човешките умове, той им причинява добро. Така трябва да разбирате нещата и правилно да говорите. И в Писанието е казано: „И рече безумният в сърцето си, че няма Бог.“ Под думата „ум“и ом се разбира Божественото в човека. Следователно, безумен е онзи, който не употребява ума си, както трябва, т. е. не употребява Божественото в себе си. Кой не може да каже две сладки думи на брата си? Дойде при тебе един човек отчаян, гладен, нуждае се от хляб. Като не може да задоволи глада си, той решил да тури край на живота си. Какво трябва да направиш? Извикай го у дома си, дай му малко хляб, една-две ябълки или круши, кажи му една-две сладки думи и ще видиш, че сърцето на този

човек ще се стопли, ще забрави своето отчаяние. Който не разбира закона, той веднага ще извади тоягата си и ще каже: „Защо си дошъл при мен да просиш?“ И той ще вдигне своята тояга. И двамата ще се сбият и скарат за хляб. Под думата „тояга“ аз разбирам лошите думи, които хората разменят помежду си. Някой ще каже: „Казах му няколко думи да ме помни, да не мисли, че съм простак.“ Според мене, именно с лошите думи ти ще покажеш своята простащина. Кое е по-хубаво: да убиеш един човек или да го вържеш? Ако го убиеш, това показва, че си слаб човек, а слабите всякога се наказват. В Божествения свят слабите се наказват, а силните се благославят. Всеки човек, който може да връзва своя неприятел, т. е. да го обърне към Бога, да го накара да живее Божествен живот, той е един силен човек. Всеки човек, който може да убие своя неприятел, да се освободи от него, той е слаб човек. В света е точно обратното. Тези хора, които убиват, се считат за силни и те се наказват. Това е един метод, една философия, която нищо не допринася в живота. Някой се бори със себе си и казва, че е много лош човек. Защо да не си каже, че е добър човек, но още не се е научил да проявява доброто в себе си? Кажи за себе си, че си добър човек, но не проявяваш Божественото. Кажи и започни да Го проявяваш.

Ето какво казва Апостол Павел в Прочетената глава: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, но любов нямам, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.“ При това положение човек ще има само едно външна обстановка и ще струва толкова, колкото струва една празна каца. Коя бъчва струва повече: онази, която е пълна с масло или онази, която е празна? Разбира се, че понякога пълната каца струва десет пъти повече от празната. Ако маслото е доброкачествено и цената на бъчвата се подига. Ако кацата е празна, човек няма да вземе и нея, отказва се и от кацата.

„И ако имам всичкото пророчество, и зная всички тайни, а мога и гори да премествам, но любов нямам, нищо не съм.“ Като качество на любовта Апостол Павел туря търпението. Търпението е Божествено качество. Под думата „търпение“ се разбира правилното съчетание между ума, сърцето и волята на човека. Или с други думи казано: търпението подразбира правилното съчетание между духа, душата и ума на човека. Там, дето човешкият дух, човешката душа и човешкият ум не са съчетани и там, дето човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля не са съчетани, там няма никакво търпение. Търпението не е произволен процес. Всеки, който има търпение в себе си, той има и сила. Без търпение човек не може да има сила в себе си. Само силният може да търпи. Слабият не може да търпи. Слабият търпи по неволя. Като го бият, той търпи по неволя. Той не носи страданието доброволно, но отвън му го налагат. Нима волът, който оре нивата, е търпелив? Той носи неволята, но не и търпението.

Наскоро ми разправяха един пример. Един наш приятел имал котка, която възпитавал. Той искал да я възпита да не яде птички. Той искал да ѝ предаде своето вярване. Както той вярвал, така и тя да вярва. Каквото ѝ каже да го слуша. Той мислел, че всичко това е постигнал. Един ден той останал изненадан. Видял, че котката му хванала една птичка. Той се затичал към котката си, но и тя тичала с птичето в уста, докато успяла да го изяде на общо основание. Това силно го разсърдило и той намислил да накаже котката си, да ѝ даде добър урок. Той чул отвътре нещо да му казва: „Като искаш да дресираш котката, гледай да бъдеш справедлив." Котката избягала и след един-два часа се върнала. Той решил да изпълни намерението си, да я накаже, задето не го послушала. Пак нещо вътре в него му казвало: „Бъди справедлив!" Наистина, ако той беше успял да набие котката във времето, когато ядеше птичката, имаше смисъл, но сега, след като я изяде, нямаше защо да я бие. Обаче, силно ядосан, той започнал да я бие и излязъл от границата и на човешкото, и на Божественото. Щом почувствала котката това положение, тя се разгневила силно, хвърлила се върху него, забила ноктите си в шията му и той едва могъл да се спаси от нея. Като се освободил от ноктите на котката и тя се освободила от него. Какво показва това? Това показва, че ти можеш да възпитаваш един човек само тогава, когато Божественото действа в тебе. Излезеш ли от границата на Божественото в себе си, този човек става свиреп и се нахвърля върху тебе. Следователно пазете правилото: никога не престъпвайте границата на Божественото. Бог е дал право на котката да яде птички. Кой от вас не е ял птици? Няма нито един от вас, който преди да се е обърнал към вегетарианството да не е изял поне 20 кокошки. Сега сте вегетарианци, но преди да сте били вегетарианци, колко кокошки сте изяли? А сега искате от котката да не яде птички. Тя казва: „Чакай, и аз един ден, като стана вегетарианка като вас, няма да ям птички."

Апостол Павел казва: „Любовта търпи, благосклонна е, не завижда." Завистта спада към един полуинтелигентен свят, тя не е от висок свят. Някой завижда, че друг човек е по-добър от него. Какво от това? Какво лошо има в това, че един кон носи по-силен товар от моя? Светът се нуждае от силни коне. Ако някой човек е по-силен и по-умен от мене, той е на мястото си. И слабите хора са на мястото си. И тия, които носят малък товар, и те са на мястото си. Защото хората с по-малък товар могат по-лесно да услужват. Ако съм слаб и нося на гърба си една чанта от десет килограма товар, аз лесно мога да я сваля и да помогна на онези, които се нуждаят от моята услуга. Обаче, ако нося един товар от сто килограма, мъчно мога да го сваля от гърба си. Слабите хора са практични, те се занимават с дребна търговия. Тежките търговци, с големите чували, те разполагат с хиляди левове. Обаче и едните и другите са на място. По-слабите вземат на кредит от по-силните, от по-богатите. Същият закон

съществува и в органическия свят. По-учените вземат материал от онези, които не са толкова интелигентни. Например, когато някой ученик учи по музика или по техника нещо, или по рисуваше, в първо време той учи при такива учители, които не са толкова важни. Например, докато е при майка си детето учи от нея. Щом отиде в училище, учителят изисква от него друго нещо вече, той не се задоволява с това, което детето носи от дома си.

Та при сегашните условия на живота ние се нуждаем от едно правилно разбиране на живота. Ако ние не можем да разберем онази велика Божествена любов, която ни е дала всички условия за живот, ние нищо не сме придобили. Върху тази любов, именно, почиват отношенията между мъже и жени, между майка и баща, между синове и бащи, между майки и дъщери, между учители и ученици, между слуги и господари, между държави и т.н. Тази любов трябва да бъде основа навсякъде в живота. Но човек трябва да знае, как да я приложи. Затова е дошъл той на земята. Той е дошъл на земята да служи на доброто. Това е новото разбиране. Сега хората очакват да станат по-добри. Светът сам по себе си е много добър, но в света има неща създадени от хората, които трябва да се премахнат. В света съществуват ред човешки заблуждения, физически, сърдечни и умствени. Ако хората биха могли да се освободят от тия заблуждения, те биха решили въпросите на своя живот. Ако хората могат да се освободят от своите заблуждения и оставят само Божественото да работи в света, още днес Царството Божие ще се въдвори на земята. Всички хора, които са дошли до това разбиране, ние ги считаме за умни. Ето сега във вестниците пишат посланието на Рузвелт към великите сили и им казва: Ако се съгласят в продължение на десет години да не нападат слабите и малки държави, те ще им помогнат икономически. И Бог отгоре казва: „Ако ме слушате и не се измъчвате едни други, аз ще ви благословя. Ако престъпите моя закон и аз ще приложа върху вас този закон, който вие прилагате върху другите народи.“ Следователно и болестите, от които страдате не са нищо друго, освен признак на нарушение на Божествената любов. Всички недъзи са причинени, именно, от това нарушаване. „Ама другите хора не са по-добри от мене.“ Това е друг въпрос. Всички недъзи на хората са вътре в тебе. И всички добродетели на хората са пак вътре в теб. Следователно ти не можеш да говориш за другите хора. Ако ти изправиш себе си и светът ще се изправи. Така седи въпросът. Затова, именно, се проповядва личното изправяне. Всеки човек трябва сам себе си да изправи. От вас зависи изправянето на света. Мнозина очакват да дойде Духът у тях, че тогава да работят за своето изправяне. Това е неразбиране на въпроса. Още при създаването на човека Бог е вложил всичко в него. Идването на Христа няма за цел да внесе нещо ново в човека, но да даде условия Божественото да се прояви, т. е. да покаже на хората по кой път могат да се подигнат. Следователно съвременните хора се намират в един

път на отклонение, от който трябва да се върнат и да поемат правилния път в живота. Сега, ако питате жените, те ще ви кажат, че по-големи насилници от мъжете няма. Това е тяхно мнение. Ако питате мъжете, те ще ви кажат, че по-големи изнудвачи от жените няма. И това е тяхно мнение.

От прочетената глава за любовта вадим заключение, че ако мъжът и жената не изправят своите отношения един към друг, светът няма да се изправи. Докато жената мисли за че мъжа, че е насилник и докато мъжът мисли за жената, че е изнудвачка, те се намират в човешки отношения, а човешкото не разрешава въпросите. Правото е в Божественото, а не в човешкото. Казва се, че Адам излезе от Бога. Значи, Бог му е вдъхнал дихание на живот. Ева пък излезе от човека, от Адама, т. е. от Божественото, което Бог вложи в човека. Понеже и двамата, и Адам и Ева имаха Божественото в себе си, те трябваше да служат на Бога. И мъжът и жената трябва да служат на Бога. Днес всички хора страдат от неразбиране на нещата. Адам не си призна грешката. Той трябваше да каже: „Господи, съжалявам, че не взех под внимание Твоите добри съвети, каквото ми каза да го направя." Ева яде от забранения плод без да пита Адама, без да пита Господа, а после дойде да убеждава Адам и той да яде от този плод. Погрешката на Адама седеше в неразбирането на живота. Като видя, че животните, които минаха край него, бяха с другари, мъжко и женско, той си каза: „Господ направи всичкото добро на животните, а на мен нищо не направи." Когато Бог създаде жената, каза на Адама: „Ето, тази е твоята другарка, направи я такава, каквато искаш да бъде." Така се опита човекът. Така опита той себе си. Дотогава, докато ние се съмняваме в Бога, добро в света не може да има. Аз говоря за онзи Бог, Който е създал живота, от Когото зависи индивидуалния, семейния, обществения живот, живота на народите, на държавите, на цялото човечество, на цялата вселена, на цялото Битие. От Него зависи всичко. Човек, който се съмнява в този Бог, никакво добро не го очаква. Който казва, че и без да вярва в Бога, той може да успява в живота си, това е първата лъжа, с която си служи. Нека да употребя друга дума вместо лъжата. Този човек не говори истината. Думата „лъжа" осквернява човека.

Питам: Какво трябва да се проповядва днес на хората? Днес трябва да се проповядва на хората за Божественото, което Бог е вложил в тях, в техните умове, в техните сърца и в техните тела. За Божественото трябва да се говори на хората. Те трябва да дадат ход на Божественото в себе си. Днес всички добри, велики хора идат да възпитават човечеството. Мислите ли, че положението на сегашните управници е леко? Те се намират в трудно положение. Не мислете, че те са глупави хора. Те седят и мислят, по кой начин да спасят света. Можете ли да си представите, какво ще бъде, ако

днес се отвори една война? Всички големи градове, като Лондон, Париж, Берлин, София и др., всички ще бъдат изметени. Те ще бъдат изравнени със земята. Затова днес всички държави си правят подземия, там да се крият. Страшна работа ще бъде. Ще има бомби големи от 200–500–1000 килограма тежки. Знаете ли, какво нещо е да падне такава една голяма бомба в един град? Знаете ли, ако се отвори една такава война, какво ще бъде? Най-здравото поколение, годно за оръжие, ще отиде. И след това трябва да се минат векове, докато се създаде всичко това отново. Защо трябва хората да се бият с бомби? Аз не съм против войната. Хората трябва да воюват, но без да се убиват. Днес нито демократите са на права страна, нито утилитаристите. И едните, и другите защитават своите интереси. Трябва да дойдат такива хора, които да защитават интересите на цялото човечество, на народите, но във връзка едни с други. Ако е добре на всички народи, ще бъде добре и на всеки народ отделно. Ако един народ мисли да е добре само на него, той е на крив път. Както е изключена възможността един човек да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни, така е изключена възможността един народ да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни. Това ще се опита. Всички народи трябва да залегнат едни за други. Благодарение, че има един възвишен свят над хората, който управлява народите. А то да остане на народите на земята сами да се управляват, светът моментално би изчезнал. Този свят е невидим, но той е пълен със същества, умовете на които са отворени. Този свят разполага с такива грамадни сили и възможности, каквито хората не могат да си въобразят. Този свят е вън и вътре в нас. Ако би пожелал, той може да приспи съвременното човечество и да го направи безопасно. Но какво ще постигне с това приспиване? Разумният свят иска по-скоро да убеди хората, да ги застави да мислят по друг начин, отколкото да ги приспива. Ако е въпрос за крайни мерки, като стане нужда, той може да ги приспи, но като ги приспи, трябва да започнат отново. С това нищо не се постига. Всеки човек, всеки народ трябва да се отнесе към себе си. Вие искате Господ да махне злото от света, да ви приспи. Но приспиването нищо не постига. Щом става въпрос за приспиване, защо плачете за вашите умрели? Те са заспали. Това е неразбиране на нещата. Защо един религиозен или един идеен човек умира за своето убеждение? Той вярва в друг един свят, дето го чакат неговите братя и сестри. Когато един човек умира за своето отечество, той казва: „Аз ще умра за отечеството си, но ще живея в друг свят.“ И тази идея е пак религиозна. Идеята за национализма е пак религиозна идея. И тя има Божествен произход. И затова човек казва: „Ако умра да умра поне за една свещена идея в себе си.“ Казвам: Ако човек умре за една идея, от любов към човечеството да се подигне, тази идея е на мястото си. Днес от всички хора се иска да бъдат силни. Мнозина вярват, че Англия ще оправи света. Други мислят, че Германия ще оправи света. Трети очакват на Франция. Всички се лъжат. Нито Англия, нито Германия,

нито Франция ще оправят света. Онзи, Който е създал света, Той сам ще го оправи. Всички народи в света са служители на Великия Бог, Който има предвид правото на всички хора, на всички народи. Той иде в света да освободи всички хора и всички народи от кривото разбиране на Адама. Днес хората и народите се стремят към свобода, но те искат да освободят себе си, да освободят своя народ, а другите да заробят. Това е невъзможно. Те говорят за свобода, освобождават своя народ, а заробват другите народи. Освобождаването на своя народ е Адамова идея, т. е. идея на раздаване. А заробването на другите народи, това е идеята на жената, женска идея, т. е. идея на събиране. Щом заробваш, това е идея на жената, на Ева, женска идея. Щом освобождаваш, това е идея на мъжа, мъжка идея, идея на Адама. Днес светът не е свободен. Божественият свят поддържа идеята на Адама, да освободи света, но същевременно поддържа и идеята на жената, да зароби света, но не по този начин, както жената го заробва. Божественият свят иска да примири тези две идеи, като превъзпита мъжа и жената. Всички жени по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не със заграбване може светът да се оправи. И всички мъже по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не с раздаване на всичко, светът може да се оправи. Трябва да се даде свобода на всеки човек, да се прояви. Под думата „свобода“ аз разбирам да се даде възможност на всеки човек, да прояви Божественото в своя ум, в своето сърце и в своето тяло, да бъде полезен, както за себе си, така и за своите ближни. Като се прояви свободно, като прояви Божественото в себе си, той ще бъде полезен и за своя народ, за цялото човечество, за цялата вселена. Така седи идеята на новото учение. Новото учение, Божественото учение, което иде, има предвид да спаси света. Казва се в прочетената глава: „Най-голяма от всички е любовта.“ Любовта е произведение на Бога. И ако вие не вярвате в Бога, в любовта, а вярвате в себе си, нищо не можете да постигнете. Докато ти вярваш в Бога, Който живее в теб, ти можеш да постигнеш всички свои добри желания. Докато вярваш, че ти живееш в Бога и Бог живее в теб, ти си на правата страна. Но ако вярваш, че ти живееш в Бога, а Той не живее в теб, ти си на кривата страна. Ако Бог пребъдва в тебе, а ти не пребъдваш в Него, ти пак си на кривата страна. Едновременно трябва и Той, и ти да пребъдвате един в друг. Христос е казал тази идея: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявим.“ Това значи: ще ви се дадат добри условия отвън и отвътре да се подигнете. Тогава всеки ще седи под своята смоковница и ще бъде щастлив. Тогава няма да има гладни хора. Ако е гладен, достатъчно е да подигне очите си нагоре и веднага на масата ще има хиляди плодове. „Възможно ли е това?“ Че в природата нали става така Искате ли да се подигнете, казвам: Напуснете старата вяра, която досега сте имали, т.е. не вярата, а вярванията. И тогава

не ходете да просите. Вложете в ума си идеята и желанието да станете силни, че при каквото положение се намирате, дали сте богати или сиромаси, дали сте учени или невежи, дали сте силни или слаби, болни, да ви е приятно. Това са възможности за растене. Това са смени в природата, през които човек неизбежно минава. Щом си гладен, ти си сиромах. Следователно очаква те един хубав обяд. Щом се нахраниш, ти си богат, но след това пак ще осиромашееш. Ние виждаме, как колелото се върти. Гладният работи, а ситият, богатият почива. Казвате: „Блазе на богатите!“ Не, богатият плаща, а сиромахът получава, печели. Да си сиромах, това е женски идея. Да си богат, това е мъжка идея. Богатият казва: „Трябва да бъда богат, да давам.“ Добре е това. Но в това даване има едно тщеславие. Когато Адам погледна животните, на които даде имена, той се възгордя и каза: „Какво съм създал!“ Да, но едни от тия животни не го послушаха, те се опълчиха против него. Други, обаче, го послушаха. Същото е и с растенията. Едни от растенията признаха Адам за своя господар, други не го признаха. Онези, които го признават, му услужват. Той си прави греди от тях, строи си къщи. Но онези, които не го признават, се възмущават от него. И ако той си е направил греди от тях, след известно възмущение, те се счупват и го затрупват под собствената му къща. Ще кажете, че тези греди са се счупили случайно. Не, идеята му за създаването е била слаба. Ако идеята му беше Божествена и гредите никога не биха се счупили. Всичко, което се чупи в света, всичко, което се покваря, всичко, което е слабо, е човешко. Всичко, което е силно, всичко, което носи здраве, любов, знание, свобода, радост, щастие, е Божествено. Болестите, недоволството са човешки работи.

Сега всички трябва да се подигнем в себе си и да благодарим на Бога, че живеем в такива красиви времена, когато Бог се проявява. Днес Бог се проявява, както никога друг път. Това всички трябва да знаете. Всички ония, които не изпълняват волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Всички народи, които не изпълнят волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Земята ще остане за онези народи, които изпълняват волята Божия. Това трябва да знаете и ще го видите. Дали вярвате в това или не вярвате, ще го опитате. Както интернират от София в провинцията, така ще бъдат интернирани всички, които не искат да изпълнят волята Божия. Не само ще ги интернират, но ще ги екстернират далеч някъде. Земята ще се освободи от всички, които не следват Божия път. Това е въпрос за Онзи, Който е създал света.

Сега аз говоря за единно държавна право, което хората нямат предвид. Има една Глава в света, която трябва да се почита от всички. Всички държави, всички народи, всички мъже и жени, всички господари и слуги

трябва да имат едно мнение за тази Глава. И в името на този Бог, казвам: Хората трябва да престанат да се измъчват. В името на този Бог на любовта, хората трябва да си съдействат да се подигнат. Те трябва да изпълнят волята Божия, защото иде златната епоха, иде Царството Божие на земята. Ние трябва да се освободим от всички страдания, мъчнотии, неразбирания и да живеем един радостен и щастлив живот. Този живот иде и ние трябва да го посрещнем със съзнание.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Двайсет и пета неделна беседа от Учителя,
държана на 16 април 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

1939_04_16 Двете благодарности
утринно слово

ДВЕТЕ БЛАГОДАРНОСТИ

Отче наш

Фир-Фюр-Фен

Ще прочета 15 глава от Исаия.

Тук има стари и нови работи. Това е едно предсказание преди хиляди години за някой си народ в Палестина. Може някой път да ви попитат: Какво ни ползват нас стари работи? Действително, нас, хората не ни ползват стари работи. Прямо не, но ни докосват. Например едно растение, което си спуща корените в земята, има работа там със стари работи. Тези стари листа, изгнили в земята, трябва да му дадат някакъв материал. И ние косвено, като ядем плодовете, се ползваме от старите работи, които са съществували може би преди хиляди години. Старите работи носят добро, носят и зло. Ако отидете при една българска череша или черница, която е посадена на гробищата, много пъти корените на тези растения са извадили соковете на хората, погребани там, извадили са и болестите и са ги изтеглили нагоре. Четеш една книга. Писал е някой автор някакъв си роман. Но ти вече заразяваш ума си с една стара каша. Описва някаква любов, която е преди сто години – двама души как са се обичали. Описва каква е била любовта преди сто години. Някой път ще опише каква е била любовта преди триста години, преди четиристотин години, преди хиляда години. Различавала се е тази любов от сегашната. Казват, че любовта е същата. Не. Не е същата любов. Светлината не е била същата. Топлината не е била същата и прочие. Ако нещата бяха същите, както ние мислим, ако любовта беше чиста, ако всичко в света беше чисто, аз се чудя откъде дойде злото, тази каша, в която хората се намират. Вие казвате: Ние имаме чисти мисли, чисти чувства. Ако вие чисто мислите и чисто чувствате, откъде е този опак характер, който някой път проявявате? Някой път идва в ума ви мисълта да убиете някого, да окрадете някого, да излъжете някого. Даже и у най-чистите. Някой път някой си свива веждите от някоя лоша мисъл, която минава през ума му, или от някое лошо желание. Някой казва: Аз съм лош човек. – Това нищо не значи, че е лош. Грънчарят може да казва, че не е майстор, че не му струват гърнетата. Той ми се изповядва в това. Казвам му: Научи се да ги правиш хубаво. Някой казва: Да си изповядваме греховете. – Какво от това? Научи се да правиш хубави грънци. Пък и не хаби и калта. И ако не правиш добри грънци, хората ще изгубят доверие в тебе. Ти си дрехар. Научи се да шиеш хубави дрехи на хората.

Сега искам да разбирате хубаво. Някой път имате някои хубави състояния. Те са минутни. Някой път за десет секунди, за една минута сте добри като ангелите. Но аз това го обяснявам, аз имам едно обяснение. Ще ви го преведа и на вас. Всеки човек, който слезе на земята, се е качил на едно колело, което се върти. И това колело има един диаметър толкоз голям, колкото е и на земята – 12 хиляди километра. То се върти, това колело. Аз така си го представлявам. Като се качиш на това колело, то тая половина, на която се намираш, се издигне и засегне небето, издигне се до третото небе. Това колело се върти доста бързо. Ти, като се качиш на него, и тази част на колелото, на която се намираш, като дойде на небето, ти ставаш като ангел. Но после колелото слиза, слиза, дойде и засегне долу адските небеса – това, което наричат ад, чистилище. И влизаш в чистилището, и почваш да виждаш нечистотиите там. После слизаш в дъното на ада и тогаз ти искаш да разрушиш целия свят. И после пак излизаш от ада, и пак сте предишният. И се качваш нагоре на небето и мислиш, че работата се е свършила. Не се е свършила. И понеже колелото се завъртва веднъж в 24 часа през небето и ада и прави цял един кръг, то за 24 часа ще бъдеш и в третото небе, и в дъното на ада. Ще влизаш и ще излизаш. Турците имат една поговорка: Кой е церът на това? Коя е разгадката на това? Каква е крайната цел на това? Какво трябва да се прави? Аз на този турчин бих му задал следния въпрос: Какво трябва да направи човек, след като се наяде? Гладният какво трябва да направи? – Да се наяде. А какво трябва да направи ситият? – Да огладнее. След като се наядеш, има друго зло в наяждането. Като си гладен, ти мислиш. Гладният човек лоши работи мисли. Ако му дадат хубаво ядене, добър е като ангел. А пък като не му дадат да яде, като прегладнее, той заприлича на някой звяр.

Та казвам сега, тези са малки забележки. Сега ще видим какво говори един от видните пророци – 15 глава от Исаия: „Пророчество заради Моава....“ Сега пророкът говори тук в името на Господа. Господ се е разсърдил на един народ, който не върши Волята Му. Мислите ли, че ние, които живеем сега, мислите ли, че сегашните народи вършат Волята Божия? Днес, когато много народи са християнски, спорят хората помежду си. Религиозните хора спорят кой вярва по-право в Христа, кое е по-право – дали православието, католицизма или евангелизма. Религиозните спорят за това. Англичаните, които представляват евангелизма, французите които представляват католицизма, славяните, русите, които представляват православието – всички те се въоръжават. Германците представляват евангелизма. Питам сега: Каква е целта? Всички тези народи се въоръжават. Вие ще кажете: Тези народи да не се въоръжават. – Какво трябва да правят? Пророкът казва: Да не грешат. Философски разгледано, защо е допуснат грехът в света? Или защо вие сами по себе си допущате гнева? Лошо ли е човек да се гневи? Че ако не се разгневиш, няма да

свършиш никаква работа. Ако си от миролюбивите, нищо няма да свършиш. Аз не зная дали ще има някой по-миролюбив от един изпосталял кон, на който десет дена не сте му дали нищо и му се четат ребрата. Той прилича на светия. Нито хапе, нито рита, едвам крета. Няма да те ухапе, няма да те ритне – кротък е той. Но ако речеш да го впрегнеш в каруцата, не се помръдва. Той казва: Не е за мен каруцата. Някой път някои хора искат да станат светии. Можеш да станеш светия като коня, но ще бъдеш нито за себе си полезен, нито за другите. Светията ще се гневи, но ще тури гнева си на място – работа да върши. Ще работи намясто и ще бие намясто. Ще сече, но намясто ще сече. Каквото прави – всичко намясто. Ще говориш, но ще говориш намясто. Ще се караш, но намясто ще се караш – да има защо. Да не е напразно. Нали някой път сте се карали вечерно време. Имат обичай и мъжете, и жените, и бащите, и майките. Бащата седи вкъщи. Няма никой там и той вдига врява. Може би някои от вас имат такава опитност. Някой се върне от града, обидил го някой. Той казва у дома си: Ще му дам да разбере! Или чел някое писмо и си казва: Така пише ли се! Такова грозно писмо. – Заканва му се. Казва: Чакай и аз да му напиша, да му надраща едно писмо! И като надраща, туря бомба в писмото. Може да се турят бомби в писмото и се пръскат тези бомби. Та всички вие знаете да правите бомби и да туряте бомби.

Скоро дойде при мене един млад брат, който бил ходил при друг един брат. Последният, като му се скарал, турил му всичките имена на животните – направил го и лисица, и магаре, и крава, и вол, и какво ли не го направил. Рекох му: Какво има, че ти е казал „магаре“? Защото той, като ти е казал „магаре“, е оцапал устата си, а пък на тебе е оцапал ушите. Ако считаш, че магарето е лошо, той като ти е казал „магаре“, той си е оцапал устата. А пък ти като искаше да знаеш какво ще ти каже този брат, то магарето влезе в ушите ти и почна да реве. И ти оцапа ушите си. Този брат ми каза още: Онзи ме направи на лисица. Казах му: Той си оцапал устата с лисицата, а пък ти си оцапал ушите си с лисицата. Казах му още: Какво мислиш сега? Ако мислиш да му се разгневиш и да му кажеш много думи, тогаз той ще оцапа ушите си, а пък ти – устата си. Говорих му така. Говоря му философски, не съм заинтересуван. Казвам му така: И ако има грях, като казвам някому магаре, аз бих оцапал устата си, а пък той – ушите си. Ако магарето реве навреме, то е едно благословение. Ако магарето реве ненавреме, това е едно лошо предсказание. Има времена, когато магарето не реве навреме. То е като часовник. Някой път показва точно времето, а пък някой път лъже. С пет минути ще те излъже. И петлите някой път не кукуригат навреме. Някой път пеят право, някой път петелът пропее за хубаво време – като пее след 12 часа. Това са първите петли, после пеят в 1 часа, в 2, в 3 – отлично предсказва петелът. Но щом пее в 9 часа вечерта или в 10 часа, или в 11 часа вечерта, то ти да се приготовляваш. Ще има да стане

нещо. Какво ще стане? Той иска да ти каже, че ако отиваш на разходка на планината с леки дрехи, така ще те измокри дъждът, че като се върнеш, ще приличаш на мокра кокошка. Какво лошо има от това, че те е окъпал дъждът? Но може би този дъжд да е студен. И след като те е наквасил, ти не си се преоблякъл и може да те хване някоя пневмония или някоя кашлица, или някое друго заболяване. Ако петелът пее в 11 часа вечерта, той ти казва: Ако отиваш на планината, дъждът ще бъде студен. Предсказва ти. Де е лошото в петела, че пее? Този петел знае ли, че времето ще се развали?

Сега аз ще ви попитам. Гледам, някой път, когато младите се ръкуват, искат да видят кой е по-силен. Единият стисне повече и другият казва: Олеле! Питам: Защо казва „олеле"? И като каже „олеле", онзи го пусне. Петелът, когато ще се развали времето, ти казва: Олеле! Който разбира, ще отпусне ръката. Не мислете, че в петела има някое разсъждение. В него има „олеле". У него се насъбира една излишна енергия. И той като изкукурига, в дадения случай той го прави от немай-къде. Насъбрала се е енергия в известна част на мозъка и го безпокои. И като изкукурига, това безпокойствие от мозъка се разпръсква и му поолеква. И после като изкукурига пак, пак му олеква. А пък някой път му се насъбира приятна енергия. Нали някой път сте имали такава опитност? Разправяше ми една млада госпожа. Тя получила една голяма сума и не можела да се събере в къщата си. Тя изскочила из къщи у съседите и им казва: Знаете ли какво се случи на нас? – Какво? – Паднали ни се 200 хиляди лева! – И скача. Това не е хиляда лева, не е две хиляди лева, а двеста хиляди лева! Отива и при другата съседка, и там скача. После отива при третата съседка и прочие. И се връща, и пак скача. Защо? В двете страни на челото ѝ се насъбира такава енергия, че ако не каже, ще се пукне. Вие се намирате някой път в положението на онзи бръснар, който бръснел един цар, който имал рога от двете страни. Бръснарите, които бръснели главата му, ги избивали, та [хората] да не знаят, че той имал рога. Един млад бръснар, който бил много красив, обръснал го добре. Царят го погледнал. Бръснарят му казал: Аз няма да кажа, че имаш рога. И понеже съм млад, ще ти благодаря, ако ме оставиш жив. Царят му казал: Помни, че ако излезе това нещо, ще ти хвръкне главата! – Той търпял цяла година, не могъл да търпи повече и искал да каже някому. Отишъл на полето, изкопал дупка един метър и казал вътре: Царят има рога! За беля израснало на това място една свирчовина – бъз. И един овчар минава, направил свирка от свирчовината и свирил. И свирката казвала: Царят има рога. – Сега кой е виноват? Не е лошо човек да каже онова, което е придобил. Не е лошо и да го задържи.

Какво ви интересува вас това, което казват пророците? Тези неща вие сте ги минали. Ти казваш: Какво е казал Исаия преди толкоз години? Кой е

този Моав? Моав са всички хора материалисти, които искат да уредят живота си тук, на земята, да живеят щастливо и на стари години, като остареят, като няма какво да правят, да отидат да служат на Господа. Една млада мома, която иска да уреди живота си, е Моав. Една млада майка, която иска да роди деца и да ги отгледа, е Моав. Един мъж, който иска да стане силен и да се въоръжи, е Моав. И един баща, който иска да стане богат, е Моав. Сега всички народи са моавци: и италианците, и французите, и англичаните, и поляците и българите, и румънците, и германците, и китайците, и американците. Няма някой народ, който да не е Моав. И предсказва пророкът и казва, че младата мома ще изгуби младостта си, богатият ще изгуби богатството си, майката ще изгуби синовете си, бащата ще изгуби богатството си. Тогаз, като останат без придобитите блага, какво ще правят? Не е лошо човек да бъде богат. Но ако ти изгубиш богатството си, ще бъдеш нещастен. Не е лошо да имаш синове и дъщери. Но ако ги изгубиш – това е нещастие. Не е лошо да имаш сила, но ако я изгубиш, нещастието е там. Вие имате едно верую, вие вярвате, вие казвате: Ние вярваме. – На вашето верую, което сега имате, може ли да се осланя? Ако човек не може да се осланя на своите крака, защо му са? Ако човек не може да се осланя на своите ръце, защо му са? И ако човек не може да се осланя на своите очи или уши, защо му са? Ако в дадения случай очите ми не могат да ми помогнат, защо ми са?

Сега аз искам да ви наведа на следната мисъл. Вие имате доста богатства насъбрани. Но между тия богати работи много опитности нищо не струват. Трябва да бъдете като един рудничар – да турите всичко във висока пещ и да стопите всичко. И да остане само ценният метал. Когато един български розопроизводител свари 3000 килограма розови листа, колко масло изважда? Изважда само един килограм масло. Питам: Три хиляди [килограма] розови листа знаете ли колко място заемат? А пък един килограм масло завзема толкова малко място. Лесно се манипулира с него. Та казвам: Хубавите неща трябва да завземат малко място. Това, което завзема голямо място, за него се изразходва много, изразходват се големи сили. А неща, които завземат малко място, за тях се изразходва по-малко енергия. Погрешката в сегашния живот къде седи? Погрешката в сегашния живот на всички хора е, че те изразходват повече енергия, отколкото трябва, а пък пестят времето. Две неща ни са дадени: време и сила. Време имаме в изобилие. Времето не зависи от нас, а пък силата зависи от нас. Силата ние трябва да я придобием отнякъде. Времето ни се дава даром. А пък за силата ти трябва да работиш, за да я придобиеш. И ако изразходваш безразборно своята сила и пестиш времето, ти си на крив път. Да кажем, че тръгне някой да отиде на Черни връх. И иска да отиде за един час. Знаете ли колко сила ще изразходва? И като отиде за един час на Черни връх, какво ще спечели? Нищо. Той ще изгуби. А пък нека да му

дадем цял ден – от сутринта до вечерта да отиде на Черни връх и да изразходва най-малко сила, да спести енергиите си. Та когато вие искате да станете богати, вие губите вашите енергии. Когато искате да станете много учени хора, когато искате да станете изведнъж за 10, 15 години учени, вие губите вашата енергия. Аз ще ви определя така: За да станете дете така, както трябва, едно прилично дете, на вас ви трябват 25 хиляди години да живеете! Така ще станете едно дете на свят. За да станете на средна възраст – на 14 години, трябват ви още 25 хиляди години. За да станете на 21 години, трябват ви още 25 хиляди години. За да станете на 45 години, трябват ви още 25 хиляди години. А за да станете на 120 години, колко ви трябват? Трябват ви милиони години! За едно дете казват: То е едно дете на една година. Ако всяка година умножите на 25 хиляди, вие ще намерите едно число.

Старият каква опитност има вече? Той е преживял един дълъг период, едно продължително време. И той има вече знание. Но през това време той трябва да е изразходвал малко енергия. Защото щом изразходвате излишна енергия, вие губите. Никога не губете енергиите си напразно! Вие се безпокоите какво ще стане с вас. Мислите ли, че Господ, Който е създал света, че Той не е обмислил всичко добре? Бог, преди да създаде света, Той е мислил. Знаете ли колко е мислил? Приблизително едно число с 30 нули. Хайде да го намалим малко, че е много – с 15 нули. Той сам е мислил с всичките подробности как да направи света и да предвиди всичките възможности за всяко едно същество. Като те тури в ония условия, във втори, в трети, той е мислил как ще прекараш първата година, втората и прочие. Но Той е обмислил не само върху годините, но и върху месеците; и не само върху месеците, но и върху седмиците, и върху дните, и върху часовете, минутите, секундите и терците! И всичко това Той го е предвидил. И като направил плана, Той създал света! И вие седите и мислите да коригирате света. И казвате със своя слаб ум: Чакай да си изправя работите. – Остане ли вие да си оправите работите, отиде конят в реката! Вие искате да коригирате туй, което Той е обмислил. Остане ли ти, който си ученик в гимназията, да поправиш гимназиалните учебници по математика, то е празна работа. Или да поправиш университетските ръководства. Ако трябва да ги поправиш, тогаз напусни този университет. Ако трябва да живеем в един свят, който трябва да поправим, то напусни този свят. И ако живеем в една религия, която трябва да поправим, то ти я напусни. И ако живеем в едно учение, което трябва да поправим сега, то ти го напусни. Ние да живеем в едно учение, което сега трябва да се проучи. На вас ще ви предам онзи пример за една млада мома, която се влюбила в един млад момък, харесала го. Той бил от високо произхождение. И почнала тя да му разправя за своята прабаба – тя, като била млада, как се влюбила. После му разправяла за своя прадядо – като бил млад, как той се

влюбил. После разправяла за дядо си, за баба си. После почнала да разправя за майка си, как, като била млада, намерила баща ѝ. После разправяла за баща си, как той намерил майка ѝ. Онзи казал: Разбрах, но разправи ми и за себе си. Тя казала: Не мога да разправям за мене си, понеже не е станало. – Ние ще разправяме как са живели хората в миналото. Казваме, че така е живял апостол Павел, че така правил и прочие. Хубаво. Баща ти и майка ти така казвали, но ти какво казваш сега? Три неща се изискват: Трябва да се пречисти човешкият ум от всички онези отклонения на мисълта. В ума на човека има много пукнатини, в които влизат много утайки. Сега, ако ви кажа така: Възможно ли е една овца да изяде един вълк? – Невъзможно е! Възможно ли е един вълк да изяде една овца? – Възможно е! Но аз казвам: Възможно е една овца да изяде един вълк. И възможно е един вълк да изяде една овца. При какви условия? Една овца изяжда една баница, направена от вълк, а един вълк не изяжда една баница, направена от овца. Да ви обясня сега: Един вълк яде овца, но не яде баница, направена от овца. И една овца не яде вълк, но яде баница, направена от вълк. Когато вълкът умре, че от него направят баница – израсне трева дето е умрял, то овцата, като отиде там, казва: Чакай да го изям този, който едно време ме е ял! И много сладка е тая трева. Но ако една овца умре и на мястото ѝ изникне трева, вълкът казва: Не ям! Та някои от вас има, които сте овци – вълци не ядете. Аз съм напълно съгласен. Но баница, направена от вълк, ядете. И от това се откажете. Истинската овца, като помирише баницата, направена от вълк, да каже: Тази баница не е за мене. – Тя е правоверната овца. А ако отиде вълкът и помирише баницата, направена от овца – тревата, той казва: Аз се отказвам да ям овце. Овча баница не ям. – Той не яде овча баница, но като намери овца, я изяжда. Овцата не яде вълк, но яде вълча баница. Кой е на правата страна? И двамата са на правата и кривата страна. Вълкът е на кривата страна, когато не яде баница от овца, а пък яде овце. И овцата е крива, когато яде баница, вълча баница.

Сега, коя е мисълта? Не е въпрос до поправянето. Няма какво да се поправя. Ако някой на вас ви донесе едно изкривено желязо, вие трябва да го поправите. Защо ще се ангажирате? Ако на вас ви донесат една стомна, направена не на свят, вие ли ще я поправите? Занеси я на грънчаря тази стомна. Ще кажете: Не съм аз, който трябва да я поправя. Толкоз знаел човекът! Ти трябваше да вземеш някоя по-хубава стомна и то от някой умен грънчар. Често идват и ми носят грънци. Имам доста грънци. Имам един цял склад от грънци и чаши. Аз подразбирам следното. Някой обидил някого и ми носи обидата. Нарекоха ме магаре – казва той. И казва: Право ли е, дето ме обиди? Друг ми носи една лисица. Друг дошъл, че ми казва: Аз видях, че един брат целуна една сестра. Има ли право да я целува? – То е негова работа. Аз не съм авторитет, че я е целунал. Когато

два клона ги увил вятърът, че се целунали, кой е виноват? Този брат и тази сестра са на дървото, огънал ги вятърът и се целунали. Аз считам една целувка права само тогаз, ако той е мислил 120 години за нея. За мен това е целувка! Сто и двадесет години като е мислил, от детинство, и на стара възраст каже: Трябва да целуна бабата. И като я целуне, казвам: Тази целувка е от Бога! На 120 години като целунеш, това е от Бога. Това е мярката. Щом я целуна по-рано, не е добре. Не че не е добре, но не е обмислена работата. А ти 120 години като мислиш и като я целунеш, като мед ще ти дойде. Сега никой пред вас не е развил така този предмет. Вие искате да имате една мярка. Сто и двадесет години трябва да мислиш за една Божествена целувка, докато я целунеш. Този дядо, като целуне тази стара баба, знаете ли какво ще стане тогаз? Тя ще се подмлади. Бабата ще стане като ангел. Всичките ѝ бръчки ще изчезнат. Тя, като целуне дядото, и той ще се подмлади, и двамата ще се прегърнат. Там, дето има подмладяване, целувката е намясто. А там пък, дето има остаряване, целувката не е осмислена. Всички Божествени целувки подмладяват, дават сила и носят Божественото. А пък всички целувки, които не са осмислени, те носят загуба за себе си. Аз разглеждам въпроса много обективно. Всяко нещо, което подмладява, усилва човешкия ум. Всяко нещо, което усилва човешкото сърце, всяко нещо което внася здравие, то иде от Бога! А пък всяко нещо, което разслабва тялото, разслабва човешкото сърце и човешкия ум, то иде от хората. Та казвам сега: Искам сега хората от новото учение да се съвземете и да имаме образци. Аз бих желал вие да бъдете образци. Вие по няколко пъти се целувате на ден и казвате: То е от Бога. Аз бих желал, като целунете някого, той да се подмлади. А пък аз виждам, че след като сте се целунали, той е остарял, пъшка и охка. Една целувка – то е нещо умствено. Най-първо то принадлежи на сърцето. Целувките са актив на душата. Но за да се извърши този акт, и сърцето и умът, и духът взимат участие. Той е един акт, който трябва да се извърши. Целувката е като изгрева на слънцето. Но ако тази целувка изгрее, когато хоризонтът е помрачен с влага и слънцето не се вижда, тогаз светлите лъчи на тази целувка не достигат до човешката душа. Та казвам: Всичко онова, което ние мислим, чувстваме и постъпваме, ние в себе си трябва да чувстваме неговата цена.

Мене ми разправяше един господин един случай. Само един пример имам. Той е действителен пример. Някой си обичал някого, но толкоз бил внимателен! Един млад брат обичал една млада сестра. Той никога не давал вид, че я обича. Като брат се държи, без никакви целувки. Обаче един ден тя се простудила, ляга болна и е на умиране. Веднъж тя заспала, и той дошъл до нея и я целунал по лицето. Допрял си е устата до нея, погледнал я и си заминал. Тя не знаела, че той я е целунал. Тя, като се събудила, болестта изчезнала от нея. Той разправя това. На другия ден той

вижда, че тя е здрава и се зарадвал. И си казал: Хубаво стана, че я целунах. И тя, ако беше се разболяла повече след целувката и ако беше умряла, той щеше да си даде утехата: Поне последния път я целунах!

Всяка целувка трябва да бъде начало на нов Божествен живот. Целувката подразбира начало на един нов Божествен живот. Има целувки, които са начало на живота. Има целувки, които са краят на живота. Два вида целувки има. Има целувки, които приличат на нажежено желязо, че като те целунат, мястото съвсем изгори. И има целувки – като те целунат, ти като цвете ще израснеш и ще цъфнеш. Има умствена целувка, има физическа целувка. Има и целувка на сърцето. Три вида целувки има. Някой казва, че не целувал. Вечерно време, като седи в стаята си, той прегръща умствено някого и умствено я целува. Създава си разни форми. Не сме свободни. Хубавите и лошите работи чрез ума се разпространяват, чрез мисълта. Мисълта трябва да бъде чиста. Трябва да знаем, че ние сме художници, които работим. И каквото мислиш, чувстваш и постъпваш, това е работата на художника. И когато дойде невидимият свят, като професор ще ти покаже къде си направил погрешка. Или си писател, архитект. Ще дойде някой и ще ти покаже къде си направил погрешка, къде запетаята и други препинателни знаци не са намясто. И ще се коригираш. Аз казах на младите в какво седи мярката на една постъпка, на правата постъпка. Ако ти не знаеш как да направиш първата стъпка, няма да имаш правилна мярка. Всяка една първа стъпка е една мярка. Първият поглед е една мярка. Първото ви внимание на ухото е една мярка. Как си поставил ухото си, то е една мярка. И как си поставил очите си, то е една мярка. Онзи, комуто говориш, ако гледа към земята, той няма права мярка. Майката говори на детето и това дете гледа към земята – това дете не може да възприеме, то няма правата мярка. Ако ти разсъждаваш в себе си и намираш, че една твоя постъпка е права или крива, в дадения случай ти не си на правата страна. Мислите ли, че ако някой ти даде известна сума да дадеш някому и вие задържите един лев, и после му кажеш „изгубих единия лев, ще извините" – мислите ли, че това няма да има големи последствия? Ти си го задържал лева, похарчиш го и дадеш 29 лева наместо 30 лева. Погрешката не е голяма, задържал си един лев, колкото задето си търкал обущата си. Това право ли е? Не е право. Защото, щом задържиш един лев, можеш да задържиш и десет лева, и сто лева, и хиляда лева, и един милион.

Та казвам сега: Вие имате добрите желания. Да допуснем, че някога сте обидени от някого. Искате да отидете при този човек. Идете, че намерете някой човек, който е паднал, и му говорете най-сладко и му кажете как трябва да се изправи той. Защото онзи, който ви е обидил, е направил една погрешка, а пък вие ще отидете при онзи падналия и ще му кажете

как да се изправи. Иначе по старият начин вие цял ден ще го хукате по всички педагогически правила. Ако един съвременен брат, мъж, който е женен, отиде при една друга паднала сестра, за да я поправи, жена му какво ще каже? – Ха, ходи той да търси жени! – Едно нещо не харесвам във вас, старите сестри, нещо много изопачено. И едно нещо във вас, старите братя не харесвам – имате много изопачени умове. Аз се чудя толкоз години на изопачеността на хората. Сега това не е само в нашия век – и във всичките векове. И за в бъдеще ще съществува. Изопачаване съществува и в първото небе, и във второто небе, и даже и в третото небе. Там, ако един ангел си позволи една нечиста мисъл и един светия си позволи това, за хиляди години изчезва от небето. Хиляди години му трябват, за да изправи това! А хиляди години – това е един Божествен ден. Ако десет погрешки допущате на ден, знаете ли къде ще отидете? Ще отидете в чистилището за десет хиляди години. Ако направите десет погрешки, ще ви трябват най-малко десет хиляди години, за да ги изчистите и да влезете в Божествения свят. Че как ще се съкратят тези десет хиляди години? Може да се съкрати този период. Процесът за изправяне на една погрешка може да се съкрати чрез усилване на страданията. Някои казвате, че Христос е изкупил греха на хората, че 30 години Той носил греховете на хората. – Той е изкупил греховете, но с интензивни страдания. Тия страдания бяха толкоз интензивни, от Него излезе толкоз енергия, чрез която да може да заличи всички тези престъпления, които съществуваха. Та казвам: Когато вие някой път страдате интензивно, защо страдате? За да изгладите или някоя ваша погрешка, направена в миналото, или погрешка на някой ваш ближен – на баща ви, майка ви, дядо ви, прадядо ви. Вие казвате: Много страдам. Ще се пукна! – Ще се пукнеш, как не! Трябва да се поправи една погрешка!

Та не се обезсърчавайте. Ако изтърпите страданията с онова благородство, вие заличавате онова лошото в миналото. Ако някой път ви дойде една радост, като че се намирате на небето, то във вас цъфти тогаз хубавото, Божественото, което сте проявили в миналото. Сега опитвате благостта на това, което сте направили в миналото. Та радостите са за доброто, което сте направили, а страданията са за онова зло, което сте направили или вие, или вашите близки. Та всички вие сте събрани, за да се изправи миналото. И понеже сме в края на века, то погрешките, които сега се изправят, са изправени. А пък които не се изправят, дълги години ще вземе, за да се изправят погрешките – по друг начин вече. Та казвам: Освободете се от този крайния материализъм. Не изправяйте живота си, както вие мислите – по човешки. Не мислете, че вие ще можете да изправите живота си по човешки начин.

Помнете три неща: Животът без любов не може да се изправи! Умът без

знание, без светлина не може да се изправи! Сърцето без топлина и без добри чувства не може да се изправи! Та като ви говоря за чисто сърце, имам предвид следующето. Чистото сърце е, което изправя погрешките на сърцето. Силната воля е, която изправя постъпката. Любовта е, която ще изправи живота ни. Мъдростта е, която ще изправи ума ви. Истината е, която ще изправи човешката воля. Те са три неща. Дръжте ги в себе си. Те да бъдат като мярка. Не се безпокойте като направите една погрешка. Ще признаете тази погрешка. Не да се разкайваш. Благодари на Бога, че си я направил. И благодари на Бога, че си я изправил. Това е геройство! Благодари на Бога, че си направил погрешката, за да познаеш какъв си. И благодари на Бога, че си изправил погрешката. Бог иска да благодарим когато направим погрешка и когато я изправим. А пък ние искаме да Го изобличаваме. Ние, като идем при Бога, казваме: Защо допусна това наше прегрешение? – Не, не. Не „защо допусна“ ще кажеш, но ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! А пък като изправиш погрешката, пак ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! Другото може да го забравите, но да остане следното: Любовта не забравяйте, Мъдростта не забравяйте, Истината не забравяйте и Благодарността не забравяйте! Те са четири неща, които не трябва да забравяте: Любовта, Мъдростта, Истината и Благодарността!

Отче наш

6,15 ч. с.

25. Утринно Неделно Слово, държано
на 16 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – меко, топло.
На поляната направихме упражненията с музика.

1939_04_19 Големите блага
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ГОЛЕМИТЕ БЛАГА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„Всичко в живота е постижимо“

Някоя зададена тема имате ли? (– Нямаме.) Пишете тогава: „От какво зависи щастието на човека?“

Да ви попитам сега: Защо ви са дадени очите? Защо природата ги е дала? Каква е причината, че тя дала очите на хората? Или каква е причината, че природата дала уши на човека? Или каква е причината, че природата дала нос на човека, че му дала обоняние и най-после, че му дала уста? Една теза, за която може да ви питат, кои са причините. Ако някой ви попита какво нещо е човешката уста, как ще определите? Много пъти вие говорите за право. Казвате: „Туй е право, другото не е право.“ Първото отношение, което съществува между две разумни същества, това е право. Щом се измени това право, щом вече има отношение, една точка щом има отношения към друга точка, това вече не е право. Правото съществува само в дадения случай, между две същества. Щом се намеси трето същество, вече правото се изменя, това вече не е право. Туй е широчина. Те са отвлечени работи. Вече за правото разбирате донякъде. Правата линия дава идея за правото. Едно право отношение може да съществува между две същества. Не че не може да съществува и между три, но туй вече спада към друг свят. В едноизмерния свят правото е само между [две] същества. В двуизмерния свят, правото е между три същества. В триизмерния свят, правото е между четири същества. Вие влизате в друг свят. В едноизмерният свят вие и да искате да имате отношение към друго същество, не може. Вие, тогава, може да имате отношение само към едно същество. Вие сега мислите, че може да имате отношения към много същества. В какво седи правото? Любовта има три качества: Любовта е първокачествена, второкачествена и третокачествена. Три качества има. В първото качество [на] Любовта, сега да ви дам един пример. В първото качество на любовта тя си има една мярка. Един килограм жито, съдържа 12 хиляди зърна. Когато житото е първокачествено – първокачествена любов. Второто качество любов съдържа 14 хиляди, а третокачествената – 16 хиляди и то в света на Любовта не може да теглиш 1 кило, но ще ги броиш. Четат се зърната. Първокачествената Любов не трябва да има нито едно зърно по-високо, нито по-малко, точно 12 хиляди. Или 12 хиляди

зърна или 2 зърна. То е едно и също нещо. Или 12 хиляди или 12 или 2 зърна, то е едно и също нещо. Ще кажете: „Как са 12 хиляди зърна?“ Едното зърно съдържа всичките качества на 12 хиляди зърна. И 12 хиляди зърна съдържат качествата на едното зърно. Следователно, ако ти имаш 12 хиляди зърна или имаш едно зърно, то е равносилно. Но по отношение на времето, не е равносилно. По отношение едното зърно, ако ти го садиш, ако са две зърна, едното зърно, след 2 години, като го садиш, то ще стане толкоз силно, както второто, третото и т.н. По отношение на времето едното зърно, посято в земята, след 4,5,10 години, туй зърно, на което вие не му давате никаква цена, то туй зърно може да ви направи най-богатия човек в света.

Сега законът: Кое е правото? По два начина може да се определи, кое е правото. – Което не е криво. Кое е правото? Тогава иде второто положение: Което е истина. Кое е лъжа? – Лъжа е туй, което не е истина. Кое е истина? – Което не е лъжа. Казва някой, че той е прав. Как може един човек, който е прав да се изкриви! Ако да кажем на една греда свържете един конец и турите една тежест, този конец ще се изпъне и ще вземе едно положение. Но, ако този конец вие го удебелите и го обърнете в противоположна посока, няма да турите тежестта, забиете го в земята, след време той ще се изкриви, той ще се огъне. Или да допуснем най-първо е прав. Лъжата в какво седи? Бащата има син и дъщеря. Ще ви приведа сега: Един български свещенник ми разправяше една своя история. Един от видните свещенници. Има син, много красив, снажен, много хубаво построен. Бащата иска да го не покварят момите в селото, казва му: „Няма да ходиш по седенки вечерно време. Ще ходиш в училище. Ще си лягаш рано.“ Сега моралът на бащата е такъв. Бащата на мене ми разправяше. Казва му синът: „Татко, в къщи въздухът е много задушен. Искам да дишам чист въздух.“ Извадил си кревата вън в градината. Там спи. Бащата вечерно време ще излезе и ще види дали синът си е в кревата или липсва от кревата. Ако липсва от кревата, значи бащата иска да знае къде е синът, къде ходи. Но той, като излезе, вижда, че синът си е на кревата. Но вижда, че работите не вървят, започват да се оплакват хората и какво намира бащата? Синът намерил едно корито, тури коритото в леглото, покрие го с юргана, направи една глава, тури всичко така хубаво и като дойде бащата вечерно време, мине с ръката по главата, по гърба с ръката и казва: „Тука е синът.“ А пък то тука е коритото, но синът го няма . Та сега често, иска да ме убеди някой, че религиозно е прав. Правото на коритото има, но този, който носи правото, не е там. Отдолу, под юргана е коритото, което завзема мястото на сина, а синът го няма, ходи по седенки. Сега, в какво седи престъплението?Не е лошото сега, че той ходи по седенки. Престъплението седи в лъжата, да каже, че ходи, а той турил коритото да покаже, че каквото бащата казва, го изпълнява точ в точ. Всичкото

нещастие на всичките хора седи в тази първата лъжа, която съществува. Ние представяме нереалните неща са реални.

Каква е разликата между лъжата и лицемерието. Лъжата е по отношение на съдържанието. Съдържанието на нещата в света, това е истината, ценността. А пък лъжата, в нея коритото е там, същността я няма. Атанас е бил синът. Атанас го няма, коритото е там, Атанас не може да намери. Когато коритото е там, това е лъжата. Когато Атанас е там, това е истината. В лъжата вие имате коритото, и юрганът е там и коритото е там. Има една изкуствена глава, но Атанас го няма. Истината е там, Атанас е там, коритото го няма, изкуствената глава я няма. Щом във вас има едно корито, една изкуствена глава, лъжата е там. Щом сте вие на мястото, коритото го няма, изкуствената глава я няма, то е истината сега. После всичките видоизменения, всичките страдания, които ние в света претърпяваме, са резултат на лъжата, на лицемерието. Всичките страдания се дължат, от най-малките до най-големите, всичките се дължат на лъжата и на лицемерието. Туй може да не е твое, може да е на баща ти, на дядо ти, на прадядо ти. Или лъжата съществува и в най-малките насекоми. Лицемерието също съществува. Една жаба седне като философ, тихо и спокойно, някоя муха минава край нея, тя казва: „Мене не ме интересува[т] твоите работи, аз се занимавам с високи работи“, но като дойде мухата наблизо, тя лапне мухата.Като дойде мухата до устата, лапне я и пак седи тиха и спокойна. Дойде друга муха до устата и нея глътне.

Та сега на изгревчани: Вие на Изгрева, едни от вас сте с корито, други сте без корито, изгревчани с корито и изгревчани без корито. Едно от двете. Помнете: Баща ви ще дойде и ще пипа отгоре. Той се интересува и ще пипа коритото. Знайте, че в най-малката лъжа, най-малкото лицемерие ще ви донесе, след време може би след 10, 20, 100, 500, 1000 години, ще ви донесе едно от най-големите нещастия, което не сте го сънували. Най-малкото добро, което направите, туй добро след една година, две десет, след 10 хиляди години, ще ви донесе едно от най-големите добрини. Най-малкото добро, направено, има живот на 25 хиляди години. Сега, понякой път, вие мислите, че една бяла лъжа какво има. Тя е една малка искрица. Тя сама по себе си е нищо, но при едно избухливо вещество, тази малката искрица, ако турите, тя може цяла къща, а може и цял град да разруши.

Казвам, давам ви един пример. Вие така не можете да създадете в себе си характер. Лъжата носи в себе си едно взривно вещество, което руши. Лъжата носи едно вещество, което руши. Лицемерието носи в себе си вещество, което руши. Щом дойде лъжата, тя е като заразителна болест. Тя отначало е малка микроба, с микроскоп трябва да я търсиш. Щом влезе тази микроба, тя има такава грамадна сила да се размножава, че в 24 часа

може да се размножат милиони от тия същества и те, като оставят своите нечистотии в организъма на човека, го отровят и го убиват. Всеки човек, който умира от холера или от чума и други много болести, има които така се размножават, които оставят всичките свои изверженияи, и от тия отрови човек умира. Така може да се отрови човешката мисъл. Така може да се отровят човешките чувства, така може да се разруши и човешкият характер. Това са научни данни, когато говорим за право, за любов, за мъдрост. Мъдростта изключва – какво изключва? – Изключва тъмнината. Там, дето има тъмнина, там не може да има знание. Хубаво, в какво седи Любовта? Че ако обичаш някого и му дадеш една храна, която не подобава на него, то този човек сам по себе си ще го умориш. Защото ако вие внесете в себе си едно чувство, което няма ония елементи на живота, смъртта вече ще влезе във вас.

Вие сте чели в химията: Имате килород, имате азот, имате водород, имате въглерод. По какво се отличава кислородът и азотът? Какви са отличителните черти? Кислородът е активен, поддържа горенето, а азотът е пасивен. По какво се отличава[т] водородът и въглеродът? (– Водородът гори, а въглеродът е твърдо тяло е не е толкоз активно). Азотът и въглеродът си мязат. Има нещо подобно в тяхното естество. Но казвам: Как ще отличите вие във вас дали има водород или кислород или азот или въглерод? Как ще ги отличите фактически? Ако вие пламвате, ако във вас постоянно ръката ви е суха, значи имате повече кислород, отколкото ви трябва, ако ръката ви е влажна имате повече водород, отколкото ви трябва, Ако сте инертен имате повече азот отколкото ви трябва. Как ще отличите сега въглерода? Понякой път вие искате да бъдете стабилни. За да бъдете стабилни ви трябва азот. Без азот не можете да бъдете стабилни. Онова, което е направено от азот е стабилно. Ония частици на азота, силите, които действуват в тази материя, дават стабилност. Може да кажете: „Този човек има стабилност, устойчив характер.“ Ако има повече отколкото му трябва азот, той става тогава безразличен. Човек, който в нищо не се интересува. Ако има пък повече кислород, той се възпламенява. Та казвам, понякой път във вас имате известни мисли, които ви възбуждат. Една мисъл, като дойде, вие пламвате вече, възбудите се. Какво трябва да правите? Дойде една мисъл, разгневите се, значи недоволен сте. В къщи детето не е доволно от майка си. То иска нещо от майка си, тя не му дала. Туй дете е възбудено. Какво трябва да прави майката? Какво трябва да прави детето?Какво правят майките, за да възпитат децата си? Каквото иска детето, ще му даде, но с даването работите донякъде се уравновесяват. Но един ден това дете започва да си позволява и това, което майка му не му дава. Майка му без да даде, то си позволява. Какво трябва да прави тогава майката? То иска и след като иска майката даде. След като започне детето само да взема, майката какво трябва да прави? Майката казва:

„Няма да буташ гърнето, сладко има." Детето бутне гърнето. Тогава и вие замязвате на вашето дете, замязвате на онази попска дъщеря. Бащата накарал жена му да свари петмез, да свари парченца от тиква в този петмез, рачел. Но петмезът е рядък и в него има нещо твърдо, от тиква турени рязънчета. Мисля, че първо ги турят във вар и после ги варят и стават твърди. И децата не ядат рачела, но ядат твърдото. И свещеникът имал една дъщеря, която като отивала, взимала тиквата от рачела. И тя, като отивала днес и утре, и в гърнето останало само рядък рачел. Името ѝ било Марийка. Същинското име е Мария. Бащата казва: „Марийке, иди донеси от петмеза." Тя отива и не се връща. Минават 5, 10, 15, 20 минути, майката казва: „Какво стана с детето? Да не се е случило нещо?" И отива да види. Седи при кюпчето и мисли и казва: „Няма тикви, само течно е останало." Не се връща, понеже няма. Казва: „Изчезнали ядките, парчетата." Като отиват при бащата, той казва: „Нали има тикви, вземете тикви, наложете тикви, че втори път пак да има тикви." Бащата не се кара. Ако има тикви лесна работа. Може пак да турим тикви в петмеза и ще се уреди работата.

Та казвам: На земята трябва да създадем в себе си един характер. Ако не създадем, има много нещастия. Някой път ще ви дойде една мисъл, мъчи ви, мъчи ви нещо. Тази мисъл може да има съвсем обективен, външен характер. Вие може да направите опит. Някой път може да чувствувате една голяма скръб и голямо неразположение и не знаете откъде е. Нищо не сте направили. Не се минават 4 деня и след тази скръб получите едно писмо и четете, че именно тогава с някой ваш близък е станало едно голямо нещастие. Този ваш близък, който писал писмото, със своята скръб ти предал трептенията и през въздуха са дошли и вие се мъчите. Когато той страда и вие страдате. Вярно е и другото положение. Някой път се чувствувате подигнат, щастлив, пък не знаете защо, нищо не сте направили, но сте щастлив, радостен. След 3–4 деня получите писмо, някой ваш приятел ви разправя за неговата радост. Той, като мислил да ви пише, пренесла се неговата радост [от] неговия ум и вие сте щастлив. Щом направите най-малкото престъпление тия трептения се предават в невидимия свят. Добрите и лошите трептения се предават, понеже вие имате дух, ангел, който ви ръководи отгоре, който живее в невидимият свят и всяка ваша мисъл достига до техния ум, до тяхното сърдце и всяка лоша мисъл отива при тях и всяка добра мисъл отива при тях. Щом един от тях възприеме една мисъл, те са безкористни, нищо не задържат за себе си, каквото приемат, повръщат го назад. Те са като учителите. Направиш едно упражнение, дадеш тетрадката на учителя, той ще я вземе, ще я поправи. Учители има, които поправят по 20 пъти и след като поправи тетрадката, той ще я повърне с направените бележки. Ако е по български език или ако е за разрешаването на някоя задача, да покаже погрешките

или ако няма погрешки, учителят ще се подпише отдолу и ще пише бележка. Може да пише 3, 4, 5 и ако няма никакви грешки, в краен случай, ще тури 6. Някъде, дето има много грешки, единица е турена.

Сега, понякой път, вие мислите, че каквото направите на земята никой не ви знае. Там е заблуждението. Никой не знае за една ваша мисъл, но от невидимият свят възвръщат една ваша мисъл и вие виждате вашите погрешки. Такива упражнения се правят и трябва да се изправят тия погрешки. Да кажем, през годината не подобрите никак положението. Вие една година може да седите в училището, но следната година ще ви уволнят, не може да следвате втора година. Мисля, че в България три години може да следвате един и същи клас. Ако в три години вие не поправите тетрадката и всичките тия упражнения, тогава нямате право да следвате.

Най-после вие трябва да идете в невидимия свят. Ако вие не можете да поправите вашия нос, ако вие не можете да поправите вашите вежди, ако вие не можете да поправите вашите уши, не да ги поправите, ако не можете да ги държите в тяхната първоначална форма, в която Бог ги е създал, тогава какъв отговор ще дадете, ако носът ви се изкриви или ако носът ви се сплеска? Ако се сплеска носът – храната, която ви е давана вие не сте я употребили за вас, но сте я давали за другите хора.Давали сте на другите хора, не от щедрост, но в замяна сте я продавали и сте печелили от себе си. Значи ти изнудваш себе си, за да забогатееш, да имаш пари, да спестиш пари, да се облечеш. Хубаво, имаш хубава шапка, хубави дрехи, хубави обуща, с едно слабо тяло. Какво те ползуват дрехите, с едно слабо тяло? Най-после ти може да спестяваш не само от тялото. Ти имаш едно добро тяло, но ти от ума си икономисваш, не развиваш своя ум. Какво костува едно хубаво тяло, стройно с един слаб ум, който няма достатъчно сила да крепи тялото. Следователно, има едно вътрешно равновесие в света. Едно тяло изисква един отличен ум, едно тяло изисква едно отлично сърдце. Тялото ви без отличен ум и без отлично сърдце, губи своето съдържание. Тялото, по отношение на ума и на сърдцето, това е една дреха, в която умът и сърдцето са облечени. Отивам още по-далече. Умът и сърдцето, това са дрехи, с които душата е облечена. Следователно, трябва да имате отличен ум, отлично сърдце, това са най-хубавите дрехи, с които вие може да облечете вашия дух и вашата душа. Човек е дошъл на земята да работи, да придобие онзи материал, който е необходим, за да се създадат тия хубавите дрехи. Доста религиозни хора вярват, [че] като идат в онзи свят, ще ги облекат. Цитират откровението, че там са чели, че били с бели дрехи. Хубаво, идеш в оня свят. Ако си работил на земята, бяла дреха ще има, но ако не си работил, ще бъдеш в оня свят гол. Голи хора там не се държат. Щом е гол, Господ ще направи дрехи и ще го изпрати из

рая навън, кожени дрехи ще му направи. Адам, след като изгуби дрехите, Господ го облече в кожени дрехи и го изпрати навън. Първите хора станаха търговци. Адам продаде мантията и Ева си продаде мантията. Други ги купиха и като ги продадоха – оголяха. Че ако ти внесеш в живота си лъжата, ти продаваш своята мантия. Ако ти внесеш в живота си лицемерието, ти продаваш своята мантия. А пък магическата сила е в мантията. Докато тази мантия е на гърба ти, ти си мощен, господар си на положението. Щом изгубиш мантията ти си вече слуга. Ще замязаш на един откъснат лист, който вятърът движи и те кара навсякъде. Няма да имаш никаква стабилност. Питам какво може да постигне един лист в света? Нищо. Сега вие може да разгледате. Аз сега ви показвам опасните страни на лъжата. Лъжата е именно това, което може да те лиши от онова, което Бог ти е дал. То е въпрос на време. Съзнанието във вас трябва да бъде будно. Аз говоря, не да кажете: „Аз не лъжа." Аз не говоря за външните работи. Всяка работа, която направиш, съзнанието не трябва да бъде раздвоено и умът ти не трябва да бъде раздвоен, защото в лъжата сърдцето се раздвоява и умът се раздвоява и съзнанието и то се раздвоява. Щом се раздвои умът, вече признаци има отвън. Щом дойде лъжата, главата отзад се стеснява. Не искам да ви говоря за патологическите неща. Но всеки дефект има и външен израз. Щом се раздвои умът ти да [не] мислиш право, главата в известна област се стеснява, известни области в мозъка се покваряват. От невидимият свят не можеш да придобиеш достатъчно светлина, която е необходима за строежа на твоя организъм. Или ако ти внесеш лъжата в любовта, ти ще изгубиш онази Божествена топлина, при която нещата се раждат. Следователно, топлината е необходима за растежа, а пък светлината е необходима за знанието, а истината е необходима, за да придобиеш онзи простор, онова, което ти желаеш да постигнеш. На земята ти не можеш да го постигнеш извън истината. Значи трябва да имаш светлина и топлина, т.е. топлината ще те въведе в областта на Любовта. Светлината ще те въведе в областта на знанието и мъдростта. А истината ще те въведе в областта на свободата, за да бъдеш свободен. Само като свободен човек ти може да постигнеш това, което искаш. Ако ти не си свободен, какво те ползува, ако ти дадат всичките блага на земята, пък ти е зашита устата. Какво те ползува, ако ти дадат най-хубавия свят, с всичките багри и краски, които има, а ти зашият очите? Какво ще се ползувате, ако ви дадат най-хубавата поезия в света, най-хубавата музика, пък ви зашият ушите? Лъжата е, която запушва ушите на хората. Лъжата е, която запушва очите на хората. Лъжата е, която запушва носовете на хората. Всичко запушва и туй го наричаме атеросклероза, от която старите хора умират. Човешката лъжа втвърдява, човешката лъжа състарява. (Учителят показва и диша тежко) И най-после човек умира. Който лъже, така ще свърши, ще отиде в света.

Казвам сега: За да се подмлади човек, какво трябва да прави? Вие, ако не се подмладите ще умрете и ако не остареете, без ум ще останете. Трябва да остарееш. Под думата „старост“ разбирам: Трябва да се подигнеш на най-високото място. А пък, ако държиш истината и ще бъдеш най-силният човек. Човек трябва да бъде силен. Чрез истината става силен. На най-високото място чрез Мъдростта човек се качва. А животът го придобива чрез Любовта. Аз ви говоря за реални неща. Ти не можеш да добиеш живота, който искаш без любов. Ако имаш любовта на 12-те хиляди зърна! Ако имаш любовта на 14-[те] хиляди зърна! И сега за мене ще каже: „Защо 12?“ От 1 към 2 – 12. От 1 към 4 – 14. Четирите е законът на жертвата. Ако ти не жертвуваш, не може да постигнеш нищо. Шестнадесет е закон, да изхвърлиш от себе си всички ония недъзи, които имаш и да изпъдиш дявола от себе си и да нямаш вземане-даване с него. Значи да скъсаш всичките търговски отношения, които имаш с всичките фирми в света, това е числото 16. Да нямаш никакво отношение, вземане-даване с никакви лъжливи фирми в света. На чисто да си.

Вие сега мислите, че сте много добри хора. Че сте много добри, аз в това вярвам. Но в какво показвате вашата доброта, че сте много добри? По какво знаете, че сте много добри? Да кажем, когато се гледате в огледалото се виждате много красив. Но като се сравнявате с идеала, виждате, че ви не достига. Като видите някой човек в огледалото, че е малко по-красив от вас, става ви малко неприятно. Турците казват: „Тефе педер.“ Явява се малка неприятност. Защо той да е по-красив? Ако вие имате туй недоволство във вас, мислите ли, че сте съвършен? Недоволството показва, че вас ви липсва нещо. Този човек, който е по-красив от вас, казвате: „Господ как го направи по-красив? А мене как ме направи такъв?“ Веднага вече имате едно погрешно схващане. Мислите, че то е закон на произвол. Не е произвол. Този човек работил повече от вас в туй направление. Дойде друг, видите, че е още по-красив. Може да се наредят така до 12 души, един от друг по-красиви. Какво трябва да извлечете от красивите хора? Сега нека да ви направя едно изяснение. Аз наричам физическият живот – това е една хубава бъчва от най-хубав материал направена, с хубави обръчи, канела, отлично изработена, но вътре бъчвата е празна.Като тупаш – дум, дум, се чува. Тази бъчва и хиляди години да седи, няма да стане повече от това, което е. Ако нищо не се тури, даже има опасност да олекне. По-лека ще стане и след 10, 20, 30 години, ако я държите, от светлината и топлината ще изсъхне, ще се отвори и ще изгуби първоначалния си образ. Но тази бъчва вие можете да я напълните с вино. Хубаво, напълните я с вино, по какво се отличава? Тежи повече. Тя не е станала по-голяма, но е станала по-тежка. Тежестта показва, че бъчвата има съдържание.Може ли тази бъчва да я накарате тя да измени своето естество? След като е станала по-тежка, кое е вече другото положение? Какво трябва [да] излезе от тежката

бъчва? Аз уподобявам направената, хубава бъчва, имате един цвят, който цъфнал. Той е хубавата, изработена бъчва с всичките тия външни обръчи. След туй, тази бъчва, този цвят се оплодотвори и тази бъчва, като се оплодотвори, започва да се пълни и най-после увеличава се, увеличава се, достигне до определената форма, която е дадена на бъчвата. След като узрее плодът, какво става в природата? Този плод капва от клона, на който се държи и слиза долу на земята. Този, събрания сок в плода, трябва да се изяде. Да остане семето, което наново трябва да поникне, за да стане едно преобразувание. Значи във вас всяка една мисъл, която се зароди във вашия ум, ще цъфне, ще се изпълни със съдържание, ще узрее. Тази мисъл, ако вие не знаете как да употребите, тя сама по себе си ще падне на земята и тогава ще дойде по закона на онези произволните действия.

Вие седите и искате да проповядвате на хората. Какво ще им проповядвате? Ако отидете да ги учите на любов, когато ги учите на любов ги обезсърчавате. Някой искат да научат хората да се обичат. Как да се обичаме? Да се обичат хората то е първото нещо, което те знаят от памти века. Сега какво ще учиш хората да се обичат. В света съществуват малки и големи лъжи. Голямата лъжа е „К“, кислород ще стане. На голямата лъжа ще турите малката добродетел „М.Д.“ А на малката лъжа ще турите голяма добродетел „Г.Д.“ Като дойдете до малката лъжа, искате да кажете малка лъжа, започвате и турите най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, турете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, направете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-голямата лъжа, турете най-малкото добро. В дадения случай, ако при малката лъжа не турите голямото добро, вие непременно ще се похлъзнете. Няма друг начин за възпитание. Някой казва: „Не ме лъжи!“ То е празна работа. Ще ви накарат, както онзи баща, в България вестниците дадоха един пример: Обвиняват един баща, че убил сина си и го хвърлил в Дунава и бащата признал, казва: „Убих го и го хвърлих.“ – „Къде го хвърли?“ Отива в Дунава и казва: „Убих го“, казва бащата. Когато произнасят присъдата вече да го бесят, синът дохожда от някъде и спасява баща си. Като убили [сина] този баща, не може да издържи. За да се освободи от страданието казва: „Убих го.“ Понеже искали да кажат, че го е убил, казва: „Убих го.“ Значи може да ви накарат хората. След като ви говорят дълго време за едно нещо, може да ви убедя[т] и да кажете една лъжа. Всеки ден казвате неща, които не сте ги правили. Някой път направите една погрешка и казвате: „Защо Господ ме тикна в този път?“ Когато си направил някое добро, ни най-малко не питаш кой те тикна да направиш доброто. А казваш: „Аз сам.“ Щом направиш погрешката: „Господ ме тикна.“

Казвам, сега от всинца ви се изисква едно вътрешно съзнание, защото като

идете в другия свят, ще ви теглят. Нали везни има? Има три вида везни. Някои верующи са първостепенни, второстепенни и третостепенни и все влизат в рая. Които са първостепенни влизат в третото небе. Които са второстепенни отиват във второто небе, а които са третостепенни, в първото небе са те. Третостепенните са в първото небе, второстепенните – във второто небе, а [първостепенните – в третото небе]. В първото небе са които имат 12 разрядните зърна. Във второто небе са които имат 14, а във третото небе са , които имат 16. И обратното, 12 – трето небе; 14 – във второто небе; 16 – в [първото] небе. Сега вас най-първо може да ви изпитат. Сега верующите, един ден, ще ги поставят на такъв изпит. Ще ви създаде провидението голяма нужда от пари. Най-първо по три начина ще се изпиташ – като млад, като възрастен и като стар. Като млад ще те турят, вече си станал възрастен пък искаш да се покажеш, пък нямаш пари, бедняк си, дрипав си, ще те турят в една стая с една каса отворена да видят ще бръкнеш ли да вземеш или ще погледнеш само. Ако минеш, гледаш парите и казваш: „Да взема.“ Пак погледнеш, пак заминеш. Какво трябва да бъде твоето състояние, като погледнеш парите? Ако влезеш вътре и се зарадваш на парите, че не са за тебе, погледнеш и кажеш: „Колко са хубаво облечени тия пари! Така желая и аз да бъда чист както е златото.“ При онзи, истинския изпит да кажеш: „Колко хубаво са облечени парите. И аз бих желал да бъда така чист.“ Ти, като излезеш навън, парите ще тръгнат подир тебе. Ти излезеш навън и те подир тебе и отиваш в къщи и те подир тебе. Пък ако си пожелал да ги вземеш, щом като бръкнеш в касата, ръцете ти ще се схванат и ще те намерят на касата и ще изгубиш своята свобода.

Та казвам, често вие в живота усещате едно ограничение, казваш: „Аз не съм свободен.“ – До касата си някъде. Щом парите вървят от подире ти, ти си свободен човек. Щом ръцете ти са вързани, ти не си облечен както парите. Аз привождам тия фигуративни форми. Какво означава човек да мисли право? Когато мисълта върви подир тебе. Ти вървиш и тя върви – ти си в правата посока. Щом вярваш и една мисъл не можеш да разрешиш, ти си в кривия път.

Сега новите пътища, по които трябва да се възпитавате, кои са? Казвате вие: „Ние трябва да се обичаме.“ Ти не може да обичаш, докато не съзнаваш, докато не съзнаваш любовта на Бога в себе си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш неговия план, да знаеш защо Господ го е създал. Аз обичам ябълката заради семето. Ще намеря едно място и ще посадя и ще ходя да я поливам, това е любов. Имам семенце на някое цветенце, развъждам го. По същия начин, като обичаме някой човек, ние трябва да имаме всичките желания и мисли, които [той] има. Доброто, което има в себе си, да му помогнем да се прояви неговото добро. Ако ние съдействуваме да се прояви неговото добро, не това на другите хора, ако

ние съдействуваме да се прояви неговото добро, ние го обичаме. Ако другите хора не помагат да се прояви доброто ни, то те не ни обичат. Дойде любовта. Щом двама хора се обичат, взаимно си помагат, да се повдигат и доброто расте. Ако доброто в нас расте, взаимно, ние сме в правия път, в който Бог ни е турил. Така трябва да се гледа. Казвате: „Аз постъпвам добре." Според мене, в една постъпка може да има користолюбие. Постъпиш добре, но имаш съвсем други намерения.

Та казвам, избягвайте белите и черните лъжи. Аз говоря за онова съзнание в себе си, което трябва да имате. Щом употребиш най-малката лъжа, веднага се образува една черна страна между Бога и тебе. Затвори се небето. Аз съм привождал на вас онзи пример: Един беден християнин се е молил дълго време Господ да му помогне, да го освободи от сиромашията. Една вечер, като се връща от съживително събрание, дето се е молил, гледа, на прозореца на един богаташ, една забравена торба със злато, оставена там. Задига торбата и казва: „Благодаря на Господа. Този, богатият човек оставил торбата за мене." Отива в къщи, занася торбата. Иска да се моли, торбата пред него, не може да се моли. Три пъти става да се моли, сутрин, обед и вечер, но торбата седи пред него и не може да се моли. Минава ден, два, три, десет и най-после взима торбата и отива при богатия и му казва: „Аз задигнах тази торба и помислих, че тези пари за мене са оставени, но молитвата ми се спира при нея и 10 деня не мога да се моля, нещо ме мъчи. Ще ме простиш, че Господ не е приготвил за мене тази торба, тя е твоя торба. Ще ме извиниш, че аз ти взех торбата." Връща се в къщи, помолва се и веднага пак Божието благословение слиза. Казвам, най-малката лъжа става едно препятствие във вашия ум, става препятствие във вашето сърдце, става препятствие във вашата душа и нарушава онова общение, което имате. Вие вече не можете да дишате онзи чистия въздух, който любовта носи. Вие не можете да възприемете онази чистата светлина, която мъдростта носи. Вие не можете да бъдете носители на онази велика свобода на душата, която истината носи. Лъжата прекъсва пътя на Любовта, прекъсва пътя на Мъдростта за вас, прекъсва и пътя на Истината и след туй вие ще станете нещастен. Върнете тази торба назад, изправете се, да има единство. Търсете това, което Бог ви дал, ценността е в онова, което Бог ви дал. То е богатството на любовта. Онова, което Бог ви е дал, то е богатството. Онова знание, което Бог ви е дал, то е богатство. Онази мъдрост, която Бог ви е дал, то е богатство. Онази свобода, която Бог ви е дал, то е богатство. Тази свобода и простор са богатства, които трябва да дойдат. Другите работи ги оставете на заден план.

Приложете Любовта, която носи живот, да се подмладите. Търсете тогава Мъдростта, която ще внесе знанието, ще даде светлината, вие ще израстнете и ще станете доволен от себе си. Търсете тогава истината, която

ще донесе пълните свои блага. Вие ще бъдете царски облечени, ще бъдете свободни, ще вършите онова, което Бог изисква, напълно свободни ще бъдете. Това е пътя на новия живот, по който трябва да работи всеки един вътрешно. Ще опитате благата на Любовта, благата на Мъдростта и благата на Истината.

Отче наш

28 школна лекция, 19 април 1939 година, София, Изгрев

1939_04_21 Самовъзпитание
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.

/Изпяхме песента „Иде, иде, иде, Сам Той иде".[/]

Имате ли зададена тема? – /Има: „Икономия в природата"./ – Четете тогава. Втори път пишете върху „Предпазливост и страх". Разликата между предпазливост и страх. Изпейте „Махар Бену Аба".

Ако бих ви дал една тема „Самовъзпитание", как бихте развили тази тема? Имаме думите „самовъзпитание" и „отхранване". Те са спомагателни думи – „отхранване" и „възпитание". Да отхраниш нещо. Да възпиташ нещо. Казват: „Възпитание." Това значи да знаете как да се справите със себе си. Човек, който не знае как да се самовъзпитава, той не може да се справи. Ако съберете в един клас всички плодни растения, които дават плодове, с какви дрехи ще ги облечете? Изберете ми десет плодни дървета различни. Първо кое ще турите? /Ябълка, круша, череша, праскова, дюля, слива, портокал, грозде, смокини, лимон./ След като им държите една лекция и ги пратите на работа, как ще започнат те всички работата? Каква дреха ще облече черешата? /Червена./ Крушата каква дреха ще облече? /Жълта./ Както и да им говорите, всяко растение ще започне по своему. Черешата ще започне по своему. Черешата ще започне по своему това, което тя си знае. Тя ще слуша всички, но ще си остане пак череша. Дюлята, крушата, смокинята също(то) ще направят. В какво ще прогресират?

Вие като седите тук, нямате всички едно състояние. Не мислите еднакво. Някои от вас мислите за прехраната си. Къде му е умът тогаз? /Учителят посочи долната част на челото./ Някой седи и казва: „При тази работа аз трябва да бъда малко по-твърд." Коя част на главата е деятелна? Тук зад темето. /На темето./ Някой мисли за своето достойнство. И на него умът му е отзад. Някой може да мисли да направи някое добро. Умът му е деятелен отпред отгоре. А пък някой предпазлив. Умът му е отстрани. Този, който е предпазлив, какво мисли? Например, когато той иска да чете и даже още като пише своята теза, гледа, той ще тури своите думи, защото ще има критика и го е страх. Някой път като пише своята теза, той иска да се покаже, че знае. И тогаз ще тури бомбастични думи: „субстанция", „интеграл", „концепция". Онзи, в когото милосърдието е развито, какво ще пише? Той ще пише за нежни работи, за цветята. Ще пише за цветята, как пръскат благоуханието. Някой, който е войнствено настроен, ще говори за водопади, за силни течения. За вятъра, който духа, за големите

здания, мощно направени, за големите камъни. Всинца седите сега и какво разрешавате като в клас? Някой път хората казват: „Да живеем в природата!“ Като как разбирате вие природата? Природата, това е едно учреждение от безброй същества, събрани на едно място по известни закони. Под думата „природа“ разбирам същества, които са вече дошли до известно положение да разбират тези закони и са взели в ръцете си да направляват другите, които не знаят. Тези, които учат последните как трябва да живеят, наричаме природа. Учат ги да работят. „Ради“, значи ратува човек, работи. За да работиш според законите на природата, трябва да разбираш какво ти е определено в дадения случай. Ти си гладен. Какво ще работиш? Щом си гладен, ще работиш с устата си, с ръцете си, с очите си, при яденето. Един човек, който е сляп и който може да яде, но очите му няма да вземат участие. И ако не вземат те участие, то е един недостатък. После в яденето, кое още ще вземе участие? Ще вземе участие и неговото обоняние. Понеже без обонянието, без обонянието не може да се събуди в човека този стимул за ядене. Ако лишим човека от обонянието и вкуса му, едва ли ще му иде наум да яде. След като се наяде, у него се явява желание да работи. Стимул му се дава. Най-първо у вас се явява един стимул да четете, да учите, да пишете поезия. Всички не сте еднакво разположени да пишете поезия. Тъй, както от яденето, всички не се интересувате по един и същ начин. Например, вълкът от какво се интересува? Овцата от него не се интересува. Ако дадеш на вълка трева, вълкът ще каже: „Това не ме интересува.“ Ако на овцата кажеш за месото, овцата ще каже: „Това не ме интересува.“ Но вълкът и овцата при яденето мляскат. И двамата си приличат по това, че употребяват устата си. По какво се отличават при яденето? Какво е различието? Как яде овцата и как яде вълкът? Не сте наблюдавали. Някой път, когато имате време, наблюдавайте как се хранят вълците и как овците. Наблюдвайте как се хранят вегетарианците и как месоядците. И какво ще видите, каква е разликата в храненето? Как хваща вилушка и ножа месоядецът? Както ги хваща и вегетарианецът. Но има едно различие. Месоядците в яденето са по-сръчни. Има една сръчност в тях. Всички тези, които се хранят с месо, са малко нетърпеливи. Те са малко сприхави. Даже у вегетарианците е останал този навик. И който вегетарианец е сприхав, той скоро е почнал да яде вегетарианска храна. Който е роден вегетарианец, е малко по-спокоен, не бърза.

Та казвам: В самовъзпитанието трябва да проучавате своя ум. Някой път седите и се безпокоите. От какво произтича безпокойството? Неразположен си. Кой (е) причината на неразположението? В дадения случай трябва да си дадете отчет какво ви безпокои в съзнанието. Може да има нещо, което ви безпокои. Може да ви безпокоят обущата. Например, има едно съчетание на обстоятелствата: Заръчал сте си нови обуща, а обущарят ги е направил малко по-тесни. И ти седиш в класа и учителят

разправя по някоя тема, а пък ти мислиш и мисълта ти е между темата и обущата. Но щом мислиш за обущата, ти влизаш във връзка с кожата. Тази кожа, от която са направени обущата, е жива. Може да е от овца, от теле и пр. Казва се: „Кожата е жива.“ Ако е от овца, овцата блее. И като блее, кожата казва: „Помогни ми сега.“ Тя, като стяга вашия крак, и тя взима участие в стягането. Кое е причина за стягането на крака ви? Овцата или майсторът, който е направил обущата, или вие, които сте заръчали обущата си? Кой е виновен за тесните обуща? Първо, виновни сте вие, второ, виновен е обущарят, и трето, виновна е овцата, че кожата ѝ не е по-мека. Може би кожата не е толкова мека, не е така еластична, не може да се разтяга. Какво трябва да направите в дадения случай? Сега превеждам това като една аналогия. Вие седите и ви смущава известна мисъл. Щом една мисъл ви смущава, тя има същото отношение към вас, както обущата, както кожата към вашия крак, а пък вашият крак има отношение към вас. Значи, всякога, когато една мисъл не е поставена на своето място, тя смущава човека. Например, мисълта, че искате да ядете. Ако сте сигурен, ако тая мисъл е поставена добре, ако знаете, че храната ви е приготвена и добре е сготвена, и имате всички удобства, вие сте разположени, но ако вашият ум има известни съмнения, че храната ви не е добре приготвена, не е хубава, вие имате известно безпокойствие, едно съмнение. Питам сега: Представете си един човек, чиито зъби не са здрави или който няма зъби. Дадете му орехи или лешници да дъвче, представете си, че някой си има изкуствени зъби. Зъбите се залепват за халвата. Сега често в живота има изкуствени работи вътре в човека. В живота често се зарежда такова положение, както при тая, лепкавата халва и това показва, че зъбите са изкуствени. Разбира се, с изкуствени зъби човек не може да дъвчи така, както с онези, естествените зъби, които природата е направила. А пък зависи много от дъвкането. Ако дъвкането е правилно и нормално, то и храносмилането е правилно и нормално. Ако дъвкането не е нормално, то и храносмилането не е правилно. Защо не е? – Защото се дава на стомаха една работа, която не ѝ подхожда. Стомахът не е създаден за дъвкане, а за храносмилане. Най-първо тази храна трябва да премине през зъбите. Това е външна страна. Вие може някой път да възприемете една мисъл във вашето съзнание, която не е сдъвкана. Една несдъвкана мисъл не може да я възприемете така лесно, както несдъвканата храна. Законът е все същият. В съзнанието ви ако проникне една мисъл, която не сте разбрали, ще се създаде едно болезнено състояние. И ще искате да я изхвърлите. Когато дойде една мисъл, ще трябва да се спрете и да разсъждавате дали трябва да възприемете или не. Не само една мисъл, но и всяко едно чувство, което дойде, трябва по-рано да го проверявате, защото ако пуснете една мисъл недобре сдъвкана, тя ще ви повреди. Тя трябва да премине през разсъдъка на човека. Разсъдъкът, това (е) мястото, дето трябва да се прегледа мисълта, за да се види дали трябва да се възприеме или не. Или ако възприемете

едно чувство, което ще пращате във вашето сърце, пак трябва да го проверите по-рано. И ако го правите не такова, каквото трябва, ще си създадете неприятности. В стомаха не трябва да пращате каква да е храна, а такава храна, която е необходима за целия организъм. И в ума не трябва да се праща каква да е мисъл, а само мисъл, която е за общото благо. И в сърцето не трябва да се праща какво да е чувство, а само такова, каквото е за общо благо. Вие сега това не разбирате и си създавате ненужни страдания. Страданията могат да бъдат умствени, сърдечни и в постъпките. Една лоша постъпка ще произведе във волята същата дисхармония, както една лоша мисъл в ума.

Та казвам: В самовъзпитанието си как трябва човек да постъпи? Да кажем, че развивате темата: „Милосърдие.“ Но милосърдието само по себе си има отношение към хората. Как ще развиете въпроса? В какво седи милосърдието? Може ли да говорите върху една тема „Милосърдие“, ако сами не сте милосърдни, ако нямате тази вътрешна опитност? Вие ще започнете от себе си. Ако вие турите тесни обуща на краката си, не вземате мярка на вашия крак. Така вие развивате милосърдието спрямо вашия крак. Ако вие не сте милосърд спрямо крака си, тогаз това немилосърдие ще се отрази на състоянието зле. И обратно. Та ако е добре на крака ви, ще бъде добре и на главата ви. И обратното е вярно: Когато сте заръчвали вашите обуща и не сте мислили, а сте мислили само за модата, да имате модни обуща и не сте мислили, че тези обуща трябва да бъдат добри, ще бъде зле за крака ви. Ако при заръчване на обущата не сте мислили добре, ще бъде зле за крака ви и след това (не) ще бъде добре и за главата ви. Някой път сте раздразнени. Коя е причината на гнева? Какво нещо е гневът? Как бихте определили гнева? Един прост пример: Ти вървиш по пътя и се удряш о един камък. Заболи те. Едно възмущение се явява у тебе и ритнеш камъка. И като ритне човек камъка, последният отхвръква. И с това като че искаш да му кажеш: „Ти на пътя ми да не седиш.“ А пък този камък някой път е голям и като го ритнеш, заболи те пак. И втори път не го риташ. Същият закон е и за нашите мисли. Някой път мисълта ви препятствува някъде. Имате известен отпор и тогава се разсърдвате. При механически пример с камъка, вие ритнете камъка и той отхвръкне някъде. А понякой път вземете стратегията и отивате назад. Та в самовъзпитанието, във всичките условия, при които сте поставени, трябва да знаете как да се справяте с тези условия. Вие трябва да знаете да се справите с една ваша мисъл. Сега за обяснение ще ви дам един пример: Представете си, че вие имате една кесия в джоба си, носите пари. Представете си,че едно малко дете бръква в джоба ви, да кажем, че то упражнява този занаят, за да прекара по-лесно живота. И вие му хващате ръката. Какво трябва да правите с това дете, което бръква в джоба да вземе пари? Как бихте постъпили с него? Ако не сте от миролюбивите, като му

хванете ръката, ще му ударите една плесница, ще си вземете парите и ще ги турите в чантата си. Но представете си, че един човек, 3–4 пъти по-силен от вас, бърква в джоба ви. Какво ще правите? Той ви раздруса хубаво, вземе ви парите. Какво ще направите? Представете си, че ако речете да си вземете парите, ще дойде обратното: Той ще ви удари и парите остават у него. Какво ще правите тогава? Питат ви: „Защо удари детето?“ Ти казваш: „За да не бърка в джоба ми.“ Хубаво. Ако на тоя силен човек не му дадеш парите, ще те бие, ще ти удари плесница. Питам: Защо дойде плесницата върху тебе? Тогава можете да извадите закона: Като дойде малкото дете, ще му кажеш: „Ти трябва да се подчиняваш на закона. И ако не се подчиняваш, плесницата иде.“ А пък този, силният, той е извън закона. На него ти ще се подчиняваш, плесницата иде. При силния, като дойде той, парите не са твои. А пък при слабия парите са твои. На силния ще му кажеш: „Заповядай, заповядай. Аз за тебе мислех!“ Някой път разбойникът не бърква в джоба ти, но ти казва: „Горе ръцете.“ Аз ви говоря неща, които стават. Психологически трябва да се обяснят. Това става не само вън, но и в умствения свят на човека. Онзи ти казва: „Горе ръцете!“ И той бръкне в джоба ти. Ако вие не си държите горе ръцете, тогаз идат неприятни работи в живота ви. Та казвам: Когато дойде една мисъл във вашия ум, трябва да знаете как да се справите с нея. Допуснете сега, че във вас дойде една мисъл на страх. Страхът е едно чувство. Но при страха ти влизаш вече в разсъждаване. Същевременно това дете стане малко по-умно. Когато ти се захласнеш някъде, то иска да бръкне в джоба ти, но същевременно това дете взема предпазителни мерки, че ако се досетиш, че то бърка, за да вземе пари, то да избяга. Децата имат предвид, щом ги хванат, да бягат, ако могат. Ако пък не, тогаз вземат друго положение. Аз съм гледал деца, които навлизат в чужда градина. Детето се качи на едно дърво за плодове. Като наближи пъдаринът, то бяга. И като се поотдалечи малко, се смее. Някой път пъдаринът е умен и ги изненадва. Дойде под дървото отдолу и си носи тоягата. Тогаз децата отворят устата и пеят, и се молят. Казват, че обещават, че няма да се качват вече. Някой път пъдаринът е добър и казва: „Слезте!“ Но някой път като слезат, бие ги по задницата няколко пъти с тоягата си. Та това е вярно и за вътрешния живот. Има и такива мисли и чувствувания, които са чужди. Вие сте се качили на едно чуждо дърво и дойде пъдаринът отдолу.

Ако видите, че е дошъл пъдаринът, тогаз може да се спасите, ако избягате. Тогаз е лесна работа. Но някой път пъдарин дойде под дървото изведнъж. Някой казва: „Много пострадах от тази мисъл.“ Значи пъдаринът е дошъл отдолу под дървото. И според законите, понеже му е дадена тази власт, дава ви известно възпитание. Вие сега не се спирате да размислите и казвате: „Не е право. Пъдаринът няма право да ме бие. Не е човек.“ А човешко ли е да се качиш на дървото? Колкото ти имаш право да се качиш

на дървото, толкова и пъдарят има право да те бие. Пъдарят, и той на същото основание, без да те пита, ще приложи своя закон върху тебе. И тогаз идат тия, ненужните страдания. От кое вие всички страдате? Някой път имате страдание. Някой път страданията са толкова непоносими, че даже човек не иска да живее. В сегашния живот всяка една мисъл, която идва във вашия ум, проверявайте я. И всяко едно чувство, което влиза във вашето съзнание, проверявайте го. Изпитвайте каква полза може да принесе тази мисъл или това чувство. Питам: Ако вие имате изкуствени зъби и ви дадат твърда халва, трябва ли да ядете? Ако зъбите ви са развалени, тогава онези твърди храни не ги яжте. Тогава яжте онези, меките храни. Храната изисква дъвкане. Дъвкането подразбира мислене, да разсъждава човек, да мисли. И който не може да мисли, неговите зъби не са здрави. Трябва да разсъждавате от причините към последствията. Ако ти не разсъждаваш от причините към последствията, ще имаш много несгоди в живота си. Даже има и кучета, които помнят. Помнят кучетата. Ти, ако си го ударил с камък, то те познава. Като минеш покрай него, то те лае. А има кучета, след като си ги ударил, няма да се минат и три, четири месеца и някоя вечер това куче ще те хване за крака, и ще те ухапе. И ще си замине. Иска да каже: „Да знаеш друг път да ме не мериш с камъни.“ У всинца ви има такива навици. Някой ти каже някоя дума и у тебе има желание да си отмъстиш. Вие биете някого. Някой път вие искате той да не ви хапе. Възможно ли е? Възможно е, но само при един човек разумен. А който не е разумен, той ще ви ухапе на общо основание. Ако вземете взривните мисли, какво ще правите с тях? Има взривни мисли. Ако носите една бомба, която много лесно може да избухне, трябва да бъдете много внимателни. И ако не сте внимателни, може да се пръсне и да се възпламени тази бомба, и да пострадате. Онези, които носят тези бомби, носят ги много внимателно, да няма сътресение. А ако влезете в едно здание, дето има взривни вещества и запалите цигара, вие може да мислите, че сте в безопасност, но най-малката искра може да причини избухване. Някой път най-малката причина може да измени вашето състояние. Та при сегашните условия, както сега живеете, човек трябва да бъде много разумен. Вие казвате: „Аз съм неразположен.“ Неразположението може да произтича от това, че вие не дишате добре. Неразположението ви може да произтича от това, че не се храните добре. Не че нямате храна, но не дъвчите храната си. Когато се храните, вие не мислите върху храната. Умът ви не присъствува при яденето. Или когато дишате също така. Ако иска човек да бъде здрав, при дишането трябва да присъствува умът. Ако вие дишате и сте неразположен, това не ви ползува. За да дишате правилно, умът най-малко 5–10 минути на ден трябва да мисли върху дишането, върху онова, което правите при дишането. Та често хората заболяват, когато техният ум не взима участие при дишането. При дишането ние сме длъжни да взимаме участие най-малко по 5–10

минути на ден. През това време да мислим върху дишането, да вземем участие с мисълта си при дишането, да мислим върху самия процес. Вие мислите някой път върху някои други работи и дишате. Някой път този процес става правилно, а някой път става неправилно. И това носи много неприятности. И в яденето е същият закон. Някой път трябва да се спрете при яденето и да усещате и вкуса на храната. И да ти е приятно.

И в умствения свят е необходимо да съзнаваш присъствието на една мисъл. И какво благо може да донесе тази мисъл? И при чувствата е същото. Ако ти съзнаваш благото, което чувствата носят и благото, което мисълта носи, тогава ще имаш добри резултати, а иначе могат да се случат много нежелателни работи. Та сега всички вие страдате от непроверени работи. Казват ви, че в гората се появили две мечки. Вие искате да ги видите и като минавате през целия път, вие се безпокоите. А пък то няма никаква мечка. Едвам зайци се спират в гората. Това са непроверени работи. Или казвате: „Труден е животът. Опасно е да се живее. Лош е животът. Сегашните условия са трудни. Как ще прекарам този живот?“ – Това е един страх неестествен. Една мечка кога може да изяде човека? При какви условия мечката може да нападне човека? Ти ако минаваш през гората и усетиш, че тя иде отнякъде, ти се отдалечи. Мечката е много табиетлия. Тя има особено разположение на чувствата. Тя се сърди, когато ѝ се наруши спокойствието. Тя, когато си върви, размишлява. Ако ѝ развалиш спокойствието, тя ще те нападне. Когато тя си върви, ти се отдалечи наляво. Щом я нападнеш, тя веднага взема нападателно положение или ще бяга.

Същият закон е по отношение на мислите. Някои мисли имат мечешки характер, някои – вълчи характер, други имат общ характер. Някоя мисъл, като дойде при тебе, произвежда неприятно състояние. И чувствата имат различен характер. Те не са еднообразни. Разнообразие има в тях. Природата е пълна с голямо разнообразие. Та при самовъзпитанието ще изучавате мислите си, ще проучавате чувствата си и постъпките си. Всяка една постъпка, след като я направиш, ще я проучаваш. Ако я проучаваш, може да се ползуваш. Ако не я проучаваш, могат да се случат много големи неприятности. Та усложненият живот седи в това, че ние не проучаваме естеството на мислите, на чувствата и на постъпките си. Защото има постъпки наши, а има постъпки чужди, на други. Един ден нашите постъпки по отражение ще влияят на другите хора, които идат след нас. Това са влияния, които идат от нас. А пък някой път ние се влияем от постъпките на хората, които са били преди нас. Не сме толкоз независими. Ако вятърът духа, на кого е тази постъпка? На какво се дължи духането на вятъра? Науката обяснява, че известни пластове на въздуха са студени, а други – топли. Топлите пластове стават по-леки, а студените –

по-тежки. Следователно, студените пластове слизат надолу, а топлите се качват нагоре. И от това се образува течението на вятъра.

Питам: На какво се дължат теченията на вътрешния живот на човека? – Чувствата пораждат топлина. А дето има изстиване, има развита мисъл. Мисълта произвежда изстудяване. Та следователно, когато в природата имаме студени течения, това е там, дето разумни същества са взели силно участие със своята мисъл и са изстудили въздуха. А с чувствата на хората се образува топлина. И тогаз чрез мислите и чувствата на хората се образува движение. Та вашият ум ще произведе едно студено течение във вас. И сърцето ви ще произведе едно топло течение във вас и от тези две течения се образува един въртеж, едно движение. И това движение носи правилния живот. И в това е вътрешното кръвообращение на човека. Когато чувствата са правилни, нормални, те развиват естествена топлина. И когато умът е нормален, то се развива нормално изстудяване и тогаз се образува нормален живот. Понякой път умът образува по-голямо изстудяване, отколкото трябва, а понякой път сърцето може да развие по-голяма топлина, отколкото трябва. И там е всичкото противоречие.

При самовъзпитанието се изисква: Да имаме само малко охладяване и малко затопляне. И да се образува едно движение. Изучавайте себе си. Вашите мисли и вашите чувства, и вашите постъпки. И тогава ще имате малко по-малко страдания, отколкото сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!
/Три пъти./

XVIII година.
25 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21 април 1939 г., петък, 5. ч. с.
София – Изгрев.

1939_04_23 Новото в живота
неделна беседа ИК "Жануа-98"

НОВОТО В ЖИВОТА

Отче наш.

Ще прочета част от шестата глава от Евангелието на Лука, от 12–39 стих.

Духът Божи.

Мъчно е човек да премине живота с всички негови противоречия, които изпъкват. Животът, тъй както е, той не може да се примири с нищо. Защо ние искаме да примирим това, което не може да се примири? И после събираме това, което не може да се събере. Да разширим това, което не може да се разшири. Има неща, които нито се увеличават, нито се намаляват. Ти не можеш да увеличиш любовта, нито да я намалиш. Туй е наше тълкуване. Има нещо, за което се безпокоим и ние влизаме в живота, но не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш, дали слънцето ще изгрее или ще залезе. То е негова работа. Ти се безпокоиш и казваш: „Слънцето няма да изгрее.“ Лъжеш се, ще изгрее. Ти мислиш, че слънцето няма да залезе, казвам: Ти се лъжеш, ще залезе това слънце, ще има залез. Ти мислиш, че радост няма да имаш в живота. Лъжеш се, ще имаш радост. Ти мислиш, че скръб няма да имаш в живота, лъжеш се, ще имаш скръб. Ти мислиш, че вечно ще живееш, лъжеш се. Ама ти мислиш, че ще умреш, пак се лъжеш. Тия работи са извън вашата възможност. Дали ще живееш вечно, туй не е ваша работа. И дали ще умреш, то пак не е ваша работа. Защото думите „живот“ и „смърт“, хората обясняват по своему. И прави са. Ако вземете едно научно обяснение за живота или вземете едно религиозно обяснение за живота, това са две различни схващания. Има нещо вероятно.

Та сега се иска да не се безпокоиш за онова, което не ти влиза в работа и да не се радваш за онова, което не ти влиза в работа. Мисли само за това, което се отнася само до тебе. Като казваме: „се отнася само до тебе“, има една лъжлива философия. Казвате: „Човек не трябва да мисли за другите.“ Но другите хора, това са условия, възможности, заради него. Ти трябва да вземеш в съображение, че всички хора около теб са условия и възможности в дадения случай. И ти, в даден случай, и ти си възможност и условие за другите. Ти това не можеш да го избегнеш. Ако мислиш, че ти сам можеш да живееш, независимо от другите хора, ти се лъжеш, пък ако мислиш, че си свързан, зависим си от тях, пак се лъжеш. Какво нещо сега е лъжата? Лъжата е туй, което не е истина. Какво нещо е истината? Туй, което е. Когато ти мислиш, че в скръбта ще намериш радост, това е лъжа. И когато мислиш, че в радостта ще намериш скръб и то е лъжа. Това са

неща, които… Трябва да се освободите от вашите детински възгледи. Те са били полезни за вас като форми на вашето развитие, но новият живот, възрастния живот, изисква малко други схващания. Не да се откажете от миналото. Ти не може да се откажеш от него. Сегашните хора не знаят какво нещо е миналото, какво нещо е бъдещето и какво нещо е настоящето. Аз представям миналото. Всичките хора, миналото представят човешките народи. Бъдещето представя възвишените същества, духовете, а настоящето, това е Бог. Тъй както сега живеете, то е Бог. Вие в Бога живеете. Сега мнозина казват, какво ще бъде със света? Настоящият свят ще бъде точно това, което Бог е определил. То е Негова работа. Ще има ли мир? То е Негова работа. Ще воюват ли хората? То е Негова работа. Ще се бият ли? То е Негова работа. Ще се обичат ли? И то е работа на Бога, не е ваша работа. Всичките тия народи и хората решават един въпрос, който не се отнася до тях. Искат да уредят света сега. Ще видят доколко могат да го уредят. Тъй както искат да го уредят, не се урежда. Човек иска да уреди живота си, като яде. Той се заблуждава. Защото в ядането, колкото е възможно да живееш от яденето, толкова и от яденето ще умреш. Казват, гладни ще умрем. Но и сити ще умрете. Някой казва, че без парички е голямо страдание. Но и с парите пак страдание ще имаш. Та често ние ще претърпим онова, като онзи търновски адвокат, който носел два кобура и пътувал от Търново за Севлиево. На пътя имало едно място дето се криели разбойници. Хващат го и казват: „Защо носиш тия кобури?“ – „За зор-заман.“ – „От този зор-заман има ли по-голям?“ – Питат: „Пари носиш ли?“ – „Не.“ Взели, че го набили, че не носи пари в себе си, взели му и кобурите. И всички вие сте въоръжени с два кобура, само че пари не носите и бой ще ядете. Сега разбирайте ме, то е една философия на онези разбойници. Те разбират така, това не е максима в живота. Но всякога една максима, когато човек не разбира правилно нещата, тъй както са създадени, той ще дойде в едно противоречие със себе си и ще пострада. Та сега Христос е дал противоречието на двоякия живот. От какво зависи щастието? Казвате, радвайте се. На какво да се радват? Ония, които нямат никакви блага, Той ги облажава. Казва: „Кой каквото направи за в бъдеще, ще има. А пък които сега имат, който сега е богат, за в бъдеще няма да има.“ Казвам: Когато се чете учението Христово се среща едно противоречие, понеже то не съвпада със сегашното наше разбиране. Той казва „Любете враговете си.“ Кой ти е враг? Враг е онзи, който ти сам си създал. Този човек тебе ти е направил една услуга. Да кажем, той ти е дал 10 кила на заем и ти не искаш да ги върнеш. По неговите разбирания, ти си обещал да върнеш житото, но не го връщаш и той те намрази. И Христос казва, за да не те мрази, върни му 10-те кила, които си взел от него. Обикни го, защото, ако нямаш любов, няма да му върнеш. Ако се зароди в теб любов, ще се изправи погрешката. Защото погрешките без любов не може да се изправят. Когато казвате, че човек

трябва да изправи погрешките, то е невъзможно без любов в света, пък любовта не може да се прилага, ако ти нямаш знания, ако не знаеш. Трябва да знаеш, как да обичаш. Любовта и тя си има своя форма. Ние, съвременните хора, хората които преди нас са живели и тия, които ще дойдат след нас, всички мислят, че са изучили начините на любовта. Но начините на любовта не са изучени. Онзи, младият момък, който се жени за някоя млада, красива мома, която му казва, че вечно ще го обича, верни ли са тия думи, че вечно ще го обича? Тия думи са относителни. Утре тя като намери поздрав и по-умен и по-богат и с по-добър характер, не сприхав, веднага ще го обикне повече от другия. Мислите ли, че някакъв закон може да постави обичта? Да, каже „Той ми каза." Казвам: Това е относително. Обещанието не е само от едного. Двама души обещаят и кой трябва да изпълни обещанието? Да се изпълни едно обещание, то трябва добре да се разбере. Има три вида разбиране. Едното разбиране, което протича от стомашната система на човека. То е физическият свят, видимият свят. Туй, което ние го наричаме реалност. Философите го наричат последствие. Едно явление на друга една реалност. То представя формите на нещата. И на нас този свят се представя от стомашната система. И ние постоянно трябва да задоволяваме този стомах с твърда храна, която трябва да сдъвкваме, да турим малко водица, слюнка, за да може тази храна да се смели. Ако не знаеш как да ядеш, твърдата храна не се смила и стомахът започва да протестира. Ти имаш едно мрачно схващане. Щом те заболи коремът, веднага целият живот ще се измени. Често, когато смилането на храната не става правилно, туй с което мислиш, стомахът, това е черният дроб. Тогава очите пожълтяват. Окултистите казват, че жълтият цвят е цвят на ума. Той представя човешкия ум. И трябва да знаете, че този жълт цвят е малко златист. Злато е той. Едновременно жълтият цвят, за да бъде в своята пълнота, той трябва да има силата да лекува. Да има онова качество на златото. Да носи живот в себе си. Та казвам, щом храносмилането не става нормално, очите започват да пожълтяват, значи черният дроб не е на място. Било е време, когато черният дроб е мислил. Всичката злоба и омраза на хората произтича от черния дроб. Когато някой човек те мрази, не може да те намрази от ума си. Но смущава се черният дроб. Всяка една сръдня, всяка една омраза в човека, се отнася до неговия черен дроб. И като е занят с омраза, черният дроб не може да изпълни своите функции, храносмилането не става правилно. Философията е следната: Ако намразиш един човек, ще придобиеш ли нещо или не? Ако ще придобиеш нещо, мрази го. Но ако ще изгубиш два пъти, отколкото ще спечелиш, не го мрази. Мене често са ме питали, казват, че имал да взема от някого. „Колко имаш да вземаш?" – „10 хиляди." Казвам: „Този човек има ли имущество, къща?" – „Няма?" – „Ниви има ли?" – „Няма." Казва: „Да водя ли дело?" Казвам: „Никакво дело не води. Ти ще го осъдиш, ще го

затвориш и той ще излежи. Да кажем, че законите допущат това. Ще трябва да плащаш на адвокат и някой път ще трябва да дадеш толкоз, колкото има да вземаш.“ – Казва: „Има да ми дава.“ – „Че няма да ти ги даде, да ти кажа, няма да ти ги даде.“ – „Защо направи така?“ Казвам: „То не е твоя работа, то е негова работа. Той не иска да ти даде парите. Ти си умният човек и – казвам – не води дело сега, нищо повече. Дето две-три години ще си събираш, посвети тия години на работа и ти ще спечелиш тия пари. По-умно е. Ако водиш дело, ти няма да спечелиш, пък и даденото и то е загубено. Ще имаш двойна загуба.“ И действително, този съвет работи. Преди повече от 15–20 години ме срещна един варненски търговец, казва: „Загазихме я, изгубих. Дадох на едного повече 10 хиляди лева, изяде ми парите.“ Казва: „Какво да правя?“ Казвам му: „Работи, пари не искай от него. От друго място ще ти дойдат.“ Той казва: „Ще те послушам.“ След 4 години ме среща и казва: „Благодаря ти, спечелих повече, отколкото ми изяде онзи.“ Казвам: Ако не приложим, ще имаме известни нещастия, несгоди в живота. Ако приложим Божествения принцип в живота, ще работим с условията, които бъдещето ни носи и тогава лесно ще се справим с нашето минало. Загубите са минали неща. Погрешката е там, че ти си дал 10 хиляди лева, не трябваше да ги дадеш на този човек. Ти трябваше да дадеш само хиляда лева. Нищо повече. Той като иска 10 хиляди, хиляда да му дадеш. Хиляда лева може да ги плати, а 10 хиляди не може. Тази погрешка не я повтаряй втори път.

Всички съвременни хора, в началото поставят Христовия закон. Всички постъпвате евангелски. Аз гледам, няма нито един от обществото да не постъпва евангелски. Щом дойде някой гост, вие го посрещате евангелски, както Христос е казал. Ако заседи около десет дена у вас, лицето ще започне да се изкривява. Казвате: „Няма ли да си замине да се освободя?“ Изпратите го по Мойсеевия закон. И той си излезе недоволен. Такъв гост като ви дойде, не го гощавайте хубаво, но му дайте сух хляб. Не му правете баница, но попара малко със сирене, никаква баница. Никаква пилешка чорба. Човекът, вие го гощавате тъй богато и той казва, намерих мястото, дето може да живея. Вие го изкушавате. След като направите едно погрешка, казвате: „Няма разумност.“ и т.н. Не, не. Погрешката е във вас. И в любовта хората започват по същия начин. Като погледнете онзи писмовник на любовните писма, то е Христовото учение, готови на всички жертви, всичкото е турено. Онази жена като дойде заседи в къщата вътре. Погрешката не е в жената, погрешката е в момъка. Този момък трябва да каже: „Като седиш при мене, ти не може да бъдеш щастлива. Аз съм сприхав човек, от баща ми съм наследил нещо. И аз искам да бъда друг, но не съм такъв, какъвто се показвам. Не си ме виждала, по някой път може да си позволя да ударя. И туй често го правя.“ Той не трябва да лъже. А той започне да говори туй, което не е. Той започва да ѝ разправя: „Ти като

дойдеш при мене, че обуща ще имаш, че дрехи, че апартамент ще имаш, автомобил ще имаш, две слугини ще имаш, Карлсбадски бани…“ Какво ли не ѝ обещава. Тъй както е животът, не е лошо. То е неразбирането на хората. То е все таки, човек има малко пали, започне една къща. Той едва има пари да си направи една стая и кухня, едва има 40–50 хиляди лева, а той започне една къща, която ще струва 300 хиляди и после казва: „Загазих!“ Той мисли това, което не е. Той мисли да направи къща, да я дава под наем. Той не знае какво нещо е наемател. Който иска да се измъчва, който иска да си има неприятности, нека направи една три етажна къща, да ги даде под наем на наематели и тогава ще види.

Та казвам, сега се изискват онези възвишените възгледи. Трябва да се разбира физическия свят с неговите закони, подробно трябва да се изучава. Човек трябва да се съобразява с тия закони, понеже в областта, в която живеем, тия закони не може да се изменят. За в бъдеще може би ще се изменят, но сега законите са закони. Ти не можеш без ядене. Вторият възглед, то е дихателната система. Той представя духовния свят, разумното в човека. Ако ти не знаеш как да дишаш правилно, твоята кръв не може да се пречисти, ще останат много утайки в тялото, ще се зародят ред болести в ставите ти и в мускулите ти. Ти ще мислиш, че нещо провидението тъй е наредило. Провидението тъй е наредило, понеже ти не дишаш както трябва.

Ето аз какво разбирам под дишане: Ако дишаш и не мислиш когато дишаш, при дишането, като приемаш въздуха трябва да благодариш на Бога, че си приел въздуха в себе си да го задържиш. И като го изпратиш навън да благодариш, че Бог ти дал свобода, да вземаш колкото искаш. По някой път дишаме без да мислим. Умът е някъде другаде. Разрешаваме някой друг въпрос, вследствие на туй отсъствие на ума, създават се всичките нещастия в света. Човек всякога да е буден. На сутринта да е будно съзнанието и половин час да дишаш и да благодариш. На обед половин час да дишаш и да благодариш и вечерно време половин час да дишаш и да благодариш. Направете това да видите как ще се подобри здравето. Там, дето ума присъства, всяка работа става добре. И при стомаха е същият закон. Ти ядеш, без да присъства твоя ум. Ако ядеш и не благодариш за яденето, пак е същият закон.

Та казвам сега на хората: Кой е правоверен? Аз наричам правоверни хора, които ядат и благодарят. Туй е физическото поле. Кой е правоверен? Който, като диша за въздуха, благодари. Той е правоверен. След туй иде неговата глава, на човека, неговата нервна система, която представя Божествения свят. Всяка една хубава мисъл, която влезе в ума ти, ти да благодариш на Бога заради нея. Ти тогава силен ще станеш. Сега хубавите

мисли идат, ние мислим, че те всякога вървят. И така не се ползваме. Всяка една мисъл, която прониква в твоя ум, тя е едно условие за една възможност, за твоето повдигане в света. Ти я приеми и благодари на Бога заради нея. Тя изведнъж няма да поправи всичко. Но в дадения случай, тя ще поправи туй, което трябва. Казвам: Знаете ли в един час какво става на земята? Колко хора се раждат в един час? В един час се раждат 5000 и умират 4600. Следователно, имаме едно изобилие от 400, които остават. 5000 се раждат, а 4600 умират. В един час 5000 хиляди майки раждат и знаеш, те като раждат какви страдания имат, на косъм е животът им. И след туй знаете, че още 4600 майки плачат за онези, които са заминали. Имате близо 9600 майки, които плачат. Едните намират щастието, а другите, загубват. Казвам: Законът какъв е? Ти си ял храна. Докато се смели тази храна има опасност. Ако ядеш и не мислиш, може да се задавиш. Много хора се задавят. Пак ще ви приведа един пример. Няколко наши приятели отиват на гости в гр. Пловдив. Сестрата ги почерпила с вишнево сладко. Когато единият взема сладкото, започват да се шегуват, да се смеят и единият се задавя. Сестрата била доста сръчна, бръкнала в гърлото му и извадила залостената вишна. Когато ядеш, не се смей, мисли. Като гълташ, не се смей, благодари на Бога. Сериозна работа е като ядеш. Може да иде в кривото гърло и ще се свърши. Казвам: Ние, религиозните хора имаме едно вярване, казваме: „Бог си знае работата.“

Той си знае работата, но ние трябва да оставим нашата работа. Знаеш на какво мяза това? Професорът или учителят в гимназията си знаят работата, те преподават да кажем по математика или по геометрия, по ботаника или по зоология, по който и да е предмет. Но онзи ученик, който не е слушал, когато учителят преподава, не си е научил урока, казва: „Много учен е той.“ Но ако той не учи, какво ще го ползва учеността на неговия учител? Той като се учи, тогава ще се ползва от знанието, което учителят има. Ако ние вярваме, че Бог е Всемъдър, Той направил това всичко, много добре, че Той ни е преподал един добър урок и казва: „Ще се учиш много добре да ядеш и ще благодариш за яденето.“ Ти не го правиш. Вие правили ли сте изчисления в едно ядене, колко пъти трябва да сдъвквате храната? Колко дъвкания трябва за една хапка? Ако ви попитат, колко пъти сте дъвкали? Ако ви дадат едно яйце да го изядете, на колко пъти ще го сдъвквате? Казвате: „Празна работа, няма какво да чета.“ Не е празна работа. Вижте онзи музикант, който свири, как си заучил първо нотите, после клавишите, като заучи всичко това, после затваря книгата, но вече пръстите му знаят всичко наизуст. Ако не знаеш нотите къде се, какво ще направиш? Един, който е вещ знае къде се турят тия ноти и мисли върху това. Другият като иде, безразборно си туря пръстите. В единия има голям дисонанс, а в другия ще има хармония. На едного хората ще плащат, а пък другия ще го освиркват. Та казвам сега: Във физическия свят

най-първо ние имаме онези твърдите вещества. Най-първо ние имаме работа с въглерод и водород в стомаха. А в дробовете имаме работа с кислород, водород и азот. И най-после в нашия умствен свят имаме работа с трептенията на светлината, която иде от далечното пространство, иде в нашия мозък. Само мозъкът знае как да я възприеме и знае как да я тури в действие.

Казвам: Ние сме един свят, който трябва да изучаваме. Мнозина от вас мислят да идат в другия свят, да изучат сегашния свят. Питам: Онзи свят къде е? Вие като умрете, ще живеете в главите на хората, в техните мисли. Сега мислите, че небето, че онзи свят е горе. Децата може така да мислят. Всичко, което виждате: слънцето изгрява и залязва, това е физическият свят, то не е духовният свят. Един автор сега, наскоро писал, че едно време войната била едноизмерна, само по права линия се биели хората. После тази война става двуизмерна. Имало площ, в която хората се биели с кавалерия, пехота, сега станала триизмерна. Бият се под водата, над водата и във въздуха. Сега живеем в един свят, войната е прогресирала, от едноизмерна и двуизмерна е станала триизмерна. Било е време, когато религиозните възгледи били едноизмерни. После станали двуизмерни, а сега са триизмерни. Едноизмерният свят има свои закони. Двуизмерният свят има свои закони и триизмерният свят. Вярванията и те си имат закони.

Та вие сега се смирете, че Христос тъй казал: „Люби.“ Как да любиш? Ти ще търсиш любовта отвън. Вие търсите любовта отвън да любите. Хубава е то. Но онзи, който търси да го обичат, той ще се натъкне на голяма мъчнотия. Той не е господар на условията. Да те обичат хората, не си господар. Имаш един свят, който е толкоз изменчив. Той е лотарийна игра. Вземеш един билет и може да кажеш, че ще спечелиш или не. Колко ще спечелиш? Някой път едва ще вземеш парите. Някой път след 10 години, след като си похарчил 10 хиляди, пак ще ти се паднат толкоз, колкото си похарчил. Ти си имал идеята да вземеш билет и да спечелиш 500 хиляди лева. Може ли да ми кажете, при какви условия може да се спечелят? Който знае закона, той трябва да има знания, той може да спечели 500 хиляди лева. Онези, които поставят да изваждат билетите, той ще те намерят какви са техните трептения на ръцете, на тяхното естество. И тогава той ще се съобрази с техните трептения. И когато дойдат, той ще дойде да извади трептенията с неговия билет и той ще спечели. Които очакват от невидимия свят да дойдат духовете, като че в другия свят няма друга работа, ами се занимават с лотарийни билети. При това аз се чудя, защо ще вземат някои да ходят да вземат лотарийни билети? Развийте в себе си онова чувство да помирисвате къде е златото. Златото има миризма, мирише като карамфилчето. Като тръгнеш мирише, израснало

някъде. Изкопай го, на един метър е, извади го и ще го вземеш. Хем звонково, няма да ти дадат книжни пари. Някой ще каже: „Кой ще ходи да търси тия пари?“ Туй е нова наука. Нова вяра, която може да се реализира. Сега тия неща аз ви ги навеждам само за изяснения. Вие търсите вашето щастие там, дето не трябва. Доста пари има оставени някъде. Някой от вас, ако разбирате Божия закон на физическото поле, някъде провидението е оставило за вас 20 хиляди долара, при някой американец. От тук ще вземете билет, ще идете в Америка и ще го намерите. Трябва да обичате този човек и като го обикнете, този човек ще ви даде 20 хиляди долара. Привеждам онзи пример за онази млада американка и за един голям скъперник в Ню Йорк. Ходило известно дружество да му иска, пък той им дал едва 100 долара. Той може да даде 10, 20 хиляди, но дава само 100. Отива при него една млада американка, влиза, усмихва му се, поглежда го в очите и изведнъж, смекчава се, намира трептенията на сърцето му. Той казва: „Какво обичате?“ Тя казва: „Ще обичате ли да ми дадете 25 хиляди долара?“ Той казва: „На ваше разположение съм, госпожице. Когато имате нужда пак заповядайте, мен ще ми бъде приятно.“ Тази мома има разбирането на човешката душа. Тя влиза вътре и цени неговата душа. Казва: „Аз вярвам не тъй, както хората вярват. Ти имаш добродетели, но тия хора не разбират, затова не даваш.“ И той казва: „Понеже ме разбираш, на тебе може да дам 20 хиляди.“ И Писанието казва тъй, ако правим нещо, съобразно с волята Божия, ако ние обичаме Бога, каквото и да е, ще ни даде. Същият закон е. Ако ние нямаме оная абсолютна вяра в Бога, верующите такива, каквито са, не може да получат желаното. Ако мислим, че Бог е като хората, тогава нищо няма да имаме. Той тогава оставя туй, което в природата съществува. Ако искаме нещо наново, Бог да се интересува от нас, ние трябва да Го обичаме. Туй, обичането няма да дойде отвън. Никой проповедник няма да ви научи. Нито майка ви, нито баща ви. Обаче, майка ви и баща ви може да ви предадат този импулс. Майка ви може да ви даде толкоз, доколкото тя обича. Баща ви може да ви даде дотолкоз, доколкото той обича. Вие ще вникнете в душата си. Имате там едно място, във вашата душа, дето ще разбереш, защо трябва да обичаш Бога. Понеже настоящето, света, както сега го виждаме. Ние живеем и се движим в Бога, нашият живот, нашето щастие и настоящето, зависи от Бога. Ние търсим за в бъдеще да Го намерим. Той казва: „Търсете ме, докато съм близо.“ Сега, сега трябва да търсим. Ако един ден оставите, та като умрете да го търсите, то е изгубена работа. Какво казва Христос: „В твоите ръце предавам Духа Си.“ Не казва за в бъдеще, но сега в Твоите ръце. И какво направи Бог заради Него? След три дни Той изчисти всичките страдания. Казва: „Твоите страдания ще донесат Твоето благо.“ Казва: „Господ ще направи това. Понеже си имал пълна вяра и любов, аз ще направя за тебе, за да знае светът какво мога аз да направя.“ Колко хиляди, колко милиони хора днес има, които вярват? Някои от вас казват,

да имаме туй, което Христос е имал. Ти искаш да идеш на кръста. Ти искаш да имаш тази любов и тази вяра. Искаш да имаш туй, което Христос е имал.

Сега искам да ви кажа, че в сегашния живот трябва да имате една реална вяра. Има един пример. Минават няколко души търговци, богаташи, обират ги разбойници. Минава един религиозен човек, той казва: „Ето един часовник, имам 100 лева.“ Те казват: „Върви, ти не си за нас. Ти обичаш Господа. Върви си по работата. Тези, които не го обичат, от тях взимаме всичкия данък.“ Мислите ли, че ако обичате Бога, вас ще ви оберат разбойници? Разбойници няма да ви оберат. Бог е, който живее във вас. Има индуси, има и англичани, които изучават това изкуство. В най-опасните места ще избере някой индус един камък, ще седне на него и дето минават тигри, лъвове, змии, той седи и мисли, вярва, че всичко в света е добро. Минават тия зверове и нищо не му правят. Един англичанин, който се упражнявал в това изкуство, казва: „Само ако една секунда умът ти се отклони и всичко ще хвръкне.“ След като мислиш, че Бог е, който всичко управлява в света, че всичко в света е добро, всичко е безопасно. В момента, в който се отклони умът ти и веднага може да се случи нещастие. Нашите нещастия в света произтичат от онова, че ние мислим, че Бога Го няма в света. Но Бог е в света. Единственият, будният, който наблюдава всичко което народите вършат, каквото религиозните хора вършат, каквото животните и растенията вършат, за всичко туй окото му е будно, всичко вижда, всички недъзи и всичкото добро вижда. Когато вие страдате, това го знае. Ако по някой път помощта не иде, то зависи от онова колебание на вашата воля. Колкото повече се колебаете, толкова повече Божиите блага замедлят, остават за по-късно. По някой път някои хора казват: „Ако дишаме много въздух, може да му се пръснат дробовете. Ако не вземете достатъчно въздух, какво ще стане с дробовете?“ Казвам: Трябва да възприемем достатъчно въздух, да се пречисти кръвта ни, трябва да приемем достатъчно храна, да освежи силите ни, трябва да приемем достатъчно мисъл, да просвети ума ни. Трябва ни една светлина. Знанието иде от светлината. Горе от нашата мозъчна система. Силата иде от дробовете. Пък туй, което трябва да се организира, да се посади наново, то иде от стомаха. Сега ония вярвания, че теглото е грешно, трябва да се изправят. Има стихове, които криво са изтълкувани. Казват, че било хубаво човек да не яде. Би било хубаво, човек да не диша, че било хубаво, човек да не мисли. Какво е човек тогава? Човек, който не яде, не мисли и не чувства, къде е човекът? Човек е онзи, който знае да яде по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да диша по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да мисли по законите на Любовта, в неговия ум, духът му присъства в неговата мисъл. Та сега аз ви навеждам това, защото някои от вас искат да работят върху себе си. Търсите система. Много системи има,

които нямат резултат. Впрегнете вашия ум на работа. Впрегнете вашето сърце на работа. Впрегнете вашата воля на работа. С вяра изучавайте физическия свят, със сърце изучавайте духовния свят, а с мисълта си изучавайте Божествения свят, за да бъдете щастливи сега. Не както сега сте щастливи. Човек може да бъде щастлив. Тогава да ви дам едно правило. Ако ме слушате може да го проверите. Когато дойде една скръб, благодарете като е дошла. Защото, ако благодарите, тя ще си замине. Ако не благодарите, тя ще остане при вас. Когато дойде радостта, благодарете. Защото, ако не благодарите, радостта ще си замине. При благодарността, всякога радостите остават. А като благодарите, скърбите ще си отидат. Щом не благодарите, скръбта ще остане. Щом остане тази скръб, тя ще ви мъчи. Следователно, като дойде скръбта, благодари, за да си замине. Ако не благодариш, тя ще остане. Тъй щото, ако не благодариш, скръбта ще остане и ако не благодариш, радостта ще си иде и тогава ще бъдеш нещастен. Ако благодариш, скръбта ще си замине и ако благодариш, радостта ще остане. Тогава умът ще бъде на място, сърцето ще бъде на място и волята ще бъде на място. Бог ще те благослови, винаги ще бъдеш щастлив. Тук на земята ще бъдеш щастлив и в онзи свят пак ще бъдеш щастлив.

В разумната мисъл, в разумното чувство и в разумната воля и благодарност, това е щастието на човека.

Добрата молитва.

Двайсет и шеста неделна беседа държана от Учителя
на 23 април 1939 год., неделя 10 ч. София – Изгрев

1939_04_23 Естествената среда на човешката душа
утринно слово

ЕСТЕСТВЕНАТА СРЕДА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Мъчни са някои работи за разбиране. Има много тълкувания върху тая глава. Някои искат да знаят какво е тълкуването. Ние в сегашния век не се нуждаем от тълкуване. Гладният не се нуждае от никакви тълкувания върху това какво нещо е гладът. Той се нуждае от хляб, от нищо повече. Да му разправиш какво нещо е гладът, как се образува, защо е дошъл – не е на мястото си. Някои казват: Изтълкувай ни тази притча. Питат едного: Кажи ми защо изгуби ти имането си? Онзи го тълкува: Защото е бил невнимателен. И какво спечели?

В какво седи ценността на един човек в света, в обикновения живот? В какво седи ценността на един певец? В гласа му. Той трябва да пее, не само да мисли, че знае да пее, не само да мисли, че е даровит. А хората искат в дадения случай да пее. И то да пее хубаво. И в какво седи ценността на един архитект, на един инженер? Да знае да построи нещо. В какво седи ценността на един дрехар? Да знае да скрои и да ушие добре дрехите. В какво седи ценността на една майка? Да знае добре да роди децата, здрави да ги ражда, а не болни. В какво седи ценността на един учител? Да знае добре да предаде на учениците знанието. Често някои ме питат: Как мислите, аз успял ли съм? – Е, как се цени успехът? В света има две неща несъобразни. Не е добре да вземеш лошия човек и да го туриш на светлина. Тогава ти ще го туриш на поругание, понеже всичките му престъпления ще станат ясни. И не е добре да туриш праведния на тъмнина, понеже добрите му страни ще останат скрити. Тури престъпния в тъмнина и праведния в светлина. Думата „престъпник“ в българския език има двояко значение. Казваме „простъпулник“. Детето прави едно престъпване, прави една крачка и родителите дават угощение, че детето е направило една крачка, че е проходило. И един човек като проходи, правят го престъпник. В този случай на тая дума дават отрицателно значение според тълкуването на закона. Това двояко значение на тая дума има прилика с двоякото значение на турската дума „юз“. В турския език тая дума значи „лица“, значи и „сто“. Та някой отишъл при един турски

мирови съдия да разгледа едно свое дело и му казал: Аз скоро ще имам едно дело при вас. Ще дойда и като ти кажа „Гледай на лицето ми“, ще знаеш, че трябва да помогнеш да ми се оправят работите. Той му дава една турска лира – 100 лева. Като му каже „Погледни на лицето ми“, другите ще разберат „Погледни на главата ми“. А пък съдията да разбере, че трябва да помисли за стоте лева, които е получил. Този съдия бил с брада. Нашите съдии сега са с обръснати бради. Тогава мислели, че ако човек е с брада, по се хваща онова което казва. А ако е без брада, не се хваща. Такова е било понятието тогава в турско време. След този човек при съдията идва и другият. Първият завежда делото, а вторият е, когото съдят. Последният казва: Господин съдия, даден съм под съд. Дава му две турски лири и му казва: Като ти кажа „Погледни ме два пъти по лицето“, ще си припомниш, че съм ти дал тези 200 лева. И ще гледаш да решиш в моя полза. С тези пари той също искал да подкупи съдията. И започва делото. Първият казал: Господин съдия, на лицето ми гледай! Съдията му казал: Синко, ще гледам на лицето ти, но какво да правя с този с двете лица?

Приложението е: Всякога ние имаме една идея, която е раздвоена в нашия ум. Имаме едно положение, че искаме да живеем добре. Това е вложено във всеки човек. Но има една идея, която раздвоява човешкия ум. Има една възможност за раздвояване. В това раздвояване човек губи своята сила. Раздвоиш се дали да отидеш на екскурзия или не. Гледаш, че времето е облачно. Ако си уверен, че времето ще бъде хубаво, ще отидеш. Но гледаш, че може да има дъжд. И казваш: Няма да отида на екскурзия.

Сега вие дръжте в ума си, че природата не обича еднообразие. Че с това знание, което сте имали вчера, днес не можете да си служите. Вие ще кажете: Защо да не може да си служа с вчерашния хляб? В Божествения закон пише: Има хляб за всеки ден. Всеки ден – нов хляб. Но ще кажете: Но това Слово, което преди хиляди години е казал Христос? – Но в Библията не е Словото. Ти като четеш, Словото ще дойде отпосле, отвътре. Тук са символи. А пък Словото ще дойде в дадения случай. Като прочетете това Слово, какво ще научите при това буквално разбиране? Хората четат две хиляди години Библията и гладни ходят, не са я разбрали. Аз уподобявам това буквално разбиране на Словото на следното: Когато се напише „хляб“ на книга, нали рисуват на книга хляб, самун, дават му форма, цвят и прочее. Ако Библията беше написана все с такива символи и ги четат, от този хляб какво щяхте да вземете? Ако бяха нарисувани круши, череши, грозде, ябълки, най-хубавите баници направени и вие четете и се ползвате от Словото с това буквално разбиране, какво ще добиете? Това е буквално разбиране на Писанието. Някой казва: Аз съм чел Писанието, зная Библията, зная в еди-кой си стих какво е писано, зная, че в един стих пише „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Един ми казва: Аз съм пътят,

истината и животът. Казвам му: Ти ли си пътят, истината и животът? Никакъв път не си. Че колко хора са минали по тебе? Знаеш ли какво говориш? Колко коли, колко автомобили са минали по тебе? Колко мостове има построени върху тебе? После казва: Аз съм истината. Казвам му: Че на колко хора си дал свобода? Като каже някой, че е истина, трябва да даде свобода на всички, които ходят при него. Ти казваш: Аз съм животът. На колко хора си дал живот? Ти си казал така, но най-първо го направи на себе си. Стани ти път за себе си. Да можеш да даваш живот на себе си. И да можеш да дадеш и свобода на себе си.

Някой ден ти си дряхнал. Вие разглеждали ли сте въпроса от какво се явява една скръб? Някой път вие казвате една дума и след това ви потекат сълзи от очите. Или някой път ви кажат една дума, че ви жегне това. И за десет години не може да я забравите. Кои са причините? Има едно ново схващане на онзи Божествен живот, който сега се изявява. Най-първо тези, които вървят в пътя на Божественото учение, трябва да минат един път на дисциплина, една опитна наука. Вие ходили ли сте да видите как се приготовлява якото желязо – стоманата? Колко пъти трябва да я нагорещят и после да я турят в студена вода, за да се кали. Знаете ли една пръст колко пъти трябва да се пресее, за да се направи от нея един добър съд? И знаете ли онзи, който участва в някоя опера, колко безсънни нощи е прекарал да учи и да пее? Да заучиш една цяла опера не е лесна работа – с всичките му потънкости, с всичката му дикция, с всичката взискателност. Ние казваме: То е светска работа. Но това е неразбиране. Всички незаучени работи са светски. А пък всички хубаво заучени работи са духовни. Ти ще заучиш една опера както трябва. То е духовно нещо, но ако не можеш да я заучиш, то е светско. Ако можеш да заучиш религиозния живот както трябва, то е духовно, а пък ако не можеш да го заучиш, то е светско. Ако се обличаш както трябва, с хубави дрехи, то е духовно. А пък ако не знаеш как да се облечеш, то е светско. Аз така тълкувам. Гледам, някой се облякъл, но не знае как да тури нещата. Турил бяла рокля, черна шамия на главата и бяла връзка. Хубаво е, не е лошо. Но защо е турил черната шамия на главата? Черното държи по-топло. На краката черни чорапи – горе-долу разбирам, но защо черна шамия на главата и бяла връзка на врата? Главата не се нуждае от черната шамия. Щом краката имат черни чорапи, главата трябва да има нещо бяло. А пък на врата турил бяло. На врата не трябва да се тури ни най-малко бяло, а червено или синьо. Трябва да има едно съчетание на краските. Ако знаете какви дрехи да носите, ще бъдете здрави. И ако вие знаете какви цветове да носите, вие ще се лекувате.

Един български свещеник ми разправяше какво правил на млади години. – Имах един навик, отгоре носех черно расо, а отвътре червена антерия. И

когато го гледаш, отвън е черен, а пък отвътре червен. Питат го: Дядо попе, защо носиш тази антерия? – Искам да живея. – А защо носиш черното? – А пък черното го нося, за да не ме гледат хората. – Само той знае, че под черното носи червено. И казва: И като мисля за червеното, като нося червената антерия, всякога се усещах здрав.

Това, което ни смущава, то е обикновеното неразбиране на живота. Някой път ние ставаме учители на Духа Божий, който живее в нас. Искаме да дадем съвети на Господа, коригираме Го. Казваме Му: Не по този, а по друг начин. И тогаз влизаме в едно стълкновение със себе си. Седиш ти и си недоволен от своя живот. Че кой е причината? Защо си недоволен? Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво е това желание да бъдеш богат, но знаеш ли колко нещастие ще донесе твоето богатство? Най-първо, като си богат твоите слуги ще те крадат, понеже има какво да крадат. Ако си сиромах и си имаш слуги, те няма да те крадат, понеже няма какво да крадат. Ако си учен човек и имаш книги в библиотеката си, то е пак богатство. Твоите слуги пак ще те крадат, пак ще видиш, че е изчезнала някоя и друга книга. Те си имат интерес. Задигнал някой хубава книга и я продал. Та казвам, богатството ще ти създаде ред неприятности. Ако си богат, ти трябва да бъдеш много умен човек, за да знаеш как да употребиш богатството си. Богатството е известна сила. И ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш нещастие в своя живот. Даже като влезнат в къщата ти твоите приятели и излезнат, ти ще почнеш да ги подозираш, че са задигнали нещо. Ти няма да мислиш хубаво за тях. Та някой път аз ви гледам, че и вие сте много богати. Аз гледам, че сте много богати, защото щом влиза някой при вас, вие казвате: Задигна ми той нещо. И при това идват при мене и ми се оплакват. Чудни хора сте! Че нали сте бедни? Идват у вас някои и вие ги подозирате, че са задигнали нещо. От бедния какво ще задигнат?

На вас като ученици лично не говоря, под „вас“ подразбирам целия свят. Кое е правото в света? Правото в света е това, което едновременно е добро за вас и за другите, не само за вашия род. От гледището на вълците това, което е добро за един вълк, то е добро и за другите вълци. Това е така. Но това, което е добро за вълците, не е добро за овците. Следователно това, което прави вълкът, е добро за неговия род, но не е добро за овците. Ще кажете: Че овцата минава за чиста и праведна. Така е, но по отношение на тревата – и тя погазва тревата. И тя не е толкоз чиста. И тя прави това, което не трябва. Какво трябва да прави тогаз овцата? Овцата, като яде трева, не благодари на Бога. Там е нейната погрешка. Всички хора днес правят същото нещо. Вие ядете и не благодарите. Вие, като седнете, ще благодарите на Бога. Вие ще четете една молитва: Няма Любов като Божията Любов (три пъти). И свършено! И казвате: Прочетохме

молитвата. Не. Това е само един символ. Ти като ядеш, трябва да присъства твоето съзнание, да благодариш, понеже в дадения случай Божествените енергии чрез хляба ще влезнат в тебе. Ако твоя ум го държиш буден, Божественото, което е скрито в хляба, ще се влее в тебе. Като ядеш и благодариш на Бога, ти ще станеш по-умен и по-силен в дадения случай и ще добиеш повече живот. А ти ядеш и си недоволен. И казваш: Този хляб не струва! И като кажеш, че не струва хлябът, хлябът става точно такъв, какъвто ти го мислиш.

Та казвам, трябва ви една опитност. Ще каже някой: Ние с храненето ли ще започнем? – Че първата наука в света е започнала с яденето. Ние сме още в яденето. Тогаз ще ви приведа един пример. Прегрешението в света е започнало с първото ядене. Сегашното готвене жената го въведе, понеже искаше да угоди на Адама. И един ден искаше да намери из градината плодове да му сготви много хубаво, че той да се учуди от хубавото сготвено. И отиде при едно дърво, дето имаше един голям готвач, който ѝ каза: От това дърво като приготвиш на мъжа си, ще му светне лицето и ще те обича така, както никога не те е обичал. Аз го разглеждам по своему. Както аз го тълкувам, е по-право, отколкото както го тълкуват другите. Но този, който разправяше това меню за готвенето, той знаеше попарата на тази работа. Той внесе една лъжа, този готвач, в тая работа. Сега къде е погрешката? Желанието на Ева да сготви беше много хубаво. Но тя не разбираше, не знаеше дали ще стане от това едно добро ядене. Че ако аз на вас ви сготвя едно ядене от глисти, от големи глисти?! Разправят ми за един българин, който се върнал от странство – от Швейцария. Той казва: Културни са хора швейцарците! – В швейцарското сирене има червейчета. И като ги гледаш, ще отреже с червейчетата и ще го яде. Та българинът в това отношение е по-културен. Той като види червей в сиренето, хвърля това сирене. Обаче швейцарецът взема и червейчетата, и сиренето. В сегашния живот сиренето с червейчета по швейцарски струва пари. И в религиозните учения като има червейчета, струва.

Вие влизате в един свят, дето ще има опити. А не само да важи в какво вярвате. То остава за ваша сметка. За вас важи онова, каквото има да пренесете. В какво седи смисълът на тази притча на талантите, които господарят дал на тези слуги? Достойнството на тези слуги седеше в това, което припечелиха, а не в това, което им е дал. Единият е припечелил – значи мислил е, работил е! И казва господарят му: Добрий и верний рабе, на малкото си бил верен, над много ще те поставя! И на втория слуга каза подобно. И най-после дошъл третият слуга, който взел един талант. Тези с единия талант кои са? Те са всички онези, които се боят да не съгрешат. Той иска да направи нещо, но се бои да не съгреши и не го прави. Не е съгрешил, но и нищо не е направил. Да седиш и да се страхуваш, че

можеш да съгрешиш – то е неразбиране на живота. Ти, щом намислиш нещо, направи го. Защото макар и да не можеш да го направиш както трябва, все таки ще придобиеш повече, отколкото ако не се упражняваш. Че ако онзи, който е почнал [за] пръв път да пише, каже „Да не би да съгреша, да направя някоя погрешка в буквите или в правописа“, тогава как ще научи той езика? Той може да направи хиляди погрешки, но с тях ще се научи хубаво да пише и да говори. Та по-добре е да направим погрешки и да научим нещо, отколкото да не направим погрешки и нищо да не научим. Като срещнете едного, който прави погрешки, кажете му: Братко, ти много работи ще постигнеш. Който върши нещо, който прави нещо, той ще постигне. Аз намирам нещо добро в хората на света, похвалявам ги. Те работят. И тези хора ще постигнат. За в бъдеще тези хора ще бъдат на първо място. Те построяват цели квартали, линии, градини и прочие. А пък духовният казва: Аз съм добър. – Не зная в какво седи тяхната духовност.

Слушал съм много евангелски проповедници, които са казвали, че са чели много пъти Библията. Веднъж ми привеждат за пример една американка, която чела 90 пъти Библията. Значи, тя е живяла повече от 90 години и всяка година я прочитала по един път. И лицето ѝ било вече подобрено. Това е вярно. Но питам: Ако 90 пъти прочетеш Библията, какво ще придобиеш? Ако четеш „Отче наш“ 90 пъти, какво ще придобиеш от него? Ти можеш да го прочиташ целия си живот и все ще те ползва нещо. Но ако се спреш върху първата дума – Отче наш – ще се намериш в положението на онзи евангелски проповедник, който имал обичай да ходи и да търси едно бедно дете. Той искал да изпълни Христовия закон и затова всяка неделя довеждал по едно бедно дете вкъщи да яде с него. И понеже изпълнявал точно закона, преди да ядат, трябвало е да прочетат „Отче наш“. И всяка неделя правел така. Един ден извиква едно бедно дете от улицата. Преди да седнат, коленичат. По евангелски трябва да се коленичи. Той казва: Отче наш. И детето казва „Отче наш“. Той казва: Който си на небесата. А пък детето не казва нищо. Проповедникът казва: Да се свети Името Ти. Детето пак мълчи. Проповедникът му казва: Няма да ти дам да ядеш. Детето мълчи, разсъждава и казва: Истина ли говориш, че Бог е наш Баща, наш Отец? Проповедникът му казва: Че така е казано. Така е! Детето казало: Как е станало, че този нашият Баща тебе те тури тук, а мен остави на улицата? – Как бащата оставил проповедника на хубавото място, а него оставил вън? Какъв извод ще извадите от това? Как ще изтълкувате това? Проповедникът се намерил в трудно положение. Той чувствал, че има противоречие. Значи, детето казало: Кои са причините, че този Баща ме е оставил? Детето не знае къде е причината – дали в Баща му, в него, или в брат му. Не знае къде е погрешката. Проповедникът казал: Господ те тури на пътя, на онова място, за да ме изпита доколко аз те

обичам. Отсега нататък няма да бъдеш така, както си било досега. Ти ще бъдеш тук, в моята къща ще живееш като брат. И каквото аз върша, и ти ще го вършиш. Както аз живея, и ти така ще живееш.

Противоречията в света съществуват, за да се опита нашата любов. И ако можем да изправим едно противоречие, ние сме разбрали Божията Любов. И смисълът на живота е да разберем Божията Любов. И като разберем като детето, ще бъдем в дома на проповедника, но ако не разберем, ще ходим пак по улицата. Сега аз вземам и друго нещо в съображение. Един човек може да има доброто желание да пее. Може да не е погрешката му в това. Той има всичкото желание, но не е взел в съображение, че времето може да бъде много студено, че може въздухът да е влажен, някои отровни газове могат да повлияят на гласа му и да не може да пее добре. Или може да се простуди и да го боли гърлото. А човек с болно гърло не може да пее. Най-първо неговото гърло трябва да се излекува, за да бъде то свободно и да може да пее. И при мисълта е така. Човек не може да мисли добре, докато не се отстранят онези препятствия. Като прониква в него противоположни мисли, те го смущават. Значи, човек трябва да бъде в едно добро положение, за да може да мисли.

Когато говорим за Любовта, ние подразбираме едно естествено положение, в което човек може да се прояви. Това е едно естествено положение, при което човек може да прояви своите дарби, своите чувства, своята воля. Вън от Любовта той не може да се прояви. Там е силата. Любовта е единственото условие, при което човек може да се прояви. Ако в Любовта ти не можеш да се проявиш, ако в Любовта ти твоят ум не може да се прояви, твоето сърце не може да се прояви и твоята воля не може да се прояви – това не е Любов. Това е една среда, в която ти трябва да бъдеш потопен. Така трябва да се разбира. Ти казваш: Да се обичаме. – Това е друг въпрос. Да се обичаме, това не значи Любов. Това, което служи, за да се прояви човешкият ум в най-добрата си обстановка, в най-доброто си положение, това, в което човешкото сърце може да се прояви и човешката воля може да се прояви или човекът може да се прояви – това е да живеем в Любовта!

Не съжалявайте сега за миналото. Често ние се спираме и съжаляваме защо се е случило нещо. За Ева е оправдателно, защото тя не е знаела. Но след толкоз хиляди години вие, които сте готвили толкоз пъти, за вас не е вече оправдание това, което Ева направи. Ева не знаеше, а вие знаете. Ева сготви от едно дърво, после тя осиромаша и двамата заболяха. Те се заразиха. Грехът, който влезе в света, това е един низш живот. Това е една тения. Знаете ли какво нещо е тения? Като влезе в стомаха, каквито лекарства да вземете и даже ако изхвърлите прешленчетата, то ако остане

главичката залепена с вендузите си за стените на червата, то тая главичка пак ще даде цяла тения. За тенията са измислили едно лекарство. Трябва хитрина, за да я изхвърлиш. Измислили са едно лекарство от семената на тиквата, опържени, хубаво опечени. Ще вземеш около 100 грама тиквено семе, ако имаш тения. И ще изядеш това тиквено семе. Тенията го обича и ще се освободи главичката на тенията, ще се отлепи от стените на червата. Тя се замайва от тиквеното семе и се отлепва. И след това ще вземеш очистително и ще я изхвърлиш навън. И свършена работа. Как ще се освободиш от греха? Грехът – това е тения. Седи си той. А пък да отвориш стомаха си и да влезеш вътре – не можеш. Ще употребиш същия начин, както с тиквените семки. Щом влезеш в закона на Любовта, като ти стане Любовта среда, тенията е приела вече тиквеното семе. И ще си отиде там, отдето е дошла. Та единственото нещо в света, което може да ни избави, това е Любовта! Тя ще стане едно условие за нашия ум, за нашето сърце и за нашата воля. И тогава Божественият Дух в нас, който ни води, ще ни освободи от онова голямо робство, в което сега се намираме. Вие сте роби сега. Малки неща има, които ви безпокоят сега.

Та казвам, използвайте добрите условия на онзи талант, който Бог е дал на вашия ум. Използвайте онези хубави чувства, които Бог е вложил във вашето сърце. Използвайте и силата на вашата воля, която Бог е дал на вас. И като дойде Той, да има какво да принесете в дар на Господа! И Господ да каже: Елате вие, благословени в Отца Моего и наследете Царството Божие, което е за вас приготвено!

Отче наш

6,05 ч. с.

26. Утринно Неделно Слово, държано
на 23 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – облачно. Времето – тихо и хладно, слаб дъжд.

На поляната направихме хубави гимнастически упражнения, макар че валеше дъжд, който започна да вали още във време на Утринното Слово. Посред упражненията дъждът спря.

1939_04_26 Симфония на щастието
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

СИМФОНИЯ НА ЩАСТИЕТО

(Небето съвсем ясно, времето меко топло.)
сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва
„Духът Божий“
(Прочетоха се темите: „От какво зависи щастието на човека“)

От какво зависи стойността на една песен? Зависи от Духът на този народ, който е създал песента. После зависи от онзи поет, който е написал песента. После зависи от онзи, който е турил гласа на песента. Най-после зависи и от онзи, който я пее, ако можете да изпеете една песен ще минава за една добра песен. Сега щастието зависи от някого. Материално нещо ли е щастието? Казват, че щастието на човека зависи от неговия ум, сърдце и воля. Това, до известна степен, е така. Ако вие в дадения [момент] обичате някого, вие чувствувате едно приятно чувство. И ако ви обичат, пак чувствувате едно приятно чувство. Но къде чувствувате приятността? Каква ви е опитността? Приятно ви е когато ядете някое хубаво ядене, например точено, приготвено хубаво. Къде чувствувате приятността? – На езика си. Мислите, че като ядете, на езика си чувствувате приятността? Или като видите някоя хубава картина, някое хубаво цвете, с какво чувствувате приятността? – С вашите очи. Чувате някоя хубава дума. Чувствувате приятността чрез ухото си. Или приятно ви е, някой път, да попипате някой гладък предмет. Значи, чрез този усет на вашите пръсти се предават известни трептения и вие чувствувате една приятност. Значи щастието на човека зависи, най-първо, от неговия практически живот, от неговата воля. И можем да кажем: щастието на един певец, който има отличен глас, зависи от самия него. После зависи от самия, учител, зависи от въздуха, чрез който той ще пее, защото и външния свят има известно отношение.

Сега говорим за щастие, но не го знаем, какво е това щастие. Щастието зависи от нас, от самите нас! Щастието зависи и от хората, които са вън от вас. Значи, щастието на човека зависи от физическия свят – това са условията. То зависи и от духовния свят – това са възможностите. Зависи и от Бога, Който дарява. Той е изворът на нещата. Сега духовния свят е нещо незнайно за вас. Какво нещо е духовния свят или физическия свят? Често вие искате да бъдете щастливи. Вие, някой път, сте щастливи, понеже някой ви обича. Но това е само едно разположение, то не е щастие.

Щастието зависи от подигнатия дух на човека. Щастлив е само онзи мъдрец, който рабира нещата. Щастието е едно състояние, в което еднакво участвува умът и се радва на щастието; участвува сърдцето и то се радва на щастието. Пък участвува и човешкото тяло. Под думата „тяло“, аз разбирам не само този физически свят, не разбирам само къщата. Без тялото човек не може да се прояви. Ние казваме, че като умре човек ще се освободи от своето тяло. Идеята на думите „ще се освободи“ е в следния смисъл: Ще се освободи от ония ограничителните условия, които съществуват. Някои хора искат да умрат, а някои не искат. Когато човек е щастлив, не иска да умре, а когато е нещастен, иска да умре. Защо? Когато обичате някого, искате да го видите, а като не го обичате, не искате да го видите. Защо? Много пъти, когато обичате някого, имате нещо съвсем материално в основата. Аз считам материални работи тези, които лесно се стопяват. Видимите, преходните неща лесно се стопяват. Не че не е реално, реално е, но видимото се мени. Например малкото дете расте, изменява се. Гледа се в огледалото. Малкото дете все чака нещо, радва се. Ако е малко момче, най-първо израстне и вижда де му седи силата. Вижда дали ще му изникнат мустаци и счита за голямо щастие да се появяват малки косъмчета над горната устна. Ако е младо момиче, ще обърне внимание на веждите си. Момъкът обръща внимание на мустаците си, а пък момата на веждите си. Тя, като си погледне веждите, гледа ги. Хубаво е човек да гледа веждите си, понеже веждите са граница на обективния ум на човека. Там са направени ред способности на човека. И веждите пазят това щастие, това богатство, което човек има. А пък момъкът, онзи, който дава, има си причини, защо той обръща внимание на мястото над горната устна. Това место показва неговото състояние, щедростта, това което може човек да даде от себе си. Това представляват мустаците. И като му израстнат мустаците, той казва, че всичко може да направи. И затова той, като стане момък, почва да си завъртва мустаците нагоре без да знае. Първата картина представлява мустаците.

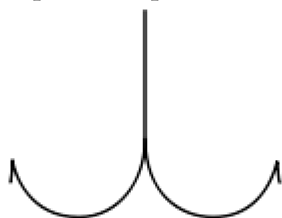

Тая форма показва надеждата. Той казва: „Аз съм способен вече в света.“ Обаче някой път тази котва се обръща надолу.

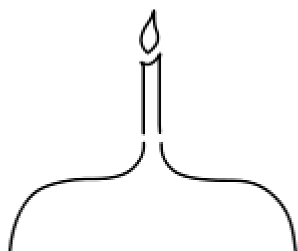

Това е едно друго състояние. Този е песимист. Ето, прилича на светилник. Песимиста е в къщата. Той си е турил свещта. Песимистите не са хора, които се занимават с външния свят, а със себе си. Той казва: „Отвън е студено, дърветата са голи, камъните са твърди, неща неинтересни." Този не е хубав, онзи не е хубав. Той има светилник и през тази светлина си чете книгата, един роман за някой герой, който има смелостта да се ожени. Защото, да се ожени човек, това е най-голямото геройство. По-голямо геройство в света от женидбата няма. Защото геройството, това значи да се отрече човек от себе си, да даде половината от себе си, да отстъпи. Той е едно божество, което отстъпва, дава нещо от сърдцето си. От своето цяло, половината дава. Казва: „На тебе давам сърдцето си." Всеки момък казва: „Аз си давам сърдцето!" И тя си дава сърдцето. Как могат хората да живеят без сърдце? Вярно ли е туй? Вярно ли е, че човек може да си даде сърдцето? Не може. Щом даде сърдцето си, той умира. Щом даде сърдцето си, той всъщност не го дава, но става това, което стана с чехите, окупират го. Момата е окупирала сърдцето на момъка. Вземат му правата. И той почва да страда. И тогаз каквото каже онзи, който заповядва, той изпълнява. Той казва: „Много те обичам", но това е вече долап. Обича – страх има той? Ако каже, че не обича, хей! Аз разглеждам сега любовта обективно. Обективно разглеждам нещата, както стават. Ти говориш за любовта, за щастието, но след време това щастие изчезва някъде. Ти не си бил в света на щастието. Ти не можеш да бъдеш в света на щастието. Това е онзи хубавия, красивия свят. Това е смисъла на човек, да бъде щастлив. Но това щастие не е на земята. То, щастието съществува и на земята, но трябва да имаш един начин да го видиш. Ти, за да бъдеш щастлив човек, най-първо трябва да разбираш закона, ти не трябва да бъдеш сиромах. За да бъдеш щастлив не трябва да бъдеш и богат. Не трябва да бъдеш невежа. За да бъдеш щастлив трябва да бъдеш силен, трябва да бъдеш здрав, трябва да разбираш природата. Щастливият човек няма нещастие. Нещастието е това, което ние не разбираме. И тогаз ставаме нещастни.

Двама души, приятели, искали да се пошегуват с един свой приятел. Той носил една доста голяма сума. Те си тургат каскети, маски, взимат си револвери и отиват и го връзват, вземат му парите. И цял ден го развеждат из гората.И надвечер го изпращат, дават му парите и му казват: „Върви си!" Пращат го в къщи. На другия ден, той разправя на двамата си приятели: „Попаднах в ръцете на двама разбойника. Цял ден ме развеждаха. Щяха да ме убият! Имаха маски. Но пак благородни хора, вечерта ми дадоха парите и ми казаха: Хайде да си вървиш и още веднъж да внимаваш през това место да не минаваш." Онези се смеят. Той казва: „Вие се смеете, но знаете ли как тупаше моето сърдце? Вие ако бяхте на моето място!" Те казали: „Ние, ако бяхме, и ние щяхме да бъдем като тебе." Той се обижда, че те не влизат в неговото положение, а пък те

двамата били разбойниците именно. И се смеят, шегуват се. Де е лошото, че двама приятели се пошегували с тебе? Природата често прави такива шеги. Тя ще накара тези, които те обичат, цял ден да те развеждат. Питам, онзи, който е създал света, каква нужда има да те гледа да страдаш и да се мъчиш? Какво ще Го интересува Него, да те измъчва? Ти казваш: „Как Господ не обръща внимание?“ А пък то двама души, които те обичат, те развеждат. Тези, които не те обичат, те няма да те развеждат. Защото всеки човек, който ти прави някоя пакост, той те обича. И като те мрази човек, той те обича. Че той целия ден върви и търси да те намери някъде. Той без теб не може. По вестниците пише за тебе, навсякъде пише за тебе. Обича те човека, препоръчва те на всякъде. Той е заинтересован. Той вътрешно те обича, а пък външно се показва, че не те обича. И онези, които не знаят този закон, казват, че той не обича. Не, обича човекът! Само че не разбирате. Вие не разбирате дълбокият смисъл, който се крие в природата. Мислите ли, че Бог, Който допуща всички страдания, които минават през вас, че не ви обича? Вие се самозаблуждавате. Мислите ли, че онзи учител, който ви дава една мъчна задача, че не ви обича? Че той има доверие в тебе. Мислите ли, че онзи учител по музика, който ви дава едно мъчно упражнение, не ви обича? Обича ви. Но той има доверие във вас. Та казвам, вие разглеждате много повърхностно нещата. Вие казвате: „Големи са изпитанията.“ Да кажем, че си остарял. Казваш: „Остаряхме.“ Че това е една задача. Какво нещо е старостта? Някой казва: „Този е млад човек. Този е стар човек.“ Какво разбират под тези две идеи. Не разбирате младостта и старостта. Младия иска да стане стар, а пък старият – млад. Значи, младият не разбира какво нещо е старостта и мисли, че като стане стар, ще разбере. Той ще разбере, но няма да има тогаз възможност да постъпи като млад човек. И старият, докато е стар, разбира младостта, но като стане млад, пак не я разбира и постъпва както по-преди. Когато си млад, ти си във външния, обективния свят, а пък стария влиза в своя вътрешен свят. Та старите са, които се занимават със своето минало. А младите – със своето бъдеще. Старият разправя за едно време, цели истории. Идете в село при някой 90–100 годишен, той обича да си разправя цялата своя история. А пък младия, какво ще разправя? На кое дърво се е качил, какви птички видял, какви пеперуди е видял и пр. За външния свят.

Сега вие искате да бъдете щастливи. Дойде ви едно приятно чувство, но вие не знаете причината. Казвате: „Имам едно неприятно чувство в сърдцето си.“ Това е много общо казано. Така е, но къде е сърдцето на човека?

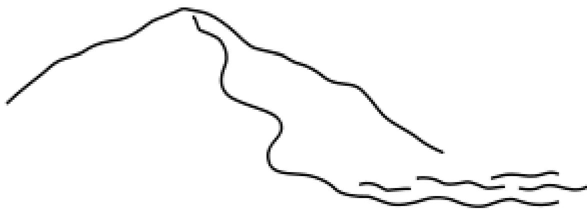

Сърдцето на човека – това е един извор. Представете си, че това е един планински връх, някой си извор, който извира горе и слиза надолу, като някоя река. Сърдцето на човека представлява възможности, от които човешкия ум черпи. Ти имаш едно неразположение. Това неразположение може да произтича от слепите очи.

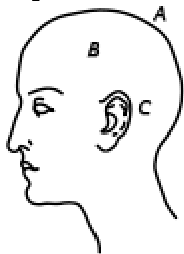

Например гладен си и имаш неприятно чувство. Или можеш да имаш неприятно чувство, което произтича от върха на главата, от темето (А) или твоето неразположение може да произтича отстрани (В). Или от мястото при ушите (С). Ако неразположението е отзад, ще знаеш какви свойства има то. Ако е от слепите очи, пак трябва да знаеш. Някои искат да възпитават един човек.Например, той е недоволен. Че ти не знаеш от къде иде неговото недоволство. Има едно неразположение, което иде отдолу. От задната страна на главата – долния край. Главата представлява Божествения свят. После има неразположение, което може да произтича от дясното рамо или от лявото рамо или от лакета ти или от другия лакет или от някой пръст или от гръбначния ти стълб или от гърдите. Казваш: „Тежи ми нещо вътре.“ Това е сега духовния свят. Той си има отражение и горе в главата. И след това слиза долу. Като слезеш от пъпа надолу – в черния дроб, в симпатичната нервна система, там може да има разни болести по краката, ставите, по пръстите. Причините на вашите болки са горе, възможностите са в духовния свят, а резултатите, най-после, в останалото тяло. Вие не разбирате това. Ти казваш: „Нещастен съм.“ Казваш още: „Щастието зависи от човешкия ум, сърдце и воля.“ А пък ти имаш ум, сърдце и воля и тогаз защо си нещастен?

Щастието зависи от тебе. Бог ти е дал, в дадения случай, възможност да бъдеш щастлив всякога. Зависи най-първо от духовния свят, от твоите уста – духовния свят. Ти, като дишаш въздуха, от този въздух можеш да направиш цяло богатство. Въздуха можеш да го превърнеш в злато, в динамична сила. Я вижте един оратор, като вземе въздух и почне да говори, увлича хората. Щастието на човека зависи от една дума, която той може да каже. Вие трябва да мислите. В обикновения живот, да вземем

например едно малко момиче, което е родено в бедно семейство. То е красиво, но има съзнание, че е красиво. Има отличен ум и сърдце. Чувствува своята красота. То не се плаши. Самостоятелно е в себе си. Има благородство. Около него се навъртат 10-на момци. От какво зависи неговото щастие сега? То ги разглежда. То е професор. Десеттях души, които го обикалят, са ученици. И всеки един от тях казва, че обича тази мома. Аз гледам другояче. Тя е един професор. Той ѝ казва: „Много ми е приятно, ще платя каквото искаш, само да чувам сладките ти думи, и да те гледам.“ Младият момък, като види лицето на тая, която обича, много му е приятно. Аз виждам къде му е приятно, от къде излиза приятността. Може, някой път, приятността да произтича от там, дето се ражда нещастието на човека. Ако вие пренесете вашата любов в духовния свят, какво ще видите? Идете в един кошер. От какво зависи щастието в целия кошер? – От царицата. Тя е обичана, хранена е с най-хубавата храна. Дето ходи, цял ескорд има отзад, после има придворни дами с нея. После има и музиканти. Един оркестър има, от 400 души, които свирят. Това са, които ги наричат бръмбар-търтеи. Те са музикантите на тази царица. Не сте ходили да наблюдавате кошера да видите каква музика има. Ако аз искам да се повдигна, бих написал музиката, която оркестъра свири на царицата. Някой път свирят една симфония, много по-красива отколкото симфонията на Бетховен или на Моцарт. Пчелите имат едно ухо отлично.Не са толкоз глупави. Те си служат от хиляди години преди хората с радио. Всяка царица си има радио, разговаря се с всички свои поданици. Поданиците имат всички права да се разговарят с царицата. Много демократически живеят. Всяка пчела има право да мине покрай царицата, да я види, да ѝ изпрати писмо до нея, от дето иска. И пчелите си пишат. Вие ще кажете: „Това е хиляда и една нощ. Това са само забавления.“ Който не разбира, за него е забавление. А пък който разбира, за него това е цяла една наука. Тъй и в най-малките неща Бог е вложил известно съдържание, но хората не разбират. И ако ти си песимист, тури си два три кошера и всеки ден си туряй ухото до кошера и слушай и виж какво прави пчелата като излезе. Пчелата не излиза изведнъж. Като излезе из дупката малко ще се подвижи и после ще хвръкне. Също така и при връщане не влиза изведнъж, но кацне и влиза полека вътре. Има си известен начин. Наблюдавайте пчелите. Но тази царица снася по 2–3 хиляди яйца в 24 часа. И после вие казвате: „Тези, глупавите пчели, те не са толкова умни.“ Тези глупавите пчели знаят да избират храната, за да си създадат царица. Когато искат да си създадат търтеи, с особена храна ги хранят. Когато искат работници, пак с особена храна. Когато искат придворни дами – същото. И най-после царицата си има един възлюблен. Него никой не го знае. Царицата знае. Но този възлюблен не го знаят. Трябва човек да бъде много учен, за да го знае. Пчеларите не го знаят. Казвам, вие виждали ли сте възлюбления на царицата? Никой не го е

виждал. И докато този възлюблен седи в кошера, царицата работи и щом той си замине и тя си заминава с него заедно. А пък другите, които ги наричат бръмбари и мислят, че те са нейни любовници, това не е право. Онези 400 бръмбари са все синове на царицата. Четиристотин синове има тя. Големи и малки синове, родени деца. После има и дъщери. Четиристотин дъщери има. После има първи бътовчеди, втори братовчеди, трети и прочее. Че има царица, че има работници , че има бръмбари, вие сте съгласни с мене, но че царицата има един възлюблен това не знаете. Казват, че царицата имала 400 мъже. Не, те не знаят. В природата няма многомъжество и многоженство, вие се лъжете. Никакво многомъжество и многоженство в природата не съществуват! Те са наши изобретения. Привидно е така. Ти не можеш да обичаш двама души, понеже целият свят е направен само от двама хора. Че ако моите два пръста – палеца и показалеца на едната ръка, хванат показалеца на друга ръка, този, последния показалец, да кажем че е мома. Тези два пръста, които са го хванали те ще се женят ли за нея? Двата показалеца са брат и сестра. А пък палецът е бащата. Двата пръста на едната ръка, ако хванат средния пръст на другата ръка, те ще се женят ли за него? Не, правят му услуга. Вие имате едно изопачено схващане и казвате: „Искат да се женят." Колко пъти ще се женят? Човек се жени веднъж. Втори път не може да се жени. В природата само веднъж ще се жениш. Щом се родиш на земята, ти се оженваш. Щом почнеш да мислиш, ти се оженваш. Щом почнеш да работиш, ти се оженваш. Няма никой от вас, който да не е женен. И търсите да се жените пак. Вие се лъжете. Никаква женидба не става на земята. Казано е: „Онова, което Бог е съчетал" – във вечността то се изявява. Във външният свят имаме изявление на това, което е станало. Ти обичаш някого, понеже такава е Волята Божия. Не от сега го обичаш. Ти мислиш доброто на някого, понеже такава е Волята Божия. Ако го обичаш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Ако мислиш, заради него, ще бъдеш щастлив. Ако не мислиш добре, ще бъдеш нещастен. Ако мислиш да го нахраниш, ще бъдеш щастлив. Ако не го нахраниш, ще бъдеш нещастен. Вие сега тепърва трябва да изучавате тези неща.

Мисълта и тя си има свой баща и своя майка. Че дошла една мисъл във вас – тя не е още ваша. Тази мисъл е дошла във вас от някъде гостенка. Във вас се зароди едно чувство. Това чувство може да е дошло отвън. Или някоя постъпка. И тя може да е дошла от вън. Вие още не знаете кое е ваше и кое е дошло от вън и е предназначено за другите хора. Някой път дойде някоя мисъл, но тя не е ваша. Вие казвате: „Аз съм паднал човек." Но вие не сте първия паднал човек. Какво се разбира под паднал човек? Паднал човек е онзи, който не е послушал Бога. Щом не послушаш това, което Бог ти казва, ти си паднал човек. Ако в тебе, в дадения момент Бог, Който е

Любов, чрез Любовта Си ти каже: „Направи това заради мене“ и ти откажеш, не го направиш – ти си паднал човек. Ако Бог, със своята мисъл, ти каже да направиш нещо и ти не го направиш, ти си паднал човек. И вие, като хора, всякога имате възможност да бъдете щастливи или нещастни. Ако сте лекар, ти можеш да бъдеш щастлив или нещастен. Като лекар ще излекуваш едного и си щастлив. Този човек е признателен, обича те. Ти умориш някого. Не си ти виновен, но те гледат на криво. Ако си адвокат, защищаваш някого и ако спечелиш делото, ще те гледат добре, а ако го изгубиш, ти си нещастен – ще те намразят. Ако знаеш да говориш добре, ще бъдеш щастлив. Ако не говориш добре, ще бъдеш нещастен. Аз гледам някои сестри, те не искат да кажат истината. Ти казваш: „Аз говоря истината.“ – Това не е истина, това са лъжи, които вие говорите. Хайде да кажем, че е много остра тази дума, тогава да кажем: това са неверни работи. Ти казваш: „Той е много лош човек.“ Отде знаеш, че е лош? Ум има човекът, сърдце има, воля има, има едно тяло, което има 30 милиарда жители вътре. В невидимия свят се интересуват за него, а пък ти казваш: „Пет пари не давам за него!“ Че небето се интересува заради него, а пък ти не се интересуваш и казваш, че три пари не даваш за него. Тогава ти си в заблуждение.

Четете историята на Хитлер. Ако гледате през какви страдания, през какви изпитания е минал той, но днес се е качил на високо. Но знаете ли нататък какво ще стане? Вие виждате сегашното, но не знаете какво ще стане. Хубавото в Хитлер е, че човекът при всички страдания си е казал: „Аз ще надмогна на всички страдания!“ Човек може да победи своята съдба. Ти казваш: „Хитлер колко лош човек е!“ Не, ти не разбираш Хитлер. Поучавай се от Хитлер. „Хит“ на английски значи да удариш някого, но „хит“ значи и топлина. Ти трябва да имаш достатъчно топлина в себе си, за да можеш да поставиш всяка мъчнотия в огъня на своето сърдце и да я стопиш. И като я стопиш да направиш от нея каквото ти искаш. Вие подържате идеята, че вие сте Синове Божии, че какви Синове Божии сте? Вашите приятели ви развеждат в гората с маски. Но вие не знаете кои са те. Вие мислите, че сте здрави, а утре се простудите и казвате: „Бях здрав, а пък се простудих.“ Защо се простудява човек? Умният човек никога не се простудява. А пък онзи, който не е сведующ, се простудява. Ако ти тръгнеш, макар и да си облечен с тънка дреха и носиш един термус с топла вода, то щом ти стане малко студено вземи десетина глътки топла вода и няма да изтинеш. А пък ако си жаден и вземеш и пиеш от един извор студена вода, ти ще изстинеш. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако намалиш топлината си. Здравето на човека се обуславя от присъствието на нормална топлина. В природата има една нормална топлина, която носи здраве. И ако я изгубиш ще има болест. И умът ти трябва да присъствува, за да не изстиваш. Щом имаш тънка дреха, да присъствува умът ти. Ако аз съм на

ваше място, бих постъпил така. Някой път вие ме виждате, че съм тънко облечен. Някой, зимно време се е облякъл с голям балтон, а пък аз излизам обикновено облечен.Но и аз се обличам. Като видя, че е студено, туря си един магнетически балтон. И казват ми: „Много си тънко облечен." Казвам: „Много добре съм облечен." Умът ми присъствува. Виждам някой болен и му казвам, [че] той се шегува с мене, той не е болен, аз не вярвам в болестта. Той куца. Казвам ролята му е такава, понеже е актьор.Много хубаво играе ролята си. Казвам му: „Това е едно благословение за тебе." Някой път, като те заболи лакета, ще получиш хиляди лева наследство. А пък като те посърби дланта на дясната ръка, в същия ден ще дадеш хиляда лева. И понеже вие не вярвате в тези работи, затова те не стават. Вие трябва да разбирате закона на постъпките. Знаеш ли как да постъпваш? Ако дадеш сто лева на един беден човек, той ще благодари, но ако дадеш на един милионер сто лева, той ще се обиди. Значи със сто лева ще привлечеш вниманието на бедния човек и той ще те обича. А пък ако ги дадеш на богатия, той ще те намрази. Вие всички правите в света тази погрешка. Аз говоря за обходата. Вие не знаете как да се обхождате. Дай стотях лева на бедния, а пък на богатия му кажи така: „Моите почитания." (Учителят прави поклон) И той ще ти благодари. Но ако отидеш при сиромаха и му направиш така и му кажеш тези думи, той ще ти каже: „Не, не." Ти ще го обидиш така. Той не иска така да му кажеш. Дайте му стотях лева. Та вие, аз гледам някой път една сестра хвали друга сестра, а пък тая последната е бедна, тя не иска хвалене. А пък някой гледам, корят другиго. На лошо место са. Не укорявай никого! Който укорява, той има известна мисъл.

Разправяше ми един американец, мой познат, доктор Корн. Един мой приятел. Той ми разправя една своя опитност. Върви в Ню Йорк и отподире му вървят двама–трима апаши. Той е доста умен, изважда си кесията и я обръща надолу. С това иска да каже: „Нямам!" Като си затваря кесията ония се обръщат и си заминават. Вие вървите подир някого, искате да вземете нещо. Като го нападнете, искате нещо от него. И когато говорите нещо добро, също така. И когато хвалите човека, имате известна мисъл и като го укорявате, пък имате нещо скрито. Но това помнете: човек трябва да бъде абсолютно искрен.Че говориш някому, трябва да знаеш, това което говориш, истина ли е, вярно ли е. Да кажем, че на някой човек, например на една дама е капнало черно мастило на бялата ѝ рокля. Има няколко начина. Може да ѝ кажеш: „Как така да не пазиш дрехата! Не знаеш ли, че не може да се изчисти?" Не, ти ще кажеш: „Извинете, аз имам начин. Някой те оцапал, развалил хубавата рокля, но аз имам един начин как да се очисти петното." Вземи си кърпичката и кажи: „Мога ли да ти направя една услуга?" Мислите ли, че тази дама няма да ти благодари? Това петно, което ще капне на бялата ѝ рокля, провидението ще го

използува и ще го превърне на добро. Като махнеш тази капка, ще се образува една връзка между вас и тя ще ти бъде един ден много благодарна. Ти не използуваш условията. Дойде при тебе един беден човек. Той не иска пари. Приемете го в къщи, питайте го от къде е. Не искайте да оправите работите му. Той не е болен. Той носи щастие. А някой човек е щастлив. Приемете и него. Учете се от всичко! Един ден иде една млада сестра и ми казва: „Видях една стара сестра, която не знае как да се обхожда." Казах ѝ: „Защо не се отнася добре?" Тя каза: „Много нещо каза на някой." Казах ѝ: „Трябва да има един повод." Един момък ми каза: „Тя ми каза, че не ме обича" Казвам му: „Тя не може току – така да каже, ти си предизвикал и тя казва, че не те обича. Защо? Защото ти си ѝ казал, че я обичаш. Ти си я обидил с това, понеже не си ѝ казал истината." Тя се обижда и казва: „Ти не си първият, който ме обича. Аз имам един, който още повече ме обича." Той иска да каже, че той е първият, който я обича. Че вярно ли е това? Че баща ѝ и майка ѝ са първите, които са показали любовта си към нея.

Не казвай, че обичаш. Това не е право. Какво трябва да кажеш? Кажете ми, като срещнеш някого, какво трябва да му кажеш? Ако аз съм на вашето място, като посетя един милионер, аз ако бях беден, какво щях да му кажа, я ми кажете? Сега аз ви говоря като онзи свещеник, който казвал: „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?" – „Не знаем дядо попе." – „Като не знаете, тогаз няма да ви кажа." – „Знаем." – „Тогаз пак няма да ви кажа."

Питам: като падне капка восък на вашата дреха, какво правите? Вземете книга и дилаф и движите дилафа върху книгата, която е поставена на дрехата. И така махвате восъка. С духане това не става. Ако му говорите сладко пак не става. С топъл дилаф отгоре. Помнете и следното: в дадения случай Бог изпитва вашия ум, как го употребявате, изпитва вашето сърдце и вашата воля. Във всеки момент на живота си, вие сте изпитвани. И когато аз ви говоря, пак Бог ви изпитва.

Сега, аз като гледам, всичко чета. Снощи тук, като работихме в малкия салон, показах им едни рисунки по дъските и разправих на сестрите историята на буковите дървета. Казах: При този бук едно време се явил един човек много весел. И се случило там дошла и една сестра, която също се засмяла. И техните образи се отпечатили на дървото. Долният образ е на момата, а пък горе е момъкът на около 35–40 годишен. И доста хубаво е направено лицето му. И лъчи излизат от главата му. И устата му са хубаво направени. Весел човек е. Всичко това е написано. Казвам: виждам тук историята на това дърво. То е 400, 500 годишно. Цяла история е написана на него. Кой как е минал, всичко това е написано на дървото и на млади и

на стари, които са събудили съзнанието на дървото. И който разбира, може да чете. А пък, който не разбира, само ще гледа.

Който разбира, като погледне човешката глава, ако е изучавал френологията, веднага ще каже, какво имаш. А пък, който не разбира, ще каже: „Глава!“ Та вие сте дошли най-първо на земята. Вие опитвате да познаете, че имате ум. Да познаете, че имате едно сърдце и една воля и че имате едно тяло, чрез което Бог ви е свързал с цялата вселена. И всеки ден вие трябва да се учите, дали работи вашето радио.

Новата наука сега седи в това: Да знаете, че има Един, Който ви обича! Първият! И ако бях една млада мома, щях да кажа на момъка, който идва при мене: „Не ми говори за любов. Аз ще ти кажа кого трябва да обичаш. Мен не трябва да обичаш. Ти мен обичаш, но ти си забравил Онзи, ела да те заведа, да ти кажа, кого трябва да обичаш“ Че ако аз намеря един жаден човек, от моите плюнки ли ще извадя вода да му дам да пие? Ще го хвана за ръката и ще му кажа: „Аз зная един извор!“ Той търси да обича. Той търси извора. От моите плюнки няма да се задоволи. Ще му кажа: „Ела, ще те заведа при извора.“

Идете при извора! Не се заблуждавайте в другите работи. Те са второстепенни. След като намерите извора, идете при другите да им кажете къде е. Ако обичаш някого, ще го заведеш при извора, ще го заведеш при слънцето от което живота изтича. Ще го заведеш на мястото на щастието, от дето иде щастието. Ще го заведеш при живота, за да си вземе и ще му кажеш: „Вземи си колкото искаш.“ Ако обичаш някого заведи го при скъпоценните камъни и му кажи: „Вземи си колкото искаш.“ Та казвам, идете в местото на вечното богатство, дето са скъпоценните камъни. Ти ще кажеш: „На онзи свят.“ Де е златото на човека? Ако в твоята любов няма злато, ти не можеш да бъдеш здрав човек. Ако в твоята любов няма сребро, ти не можеш да лекуваш своите болести. И ако твоята любов няма отрова, не можеш да лекуваш хората. Любовта трябва да съдържа най-голямата отрова. И само любовта може да се справи с тази отрова. Че имаш отрова, е хубаво нещо, но давайте отровата в малки дози. Всичката погрешка не е че имате отрова, но давайте в тези минимални дози от 30-то деление. Хомеопатично ще давате. Например искаш да кажеш някому една обидна дума. Но кажи му една дума от 30-то деление, хомеопатично и този човек ще оздравее. Разправяше ми един приятел, казва му неговия учител: „Много си способен, даровит, но си мързелив.“ – „Тогава в мене се яви инициативата и станах пръв ученик. Учителят ми каза: много си способен, но си ленив малко, не работиш над себе си.“ (Учителят произнася последните думи много тихо).

Аз ви казвам като този учител: Много сте даровити, но сте малко мързеливи. (Последната дума е казана съвсем тихо.)

Отче наш

6 и 20 часа сутринта

(На поляната направихме упражненията си.)

29 школна лекция, 26 април 1939 година, София, Изгрев

1939_04_28 Опитване, проверяване и прилагане
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ОПИТВАНЕ, ПРОВЕРЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – Четете.

Пишете: Защо глупавият човек. /Прочете се темата: „Предпазливост и страх."/

Понякой път вие разсъждавате по следния начин.

Дайте ми долно „до". Може да вземем кой да е тон и той е все „до". Който и да е тон, той е все „ре". Но то е така, когато човек е вещ в музиката. Когато има една определена точка, от тази точка измерва пространството. За да мериш, трябва да имаш една основна точка, отдето да започнеш. Оттам ще измериш какво място си извървял. Ако нямаш тази точка, няма да знаеш колко място си извървял. Така. Сега вземете „до". Ако го премерите с определена точка в музиката, ще намерите, че в дадения случай липсва едно трептение. /Учителят пее „до" и с напрежение тона „до"./ Каква е разликата /Учителят пее/ „до" /Учителят пее/ напрежение; „ре" движение /Учителят пее/. „До" – ти искаш да направиш нещо, напрягаш се. Седиш, искаш да идеш някъде, напрягаш се, то е „до". Искаш да идеш някъде, пък не можеш. Значи, изходно положение, тръгнеш. Докато ти мислиш да тръгнеш или да не тръгнеш, най-после решаваш. Като вземеш първата точка, то е движението, става „ре".

Сега казвате: „Предпазливост и страх." Вие не влизате в разсъждение. Предпазливостта е процес. Ти си обмислил нещо, искаш да направиш нещо, мислиш да започнеш нещо. Предпазлив си всякога, когато искаш да направиш нещо. Страхът е вече една свършена работа. Вече загазил си и мислиш как да излезеш от туй затруднение. Човек загазва, затуй се явява страхът. Понеже първоначално си имал предпазливост, понеже веднъж си загазил, сега вторият път предпазлив си, да не би като първия път да загазиш. Предпазливостта вече те предпазва, да бъдеш внимателен, да не би някой елемент да не си взел предвид. Да не се роди в живота ти нещо или в мислите ти, или в чувствата ти, или в постъпките ти нещо, което да те спъне. Страх се ражда. Щом се роди страхът, нещо е свършено. Например, ако детето е яло от сладкото в гърнето, когато майката влезе в къщи и се приближи при гърнето, сърцето на детето тупа. Мисли какво да прави. След туй, туй дете ще намери някаква работа, има движение – „ре". Страхът започва да те кара да излезеш из вратата навън. /Учителят пее./

„Ре“, движение, из вратата навън. Какво разбирате? Аз разбирам, гърнето е барано. Че може майката да употреби пръчката. Тогава имаме движение навън из вратата и се избягва новото пение. Защото майката става капелмайстор. Кой път ще хване сега? В кой път трябваше да се изяде сладкото? Майката като удря, употреби пръчката наляво, надясно. Тя иска да каже с тия удари, че детето трябваше да попита ума си, трябваше ли да яде сладкото, трябваше да попита сърцето си, трябва ли да го яде. И като попиташ двамата, те ще кажат: „Трябва да попиташ майка си.“ Тогава имаме такт три четвърти. Четирите къде е? Четирите е пръчката. Какви движения са тези? Движения, в които майката е умна, показва, че като удря, да изхарчи най-малко енергия. Ако изхарчи много голяма енергия, след туй майката усеща болка в ръката. Щом майката прекали, заболи я ръката. Този закон навсякъде действува. Ти казваш някому една дума. В дадения случай някой направи една малка погрешка пред теб. Ти искаш да го поправиш, но не употребяваш справедливостта, удариш повече. Той като си замине, усещаш, че не си постъпил справедливо. Майката, заболи я ръката – прекалила е.

Та казвам: Когато дойде едно страдание вътре във вас, показва, че по закона на сърцето не сме постъпили справедливо, по закона на вашата мисъл. Когато не постъпваме справедливо, изгубва се светлината, настава тъмнина.

Та казвам: Трябва да разчленявате темите, които ви се дават. Напрежението какво е? Вие имате желание да постигнете нещо – това е едно напрежение. По кой начин ще вземете „до“, ако имате напрежение? Напрежението страх ли е или предпазливост? Напрежението се ражда от известни желания отвътре. Желанието е една вътрешна възможност. Тебе ти трябва един извор. Ти желаеш, не е лошо, че желаеш. Всичката погрешка може да излезе от желанието. Какъв път ще избереш от постижението на твоето желание? Например, ти искаш да станеш музикант, значи имаш тази дарба. Какъв път ще избереш за музиката? Или искаш да станеш художник, какъв път ще избереш за художеството? Или искаш да станеш архитект, какъв път искаш да избереш за архитектурата? Но тези са вече обективни науки. Значи ти трябва да опитваш нещата и да ги проверяваш. Каква е разликата между проверка и опит? Коя е геометрическата разлика? П О . О П. Какво ще направиш от „опе“? Захване се. Ако турите ОПЕ. Е-то откъде е взето? Онзи, гениалният, откъде му дошло на ума да създаде Е-то? Тъй да го създаде. Или пък имате „е“. Каква е разликата между „Е“ и „е“? „е“ проверява, „Е“ опитва нещата. Ами че това е човешката уста. Туй е отворената уста

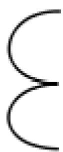

(Фиг. 1).

Вие имате едно състояние в себе си. Боли те нещо. Тази болка ти се дава да мислиш. Най-първо имаш болка в крака. То тази болка се явява в съзнанието, тя произтича от предната част на челото. Понеже мозъкът има бели нишки, оттам получаваш болката. Белите нишки са събудени. Туй съзнание, от предната част, показва къде е болката. Тази болка щом знаеш къде е, може да я лекуваш. Някой път усещаш, че ти е мъчно, че не може да я локализираш някъде болката. Да е в крака, не е; да е в пръстите, не е; да е в рамото, не е, да е лакета, не е. Усещаш, че ти е мъчно, не можеш да кажеш къде е болката, пък ти е мъчно навсякъде. А пък болката някой път става така конкретна, проявява се в някой орган, тогава трябва да намериш от коя част на мозъка ти иде. Например, има известни болести, които се раждат от страха. Човек може да стане нервен от страх. Пък може от страх да се кали, да се приспособява на условията. Така имате на заека, от страх му се проточили ушите нагоре. Понеже е много страхлив, от туй даване на внимание ушите порасли. От всяко шумване трепва. Отдето мине, се слуша, да няма опасност, много е предпазлив. Кръвта храни ушите и те станали големи. Щом чуе шум, изправи се на краката си, гледа наоколо. Като погледне и види, че няма опасност, пак започне да пасе. Изведнъж като мръдне нещо наоколо, изправи се пак на краката и се огледа. Като някой учен човек, пак се сниши и започне да се снишава, да пасе. Мине някъде, бръсне го нещо, изправи се, разглежда като философ. Ти го гледаш и казваш: „Какво си играе заекът"? Понякой път си играе, понякой път се изправя. Той си прави комедии. Лицето му е валчесто, подскочи, изправи си ушите, обърне се на една страна, на друга страна. Много е страхлив заекът. Направи една комедия, смее се. Вследствие на това ушите му се проточили и не е станал неврастеник. Зайците имат една хубава черта в характера си, че не са неврастеници. Някой път може да се пошегуваш и ти можеш да се пошегуваш.

„До" – напрежение /Учителят пее/. „Ре" – движение /Учителят пее/. Сега „ми", какво ще бъде? Казвам: В музиката понякой път трябва да свирите на два инструмента. Когато човек има едно неразположение, някакво безпокойство, музиката може да смени едно състояние. Да кажем, гневен си. Седнеш на пианото, започнеш с ръцете да удряш по клавишите. Като удря, удря по клавишите, сърди се на клавишите и понеже те издават хубаво хармонични звукове, постепенно като свири, започне да се разполага. Хубаво е понякой път да си имате мълчаливо пиано от дъска направено. Разгневиш се, посвири си. Като заяка ще направиш едно

упражнение. Ще кажете: „То е глупава работа." Значи, глупаво е да си местиш ръцете по клавишите, без да дават звук, а е по-умно да изговориш десет, 20, 60, сто думи, които нямат смисъл. Ще кажеш: „Заяк, говедо, лисица, магаре", после „помия, глупак", нали се такива думи се казват, когато се гневите. Ти си изхарчил много енергия. Природата икономисва. Всичко се хроникира. Казал си „магаре". За да изкажеш думата „магаре", изисква се известна енергия. Веднага се записва, каква енергия се изисква за „магаре". Кажеш друга дума, веднага се записва, колко енергия си изразходвал, за да кажеш „лисица", „вол", „тигър", „помия", ще ти турят една глоба от хиляда лева, глоба за изразходваната енергия. Казва: „Ти си изхарчил за тази енергия хиляда лева." Като няма да платиш, ти вече усещаш една болка. Боли те нещо. Природата казва: „Ще платиш." То е плащане. Сърцето плаща за ума. Не мислете, че не се плаща. Плаща се. И за доброто се плаща, и за лошото се плаща. Вие сега мислите, че като кажете на един човек една дума, не се плаща. Вие искате да кажете на един човек, че е дърво. Казвате: „Дърво." Умен човек сте, не изяснявате защо му казвате, че е дърво. Че не му стига умът. Вие как мислите? Ако употребите думата „дърво", какво разбирате: Или че той не мисли, или му казвате, че трябва да го бият. Значи, една погрешка може да се изправи с дърво. Може да я изправиш, както растенията изправят своите погрешки. Казвате: Трябва да започнеш да мислиш, да те посеят вътре в земята. Тази погрешка само чрез дървото можеш да я оправиш. Ще пуснеш корени дълбоко в почвата, ще израснеш и нагоре въздухът ще те разлюлява. Като седиш няколко години в туй положение, ще забележиш какво е отношението на корените и какво е отношението на листата, и какво е отношението на природата към тебе. Казваш: „Дърво." Онзи казва: „Как ме наричаш дърво?" – „Аз искам да ти кажа научно, ти си направил една погрешка, която можеш да изправиш само по начина на дървото, което спуща корените си в земята и издига своите клоница горе във въздуха, цъфти, завързва, дава плод на хората и става знатно." Казва: „Как смееш да ме наричаш дърво?" То е човек, който не разбира думата „дърво". Да допуснем сега второто положение. Кажеш: „Лисица." Как ще изтълкувате „лисица"? Често казвате: „Той е лисица." Какво разбирате под думата „лисица"? Той ти казва: „Ти си лисица." Лисица, който се избавя от мъчнотиите. Какво прави? Когато я гони някоя хрътка или някой копой, нахохори опашката си отзад, опашката ѝ става по-голяма и постоянно мърда опашката си на една и на друга страна и той, като иска да я хване, върви отзад в крива линия, а тя върви в права линия. Като въртиш опашката си, ти си лисица. Употребява ума си, защото ще я хване копоят за гърба и ще бъде много зле. Сега вие не разбирате. Казвате: „Ти си лисица." Тогава значи, тази погрешка, тази опасност, която те очаква, можеш да се избавиш само като лавираш. Лавирането какво е? Тъй лисицата лавира с опашката наляво, надясно. Но трябва да знаеш как да

лавираш. Ако не знаеш как да лавираш, мъчнотията ще дойде. Какво значи „лавира“? Вие имате основния тон „ла“ и „вир“. Какво значи? „Ла“ е основен тон на движение в природата. В „сол“ вие имате движение нагоре. А в „ла“ вие имате движение надолу. Следователно, в „сол“ вие вече сте свързани с материалния свят. Напрежението от центъра на земята излиза нагоре. Всичката енергия, която „сол“ възприема от слънцето, тази енергия се предава. В „ла“ движението се обръща от слънцето към земята. „Сол“ е движение към слънцето, „ла“ е движение към центъра на земята. Като отива към центъра на земята, се превръща в „ла“. Ако вие се спрете в дадения случай, тогава ще се яви известна катастрофа вътре в живота ви. Всяко страдание произтича от спирането някъде. Ти си се спрял. Щом някъде ти се движиш по-бързо, отколкото трябва, ти пак ще страдаш. И ако се движиш по-медлено, пак ще страдаш. Ако се движиш по-бързо, пак ще страдаш. Само разликата каква ще бъде? При бавното движение, с една биволска кола ако се движиш, страданието ще бъде по-малко. Защото как да ти обърнат колата? Ако си с биволска кола, катастрофа може ли да стане? Ти като вървиш, може някой път да се обърне колата, но ако пътуваш с един автомобил, който пътува с 200, 300 километра в час, какво може да се случи с бързото движение? Има опасност. Ти ще постигнеш целта много по-скоро, но трябва да бъдеш много учен, понеже инциденти с автомобила може да се случат.

Понякой път вие бързате. За предпочитане е някои работи да ги свършите с биволски кола. Значи имаш една опасност, казваш: Бивол, /Учителят пее/, лисица, /Учителят пее/, слон, /Учителят пее/. Някой път можеш да кажеш: Слон, слон, /Учителят пее/, думата слон, после муха. Някой казва: „Каква лисица си ти.“ Ти вземи, че попей: „Лисица, лисица“.

Вие седите и мислите: „Защо Господ направил света така?“ Вие боравите с всички ваши хипотези и теории, които са прави. Във всички работи постоянно имаме спънки. Човек мисли, когато нещата се свършени. Човек не мисли, преди да свърши нещата. След като свърши, тогава започва да мисли. Тогава е свършен факт. Вървиш по пътя, удариш си крака, започваш да мислиш какво вършиш. Казваш: „Аз не трябваше да си ударя крака, кой го тури, че няма ли друго място, че там ли трябваше да го турят, какви са хора, кой ги турил, те са невежи.“ Ти разсъждаваш. А пък ти, като вървиш по пътя, трябваше да гледаш, да мислиш. Ти си тръгнал и не мислиш, търсиш своето щастие по небето. Като се удариш в камъка, казват: „Онова твое благо от небето слезе на земята.“ Сега ще ви приведа примера за онзи философ, който вървял по пътя и бил зает с една велика задача да разрешава в живота си. Блъснал се в един камък и се спрял да мисли. Казва: „Кой турил този камък?“ Търси причините, защо този камък е на пътя. Блъснал си крака, боли го кракът. Но не пита защо го

боли, но търси причините. Казва: „Болката е слаба, причината е камъкът." Сега разсъждава: Защо турих камъка на пътя, пък и защо той се блъснал в него. Дойде другата мисъл, да дигне камъка, разсъждава, или да не го дигне. Ако го дигне, какво ще стане? Седи той и мисли. Гледа нагоре, гледа надолу, разсъждава. Бил много беден човек, от философия осиромашал човекът. Скъсани обуща, дрехи скъсани, но философствувал, разсъждавал. Казва: „Разумно е да го дигна, защото и друг човек като мене ще блъсне. Той не знае да разсъждава, ще си счупи крака. Аз ще направя едно добро, да избавя хората от едно голямо нещастие." Напъва се, напъва се, търкулва камъка и гледа под камъка една торба. Интересува се от торбата, какво е скрито. Гледа вътре – злато. Казва: „С какво може да ми послужи тази торба, с какво може да си услужа? Кое е право?" Гледа: „Обуща нямах, краката ми страдаха досега." После гледа: „Дрехите окъсани. Срамота е от хората, трябва да се облека." Започва той да философствува. Взема торбата и я носи. Питам сега, ако не беше философ, ако не разсъждаваше, щеше ли да дигне камъка и да поправи своето положение? Блъснеш се в една мъчнотия, спри се да разсъждаваш, защо е турена тази мъчнотия на пътя. Тя ще стане причина да измениш своето положение. Имаш едно страдание, страдаш, мъчно ти е нещо. Някой път можеш да знаеш защо страдаш, пък някой път не знаеш защо страдаш. Има страдания чужди. Когато някой път ще умре някой човек, който ти е ближен, някой твой близък роднина, ти го обичаш, дойде на умиране, усещаш болка, чувствуваш болката му. Този човек през въздуха праща и ти по твоето радио приемаш страданието. Не си ти, който умираш, друг умира. Казва: „Защо са тия страдания?" Този човек, който страда при умирането, той не е готов за смъртта. Казва: „Знаеш ли, че един твой роднина умира, не е готов, не иска да умре. Ти един ден искаш ли и ти да умреш като него?" Ти страдаш, страданието всякога може да дойде. Никой не е изключен от страданието. Никой не е изключен в пътя на живота като ходи да не си удари крака някъде. Страданието ще дойде. И малки, и големи страдания ще дойдат, но всички трябва да мислите. Всяко едно страдание, ако го разгледаш туй страдание, то ще ти донесе силата, която е скрита. Под този камък ще намериш злато и обущата ще се поправят, и дрехите, и храната ще се поправи. Книги ще си купиш, пиано ще си купиш, автомобил ще си купиш, аероплан ще си купиш, ще си избереш хубаво място, дето да живееш. Вие седите и казвате, какво трябва да правите. Имате разрешението. Краката ви са един начин за разрешението на въпроса. Значи, човек е двоен. Две същества са свързани в едно същество. Пръстите на ръцете са дълги, а на краката пръстите са къси. Пръстите показват ума. Пръстите на ръката показват умственото развитие на човека. Дланта показва развитието на сърцето. Винаги дланта, вътрешната страна на дланта показва вашата чувствителност. Пръстите показват силата на вашата мисъл. Щом мисли човек, като мисли, той образува пръстите. Чрез

сърцето образува дланта, чрез волята образува цялата ръка до рамото. Тъй щото умът взел участие в създаването на пръстите, сърцето взело участие в създаването на дланта и волята взела участие в създаването на ръката до рамото. Имате пръстите, това е работата, която умът свършил. Дланта е работата, която сърцето свършило и останалата ръка е работата, която волята е свършила. Както и да разглеждате въпроса, всички ония същества с хиляди години работили, за да създадат човека. Хиляди години са работили най-умните същества да създадат тялото на човека. Хиляди години са работили да се създаде сегашната форма на човешкото тяло, което имаме. Учените хора едва сега разглеждат по кой начин са градили къщата, как се диференцирали клетките. Как едни клетки създали краката, други клетки създали стомаха. Намират, че белите дробове най-после са създадени. Та казвам: Вие не сте запознати със себе си. Очи имате, не знаете как са направени очите. Език имате, не знаете как е направен езикът. Уши имате, не знаете как са направени ушите. Това са апарати. Вие отвътре има да ги изучавате. Вие сте като малките деца. Ако речете да ги барате, вие ще ги развалите. Казвам: Заболи ви пръстът. Ако ви заболи първият пръст, какво трябва да правите? Тази болка психологически произтича от задната част на главата, горе към темето. Заболи ви вторият пръст, причината е големият страх, който има у човека или на неговото съзнание. Съзнанието произтича от съвестта. От три точки може да те заболи средния пръст. Не употребяваш съзнанието, съвестта както трябва и се страхуваш повече, отколкото трябва. Или трябва да те заболи безименният пръст. Той е пръст на изкуството. Този пръст когато заболява, ти не си употребявал слънчевата енергия, зависи от предната част на главата, на челото. Ако не мислиш, ще се яви болка в средния пръст. Ако започнеш да мислиш, иде повече кръв, веднага тази болка ще изчезне. Ако ти не обичаш красивото в света, ако не си избираш думите, то е красотата, ще знаеш изящно как да говориш, да не употребяваш груби думи, направил си престъпление с този пръст. Причината е в цялата умствена област. След туй ще се яви една болка като една глоба, едно малко неразположение. Трябва да се научиш да мислиш правилно. Може да излезе цирка на третия пръст. Някой път може да се яви една болка на кутрето. Вие не знаете болката откъде иде. Малкият пръст ще ви заболи, понеже в реалния живот вие не разпределяте нещата правилно. После има друго. Ти някой път гледаш ръката и не харесваш ръката. Защо? Ти не можеш да имаш хубави пръсти, ако нямаш хубави и благородни чувства. Ти не можеш да имаш хубав среден пръст, ако не си справедлив. Ти не можеш да имаш хубав безимен пръст, ако в тебе чувството на красиво и хубаво не е развито. Пръстът ще бъде такъв. Не може и малкият пръст да бъде красив, ако ти в материалните си работи не знаеш как да имаш такт с хората. Като постъпваш справедливо, това се хроникира на тялото. И най-после, ако ти нямаш Божественото, хубавото в тебе, ти не можеш да имаш

един палец, не можеш да имаш воля. Силната воля се кали, когато съзнава, че Онзи, Който създал света, Онзи, Който създал тялото, живота, който имаш, почва да се сформира палецът. По палеца ще знаеш какъв е човек, има ли религия, оценява ли с ума всичките богатства, които има, както са. Казвате: „Аз като живея добре." Да живееш добре, да сформираш добре дланта си. Някоя длан не е хубава. Дланта някой път може да е суха. Дланта може някой път да е влажна. Може да е корава. Някой път ръката може да стане чрезмерно мека отвътре. Кои ръце са по-хубави, сухите или влажните? Те са специални работи. Вие се спирате върху положението. Вие искате да станете един добър певец. Ти най-първо трябва да чувстваш – имаш глас или не. Ще спреш мисълта си върху твоето гърло. Певецът трябва да мисли. Ще започнеш да мислиш най-хубавото, което имаш. За всеки човек ще мислиш хубаво. Ще бъдеш талкова внимателен, ще имаш най-деликатни отношения. Ще се отнасяш много добре с ларинкса, с гърлото си. Люти работи няма да ядеш, кисели работи няма да ядеш. Ледена студена вода няма да пиеш, много гореща вода няма да пиеш, ще бъдеш много внимателен. Като станеш, ще разтриваш гърлото, ще съсредоточиш всичката си деликатност. Онези от вас, които искат да станат певци, ще пазиш гърлото си, ще кажеш: „Колко хубаво знаеш да пееш. Я си покажи изкуството, я ми кажи какъв ангелски глас имаш." Поглади гърлото си. Кажеш: „Туй е глупава работа." Говори умното. Ти можеш да кажеш: „Колко съм неспособен, не съм даровит." Кое е по-хубаво, добре ли да мислиш за себе си или зле да мислиш? Ако мислиш зле за себе си, Бог те е създал едно красиво същество, Той те е създал да станеш един ангел, да развиеш ума си, сърцето си, гениален да бъдеш. Ти седиш, вземаш мястото на едно говедо, дето ходиш, с краката си ровиш земята и грешиш, и после роптаеш. Не е разумно. Сега аз ви казвам един начин да говориш на гърлото, ще попееш, ще станеш първокласен певец. Ако досега бяхте употребили, светът щеше да знае. Който пее лошо, не мисли. Всеки един звук е стъпало на една култура. Пресищане има вътре. Като плаче един човек, ще го знаеш. И като започне да плаче и като се кара, може да знаеш, ще стане ли велик човек или гениален, или е голям простак. По гласа му ще познаеш. Като минаваш някъде вечерно време, ако минаваш и мълчиш, кучето седи далеч. Щом издадеш гласа си, те те познават, дали тебе те е страх или не. Като чуят първата дума, те се нахвърлят отгоре ти. Следователно, мъчнотиите на живота ти са кучетата на природата, които като ви усетят, че сте страхливи, нахвърлят се отгоре. Мълчете! Като дойде едно страдание, кажи: „Герой съм." Дойде една мъчна задача, кажи: „Мога да я реша." Макар че не можеш да я разрешиш. Въпросът е да не кажеш: „Невъзможно е." Онова дете на една година, невъзможно е да дигне сто килограма, то и десет грама не може да дигне, но на две, три, на 4, 10, на 21 година това дете стане левент момък, големия товар може да го дигне. Въпрос е на време. Няма мъчнотия в

света, която човек да не може да разреши, но то е въпрос на време.

Сега казвам: Започнете да мислите, не да проверяваш. Вие сте повярвали. Да опитате с мисълта си, със сърцето си проверявайте. Понеже досега със сърцето сте опитвали. Със сърцето си проверявайте, а с волята прилагайте. Опитвайте с ума, проверявайте със сърцето и прилагайте с волята.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
26 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 28 април 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_04_30 *Любовта като среда, като сила и като възможност*
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ЛЮБОВТА КАТО СРЕДА, КАТО СИЛА И КАТО ВЪЗМОЖНОСТ

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще прочета само няколко стиха от девета глава на Евангелието на Йоана от 1–10 стих.

Духът Божи.

Сега аз намерих отговор на един мъчен въпрос. То мяза, както когато някой намери запалка за огъня. Ако ние разглеждаме живота по отношение на нас, всичко това няма да ни ползва. Че живеем в света, ние сме заинтересовани от това, защото светът има отношение към нас. Пък и ние имаме отношение към света. Тези отношения не можем до ги изменим, нито да ги отменим и да бъдем така, както ние искаме. В движението си слънцето няма да се съобразява с движението на земята и земята няма да се съобразява с движението на месечината. Следователно, земята трябва да се съобразява с движението на слънцето. Земята трябва да върви със слънцето, а месечината трябва да се съобразява с движението на земята.

Сега вие ще се спрете върху българската поговорка, която казва: „Тебе думам дъще, сещай се снахо." Каква разлика има между дъщерята и снахата? Ако дъщерята е по-умна от снахата, разбирам да се каже така, но ако снахата е по-умна от дъщерята, пак разбирам, защо трябва да се каже така. Кое е онова, което дава преимущество на дъщерята пред снахата? Умът е, който дава преимущество на дъщерята пред снахата. Ако дъщерята е по-умна от снахата, тогава има смисъл да се каже: „Тебе думам дъще, сещай се снахо." Това значи: На тебе думам дъще, а ти кажи на снахата, как може да се направи това нещо. Понеже свекървата е авторитет, на нея не е позволено да дава съвет на снаха си, а понеже дъщерята е по-млада, почти на една възраст със снахата, тя може да даде съвет на снахата. Често балдъзата и снахата са на почти една и съща възраст, та лесно могат да си говорят.

Той казваше: „Аз съм." В какво отношение могат да се вземат думите „аз съм"? Слепият казваше: „Аз съм този, на когото излекуваха очите." Казвам: Всеки човек, който съзнава, какво е направено заради него, може да каже думата: „аз съм." Например, Господ казва: „Аз съм, Който създадох

света. Аз съм, Който създадох всички условия за живот.“ Ако и вие искате да употребите тези думи, трябва да ги вземете в множествено число, да кажете „ние сме“. В този смисъл човек трябва да признава, господар ли е на условията, или слуга. Трябва да знае, господар ли е на възможностите, които се крият в него, или е слуга. Ако е слуга, ще слугува; ако е господар, ще заповядва. Понякога човек е слуга на условията, а господар на възможностите в себе си. Понякога той е слуга на възможностите, а господар на условията. Най-хубаво е човек да бъде едновременно господар и на условията, и на възможностите. Сега, от какво зависи преимуществото на човека? По какво се отличава човекът? Човек се отличава първо по устройството на своята глава. Неговата глава се отличава от главите на всички животни, които съществуват на земята. По-добре, по-усъвършенствана глава от човешката няма и по-доброкачествен мозък от неговия също няма. Човек се отличава също и по устройството на своите дробове. По-добре устроени дробове и по-усъвършенствана дихателна система от човешката няма. По-добре устроена стомашна система от човешката няма. Тъй щото, той се отличава и по своята стомашна система. Стомахът на човека е специфично създаден. Тези са различията, които отличават човека от всички останали животни на земята. Следователно, всички животни, които искат да бъдат като човека, трябва да си създадат глава като неговата. Не могат ли да си създадат такава глава, те не могат да станат като човека. Ние казваме, че животните не могат да мислят. Това е много общо казано. Да мисли, това е много неопределено идея. Да се тревожи човек, това не значи, че той мисли. В чистата мисъл няма никаква тревога. Да мисли човек, това значи никак да не се тревожи. Човек [не] трябва да се съмнява, че съществува един разумен свят, в който нещата са добре устроени и предвидени, преди още той да е дошъл на земята. Следователно, няма защо да се безпокой. Безпокойството на човека произтича от факта, че той е направил някакво погрешка, вследствие на което е влошил работите. Понякога той направи погрешка, без да я съзнава. Често хората мязат на онзи турчин, който вярвал на късмета. Какво означава думата „късмет“, всички знаете. Всички разбират смисъла на думата „късмет“. Този турчин имал една малка чешмичка, за която му се казвало, че неговият късмет зависи от тази чешмичка. Понеже тя едва текла, пущала много малко вода, затова той ходел всяка сутрин да я дупчи, да пуща повече вода. Но чешмичката била така направена, че колкото да я дупчил, тя не могла да пуща повече вода от тази, която изтичала от нея. Каквато цев да турял на чешмичката си, тя повече не могла да пуща. Една вечер той заспал дълбок сън и сънувал, че отишъл на небето, дето го разходили. Той видял един отличен свят с красиви къщи, отлични чешми и шадравани. Къщите били големи като палати. Градините около къщите били красиви, големи с хубави цветя. Като минавал покрай тях, той запитвал: „На кого са тези къщи и градини?“ – „На твоите съседи.“ Най-

после той дошъл до една малка колибка, която едва се виждала. Той запитал: „Чия е тази колибка?“ – „Твоя.“ До колибката видял една малка чешмичка, която едва цицерикала. „Ами тази чешмичка чия е?“ – „И тя е твоя.“ Като видял това нещо, той взел една пръчка и започнал да човърка чешмата, дано потече повече. Това правел той и с чешмата на земята. Но тук работата излязла другояче. Пръчката се счупила и задръстила чешмичката, вследствие на което, тя престанала съвършено да тече. Какво показва това? Че и ние, като този турчин, много пъти в живота си не можем ясно да мислим за много неща. За да мисли човек правилно, има ред условия и възможности. Много причини има за това. Често ние се отчайваме, вследствие на което се намираме в положението на този турчин, който иска да застави своята чешмичка да тече повече. Той не знае, че с това отчаяние може да задръсти чешмичката си, че да престане съвсем да тече. И тогава малкото, което човек има в себе си, може да го изгуби. От какво произтича отчаянието? Думата „отчаяние“ е произлязла от предлога „от“ и думата „чаяние“. На български вие знаете, какво нещо е „от“, но на турски означава „сено“. Думата „чаяние“, „чай“ знаете какво означава. Тя означава турския чай. Всеки човек, който не може правилно да разсъждава, отчайва се. Човек може да се отчая от това, че не може да скъса едно дебело въже. Но това зависи от неговото разбиране или неразбиране на нещата. Ако въжето е направено от три хиляди нишки, който разбира нещата, той ще знае във всеки момент колко нишки може да скъса. Ако в даден момент човек може да скъса 60 нишки, той трябва да знае на колко части да раздели въжето, за да може да го скъса. Като разделиш три хиляди нишки на десет, ще получиш триста нишки. Ако да всяка нишка употребиш по една минута, тогава ще ти трябват триста минути, за да скъсаш всичките нишки. Триста минути пък правят пет часа. Ние не живеем в един век на обезсърчаване. Като се обезсърчават, хората казват: „Защо е създаден света така?“ Те считат светът виновен за тяхното състояние.

Двама млади, интелигентни, момък и мома отиват в гората да се разходят. Момата е на 21 години, а момъкът на 26. Момата е обезсърчена нещо и разправя на момъка, че ще се самоубие. Защо? Защото животът ѝ се обезсмислил. Момъкът аргументира пред нея този въпрос, разправя ѝ, че не трябва да се обезсърчава, че еди-какво си казал Кант, какво казал Лаплас, но нищо не хваща. Тя не може да се убеди, че животът има смисъл. Тя казва: „Аз съм решила да свърша с този живот – нищо повече.“ В този момент от гората някъде излезе една мечка. Момъкът веднага се качва на едно дърво, но и момата подир него. Като се виждат и двамата на дървото, момъкът казва на момата: „Слез долу, нали животът няма смисъл.“ – „Не, сега животът има смисъл.“ Това, че тя веднага се качва на дървото, показва, че тази идея в нея е плитка, не работи от дълбоко някъде

и затова тя бърза да се качи на дървото, да запази живота си. В този момент тя разбира, че животът е важен. Момъкът не я вика да се качи горе, но пръв ѝ показва, по кой начин може да се качи. Та когато се отчайват, хората правят една погрешка, че се хвърлят долу в някоя дълбока вода или в някой кладенец. По-добре е да се качват нагоре в такива случаи. За да се самоубият, някои хора се качват на някоя висока канара и оттам се хвърлят. С това те показват своето голямо тщеславие. Това са тщеславни хора. Като чуят, че някой се качил на канара и оттам се хвърлил, хората казват: „Каква голяма смелост е имал този човек!“ А той, още като се е качвал, изпитвал известна приятност, че вестниците ще пишат за него. Но това са мимолетни желания в живота на хората. Там, отдето един човек може да се убие, както от канара, например, от тази височина птиците по никой начин не могат да се убият. Колкото и да я хвърляте, тя ще разпери крилете си и лесно ще разреши въпроса.

Казвам: Докато човек не мисли, животът всякога е мъчен. Животът се разрешава от трезвата мисъл на човека. Щастието на човека на земята се заключава в три неща: в неговия ум и в силата на неговата мисъл. В неговото сърце и в силата на неговите чувства. И трето: в неговата воля и в силата на неговите постъпки. Човек трябва да знае, как да употребява своя ум. Не е лесна работа човек да мисли. Някой казва: „Аз не се интересувам от математика.“ Не че не се интересува, но тези способности не са развити в него. Друг казва, че не се интересува от музика. По-право казано, той няма музикални способности развити, а Не че не се интересува от музика. Трети казва, че не се интересува да се облича добре. Че това е една способност да се облича човек добре, да се интересува от красивото и от великото, това е една способност. Той мисли, че като каже, че не се интересува от нищо, с това е решил въпросите на живота. Не, ако днес не се интересува, утре ще се интересува. Мнозина казват, че не се интересуват от яденето, не се интересуват от дишането, от мисълта, от това-онова. Че не се интересува от много неща, това показва, че съответните способности, с които трябва да борави не са развити в него, вследствие на което, той се намира в едно пасивно състояние. И при това пасивно състояние, той очаква щастието да му дойде отнякъде. В това отношение той мяза на онзи, който очаква да получи нещо от лотариен билет. Ние имаме един познат българин, който от преди 14 години вече е в Патагония, дето отиде да урежда работите си. Като беше в България, работите му не вървяха добре, затова отиде в Патагония, дано от там по някакъв начин да ги уреди. Но ето, толкова години вече как работи там и работите му още не са уредени. Той чака да ги уреди, че тогава да се върне в България. Той се надява да получи някаква голяма сума да уреди работите си. Ако всяка година пестеше по две хиляди лева, досега щеше да спечели 28 хиляди лева, една сума, с която можеше да се върне в България. А така да разчита

на лотарийни билети, знаете ли в 14 години колко лева е изхарчил? Не е лошо човек да взима лотарийни билети, но наука се изисква за това. Ако аз взема един лотариен билет, ще спечеля най-малко 500 хиляди лева, но не искам да взимам билети. Всяко число в природата има свой смисъл. Те са живи числа. Обаче, вие трябва да знаете всяко число къде и как да се употреби. Числата от едно до десет имат особен смисъл, но трябва да знаете, как да ги употребявате. И другите числа имат свой смисъл, но те вече са съставени от първите десет. Ако ти кажа, че числото 21 ще ти помага, това значи, че когато станеш на зряла възраст, работите ти ще се оправят. Ако ви кажа, че на 45 годишна възраст работите ти ще се оправят, вие ще се уплашите, че толкова късно ще се оправят работите ви. Особено, ако ви кажа, че на тази възраст ще станете министър-председател в България, или в Англия, или в Русия, ще ви се види късно това време. Че всякога това не може да стане. Ако направите една бронзова статуя и я оставите да стои цели 45 години, в това време тя ще стане ли министър-председател? На същото основание, ако вие стоите като една статуя цели 45 години на едно място и през всичкото време сте пасивни, нищо не работите, мислите ли, че ще излезе нещо от вас? Нищо няма да стане от вас. Ще имате само повече кир на гърба си.

Та когато говоря за смисъла на числата, аз имам предвид, че всички хора вървят по закона на живите числа. Всеки човек е едно живо число и в невидимия свят гледат на него като на една възможност. При комбинирането на числата вие можете да си представите едно грамадно число, съставено от единици и няколко нули, или от девет, 12 или 15 цифри и няколко нули. Това представя един сложен вътрешен процес. Казвам: В съвременния живот ние сме дошли до онова положение да проучваме своите мисли. Добре е да си правите статистика, всеки ден от сутринта още, да си отбелязвате своите мисли и състояния, дали са приятни или неприятни. Като държите тези бележки, трябва да бъдете внимателни, да си отбелязвате състоянията точно, без никакво преувеличаване или намаляване. Често вие си представяте състоянието такова, каквото не е, или по-добро, или по-лошо. Не си правите точни бележки. Също така ще отбелязвате и времето, когато сте били разположени или неразположени. Точно ще отбелязвате: дали е ясно времето, или е облачно. Ако е ясно или облачно, дали духа вятър или не. При това, отде иде вятърът, от изток, запад, север или юг. Като правите наблюденията си една-две години, ще забележите, че между вашите вътрешни състояния и промените в природата има известно съотношение. Ще забележите, че между природата и вас има известна прилика: „Лика прилика, като два стръка иглика.“ При това, ще забележите, че ако ви дойде някакво гнетущо чувство, това ни най-малко не е признак на някакво недоволство на природата или на Бога към вас, но това чувство се дължи на

факта, че ви дават една доста трудна задача, която трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат една заплетена мисъл, която също трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат някое трудно условие, което трябва да разрешите. Считайте се щастливи, че ви намират достойни да разрешите тези въпроси. Вместо да учите, вие започвате да роптаете, защо са ви дали такива мъчни задачи. Какви задачи трябва да ви дадат? Ако вие започнете да работите по този начин, в продължение на десет години всеки от вас може да разреши задачите на живота си така, че да стане неузнаваем сам за себе си. Като се види в това положение, той сам ще почне да се чуди на себе си. Например, някой човек обича да пуши тютюн. Не е лошо нещо пушенето. То е средство за уталожване на нервната система. Мнозина пушат тютюн за развлечение. Понякога е хубаво човек да пуши. Горко но онази къща, която не пуши. Аз ви давам тази мисъл да мислите върху нея. Аз бих желал хората да пушат. Пита ме един: „Трябва ли да пуша?“ Казвам: „Щом във всяка къща има дим и ти трябва да създадеш своя дим, но гледай твоят дим да не отива в носовете на хората. Твоят дим само ти го опитвай. Лошото е само там, че като пушиш, ти опушван цялата къща. Дима ти само ти трябва да го опитваш, а не да го оставяш из цялата къща да се разхожда, да го опитват и другите.“ Защо употребяват тютюна? Мнозина го употребяват като средство за успокояване на нервната система. Питам: Само това ли средство може да се употреби за успокояване на нервната система? Ако всички хора биха почнали да пушат тютюн, знаете ли какво щеше да стане с тях? Всички знаете, че днес тютюнът се употребява извънредно много. Статистически е доказано, къде по колко се употребява. Въпросът седи на друго място. Мнозина питат: Трябва ли да се употребява тютюна? Този въпрос ще го оставим настрана. Това зависи от човешката воля. Всички лоши навици, които миналите поколения са създали, днес представят задача на сегашното поколение да ги премахне и да създаде нови навици на тяхно място. От това ще се види, кои са по-умни. Едните бяха умни да създадат тия навици, а сегашното поколение трябва умно да ти отстрани и замести с нови. Какъв трябва да бъде новият навик? Представете си, че казвате за един човек: „Трябва да му се каже по-строго, да разбере.“ Добре, но човекът не разбира. Глух е той, не може да разбере. Какво трябва да направите тогава? Щом е глух този човек и не чува, ти трябва да развиеш мускулната си сила, да му хванеш ръката, да я стиснеш така, че той да разбере, че пред него стои човек с голяма сила. Като му стиснеш ръката, ти ще му внушиш и голям страх, отколкото с най-строгите си думи. Представете си, че някой иска да ви обиди, но вие не се обиждате. Кой е по-силен: който се обижда или който не се обижда? Който не се обижда е по-силен. Не че не се обижда, но като човек той се въздържа. Понякога някой комар дойде при мене и ме ухапе. Аз му духна и той хвръква. С това аз му показвам своята сила, но той не разбира. Дойде втори път да ме хапе.

Тогава аз го натисна с пръста си и той започва да рита. Аз го питам: „Знаеш ли, кой съм аз? Аз те духнах, ти не ме разбра, сега те натискам и трябва да разбереш, защото ще платиш с живота си. Ти си едно малко същество и знаеш ли, че не трябва да хапеш? Ти трябва да искаш позволение от мене и тогава да хапеш.“ Въпросът не седи там, но в самообладанието. Аз не говоря за външното, привидно самообладание.

В един град, някъде си един млад момък се запознал с една млада, много добре възпитана мома. Той се възхищавал от нейното търпение и самообладание, че решил да заведе приятеля си на гости при тази мома, да му покаже своята бъдеща другарка. Като дошли на гости, тя донесла кафе да ги почерпи. Той бутнал момата така, че таблата с чашките паднала на земята и всичко се счупило. Момата станала, внимателно прибрала счупените парчета и спокойно казала: „Няма нищо, една грешка стана.“ Като излезли от дома ѝ, момъкът казал на приятеля си: „Видя ли самообладание?Видя ли какво търпение има тази мома?“След време той се оженил за нея, но работата не излязла така. Като видял колко е нетърпелива, той я запитал: „Какво стана с теб? Като мома ти беше толкова търпелива, че аз се възхищавах от твоето търпение.“ Тя му казала: „Ти трябваше да слезеш долу в кухнята, да видиш какво направих с масата, когато ти ме спъна да счупя чашките. От гняв и невъздържане аз изгризах масата.“

Днес всички хора външно са смирени, пазят се да не покажат своето нетърпение. Това не показва, че те са лоши, но те нямат самообладание на своята мисъл. Понеже ние не живеем в един устроен свят, трябва да бъдем търпеливи. Много причини има, поради които злото е проникнало на земята. Сегашното състояние на земята не е добро, понеже тя се намира в 13-та сфера на битието, в мястото на постоянни борби. Тя е почти на края на тази сфера и предстои да влезе в 12-та сфера, дето условията ѝ се подобряват. Понеже условията ще се подобрят и хората трябва да се подобрят, да приличат на новите условия. Който иска да живее още според условията на 13-та сфера, ще претърпи големи нещастия. Ето защо, всички стари навици, които имате, трябва да ги преобразите. Защото, ако не се съобразявате с новите условия, ще ви върнат назад, при условията на 13-та сфера. Ако един затворник е лежал десет години в затвора и не се е възпитал, пак ще го върнат в затвора при същите ограничения. Казвам: Като се намира при сегашните условия, всеки човек трябва да знае, какво е вложено в неговия мозък. В човешкия мозък е вложена специфична енергия. И всеки човек трябва да знае, какъв капитал представя тази енергия, която той носи в своя мозък. Всеки човек носи известен капитал, вложен в неговите дробове, както и в неговия стомах. Като знае това, той никога не трябва да залага тия три капитала. Той може да се ползва от

лихвите на този капитал, но никога и от майката на капитала. Той няма право да бута капитала на своя мозък, на своите дробове и на своя стомах. Аз разглеждам стомаха като капитал на живота, като капитал на човешката сила. Значи, стомахът представя капитала на живота, на симпатичната нервна система, на човешката сила. Докато пазиш този капитал, ти ще имаш сила да правиш каквото искаш. Бутнеш ли го, ще осиромашееш във всяко отношение. Ти ще бъдеш сиромах по мисли, по чувства и по постъпки – сиромах по енергия. Какво можеш да направиш тогава? Ти ще се намираш в положението на болен, който има нужда от другите хора да ти помагат. Днес хората трябва да си сътрудничат. Слаби и силни трябва да си сътрудничат. Без взаимна помощ едни на други, животът няма смисъл. Когато се говори за полов живот между мъже и жени, ние имаме предвид сътрудничеството помежду им. Това, което жената носи в своя ум, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своя ум, жената не го носи. Това, което жената носи в своята дихателна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своята дихателна система, жената не го носи. Това, което жената носи със своята симпатична нервна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи със своята симпатична нервна система, жената не го носи. Това са разграниченията, които всички хора трябва да имат предвид. Не е въпрос да гледаме на временните прояви на човека. Че някой човек се разсърдил, това още нищо не значи. Какво представя сърденето? То представя една гръмотевица. Като започне да се святка и гърми отвън, това показва ли, че гръмотевицата се е разсърдила? Не, хората си мислят, че тя е сърдита, всъщност, това не е някаква необходимост. Понякога е добре човек да погърми. Защо да не погърми? Но като започне да гърми, добре е да вземе мотичката и ще покопае. Казвам на един брат: „Като се разсърдиш, ще вземеш мотиката и всеки ден по малко, в десет дена ще изкопаеш един декар място. Ако продължаваш още да се сърдиш, за пет дена ще насадиш това място с царевица, за още пет дена ще го наредиш добре и след няколко месеца ще опиташ сладката царевица, произлязла от твоя гняв. И след това като ядеш, ще си кажеш: „Това е произведение на моята вътрешна енергия, която вложих в работа." Не вложиш ли енергията си в работа и пиперът ще остане неокопан, и царевицата ще остане неокопана. Всички хора имат дефекти. Какво трябва да правят с тия дефекти? В бъдеще във всеки град трябва да има една голяма нива със сто-двеста декара за упражнение на енергични хора. И тогава всяка сутрин ще видите тези учени – професори, проповедници, учители, съдии – всички изпълняват Божия закон. Щом някой се разсърди, веднага трябва да вложи енергията си в земята. Тази енергия принадлежи на земята и към нея трябва да се отправи. Ако не дадете тази енергия на земята, вие нищо няма да получите от невидимия свят. Тъй щото, ние едновременно се храним с двояка енергия: с енергия, която иде от центъра на земята и с енергия,

която иде от центъра на слънцето. Слънчевата енергия не ни препятства, но засега малко ни препятства земната енергия. Обмяната на тази енергия не може да става правилно. Например, всяко неразположение на духа се дължи на земната енергия. Понеже досега земята е била в 13-та сфера, още не е пречистена. Защо човек прави упражнения? Сутрин, когато слънчевата енергия е най-активна, човек възприема тази енергия през мозъка си, през дробовете, през стомаха си и тя отвлича всички онези утайки към центъра на земята, като го освобождава от тях. Като прави тия упражнения около половин до един час, той се чувства бодър и освежен. Които разбират този закон, те ще го проверят, но не трябва да мислите, че това е идолопоклонство. Ами да се сърдиш, това не е ли идолопоклонство? Да не мислиш право, да не чувстваш или да не постъпваш право, това не е ли идолопоклонство? Да не ядеш както трябва, това не е ли идолопоклонство? Божествено е, когато човек яде, както трябва, когато мисли, чувстват и постъпва право. Това е казано в широк смисъл. Мнозина ме питат: „Как трябва да се постъпва?“ Казвам: Това, което чувстваш, което мислиш и както постъпваш трябва да бъде в твоя полза и в полза на твоите ближни. Щом е така то е правилно. Тогава нека и растенията и животните, всички да знаят, че с теб е станала една голяма промяна. „На кого да правим добро?“ Като не знаеш на кого да правиш добро, вземи една лейка и поливай цветята, като мислиш, че правиш добро на хората. Защото всяко цвете съответства на един човек на земята. Ако едно твое дърво на земята умира, с него заедно умира и един твой приятел на земята. Ако едно дърво изниква в двора ти, с него заедно изниква един твой приятел. Такова съотношение има в света.

Та казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една възвишена любов. Казвате, че не можете да направите някои работи. Вземете, днес всички хора и всички народи правят невъзможните работи, а казват, че пари нямат, че това или онова нямат. Ето, вземете днес народите се въоръжават да бъдат силни. Добре е, че се въоръжават, защото във въоръжаването работи човешкият ум. България е похарчила повече от три милиарда за въоръжение. Англия е отпуснала един бюджет от двеста милиарда за въоръжение. България в сравнение с Англия нищо не представя. Като вземете въоръжението на Германия, на Франция, на Русия, на Съединените Щати, виждате, че всички тия народи правят един велик подвиг с това въоръжаване. Невидимият свят събира всичката тази енергия, която се изживява за непотребни неща. В миналите войни едни народи биваха победени, а други победители. Ако в бъдеще стане война, няма да има победители, всички ще бъдат победени. Това ще го проверите. И когато всички бъдат победени, народите ще видят, че не е този пътят, по който човечеството може да се подигне. Нека се въоръжават народите, но те трябва да знаят, че има и друг един начин за въоръжаване.

Зад ножа нека седи човешкият език. Зад оръжията нека седи човешкият глас. Зад всички предохранителни средства нека седи силата на човешкия ум от една страна, а от друга – устойчивостта на човешките чувства. Войната принася едно голямо благо на света. Тя принася такова благо, каквото вярващите не могат да принесат. Когато хората станат крайно егоистични и започнат да мислят само за себе си, войната се явява като едно средство, което показва на хората, че трябва да се пожертват, да се самоотрекат. Значи, войната е един отрицателен метод за самоотричане и самопожертване на хората. Вие виждали ле сте, как един войник отива под дъжд от куршуми или от гранати да се бие и излага живота си на явна смърт? Няма какво да се прави днес. Докато хората живеят по този начин, войната е неизбежна, тя е на мястото си. Ние не искаме да се бием и казваме, че война трябва да става, но не по закона на насилието, но по закона на любовта. Бъдещето, което иде, пък, изисква жертва, но жертва разумна. Не е въпросът да кажете, че сте против войната. Не трябва да се разсъждава така. Ние сме против една глупава война. Ако ще се биеш, за да те бият, по-добре не се бий. Ако ще се биеш, за да биеш, тогава бий се. Но ако ще се биеш да те бият, по-добре не се бий. Нищо повече. Правилото е такова: така ще се приготвиш, че като се биеш да не бъдеш бит. Според нас, доброто в света е една война, в която човек всякога побеждава, без да го бият. И в доброто има мъченици, както и във войната. И в злото има мъченици. И в злото има страдащи, и в доброто има страдащи, само че първите са слуги на условията и на възможностите, а вторите са господари на условията и на възможностите. И на първите главите падат, но стават на пръст. И на вторите главите падат, но са господари на положението. Без да мисли много, някой казва: „Аз съм, който ще се бия.“ Казвам: „От кои си ти – тебе ли ще бият, или ти ще се биеш?“ – „Не зная.“ – „Тогава проучи добре този въпрос. Ако ще се биеш и ще те бият, тогава моят съвет е по-добре да не се биеш. Ако си се упражнил добре и си сигурен че ще биеш, тогава иди. Но ако не си сигурен, тогава по-добре стой настрана.“ Сега ние не казваме, че хората не трябва да се бият, ако се бият, разумно трябва да се бият. Сега войната е неизбежна, тя е една необходимост, защото става и вътре в човека. И в сегашния си живот, при най-хубавите си състояния и при любовта даже, хората пак воюват. И в любовта хората пак започват да се делят, да се питат, кой трябва да бъде пръв. Няма защо да спорят по този въпрос. На всеки човек е определено къде да бъде и какъв да бъде. Ако на дъното на една тенджера турите масло, то пак ще излезе на повърхността. Защо? Защото е по-леко. Ако пък оставите парче олово на повърхността, то веднага ще слезе долу, защото е тежко. Всеки човек определя положението си в живота според тежестта на своите мисли, чувства, желания и постъпки.

И тъй, поставете любовта в живота си като среда, като условие, като възможност, с която можете да изправите живота си. Защото вън от любовта като сила, нищо не можете да постигнете. Всички ние трябва да бъдем потопени в любовта, за да може умът ни да придобие онези мощни сили, които е изгубил. Също така и нашето сърце и нашата воля трябва да придобият онези мощни сили, които някога са изгубили. Знаете ли, какви са били тези мощни сили, които първият човек е имал?Знаете ли историята на първия човек? Този човек може да живее с хиляди години и всякога да бъде свеж и млад. Първият човек, а не втория Адам, не знае какво нещо е старостта. Той не е бил направен от пръст, но е бил направен по образ и подобие на Бога. Той е имал светлина, топлина и сила в себе си. Следователно и вие трябва да имате светлината, топлината и силата на първия човек. Към това трябва да се стремите. Това е проповядвал Христос. Това означават думите Му: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ Роден, но от кого? Роден от Бога, роден от любовта. Майка му и баща му трябва да са го родили от любов. Всички трябва да раждат. Аз вземам раждането в широк смисъл. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да бъдат родени в любовта. Всяко нещо в света, което човек прави, трябва да го прави от името на великата любов. Само тогава той ще се почувства свободен. И тогава всеки може да каже: „Аз съм човекът, който имам тази светлина, аз съм човекът, който има тази топлина, аз съм човекът, който има тази сила. И желая всички да имате това, което и аз имам, с което Бог ме е надарил.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Двайсет и седма неделна беседа от Учителя,
държана на 30 април 1939 год. 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

1939_05_03 Иде и иди
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ИДЕ И ИДИ

(Небето прошарено. Времето тихо и хладно)

сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„В начало бе Словото“

През следующата седмица ще се спрете върху три неща: Ще проучите червения, синия и белия цвят. Да проучите какво отношение имат те към вас. Някои от вас не обичат някои цветове. Някои си имат един обичен цвят. Този цвят, който човек обича, ясно си го представя, а пък този цвят, който не обича, не му е приятен, много мъчно си го представя. Сега всякога може да констатираме дали сте здрав или не. Каква диагноза ще дадете на себе си? И как? Един лекар ще попипа пулса на ръката ви или ще ви погледне окото, ще види дали пулса е нормален. И от това заключава за вашето здраве, дали е нормално или не. Също по цвета на очите. Докато ясно си представяте цветовете, вие сте здрав. Щом всички цветове изпъкват ясно във вас, вие сте здрав. А когато искате да си представите цветовете и винаги се представя в ума ви една чернота, това показва, че здравето ви е в едно разколебано състояние. Най-първо почвате да чувствувате едно неразположение. То е неопределено. Съзнателно сега трябва да се тонирате. Вие се спирате и казвате: „Природата ще извърши всичко за нас.“ Тя природата е извършила всичко, но има неща, които тя за вас никога няма да извърши. Тя няма с помпа да туря въздух в дробовете ви. В тебе трябва да има желание да влезеш в един контакт с нея. И дишането е първия контакт. Да дишаш, това е първия живот. Първия живот на земята човек е почнал да чувствува с дишането. Детето, като се роди, поема първата вдишка и заплаква. И като заплаче, майката се радва. Ако не заплаче това дете, то си отива на онзи свят. Питат някой път: „Защо плачете?“ – За да живеете. Щом не плачете, свърши се. Това не е само за утешение, обаче не да кряскаш, когато плачеш.

Та казвам, някой казва: „Този човек много плаче.“ – Ако много плаче, зле е. И ако никак не плаче е още по-зле. Сега някои, които не разбират, считат за плач потичането на сълзи от очите. Всякога плача го свързвате с протичането на нещо. Донякъде това е верно. Но протичането на сълзите ни най-малко не подразбира плач. Сълзите донякъде улесняват плача. Без сълзи плачът не може гладко да излиза от човека. Когато човек ще дойде до едно състояние да заплаче, с плача започва една нова епоха за него.

Детето в утробата на майката е крайно ограничено. Като се роди, то се освобождава от тази ограниченост на условията. И всякога, когато вие заплачете, това е един признак, че вие се освобождавате от едни ограничения. Например, ако във вас проблесне една нова мисъл, която дава нова насока на мисълта ви, това е едно освобождение. А пък всякога, когато човек минава от едно състояние в друго, между две състояния, всякога има една тъмна зона или граница. Ако минаваш от едно състояние, религиозно, към друго религиозно състояние, винаги има една граница. Да кажем сега, че някои религиозни хора принадлежат към някоя секта. Например, да кажем, че ти си методист. За уяснение сега може да прочетете за методистите. Има историята им. Прочетете книгата „Животът на Йоан Веслей“. Той е родоначалник на методизъма. Или може да прочетете книга за баптизъма. Сега считат методизъма, че приготовлява пътя на баптизъма. Да кажем, че ти, като методист, изучаваш Евангелието. Като станеш методист турят ти в ума една идея, че ти не можеш да бъдеш християнин, ако не се кръстиш. За самото кръщение има два метода. Едното кръщение е с вода. Вярват, че още като се роди детето, то е еврейче. Значи всички деца се раждат все евреи. Тогаз, за да ги направят християни, трябва да ги кръстят с вода. Нали сте кръщавали, нали [сте] виждали как кръщават? Какво казват в народа при този случай: „Това дете ми го даде еврейче, а пък аз ти го връщам християнче.“ Ако си методист и изведнъж искаш да станеш баптист, трябва да се кръстиш пак. Един православен, ако [ще] става методист, ще стане без да е кръщаван, защото той вече се е кръстил. Но ако православен или друг стане баптист, макар и възрастен, трябва да бъде кръщаван. Защото при баптистите кръщаването става на 30 годишна възраст. „Понеже Христос е кръстен на 30-та година, следователно, всеки трябва да се кръсти на тази възраст“, казва баптиста. „И ако ти не се кръстиш на тая възраст, ти не си християнин“, казва баптиста. И ти почнеш да се бориш със себе си: да се кръстиш ли или да не се кръстиш. Ако не се кръстиш, в Царството Божие няма да влезеш. Това са външни разбирания. Кръщение по форма го наричам аз това. Хората могат да се кръстят номинално, от евреин станал християнин, но по форма християнин. С еврейски навици още. Знаете ли какво е това? Евреите са много самостоятелен народ. Те много се индивидуализират. Имат за себе си едно особено понятие, че са един избран народ. При това обичат да полъгват малко. Страхливи са. Умни са, да направят нещо. Ако вземем техния родоначалник Якова, той имаше 12 сина, но имаше една слабост към единия син – обичаше го повече. И прави разлика между 11-те сина и този, когото обичаше – Йосифа. На него особена, шарена дрешка ще направи. У Йосифа имаше доста идеи, че сънища вижда, че слънцето и луната му се покланят, че сноповете на нивата се покланят. [Че] 11-те снопа и баща му се покланят на единия сноп – на него. Баща му казва: „Ти мислиш, че аз и майка ти ще дойдем и ще се поклоним на тебе.“ Често и

вие, някой път, сънувате такива сънища.

Да почнем сега да разглеждаме основната идея. Всеки един човек има известно състояние в себе си, с което трябва да се справи. Някой път казвате: „Неразположен съм." Какво представлява неразположението? То може да произтича от три области. Може неразположението да произтича от формата на нещата: нямаш хубава дреха, не си облечен добре и ти е неприятно така. Казваш: „Да заприличаме и ние на хората." Хубаво е да се облечеш, но след като се облечеш, имаш пак едно неразположение, че не си така силен, че си много слаб. Казваш: „Хлабав съм. Трябва да бъда малко по-спретнат, по-силен." И най-после, станеш по-силен, но виждаш, че нещо още не си достигнал. Не си досетлив, умът ти не е схватлив. Трябва да те боднат, за да разбереш работите. И в следствие на това имаш едно вътрешно неразположение. Хубаво, за да премахнеш неразположението, като не си облечен, ще се облечеш; силата [ти] е малка – можеш да я увеличиш. Разумността си и нея можеш да увеличиш. Но има и друго тълкувание. Сега, след като си се облякъл, вече ти е приятно с дрехите. Имаш едно състояние, което е едно обикновено състояние в живота. Представете си, че един, който е на висока длъжност, туря цилиндър на главата си, туря връзка, ръкавици. Представете си сега една млада госпожа, която е вече поканена да отиде на бал. Облякла е бяла рокля. Някой път на бал обличат бяла рокля. Паднали са 4, 5 мастилени капки върху роклята и са нашарили гърба. Ето че ѝ се разваля настроението. Кое е причината? Тя казва: „Не съм разположена, 4–5 капки имам на гърба си." Е добре, какво отношение имат тия 4–5 капки, на гърба на твоята рокля, с твоето вътрешно състояние? И ако дойде един майстор може да го поправи. Времето е толкоз кратко, че нова дреха не може да се направи. Идва някой, който има изкуството и веднага изчиства тези капки. И като погледнеш, зарадваш се. Питам: от де дойде тази радост? Петната изчезнаха и ти се радваш. Нали казват, че човек [се] радва при придобивка. Защо? Като придоби петната скърбеше, а пък като се премахнаха петната от гърба ти, ти се радваш. Нали законът казва: Който дава се радва. Някой път и който взема се радва. Но казвам: [аз ви] навеждам на един факт. Неразположението от петната произтича от това, че хората ще те питат защо си ги турил, как си бил така немарлив и си оцапал такава хубава дреха. Как си позволил да се оцапа дрехата? Та това са две състояния. Ти имаш хубавата дреха и мислиш, [че] като отидеш при хората, повдигаш се. Те ще кажат, че ти си добре облечен.А пък ако имаш петна, ще кажат: „Хубаво облечен, но се оцапал." И ти, по твоето радио, ще слушаш критиката и това вече те смущава. Да кажем, че имате известна тъга в душата си. Но [за] тази тъга може да си ти причината. А пък може вие да не сте ни най-малко причината. Има много скърби в живота, които не са наши. Та казвам, с тия състояния вие трябва да се справите.Вие казвате:

„Лесна работа! Човек лесно носи скърбите.“ Да допуснем сега, че вие вървите по пътя и си ударите крака. Как ще се справите с удрянето на крака си? Или сега някои от вас тук, от 1–2 дена, почвате да чувствувате болки на врата си. Или на гърба си или на коляното. Казваш: „Не зная какво ми стана, но врата ме боли. Сегиз тогиз покашлювам малко.“ Като почне да се поправя времето, минава и вашето състояние – кашлицата и болките изчезват. После, може вашето състояние да се измени от едного от вашите добри приятели, които сте имали. Той си измени малко мнението за вас. Поради някоя ваша постъпка и вие чувствувате една вътрешна болка. Но причината е във вашия приятел. Утре вашият приятел пак си измени своето мнение за вас и го направи добро и вие се чувствувате по-радостни. Та едновременно ние чувствуваме хубавите мисли на хората за нас като радост. А пък изменението на мнението им за нас, ние го чувствуваме като скръб, имаш едно вътрешно неразположение. А пък ако сте сензитив, чувствителен, когато външният свят си измени мнението за българите в лош смисъл, ти чувствуваш една тъга. И обратно, сега българите са по-весели, понеже външният свят почва да дава по-голяма цена на българите. И българите казват: „Пооправиха се малко работите. Има изгледи за подобрение на положението.“

Та казвам, приложението сега на това, какво приложение може да се даде? Някой път вие сте недоволни от себе си. За да бъде човек доволен от себе си трябва формите на неговата мисъл да са в изправно положение. За да бъде човек доволен от себе си, трябва съдържанието на тези форми и то да е в изправно положение. И за да бъде човек доволен от себе си, трябва ценността на това съдържание и то да присъствува. Или казано по-ясно: отношението на човека към физическия свят, към видимия свят трябва да бъде изправно. И отношението му към духовния свят трябва да бъде изправно. И отношението му към Божествения свят трябва да бъде изправно. Във физическия свят ние сме свързани с формите на нещата. Ти не можеш да имаш изправни, здрави крака, изправна, здрава глава, изправен гръбначен стълб, шия и прочее, ако твоите отношения с физическия свят не са изправни. Ако отношенията ти със земния физически свят не са изправни, ти не можеш да бъдеш здрав. Те са два полюса, между които ти си положен. В духовния свят ти не можеш да бъдеш изправен, ако нямаш отношение към надеждата и вярата. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш една изходна точка, от която да изхождаш. На физическото поле ти ще изхождаш от Земята. Като станеш сутринта ще стъпиш на земята. Ще потупаш по земята. Но не само това. Ти трябва да знаеш, че имаш отношение и към Слънцето. Земята има отношение към Слънцето. И ти трябва да имаш същите отношения. Ти казваш: „Какво трябва да правя?“ Земята постоянно се движи, не е в покой. Ти искаш да бъдеш в покой. Казваш: „Искам да се успокоя!“

Спокойствието не е да се спреш на едно място. Земята постоянно се движи около Слънцето и се върти около себе си. Значи те са две състояния. Аз правя следното уподобление: първото състояние, т.е. въртението на Земята около себе си, то е да мислим за себе си. Това е нашата ос. А пък да обичаме ближния, този закон уподоблява на въртението на Земята около Слънцето. А пък Слънцето с цялата Слънчева система се движи около своя център и с него ние правим един голям кръг. С Любовта, в 24 часа, ще се завъртите около себе си, за 365 дена ще се завъртиш около слънцето. Ние говорим за Божествения живот в нас. Той изисква един дълъг период. На Слънцето му взема 20 милиона години, за да обиколи около този Божествен център. Питам, ти, за да направиш това, колко пъти трябва да дойдеш на земята? Ако при всяко идване ще живееш 120 години, то колко пъти трябва да се преродите, за да изкарате една слънчева година на онзи Божествен живот? Това ще пресметнете като разделите 20 милиона на 120. Ако ти се завъртиш около себе си, ще имаш една малка придобивка. Ако се завъртиш около Слънцето, ще имаш по-голяма придобивка. А пък ако се завъртиш заедно със Слънцето около онзи Център, ще имаш една голяма придобивка. И животът ти ще се осмисли. Ако живееш един ден и 120 години каква е разликата? Грамадна ще бъде разликата! И знаете ли, като обикаляте около слънцето, на колко пристанища трябва да спрете? Някои от вас казват: „Да можем да спрем на Венера, да я видим каква е.“ Че вие всякога спирате на Венера. Щом имате любовни работи, вие сте на Венера. Щом имате търговски работи, взимане-даване, вие сте на Меркурий. Щом искате да воювате, вие сте се спрели вече на пристанището на Марс. Щом мислите за вашето достойнство вие сте се спрели на пристанището на Юпитер. Щом ви хване мисълта как да преживееете, вие сте били на Сатурн. Вие искате нещата физически да ги проверите. Този физически живот е само един резултат на онзи Божествен живот. Та казвам, има един начин, но като направи[те] едно обръщение около Слънцето, тогава ще го научите. Лесно може да отидете. Не е мъчна работа да отидете около Месечината, но трябва да знаете как. За да отидеш до Месечината, ти трябва да излезеш от тялото си. До Месечината ти, със своя двойник, можеш да отидеш и да се върнеш и да имаш едно съзнание за това. Но ако речеш да отидеш със своя двойник до Слънцето, не можеш да отидеш. Сега това е встъпление. Вие още не може да разберете напълно тези работи. Вие казвате: „Как може човек да излезе от тялото си?“ Че вие наблюдавате това. Вечерно време ти заспиваш и сънуваш, че ходиш, разхождаш се около полето, говориш и даже, в това състояние, ти не обръщаш внимание на връщането си. Ти само мислиш, че ходиш и ако се пробуди твоето съзнание, ти ще видиш, че си в едно духовно тяло. Ти казваш: „Какво нещо е ясновидство?“ Че ти си сам ясновидец. Само че между обикновеното съзнание и духовното съзнание няма връзка. Не ги сравняваш и казваш: „Това е сън.“ А пък за да излезеш от тялото свободно

изисква се следното условие: Ти трябва да забравиш материалната обстановка, в която се намираш. Не мисли за този свят. Ще престанете да мислите за този свят. Ако заличиш всички онези прояви на света, ако отдалечиш физическата светлина, всички физически впечатления, които възбуждат ума, ти веднага можеш да излезеш из тялото си навън. Ти като речеш да отделиш тези впечатления от ума си, ти ще се уплашиш. И ще кажеш: „Къде ще отида?" Има една опасност. Ако искаш да излезеш по своя воля от тялото си, можеш да не се върнеш. Вечерно време вие излизате, но това е един закон вече от невидимия свят. Има пропуск за лягане. Ти си лягаш – отворена е границата. Но денем, ако речеш да направиш този опит, границата не е отворена. И ще те арестуват. И много хора така са се повредили. Излязъл от тялото си и не може да се върне. А пък други са се наместили в тялото му, вътре. И казват: „Полудял." А пък онези са други. Гледам как децата, как обикалят автомобила. Стискат свирката и дава сигнал, уж че ще тръгне. И като ги видят, избягват. Та казвам, и вие, някои, ходите с вашите автомобили и правите един малък опит.

Между две състояния в човека има едно преходно положение. Трябва да знаете, че при всяко едно неразположение ти минаваш от едно състояние в друго. Назад не можеш да се върнеш вече. И хората остаряват по единствената причина, че всякога щом минат от едно състояние в друго, почват някога да казват: „Едно време колко бях радостен и здрав." Не се връщай[те] назад в пътя си, по който сте минали. Защото това, към което отивате е по-добро от миналото. И ако ти се връщаш от настоящето в миналото, ти тогаз слизаш. Щом казваш, че твоето минало е по-добро, по-светло от настоящето, ти си в слизането. Щом твоето минало е по-светло, а твоето бъдеще е по-тъмно, ти вече не вървиш по един възходящ път, ти слизаш. Това слизане е закон на инволюция. Всички стари хора казват: „Остарях!" Които казват така, те слизат надолу. Казват, че стария отива при Бога. Старият човек е безверник. Той не се и моли. Не го интересуват тия работи, става индиферентен. Вижда му се, че всичко е глупаво, безсмислено, каквото постъпват хората. А пък то не е право. Че животът на всички хора е твоят живот. Това е бъдещият ти живот. Ти не обвинявай хората. Като видиш някои лоши хора, не ги обвинявай. То е твоят живот. Всяко нещо, което ние не разбираме, то е лошо за нас, а пък всяко нещо, което го разбираме, то е добро за нас. Ще ви приведа онзи пример за двамата приятели, които се пошегували с един свой приятел. Той излиза да се разхожда, те го срещат маскирани, връзват го, обират го и го развеждат целия ден. И се смеят в себе си. Вечерта те му връщат парите и го освобождават. На другия ден той им разправя и казва: „Какво голямо нещастие стана с мене вчера. Щяха да ме претрепят тия разбойници. Обраха ме, вързаха ме и ме разкарваха. Но имаха малко човещина, дадоха

ми парите.“ А пък те се смеели. Той им казва: „Вие хубаво се смеете, на мен сърдцето ми какво изпитваше.“ Често и вашите духовни приятели ви развеждат така. На една майка децата ѝ били много немирни. И след като тя употребила всички педагогически методи, децата пак не слушат. Но една, която свършила по новото възпитание ѝ дала един съвет. Казала ѝ: „Ще си направиш една страшна гугла.“ Двете деца били много непослушни, тя си турила гуглата и влиза в тяхната стая. Те, като виждат, надават вик. А пък тя си преправя гласа и мърмори нещо. После си излиза в другата стая, хвърля си гуглата и пак влиза при тях. Децата се хвърлят на нея и ѝ казват: „Мамо, едно страшилище щеше да ни изяде!“ Тя им казва: „Няма нищо, аз ще се разправям с него.“ Та казвам сега, най-големите ви страдания на какво приличат, кажете ми? Смешни сте. Страданията ви в живота приличат на страданията на онзи албанец, арнаутин. Арнаутите са много честолюбиви, но този бил малко страхлив. Той веднъж пътувал и по пътя вижда един голям, изгорял чукан в тъмнината. Той мисли, че това е поп. И казва: „Отстрани се от пътя ми дядо попе, албанец минава тук. Казвам ти! Слушай, ако не се отстраниш, знаеш ли какво мога да ти направя?“ Той помислил, помислил и казал: „Ти като не се отбиваш от пътя ми, арнаутинът знае, че има и друг път.“ Често вие се оплаквате и казвате: „Не съм разположен.“ Ти се безпокоиш за изгорелия чукан и мислиш, че това е някой. Ти чувствуваш, в дадения случай, нещастието на изгорелия чукан. Та казвам: Често вие преувеличавате вашите страдания. Изгубваш, някой път, разположението да се молиш. Ако не си изправен в себе си, ти не можеш да се молиш. Ако имаш най-малкото лошо желание, най-малката лоша мисъл, тя ще спре този ток и ти вече не можеш да предадеш молитвите си нагоре в невидимия свят. Тогаз имате състояние, което мога да ви поясня със закона на електричеството. При най-малка погрешка няма контакт и светлината не може да протече. Като се махне този недъг от инсталацията и веднага светлината протича. Та спирайте се във вашето съзнание да отмахнете от него онези мисли, онези чувства, онези постъпки, които спъват тази връзка, която имате. Нали сте чувствували, когато за някой ваш приятел сте говорили нещо лошо по негов адрес зад гърба му. После, като го срещнете, веднага чувствувате едно стеснение. И си мислите, дали той не се е научил. Нямате смелост да му кажете в очите му. Тази погрешка не я считай, че тя е нещо много важно. Тя не представлява твоя приятел. Твоя приятел не го е направил съзнателно. Вие се чувствувате стеснен в неговото присъствие. Стеснителността произтича от вашата осторожност. Вие виждате последствията, ако вашият приятел се научи, какво сте говорили за него. И знаете, че веднага ще изгубите неговото добро разположение. Тогаз как трябва да направите? Щом искате да критикувате един ваш приятел, обърнете въпроса другояче. Кажете на себе си: „Ако аз бях на неговото място как щях да постъпя?“ В такъв случай ще се избавите от

противоречие, като турите себе си за мярка. Защото всякога, като разглеждате нещата, трябва да изхождате от себе си, турете себе си за мярка. Във всичките противоречия турете себе си за мярка и тогава няма да правите погрешки. Вие, в даден случай, може да изисквате от вашия приятел повече отколкото вие може да направите. Вие виждате, че той изважда и дава на един беден един лев и казвате: „Скържав е. Трябваше да даде не един лев.“ Е, добре, допуснете че той, в дадения случай, има само един лев в джоба си. В банката има, но бърка в джоба си и вижда, че има само един лев. Ти казваш: „Толкоз ли дава сърдцето му?“ Във вас няма критически ум. Но този човек разбира и кабалистически работите. На някой човек, аз някой път не искам да му давам два лева. Защо? Ще го сполети някое голямо нещастие. Някой път не искам да му дам 4 лева. Пак ще го сполети нещастие. И две не искам и четири не искам. Не искам да му дам и 13 лева, защото ще му се счупи крака. Не искам да му дам и 23 лева, понеже ще има семеен скандал. Единственото нещо, в дадения случай е, виждам, че ако му дам един лев, той с този лев ще свърши повече, отколкото с двата лева, с четеритях лева, с 13 лева и с 23 лева. Той може да ми каже: „Защо не ми даде 23 лева?“ Ако му дам 23 лева, ще има семеен скандал. Питам: Ако ти носиш един нож и вървиш по една площ, по един негладък път и когато разглеждаш ножа, можеш да се препънеш и да паднеш върху ножа и тогава какво ще стане? Аз, като му дам един лев, той го тури настрани. Но ако му дам четири лева, той почва да ги разглежда, също така ако му дам 13 или 23 лева. И докато ги чете може да падне да се препъне и да се натъкне на ножа. Дайте му един лев, за да не отвличате неговото внимание. Та някой път вие искате да ви направят голяма услуга. При големите услуги в света човек трябва да бъде много умен. За това в Писанието е казано. Този човек ходил на няколко места да проси и идва при тебе да проси. Преди да е дошъл при тебе на 20 места е просил. На някои места са му дали един лев, по два лева, по три лева. Той има вече една доста почтена заплата – 75 лева, докато дойде при тебе. Аз работя за 50 лева, а той спечели 75 лева. Че какво да му дам. Дойде при мене и му казвам: „Нямам!“ На просяка някой път може да му кажем: „Я ми дай един лев на заем.“

Въпросът е върху състоянията, които имате. В какво седи благородството на човека? Изучавай[те] добре формите, за да имате физическо здраве. Ако имате една ясна представа за формите, които съществуват в природата, вие ще имате здраве във физическия свят. Ако разбирате силите на духовния свят, вие ще имате хубаво разположение. А пък ако разбирате Божествения свят, ще имате една отлична, светла мисъл, която постоянно ще носи щастие във вас. Щастието произтича от това, че виждаш един свят, който е така уреден, че всичко каквото искаш може да го постигнеш там. Божествения свят е който носи щастие, понеже всичко, каквото искаш,

се намира в този свят. Някои мислят, че като влезнат в Духовния свят, да кажат: „Какво ще правим после?“ Те не разбират какво нещо е Божествения свят. Той е свят на всички възможности. Свят на блаженство и на щастие. Всичко онова, за което ти си копнеел на земята, нито във физическия, нито в духовния свят, не си могъл да го постигнеш. Но в Божествения свят можеш да го постигнеш. А пък във физическия и духовния свят пак можеш да слизаш. Ти мислиш, че като отидеш в Божествения свят няма да имаш никаква връзка с физическия свят. То е неразбиране. Ти в своето щастие, като си в Божествения свят, ще мислиш за тези, които са със своите мъчнотии на земята и ще слезеш да им помагаш. Ще видиш, че и на земята има условие хората да станат щастливи.

Я ми кажете сега, ако пусна една подписка да съберем една сума разумно, един лист, колко, каква сума ще бъде записана? Някой път ще пусна в курса един лист. Някой го е страх да тури една голяма сума, понеже ще плаща. Не е въпрос за страха. Да кажем, че всички вие сте милионери. Да не ви е страх. Ако ви дадат една подписка, колко ще турите? Най-първо ще турите един подпис, за да имате удобрението на хората. Не за това! В дадения случай ще туриш, че тази сума да бъде полезна за тебе, за ближните и за Царството Божие. Каква сума ще туриш? Че вие сте проучавали Стария Завет. У евреите имаше закон за самопожертвуване. Те принасяха жертва на Бога някоя гургуличка, някое гълъбче, някои принасяха в жертва от първите плодове. Някои – някое хубаво агне, угоено, някое теле. Какво бихте принесли вие? Българите, като принасят жертва и те търсят най-хубавото агне. Че същият закон е и за духовния живот. Някой път ще принесеш в жертва едно свое чувство. За да ви изясня някои неща, трябва да се спра върху обикновените работи в живота, които всеки ден ви се дават. Някой път ти трябва да отстъпиш някое чувство, едно хубаво свое желание да го пожертвуваш, да бъдеш благоугоден на Господа. Някой път искате да се самопожертвувате. Като се самопожертвува човек, трябва да мине от едно състояние в друго. Ако една овца се самопожертвува, за да стане човек, това самопожертвуване е на мястото си. Но ако една овца се самопожертвува, за да стане на свиня, това не е на място. Ако една свиня се самопожертвува, за да стане на овца, това самопожертвуване на свинята е на мястото си. Но ако една свиня се самопожертвува, за да стане на вълк, това не е на мястото си. Та казвам: В самопожертвуването трябва да има един възходящ път. Жертвата в света е, което увеличава светлината на вашия ум, топлината на вашия живот и силата на човека! Във всяко самопожертвуване човек придобива три неща: светлина, топлина и сила. Ако с една жертва тия три качества не се придобиват, това не е жертва, това е нещо неразбрано. Та когато се говори за самопожертвуване ние разбираме светлина, която е необходима за

строежа на вашия ум; топлина, която е необходима за строежа на духовния свят на човека и сила, която е необходима за строежа, който става на физическото поле. Та този закон на самопожертвуване трябва да имате постоянно в себе си. Ще жертвуваш. Във физическия свят ще жертвуваш най-хубавото и в Духовния свят най-хубавото и в Божествения свят най-хубавото. И Писанието казва така: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен!“ Че това е жертва! Значи, Бог самопожертвува най-хубавото, което имаше – даде Сина си. И ако ти не пожертвуваш, като Бога, какво ще постигнеш? И силата на Господа седи в това, че Той пожертвува най-хубавото, което е в Него. И това, най-хубавото ни въздигна. Този Син, Който се пожертвувал, Той живее, Той не е умрял. И Синът, чрез тази жертва, която Бащата е направил, като влиза в човешката душа, като влиза в хората, обединява ги. Той живее вече в тях и заедно с тях отива при Баща си. И те, като се пожертвуват, Той отива заедно с тях в Божествения свят. Значи, най-първо Божественият свят дава нещо на физическия свят – жертвува. И физическият свят трябва да даде нещо на Божествения свят. Така ние разбираме вътрешния дълбок смисъл на живота, който оперира вътре във вас. Всичко, което човек живее на земята е дотолкова добро, доколкото внася в него светлина, топлина и сила. Защото без светлина на ума човек не може да мисли. Без топлина човек не може да чувствува. И без сила човек нищо не може да извърши. Много пъти ние нямаме сила, за да извършим някои работи.

Ако ви кажа сега да изпеете една песен, кой ще поиска да пее? Я ми изпейте сега, някой от вас, „Махар Бену“. „Махар Бену“ да я изпее така, че да се добие топлина и светлина, знаете ли какво е изкуство това вече? Може да пее някой, но какво се добива? Някой, като пее, аз виждам, един инструмент има[м] в себе си, чрез който констатирам, че освен дето не придобива сила, но губи сили. И освен, че не се увеличава топлината, но тя се намалява. И освен, че не се увеличава светлината, но и тя се намалява. И казвам: не пеят добре! Аз така оценявам. Песен, при която не се увеличава светлината, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава топлината на чувствата, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава силата, тя не е песен.

Та казвам: Искам следующия път от вас три песни. Да изпеете „Махар Бену“. Кой от вас, като я изпее, всички да почувствуват силата, като един ток? Да мине през всинца ви. Един да изпее песента, че сила да мине. А пък като изпее песента, да чувствувате, че вашата топлина се увеличава. И трети, като изпее, да почувствувате, че идва светлина в ума ви. Да изпеят трима певци, най-гласовитите! Най-гласовитият на физическото поле; най-гласовитият в Духовния свят и най-гласовитият в Божествения свят. Трима

души да дадат концерт. Аз съм слушал тук като пеете за любовта: „А любезна моя, как да начена да ти разправя всичко?“

Пристъпваме към опити. Има вече едно статическо положение. Вие казвате: „Това знам, онова знам.“ Нещата докато не се опитат в трите свята, те остават неразбрани. Ако ти не знаеш как да придобиеш своята сила, своята светлина и топлина, ти още си млад в този път, по който си тръгнал. В топлината трябва да знаете да сложите въглища, дърва. В светлината трябва да отвориш един по-голям прозорец, а пък за силата трябва да ядете повече. Вие ядете и не придобивате. Не ви хваща яденето за добиване на сила.

Три песни ще изпеете. Кои са те? – „Махар Бену“. Втората: „Давай, давай“. Третата? – („Иде, иде.“) „Иде, иде“, но мен ме е страх от това „Иде, иде“. Защото в български език думата „иде“ има две значения: иде и иди. Второто е повелително наклонение, изменява се ударението. Когато кажем: „Иди, иди!“ Подразбираме, не той да иде, но ние да идем. Ние тълкуваме той да иде, но ако тълкуваме – „иди“, има втория смисъл вече. Ти, който се мислиш мощния силния – иди! Да ви дам ново тълкуване на песента. Ти казваш: „Аз нищо не мога да направя.“ Щом нищо не можеш да направиш, от Този, Силният, Който иде, нищо не можеш да възприемеш. Та Силния ще дойде в тебе и чрез тебе ще направи нещо. Онзи, Който иде, ще дойде и чрез нас всичко каквото трябва, ще направи. Това е второто тълкуване [на] „иде и иди“. Е, хубаво, съгласен съм за тая песен. Тогава имате: „Махар Бену“, „Давай давай“ и „Иде“. Не „иде“, но „иди“! Мен ме е страх от „Иде“, но от „Иди“ ми е приятно. Вие казвате: „Иде!“ Че ако твоя възлюблен иде и ти каже: „Слушай, аз за тебе имах високо мнение, но не искам да имам повече работа с тебе. Я ми дай всички писма, които съм ти писал.“ Ако така иде, какво ще кажеш? Та по-добре е да не иде.

Отче наш

6 и 15 часа сутринта

Сила за децата, топлина за възрастните, а пък светлина за старите.

30 школна лекция, 03 май 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме хубавите гимнастически, паневритмични упражнения)

1939_05_05 Свобода на съзнанието. Чистене на съзнанието
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

СВОБОДА НА СЪЗНАНИЕТО. ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./

Пишете на тема: „Неопределени идеи."

Някой път искате да се определи човек. Да се определи човек или да не се определи. Каква е разликата между един, който се е определил и един, който не се определил? Кое е по-добро, човек да се опредили или да не се определи? Зависи в дадения случай какво разбира човек под думата „определение", каква е мисълта или каква е идеята, която занимава ума. Вие, ако вземете темата „Свобода на съзнанието". Пишете втора тема: „Свобода на съзнанието". Ако пишете, определете го с няколко думи. Свобода на съзнанието, това е цяла наука. От свободата на съзнанието зависи характерът на човека. От свободата на съзнанието зависи мисълта на човека, зависят чувствата, които има човек, усетите, здравето на човека зависи от свободата на съзнанието. Значи, съзнанието да не е обременено, да няма нищо непотребно. Да кажем сега: Трябва да се освободите. Вие всинца сте заети с неща, които ви са непотребни в дадения случай. Няма нито един от вас, който да е свободен. Има нещо, което те безпокои, което ти е неприятно. Някой път като гледаш дрехите си, казваш: „Тия дрехи не стават." Някой гледа обущата си, казва: „Скъсаха се обущата." Не е свободен. Гледаш шапката. Бръкнеш в джоба си, кажеш: „Няма нищо в джоба." Или огледаш се в огледалото, казваш: „Много съм пожълтял." Изменя се времето, веднага стават промени във вас. Промените и състоянията в природата се отразяват и на вас. Обременява се съзнанието. Някой казва, че човек трябва да има ясно съзнание. Свободата на съзнанието е един динамически процес, той не е статически. Щом човек остане в едно статическо състояние, веднага съзнанието се обременява. Щом човек престане да мисли, както трябва, престане да чувствува както трябва и престане да постъпва както трябва, съзнанието постоянно изгубва своята свобода. Да допуснем, вие седите, имате известна болка: Или вратът ви боли, или ви боли ръката. Вие търсите един начин да се лекувате. Ако болката е на врата, как ще се лекувате? Вие по кой начин лекувате врата? Може просто да имате една болка отзад на врата. Значи в тази част кръвообращението не става правилно. Стесняване станало на капилярните съдове, вследствие на това триене на кръвта, чувствувате вие една малка

болка. Всяка болест е една малка дисхармония. Има вече тежест в съзнанието. Ти седиш и съзнанието не е свободно. Ако можеш да освободиш съзнанието си от тази болка, тя ще изчезне. Първото нещо, ще се стремите да освободите съзнанието си. Всяка една мисъл трябва да знаете, ще ѝ дадете ли място в ума си. Една мисъл може да обремени съзнанието ви. Ако вземете думата „живот“ и „смърт“, ако ви кажат: „Еди-кой си умрял“, какво произвежда? Казват: „Петко Стоянов заминал за другия свят, умрял“, казват. Онзи, който е определен, той си има име, казват: „Петко Стоянов, който дошъл, не е определен.“ В смъртта нещата са определени. Дошъл някой, но името му не се знае, инкогнито иде. Онзи, който умира, всякога има име. Питам тогава: Кои идеи са по-силни, определените или неопределените идеи? Някой казва: „Аз искам да се определя.“ Ако ти можеш да се определиш в дадения случай, какво можеш да направиш? Всеки ден трябва да се самоопределяш. И днес какво можеш да направиш, и утре ако направиш същото, ти не разбираш. Значи, за днес какво можеш да определиш. Какво можете да направите за днес? Ще трябва да свършите три работи: Най-първо като станеш сутрин, ще работиш с ума си. Като станеш сутрин, ще работиш със сърцето си, като станеш сутрин, ще работиш с волята си. Сега как работите с ума си? Човек трябва да работи с ума си. Ако поставиш една мисъл на нейното място, това е една добра работа. Какво разбирате под думата „работа“? Докато е ден, човек трябва да работи. Иде нощ, когато никой не може да работи. Казва: „Как ще работя?“ Докато е ден, докато има светлина, работи, понеже иде нощ, иде тъмнина, в която не може да се работи. Работи, докато имаш светлина в ума си. Работи, докато имаш топлина в сърцето си. Работи с волята си, докато имаш сила. Защото иде време, когато не можеш да работиш и да искаш. Умрелите могат ли да работят? Волята в него е парализирана и той, и да иска да работи, не може. Представете си, че един човек е заровен в земята и той съзнава, че е заровен, какво ще прави той сега? Всеки един човек, който се е научил да освобождава съзнанието си, на когото съзнанието е свободно, той е свободен и от смъртта. Той трябва да се приготви да освобождава съзнанието си. В съзнанието си да не допуща непотребни мисли. В съзнанието кракът на една непотребна мисъл да не влиза и кракът на едно непотребно желание да не влиза, и кракът на една непотребна постъпка да не влиза. То е свещено място, в което човек трябва да бъде свободен. Той трябва да бъде свободен. Някой казва: „Аз трябва да бъда свободен.“ Някой казва: „Аз съм болен.“ Щом е болен, обременено е твоето съзнание с непотребни работи. Казва: „За мене животът няма смисъл.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да уча.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да пея.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да рисувам.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ходя.“ –

Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ям.“ – С непотребни работи си обременен. – „Не мога да спя.“ – С непотребни работи си обременен. Не можеш да спиш. Ще махнеш онази мисъл, която не ти дава спокойствие. Защото сънят е почивка. Организмът трябва да си почине, за да може човек да акумулира известна енергия, която му е потребна. Тогава как трябва да се освободиш? Ако аз ви туря на гърба по 60 килограма захар, тъй го туря, да не може да се освободите, така е турен, че вие не можете да го снемете. Какъв метод ще употребите, за да се освободите от захарта? На гърба ви седи 60 килограма захар. /Ще се потопим във вода./ То е един от добрите методи, ако има вода, ами ако няма вода? Намираш се в пустинята, дето няма вода, какво ще правиш със захарта? Тогава трябва да имаш знание, да предизвикаш природата да ти даде вода, да дойде дъждът, да стопи захарта и да те освободи. Защото, ако си при водата, ще се потопиш и ще се освободиш. То е добър метод. Ако няма вода, тогава ще предизвикаш в природата да дойде вода, да вали три, четири часа, да стопи захарта и да се освободиш. Питам: Като влезе дъждът, трябва ли да оставиш да се стопи всичката захар? 600 килограма захар по 25 лева, то струва колко? – 15 хиляди лева струва. Какво трябва да правите? Често вие ядете захар и се явява една болест, която се дължи на захарта. Ако ядете толкова много захар, ще заболеете. Ако ядете по 500 или 600 грама захар, какво трябва да правите? 500 грама захар, знаете ли какво трябва да направи? Изобщо, когато хората стават нервни, остава повече захар в кръвта. Всички нервни хора имат повече захар в кръвта си, отколкото онези, които са разположени.

Но сега първото нещо: Трябва да освободите съзнанието си от всички онези непотребни мисли. Да дойдем до динамичната страна. Останал нечист въздух в дробовете ти, как можеш да го изхвърлиш? Нечистият въздух можеш да го заместиш с чист въздух. Нечисто всякога може да се замести с чисто. Обремененото съзнание подразбира, че има известни нечистотии, които трябва да се заместят с чисто. Казвам: Нечисто е съзнанието на човека. Не самото съзнание, но има нечисти мисли, има нечисти желания, има и нечисти постъпки. Те трябва да се заменят с чисти. Дайте ми една нечиста мисъл. Защото степени има. Една най-малко оцапана мисъл. Представете си една най-малко оцапана мисъл. – „Краде ми се.“ Краде, значи по-друго. Хубаво е да се пооткрадне някой път. Или още по-малко: „Взема ми се.“ Ако вземете думата „изядам“, как мислите, чиста дума ли е? „Изядам го този човек.“ – Не е чисто. После кажеш: „Мръсно.“ Трябва да знаете кои думи са чисти. Кажеш: „Този мръсен, онзи мръсен.“ Ти като говориш за омърсяването, ти омърсяваш съзнанието си. Ти като кажеш: „Този лош, онзи лош“, ти се оцапваш. Ти като мислиш за лошите хора, ще се оцапаш. Онзи, който мисли за лошите хора, трябва да бъде като лекар, който аутопсира умрелите и той трябва да бъде така

концентриран, защото при най-малкото порязване може да се зарази. Може някой болен да е умрял от заразителна болест и той да се инфектира. Много пъти хората с опетняване на съзнанието си изгубват живота си. Кажете: „Лошо е времето.“ Това нечиста мисъл ли е? Не е чиста мисъл. Може ли времето да бъде лошо? То е по отношение на нас. Или друг каже: „Изгори ме.“ Колко вида изгаряне има? Младата мома казва: „Изгори ме.“ Съвсем неправо мислите. Как може любовта, най-хубавото в света, да изгори човека? Как е възможно? Бог е любов. Най-хубавото нещо да изгори човека? Той е принесъл мисълта много алегорично, както онези, които пишат нещо и турят много точки. Какво означават много точки? Вие, когато пишете и слагате много точки, каква е мисълта ви? Желая да дойда у вас, но. Представете си, че вие сте длъжник и пишете на кредитора си: „Действително обещах да се срещна с вас, но . не ми е възможно сега.“ Кои са причините за невъзможността? Какви причини може да има, че не ми е възможно да се срещна с вас? Защо е невъзможно? Сега, коя е определената мисъл? Той трябва да пише тъй: „Аз ви обещах да се срещна в 10 часа идния ден, но понеже нямам пари да ви се изплатя, затова отлагам да дойда да ви срещна.“ Но той казва така: „Както се сговорихме, няма да мога да дойда.“ Или вие някой път туряте в ума си да свършите нещо, след това отлагате. Казвате: „Но .“ Един американски проповедник проповядвал върху един съюз „бът“ – „но“. Вземал си един стих и започнал да проповядва, казва: „Може да направим това и това, бът. Може да направим баница, бът . брашно няма, масло няма. Може да захванем търговия, но пари няма. Може да учим, да свършим университета, но . Може да идем на работа, но .“ И най-после един от членовете на черквата – понеже държал проповед, за да назначат проповедник на църквата – му казва: „Много се радваме, много добре проповядваш, имаме желание да ви имаме за проповедник, но .“ Добре, какво трябва да турите след „но“-то?

Казвам: Трябва да имаме един начин за чистене на съзнанието. Онези от вас, които искат да работят съзнателно, трябва да знаете как да чистите вашата мисъл. Не е лесна работа. Например, на мнозина от вас дрехите ви имат петна, не са чисти, защото не обръщате внимание. Някой от вас, като има леке на дрехите, ще го изчисти, някой ще го гледа. Някой от вас ще погледне обущата си, не ги изчиства. Всяка сутрин не вземате четката да си избършите обущата. Ако възнаграждаваха за петна по дрехите, някои от вас много щяха да спечелят. Ако плащаха награда сто лева за едно петно, някои от вас щяха да станат доста богати. Сто петна по сто лева, те са десет хиляди лева. Тогава, ако се глобявате по сто лева за петно, сто петна по сто лева, много голяма глоба трябва да дадете. Закон в природата има, всякога, когато обременяваш съзнанието си, те глобяват. Никой не може да се освободи. При всяко обременяване на съзнанието има глоба. Една справедлива глоба. Туй, което вие считате едно неразположение на духа,

това (е) една глоба за обременяване на съзнанието с непотребни работи. Някоя малка непотребна мисъл имаш, ще платиш една малка глобичка. Или обремениш сърцето си, пак ще платиш глоба. Казваш: „Обременено сърце.“ То е съзнанието ви. Една обременена мисъл има проекция в съзнанието, проектира се. Обременената мисъл се проектира като на един екран. Обремененото сърце, и то се проектира като на един екран. Обременената воля, и тя се проектира като на един екран. Следователно, този екран на обремененото съзнание, ти трябва да намериш един път да освободиш своята мисъл.

Допуснете сега, че ставате сутрин, имате едно задължение да пеете. Ти казваш: „Не мога да пея.“ Отиваш на училище, не си знаеш урока, какво трябва да правиш? Трябва да го научиш. Казваш ти: „Не мога да пея.“ Но с туй нищо не разрешаваш. Все трябва да пееш. Туй ни най-малко не те освобождава. На тебе ти е дадена една способност и ти трябва да пееш. Ти на деня трябва да имаш един минута за пеене. Повече от една минута не може да намаляваш. Ако намалиш, започват да те глобяват. Тогава, ако не искаш по добра воля, насила да те накарат, ще почнеш да пееш: „Ох, олеле, олеле.“ Пеене е това. Онзи, който охка, пее. Когато дойде страдание, винаги охкате. Казваш: „Не знаеш да пееш, а?“ Та на всичкото противоречие, което имате, искате да изправите живота си. Как ще си поправите живота? Каквото и да се тури, знанието трябва да има определени качества. Знанието трябва да внася светлина в ума. Знанието трябва да внася топлина в сърцето. Знанието трябва да внася сила във волята. Туй е знание. Като говорим ние за наука, това разбираме. Като говоря за работа, някой казва: „Дотегна ми да работя.“ Дотегнало му да работи на човека. От работа човек не може да се умори. Работата никога не уморява. Човек свири някое музикално парче, човек не може да се умори. След като остави, той излиза с едно приятно впечатление. Свирил си едно хубаво парче, след като излезеш, слушаш тази музика в мозъка си. Продължават обертоновете да се носят. Или направил си хубава постъпка, ти вървиш по пътя и в съзнанието ти има нещо хубаво, приятно ти е. Прегрешил си някъде една малка постъпка, вървиш и в съзнанието нещо те съди. Казваш: „Не е хубаво.“ И ти казваш: „Не е хубаво това, което направих.“ Или не си научил урока си. Един, който не знае как да пее, какво трябва да прави? Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ако аз не можех да пея, ще намеря някой добър певец, който пее хубаво и ще кажа: Може ли да ми направиш една малка услуга само да ми пипнеш гърлото? Пипни ми гърлото да се науча и аз да пея. Ако бях на вашето място, че не мога да пея хубаво, имах способност, тогава на този певец, който знае хубаво да пее, ще му кажа: Я ми бутни гърлото, тури си само двата пръста на челото ми, на музикалния ми център. Така ще се събуди във вас музикалното чувство. Някой път някой изгубил своята

жизненост, отслабнал, казват: „Отслабнал съм, болен съм, не съм устойчив.“ Казвам: Побутни се зад ушите, поразтрий се. Който от вас е болен, сутрин станеш, неразположен си, поразтрий се зад ушите с двата пръста. Оттам може да се изпрати енергия. Кажи си: „Юнак си, като тебе не съм виждал в света.“

Най-първо не туряйте нищо в отрицателна мисъл. Дойде мисълта: „Не мога да пея.“ Кажи: „Мога да пея, само че не искам.“ Кажи: „Искам.“ Като каже „Не мога да пея“, кажи: „Мога да пея.“ После каже: „Не искам.“ Ти отхвърли „не“-то и кажи: „Искам да пея.“ Всичките отрицателни чувства отстранявайте. Винаги изхвърляйте всичките отрицателни частици на речта. Понеже една дума „не“ може да те спъне за цяла година. Не вземайте туй в крайност.

Нали знаете онзи беден човек, който отивал да се оплаква при един княз, че не му върви, че е беден. Той бил много умен. Един ден той минавал през един мост, взел една голяма кесия с пари, намерил един голям камък и затиснал кесията с камъка насред моста, да види този беден ще се заинтересува ли като види този камък, да го премести. Бедният, като дошъл там, казал: „Толкоз години съм минавал с отворени очи, хайде сега да мина със затворени очи, дали ще може да мина пипнешката.“ Вие често с отрицателните си мисли мижешката минавате по пътя. Едно щастие има за вас, вие ще обремените съзнанието си, ще се зароди едно желание да обремените съзнанието си. Ония, благоприятните условия, онова благо, което провидението турило на пътя ви, вие ще минете и няма да го видите. После пак ще се оплаквате. Сега примерът е малко пресилен. Като минава бедният със затворени очи, князът казва: „Този човек не е за пари, той е умен човек, нему пари не му трябват.“ Той му турил един чувал брашно, но тъй го турил, че той да не знае, турил го на камъка. Казва: „Хубаво прави, този иска да му помагам, няма го майстора, не искам да се занимавам с чували.“ Гледа чувала, заминава си. Казва: „И за брашно не е този.“ Най-после поставя на пътя едно куче булдог, да не го пусне да мине. Вие не знаете ли какъв е характера на булдога? Ти хванеш, ти пущаш, то не пуща. Такова нещо са английските кучета булдог. Той искал да мине покрай пътя, нахвърля се кучето, обърнал се и се върнал в къщи. Отишъл пак да се оплаква на княза. Казва: „Не върви тази работа.“ Не върви, понеже на пътя първо имаше един камък и ти мина слепешката. Като вървял слепешката, блъснал се, ударил си крака в камъка, блъснал се. Казва: „Кой турил този камък, будала такъв“ и си заминал. Пита го: „Защо не дигна камъка?“ Казва: „Нямам работа, че да вървя да дигам чуждите камъни. То не е работа за мене.“ – „Вторият път като мина, онзи чувал защо не го дигна?“ – „Не е моя работа да дигам чувалите.“ – „Ами твоя работа ли е да бягаш от булдога? Защо не го хвана за врата?“ Казва: „Ще

бягам, може да ме ухапе." Сравнението, парите и брашното, това са условията. Кучето, това са вече големите мъчнотии и несгодите в живота, които някой път ще те накарат да си починеш. Искаш да работиш, да станеш богат. Като станеш богат, ще се обремениш. Писанието казва: Богатите няма да влезат в Царството Божие. Ти ще обремениш ума си със злато, туриш си мисълта да имаш сто милиона злато. Знаеш сто милиона злато колко тона ще излязат? Я пресметнете. В един килограм злато има 200 наполеона по пет грама всеки един наполеон, сто милиона златни лева. Пет милиона, делете на хиляда, 500. 500 тона вие не може да носите. Това е едно голямо напрежение. Хората искат да бъдат богати, но богатството е един голям товар. Имате там притчата за талантите. Онзи, който взел пет таланта, другият взел два таланта и третият взел един талант, първият спечелил още пет таланта, като дошъл господарят, искал веднага да се освободи. Който взел два таланта и спечелил още два, и той искал да се освободи. А онзи, който взел един талант, казва: „Тежка работа, зарових го в земята." Заровил го в земята, туй подразбира, че той ходил да яде и да пие, той не работил. Този, който взел един талант, че го заровил в земята, разбира земята е стомахът, ял и пил. Като дошъл господарят, казва: „Имах толкова, колкото взех – ял, пил – връщам ти го." Господарят казал: „Защо поне (не) си го турил в банката, поне да има лихва, придобивка." Та казвам: Онези, които имат един талант, не са работили, те са яли и пили. Затова казвам: Вземете от този, който не е работил, който ял и пил, вземете този талант. 5-те таланта, то е на главата, 2-та таланта, то е на сърцето. Онзи с волята не е работил.

Първото нещо: Трябва да се научите да освобождавате съзнанието. Никога не туряйте отрицателни мисли. Щом турите една отрицателна мисъл, заменете я с положителна. Разсърдиш се. Какво трябва да направиш? Сръднята не е лошо нещо. Българите имат кремъци и огниво. Имат те едно огниво и един кремък, искаш да си направиш огън. Ако имаш нужда да си запалиш огън, вземи огнивото, то и гневът ще се запали прахента, ще се запали огънят. Ти вървиш по пътя и си цъкаш с огнивото, кремъкът отива. Гневът има малко място. Без гняв не може. Но на ден колко пъти човек трябва да се разгневява? Колко пъти на ден трябва да се разгневиш? Три пъти. Веднъж за ума си, веднъж за сърцето си и веднъж за себе си. Щом се разгневиш повече от три пъти, то е анормално. Три пъти да се разгневиш – веднъж за ума, понеже не си мислил, както трябва, веднъж се разгневиш, че не си чувствувал както трябва. То е на място. Казваш: „Не трябва тъй да се мисли, не трябва тъй да се чувствува, не трябва тъй да се постъпва."

Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашия ум. Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите чувства и чистете

съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите постъпки. Всички ония хора, които сполучват в света, без да знаят, те са научили този закон. Човек не може да успява в живота, ако той не знае как да чисти съзнанието си, понеже в каквото и да е предприятие се изискват светли и чисти мисли, изискват се светли и чисти чувства, изисква се силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има светъл ум и само при едно чисто съзнание може да има добро сърце, да се прояви сърцето в него. Казвам: Дръжте съзнанието си чисто от всевъзможни петна. Постоянно чистете съзнанието си. Не се безпокойте, но чистете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

За една седмица чистете съзнанието си и имайте една тетрадка на ден да пишете три очиствания на ума си, три очиствания на сърцето си и три очиствания на волята си.

XVIII година.
27 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 5 май 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_05_07 Качества на Любовта
утринно слово

КАЧЕСТВА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матея.

(След притчата за талантите Учителя каза: С петтях таланта е този, който е работил с ума си; с двата таланта е този, който е работил със сърцето си; а пък с единия талант е този, който ял и пил и като дошъл господарят, едва намерил да му върне единия талант. Като ял и пил, не работил, само за себе си работил. Това значи, че скрил таланта в земята. – След това Учителя довърши главата.)

Духът Божий

Има една едностранчива разбраност в духовния живот. В старо време и в новите времена употребяват още ония методи, които предизвикват в човека отрицателни способности и чувства. Както тук са предадени думите Христови, понеже не са стенографирани така, както трябва, те са предадени така, както вие сега правите резюмета. Това е едно резюме. Аз гледам как се прави едно резюме сега – те го скърпват според това, както разбират. Аз споменах горе за отрицателни чувства. Такова например е страхът, т.е. старите методи възбуждат страх в човека, да го е страх човек. Но страхът е едно полезно чувство. Понеже Бог тури човека в един опасен свят и може всякога да се лиши от живота си, то страхът до известна степен го предпазва. Но ако постоянно стои в страха, тогава действа отрицателно. Например, казва се на човека: Внимавай, ще дойдат стари години! Кой ще те гледа? Гладен ще умреш! – И този човек постоянно се страхува. И всички ставате религиозни от страх, понеже има огън, ад, пържило на онзи свят. И за да не сте в това пържило, ставате религиозни. Това е една неразбрана работа. Има два вида страх. Има един страх от любов. Но тука се говори за друг страх. Онзи страх от любов е страх свещен.

Върху това, което е в Писанието, колко проповеди, колко сказки са държани и светът не се е оправил. Страхът не оправя хората. То привидно човек става праведен, но всъщност има нещо в него, което е същото, старото. Вземете сега веруюто на хората. Идете при един банкерин и му кажете: Моля ви в името на човечеството, дайте ми 10 хиляди лева! – Какъв

ще бъде отговорът? Вие казвате: В името на Господа, дайте ми 10 хиляди лева! Той ще ти каже: Иди да работиш, спечели и помогни на човечеството. – Но този човек изважда револвер и казва на банкерина: Десет хиляди лева или смърт! Скоро! – И веднага онзи казва: Чакай, чакай. – Веднага дава. Питам: Защо последната дума с револвера е мощна и веднага изважда и дава десетте хиляди лева? При страха от мъчението ти веднага ставаш праведен, щедър. Банкеринът казва при револвера: Чакай, не мисли, че аз съм толкова скържав, аз съм щедър. Няма защо да ме убиваш. Братя сме. – Говори му по религиозному и му дава. И като си замине онзи, банкеринът си казва: Лош човек е, без малко щеше да ме убие. – А пък когато са дошли при него в името на Бога и в името на човечеството, той и пет пари не дава. И той мисли, че това е в реда на нещата. А пък като му се извади револвер, дава. Вие питате: Защо този постъпи така, че не дава? – Обаче и онзи, който иска в името на човечеството или в името на Бога, право ли постъпи? И двамата са криви. Сега ако е по буквата, с какви пари трябва да правим благодеяние – с български ли, английски ли, френски ли? Ако се прави благодеяние, трябва да се прави със звонкови монети. Ти правиш благодеяние с книжни пари, а трябва със златни пари, с ефектив, с нещо реално. И ако дойде някой при мене, де е писано какъв закон има, че трябва да му дам 10 хиляди лева? Като дойде, той трябва да обоснове нещата. Вие казвате: Трябват ми и дайте ми 10 хиляди лева, 30 хиляди, 40 хиляди, 50 хиляди. – На какъв закон отгоре ще иска това? Най-първо защо му са 10 хиляди лева? Те не му са потребни, но той иска да си върши търговия. При търговията ще има да лъже хората. Ще взема нещо и ще го продава. Търговията е направена, за да се сближават хората. Но не винаги се постига тая цел.

Разправяше ми един българин в Америка. Той казва: Минавам, един евреин ме гледа и ме вика в магазина си. И ми казва: Ти да ни си евреин? Приличаш на евреин. Както виждам лицето ти, носът ти, приличаш на евреин. Казвам му: Не, не съм евреин. Той ми казва: Ти се криеш, евреин си. – Като не може да ме убеди, че съм евреин, казва ми: Я си купи това. – Почна да ми продава стока. Предложи ми дреха. Казах му: Аз нямам нужда от дреха. Той после ми предложи едни чорапи. Предлага ги, но как? Ако беше онзи, който влезе в магазина евреин, търговецът без пари ли щеше да му даде? Щеше да каже: Хайде, малко по-евтино ще ти ги дам. А пък трябва, щом го викаш, повикай го, че му дай чорапите така, даром.

Сега и в съвременния свят хората като проповядват, този еврейски принцип навсякъде прониква. Във всички общества всички проповядват и искат да обърнат хората. Но след като ги обърнат, те не дават, но гледат обърнатият да купи някои чорапи. Казват: Ти за братството няма ли да дадеш нещо, за църквата няма ли да дадеш нещо? Веднага за Господа

искат нещо. Не го оставят този човек. Онзи продавач не казва „Колкото обичаш дай за тези чорапи“, но веднага казва: Толкоз! Някой път вие искате да работите за човечеството. Казвате: Да отидем да работим за Господа. За Господа не може да се работи по старите начини, със старите разбирания. Законът е: Никога не можеш да предадеш на хората една мисъл, едно чувство, ако ти сам не го чувстваш. То и за тебе, и за другите ще бъде неразбрано. Как ще разбереш например Любовта? Говори се толкова години за Любовта. Думата Любов е съвсем обезсмислена, няма никакъв смисъл. Все Любовта действа в света. Идете в един театър и кажете „любов“, тогава всички ще се погледнат и ще кажат: Този не е в себе си. Кажете там думата „братство“ – същото нещо. Думата е обезсилена. Но кажете думата „пожар“ и всички ще станат веднага и ще кажат: Къде е пожарът? Мощна дума е думата „пожар“! Думите на Христа са били обезсмислени. Той е казал на едните: Елате вие, благословени от Отца Моего и наследете царството, създадено заради вас! А пък на другите казва: Идете в огъня вечний! Първите се учудват. Най-първо ти ще се учудиш, ако дойде някой богат човек и те вземе от улицата и те заведе на театър. Ти се учудваш с какво си заслужил. Ще го погледнеш с учудване. Няма да можеш да си обясниш. А пък някой път могат да те изхвърлят от театъра навън и пак не ще можеш да си обясниш. На вас ви казвам: Да се освободите от миналите неразбранщини, които са останали у вас като утайка.

Мнозина питат: В онзи свят ще се познаваме ли? Че кога се познават хората? По какво се познават хората? Един стих има в Писанието: „И това е Живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил.“ По какво ще се познаем в онзи свят? Баща ти е на 90 години с брада. Представете си, че вие сте петима братя. Първият брат се е родил, когато баща ви е бил на 25 години. Той тогава се е оженил. Тогава е бил без брада, бил с гладко лице. Вторият брат се е родил, когато на бащата изникнали мустаци. При първия от братята бащата бил без брада и без мустаци; при втория бил с мустаци, а при третия бил и с брада. След това почват да се раждат сестрите. При раждането на първата сестра бащата освен че е с мустаци, но брадата му е побеляла. И той пак се фотографира. Питам сега: Ако всички тези фигури на бащата ги представите, кой е баща им в дадения случай? Съвсем голяма морфология е това. Едно заблуждение. С такива разбирания за баща и майка се покварява идеята. За да бъде баща, той трябва да има едно лице, което да е непроменчиво. Когато се изследват характерите на хората, ти не можеш да изследваш един характер, който е променчив. В характера трябва да има една непроменчива линия, една характерна линия, която е устойчива и във всички възрасти остава тя неизменна. Ако тази черта я намериш, ти можеш да познаеш човека. Ако не я познаеш, ти никакво понятие не

можеш да си съставиш за човешкия характер. Няма на какво да се обосновеш. Когато за пръв път се въведе френологията в Америка, разправят, че отива един богат американец при един френолог да му изследва главата с пипане. И онзи френолог, като пипал главата казал: Господине, в твоята глава писмото е много ситно написано и не мога да го чета. – Какво означава това? Защо не се е произнесъл? Понеже вижда, че този човек е толкоз елементарно развит, че няма какво да му каже. Ако му каже, ще го обиди. И за да се освободи, казва му: Много ситно е написано, че не мога да го чета.

Та казвам: По какво трябва да се отличава една съществена черта? Например каква е чертата на Любовта? Вие казвате: Да се обичаме. Знаете ли какво нещо е Любовта? Каква е основната черта на Любовта? Отде ще започнеш? Някой път Любовта действа като нещо второстепенно. На пръв поглед, като дойде някой човек, харесва ни. Виждаме нещо красиво във външния му изглед и ние сме готови да му услужим. А пък някой път дойде някой човек и от походката му и физиономията му у нас се заражда неразположение към него. А пък някой път не сме готови да направим услуга някому, понеже, както от цветята, от някои хора излиза лошо ухание. И ние, като се приближи той, искаме да се освободим от него. От какво произтича това ухание? И доброто, и лошото ухание си имат своята причина. Казва се: Всяко нещо си има причина. Тъй е, но каква е причината сега? Причина си има, за да обичаш. И каква е тая причина? Защо трябва да обичаш сега? Или да дойдем до другото положение. Ти казваш: Аз не мога да го обичам. – Защо не можеш да го обичаш? И в единия, и в другия случай коя е причината? Щом не обичаш едного, ти обичаш другиго. А пък щом обичаш някого, ти няма да обичаш другиго. Вие казвате: Трябва да се обичаме. – Вие тогаз не разбирате какво нещо е любовта. Ти злото и доброто можеш ли да обичаш? Можеш ли да обичаш един лош човек и един добър човек? Вие казвате: Трябва всички да обичаме. – Лошия и добрия може ли да обичате? Казано е: Враговете си ще обичаш. То е друг въпрос. Има неща, които не могат да се обичат. Ние отиваме в друга една крайност: Може да се обича само това, което те обича. И ако ние казваме „Ние трябва да започнем с идеята за Бога“, [то е] понеже, преди да Го познаем ние, Той ни е обикнал. Да обичаш Онзи, Който те е обикнал, от Него ще се научиш! А пък как ще обичаш този, който никога не те е обичал? И ако ти не можеш да обичаш Този, Който те обича, как ще обичаш този, който никога не те е обичал? Това е невъзможно. Тогаз ще бъдеш коравосърдечен. А пък ако кажеш, че можеш да обичаш всички хора – няма да говориш истината.

Сега това, което ви говоря, то не е за проповядване отвън. То е за един личен, вътрешен живот. Не да се изтезава човек с въпроса „Дали аз

обичам, или не?“ Всеки един от вас може да знае дали обича, или не. Аз да ви дам едно практическо правило. Вземете си една мензура и вечерно време, преди да си легнете, си премерете врата. Да кажем, че вратът ви е 35 или 36 см окръжност. Сутринта като станете, пак премерете и ако вратът ви е същия размер, тогаз не обичате. Но щом дойде любовта, то вратът ви ще има едно разширение, кръвообращението е станало по-силно. Същият закон е и за ръката. Щом дойде любовта, кръвообращението е по-силно, разширение има всякога, промяна в половин милиметър ще има в обема на ръката, врата и прочие. Щом няма тази промяна, никаква любов няма. Тогаз имате едно обикновено състояние. Дойде някой и казва: Сърцето ми гори от любов! Аз гледам, че устата му пожълтяла, носът му изтънял, очите му хлътнали и той говори за любов. Никаква любов няма той. Тя е тази патологическата любов. Той си мисли, че е любов. До този хал от любов дошъл. Той казва: Изгори ме тази любов! – То е неразбиране. То са терзания. Това е любов, която измъчва хората. Това училище го напуснете. Излезте от това училище. Нека остане за други да учат. А пък вие излезте от този университет. Цял университет е той. Не зная как да я кръстим тази любов. Вие как я кръщавате? Влезте в оная любов, която дава хубавия цвят на лицето, дава хубавата форма на ръцете, на краката, на очите, на веждите, на космите. Тази любов като дойде, космите приличат на коприна. И после, човек, който живее в любовта, той е толкова свободен, че като дойде едно страдание, той се радва! Откъдето му дойде страдание, той плаща, мед му пада на сърцето. Като му дойде една неприятна мисъл, мед му пада на сърцето. Всичкото, каквото дойде, го туря на работа. Това е като един пробен камък, да се пробва човек. Дойде някой и ти казва: Ти не ме обичаш. Онзи дойде и ти казва: Ти не ме обичаш. Ако дойде някой при вас, вие как ще му покажете че го обичате? Ако дойде някой при мене, който иска да го обичам, той ми казва: Обичаш ли ме? – Ще му дам 5 лева да отиде на баня, да се окъпе. Ако е мъж, ще го пратя, като излезе от банята, да отиде да се поостриже малко, ще му дам за това 5 лева. После ако видя, че обущата му са скъсани, ще му кажа: Моден трябва да бъдеш. Ще му дам пари да си купи обуща. После той пак ще ме пита: Обичаш ли ме? Ще му дам пари да си купи костюм. Ще му кажа: Ти моден трябва да бъдеш. Ние живеем в един век на парижката мода! Със скъсани дрехи не може. Ще ги оставиш и ще си купиш нови. Скъсаните ще оставиш при мене за гаранция. И скъсаните обуща, и скъсаната шапка ще оставиш за гаранция. Аз ще ги държа. Ако ме пита още „Обичаш ли ме?“, ще хвана един автомобил, ще се качим двама, ще го разходя малко. Та казвам, ще обиколим целия свят без да му кажа, че го обичам. Тогаз ще ме пита какво нещо е любовта. Ще му кажа: И аз не знам. Разкарва хората по света. Затова ви казвам: Търсете онази любов, която носи живот в себе си! Нали е казано: *Любов, която подмладява сърцата; любов, която просвещава умовете; любов, която разширява душите,* която дава мощ на човешкия

дух! Любовта в света е най-реалното нещо. Най-реалното нещо в света е тя! Любовта е подтик. Когато се казва, че Бог е Любов, подразбира се Духът. Любовта е плод на Духа! Следователно, единственото нещо, което можем да опитаме реално – то е Любовта! Ти не можеш да опиташ плодовете, написани на една книга. Ти не можеш да опиташ плодове, направени от гипс или от някаква пръст, на която е дадена форма. Но ти можеш да опиташ онзи реалния плод. Това, което можеш да опиташ и това, което внася живота, то е Любовта. Всяка една мисъл, която можеш да опиташ, то е Любов. Всяко едно чувство, което можеш да опиташ, е Любов. И всяка една постъпка, която можеш да опиташ, и това, което внася в тебе живот, е Любов. Казано е: „И това е Живот вечен да познаем Тебе." И Бог казва: Опитайте ме. Като ядеш хляб, опитваш Любовта. Като дишаш, опитваш Любовта. Като приемаш светлината, опитваш Любовта. Та целият свят е един опит на Любовта! И толкоз хиляди години ние живеем и не можем да познаем какво нещо е Любовта! Не е лошо. В школата, в която сме живели хиляди години, сме били заблуждавани, че не е това, което усещаме, а това, което отвън хората ни разправят – то е Любов. Ами ако човек е двоен в себе си? Младият и старият човек са в нас. Тези глупави девици и тези умни девици – то е човекът. Защо петте са били глупави, а петте са били умни? То е човекът. Едновременно десеттях девици – то е човекът. Човек едновременно е и глупав, и умен. Това да го знаете. И когато дойде в него Бог, това глупавото ние го съзнаваме, че с него не можем да живеем. Горките глупави девици къде ще отидат? – казвате вие. – Нека да отидат да се учат вън. Те никога не са работили. Те не са облечени. Те нямат ум. Какво ще повикаш глухи хора на един концерт! Какво ще повикаш слепи хора да видят красотите на природата! Какво ще викаш глупави хора на една разумна сказка!

Какво ще стане с глупавите девици? Ще отидат отвън да работят. Отвън има работа. Та, глупавите девици отвън да работят. А пък умните влезли вътре да си починат малко, на веселие, на ядене и пиене. А пък онези, след като работят толкова години, като дойде младоженецът след хиляди години, и те ще влязат вътре.

Та мисълта, която оставям, е: Гледайте да се освободите от вашите глупави девици, затворете вратата и кажете: Не ви познавам. Идете да работите. Кажете на глупавото в себе си: Не те познавам! Иди да работиш! И човек стани! А пък ти влез спокойно с умните девици и да ти остане главата и сърцето спокойно, та да можеш да поживееш така, както Господ иска.

Отче наш

6 ч. с.

27. Утринно Неделно Слово, държано
на 7 май 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – топло и тихо.

Направихме на поляната паневритмичните упражнения.

1939_05_07 Божественото право
неделна беседа ИК "Жануа-98"

БОЖЕСТВЕНОТО ПРАВО

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета само няколко стиха от 19 глава от книгата на Левит, от 1–19 стих.

Духът Божи.

От какво зависи благоденствието на един човек, на едно семейство, на едно общество, на един народ и на цялото човечество?

Във всички векове хората са имали разни възгледи. Някои са вярвали в силата, някои са вярвали в правото. От силата е дошло насилието, а от правото е дошло безправието. Ако е въпрос за сила, природата е доказала вече своята сила. Първоначално, когато светът се е създавал, природата е употребила своята сила. Хората нямат представа, какво количество енергия е изразходвана за създаването на света. Всички учени на миналото, както и съвременните учени със своите теории едва дават бегла представа за онова, което някога е станало и продължава да става в природата. Ние казваме, че настоящето е важно за нас, но в природата няма настояще. Ние живеем все в миналото. Сегашният ни живот не е нищо друго, освен преживявания на стари работи. В света няма нищо ново, всичко е старо. От старите работи, именно, произтичат всички недъзи и недоразумения между хората. Младите остаряват от старите работи, а старите умират от старите работи. Понеже младите са по-силни, те издържат повече, но все пак остаряват от старите работи, а старите, като по-слаби, те умират от старите работи, не могат да издържат. Всички неща, които стават в природата, са станали някога, а ние едва сега ги виждаме. Учените откриват светлината на разни звезди и казват, че някоя звезда е хвърлила светлината си от преди сто години, друга от преди петстотин години, трета от преди хиляда години, но в края на краищата, тази светлина едва сега достига до нас. Който не знае това, той мисли, че тази светлина се отделя от звездата в този момент, в който ние я виждаме. Има звезди, които стоят на такова далечно разстояние от нас, че ако преди петстотин години биха ни телеграфирали нещо, ние едва днес бихме го приели. Така късно ще пристигне телеграмата от тази звезда до нас. Например, ако вашият възлюбен е на Сириус и вие му телеграфирате, и телеграмата ви отиде с бързината на светлината, той би получил вашата телеграма едва след три години. Ако той си позволи да отиде малко по-далеч, навярно след сто години ще получи телеграмата и ще ви съобщи, че благополучно е

пристигнала при него.

Възгледите на съвременните учени и религиозно хора са крайно ограничени. Някое учени си представят материалния свят крайно грандиозен, но това, което считат грандиозно, представя само някакво външно проявление на света. Грандиозността на един велик човек не седи в неговото тяло, нито в къщата, в която той живее, нито в средствата, с които разполага, нито пък в неговата сила. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в главата, която той носи. Щастието на човека зависи от неговото сърце, от чувствителността му, от сърцето, което изпраща кръвта по всички части на тялото му. И най-после щастието на човека зависи от неговата воля. Аз взимам думата „воля“ в смисъл на онова разумно проявление, защото силата, която хората търсят, която никога не се губи, ние наричаме Божественото, т. е. разумното. То си остава при всички случаи едно и също. Често казвате, че трябва да бъдете разумни, силни. Човек може да бъде силен, само ако е разумен. Ако не е разумен, той ще изгуби силата си. Онези, които са физически силни, разчитат само на силата си, но не и на разумността. Първоначално той мисли, че е силен, но не се минава много време и изгубва силата си. Вземете един богат търговец, индустриалец, който има големи предприятия, има много пари, много подчинени, но един ден започва да онеправдава своите подчинени. Не се минава много време, всички тия негови подчинени, които са около пет-шест хиляди души, се обърнат против него заради насилието, което е приложил спрямо тях. Той се намира в трудно положение. Той се намира в голямо противоречие. [Чудно] е отде се явиха в света отрицателните идеи, отде произлязоха идеите за отричането на разумността в света? Който не разбира смисъла на живота и законите, които го управляват, той дохожда до такива идеи. Подобни идеи са и тия, които отричат съществуването на Бога. Казват за някой човек, че е безбожник. Аз разбирам безбожието другояче. Когато някой казва, че няма Бог в света, според мене, той отрича разумността в света. Тогава вие ще кажете от гледището на безбожниците: „Блажени неразумните, блажени жестокосърдечните,блажени лъжците, блажени крадците и т.н.“ Ако наистина, всички тия хора са блажени, тогава от какво произтичат нещастията в света? Ти не можеш да отречеш реалността, без да създадеш злото в себе си. Даже най-малката отрицателна мисъл, която може да проникне в твоя ум и най-малкото отрицателно чувство, което прониква в твоето сърце и най-малката отрицателна постъпка, която прониква в твоя живот, след време ще създаде цяла катастрофа. Те приличат на микробите, които така бързо се размножават, че в 24 часа са в състояние да уморят и най-големия юнак. С размножаването си те произвеждат толкова токсини, отровни вещества, че могат да уморят човека. Какво представят токсините, едни ги разбират, други не ги разбират.

Сега мнозина се питат, има ли бъдещ живот? Аз не обичам да говоря за бъдещето. Като ме питат, дали човек ще живее в бъдеще, аз съм готов по-скоро до го запитам, дали ще умре човек. Нека дойде някой да ми докаже противното на това, което ме пита. Аз питам, има ли бъдеща смърт? Но що се отнася до въпроса, има ли бъдещ живот, или има бъдеща смърт, това ни най-малко не ме интересува. Защо? Защото смъртта съществува благодарение на живота. Тя се храни с трошиците на живота. Животът е богаташ, който разполага, а смъртта е бедняк, който очаква. Тя тук хване една трошица и я изяде, там хване друга и т.н. Всичко, каквото попадне в челюстите на смъртта, тя го изяжда. Та, когато казвате за някого, че смъртта го е грабнала, това показва, че той е паднал от трапезата на изобилието, а смъртта това чака. Кой ви заставя да слезете от трапезата на изобилието? Оставете вашите детински разбирания, разбиранията на буквите, с които сега четете писмата си. В света има три вида азбука, с които човек трябва да си служи. Вие сте започнали вече да четете с първата азбука, с азбуката на физическия свят. Какво означава буквата „А“? Буквата „А“ означава едно начало, което е натоварено с всичките букви. Буквата „А“ показва, че има едно начало, което е създало всичко и това начало държи всичко в себе си. Буквата „Б“ пък показва, че това начало расте нагоре и надолу. Буквата „В“ показва, че това начало се разлиства, пуща листа. Буквата „Г“ показва, че това начало цъфти. Буквата „Д“ показва, че това начало връзва плодове. Буквата „Е“ показва, че тези плодове се ядат. След като се изядат, семките им се посаждат и дават своите плодове. Така мога да продължавам до края на азбуката, но казвам: Като научите азбуката на физическия свят и можете да си служите добре с нея, ще започнете азбуката на духовния свят. За да изучите тази азбука, вие ще станете като малки деца, които започват първо отделение. Учителят ще започне постепенно да ви открива по една буква от азбуката на духовния свят. И после, като научите тази азбука, ще влезете в Божествения свят, дето ще започнете да изучавате азбуката на Божествения свят. И най-големия капацитет или учен, който е живял на земята, като влезе в духовния свят, става малко дете и започва от първата буква. Докато е на физическия свят, той изучава формата на буквата „А“. Като влезе в духовния свят, той започва да изучава съдържанието на буквата „А“ и като влезе в Божествения свят, той започва да изучава смисъла на буквата „А“.

[Възражението], което може да се яви в ума ви е следното: „Дали всичко това е вярно?“ Питам: Това, в което сега вие вярвате, вярно ли е? Сега аз мога да ви попитам, отде идете? Ще кажете, че сте материални същества. Щом сте материални същества, кажете ми, от коя държава идете, на кое пристанище слязохте и с кой параход дойдохте? Ако не сте дошли с параход, с какъв трен дойдохте и на коя гара слязохте? Ще кажете, че вие

сте дошли на земята, благодарение на това, че баща ви се е влюбил в майка ви. Не е така, никаква любов няма. Вие се лъжете. Когато един автомобил е направен, любовта била ли е там? Когато се гради една къща, любовта не е там. Това са все търговски сделки. Аз взимам думата „търговски сделки“ в добър смисъл. Аз не говоря отрицателно, но казвам: Животът е реален, само когато е разумен. Щом не е разумен, той е живот на сенки. В сенките не може да има никакво щастие. Там са бързите промени, които стават в света. Съвременното човечество страда, именно, от бързите промени в света. Например, един лист от растението може лесно да пострада, понеже растението е посято отвън, а растенията са големи ленивци. Ако може да се говори за леност, растенията са най-големите ленивци. Едно растение като се залости на едно място, че не можеш да го мръднеш от там. В сто години едно растение ще се премести едва на два метра разстояние и ще мисли, че е ходило много. И след това техните вестници ще пишат, че еди кое си растение се е преместило на два метра разстояние от мястото си, направило е цяла екскурзия, цял поход. Това растение ще разправя, че е минало през големи мъчнотии, през големи препятствия, докато дойде до края на двата метра. Наистина, голяма мъка е това. Голям ум се изисква, докато се преместят корените на едно дърво на два метра разстояние.

Сега да се спрем малко върху растенията. Мнозина казват, че растенията не мислят. От наше гледище растенията не мислят, но от тяхно гледище те мислят. От тяхно гледище ние не мислим. Но от наше гледище ние мислим. Изобщо, каквото човек мисли за растенията, същото растенията мислят за човека. Съвременните хора искат да се поправи света. За да се поправи света, той трябва да се тури на една истинска, а не лъжлива основа. Казвате, че учението, което Мойсей е оставил, е много хубаво. Хубаво е това учение, но ако се прилага с любов. Казвате, че човек не трябва да краде. Така е, но кой човек краде? Само онзи човек краде, който няма любов в себе си. Мойсей казва още, че човек не трябва да лъже. Кой лъже? Който няма любов в себе си. Значи, Мойсей говори за един свят, дето няма любов. Следователно, щом няма любов, там закон ще има. Дето има закон, там господства силата, а дето е силата, там всякога съществува и насилието. Вземете двама млади, които се срещат и се обикнат. В името на любовта те вършат чудеса. Ако момъкът е от долно произхождение, а момата от високо произхождение, щом се влюби в него, тя е готова да напусне баща си и майка си, да се откаже от наследство, да се изложи на всички укори. Обаче, изгуби ли любовта си, тя започва да съжалява, че се е излъгала. Кога се лъжат хората? Когато изгубят основното в живота, когато изгубят разумното начало. При лъжата човек първо се опитва да излъже себе си, но това е невъзможно. Защо? Защото всеки опит, който човек би направил да излъже себе си, носи нескончаеми страдания след това. Запример, мнозина се страхуват от законите, страхуват се да предприемат

нещо. Страхът се е родил от безлюбието. Страхът и гордостта са две чувства в човека, които са се родили от безлюбието. Добро чувство е и страха, и гордостта. Чрез гордостта човек пази своето достойнство. Достойнството на човека се изявява в стремеж да запази своята чест, своята разумност. Чрез гордостта той се стреми да запази своето сърце, своята сила. Човек не може да запази силата си, ако няма достойнство. Сега, като изучавам човешкия език, много пъти аз се спирам да мисля, какво да кажа и какво да не кажа. Това правя не от страх, а защото искам да чистя езика. В сегашния език хората са създали много лъжливи думи, много лъжливи изречения. Например, някой казва на друг: „Не те обичам, нямам доверие в теб, ти си говорил лоши работи за мен.“ Това са все отрицателни думи, отрицателни изрази, от които езикът трябва да се очисти. Например, казвате, че Бог е създал земята, създал е човека, както и всички живи същества по земята. Това е вярно, но има нещо в човека, което Бог не го е създал. Има нещо в човека, създадено от Бога, но има нещо, което не е създадено от Него. Това, именно, трябва да се пречисти, или възпита, или отстрани от Божественото естество на човека. Божественото начало в човека има три качества: разумност, чувствителност и сила. Следователно, кажеш ли на един разумен човек, че не го обичаш, ти си оскърбил Бога в него. Бог, който те е създал, направил е целия свят заради теб, дал ти е възможност свободно да дишаш въздуха, да възприемаш светлината и звуковете, след всичко това, ти се обръщаш към един човек и му казваш, че не го обичаш, че нямаш добро мнение за него и т.н. Защо нямаш добро мнение за него? С какво ние, съвременните хора, сме се отплатили за всичко онова, което сме получили? С какво сме се отплатили за онова щастие, за което има хиляди храмове построени? С нищо не сме се отплатили. Преди две хиляди години Христос дойде на земята и всички тогавашни народи, които Го приеха, се хвалеха със своята култура, като казваха, че само езическите народи се бият. А днес, две хиляди години след Христа, цяла Европа, всички християнски народи, с изключение на турците и албанците, които не са християни, се въоръжават едни срещу други се бият помежду си. За каква идея се бият те? За някаква Божествена идея ли се бият те? Днес всеки народ се бие за свой личен интерес. Англичаните държат на правото, а германците държат на силата. Но сила без разум фалира и разум без сила фалира. Следователно, дохождаме да стиха, който Христос някога е казал: „Всяко царство, разделено против себе си, не може да устои.“ Ако и съвременното културно човечество се раздели против себе си и то не може да устои. Понеже едни поддържат правото, а други – силата, някои ме питат, коя страна поддържам аз. За мене има само една страна, която има много отражения. Всички народи са отражения, проявления на тази страна. Всички народи, англичани, германци, французи, руси, румънци, са проявление на Божествената енергия в света. Всеки народ си има своя функция, която никой друг не

може да изпълни. И след всичко това искат да потиснат един народ. Не, никой народ не може да бъде потиснат. Той си има своя функция. Затова аз казвам на българите да не се страхуват, защото те представят черния дроб на човечеството. Всички народи се страхуват да не изчезнат българите, защото с тях заедно ще изчезне и черният дроб. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, храносмилането не може да се извършва. Следователно, ако сгрешат нещо против тях, храносмилането им веднага ще се наруши. Никой народ не знае за себе си, какво място, каква функция заема в Божествения организъм. Запитали един евреин, какво място ще заемат в света. За какво се приготовляват. След като мислил дълго време, най-после евреинът отговорил на зададения въпрос: „Ние се приготовляваме един ден да запушим раната, която преди две хиляди години отворихме на гърдите на Христос.“ Значи евреите се приготовляват да запушат раната на Христос, ами вие за какво се приготовлявате? Нека българите сами си отговорят на този въпрос, също и англичаните, и германците, и русите, и французите и т.н. Нека всеки народ си отговори сам на този въпрос. Аз пък казвам: Всеки народ е призван в света за една велика мисия. Не само всеки народ, но всеки човек, бил той мъж, жена, дете, е призван в света да извърши една велика работа, не както вие си я представяте, но една Божествена работа. В това седи достойнството на човека. Благото не цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек, зависи от цялото човечество. Такъв е Божественият закон.

Сега аз искам да ви говоря малко, да не се обременявате. Иде сега една велика епоха, иде нещо, което човечеството никога не е преживявало. Като казвам това, вие можете да си представяте света както си представяте рая. Но и за рая хората имат различни представи. Някои си представят рая, от едната страна седи Аврам с бедният Лазар, а от другата страна богатият, който се мъчи в ада и от там се разговарят. Адът и раят са далеч един от друг, но и там има телевизия и радио, с помощта на които си служат и лесно се разговарят и виждат. Засега телевизията е доста напреднала, могат да се виждат предмети на разстояние хиляда километра. Не мислете, че и в ада тези постижения не съществуват. При това, в ада не е толкова лошо, колкото го описват. Праведните хора се интересуват от живота в рая и затова се разговарят с тамошните жители и ги питат, как живеят. И в ада има музика, забавления. Някои си представят, че хората от ада са подложени на някакви външни мъчения. Има мъчения в ада, но те не са външни, те са вътре в самия човек. Това, което мъчи човека, е нещо невидимо. Страданието, мъчението е нещо невидимо. То е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкото тяло. Като говоря, аз поддържам онова, което е, което съществува, а не поддържам онова, което не е и което не съществува. Аз говоря за неща, които зная. – „Ама в какво вярваш, ти?“ – В нищо не вярвам. – „Как така?“ – Че аз виждам нещата, аз

живея в това, за което говоря. Защо трябва да вярвам в него? – „Как така?“ – „Ама Христос е живял преди две хиляди години.“ Вие можете да търсите Христа, Който е живял преди две хиляди години, а аз още сега се разговарям с Него. – „Какво ти казва?“ – Той ми казва да кажа на последователите Му, че е жив и да не ходят по гроба, там да Му се кланят, но да живеят Неговото учение, което е учение на любовта. „Кажи им, че не вървят както трябва“. Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте на света. Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Това е казал някога Христос, но ако някой си позволи да каже, че Христос и днес е в света и работи, вие ще кажете, че това е лъжа. Значи, лъжата, в която сега хората живеят, е истина, а самата истина са я обърнали на лъжа. Светът днес се е обърнал с главата надолу. Аз не съм за външния свят. Аз не търся причината за нещастията във външните условия. Външният свят, според както аз го виждам, е Божествен свят. Всичко, което съществува извън нас, е Божествено. Всичко, което чувстваме в себе си, е наше, човешко. Следователно, злото съществува в самите нас, в нашите разбирания. Значи, вътрешният лош живот на човека покваря и средата, в която е потопен. Злото не е във въздуха, нито във водата, нито в светлината, нито в движението на земята и на слънцето, нито в парите. Като казваме понякога, че злото е в парите, ние имаме предвид не самите пари, но злото е в това, че вярваме в парите, че те могат да дадат на човека това, което не са в състояние да му дадат. Ти вярваш в къщата си, в парите, във всичко, в което не трябва да вярваш, а не вярваш в това, в което трябва да вярваш. Ти не вярваш в своя ум, в своята глава, в своето сърце – единствения капитал, който човек има и с който може да премине от земния в Божествения свят.

Сега да ви представям идеята другояче. Вие казвате: „Къде е онзи свят?“ Че вие сега сте в онзи свят. Представете си, че вие сте затворени в една голяма, валчеста топка, два метра голяма, но сте херметически затворени вътре и никакви светлини не дохождат отвън. Вие седите в тази топка и се разговаряте с вашия приятел, който е вън от вас. Той ви говори за външния свят, за красотата в него, но вие го питате: „Къде е този свят?“ Той ви казва: „Той е вън, вън от топката, в която се намираш.“ Достатъчно е да се отвори някъде тази топка и ти веднага ще видиш външния свят. Топката, в която сега се намираш е едно препятствие за теб, което ти пречи да видиш външния свят. Следователно и вашето тяло представя такава една топка, такава сфера, в която вие сте затворени херметически и питате, къде е онзи свят. Като се отвори тази сфера, вие ще видите онзи свят, от който ще потекат сили към вас и всичко ще ви стане ясно. Всички вие имате опитност от онзи свят поне на сън. Вечер, като спите вие ходите тук-там, разхождате се, обикаляте планини и градове. С кое тяло вършите това? С физическото тяло ли се разхождате? Не, физическото тяло е в покой. Вие не се спирате върху тези факти, а постоянно се запитвате, къде е онзи свят,

какво представлява той и т.н. Един мой познат ми разправяше опитността на своята майка. Една вечер тя сънувала, че отишла на онзи свят и видяла, как живеят хората там. Като се събудила сутринта, разказала на сина си, какво видяла там и казала: „Синко, не се живее, както ние живеем тук. Трябва да изправим живота си. Аз видях, как трябва да се живее, но малко време ми остава да живея на земята. След един месец аз ще си замина на другия свят.“ Когато разправяла това, тя не била болна, но това ѝ съобщили от невидимия свят. И наистина, точно след един месец майка му заминала за онзи свят. Ще кажете, че това било сън. Да, сън е, но сън, който се сбъдва. Ще кажете, че дъската на тази баба е мръднала. Дали и мръднала или се е наместила, това е въпрос. Питам: Мислите ли, че хора, които постоянно живеят в отчаяния и разочарования и са готови да се самоунищожат, са разумни хора? Днес всички съвременни културни народи са турили под себе си бомби, турили са запалките им и само чакат едно малко докосване. Всички държавни мъже седят и си говорят: „Внимавайте, че само една искра е достатъчна!“ Запалят ли се тези бомби, знаете ли какво ще стане? Днес всички държави държат по една такава запалка – Германия държи една запалка, Англия държи една запалка, Русия държи една запалка, Франция държи една запалка, Съединените Щати държат една запалка, малките държавици държат по една запалка и ако всички я запалят, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв голям взрив, който ще унищожи цялата култура. От съвременната култура няма да остане помен. Религиозните хора се молят днес, но не знаят за какво да се молят. Те трябва да се молят да станат проводници на любовта. Всички хора трябва да дойдат до любовта. Всички хора, които са разумни, знаят, че едно малко бутане на запалката, ще причини зло за всички. Единственото разумно нещо, което днес се препоръчва, то е да се разрешат всички въпроси с разумни сили, с любовта. Само любовта е в състояние днес да разреши всички противоречия, които съществуват в света. Само чрез любовта могат на всеки народ да се отдадат онези съществени права, които Бог им е дал. Бог е дал право на всеки човек, на всяка душа, на всяко същество, без разлика на големина и тези права трябва да им се отдадат. Сега аз говоря за културните народи, за културния свят. Това нещо те могат да го направят. Като се съберат духовните хора, те трябва да се молят навсякъде да присъства Божият дух, за да могат всички учени, всички държавници и управляващи, да имат само едно мнение. Та често някои ме питат, на коя страна съм – на страната на правото или на страната на силата. Аз не засягам този въпрос. За мене няма права страна в света. Крива страна има, но права страна няма. Ако човек е силен, той няма какво да търси правото. Силният човек никога не търси своето право. Който търси своето право, той е слаб човек. Само слабият търси своето право. Ако днес се чувстваш силен, утре ще се намери някой, по-силен от теб. И тогава ти ставаш слаб и започваш да търсиш своето право. Следователно

правото само по себе си не може да съществува. Право без сила не съществува и силата без право не може да съществува. Значи, силата без разумното право не съществува и не може да се прояви. И правото без разумната сила не може да съществува. Приложете този закон и в себе си. Често хората се опитват да критикуват ония, които са днес на власт. Те нямат предвид, каква тежка отговорност носят тия управници днес. Знаете ли, колко неща трябва да вземат те предвид? Не е лесна работа тяхната. Да можете да уредите живота на сто милионен народ както трябва, това не е лесна работа. Не е лека работа да се уреди живота на цялото човечество с всички негови нужди. Даже и в едно семейство само човек мъчно се справя с трудностите, които съществуват там. Знаете ли, колко мъчно могат понякога мъжът и жената да се спогодят. Жената казва: „Да съм малко по-силна и аз зная кака да постъпя." Казвам: Не е въпросът да бъдеш по-силна, но повече разумност ти трябва, повече глава и сърце ти трябва. Ти търсиш своята сила в мишците си. Не, твоята сила трябва да я търсиш в ума и в сърцето си. Не търси силата си в мускулите си. Жената има сили, тя крие силата си другаде. Тя разполага със своята сила като с магическа пръчица. Достатъчно е да каже само една дума и нейният възлюбен е готов да отстъпи. Един княз се влюбил в една красива овчарка. Тя му казала: „Аз не искам да се оженя за теб, не съм свикнала на вашия живот. Щом си намислил да се жениш, ти ще си намериш друга." – „Но аз не мога да живея без теб!" Овчарката му отговорила: „Тогава едно от двете трябва да стане – или ти да дойдеш при мен, или аз да дойда при теб. Понеже ти си се влюбил в мен, ти пръв ме обикна, не те обикнах аз, затова ти трябва да дойдеш при мен." – „Щом е така, аз ще се самоубия!" Тръгнал той да се самоубива. Овчарката го настигнала и му казала само една дума. Той веднага се върнал и отишъл заедно с нея да пасе овцете. Какво му казала овчарката? Тя му казала само една дума: „Обичам те!" Значи всичко в света седи само в една дума: „обичам те". В тази дума се крие същността на нещата. Кажеш ли тази дума, трябва да е така. Не да я кажеш само на думи. Ако е само на дума, това е лъжа. Щом е лъжа, тя не може да действа. Всяко нещо, в което любовта отсъства, е лъжа. Всяко нещо, в което любовта присъства, е истина. Питам: какъв трябва да бъде вашият Господ, на когото да се кланяте в бъдеще? Често ви задават въпроса: „Като умре вашият Учител, кой ще го замести?" Не е въпросът за Учител тук. В света съществува само един Бог. Всички останали учители, каквито да са те, или всички богове, са все изявление на този Единния Бог. Първото изявление на този Бог е Любовта, от която всички могат да вкусят. Всички плодове, всички храни, които съществуват на земята, съществуват по причина на любовта, на първото изявление на Бога. Всички блага, с които ние разполагаме, се дължат именно, на тази любов. Ние всеки ден опитваме тази любов и после питаме, като умре вашият Учител, кой ще Го замести? Като умря майка ви и баща ви, кой ги замести? Ще знаете, че вашият баща

и вашата майка никога не умират. Тези, които вие наричате ваши майка и баща, са ваши настойници. Христос право е казал: „Един е вашият баща, един е вашият Учител.“ В този смисъл вие можете да кажете: „Един е нашият Учител, Той никога не умира. Един е нашият Баща, нашият Бог, Той никога не умира. Той всичко ще оправи в света.“ Какво ще стане в света? Този свят ще се оправи така, както никога не сте мислили. Вие ще проверите това. Пророците на миналото са казвали, че са видели Господа, обиколен с всички ангели, с всичката си слава да слиза на земята между хората. Когато дойде Бог на земята, ще стане голяма илюминация. Ако стане бъдещата война, тя ще стане, за да живее Онзи, Който иде отгоре. Като стане тази война, ще дойде да живее Онзи, Който ще влезе в нашите умове, в нашите сърца и в нашите тела. Като се каже: „Да живее Той!“, всички топове ще почнат да гърмят. Това ще бъде новата война. И след това светът ще се оправи.

Добрата молитва.

Двайсет и осма неделна беседа от Учителя,
държана на 7 май 1939 год.,10.ч.с.
София – Изгрев

1939_05_10 Слушане и чуване. Музикални упражнения
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

СЛУШАНЕ И ЧУВАНЕ. МУЗИКАЛНИ УПРАЖНЕНИЯ

(Небето ясно, времето меко, свежо и тихо)

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Коя дума е по-добра: „да чува“ или „да слуша“. Каква е разликата мужду „чувам“ и „слушам“. Ако една песен я чуваш или я слушаш, има разлика. Ако пеем със слушане или ако пеем с чуване, ще има разлика. Човек трябва да излезе от своето статическо положение. От утвърденото положение. Някой казва: „Да се утвърдим!“ Хубаво е човек да се утвърди, но кога? В Америка едно малко дете на 10, 12 години ходило на съживителни събрания и се молило. То казало на баща си: „Татко, пеят, молят се.“ Бащата му казал: „Нека пеят. Те не са утвърдени. Те сега пеят и се молят, за да се утвърдят.“ Детето пита: „Ти защо не пееш и не се молиш?“ – „Аз съм утвърден, няма нужда да пея.“ Веднъж бащата с детето се качили на една малка кола с малко конче и конят се спрял. Детето казало: „Конят се утвърди.“

Когато хората се утвърдят в своите възгледи, те не се мърдат. Хубаво е това, почивка. Не е сега време да се утвърди човек. Защото когато водата се утвърди, тя не тече. Когато въздухът се утвърди, той не се движи. А когато човек се утвърди, той умира. Нека анализираме думата „утвърди“. Като турите запетая между „у“ и „твърдо“, то ще имаме следното значение: като дойдеш до твърдо, в това твърдото трябва да работиш. Това е една почва, върху която трябва да работиш, а не да вземаш качествата на тази твърдост. Казват: „Той е твърд човек.“ Някой казва: „Аз съм мек.“ Сега кое е по-хубаво: да бъде човек твърд или мек? Самия човек, който работи, има твърдост, трябва да има нещо твърдо. Главата му горе е твърда, външността на главата, а пък вътрешността е мека. Но, ако цялата глава стане твърда? Та и в религиозно отношение казват: „Да се утвърди човек.“ Но, да се утвърди само повърхността. Казват за някого: „Той се е утвърдил вече.“

За пението трябва едно знание. На всинца ви трябва повече знание. Например, каква е мярката ви на морала? Например, имате сегашния морал. С какво ще определиш дали нещо е морално или не е морално. Има мярка за това. Вземете кой да е речник и ще ви кажат какво нещо е морал. Но каква е вашата мярка? Казват: „Да обичаме!“ Каква е мярката за

обичта? Казват: „Да имаме истината!“ – Каква е мярката за истината? Все таки трябва да имаме една мярка. И тази мярка трябва да е постоянна. Сега например, как ще познаете дали един човек се приближава към вас или се отдалечава от вас? Ако той е в пространството, ако едно тяло се движи към вас и ако няма с какво да го сравнявате, вие не може да схванете дали се приближава към вас или не. Ако има други неща, тогаз ще забележите това. Когато се приближава това тяло при вас, то става по-голямо, а пък когато се отдалечава, то става по-малко. Това е външната страна. Една мисъл, ако е разбрана за вас, ако я разбирате тая мисъл трябва да се постави в известна форма, в известна обстановка, за да ви бъде ясно. Сега, за да разбере човек нещо, трябва да мисли. Човек не може да пее, ако той не мисли. Човек не може да пее, ако не чувствува и човек не може да пее, ако не постъпва, ако няма никакво движение. Той трябва да направи някакво движение. Например ти не можеш да пееш ако не направиш някакво движение, ако не знаеш как да контролираш ларинкса. Ако си натиснеш надолу главата, за да не дишаш, тогава как ще пееш? Значи, ще вземеш една изправена поза. Някой път хората си дигат очите нагоре, към Господа. Не, ще намериш един прав ъгъл. Ларинкса ти трябва да бъде отвесен. Мозъка ти трябва да бъде отвесен, сърдцето трябва да бъде отвесно. И волята ти и тя трябва да бъде отвесна, за да пееш. Това сега е пак неразбрано – изразът отвесен.

Та казвам, когато пееш и ако пението не внася нещо в тебе, това не е пеене. Ти не пееш, някой път и чакаш вдъхновение, за да пееш. Ако ще чакаш вдъхновение, за да пееш, тогаз причината е външна. Ако пък пееш и ако слушаш вътре, за да смениш твоето състояние, тогаз пението е отворено. Външно може да пееш механически. Механическото пение зависи от някой външен, повечето материален подтик. Който и да е певец може да пее щом му платиш хиляда лева, 10 хиляди лева. Тогава той се вдъхновява и пее. А пък онези певци, които са родени и са пратени на земята и те пеят, но те могат да пеят и без пари. Казвам сега: колко души от вас, като пеете на една болест, тя да може да се укроти малко? Като ви боли крака, болестта е като един турски делибашия. Болестта е делибашия. Та като ѝ пееш, тя да се укроти. Как бихте пели на една болест? Вие като пеете, в пението има трептения. Зависи какви са трептенията на пението, дали са от ситните или от едрите трептения. Ако пеете на едро, нищо няма да получите. Трябва да бъдат от най-дребните трептения. И като влезат, те разрушават и премахват всичките препятствия. Има някои състояния, които се твърди и трептенията на песента, нейните вълни проникват и ти след време ще усетиш едно вътрешно разположение. Сега пението не е едно чувство. Пението е една способност. И то една от способностите, която уравновесява нещата. Пението е уравновесителна сила. И е поставено почти до външните граници на човешкото чело. Образува се

един цял кръг. Та казвам, тя е една от спомагателните способности. Неразположението на човека произтича не от неговата мисъл, а от неговите чувства. Неразположението произтича винаги от чувствата. Ти може да си неразположен, че не си ял. Ти искаш да ядеш. Яденето почти е наблизо до умствения свят. Или искаш да имаш приятел. Приятелството е едно чувство. То не е способност. Това не произтича от твоя ум. Трябва да правите разлика. Ти казваш: „Аз мисля, че имам приятел.“ Ти мислиш, че е умствена способност приятелството. Не. То е едно чувство. Та най-първо трябва да се стремите да развивате вашата способност. В пението ти ще се учиш да пееш, да развиваш своите способности. Защото пението става като основа за развиването на някои други способности в човека. Младите, когато пеят, защо пеят? За да се харесат. А пък които са остарели и няма кому да се харесат, те не искат да пеят. Старостта е вече едно качество или едно последствие или едно явление на физическия свят. Тук на земята си остарял, а пък в духовния свят, ти едва сега си млад, трябва да пееш сега. Ако не пееш за физическия свят, ще пееш за духовния. И ако в духовния свят си остарял, в Божествения свят си млад. И ще пееш за Божествения свят. Ако си старт във физичестия свят, пей за сърдцето си. Ако и там си остарял, пей за ума си. Сърдцето представлява духовния свят, умът представлява Божествения свят. Физическите неща, добре разбрани, стават духовни. Физическият свят, добре разбран, става духовен. Духовното, добре разбрано, става Божествено. А пък Божественото, добре разбрано, става физическо. Изявява се вече Божественото, това което е непонятно, става понятно, достъпно, близо до вас. В дадения случай Божественият свят е подобен на физическия. Когато Божественият свят е станал близък, понятен, той е станал физически.

Та казвам сега, колко песни имаме днес за пение, като задача за днес? Три песни: „Махар Бену“, „Давай, давай“ и „Иде, иде“. Махар е Този, Който слиза. Той носи всички тягости. Махар значи: Натовареният с всички тягости на света, Този, Който носи всички тяжести в света. Махар значи: Този, Който слиза и Който се изявява. Ти, за да пееш, трябва да разбереш идеята. Иначе не можеш да пееш. Като разбереш идеята можеш да пееш добре думата Махар. А пък Бену е Този, Който въздига нещата, възкресява ги, възрастява ги. Значи дава красота, облича ги, благославя ги. Махар е Този Великия, Който носи тяжестите на цялото битие, а пък Бену е Който дава живот, украшение, утешение на всичко. Ако не разбираш, нищо няма да получиш. А пък ако се спреш по закона на интуицията, пак ще схванеш от самите слогове, как трябва да се пее. На български „Ма“ е много силен слог. Казваме: „ма ма“. Какво значи „мама“? – Тая, която обгръща, която носи тяжестите. А пък Бену – как се разлага? „Ба“ – бащата. Майката и бащата имат същите отношения, както думите Махар и Бену. Та когато една идея не е разбрана, то тя не може да се пее лесно. Жената мисли защо

е жена. Мъжът мисли защо е мъж. И мислят, че единият има привилегии, а пък другият няма. Единият мисли, че е подтиснат, а пък другият мисли, че е слуга. Те са неразбрани идеи. Най-първо всеки един от вас е едно проявление на Бога, едно благородно проявление. Бог иска да се прояви. И всичките ви страдания произтичат от факта, понеже Бог е едно от най-възвишените и благородни същества. Той няма да дойде да ви кряска, но иска да се прояви. Та когато вие Му въздействувате и не Го слушате и не Го чувате, тогаз идват страданията. А пък, ако Го чувате и слушате, ще дойдат всички радости. Когато ви говори Той, не Го запитвайте, но чувайте и слушайте Го! Ако речеш да Го питаш и се разговаряш с Него, тогаз ти ще загазиш. И каквото Той ти даде, то е за работа вече, то е същественото.

Та казвам, всичките ви страдания идат от нечуването и неслушането. Адам недослуша и Ева недочу. И излязоха от рая. Адам направи една погрешка отвън, а пък Ева направи една погрешка отвътре и вследствие на това и двамата излязоха вън от рая. Та сега ще престанете да правите външна и вътрешна погрешка. Да не правите погрешки в слушането си и в чуването си. Отвън каквото слушате ще го прекарате през разума си, ще разсъждавате. Не ставайте проводници на неверни работи. Често аз слушам да казват за някого: „На стари години той се влюбил.“ Хубаво, какво има? Те мислят, че той е тръгнал по един неестествен път. Ако той на стари години възлюби Бога и започне да живее за Бога и посвети живота си на Бога, тогаз добре. Но ако на стари години той иска да се удовлетвори, да яде пиленца, агънца, пържоли, тогаз ще има големи страдания. Тогаз ще му пати главата. На стари години с ядене няма да се занимаваш. И при това на стари години да не ти окапят зъбите. Инак ще дойде страданието.

Та казвам, ще отделите вашата личност. Вие седите и всички неща ги сравнявате с онова, което сте сега. Но вие не сте мярката. Вие не сте дошли до онова съвършенство. Ти казваш: „Аз имам разбиране и аз имам душа.“ – Че имаш душа, имаш, но до сега ти не си оставил своята душа да се проявява. Казваш: „Аз имам разбиране.“ – Ти имаш разбиране, но пари нямаш. Ти имаш разбиране, но къща нямаш. Имаш разбиране, но болести имаш. Той има разбиране, а пък всичко има, което не му е потребно. Имаш тези неща, които не ти са потребни. Болестите не ни са потребни. Сиромашията не ни е потребна. Безлюбието и то не ни е потребно. Ти казваш: „Аз нямам дарбата да пея.“ – Не че нямаш. По главата има отбелязан знак за пеене, там е турено пението, но ти не се упражняваш. Ти казваш: „Младите да пеят.“ – А пък старите какво трябва да правят? Сега пението не трябва да бъде принудително. Когато искате да пеете, ще помислите малко. За пението трябва да има един вътрешен стимул, а не само едно хубаво разположение. Като помислиш малко ще имаш такъв вътрешен стимул. Щом ти дойде на ум да пееш, ти си близо до пението.

Пението е мярка. Щом имаш едно хубаво, нормално настроение тебе ти иде да се изкажеш чрез пение. Щом не пееш, ти си в анормално състояние. Когато искаш да пееш, тогаз животът е дошъл в тебе до нормата. Щом отиваш за една работа с вътрешна песен, ти ще успееш. Щом отиваш на една работа без пение, ти няма да успееш. Щом отиваш за един [билет] без да пееш, няма да спечелиш. Щом отиваш с пение, ще спечелиш. Сега някои от вас направете един опит. Вземете по няколко билета, не по много билети, а само по един и то не от най-големите. Някои от вас свободно направете това за опит. Вземете си по една четвърт билет и вижте, като дойде да се тегли, дали ще пеете или ще се тревожите. Ако се тревожите нищо няма да спечелите. Ако нещо пее вътре във вас, каквото си дал, най-малкото ще си го вземеш. А ако пееш повече, ще го вземеш 10 пъти повече, хиляда пъти повече и т.н. И зависи от степента на пението. Който от вас иска, вземете си билет и направете един опит и ще знаете. Който не е пял, ще има глоба – ще изгубиш лотарията. Който не е пял, ще има 25 лева глоба. Който е пял, приблизително ще си вземе парите, а който е пял малко по-добре ще му дадат повече. Сега няма да хукнете за билети. Ако усещате едно разположение да направите този опит, направете го. Трябва тънко наблюдение. Няма да мълчиш, а ще почнеш да пееш. Ще гледаш като вземеш билета, дали нещо вътре в тебе мълчи – тогаз глобата е дошла. А пък ако нещо вътре в тебе пее, ще спечелиш.

Я, изпейте всички „Махар Бену“. (Всички пеем песента.) Втори път изпейте: Махар – Великият, Който носи тежестите. Бену – Благословенният. Ще видите каква е разликата, когато разбирате и когато не разбирате. Всяка музика, която не разбирате се различава. Не ние да мислим, но да оставим в нас Разумното да мисли. Ще изпеем сега двете думи заедно: Махар Бену. (Учителят пее „Махар Бену Аба“. Тихо, всички пеят същите думи.) Сега къде е разликата в изражението? Ще се спреш вътрешно да схванеш трептенията, онова, което има в песента, което е скрито. В природата има една вътрешна сила, която трябва да възприемеш, защото чрез всяка песен, която пеем, иде едно Божествено благословение. И ако не иде, тогаз е безпредметно. И зависи от следното: Доколкото се отваряш при пението, до толкова благословението ще дойде. И ти ще почувствуваш Божественото благословение както и слънчевите лъчи се приемат от цветята и те се отварят. Онова цвете, което не се отваря, не приема Божието благословение. Казано е в Писанието: „Пейте и възпявайте Господа в душата [си].“ На кое място е казано това? (В псалмите.) Давид е имал едно разбиране. Сега, след 2000 години, ние не трябва да имаме по-малко разбиране от него. Той казва: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“ А пък аз казвам: Пейте и възпявайте Господа с Духа си, с душата си, с ума си и със сърдцето си. И всичко във вас, от краката до космите на главата ви, всичко да пее. (Учителят пее

думата Махар.) Вземете само това „Ма“. В дадения случай то е това, което слиза. Ти трябва в слизането да бъдеш внимателен, има опасност. Като слизаш надолу има опасност като слизаш да паднеш. Туй показва „А“-то. И същевременно „А“-то показва, че ти така трябва да слизаш с това, което носиш, че туй, което носиш да пази равновесие. А пък „Х“ е закон за успокояване. Там при „Х“ ще получиш това, което трябва. При „Х“ ще имаш един приятен обед, ще се възнаградиш за слизането и за носенето на товара. Като дойдеш до „Х“, ще ти дадат да ядеш. Ако мислим, чувствуваме и постъпваме добре, ние ще имаме добър обед. А пък ако не си мислил, не си чувствувал и постъпвал добре, яденето няма да ти бъде добро. В този ден яденето няма да ти бъде сладко. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш добре, работите ти ще вървят. И от всяка една работа, която вършиш, ще имаш придобивки. След като пеем и не можем да станем здрави, тогава защо пеем? И като пеем и не можем да се освободим от духовната и умствена сиромашия, тогава защо пеем? Има една много лоша умствена сиромашия. Има и една духовна сиромашия. Например седиш и не си духовен. Какво подразбираш под думите, че не си духовен? Щом не си духовен, значи малко светлина и малко топлина имаш, а пък щом нещо не е Божествено, значи малко светлина имаш. Ти казваш: „Нямам сила.“ Значи, не си човек. За да бъде[ш] човек на земята, трябва да имаш сила. За да бъдеш духовен, трябва да имаш топлина. Топлината и добротата вървят заедно. После, за да бъдеш божествен, трябва да имаш светлина. И трябва да бъдеш благ. Всички сега, както мислите, влизате в едно статическо положение. И тогава човек остарява. И не ви интересува нищо. Вие сте остарели без да сте живели. Трябва да се подмладите, за да живеете. Грехота е човек да остарее, без да е живял. Престъпление [е] да остарее човек, без да е живял. Престъпление е следното: Ти приличаш на хартия, на чиста хартия и като дошло едно дете, драскало, драскало глупости по нея, нищо не е писало. И като гледаш, нищо няма вътре. Ти мислиш, че си живял. Това дете, онова дете драскало и ти тръгнеш със заблуждението, че си живял. Не. Да са написани най-хубавите неща в тебе. Как е създаден света? Всички хубави неща, които са написани в Божествения свят, в Духовния свят и във физическия свят, всичко това да е написано на тебе. Да видиш, че си една отлична, добре написана книга. Някой дойде при мене и ме пита: „Кажи ми ти, добър човек ли съм?“ Казвам: „Дайте книгата си!“ Гледам втората глава. Виждам, че е драскана. Казвам: „Не.“ Гледам първата глава. И там няма нищо. После гледам трета глава, четвърта. И най-после на осма глава намирам, там е казано: „Два вола.“ В дванадесета глава казва: „Един апартамент.“ Към 21 глава чета: „Фалирал! Фалимент!“ В 32 глава намирам, че той е излязъл от едно религиозно общество и отишъл в друго. Излязъл от едно верую и влязъл в друго. Но и първото верую не е разбрал и второто не разбира. Това е написано. Ти казваш: „Какъв човек съм?“ Казвам му: „Ти

си човек на двата вола. Ти си човек на апартамента.“ Това е. Първото нещо, [в] първата глава да е написан денят, в който Бог те е посетил. В този ден си имал посещение на Бога. Във втората глава е писано, че те е посетил Неговият Дух. В третата глава трябва да е писано, че Неговото Слово те е посетило.В четвъртата глава, че ти си почнал да мислиш за Божията Любов и т.н. И тогаз животът вече има смисъл. Бог ни е посетил. Бог казва: „Светът е създаден за тебе. Всичко това ще го проучаваш.“

Че знаете ли как е създаден вашия първи пръст – показалецът? Той носи историята на Юпитер, голямата планета. Средният пръст носи историята на Сатурн. Третият пръст носи историята на Слънцето, малкият пръст носи историята на Меркурий. Ще кажете: „Къде е историята на земята?“ – Тя е надолу. Земята е най-долното място, до което е слязал човек. И понеже сте на земята, всички хора са станали материалисти и се чудят по кой начин да задигнат от тая материя. Всеки мисли като един пътник, какво да задигне от земята, нещо да занесе в другия свят. А пък то има много големи бирници, които пазят. Трябва да бъдеш много умен и хитър, за да прекараш нещо, като дойде до митницата. Всичко, каквото си взел, ще го вземат, не го дават. Та, целия си живот може да иждивите на земята и като си заминавате от земята, няма да вземете нищо, нито едно камъче. Не мислете, че земята е тъй грешна. Бог създаде земята и тя крие нещо много хубаво. Вие в тайните на земята не сте проникнали. Ходили ли сте вие до центъра на земята? Кой учен човек е слязъл до центъра на земята? Какви тайни са скрити вътре! Вие мислите, че земята в центъра е огън. Не може да бъде огън. Не може да има там разтопени неща. Там налягането е толкоз голямо, че в центъра на земята материята е по-твърда и от най-твърдата стомана. На 6 хиляди километра знаете ли какво е налягането? Има мекотели, които се изваждат от дъното на океана от хиляди метра, от един, два, три километра и като излезат горе се пръскат. Значи, така са приспособени на такова голямо налягане. И ония, които слизат на 2–3 километра вътре в океана, какво налягане имат? Има един уред, с който един учен сега ще прави своите наблюдения. Ще слезе с една сфера до 5 километра дълбочина. И долу било толкова студено, че неговата сфера ще се отоплява с печка и ще си служи с електричество. И ще се стремят да фотографират. Чрез електричество ще осветляват областта. И ще фотографират каквото има скрито в океана.

Та казвам, всички вие живеете в един свят, от който много малко разбирате и имате желание да влезете в духовния свят. И като влезете в духовния свят, вие ще имате същите разбирания, както ги имате тук. Няма да намерите никаква разлика. Ако влезете така, както сега сте подготвени, ще се намерите в едно противоречие. На земята щом ви донесат един колет, ако не знаете този колет как да го разтоварите, какво ще придобиете, както

отвън го гледате? Всички неща, които са около нас, са опаковани. Те имат едно вътрешно съдържание, за което нищо не знаем. Един плод е една опаковка. И като го ядем, този плод, тогаз у нас се зароди една идея и почваме да го ценим. Докато не си ял плода, ти не го обичаш. И щом изядеш една круша, ти вече имаш една ясна представа. И колкото по-хубава е крушата, толкова по-хубаво понятие имаш в себе си.

Сега да изпеем втората песен – „Давай, давай". (Всички пеем „Давай, давай".) Какво да дадеш? Дойде един човек и му дадеш от свещения огън. Даването означава даване на свещения огън. И този огън, той ще го занесе у дома си. И ще запали огън. И като му идеш на гости, ще намериш неговата стая отоплена и ще има ядене и пиене. А пък, ако не му дадеш от свещения огън, той ще бъде като в северния полюс, вкоченясал. „Давай, давай" значи – ще му дадеш от свещения огън. И когато казваме, да обичаме един човек, това значи, да му дадеш от свещения огън. И да се запали неговата къща с огъня. На един човек можеш да му дадеш не само хляб, но можеш да му дадеш от свещения огън. Къща, в която огън гори, сиромашия няма. Дето всичко е замръзнало, там идват всички страдания.

Та песента „Давай, давай" значи да дадеш от свещения огън. Ако можеш да дадеш, то е даване. И онова, което Бог ни е дал, то е свещения огън, който е турил в нас. И от този свещен огън, произтича животът в нас. Любовта е Свещения огън, който се запалва в човешката душа. Да, да! Как вземате „да"? С кой тон започва? (С ла) „Ла" е зрял плод. Това, което ще дадеш, е узрял плод. „Ла" е плод на огъня роден. Този плод е бил грян от слънцето. В този духовен свят значи: плод на Божествения огън, него ще дадеш. (Учителят пее само думите „Давай, давай" с разни мелодии.) Много певци казват: „Остаряхме вече, не можем да пеем." Никой от вас не е остарял. Слушайте, не се лъжете, защото още не сте живяли. Не казвайте, че сте остарели. Да влезе във вас подмладяването. Божественото учение подмладява. Първият признак, като вървиш в Божественото учение е че ти ще се подмладиш. Няма да мислиш, че си стар. И ти ще усетиш какво нещо е младостта. И ще протечат всички Божествени енергии през тебе. И ти ще се движиш и ще благодариш на Бога, че си се подмладил.

Та сега, вие всички остарявате, за да се подмладите. Под думата старост разбираме, че вие сте се проявили не така както трябва . Вие сте се проявили така, както един човек, който отива в тропическите места с един дебел кожух. И му става тежко. Кожухът за северния полюс е на мястото, а на тропическия пояс не е на място. На нас, които отиваме в Божествения свят, кожуси не ни трябват, но тънки дрехи ще имаме. С онзи дебел кожух как няма да остарееш? Ще се изпотиш 10 пъти. На земята да се потиш е хубаво, но в Божествения свят да се потиш е престъпление. Там няма

потене. Там потене са изворите. Там потенето е съвсем друго: изтичат Божиите блага в тебе. Всичко трябва да изтича и да върви. Ти трябва да бъдеш един извор и за себе си да върви той и да тече и другите да се ползуват – жив извор.

Ще оставим за идущата сряда третата песен: „Иде, иде“.

Добрата молитва

6 часа сутринта

„Да благослови Господ Свещения огън на нашите сърдца!“ (три пъти)

31 школна лекция, 10 май 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията.)

1939_05_12 Музикален живот
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва.

Всяка работа, която човек не може да свърши, каква работа е тя? Това, на което не можете да турите граница, е неопределено. Каква идея е яденето, дишането, слушането? И Д Е Я – мисловият свят. Онзи елемент, от който светът е създаден, идеята е значи елемент, от който светът е създаден. Ако една единица разделите на 10 части, какво имате? В единицата имате една основна идея за създаване на числата. Музиката принадлежи на умствения свят. В твоите разумни чувства и там има музика, и в постъпките, и във волята ти, като направиш нещо хубаво, и там има музика. Вие не можете да бъдете музикални, ако не мислите, не чувствувате и не постъпвате добре. Ако не мислите, ако не чувствувате и ако не постъпвате, не учете музиката. Музиката е един правилен начин как да постъпва човек. Туй, което наричаме добро, е отмерено, музикално. Всеки един тон е мярка, има съчетание. Човек сам по себе си е арфа с няколко милиона струни – ключове има. И вие сте все музиканти, които не знаете как да свирите. Човек мисли, ако бутне правилно една правилна мисъл. Не постъпва добре, значи не знае да свири. Неговите чувства – не знае как да нагласи арфата си. После дойде до постъпката, човек не знае как да постъпи, не знае как да командува.

Определени и неопределени идеи. Лошите хора употребяват позлатяването, а добрите хора употребяват златото. Добрият човек никога не позлатява, той всичко прави от злато. Позлатените работи са фалшиви работи, а златните работи са истинските. Всички промени във вас се дължат на позлатените идеи. Вие съжалявате за изтритите ваши позлатени работи. Дали са ви нещо за злато, а то е само позлатено. Болестите се дължат на органически вещества, които се натрупват в организма. Има и неорганически мисли, има и неорганически чувства, пък има и неорганически постъпки. Те като се натрупат, има потъмняване. Щом живееш един позлатен живот, ще кажеш: „То е лош живот.“ Човек е една написана книга с много ситно писмо и най-учените хора едвам може да четат това писмо. И следователно, вие като се раждате на земята, дали са ви нещо, което трябва да прочетете. Вие казвате: „Еди-кой си човек е даровит.“ И ти имаш тази дарба, но не си работил. Този човек е посял своята семка, а твоята седи още в хамбара. Животът е почва, в която нещата се сеят. Мисловният свят е почва, в която мислите се сеят. Не сте сядали сега да пеете някой път на някоя ваша болест. Вземете някой път коремоболието. То се образува или от повдигането на вашата диафрагма,

или от набиране на газове, отровни газове от храната, или пък от разширение на стомаха. Като ви заболи коремът, започнете да пеете на корема си. Вземете „до, до, до, до, до, до, до“, после „ре, ре, ре, .“, не минава. После вземете „ми, ми, ми, .“, после „фа, фа, фа, .“, и там, където изчезне болката, запишете си: „Коремоболието се лекува с „до“, с „ре“, с „ми“. Подготвителни елементи при „фа“ и болката минава.“

Като влезете в този свят, заблуждавате се от външността на хората, казвате: „Колко е здрав човек.“ Здравето съществува на единствената база, че има хармония в мислите, хармония в чувствата и хармония в силите на човека, в неговия организъм. Не можем да бъдем здрави, ако няма хармония в ума ни, ако няма хармония в чувствата ни, ако няма хармония в действията ни – три елемента, необходими за здравето. Щом не мислиш правилно, на тона ти липсва едно трептение. Щом не чувстваш правилно, липсват две трептения, щом не постъпваш правилно, три трептения липсват на тона ти. Щом на един тон липсват три трептения, става пропукване и съдържанието на този тон изтича. Тогава имате кухи тонове, черупки без съдържание.

Днешната работа никога не отлагай за утре. Щом ти дойде една идея, в какъвто и да е малък размер, свърши тази работа. Дойде ти наум, че трябва да следваш музика, ще намеря един музикант, ще взема един тон, това е начало на музиката. Дойде ми идеята да си направя къща, нямам сега възможност, взимам едно камъче, турям го и казвам: Полагам основа на моята къща.

Всички велики хора са минали през големи изпитания, през големи несрети.

Белият цвят показва щедрост, изобилието, туй, което дава. Ти като даваш и се радваш на своето даване, то е белият цвят. Това е същинският бял цвят. И като вземаш, пак се радваш. То е същинският чер цвят. Хубаво е да вземаш, ще се радваш. Но като вземаш, ставаш тежък, опасно е да не потънеш в дъното на океана. Всеки човек, който иска да се освободи от робството на живота, трябва да дава. Всеки, който иска да се зароби, нека взема. Във вземането трябва да бъде по-умен, отколкото в даването. Защото вземането носи опасност. Умът, който Бог ви е дал, турете го на място. Всеки един ден чрез ума си изпращайте една хубава мисъл. Кажете тъй: „Желая светът да бъде добър, тъй както аз съм добър.“ Или кажете на себе си: „Желая да бъда добър, както Господ е добър.“ Някой не знае как да се моли. Желае да бъде тъй добър, както Господ е добър. Желая да бъда тъй благ, както Господ е благ. Ама, ще каже някой, мога ли? Мога, в микроскопически смисъл – МОГА. Когато човек работи върху една своя

дарба, тя се развива. Всяка мисъл е свързана с някоя дарба. Мислите са резултати на човешките дарби и идват като подхранване на онова, което расте в нас и се развива. Всички възможности на днешния ден използувайте. Което приложите тази година, приложено е, утрешният ден има свои нови възможности. В законите, които Бог е положил, всичко е възможно, а извън тези закони, всичко е невъзможно.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
28 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 12 май 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_05_14 Ценността на вашата душа
утринно слово

ЦЕННОСТТА НА ВАШАТА ДУША

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Казано е: „Не само с хляб ще бъде жив човек, а с всяко слово." Когато се чете Свещеното Слово, има едно различие, както изгрева на слънцето. То постоянно изгрява всеки 24 часа. Има едно различие, понеже земята се движи, слънцето както се движи, ние не сме на същото място и светът постоянно се мени. Хората се менят. Хората, с които сме заобиколени, се менят. И всичката тази промяна оказва известно влияние.

Сега ще ви прочета 12 глава от Евангелието на Иоана. Когато Христос е говорил, хората са били съвсем други и земята е била друга. А сега, когато се чете, хората са други и земята е друга – и тя се е променила. Тогава, преди 2000 години беше доста по-глупава, а сега е доста поумняла земята, пък и хората са по-умни.

„А шест дни преди Пасхата дойде Исус във Витания ..." (1 ст.) „А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него." (19 ст.) – Голямо зло е станало. Голямо нещастие, от което страдаме днес. (Учителя прочете цялата глава до края.)

Духът Божий

Някой път човек се отвращава от живота. Сегашните хора често си казват: Дотегна ми да живея. Някой казва дотегнало му да яде вече, дотегнало му да се облича, дотегнало му да спи, дотегнало му да се учи, дотегнало му да работи, за много работи му дотегнало. Е, щом дотегне на човека, какво трябва да прави? Някой не иска да живее, иска да умре. А който е умрял, иска да оживее. Питам сега: Кой печели – който умира ли, или който оживява? И ако ви говоря за неща, които знаете, ще кажете: Това ние го знаем. Но има една философия в живота. Нещата винаги са нови – който ги разбира. То в дадения момент се случва нещо за тебе, но то е вярно за дадения момент. Ти мислиш, например, че имаш известна радост. Но тази радост се дава само за един момент. Тази радост се явява само за момент и тя си мине-замине като някоя светлина. Тя е минала, минала и заминала вече. Ти мислиш, че радостта е с тебе, а тя е оставила само своите

последствия. Сега може да се появи въпросът: Как тъй ще ни остави радостта, нали тя при нас остава? – Когато изгрее слънцето, то при вас ли остава? То си върви по своя си път. Но нещо излиза от слънцето. То остава при вас, а слънцето не се спира. Само ще ви погледне със своя поглед, ще се позасмее с главата си, ще ви пипне с лъчите си и си заминава. Но като го погледнете, все нещо от слънцето ще остане във вас.

Казвам ви: Трябва да се научите да цените онова, което в даден случай ви се дава. Например, ако вие прочетете 90 пъти Библията. В Америка една американка е прочела 90 пъти Библията. Колко години ще ви вземе да прочетете 90 пъти Библията? Значи, тя като е прочела Библията 80 пъти, е била на 90 години. Питам: На първата година тя не е чела Библията, и втората година пак не е чела, и третата година, и четвъртата, и петата, шестата, седмата, осмата, деветата и десетата година не е чела. Е, от коя година е започнала да чете? Откога започва едно дете да бозае? Откато се роди. А девет месеца като е седяло вътре, какво е правило в майчината утроба, яло ли е? Не е яло. Майка му е яла за него.

Сега трябва да се научите да мислите. Не само човек трябва да се научи да мисли, ами трябва да се научи и да чувства; не само да чувства, а трябва да знае и как да постъпва. Знание трябва. Сега се говори за онзи свят. Нали религиозните хора били специалисти за онзи свят. Като мислеха за онзи свят, за Бог, те са авторитети. Те вярват в Господа, в светиите, в ангелите. Питам: И вие вярвате в светиите, но ходили ли сте в града на светиите, гдето те живеят? Ама казвате: Ние сме ги виждали между нас. – Но те са пътници. Ако дойде един англичанин да ходи между вас, ще кажете: Ние знаем какво нещо е англичанин, ние сме ходили при англичаните. Но ходили ли сте в Англия, да им знаете законите, езика им, навиците, начина на живеене и всичко? Може би някои от вас да са ходили, само че те са скромни и не искат да го кажат. И трябва да се запознаете. Вие сега мислите само за българите. Имате няколко светии, имате един свети Иван Рилски. Англичаните и те си имат един светия, французите и те си имат един светия, русите имаха един светия знаменит, американците също имат. И всеки един народ си има по един светия знаменит, който е председател. И евреите имаха един председател Мойсей. Какво е казал Мойсей е писано в Стария завет. А като дойде Христос, те (евреите) казват: Ние месия познаваме, но този не познаваме. Четете някой път Писанието, знаете онзи пример дето дойде онзи слепият при Исуса, който чакаше и викаше, и се приближи. Христос си минаваше по пътя, а той викаше отподире му: Помогни ми! – А Христос не обръщаше внимание. Казаха учениците Му: Помогни му, защото ни задява, вика отподире, не можем да те слушаме. Христос казва: Аз не съм дошъл за това, друга работа имам. А те казват: Помогни му, че вика. Както го виждаш, писка отподире. И

Христос се приближи и пита: Какво искаш? – Господи, искам да прогледам! И Христос не казва в дадения случай да прогледа и да си върви, а като се спря, гледа на земята. Защо гледа на земята? Но какво беше туй място, гдето Той гледа? Много проповядват, че гледал, но на кое място гледал Христос? Той гледа на земята, забърка тази кал и намаза му очите. Пита го после: Какво виждаш? – Е, виждам, казва, дървета пред себе си. Хората ги виждам като дървета. Пак взима и намазва още веднъж очите. Сега какво виждаш? – Виждам хората да се движат. – Същите неща се случват и с човека, някой път с неговите мисли – и те са сухи дървета. Ти мислиш някой път, но няма живот в твоята мисъл. Може някой път да чувстваш, но не чувстваш живота вътре.

Снощи мият салона, идва една сестра и ми разправя една опитност. След това идва един брат да вземе четката и иска да търка. Идват още двама братя и те почват да търкат и да тропат. Друг брат идва отвънка и казва: Търкайте, тропайте, но като се ожените, ще видите как ще тропате пред живота. А пък един от младите братя казва: Е, хубаво е като тропам, поне възлюбената ще мисли за тебе като тропаш. Значи, хубавото било като търкаш салона, поне да има един да мисли за тебе.

Та казвам: Като мислиш, трябва да оживяваш известна работа. Сега аналогията превеждам – трябва да има някой да мисли за тебе като извършваш една хубава работа. И кой ще оцени тази работа? Какво ще придобиеш като очистиш салона? Сега мисълта трябва да стане още по-ясна. Какво ще придобиеш, ако посадиш една градина с плодни дървета? След време ще придобиеш нещо. По-напред тази градина е била за нищо. Нищо не струвало това място. Но щом се посади с тези хубави дървета плодни, тази градина ще стане ценна. Кой как мине, ще мисли за градината. Ще кажат: Много хубава е градината! – Има нещо полезно, казваш, което се ражда в градината. Та, същото нещо става вътре в човека. Човекът е ценен. Човекът, сам по себе си, с хубавите си мисли мяза на една добре посадена градина. И тия дървета в градината не трябва да се садят много нагъсто. Аз гледам, тук като почнаха да се садят дървета – хора оставили дървета – и всички други правят опити. Старите братя, които бяха градинари, казват: Донесете ни дървета. И те донесоха дървета. А като ги видях дърветата – всички окастрени, и знаете ли как? Някои ме питат: Учителю, защо не взеха по-хубави фиданки, ами такива кълцани? Понеже в цяла България дето има братя, те ги давали и всичките ги окастрили. Казах: Посадете ги, че каквото стане. – Ама ще ни се смеят хората. Казвам: Посадете ги наоколо, че каквото стане от тях. Интересно е, че тия окълцани дървета, като ги оставихме сами да растат, съживиха се. Станаха окултни дървета. Обърнаха се всички към Господа и се съвзеха, пуснаха корени и клонища и започнаха да дават плод. Всеки пита: Тия ли са окултните

дървета? – Те са, казвам. – Чудна работа! – Оставете човека на неговото естество, в закона на неговата мисъл, в закона на неговото сърце и в закона на неговата воля и този човек ще се изправи. Само по себе си ще се изправи. Сега вярвайте в онова, което Бог ви е дал. Бог от самото начало ви е дал най-хубавите работи. Той е вложил във вас много благословения, които вие не подозирате, че ги имате. При сегашния живот Той ще ви даде само условия. С туй, което Той е турил във вашата душа, като ѝ е вложил диханието си – Духа, Той е дал всичките скъпоценности, които са необходими за вашия живот. Сега се изискват само условия туй скритото богатство във вас да израсне. Някой проповядва: Че какво има в човека, той е един грешник! А Писанието казва: Възлюбил е Бог истината в нас. – Възлюбил е онова, което е вложил. Това е възлюбил.

Та казвам: Необходимо е човек да може по някой път да иде, поне веднъж в живота да иде в града на светиите, за да се научи как те живеят. Аз вчера имах един опит. Една млада сестра, с която духовете се занимават – обикнали я духовете и тя ги обикнала. Млада сестра дойде и казва: Изпоплашиха се онези, понеже я обикнаха духовете. И казват: Не яде сестрата. Казах: Много хубаво, че не яде, с по-малко разноски ще мине. – Ама вече 4–5 дена не яде. – Още по-добре. Печалба е това. Те казват, че не яде. – Не яде хляб, но постоянно диша и се храни със светлина, с въздух. Казвам: Оставете я, няма нищо. Казват, да телеграфират на баща ѝ да я вземе, че дъщеря му малко тъй на... Ама тия духове да не мислят, че са все светии! Има духове, които не са светии. Има духове, които така удушват човека, че нищо не остава от него. И тази сестра, гледам я, носи една метла и иде горе. Духовете искат да ми услужат. Качила се тя горе, а имам отривалки нови. Задига ги тя и отива, наквасва ги във водата. А тия нови отривалки се развалят. То е все едно човек да ти вземе новите дрехи да ги накисне във водата да ги опере. Най-малкото, ще се развали фасонът им. Казват: Какво е взело туй момиче да пере отривалките! Кой ѝ каза да направи това? Такъв съвет дава ли се? Такива невежи ли сте вие? Та казвам: Всички вие като тази младата сестра се заблуждавате от тия невежите. Аз ги наричам простаци духове. Духовни простаци са те. И после тия духовните простаци ще ти докарат голяма беля.

Един студент в Русия, в една от руските академии е бил, явил му се Христос. Той го погледнал така и Христос му казал: Слушай, не ти харесвам очите на тебе! – и си заминава Христос. Този казва: Как тъй Христос не хареса моите очи, аз не ги искам тогава тия очи, които Христос не ги обича. Той запалва свещта и туря едното око на свещта да гори. Идват студентите и му спасяват другото око. Че видял Христос – не се съмнявам, обаче не е разбрал Неговите думи. Това са духовете, които ще го накарат да си изгори едното око на свещта.

Та всички вие, някой път, има много кореспонденти в братството, доста кореспонденти има в Изгрева, почти орех да хвърлиш кореспондент ще удариш. И те с много големи подробности – къде какво е станало, как е станало, всичките новини ги разнасят. После, кога двама си казали някоя сладка дума, че отвънка са били някого, кой си купил обуща и какви са били, и шапката каква е била. – На мен често ми разправят такива неща. И гледам, някой ден всички тези неща като филм се изреждат. Та някой си турил каскет на едната страна, някоя сестра си турила шапката на другата страна. После тя казва: Срам ме е да нося такава една плоскост на главата си. Та ми разправя един момък: Как мога да нося това нещо на главата си? Накъде да я наведа? – Нали има такива плоски шапки почти без дъна. Казвам: Наклонете шапката натам, отгдето най-много грее. И ако те питат защо я носиш така, ще кажеш: Малко сянка да ми даде. Е, хубаво, това е парижка мода. И казвам сега: И вярванията някой път са мода. Хората вярват и казват „Аз вярвам на Христа“, но какво подразбира вярата? Може да вярваме в три неща. Човек вярва, че в неговата душа има любов, в която Бог се проявява. Вярвам в един човек, че Божията мъдрост е в неговия ум, който се проявява. Вярвам в един човек, че истината е в неговия дух и се проявява. Тогава в какво да вярваме? Ако вярваме в тези три неща и ако вярвам така, между Него и мен се образува една силна връзка. Има в какво да вярваш. Да вярваш в любовта, в която човек живее. Да вярваш в мъдростта, в която човешкия ум се проявява. Да вярваш в истината, в която човешкия дух се проявява. Туй е вяра. И казвам: Именно тази вяра е, която образува връзката. Ако ти не можеш да вярваш в любовта на един човек, ако ти не можеш да вярваш в мъдростта, в която той живее, ако ти не вярваш в истината, в която той живее – ти не можеш да познаваш Бога. Следователно, всичките живи хора в света са само един свят, в който Бог се проявява. И всеки един от вас е нужен, за да се прояви Бог. Вие сте нужни на Господа, както са нужни платната на художниците. Защото един художник може да има четки, бои и всичко, но едно платно му е потребно, да може да приложи своята идея на платното. И само тогава неговото изкуство може да стане знатно. Вие сте тъй необходим, както е необходим един инструмент на един цигулар или както е необходима една китара на един китарист, или едно пиано, или който и да е инструмент за един, който може да свири. Сега дръжте в съзнанието си да е в изправно положение цигулката ви, четирите струни – те да са на мястото си, и хубав лък трябва да имате.

По какво се отличава умът на човека? Умът на човека може да хвърли отлична светлина в съзнанието. Трябва да знаете, че съзнанието е една област, в която, каквато мисъл имате, тя ще се проектира в него. И човек според закона на съзнанието трябва да знае как да чисти своя ум. И

колкото умът ти е по-светъл, толкова и изображенията са по-ясни. И колкото светлината е по-слаба, толкова и изображенията са по-слаби и неясни. Някой път ние казваме, че не можем да мислим – значи и образите са неясни. Съзнанието на човека е, в което се проектират неговите мисли и човешките чувства. Човешките чувства, това е платното, с което се поддържа човешкият живот. Една мисъл не може да се поддържа без едно чувстване. Ако пък човешкият ум в даден случай не функционира и човешкото сърце не функционира – и човешката воля не може да се прояви. Тогава и в човека силата му не може да дойде. Та много пъти вие се намирате в едно затруднително положение. Казвате: Толкова години като се учихме, какво сме спечелили? – Чудна работа. Че създаденият свят е за вас. Вие трябва да спечелите целия свят. Направете едно сравнение. Писанието казва: Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ощети душата си? Следователно, ние се стремим да спечелим, но какво? Светът е външната страна, а душата е вътрешната страна на човека. Та турете един контраст. Казвате: Какво сме спечелили? – Най-първо ще спечелите душата си, а после ще спечелите света. Това е правият път. Майката най-първо трябва да роди детето си, здраво да е то. Ако го роди мъртво туй дете, тя нищо няма да спечели. Щом роди детето си тъй, както трябва, тя вече е спечелила много.

Та казвам: Обръщайте внимание върху ценността на вашата душа. Осветлявайте добре душата си и я отоплявайте добре. Пък и служете на тази душа. Научете се да служите на душата си. Някой път някой казва: Как да служа? – Според мен три вида служение има: Да знаеш как да служиш на ума си, да знаеш как да служиш на сърцето си и да знаеш как да служиш на душата си. Ако вие не знаете как да служите на ума си, на сърцето си и на душата си, как ще служите на другите хора? Това е невъзможно. Трябва да се научите да служите, и то добре да служите. А пък след като знаем да служим на сърцето, на ума си и на душата си, тогава ще се държи един изпит и тогава може да се служи на Господа. Защото умът е едно благо, което Бог е дал на човека. И сърцето е едно благо, и душата е най-голямото богатство, което Бог е дал на човека. И вдъхна, казва, Бог дихание на човека и той стана жива душа.

Сега във всинца ви има добро желание да слугувате, но всинца сте се научили да ви слугуват. Всинца искате да ви слугуват. Например, вие искате да ви обичат. Че това е слугуване. За да ви обича който и да е, той трябва да познава душата ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава ума ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава вашето сърце. Ако един човек не познава вашия ум, сърце и душа, той не може да ви обича. И следователно, когато казваме ние, че Бог толкова възлюби света, кое е възлюбил Той? Туй показва, че Бог познава нашия ум – онова

което ни е дал; познава нашето сърце и познава нашата душа. И казва Христос: Тъй както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих. Та казвам и на вас сега: Както ви е Бог възлюбил, така и вие възлюбете душите на онези, между които вие живеете. И те да възлюбят вашата душа тъй, както ви е Господ възлюбил. Това е Христовият закон.

Отче наш
Не бой се, младо стадо – Отец ви е благоволил да ви даде царство.

6 ч. с.

28. Утринно Неделно Слово, държано
на 14 май 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, чисто. Времето – меко, топло.

1939_05_14 Божието благословение
неделна беседа ИК "Жануа-98"

БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема част от 20-та глава от Евангелието на Матея, от 1–17-ти стих.

Духът Божии.

Има една загадка в живота, която хората от хиляди години разрешават и не са могли да разрешат. Откъде идат и къде отива – не знаят – предполагат само. Слънцето изгрява и ние мислим, че изгрява, в същност не изгрява. Мислим, че залязва, а в същност не залязва. Слънцето е по-голямо от земята. И видимо е толкоз малко, че и малките деца може да го носят. Земята, макар че, милиони пъти е по-малка от слънцето ни се вижда много голяма.

Сега, всеки от вас в живота си има противоречия, и търсим ние на земята щастието, но виждаме един човек, който търси щастието – изгуби се. Къде е заминало, не знаем. Някой ще каже, че знае моя път къде е. То не е вярно. То не е вярна преценка. То е все таки един човек, който язди автомобил, че като излезе из автомобила да мислим, че той е автомобил и целия ден да чакаме и да мислим, че автомобилът е човекът. Автомобилът е превозно средство. Тялото, което имаме, е превозно средство, един автомобил, едно здание, толкоз странно направено, надали има на земята по-сложен организъм от човешкия. Човек има една отлична глава, има отлични дробове. Има един отличен стомах, има отлични крака и отлични ръце, с които всичко може да направи. Последната дума на техниката на земята, това са човешките ръце. Каквото правят техниците, с ръцете го правят. Няма орган, така пластично поставен, така моделиран, така хубаво направен, както човешките ръце. Не само това, но ръцете на човека са цяла история, не само са органи с които човек работи, но на тях е написана цялата история, как е създаден този орган. Не само това, показва и дарбите на неговия господар какви са. Показва и неговото бъдеще, ще бъде ли успешен, ще бъде ли богат, ще се жени ли. Деца ще има ли. Колко от тях ще бъдат женски, колко мъжки. Колко от тях ще умрат на 5 години, някой на 1 година едва ли ще останат. Всичко туй е написано на ръката. Такава история. Чудна работа е направил този скулптор или този инженер, който е направил ръцете. Написал е всичко, което има да се случи на човека. Сега има много гадатели, които гадаят, но те гадаят както онази врачка, която живяла преди 60 години във варненско. Имало една голяма врачка, гледала

на един океански охлюв и цялото варненско окръжие, с хиляди хора се стичали, на всички гадаяла, на всички предсказвала и събрала доста пари. Разбойниците решили да ѝ вземат парите. Тя на всички гадаяла, но не могла да отгадае на себе си, че ще я оберат разбойниците. Ние всичко знаем, само, че когато дойдат разбойниците да ни оберат, не знаем.

Нас ни дебнат големи разбойници и те ще вземат всичко. Смъртта е един голям разбойник. Не зная дали някой от вас може да се освободи от нея. Все ще ви издебне някъде. На земята само двама души има, които са се освободили от тия разбойници, единият бил Енох, а другият Илия. От земята заминали, с такива особени колесници, че понеже разбойниците в горите ходят-ходят, и не може да ги хванат тия двама души. Единият от тях останал сега, който не са го обрали. Вторият като дошъл, не само го обрали, но и главата му взели. Сега аз не искам туй да ви представям. Туй е външната страна на разбирането на живота. Нас ни се струва, че когато нашият автомобил се разрушава, или къщата се разрушава, ние мислим, че всичко сме изгубили. Човек трябва да се благодари на разрушението, което става в света, понеже, всяко разрушение дава на човешкия дух да създаде нещо по-хубаво. Запример, често пред вас се говори, всичките хора избягват страданията, всичките искат да бъдат радостни в света. Прави са, но онеправдано е страданието. Страданието е онзи елемент, същината на живота, човек само като страда, той е полезен в света. Онези хора, които се радват, те са гуляйджии. Ще ме извините за думата гуляй, както и да я разбирате, много добре, че я разбирате. Страданието и радостта, съединени заедно, дават онова хубавото качество на човека. Страданието и радостта, съединени в едно, дават щастието на човека. Човек не може да бъде щастлив, който не е страдал. Човек не може да бъде щастлив, който не се е радвал. А пък, за да бъде човек блажен, той, именно, трябва да е страдал, да се е радвал, да бъде щастлив и тогава да бъде и блажен.

Та нас някой път, ни се вижда, че в света съществува една неправда. Този, който е пазарил, тези първите пазарил по един пеняз. Тези, които взел към 11 часа, пак по един пеняз им дал, и онези първите казват: „Ние целият ден ти работихме, а онези дойдоха на края на деня и на тях даваш толкоз, колкото и на нас, приравни ни.“ В какво седи неправдата? Ние разглеждаме нещата все от материално гледище. Ако вас ви отрупат с най-хубавата храна, а пък вие имате развален стомах, питам, какво ще ви ползува тази храна. Или ако вие имате развален мозък, отрупат ви с най-хубавата библиотека, какво ще ви ползуват. Или, ако вие имате развалени дробове, отрупат ви с най-хубав въздух, какво ще ви ползува въздухът? На първо място човек трябва да има една отлична глава и да благодари, че има глава. Съвременните хора не се радват на своята глава, не се радват и на своите дробове. Съвременните хора не се радват и на стомаха си. Ех,

донякъде се радват. Колкото се радват на своя стомах, ако така биха угаждали на своите дробове и ако така биха угаждали на главата си, по-добро от това няма. Тъй както сега угаждат на стомаха си, ако угаждаха на дробовете, на дишането и на своята мисъл, ние щяхме да бъдем почти съвършени хора. Онова, което е вложено в човека, той трябва да има знание да го запази. Човек може да изгуби условията, при които живее. Ти с една дума може да развалиш своите условия за 20 години. Представете си, че вие сте в Германия и кажете само една обидна дума на Хитлер, знаете ли какво ще стане? Ако си давате за нещо мнението, какво ще ви сполети? Ако сте в Русия и кажете обидна дума за Сталин, ако сте в Англия и кажете обидна дума за английския крал, ако сте в България, и кажете обидна дума за българският цар, ако сте в Америка и кажете нещо за председателя. При това, много хора, все страдат сега. Постоянно роптаят, обиждат провидението, природата и искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Това е първата непризнателност от хората, които са дошли на земята. Природата им е дала всичко даром, и при това всички са неблагодарни. Из българският живот има един български разказ, за един български чорбаджия богаташ. Оженил той своя син, и искал всичките сватбари да бъдат доволни. Когато си отивали сватбарите, на всички дал по едно кило жито, искал на всички по равно да даде. И затова дал по една крина жито. Казват: „Много скъперник човек. Не го оставя крината да се препълни на купчина отгоре, ами я изравнява. Брей, че скържав човек." Всичките яли и пили, и по една крина жито взели, и пак този чорбаджия е скържав. Казвам: При съвременния живот, трябва едно ново възпитание, в което съвременните хора са разочаровани. Обществото днес страда от разочарование. Има разочарование в дома, в семейния живот, има разочарования в училището. Има разочарования в религията, в държавните работи има разочарование, навсякъде има нещо, което не достига. Понякой път са ме питали как ще се оправи света. Аз съм им казвал, че светът няма какво да го оправяме, той е оправен, само да не го разваляме. Казвам: Ако вие се качите на един параход, какво ще го ремонтирате всред океана? Като се спре, какво ще правите? Ще гледате той да излезе и по някой начин да премине и да отиде в някоя работилница, дето се поправят параходи. Да се поправи човешкият живот не е така лесна работа. Ние, съвременните хора, които живеем, в 20 век, имаме такива богати условия и възможности за един живот. Имаме преизобилно, от всичко. Въздух има изобилно, светлина има изобилно, храна има изобилно. Живот има изобилно. Всичко е в изобилие, а при това хората от глад умират. Умират, понеже има едно вътрешно неразбиране на хората. Те мислят, че животът седи в онова богатство, което те може да имат. Богатството в света седи в разумният живот. На разумните хора природата е дала свободен билет. Те може да се ползуват от всичките богатства, с които тя разполага. Дето идеш, като покажеш тази

банковата книга, веднага са на твое разположение. Но тя на глупавите нищо не дава. На глупавите като че е мащеха. Тогава питат, казват: „Той вярва в Бога или не вярва." Вяра може да имаме само в ума на човека. Ако един човек е умен, аз може да му вярвам. Ако той е глупав, аз не може да му вярвам. Аз не може да вярвам в силата на човека, нито в неговата добрина може да вярвам. Според мене, добрината е едно отлично качество на човека. Тъй като ние го знаем, че дължим някой път пари на заем и не ги искаме. Това не е добрина. Това е услуга. Но казвам, разумността, доброто в света, се обуславя от разумността на хората. И силата излиза от разумността на човека. Разумният живот носи в себе си доброто. Разумният живот носи сила в себе си. Туй е правилното разбиране. Ако така вие не разбирате, тогава вашият живот нямате основа върху която да градите. Скоро ми донесоха, в странство се преподавали някои лекции такива, курсове лични, та с големи възможности, реклами, че това ще сполучат, онова ще сполучат. Той разправя, разправя. Но само рекламира нещата. Каква е основата. Трябва съвсем друга основа. Казват, че не може да бъде колективно, но единично и който вземе курса – ще плати. Колко струва първият курс? 6 английски лири. 6 английски лири. Да ви приведа на какво се равняват на 3000 лева. И какво ще сполучиш, като четеш всичките книги, какво ще сполучиш? Той ще мяза на онзи българин, който отишъл да учи грънчарство, при един знаменит български грънчар. 3 години е учил, бил много способен ученик, вижда как майсторът му прави грънците и казва: „Майсторе, аз вече научих занаята, ще бъдеш тъй добър да ме произведеш и мене майстор." Казва: „Да те произведа". – „Защото млад съм, трябва да спечеля пари, имам една възлюблена" – „Много добре." Направил го той майстор. Отделя се той. Направил си работилница. Направил гърнета, стомни. Опича ги, но всички се напукват до една. Казва: „Какво е това? Какъв е този пустият му дявол? Пръстта не е ли хубава?" Отива при майстора и му казва: „Защо се напукаха гърнетата?" – „Защото – казва – не си се доучил. Още три години трябваше да учиш при мене и като дойдеш, ще учиш, как се правят гърнетата да не се пукат." Отива наново. Наблюдава как замесва водата, как туря пръстта, как нарежда гърнетата в пещта, казва: „Тайната не седи в туй. Като изпечем гърнетата, аз ще ти кажа в какво седи тайната." Щом изпекли гърнетата и всяко гърне като вадил от пещта, той духвал в гърнето. Във всяко гърне духвал. Казва: „Само за едно духане 3 години да работя?"

Та казвам на всинца ви: За да бъдете щастливи трябва ви едно духане. Българинът след като удари с ръката гърнето, казва, „Хуу". Че туй „Хуу" е хубаво. Това е Словото, което излиза, разумното нещо. Като духнеш и действително, лесно заздравяват раните. Не само туй, но някой човек като се разсърди, като го срещнеш, ти му кажи леко „хуу". Не да духнеш силно. След като му кажеш така, той ще те пита какво искаш да кажеш? Ти ще си

отвориш устата и ще кажеш леко „хуу“. Сега само за това „ху“ отидоха 3000 лева. Ти щом се разсърдиш на жена си, кажи леко „хуу“, отвори си устата и кажи „хуу“. Щом се разсърдиш, кажи слогът „хуу“. И като кажеш, ще се примириш и ще ти стане леко на душата. Щом имаш да даваш някому, кажи „хуу“.

От какво произтичат смешните работи в света? Че ние сме дали на живота такова тълкование, което не съществува. Животът е едно от най-великите блага. Ако идете в Индия, онези индуси, които не разбират живота, казват: „Това е най-голямото нещастие – животът.“ Индусите имат разни теории да обяснят кои са били причините. Причината е, че ние не оценяваме какво нещо е животът. Животът винаги започва със страдание навсякъде. Едно висше същество, когато иска да създаде един свят, туй същество дава нещо от себе си. Страданието се явява като резултат. Страданието е едно ограничение на човешката душа Страданието е едно ограничение на човешкия дух. Страданието е едно ограничение на човешкият ум, ограничение във всяко едно отношение. Но има ограничения разумни в света, има ограничения и неразумни. Ако човек сам не може да се ограничи, ще го ограничат външните условия, понеже, всичките хора са в зависимост. Никой в света не е свободен. Онази Първичната Причина, тази безпределната причина, единственият в света, който не е ограничен, той е Бог. Всички от Него надолу, колкото и да са големи, все са ограничени. Щом вие сте ограничени, трябва да знаете, че имате отношения към някого. Ограничението показва, че имате отношение към някого. Ще знаете степента на вашето ограничение. И ще изпълните ограничението като човек. Учителят може да се ограничи, като преподава на учениците си. Но, в какво седи? Да преподава най-хубавото. Ако е учител по музика, да преведе най-хубавите правила. Ако е скулптор, ако е художник или педагог, или един правник, или един социолог, или естественик, или физик, или химик – той трябва да предаде онова знание, което е най-хубаво за ученика. Той трябва да го предаде на опит, не само теоретически.

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи и ние чакаме своето щастие от външния свят. Ние имаме всичките възможности, те са вложени в нас. Не може човек да бъде щастлив, ако той не вярва. Много хора не може да ги убедиш, че са даровити, казват: „Не съм даровит.“ Той казва: „Аз не съм даровит.“ Казвам: Аз виждам в него, дадена му е дарба, предадена му е от баща му, майка му, братята му и сестрите му даровити, а той казва, аз не съм даровит човек. Може ли от един извор дето са излезли много чешми, последната, която е излязла да не е даровита? Тя ще съдържа всичките качества, както другите. Ще има едно различие, разбира се. Водата, която изтича пролетно време, се различава от онази вода, която тече лятно време и есенно време. Понеже,

когато се стопяват снеговете, реките тогава са мътни. А щом се стопят всичките снегове, и дълго време, ако е суша, реките стават бистри. Вие бихте ли желали реките ви да са бистри? Страданията са единственото нещо, които носят благословение за вас в света. В радостите ти харчиш, каквото имаш. Следователно, всички онези, които обедняват, от големи радости са обеднели. Всички онези, които забогатяват, те са забогатели от страданията си. Сега аз не искам да ви доказвам тия работи, защото страданието не може да се доказва. Единственото нещо, което учи човека и го облагородява, е страданието. Вън от страданието човек не може да се облагороди. Той не може да влезе във връзка с хората, че имат страдания, че имат нужда. Онзи, който е страдал, трябва да влезе в положението на хората. Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да благодарим за страданията. А пък колективно, всичките хора, може да отмахнат страданията. Какво ни коства ние да премахнем страданията? Англия, която похарчи сега близо 1 милиард за въоръжения, питам: Ако тия хиляди и милиарди са вложени в английския народ, ще има ли бедни в Англия? България и тя има 4–5–6 милиарда е дала за въоръжения. Каква е ползата? Една необходимост е туй, но казвам: Ние се въоръжаваме, защо? Всичките хора се въоръжават, понеже искат да пазят своята свобода. Право е и това. Но в света съществува една сила, която добрите хора трябва да турят в действие. Добрите хора да кажат: „Не трябва да се бият хората. Нищо повече. Без война!“ По мирен начин всички неща може да се разрешат. Едно време вълкът ходил да примирява два коча, които се борили. Отива той и казва: „Чакайте, не се бийте.“ Те делили една млада [овца]. Отдалече като се засилят, удрят си главите. Казват: „Чакайте!“ Но те като се засилили и го ударили в ребрата, счупили му 5–6 ребра и оттам насетне вълкът казва: „Овни никога не примирявам.“ Ако такова примирение дойде, нали румънците дойдоха да примиряват българите, и като дойдоха след като ги примириха, взеха една голяма част от България. Има един анекдот за двама индуси. В Индия те делили една сърна. Делили една сърна. Единият ловец, другият индус бил лодкаджия. Той наранил сърната и тя, за да се спаси, хвърлила се в лодката и този индус казва: „Тази сърна е моя. Майка ми се въплотила и искам да я спася.“ Кому се пада сърната? Един съдия трябвало да разглежда делото, но той взел сърната за себе си. На ловджията и на другият казва: „Вие ако я вземете, ще я изядете. Нека остане.“ Мислите ли, че тази сърна е жива досега? Сега всичките примери, които можем да приведем по закона за наследствеността, има в нас нещо неразбрано. Всеки един човек, както и да разглежда живота, той го разглежда от своето гледище. Трябва да знаете, че в света съществува един закон: Благото на който и да е човек, не зависи от него, а зависи от неговите отношения към Цялото. Щастието на клона зависи какви са връзките му с Цялото дърво. Ако този клон се отдели от цялото дърво, той ще изсъхне.

Та казвам: Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме ония връзки, които съществуват между цялото и нас, съществува една връзка между всичките хора, съществува една вътрешна връзка. Няма човек в света, когото да обичаш, който да не покаже, че се крие нещо добро в него. В Индия има хора, които се занимават със змиите, най-отровните змии, те по някой път имат свои правила, произнасят известни думи. И всичките змии се събират, не ги хапят. Като им засвири се събират. Като им засвири друга песен, пак се разотиват. Но, като се съберат той не взема дърво да ги налага, да ги избива. Разправяха, че в Пазарджийско се навъдили много гъсеници. Идва един турски дервишин и казва на градинарите: „Аз тия гъсеници ще ги събера." Направил една молитва и всички гъсеници, се събират. Казват: „Чакай да ги избием всичките." – „А,аа не става, аз не ги събрах за това." Казва: „Ти ще ги събереш из гората, някъде отдалече ще ги хвърлиш." Ние мислим, че като избием нещо, то се унищожава. Не, то се наплодява. Ти, ако искаш да измениш един свой навик, ти се лъжеш. Ти, ако искаш да изкорениш една лоша черта в себе си, ти се лъжеш. Единственото нещо, което ти е дадено да го присадиш. Имаш лош навик, присади го. Но да го изкорениш, това не се позволява. Някои са толкоз смели, че искат злото да го изкоренят, не се позволява. За изкореняваме злото. Не е ли човешката жлъчка едно зло. Носи отрова. Но тази жлъчка е необходима. След като се тревожат дълго време хората, тя изпраща своята отрова навътре в тялото. Щом се наядеш, непременно няколко капки от тази химическа реакция ще започнат да работят навътре, но ако ти се безпокоиш навреме и без време, по някой път ще разстроиш своя черен дроб и лицето ти ще пожълтее. Казвате:„С какво трябва да го церим?" Ще дишаш дълбоко и ще ядеш лимони, няма да се сърдиш. Всички вие имате едно тяло, което показва от какво вие имате нужда. По някой път има мнозина, които ни показват с какво трябва да се храним. В природата за храната има разнообразие. В разните епохи на човешкия живот разно се храним. Сега разно се хранят хората. На всеки човек природата е определила известна храна [природата], която му е необходима за неговия щастлив живот. Ако ти си вегетарианец и страдаш, има криво в тебе. Ако си месоядец и страдаш, има нещо криво в тебе, трябва да измениш храната си. Сега аз не съм за онова поддържане, дето казва да не се храним. Човек щом като се храни, той трябва да благодари. Сега има пълни вегетарианци, само с плодове се хранят. Казват: „Никаква месна храна не трябва да се яде." Как ще определите, когато Христос след възкресението, дойде при учениците си и намира на жаравата печени риби, или как ще определите онова агънце, което принесоха евреите в жертва. Нещата не може да се определят по този начин, както ние мислим. Вълкът, след като изял овцата, ако изяде хиляди овце, един ден, той ще стане овца. Следователно и него ще изядат. Колкото овце изял, толкоз пъти и него ще

изядат. И така ще се научи. Казвате на един човек: Не яж месо, един ден и тебе ще те изядат. Не трябва да убиваш. И тебе ще убиват. Каквото направиш, ще ти се върне с лихвата. Ще го опиташ. Няма какво да се аргументира, понеже, тия неща съществуват.

Та казвам сега, религиозните хора мислят да влязат в Царство Божие без любов. Проповядва се любов. Но, любовта е една сила, която не търпи никакво възмущение. Ти като влезеш в закона на любовта, никак няма да се възмущаваш. Ако при тебе дойде един беден човек, който се оплаква, или ако дойде един болен човек, ти ще му помогнеш. Любовта се радва, болният като дойде. Тя ще прояви живота, който има. Като дойде при мене някой болен, няма какво да се оплаква от своята болест. Животът, който приема, е за тебе. Ние, съвременните хора, страдаме от неразбиране. Страданията ни водят към онази област на любовта.

Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем богати хора. Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем разумни хора, всички ще бъдем силни хора в света. А пък, за да може хората добре да живеят, непременно трябва да бъдат разумни, непременно трябва да бъдат силни. Аз употребявам думата силен, разумен човек, който отива да се бие, но един човек, който е здрав, готов за работа, каквато работа да захване, силният човек може да свърши работата. Силният човек може да свърши каквато и да е работа. Или като учен човек, или като архитект, или като генерал, или като военен, в каквото и да е направление, защото войната, от гледище на невидимия свят, от гледището на Бога, това е едно представление. Най-отвратителната работа, в едно представление, в което Бог иска да ни даде един урок, който струва много скъпо. Европейските народи се приготовляват за едно представление и ще видят колко скъпо ще им коства. Единственото нещо, което може да се препоръча е, представлението да бъде по-евтино, да не бъдат много скъпи билетите. Във всичките религиозни хора трябва да се даде една мисъл, да повикат господа на помощ, да им помогне. Те искат сами да се примирят. Туй е невъзможно. Единственият, който може да оправи света, той е Бог, който трябва да се яви и когото трябва да извикаме. Бог ще постави всичките хора в една невъзможност. Ако мислят, че те сами може да оправят света, то е невъзможно да се оправи този свят. Питам сега, как се разрешава един въпрос. На хиляди души, жадни хора, ако им дадете само един билник, ще има такава караница, ще има счупени носове, че всеки ще иска. Казва: „Не искам да умра жаден.“ Всички ще се борят. Ако всичките хора започнат да се бият, за туй шише вода, знаеш ли на какво ще замяза това? Мене ми разправяха за един български свещеник. Бащата донесъл две кошници яйца, да ги боядисват за Великден. Синът му ученик и той искал да си намери най-якото яйце, да се бори със своите другари. Взима едно яйце, счуква го в друго, в трето и така изпочупил

всичките яйца, за да намери бореца. Майката отива и вижда всичките яйца изпочупени. „Защо изпочупи яйцата?“ – „За да намеря един борец, който е силен.“ Но всичките тия хора, ще ги заведа на езерото и ще им кажа: Братя, ето вода. Но и там ще се карат ли? Казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една Божествена Любов, от една Божествена Разумност Нас нищо не ни извинява. Нищо не може да извини англичаните. Нищо не може да извини французите. Нищо не може да извини германците. Нищо не може да извини италианците. Нищо не може да извини русите, американците, българите, нищо не може да ни извини в 20 век. Нищо не може да ни извини, ако ние постъпваме глупаво.

Следователно, вие трябва да отворите сърцата за любовта на Бога. Ако днес не можем да намерим Бога, кога ще го намерим? Вие мислите като идете в оня свят, ще Го намерите. Лъжете се! Оня свят е тук, в този свят, вие сте в оня свят сега. Един ден ще похлопат ангелите, ще дойдат, за всички ще дойдат ангелите. За цялото поколение ще похлопат множество ангели, всички държавници ще ги повика Бог и ще ги съди, и ще ги попита: „На какво основание направихте тази война?“ Ще ги попита: „Защо развалихте моето дело?“ Отговорни са. Казвате: „Онези лесно разрешават: „Няма Господ!“ Ще видите има ли Господ, няма ли Господ! В света има любов, която трябва да разреши всичките мъчнотии. Любовта е единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси, които съществуват. Няма спорен въпрос, който да не може да се разреши. Ако всеки един от вас каже в душата си: „Аз ще служа на Бога тъй както аз разбирам.“ – ще бъде господар, това е свободата в света. Всеки в душата си да каже, не да му проповядваме да служи. След като му говоря аз, да каже: „Аз ще служа както Бог ме е възлюбил и аз ще се изявя тази любов към всичките.“ Тогава няма да ходим да разгласяваме кой колко обича, като малките деца. Попитали едно дете: „Колко обичаш майка си?“ – то си отваря ръцете и показва. Колко обича баща си, пак си отваря ръцете. Колко обича брата си, сестра си, пак си отваря ръцете. Вие в къщи ще имате едного да обичате толкоз. /Учителят си отваря ръцете./ Баща ви и майка ви са две правила. Ако вие не обичате баща си и майка си, вие не разбирате живота. Ако вие не обичате брата си и сестра си, вие не разбирате живота. Това са първите правила. Във всеки един човек, ако не можем да видим божественото, което е скрито, какви културни хора сме?!? Няма да мислите, дали с хубави дрехи сме облечени, дали е в мантия. Това са външни неща. Има една мантия на сърцето. Ония чувства, като гледам един беден човек да го обичам. На този бедния човек ще му покажа, защо страда, кои са причините. На глупавия ще му покажа защо страда, ще му покажа, че ония блага, които Бог е вложил в него, той не ги е разработил. От къде трябва да се започне? Трябва да се започне от едно място. Вие трябва да опитате истинската любов и вие трябва да знаете в какво седи тя. Когато

истинската любов проникне във вашия ум, ще имате светлина. Нещата ще ви станат ясни. Не, че далеч ще виждате, но ще ви е нещо приятно. В ума ви няма да има смущения. Когато любовта проникне във вашето сърце, тия тревоги, които имате, ще изчезнат, ще имате мир. Времето ще бъде топло. Когато любовта проникне във вашата душа, вие ще се усещате мощни и силни. И може да вдигате един товар от хиляди тона. Не с ръцете си, но като духнете ще се вдигне. Христос казва: „Ако кажете на тази планина вдигни се и тя ще се вдигне.“ Но то е законът на Любовта. По някой път се явяват някои противоречия. Ако идете в Америка, в съвременния свят, ако идете в Англия, във Франция, в тези големите здания, на 20–30–40–50 етажа, там има асансьори, които слагат. Вие дойдете от единия етаж и само ако бутнете едно копче, веднага ще хвръкнете нагоре. И ще идете на който и да е етаж искате. Ако бутнете друго копче на асансьора, ще слезете долу. В живота има повече от 3000 етажа. Има едно колело, което се върти, и че с всеки 24 часа ще се качиш в небето и ще слезеш в ада. В ада трябва да слезеш, като онази градинарска кофа, да извадиш вода и да полееш градината. Тия хора в ада работят.

Казват, че са на най-мъчната работа. Много работливи са. Много прилежни. По-работливи хора от тях не съм виждал. Пот имат на лицето. Сега, ако ме разбирате, щом се мъчите, вие сте в ада. Щом сте радостни, вие сте в рая. Щом употребявате вашия ум, вашето сърце, и вашата воля, където трябва, вие сте с Бога. Щом не употребявате вашия ум, щом не употребявате вашето сърце, щом не употребявате вашата воля и вашата сила, там дето трябва, вие не сте с Бога. За мене не е въпрос какво човек вярва. Но в какво употребява своя ум.

Та казвам: Трябва ни сега на нас: и мъже и жени и учители, и деца, и синове и дъщери, в новия път да тръгнем. Ако вие тръгнете в новия път, в природата има нещо, което не сте мислили. Природата задържа скритите блага заради вас, които вие очаквате. Апостол Павел загатва, че той чул и видял неща, които не може да се опишат, нито да се разкажат, които Бог е приготвил за онези, които Го любят, или за онези, които са решили да му служат по закона на Любовта. Земята е създадена, да бъдем щастливи тук на земята. Земята е създадена, да се опознаем като хора. На земята ще се опознаете. Казвате:„1Ще се познаваме ли в оня свят?“ Ако тук се познавате и горе ще се познавате. Богатият и сиромахът се познаваха на земята, единият беше богат, другият беше сиромах. Като отидоха в оня свят, богатият се намери в положението на Лазаря, а Лазар се намери в положението на богатия. Нашата мисъл, нашите чувства, нашата сила, създават в нас нашето нещастие. Ние със своята мисъл създаваме нашите нещастия. Със своите чувства създаваме нашето нещастие и със силата, която имаме, създаваме нашето нещастие. Днес се изисква не да говорят за

любовта, но всеки едни да бъде проводник на тази Великата любов. И аз ви казвам: Че съвременния век, в който живеете, е един от най-добрите. Никога не е имало един век с по-добри условия, отколкото сега. Вие сте пред вратата на една велика епоха, която иде. Невидимият свят, или туй, което е затворено сега, нека направим, едни подобия, онова дете, което е в утробата на майка си, нищо не знае за нея, но като се роди, в развитието си, като расте, като му говорят, събужда се неговото съзнание и осъзнава своята майка. Казва: „Колко съм благодарен, че ти си ме извадила от великото робство и си ми дала свобода." Сега тази великата майка, природата, събужда своите деца от робство. Казва: „Не трябва да се мъчите вече." Някой от вас слушам да казвате, че ви е дотегнало да живеете. Комуто му е дотегнало да живее, трябва да иде при смъртта и да остави всичките страдания. След като умре, пак ще дойде щастливият живот. Онзи, комуто му е дотегнало да живее, трябва да умре. Що е смъртта? И защо умираме? Защо ти си неблагодарен на ония условия, които Бог те е поставил? За мене не важи какво мисли Англия, за мене не важи какво мисли и Германия, аз зная, че Германия, Англия, и всички държави в света извършват Волята Божия. Всичко в света става по Волята Божия. Не механически, но разумно става. Следователно, ако ние съзнаваме, че Бог работи в света, ние разумно ще се съобразим с Него. Ако ние не се съобразим с Него, ще претърпим една катастрофа. Тогава ще претърпим нашите страдания. Трябва да бъдем послушни, както онова дете, на машиниста, което играело на релсите на железопътната линия и отдалече баща му го вижда, и му извиква на детето: „Лягай!" Детето ляга и тренът минава над него. Когато ти кажат лягай, лягай, няма никаква философия. Като мине тренът, тогава разсъждавай. Не играй на пътя дето минават машини. Хиляди поколения, преди нас са живели и са оправяли света. Оправиха ли го? Нито сегашното поколение може да оправи света, както мисли. Ние сегашните хора може да създадем условия. Земята няма да я напуснем, пак ще останете тук на земята. В следующата епоха, вие хората ще възкръснете. Като умрете и възкръснете и пак ще живеете на земята, ако не подобрите условията за живота, като възкръснете, как ще живеете? След като възкръсне човек, ще дойде онзи, който има да взема, ще те хване за гушата и ще каже: „Имам да вземам, давай!" Онази жена като умре, ще хване мъжа си, ще каже: „Ти си мъж имаш да ми даваш, знаеш какво задължение имаш!" Мъжът ще хване жената и той ще иска тя да му плати. Туй е неразбранщина. Всичките тия работи трябва да се изменят. Трябва да знаем какво нещо е баща. Трябва да знаем какво нещо е майка. Трябва да знаем какво нещо е брат и сестра, това са четири неща. Другите неща, те са второстепенни. Човек, който не може да познае баща си и да го обича, човек, който не може да познае майка си и да я обича. Човек, който не може да познае брата си и да го обича. Човек, който не може да познае сестра си и да я обича, не може да разбере света. Другите

неща вече са второстепенни. Казвате вие: „Бог е наш баща." Казвам: Готови *ли* сте вие всички да посветите всичко на него? Готови *ли* сте да се откажете, не да се отречете, но от днес да служите с любов в съзнанието си, да служите на онзи, който ви обича.

Няма друго същество, което да ви обича. Всичкото, което сега имате, дължите нему. Аз не искам да разбирате какво нещо е Бог. Като ви дам храната, вие сами ще разберете, каква е храната. Един човек на когото давам храна, няма какво да се занимава с мене. След като изяде храната, която му дам, ще разбере какъв човек съм. Следователно, като се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал, като се ползуваме от нашия ум, като се ползуваме от нашето сърце, като се ползуваме от нашата сила, ние ще познаем какво нещо е Бог. Всички ние сме длъжни да посветим живота си на него, кой където и да е. Тогава Господ ще благослови всичките народи. Всеки народ, който служи на Бога, има бъдеще. Всеки човек, който служи на Бога има бъдеще. Ще го проверите това.
Казвам: Божието благословение да бъде с всички онези, които служат на Бога!

Благослословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Двайсет и девета неделна беседа,
държана от Учителя на 14 май 1939 год.,
неделя 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

1939_05_17 Музикалния тон на живота
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

МУЗИКАЛНИЯ ТОН НА ЖИВОТА

Добрата молитва

Имате ли някаква тема зададена? (– Нямаме.)

Пишете: „Различие между слабия и силния.“ По какво се отличава[т] слабият и силният?

Днес възприели ли сте достатъчно въздух? Като станахте как възприехте първата вдишка? Много важно е. Казва Писанието: „Бог вдъхна в ноздрите му и той стана жива душа.“ Защото тази вдишка, според състоянието на ума, може да бъде или полезна или вредна. По какво се отличават полезните или вредни работи? Един широк въпрос. Полезното за едного не е полезно за друг. Но общополезно, което е полезно за всички, е че всички искат да живеят. Всички същества, без изключение, искат да живеят. Начините, които избират за живеене, се различават. Например, в какво седи една постъпка? Една добра постъпка, щом като не се реализира, тя произвежда зло. Едно поправено зло, произвежда едно добро. Това трябва да се докаже сега. От един трън, щом го посадите, може да служи като основа. Върху един трън какво може да посадите? Трънът към семките ли спада или към костилките? На глога, да кажем, какво може да посадите? Сега във всинца ви е залегнала идеята, че ние сме чада Божии и синове Божии. Какво означава чада Божии и синове Божии? Всинца тука сте певци. Но колцина от вас с пеене може да си изкарва[т] прехраната? Някои има, може да си изкарат прехраната. После как искате да почнете? Всинца искате да бъдете певци, да имате един отоплен салон, после публика. Хубаво е туй положение. Да кажем вие искате да знаете. Представете си, че нямате отоплен салон, искате да познаете силата на вашия глас. Какъв метод бихте избрали да опитате вашият глас, дали е силен? Според мене един глас, ако няма светлина, ако няма разширение на гласа, после, устои трябва да има. В този глас трябва да има подвижност, той трябва да има топлина, органическа топлина и психическа топлина. Този глас трябва да има сила. Силното нещо е разумно. Ако няма сега в гласа светлина, нямаш някоя идея. Ако нямаш някое топло чувство! Сега например вие се спирате и казвате, че обичате някого. Питам сега какво обичате в човека? Кое се обича в човешкото съзнание? Казвам, от туй гледище ние го обичаме, заради неговия ум, светлина има. Вечерно време, един човек, ако носи свещ, обичаме го заради свещта. Зимно време носи огън, обичаме го заради огъня. Този човек, като се кача на гърба му, пък ме

носи, обичам го. Вашите големи братя все ви носят. Вие считате конете, говедата за нисши. Те са ваши силни братя, които ви носят на гърба. Казвате: „Това са коне.“ Вие нямате понятие за един кон. Някой правят разлика, понеже със Словото Бог създаде животните, а човекът го създаде с ръцете си. Със Словото значи те са във висшия Божествен свят, там ги създаде. Каза и тъй стана. Дошли на земята толкоз смирени, че взели най-ниските служби, които се намериха за тях, а тия деца се качват по гърбовете. Те ходят и поглеждат. Ти сега, малкото дете мислиш, че то е кон. То, като те погледне, поусмихне се. Казвате: „Каква му е муцуната на него.“ Този кон, този твой брат се е маскирал да го не познаеш какъв е. Турил маската с козина, целият ден ти го хукаш, всичко говориш, той те слуша тебе. Ти, високообразования човек, религиозния човек, който много знаеш, хукаш го. Сега например, гледам някой път, вие използувате от сегашното положение и казвате: „Туй не е според нашето вярване.“ Скоро имах разговор с една млада певица, свършила в Италия, та не ѝ върви нещо. Казвам: „Как да не ти върви?“ – „Не върви. Не върви.“ – „Рекох, каква е височината на гласа ти? Колко октави имаш?“ – „Две октави и половина.“ – „Рекох трябва ти още една октава и половина.“ Тя казва: „Това е невъзможно.“ За новите културни хора 4 октави трябват. Който иска да бъде човек на новата епоха, 4 октави трябва да вземе. Казвам сега на вас: вие по колко имате? Вие имате по една октава и половина. Първата октава, тя е за Бога, основна октава. Първата октава, първият тон, той е за Бога, който дава подтик. Ние казваме за „до“ – основния тон в света. Основният тон на учене, първият подтик, първият тон, който създал всичко. Първият подтик – „до“ е бащата на музиката. Вторият тон, те го турят „ре“, напрежение има. То е привидно така. Вторият тон това е майката, която създава формата на нещата. След туй, кой е третият тон. Ако се каже сега философски, тия неща са непроверени. Остават така. На тази, младата певица, казвам: „Защо не ти върви, кои са причините?“ Някои казват: „Не върви работата.“ Рекох ѝ: „Проверила ли си ти на публиката да се опреш? Ако имаш 4 октави на гласа си, да се спреш отвън на пътя, да опиташ, не да бъдеш с хубави дрехи, но скромно облечен, да опиташ дали ще обърнат внимание на гласа ти, щеше ли да има спънки?“ Тя седи и казва: „Аз вярвам в Бога, религиозна съм.“ Казвам: „Радвам се, че си религиозна.“ – „Каквото учи религията го изпълнявам.“ Казвам: „Ако беше старо време, когато хората вярваха в идоли, нали щяха да бъдат религиозни?“ Те вярват, ако се молиш година, две три на този идол, но той нищо не ти дава. Каквото започнеш, мислиш, че ще ти помогне. Ка кажем, ако аз вярвам в един Господ, който не може да ме настани в театъра. Ако ти си родена за певица и Господ те изпраща [там] да пееш, никой не може да те спре.

Сега и на вас ще задам въпроса: Колко октави ви е гласът? Да кажем в тази

година, ако ви кажа, всеки един [от] вас, който ме слуша, да кажем ако вие имате 1 октава и половина, да придобиете още два тона, да притурите два тона. Не само да ги вземете в някой случай, но да ви бъдат естествени. Ако взема да ви изпитвам, аз ще ви покажа де ви е слабостта. Някой път гледам някои от вас „ре“ не можете да вземете хубаво. Тъй не се пее. Аз, някой път, като вземам „ре“, започвам да се движа. Ако няма едно колебание някъде „ре“ не е правилно. „Ре“ дава една истинска пластична походка на движението. Като тръгна да вървя и се клатя като гемия, „ре“ не е правилно. Когато не мога да пиша, да направя хубава форма с ръката, „ми“-то не мога да взимам правилно. Формата направиш правилно, „ми“-то вече е правилно. Ти не може да бъдеш мек човек, ако не може да вземеш „ми“. Всеки човек, който е груб, не може да пее „ми“. „Ако тази терца не мога да взема правилно?“ – Ти си малко груб. Казва: „Ти вземаш ли терца?“ – Щом си мек, може да вземеш. Ако си мек, терца може да вземеш. Казва: „Той кварта не може да вземе.“ Той е като заяк. Ако похлопа някой, ако хвърли камък, подскочиш. За да имаш мъжество трябва да вземе кварта. Не да ги вземеш, да се карат. Квартата има 4 основни точки, че нищо не може да ги разклати. – Това е квартата в музиката. – Това е терцата в музиката. Казва: „Туй е триъгълник.“ Този триъгълник трябва да го пееш. Ако ти вземеш една терца, минеш от „до“ до „ми“, ако „ре“ не прозвучи отподире, ти не си взел терца. Ти да прескочиш „ре“, но „ре“ само по себе си ще бъде отзвук и минаваш. Къде ще е най-голямото движение? Сега това са философски работи, които трябва да се приложат. Всяка една наука, която няма приложение в живота, за проверка, човек всякога може да се заблуди. Запример – дали аз съм мек, аз трябва да проверя своята мекота. Мекотата вече има пластичност. Казва: „Аз не обичам да бъда мек.“ Мекотата е необходима в живота. Мекотата дава почивка, пластичност. Без мекота, човек ако стане много твърд в живота си, той изгубва онова, хубавото, красивото, че винаги е недоволен. И хората стават нервни. Щом са нервни, не може да се прояви терцата в тях. Те вече станали квартианци. Защото геометрически вие като съедините една терца с кварта, вие образувате чов[ешкия] дом. Съжителство с хората не може да имате, ако не съедините една терца с кварта. Силата на човека винаги се стреми към меките работи. Човек се стреми към ония места, дето може да мине. Всеки човек избира пътя на малките съпротивления. И в живота терците, това са пътища на най-малкото съпротивление. Квартата е потребна за най-мъчните пътища. За тях употребяват кварта. Където напора е по-голям и в следствие на това човек не може. Да кажем вие не сте разположени да пеете. Ако имате едно препятствие вътре, как ще пеете, кажете? Но и препятствията в живота и те вървят по един музикален закон. И страданията и те вървят по един музикален закон и злото и то върви по един музикален закон. Няма нещо в света, което да не върви по един музикален закон. Дето има закон,

отмерени са работите, има музика. Само, че злото на музиката, разрушава. Ако изпее човек една музика от злото, от тебе нищо няма да остане, ще се стопиш, както се стопява снегът при слънчевите лъчи. Ти може да се стопиш при една музика на злото, ти добрият човек, а пък и добрата музика като се изпее на един лош човек и той се стопява. Та и вие, които от вас имате най-новото оръжие да се борите, как се борите? Вие трябва да бъдете като онзи български момък. Среща го една мечка, пък той като я видял си казва: „Тя ще ме яде.“ Той обичал музика, свирил, че като видял мечката, казва: (Учителят пее.) „О, не ме яж мечко! Аз си имам една любима, какво ще каже? Тя не може да живее, мечко, без мене. Моля ти се мечко, не ме мъчи. Да не ме осакатиш, че няма да ме хареса моята любима. О, мечко, мечко, мечко, мечко!“ Сега, мечката гледала, гледала и се върнала. Връща се и той щастлив и казва на своята възлюблена: „Пях на мечката, че като запях, тя хукна да бяга.“ Питам сега, къде е погрешката на този български пример? Вие по същият начин пеете. Като ви срещне някоя мечка, по същият начин правете. Аз гледам тука, на ядене на трапезата, среща ги мечката. Започват да се мъчат, но естествено мечка ги е срещнала. Имаш ти едно малко неразположение. Една мечка те е срещнала. Погледнеш музикално. Едно време можехте така да пеете, но сега всеки човек, който пее криво, глобяват го. Глоба има по един лев за всеки човек. От невидимият свят има нареждане вече гледат всеки човек, който вземе фалшив тон, един лев глоба има. На ден, като направите стотина погрешки – стотина лева глоба. Сто деня по сто лева, това са 10 хиляди лева. А 300 деня, това са 30 хиляди лева, по[плюс] 60, това са 36 хиляди лева на годината. Десет години по 360 хиляди лева, ще ти върви глоба. От невидимият свят започват да турят едно, турят друго. Казвате: „Не върви.“ Не ви върви, по коя причина не ви върви? Не спазвате законите на малкият пръст. Не ви върви – не спазвате законите на безименния пръст. Не ви върви, не спазвате законите на средния пръст. Не ви върви – не спазвате законите на първия пръст. Не ви върви – не спазвате законите на палеца. Това са закони. Като разглеждам ръката на някого, виждам, че не му върви. Най-първо първият пръст се е изкривил – не му върви. После средният пръст и той се изкривил. Останал само безименният пръст. И двамата се опрели на него – не върви! Изкривил се е първия пръст. Защо се е искривил? Когато човек става вечен мърморко в себе си, ще се изкриви първия пръст. Когато търси в света само своето си право, пак се изкривява пръста. И ако [по] този закон аз наричам третия пръст, пръст на живота. Психологически или музикално, третият пръст това е първото родено дете. Първият пръст е бащата, вторият пръст е майката, безименният пръст е детето, малкият пръст е дъщерята. Туй е по отношение [на] физическия свят. В Божествения свят имаме друго едно определение.

Сега вие казвате, че обичате. Вие не може да обичате, ако не пеете. Да пееш значи да дишаш. Пеенето е закон на дишането. Когато Бог вдъхна в човека това е първия тон. Първия тон, с който започна живота е диханието. Музикално Бог го вдъхна. Първия тон, като го чу човек, той стана жива душа. Първия тон, който почувствува в себе си, в живота и животът придобива смисъл, той е основният тон на живота. Казва: „Кой е основният тон на живота?“ Музикално Бог го вдъхна. Казва: „Бог вдъхна диханието на живота.“ Музикално вдъхване. За пръв път човек чу този тих глас. Тъй го наричат. Тогава всички трябва да се повръщате към онова положение, от което сте излезли. Трябва да пеете. Господ казва: „Ще дишаш!“ Ще дишаш значи ще слушаш, ще внимаваш в радостите на хората. Ще се интересувате от радостите на хората и от скърбите. Вие ще изправяте техните скърби. Скръбта, това е един дисонанс от музикално гледище. Радостта е правилно взет тон. Скръбта в душата е един дисонанс. Следователно, препятствията как се поправят? (Учителят пее „до“.) Сега основният тон прав ли е? (Учителят пее „до“.) Тонът „до“ е напрежение. „Ре“ е движение. „Ми“ какво е? „Фа“ какво е? Българинът фа-то го взема хубаво. „Фа“-то е добиване. „Добиване“ – две значения има. Добива нещо, но „добива“, значи „доубива“. Добива значи още и ражда. Следователно, в туй отношение, тази дума има три значения. На английски някои думи имат 4 значения.

Казвам, от сегашното статическо положение на живота, ние се намираме в едно положение. Зимно време човек се вкочанясал, няма разположение, не му се ходи, животът няма смисъл. Някой път казвате, че животът няма смисъл. Да кажем, вечерно време се намирате в една мрачна къща, тъмна като рог, отгоре тъмно и отдолу тъмно. Нищо не виждате. Какво ви интересува? Влизам в положението. Човек няма стремеж. В тъмната нощ, ако проблесне една малка светла точка някъде, във вас ще се яви един стремеж. Та казвам: Всички имате такива мрачни неща. Какво правите тогава, в мрачната нощ? Казвате: „Трябва да се молим.“ Хубаво, знаеш да се молиш, но ако не знаеш да се молиш? Тази младата певица как да се моли? Казвам, трябва да се молиш. Молитвата не е нищо друго освен слизане. Ти си се качил по-високо. Трябва да се молиш, значи трябва да слезеш в онова положение, дето Бог е слязъл, за да започнеш отдето Бог е слязъл. Ако не започнеш оттам от дето Бог слиза, когато те е създал, то не е молитва. Молитвата не е нищо друго освен корегиране. Ще започне едно съзнание, ще слезеш в туй положение, в което си слязъл, трябва да обърнеш ума си в обратна посока. Човек върви в заблуждение. Казва: „Как да се моля?“ Молиш се [но] не може да постигнеш, понеже вървиш в крива посока. Да се обърнеш към Бога значи точно обратно. След като слезеш към Бога ще се обърнеш, към центъра. Ако се обърнеш, тогава Бог ще послуша молитвата. Ако излизаш от центъра навън, отдалечаваш се от

Бога, молиш се, твоята молитва няма да бъде послушана.

После трябва да правите малко опити. Вие всичките в новото учение, в сегашната епоха, всички трябва да правите опити. Някой от вас може да посади ягоди, десетина или дванадесет стръка, да ги види как растат, да ги обработи. Някой от вас може да посади някое дърво. Ако нямате свое място, посейте в някоя чужда градина. Посейте в някоя гора. Ако го посеете и ако хората му направят пакост, то има причини. Ако не му направят пакост, има пак причини. Или посейте едно цвете и вижте как ще виреe. Обичате ли вие цветята или не? Казвам, може да правите много опити в живота си.

Вие сега имате идеята, че ще умрете. Умирали ли сте? Вие сте умирали по старому, но по нов начин не сте умирали. Сега кой е новият начин за умиране? Всичките тия работи ще бъдат наредени. Ти, когато умираш, ще изпееш последната си песен на земята. Ще повикаш приятелите си и ще изпееш за сбогом, като свириш до последния момент. Ще кажеш: „Довиждане. Кога ще се видим, кажете ми?" Казвате: „Ще се преродим." То е неразбрана работа. Ще се намерите при онзи анекдот гдето една българска майка праща своя син в странство, в Германия. Не зная какво име да му турим. Доста имена има тук. Хайде, ще му турим името Богданчо. Бащата и майката прегръщат го, целуват го, Богданчо. Как ще се разделят? Бащата и майката отиват на гарата да го изпратят, тя припада, дига кърпа и ще тръгне. Връща се майката, припада в къщи. А тя, като се връща в къщи, той се върнал. Преди майка си се е върнал в къщи. Слязъл от трена и се върнал в къщи.

Помнете едно нещо: Никога не може да предаде[те] една идея комуто и да е, която не сте разбрали в себе си. Не може да предадете Божествената Любов, Божественото учение, милосърдие или музика. Туй, което вие сами не сте разбрали, туй което вие не го разбирате, не може да го предадете. Сухите въглища не предават огъня. Живите въглища не трябва да загасиш. Дотогава, докато вие имате в молитвата си някое малко безпокойство, това не е Божествено. Дотогава, докато имате едно малко съмнение в себе си, то спира реализирането на Божествените идеи, вътре в нас. С години искаш, не става нещо. Най-първо човек ще се освободи. То е един вътрешен метод. То не е за вас, то е за другите. Някой ходи, [ще го] корегирате. Казвате: „Ти се съмняваш." Има едно съмнение, от което хората не са свободни. Срещнеш един човек, не си уверен добър ли е или лош. От една страна гледаш, че е добър, от друга гледаш, че е лош. Кое е верно от двете страни? И едното е верно и другото. Срещнеш едного, 101 на сто ти си уверен, че този човек е добър. Срещнеш друг човек и мислиш, че този човек е лош. Сега, кое е верно? Трябва да работите да се оправят и лошите. Всеки човек,

като изпее една песен и ти се схумиш, той е лош човек. Всеки човек, като изпее една песен и ти оживяваш, той е добър човек. Човек, при който не оживяваш, той е лош. Човек, при който оживяваш, той е добър. Човек при който има светлина е добър. Човек, при който има тъмнина, е лош. В дадения случай, лошият човек вие можете да му срещнете формата. Лошият човек, ти не може да го срещнеш и благодарете, че не го срещате. И добрия човек вие не можете да го срещнете. Доброто и злото са две неща. Вие и с двете влизате в съприкосновение. Но вие благодарете, че на доброто може да срешнете само неговата форма и на злото само неговата форма може да срещнете. Бог ни е препазил и от едното и от другото. Доброто не можем да го изтърпим. Доброто, ако дойде в тази пълната смисъл, не може да го изтърпим. И злото, ако дойде в пълната смисъл и него не можем да го изтърпим. Ние сме още от слабите хора, дето не може да изтърпим и злото и доброто. Какво значи изтърпяване? – Ако злото се качи на гърба ти, не може да изтърпиш. Ако и доброто дойде и двете ще се качат на гърба ти. Злото, като се качи на гърба ти и доброто, като се качи на гърба ти, ти ще мязаш на едно дете, което се е качило на кон и на детето му е приятно и на коня му е приятно, като те носи.

Сега искам да говоря върху някои неща, да не останете в противоречие със самите вас. По този начин, по който аз ви говоря, вие не трябва да имате никого в ума си. Всякога имай в ума си себе си. Като имаш едно огледало, гледай себе си, доколко ти си красив. Гледай да изправиш чертите си. Например, ако веждите ви са така:

Ако веждите са прави, има едно значение. Ако веждите са кръгли, има друго значение, а ако са наклонени на една страна има друго значение. Тия вежди, кръглите, са на едно дете, а тези надолу изкривените, те са на старците, на един възрастен човек. Изкривените линии са на детето. Децата обичат. Туй показва, не сегашното състояние, показва пътя, по който вие сте дошли, какви са били вашите деди и прадеди. Може би, всички ваши деди и прадеди, при които вие сте дошли, са били все деца.

Та в новото разбиране вие седите сега и казвате: „Остаряхме. Аз съм на 72 години." Че какво означава? Какво сте свършили в 72 години? В 72 години земята извършила една грамадна работа. В 72 години земята е обиколила около слънцето 72 пъти. Колко милиона километра е пътя на земята. Някой от вас знаят астрономия, които знаят може да кажат. Мисля, че се движи в секундата с 29 и половина хиляди километра в секунда. И тогава може да изчислите. За една година какъв път изминава. Ще изчислите 365 деня, колко часове, колко минути, колко секунди правят и ще го умножите по 29 и половина и ще намерите този грамаден път, който изминава

земята за една година. Този път земята го извървяла, но ти какво си извървял? Казваш: „Седемдесет и две години имам. Седемдесет и два пъти обиколих около слънцето.“ Земята обиколила, но ти? Ти може да се хвалиш с 72 години, но земята тичала, а ти, че си се движил и ти да си тичал, но ти си седял и казваш: „Седемдесет и две години имам“. И нищо не си свършил в това време. За какво си мислил? Като дете ти мислиш само да ядеш и да крякаш на майка си, да ѝ заповядваш. Като станеш възрастен, започваш да търсиш младите моми и да крякаш на момите. След туй ставаш учител, седят децата наоколо, да им говориш, да им крякаш. И като остарееш, започваш да говориш само за своята старост. – „Олеле, олеле?“ Старецът да каже: (Учителят пее.) „Аз имам една болка в краченцето си. Колко ми е приятна тази болка! Малки дечица, колко ми е приятно!“ Казвате: „Човек, като стане възрастен, изгубил му се гласът.“ Всеки човек, който не върши нищо, той е стар. Да се подмладиш значи вършиш нещо, да съзнаваш ония блага, които Бог ти е дал и да благодариш. Като пипнеш гърлото, да благодариш, да пееш за себе си. (Учителят пее.) „Иде Великден, обуща си нямам, а шапката ми е сега скъсана. Палто си нямам, но и пари си нямам с какво да ги ушия.“ Ако ти пееш на една болест, на едно състояние, какво ще стане? Всичките страдания, ако ги турим на музикално изпитание, друга песен ще ни пеят. (Учителят пее.) „Дотегна ми в кални улици да ходя. Дотегна ми бос да ходя!“ (Пее го в български мотив.) На вас тъй казвам, че ми е дотегнало. Сега какво трябва да се изпее? Ха, сега? – „Давай, давай и всичко давай.“ Ще си хванете средния, безименния и третия пръст, ще ги хванете и ще изпеем „Давай, давай, всичко давай“. Ще започнем по-енергично. Хванете третия пръст, ще го хванете и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшенично“. Ще хванете втория пръст и ще пеете „Давай, давай“ до „чисто семе пшенично“ и ще хванете и първия пръст и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшенично“.

Та казвам: Първата идея, дето искате да пеете, искате да вършите каквато и да е работа,вложете във вас основната идея. Мислете, че Бог е вдъхнал във вас онази свещенна мисъл, която прониква от Бога. Вдъхновението е от Бога. От там започнете. Всеки ден трябва да корегираме, понеже имаме фалшив тон. Станеш сутринта, неразположен си. Фалшив тон имаш. Станеш сутринта, страхуваш се, фалшив тон имаш. Станеш сутринта нямаш никакъв импулс, като вземеш основния тон на живота, животът ти ще има смисъл и радостта ще дойде, ще имаш подтик да работиш. Целия ден ще работиш и вечерта, като се върнеш, ще бъдеш доволен. Казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърдцето си.“ (Учителят пее.) „Давай, давай всичко давай“, това е един начин. Как може да го изпеете другояче? Като пееш „Давай, давай“ да почувствуваш, че даваш. На себе си пей: „Давай, давай.“ (Учителят пее „Давай, давай“.) Ще концентрирам своята мисъл. Аз

съм земледелец, ще концентрирам своята мисъл, ще кажа: „Давай, давай от хамбаря!“ Ако учиш някого, ако учиш децата, пееш: „Давай, давай“. Значи от себе си, което даваш. Говориш ти за любовта. Тази любов ти как ще я проявиш? Вземете основното, моралът на музиката какъв е? Ти, като идеш при някой човек, изведнъж няма да му пееш. Ако идеш при някой човек, кажи: „Искам да ти попея.“ Ако той ти каже, пей му. Ако пееш без той да иска, правиш музикално престъпление. Той, като дойде при тебе, ти ще кажеш: „Мога ли да ти пея?“ Ти искаш един човек да го прегърнеш и да го целунеш. Попитай го: „Мога ли да те прегърна и да те целуна?“ Ако го целуваш без да го питаш, ти правиш музикално престъпление. Млада мома, красива, надолу гледа. Кажи: „Мога ли да те погледна?“ Младият момък може да каже: „Мога ли да те погледна?“ Ако погледнеш без да искаш, правиш музикално престъпление. Вие нарушавате всичкия Божествен порядък. Нямаш право ти да гледаш. Като вървиш, ще вървиш със затворени очи. Кажи: „Може ли да си отворя очите?“ Тези са методите. В себе си ще имате Божествено съзнание. Вие влизате в един свят. Ти като срещнеш един брат, още отдалече трябва да предизвикаш в ума си най-хубавите възпоменания, най-хубавото от неговият ум, най-хубавото от неговото сърдце, най-хубавото от душата му, че тогава ти да гледаш. Той [да не] ти напомня нещо много лошо.

Та казвам, в музиката защо не може да пеете? Щом хванете средния пръст, започва да те безпокои някой от силите. В третият пръст има сили, в първия пръст има благородство. Някой път певците прекръстосват си пръстите. Някой път се стиска третия пръст. Някой път – средния пръст, а някой път стискат първия пръст. И те хубаво пеят, но онези, хубавите певци, държат свободно, едва допират, държат свободно пръстите си, а други стискат ръцете си. Някои певци не може да пеят, понеже, стискат средния пръст. Той произвежда страх. Някои стискат безименния пръст, сила дава, гласът им е по-силен, няма мекота в тях. Някои стискат първия пръст. Средният пръст дава издържливост на тона, безименният пръст дава мекота и ценност на тона. Казвам, музиката вземам като едно състояние, за да може да смените лошите положения, които всеки ден черната ложа образува. Всеки ден черната ложа, сутрин като станеш, ще развали основния тон, ще даде фалшив тон. Като вземеш този фалшив тон, работите не вървят. Музикално като станете, може да имате разположение да пеете. (Учителят пее:) „Неразположен съм тази сутрин! Не зная коя е причината. Неразположен съм. Нерзаположен съм. Неразположен съм. Съм. Съм. Съм.“ Някой път се карате и дигате шум. Кажете музикално: „Кажи, пей! Искаш да ти кажа нещичко.“ Не се срамувайте от хубавото в света.

Научете се да дишате. Не може човек да диша. Много методи има. Не

може да дишаш, ако нямаш музика в себе си. Той е основният тон. Равновесие има. Дотогава, докато пееш, ти живееш. Престанеш ли да пееш, ти си мъртав, защото пеенето е дишане. Ще пееш, ще благодариш на Бога. Някой път, дълбоко в душата си, благодарете музикално, че въздухът влиза и излиза от вас. Щом дишаш правилно, умът възприема мислите. Щом дишаш правилно, сърдцето ти възприема чувствата. Душата ти и тя диша. И духът ти и той диша.Четирима в тебе има, които дишат едновременно, ти си петият. Духът ти диша най-първо, душата ти диша, умът ти диша и сърдцето ти диша. А пък ти, самият човек, на земята, облечен в плът и ти дишаш. И те като дишат, ще се научиш да дишаш, както Духът диша, да дишаш както душата диша, да дишаш както умът диша. Да дишаш както сърдцето диша. Научи се да пееш, както духът ти пее, да пееш, както душата ти пее, както умът ти пее и както сърдцето ти пее. Сърдцето, като пее, трагично пее. В него има трагедия. Знаеш какво значи трагедия. То казва: (Учителят пее.) „Дотегна ми бос по улиците да ходя. Като отивам в къщи четири деца имам, всичките към мене се обръщат: Татко, хляб ни дай, а пък на жена ми сълзи потекли, тази горката майка: Татко хляб дай на децата. Те боси ходят.“ Как ще се разреши трагедията? Това не е така. Ние, които нямаме деца, лесна работа. Другия път ще продължим.

Отче наш

32 школна лекция, 17 май 1939 година, София, Изгрев

1939_05_19 Беден и богат
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

БЕДЕН И БОГАТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ Ако ви се зададе такава една тема: Защо рибите плуват, птиците хвъркат, растенията растат, как ще я разгледате? Или темата може да се каже: Защо човек яде, защо диша, защо мисли, защо чувствува? Тогава, ако се зададе въпросът: „Защо сте недоволни в даден случай?“ Недоволството е много обширно. Недоволен си за какво? Може човек да е недоволен, че не е богат. Може да е недоволен, че не е здрав. Може да е недоволен, че не е учен. Може да е недоволен, защото не е силен. Недоволството има много причини. Някой път ние вземаме една дума в много обширен смисъл. Казва: „Аз съм недоволен.“ В даден случай човек не може да бъде недоволен от всичко. Може ли човек да бъде недоволен от всичко? Той най-първо е недоволен от туй, за което приказваш. Човек щом е недоволен от сиромашията, значи е доволен от нещо. От какво е доволен тогава? Той говори против сиромашията, но като говори против сиромашията, има предвид богатството. Или говориш против насилието, тогава какво имаш предвид? Имате два триъгълника, които представят двама души

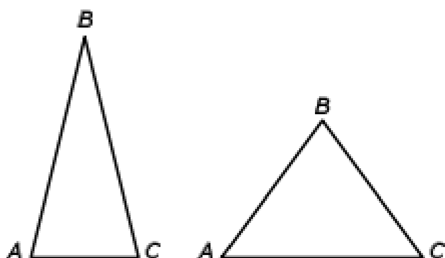

(Фиг. 1). Първият триъгълник, това е сиромахът, вторият – богатият. В първия триъгълник къде седи сиромашията? – В основата, тя му е слаба. На първия триъгълник основата е много слаба, сиромах е от основа. Вторият е богат с основа. Имате един човек със слабо здраве, сиромах е от здраве, постоянно се оплаква: „Гърбът ме боли, краката ме болят, пръстите ме болят.“ – Той се оплаква, защото е сиромах. От какво е сиромах? – От здраве, от жизнена енергия. Сиромах е само в страната АС. Да допуснем, че вие имате физическо здраве, не го цените. Какво ще произлезе? Не цените вашето здраве. Представете си, че здраве нямате, пък го цените. По кой начин ще придобиете здравето? Този, богатият, той не цени богатството. Той го цени само в едно отношение. Той яде хубаво, облича се хубаво и спи хубаво. Казва: „Другите работи мене не ме интересуват.“ Сиромахът, той яде каквото намери, много малко яде. Той се облича както намери, не се облича добре и не спи добре. Точно обратното на богатия.

Цяла нощ е буден, в размишление. Казва: „Не си спах, размишлявах.“ Какво размишлявал цялата нощ? Да обясним. Да допуснем, че вие сте търговец. Търговията като една обмяна, която става между хората. Имате право да си купите кон, но пари нямате. Туй е един копнеж и като спите, коня сънувате. Ставате, за коня мислите, накъдето ходите, в ума ви конят седи. Срещате един ден един кон се продава за десет лева, но пари нямате. Евтин кон за десет лева, но пари нямате. Питам тогава: Как ще купите коня? Вие ще разправяте, че сте срещнали един кон, за десет лева се продавал и не сте имали пари да го купите. Казвате: „Отиде хубавият кон. Не можех да го купя, евтин кон.“ Може би десет години ще разправяте за онзи кон и вашето желание.

Аз го вземам това за обяснение за несбъднатите идеи. Кон искаш да яздиш. На какво е символ конят? Конят засега е символ на обективния, на природния ум на човека. Когато човек иска да има кон, той започва в себе си да употребява своя природен ум. Казвам: Дават ви два камъка, вие не можете да направите различието между единия и другия. Единият е скъпоценен, а другият не е скъпоценен. В скъпоценният камък, в какво седи разликата? В неговата твърдост. Скъпоценните камъни се нареждат според твърдостта си от едно, две, до десетостепенни има. Ония, които са най-твърди, са най-скъпи. При това зависи и от чистотата на камъка да пречупва слънчевите лъчи. Колкото кристализирането на този камък е по-правилно, без никакви примеси, колкото по-добре пречупва слънчевата светлина, без никакъв вътрешен дефект, толкова този камък е по-скъп. Ако вие запитате тия скъпоценни камъни при какви условия са добили своята твърдост. Вие казвате, че скъпоценните камъни се отличават със своята твърдост. Диамантът се отличава с най-голяма твърдост, затова е скъпоценен. Тогава, ако приложите твърдостта в човека, ако вашата твърдост е три или четири, или пет, към кой камък ще спадате? Или имате 7, 8, 9, 10. Ако имате вашата способност на твърдостта в десета степен, тогава вие ще имате разбирането на диаманта. Ще бъдете скъпоценен. Да допуснем, че човек има числото десет на своята твърдост. Тази твърдост аз я вземам с човешкия ум, човешките чувства и с човешката воля. Да кажем, че вие се обезсърчавате при най-малките мъчнотии. Сега твърдостта ви каква е? Вие понякой път се обезсърчавате. Разболееш се, уплашиш се, че може да умреш. Значи, човекът, който има твърдост десет, той не се плаши от болест, той не се плаши от сиромашия, той от мечка не се плаши и от змия не се плаши. Той е смел и решителен човек. Щом кажем „смел“, ние минаваме в друга област. Твърдостта означава, че онова, в което мисълта е непоколебима, капитал има. Твърдостта показва, че има един огромен капитал, който не е турен още в обръщение. Да вярва човек в себе си, той най-първо трябва да има твърдост. То е едно чувство постоянно. Нали трябва да вярваме в онова, което е реално? Представете

си, че вие сте силен човек. Съзнавате, че имате грамадна сила. Не сте я проявили. Някой човек отвън ви гледа, казва: „Ти нямаш никаква сила." Как ще му докажеш? Трябва ли да седнеш да му доказваш, че си много силен? Представете си, че вие може да дигате само с едната ръка десет тона. Колко дигаше Херкулес, един от героите от гръцката митология? /Дигал земята на гърба си./ Като дигал цялата земя, зависиш от него. Ти, който можеш да дигаш десет тона с едната си ръка, този човек ще го хванеш за крака, ще го вдигнеш във въздуха, казваш: „Силен човек ли съм или не съм силен?" Как мислиш, като го дигнеш нагоре, какво ще каже? Този опит вие всякога трябва да го правите. Да ви кажем, вие от математика нищо не разбирате. Вие кажете: „Дай ми една от трудните задачи." Ако аз мога да разрешавам най-трудните задачи, разбирам ли или не разбирам математика? Ти може да ми кажеш, че нищо не разбирам от химия. Хубаво, ако аз за един час отгоре химически мога да превърна един прост метал в скъпоценен, тогава разбирам или не разбирам от химия? Двама души се свадили и казва: „Ти нищо не разбираш от психология" и аз като ида в пет минути ги примиря и двамата. Как? Лесна работа, аз разбирам. Как ще ги примиря? Виждам, че причината е сто лева. Единият дал сто лева на другия и двамата се опетнили. Всеки извадил револвер, единият държи револвер и другият държи револвер. Единият казва: „Няма да ми искаш сто лева." Другият казва: „Ще ми върнеш сто лева." Единият казва: „Ти ако не ми ги дадеш, ще те убия." Другият казва: „Ако ги искаш, ще те убия." Представете си, че и аз ида с трети револвер. Аз казвам и на двамата – аз го вземем в преносен смисъл – казвам: Ако и двамата не се примирите и двамата (ще убия). Една малка смешка. Един учител казва, че дава едно заявление до министъра, не го назначава. Отива веднъж, два пъти, нищо. Казва: „Влизам един път с револвер в ръка." Казва: „Казвам му: Или ще ме назначиш, или ще те убия. Като му теглих, казва, един десетокалибрен куршум, казва: Не ме убивай, ще те назнача." Един десетокалибрен куршум дал на министъра, десет хиляди лева за лихва. Министърът го назначил.

Да се повърнем към тези двамата. Казвам: Вие защо се карате? – Сто лева му дадох, мене тези пари ми трябват. Изваждам аз, казвам: Заповядайте, аз имам да му давам, давам ви 110 лева и за лихвите. Хванете се за ръка, поздравете се. Как ще се примирят? Изваждам нещо, давам сто и десет лева. Аз имам да му давам на него, аз плащам заради него. Примирете се. Той не е имал никаква умисъл да ги изгуби. Хващат се двамата, примирят се. Следователно, ако вие искате да направите някаква услуга, трябва да дадете нещо от себе си. Казва: „Как да примирим хората?" – Туй, от което в дадения случай хората се нуждаят, дайте го. Да ви представя сега същия пример в друго отношение. Двама души жадни, единият носи едно малко шишенце с вода. Двамата хванали шишенцето, единият го държи и

другият го държи. Единият казва: „Аз пръв да пия." Тия хора нямат воля. Единият не иска да даде на другия и другият не иска да даде. И двамата силни, всеки иска неговата воля да бъде. Седят и се карат за едно малко шише, кой да пие вода пръв. Но същевременно нямат доверие. Единият казва: „Ако вземе той водата пръв да пие, за мене нищо няма да остави." Един на друг не си вярват. Аз ги примирявам. Нося една голяма българска стомна от десет кила. Казвам: Какъв е спорът? Започват да разправят, че и двамата са жадни, три деня не са пили вода, спорят се за водата в едно шишенце от 50 грама. Турям пред единого една чаша от 250 грама с вода и пред другия турям също такава чаша. Казвам: Пуснете вашето шишенце. Примирявам тия хора. Сега вие как примирявате себе си? Вие понякой път сте в стълкновение със себе си. Понякой път се гневите на себе си. Недоволен си, че не си учен. Ами че когото и да е мога да го направя учен за един час. Да кажем, вие искате да декламирате едно стихотворение от някой виден поет. Учили сте го веднъж, имате една идея какво е писал, но тъй, както го писал поетът, го нямате. Искате да декламирате идеята, но формата на стихотворението нямате. Вие минавате за невежа. Аз нося книгата на този поет, давам ви я, вие намирате страницата и веднага го декламирате, учен човек сте в дадения случай, стига да имате книгата.

Питам сега: Какво ви дава повод да бъдете недоволен от себе си? Някой от вас казва, че той не е силен. Тогава по кой начин се добива силата? Вие ще кажете, че вие не сте добри. По кой начин се добива доброто? Или казвате: „Аз не съм умен." По кой начин се добива умът? Има си начини. По кой начин се добива здравето? Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Здравето на човека зависи от неговите чувства. Здравето на човека зависи от неговите постъпки. Зависи от дишането, зависи от храната, зависи от мисълта. Човек, който добре се храни, добре чувствува, добре мисли, винаги ще бъде здрав. Човек, който не е доволен от яденето, не мисли добре, той всякога ще боледува. Общо принципът е верен. Да допуснем, че вие може да се храните цял един месец с грах. Ще бъде ли едно нещастие? Аз веднъж четох една книга, в която един автор разправя, че 6 месеца се е хранил с грах. Тия 6 месеца бил най-щастлив, много разположен вътрешно се усещал и физически, и умствено, и сърдечно. 6 месеца ял човекът грах, но от този, млечния.

Да допуснем, че вие имате недоволство, че вие сте беден. В какво седи недоволството на човека? Вие чувствувате, че сте беден. Какъв е цярът на това? Този въпрос е разрешен. Церът на беднотията е работата. Работа умствена, работа сърдечна, работа физическа. Веднага ще започнеш да работиш. Мисълта е работа в умствения свят. Да мислиш, значи ти си в един свят на най-малко съпротивление. Не можеш да кажеш: „Аз нямам работа." В мисловия свят всякога може да работиш. И в сърдечния свят, и в

духовния свят, и там можеш да работиш. Мъчнотията остава на физическото поле. И там можеш да работиш. Различава се работата в степените. Някой път работата е приятна. Да допуснем, че си сиромах. Откъде трябва да започнеш? Кои са причините на осиромашаването? Човек може да осиромашее от безразборно ядене. Човек може да осиромашее от безразборно чувстване и от безразборно мислене може да осиромашее човек. Един американски богаташ, който имал сто милиона долари, имал слабост към растенията. Искал да ходи по цялата земя да събира такива изключителни екземпляри от растения. Имал богата колекция. Най-после изпохарчил всичкото си богатство само за растения, само за цветя. Осиромашал и като умрял, го погребали на общински разноски. Да допуснем, че вие искате да бъдете красив. Събирате мисълта за вашата красота. Те са различни екземпляри. Постоянно мислите да бъдете красив. Какво ще добиете от вашата красота? Ако красотата не може да я пренесете в мисловния свят, ако красотата не може да я снемете в духовния свят и на физическото поле, вие не разбирате законите на красотата. Вие трябва да имате не една статическа красота, но една динамическа красота. Тя е, която може да ви ползува. Коя е статическа красота? Вие имате една статуя хубава, но бихте ли желали да бъдете хубав като тази статуя? Какво ще се ползувате? Тогава само ще имате само една фаза на красотата, една статуя. В какво седи красотата на тази, гръцката Венера? Или в какво седи красотата на Херкулеса? На Венера красотата седи в кривите линии, а на Херкулеса седи в правите линии на силата. Но то е едно статическо положение. Една Венера в кривите линии, пак е в едно статическо положение. Ако сега ви кажа да ми дадете едно статическо положение на един беден човек, който седи при един богат човек, както му се моли умилно. Представете си едно дете на 12 години пред един богат човек и му се моли да му помогне. Я ми кажете как ще си представите туй дете? Може ли да ми представите умилния поглед на туй дете? Вие седите и се молите на Господа. Как ще се молите? Като деца молили сте се, но не само да съберете пръстите на ръцете си, каква физиономия ще вземе туй дете? Ако наблюдавате, вие като срещнете един ваш приятел, когото обичате, веднага вземате една поза инстинктивно или във вашето подсъзнание, или във вашето съзнание, или във вашето самосъзнание, или във вашето свръхсъзнание, една поза имате особена. Като срещнете някого, когото не обичате, веднага вземете друга поза. Вие даже не чувствувате, че сте артист. Казваш: „Не съм артист" и като срещнеш някого, изведнъж вземаш една поза, или като срещнеш някого, когото обичаш, за него вземаш една поза. Казваш, че не си артист, ти си първокласен артист. Не си артист в туй отношение, че ако вземеш едно огледало, започваш да се рисуваш, не можеш да се нарисуваш. Не си артист да въплотиш онова, но може да си представиш. Но казвам: Туй дете как ще си го представите? С коя дума ще започне? Да

кажем, вие сте музикант, искате музикално да му свирите, с кой тон ще започнете? Откъде ще започнете? Мъчни работи са тези.

Сега, ако някой път сте недоволни, че не разсъждавате къде трябва да се бутнете. Ако не разсъждавате, как трябва да си кажете? Или ако кажете на себе си: „Груб съм, че не зная как да постъпвам." В какво седи грубостта на човека? Грубостта на човека седи в неговия език, че не знае как да огъва езика си. Или грубостта на човека седи в неговата ръка. Всякога човек изразява своята грубост или чрез ръката си, или чрез езика си. Коя е най-грубата дума, която вие сте чували понякой път, дума, която ви е обиждала? Един македонец казва тъй: „Не само че ми каза „ешек", но ми каза „ешекомагаре". Туй не се търпи." „Ешек" може да се търпи, но „магаре" не може да се понесе. Думата „ешек" не е обидна на турски. На турски език тя има лошо значение. Но да обясня в какво седи. Представете си, че някой човек ви срещне и ви каже: „Ешек." Но зад този ешек ти дава един наполеон. „Хайде за здравето на един ешек да ти дам една английска златна лира." В „ешек" има разширение, никога не лъже ешек. Туй означава. Лошият човек като направи нещо, казва: „Аз го направих. Направих го, може да ме съдите, направих го." А пък някой път магарето скрива малко погрешката. Ще я скрие и трябва дълго време да мине. То са тълкувания на две думи, то е в разбирането. Има думи, които нас не ни обиждат, но има думи, които ни обиждат. Българинът казва на детето си „моето прасенце". На сина си казва „моето прасенце". Но го употребява в мека форма. Или някой употребява „моето пиленце". Кой би желал синът му да бъде едно пиленце с една кокоша глава? Но в какво седи мекотата на думата „пиленце"? Този слог ПИ, той сам по себе си има нещо хубаво и красиво. П-то в дадения случай означава плод, който зрее, че като го погледнеш, то е пилето, което зрее хубаво. Като го гледаш, наслаждаваш се, че може един ден да го опиташ. Бащата под думата „пиленце" вижда известни способности, чувства, казва: „Моето пиленце." Виждам, че един ден има нещо, което ще узрее в тебе. Идеята вътре е скрита. Детето разбира и чувствува вътрешния смисъл. Като каже „моето прасенце", пак същото. Тогава по какво се отличава прасенце? ПРА, какво има в „пра"? Какво има в СЕ? ПРА какво означава? – Чисти се. „Прасе", значи „чисти се". Какво лошо има в туй прасе? Той се чисти, той се „пра". То иска философия. От трептението на една дума зависи вътрешното съдържание на думата. Ти кажеш: „Добро." Но доброто зависи от трептенията на думата. Като произнесеш думата, какви трептения има? Ако ти произнесеш думата „любов", зависи какво съдържание има тази дума. По своето съдържание се разбира тази дума.

Та казвам: Когато вие сте недоволни, анализирайте себе си. Вие сте недоволни, анализирайте вашето недоволство. Или имате едно

неразположение, анализирайте вашето неразположение. Имате една крива постъпка, анализирайте нещата всякога. Понеже всичко в природата служи като един възпитател. Човек не може да седи на едно положение. Всичко онова, което ви се случва, то е една необходимост заради вашето развитие. Мислите ли, например, ако вие идете в планината и ви задуха вятър, че то е едно нещастие? Мислите ли някой път, ако идете, че отгоре ви вали сняг, че то е нещастие? Разбира се, тия неща се различават. Ако зимно време ви вали дъжд, има едно значение, ако в май ви вали дъжд, и при най-хубавите дрехи, които носите, нищо няма да изгубите. Дрехите може да изгубят, но вие ще спечелите. Едно майско наквасване в здравословно отношение е много приятно. Или мислите ли, че ако вие в планината сте видели една мечка, казвате: „Ако беше ме срещнала." Мислите ли, че то е едно нещастие? Тази мечка вие ще я срещнете когато и да е. Всичките хора срещат мечки. По-страшна мечка от смъртта има ли? Хората бягат от мечката. Тази мечка ще те срещне. Може да те срещне, когато си на десет години, може да те срещне на 20, на 30, на 40, на 120 години може да те хване тази мечка, и ще те постави на земята. Ще те потъпчи хубаво. След като те потъпче, хората казват: „Замина за другия свят." Мечка го е тъпкала, нямало кой да го извади. Каква е разликата между грешните и праведните? Праведният ще се качи на гърба и така отива в другия свят. Мечката го занася. Грешника мечката го влече по земята. Праведният ще се качи на гърба ѝ отгоре. Той като праведен отгоре на гърба на мечката, а грешникът мечката го влече в другия свят. Тази е разликата. Единият се радва, другият скърби, че умира.

Та казвам: Когато вие скърбите, това показва, че не разбирате дълбокия смисъл на живота. Когато се радвате, показва, че мъчнотиите за вас имат смисъл. В туй отношение животът трябва да бъде за вас в своите проявления една радост. Както и да се прояви животът, той ще бъде една радост. Добрият живот трябва да представлява една радост за вас и в най-лошата си форма. Да ви приведа един пример и ще свърша. Минава един богат човек, който не разбира живота, покрай един беден човек. Той не обича бедните хора, блъсва го и казва: „Свиня." Този човек пада. Става му мъчно на бедния човек. Върви богатият при един кладенец, на който дъската била слаба и пада в кладенеца. Този, когото той блъснал, отива да вземе едно въже, че го изважда. Щом го спасява, богатият казва: „Ще ми простиш, ще ме извиниш, аз постъпих нечовешки." В него веднага става една промяна. Сега, ако този богатият човек не беше обидил сиромаха и ако богатият не беше паднал в кладенеца, и ако сиромахът не беше го извадил навън, какви щяха да бъдат отношенията? Богатият щеше да има презрение към сиромаха и щеше да казва: „Свиня." Щом влезе в кладенеца и бедният го извади, богатият мисли, че е умен човек, който мисли. Сега защо става това? – За да се познаят хората. Богатият ще се изяви и

сиромахът ще се изяви. Като (се) изявят, ще се разберат. Трябва да се разбирате. В разбирането е животът. Когато хората се разбират, животът има смисъл. Ако хората не се разбират, животът няма смисъл. Ако не се разбирате и вървите в две противоположни посоки, тогава и богатите са нещастни, и сиромасите са нещастни. Пък ако се разбирате и вървите в една посока, тогава и богатите са блажени, и сиромасите са блажени.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Онзи, Който постоянно ви изважда от всички мъчнотии, то е Божественият Дух. Постоянно като загазите, Той все ще спусне това въже да ви извади. Да Му благодарите!

XVIII година.
29 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 19 май 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_05_21 Който знае и който не знае
неделна беседа ИК "Жануа-98"

КОЙТО ЗНАЕ И КОЙТО НЕ ЗНАЕ

Отче наш.

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Матея.

Духът божи.

Има едно различие между онези, които знаят и онези, които не знаят. Който не знае се смущава, че не знае как да направи работите. Който знае не се смущава. И тогава, някой път и онези, които знаят и те се смущават. Те пък се самозаблуждават. Онзи, който знае, той се самозаблуждава. Той казва: „Тази работа ще я направя, но няма кой да я оцени." Ако оставиш една работа, която сега правиш да я оценяват хората, ти се самозаблуждаваш. Най-първо хората трябва сами да оценят. Туй, което ти правиш, ти трябва да го оцениш. Има хора, които вярват само в туй, което виждат. Не вярват, в това, което не виждат. Кое е по-хубаво: човек да вярва в това, което вижда и да не вярва в това, което не вижда. Има хора, които вярват това, което виждат, пък това, което не виждат – не вярват в него. Ще ви изнеса противоречията в живота. Сега някой път ще си послужим с младите. Младите хора, съвременните поколения – обща е тази дума, не е частна, лично не я взимайте. Един млад момък, преди да познава една мома, вярва в нея. Щом като се ожени не ѝ вярва. Докато не са се оженили мисли, че тя е светица, мисли, че е ангел, всичко туй. Щом като се ожени за нея, не вярва вече. Някой отива да вземе пари на заем. Докато не е взел парите от някой банкер, обикаля, говори му приятелски, че високо мнение има заради него, че вярва, че той има една душа, че Господ му дал ум да помага на бедните. Говори сладко. Щом вземе парите на заем, вече не го виждаш да обикаля наоколо. Съвременното човечество, всичките ние, сме на един път, дето трябва да се избавим от много заблуждения. Например, вярващият мисли, че като неговата вяра няма. Онзи, който се е влюбил мисли, че като неговата любов няма. Онзи, който е свършил училище мисли, че като него няма. Прав е, че като него няма такъв екземпляр в света, но всеки един такъв човек е един такъв екземпляр. Прав е. Именно, че като него няма, там е неговото достойнство. Защото ако имаше подобен на него, цената щеше да се намали, понеже, в двоен размер е. Благодарение, че няма като него и цената се пази. Виждаме в съвременния икономически свят, когато черешите са малко, цената им е висока, а когато са много, цената им се понижава. Та сега, кое е по-хубаво? Цената да бъде висока или черешите да бъдат повече. Ако цената е висока, хубаво е за онези, които продават череши, но зле е за онези, които купуват череши. Ако черешите са в изобилие, добре е за онези, които купуват, но не е добре

за онези, които продават. Но ние не сме пратени в света да продаваме череши. Човек не е пратен в света да прави дрехи на хората, да живее или да бъде обущар, или да бъде шапкар, или пък някъде да бъде художник, или музикант и т.н. Човек има една мисия, която трябва да изучава. Това са средства, условия, при които човешката душа се развива. Вие често казвате: „нашето минало“, „нашето бъдеще“ и „нашето настояще.“ Какво разбирате под думите „вашето минало“? Миналото в нас е това, което ние сме научили. Бъдещето е това, което има да учим. А настоящето е това, което сега учим. Миналото е това, което сме научили каквото и да е, добро или зло. Научили сме го, добро или зло. Вярата е за онова, за бъдещето, което ще научим. И там има някои работи лоши. Човек много пъти предполага, но и бъдещето някога носи хубави работи. Някой ми казва: „Има бъдеще.“ Казва: „Не може да ти кажа защо, не се позволява.“

Та казвам сега: С бъдещето се занимава вярата. С миналото се занимава науката, а с настоящето се занимава Любовта. Задават някои въпроса: „Защо трябва да го обичам?“ Защото аз не съм срещал учен човек, който да даде точно определение, точно да каже защо трябва да обичаме, конкретно. Защото за мене този въпрос е тъй ясен, като белия ден. Ти като кажеш обичаш, ще се ползуваш сам. Като обичаш, ще живееш. Като престанеш да обичаш, ти ще умреш, нищо повече. Той казва, че не ме обича. Ако той ме обича, той ще живее. Ако той не ме обича, той ще умре. Ако аз го обичам, ще живея. Като престана да го обичам, ще умра. Следователно, защо трябва да обичаш? За да живееш. Защо той трябва да те обича – за да живее. Тъй е сложен въпросът. С едно ядене живот не става. Той е един вътрешен процес на Божествения свят. Новите хора, в новите времена трябва да научат онази динамическа любов, Божествена любов в света, която любов ще премахне всичките отрицателни черти. Ами, че може ли да имаш недоверие в лявата ръка? Може ли да имаш недоверие в лявата или дясната ръка, че те може да направят пакост? Може ли да имаш недоверие в краката си, че те могат да ти направят пакост? Може ли да имаш недоверие в очите си, че те може да ти направят пакост, или да имаш недоверие в ушите си? Пакостта може да произлезе в твоите уши. Ти може да имаш едно любопитство, да слушаш неща, които не са ти потребни. Слушай само онова, което се отнася до любовта, до твоята любов, но никога не се вслушвай до любовта на другите. Вслушвай се в твоята вяра, не ходи да чоплиш какво другите хора вярват. Ако искаш да знаеш какво другите хора вярват, погледни себе си и ще знаеш. Какъв то си ти, такива са и те. И най-после всичките хора не са създадени. Ние мислим, че всичките хора са чеда Божии. Че са чеда Божии, че някой е царски син, това показва неговото произхождение. Но бъдещето на този царски син не зависи от неговата кръв, че произхожда от царски род, но неговото бъдеще зависи от неговият ум, от неговото сърце. Ако този

царски син е ленивец, не учи, води един разпуснат живот, мислите ли, че хората между които живее, ще го ценят и ще може да си поправи път?! Мислите ли, ако някой син на много учен баща и той уповава на учението на баща си, че той ще може да си проправи път? Има вярващи, които уповават само на Христа. Казват: „Христос туй ще направи." То е за негова сметка. Трябва да преценяваме фактите много добре. Има една приказка: Бащата на един син, който е много остарял, станал на 120 години, че не могли вече да го гледат, дотегнал им. Старец постоянно се оплаквал, молел се да умре, но не умира. Синът го взел в един кош, да го носи, но детето му тръгнало отподир. Казва: „Все се молиш да умреш, но ще ти кажа как се умира. Ще те оставя гладен да погладуваш, че да умреш, защото като не гладува, човек не умира." Оставил той стария си баща с коша. Детето казва: „Татко, защо го остави с коша?" – „Не ми трябва." – „Ами вземи коша, аз с какво ще те нося?" Синът връща се и взема баща си с коша назад. Вие имате един кош, с който носите вашите мъчнотии някъде. Синът ви казва: „Аз с какво ще нося?" Мъчнотиите в света не се разрешават по този начин, нито добродетелите се разрешават по този начин. Ако направиш едно добро и очакваш от него да се повдигнеш. Всяка една добродетел. Добродетелта седи в това, всяка направена добродетел, е плод на любовта, е условие за живот. И като направиш едно добро, ти живееш, от този плод се храниш. Ти като преставаш да правиш добродетелта, ти ще умреш. Всеки ден умираме. Всяка една скръб се дължи на едно нарушение. Някой път съзнателно, някой път несъзнателно. Та ние изгубваме вътрешният си мир. Божественият свят, всички онези напреднали братя на човечеството искат да възпитат съвременното човечество, да бъдат добри. По всеки един начин искат да ги възпитат. Човек е пратен на земята, да постигне онова, което той желае. Защото нашите идеали, които ги имаме, те са идеали общи. Казва: „Аз имам идеал." Този идеал е общ. Ти си пратен на земята най-първо да обичаш, понеже, чрез любовта ти ще познаеш какъв е Божествения живот. Писанието казва: „Да познаем Бога." За да познаеш Бога, ти трябва да го обичаш. Ние туряме живота там, дето не е.

Та казвам: Любовта не може да се стимулира. Любовта на земята има два стимула. Ти не може да стимулираш любовта без надежда, ти не може да стимулираш любовта без вяра. Надеждата наричам външните условия, а вярата носи вътрешните възможности. Следователно, ти не можеш да туриш условията без надежда. Не може да ги туриш в действие, не може за ги използуваш без надежда. И вътрешните възможности не може да го туриш в действие, без вяра. Тогава иде самата любов вече, разумното начало. Защото в любовта, това е Божественият Дух, който се изявява. „Бог е Дух, казва Писанието, и които Му се кланят да Му се кланят в Дух и Истина." И тогава, когато един човек се кланя в Дух и Истина, само по този

начин може да се прояви любовта. Най-високото положение на Любовта може да се прояви при Духа и при Истината. Ако ти не обичаш Истината и ако ти не се ръководиш от духа, ти ще бъдеш един чужденец за любовта и следователно, ти няма да бъдеш гражданин на онзи великият, Божествен свят на любовта. Сега с туй аз не отричам вашата любов. Вие всички сте опитали любовта, която ви е дадена в заем. Тази любов, която сега имате, тя е една любов взета на заем, предадена от вашите деди и прадеди. Вие ваша любов още нямате. Една българска поговорка казва, че чуждото и на Великден се взима. Следователно, за да дойдете до вашата любов, вие трябва да върнете на вашите деди и прадеди всичко, до вашето разбиране. И като дойдете до това разбиране, няма да има сила в света, която може да ви разклати във вашите убеждения. Ви ще имате такава светлина, вие ще имате такова едно неизчерпаемо богатство, в което никой не може да ви обори. Страхът ще изчезне завинаги от душата ви. Кажете ми, при сегашните условия, е хубаво да се страхувате, защото ако не се страхувате, то щеше да бъде по-зле. Сега в човека има известни дарби и способности, скрити в него, които при известни условия, може да се проявят. Живели на едно място двама съседи. Единият бил богат, милионер, а другият – сиромах. „Този, богатият човек – казва сиромахът, оплаква се на друг – е лош човек, не влиза в положението ми. Яде и пие, а аз едва опитвам само сух хляб." Другият му казва: „Не го познаваш, много добър човек е. Трябва да имаш ключ да отключиш сърцето му." – „Дай ми този ключ." – „Хубаво, аз ще ти го дам." Този богатият човек минавал през един мост, имало дълбока река, и онзи го бутва в реката, а сиромахът влиза в реката да го извади. Като го изважда, спасява го. Богатият го прегръща и казва: „Много ти благодаря, че ме избави." Завежда го у дома, отваря се сърцето му. Все таки, за да ви поканят, трябва да ви бутнат в реката, за да се прояви сиромахът. Всеки богат човек трябва да го бутнеш в реката. Нищо повече. Следователно, всичките хора, които са дошли на земята, всички сте бутнати, все сте били богати хора в оня свят. По някой път някой са екскурзианти, искат да дойдат в този свят. Все ще ги бутнат в реката, някой ще слязат да им помогнат. Та вие сте от бутнатите. Баща ви и майка ви ви помагат да ви извадят из реката. Дето казват, че бабите, изваждат децата из реката е много право. Баща ви и майка ви ви извадили из реката. Вие сте богати. Усещате една непризнателност. Казвате: „Той ми е баща, тя ми е майка. Аз имам задължение, те ме спасиха. Другояче щях да изчезна в тази дълбока река, в която ме бутнаха." Туй е алегория, но един закон много верен. Условията, при които Бог ни е поставил, възможностите, които Бог ни е дал, ние трябва да изучаваме великия закон на нашия ум, великият закон на нашето сърце, за да може да действуваме съобразно с тия двете велики сили, защото умът е една сила в човека, сърцето е друга сила. Тялото е един резултат на човешкият ум. Не само на сегашният човешки ум, но от хилядите години на миналото човешкият ум и

човешкото сърце, като са действували заедно, те са създали сегашното тяло, което носи всичките възможности.

Та казвам най-първо ще се освободите от ония ограничителни условия на живота. По някой път вие казвате, че не ни обичат хората. Някой път хората казват, че вие не ги обичате. От какво зависи, защо няма обич между хората? Защото единият е сиромах, а другият е богат и не е бутнат в реката. Богатият живееше в удоволствие, той не познаваше законите на любовта. Сиромахът – в сиромашия и той не познаваше любовта. Виждаш лошата страна на богатия и сиромаха. И богатият и сиромахът не живеят в любов. Като бутнаха богатия във водата, тогава сиромахът влезе във водата, той се накваси и като се наквасиха с любов, обикнаха се и се познаха. Ако не ви бутнат вас при едни и същи условия, няма да разберете любовта. Мене ми разправяше един български офицер. Бил скаран с брата си и 12 години не са си проговорили дума. Пък били и двамата при Одрин. Казва: „Като започнаха да се пукат шрапнели около него и мене, дойде брат ми, прегърна ме и ми казва: „Отиваме, може би тука мене или тебе ще убият.“ Като дойдоха шрапнелите, примириха се. И като се върнаха в село, живели добре. Та казвам, хубаво е по някой път да дойдат шрапнелите. Всичките лоши условия, са условия, при които любовта да се прояви. Всичките мъчнотии и страдания в света, не са нищо друго, освен подбудителна причина, за да може да се реализира разумният закон – Любовта, за да дойде да действува вярата. Ти не вярваш в някой човек, не може да влезеш в неговото положение. Ти мислиш, че този човек няма да ти бъде полезен. Ако ти може да се убедиш, че този човек може да ти бъде полезен някога, ти ще го обичаш.

Та искам да ви изнеса въпроса: Идейната любов седи в любовта към Бога. Най-малката любов в света седи, в любовта към човека. Туй е идейното. Ще повярваш, идейно ще имаш целокупната любов. Като обичаш един човек, то е най-малкият опит. Да обичаш едного, то е най-малкият опит. Ако мислиш, че само един човек като обичаш, този един, когото обичаш, ти един ден ще го изгубиш. Аз да ви наведа примера: Майките изгубват своите синове. Майката, която дала много на своя син, утре се явява друга една майка като нея, по-млада, задига го, завежда го в странство и той нищо не помага на старата си майка. Защо? Защото младият син не е бутнат в реката. Младите са сиромаси. Тепърва като се родят деца на тях, като се родят мъжки и женски деца, те ще влязат във водата. И те ще познаят каква трябва да бъде любовта. Мнозина казват: „Аз ли съм най-големият грешник, че страдам.“ Ти не си най-големият грешник, но за да се прояви великият закон на любовта, трябва да дойдат мъчнотиите в живота. Ако ти не влезеш в мъчнотиите, ако не влезеш в тази река, хората няма да те познават. Ти като влезеш в реката и излезеш, ти ще научиш

Божият Закон. Христос казва: „Ако човек не се откаже от имането си.“ Как човек да се откаже от имането? Отказване от едно нещо, а придобиване на друго. Когато един се отказва от 100 хиляди. Когато се отказва от златото, за да купи един диамант, какви са подбудителните причини? Стойността на този диамант е много по-голяма. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да имаш злато. Някой казва: „Не ми трябва злато.“ Злато трябва до толкоз, доколкото то им е нужно за здравето. Хората обичат златото, понеже, то е проводник на здравето. Даже може да направим един опит. Някои хора умират от сиромашия. Тури му една торба със злато и той веднага ще оживее. Аз съм привеждал следния пример: Един американец се оженил за една красива американка, доста богата. Но веднъж въпросът се усложнил и идва една болезнена криза и викат 12 души лекари. Констатират, че тя едва ще преживее 24 часа. Казват му да ѝ кажеш да се приготви. Отива той, смутен. Тя казва: „Какво казват лекарите?“ – „Много съжалявам, казват, че след 24 часа ти ще си заминеш.“ Тя го утешава казва:„Няма нищо, дошло е време, ще замина за другия свят.“ Но тя му казва: „Искам едно обещание от тебе.“ – „Какво? Ако мога да го направя.“ – „Аз искам като умра, ти да не се ожениш.“ Той поседял, поседял и казал: „Виж, туй не може да ти обещая. Не вярвам на себе си, може да се оженя.“ – „Тогава не умирам.“ И не умряла, въпреки консулта на 12 лекари, че ще умре. Влиза златото на място. Тя казва: „Не, аз ще бъда капиталът.“ Това е силата на внушението. Силата на впечатлението са ужасни в този свят. Някой впечатления на личността в едно поколение, в две, в три и цели народи, по някой път страдат от една психоза на миналото. Има такива факти изнесени. Заболява един американец, явява се една болест в краката. Той усеща, че кракът му ще се строши. Викат един лекар, преглежда крака, казва: „Няма нищо, казва, здрав е кракът.“ – „Как, ужасна болка усещам в десния си крак.“ Викат втори, трети, четвърти лекар и те му казват: „В тебе има една внушена мисъл.“ – „Аз чувствам една болка в крака си.“ Викат един лекар по психиатричните процеси на болестите. Той казва: „Ти преди 7–8 години някъде виждал ли си някой човек да му се счупи крака?“ Той си спомнил, че преди 8 години се е спрял на едно място, на гарата, и донесли един човек със счупен крак и след 8 години в него се заражда, той чувствува същата болка както този човек. Започва този лекар по обратен път да му внушава и така той се излекувал. И често се наслояват от 5–10 години и трябва да се върнем назад, за се освободим от ненужните страдания. Някой път казвате: „Мене ми се струва, че ще се разболея.“ Внушаваш си. Казваш си веднъж, дваж, и се разболееш. А някой болен казва: „Аз ще оздравея.“ Той дойде днес казва: „Аз ще оздравея, на утрешния ден, аз ще оздравея.“ И оздравява. Този човек, който казва, ще оздравея – оздравява. Онзи, който казва ще се разболея, разболява се. Друг казва, мене няма да ми върви. И не му върви. Някой казва, ще ми тръгне напред. И му тръгва. Казвам: Туй, в което вярваш разумно става и туй, в

което се съмняваш, и то става. Някой казва: „Моето минало е лошо и бъдещето ще е такова." Друг казва: „Миналото било добро и бъдещето ще бъде добро." Следователно, трябва да поставим в живота си бъдещето. Че твоето бъдеще, твоето близко бъдеще е добро. Отначало ти си излязъл чист от Бога. Ако се върнеш отначало, както си създаден, ти ще кажеш: „Моето минало беше добро и бъдещето ще бъде добро". Та по този начин ще се създаде онзи живот, който няма да се мени. Сега всеки един от вас, всякога вашето състояние може да се измени. Нали сте опитали на вашите малки деца. Дадете две ябълки на децата си. Майката иска да знае какви ще бъдат децата. Дай му две ябълки на детето и му кажи: „Дай ми ги назад." Ако ги дадеш и то не ти ги дава назад, или ако му дадеш едно перо на едно дете и то не ти го дава, аз ще ти кажа какъв писател ще бъде или дадеш пари и то не ти ги дава, или някоя книга му дадеш, или каквото му дадеш, това дете което дава има един стремеж. Това дете, което не дава, има друг стремеж. Едното дете се подбужда от по-висшето, казвам: имам вяра и веднага майката ще му даде повече\ Туй е с децата, но ние забравяме възрастните хора, когато Бог вземе някое благо, ние започваме да роптаем. Господ казва: „Дай ябълката." Ти не я даваш. „Защо Господи, ми го даваш, пък ми го взимаш. По-добре да не беше ми го дал." Много пъти са идвали, и млади моми да ме питат, има си някой възлюбен, ходят година, две, три, но не е сигурна. Казвам: „Обича ли те?" – „Не го зная." Обича го, на друга не дава. После виждам ходи и с друга. Този момък, на когото момата е хвърлила око, най-първо той не е за нея. Следователно, той е като едно условие. Тя иска именно, той да бъде, пък той не е да нея. Той е взел друга. Ако тя го види с някоя друга мома, започва да ѝ се стяга сърцето. Всяка мома, която е дошла, тя си има един момък. Нека чака своя момък. Младите моми не трябва да бъдат толкоз глупави, трябва да бъдат умни. Има един анекдот из българския живот. Но види се той е общ. Двама души отишли да слугуват. 20 години ходили и по едно време брадясали, и като се върнали питат жените си така: „Жени, вашите мъже имаха ли бради?" – „Не." – „Тогава ние имаме бради, не сме вашите мъже." Този закон е верен, за онези мъже, които са кьосета, за онези мъже които не са кьосета, законът е друг. В света нещата са строго определени. Всичките хора се безпокоят затуй, което не им влиза в работата. Ако вие разгледате живота от божествено гледище, ще видите, че някой път ние преценяваме нещата много по-повърхностно. Аз бих желал всичките хора да станат ясновидци, да виждат нещата по-дълбоко, да виждат нещата, както са в същност. Има млади момци в света. Един млад момък може да се ожени за една мома. Тя може да го е обикнала, той е внесъл една жизненост. Събудил е нейното сърце. Нейното лице се просветлява, става по-красиво, започва да разбира живота. Питам: какво лошо има в това? Ако тя беше се оженила за него нямаше да има туй благословение. Защото женитбата не е Божествен процес. Любовта е Божествен процес. Когато

обичаш, то е Божествено. Но ако искаш да наложиш волята си някому да имаш кон, който постоянно да възседаш, туй не е Божествено. Божествено е само, ако аз пусна моя кон в гората и като ми дойде на ум, че ми трябва един кон, той сам да дойде, да ми се предостави в услуга, но щом го изваждам от обора, турям му гем, седло, качвам се на гърба му, то е вече един човешки порядък.

Сега ще се освободите, от всичките ваши възгледи на миналото, които не са Божествени, от всичко онова, което не е Божествено. Него го турете на заден план, извадете го, от светилището на вашия храм и във вашата душа да остане само Божественото, чистото. А онова, другото, нека бъде отвън. Засега човешките работи са в сърцето, а Божествените са в душата. Казват, че човешкото сърце е покварено. Понеже съществува един порядък в човешкото сърце. И може би, още няколко хиляди години, този порядък да съществува. И може би, за още няколко хиляди години да съществува. От него никой не може да ви избави. Но, пък никой не може да ви препятствува за онзи порядък, който е във вашата душа.

Та казвам всякога считайте в света, когото и да сте обикнали, считайте го, че той е едно Божествено благо. Ти обичаш някого и казваш: „Защо да го обичам?“ Любовта носи живот. Щом обичаш, Бог те благославя. Щом не обичаш, Бог взема живота ти. Непослушанието със себе си носи смърт. Ви се месите защо този да обича. Не се месете в Божествените работи. Аз бих желал всичките хора в света да влезете в закона на Любовта. Законът на Любовта е широк закон на разбиране. Най-първо той започва да действува чрез двама. Тия двама души ще имат други двама, ще станат четирима. Тия четирима ще имат други четирима, ще станат осмина. И осмината ще имат други осмина. И така Любовта ще се разпростре между всичките хора. Оставете Любовта да се прояви през всичките свои възможности. Ако искате да бъдете свободни, ако не – във вас ще се роди съмнение, подозрението, ревността, защото ревност не само във фамилиите има, ревност има и в религиозните хора. Той си изгубил вярата. Защо не вярва? Че в какво трябва да вярва? В три неща вярвам, в които моята вяра не се мени. Вярвам в Божията Любов, вярвам в Божията Мъдрост, вярвам в Божията Истина. Вярвам в Божията Любов, понеже носи живот. Вярвам в Божията Мъдрост, понеже носи знание и светлина. Вярвам в Божията Истина, понеже носи свобода. В какво друго трябва да вярвам? Следователно, всеки един човек, който би вярвал така и не само вярване, но една жива вяра. Та трябва да се приложи новото верую в света. При най-големите страдания, които човек има да се не измени неговата душа. При най-големите страдания да се не промени неговата мисъл. При най-големи страдания да се не промени неговото тяло. Но да се усили. Понеже, чрез страданията, чрез изпитанията се усилва човешкото тяло. Та да

дойдем до закона на безсмъртието. Човешкият ум, той трябва да се усили, трябва да се приспособи на голямата светлина. Засега човешкият ум не е приспособен на голямата светлина. Човешкото сърце не е приспособено на голямата топлина. Малка топлина издържа, голяма топлина не може да издържа. Човешкото сърце трябва да се приспособи на голямата топлина. В голямата топлина се разтапят всичките противоречия, които съществуват сега в живота.

Аз ще попитам: Защо трябва човек да живее? Ти не може да живееш без да обичаш. Ти не може да бъдеш силен човек, без да вярваш. Ти не може да бъдеш здрав, без да имаш надежда. Надеждата носи здраве, вярата носи сила. Любовта носи живот. Божията Мъдрост носи светлина. Истината носи свобода.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

Трийста неделна беседа, държана от Учителя на
21 май 1939 год., неделя 10 ч. пр.обяд София – Изгрев

1939_05_21 Силата на човека
утринно слово

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Размишление

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея. Тя е краят на един живот, на който се дава счет. Числото 12 е краят на една работа, дето не може да я отлагаш повече и трябва да се приключи. И понеже е край, казва: В онова време, в една от съботите, след като се минаха шест дена, в които трябва да се работи, седмият ден просветна на Бога. Тогава се случило, че учениците минали покрай сеитбите. И понеже нямало какво да правят, ударили го да ядат. „По онова време в една от съботите минуваше Исус през сеитбите; а учениците му огладняха и начнаха да късат класове и да ядат.“ (1 ст.) Човек, като няма какво да работи седмия ден, създава си работа – седнали да ядат. (Учителя прочете 2 ст.) Значи не трябва да късат класове и да ядат. Трябва да ядат, но не трябва да късат класовете, понеже късането на класове било работа. (Учителя прочете 3 и 4 ст.) Според еврейския закон са турили 12 хляба за приношение, които са освещавали. (Учителя прочете 5, 6, 7, 8 ст.) Ще каже някой привърженик на еврейския закон: В съботен ден огън нямаш право да кладеш, обущата си не можеш да чистиш, с гребен главата си не можеш да чешеш, дрехите не можеш да облечеш и прочие. Който така мисли, той е по буквата на закона. И какво трябва да върши човек в събота? В събота трябва да бъдеш чист, защото съботата се отнася до духовния свят, а не и до физическия свят. Значи всичките ти чувства и мисли трябва да бъдат абсолютно чисти. Нямаш право да се обличаш в нечисти дрехи; нямаш право да си туриш нечиста шапка. Шапката е мисълта, защото всяка една нечиста мисъл опетнява човека. Обаче това свещениците го вземаха в буквален смисъл – огъня си няма да накладеш. Но мнозина ги осъждаха. Ако идеш в съботен ден да събираш сухи съчки, според Мойсеевия закон ще намериш въжето. Ако пък някой в събота събира сушалки, според Мойсеевия закон трябва да се накаже. Тогава, досега всичките тия сестри, които събират сушалки, на въжета трябва да се турят. Не трябва да се събират сушалки в съботен ден. И в съботен ден няма да се занимаваш с чужда работа. А те пък така престъпиха закона, че съботния ден ще ядат учениците. А човек в съботен ден не трябва да се занимава с чужда работа. Щом се занимаваш с чужда работа, ти престъпваш закона. А ти в съботен ден няма да се занимаваш с чужда

работа. Няма да се занимаваш и с времето, ще се занимаваш само със себе си, със собствените си работи. Ама че слънцето изгрява, че било облачно времето, че имало вятър, че има буря, че мъглите паднали, че мухите хапели, че някой комар те ухапал – ти и въпрос няма да правиш защо да те ухапе комарът. Ходиш да правиш спор защо Господ допуснал тия комари и да съдиш.

Казвам: Съботата когато дойде, има един ден, в който човек трябва да се върне в себе си и да бъде господар на своето положение. Казвам, ако съботата я употребите като един ден особен, ще облечете най-хубавите си дрехи и ще запалите 12 свещи. Пък ако е изгряло слънцето, няма да ги запалите денем, но ако е вечерно време, ще запалите 12 свещи. Ако слънцето е изгряло, достатъчно е една свещ. Дванадесетте свещи при вас – те са 12 добродетели. Ще предизвикате дванадесеттях добродетели и с тях ще разглеждате работите. Най-първо в съботен ден ще започнете с три добродетели. Ще разгледате как изпълнявате закона на Любовта. Ще отворите книгата, ще погледнете как изпълнявате живота и как възприемате живота. И след туй ще дойдете до Божията мъдрост. Тази книга ще отворите и ще разгледате как разбирате вие закона. Най-после ще дойдете до Истината и ще видите как изпълнявате Истината. Там ще отидете да видите как изпълнявате Истината. По отношение на Любовта в дадения случай, това е Божественият свят. Бог е излезнал от Божествения свят. Мъдростта в дадения случай представлява духовния свят – дето ангелите живеят. Те се наричат същества на светлината и на истината. Тук сме ние, хората. И възлюбил си, казва, истината в човека. А началото на истината е свободата – да бъдеш свободен. Свободен можеш да бъдеш в какво отношение? – Свободен да живееш добре; свободен да мислиш добре; свободен на земята да нямаш спор с никого – вземане-даване да нямаш с никого. Че този имал да ти дава, този ти взел шапката, онзи ти взел обущата, този ти разградил оградата... Сега в туй отношение религиозните хора трябва да бъдат [свободни]. Да кажем, вие имате една ограда, някой ти взел кола и тогава този кол, който си турил, е много слаб кол. Ако някой може да ти вземе кола, тогава оградата ти е слаба. И ако всеки може да ти вземе кола, то оградата ти е много слаба. Но ако колът ти беше тежък един тон, кой ще ти задигне кола? Имаш сто кола по сто тона – кой ще ти задигне коловете, кой ще ти ги открадне? Ама някой ти задигнал телта. Но ако всяко парче от телта тежи по сто килограма, кой ще ти задигне телта? Ти ще туриш една тел, дебела като гемиджийско въже.

Допуснете, че като хора вие по отношение на ангелите се падате като деца от първо отделение, в степента на развитието. Един учен човек на земята в сравнение с един ангел е като едно дете от първо отделение, а по отношение на животните – най-ученото животно при вас е като едно дете

от отделенията. Като погледнете едно животно на земята, неговото отношение към вас е точно такова, каквото е вашето отношение към ангелите. Вие погледнете на животното и казвате: Това е едно животно. И в другия свят, и те гледат на вас по същия начин. Сега, ако е невежо животното, какво трябва да правиш с него? Знаеш колко са смешни животните – даже онези котки, които дълго време са живели между нас. Котките минават за културни, понеже са живели между ангелите. Те са млекопитающи. Та често правя наблюдение какво съзнание има в тях. Обективният ум е развит, но не могат да разсъждават от причини към последствия. Тази способност у тях е слабо развита. Едно животно не може да разсъждава дали нещата имат причина или не. Та някой път котката донякъде знае някои котешки думи. Някой път котката ни казва: Моля, имате ли нещо хубаво за ядене, тъй да ми дадете едно малко парче? Казвам: Да, имам. Някой път се случва, имам джиджи папа, както турците го казват – коджа манджа. Дам ѝ, тя погледне, погледне, извади едно топло парче, откъсне от него. Но като я изгори, хвърли го на земята, погледне ме и казва: Аз не искам такова! Тя усеща като че ли топлото я ухапва и го хвърля. Така, опарената котка мисли, че хлябът я ухапал. Тя казва: Защо ме хапеш? – и го къчне. Но след като поизстине малко парчето, тя пак го побута с крака си и казва: Ти ще се научиш и няма да ме хапеш друг път. И казва: Аз имам сега право да те ям. А хлябът отдавна се е опростил, той не си дири правата. В него ни най-малко няма мисълта да се бори, да хапе, а само тя си мисли, че хлябът се бие и я хапе. По някой път ни се случва по същия начин, когато отгоре ни дадат хапка хубав хляб и тя ни опари, и ние току я бутнем с крака си. И след като се мине малко време или половин час, ние намираме, че тя е вече за ядене.

Псалмопевецът казва: Има някои неща, които ни се случват, ние ги считаме за едно нещастие. Но като се мине една–две години, ние виждаме, че туй, което се е случило, после е принесло голяма полза. И казва псалмопевецът: „Добре ми стана, че се наскърбих.“ Върху туй ще ви приведа пример. Един от американските проповедници – Муди – бил много активен. Та ходил да събира, да вика хората отвън, да ги праща в църквата. Той викал такива знатни, видни проповедници да проповядват в църквата, пък той им събирал хората. Искал да служи на Бога. Казвал им: Идете да го слушате, той е знатен проповедник! Идете да го слушате! Та църквата била пълна. Но проповедникът бил много далече. Той им говорил за дявола и толкова хора го слушали, обаче Муди не могъл да слуша тази проповед и му станало мъчно. Той пропуснал да чуе една отлична беседа за дявола. Втори път той пак по същия начин повикал много хора, но казва: Повече няма да ходя, вън не искам да остана – искам да слушам нещо и за дявола. Но вечерно време трябва да се проповядва. Обаче се наял със свински салами и отива да слуша. И започнал да хърка.

Проповедникът говори, пък Муди почнал да спи. И пак нищо не могъл да чуе за дявола. Проповедникът го пита: Муди, чу ли проповедта? – Остави се, салами ядох тази вечер и пак за дявола нищо не можах да чуя.

Сега изводът какъв е? Ти търсиш една мисъл. Най-първо ти казваш: Аз условия нямам. – Значи инвалид си, отвънка си и не можеш да слушаш какво ще се каже за дявола. Много хубави работи могат да се кажат за дявола. Много умно същество е дяволът. Всякога седи будно и използва най-малките условия. Ти искаш да свършиш някоя работа и трябва много воля. Той ти казва: Почини си малко. Той, животът е дълъг, не ти трябва сега всичко да свършиш. И утре може да свършиш тази работа, отложи я. Ти дължиш някому нещо, той ти казва: Отложи, нека другият се научи малко на търпение, той може да чака. Един закон има за яденето. Казват ти: Не яж. А той ти казва: Ти не разбираш законите хубаво. Трябва да ядеш, понеже ако отслабнеш, няма да можеш да работиш хубаво. Някой път пари нямаш. Той ти казва: Гледай да наваксаш оттук-оттам, че ако нямаш средства, хората няма да те уважават, няма да те почитат. Той ще ти даде ум: Ти трябва да имаш един цилиндър висок, хубав. После казва: Хората ще те уважават, ако си направиш обуща от камилска кожа. Че кой няма да те погледне с внимание тогава! На жените казва: Модно ще се носите. И бързо дава ум на всички. Не са лоши тези работи. Ама да кажем, ти носиш обици с диаманти на ушите си. Не само да бъдат тия диаманти на твоите уши, но твоето знание – онова, което ти знаеш, да бъде тъй твърдо, тъй установено, както диамантът има твърдост десет. Диамантът не можеш да го обидиш, защото обидата е едно надраскване. Всякога щом се обидиш, значи твърдостта ти е малка. Щом не се обиждаш, твърдостта ти е голяма. Който иска да те дращи, той се одрасква, а ти не се надраскваш. Та по някой път дяволът идва да ни опита дали имаме твърдост. А той е много твърд. Дето е минал, някои от вас нали знаете как е започнал? И ако не може дяволът да ви дразни, вие сте вече надраснали. Твърдостта на диаманта е десет. А пък има и друга една твърдост – тя е твърдостта на дванадесета степен. Знаете ли какво е това? Дванадесета степен – то е твърдостта на любовта, дето всичко дращи, а тя от нищо не се дращи.

Та казва сега Христос: „Ако ли бяхте знаели що е „Милост искам, а не жъртва“, не бихте осъдили невинните.“ (7 ст.) Има три неща, които трябва да пазите. Никога не съдете Любовта! Никога не съдете Мъдростта! Никога не съдете Истината! Дойдете ли до Любовта, приемете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Божията Мъдрост, приемете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Истината, приемете всичко тъй, както тя се проявява. За свободата може да говорите, но какво може да кажете – кое е истина и кое не е? Истината освобождава човека. Как го освобождава? Дава му онзи истински живот и човек става доволен. Истината освобождава

човека, дава му светлина, дава му знание, с които човек свободно да може да разполага, и той е свободен. И самата истина сама по себе си дава свобода на човека, че тя живее в самия човек и го ръководи.

Писанието казва: „И възлюбил си истината в човека.“ Възлюбил Бог истината, която ръководи живота му. Единственото нещо, което Бог е вдъхнал в нас, то е истината. „И като премина от там дойде в съборището им.“ (9 ст.) (Учителя прочете 10, 11, 12, 13 и 14 ст.). В дадения случай ръката на човека показва неговата воля. Човек е силен. По два начина силата се добива. Най-малката мисъл, която прониква, най-малкото, което прониква в душата ти, ако можеш да го приложиш, ти си силен човек. Ако не можеш да го приложиш, ти си слаб човек. Да допуснем, вие вървите, отивате на посещение, някъде ви канят. Повикал ви е един човек на планината и си изкълчи крака. Какво можете да направите в дадения момент? Е, допуснете, че вие сте дали обещание човешки крак да не бутате. Причината, че не бутате човешки крака е, понеже някога един ви е бутнал с крака си и вие имате отвращение към крака. И казвате: Човешки крака не бутам. Представете си, че на този човек кракът му е изкълчен. Какво трябва да направите? Щом сте дали обещанието си, не трябва да го бутате от човешко гледище. А според Божествения закон вие трябва да вземете крака му и ще го протегнете, та кракът да се намести. Ще му направите едно малко дръпване на крака в една или в друга посока и ще му кажете: Стани и си върви! Но законът се нарушава. Ти си пристъпил своето обещание.

Казва Христос, че Син Человечески е господар на съботата. Така разбираха евреите съботата. Сега някой път казват, че Христос, като влезнал в храма, направил един бич и изпъдил всичките променители. Вие взимате буквалната страна – та всеки един от вас ще направи един камшик и ще удря по всичките нечисти мисли, желания и постъпки, които има в сърцето си, в душата си и в духа си. Трябва да ги изпъди. Та често ние се занимаваме с неща отвън, а изоставяме вътрешните неща. (Учителя прочете 20, 21 ст.) „Тогаз му доведоха един беснуем, сляп и ням; и го изцели, щото слепий и немий и говореше и виждаше.“ (22 ст.) (Учителя прочете 23–38 ст.) Сега някои се смеят. Вземете религията като една школа, като едно училище. Защото човек е религиозен в дадения случай и в дадения момент: как ти разбираш Божествената Любов в себе си в дадения момент; как ти разбираш Божията Мъдрост, тоест как умът ти мисли и в дадения случай как Истината действа в тебе. Сега, ако ти се усещаш слаб в живота, истината е слаба; ако умът ти е тъмен, това показва, че Божията мъдрост е слаба; ако животът ти е слаб, показва, че любовта ти е слаба. И следователно върху три неща човек трябва да бъде силен. Силен в живота. Ти се плашиш от смъртта, защото е слаба любовта ти. Със смъртта всеки

един трябва да се пребори и най-последната борба, с която човек трябва да се пребори, то е смъртта. С много погрешки трябва да се бориш, но като дойде смъртта... Смъртта досега е тъпкала всички. Кого не е тъпкала? Казвам: Още не сте свободни. И човек, докато не победи смъртта в себе си, казва: Ще се мре. Е, хубаво. Ще се мре. Тогава, какво значи умирането? Всичко, каквото се придобива в този свят, ще ти се вземе. Не само от тялото ти ще се вземе, а всичко, каквото си намислил от този свят – и мислите ти ще се вземат. И всичко, каквото сърцето ти е придобило – и то трябва да се вземе. Та всичко се взема – и тяло, и мисли, и чувства. Какво ще остане на тебе тогава? Ще останат само три неща. Те трябва да останат: Любовта, Мъдростта и Истината. Тях никой не може да вземе. И като умира човек, какво ще му остане? – Нищо не може да му остане. Само една дума – любовта ще остане. И животът на тялото го няма. За Божията мъдрост засега имате мозък, а там и мозък няма да имаш, ще остане само душата. За истината – тя се отнася до човешкото сърце. И тогава и сърце няма да имаш. Тогава ще бъдеш един човек без живот, без светлина. Ще имаш любов, мъдрост, ще имаш истина, но живот няма да имаш. Знанието и светлината няма да имаш, и свободата няма да имаш. Защото, за да бъдеш свободен, трябва да има с какво да оперираш. А като нямаш ръце, как ще бъдеш свободен, какво ще направиш?

Та ще се спреш върху три неща. Човек като мисли за онзи свят, като умре човек, той ще почне да мисли върху любовта. Ти без тяло не можеш да мислиш за знанието, за светлината в мозъка. И хора няма да има наоколо. Никой няма да има. И ако влезнеш в един свят, дето никого не виждаш, питам, какво ще правиш? Сега някои от вас сте тук между хората, но като влезнете в другия свят, този свят ще ви бъде ли много приятен, понеже никого няма да виждате? И огледало няма да имаш, и себе си не можеш да виждаш. Тук може да се оглеждате, но там не можеш да се оглеждаш. Просто едно голо съзнание, което няма никаква същина. Но да ви представя, тази идея е отвлечена. Да ви представя положението тъй ясно, че да разберете. Ето в какво седи ясното. Представете си един търговец, на когото касата е била пълна със златни монети и имал една доста голяма кесия – толкова голяма и пълна, че за целия му живот да си има средства. Допуснете, че му откраднат тази кесия. Знаете ли какво ще бъде състоянието на този човек? Стока не може да купи, и хляб не може да купи. В света, в който живееш, ще плащаш аржан-конте. А кесията я няма, средства нямаш. Или представете си сега, че вие имате едно тяло и оръжие имате. Всичко имате, но краката ви са схванати, сухи и ръцете ви са свързани с вериги. Всичко туй имате, какво ще правите? Ще кажеш: Да съм аз свободен! Е, там да си свободен, какво ще направиш? Ще употребиш оръжието си и тялото си, а вързан си. Та казвам сега: Онова, което в Писанието е вложено, дръжте се за него. Има три неща, които човек

трябва да прави на света. Не давайте никого да вържат. Престъпление е да дадеш това. Престъпление е да продадеш любовта да я вържат. Най-голямото престъпление е да продадеш любовта да я вържат! Не че тя ще остане там. Тя ще скъса въжето. И в такива случаи, щом искаш да продаваш любовта, тази мисъл ако ти дойде, ти ще умреш. Като намислиш да продадеш любовта, ти ще умреш, нищо повече. Престъпно е да продаваш Божествените чувства! Престъпно е да продаваш Божествената мъдрост! Престъпно е да продаваш и Божествената истина! Само като си помислиш, че и без истина може, и без мъдрост може, и без любов може – това е предателство! Ти само като помислиш това, като възприемеш тази мисъл само, ти ще фалираш по всичките правила. Дойде ли до Любовта, там ще се спреш и ще имаш само едно мнение – ще бъдеш готов на всичките жертви. И ако ти се застъпваш за Любовта, и тя ще се застъпва за тебе.

Та казвам сега: Всички трябва да се застъпвате за любовта, която живее във вас. Заради нея да бъдете готови вие да живеете тъй, не както аз мога да ви говоря отвънка. Защото, ако искате вие да знаете, не каквото ви говоря е вярно, но това, което аз правя. И това, което аз правя – и то още не е вярно. Но не и това. По някой път вие трябва да ме наблюдавате когато аз съм сам, никой няма наоколо ми. Когато съм между хората, както постъпва човек тогава, все ще се докарва малко. Както виждате, сега съм докаран малко. Та като се намирам в стаята си, облечен съм само за себе си тогава. Та аз, когато съм сам, си имам едни обуща, които обувам – отвън никога не ги нося. Имам едни дрехи – никога не ги изнасям отвънка. Така официално се обличам с дрехи, които никога не сте ги виждали. Тогава аз се обличам в една дреха на истината – една дреха имам, която представлява истината. Имам една дреха, която представлява мъдростта. Ще се облека официално – тогава на целия свят заповядвам. Аз съм един голям господар и един голям слуга. Най-силният човек съм. И на себе си заповядвам. И най-слабият човек съм, защото слаб и силен е все едно. Никога не съдя. Нито съдя истината. Никога не се карам. Казвам: Целият свят ще се оправи! И ако един ден хората, и те така се облекат в любовта – щом се облечеш с нея, тогава смърт няма вече. Пък и смъртта, като дойде и като рече да ме дигне и дращи, тя ще отскочи. И като дойде втори път и ме погледне само – о-хо-о-о! Този е големият огън, като го погледнеш само, казва ѝ: Я го хвани! (Учителя прочете от 38 до 41 ст.) Та Иона, когато вижда Господа, уплаши се, пренебрегва това и казва: С тази Божия мъдрост колко пъти ми каза и не става така. – И хукна да бяга. Но като го тури в утробата на кита три дена и три нощи, той разбра, че е страшно туй ограничение! Че не може да излезне! Тогава той каза: Господи, втори път няма да правя погрешки! Помогни ми да излезна от устата на кита и каквото ми кажеш, ще изпълня. Избави ме само от този кит. И понеже се помоли с дълбочината

на душата си, и Господ му даде един пример. Господ заповяда на тази риба да го изхвърли навън. По някой път вие се намирате в мъчнотии. Вие имате опитността на Иона. Голяма мъчнотия имате – помолете се на Бога. И като излезете от устата на кита, ще отидете в Ниневия. Коя е Ниневия? – Ще идете при най-големите мъчнотии и от нищо няма да ви е страх. Окото ви да не мигне от страх! Това значи: като влезнеш в света с Господа, ще вървиш напред и ще отидеш да проповядваш, където ти казват.

Сега, как Иона трябва да проповядва? Ако аз бях на мястото на Иона, тъй щях да проповядвам: Още 40 дни и Божията любов ще дойде в света; още 40 дена и всичките хора ще се помирят; още 40 дена и всичките жени, които са бременни, ще родят; още 40 дена и всички, които имат да плащат, ще си платят дълговете; още 40 дена и разлюбените ще се залюбят. – Така ще им проповядвам. А пък Иона проповядва тъй и после видя, че всички вземат думите му и казват: Още 40 дена и Ниневия ще погине. А тя не погина – Бог прояви своята си, Божията Любов! А той се обиди, че както той каза, не стана. Обиди се за това, че той, ако беше проповядвал, всичките тези хора щяха да се облекат добре. А той така като проповядва, те си туриха вретище и пепел и той чакаше да види разрушението на Ниневия. И казва: Всички тия да погинат, но да бъде както Господ каза. И тогава ще остане само Иона и Господ, а всички други ще бъдат заровени в земята. – По-добре нека са живи хората, макар и погрешки да правят. Има какво да работят.

Та казвам сега, аз ви казвам, така ще проповядвате вие: Наближи времето. Още 40 дена проповядвайте положително, хубаво, тъй, както аз проповядвам сега! Срещнеш някой, той ти казва: Какво е вашето учение? – Нашето учение е точно както вашето учение. Какво е вашето учение? – Ела ми на гости и ще видиш. – Е, какво е вашето учение? Сега как го разбирате това? – Ела да си поговорим малко. – Ама как разбирате вие живота? – Ела да излезем малко на екскурзия на планината. Че тъй е, какво повече от това. И всичките тия залъгалки, които имаме в света... Питам някой актьорин, който се занимава целия си живот да изучава някоя драма, писана от Шекспир. Да кажем: To be or not to be – да съм или да не съм? Е, ако аз бях писал това, аз другояче бих писал „да съм или да не съм": Да съм човек на Любовта и Любовта да е с мен; да съм човек на Мъдростта и Мъдростта да е с мен; да съм човек на Истината и Истината да е с мен. Това е To be, or not to be – да съм или да не съм. Туй значи Любовта да е с мен, Мъдростта и Истината да са с мен.

Казвам, новото учение или Божественото учение седи в съзнанието на земята. Да запознаем нашето тяло с живота, да запознаем нашия мозък

със светлината и да запознаем нашето сърце с топлината. Това е свободата.

О т ч е   н а ш

29. Утринно Неделно Слово, държано
на 21 май, 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко облачно. Времето – меко и топло.

1939_05_24 Музикална задача
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

МУЗИКАЛНА ЗАДАЧА

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

(Чете се темата: „Разлика между силният и слабият.“)

Слабият и силният, но има разумност. Разумно слаби хора и разумно силни хора. Има силни неразумни и слаби неразумни хора. Силата е едно качество. Ако има разумност, има едни постижения. Ако няма туй качество, тя губи своите постижения. Слабостта и тя си има своя добра страна. Не всякога трябва човек да бъде силен. Ако силният човек убива, добре ли е? По-добре е да е слаб. Ако слабият не може да направи едно добро, не си струва да бъде слаб. Трябва да бъде силен, да направи доброто. Значи, когато грешиш, по-добре е да си слаб. А пък, когато правиш добро, по-добре е да си силен. Защото в доброто човек трябва да даде от себе си. Слабият разбира, че няма какво да даде. Слабият е човек, който няма какво да даде. Следователно, силата е нещо, което човек трябва да придобива. Ако един човек има сила, представете си, ако един човек би имал сила да носи земята на гърба си, да има туй съзнание.Питам, ако този човек е на земята и го видите, какво би направил? Ако му кажете една обидна дума, какво би направил? Пък някой път, когато човек е слаб, може да го обидят. Казват, че е търпелив. Преглъща. Казва: „Да съм силен, ще ти дам да разбереш, но понеже съм слаб. Един ден ако стана силен, ще видите какво може да направя.“ Вие свързвате богатството, знанието със силата. Казвам, силата е нещо необходимо за живота, следователно и тя може да се прахосва тъй както всичките богатства, които човек има, може да се прахосват. Здравият човек е силен. Болният е слаб. Но болният човек носи едно патологическо състояние. Може да кажете, че човек греши, че това станало, онова станало. Някой път болестта иде като едно последствие, без да е грешил човек, пак страда. Да кажем, една майка може да страда, че детето паднало, ударило се някъде. Тя страда, неразположена е. Или детето ѝ боледува и тя страда. Страданията, някой път, може да произтичат от една връзка, която съществува между живите същества. Може да се радваш на една добродетел, която ти не си направил. Може да страдаш за една добродетел и може да се радваш на една добродетел. И може да скърбиш за една добродетел, която е изгубена. Като започва да оголява главата на човека хората стават малко по-нервни, по-сухи стават. Има някъде изключения. В природата няма някакво явление, което да

няма свой смисъл. Често онези, които изучават човешкото естество, [забелязват че] щом човек започне да огрубява вътрешно, в своята мисъл и чувства и косата огрубява. Дърветата замязват на човешките мисли. Имате хора с къдрави коси. Нали сега някои си къдрят косите. В какво седи хубостта на къдравите коси? Всички обичат да се накъдрят. Хората с къдрави коси са много упорити и своенравни. Хубаво е някой път човек да е много мек, да му стане къдрава косата. Много мек да си и то не струва. Да си много груб не струва и да си прекалено добър и то не струва. Например, някои хора има много отстъпчиви. Направил си някаква пакост, казва: „Няма нищо." Оголял си, казва: „Няма нищо, ще се поправи." Изгубил си къщата – „Няма нищо." Съдрал си дрехата – „Няма нищо", ще се закърпи, машина има. Носиш скъсани обуща – „Няма нищо." Във всичко се примирява. Казва: „Как няма нищо?" – „Няма нищо." Всички трябва да знаете, че ако човек завърши своята еволюция, онова, което сте придобили, то ще бъде видимо във вас, както тук виждате носа на един човек, както виждате ушите, веждите, косите виждате, явно става. Като завършите своята еволюция, всичките мисли, чувствувания, всичко каквото е било невидимо, скрито някъде, всичко туй, в Божествения свят ще бъде видимо. Тогава ти ще носиш последствията на своите разбирания. Ще дойде време, когато няма да има нищо скрито покрито. Когато говорим за характера на човека, говорим за бъдещето. Бъдещият човек от сега трябва да съзижда своето бъдеще, понеже бъдещите форми на човека ще се определят от сегашния му живот. Хората казват: „Мене не ме интересува бъдещето." Но то е неразбиране, защото някой път какво ни интересува нас нашето минало. Какво може да ви интересува , че сте счупили една стомна. Казвате: „Счупих стомната." Какво ще ви интересува счупената стомна? Счупи я, защото не внимаваше. Трябва да внимаваш. Защо не избра пътя? Станало сега – че толкоз ум нямаш ли? Станало сега – защо не се предпази? Нямаш ли някой да ти каже нещо? – „Нямаше." Понякой път и да кажат на човека, обаче той сам си избира своя път. Счупил стомната, само пример може да му бъде, нищо не придобива. Ако не може да използува настоящето, той губи. Ако не използува и бъдещето? Той трябва да се интересува от бъдещето, понеже в момента трябва да използува нещата. Вие искате да знаете защо понякой път човек трябва да пее. Но човек, който не може да пее, той не може да мисли. Пеенето е една доброта в човека. Не е сега както пеенето го употребявате да придобиваш прехраната си. То е друг въпрос. Ако ти не може да мислиш, не може да пееш. В правата мисъл има пеене. Тези, разумните същества, те са най-добрите певци. Ако влезете между добрите хора, добротата – това е пеене. Ако ти не може да правиш добро, показва, че пеенето в тебе е слабо. Защо не може да пеете? Понеже развалил се вашият ларингс. Всякога, ако вие се опитате, каквото и да направите в света, вземете и вижте какъв е вашият регистър на пеенето. Ако ти не може да вземеш „до" правилно, показва, че

в тебе напрежението е слабо или анормално, винаги носиш едно напрежение. Казваш: „Ще се пукна." Не може да се пукнеш, пък трябва да се пукнеш. Да се пукнеш в органческия свят, значи да цъфнеш. Може да се пукнеш преждевременно или да цъфнеш преждевременно. Цветът ще окапе. Не може да вземеш правилно „до" – може да се движиш неправилно, може да цъфнеш неправилно. Не можеш да вземеш правилно „ре", значи движението в тебе не е правилно, ще вървиш като пиян човек, ту в дясно, ту в ляво. Ако вземеш „ре"-то правилно, тогава имаш една права линия. „Ре" определя правата посока на нещата. Ако нямаш „ре",ще ходиш, но ще се кривиш насам, натам, ще употребиш мантия да се покаже, че право вървиш. Ще мязаш на онзи руски войник, в Балканската война, който се напил в Добруджа. Напил се, среща го офицерът, казва му: „Миришеш на вино!" – „Не," казва, „Ваше благородие!" Турят му две дъски да върви по едната и той върви от едната дъска на другата. Казват му: „Пиян си!" – „Не, Ваше благородие. По едната дъска вървя, за ваша чест, а по другата дъска за моя чест. Като подчинен войник на другите за туй стъпвам от едната дъска на другата." Така обяснява войникът. Право ли е да ходи за честта на офицера по едната дъска и за своя чест, като войник, по другата дъска? Той бил пиян. Не може да ходи. Дошло му на ум и ял чесън, за да мирише на чесън. Казват му, че е пиян, казва: „Не, ето на чесън мириша." Той пак ходи от едната дъска на другата. Казват му най-после: „Аз не искам да ходиш нито за моя чест нито за твоя. Тръгни по една дъска!" – „Ваше благородие, това е невъзможно. Честта на войника туй не може да го направи." И войникът тръгва по дъските. Той не разбира живота. Та често и хората, като този руски войник, обосновават логически. Офицерът гледа войника, потупва го и му казва: „Маладец, колко си умен! Ако знаеш тъй да живееш, както философстваш, ако по дъската можеш да вървиш, от тебе по-добър войник няма да има." И тогава войникът, като го попитал офицерът, му казва, разбрал, че няма да го наказва и му казва: „Ще ме извиниш, че съм пийнал малко." Той му казва: „Ничего, ничего!" Сега, този войник, страх го е. Казва, че не е пил. Намира аргументи, че не пил вино, после чесън ял, краката не го държат, но чесънът го оправдава, че не е пил вино. Краката му не държат не може да върви по дъската, но казва, че по едната върви за честта на офицера, пък на другата за своя чест, че само по двете дъски може да върви.

Казвам, вашият философски живот представлява едно предметно учение, да има човек какво да учи. Ако ти не може да вземеш „ми"-то, тогава нещата не може да оформиш. Един художник, който не може да вземе „ми"-то, не може да вземе кривите линии. Ще направи кривата линия или по-огъната или по-изправена или по-голяма или по-малка. Ако не може „фа"-то да вземе, няма да бъде икономист, ще харчи, ще бъде

разточителен. Ако вземе верно „фа“-то, всяко нещо няма да харчи. Човек, който пее „фа“-то хубаво, той сиромах не може да бъде. Онези, които не знаят да пеят „фа“ сиромаси стават. Като не вземеш „фа“-то – харчиш. От невземането правилно [на] „фа“-то ще започнеш да послъгваш. Ако вземаш този тон правилно, лъжата няма място. Ако не вземаш правилно, лъжата, като последствие, ще дойде. Ако не може да вземеш „сол“, няма да може да градиш къщата. Не може да дадеш план. Архитект, инженер не може да бъдеш, ни проповедник може да бъдеш, ни владика може да бъдеш, ни учител може да бъдеш, ни баща може да бъдеш, ни майка може да бъдеш, ни обущар може да бъдеш, ни дрехар може да бъдеш, никакъв не може да бъдеш, ако не пееш „сол“. Какво ще правиш? Определя се съдбата. Ако пееш „сол“ всички професии може да бъдеш. Този тон е, който доминира, но той е в мисловният свят. В причинния свят е тона „сол“, дето е разрешението на всичките задачи и най-трудните се разрешават. Някой път, когато някой музикант композира, дадеш му някой мотив. Той не знае каква линия има, ти трябва да разбираш музика. Ако ти си най-първо една майка [и] не може да пееш сопран – тогава алтът в тебе ще куца. Пък и басът ще куца и тенорът и той ще куца. Ако не може да пееш, ако не знаеш линията на тенора в тебе, твоите синове ще куцат. Колкото синове имаш, все ще куцат, ще имат дефект. Ако не знаеш линията на алта, дъщерята ще куца. Казват: „Тъй дал Господ.“ Тъй дал Господ защото не знаеш да пееш. Ако си баща, ако не знаеш да пееш линията на сопрана, ти тогава баща не може да станеш. Ще бъдеш неженен. Няма да се жениш. Ще учиш урока. Защо трябва да станеш баща? Баща – да даваш крива посока на синовете? Ще се откажеш от тази длъжност. Някой иска да стане майка. Ако ще ставаш, стани един баща. Умен в 4 свята трябва да станеш – във физическото поле, в астралния свят, в умствения свят и в причинния свят. В причинния свят ти ще станеш баща и майка и брат и сестра сам на себе си, ще завършиш своята еволюция. Докато сам не станеш баща на себе си, ако не си сам майка на себе си, да раждаш нещата, тогава ти не разбираш дълбокия смисъл на този живот. Говоря ви тези неща, понеже вие се занимавате с дребни работи. Предметно учение е. Казвате: „Защо е такъв носа?“ Такъв е. Дефект има. Такива дефекти ги имат. Има си свои причини. На всинца ви носовете са все такива. Само че вашият е скрит, мантия има, а пък понеже аз обичам истината, няма мантия. Един ден, като снемете мантията, ще излезе, че носът ви има някакъв дефект. Какъв е дефектът? Минаваш из гората, блъсне те някой клон или някой хвърли камъче и те удари или пък нагоре гледаш, спънеш се на някой камък, паднеш, блъснеш си главата.

Та казвам, колко са важни мислите! Човек най-първо трябва да се научи да мисли, да чувствува правилно и да постъпва правилно. Да постъпваш правилно, че да не причиниш страдания на себе си. Да постъпиш

правилно, да не причиниш страдания на окръжаващите. Няма по-хубаво нещо, човек да бъде внимателен не само със себе си, но да не причини и на най-малкото същество страдание. Понеже, Бог е предвидил, че ние сме много невнимателни и ако ходиш бос, може да си повредиш краката, затуй краката ни са направени плоски, но са огънати и като настъпиш някое същество, огъват [се] и то се спасява. Друго, че може да го притиснеш и да му направиш пакост. Като говоря за музиката, то е философията на музиката, то е философската страна. Значи „до", напрежението в тебе, да бъде правилно. Всяко напрежение трябва да има свое разрешение. Има желание да придобиеш нещо. Това е естествено. Онова, което желаете, трябва да избирате времето на вашите желания. Нещата не може всякога да се добиват. Всяко нещо в света, всяка една мисъл, всяко едно желание, каквото и да е желание, то си има своето място. Ако избереш времето на твоето желание, ще го постигнеш. Ако не избереш правилното време, тогава желанието е [не]постижимо. Да кажем сега, какво е вашето желание? Вие искате да бъдете добри. Но за да бъде човек добър, основата на доброто е „ла". Ако ти не може да вземеш правилно „ла", ти добър човек и да искаш не може да се проявиш. Ти искаш да бъдеш умен. Ако не може да вземеш правилно „сол", умен не може да бъдеш. Ти искаш да бъдеш духовен, религиозен. Ако не може да вземеш „си" правилно, религиозен човек не може да бъдеш. В туй „си" се проявяват най-големите дисонанси. Най-големите дисонанси се намират в хората, които не може да вземат „си". Опаки са донемай къде. Всичките там имат мантия, своите дефекти покриват, че тъй било писано, те го тълкуват по своему. За да може да вземеш „си", ти тогава ще имаш едно разположение, понеже е най на високото място. В „си"-то ти ще се занимаваш със себе си, с разположението на своя ум, с разположението на своето сърдце. Трябва да ги задоволиш. „Си"-то е закон за ядене. Ева направи прегрешение, понеже не можеше да вземе „си". Отиде, яде не навреме. И като дойде Господ не ги пита: „Защо яде от плода?" Но казва: „Я вземи Си." Тя не можа да изпее „си". Тя изпя „си", както змията я научи и каза: „Онази змия ме научи тъй да пея." Тя взе „си" неправилно. „Си" на английски значи: „виж го". Като казва „си" – ял не навреме. Та последното „си", което тури едно съвпадение. Като пееш „си" ще видиш, че цялата гама от „до" до „ре" – отиде работата, всички се размърдаха, дойдоха не на мястото тия тонове. Напрежението е хубаво, движението е хубаво, богатството е хубаво, но яденето не е на мястото си. Да виждаш добре, значи да вземаш верно тона „си" и да не виждаш никакви погрешки. Не е да виждаш, но аз да живея така добре, че никой да не вижда никакви погрешки. Казва: „Не му гледай погрешките." Когато казваме: „Бъди съвършен", разбираме да не виждаш никакви погрешки. Бих желал да няма погрешки в тебе, да ги не виждам. Когато имаш погрешки, да ги заличавам. То е заради мене, това правя, за да не правя

пакост на себе си. Всякога нося две мантии. Като видя, че някой прави прегрешение, турям му мантия, да му не виждам погрешките и аз, като си замина, взема мантията, погрешките станат видими. За мен правя това. Ще си замина и като дойде някой, види погрешките. Някой цирка излезе, има някоя погрешка. Казвам: „Натисни!“ Някои хора имат цирейчета, набира се известен гной. Когато организмът не е бил достатъчно силен да изхвърли, остават бели петна. Вземи си иглата, натисни бялото вещество да излезе навън, освободи си лицето. Казвам, такива чужди вещества се набират, някой път в човешките желания, в човешките мисли. Дълго време страда човек докато се освободи. Един малък недъг на човека, който е чувствителен. Казвам, ако сега в света искате, ще се молите на Бога да имате един светъл ум, на който тонът е „сол“. Ако искате да станете религиозен, ще вземете „си“; ще вземете „ла“ на доброто, което казвам. Ако знаеш да вземеш „фа“, имаш условия да бъдеш щедър. Ако не знаеш да вземеш „фа“, щедрост не може да имаш. Ако не го вземеш и богат не може да бъдеш. Казваш: „Сиромах съм.“ – „Фа“ трябва да взимаш правилно. Във всичките светове трябва да ги взимаш. Във физическото поле трябва да го взимаш, в сърдечното поле, в умствения свят и в Божествения свят. Като влезеш в света, гамата трябва да я пееш. Аз ви казвам, ако влезете в този свят и изпееш „фа“-то, щом го изпееш ще се отвори вратата и парите ще идат. Ябълки, круши, всичко ще иде. Като влезеш в този свят, как се взима „фа“-то? Я, ми изпейте „фа“-то. „Фа“-то не е ядене. Ти ще виждаш нещата. Не може да ги ядеш. „Фа“-то е главния директор за яденето. Капелмайсторът, като махне и ще дойде яденето. „Фа“-то е богаташ, ще приготви. „Сол“ ще сготви, „си“ ще разреши. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светъл ум. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светло сърдце. За да може да ядеш, трябва да имаш силна воля. Силната воля е за да бъдат гласовете постоянни. Този тон трябва да има съдържание вътре. Съдържанието на нещата, то е топлината. Ако не вземете вие правилно този тон, кръвообръщението ви няма да бъде правилно. Няма музикално да действува. За да бъде кръвообръщението ви правилно и за да бъде сърдцето ви здраво, „фа“ ще пееш. Друг път си неразположен духом, нервен си. Казвам „сол“ вземи. Като пееш „сол“ много лесно ще се освободиш от неразположението. В „сол“ ще дойде дишането. Ти не може да дишаш правилно, ако не пееш „сол“. „Сол“, като пееш, веднага дишането става правилно. Правилното дишане, доброто кръвообръщение има влияние върху човешката мисъл, върху здравето. Един тон, ако се постави на място, ще има последствие върху самия организъм. Целият наш организъм е създаден музикално. Ако ти в живота си не вървиш по тази гама, по която Бог те е създал, ще създадеш своето нещастие. Защо трябва да живеем добре? Мнозина се стремят да бъдат добри без да пеят. Човек седи да се моли, моли и усеща, че не е чута молитвата. Че как ще чуе Той? Ти ще пееш правилно. Една мисъл трябва

да бъде правилна. Една мисъл, за да бъде правилна трябва да си взел верно „до“-то. Една мисъл, за да бъде правилна , трябва да си взел верно „ре“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел верно „ми“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел верно „фа“-то. Една мисъл, за да бъде верна, трябва да си взел верно „сол“, „ла“ и „си“. Всичките тонове трябва да ги вземеш правилно. В музиката има много големи потънкости. Ще дойде време, когато децата ще ги възпитават музикално. Ще дойде време, когато учителите няма да употребяват пръчка, да бият учениците. Ще има едно пиано и учителката ще иде да вземе няколко акорди и децата, които се бият, като им засвирите, ще обърнат внимание на свиренето. Ще запеете една песен и после пак започвате да преподавате. Децата стават нетърпеливи. Учителят – пак на пианото ще изсвири нещо. Или на някой друг инструмент ще изсвирите нещо. Вие тук, като дойдете сутрин, нали пеете? Някои пеете, някои не пеете. Старите казват: „Младите да пеят. Ние сме пели, когато сме били млади.“ И там е лошото, когато на млади години пеете, на стари години не пеете. Защо човек трябва да пее на стари години? Старият малко погрешки прави. Като не пее, не знае на къде отива неговият ум. Ако ви кажа сега като онзи войник. Аз, когато искам да взема „ре“ веднага взимам основния тон в мисловния свят. Защото ума е построен на ключа „сол“. Сърдцето е построено на басовия ключ „фа“. Сърдцето има басов регистър. Умът има солов регистър.

Музикално, ха, да изпеем „Махар Бену“! (Изпяхме песента.)

Сега, музикално как е построена „Махар Бену“? Думата „Махар“ има две „а“. „А“-то винаги показва едно натоварено състояние. Значи Онзи, Великият в света, Който носи товар, товара на всички. Второто „а“ трябва да се вземе по-меко. „А“-то е твърда буква. „А“-то е много отворено. Ако се повтори тона, много голяма сила се дава. Значи „Махар“ – ти имаш идеята, натоварен си, страдаш. То е Махар. Сега искаш да се маха туй страдание. Ще намериш един начин, меко ще произнесеш. Може така да го произнесете, че да натъртите на второто „а“. (Учителят изпява втори път Махар, на второто „а“ не дава ударение. След това пее цялото Махар Бену Аба.) При „Шела“ ще мислите. „Махар“ е слизане надолу. „Хар“ – искате да помагате някому, но трябва да мислиш. Щом мисли човек, той не кряска. Я, се опитайте в последното да пеете и нагоре да отивате, при „Махар“. „Бену“, „е“-то, в дадения случай, дава разширение, размножаване, широта дава. „И“-то в слоговете, дава посока на движението в музиката. „И“-то дава посока на движение. При „е“-то се разширяваш. „У“-то мъчно се взема, понеже, съответствува на мисълта. Ти, като пееш правилно, правилно не може да го вземеш, ако не мислиш. „У“-то винаги означава мислов процес. „А“ ще пееш, за да бъдеш търпелив.

„О“ ще пееш, за да използуваш условията. „И“-то, за да използуваш посоката на движението. „Е“-то, за да се разшириш. „У“-то, за да мислиш. Тия гласните букви в пеенето, като ги пееш, съвсем друг резултат ще имаш. Сега пееш „а“. (Учителят пее „а“.) Когато искаш да бъдеш търпелив, пей „а“. Ако искаш да използуваш условията външно, пей „о“. „Е“ – да се разширяваш. Но тия гласните букви да дойдат в тоновете на музиката. Ако „а“ падне на „до“, как ще го вземеш? Едно разрешаване е. Защото „а“ е товар, който имаш. В туй напрежение на „до“, ти ще разрешиш този товар да олекне. Трябва да се разпръсне той. Всичко туй трябва да се разпръсне. Има известна мъчнотия, която трябва да я премахнеш. Когато пеете „Махар“, вземете тихо „Махар“. При „Бену“ още не сме излезли горе. (Всички пеем „Махар“.) „Р“-то, тази буква е едно противоречие, грубост означава. Англичаните избягват „р“-то. [При] германците, които държат грубостта – „р“, „р“-то [е] навсякъде. „Р“-то и „а“-то ще го вземеш меко. Музикално ще вземеш всичките букви, съгласни. На коя нота какъв характер ще дадеш? Та казвам в езиково отношение да говори човек трябва да знае как да произнася буквите. Онези, които са създали езика на земята, са го създали по този музикален закон. Сегашните хора са загубили тази древна наука. Сега се говори безпредметно. Някой път има онази наука за красноречие. В тази наука за красноречие се турят ударенията, там, дето не трябва. Да кажем думата „обичам“, де ще турите ударението? „Обичам ви“. На „о“-то [ли] ще турите ударението, на „и“-то ли ще турите ударението или на края ще турите ударението? Де ще турите ударението? Но какво има на това „о“. Вие казвате „о“. Защо туряте „х“-то. Значи обичаш някого – „о“, имате „б“. Този тон е едно напрежение. „Б“-то е растене. „О“-то, ти вече условия имаш. „Обичам“, значи има вече нещо посадено, което иска простор да се прояви. „Б“-то иска простор на растене. Туй, което се е посяло в земята, иска да поникне. Ти обичаш някой, искаш да се проявиш. Имаш право. Трябва да знаеш как да се проявиш. Най-първо ще наквасиш тази почва. За да може доброто в тебе, житното зрънце да пробие корицата. Следователно трябва да имаш нещо в своята мисъл, да помогнеш на своята мисъл. Ако не можеш онова, което расте да му помогнеш, то може да се развали. Казвам, при сегашните условия всички се явявате педагози. Казвате: „Тъй не се обича.“ Как се обича? Като срещнеш един човек, като го обичаш, ще му дадеш най-хубавият поглед, ще се усмихнеш, ще дадеш един поглед. Не тъй, като го погледнеш, наведеш очите си, но ще дадеш един поглед, така малко ще повдигнеш очите си. Живеем в един свят на земята, дето ще погледнем нагоре, така гледаме към Бога. Към Бога значи към разумния, хубавия живот. След туй, как ще поставиш онзи, когото обичаш, как ще поставиш? Някой път вие го туряте от дясната страна или можете да го турите отляво. На коя страна ще го поставите? Ако го поставите от дясно ще предизвикате неговия ум, ако го поставите от ляво,

ще предизвикате неговото сърдце. Ако той има лошо сърдце, ако го поставиш от лявата страна, ще се скарате. Ако имате хубава мисъл, ще го поставиш отдясно, да помогнеш на сърдцето, да не се прояви злото. Това са правила, които трябва да знаете. Вие казвате: „Господ ще ни научи." Хубаво, как ще ви научи? Казвате: „Учителят така говори." Аз едва съм дошъл до предисловието. Ама как трябва да се живее? Вие казвате: „Ти ли ще ме учиш? Какво ще ме учиш на музика, ако ти не разбираш нищо от музика?"

Сега от вас изисквам да имате най-първо напрежение. На някои от вас ще ви дам „до" да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ре" да изучавате. На някои от вас ще ви дам „фа" да изучавате. На някои от вас ще ви дам „сол" да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ла" да изучавате. На някои от вас ще ви дам „си" да изучавате. На седем категории ще ви разделя. Разпределете се сестри и братя по на седем души във всяка една група. Едните ще бъдат специалисти за „до"-то, другите ще бъдат специалисти на „ре"-то. Друга група на „ми", на „фа" и втория път, хайде групирайте се и ще пеете, музикално ще се разпределите. Казвате: „Това сега ни остана възрастни хора [да] пеем." По-добре да пеем, отколкото да идем в небето и да ни върнат. Само за „до" ще ни върнат за сто години. За тях е безразлична нашата мода. Те са много учтиви. Ще ти дадат всичките пособия, ще ти дадат условия да учиш „до" на земята. Казват: „Да се специализираш по до". Нали тук някои от вас ходят да се специализират по готварство или педагогия.

Сега туй да остане между вас. Няма да ходите да го разправяте навън. „Какво учите?" – „До". „Какво учите?" – „Ре". „Какво учите?" – „Фа, сол, ла, си." Казвате: „Тия работи ние още от сега ги знаем. Ние досега сме учили музиката, която ни причинява страдание." Всичките страдания и нещастия се дължат на кривото пеене в света, от единия край до другия. Пеем криво. И от там идат лошите резултати. Като тръгнал синът, майката му казва: „Синко, като видиш умряло, ще се прекръстиш, а като видиш, майко, булка, ще играеш." Той тръгнал и най-първо трябвало да срещне умрялото и да се прекръсти, но той [срещнал свадба] и почнал да се кръсти. Взели, че го били. След като [го] били срещнал умрялото и започнал да играе, пак го били. Като отива при майка си казва: „Мамо, наставленията, които ми даде не бяха добри. Много лошо ме научи. Играх – биха ме. Кръстих се, пак ме биха." – „Синко, казва майка му, не си играл намясто и не си се кръстил на място." И на вас казвам: Били са ви вас. Казвате: „От пеене нас ни страда главата." Не сте се кръстили на място. Да се кръстиш, значи нещата да ги вземеш много верно. Да играеш значи да знаеш как да направиш нещата.

Втория път, по седем души, вие ще се разпределите на категории. Всеки да си вземе какъвто тон иска да изучава. Ще изучавате едни само – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“ и т.н. Вие ще си пеете, както знаете. Не, нов начин на пеенето ще изберете.

„Пътят на Любовта е път на живота.“ (Три пъти)

33 школна лекция, 24 май 1939 година, София, Изгрев

1939_05_31 Музика на мислите, чувствата и постъпките
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

МУЗИКА НА МИСЛИТЕ, ЧУВСТВАТА И ПОСТЪПКИТЕ

(Небето ясно. Времето свежо, след дъжд и топло)

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Духът Божий“

Разпределихте ли се музикално? Музикално да се разпределите значи следното: щом някой от вас има болка, напрежение, има някои лоши условия, ще избере един тон, а пък който иска да стане по-активен, по-сръчен, да направи нещо, ще избере друг тон. А пък, който иска да му стига ума, да не се блъска в науките, ще избере друг тон. Който иска да си оправи работите, да не е закъсал тук там, трябва да избере пак друг тон. Който иска да се облагороди, да излезе малко напред, пак друг тон да избере. Вие сега гледате по обикновеному. Сега тоновете, музиката е встъпление в живота. Аз наричам музика, която троши сама камъните, която си приготовлява материала за градене на живота, това е музика.

Кое е същественото, на което разчитате? Вярата ли? Вяра, която не може да ви помага, каква вяра е тя? Тя е встъпление. Вашата вяра е например, както когато аз отивам при един бакалин. Той има всичкото уважение към мене. Но защо има всичкото уважение към мене? Той разчита на джоба ми, на кесията, на златото, което има в джоба ми. Той се кланя на мене уж, но той се кланя на златото. И аз го уважавам не за това, което е той, но заради бакалията му. Та този живот реален ли е? Този живот е на относителните величини, с които сега се занимаваме да смятаме. Бакалинът разчита на пари, които имаш, а пък ти разчиташ на неговата бакалия, която има, какви[то] стоки има.

Сега за музиката. Аз ще ви дам сега една музикална тема. Аз ще ви свиря, а пък ще искам от вас да кажете този сюжет какво представлява, този музикален сюжет. До сега сте пели класически песни, разбирате Бетовен, Шуман, Моцарта, Баха – класически песни из горните светове. Когато ви боли главата, каква песен пеете? Или когато нямате пари, каква песен пеете? Когато слушате сега музикалната тема, която ще ви изсвиря, ще оставите съзнанието свободно. Предварително не си давайте мнението, нито човешко че е, нито че е Божествено. Като излезе на планината един

художник, той ще нарисува местността такава каквато е тя. Ако може да я нарисува, той минава за добър художник, а пък ако не може, тогава ще кажат, че местността не е нарисувана добре. В музиката много мъчно може да се представи един сюжет. (Учителят изважда цигулката си и изсвирва няколко тона и казва:) Не е още това. Нали в театъра изсвирват няколко тона, за да накарат публиката да влиза. (Учителят свири.) Сега каква картина се произведе в ума ви? Каква картина си съставяте? Този музикален сюжет, който ви изсвирих, навежда на една музикална мисъл, тя не е от висшите светове. На какво ви навежда? (Към един брат.) – Кажи ти какво мислиш сега? (Учителят изсвири друго нещо.) Вие казвате: „Да можем!“ Но човек, за да може, трябва да мисли. За да може, трябва да чувствува. За да може, трябва да постъпва. Ако не мисли, не може да чувствува и ако не чувствува, не може да постъпва и ако не постъпва, той нищо не може да направи. Онзи, който го е страх да вземе първата стъпка и иска да бъде във всичко съвършен в живота, той не разбира живота. Съвършенството е процес на много постъпки! Светът е създаден от Бога. Този свят ти го разваляш. Ако те оставят да си туриш червени стъкла, ще влезе червена светлина в тебе и всичко за тебе ще бъде червено. Същото ще стане и при зелени стъкла, сини и виолетови. Ще кажете: „Защо светът е такъв?“ – Ти го направи така. Ти сега си създаваш един свят в себе си със своите стъкла и казваш: „Защо Господ направи света така?“ Тая светлина минава през очите ти. Това е заблуждение. Като си туриш един вид стъкла на очите, ти разбираш едностранчиво света. Ти казваш: „Аз така разбирам.“ Който има червените лъчи, той разбира червения лъч. Който има сините лъчи, разбира синия лъч. Най-първо трябва да се очистят очите, за да приемат светлината във всичките ѝ цветове. Това е здравословното. И като приемеш светлината със своето сърдце, да не изпущаш никой цвят. Само така ще имаш ясна представа. Да приемеш пълната светлина. А като приемеш само част от светлината, като приемеш от части, то ти отчасти ще се развиваш. И всички несъобразности в живота произтичат или от недоимък или от чрезмерно изобилие. Когато някой цвят липсва или когато някой тон липсва, то отчасти сме приели.

Тялото, което работи, т[о] си пее. Има един музикален ритъм. Ако срещнеш един добър човек, от него излиза една отлична мелодия. Хубава мелодия. А пък някой човек, който не е даровит и минава за грешник, от него не излиза никаква мелодия. От него излиза разбъркано нещо. Та казвам, когато се намалят музикалните трептения на човека, появяват се разни болести. И когато липсват някои цветове, пак се появяват болести. А когато има изобилие от енергии, тогаз се ражда изобилието. И тогаз човек пак става едностранчив.

Какво е страхът? Някой човек е страхлив. Страхът е ритъм на музиката.

Той е капелмайстор. Но този капелмайстор е чрезмерно взискателен. Страхът всякога очаква това, което го няма. Ти, ако си страхлив човек, очакваш нещо, за което често нямаш основание. Когато си при най-добрите условия, когато хората ти правят добро, ти казваш: „Тази работа не е така добра." Когато те обичат, ти казваш: „Тази работа не е така, то си има крушка опашка." Когато те поканят, дават ти легло, пак казваш така. Капелмайсторът мисли да не би да объркат музикантите, че ще се компрометира музиката. Капелмайсторът е той. Каква е песента на страхливия? Вие знаете песента на скръбта. А песента на страха, каква е? Че страхът и той си има песен. Ти не можеш да укротиш страха, ако не му запееш неговата песен. Като му запееш неговата песен, той вече се разположи. И след като се свърши песента, той съжалява, един момент, че не се е усъмнил. И след като си изпее песента, той ходи, разглежда да не е станало нещо, но във време на песента, когато му свириш, той е спокоен. Някой път вие се боите. Казвате: „Какво ще стане с мене, ако ме турят в лош живот? Дали ще бъде между ангели и светии?" – Казвам, ако знаеш да пееш, ще бъде между светии. А пък ако не знаеш да пееш, ще бъдеш между лоши хора. А пък ако смущаваш в салона, дето пеят, ще те извадят вън от салона, за да не смущаваш. Вие може да кажете: „С какво да се обнадеждавам?" По-голямо обнадеждаване от музиката няма. Вие какво си представихте, когато ви изсвирих? Това е песента на един неорганизиран свят, който невидимите същества го организират. Представете си, че се намирате в една пустиня, дето всичко е разхвърляно, дето има камъни, прах и прочее. Съществата преустройват света, турят всяко нещо на мястото. Не искайте да делите света, защото какво ще делиш – прах, кал, пясък, камъни? Няма какво да се съблазнявате. Значи тази музика представлява един свят, дето няма съблазни. Вие ще го схванете. Вие как я схващате? Някой ще каже: „Не прилича на религиозна."

По какво се отличава Божественото? Всяко нещо, което искаш да го вземеш за себе си, е Божествено, а пък всяко нещо, което не можеш да го вземеш за себе си, е човешко. Божествени неща има, които, като ги видиш да не пожелаеш за себе си. Лошото е в това, че Божественото е неделимо и като го вземеш, не можеш да го прекъснеш. Например, ако вземеш едно житно зърно, което е Божествено, подир него ще тръгнат милиарди зрънца и ти не знаеш какво да правиш. И всички други зрънца ще се качат на гърба да ги носиш. Ако искаш да се освободиш, трябва да пуснеш първото зрънце, а пък като го пуснеш, ти си нещастен. Де е сега погрешката? Не е погрешката, че си взел зрънцето да го носиш. Погрешката е, че искаш да обсебиш това зрънце за себе си. И да казваш: „Това е мое!" В света само Бог може да каже така: „Всичко това Аз съм го създал." А пък ние можем да имаме само владение. Нищо не е наше. Раждаме ли се, умираме ли, страдаме ли, радваме ли се, това не е наше. Страданието не е наше. Всичко

това ни е дадено като програма. Ние сме като актьори. Ще играеш една роля, а пък утре ще ти дадат друга роля. Ти не можеш да кажеш: „Аз ще взема роля каквато искам.“ Ти искаш една роля, но тя не ти подхожда. Искаш да свириш първа цигулка, но ако не можеш, поне тъпан можеш да биеш. Най-лесна работа е такт да даваш. По-лесна работа в музиката от това няма. Някой сега ходи и подканва другите към работа и им казва: „Хайде бе синко, хайде бе синко!“ Той ходи цял ден и маха ръце. Всички са капелмайстори. Казва: „Хайде бе, да направим тая работа! Пари нямаме, какво да правя!“ Това е капелмайсторска работа.

Ще се научите сега от музикално гледище. Ти казваш: „Това е мое!“ Да знаем, че: „Това е мое.“ – Единственото нещо, което можеш да знаеш е, че ти живееш в Царството на Бога. Какво искаш повече? Дал ти е всички условия да живееш, да се радваш на светлината. Какво искаш повече от това? Ти казваш: „Нямам хубави дрехи.“ Ти изсвири една песен, на когото и да е и той ще ти даде най-хубавите дрехи. Ако на един гостилничар изпееш една песен, той ще те нагости. Когато аз бях сиромах, като вас, изпявах една песен. Но докато се научи човек да пее! Казвам, да изпееш, но докато се научиш да пееш!

Аз разбирам следното: да се научиш да мислиш, да се научиш да чувстваш, да се научиш да постъпваш. Аз ви проповядвам едно учение, което е съобразно с природата. Основния тон на любовта ще вземеш в постъпките си. Основния тон на чувствата ще вземеш. То е Мъдростта. Основния тон на мисълта ще вземеш. То е Истината. За да се научиш да мислиш добре и да постъпваш добре, само любовта ще ти даде сила, защото ще се намериш в един свят на най-големите противоречия. Любовта е цял един свят на най-големите противоречия. Ще се урежда той. От там ще започнеш. После, като дойдеш до сърдцето, то е грешно – чувствува. Всички произволи в света произтичат от сърдцето. Любовта ти трябва да бъде майка, Мъдростта – баща. И тогаз ще дойде до Истината. И тогава ще разбереш онази безгранична, Божия Мъдрост, с която Той е създал света.

Та да се върнем сега до обикновените работи. Вие мислите за небето. Но как ще отидете на небето и как ще ви приемат? Вие нямате понятие за това. Вие може да отидете на екскурзия на онзи свят, но ангелите, като отидете там, не искат да ви се покажат, да ги видите, както са облечени. Вие, като влезнете в онзи свят, никакви ангели няма да видите. Защото те се занимават и се движат така бързо, че няма да ги видите. И вие ще кажете: „Тук няма никакви ангели, празно е.“ Ти гледаш някаква прашинка и няма да видиш нищо. Но, ако туриш прашинката под микроскоп, ще видиш цял един свят.

Умовете ви са изпълнени с дисонанси, с криви ноти. Аз страданията наричам следното: всеки страда по единствената причина понеже не взима верно тона. И като не вземаш верно тона, капелмайстора ти туря глоба по един лев. Като пееш два три часа ще направиш няколко хиляди погрешки, защото са много взискателни там. Значи, за една песен ще те глобят 2–3 хиляди лева, 365 дена по 2 хиляди лева – къде ще му иде края! В затвора! А пък затворът няма тези богати яденета, само сухичък хляб. Ти казваш: „Дотегна ми този хляб." Тогаз ще пееш хубаво. Та казвам, мислете право! Значи, обичайте Истината, чувствувайте добре, това е Мъдростта. При всички противоречия, които съществуват, не търсете погрешката, защото погрешките в света ние ги създаваме. Бог ни дава всичките благословения. И понеже едно Божие благословение е минало през някого и той го е изопачил и всички други, през които е минало, са го изопачили, то, като дойде до тебе, то вие имате една изопачена работа. Ти, като отидеш при някой планински извор, ще видиш колко е чиста водата, чиста, кристална. Можеш да се радваш цял ден как клокочи. Но ако слезете на 200, 300 километра ще видиш, че тази вода е пълна с кал. Значи отдето е минала водата, тя е взела нечистотии. Та ние с нашите мисли, разбирания, чувства и постъпки разваляме онези блага, които Бог е дал. Та всички ние съзнаваме и чувствуваме калта на нашите мисли, калта на нашите чувства и калта на нашите постъпки. И мисълта и чувството и постъпката образуват кал. Вие седите и казвате: „Кога ще се оправи този свят?" Въпросът седи другояче, защото докато не мислиш право, не чувствуваш право и не постъпваш право, Бог не може да ти дава направо своите благословения. Те ще минат през другите. А като минат през другите, то е карма. Всички хора са кармически свързани и ти ще носиш последствията. Като се зароди в тебе желание да мислиш правилно, ще видиш, че светът е едно предметно учение. И да се радваш, че си в това училище. Не да желаеш да придобиеш външни неща, но да се радваш на това, което ще ти се предаде в това училище. И тогаз Божествената светлина ще дойде направо в тебе. А пък като чувствуваш в сърдцето си, да се учиш. И каквото ти каже Бог, да го направиш. И тогаз ще дойде топлина в тебе. И най-сетне, като се научиш да постъпваш правилно и искаш да живееш за Бога, това значи за всички да живееш. А пък щом живееш за всички, ще живееш и за себе си и за ближните си. Тогава ти ще разбираш Любовта каква е. Както сега разбираме Любовта, в нея се раждат противоречия. Сега тази работа не е лесна. Знаете ли колко е мъчно човек да обича? Вие сте ученици, трябва да знаете какви са задълженията на ученика. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят." Мислите ли, че на този свят, като не си научил, на онзи свят ще се научиш? Като отидете на онзи свят ще ви върнат на този свят. Били сте един мързелив ученик, не искате да учите – ще ви турят за слушател и учениците ще ги изпитват и вас няма да ви

изпитват. И 30 години ще прекарате в първо отделение. Само да научите азбуката. Тридесет години ще прекарате [във] второ отделение и само ще слушате, тридесет години – трето отделение и тридесет години – четвърто отделение. Сто и двадесет години ще прекарате живот, да свършите четири отделения. И само да научите азбуката, онази азбука, която да ви даде едно разбиране. Това не е за обезсърчаване. Сега имате едно разбиране, но сегашното ваше разбиране прилича на сънно състояние. Ти сънуваш, че си свършил образование, че си цар, че имаш корона, но събуждаш се и пак си такъв какъвто си бил по-рано.

След като умрете какво ще бъде вашето положение? Представете си, че след като умрете вие ще тежите само един грам. Какво ще бъде вашето положение? И като ви поставят пред едно огледало, нищо не ще можете да видите, нищо няма да е отразено, а пък вие сте мислили, че сте нещо голямо. Та вие ще бъдете толкова малък, (след смъртта), че ще имате само едно голо съзнание. Няма да може да се оглеждате. Ще идеш някъде на земята и ще искаш да ядеш нещо, но устата ти не приема. Ще ти трябват пари. Ще искаш да живееш както на този свят. Ще речеш да бъркаш в касата, хващаш парите, но те остават на същото место. Няма с какво да ги вземеш. А в тебе работи желание да ги вземеш. Казваш: „Как да взема тези пари?“ Цял ден бъркаш, бъркаш, а парите на същото место. При сегашното състояние най-първо трябва да се освободите от заблуждение. Ти се заблуждаваш с тези неща, които ги няма. Светът има смисъл само когато човек мисли, чувствува и постъпва правилно. Трите тези неща събрани заедно. Или другояче казано, когато човек живее по закона на Любовта, Мъдростта и Истината или по закона на живота, знанието и свободата, той има условие, за да се развива. И за него е създаден живота. И човекът на живота, човекът на знанието и човекът на свободата, това е което трябва да търсите. Вие искате да имате живот в онзи свят. В този свят вие колко живот сте придобили? Колкото живот сте придобили, сте го изгубили. Оглеждате се и виждате, че се явяват бразди по лицето ви и почвате да се прегърбвате. Като се изсекат горите, то се появяват бразди по земята. Не изсичайте вашите гори. Вие казвате: „Не ми трябва това и това.“ Щом изсичаш горите си, ще се образуват бразди и ще останат само камънаци и няма да има никаква почва. Щом изсичаш горите, няма да има влага и тогаз ще приличаш на един свят, като месечината. Вие казвате: „То не си струва труда да се обича.“ – Хубаво. Ами всички хора какво представляват за човека?

Какво представляват в музиката седемте тона? Те са стъпала, по които можеш да дойдеш до една реалност. Сега не искам да ви разправям за философската страна на музиката, понеже живота ви, както сега живеете, другояче е построен. Ако учим хората на един много отвлечен живот, това

няма да има голямо приложение в живота. Мнозина от вас казвате: „Той има тежка карма. Той не е културен.“ Че кой не е културен? Всеки човек, който не мисли правилно, не е културен. Всеки човек, който не чувствува правилно, пак не е културен. И всеки човек, който не постъпва правилно, не е културен. Не само в една постъпка да се прояви правилно, но човек непрекъснато трябва да постъпва добре. Това трябва да го турите в ума си. Това ще го знаете за себе си, ако искате да разберете Божия закон. И никой човек не взимайте за мярка. Никой човек, нито за себе си, нито за другите може да бъде мярка. Когато се казва в окултната наука: „Обичай себе си“, то се разбира да се обича Божественото, което Бог е вложил в теб, душата. То е мярка за тебе. Следователно, като слушаш душата, която Бог е вложил в тебе, тя ще ти покаже пътя. Иначе ще следват неприятности в живота.

Ти казваш: „Ние остаряхме, нямаме условия да пеем.“ А пък условия да се съдите, имате. Условия да се съмнявате, имате. Условия да пеете нямате, а пък условия да се възбуждате, имате. Условия да одумвате, имате. Че животът започва с музиката. Че като вдъхна въздух Бог в човек, почна музиката. Като вдъхна Бог в човека първия въздух, човек каза: „Благодаря ти Господи!“ И човек почна да диша, почна да живее. От там започна музиката. Ти, като станеш сутринта, като вдъхнеш въздух, поблагодари на Бога. А пък ти се почешеш и казваш: „Какво ще се прави днес?“ Някой си чеше главата отзад. Не, хвани главата си с двете си ръце и кажи: „Благодаря ти Господи, че си ми дал това богатство, тая глава.“ И започни да мислиш. Кажи още: „Благодаря на Бога, че ми е дал това сърдце.“ Благодари на Бога, че ти е дал ръце и крака. „Днес всички добри постъпки, които Бог ми каза, ще ги направя.“ Прочети една хубава мисъл, една хубава дума. Някой ти каже една хубава мисъл, спри се на нея. Видиш някое цветенце, спри се при него и мислено го попитай. Видиш небето ясно, спри се и го попитай. Видиш облаци, попитай ги, поразговори се с тях. Попитай слънцето, приеми от него някоя мисъл. Вечерно време попитай звездите и приеми от тях някоя идея. Ти казваш: „Ние остаряхме. Тези работи за нас ли са? Те са за младите.“ Е, каква е работата за младите? Аз не искам сега да ви описвам. Младите започват с Любовта, с малките работи. Той прави неща, които не са позволени. Старият започва с Мъдростта. Ти, като остарееш, тогава учиш знанието. И старите трябва да се радват на младите. И младите трябва да се радват на старите. И понеже младите се радват на старите, затова се подмладяват. И понеже старите не се радват на младите и затова остаряват. В младостта е Бог. И в старостта е Бог. Значи в Любовта и в Мъдростта и в Истината е Бог. Като остарееш казваш: „Те са глупави работи.“ Казваш: „За любовта гоних едно време Михала по горите.“ Като остарееш, кой Михал гониш? Гониш Михала по леглото. Ти търсиш едно легло, да легнеш, да ти е мекичко отдолу. Че какъв смисъл има живота? Сто и двадесет години ти трябва да работиш и

да те намери смъртта, да те хване и да ти каже: „Викат те.“ Като Илия ще оставиш кожуха и ще тръгнеш за онзи свят пак млад. А пък сега, като умреш, ще накараш четирима души да хванат катафалката, почетното легло, двама души отзад, двама души отпред и да те носят. Хубаво е. Това показва пак любов. Аз сега ви навеждам тези противоречия, от които трябва да се освободите. От тази мантия, която носите, трябва да се освободите. От тая царска мантия. Тази мантия е хубава за сцената. Отлична е за там. Но в обикновения живот тая мантия трябва да се отхвърли. Вие ще се опретнете да работите. Най-малките работи, които Бог ви дава, извърши добре. Няма по-хубаво нещо от това. Ти си баща. Това е едно временно занятие за тебе. Ти си майка или слуга, това са също временни занятия за тебе. Единственото нещо, което ще остане е да бъдеш ученик или да бъдеш син. Те са неща постоянни. Ти, ако си този, добрия син на Бога, ти ще бъдеш постоянният ученик и всичко, каквото баща ти дава, ще го учиш. Аз свързвам синовността с учението. Да бъдеш син на Бога, постоянно да учиш и да няма никакъв ропот в душата ти, понеже целия свят е създаден заради тебе. Ти страдаш по единствената причина, че не разбираш знанието. Ти от своето гледище, понеже си взел едно малко зрънце и всички други зрънца са се натоварили отгоре ти. Като станеш богат, всички сиромаси ще дойдат при тебе. Ти им казваш: „Това е мое.“ Ти си музикант, всички хора ще дойдат при тебе, искат нещо. Ти казваш: „Това е мое! Не ти давам знанието си.“ Трябва да плащаш. Заблуждението е в учителя, който преподава и в ученика, който казва: „Искам да стана като учителя си.“

Та първото нещо е: Искам да се подмладите. Преведете го сега! Какво значи подмладяване? Подмладяването е да разберете смисъла на живота и какво значи да живееш, какво значи да обичаш, какво значи да познаваш Бога. Животът ще те доведе до любовта, а пък любовта ще те доведе до Бога, до познаването на Бога. Сега ви говоря за онзи, вътре във вас, който ще бъде като светлината и ще снеме от вас всички ваши тягости. И ще ви бъде като учител. Той ще отнеме от вас тази тежест, безпокойствието, което е във вашия ум, сърдце и ще ви каже: „Слушай!“ Яжте от плода на дървото на живота!

Има една напечатана книга. Напечатаха една книга и вярваха, че няма никакви печатни погрешки. И аз, като чета, намерих към средата една погрешка в един предлог. Турили последователно два пъти предлога „на, на“. Този, който преглеждал книгата, свършил университет. Сега казвам, къде е погрешката? Погрешката не е негова. Погрешката е в словослагателя. Макар онзи и да е поправил, словослагателят си казал да остане така. А пък онзи имал вяра, че това е поправено добросъвестно и не го е прегледал втори път. Та казвам, онова, което прегледате, вашия

словослагател ще го остави, та някой, като го чете, ще намери, че този предлог не е турен на място. Сега, като живеете, аз не говоря, че не живеете добре. Така, както сте живели, много добре сте живели. Радвам се, че сте страдали и страдате и ще страдате. Радвам се, че сте сиромаси, радвам се, че сте богати, радвам се, че сте глупави, радвам се, че сте учени. И едното и другото, всичко е хубаво. Радвам се най-после, че сте грешили. И радвам се, че сте напуснали греха. Какво значи да грешиш? Ако на един вегетарианец му кажете: „Не яж месо", той няма да се съблазни. Ако на едно тревопасно животно му дадете месо, то ще умре. Може да направите опит. Сега да прекараме аналогията: Дървото на познание на доброто и злото е месоядна храна. Кой не трябва да яде месо? Вълкът да яде месо, разбирам, но на овцата да даваш месо, не разбирам. Та сега за вас кое е по-хубавото? Да правите погрешки, това е по-лесна храна. А пък да живеете по закона на любовта, това е вегетарианство. Според мене всеки човек, който живее добре е вегетарианец. А пък всеки човек, който не живее добре, е месоядец. Само за сравнение е това. И в невидимия свят е така. Тревата, плода, като го ядеш, той се радва, като го ядеш. А пък животното, като го ядеш, то никак не се радва. В което и да е животно, което бива изядено, има недоволство. И това негово недоволство ще се пренесе в тебе. Следователно ти, като ядеш месна храна, недоволството ще се пренесе в тебе. Вземете каква да е постъпка. Един човек, като го набиете или му кажете някоя обидна дума или го погледнете криво, този човек ще има недоволство, този човек ще иска със същата дума да те обиди. Най-първо, като срещнете човека, попитайте го: „Ти вегетарианец ли си или месоядец?" Ако ще ви говори по езика на месоядците, имайте памук в ушите си и гледайте само движенията на устата му без да чувате гласа му.

В злото няма музика. Единственото нещо, което няма музикалност, е злото. Доброто това е Божественото изявление – то е музикално. В злото няма музика, понеже тоновете там са разхвърлени. Сега, аз като ви изсвирих, каква дума ви дойде на ума? Вие се спрете на тази дума. Ако е дошла някоя дума или някоя мисъл, каквато и да е, при свиренето, забележи я.

Нека вземем песента „Духът Божий". Каква песен е „Духът Божий"? Звукът на буквата „Д" какво означава музикално? Кой тон е „Д"? „А" какъв тон е? (– *Ла.*) „А" е „ла", а „С" е „до". Когато едно яйце се счупи, нали то образува „це" – „С", половината яйце е „С", „А" означава вътрешното съдържание. „До" (С) означава вътрешността, че животът е излязъл от онези мъчнотии и започват сега промените. Ако пеете по „До" значи онова, което е във вас е в напрежение. А пък ако вземете други тонове, то имаме изявление навън. Защото щом влезете в живота, там ще срещнете много неща. Там ще срещнете други неща, отколкото в първата система на „до".

Та сега се спрете върху мисълта: Бог е вложил музиката във вас. И трябва да я развивате. Тази музика има значение към вашата мисъл. Значи, ще турите музиката във вашата мисъл. Тя е нещо музикално. После ще я снемете в сърдцето си и във физическото поле. Научете се да мислите музикално. Всяка лоша мисъл е един дисонанс. Коригирайте я веднага. Нищо повече. Не е лошо нещо дисонанса. Две гами има, които са дисхармонични. Не че са лоши гамите, но разликата е, че няма съответствие между тях. Едната гама не хармонира с другата и не може да се образува връзка. Гамите са връзка, пътища, методи, по които може да развиеш своя глас. Онези, които сте музикални, ако вземете „до“ мажор, „до“ мажор е гама нагоре. А „до“ минор е гама надолу. „До“ мажор отива на планината, а пък „до“ минор отива към долината, за да работиш. След като се качваш в „до“ мажор, то е Божественото. А пък онзи, който отива надолу и работи и в него има едно миньорно състояние. Той сам е недоволен от себе си. А пък в мажорните гами има едно възходящо подигане, подем. И двете тези гами и миньорната и мажорната са потребни, понижението и повишението на тоновете. Повишението иде в ума, а пък понижението иде в сърдцето. А пък мястото, дето можеш да проявиш музиката, е тук, на земята. Така както я създаваме музиката, в онзи свят ти не можеш да пееш по този начин. В онзи свят, като мислиш право, ангелите спират да слушат песента ти. А пък щом чувствуваш както трябва, щом любиш както трябва, в Духовния свят всички светии се вслушват в песента на човешкото сърдце. Следователно, всеки ден вие сте обект, който като мине слуша песента ти. И по това познава какви са вашите мисли и вашите чувства. И най-после се спират на вашите постъпки. И музиката на вашите постъпки е в другия свят, а не в този свят. А пък тук, на земята, нашето пеене седи само в размърдване на въздуха. Като разклащаме въздуха, това е песен. И музиката на постъпките е реална. Те са три реални музики. Ще учите най-първо музиката на мислите, на чувствата и на постъпките и най-после ще дойдете до музиката на вдишванията тук на земята. Ние учим тук музиката на вдишките, като вдишаме и издишаме. Като вдишаме, приемаме въздух, а като издишаш ще пееш. Когато в ангелския свят това го няма. Там музикантите от единия до другия край непрекъснато следват музиката. Но това са неразбрани работи. Вие дишате и издишате и казвате: „Как така човек може да пее неправилно?“ Ако ви кажат, че ангелите, като спят пеят! Че какво е спането? Спането е една Божествена почивка! То е едно приятно състояние. Да се вдаваш в размишление без да си ограничен, то е спането. Ти не вземаш участие. Ти си в спяще състояние, тих и спокоен си. Гледаш как работят и имаш да различаваш как работят. Та ангелите, когато ни слушат да пеем, те си почиват. Това е тяхната почивка, когато слушат нашата мисъл, те си почиват. Това е тяхното занимание. Значи, когато

додат от голямата работа, която са свършили, те считат за голямо развлечение да чуят малко песните на хората. Вие ще кажете: „Ангелите нямат друга работа, а да се занимават с това!“ Като мислите, ангелите идват и почват да те коригират. Той ти казва: „Не мислиш право!“ Втори път, като дойде, ти казва: „Ще мислиш по-добре.“ И всеки ден те коригира. И най-после казваш: „Дотегна ми това коригиране.“

Кажете ми сега, когато аз свирих, вие какво мислихте? (Към един брат.) Ако ти е дошла една мисъл, кажи! Ако не ти е дошла, да не измисляш нещата. Ако е дошла, дошла. Музикален изпит е това. Кой както е разбрал, така да каже. Бъдете свободни. Вие не сте мярка. Никой не е мярка за другите. Всичките разбирания до едно съставляват един резултат на Божествената мисъл. Ние сме само изявление на Божествената мисъл. Не сме мярка. Душите в нас, които живеят, те са мярка. И щом слушате душата си, тогаз противоречията изчезват. Погрешката ти може да е само няколко трептения. Може да повиша един тон или може да го понижа. Като слизам надолу, трябва да понижавам, като се качвам нагоре, трябва да повишавам. А пък, като се заседя на едно равнище, тогаз ще взема основния тон, такъв какъвто е. А пък щом взема подем нагоре, веднага трябва да повиша. Защото трябва усилие да се движиш напред. И ще изгубиш, при това усилие, една енергия и за да наваксаш, трябва да туриш повишение. А като слизаш надолу, трябва да намалиш, понеже се усилва движението. Следователно, там трябват музикални спирачки, бемоли, това напълно не обяснява. При диез се отвъртва колата, понеже отива нагоре. А пък при бемолите се стяга, за да стане движението естествено.

Та казвам. Считайте страданията в живота на земята за една от най-хубавите музики. И ангелите не се радват на един човек, който се радва, те се спират при тъжните хора, които скърбят. Те ги намират за най-интересни. Този човек е много приятен за тях. Те не го знаят. Страданието е класическо за тях. А пък радостта, те я знаят. Когато ние се радваме, те го знаят това. И тяхната радост е повече от нашата радост. А пък нашето страдание за тях е интересно. Те се чудят как сме се научили ние да пеем по този начин, така хубаво. А пък вие, при най-хубавото пение, страданието, не ви е приятно. Докато страданията не ви станат приятни, вие не можете да разбирате Божията Любов. Разбереш ли Божията Любов, тогава всяко нещо е на местото си. Та мисълта, която искам да оставя е: Учете се добре! Имайте синовно отношение! Не мисли, че си млад или стар, че си учен или невежа. Всички тези неща са относителни. Две неща дръжте: Любовта и Мъдростта. Любовта за сърдцето, Мъдростта за ума, а Истината за тялото. Истината за тялото е здравето. Да се научим да обичаме хубавото. И да мислим хубаво. И тогаз ще имаме едно здраво тяло и ще познаем Истината и ще бъдем здрави. И ще бъдеш готов да

постъпваш добре. Човек, който няма Истина, той не може да помага. Да помагаш, това е трудна работа. Могат да помагат само здравите хора. Могат да помагат само умните хора. Могат да помагат само добрите хора или само Любовта, Мъдростта и Истината могат да помагат.

Та сега желая да слушате вашия Учител на Любовта и да слушате вашия Учител на Мъдростта.

Добрата молитва

6 и 15 часа сутринта

34 школна лекция, 31 май 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме паневритмическите упражнения.)

1939_06_02 Чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ЧИСТИ МИСЛИ, ЧИСТИ ЧУВСТВА И ЧИСТИ ПОСТЪПКИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Пишете върху темата: „Службата на светлината, на въздуха, на водата, на земята“.

Трябва да мислите малко. Да не мислите, че е лесен въпросът, изведнъж да го напишете или като едно стихотворение да го напишете. Каква е службата на светлината? Как бихте писали? Ако ви попитат един практически въпрос, каква е службата на обущата, какво бихте отговорили? Може да се попитате каква е службата на човешкия език. Една проста работа. Той има като кашавар да обърква манджата в котела. Втората служба е като инспектор: Той подписва какво да влезе в стомаха. Третата служба е като някой оратор, държи речи, ораторствува. Езикът има три служби, които изпълнява. Значи, в трите свята човешкият език взема участие: Във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Значи, някой път езикът става лош от туй, че някой път е недоволен от кашаварската работа. Когато вие сте недоволни от живота, вие сте на мястото на езика, кашавар сте някъде. Щом човек е недоволен, той изпълнява службата на езика, кашавар е някъде, от такава работа никакво благо няма. Той ще се окаля малко, след туй като работи, ще дойде да се чисти. Сега всичките хора имат едно понятие за живота, такова, каквото животът не съдържа в себе си. Някой път искате всичко от живота. Искате всички да бъдете щастливи. Искате всички да бъдете здрави. Искате всички да бъдете умни. Може, но има закон, който регулира здравето. Колко елемента има, когато здравето може да дойде? Да кажем, вие имате една лекция, която вие трябва да развиете. Тя се развива тъй, както в рисуването. Какво значи тази линия? Допуснете, че това е човешкото чело, втората линия е човешкият нос. Мислите ли, че туй е художество? Донякъде темата ви върви правилно, но долу брадата не върви, няма съответствие, пропорция няма. Някъде турите повече тежест в една лекция, отколкото трябва. Та казвам: Когато тази част на езика стане по-голяма, той е недоволен. То са големи разноски. Недоволството произтича от едно силно желание, което не се задоволява. Следователно, незадоволяването на едно силно желание произвежда недоволство. Ти имаш много малко храна. Ядеш, но си недоволен от храната, понеже не можеш да задоволиш глада си. Винаги храната трябва да съответствува на

глада. Как бихте го определили? Има хора с такава брада, тя е почти нормална.

(Фиг. 1) Как мислите, този човек слабоволен ли е? Не е слабоволен. Човек с такава брада има силна воля, грамадна воля.

Или може да ви представя същата идея другояче. Представете си, че тази форма представя злато, което трябва да го подигнете.

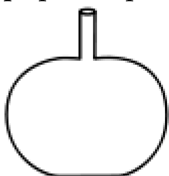

(Фиг. 2) Мислите ли, че тази форма, ако е от злато, може да я дигнете веднага? Как мислите, може ли да я дигнете? Колко би тежало, как предполагате? Представете си, че е 60 сантиметра широчина и 70 сантиметра дължина от злато, колко ще тежи? Кой от вас би се наел да го дигне? Човек трябва да опитва. Най-първо много идеи не са ясни. Казва: „Да направиш едно добро дело.“ Или казвате: „Човек трябва да бъде истинолюбив.“ Ти, когато искаш да кажеш истината, ще се яви едно раздвояване в съзнанието ти, явяват се посторонни ограничения. Най-първо искаш да кажеш нещо, но имаш предвид да не се компрометираш. Искаш да кажеш истината, но тази истина ще кажеш тъй, както ще бъде полезно за тебе. Допуснете, че едно дете счупило стомната. Как ще каже на майка си? Ходило за вода и счупило стомната. Като се връщало да намери майка си, като вървяло по пътя, друго дете го бутнало, че то отървало стомната. Защо? По закона на правдата, детето има една външна причина за счупването на стомната, за направената погрешка. Майката няма да тури всичката вина на него, но ще тури половината вина на онова дете. Какво невъзпитано дете, да блъсне детето и да счупи стомната. Ако това дете не беше го блъснало, щяха да го бият. Когато адвокатът защитава едно дело, той все ще намери едно такова дете, което е блъснало, да се види, че този човек, когото обвиняват, ни най-малко не е искал да направи престъпление. Но външните условия го накарали. Както онзи анекдот. Той не е верен, но само за изяснение. Дали един циганин под съд, че откраднал един кон. Казва: „Господин съдия, аз бях на крушата горе, ядях круши. Счупи се клонът, паднах, конят беше под крушата и като паднах, паднах на гърба на коня. Той хукна да бяга. За да се избавя, хванах се, че го закарах в

къщи.“ Те са неверни работи, но смекчаващи условия. Възможно е едно на стоте. Викало едно дете, че крало череши. Казва: „Имах другарчета, те браха череши, пък ме караха да ги ям. После те оставиха мене да отговарям, пък те избягаха.“ Като дошъл господарят, него хванал, който ял черешите, него хванали. Сега, ако вие сте на мястото на съдията, как ще отсъдите работата? Че ял насила, не е вярно. В устата му не са му туряли. В България има един обичай, когато искат да угоят гъските и пуйките, отварят им устата и цели орехи ги карат да ги гълтат. Стават много тлъсти. Ако хванат такъв един пуяк, виновен ли е той, че му турят орехи в устата? Като го хранят десетина деня, гребенът стане червен, започне да дига повече шум. Като посвириш, той казва: „Орехи ядох.“ Този пуяк само по себе си никога няма да вземе орех, но като турят ореха в гърлото, гълта го. Сега аналогията?

Тук носът на картината не е турен както трябва. Това не е изкуство. Някой път, когато ние развиваме една реч, ние вземеме съответни думи, някой път думите не са турени на място. Дойде някой да се оплаква, казва: „Боли ме кръстът.“ Защо се оплаква, че го боли кръстът? Че го боли кръстът, що ме интересува мене? Той да ми разправя. Че го боли кръста, аз нямам никакво понятие каква е болката на кръста. И да искам да влеза в положението му, мен кръстът не ме боли. Казва: „Не знаеш ли някой цяр?“ – Не зная. Или някой път ви хваща болка в средната страна на кръста. Казва: „Хълбоците ме болят.“ Мене досега хълбоците не са ме болели.

Сега аз навождам тия примери, защото всяка една болест е предметно учение. Трябва да намериш причината. Болката си има своя причина. Ако аз вървя по пътя и по невнимание се блъсна на някой камък на пътя. Не си дигам крака по-високо от камъка и си ударя крака. След туй ме боли пръстът. Кои са причините за болката на палеца? Причината е, че съм тръгнал по пътя, бил съм замислен, пък пътят не е гладък. Този камък се намира на място и наместо да вдигна крака на камъка, аз си блъсна крака в него. Този камък, и той ме ритне. Казва: „Ти трябва да знаеш, че не трябва да ме риташ.“ Боли ме сега пръстът. Коя е причината за болката на пръста? Причината е, че не си внимавал. Трябва да внимаваш. Вие кажете някому една обидна дума и той веднага ви отвърне с две. Коя е причината? Или понякой път някои искат да се упражняват. Певците пеят „а, о, и, е, у“. Защо употребяват гласните букви при пеенето? Как бихте употребили, защо трябва да се употреби „а“? Ако искаш ти тоновете ти да бъдат мощни, сила да имат, ти трябва да туриш буквата „а“. На всеки тон трябва да му се даде широчина, кръг. За да дадеш широчина на тона, трябва да употребиш гласната буква „о“. За да дадеш сила на движението, да падне точно на мястото, трябва да употребиш „и“. Този тон, за да има

разширение в себе си, трябва да пееш „е“. Пък за да постигне тонът своето предназначение, ще пееш „у“. Най-мъчно се пее „у“. Най-мъчно се пее „у“. То е крайната цел. Затуй певците пеят най-мъчно „у“. Като дойде „у“, прескачат го, заместват го с „е“ и с „и“. Пък ти трябва да изпееш това „у“. Законът на „у“-то е друг. Туй е извъртян начин. Когато човек слиза на земята да си уреди работите на земята. „У“, този е съгласен със земята, иска да си уреди работите на земята. Другият иска да си уреди работите на небето. Понеже е в противоречие, понеже има вземане и даване. Това еволюция, отдолу нагоре отива той.

Ако вземете един тон. Вземете всички „а“ /до/, „о“ /ми/, „и“ /сол/, „е“ /горно до/, „у“ /ла/. Изпейте с „до, ре, ми“, гамата. В „до“ имате „о“. В „ре“ имате „е“. В „ми“ – „и“, във „фа“ – „а“, в „си“ – „и“. Само „у“ липсва. Но те не вървят в естествения ред. На „до“ се определя формата на тона. На „ре“ се определят възможностите вече в пътя на движението. Щом певецът се упражнява с „а, о, и, е, у“, при какви условия може да употреби „а“-то? При мъчните условия трябва „а“ да употребиш. Ти, ако можеш да произнесеш „а“-то, този слог да бъде сръчен. Онези, които дигат тежести, знаят как да дигат тежестите. Някои хора често правят голяма погрешка: Като дигат една тежест, изведнъж я дигат и така може да се осакатят. Има един начин на движение и онези, които знаят, ще направят една крива линия, не вдигат направо нагоре. Някои искат изведнъж да изтеглят нещо. Така не се изтегля. Мъчнотиите в света не се поправят лесно. Че знаете ли, че ако вие туряте „а“, и не туряте на място „я“, и не туряте на място както трябва, вие може да си създадете цяло едно нещастие. Ако турите една съгласна отпред на „а“-то или „и“-то, ще получите нещо приятно. Ако турите пред „а“-то едно „М“, после турите едно „Г“, после турите едно „Р“ и едно „И“, какво ще стане? От съчетанието на тези звукове може да създадете цяла една музикална катастрофа. Трябва да знаете да направите такова съчетание, че да не става катастрофа. „М“-то трябва да знаеш с кои се съгласува в дадена комбинация. „М“, „Г“ и „Р“ никога не ги сдружавайте, защото са една компания, която може да ти създаде цяло нещастие. По възможност да разединявате „М“, „Г“ и „Р“. Щом при тях повикате „А“ и „И“-то на помощ, веднага ще създадете един скандал. Казвам: Цяла една наука е да знаете „А“-то с кои букви се съгласува и с кои съгласни се хармонира, при какви условия. Защо казвате: „Той пее като магаре“? Прави са, защото магарето не пее много добре. Казват още, че пияницата пие като магаре. Магарето пие само вода и то познава водата. А казвате: „Той пие вино като магаре.“ Той обича виното, познава това вино. Сравнявате, но криво тълкуване давате. Както магарето познава хубавата вода и пие, така и пияницата познава хубавото вино и пие. Онези, които не разбират сравнението показват, че е пиел като магаре. Как може да пие като магаре? Де е сега противоречието? Противоречието къде седи? Както

магарето има желание за хубава вода, така и пияницата има желание за виното. Еднакви са желанията, но резултатите са различни. Когато туй магаре пие вода, то поумнява; когато пияницата пие виното, той оглупява. Че желанието на магарето е по-правдоподобно, по-добро, отколкото желанието на онзи, който пие. Та казвам: Кое е по-хубаво да имаш: Навика на магарето, вода да пиеш, или да имаш навика на пияницата? Аз считам, понеже магарето знае да избира хубавата вода, пък те са му турили други качества, че никога да го не вземат за авторитет. Но казвам, че то пие хубава вода. Казвате: „Той се напил като магаре.“ Как разбирате туй? Като кажете „като магаре“, вие разбирате, че той изгубил своето съзнание. Магарето, след като се напие, изгубва ли своето съзнание? – Не изгубва. Ето къде е погрешката на магарето. Магарето, след като пие хубавата вода, иде, че вземе да се търкаля по земята. Едно магаре, след като се напие с хубава вода, че се търкаля, че е пило хубава вода. Магарето има съзнание, приятно му е, че се търкаля. Пияницата, след като се напил, в него туй съзнание го няма. Магарето никога не се търкаля в калта, търкаля се в праха. Трябва да направиш едно различие, в какво се различават. Туй магаре, като се напие със студена вода, ще намери празно място и ще се търкаля. Ще каже: „Отлична е водата.“ Пияницата, като падне, в него няма това съзнание да избира мястото.

Две състояния има в хората: Едното състояние е, че правим някои работи несъзнателно, значи като пияния човек; други работи правим съзнателно. Магарето, ако се търкаля в праха и ти минаваш наблизо, магарето счита, че върши работа неприлична, то дига прах. Всеки, който е опитал праха, който магарето дига, казва: „Магарешка е тази.“ Сега, в живота си винаги трябва да правите сравнения. Първият нос е направен от магарето, вторият нос е направен от пияницата. Питам: Кой е по-добър? Ние мислим, че едно магаре не може да създаде нещо хубаво. Вярно е, магарето не е в човешка форма, но в някои отношения магарето има по-добри черти и от човека. Представете си, че в тази магарешка форма съществува едно разумно същество, толкова разумно, колкото и човекът. Но представете си, че туй същество няма условия да се прояви. Едното същество има условия да се прояви, другото няма. Ние сега правим криви заключения, мислим, че туй същество, което няма условия да се прояви, е неразумно. Когато един човек го бият, нищо не казва, друг бият, той вика. Кой от двамата е по-разумен, който вика или който не вика? Как вие мислите, който вика ли е по-умен, или който не вика, когато го бият? Направете сравнение сега. Имате един тъпан от кожа. Биете тъпана и удряте една дъска. Кой глас ще бъде по-силен? Онзи, който вика, той на физическото поле се намира в затруднително положение. Всеки човек, който иска помощ от другите, той не е в дадения случай господар на условията. Да обясня. Той силен човек ли е? Едно малко дете бие друго, по-малко от него. Другото дете кряска,

понеже го били с пръчка. Минава един голям, снажен юнак, понеже били малкото дете, отива, че набива другото, голямото. Той го бие, дига прах от дрехата му, но то не вика. Малкото дете кряска, но голямото не кряска. Казва: „Аз мога да те накарам да крякаш." Вземе пръчката, за да го бие, започне да кряска. Слабите винаги крякат, силните никога не кряскат. Щом кряскаш, не си силен. Пръчката е мъчнотията. Ако една мъчнотия, която те шари, ти не можеш да вземеш пръчката и да я нашариш, ти си слаб човек. Ако вземеш пръчката, че нашариш мъчнотията, ти си вече герой. Казва: „Той много кряска." – Слаб човек е. „Той не кряска." – Силен е.

В този образ няма съответствие между челото, няма съответствие и между брадата, няма съответствие в строежа на главата. Какъв ще бъде този човек, ако го критикуваме? Брадата показва слаб характер. Не съжалявайте за ония погрешки, които правите. Много пъти имате задачи. Дохожда в съзнанието ви една мисъл или едно чувство, или една постъпка се проявява. То е задача, която се проявява. Вие сте недоволни от една мисъл, която минава през ума ви, лоша мисъл е. По отношение на вас така е. Но аз ви казвам: Дайте на този човек сто лева. Услужете му. Вас ви е неприятно. На вас, на които казвам: Дайте му сто лева, ви е неприятно, а на онзи, на който давате парите, е приятно. Питам: Защо на вас е неприятно, а на онзи е приятно? В дадения случай вие давате, а той приема. Де седи злото сега? Във вас има една много неприятна мисъл: Да направите услуга. Тази мисъл е неприятна, защото трябва да дадете нещо от себе си и това считате, че е нещастие. Един закон е: Туй, което направите, то ще се върне пак при вас. Сега аз искам да ви обясня. Вие се намирате в един Божествен свят, туряте вашите коментарии, с които създавате всичките нещастия. Никога не коментирайте зле Божествения порядък на нещата. В Божествения порядък на света различавайте вметнатите неща. Защото хората видоизменят Божествените блага. Ако един златар направи една златна верижка и тури друг примес от неблагородни метали, погрешката къде е? Погрешката е в златаря, че той продава тия неблагородни метали за благородни. Златото не е виновно. Каква е мярката на златото? С карати го мерят, 14 карати е мярката, 18 пък има 24 карата чисто злато.

Та казвам: Когато разсъждавам, има мисли в нас, които (са с) цената на златото. Една мисъл, която е чиста, много малко окисляване става. Чистите мисли се отличават. Чистите мисли се отличават с една устойчивост вътрешна. Чистите мисли са потребни за здравето на човека. Здравето на човека се обуславя от неговите чисти мисли. Вие, ако искате да бъдете здрави, трябва да имате чисти мисли. Пропорция има: Ако чистите мисли преодоляват, вие ще бъдете здрави; ако нечистите мисли преодоляват, вие ще боледувате. Ако чистите чувства преодоляват, вие ще бъдете здрав, ако

нечистите чувства преодоляват, болестта ще дойде. Ако чистите постъпки преодоляват, вие ще бъдете здрав. Винаги, ако нечистите постъпки преодоляват, болестта ще дойде. То е мярката. Този закон може да го приложите във всяко отношение в живота. Каквото ви се случва в живота, зависи от вашите чисти мисли. Не ви върви, това зависи от вашите нечисти мисли, те са, които ви спъват. Или не ви върви животът. Нечистите желания ви спъват. Може тези нечисти желания да сте ги наследили от дедите си и от прадедите си. Дали вие съзнавате или не, те са една спънка в живота. Ще увеличите добрите си желания. Да ги намерите някъде, да ги изкопаете тъй, както хората изкопават златото и скъпоценните камъни и ги използуват, така и вие ще намерите тия, ценните мисли, ценните желания и ценните постъпки. Щом ги намерите, ще ви тръгне в живота.

Чистите мисли откъде се добиват? – От Божествения ум. Чистите желания откъде се добиват? От Божественото сърце. А чистите постъпки? – От Божествената воля. Та законът ще знаете: От Божествения ум, от Божественото сърце и от Божествената воля ще добиете чистите мисли, желания и постъпки. Та когато казваме, че добре трябва да мисли човек, ние трябва да имаме онзи Божествен ум, с който всичките неща в света са се създали. Когато говорим за любовта, за чувствата, ние трябва да разбираме Божественото Слънце, от което всички желания, които излизат, са чисти. Когато говорим за чисти постъпки, разбираме Божествената воля, дето всяка постъпка е на място. Туй трябва да бъде едно възпитание за вас, ако искате да преодолеете, да се справите с мъчнотиите в живота ви. Има места, дето никой не може да ви помогне. Като дойде да заминете за другия свят, никой не може да ви помогне. Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.

Сега, за една седмица отбелязвате колко чисти мисли сте получили, колко чисти желания и колко чисти постъпки. За една седмица, като се намерите в трудно положение, веднага повикайте една светла мисъл. Не се спирайте да мислите какво трябва да мислите в даден случай. Да мислим тъй, както Бог мисли. Видиш един човек крещи. Какво трябва да правиш? Той върши една много добра работа, но не знае как да я прави. Когато пияницата се напие, като го видиш, ще кажеш: „Много добре си направил, че си се напил, но не си пил хубавото вино. Ти трябва да намериш виното на магарето.“ Единственото нещо, което му кажи: „Много хубаво си се напил, но вторият път да се напиеш с виното на магарето.“ Пък като срещнеш магарето да се търкаля, какво трябва да му кажеш? Ще му кажеш: „Внимавай, когато минават благородни край тебе, да се не търкаляш.“ Някой път вие искате да се покажете, че знаете нещо. Но онези, на които искате да се покажете, те знаят повече. Ти, когато се намираш в обществото на пияниците, които знаят много добре да пият, не искат да се

покажеш, че не искаш да пиеш. – „Аз не зная, може да ме научите." Не искай да пиеш нещо, да чакаш да се научиш по-хубаво да пиеш. Магарето, след като се търкаля, че дига прах, ни най-малко няма да одобрите неговата постъпка. Ако това магаре стоеше само така, без да се търкаля, само ги гледа, щяха да кажат, че е доста умно магарето.

Когато срещате един човек, който е способен, то е едно благо заради вас. Като срещнете един умен човек, то е едно благо заради вас. Като срещате един човек, който добре постъпва, той е едно благо заради вас. Добрите хора не се срещат често. Слънцето сутрин изгрява, но вечер ще го търсиш на друго място. Добрите хора са като слънцето, любещите хора са като слънцето, истинолюбивите хора са като слънцето. Те изгряват и залязват. Но в тях законът е такъв: Слънцето, което залязва и изгрява, то е слънце. Слънце, което залязва и не изгрява, то не е слънце. Считайте, когато срещнете един добър човек и залезе, той пак ще изгрее. Кой никога не загасва? Добрите хора, умните хора, истинолюбивите хора, любещите хора, които никога не загасват в света. Те са благото на света, в което Бог се изявява. Благото седи в тяхното присъствие. Този е един алхимически закон. Алхимията е вътре в човешката мисъл. Съчетайте мислите, чувствата и човешките постъпки.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
30 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 2 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на стенографа/: На 26 май 1939 г. Учителят не държа лекция.

1939_06_04 Ученикът
утринно слово

УЧЕНИКЪТ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Размишление

Ще говоря върху ученика. Човек едновременно живее в четири свята, четири живота живее: материален, чувствен, умствен и Божествен. Материалният живот сега се изучава. Той започва от първата фаза. Когато детето се роди, то започва с материалния живот. Неговият кръгозор е много тесен. Едновременно материалният и чувственият живот вървят заедно. Детето каквото чувства, това и изисква от майка си тя да му услужи. Умственият и Божественият живот и те вървят заедно. Ти не можеш да живееш материален живот, докато не чувстваш. Ти не можеш да учиш, докато нямаш Божественото в себе си. В Божествения свят умственият живот е материален живот. Там мислите се виждат така, както тук плодовете се виждат. Така казвам, за да имате една представа. Казват: Къде е този Божествен свят? Като мислите, къде е вашият умствен свят? Четете един роман, четете една книга, един английски или френски, или германски, или американски роман. В Англия, Франция, Германия и Америка не сте ходили. И като четете този писател, така, както описва улиците, вие си създавате една картина така, като че ли сте били там. И ако отидете във Франция, ще видите, че има голяма разлика, че не е така, както е писал. Авторът разбира едно, а пък вие разбирате друго. После, мнозина са ми разправяли, казвали са ми: Ходих на концерт. Отличен беше. Много хубав, Божествен. Казвам му: Я ми кажи какъв беше? Как Божествено, я ми изпей нещо от това Божествено. Той ми каза: Не го запомних, но беше Божествен. – Това, което не си запомнил, то нищо не е. Ти си въобразяваш, че е било Божествено. Всяко нещо, което се губи от твоя ум, то не е Божествено. Божественото всякога присъства, то никога не се губи. Онзи казва: То беше Божествено. Аз бях на онзи свят. Видях неща, но ги забравих. – И апостол Павел ходил на онзи свят, но не казва, че забравил. Той казва, че там видял такива неща, че не може да ги опише. Той казва: Невежа съм, нямам думи, нямам изрази да ги опиша и ако ги разправя на хората, няма да ме разберат. Какво ще разбере един българин да му свириш от симфониите на Бетховен? След като изслуша, той ще каже: Я ми изсвири една българска песен да разбера. И сега, както и да се разправя за Божествения свят, ще каже някой: Я, я кажете нещо за земята, ще има

ли парици, ще има ли ябълки, круши, сливи, череши? Каквото и да разправяме за Божествения свят, в края завършваме с човешкото. Започваме с Божественото и завършваме с човешкото. И всички религиозни хора, с малки изключения, гледат да подобрят своите материални условия. Казвам: Ако не служиш на Господа, работите ти зле ще станат. Живееш в една държава и ако не служиш на тая държава, зле ще ти бъде. Тази държава ще те повика на трудова повинност, на военна повинност. После има данъци. Ако не плащаш, има глоба. Казваш: Ние сме свободни. – Свободата зависи от изпълнението на закона.

Та сега ще ви чета за ученика от книгата „Учителят говори" едно малко резюме – така, както е писано. Вие сте чели книгата „Пътят на ученика". Ако ви задам една работа – да направите едно резюме, това би било хубаво упражнение. Би било хубаво да си имате едно резюме направено. Тук имате едно малко резюме. (Учителя чете от книгата „Учителят говори", главата „Ученик".)

„Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тия термини, защото липсват други по-подходящи думи, и най-вече защото будят у хората познати образи и идеи. Тия думи изразяват четири големи епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни течения в човешкото съзнание." (стр. 127) Тия четири категории се отличават така: материалната култура е твърда, чувствената е течна, умствената е въздухообразна, а пък Божествената е светлообразна. Така може да си съставите представа какво нещо е културата. Да живееш в материалната култура, това значи като къртда ходиш из дупките. Къртът е материалист. Рибата е чувствена. Птицата е в умствения живот. А пък човек, който мисли, е в Божествения свят. Затова човек живее в Божествения свят, птиците живеят в умствения свят, рибите – в чувствения, в астралния свят. А пък къртовете живеят в твърдата земя. Това го казах, за да имате една ясна представа.

„Какви са били възгледите на старозаветните хора, ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на новозаветните, ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните, можете да узнаете това като проучите съвременната култура. Праведните – това са хората на един установен правов ред. Но ако търсите пътя на ученика, не ще го намерите ни в Стария, ни в Новия Завет, ни в научните и етични системи на днешния свят." (стр. 127) Божествения свят ще го намерите само в светлината. Светлината е единственият представител на Божествения свят. Посланик е тя, който всеки ден си дава думата какво иска Божественият свят от нас. И за светлината имаме два малки прозореца, през които този посланик влиза в нашия свят. Два прозореца. И като дойде посланикът,

той влиза през едното око и излиза през другото. Защото, като влезе през едното око, не може да излезе през същото.

„Пътят на ученика – това е новото, което днес влиза в живота на човечеството.“ (стр. 127) – Значи днес човечеството се пробужда в Божествения порядък на нещата. Това аз определям така: Това е епоха, в която човек съзнателно възприема Любовта от едно ново становище! Първо, той познава любовта като твърда; второ, той познава любовта като течна; трето, той познава любовта като въздухообразна, а пък сега ще познае Любовта като светлина!

„За да ви дам една представа за положението на тия четири категории хора в света, ще си послужа със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това, или не искате. Такова е положението на старозаветния. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви тяло, като се ползвате с една малка свобода да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Трето положение: изпращат ви от невидимия свят на земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния. В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а когато дойдете като ученик на земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта.

При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към съвършените същества.“ (стр. 127–128)

И вие сте правили наблюдения как се координират ръцете и краката ви съобразно вашите мисли, как се координират с вашите мисли. Някой път някой пита защо падат хората или защо стават някои аварии, нещастия в живота им. – Защото няма координация между движенията на краката и ръцете им с тяхната мисъл. Щом се изгуби тази координация, то или ще падне човек, или ще си навехне ръката, или ще си изкриви гръбнака. Всички тези нещастия стават по единствената причина – поради изгубване на тази координация между човешкия и Божествения свят. Така че ако не мислиш право, всякога ще ти се случват много неприятности в живота. И казвате: Какъв е церът на това? Тогава, за да се избегнат тия неща, трябва да има едно координиране – това, което е в главата ти, това трябва да бъде и отвън.

„Всичките противоречия, които съществуват в света, произтичат от тия четири вида живот, от тия четири колективни течения, които действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в дробовете и симпатичната нервна система, животът на праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Затова животът на ученика представя идеалното в човека.

Мнозина са се мъчили да примирят тези течения в живота, да отстранят противоречията, които възникват като естествена последица от тях. Обаче резултатите от тези четири живота са сами по себе си непримирими. Тези течения не могат да се изолират изведнъж. Тяхното изолиране или по-скоро тяхното пълно овладяване става постепенно. То се постига едва когато животът на ученика достигне своя завършек и постигне своите високи цели.“ (стр. 128–129)

Ако мислите сега да се освободите и да станете съвършени, всички, които са дошли на земята, все са се намирали в това противоречие. И Христос, като беше на земята, и Той беше в същото противоречие. Макар че имаше сила и макар че имаше знание, имаше големи противоречия. Ако речем да обясняваме нещата, те ще станат още по-тъмни. Някой път вие искате да живеете по-щастливо, отколкото Христос е живял. Да живеете външно щастливо, това още не значи вътрешно щастие. Човек, ако живее външно щастливо, ще бъде вътрешно нещастен. Ако живее вътрешно щастливо, външно ще бъде нещастен. Това не можем да го избегнем. И ако някой намери някого на земята, който е външно и вътрешно щастлив, то нека да ми го покаже. Аз не съм срещал някой щастлив на земята и външно, и вътрешно. Това е невъзможно. То е така невъзможно, както е невъзможно да събереш в една чаша океана. Ти казваш: Защо е невъзможно? Казвам: Събери тогаз океана в една чаша. Като искаш да бъдеш и външно, и вътрешно щастлив, това значи да искаш да събереш океана в една чаша. Океанът ще си бъде на своето място и чашата – на своето място. Щастие отвън и щастие отвътре – те са две неща несъвместими.

„Животът на ученика включва ценностите на тия четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозаветните подготвят пътя на новозаветните, новозаветните подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на земята.“ (стр. 129)

Сега ние не сме пратени на земята, за да бъдем щастливи. Пратени сме да подготвим нещата. Ако си старозаветен, ще подготвиш пътя на

новозаветния. Ако си новозаветен, ще подготвиш пътя на праведния. Ако си праведен, ще подготвиш пътя на ученика. Ако си ученик, ще подготвиш пътя за Царството Божие на земята.

„Тям предстои разрешаването на тая трудна задача. И когато човек минава от старозаветния в новозаветния живот, той пренася всичко ценно от първия във втория. Като минава от новозаветния живот към живота на праведните, той пренася в последния ценностите на втория. Най-сетне всички ценности от живота на праведния се пренасят в живота на ученика. По този начин се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение – отвъд и свръх всички противоречия, които са присъщи на тия четири вида живот.

Различни са изворите на тия четири живота и различни условията, при които те се развиват. Ученикът, след като мине през всички школи на тия четири живота като през подготвителни училища, навлиза в съвсем нови условия и черпи живот и сила от един съвсем нов извор. За този извор загатва Христос, когато казва: „Когато дойде духът на Истината, той ще ви научи на всичко."" (стр. 129) – Духът идва само у учениците.

„Влязъл в пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тия категории хора живеят все още в сферата на *личния* живот – те не живеят още за Цялото.

Старозаветните търсят богатство и имот. От несгодите на живота те се озлобяват.

Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и несгодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват.

Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на *личния* живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното *лично* достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши.

Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните.

И затова ви казвам: само ученикът учи, а всички други се занимават.“ (стр. 129–130) – Като се казва „занимават се“, това значи развлечение. Всички търсят развлечение, занимават се. А само ученикът се учи. А пък човек, за да учи, трябва да бъде ученик.

„Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито морализира някого. Той съвсем не се занимава с погрешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилният живот – животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Иехова, който съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика.

И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа:

Любов, светлина, мир и радост за душите! Това не е един идеал за вечността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за мъдростта и истината – за тях ще дойде друга епоха. Те не са за днешните времена. Сега на учениците им трябва любов, но не без светлина светлина, но не без мир; мир, но не без радост. Тям им трябва любов със светлина, светлина с мир, мир с радост. Всички тия неща са свързани в едно.

Съвременните хора нямат в себе си ни мир, ни радост. Затова, когато религиозните или учени хора говорят за някоя своя опитност, техните изводи и заключения са обикновени, преходни.

Когато един ученик изнася една своя опитност, тя трябва да бъде опитност на любовта, в която има светлина; тя трябва да бъде опитност на светлината, в която има мир; тя трябва да бъде опитност на мира, която носи радост за душата.

Любовта, светлината, мирът и радостта, за които аз говоря, в сегашния живот, в живота на обикновените хора, не се проявяват. Те са достояние само на учениците. Учениците са едничките проводници на техните сили, едничките техни изразители в живота.

Разбира се, аз само загатвам за тия велики области, в които ученикът навлиза. Те представят една велика и обширна наука, за чието изучаване са

нужни усилията на векове.

Любовта – това е един красив, необятен свят. Велико нещо е да опита човек любовта в нейния развой и непрекъсната проява, като се почне от физическия свят, мине се през духовния и се стигне до Божествения свят.

Велико нещо е човек да опита светлината във всичките форми, които тя създава.

Велико нещо е да се опита мирът, да се опита радостта.

Това са области, които ученикът трябва да премине, да опита и проучи по своя път, докато стигне крайния предел на своя живот като ученик, след което той ще започне да изучава великия път на Учителя.

Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа в света, до разбиране на причините, които заставят великите Учители да идват да работят между хората.

Любовта, светлината, мирът и радостта са плодове на Божествения Дух. Ученикът трябва да се храни с тия плодове. Първият плод, който той вкусва, е Любовта. Ученикът трябва непременно да вкуси от тоя плод, защото той носи вечния живот.“ (стр. 130–132) – Тук по нямане на изрази си служим с тези термини. Животът произтича от Духа. Ученикът трябва да вкуси от плода на Любовта.

„И който иска да намери вечния живот – живота, който произтича от Любовта, трябва отново да се върне към дървото на живота. Той трябва да напусне пътя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по пътя на ученика.

Знаете думите на Христа: „Иди продай всичко, раздай го на сиромасите и ела ме последвай.““ (стр. 132–133) Някой казва: Какво трябва да раздам?

„И аз ви казвам сега: „Идете и раздайте живота на старозаветните, раздайте живота на новозаветните, раздайте и живота на праведните и тогава идете при вашия Учител! Той ще ви посрещне.“

Учителят има четирима ученици в света, които обича. И ако тия четирима ученици ви препоръчат на него, той ще ви приеме в школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия учител, ако светлината ви препоръча, ако ви препоръчат мирът и радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратите на

школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици и от този момент вие ще бъдете ученик на своя учител.

Ала пазете се да отидете при своя учител, преди да сте раздали вашите богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него с всичките труфила и накити на тия три живота, ако отидете с всичкото си достойнство на праведник, великият Учител само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на школата.

Ученикът трябва да има за живота само едно разбиране. Който иска да бъде ученик, трябва да има само едно схващане за нещата.

Ученикът може да има само един учител в живота.

Помнете една велика истина:

В света има само един Учител, и всички учители са произлезли от него.

В света има само един Ученик, и всички ученици са произлезли от него.

Ученикът трябва да знае едно: може да го обича само оня, който го учи – неговият Учител. И ученикът може да обича само оногова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентност, своята благост, своята доброта.

Питате, кои са първите стъпки по пътя на ученика? Правило е – ученикът трябва да започне с любовта. После ще мине към светлината, след туй към мира и най-после към радостта.

Ученикът ще носи радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радостта, която се мени, а за радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да го засегне. Божественото слънце всякога го огрява. Никакви бури няма на този връх – там царува любов, там царува светлина, там царува мир.

Този е естественият път на ученика – Любов, светлина, мир и радост. Човек може да обиколи целия свят, може да похлопа на вратите на всички школи, може да потърси всички велики учители, които носят Божието слово, те всички ще му покажат този път. Те всички имат само една определена, Божествена идея за пътя на ученика, който не може да се измени.

Навсякъде ще му кажат, че първата стъпка в живота на ученика, това е любовта. Като започне да прилага любовта, дверите на неговия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да се втича у него по един естествен начин.

Наистина, има и по-велик път от този на ученика, но само след като човек извърви този път, пред него ще се открие великият път на Учителите. Това е пътят на Мъдростта, който е най-трудният.

Любов, светлина, мир и радост – ето етапите в пътя на ученика.

Като говоря за ученика, аз имам предвид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук на земята, в този свят, и горе, в невидимия свят. Той никога не напуща школата – денем се учи в лабораторията на земята, а нощем отива горе при своя учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията.

Идейният ученик знае, че всякога е ученик – бил е, е и всякога ще бъде такъв. И след време, когато земята, както и цялата слънчева система завършат своето развитие, той ще мине като ученик в една друга, по-велика школа. Тогава той ще носи друго име. Думата „ученик“ е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита в туй понятие.

В по-тесен смисъл на думата под ученик се подразбира онзи, който учи тук на земята, в този ограничен кръг на живота. Той се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на земния живот позволяват. Той няма още съзнателна връзка с невидимия свят – със заспиването си вечер неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо, под ученик в истински смисъл на думата се подразбира онзи, който има вече реален опит в духовния свят, който има съзнателна връзка с него.“ (стр. 133–135) – Съзнателна връзка значи: Онзи, който е вкусил захарта, той има вече опитност, а който не е вкусил захарта, няма тази опитност.

„Животът на ученика след пробуждане на неговото съзнание е живот на творчество, на работа – не живот на благодат. Благодатта се отнася само до пособията на ученика. От него обаче се изисква труд, усилия, работа. Дълго време ще изпитват и претеглят ученика, докато го пуснат в Царството Божие. За най-малкия недостиг веднага ще го върнат назад.

Влизането в Царството Божие зависи от знанието и мъдростта на ученика, а не от неговата любов. В Царството Божие по благодат не се влиза.

Христос определя в един стих какво трябва да придобие ученикът, за да влезе в Царството Божие, за да придобие вечния живот: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа.“ Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вечния живот. Само чрез него се придобива животът. Ако чрез знанието не може да се придобие животът, то е безполезно.

Но за да достигне това, ученикът трябва да се научи да твори така, както Бог твори.

Как? – В първата глава на Битието е дадена една символична картина на оня процес на творчество, който започва у ученика след пробуждане на неговото съзнание.

Ала преди да настъпи то, ученикът ще влезе във великото безмълвие: там няма ни звук, ни светлина. И тогава от глъбините на своята душа ще призове той Невидимия, Незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко. Ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам. Един си Ти, Създателят на всичко, и освен Тебе няма други Бог!“ И ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне една малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учител, който ще му каже: „Ти искаш да ме познаеш и опиташ. Приготви се тогава за работа. Настана първият ден на твоя живот. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдели тъмнината от светлината и пристъпи да устроиш своята земя. Изречи: „Да бъде виделина!“

И ако ученикът е от избраните ученици, той ще произнесе „Да бъде виделина!“ – и в него ще настане виделина.

„Да бъде виделина!“ – това е великият стремеж в душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредят в битието на ученика великите дни на творението, и той ще започне да строи своята вселена под вещото ръководство на своя Учител.

„Да бъде виделина!““ (стр. 136–137)

Отче наш.

6,05 ч. с.

30. Утринно Неделно Слово, държано
на 4 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – облачно. Времето – тихо и топло.
На поляната направихме евритмическите упражнения.

1939_06_04 Истинският човек
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава от Посланието на евреите.

Духът Божи.

Всичко в света има своя цена, но съвременният човек не оценява онова, което има. Това неоценяване произтича от три причини: Първата причина е, че той не оценява, той не познава Бога, както трябва. Втората причина е, че той не познава ближния си, както трябва, и третата причина е, че той не познава и себе си, както трябва. От хиляди години насам човекът е работил изключително само за себе си. От това едностранчиво разбиране са произлезли всички противоречия в самия човек, както и в народите, които са съставени от същите хора. Днес всеки човек, религиозен или светски, като говори за Бога, употребява името му само като предлог за постигане на някоя своя цел. Там се зараждат всички противоречия. Всеки се оплаква, че глава го боли, че корем го боли, че краката или ръцете го болят, че обуща или дрехи няма, че юрган няма, че къща и пари няма, че деца няма и т.н. Всеки говори за своя личен живот. Когото срещнеш днес, от единия до другия край на земята, всеки говори само за себе си. Всеки говори в какво вярва. И неговото вярване е на лична почва. Понеже всички хора работят само за себе си, в света съществува един недоимък. Всеки гледа да вземе повече, отколкото може да употреби. Питам: Ако един милионер има 500 милиона лева или няколко милиарда лева, как ще ги изяде и как ще ги употреби той? Ако един човек има в хамбара си хиляда килограма жито, може ли той сам да ги изяде? Той има на разположение хиляда килограма жито, а друг няма нито един. Първият казва: „Това е мое жито.“ От това, именно, произтича злото. Човек е зло сам за себе си, но въпреки това мъчно може да го убедите в това. Сам за себе си човекът е един ангел на тъмнината и един ангел на светлината. Това зависи от неговата мисъл. От името, което му е дадено, се вижда, че той е същество, което мисли, т.е. същество на светлината. Човешките мисли не са нищо друго, освен форми на Божествената светлина. Човек е външно проявление на Бога и понеже той съзнава това, той си мисли, че всичко, каквото е създадено в света, е създадено само заради него. Той си мисли, че има право да върши каквото си иска. Човек има право да върши всичко, каквото си иска, но само когато това, което върши, е добро. Не е ли добро това, което върши, това няма право да върши каквото иска. Като прави

добро, човек се повдига, освобождава се. Но като прави зло, той се ограничава. Като се ограничава в доброто, злото ще доведе човека до онова положение, до което са останали малките животинки, дребнички. Едно време, когато Господ ги създаде, те не бяха както сега. Те бяха толкова умни, колкото е умен сегашният човек. Аз не искам да вярват в това, но днес го приемете така, а един ден ще го проверите. Някой ще каже, че вярва в науката. Науката, обаче, се занимава с миналото. За бъдещето няма наука. Бъдещето се основава на вярата. Сегашните астрономи казват, че имат научни данни. Та казвате, как са станали промените със звездите. Това, което те днес знаят, е станало преди няколко хиляди години. Сегашното те не го знаят. Например, ако преди хиляди години някоя планета е изгоряла, вследствие на някакъв природен пожар, те знаят това нещо днес. И след всичко това те наричат това нещо знание. Те не знаят даже и това, което става на слънцето. Защо? Защото светлината от слънцето до нас иде за осем минути. В тези осем минути на слънцето стават големи промени, които хората не могат изведнъж да узнаят. Всяка минута слънцето се изменя. Днес то не е такова, каквото е било преди хиляди години. В същност ние се занимаваме с изучаване на нашето минало. Ние трябва да се заемем с изучаване на себе си. Нашето тяло представя миналото. А това, което човек мисли, т.е., неговата мисъл съставя бъдещето. А това, което човек чувствува и прави, съставя настоящето. Следователно, единственото реално нещо е това, което човек чувства в даден случай. Щом поеме въздуха, човек чувствува онази благост, която е вложена в него. Като яде, човек чувства ползата, която получава от храната. Като чувствуваш, като мислиш, ти виждаш, че има нещо реално в света. Реално в света е само това, което произвежда растене, развиване, облагородяване. Реално в света е само това, което носи светлина, доброта, сила, любов, знание. Това е реалното. А всичко онова, което руши, то е относително, не е реално.

Често ми задават въпроса, как разбираме животът? Кой живот? – Сегашният. – Че сегашният живот не е живот, той е фиктивен. Аз наричам реален живот онзи, в който хората живеят по братски. Нима животът между вълка и овцата е реален? Какво ще направи вълкът, като изяде всички овце и не остави нито една жива? Мнозина мислят, че другите хора са причина за всичките нещастия. Кои хора? Че хората, това са ония същества, които мислят. Всеки човек се бори със своето минало. Той се чувства, че е лош. Това е негово минало. Когато някой професор прави бележка с червено мастило върху тезата на някой студент, професорът ли е виновен? Или когато някой учител по български език или по друг някакъв език прави зачерквания с червено мастило по тетрадките на ученика и намери около 20 погрешки, за които пише слаба бележка на ученика, той ли е виновен? Ученикът или студентът не са доволни от своите

преподаватели и намират, че те се занимават с дребнави работи, да правят бележки с червено мастило. Казвам: Нито професорът, който прави бележките, е виновен, нито ученикът, който става причина професорът да поправя тия грешки, е виновен. И двамата не са виновни. Ученикът не знае законите на езика, те представят нещо ново за него. Той се е водил по тази писменост. Че ако вие се родите между ангелите и почнете да изучавате техният език и тяхната граматика, мислите ли, че това ще бъде лесна работа за вас? Граматиката им е толкова сложна, че вие не можете да употребите една дума или една и съща буква в два различни случая. Ако вие си позволите в ангелския свят да кажете само една лоша дума, ще ви изпъдят за десетки и стотици години от там. Вие благодарете, че сте на земята, дето казвате по десет пъти повече лоши думи, и пак ви оставят да живеете тук. Ако в ангелският свят си позволите да помислите нещо лошо, веднага ще ви изпъдят за пет хиляди години. Ако пък си позволите да почувствате някакво лошо разположение, ще ви изпъдят за хиляда години от техния свят. Вие питате, дали е вярно това, дали е научен факт. Като отидете в ангелският свят, ще проверите това. Тогава ще видите, че това, което е вяра за нас, за тях е наука. Следователно, това, за което днес ви говоря да го вярвате, един ден ще го проверите в научните книги на ангелите, като нещо абсолютно вярно. Мнозина мислят, че и ангелите са като нас. Като нас са, но само че те със своята възлюбена имат отношения на души. Ако възлюбената на един ангел си позволи да изпрати един лош поглед на своя възлюбен, тя ще изчезне от света. И ако той си позволи да я погледне на криво, той ще изчезне от света. Та ако вие отидете в ангелският свят, едва ли бихте могли да преживеете два дни между тях. Вашата мисъл веднага ще бъде видима за тях. Някои искат да отидат на небето да видят Христа. Но знаете ли какво ще бъде положението ви? Всичките ваши мисли ще тръгнат подире ви, както едно време Авраам, при напущане на бащиния си дом, с цел да отиде в Ханаамската земя, взе със себе си всичката си стока – говеда и камили. Какво ще правите, като се видите заобиколени със своите мисли? Ако вие носите птички, риби, както и да е, но ако носите къртове със себе си, какво ще правите? Ами ако носите свине със себе си, какво ще правите? Небето няма нужда от къртове и от свине. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Не, питам ви: Ако имате една мисъл, която, като кърт постоянно рови пръстта ви, какво ще ви ползува? Какво ще ви допринесе онази мисъл или онова чувство, което постоянно рови и разваля нещата? Не мислете, че в човешката мисъл и в човешките чувства няма такива къртове. Не, и там ги има. Не само къртове, но колко попови прасета има в човешката мисъл.

Та при сегашното положение, в което се намирате, човек трябва да изучава своите мисли и своите чувства, да знае, в какво състояние се намират. Той трябва да знае от какъв род са те. Същевременно той трябва да знае от

какъв род са и неговите постъпки, защото от съчетанието на неговите мисли, чувства и постъпки зависи както неговото бъдеще, така и неговото щастие. Следователно, като същество на светлината, човек трябва да мисли. Като знаете това, ще ви прочета една глава „за човека“ от книгата „Учителят говори“, страница 53 (Учителят чете цялата глава). От съвременната биология е известно, че всички болести, които се явяват в човешкият организъм, се дължат на низши организми, на низши същества, които попадат в него и го отравят и рушат. Следователно, като се бори с тия низши организми, човек има пред вид да ги организира. Щом ги организира, той ще ги подчини на себе си, а като ги подчини, те няма повече да му вредят. Сега ще дойдем до една философия в живота. Тя е следната: бог като се е ограничил, Той е създал човека. Значи, като е вложил духа си в човека, Бог се е ограничил. Страданията пък са резултат на това, че човек минава от едно низше в едно висше състояние. Когато висшето страда, то се радва, а когато низшето страда, то се повдига. Следователно, когато ние страдаме, това показва, че Божественото в нас страда и излиза с цел да ни подигне, да ни помогне. Ако корените не слизаха долу в почвата, какво щеше да стане с дървото? И ако клонищата не се вдигаха нагоре, какво щеше да стане с дървото? Следователно, страданията, това са корените на дървото, а радостта – това са клонищата. Така е и в живота. Ако мислите, че може и по друг начин, знайте, че трябва да станете ангели. Само за ангелите може по друг начин. Докато растенията станат животни, докато животните станат хора и докато хората станат ангели, знаете ли колко страдания ще трябва да минат? Не е лесно да се подигне едно същество малко по-нагоре от състоянието, в което се намира. Вие трябва да благодарите, че има неща, които трябва да придобивате. Който не иска да страда, той се лишава от всички блага на живота. Той няма да има скърби, но и радости няма да има. Той няма да има нито едното, нито другото. Всеки човек е изработил тялото си според своите мисли, чувства и постъпки. По същия начин вие създавате и своето бъдещо тяло. При създаването на всяка вселена Бог прави една вдишка и една издишка. Който не разбира Божиите закони, той не може да разбере и това положение. Понеже Бог е създавал много светове, мнозина мислят, че Бог трябва много пъти да вдъхне и да издъхне. Не, достатъчно е само една вдишка и една издишка, за да се прояви животът. Радвайте се, като дишате, защото при тези условия Бог ще ви даде възможност отново да се родите. Някои мислят, че ако човек се ражда и преражда, напразно е дошъл Христос на земята. Че и Христос се е родил. Ако това ставаше по законите на хората, нямаше нужда Христос да се въплътява на земята. Христос беше съвършен, нямаше защо да се явява на земята. Имайте предвид, че въпросът за раждането и прераждането на човека е въпрос за просветения човешки ум, а не за обикновения.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Трийсет и първа неделна беседа от Учителя,
държана на 4 юни 1939 г. 10 ч.пр.обяд. София – Изгрев

1939_06_07 Изкуството на ангелите

Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ИЗКУСТВОТО НА АНГЕЛИТЕ

(Небето прошарено, времето тихо и хладно)

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Изгрява слънцето“

Ще прочета само няколко стиха от 33 глава на Йеремия, 10 и 11 стих. Какво е отношението на тази глава с днешното време? Всички хора са пленници. Заблуждението е там, дето вие мислите, че сте свободни. Вие искате да бъдете щастливи. Искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави и умни, но при това положение, в което се намира човек, това е невъзможно. Ако си роб, господарят ще дойде и ще ти вземе това, което имаш. В турско време, всеки 40 години турците правеха бозгунлук. Това, което правеха на евреите в Германия. За избиването на един германец, евреите трябваше да платят едно обезщетение от един милион марки. Та казвам, най-първо трябва да се освободите. При тези условия, при които сега живеете, щастието е невъзможно, богатството е невъзможно, знанието е невъзможно. Временно може. Остаряваш – това е робство. Разболяваш се – това е робство. Безпокоиш се – това е робство. Не знаеш какво да правиш – това е робство. Нямаш условия да работиш – това е робство. Не ти стига ума – това е робство. Някой път, проблесне някоя мисъл, дойде едно малко разположение, и то пак се изгуби. Сега казвам, трябва да имате един метод, по който да се освободите. Вие сега може да кажете: „Аз съм свободен.“ Вие имате идеята за свободата, но не сте в една земя, която е свободна. Ти казваш: „Аз съм свободен.“ Един англичанин, който дойде в България, в Англия може да е свободен, но в България не е свободен. Или ако отиде проповедник в Америка, не е свободен. Колко проповедници, които отиват да проповядват на езичниците, бяха изядени от тях. Веднъж слушах, когато разправяше един американец за канибалите. Преди него те са изяли десетина проповедници, но него не са го изяли. Него не са могли да изядат. Някой казва: „Както каже Господ.“ Всички други проповедници, които бяха изядени от канибалите, казвали на канибалите: „Вие идете да ни изядете.“ А този американец разправя своите опитности. Той им казвал: „Аз не искам да ме изядете.“ И те седят канибалите около него. И той ги гледа строго. И те стоят настрани. Те цъкали със зъби, но той ги респектирал.

И вас сега ви ядат. Някому изяли крак, някому лакета, някому врата. Че

всяка една болест аз я считам за изяждане. Някого го заболява главата. Какви ли не работи не стават, защото сте в един свят, който не е свободен. Законите, които съществуват са привидни закони. Не е един закон, на който можеш да разчиташ. Това е един временен порядък. Това са временни закони. Сега вземете това за разсъждение, това не е за обезсърчение, но обстановката, в която живеем, мястото, в което живеем, не е още организирано. Един ми разправя, че са ходили на опера. Българинът казва: „Опера." Аз му казвам: „Аз съм гледал много опери на жабите." Аз съм гледал опера на жабите. Жабата е артист. Като пее, тя се движи. Значи, с движенията пее. Че оперните движения жабите са ги знаели преди хиляди години. Техните крясканията са с движения. Едната пее и другата отговаря. И всички ходят, движат се. Цяло изкуство е това. Сега ние мислим за тези опери тук. Тепърва има да учим от тях. После, има опери у птиците. После, опери има и у кучетата. Като лае кучето, оперно лае. Движи си опашката. И казва: „Къде отиваш? От къде минаваш? На къде?" Артист е той! Ти като не знаеш това нещо, си казваш: „Защо лае?" То казва: „Аз съм артист. Кой ти позволи да минаваш от тук? Къде отиваш?" Някой ще каже: „Много понижаваш това изкуство." Казвам, вие ще благодарите на жабите, които бяха пионери на оперното изкуство! Ще благодарите и на птиците, които бяха пионери. Вие казвате: „Това е една жаба." Жабата има да разреши един важен въпрос, понеже минава от едно състояние в друго. Тя е в преходно състояние. Тя е в едно преходно състояние между водата и сушата. И затова е земноводно животно. Живее във водата и в сушата. И цялото човечество са земноводни. Че светът е вода. Желанията са вода. А онзи, добрият живот е суша, на която трябва да излезнат хората. И вие по някой път, по някоя необходимост сте ту на водата, ту на сушата – и в двата свята. Не е лошо. Жабата едновременно има образувани хриле и дробове. Нашите стари възгледи са хрилете, а пък новите възгледи, които имаме, са дробовете. Ние искаме да влезем в Божествения свят. Това са дробовете. Ше минем в друга една форма. Дробовете са създадени вече съобразно с духовния свят. Човек има на разположение една по-фина материя, с която може да създаде онези по-фини неща, които му са потребни. Сега вие трябва да имате един метод.

Аз ви говоря за музиката. Музиката е изкуство на ангелите. То е изкуство, с което човек може да се подигне. Аз нося тук една цигулка. Това не е онзи инструмент, който ангелите имат. Ние имаме тук копиране, копирни инструменти. Имате арфа. Тя е инволюционен инструмент. Отвесно са поставени струните. И се свири с ръце. Сега имате пиано, което е в хоризонтално положение. Същото е и за цигулката и китарата. Това показва, че ние сме дошли до едно положение на приготовление да поемем един път на повръщане назад. Не назад, а повръщане нагоре. Слизане надолу и възлизане на горе.

И всеки един от вас има по един инструмент, в гърлото си. И вашето бъдеще зависи от вашия ларингс, помнете това! Писанието казва: „Зависи от езика ти." А пък езикът е свързан с мисълта. Значи зависи от пението, зависи от говоренето, зависи от мисълта ти, от чувствата ти и зависи от постъпките ти. Постъпките, това е външната страна, формата. А пък чувствата, това е съдържанието. Да чувствуваш, това е нужда. Да постъпваш, това е музика. Да мислиш, това е музика. Това трябва да се изрази чрез твоя ларингс. Ако вашият ларингс не е така пластичен, за да може да образува тези ситни трептения, как ще може да пеете добре? Защото една мисъл, за да бъде силна тя трябва да се изрази чрез някои си трептения от вън, чрез органи. И вие постоянно трябва да се молите, за да благослови Господ езика ви. Три пъти на ден трябва да се молите на Бога, за да благослови Господ гърлото ви. За да знаете как да пеете. Че плачът е музика. Аз не съм виждал някой да плаче музикално. Пред мене мнозина са плакали. Дойде и порони сълзи. Но за да порони сълзи трябва да има съдържание. Защото ако плачът не е музикален, сълзите горят. Сълзите без музика горят. Сълзите с музика благославят. То е едно голямо благословение, когато сълзите падат музикално. Сега във вас седи идеята да поживеете на земята. Как се живее на земята? Ти на земята можеш да живееш като роб. А можеш да живееш и като свободен. Като роб, тебе те очакват най-големи изпитания, нищо повече. Но казвам, защо е така? Защото си роб. „Защо съм роб?" – Защото не мислиш. – „Защо съм роб?" – Защото не обичаш. „Защо съм роб?" – Защото не постъпваш добре. Когато Бог създаде земята каква е била първата форма? Казано е: „В начало Бог създаде небето и земята." Не можем да знаем каква е била първата форма. Имаме известна представа за някого, но нямаме една определена форма. Писанието казва: „Земята беше неустроена." И казва се: „Бог каза, да бъде виделина. И стана виделина." Виделината беше първата форма, която се явява в творческия приницип. И щом се яви виделината, нещата стават ясни. Във вас трябва да започне този процес. Първата форма била виделината. Тя е мярката. Първата форма е мярка, с която може да мерите всичко. (Учителят показа цигулката.) Тук има този инструмент. Това е една мярка за музиката, с която мярка се мери, но тези мерки не са точни.

Вземете аритметиката. Ако делите 3, на колко може да го делите? Може да го делите на себе си. А пък всичко, което делите на себе си дава единица. Числото 5 ако го делите на себе си ще даде единица. Три или пет или две, ако делите на себе си, все дават единица. Четири на колко може да се дели? Четири, ако го делите на себе си, дава единица, ако го делите на 2, дава 2. Шест се дели на 6, 2 и на 3. Добре. Числата, които се делят на себе си, дават единица. А число, което се дели на единица, дава себе си. Четири

делено на четири дава единица, но пет делено на единица, дава пет. Следователно, единицата в дадения случай е мярката на едно число, което се дели на себе си. Затова е казано, че човек трябва да познае себе си. Той сам е мярката за себе си. Ако се сравнява с другите хора, това не е уместно. Ако речете да се сравнявате с другите хора, за да се изправите, то е труден този въпрос. Всеки човек е мярка за себе си. И ако вземеш друг човек за мярка на себе си, ти ще паднеш в погрешка. Тогаз трябва да пазите слудующия закон: Единицата, едното съдържа всичко в себе си. Но едното е и във всичко! Всички са в едното и едното е във всички. Значи, ще съзнаваш, че Божествената мярка е вътре в тебе. Ще съзнаваш две състояния, две положения: Ти си в Бога и Бог е вътре в тебе. То са две различни състояния. Когато ти си в Бога, какво трябва да правиш? И когато Бог е вътре в тебе, какво трябва да правиш? Когато ти си в Бога, Бог ще се грижи за тебе. А пък когато Бог е в тебе, ти ще помислиш за Него! А пък когато ти си в Бога, Той промишлява за тебе. И когато Той е във вас, как Той промишлява за вас? Каква разлика има? Разликата седи в това, когато дойде в тебе и ти не промишляваш за Него, това показва, ти си много беден човек, не си работил. И Господ пак трябва да ти носи храна на тебе като на готованец. И на готово да ядеш и да пиеш. Ти казваш: „Благодарим на Бога, защото ако не дойде Бог, ще измрем гладни!“ Щом дойде Бог във вас, ти благодари на Него, че има какво да работиш. Мислите ли, че един баща, който дойде при сина си и види, че син му постоянно се нуждае от средствата на баща си, как ще погледне баща му? Че ако един баща прати сина си 10 години да се учи в някой университет и след 10 години се връща и не знае толкова, колкото малкия си брат, не е научил нищо в университета, защото постоянно е ходил. Ходил е на опери, театър, на забавление. Пил е разни ликьори. Разбира формите на всички палта, дрехи, обуща, ризи. Возил се е по железниците. Баща му ще му каже: „Синко, кажи си знанието, какво знаеш?“ Онзи разправя за железниците. „Я попей“, му казва бащата. Синът не знае. Бащата казва: „Я ми посвири!“ Онзи не знае. Казва му: „Я пиши на френски!“ Онзи не знае да пише на френски. Много мъчно се пише правилно на френски и на английски. Не е както български, както го говориш, така го и пишеш. Има едно учение, което казва: „По благодат сме спасени.“ На онзи свят има угощение, хубаво, но след всяко угощение има работа. Ако влезете в невидимия свят, ще ви дадат работа. Какво ще работите? В този свят казвате, че ще обръщате грешниците, ще им казвате да повярват в Господа. Но в онзи свят всички вярват в Господа. Какво ще проповядваш? Вие тук им казвате: „Ще четете Библията!“ Те в онзи свят имат по-голяма Библия. Какво ново ще им занесеш в онзи свят? Поне да бъдете готови, като влезете в онзи свят, да разберете как да се ползувате. Да имате способността да се учите. Например като влезеш в едно музикално училище, вие учите земната музика. В онзи свят за земната музика няма какво да разправяте.

Какво сте пели на земята, ще го оставите настрана. Новата музика седи в това, като имаш една болест, и като ѝ запееш само няколко акорди, тя изчезва. Като имаш смущение и като изпееш една песен, то изчезва. Имаш тъмнина в съзнанието и като запееш, всичко да изчезне. Сега току идват и ми разправят, кой как учи музика. Всеки учи музиката както я е разбрал. Сегашната музика е цяла една наука. Аз виждам в музиката хиляди поколения, хиляди хора, които са учили, имат резултат. Моите почитания към този резултат. Но в бъдеще има други области на музиката, които трябва да се изучават. Това, което знаем, трябва да го приложим в музиката. Младите употребяват музиката докато са млади. И като остареят не я учат вече. А жабата пее докато умре! И старите жаби пеят. И повече пеят старите жаби. И жабата, която престане да пее умира. И птицата, която престане да пее и тя умира. Умира, понеже влиза в един по-висш свят. Писанието казва: „Бог казал на Адама: В който ден ядеш от този плод, ще умреш!“ Т.е. ще влезеш в един по-висш свят. И Адам загуби своята свобода. Той беше отличен певец, отличен поет, учен човек беше. И като яде от дървото на познаване доброто и злото, той слезе до положението на животно. До тогаз всички животни бяха на това положение, на което са сега хората. Когато Адам слезе, животните слязоха още по-долу, та едвам вървят.

Аз искам да ви поясня от какво зависи щастието. Научете се да изпълнявате Волята Божия. Бог живее в нас и ни наблюдава. Но не ни прави никакви забележки. Той живее в нас и ни наблюдава. Като мислиш, чувствуваш и постъпваш, Той те наблюдава и казва: „Тази мисъл не е такава, каквато трябва да бъде, това чувство не е такова, тая постъпка не е такава, каквато трябва“. Ти се оправдаваш и казваш: „Условията не са такива, онези хора не са такива.“ Бог ти казва, че тази постъпка не е такава, три пъти и млъкне. И като не Го слушаш, дойде кармата. В положението, в което се намирате, трябва да имате стремежа на растението. В растенията най-първо се явяват малки пъпчици и всеки ден стават промени, докато се облекат в цвят и плод. И всеки ден, като станете, трябва да се обличате в една красива, по-хубава форма. И всеки ден по-хубава форма. И всеки ден трябва да имате подобрение в мислите, чувствата и постъпките си.

Та казвам, ако вървим по начините на старото, ще дойде обезсърчението. Обезсърчението произтича от онези еднообразни методи на човешката мисъл. Животните са активни само когато са гладни. Гладът е голям стимул. Той е закон за тях. Щом дойде гладът, те махат опашки, наблюдават, и щом се наядат, турят си главата до опашката и си легнат, почиват си и отиват в другия свят. Има някои слушатели в големи събрания, най-малко стотина души има в такива събрания, които спят. Защо спят? Знаете ли причината? Когато хората сядат неестествено, тогава

могат да заспят. Някой човек заспива, понеже влиянията на окръжаващата среда са толкова тежки, че той не може да ги понесе. И трябва да излезе и да се качи в другия свят, за да диша малко по-свободно. Аз ви давам един друг пример. Една млада мома, която седи тук и спи във време на една реч, може би речта да не е интересна. Не че не е интересна, но не съответствува на нейната нервна система. Тя не може да възприеме нейните трептения. Но ако при младата мома турите от двете ѝ страни двама красиви момци, тя ще спи ли? Ще се ококори.

Та казвам, аз ще преведа един друг пример за това сънно състояние. Този пример е от Варна. Това става в евангелската църква. Бащата и синът посещават събранието, но синът, младото момче на 16–17 години, като влезе винаги спи, не го интересува. Проповедникът разправя, разправя от Стария завет за неща, които не го интересуват. Баща му казва: „Защо заспа?“ Синът казва: „Някой дявол дойде и ме натиска.“ Бащата отговаря: „Как те натиска? Ти трябва да имаш воля.“ Един ден синът се ококорил и слуша проповедника, а бащата спи. Бащата се мъчи, иска да дигне очи и не може. А пък синът е ококорен. Синът пита бащата: „Татко защо спа?“ Бащата казва: „Твоят дявол дойде у мене.“ Ние не сме за дяволите да ходят от един човек в друг. Хората някой път не могат да слушат, понеже са уморени от живота.Всички хора са уморени. Нервната им система е уморена. Някой е уморен, не си доспал. Децата не влизат в положението на баща си и майка си.

Песента е едно средство, за да се отморите. Не да станете певци, но това благо, което ви е дадено, трябва да го употребите за себе си. Някой път мислите за вашето гърло. Аз бих желал, като почнете да говорите, да ви познаят и да кажат: „Този човек има друг глас!“ Като почнете да говорите и в думите да се отличавате! Това е желанието. Не мое желание. Това е желанието на Бога! Бог изисква от онзи инструмент, който ни е дал, да пеем с него. Но за да пеем трябва да имаме една светла мисъл, едно светло чувство и една силна воля. Бог изисква всички от Новото Учение или в Божественото учение да бъдат със светла мисъл. Светът да бъде отворен за тях. И всички да бъдат с топло сърце, за да могат да се развиват, да могат да растат. И всички да бъдат силни, да направят всички, каквото те желаят. Без сила ти не можеш да правиш каквото желаеш. Без светлина, ти не можеш да имаш посока на движение. И без топлина не можеш да растеш. Ти казваш: „Защо трябва да обичам някой човек?“ Трябва да обичаш, за да се стоплиш. И ако не можете да растете, причината е в окръжаващата среда. И ако някой в света се спъва, то му светни със своята мисъл. В тъмната нощ всеки може да свети на този и онзи. И всеки със своята печка трябва да даде на този и онзи топлина. И всеки, със своята сила, трябва да даде помощ на по-слабия. Сега аз не искам вие да мислите, че не знаете.

Сравнително вие знаете много повече отколкото в света знаят. И сега вие знаете много повече отколкото в миналото са знаели. Но пред вас седи едно бъдеще. Днес пак трябва да се придобие едно знание и трябва да се приложи. Какво ни трябва днес в този хубав ден? В този хубав ден, най-хубаво рисувай, пиши хубаво, гради хубаво, яж хубаво, всичко, каквото направите, хубаво да го направите. Яденето да бъде хубаво. Хубаво да си турите шапката, дрехите и като излезете вън от къщи да кажете усмихнат: „Довиждане!“ А пък другият да каже: „Бог да бъде с тебе! Благословението Божие да бъде с тебе!“ И децата да кажат така. А пък сега, бащата излиза, а жената и децата са недоволни. И той казва: „Какво ще се прави днес?“

Любовта е път на живота. Там, дето има Любов, има Светлина. А там, дето има Светлина, има и Топлина. А там, дето има Топлина, има и сила. Или друго яче казано: там, дето е почнала да действува Любовта, почва да действува и Мъдростта. И там, дето Мъдростта действува, по необходимост идват и Истината и Свободата. Не само да мислите. В мислево отношение има доста прогрес във вас. И в духовно отношение има голям прогрес. Но на физическото поле имате малък резултат. В силата сте слаби. Като дойде до изпълнението на някои работи сте слаби. И знаете ли, у българите има една поговорка: „Малките камъчета прекатурват колата.“ Аз се чудя, как може едно малко камъче да катури колата. Това е вярно в друг смисъл. Една малка искрица, турена на една бомба може не да катури колата, но може да хвърли цяла къща във въздуха. Една малка думичка, казана, знаете ли какво може да направи? Целия свят може да прекатури, всички хора да ги раздели на два лагера. Една малка погрешка във вашия ум може да обърне целия ви ум. Една малка погрешка във вашите чувства, може да обърне наопаки сърцето ви. Една малка погрешка във волята ви, може да преобърне цялата ви воля наопаки. Не отнасяйте нещата сега до другите хора, но към самите вас. Една малка погрешка в ума ви, веднага я поправи, понеже иначе твоята кола ще се прекатури най-първо. И най-малката погрешка в сърцето ви, я поправи, иначе ще се катури колата ви. Като се обърне колата ви, другите хора ще дойдат и ще я направят. Но ще кажат: „Половин час ни взе, докато направим колата му.“

Сега имахте ли някаква задача дадена? Определихте ли се на категории? Кой към коя нота спада сега? Кои са за напрежението? Нали имаме напрежение – „до“, движение – „ре“, после „ми“ – мисълта и пр.

Кой каква професия и служба е избрал? „Фа“ са търговците, въртележката. Определете се на категории и като дойдете, насяйдайте според музикалните тонове. Да има група – „до“, група – „ре“, на „ми“, на „фа“, на „сол“ и прочие. Така се наредете временно според тези групи, а после пак си дръжте вашите места. Често, аз като ви говоря, виждам едно нещо

във вас, всякога когато ви говоря, в ума ви седи следующето – това е сега неприложимо. Не туряй тази мисъл в ума си. Това е една спънка. Вие казвате: „Това не мога да го направя!“ Не казвай, че не можеш да го направиш. Не туряй препятствие. Ти казваш: „Това е невъзможно. Не му е сега времето.“ Времето му е сега! Понеже, ако ти не можеш да го направиш, след тебе има друг, който ще го направи. Не туряй препятствие, понеже като дойде след тебе друг и той ще каже: „Не мога да го направя.“ И така ще спънеш най-малко десет хиляди души. Ти не казвай, че не можеш да го направиш. Не се спъвай. Ти казваш: „Трябва да се носят тези страдания.“ Не е въпрос за носене на страданията, но въпрос е да решаваме задачите на страданието. Трябва правилно да разрешаваме задачите. Не като товар. Но страданието си има причини. Отмахнете причините и заместете страданието с друго. Страданията са корените. Турете горе стъбло и цветове и веднага горчивите сокове на корените ще се превърнат горе на сладки плодове.

Сега да попеем малко. Аз когато свиря, някой път, взема ми цяла седмица, за да се чистя от музикалната кал. Знаете ли каква кал има в музиката? Човек като пее може да се окаля. (Учителят извади цигулката.) Все ви е страх от музикалната кал. Някой път по-хубаво е човек да се окаля. (Направи се следното упражнение:) Хванете с палеца и показалеца на дясната ръка палеца на лявата ръка и изпейте „до“. После със същите два пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка и пак изпейте „до“, по същия начин хванете средния пръст на лявата ръка и пак изпейте „до“. По същия начин хванете безименния и малкия пръст на лявата ръка и изпейте До. Грамадна разлика има между тези пръсти. Палецът е основния тон До, на който е построена мажорната гама. И всички други пръсти са все До, но при палеца имате мярката. Палецът представлява Божественото. В показалеца е благородството на душата. Средният пръст е тона на страведливостта. Слънчевият пръст е основния тон на красотата. В малкия пръст е основният тон на търговията, на взимане-даване. Лявата ръка е построена както жената е построена. В лявата имате До минор, а в дясната имате До мажор. Мъжът е построен на До мажор. А пък жената е построена на До минор. Ако пееш До минор, това има връзка с лявата ръка, а пък ако пееш До мажор – с дясната ръка. Една песен се пее в мажорна и в минорна гама. Каква е идеята? Ето каква е идеята. Мажорната гама представлява едно движение нагоре. Въздухът там е чист, водата е чиста. А пък До мажор [вероятно „минор“] е долината, дето трябва да се копае, да се оре. Ако искаш плодове, ще слезеш в До мажор [вероятно „минор“], а пък ако искаш чистия въздух, чистата мисъл, поетичното изкуство, ще идеш в До мажор. Следователно, когато мъжът отива нагоре, жената трябва да отива надолу. Когато мъжът отива надолу, жената трябва да отива нагоре. Или друго яче казано, сърцето е построено по До минор, а

пък ума по До мажор. То е мъжкия елемент. Сърцето е в минорната система, а пък умът е в мажорната система. Сега защо е така? Мога да ви кажа коя е причината. И по-добре, че е така, отколкото ако е друго яче. Ако направиш сърцето мажорно, какво ще бъде? Знаете ли какво ще стане? Къщата ще се обърне с главата надолу. Ако пък направите умът минорен, вие ще обърнете пак къщата. Ако искате да направите къщата, ще турите До мажор в ума и До минор в сърцето. Ние сега искаме да обърнем и да дадем една друга насока. Казваме: „Човек не трябва да мисли толкова оптимистически. Той не разбира още живота. То така се говори, но не разбира жовота." Че кой живот не разбира? Че това не е животът, който хората живеят. Животът е един творчески принцип. Като влезеш в живота, там има светла мисъл, има светло чувство и има сила. Има постижение, богатство, всичко има в живота. Този живот е идеала. А пък този живот, който сега живеем, е робство. Ние сега искаме да се освободим от живота на робството.

Каква песен искате сега да изпеем, кажете. Вие ще ме учите сега. Я ми изпейте „Киамет"! (Всички пеят „Киамет") Да ви преведа сега думите на тази песен, но не в истинския смисъл: „Земята се изора, нивата се посея, житото израстна и три месеца вода не е капнало. Нивата пожълтя, овците блеят, говедата реват." – Защо? Защото е суша. Коя гама е туй? (Учителят пее „Киамет" и всички пеят заедно с него.) Тая песен трябва да се пее за разрешение на мъчнотиите, за да излезеш от безизходното положение. Тази песен е музикалното разрешение, за да излезеш от основните мъчнотии. Българинът така е пял „Киамет": (Учителят свири народен мотив). Този мотив казва: „Няма разрешение на въпроса." (Учителят пее и свири народен мотив.) Какво разрешение има в това? Започва добре, че хубаво е било. Много добре започва, но всичко това хубаво изчезва. Това е идеята на този народен мотив. Но как ще добиеш това, което е изчезнало? Защото щом излезеш от „до", понеже там има напрежение, ти не можеш да минеш в движение, ще мислиш музикално. Ти си имал напрежение. Във всяка една посока това напрежение действува. Сега трябва да преминеш в една хармонична форма.

От До мажор ще минеш в Ми, в терца. Ако вземеш „ми" правилно, това е основния тон на движението, което разрешава мъчнотиите. Ако го вземеш правилно, ще се разрешат мъчнотиите. Ако ли не, не ще се разрешат. Втори път ще продължим за музиката и за нейното приложение.

Добрата молитва

„До“ е напрежение и разрешение. И като дойде разрешението, тогаз напрежението остава вътре.

6 часа сутринта

35 школна лекция, 7 юни 1939 година, София, Изгрев

(Вън направихме паневритмичните упражнения.)

1939_06_09 Бял и черен кюп
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

БЯЛ И ЧЕРЕН КЮП

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Прочете се темата: „Службата на светлината, въздуха, водата и земята“./

Какво означава поняннието „черно“? В космоса понятието „черно“ как го обясняват? Допуснете, че имате да се справите с черното, как ще се справите? Какъв практически метод ще употребите да се справите с черното? Или ако да се справите с бялото, как ще се справите? Ако имате нещо твърдо, как ще се справите с твърдото и с течното, как ще се справите? Когато някой казва, че сърцето е твърдо, какво може да се направи, за да стане меко? Как бихте определили, какво нещо е земята? Ако ви дадат една тема, литературно да определите какво нещо е земята, как ще я определите? Практично лесно е да определите. Земята е майка, която носи децата на гърба си. Тръгнала по разходка из широкия свят, всичките носи на гърба си на разходка. Тогава как ще определите водата? Поетически водата е готвачка, тя приготвя храната за децата. Тия деца, които дигат толкоз голям шум на този, големия параход, постоянно им приготовлява храната, за да млъкнат. Всички искат да ядат. Въздухът поетически как ще го определите? Въздухът храната разнася. Той е служител, храната разнася на тия деца. Ами светлината? Тя пък назначава местата им, показва кой къде да седне. Мъчно е да се научи да мисли конкретно.

Що е чернотата? Конкретно как ще опредилите, що е чернотата? Туй, което поглъща, е чернота. Всяко нещо, което поглъща, само взема, е чернота. Що е белота? – Обратното: Това, което дава е белота. Туй, което постоянно дава от себе си, тече, то е белота. Следователно, белият човек е онзи, който постоянно дава. Черният човек е онзи, който постоянно взема. Какво отношение има неразположеният човек към черното? Неразположеният на кого е дете? – На чернотата. Ами на обезверения коя му е майката? – Чернотата. На обезнадеждения? – Чернотата. На ленивия? – Чернотата. На скърбящия? – Чернотата. Следователно, щом един човек служи на черното, в него ще се зародят положителни и отрицателни черти, които са негативни. В чернотата има ненаситно нещо, човек в себе си никога не е доволен от живота. Има нещо, което все не му достига.

Мисля, че има един разказ, един княз повикал един беден селянин и му казал, колкото земя може да заобиколи за един ден, ще му я даде. Той взел

такъв един голям кръг, който не можал да заобиколи. Пък князът му казал, че трябва да заобиколи и да дойде навреме. Ако не дойде навреме, нищо няма да му даде и ще го накаже. Той от страх, че не ще може да заобиколи и да дойде навреме, тичал, дошъл навреме, но паднал от умора и умрял. Питам: Ако вие искате да завършите една работа със смърт, какво постигате? Какво постига лакомията? Ако вие се обезверявате, какво гоните с вашето обезверяване? Казва: „Аз вече се обезверих.“ Защото човек може да се обезвери и в себе си, и може да се обезвери и в другите, може да се обезвери и в живота си, във всичко може да се обезвери. Какво показва безверието? Безверието показва, че онази сила, която е текла, човешката мисъл, която текла, силата, която била на негово разположение, прекъснала се е и той вече няма ресурси. Кога се обезверява търговецът? – Когато изгуби капитала си, когато изгуби стоката си, щом изгуби здравето си. Казва: „Работата вече не е заради мене.“ Ако искаш да закъсаш, обезвери се. Ако искаш човек да станеш, увери се. Значи ще приложиш вярата като една основа, върху която можеш да градиш. Човек ако искаш да станеш, трябва да имаш вяра. Нали казва някой: „С вяра не се живее.“ То е неразбиране на принципа. Иначе с вяра се живее. Питам: Ако вас ви въведат в един салон, дето има ядене и ви кажат: „Седнете да ядете“, питам: Какво трябва да правите? Безверие или вяра ви трябва? Ако кажеш: „Аз не мога да ям“, какво ще стане с тебе? Значи ще имаш вяра в себе си, ще имаш уверението, че онова, което тебе ти е дадено, ти можеш да го свършиш. Какво ти костува да свършиш тази работа, да ядеш? Или какво ти костува да дишаш, да поемаш въздуха и да го изпущаш? То е една работа. Яденето е една работа, с която е ангажирала живите същества. Яденето е работа, дишането е работа, ходенето е работа, самата работа е работа. Какво трябва да разбирате под думата „работа“? Работи онзи човек, който е хванал нещо. Хванал той с ръцете си нещо. С тази работа той е натоварен. А за да се освободи, значи има известна тежест. Трябва да измислиш един начин, с който да се освободиш от тежестта си и най-после да си дадеш такива условия, че да не те товарят. Наместо ти да носиш товара, ще намериш един кон и него ще натовариш. Ще туриш юлар на коня, сам ще го натовариш, конят напред, ти отзад, ще се справите. Питам сега: Кой е вашият кон, който вие може да впрегнете на работа? То е вашият ум. Работата, която вие сами не можете да направите, ще ви помогнат други. Има работи, които не можете да направите с ръцете, има работи, които с краката не можете да направите. Един кон ти е дала природата, то е човешкият ум. Ще го впрегнеш, ще му туриш един добър самар. Какво разбирате под думата „самар“? „Семер“ казват турците. Турците имат едно поетическо изражение, казват „семер-кемер“. Може ли да го преведете? „Семер-кемер“ вие ще го преведете, как един неук и един учен се разговаряли. Единият показал един пръст, другият показал два пръста. Ученият показал петте си пръста, невежият турил петте пръста

надоле. Какво казал ученият като му показал единия си пръст? Ученият казва: „Има един Господ, Който дава светлина на хората." Простият разбрал, че му казва, че ще му извади едното око. – „А ти какво му каза?" – „И двете ще ги извадя." Сега, например, безверникът казва, че той не вярвал, че туй нямало в света. Откъде знаете, че известни работи не съществуват в света? Да кажем, един човек казва, че няма светлина в света. Откъде знае той това? Може ли да отричаш в света това, което не съществува? Ти можеш да се обезверяваш само в реалността. А в небитието ти никога не може да се обезверяваш. Може да се обезверяваш в туй, което е, но в туй, което не е, ти не можеш да се обезверяваш. Нищо повече. Те са две страни, две понятия. Как ще се обезверяваш, че ти в живота си не си имал никога пари. Как ще се обезверяваш, да мислиш, че ги няма. Представете си, може ли една птица да мисли, че няма пари в джоба си? Птиците имат ли понятие, че нямат пари в джоба си? Туй понятие те нямат и те не знаят туй понятие, да имат пари в джоба. Ако им кажеш, че храна нямат в стомаха, те това го знаят, имат опитност, но за това, че джобът им е празен, че пари нямат, това те не разбират. Колкото и да разправяш, тя ще те гледа и ще се чуди, казва: „Не разбирам тази работа." Или на една птица да разправяш да се намаже с парфюми, както дамите си мажат лицето, те нямат такова понятие. Как ще ѝ обясниш на една птица това? Има някои въпроси, как ще обясните на птицата, те нямат понятие за тях, трябва да се проучват някои въпроси. Има въпроси, понятни за птицата.

Например, какво е вашето понятие за доброто? Доброто конкретно представя основата. Доброто е твърдата почва в духовния свят. Без добро ти не можеш да градиш. Стабилността на мислите, тяхното вътрешно съдържание, то е доброто. То е една твоя мисъл, твое чувство. Ако не е доброто, ти не можеш да разполагаш с него, не можеш да градиш. Добро е туй, върху което можеш да градиш. Една мисъл, която не е добра, не може да градиш върху нея. Едно чувство, което не е добро, не можеш да градиш върху него. Една сила, която не е добра, не може да градиш върху нея. Но какво разбират под думата „твърдост"? Тя е едно качество, едно чувство на устойчивост. Само твърдите неща може да устояват, на тях можеш да разчиташ. Това е бяло, друго е черно.

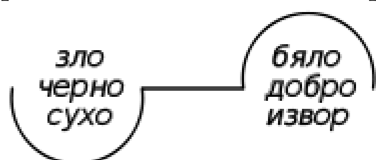

(Фиг. 1) Това е зло, това е добро. Злото винаги взема. Следователно, щом ти си неразположен, то е, че няма откъде да вземеш. Разположен си, ти си добър, имаш в себе си преизобилно, вадиш навън. Значи, извор си. Туй се отнася пак до същото. Противоположното на извора кое е? Сух, сухота.

Казвам: Кое е сухо? Което поглъща в себе си. Сухотата повече светлина приема в себе си. Сега туй са външни понятия, но те играят важна рол. Един човек, който не знае как да постави нещата в ума си, който не знае как да постави нещата в сърцето си, който не знае как да постави природните сили във владението на волята, той винаги се намира в противоречие. Ако станеш повече твърд, отколкото трябва, какво свойство ще придобиеш? Ние имаме най-голяма твърдост 10 на диаманта. Но има твърдост по-голяма от 10, има 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 30, 40, 50, 100, 1000, 10000, 100000, един милион, десет милиона, сто милиона. Може да си представите каква е тази твърдост. Най-после има една твърдост в света, която нищо в света не е в състояние да я помръдне от мястото ѝ. Значи, ние наричаме устойчивите идеи твърди идеи. Има неща, които не може да се разложат химически. В тях остава твърдостта. Има хора, които не могат да се обезверят. Кой човек не може да се обезвери? Човек, който вярва в Бога, който вярва в себе си и който вярва в ближния си, никоя сила не може да го обезвери. Един човек, който не вярва в Бога, тогава намалява вярата му, който не вярва в ближния си, вярата се намалява, а който престане и да вярва в себе си, той е пълен безверник. Какво е положението на един пълен безверник, който не вярва в Бога, не вярва в себе си и в ближния си? Какво ще бъде неговото състояние, който не вярва в нищо? Човек трябва да има едно конкретно разбиране. Да кажем, днес времето е хубаво. Знаете ли довечера каква промяна ще стане? Вие, като гледате сега, мислите, че целият ден ще бъде светло. Предполагаш, но някой път не става. Кой дава повод да се развали времето? Кой дава повод на един ученик да развали отношенията си със своя учител? – Не се учи. Щом учителят предаде един урок, той може да има най-доброто мнение за тебе, но ако два пъти, три пъти не си научиш урока в едно тримесечие, веднага ще изгубиш разположението на учителя, ще започне да гледа другояче на тебе. Казва: „Той е добър, но не учи.“ Човек, който не учи, той не е добър. Казва: „Той е способен, но е малко лош.“ Способният лош не може да бъде. Ученикът, който се учи добре, лош не може да бъде. В дадения случай неговият ум е тъй занят, че няма място за лошавина. Онзи, който не се учи, той може да стане лош. Който може да се учи, винаги става добър. И когато аз казвам понякой път: Учете се, аз разбирам: Проявявайте доброто.

Да допуснем сега, че има някои, които са под влиянието на Венера. Венера има влияние върху човека, едни прави да са прилежни, други прави да са лениви. Венера едни прави по-добри, а други по-лоши. Венера има два бояджийски кюпа. Дойде някой, тури го в белия кюп, извади го бял. Дойде някой, блъсне го в черния кюп, извади го черен. Сега, как искате тя да ви боядиса, бели или черни? Където и да ходите, ще носите чернотата. Това показва, че вие сте човек, който не се учите. Доброто е белият кюп, злото е черният кюп. Всички ония хора, които не се учат, са в черния кюп. Всички,

които се учат, са в белия кюп. Във всички планети има само по два кюпа. Венера е, която дава, тя е богиня, която дава, тя разрешава този въпрос. Всичките са взели от нея: И Меркурий, и Луната, и Марс, и Юпитер, и Сатурн са взели от нея, тя продава тия кюпове. Венера е първо божество, което е научила всички на бояджийство. По-лесен занаят от бояджийството няма. Потопи го в кюпа, извади го бял. Тури го в черния кюп, извади го черен. В природата само бояджилък има. Всички минават през кюповете на Венера.

Та ви казвам: Не влизайте в черния кюп на Венера, макар и даром да иска да ви боядиса. Искайте да ви боядиса в белия кюп. Ако ви боядиса с бяло, всичко може да постигнете. Няма нещо, което няма да постигнете. Макар и да иска голяма сума за боядисването, дайте ѝ. Та всичките учени хора са минали през кюповете на Венера. Като срещнете някого, кажете: „В кой кюп си бил, в белия или в черния?“ Ако си бил в белия кюп, всичките врати са отворени заради тебе. В черния кюп всичките врати са затворени. И тогава въпросът може да го разрешите тъй. Дойдете един ден, неразположен си, ти си вече турил нокъта в черния кюп. Пази се да не се боядисаш, защото сега едва малко те докосва, гледай да не влезеш в кюпа вътре. В Америка сега неизправимите престъпници ги принцоват и им турят черен цвят, накъдето и да ходят, всички ги знаят, че са престъпници. За да не влезеш в принцовката, какво трябва да правиш?

Умният как може да използува бялото и черното? Умният човек може да ги използува. Те са два кюпа. Ти по същия начин като Венера, туй в тебе, което не се учи, черно ще го боядисаш, да го знаеш. Туй в тебе, което се учи, в бяло ще го боядисаш. Щом като опиташ нещо, което не учи, в черния кюп вътре го боядисай, да го знаеш. Да имаш нещо конкретно, още отдалеч като го видиш бялото и черното, да ги различаваш, бялото отдясно, черното отляво. Някои казват, че едни ще бъдат поставени отдясно, други отляво. Отляво в черния кюп, черни ще бъдат. Онези, добрите хора с бяло, с бели дрехи, другите с черни. Казвам: Черното състояние поглъща. Щом дойде черното в тебе, щом не искаш да учиш, поглъщаш своите сили. Ти ставаш неспособен човек сам на себе си. Черното казва: „Не мога.“ – Мога. М – това е материалният свят, всичко онова, което е създадено. Бог, Първата Причина, Той е дал всичките възможности. Като ученик в училището е дал всичките възможности, всички възможности, всички пособия. Няма нещо, което да липсва в тебе, изисква се само да се учиш. Казваш: „Не мога.“ Значи, за всичко онова, което ти е дадено, ще кажеш: „Мога.“ Ти като кажеш: „Не мога“, ти влизаш в черния кюп.

Запример, представете си един пример. Ти си в гостилницата, някой ти

казва: „Вземи една филия хляб, вземи и дай на мене.“ Аз наместо да ям чуждия хляб, ще дам моя. – Може ли? – Мога. Аз ще взема една от моите филии и ще туря на другия. Но да взема на другия, вземането е вече черният цвят. Сега човекът, който иска да взема, той не е разбрал закона. Тебе ти са дадени всичките условия, ти сега от себе си даваш. Един учител, щом ти предал урока, каже ти: „Стани“ и ти си кажеш урока. Ако ти не си го учил, ти не можеш да си кажеш урока. Черният цвят е в тебе. Кажеш: „Аз не съм добър.“ Право ли е, че ти не си добър? Може ли да кажеш, че нещо не е добро, когато си имал основа? Щом кажеш, че в света няма добро, ти разрушаваш основата, върху която е съграден светът. Един ден, като дойдат изпитанията, ще рухне всичко.

Сега между вас има някои, които казват, че не могат да пеят. Глас имаш, гърло имаш, въздух имаш, всеки може да пее. Въпросът е, че с пеенето пари не може да придобиваш. Всеки може да пее. Под думата „пея“ аз разбирам една права мисъл. Тя става по закона на пеенето. Ти не може да мислиш право, ако не можеш да пееш. Под думата „музика“ разбирам правите мисли, правите чувства и правите постъпки. Това е музика. Ти не можеш да направиш добро извън музикалния закон. Доброто е само по себе си основата на музиката. В гамите казват „до мажор“. „До мажор“ аз разбирам доброто в света, основата, от която започваш. Ти не можеш да дишаш, ако нямаш въздух. Ти не можеш да имаш понятие за света, ако нямаш светлина. Казвам: Ще разберете даденото. Сега трябва да учиш.

Сега, за една седмица отбележете по колко пъти на ден се обезсърчавате. За една седмица направете едно наблюдение. Сутрин като станеш от кревата, какво е твоето състояние, положително или отрицателно. В кой кюп сте готови да ви бутнат, в белия или в черния? После към обяд и вечер, какво е състоянието ви. По три пъти на ден ще правите набюденията, всичко 21 наблюдения. Ще има да отбележите вашите положителни и отрицателни състояния. Тогава като дойде отрицателното състояние, ще кажеш: „Не, в черния кюп не влизам.“ Като дойде доброто състояние, ще кажеш: „В белия кюп влизам.“ Щом дойдеш до черния кюп, кажи: „В белия, аз не искам в черния.“ Ще кажеш на Венера: „В белия кюп ме тури.“ Не казвай, че не искаш да те боядисва, кажи: „В белия кюп ме тури.“ Тя ще те пита: „В кой кюп искаш да те боядисам?“

Сега ще ви приведа примера за онзи американски богаташ, милионер, който си купил един коркой и се пазарил с един човек да му го занесе в къщи. Бедният човек искал един долар, онзи не искал да му даде. Председателят на щата чул това и той се приближава при богатия и казва: „Аз ще ви занеса коркоя и колкото искате ми дайте.“ Председателят взема коркоя и го носи. Богатият върви, той носи коркоя. Като го занесъл,

изважда и му дава един долар. Онзи му се харесал. Той изважда, че си дава визитната картичка.

Та сега вие мязате на този американски богаташ. Коркоят ви трябва да го носи председателят и не може да се спазарите. Често хората в света мязат на този американец. Всички са толкоз умни, че един коркой има и не може да се споразумеят. Трябва да дойде председателят и да се разреши въпроса, той трябва да носи коркоя. Заслужава един коркой председателят да го носи. Сега тук има малко поетическа ирония. Тази погрешка всички я правите. Ние се обленяваме в доброто. Колкото и да е малко добро, в каквато и да е степен, никога не се обленявайте да правите доброто. Ставаш сутрин, направи добро на себе си. Станеш сутрин, пък услужи и на природата. Помоли се да ти се даде възможност и на нея да направиш добро. Казваш: „Защо трябва да уча?“ Ще учиш, ще си кажеш урока, както си научил.

Сега какво разбрахте? Остава на вас да не влизате в черния кюп на Венера.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
31 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 9 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_06_11 Пред новата епоха
утринно слово

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 64 глава от Исаия.

Когато Исаия е писал тази глава, епохата е била друга – старозаветна епоха. Сега я четем в християнската епоха, когато и тя наближава към края си, да се тури начало на една нова епоха. При четенето трябва да разбирате двете епохи. Те са две различни разбирания. (Учителя прочете главата.) Значи на пророка не му е било много добре, като иска Бог да слезе долу. Както когато някой иска от някого да слезе долу, за да го освободи.

Размишление

Вие сте хора, които сте взели един лотариен билет и очаквате да ви се падне една голяма сума. Аз ви казвам, че нищо няма да ви се падне. Това е един произвол. Защото лотариите не са едно Божествено учреждение, а едно човешко учреждение. Там изключенията са големи. Сега в някои семейства децата се карат, мислят щото баща им да умре и да им остави нещо, и да ядат и да пият. Исаия се намира в голямо затруднение. Градовете са били разрушени. И сега иде пак една епоха, когато градовете ще бъдат пак разрушени, и тогаз ще разберете. Сега казвате, че Царството Божие ще дойде на земята. Ще дойде с гръмотевица, с яйца, които ще се снасят отгоре. По десет хиляди души ще се избиват отгоре с аероплани. Големи градове в Европа като Лондон, като Париж, като София ще бъдат унищожени, няма да остане нищо – ще бъдат пометени. Към края сме на второто пришествие. Не второ пришествие, но съдба на света иде за онова лошото поведение, което хората имат. Християнският свят ще бъде съден. Ще го видите. Далеч няма да бъде. Всичките хора мислят, че са праведни, когото и да питате. Питам: Де царува любовта, кажете ми сега? В кой дом царува любовта – даже и в християнския свят? Едно време вземахме за пример американци, англичани, но сега нищо не можем да вземем за пример. Няма такива примери – нито германци, нито руси, нито сърби, нито българи, нито турци, нито японци, нито китайци. Всичките като те хванат, на шиш ще те опекат – по един мек начин. Когато българите си правят кебап, турят парчета на шиш. И въртят шиша на огъня, мажат кебапа с малко масълце и му турят червен пипер, чер пипер и бахар.

Понеже не сте жители на тая земя, на нея дълго време няма да останете, така както е сега тя. На тая земя ще има един голям ремонт – такъв, какъвто светът не е виждал. Откак светът се е създал, от Адама досега, светът не е виждал никой път такава епоха, каквато иде и новата, която ще дойде след това. Това ще го видите. Тук или от онзи свят, дето и да сте, ще го видите. Ще го проверите.

Та казвам сега: Какви трябва да бъдете? Вие искате да турите основа на земята, да живеете щастлив живот. Всички търсят своите права. И във всички хора има една крайна неотстъпчивост. И всички делят косъма, казват кой е на правата страна, кой вярва в Бога и кой не вярва в Него. Като дойдат аеропланите, ти, който вярваш, и който не вярва, къде ще бъдете? Ще се криете в миши дупки. Вие се смеете на мишите и на къртовите дупки. Че кое научило кърта да се крие под земята? Той е бил при такива лоши условия, че горкият нямало къде да се крие. И се скрил под земята. И оттогаз го е страх, че и досега се крие под земята, сегиз-тогиз изпъпля над земята и пак ще се скрие. И вие така ще се криете, по на десет метра отдолу и ще чакате докато мине гръмотевицата. Една гръмотевица няма да бъде, а много гръмотевици. Като забият камбаните, всички ще бъдат в подземията. Това няма да бъде след сто години, няма да бъде след 50, няма да бъде и след 30 години, няма да бъде и след 20 години. Сега ще ви оставя десетте години. Ама да не мислите, че като се мине това, ще има пак стария живот. Не, до 1999 година светът ще види това, което никога не е виждал. Сега стегнете се да имате една жива вяра в Бога, за да може да издържите онези изпитания, които ще дойдат. От сто и двама души в тази английска подводница, която потъна, четирима души били изхвърлени с маски на повърхността, за да съобщят да дойдат и да помогнат. Двама от тях умрели и само двама са излезли на повърхността. А всички други – 98 души са намерили своята смърт вътре в подводницата.

Та казвам: Единственото нещо, на което може да разчитате, то е вашата вяра, вашата любов, вашето знание, вашата свобода на Духа, които имате. В бъдеще на тези неща ще можете да разчитате. На парите си, на силата си, на здравето си – на всичко това не можете да разчитате. Те са временни неща – днес ги имаш, утре ги нямаш. Но на вярата си можете да разчитате и на този свят, и на онзи свят! Питат сега: Кой е онзи свят? Питам: Когато четете едно писмо от един ваш приятел, за кой свят ви разправя той? Той ви разправя за ония отношения, които има към вас. За своите хубави мисли и чувства. За кой свят ви разправя той? Тези мисли и чувства виждате ли ги? Хубавите мисли и хубавите чувства не са от този свят. Ако бяха от този свят, щеше да ги видиш. Къде е онзи свят? Тук някъде. (Учителя посочи главата си.) В главата си ние мислим и чувстваме

донякъде си. Къде започва онзи свят? Онзи свят започва от сърцето. И после отива нагоре към главата и минава още по-нагоре. Като заспите, къде отивате? Къде е онзи свят? Светът на съня къде е? Като заспиш, къде ходиш? Ти ходиш, но тялото ти лежи на кревата. Ти ходиш на онзи свят и после се връщаш вкъщи. Питам: Къде си ходил? Значи, ходил си в предградието на онзи свят. От гледището на онзи свят човешките тела са като къщи. Жителите на онзи свят, като погледнат оттам, за тях човешките тела са неподвижни. За тях човешкото тяло има стаи – с баните им, с гостните им стаи. И когато жителите на онзи свят идват тук и посетят къщата ви, казват: Вашите къщи са много добре мобилирани, има черги постлани, имат автомобили, имат вътре и аероплани. Това са човешките мисли и чувства. Те са аеропланите. Вие на земята мислите, че това тяло е живо. Но за тях то е толкова живо, колкото и автомобилите са живи. Като се качите на автомобил, жив ли е той за вас? Той се движи, кряска, пъпли, вдига шум и от половин километър ще го чуеш. Но той ли кряска? Онзи, който кара вътре. Вашият автомобил шуми, вдига шум, но той не съзнава, че вдига шум. Като влезете в онзи свят, ще намерите такова уподобление между вашето тяло и вашите автомобили. И във вас ще влезе същественото. И ще разберете какво е вашето сърце и вашия ум.

Понеже имаме да минаваме тази пуста гора, тези големите мочурлаци, този големият океан трябва да се мине – какво трябва да се прави? В гората трябва да имаш едно ръководство, да знаеш как да излезеш. Знаете ли как се наричат тези гъсталаци в Африка? (Джунгли.) Някои ги наричат джунгули, а някои – джунгли. Човек, като мине през такава джунгла и като излезе вън, е одран, гол-голеничък излиза, одраскан, окалян, лицето му окървавено. Такива опасни места са те – със зверове, насекоми, змии, крокодили, какви ли не неща искаш. И в тези мочурлаци, като затънеш някъде, не можеш да се спасиш. Как наричат тези мочурлаци? (Тресавища.) Във време на войната нали русите бяха затънали в Мазурийските блата. И не можеш да излезеш, ще потънеш. От гората можеш да се избавиш, но оттам не можеш. И най-после, когато минаваш през този голям океан, трябва да имаш голям параход. С лодка не може. Ще направя едно сравнение. Трябва да имате нещо вътре в себе си, за да можете да минете през тези времена. С вашето настоящо вярване не може да минете. Те са малки лодки. Ако минете с тях през този океан, от убежденията ви нищо няма да остане. Тези убеждения, които сега имате, са палиативни, са парокондета.

Та казвам, пророкът тук се намира в трудно положение и казва: „Ще замълчиш ли, ще ни оскърбяваш ли докрай?“ Намира се в трудно положение. Може да кажете: Защо Господ не оправи света? Че как ще го оправи, кажете ми? Как искате да го оправи, когато вие не вярвате и не Го

слушате? Кой от вас е изпълнил Волята Божия така, както Бог иска? Кой от вас мисли така, както Бог мисли? Кой от вас чувства така, както Бог чувства? Кой от вас постъпва така, както Бог постъпва? Че как ще оправи Господ света? За да ни оправи, Той като един железар майстор ще те тури в огъня, ще те нагорещи и със своя чук ще те накара да вземеш онази форма, която Той иска. И ако не се подчиниш, чукът ще играе отгоре ти. Ще кажеш: Другояче не може ли? Не може. В нивата като отиде земеделецът, глади ли я? Тури плуга си и обърне всичката тази трева. Когато някои дойдат да градят някоя стара къща, гладят ли къщата? Казват ли ѝ „Не бой се, нищо няма да стане с тебе!“? С чукове събарят всичко, свалят керемидите и всичко и почнат да градят. Това, което хората са градили досега, ще бъде съсипано до основи – човешкото, което е градено. И ще се тури на нови основи. Ще се тури основата на новата култура. И което остане, ще бъде Божествено, а пък което ще се разруши, ще се премахне, за да се гради. Та казвам: Само онези от вас, на които вярата е Божествена, ще устоят. Да имаме вяра така, както Бог има вяра в нас! Та когато всички същества се обезсърчат в един грешник, за неговото поправяне в Бога има вяра, че той ще се поправи! Когато всички хора намразят едного и кажат „Този не искаме да го видим“, в Бога има още Любов, Той пак го обича! И като го поучава, все в Него остава една Любов, която не се изменя. Когато някой човек е толкоз неспособен и всички го оставят и казват „От него нищо няма да стане“, то пак Бог иска да го научи. И когато всеки се отрече да ти помага, в Бога ще остане едно желание да те освободи от това положение. Вие имате такива спънки, които без името на Любовта не можете да ги поправите. Аз говоря сега за онзи личен вътрешен живот. Не говоря за онези външни отношения, понеже външните отношения ще останат завинаги непоправими. Ако искате всички хора да бъдат еднакво богати, еднакво умни, еднакво здрави, еднакво да се обичат, при сегашните условия това е невъзможно – при тези разбирания, които имате.

Питам: Ти залъка си с едно куче можеш ли да делиш? Казваш: Да се обичаме! Как ще делиш залъка си с кучето? Ако му дадеш паницата си, как ще постъпи кучето? Ако искаш да му я вземеш, то ще ръмжи и ще каже: Тази паница е моя. После всички вие ще заприличате на онзи знаменития Симеон Еленски от село Беброво – Бебровския Симеон. Той казва: Каквото човек каже, става. Веднъж той видял, че една бога върви пред говедата и рови земята. Той казал на богата: Аз ти заповядвам да не ровиш земята и смирено да вървиш! Богата го напада, натиска го и говедарят едвам го спасява. Симеон сам ми разправи тази история. И ми казва: Богата не вярва в Христа. Казах му: И ти си бил слаб във вярата. Като си я хванал, силата ти не е била голяма и не си могъл да ѝ проповядваш. И богата ти проповядвала. Ако имаш силна вяра, то като хванеш богата, тя ще ти каже:

Ти вярваш в Христа. А пък сега ти казва: Няма какво да ми проповядваш. – Слабите във вярата, в свободата, в Любовта не ходете да проповядвате на хората, не ходете да ги заблуждавате. Ще им кажеш нещо за Господа, но той го знае вече.

Тук има един цирк. Един руснак е дошъл, той има една своя възлюблена кокона и като я тури на своята ръка, тя играе танц. Това го има в един вестник, ако е вярно. Но той, за да се държи тя на неговата ръка, колко се е упражнявал! Този човек се е упражнявал и има мускули. Че ако мъчнотиите не могат да играят на вашата ръка, каква сила имате вие? Че мъчнотиите – това са вашите кокони. Тя ви измъчва, понеже иска да играе на ръката ви. Че ако играе на ръката ви, светът ще се учуди и на нея самата ще ѝ бъде приятно, че играе на ръката на един силен човек. Но ако няма на кого да играе, тя ще види, че си слаб и не може да те обича. А като поиграе, поиграе, тя ще си замине, а пък щом не може да играе, ще те хване за врата и ще те тъпче като мечка. Българинът казва: Тебе мечка тъпкала ли те е? Всеки, който не може да носи мъчнотиите в живота, мечка ще го тъпче. Сега общо говоря.

Не трябва да си правим илюзии. Всички изпитания, които имаме в частния си живот – това са все упражнения за в бъдеще. Ще бъдете изложени на изпитания. Едвам сте започнали вие сега. В края на християнската епоха сте. Всички онези евреи минаха през изпитания и които минаха изпитанията, влезнаха в християнската епоха. И всички сега ще се изпитат и които минат в Новата Култура, те са устояли. Те са устояли в изпита. И това ще бъде семето, което ще бъде посято. И всички вие, ако искате да минете от християнската култура в Новата, през девет сита ще минете! Аз не искам да ви проповядвам учението, което младите проповядват. Като дойде някой момък, как иска да обърне една мома? Той иска да я извади из бащиния дом. Той ѝ казва: Какво седиш тук да се мъчиш? Не те оценяват. На какво си замязала? Като дойдеш при мене, ще имаш автомобил, апартамент, две слугини, а пък ти като царица ще живееш! – И тя ще бъде облечена с копринени дрехи, с шапка с воал, с хубави обуща ще ходи. И момата се връща вкъщи и казва: Аз не искам да живея тук, ще отида при моя възлюблен. – Светът е вашият възлюблен. Вас са ви измамили и вие сте слезли в този свят. Останали сте недоволни от онзи свят. Как сте слезли? Измамиха ви, излъгаха ви. Защо сте излъгани? Богатство имате ли? Здравие имате ли? Знание имате ли? Любов имате ли? Автомобил имате ли? Няма ги. Тогаз младият момък става професор и казва: Слушай, така, както си живяла при майка си, тази работа така не става. Тук ще се научиш да готвиш, да переш дрехи, да мажеш къщата. – Почва да ѝ дава уроци. – При баща си ти си ходила с автомобил, но тук ще ходиш пеш, понеже не разполагаме със средства. И двама ще работим, за

да можем да направим нещо.

Това сега ще го преведете в духовно отношение. Защо страдате вие? Мнозина мислят, като станат вярващи, всичко ще им тръгне по мед и масло. То е така, но какво ще правите с дълговете от стари епохи? Да кажем, че постъпите на една служба и имате десет хиляди лева заплата на месец, но в миналото сте направили сто, двеста хиляди лева дълг. Тогава от тая заплата ще ви вземат по четири–пет хиляди лева. И колко години ще ви вземат, додето си изплатите дълга си! Не че сегашният живот не е добър, но сегашните дългове са направени от по-рано. И сега ги изплащате. Има минали дългове, които са правени преди хиляди години и там е всичкото зло. Сега трябва да се живее добре, за да можем да влезем в Новата Епоха без дълг! Защото, ако не си изплатим всичките си дългове, в Новата Епоха ще влезем с дълг. И тогаз ще се намерите в противоречие. Ще имаш вяра, за да влезеш без дълг в Новата Епоха. Ще имаш любов, знание и свобода, за да влезеш без дълг в Новата Епоха!

Та сега, през малкото години, които ви остават тук до 1999 година, какво ще направите? Защото епохата е изтекла вече. Колко години са изтекли вече? Колко години остават до 1999 година? (Шестдесет години.) Един човешки живот. Значи, в този живот каквото направите – това е. Някой казва: Като се преродя. Може да се преродиш. Но как ще се преродиш, то е въпрос. Свободен е този човек, който живее при най-благоприятни условия, а пък с дългове ще се роди при най-неблагоприятни условия. Човек с вяра, любов, знание и свобода ще се роди при добри условия, а пък човек със слаба вяра и със слаба любов ще се роди при лоши условия. Та казвам: Сега е времето да получите онова, което за в бъдеще ще ви трябва. Срещне ви някой човек, който има известна слабост. Вижте в себе си вие имате ли тези слабости. Ако нямате, благодарете на Бога. А пък ако ги имате, благодарете пак на Бога, че можеш да ги изправиш. Ако срещнете някой добър човек, вижте имате ли неговите добродетели. Ако ги имате, благодарете на Бога. Ако ги нямате, пак благодарете, че ще може да ги развиете. В каквото положение и да се намирате – като баща, като майка, като слуга и прочие – и в най-доброто положение да се намирате, използвайте това положение. Сега работете, додето е ден. Нали е казано: „Сега е ден. Работете додето е ден, защото иде нощ, когато и да искаш да работиш, не можеш.“ Иде време, когато и да искаш да направиш добро, не ще можеш. Сега, докато имате условия, правете добро. Докато очите ви са здрави, гледайте хубавата светлина. Докато ушите ви са здрави, слушайте хубавите гласове. Докато стомахът ви е здрав, хранете се хубаво. Докато ръцете ви са здрави, работете тъй, както трябва. Докато краката ви са здрави, ходете както трябва. Защото щом заболеят очите ви, стомахът ви, ръцете ви, краката ви – и да искате да работите, не ще можете.

Аз казвам така: Отче, Господи на Любовта, слез и се всели в нашите сърца, за да можем да изпълним Твоята Воля! За да бъдем едно с Тебе! И вие казвайте така.

Отче наш

Да благодарим на Бога, че имате на разположение още 60 години, за да можете да си поправите своя живот.

6,15 ч. с.

31. Утринно Неделно Слово, държано
на 11 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, времето – тихо, меко, слънчево.
На поляната направихме паневритмичните упражнения при отлично слънце.

1939_06_11 Денят Господен
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 2-ро Петрово Послание, от 3-тата глава от 10 стих до края.

АУМ

Животът има две страни: Живот на светлина и живот на тъмнина. Много се е говорило за денят Господен и хората са се плашили, но не трябва да се взема буквално и буквално може да стане. Казвате: „Човек като умре, какво ще стане с него?“ Все ще стане нещо. Страх ги е от свършека на света. Индивидуално, за всеки едного светът все се свършва. За някой светът ще се свърши подир 10 години, подир 20, 30, 40, най-много след 120 години. След 120 години за вас все ще се свърши светът. Питам: След 120 години къде ще бъдете? Може някои, които не разбирате да кажете: „Мене не ме интересува.“ Това не е разумно разсъждение. Един българин, който престъпва законите на българската държава да каже, мене това не ме интересува, какво ще стане? Ще намери затвора, а най-после може да намери и бесилката. Какво ще стане, щом не изпълняваш законите на държавата и ги престъпваш и си в ущърб на онези, които управляват. Веднага ще намериш затвора, а може да намериш и смъртта си. Съвременните хора и религиозните разсъждават, мислят, че те имат право да мислят както искат. Имат право да мислят, но мисълта трябва да бъде права. Вие казвате: „Като умрем, тук ще оставим, че на оня свят като идем ще благуваме.“ На онзи свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен ум. В оня свят, за да благуваш, ти трябва да имаш едно отлично сърце. В оня свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен дух, в оня свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен дух. Ако тия неща ги нямаш, в оня свят кракът ти не може да припари. Какъв ще бъде тоя свят? Мислите ли, че като влезе някой болен човек в някой университет, ще стане учен човек? Или като се качи на някой автомобил, и иде в църквата, болният светия ще стане ли? Той ще се занимава само със своята болест. Като го свие коремът, само за коремът ще си мисли. Какво четат в църквата, какво проповядват, няма да се интересува и ще каже: „Аз съм толкова занят със своя стомах, че това мене не ме интересува.“ Сега хората са заети все със свои работи. Ние считаме земята за едно вътрешно училище. И не за дълго време тази земя ще се измени. Тя много пъти се е изменяла. Иде още едно изменение. Казват, че след време нашата земя ще се измести от орбита, ще настане голяма тъмнота, хората няма да знаят и всичките хора в тъмнота

ще бъдат. Как ще разберете, как ще се измени в своята орбита. Понеже земята има бюджет от слънцето, защото под думата небе, разбираме слънцето. Отначало Бог създаде небето и земята. Под небе разбираме устроеното слънце, понеже земята има бюджет от слънцето, тия хора, които живеят безпорядъчно, които харчат, ще изтеглят всичкото благословение и няма да изпраща повече осветление, то няма да изпраща както електричеството. Някой път не се праща в града, някаква повреда има в жиците и цели домове остават в тъмнина. Газ, ако няма, ако не ти дадат, в тъмнина ще бъдеш. И дърва ако не ви дадат пак ще бъдете в тъмнина. Какво ще направите – от никъде нищо не дават? Учените хора разсъждават, мислят, че слънцето дава светлина. Но тази светлина, която иде от слънцето, тя е един бюджет. Всичките планети има бюджет от слънцето. И съвременните хора много смътно понятие имат за онази енергия, която изпраща слънцето. Вие ако не живеете съобразно със законите на слънцето, веднага се съкратява животът, бюджетът на вашия живот. Започват болестите. Съкратява се бюджетът на вашия ум. И започва безпорядъкът на ума. Съкратява се бюджетът на вашето сърце и започва безпорядъка на вашето сърце. Казвате: „Какво ме нападна?“ Ти си дошъл на земята и сутрин като станеш, ти ще оставиш време на Бога да благодариш за благото, което ти е дал. Младата мома мисли да хване някой момък. Младият момък мисли да хване някоя мома. Търговецът мисли да хване някого. Адвокатът мисли да хване някого. Учителят и той мисли да хване някого, свещеникът и той мисли да хване някого. Всички все на хващане. Всеки мисли да хване някоя ябълка или кокошка или агънце. Когото слушам, все е хванал някого и го води, казва: „Спечелих.“ Не са лоши тия работи, но това не е смисълът на живота. Онова, което ти възприемаш в себе си, то ни най-малко няма да те ползува. Какво ще остане от него? Водата, която минава през някои тръби, ни най-малко не оставя своето благословение в тръбите, тя е само условие. Казва: „Аз съм една тръба.“ Някой казва, че бил тръба на Господа. Господ има нужди от тръби, но човек не трябва да бъде тръба. Някои религиозни хора казват: „Аз съм тръба, един проводник.“ Какъв проводник си станал? Но другояче трябва да кажем: Ти си един човек, като един добър слуга. Трябва да идеш да впрегнеш ума си, да служиш на Господа, да впрегнеш сърцето си, да служиш на Господа. Да впрегнеш душата си, да дойде и духът ти. Туй разбирам, не да бъдеш тръба. Каква тръба, какво знае тръбата медна тръба, или дървена. Тези стари приказки ги оставете, за тръбите. Защото дето има тръби, има войни. Все с тръби се тръби. Казва Писанието: „ще затръбя“ и всяка тръба 7 имало. Когато в Откровението се говори за „затръбяване“, това показва големите промени, които ще станат. Социални, обществени, държавни, физически, големи промени ще станат на земята. Онези от вас, които имате вече пробудено съзнание, имате едно синовно отношение към Бога. Няма какво да ви убеждавам да вярвате в

Господа. Аз считам, че нямате, нужда. Аз сега бих ви питал: Наскоро писали ли сте писмо на вашия баща, на вашите братя на слънцето? Пращали ли сте писма? Отговор имате ли? Доста редовна поща има установена. Религиозните хора имат един обичай, като четат какво е видял някой пророк, той за себе си е видял. Йоан и той за себе си е видял. Йоан казва: „Бъдете като мене и вие да видите.“ Казват на Христа: „Може ли, Учителю, да правим такива чудеса като тебе?“ Той казва: „След време ще правите по-големи от тези чудеса, които аз правя. Понеже, аз отивам при Отца и каквото попросите в мое име, ще ви бъде.“ Някой религиозни хора, щом като станат религиозни, първото нещо [което] искат от Господа пари. Туй е първото нещо. Някой млади, като станат религиозни, ще поиска от Господа да му даде хубава мома. Някоя мома ще поиска от Господа хубав момък. Майката като се ожени ще иска от Господа да ѝ даде едно хубаво дете. След туй ще искат от Господа автомобил, после апартамент с баня, после с най-хубавата кухня. После слугини да има. Не са лоши тия неща. Туй всичко е предвидено в бюджета, защото като идеш в училището, всичко е предвидено. Всичките професори са предвидени по всичките предмети и слугите, всичко е наредено. В Америка има някои религиозни общества, като отива проповедника да го назначат за проповедник на някое място, всичко му е уредено. Той ще иде със своята възлюбена, само с дрехите си. Ни юргани ще носи, ни покъщнина. Всичко ще има вътре. И кухнята наредена и тенджери има. Вие като дойдохте тук на земята, нали намерихте тук вашите тенджери. Отгоре донесохте ли тенджери? Във вашия апартамент намерихте всичките пособия и лъжици и тигани и гърнета. Тук, на земята ги намерихте. Но онези, които така в Америка са предвидили всичко така за проповедника, ако този проповедник не знае как да проповядва, ако не е красив, ако не знае да проповядва, на втората година му подписват паспорта. Казват: „Ти не си заради нас.“ Има един анекдот за един знаменит американски проповедник, който бил много прочут. Искал да покаже колко го обичали хората, всички му казвали: „Гуд бай“. „Добър ден, господин Джон“, „добър път“. Неговият събрат, понеже не поздравявали с „гуд бай“, като излязъл навън яздел една кобила, тя ритвала и оставал във въздуха. Тя казвала „гуд бай“, той оставал сам. Когато един човек изгуби онова положение на своя ум, защото в дадения случай тази кобила, този кон, е символ на човешкия ум. Та, когато твоят ум те напусне, какво ще стане с тебе? Ако останеш без ум, какво ще направиш? Има няколко неща, които трябва да са винаги с вас. Вие трябва да имате присъствието на вашият дух. Туй е най-висшето, Божественото. Трябва да имате присъствието на вашата душа, която е свързана с ангелския свят. Трябва да имате присъствието на вашия ум, който е свързан с всичките добри хора. Трябва да имате присъствието на вашето сърце и на вашата воля, то е човешкото. Трябва да присъства. Тогава силата на всичките тия добродетели, които човек има в себе си, всичко е

възможно. Да кажем сега, някой от вас се оплаквате, че сте беден. Ако вие имахте един глас от 4 октави да пеете, един ясен глас, мислите ли, че вие ще бъдете беден? Гласът ви е мек, изразителен, може да пеете, навсякъде ще си проправите път. Или ако сте инженер, способен, че можете да творите, работите или пък, ако имате способността да лекувате, разбирате всичките билки и техните свойства, че може и мъртви да възкресявате, питам, има ли от какво да се плашите? Вие някой път казвате, че изучавате ботаника. Защо ще изучава човек растенията? В тях е вечният живот. Растенията разбират вечният живот много по-добре, отколкото хората. Има растения, които са на 5–6–7–8 хиляди години. А едва има човек в Библията, който е живял 900 години. Вие как разбирате дългия живот? Той е онзи съзнателния живот. Всеки човек може да продължи живота си и може да съкрати живота си. Всеки човек може да подобри живота си и той може да влоши условията на живота си. Ние след като направим една погрешка, се зароди в нас дисхармония, но тази дисхармония веднага предаваме на невидимия свят, мислим, че и Господ мисли като нас. Разболее се някой човек, и мислим, че Господ е станал причина да заболее. Не, ни най-малко не е причината Той. Причината за нашето заболяване сме самите ние. Ако осиромашееш, не мисли, че причината е за твоята сиромашия е друг. Ако ти си невежа, мисли, че ти си причината за твоето невежество. Не мисли, че Господ е причина. Ако имаш лошо разположение на мисълта, не мисли, че Господ е причина, ти си причина за това. И тогава ние казваме, или Господ е виноват или дявола. Все има някой виновен. Не, не, има нещо, за което дяволът не е виноват. Питам този дявол, кой го изкуси? Вие казвате, че вас ви изкушава дяволът. Ами дяволът кой го изкуси? Сам се изкуси. И човек сам се изкушава. Писанието казва: „Бог никого не изкушава.“ Отвън той не се изкушава. Дяволът той съгреши по единствена причина, че е искал да стане Господ, да заповядва и всички да му се покланят както на Бога. Без да направи нещо, това е искал. От тях е дошло негово нещастие. Когато вие помислите по същия начин, вие имате същото положение. В какво седи днес животът? За завладееш един човек или да го просветиш. Да го просветиш. Та казвам: В сегашните времена, когато животът е толкоз интензивен, вие искате да знаете какво ще стане? Всичко в света ще се преобрази. Вие сега роптаете, че хората не живеят тъй добре, както едно време. То е едно заблуждение. Днес хората живеят много по-добре, отколкото едно време. Но понеже, светлината е по-голяма, изискванията ни са много повече и затова ни се вижда, че не живеем добре. Днес сме по-щедри отколкото едно време. Днес имаме много по-голяма светлина, но понеже имаме много, повече изискваме. Ние нямаме достатъчно време. Ние искаме всичко да изпитаме. Вземете, да кажем, религиозните хора ще те изпитат ти в какво вярваш. Казвам: Много лесно в какво вярвам. Дойде някой, че ми казва: „Ти правоверен ли си?“ Аз за себе си зная, но ти в какво вярваш? Казва: „И аз вярвам.“ Вярваш ли

както и аз. Аз другояче поставям въпроса, да идем при един болен човек, той има нужда, ти ще се помолиш и ако оздравее, ще считам, че ти си правоверен. Ако се помолиш и не оздравее болният, ще считам, че не си правоверен. Ако аз се помоля и оздравее болният, ще считам, че съм правоверен. Ако аз се помоля и не оздравее болният, значи аз не съм правоверен. Въпросът е решен. Казва: „Трябва да вярваш." Какво ще вярваш? Не глупаво вярване без вътрешна интензивност, то е глупаво вярване. Ако твоята любов, която ти имаш, ако тя не може да разтопява всичките мъчнотии, каква любов имаш? Аз говоря за любовта. Може да я употребим. Имаш едно голямо нещастие, ако твоята любов не може да разтопи туй нещастие, тази любов не е Божествена. Божествената любов разтопява всичко. Всички бягат от Божествената любов. Тя като дойде, колкото дим има в тебе, пардесютата им се вдигат, че не се вижда нищо от тях, защото или трябва да бягат, или да се подчинят. Тя всичко топи. Всичко примирява. Любовта като дойде, ти сиромах не можеш да бъдеш. Любовта като дойде ти невежа не може да бъдеш. Любовта като дойде, небето няма да бъде затворено за тебе. По някой път небето се затваря за вас, но туй моментално се отваря за вас, небето, както за един светия, отишъл при друг, по-голям светия и казва: „Учителю, искам само да зърна. Ще бъдеш тъй добър да ми отвориш прозореца, само да надзърна в оня свят." Само за една минута, понеже бил много добър ученик, учителят му отворил прозореца и го чака. Минали двеста и петдесет години и той все гледа през прозореца. Учителят му казва: „Стани вече." „Чакай – казва – много си нетърпелив още половин минута няма." 250 години минаха, той мисли, че половин минута. Нас хубавите работи ни се виждат бързи. Някой път казвате, че добро не сте видели в този свят. Доброто е толкоз хубаво, че се захласвате, че нямате понятие от времето, което тече. Казвам: Ние живеем в един свят, заобиколен с неизследимите Божии блага. Даже на най-неодарените от вас, имат толкоз богатство, че да съберете всички животни на едно място, не може да направят един човек. Всичките да ги съберете, и от тях да направите един човек, все ще има нещо да му липсва, което отпосле Бог да му тури и при всичките тия богатства, които имате, вие сте недоволен. Недоволни сте, понеже нямате един автомобил, недоволни сте, понеже вашите ближни нямат обхода към вас. Един отличен цигулар, който свири хубаво, публиката няма ли да има обхода към него? Всичките го гледат, но ако не знае как се свири, ще има освиркване. Дюдюкане, колкото искаш. Ние искаме да се представи. Гледам някои хора кой как срещна, казва: „Не учиш както едно време." Казвам: Може да постъпя, но ако аз уча това, което едно време са учили. „Ти – казва – заблуждаваш хората." Казвам: Те никога не са излезли от заблужденията си. Кажете ми, един свят, дето не са заблудени хората,аз там ще ида. Хората постоянно умират. Осиромашават. Болести имат, казват, че всичките тия болни хора, на които умовете са болни, те са

правоверни, а онези, здравомислещите, те са еретици. Аз не искам вие така да мислите. Аз виждам една усърдност. Всякога, когато един момък обича една мома, той вижда, че тя е Божествена, тя е ангел. Някой религиозни хора в първите времена, като влязат в едно религиозно общество казват, че тия братя са ангели. Като поседят 5–6 години, падат крилата на всичките братя, и всички остават без крила и те казват и те са като нас. Че като вас са, разбира се. Пише ми един господин. Един господин ми пише 3 пъти и аз не му отговарям. Пише ми много негативно. Казва: „Три пъти ти писах, ти даже не искаш ухо да ми дадеш.“ Защо не искам да му отговоря? Понеже бил чиновник, уволнили го и ми иска пари. Нямам пари да му пратя, той иска да му пиша. Три писма пише. Не иска много, триста, петстотин лева, казва, да ми услужиш. След като му пратих 300 лева, замълча. Казвам на едни брат: Занесете тези пари и му кажете, че нямам време да му пиша, искам да му услужа. Ако беше дошъл да говори, аз щях да му кажа как може да стане богат. Да се научи да намира някое гърне със злато. Много сестри идат и все ме закачат, пари искат. Мисля да отворя едно училище за магическа пръчица. Най-първо ще ви дам един декар с мотика да го прекопаете. Ще ви дам един метод да спечелите пари. Ще посадите хиляда корена дини, всеки корен ще ви даде и по пет лева ако продадете, 50 хиляди лева ще вземете. Вие считате това за невъзможно. Възможно е.

Казвам: Новото в света, което иде, ако вие не вложите новият начин на живеене, силите, които идат в природата, за бъдеще сегашните хора са станали много нервни, знаете ли това? Това показва, че тия хора нямат достатъчно любов, в следствие на това се разпада тяхната нервна система. Постоянно се ядосвате, мислите храната не е на място, въздухът, хората наоколо, че не са на място. Донякъде то е право. Но при най-лошите условия, дето всичките хора измират, вие можете да живеете. Някой богат човек, ще го оставим да умре и ще ви кажа защо? Ще го оставим да умре, да се помъчи и след като умре, ще го попитаме: „Ти разбра ли какво е умиране? Ти ще живееш ли както Господ иска, или не? Туй богатство ще го туриш да работи за своите ближни?“ И като ми обещае, пак ще го върнем тук, на земята. Казвам: Внимавай, защото пак ще дойде онзи ангел на смъртта. И той като се върне. Ние искаме благата, които Бог ви е дал на вас, вие да бъдете доволни и с тия блага да служите. Светът е толкоз богат, не трябва да има за бъдеще бедни хора. Болни хора не трябва да има. Ако някой е болен, добре е за вас. Аз ще приведа онзи пример. Преди години дойде един богат софиянец, че ми казва: „Слушал съм, че ти можеш да лекуваш – казва ми – аз ще ти платя една почтена сума. Имам една болест, лекарите са ме отписали.“ Казвам му: „Много късно си дошъл, моите визити са много скъпи. Не хиляда лева, не две хиляди, не три хиляди, не 10 хиляди.“ Той ме гледа: „Как, много скъпо?!“ – „Цялото имане, което имаш.

Ти си ял и пил, опропастил си всичко, идваш да те кредитирам.“ Казва: „Половината не може ли?“ – Рекох: „Не може. И после, има още едно условие, още по-трудно. След като оздравееш, ще ми дадеш обещание, че ще посветиш живота си да служиш на Бога.“ Казва: „Ще си помисля.“ И досега той си мисли. Рекох: „Аз ще ти препоръчам. Има доста добродетелни лекари, може да ти помогнат. Много са скъпи визитите ми. Туй за 5001 за 1000, за 2000 лева, лекарите ще ти турят една инжекция, но при моето лекуване отиде всичкото имане.“

Та казвам: Превеждам ви някой път. Ние не трябва да отиваме при Бога като този богатият. Искаме той да ни благослови. Защо ще ни благослови Господ? Живели сме само за себе си, какво ще искаме от Господа? Отивам и казвам: „Господи, аз ще служа за славата на Твоето Име, за идването на Твоето Царство и Неговата Правда и за изпълнението на Твоята Воля.“ Смисълът на живота е това. И тогава, Божието благословение може да дойде върху когото и да е. Тогава не е въпрос каква работа ще захванем, понеже, като изпълняваш една работа с любов, тази работа има смисъл. Всичките работи, които вършим, ако ги вършим без любов, то е мъчение. Ако ги вършим с Любов, то е благословение. Ако ние извършим една работа, както един земевладелец работи с любов, туй е благословение. Ако е работил с любов, той няма защо да сее 100 декара земя, 10 декара ще му дадат толкоз, колкото 100 декара. А един градинар не му е необходимо за обработва 30 декара земя за една градина, достатъчни са два декара. Тия декара ще му дадат същия приход. Не само това. Но един самун хляб, ако го вземеш с любов, този самун се умножава и целият ден, ако имаш 10 деца ще се наядат и пак остава нещо от самуна. Ако взема една ока вълна, тази вълна ще се умножи, и като изпредат и изтъкат дрехи, половин кило ще остане от нея. Вие сега ще ми кажете: „И тъй да е да не вярваш“. Ако едно време бяха казали, че водите от Рила ще дойдат в София, ще кажете, че този човек е луд. Как може да дойдат? И сега тези води са дошли из цяла София, из къщите ходят, навсякъде все рилски води. Нагоре се качва до четвъртият, петият етаж. Тук трябва ум. Божиите благословения са в света за ония умните негови деца, които оценяват благата и се подчиняват от любов. Всяко подчинение без любов, е престъпление. Всяко подчинение с любов, то е свободно. Няма по-голяма свобода от свободата на любовта. Туй, което ограничава човека, то не е любов. Туй, което кара човека сам да се ограничи, то е любов. Бог така се е ограничил. Нима ние мислим, че вършим нещо за което да ни обича Господ? То си има причини. Той иска да ни даде пример, да останем всички като него, за да се ползуваме от Неговите блага. Той създаде вселената за своите деца. Вие сте идвали в началото и казвате: „Какво ще вършим за в бъдеще?“ Излезте някоя вечер да видите, тия безбройните тела, които е създал. Те са жилища. Един ден все трябва да ги обиколим. Те са все братя и сестри, за които нищо не

знаете. Какво ще правим за в бъдеще? Нищо не знаете. Какъв е сегашния живот, какво е доброто на сегашния живот?

Та казвам: Този ден ще дойде. Свършването на света, вземате го вие индивидуално. Сега ще дойде свършекът на света. Като дойде свършекът, ще се създаде във вас едно ново небе и нова земя. Ще дойде нов живот, за който вие трябва да бъдете готови. Ако някой от вас е нещастен, ако някой от вас имате лоши изпитания, вие знаете, че тия лошите работи, които сега ви сполетяват, те са едно благо заради вас. Мислите ли, онази семка, която е заровена в земята е нещастна заради нея? Ако житното зърно не падне в земята, само остава. Но ако падне, ще даде плод. Следователно, вие които разбирате Божията Любов да кажем имате някого, когото обичате. Аз уважавам всичките хора, които обичат. Но, считам, че едва сте започнали да опитате тази Божия Любов. Гледайте да не я изгубите. Сега хората изгубват своята любов. Религиозният човек не трябва да изгубва любовта. Ученият човек не трябва да изгубва любовта. Майката не трябва да изгубва любовта, слугата не трябва да изгубва любовта, ученикът, учителят, всички не трябва да изгубват любовта. Щом се изгуби любовта, самият живот, сам по себе си се обезсмисля. Сега едно време вярваха хората, че човек мисли с целия си мозък. Казват: „Глава има!“ Но се оказва, че трудът е разпределен. Научните изследвания показват, че когато човек става умен, увеличава се неговото чело. Когато става религиозен, неговата глава, горната част, се развива на неговата глава. Когато човек стане семеен, увеличава се задната част на главата. Когато човек стане военен, увеличава се отстрани главата, странично расте главата. Когато човек става наблюдателен, челото изпъква напред, веждите стават дебели. Когато човек става чувствителен, носът става широк. Когато стане нервен, носът изтънява. Когато човек изгуби водата изсъхва. Когато дойде много вода, затлъстява. Че ти като човек не може да мислиш, ако нямаш една отлична нервна система, през която да се предават умствените трептения. Ако като човек в тебе симпатичната нервна система не е хубаво развита, да има достатъчно количество вода в тебе, нещата ще бъдат безплодни. Сърцето не може да функционира. За да може умът в тебе да функционира, трябва мозъчната система да е развита. За да функционира сърцето добре, да имаш благородни чувства, трябва да е развита твоята симпатична нервна система. За да не бъдеш сприхав, да не се сърдиш, черният ти дроб и жлъчката трябва да бъдат в изправно положение. Някои хора са сприхави, избухливи като барут, черният дроб е разстроен. Някой на който храносмилането не е правилно, значи симпатичната нервна система не е добре. Някой път умът ви не е функционира добре. Значи без да ви кажа една дума разбрахте.

Казвам: Новото, което иде в света, изучавайте се един други. Изучавайте

всеки един човек, всеки един човек за вас да бъде предметно обучение. Да бъде като едно богатство, което Бог е изпратил. Никога не съжалявайте, че сте срещнали един човек, даже като срещнете една мечка да ви изплаши, благодарете, като срещнете мечката. Вие като се уплашите от нея, ще бъдете по-здрав. Хубаво е някой път да се качите на гърба на една мечка. Не само това, но хубаво е някой от вас, които искате да бъдете здрави, аз ако бях на ваше място, на които за нервни хора, ще ида при някой хубав здрав дъб, ще се кача на дървото и ще поседя половин час. И след като седя така 7 дни, ще се подобри положението. Сега да не идете да се качвате по дъбовете. Ако бях на ваше място, ако съм нервен, щях да отида на планината, ще избера някоя канара, с много хубаво изложение на юг и щях да легна на нея. Много енергия съдържат те. Човек трябва да има знание. Тия напечените камъни са благословение. После, ако бях на ваше място, като градя една къща, ще повикам някой да изследва дали има вода под къщата. Ако тече вода, никога няма да направя къща на това място. Ще избера там, дето не тече вода. Защото нещастия стават. Някой път, за в бъдеще, хората ще градят къщите си разумно. Няма да градиш където искаш, но ще градиш разумно,

Сега искам да внесете във вас хубави мисли. Взема един билет от лотарията и мисля, че ще получа един милион. Макар да не получа, аз съм го получил. Каквото аз мисля ще стане. След като взема един билет, ще спечеля. Онзи мой брат, който е спечелил, то съм аз. Аз ще му кажа: Благодарение на мене, ти спечели. Вторият път друг ще спечели. Казвам: Каквото аз мисля, става. Аз не може да свърша училището, други го свършват. Аз отивам да свиря на някой инструмент на пияно или на някой цигулка, аз виртуоз не ставам, но благодарение, че аз свиря, другите станаха виртуози. Защо ще се заблуждаваме. Ами другото не е ли заблуждение? Значи онова, което аз правя е вярно. А другите което правят, не е. Всичките хора в същност съставят един човек. Следователно, за прогреса и подигането на кой и да е човек, трябва да се радваме. Аз трябва да се радвам на щастието на хората, както на своето щастие. Иде при мене един и се оплаква, че е болен. Аз казвам, радвам се, че съм заболял. Че защо? Че ако беше здрав, никога не щеше да дойдеш при мене. „Боли ме коремът.“ – „Няма нищо. Почакай малко.“ За да му направя нещо, туря една чаша с топла вода, дам му и му минава болката. Казва: „Да не ме заболи пак?“ – Казвам: „Пак ще дойдеш.“ Разболял се някой, за добро е. Ако не беше се разболял, за лошо щеше да бъде. Измъчва те някоя мисъл, за добро е. Измъчва те някое чувство, за добро е. Ако стане доброто, два пъти е по-добро. Когато страдаме един път е добре, а когато се радваме за някои работи в света има двойно добро. Двойното добро никога няма да дойде, ако доброто на страданието не идва. Когато доброто на страданието идва в нас, тогава Божието добро, едното добро ще отвори път на Божието

благословение.

Та казвам: Всички, които ме слушате, подигнете ума си към Бога, не че не сте го подигали, но проверете сметките си, кой какво има да дава и да взема. Спорове, кавги, всичките ги уравновесете, всичко това изчистете. Бъдете братя и сестри, защото някой казвате, че като умрете следующето прераждане ще уредите работите. Следующето прераждане ти няма да видиш този брат. Който остава за друго прераждане да урежда работите, няма да може да ги уреди. В този живот уредете работите си с него. По-добър живот от този вие не може да имате за бъдеще. Такива условия, като тази година, вие няма да ги имате втори път. Ще имате други условия. Не ви го казвам, за да се обезсърчавате, но да се насърчавате. Сегашното благо, което Бог ви дава, не го изпущайте. За бъдеще друго благо Бог ще създаде на онези, които Го любят, за което човек няма още понятие. Ако вие, сегашните блага, сегашните таланти не обработвате – нали имате притчата, че на един дали 5 таланта, на друг 2 таланта и на трети един талант. Този, който имал 5 таланта, припечелил още 5. Този, който имал два таланта, придобил още два, а онзи, който имал един талант, заровил го в земята. Не заравяйте вашият ум, работете за вашата глава да се подобри нервната ви система. Работете за вашите дробове, да се подобри дихателната ви система, за вашата мисъл. Работете за вашата стомашна система да се облагородят по-нисшите чувства и да се подобри тялото ви. Тялото на човека да бъде здраво. Дробовете да бъдат здрави. Стомахът да бъде здрав. Човек не може да служи на Бога, ако дробовете не са здрави, ако главата не е здрава, ако стомахът не е здрав, ако краката и ръцете не са здрави, ако мисълта не е здрава, ако чувствата не са здрави. Ако волята не е здрава. Това е Божие благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Трийсет и втора неделна беседа,
държана от Учителя на
11 юни 1939 год., 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

1939_06_14 Езикът на седемте тона
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ЕЗИКЪТ НА СЕДЕМТЕ ТОНА

сряда, 5 часа сутринта

(Небето облачно. Времето тихо и меко)

(Всички ученици са наредени на 7 групи според нотната стълбица: до, ре, ми, фа, сол, ла, си. „До“ е от лявата страна на Учителя „си“ от дясната страна на Учителя. Всеки ученик по личен избор си е избрал една нота.)

Добрата молитва

Сега вие сте наредени по един изкуствен метод. Това нареждане, както сега сте наредени, не мислете, че е Божествено, то е човешко. Както сте наредени сега по нотната стълбица, тези, които са „До“, идущия пък ще бъдат „Ре“, които са „Ре“, идущия път ще бъдат „Ми“ и т.н. Така че в седем събрания всички ще минете през стъбицата. Ще завършите този цикъл подир Рила.

Дръжте в ума си, не се самозаблуждавайте. Вие, да кажем, че имате известна опитност. Уж светът не седи на едно място. Опитността, която сте имали вчера, не е достатъчна, днес имате да учите нова. И ако не учите днес новото знание вие губите. Новото знание, което имате днес, ще ви свърже с това, което Бог създава в света, с това, което Бог мисли ежеминутно. От всяко нещо, което Бог ежеминутно мисли в света, всеки миг, трябва да получите от това макар и една милионна част. И ако не получиш поне една милионна част от това, което Бог сега създава и мисли, ти деградираш. Защо останаха евреите? Понеже те влязаха в едно статистическо [статическо] положение.

Най-първо вие имате първото положение на човека – това на Адама. Адам не можа да устои и излезе извън рая. Той почна да инволюира, да слиза. После имаше втората епоха – атлантската епоха. Адам излезе вън от Рая. Адам и Ева това спечелиха. А атлантците, които не послушаха Бога, отидоха под водата. Какво значи извън рая? Значи извън хубавите условия. Излезаха и отидоха мъжът да оре, а жената да ражда. А пък атлантците влязоха под водата. Какво значи под водата? Т.е. влязоха в астралния свят, в чувствата. Някои от вас сте непослушни – из рая навън ви изпъждат. Имате едно хубаво чувство и не го слушате. Имате атлантската епоха, после имате египетската епоха – робство имаха в Египет. И трябваше да минат през Червеното море. И Мойсей не можа да влезе в Ханаанската

земя. Нито другите. Само 40 години обикаляха пустинята. Имаха доста музикални уроци. Имаха само музиката на тъпана, само бумтенето на тъпана. И после имаше Израилската епоха. Значи влезнаха в Ханаанската земя, но не изпълняваха там закона и често биваха заладявани от други народи. Често бяха под робство, в плен, задигаха ги от държавата им. Най-после имаме християнската епоха. Еврейската епоха е епоха на закона, ти ще се подчиняваш. Сега хората живеят по закона. Ако не се подчиниш, ще намериш затвора. Християнската епоха се отличава като епоха на примирение с Бога. Обаче сега виждаме, че хората днес освен, че не се примиряват, но се и зъбят. Погледнете големите държави – Германия се зъби, Англия се зъби, Русия се зъби, Франция се зъби, Америка се зъби. И малките държави се зъбят. Като ги докоснеш, казват: „Знаете ли какво може да стане? Знаете ли колко аероплана имаме?“ И всички се плашат. И вие, някой път, сте въоръжени, както върви цялото, такива се и частите.

Иде една нова епоха. Аз я наричам „Епоха на братство и сестринство“. Епоха на влизане в Рая. Хасъл в тая епоха ще влезем в рая, отдето Адам е излязъл. В рая ще влезем! Та казвам сега, ако имате предразположението на Адама, ако имате предразположението на Атлантците, ако имате предразположението на Египтяните да налагат робство, ако имате предразположението на евреите и ако имате предразположението на сегашните християни, в Новата епоха няма да влезете.

Ще да вземеш онова, първото качество на Адама, първото, което Бог му даде. От дървото на познаване доброто и злото няма да ядеш. Значи, ако ти се отказваш да си угаждаш на ядене, може да влезеш в рая. Но щом си угаждаш на яденето, ти си извън рая. Щом пък угаждаш на своите желания, ти си под водата. Щом искате да заробвате хората, вие сте в Египет. Щом не изпълнявате Божия закон, вие сте законник. Просто за събиране на няколко съчки в събота евреите убиваха един човек. Може човек да направи други грехове в в съботен ден, но да събере клечки – на ешафода! И в християнството, дето и да идеш, ако отидеш между католиците и кажеш, че не си католик, да му мислиш. Ако на православните кажеш, че не си православен, да му мислиш. Ако на евангелистите кажеш, че не си евангелист, да му мислиш. И ако на окултистите кажеш, че не си окултист, да му мислиш. Все да му мислиш.

Да остане във вас идеята, музикалната идея – идеята за братство и сестринство. Ще правите три отстъпки: майчини отстъпки, братски отстъпки и сестрински отстъпки. Бащини и майчини отстъпки ги турям в едно. А ако турим в едно и братски и сестрински отстъпки, тогава ще имаме две категории. Ако тези работи не може да правите, то вашите постижения няма да ви ползуват. Ще ви ползуват, но в тези постижения

ще имате непоносими страдания. И сега ги имате. А пък да се пречисти човек не е лесна работа. За един ден човек може да се пречисти, но един ден е хиляда години. Може в един човешки ден да се пречисти човек, но трябва да имате грамадна интензивност, да имате бързината на светлината. Но ако имате днешната бързина на охлюва, трябва да имате хиляди години на разположение. Всички се движите сега с бързината на охлюва, а пък вие мислите, че правите големи усилия. Едно дърво се мести за сто години на 2 метра разстояние. Колко милиметра има един метър? (– Хиляда милиметра.) В два метра има две хиляди милиметра. Турете сега за всеки един милиметър по хиляда километра, защото така е в ума на дърветата. И дървото какво казва? Колко хиляди километра извървява в един милиметър?

Та казвам, вие влизате в един свят на същества, които не са на вашия уровен. И с политика, със замазване не върви тая работа. Ти казваш: „Ами аз съм учил нещо по музика." Не върви само с твоите думи, че си учил нещо по музика – изпей нещо! Ти казваш: „Сега съм малко неразположен." В онзи свят, дето влизате, винаги трябва да си разположен. Щом кажеш, че не си разположен, ти ще изчезнеш от местото. Ще ви проводят в едно место, дето може да бъдете разположени. Ще ви пратят в един по-горен свят. А пък в по-горния свят какво ще бъде? Около вас няма да има никой. Вие ще се намерите в самотия. Ще искате да кажете някому нещо, но няма кому. А пък в по-долния свят все ще има някому да кажете нещо. И защо няма да има, в онзи свят, около вас хора? Понеже имате неразположение, то ако се яви някой, ще почнете да му разправяте за своето неразположение, ще кажеш: „Извадиха ме! Аз не го заслужавам. Не ме оцениха. Само за един тон ме изкараха навън."

Сега вие как сте наредени? Вие сте наредени в групи: до, ре, ми, фа и т.н. Знаете сега кой каква група е. „До" значи освобождение. Докато ти не си се освободил, „до" не можеш да вземеш. Да имате една представа за това. „До" е освобождение. Докато ти не може да се освободиш от един лош навик, от едно лошо неразположение, ти „до" не можеш да вземеш. Ако се освободиш, можеш да вземеш „до". За нотната стълбица имате две терминологии: C, D, E, F, G, A, H и До, Ре, Ми, Фа, Сол, Ла, Си. Имате в тези тонове гласните А, О, И, Е. „О" е яйцето, което се мъти, пилето, което е в яйцето. Като излезе от яйцето, пилето е свободно. Докато не е излязло, не е свободно. Докато е в яйцето, то не е свободно, то е проблематично дали може да излезе или не. Ще вземете пример от тези, които са „до". Те са знаменосците. Те носят знамето. Носят знамето за освобождение. А пък „ре" отиват да се бият за свобода. „Ми" – това са тил. Отзад те носят храна и прочее. Едните носят знамето на свободата, другите отиват да се бият за свободата, а пък „ми" – терца, те са тил. Аз вземам сега само тези трите

ноти. Ние ще пеем седемтях. Идеята е следната: „до“ значи да бъдеш свободен. Докато не си свободен в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки пред себе си, а не пред хората, ти не можеш да вземеш „до“. Но ти да си доволен от свободата, която имаш в постъпките си, после да си доволен от окръжаващите, тогава човек може да пее „до“. Значи, като видиш, че някой човек прави една погрешка, ти не му се сърди, защото, ако не беше я направил той, ти щеше да я направиш. Радвай се, че той те замества. А пък ако той не направи добро, веднага се тури на неговото място и покажи как да го направи. Вземи го за ученик. Ще му кажеш: „Ела да пеем заедно.“

Та казвам сега: Сега ще пеете думата „Свобода“. „До“ е равно на „свобода“. И като пееш „до“, така, с такова разбиране, тогаз има вече идея. А пък свободата е връзка със самата истина. Щом човек е свободен, с него всичко може да стане. В несвободния човек, робството в него остава. Несвободния човек е окован. Той е в беднотия, сиромашия, болести, страдания. В затвор е той. Той е окован с омраза, неправда. Всички лоши работи са в един човек, който не е свободен. Те ще му дойдат на главата. А пък, който е свободен, всички добродетели ще дойдат до него.

Сега дали ще може да пеете за свободата? Свободата, която имате сега е относителна свобода. Например един капитан е свободен пред една рота войници, но щом дойде майорът, капитана е ограничен. А пък щом дойде полковникът, майора е ограничен, щом дойде генералът, полковника е ограничен. Щом дойде главнокомандующият, генерала е ограничен, а пък като дойде царят, главнокомандующия е ограничен. Питам, кой е свободен в дадения случай? Войникът и той е свободен. Когато няма други войници около него и той горкият е свободен. И ефрейторът е свободен, когато го няма взводният. И взводният е свободен, когато го няма фелдфебелът. И фелдфебелът е свободен, като го няма поручикът. Та вие сте свободни сега до известна степен. Намираме се в един свят на ограничения. И не можем да изменим този ред на нещата. За да изменим този ред на нещата, ние трябва да сме под властта на Любовта. Любовта ще ни освободи. Вие казвате, че обичате. Любов, която не може да освободи човека, не е любов. Мъдрост, която не може да просвети човека, не е Мъдрост. Истина, която не може да доведе човека до Любовта, не е Истина. Та казвам сега: Истината ще ви освободи. Истината ще ви заведе до Любовта. Пътят на Любовта е път на Истината. Ти за да идеш до любовта, трябва да бъдеш свободен. Само свободният човек може да люби. Онзи, който не е свободен, той е човек, който пъшка, той иска да се освободи от своето робство. Несвободният търси свобода, я пък само свободният търси любовта. Човек, който не е свободен, той търси свобода, а пък който е свободен, той търси любовта. И затова казвам: Вие, за да отидете при

любовта, трябва да се освободите. Да започнем със свободата да можем да отидем при любовта.

Това, което ще ви дам за „до“ не е „до“. Но то е едно отражение. (Учителят пее „до“ и всички пеят с него. Учителят пее „до“ и с него пее само групата „до“.) Вземете думата „свобода“ в терци. (Първата група изпя думата „свобода“ с тоновете „до“, „ре“, „ми“, няколко пъти.) Може ли да вземете сега обратно – отгоре надолу, да се върнете назад? (Първата група пее думата „свобода“ надолу – ми, ре, до. После нагоре и пак надолу.) Сега нека изпеем цялата гама, но последователно да вземат всички групи участие. Първата група да изпее „до“, после втората група да изпее „ре“, след нея третата група „ми“ и т.н. Вие ще помните своите ноти и всеки, като дойде неговия тон, да го изпее. Вие сте живо „до“, живо „ре“, „фа“, „сол“ и т.н. Всеки един от вас ще представлява една жива нота. Като се изпее „си“ и се дойде до горно „до“, то пак първата група ще го изпее. (По този ред се изпя цялата стълбица до горно „до“ включително. След това първата група изпя пак долно „до“. После втората група изпя „ре“.) На който е ред, да изпеят „ре“. „Ре“ – това значи: На бойното поле. (Всички от групата „ре“ изпяха думите: „На бойното поле“, но с тонът „ре“.) Които са „ми“, да изпеят „ми“. (Изпяха „ми“. Учителя изпя следните думи „Занесете храна на бойното поле!“ (Само с тона „ми“. След това групата „фа“ изпя „фа“; групата „сол“ изпя „сол“ и т.н. до горно „до“.)

Вие не може да се освободите от едно стеснение. Богатият, който е изгубил богатството си, до какво окаяно положение е дошъл? До никакво окаяно положение не е дошъл той. (Учителят изпя „до“ отначало слабо и постепенно усилваше тона и към края тонът стана много силен.) Каква е разликата сега в тона? Когато човек е неорганизиран, тогаз пее така гръмливо и грубо. (Учителят изпя „до“ меко.) Гласът може да бъде още по-мек. (Учителят изпя следните думи „Свобода, ти си нашата избавителка! Теб сега всичко дължим. Теб всичко сега ние дължим.“

Сега има и друг начин за пение. Той е този: (Учителят изпя следните думи „Свобода за живота е потребна. Свобода за живота е потребна, потребна е свобода, свобода за живота!“ Каква е разликата сега? В първото се внася чувство. А пък във второто се внася сила и воля. Когато човек не може да направи нещо, той е ограничен. Казваш: „Мелодично ще пееш!“ Понеже мелодията трябва да разтопи леда – връзки на ограничението, в които се намираш. Затова пееш мелодия. И човек пее мелодично, когато е ограничен. А пък щом се освободи, той после пак се ограничава, защото като се освободи, пак иде грубостта в него и той се налага на общо основание и затова пак дойде робството. Ако ти пееш думата свобода почвайки от „до“, съвсем друго значение ще дадеш на тая дума. А пък ако

пееш думата свобода, почвайки от „сол“, друго значение ще дадеш. „Сол“ показва, че трябва да поправиш своята свобода, а пък ти не можеш да поправиш свободата, ако нямаш любов. От „сол“ започва свободата, която чрез любов може да се прояви. (Учителят изпя няколко пъти думата „свобода“.) Вие сега се боите как ще пеете. Като влезете в свободата, ще влезнат певци във вас. Като влезнете в небето, веднага ще пропеете, понеже ще ви дадат свобода. Вие сега се стеснявате. Тогаз няма да се стеснявате. Идва страх във вас. Страхът не е на место. В един грешен свят страхът е на место, а пък в един свят на Любовта, съзнанието [е] на место. Ще казваш: „Аз съм човек, трябва да пея. И като пея, добре трябва да пея.“ (Учителят изпя следното „Свобода, свобода, ви трябва вам на всички, които днес живеете в света, в света, в света! Свобода вам на всички ви трябва, трябва, трябва.“

(Пак се изпя цялата стълбица по първия начин, т.е. последователно всяка група изпя своя тон, от долно „до“ до горно „до“.) Сега нека всеки тон да бъде по-продължителен, да има трайност 4 такта. Сега освобождавайте се. Аз гледам някои като пеете, корегирате другите. Всеки да корегира себе си! Да не обръща внимание на погрешките на другите, кой как пее. Вие трябва съвсем да се абстрахирате от това. Един човек, който вижда погрешките на другите хора, той ще направи същите погрешки. Това е закон. Един човек, който вижда добродетелите на хората, той ще ги прояви. И който не вижда погрешките на хората, той не може да ги направи. И който не вижда добродетелите на хората, не може да ги прояви. Ако има опасност да направиш погрешки, то не ги виждай у другите, това е едно от хубавите правила. Ако виждаш погрешките, ти се ползуваш, за да се поправиш. А пък, ако искаш да бъдеш свободен, не виждай погрешките у другите. И защо онзи прави погрешки, остави това. Има относителни погрешки. Ако вземете двама певци и двамата вземат „до“, но на единия „до“ не е така чисто, както на другия, неговият глас се малко обезценява. И ако дойдат 10 души и пеят един след друг, то първият певец ще изгуби малко от цената си пред втория. Вторият ще изгуби от цената си пед третия и т.н. И като дойде до десетия, то всеки ще изгуби по нещо от цената си. Не че са изгубили всъщност. Аз говоря за съзнателната музика, а не за статическата. Музиката постоянно се изменя. Вие не може да бъдете музикални, ако мисълта ви не е музикална, ако чувствата ви не са музикални. Ако чувствата ви не са музикални, ако постъпките ви не са музикални и ако музикално не гледате на всичко каквото става в света и веднага да се приспособите, защото в света, щом живеем в Бога, не може да има дисхармония! В Бога живеем и се движим и в това движение има хармония. И понеже ти си се наранил, ти не си доволен. Или понеже не можеш да бъдеш в най-хубавата мобелирана стая, пак не си доволен. Ако те боли крака ти ще имаш прецедент и няма да бъдеш доволен. И болката

в крака ти ще отнеме свободата ти да разбираш хубавото. И ако имаш развален стомах и се намериш в хубава градина с плодове, тези плодове няма да ги оцениш. И ако имаш развалени очи, ти светлината няма да можеш да оцениш. Та сега трябва да организираме телата си добре, за да можем да възприемем Божиите блага правилно.

(Учителят изпя следните думи „Всички вие ще се научите добре да пеете след време, след години. Всички вие ще се научите добре да пеете за в бъдеще." А пък сега да ви кажа: „Всички вие сега добре пеете?" Как ще изпеете тези думи? – „Всички добре пеете!" (Учителят изпя следните думи няколко пъти.) „Всички ние сега добре пеем!" И ако някой път не пеете, то прозтича просто от вашето стеснение. Пението да бъде без стеснение. Освободете гърдите си. Вие някой път се уплашвате. Вие седите и мислите, че сте на 60 години и казвате: „Не сме млади. Остарели сме." А пък някой седи и казва: „Не съм разположен, вън времето е лошо." По-добър ден от днес не сте имали! Добър е денят, облаците се насъбраха нагоре да ни слушат. Те знаят, че ще има концерт. Всички духове на водата дойдоха отгоре да слушат, каква ще бъде Новата музика. (Учителят изпя следните думи „Всички ние добре ще пеем!" В новата органическа музика, най-първо ако ти си в закона на освобождението, от там ще изхождаш – от тона „до". Следующия момент ще воюваш за своята свобода – тонът „ре". После, в следующия момент, тил ще имаш. Вие минавате права терца. И идвате тогаз във „фа". Това е една вътрешна обстановка. „Фа" означава и здравето на човека. Ако ти не си здрав, ти не можеш да вземеш „фа" вярно. В органическата музика „фа" играе важна роля за организиране. А пък „сол" играе роля за сърдцето, да може да се разцъвти и да даде онези красивите чувства. А пък „ла" е зреене. А пък в „си" имате вече умствения свят, който е слязъл и ти се радваш на живота си. Ти не можеш да вземеш „си" правилно, ако не се радваш на живота, който Бог ти е дал. „Си" е закон на благодарност за всичко. А пък ако ти си недоволен, тогаз не можеш да вземеш „си" верно.

Та в органическата музика най-първо ще внесеш хармония в мисли, чувства и постъпките си и тогаз ще пееш. И тогаз, като пееш, ще имаш отзвук от невидимия свят, ще ти дойдат на помощ. Не само ще има, но в тия ноти ще се вложи и съдържание и смисъл. В „до" ще има свобода, в „ре" ще воюваш. В Божествения свят ще застанеш на местото на Истината, ще защищаваш една истина. Ти не може да защищаваш една идея, ако не си свободен. Един човек, който не може да вземе верно „ми", той не може да бъде милосърд. (Учителят посочи с пръст на главата си центъра на милосърдието, в короната на главата, 2–3 пръста от началото на косата нагоре или навътре по средната линия.) Аз, като гледам главите на хората, виждам кой каква нота органически не може да вземе или може да вземе.

Групово са разпределени способностите на човека по главата. Ако ти не можеш да проявиш милосърдие или съзнанието на справедливост, известен център на главата ти ще бъде неразвит. Кой е тонът на справедливостта според вас? – „Си“ е закон на справедливостта. Ако ти вземеш „си“ вярно, в тебе е развито съзнанието за справедливост. Щом се инервираш, можеш да нарушиш закона на справедливостта. Човек трябва да бъде енергичен, но от любов да се застъпва за истината. Кажеш на някого: „Защо правиш това?“ Това не е човешко. Ти се унижаваш. В тебе има нещо по-хубаво. Защо да не го покажеш! Можеш да пееш хубаво. Защо да кряскаш! (Учителят изговори тези думи тихо и нежно. Учителят изпя следните думи „По-добри постъпки.“ (Няколко пъти.) Когато някой приятел прави погрешки, ти си пей: „По-добри постъпки! По-добри постъпки.“ (В тонът „си“.) „Извинявайте се и не съгрешавайте!“ (Всички тези думи Учителят изпя в тонът „си“.) Да се радват всички. А ти седиш затворен в себе си и се осъждаш: „Не съм добър човек.“ Ти кажи: „Аз съм добър!“ Ще проявиш своята свобода. Ти казваш: „Остарял съм.“ Като си остарял, дошло е време сега да проявиш своята доброта. Младите отиват да воюват, а пък старите трябва да са в тила, да помагат. Старият може да бъде милостив. Младият винаги е щедър, той има замах в своята проява. А пък старият е по-умен. И казвам сега, на колко години сте? Някои от вас сте остарели на 70 години. Че 70 години какво представляват? Ами представете си едно същество, както Христа, което носи тягостите на целия свят от вековете, от хиляди години и седи спокойно и каквото и да прави светът ни най-малко не се инервира. Защо е тази работа? И това Същество е спокойно и проповядва. Ти си остарял и казваш: „От мене нищо не става.“ То е едно заблуждение. Ти се отказваш от своята мисия и затова остаряваш. Ти в момента, когато се поколебаеш най-малко в присъствието на Божията Любов, ти си отслабнал. Ти си откъснат лист и само ще изсъхваш, ще изсъхваш. И вятърът ще те носи на където и да е. А пък като си на дървото, ти ще растеш, ще имаш сила и този лист ще се превърне в цвят и в плод. Докато си на дървото, листата ще имат сила. Та дръжте се на това Божествено дърво.

Та искам музикални да станете. Различавайте тези два свята. Два човека има в човека. В него има един човек, който е много сприхав. От него не може да се освободите и ще бъдете благодарни, че го носите. А пък има и друг човек в него и за него ще благодарите на Бога, че го е дал. Апостол Павел се оплаква от този стария човек и казва да се махне тръна от него. А пък Бог му казва: „Достатъчно ти е моята благодат. И ако се махне той, ще дойде възгордяването.“ Някои мислят, че много знаят. Казвам, какво знаеш? Какво има на слънцето? Той казва: „Не зная. Но колко съм патил.“ – „Какво си патил?“ Знаеш ли утре какво ще бъде времето? Знаеш ли тази година ще има ли плодородие? Колко деца ще се родят? Колко женидби

ще има? В бъдеще войната каква ще бъде? Къде и колко бомби ще паднат? Колко пеперуди се развиват? Колко зайци се раждат, колко вълци? Колко мравки се раждат? Ти казваш: „Много зная."

Българинът, в своите класически песни е искал да разреши един въпрос. И не е могъл да го разреши. Той започва една песен с повишение на „до" и понижение на „си". Той повишава „до" – значи има желание да се освободи. Понижава „си". Защо? Там е всичката му погрешка. Щом свириш тази българска песен, тя ражда следното: първото „до" дава обнадеждаване. А пък щом понижиш „си" ражда се друго. Ако вземеш „до" повишено в горната октава, а пък „си" понижено в първата октава, то в тебе се заражда един погрешен метод. Ето какъв метод. (Учителят свири на цигулка един български мотив със „си" бемол. Учителят пее на тази гама следните думи „Защо не върви? – Защото вземаш „си"-то понижено. Колкото и трели да правиш не върви. Щом вземеш „си" понижено, а пък го трелираш, пак не върви тая работа." Това е българска класическа песен, която няма разрешение. (Учителят свири български мотив.) Какво разрешава сега в тази песен българина? Влезнал е той във втората октава, започва от „сол", взема „ла", „си" и после на мястото си „ре" – надеждата. Това е обнадеждаване. Има разрешение. Но както го взема в първия случай „до" повишено и „си" понижено, той загазва. А пък в втория случай има обнадеждаване. И казва той: „Ще дойде време ще се оправи тая работа." Като мисли, като мисли, той казва така: (Учителят пее един български мотив, но проникнат с надежда. Учителят изпя първия български мотив, който е без надежда и вторият начин с надеждата.)

Българинът понижава „си". Той не мисли. Като мислиш, трябва да мислиш за всички блага, които Бог е дал. Ако ти понижиш в себе си „си", тогаз си на погрешен път. Тук може сега да има два ритъма. (Учителят пее един български мотив). Какво иска да каже българинът с това? (Учителят пее друг български мотив, който е проникнат с надежда) Но тук има разрешение вече. Това е вече един естествен път. Трябва да туриш това в ума си. Ти седиш и мислиш, че Бог те е турил да разрешиш един въпрос. Турил те е в света да разрешиш, че трябва да имаш светла мисъл, светли чувства и светли постъпки. Това Той го иска от тебе. И когато Бог вижда, че ти имаш светлина в ума си, че имаш Неговата топлина в сърцето си, че имаш сила в тялото си, Бог се радва, че ти не злоупотребяваш с благата, които Той ти е дал. Имате бръчки по лицето си. Може да ги премахнете бръчките. От вашата мисъл зависи. Бръчките по лицето показват, че много сте страдали и че нищо не сте научили. Бръчките по лицето показват, че в бъдеще роб ще бъдете. А пък някой път те показват, че в бъдеще свободни ще бъдете. Да имате бръчки, но те да бъдат свободни. А да бъдат накълцани насам нататък. Като станете сутринта вие искате козметика и

ще си изкривите устата на една страна. Защо си кривиш устата. Някой е недоволен. Или някой ще се понавъси. То е концентриране. Действително, някой път трябва да снемеш веждите си, да възприемеш по-малко светлина, за да се съсредоточиш. А пък ти ще си затвориш устата, ще си снемеш веждите малко надолу, може да затвориш и ушите, обаче може да важи следната турска поговорка: „Хасан е тук, но умът му е другаде!“
(Учителят пее „Махар Бену“ и всички пеят заедно с него)

Когато пеете мислете. А пък някои пеят „Махар Бену“ и през това време съвсем друго мислят. И композират. И те изопачават нещата. В музиката има един закон и вие като пеете правилно, може да се ползувате, но ако изопачавате, освен, че няма да се ползувате, но и ще изгубите нещо. Аз не искам да ви корегирам, но вие мислете, но понеже вашата мисъл не е свързана с чувствата и чувствата ви не са свързани с постъпките, то се ражда един дисонанс в душата ви. И вие търсите къде е погрешката. Търсите някой да ви корегира и да ви постави гласа. За да науча някого да пее хубаво, то най-първо ще поставя мисълта му, ще поставя чувствата му и после ще го науча да пее. И човек, който иска да има един характер свободен, пак по същия закон трябва да постъпи. Някой казва: „Христос ще ни освободи!“ Та Христос знаеше да пее! И то при най-лошите условия, когато отиваше на Голгота, Той пак пя с учениците си. Той пееше хубаво! Един човек, който при най-големите мъчнотии може да се моли, той пее! А не да се обезсърчава. Когато ви дойдат най-големите мъчнотии ще се молите и ще пеете вътре в душата си.

Когато вие скърбите, небето се радва на вашите страдания. Защото в дадения случай, когато вие страдате, то вашето страдание е почва, на която се сеят Божествените семена, за да израстнат. И ако вие не сте почва, тогава друг някой трябва да стане почва и да страда.

Ако вие не страдате, друг някой трябва да страда. И все таки някой трябва да се радва. И ако страдате, не мислете, че завинаги е това. До време е. И вие, които се радвате сега, ще страдате. А вие, които страдате, ще се радвате. Това колело върви. Та сега да добиете онова качество на разумни деца. Като сте стари, да усещате в себе, че сте едно дете, което се учи.

Мен не ме радва миналото. Мен ме радва сегашното, което днес се разкрива. Мен ме радват новите неща, които не са дошли още до съзнанието. И човек е дошъл до съзнанието с единствената цел, за да има новите неща , Божествените неща. Ако беше на небето, тези, Новите Божествени неща не могат да се изявят. Само на земята може да ни се изяви тази Божествена любов. Ако бяхте на небето, други неща щяхте да научите. А пък на земята е друго. Христос дойде на земята, за да може да

научи неща, които не ги знаеше и Той. За да може да изяви новото! За да може и в страданията да се научиш, да можеш и при страданията да пееш!

Сега да остане за следущия път. И в музиката има опасност от пресищане. Някои сега мислят, понеже знаят Новото, то старото не им трябва. Не, старото си е на място. А пък Новото да се приеме. Да знаете, че минавате от Християнската епоха в Новата епоха, която е епоха на Закона на братството и сестринството. Или, да знаеш как да обичаш баща си и майка си. Или да знаеш как да служиш на Бога и на ближните си. И да знаеш какви трябва да бъдат вашите отношения.

Епоха на братство и сестринство е Новата епоха!
Отче наш

6 и 12 часа сутринта
(Вън, на поляната, направихме паневритмичните упражнения.)

36 школна лекция, 14 юни 1939 година, София, Изгрев

1939_06_16 Нормалният човек
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

НОРМАЛНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Нямаме./

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Бялото и черното, това са резултати. Боядисваш бялата риза. Бялата риза може да я боядисаш черна. Черният цвят е основа на бояджилъка. Той е основа, оттам започва изкуството бояджийство, художество. Художниците без черния цвят не могат. Като се разлага черният цвят, добиват се други цветове. Черната земя плод дава, белият цвят, той е много беден. Бялата пръст, ако сееш в нея жито, не става. Пък и пясъкът има бял цвят. Бялото е безплодно, черното е плодовито. Казвате, че някой човек е добър, а друг – лош. Как различавате? По какво се отличава лошият човек и добрият човек? Кои са отличителните черти на лошия и кои на добрия? На лошия човек милосърдието не е развито, съвестта не е развита. Развито е разрушението, състезанието, личните чувства, яденето. Както вземете в един вълк, развит е гладът. Намери някоя овца, разкъсва я, много малко милосърдие има. Най-немилосърдното същество е змията.
Фиг. 1

Главата на змията е сплесната с гръбначния стълб, няма отклонение Фиг. 1). Лицето ѝ е сраснато с гръбначния стълб. Когато започват съществата да се развиват, започва едно отклонение от гръбначния стълб на техните лица. Отляво надясно се движи развитието на човека. Човек се движи отляво надясно. При жабата вече има 45 градуса подигане на лицето от гръбначния стълб. В слона имаме 90 градуса, а в човека имаме 180 градуса. У човека лицето е успоредно на гръбначния стълб. Следователно, един нормален човек е, който е извървял 180 градуса. Онзи, който е извървял 180 градуса, е добър човек, онзи, който не е извървял 180 градуса, е лош човек. Тъй щото, щом се измери главата ви, може да се намери дефектът. Може да липсва един градус, може да сте изминали 179, може 170 или 160, 150 може да има. Тогава се образува права линия. Главите на хората са един кръг. Фиг. 2

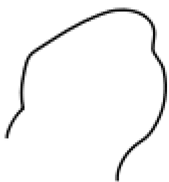

Туй е главата на един честолюбив човек, в когото разрушението е силно развито (Фиг. 2). Има разрушителен елемент. Този човек може да те претрепе за един лев. Ни пет пари не дава, за един лев може да те претрепе. Във вълка има едно чувство, което е силно развито. Когато се развие толкоз грамадна енергия, той усеща, че главата ще се пукне и тогава отива да воюва, намери някоя овца да я разкъса. Всички месоядни животни като хванат жертвата си, най-първо разтърсват животното, за да се освободят от набраната енергия. И у вас става същото. Когато понякой път се разгневите, казвате: „Иде ми да го разкъсам, да го раздрусам." Да влада човек себе си, значи да влада разрушителните елементи, които бушуват във всинца ви. Те са вложени в тялото. Всички клетки не са възпитани. Да се възпита човек, значи всичките клетки в неговия организъм да дойдат в хармония със законите на битието. Всичките клетки не са музикални в човека.

Например, зъбите още не са музикални. Човек, като се разгневи, хапе. Децата обичат да се хапят. Като хване за ръката, ухапва. Ноктите не са облагородени. Някой път човек по инстинкт дращи. Казвате: „Дали човек е бил животно?" Някой път дращи. Всичките месоядни животни дращят. Децата, пък и възрастните, а особено жените обичат да дращят. Един инстинкт е драскането. Понякой път много пакости може да направи. Има инстинкти, които са останали в човека. Човек, като дойде в особени специфични състояния, показва се миналият характер на човека, на своите деди и прадеди. Казва: „Има характер на котка, има характер на тигър, има характер на мечка, на вълк."

Човек още не е станал светия. Да стане човек светия, трябва да знае да се освободи от всички свои животински навици. Значи под „животно" разбирам живот на произвол. Възпитанието на човека не е нищо друго, освен да се освободи от първобитните произволи на битието. Всичките страдания произтичат от този хаос на битието. Това е безначалие. Едно животно ни пет пари не дава за страданията на другите. То чувствува своите страдания. То се гневи на другите, когато му причиняват страдания. Когато то причинява страдания на другите, мисли, че е в реда на нещата. Казва: „Така трябва да бъде." Когато причиняват страдания на него, казва: „Това не е право", кой смее на него да причини страдание? Например, във всинца ви човекът най-първо се проявява трояко.

Аз веднъж наблюдавах две деца, двегодишни, в две колички. Гледаш ги, ангелчета, доста хубави деца. На едното дали ябълка, то я държи. Другото хвана детето за косата, раздруса го, пък му взе ябълката. Онова тури ръцете на очите и започна да плаче. Плака, плака, пък по едно време проточи то ръката си, хвана другото дете за косата, разтърси го, взе ябълката. Другото започна да плаче. Минаха се няколко минути. Мислят, че са разрешили въпроса. Къде седи сега въпросът? – Ябълката. Едното казва: „Кой ти даде право да ядеш ябълката?“ Аз разсъждавам. Като ти дадоха ябълката, защо не я разделиш, защо не мислиш като човек? Този морален закон да внесеш. Другото дете държи ябълката. Разговарят се след това. Аз тълкувам. Едното казва: „Ами ти, като взе ябълката, защо не раздели?“ Хвана и го раздруса. И двете плачат. Не зная защо плачат. Ябълката е причината, нищо повече. Сега и възрастните учат същия закон. Всичкото правосъдие в света седи в това да разделят имането – тази ябълка. Всичката съдба става за една ябълка. Основата на съдопроизводството се дължи на тази ябълка. Спор има за една ябълка. Един взел повече. Трябва да се раздели, на всекиму трябва да се даде правото.

Казвам: Във всинца ви, в дадения случай, трябва да се създаде съзнанието да разсъждавате право. Да кажем, седнете някъде, един гладен човек седнал при вас, вие носите хляба. Може да направите наблюдение. Вие седнете да ядете, той няма хляб. Вие ядете, той ви гледа и в него се зарежда едно недоволство. Ако вие се наядете, турите хляба в торбата и си заминете, той ще каже: „Много жесток човек“ Правото е да отрежеш едно парче за себе си и едно парче за него. Колкото отрежеш за себе си, толкова и за него. Като отрежеш второ парче за себе си, и за него ще отрежеш второ парче. После трето за себе си и трето за него. Вие оставяте впечатление в ума на този човек, че сте справедлив човек, досещате се. То е правото положение в света. Законът на природата: Каквото даде, дава го за един ден, ти не трябва да складираш за другия ден. За утрешния ден няма какво да мислиш. В природата този закон е изключен. В човешкия закон не е изключен, трябва да мислиш за бъдеще. В природата това е изключено. Всеки ден имаш хляб преизобилно. Всеки ден имаш двойна порция дадена. Ти не можеш да го изядеш сам. Тя дава повече, че като имаш един приятел, и на него да дадеш половината от дажбата, която имаш. Да допуснем, че имаш един кабриолет с един кон. Качиш се на кабриолета и има място още за един човек. Кого ще туриш сега? Вие как бихте разрешили този въпрос? Кого ще туриш, умрелия или живия? Представете си, че искате да носите един умрял човек на каруцата. Ще се качите, колата отпред, вие отзад или ще слезеш от каруцата и ще оставиш умрелия сам. Кое е правото в дадения случай? Но вие умрелия няма да качите на каруцата, да го разтърсва. Умрелите не обичат да ги разтърсват, умрелите не обичат да ги развождат с каруци. Умрелият изобщо там, дето

е оставен, дето му изтекла кръвта, там ще го заровиш. Там му е животът. Той не обича да го вземеш и да го заровиш другаде. Кои са умрелите хора? Една умряла идея защо ще я носиш в главата си? Едно умряло чувство защо ще го носиш в тялото си? Една умряла мисъл остави я, зарови я някъде. Да направим едно сравнение. Една умряла идея е един развален орех. Какво ще носиш десетина развалени орехи? Черупките са здрави, но орехите са развалени, що ще ги носиш?

Та казвам сега: Идеята е, че добър човек е онзи, който е извървял 180 градуса. То е едно музикално състояние. Фиг. 3

Тази глава в дадения случай има един малък дефект (Фиг. 3). Дефектът е в това, че този ъгъл е малък, правата линия от веждите трябва да мине над ушите. В развитието на моралните типове, ухото слиза. В другите животни ухото е дигнато горе, над линията на веждите. Вие, като изучавате главата на животните, ще видите, че главата им е много ниска. Височината на главата, от ухото нагоре до темето, е ниска. Когато ухото започва да слиза, главата се дига нагоре, човек се развива. Когато ухото се качва нагоре, главата слиза, тогава човек деградира. Та казвам: Всяка една мисъл, всяко едно нормално чувство, всяка една постъпка, колкото микроскопическа да е, влияе върху строежа на всичките клетки на тялото. Като мислите, вие вече въздействувате на себе си. Семейства, общества, народи, които мислят, типът им се изменя според мислите им и чувствата им. Има народни типове. Евреинът има народен тип, където и да имаш евреина, ще го познаеш. Той има нещо специфично в главата, има нещо специфично в лицето. Сега, като изучавате всеки народ, се изучава с известни специфични черти. В природата съществуват правилни типове. Всеки един от вас чувствува, че не е такъв, какъвто трябва да бъде. Чувствувате в себе си, че ви липсва нещо.

Някой път някой казва: „Аз не съм милосърд.“ Той го чувствува някъде в своя слънчев възел. Понеже, когато милосърдието в човека е повечето развито, той възприема повече слънчева енергия, мека и приятна. Пък този човек, в когото милосърдието е развито, има приятно чувство в себе си, има доволство, радва се на нещо, което той не го знае. Когато туй чувство в него не (е) развито, той не го знае къде е, той приема по-малко от тази слънчева енергия, той чувствува студено сърце, недоволен от живота. Всякога, когато има един недоимък в милосърдието, или пък някой път чувствуваш, че милосърдието действува по-осезателно, конкретно можеш

да го представиш физиономически, когато милосърдието е развито, мускулите на лицето имат особен строеж. Когато милосърдието не е развито, мускулите не са хармонично турени на лицето.

Философията седи в това, да не се спирате върху частностите, защото всичките хора носят последствията на миналите векове, които са живяли преди тях. Някой път човек може да носи недостатъците на хората, които са живяли преди него, както един техник, ако се качи на една стара машина, той вижда всичките дефекти, мъчи се да я изкара насам, натам, но не върви. Спира се, ще слезе от машината. Гледал съм някои автомобилисти, спре каруцата, излиза, извади някой инструмент, разни части, дето подигат колелата, върти насам, натам, отпред, отзад, върти, върти, докато тръгне. Върви малко, после пак спре. В колата има много дефекти. Вървиш и ти в живота някъде, дойдеш, не можеш да разрешиш въпроса. Не ти стига умът да разрешиш въпроса. Казва: „Какво да правя, едва за себе си имам.“ Дай половината хляб. Ако той не даде половината хляб, той пак ще заплати заради него. Защото онзи, който дошъл, той има правото на половината. Макар да е половина хляб, и от него ще дадеш половината на другите. Ти на деня можеш да изядеш един хляб. То е твое право. И за двамата души можеш да го изядеш. Щом дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, имаш право само да дадеш за едного. Половин хляб ако имаш, сам имаш право да го изядеш, но ако дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, ще дадеш половината, четвърт ще изядеш. Ако не дадеш, за в бъдеще така и с тебе ще постъпят, по същия начин. Както ти постъпваш, така ще постъпят и с тебе. Тогава да допуснем, само изяснение, понеже нещата не са проверени. Сега ви казвам нещо, което не сте проверили, но може да ги проверите. Допуснете, че един вълк, като изял хиляда овци, той станал овца. Защото след като ял овци, замязал на овците, ял такъв материал и той станал като овца. Като станал овца, отказал се да яде овце. Вълците започнали да го ядат. Колко пъти ще го ядат? Колкото пъти той изял овце. Хиляда овци изял, хиляда пъти ще го изядат. По същия начин ще има опитност. Ако направиш една погрешка, ще имаш опитността на една погрешка, ако направиш десет погрешки, ще имаш опитността на десет погрешки. Ако направиш едно добро, ще имаш цената на десет добрини. Така че всичко се възвръща, и добро, и зло, каквото направиш, ще се възвърне, за да имаш цената. Човек трябва да опита цената на злото, трябва да опита и цената на доброто.

Та в сегашната форма вие опитвате в мека форма някои неща. Опитвате в мека форма сиромашията, опитвате в мека форма болестите, опитвате недоволството, някои мъчения, тъмни мисли или несрети в живота. Те са неща, които са резултат на вашето минало. Като погледнете, откъде започват тези мъчнотии? Някъде някоя кокошка станали сте причина да я

заколят за вас. Няма нито един от вас, за когото една кокошка да не е заклана. За някои са заклани десет, двайсет кокошки за вашето здраве.

Именно Божественият закон е да разберем онова начало на Божествената хармония. Представете си, че вие сте в едно място, дето няма никакви плодове, никакви корени, хляб нямате, само месо има. Те са математически предположения. Какво ще правите? Представи си, че ти си много честен човек, не обичаш чуждото, дойде един човек, който обрал някого, пък турил парите в джобовете си, ти какво ще правиш? Тури в двата си джоба английски лири стерлинги. Вие какво бихте направили сега? Аз разсъждавам много тънко. Когато дойде един човек, че ме хвали за това, което не съм. „Ти, казва, си един отличен художник." – Аз не съм никакъв художник, той маже сега. Тури златните пари в джоба. Не, не, това са чужди пари, аз не съм такъв художник. Казва: „Пък като свириш, мед капе. Пък гласът ти като на един ангел." Той те маже, ти трябва ли да приемеш тези работи? Ще кажеш: „Имам за цел да пея като ангел, но не съм като тях, пея още като жабите." Защото аз ги слушам, жабите са много музикални, много правилно вземат тоновете, тъй оперно пеят. Като идеш, жабата прави движение на една страна, на друга, пее оперно. Трябва да идете да видите колко оперно пеят. Пее на жабешко съзнание. Една жаба тъй оперно казва да друга: „Съседке, времето хубаво, какво ще стане?" /Учителят пее./ Другата отговаря: „Право ли казваш, право ли казваш?" /Учителят пее./ Те се разправят. Казва: „Съседке, на нашата близка съседка една муха кацнала на носа, тя я хвана и я глътна." – „Сладка ли е мухата?" Започват тъй да пеят. Те започват дует. Започват жабите три–четири месеца, после напущат блатото и заспиват. Казват: „Другата година пак ще започнем да пеем." Принципално е вярно това. Съзнанието на жабите иде вече от един по-висш свят, дето действува. Аз представям така жабите. Вие имате едно перо, пишете на вашия приятел: „Любезни приятелю". Де е съзнанието, в перото ли? То пише: „Любезни приятелю." Аз сега разсъждавам за онзи жабешки дух, който седи отгоре, чрез жабите прави нещо и прави известни движения. Като колективно същество са, в които духът работи. Те нямат туй будно съзнание. Съзнанието на жабите е само будно, когато приближи до нея една муха. Ако туриш пръста си, будно е съзнанието, изплашва се. Но ако ти пристъпиш полека към нея, туй движение не можеш да забележиш, движението на тялото, но ако покажеш пръста, схваща и се плаши.

Ние в света се плашим като мухите от пръста, а не се плашим от онези, на когото е пръстът. Дойде една малка мъчнотия, която е пръстът. По-голямата мъчнотия не виждаш, виждаш по-малката. Право, защото зад малката мъчнотия седи голямата. Ако човек може да избягва малките мъчнотии, може да избягва и големите.

Имате сега една идея. Всеки човек, който е извървял 180 градуса, е нормален човек. Има да вървиш още и тогава ще дойдем до идеята на спиралата.

Сега, гледайте да пеете хубаво. Ти може да пееш един тон, всеки човек, който пее, той трябва да ражда музиката. Ти, за да го изпееш, трябва да му дадеш съответна форма. Тогава на тона „си“ трябва да му дадеш един отличен нос, отлични вежди, после добре оформена уста, на този тон да му дадеш добра прическа, нормално чело, добра корона на главата, добре развито и оформено лице, крака, оформена мускулна система. Един дрезгав тон, той не е справедлив, ти се възмущаваш. Но онзи тон, който е добре оформен, внася справедливост, усещаш една хармония, не те дразни.

Вие правете следния опит. Ти казваш тъй: „Аз обичам истината.“ Сутрин си кажи: „Аз обичам истината.“ Като произнасяш думата, гледайте, гледайте какво впечатление ще направи на вас. Вие като слушате туй произношение, да ви е приятно. Като кажеш, че обичаш истината, да почувствуваш една приятност, не да чувствуваш, че една тенекия ти говори. Докато ти, като кажеш тази дума, не почувствуваш, като че мед ти тече от устата и една вътрешна приятност, ти не си добре произнесъл думата. Или като произнесеш „милосърдие“, ти сам да почувствуваш приятност, че си я произнесъл добре. Да ти е приятно, че си произнесъл думата. Говорете на себе си и хубаво да слушате, да не слушате биене на тенекия.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
32 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 16 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_06_18 Новите форми на Любовта
неделна беседа ИК "Жануа-98"

НОВИТЕ ФОРМИ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 5-та глава от второ послание към Коринтяните.

Духът Божи.

Бог създаде земята за веселие на хората. А пък те я направиха мъчилище. Хората са недоволни, защото им липсва нещо. Болни са, защото пак им липсва нещо; невежи са, понеже им липсва нещо; глухи са, понеже им липсва нещо, слепи са, понеже им липсва нещо. Това, което им недостига, те го считат за наука и искат по научен начин да си направят един свят, дето да са доволни.

Ако вие сте недоволни, липсва ви нещо. Следователно, за да бъдете доволни, трябва да наваксате от някъде това, което ви липсва. Най-първите същества, които Бог създаде на земята, се хранеха с отрова. Те бяха силни. Тези същества бяха толкова умни, че отровата превръщаха в храна. И тези същества като устроиха земята, като я направиха твърда, казаха: „Няма какво да седим повече." И те си заминаха и оставиха хората. И последните, като не знаят как да живеят, само от горе орат земята и изваждат нещо. И после като се намериха хората в това трудно положение, дойдоха други същества, които живеят във водата. Те като устроиха света, създадоха растенията. И хората като не знаеха как да работят във водата, те се разхождаха във водата с кораби.

Сега всички хора спорят какво да ядат и пият. Сега всички усещате една вътрешна мъчнотия. Лекарят дава горчивини и отрови на един човек и мисли, че ще го излекува. Някого го хванала треската. Ще му дадат хинин. Трябва да имаш знанието на онези, които се хранеха с отрова. Дават ти хинин и ти казват: „Ще оздравееш." Някой път оздравяваш, но след 4–5 месеца треската пак идва. Тази сутрин една сестра ми казва, че има треска. Казах ѝ: „Ще взема отрова, не арсеник, но хинин муриатикум." Тя казва: „Хинин знам, но мориатикум не знам." И тя почва да повтаря тая дума и каза: моретикум.

Треската е болест за Великден. А хремата е за Коледа. В духовния свят или в разумния свят когато искат почистване на човека, пращат му хрема. Тя ще го прочисти. Тя ще маже, ще разтрива, ще глади, ще глади. Особено на

едно място все глади и като го излъска хубаво, тя ще го остави. И си отива. Когато човек го хване хремата, това показва, че трябва почистване на носа. А пък когато го хване треската, това значи, че по цялото тяло трябва да стане пречистване. Някой път сте страдали от една треска, наречена опирна треска: правиш известни конвулсии и някой, който е под юргана зъбите му тракат. Сега тези работи се отнасят до физическия свят. Нас ни е страх от болестите. Но болестите идват ето как: ние имаме доста братя, които са сиромаси. Та щом дойде някоя болест при тебе, ти да знаеш, че сиромаси братя са дошли. Ти, горкият, ще осиромашееш малко, а те ще ядат и ще пият. Те изпоядат събраната мазнина в тялото ти, и прочие. И като я изпоядат, ще кажат: „Сбогом, довиждане!“ И ще си отидат. И след това ще дойдат братята на здравето и с кошница ще ти донесат нещо. Благодарение, че идват братята на здравето! Ако често ни посещават братята на сиромашията, то нищо не би останало от нас. Та като дойдат тези братя сиромаси, ще ги турите на работа. На сиромаси братя каква работа се дава? Например, една млада мома, когато си има възлюбен, той като дойде, тя ще му даде да държи вретеното. Той горкият седи и държи вретеното, а тя навива. И тъкмо размотае едно вретено, тя му тури друго в ръцете. И нему му е приятно, че държи вретеното. Тя го е държала отвесно, а пък той го държи хоризонтално. Значи, тя го държи отвесно към слънцето, а пък той хоризонтално и тя прави своите изследвания, какво може да стане от това вретено? И после тя му казва: „След 3–4 дена заповядай пак. Пак ще правя своите изчисления върху научни въпроси.“ Който не разбира, ще каже гледай му ума. Хванал той вретеното на една мома, и тя го развива. Тя го е навила, а пък сега трябва да развие вретеното.

Та казвам: Когато тези братя сиромаси дойдат, турете ги на работа. Защото който няма работа, той трябва да яде. Който няма работа, той трябва да спи; който няма работа, той трябва да се облича. Който няма работа, той трябва да се кара с някого. То е все работа. Колкото за карането, това не е каране, а специална работа. Особен специалитет – да знаеш как се да разговаряш; да говориш така, че срещния от когото никога не са излизали сълзи от очите му да почнат да капят сълзи от очите му. Толкоз умилно да му говориш! И онзи да каже: „от умиление сърцето ми заби.“ Аз ви изнасям верни факти. Някой път казваме: „Да не се караме в света.“ И без караница е лош. Не е лошо в карането, само че хората не знаят кога да се карат. Не е лошото в яденето, но хората не знаят кога да ядат и как да ядат. Не е лошото в слушането, но не знаят кога да слушат. Не е лошо в гледането, но не знаят кога да гледат. Защото хората, ако не бяха се карали, главите им щяха да се сплеснат отстрани, и никаква работа не щяха да свършат. А пък благодарение, че се карат и работа вършат. Вземете един млад поет. След като му се накарала неговата възлюбена, той ще напише едно стихотворение. Той никога не би написал без една

възлюбена. В света всички съчинения, които мъже са писали, са все благодарение на възлюбените. Последните им даваха вретената. А пък ако мома е станала красива, тя трябва да благодари на своя възлюбен.

Та казвам сега: В живота трябва едно ново разбиране. Ние тълкуваме нещата така, както не са. В един дом мъжът и жената се карат. И жената налага мъжа, и мъжът налага жената. Влиза един и ги пита: „Какво правите?“ Той иска да ги примири. Примирява ги така: хваща мъжа и го удря два пъти. Жената го хваща и му казва: „Ти какво право имаш да бараш мъжа ми. Кой те е викал да се месиш?Съдия ли си? Я навън!“ Ние криво разбираме нещата и в следствие на това страдаме. Могат човека и да го убият. Правили са опити. Могат да го убият за едно лъжливо схващане на нещата. Някои са правили опит за действието на лъжливи представи. В Америка завързват очите на един човек, който е осъден на смърт и му казват: „Ще ти прережем отзад една артерия на врата и ти ще умреш.“ И турят отгоре един съд, от който капе вода на това място. И почва да тече вода, и той горкият мисли, че е кръв, и клюмва горкият, и умира. Той мисли, че за 10–20 минути му е изтекла кръвта. И чудното е, че този човек като умре, казват другите: „Чудна работа, как лесно се умира.“ Сега във вас има такъв възглед: смъртта я представляват за страшна. Действително в някое отношение смъртта е страшна, но в друго отношение тя не е страшна. Смъртта, сама по себе си, има две лица. Ако ние разсъждаваме от чисто Божествено гледище и смъртта е допусната от Бога. Това е един ангел на смъртта. Когато някой човек не знае как да живее на земята, този ангел на смъртта му занася душата в другия свят. А пък другия, плътския човек го оставя тука. Де е лошото като умре човек? Че ти като умреш, душата ти излиза. И ти като останеш на земята, оставаш без кираджии, и тогава няма кой да ти плаща. И тогава страдаш, че си умрял. Да умреш, значи да излязат добрите кираджии, които са живели в тебе. И Давид, който е знаел това, е казал: „Да не отнемеш светия си Дух от мен!“ Има една животинска душа и когато излезе това разумното, тогава идват тези страдания в света. Страданието идва от следния факт: щом почувствуваш, че няма кой да те обича на света. Любовта е това разумно начало. Ние се радваме и веселим на Божествената Любов, която е промислила заради нас. Ние се веселим на светлината, която идва, на звука, който идва, на въздуха, който влиза в нашите дробове, на храната, но всичко това е излязло от първото Начало, от Бога, и влиза в нас и носи живот във всичката му пълнота. Докато ние сме във връзка с Него, ние се радваме. И в денят, когато почнем да грешим и се нарушат тези връзки, веднага от този ден започват страданията ни. И страданията не са нищо друго освен недоимък. Те произтичат от факта, че няма кой да ни обича. И тогава човек умира. Умира в смисъл, че почва да страда. А пък когато се радва, значи живее. Страданието е, че Любовта се е намалила; не че самата Любов

се намалява, но ние възприемаме по-малко от тази любов. Хората не могат да живеят добре, защото не могат за разбират закона. Ти Бога в хората не можеш още да обичаш. Но за да възприемаш Божията Любов, ти трябва да обичаш някого. Ти казваш: „Защо трябва да го обичам?“ Защото чрез Любовта, когато ти обичаш някого, то ти ще възприемеш Божията Любов. И ако ти не обичаш, ти се осъждаш на смърт. Защото по никой друг начин не може да се поддържа в тебе Божествената Любов. Следователно, когато имаш Любов към ближния, това е заради тебе. Или когато една жена люби един мъж, това е заради себе си. И ако тя престане да го обича, тя губи. И ако мъжът престане да я обича, и той губи. И ако и двамата се обичат, то и двамата стават проводници на Божествената Любов. Жената става проводник на Божествената Любов, за да живее мъжът. И мъжът става проводник, за да може жената да живее. Това е велик закон. Някой казва: „Защо я обичам? Тя е парцал.“ Само когато този „парцал“ е жив и ти ще бъдеш жив. И щом престанеш да я обичаш, ти ще изчезнеш в света. И когато жената каже: „И без него може, и без тази любов може“ – то и тя ще умре. Сега някои цитират Евангелието, цитират следните Христови думи: „Които се сподобяват с онзи свят, нито се женят, нето за мъж отиват.“ Жената не трябва да стане паразит на гърба на мъжа. Тя не трябва да стане от теми, мъхообразните, да се залепи за някой предмет и да смуче. Мъж ти трябва да бъде свободен и Божествената Любов трябва да излиза от него свободно. Мъжът трябва да бъде свободен, както извира изворът. Също така и жената трябва да бъде един извор за мъжа, и мъжът за жената. Това е Новото Схващане, за да се образува ново общество, новият живот в света! Същият закон е и за младите. Горното е за мъжа и жената, а пък за младото поколение, за братята и сестрите, светият закон е. Ако брата не обича сестра си, той не може да живее. Сестрата е проводник на Божията Любов спрямо брата си. И братът е проводник на Божията Любов спрямо сестра си.

Същият закон е и за други области: слугата е проводник, за да живее господаря; господарят е проводник, за да живее слугата. Тези неща съществуват в света. Казва някой: „Защо да бъда слуга?“ Ако нямаше слуги, господарите щяха да измрат. И ако нямаше господари, слугите щяха да измрат. Те са проводници. Или ако няма ученици, учителите нямаше да имат кого да учат; и ако няма учители, нямаше кой да учи учениците. Та казвам: това е новото разбиране. Вие желаете да вървите по Новото разбиране, обаче крайно се индивидуализирате. Вие казвате: „Аз нямам нужда от никого.“ Тогава от кого имаш нужда? Опитвал ли си някой път да живееш без хора? Ти казваш: „Да, живея с Бога.“ Но къде ще го намериш? Премахнете растенията, въздуха, водата, слънцето и оставете в мисълта си само, и да видите къде е Господ. Тогава кого ще обичате, кажете ми? Някой има много голяма философия и казва: „Да обичаш

Бога. Бога и ближния си.“ Че в какво седи ближния? Ближният е едно състояние вътре в тебе. Най-хубавото състояние във физическия свят, това е ближния. Това е, когато ти чувстваш, че има някого да обичаш, а пък за Бога имаме идея, когато чувстваме, че има някой да ни обича. Онзи, който ни обича, взема страната на Бога. А пък онзи, когото ние обичаме, той взема страната на ближния. Това са новите идеи за Бога. Онзи, който ни обича, то е на мястото на Бога. Следователно, ти с всичкото благоговение и с всичкото страхопочитание ще седиш и ще знаеш, че само Бог е, който може да те обича! И че само ближният е, когото можеш да обичаш. И да изявиш Божията Любов, това е една привилегия. Ти ще изявиш Божията Любов, която е в твоята душа. След като си възприел Божията Любов, ти ще я проявиш, и тогава ще почувствуваш това, което търсиш. Защо страдат мъжът и жената? Защото жената не знае как да постъпи. Тя иска мъжът ѝ да я обича. Но тя да заповядва. И каквото тя каже, той да слуша. Няма го майстора! Мъжът казва: „Ти ще ме обичаш.“ Тя казва: „Няма го майстора.“ Някой път някой казва: „От къде Учителят знае тези работи?“ Та преди да знаете тези работи, аз съм ги учил. Вие сте още новаци и затова още страдате. Вие не знаете какво нещо е Любов, какво нещо е мъж, какво нещо е жена. Вие казвате: „Да се отърва от този мъж.“ Ти като се освободиш от мъжа, нищо няма да остане в тебе. Жената като се освободи от мъжа си, нищо няма да остане в нея. И мъжът като се освободи от жена си, от него нищо няма да остане. В самото начало Бог създаде мъжа и жената. Разбирате ли идеята? Създаде онова начало, с което Бог се проявява. Две начала има в Бога. Бог ни учи как да възприемаме Неговата Любов. Бог чрез мъжа ни учи на закона как Той ни обича. А пък чрез жената ни учи, как да възприемем Неговата Любов. По два начина ни учи. Та всички трябва да учите как да възприемате Божията Любов и как да я предавате. Мъжът е носител на Божията Любов, а пък жената е възприемателка на Божията Любов. Ти, като имаш положението на една жена, ти ще знаеш как да възприемаш Божията Любов и как ще я туриш на работа. В това съвременната наука ни дава достатъчно факти и сведения, но трябва в бъдеще да четете. Има известна енергия, която слиза от слънцето. Тя е невидима. Като дойде тая енергия на земята, женският принцип превръща тая енергия и се ражда светлината. Следователно, светлината се е родила от жената на земята. От слънцето чрез мъжа е дошла енергията. А пък на земята се проявява светлина чрез жената. И във вас е същият закон: чрез вашия мозък, чрез вашата глава енергията ще дойде. А пък чрез стомашния ви мозък, или чрез тъй наречения слънчев възел тази енергия се превръща и животът почва да функционира. Това влиза в новата хигиена.

Човек правилно трябва да възприема Божествената енергия на Любовта и правилно да я предаде на всички същества. Да не се зарежда в него каквато

и да е противоречива мисъл. Тези две неща трябва да ги спазва, ако той иска да бъде богат, учен, умен и прочие. Първото нещо, което ви смущава, е недоволството. Животът най-първо ви се явява много интересен, но после ставате недоволни. Вие сте недоволни от някого. Защо? Жената е недоволна от мъжа, понеже той нищо не принася в къщи. Не носи в къщи както тя иска. Аз съм наблюдавал жените: мъжът донесе нещо в къщи, а жената погледне месото и го връща. Казва: „Такова месо не искам. Ще донесеш крехко месо от рибиците." И той трябва да отиде пак на пазара. Той донесе салата, репички, тя ги бутне и каже: „Не струват тези репички." Той донесе череши. Тя каже: „Пак не струват." И ще ги върне. Тя казва: сиренето не е хубаво, маслото не е хубаво, това не е хубаво, онова не е хубаво. Тя днес го връща мъжа, утре го връща и най-после той отиде и не се върне!

Тепърва една жена трябва да види в мъжа Божественото начало при всички негови слабости, които той може да покаже. Един мъж като слиза на земята, той все ще се окаля от атмосферата на земята. Вземете най-хубавата светлина, която слиза от слънцето: тя след като ни погрее, ни изгаря. Това е кал. Черното, което се зарежда на лицето, това е кал, която слънчевата енергия извежда навън от тялото. Когато слънчевата енергия изгори човека, той се пречиства. Трябва едно ново схващане за живота. Ние мислим, че хората са лоши. Че нарочно са лоши. Не. Някои хора са лоши без да знаят, защо са лоши. Ще ви преведа един пример. Това става в Америка. Там подлудява един бивол. Тича наоколо, бяга и най-после един човек, който разбирал езика на животните, идва и поставя ръката си на главата на бивола. И го пита: „Какво ти е?" Биволът му казва: „В задната част на крака ми е влязло нещо. И то ме подлудява. Моля, извадете го!" Онзи го изважда и биволът се укротява. Цял гвоздей бил влязъл вътре в крака му. И той не може да каже, че има гвоздей в крака си. И лудува. И напада всичко, което срещне, като че другите са виновати. У мнозина хора има този трън. И апостол Павел се оплаква от тръна, който имаше.

И тези страдания, които имате в сегашния век, един ден вие ще ги искате, но тях няма да ги има. Вие използвайте страданията за вашето благо. Страданието – това е една кал, от която може да направите хиляди грънци, защото без тази кал, какво ще работите? Представете си, че вие живеете в един свят, дето всички хора са богати. Питам: какво ще правите? Да допуснем, че никой човек няма нужда от никого. Да допуснем, че всички хора са еднакво учени. Какво ще правите? Представяли ли сте си какъв е съвършеният свят? Казват: „Да отидем в съвършения свят." Съществува един съвършен свят, в който хората взаимно си помагат. И всеки един от далеч чувства в какво може да бъде в услуга на другиго? Да вземем за пояснение музиката. Ако изучавате съвременна музика, ще видите

връзката между тоновете. И всеки един тон има цена от следующия тон, който иде. Следующият тон, който иде, той дава цена на предишния тон. И всички музикални тонове, като се съединяват заедно, образуват цяла песен. Образуват цял един цикъл от звукове, които специално се моделират и образуват хармония. И ако тези звукове взаимно не си помагаха, нищо не щеше да излезе от тях.

Това съответства и на отношенията между хората. Всеки човек, когото ти обичаш, той е, който дава цената на твоя живот. Ако ти не обичаш, твоят живот се обезценява. Ако обичаш, твоят живот придобива цена. В Любовта всички правите една погрешка. Вие се преследвате един други заради Любовта. Ти казваш: „Мъжът ми обича друга жена.“ Ти се радвай, че той обича други жени. Престъпленията стават в света само в безлюбието. Там дето има Любов, никакво престъпление не може да стане. И ако е станало престъпление, то не е станало от Любов, а от безлюбието в света; ако има любов, вие се радвайте на това. То е Божието благословение. Ако вземем всичките ваши подозрения, които сега имате, които мъжете хвърлят върху жените или жените върху мъжете, то 75 на сто са лъжливи. И само 25 на сто верни. Та питам сега: защо са тези 75 лъжливи заключения? Защо хвърляш тази кал върху мъжа? Питам вас жените: защо хвърляте тази кал върху вашите мъже? Кой ви е дал това право? Бог ви е пратил в света да оправите света, да възприемете Неговата Любов. Турете вретеното в ръцете на мъжа и той е готов да го държи, и развивайте тогава нишката. Казвам и на мъжете: кой им е дал правото да турят 75 престъпления върху жените? Че в началото Бог създаде мъжът и жената, мъжки и женски пол ги създаде. Какво право имаме ние да съдим онова, което Бог е създал? Ние можем да съдим онова, което ние сме създали в себе си. Но нямаме право да съдим онова, което Бог е създал. Та всичките ви страдания произтичат от там – от 75-тях лъжливи заключения, които приписвате на другите. И когато имате един мъж, ни най-малко не искате да го познавате. Че ако вие влезете в една стая, дето въздухът е развален, трябва ли да си съставите понятие, че въздухът отвън е развален. Не. Този въздух тук, в стаята е развален от посторони причини, а външният въздух е чист. Това е новото, което трябва да оправи света, да го обнови! Аз така гледам на работите. Аз съм изследвал този въпрос, изследвал съм, изследвал съм и съм намерил следующето разрешение: хората всички праведни ли са? Как гледа Бог на тях? Кое е онова, което заставя Бога да ни обича при всичките ни престъпления и грехове, които имаме, а те са доста черни грехове. 25 на сто те са наши неразбирания. Кое е онова, което Бог обича в нас? Ти в своя другар, в своя мъж не можеш ли да намериш толкоз, колкото Бог намира в тебе? Жената не може ли да намери в своя другар, или мъжът в своята другарка толкоз, колкото Бог намира в един грешник? Аз не осъждам никого. Някои казват, че в името на Любовта трябва да се

търпят погрешките. Любовта, която аз имам в себе си, тя не търпи моите погрешки. Аз го чувствувам това, понеже тези погрешки ми причиняват страдание. Щом аз страдам, то Любовта ми говори вътре: „Не прави погрешки!“Сега ние считаме, че някои неща са невъзможни. Да обичаш онзи, който те обича, то е много лесна работа. Няма никаква мъчнотия в това. Не е там мъчнотията. Но да обичаш онзи, който не те обича, това е мъчно изкуство. Но какво трябва да разбирате вие под думите: „който не обича“? Че онзи чака ти да го обичаш. Ти казваш: „Той не ме обича.“ Не, той чака ти да го обичаш. Ти ще му бъдеш божество. Щом имаш един мъж, който не те обича, ти ще му покажеш как трябва да те обича той. Син или дъщеря, мъж или жена, слуга или господар е той, ти ще му покажеш, как трябва за се обича. Бог показва на тебе, че въпреки всичките противоречия, които се явяват, Той ни дава всички блага. Като се вземат малко от благата от тебе, ти си готов веднага да се усъмниш от Бога, и казваш: „Той е като хората!“

Че Господ като те обича, ще ти даде един лош господар. Господ като те обича, ще ти даде един лош слуга. Или една лоша жена. Или един лош мъж, или един лош учител, или един лош ученик. Тогава какво ще кажеш на това? Ще ти даде лошия ученик, когото трябва да учиш как да обича – нищо повече. Не, не се спирайте да се оправдавате. Аз не се спирам да оправдавам сега хората. Нито ги обвинявам, нито ги оправдавам, но изяснявам нещата. Ние имаме едно криво разбиране за живота. В нас има толкова погрешки, съмнения вътре! Та има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Аман този Христос! Откак си тръгнала подир Него, в къщи не се свърташ! Да Го намеря, ще Му се карам.“ У него се ражда ревност, чу тя е обикнала Христа. Че какво има като Го е обикнала?

И после вие нямате една идея. Вие нямате идея и понятие за съвършената Любов. Една жена, след като умре и като се роди, за същия мъж ли ще се ожени? Тя за същия мъж по никой начин не се жени вече! Някой казва: „Втори път дали ще се срещнем?“ Втори път вече – не. Доста е едно срещане. Втори път тя ще има друг мъж. 500 или 600 пъти като дойдете на земята, 500 или 600 мъже ще има. В любовта има единство! И аз съм превеждал един пример, за да ви покажа това. Ще ви го преведа и сега: Той е из американския живот. Една американка била много недоволна от живота си. Тя намира, че нейният мъж е човек сух, студен. Той иска да ѝ угоди. Той бил много умен човек, та един ден си направил една маска и с нея изглеждал на един много красив млад момък, около 25 години, с хубави мустачки и почва да ѝ пише любовни писма. И като се връща в къщи той вижда, че тя въздиша. Чете писмата. Тя казва: „Има мъже, които обичат.“ Той ѝ казва: „Да, да. Зная, има ги.“ Нейният мъж, маскиран като млад момък има срещи с нея. Той ѝ говори, но тя не може да го познае. Тя

казва: „Аз много се радвам, че намерих този който ме обича. Който ме оценява и не е като тебе.“ Така казва тя на мъжа си. Той ѝ казва: „Ще ме извиниш, аз съм грозен, но аз се радвам, че ти намери него.“ Тя казва на мъжа си: „Я му виж портрета. Аз ще се оженя заради него.“ Той казва: „Хубаво.“ Веднъж, когато той се представя на нея за млад момък, снел маската и тя видяла, че той е същият.

Този, когото обичате във всички хора, той е същият; тоя е един и същ. Вие не разбирате. И в лошите си и в добрите си форми той е същият. Та един ден вие ще видите, че сте в пътя на заблуждението. Благодарете на живота както изявява. Аз не искам да вярвате, но да опитате нещата. Понеже живеете в един Божествен свят, трябва да го разбирате от Божествено гледище. Погрешката е във вас.

Защо като ви дойдат някои неприятности в живота, мислите, че Бог е изменил своите отношения към вас и че Господ не е вече доволен от вас? То е ваше разбиране. Писанието казва: „Бог като презираше времената на хората, оставяше ги да живеят както поискат.“ А пък сега хората като са станали способни да разбират Любовта, Той ги призовава към един разумен живот. Дотогава, докато ти не виждаш Божественото в един човек, ти не можеш да го обичаш. И законът е верен: за да ви обичат, трябва да има един, който да ви обича. Мога да направя един опит. С когото искате. Ако някой не е любим, мога да го направя любим. То е така лесно да се обича човек, както е лесно да направиш някой човек богат. Мъчно ли е това? Дайте му 500 хиляди лева и ще стане богат. Ще има апартамент и прочие. А пък мога да направят човека веднага сиромах. Като му задигна парите. В това отношение като си съсредоточа любовта, той може да стане богат. И тази любов може да се отнеме. Когато ние не оценяваме течението на любовта, тогава течението може да се отнеме. И тогава ние ще страдаме. Та ние страдаме от неврастения, поради подозрението. Подозрението ще дойде във вас, но това подозрение ще го турите настрани. В света всички събудени души нямат желание да грешат. Няма нито един мъж, нито една жена, които са събудени да искат да грешат. И ако той греши, това става от немай-къде. Нали сте виждали някой до когото спите, хърка. Той не иска това. Преди доста години аз бях в един хотел. И понеже нямаше място, попитаха ме: „Може ли да дойде един пътник в твоята стая?“ – „Може. Нека дойде.“ Онзи дойде и като заспа, почна да хърка като 10 свини. Станах и му направих няколко паси както знам, и той се укроти, и на сутринта каза: „Много хубаво спах тази вечер.“ Човекът не че иска да ме безпокои, трябваше да стана да му се карам, а пък като му направих пасите, той каза: „Много хубаво спах. Не съм спал друг път както тази вечер.“ Той имаше хъркане като на 10 свине. Или на някои хора им текат лиги вечерно време, като си легнат. Те са недостатъци вътре в нервната

система. Та сега школи трябва да се образуват за тия неща. Та като се срещнете всеки да намери една хубава черта в другия. Всеки има една хубава черта. Някой е енергичен, някой е милосърден, някой е с голяма вяра, някой е с голяма надежда. Някой има топли чувства, някой е досетлив, някой е музикален. Някой може да готви. Това са дарби, с които се проявява всеки един човек. Ти като готвиш хубаво и като нагостиш тези хора, те ще бъдат благодарни, че си ги нагостил.

Та казвам: В днешния век изпитанията идат да ни освободят от онези неестествени неща. Писанието казва: „Ще отнема греховете им, ще ги залича.“ Бог иде в света. Когато се казва, че ще дойде страдание, чрез тях да се премахнат всички несгоди, които съществуват, да се премахнат от умовете, от сърцата и от телата на хората. И ако не се премахнат причините, които съществуват в нашия ум, и условията, които съществуват в нашето сърце, и ако не се премахнат резултатите, които съществуват в нашето тяло, ние не можем да живеем един здравословен и радостен живот, какъвто очакваме. Та апостол Павел говори за излизането от стария живот. Смъртта не е нищо друго, освен излизане от един стар порядък и влизане в един нов порядък на нещата. Непременно старото трябва ада го напуснем, понеже в една нехигиенична стара къща не може да се живее. Само че, когато излезем в новото си жилище, нашият ум, нашето сърце и нашата воля трябва да бъдат подготвени, да не би да развалим новите си жилища, в които ще влезем. И за това трябва да се подготвим. И всеки, който каквото върши, трябва да е свободен. Да не си жалите труда за нищо! Всяка една работа, която можеш да направиш, направи я, не се срамувай. Малко работи има, от които човек може да се срамува. Нима Сократ, философът не беше метач в Атина? А пък имало е много атиняни, които не метат улицата, но имената им не се помнят, както името на Сократ. Сократ се отличаваше по това, че имаше една от най-сприхавите жени, Ксантипа. Тя беше много ревнива, а пък той като философ имаше работа навсякъде с жени. И той завежда един свой приятел в къщи, и като се разговарят, тя се разфучала и почнала да кряска. Той казал на приятели си: „Трябва да знаете, че след тази гръмотевица ще дойде дъжд.“ И тя взела един леген с вода и го изляла върху него. Той казал: „Аз ти казах, че дъжда ще дойде.“ Тя не била толкова лоша, но философът не може да си даде всичкото време на нея, да я целува, да я прегръща. Той ѝ казал: „Много жени целувах преди да се оженя за тебе, а пък сега искам философски да живея. И за тебе искам да ти дам най-хубавия си живот!“ А пък тя казала: „На мене ли да дадеш най-хубавия си живот, като ходиш с други жени?“ Ксантипа не била лоша жена. Тя била доста добра жена. Тя го уважавала и след неговата смърт доста плакала за него.

Истината, която иде в съвременния свят, иска да ѝ слугуваме. Всички трябва да слугуваме на Божествената Истина от Любов. Не можем да задържим Истината в себе си, ако нямаме Любов. Не можем да бъдем полезни на нашите ближни, ако Истината не е с нас. И ако не обичаме тази Истина. И не можем да свършим каквато и да е работа, ако с нас не е Истината. Та две неща да останат: да приложите любовта на Бога! И да обичате Истината! И тогаз към всички онези, с които имаме съприкосновение, да изявим Божията Любов и да възприемем Божията Любов така, както Бог изисква.

Благословен Господ Бог наш (три пъти).
Тайна молитва.

На поляната правихме упражненията.

Трийсет и трета неделна беседа,
държана от Учителя на 18 юни 1939 год.
10 ч.пр. обяд. Ясен слънчев ден.
София – Изгрев

1939_06_18 Знаменосци на Любовта
утринно слово

ЗНАМЕНОСЦИ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще ви прочета първата глава от Първото Послание към Коринтяните. Това е писмо от Павла преди повече от 1500 години. Можем да мислим, че тогава хората не са били културни, както схваща съвременната култура.
Духът Божий

Ще започнем с най-елементарното изкуство – бояджилък. Кой бояджия е отличен? Който боядисва и боята му не излиза. След като боядиса и след един месец боята му излиза, това не е бояджилък. Или нека вземем изкуството на мазането. Коя мазилка е хубава? След като замажеш и който мине, мазилката остава по дрехите му, това не е мазилка. Като минаваш, тази мазилка да не остави нищо по дрехите ти при докосване до нея.

Кой човек е щедър? Някои хора са щедри на думи. Хората са много щедри на думи. Казват: Господ да те благослови, на добър път, пожелавам ви да бъдете щастливи. С думи са много щедри. Но като дойдеш до услугата – друго. – Я ми направи една малка услуга. – Бързам, на служба съм. – Няма някой, който да не е назначен на служба. Например, назначен си чиновник в голямата кухня на природата. Няма някой от вас, който да не си цъка зъбите. Който ги има, цъка ги, а пък на когото са паднали, той само си трие челюстите.

Ние живеем в един век, дето мислим, че сме много силни, много умни. И който християнин срещнеш, всеки мисли, че като неговото разбиране няма, че то е вярното. На масата видях едно зелено паяче, че се разхожда. По едно време си обърна задницата нагоре, вдигна си краката и гледа насам-нататък. После пак върви, пак си дигна задницата и краката и казва: Какво знаете вие, можете ли да си вдигнете задницата като мене? Рекох: Слушай, задницата не си вдигай. То ми каза: Могат ли те да изпридат такава тънка паяжина, както аз? Казах му: Не могат. На това ти си майстор. Те си вдигат задницата като тебе, но не могат да изпредат като твоя конец, като твоя косъм. Той казва: Там е всичкото изкуство – в косъма. Той казва: Ние бяхме по-рано ученици и тогава учехме науката. Рекох: Вие учихте

науката и паяци останахте. А пък паяк какво значи? Хора, които са се научили само да делят. Като им дадеш една трошица хляб, той знае да я раздели на две, на три и прочие. Паяците се научиха да изпридат мрежата си. Понеже съществата бяха много малки, тези същества, които хващаха, бяха толкоз малки, че трябваше много тънка, лепкава мрежа да изпридат, за да могат да се залепват тези същества. Защото ако бяха дебели като въжета, съществата не биха могли да се залепят. Та това изкуство паяците научиха, за да хващат малките, дребните същества. Аз ви навеждам сега на една мисъл: Искам днес да ви избавя от едно основно заблуждение, в което целият свят е потопен. И вследствие на това заблуждение всички хора страдат и умират. Всички нещастия в света произтичат от това. Човек винаги разчита на онова, което е научил в миналото. Там е неговото заблуждение. Миналото е послужило за миналото. Миналото не може да послужи за днес. Ти може да си бил едно време голям паяк, бил си цар на паяците, но като станеш птица, това няма да те ползва. Има паяци, които минават за много умни, но има известни оси, които като дойдат, и задигнат паяка от паяжината. Те ходят и хващат паяците. И тези оси по някой път турят по 20–30 паяка в гнездото си и си снасят в тях яйцата, за да се хранят техните малки от тялото на паяците. И всеки един човек, който би бил паяк, изприда една тънка мисъл. Ще изпреде една тънка мисъл или ще напише едно любовно писмо. Изпридаш тънка мисъл, туряш много хубави думи: В името на Божията Любов, в Името на Божията Благост и прочие, но зад всички тези мисли седи нещо лукаво. Аз съм гледал малки деца – светиите, невинните ангелчета – как турят в село някое голямо корито на двора, повдигат едната страна на коритото и го подпират с клечка. И връзват клечката с конец, турят храна под коритото и държат отдалеч края на конеца. И канят птичките и им казват: Няма нищо, влез, за тебе приготвихме храна. – Птичката влезе под коритото и детето дърпа жичката.

Аз един ден имах една котка възпитана. Защото няколко котки имах. Тази е сега третата. Тя беше ученик и каза: Учителю, каквото кажеш, твоята дума няма да направя на две. Един ден хвана едно птиче. Казах: Пусни птичето. Тя каза: Не го пущам. Казах: Ще ти пати главата. Тя избяга. Казах ѝ: Ти си осъдена на смърт, нищо повече! Не се минаха и три месеца и тя умря. Отиде. Ще пуснеш – като дойде за Бога, ти ще пуснеш. Ако не можеш да пуснеш птичката, която си хванал, ти си осъден на смърт, нищо повече! Та ви казвам сега: Ако вие не напуснете сега вашите стари навици – птичките, които сте хванали – всички ще умрете до един, нищо повече. Не физически, но ще се лишите от вашата свобода. В бъдеще ще бъдете като червеи, ще се влачите по земята за хиляди години. И най-малко хиляда пъти ще смачкат главата ви. На пестил ще стане тя, както казва Писанието. Какво ви коства, като сте хванали птичката в устата си – пуснете я да си

хвръкне. И ако тя пусне птичката, ще ѝ се даде нещо по-хубаво. Има някои братя, които се съдят за една педя земя. Ако е за земя, аз да ви дам цялата месечина. Ако искате земя, да ви пратя на Венера, на слънцето, навсякъде. Смешни сте вие.

Или някой си взел една жена тук и мисли сега хората да не опетнят жена му. Никой не може да опетни твоята жена, освен тя самата да се опетни. И никоя жена не може да опетни един мъж. Мъжът сам се опетнява. И никой вярващ отвън не може да се опетни. Той сам се опетнява. Ти казваш: Онзи ме излъга. – Кой ще те излъже? Кажете ми! Сега вие искате да ви заведа в онзи свят. Че да ви заведа. Но какво ще представлявате? Представете си, че ви заведа на онзи свят такива, каквито сте сега. С какво ще се отличите, ако ви заведа на онзи свят? Да, има едно нещо, с което да се отличите – а именно Любовта! Апостол Павел казва: Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, нищо не се ползвам. – Вие може да имате вяра, да местите планини, но ако нямате любов, нищо не се ползвате. В онзи свят хората се интересуват само от Любовта.

Вие сте нещастен. Вие сте баща и искате децата да ви обичат. Не могат децата да ви обичат, ако вие не сте обичали. Вие не можете да бъдете богат, ако не сте обичали. Вие не можете да бъдете учен и силен, ако не сте обичали. Не само да обичате веднъж. Аз поставям въпроса малко другояче. Ти казваш: Баща ми бил вярващ. Че е бил вярващ, бил е. Че ако аз съм бояджия и това, което боядисвам избелява, какъв бояджия съм? Студентите в Америка на 1 април или на 1 май си казват бели лъжи. – Пощата донесе един чек от 25 хиляди долара, да го изтеглите от банката. – Гледаш, че чекът е направен с всичките му формалности. Друг чек ти идва от 50 хиляди долара. Друг от 100 хиляди долара! Ако отидеш на банката, чиновникът ще се усмихне малко. Който не знае, ще се излъже. Имаше една сестра, която носи от Австрия банкноти. Мисля, че бяха 500 хиляди австрийски крони. Тя казваше: Осигурена съм. Милиони струват тези банкноти. – Но като се разгледаха те, видя се, че срокът им е изтекъл и пет пари не струват. Тя имаше повече от един милион. Питам: Ако всички ваши добродетели, на които вие разчитате, ако срокът им е изтекъл? Защото всички добрини, които правите, са срочни. Но доброто, което струваше един милион, срокът му е изтекъл. И тази банка нищо не ти плаща. Изтекъл е вече срокът. Един мой приятел, Голов, един мой добър приятел, намислил да ме посети и турил в Библията 10 хиляди лева като подарък. Но умира човекът и след много години ми донесоха тая Библия, но срокът на банкнотите беше изтекъл вече. Това беше 1917 година, когато бях във Варна. Отварям Библията и намирам в нея 10 хиляди лева, но с изтекъл срок. И всички вие, като отидете в другия свят, все ще имате подаръци – Библии с 10 хиляди лева, на които срокът е изтекъл. Това са

срочни изплащания. Те искат голяма точност на времето. Не трябва да закъсняваш! Като изтече срокът, губят стойността си. И всички изплащания извън любовта са срочни. И единственото, което пребъдва, то е туй, което иде по закона на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, вие влизате в онзи свят, дето нещата всякога имат цена. А пък другите неща са книжни пари. А добродетелите на Любовта са звонкови пари. То е ефикасното, с което небето разполага. И хиляди години да минат, и векове да минат, и вечността да мине, то е ценно. Казвам: Само делата на Любовта ще преживеят всички промени, които ще станат вътре в нашия живот. Другите неща са едно предисловие.

Сега ни най-малко не мисля да подценя едно добро. Че правите добро някому, то е едно упражнение заради вас. Каквото и да правите, това за себе си го правите. Ако ти кажеш някому една блага дума, и на тебе ще ти я кажат. Ако кажеш някому една лоша дума, и на тебе ще ти я кажат. Турците имат една поговорка: „Доброто, което правиш, ще го намериш." Ако добро направиш, ще намериш добро. И ако лошо направиш, ще го намериш. Това нещо ще се повтори. Добрите неща в човека са неговата артериална кръв, а лошите неща в човека са неговата венозна кръв, която се връща. Лошото, което се връща, това е лошата кръв, която се връща. Та със злото само Бог има правото да работи. Само Бог знае тайната как да превърне тази венозна кръв в артериална. Затова ние трябва да употребяваме доброто, а пък със злото да не се занимаваме, защото ако се занимавате със злото, ще се опетните. Някой се занимава със злото и казва за някого: Защо той прави зло? – Не се интересувай от това. Защо прави добро – от това се интересувай. А пък защо прави зло, не се интересувай и кажи: Господи, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго! Всички вие се занимавате и се интересувате защо Бог е допуснал злото. Вие се занимавате с един въпрос, който никой досега не е разрешил. Той ще остане въпрос неразрешен. Как ще разберете думите в Писанието: Аз съм, Който правя добро и зло? Че ти, ако разглеждаш злото и намериш там Бога, какво ще кажеш? Ако в лицето на онзи крадец, когото ти съдиш, след като осъдиш, ако намериш, че той е твоят благодетел? След като си хванал един крадец и си го осъдил, че е откраднал хиляда лева, а пък той е твоят благодетел, който те е облагодетелствал с хиляда милиона, какво ще бъде твоето положение? Ти ще го съдиш, че ти е взел хиляда лева, а пък той ще те съди, че му дължиш милиони. Искате да знаете защо ви се е случило някое зло. И казвате: Защо Господ допусна това? Но ако Господ ви тегли под съд за всички добрини, които ви е дал, какво ще бъде вашето положение? Не поставяй на никаква критика това, което Бог върши за тебе! Бог не може да направи никакво престъпление! Това е абсолютно невъзможно! Той работи не по човешки. Всичко е Негово! За да направиш едно престъпление, трябва един предмет да не е твой. Нали човек, който

взема чуждото, върши престъпление? А пък извън Бога няма нищо. Всичко е Негово! Но вашето положение не е положението на Бога, понеже всичко не е ваше. Не е важно статистическото положение на нещата. Казват сега: Ние имаме сега ум Христов. Тогава нека постъпваме, както Христос постъпва. Той казва: Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.

Та казвам: Мога да ви обясня защо сте бедни и да ви покажа кога започва вашата беднотия, откога започнаха вашите болести и да ви покажа времето, когато започна вашето невежество. Но това нищо няма да ви ползва. Някой казва: Я ми кажи кои погрешки аз имам. Казах му: Мене не ме интересуват твоите погрешки, а какви добродетели имаш! Погрешките ти сам си ги знаеш. Даже по-добре ги знаеш. И знаеш къде си ги скрил. Едно богато семейство минавали за вегетарианци. Те не били родени вегетарианци, но после станали такива. И един ден казали: Дотегна ни да ядем тези растения! И опичат една кокошка. Турят кокошката на трапезата. Но идва един съсед и те турят кокошката в долапа. А отгоре на масата турят вегетарианската гозба. Кокошката в долапа, а на масата вегетарианската гозба. И всички вие, които служите сега, у вас вегетарианската храна, растителната храна е отгоре, а кокошката е в долапа. Доброто е на масата, а пък злото е отдолу под масата. Злото е бомба, която ще се пукне и масата ще се разруши, и нищо няма да остане на нея. Когато ядеш кокошка, дръж я отгоре на масата. Щом ядеш кокошка, ще те пекат като кокошка. С двете ръце подписвам това. Не може да избегнете последствията на това, което направите. Не могат да ви заведат на онзи свят, ако кокошката е под вашата маса. В такъв случай всички ще останете тук.

Вие казвате. Аз не мога да му простя. Много добре. Тогаз казвам: За Господа не искаш ли да простиш? Ти казваш: И за Него не искам да простя. Ако вие за Любовта на Бога не можете да сторите нищо в света, де е вашата сила? Сега аз се спирам върху кокошките, които са останали скрити в долапите от векове. Вмирисали са се вече някои от тях.

Сърцето трябва да бъде абсолютно чисто! Има една чистота вътрешна. Аз говоря за вътрешната чистота. В ума си ще турите това и ще кажете: За Господа аз готов ли съм да направя нещо? Ще кажеш: Аз не мога да търпя. – Много мъчна работа е да търпиш. Но има едно търпение, което е лесно. То е: Ако ти обичаш! Защото търпението е външният признак на Любовта. Бог е дълготърпелив, защото всички обича! Ако Той не обичаше, Той не би бил дълготърпелив. Ще ви наведа пример. Представете си, че вашият десен крак е блъснал вашия ляв крак. Може ли сега левият ви крак да се сърди на вашия десен крак, че го е блъснал и че умишлено е направил

това? Това е направено не умишлено от десния крак. Вие ако имате един брат, който ви е направил една пакост, това не е нарочно, това е стечение на обстоятелствата. И левият крак може да блъсне десния. Че ако човек падне на лявата си ръка, може ли лявата ръка да съди човека, че умишлено той го е направил? Тези неща са случайни. Или направиш една погрешка и се самоосъждаш. Има някои погрешки, които не са умишлени.

Та казвам, не се самохипнотизирайте, че това-онова не може да направите. Ще турите следното правило: Всичко мога! Всичко мога, което Бог може! Кое може Бог? Бог е дълготърпелив, всемилостив и благоутробен! Та, за да внесете мир сега във вас, за да утихнете, трябва Любов. Някои нямат пари. За да дойдат парите, трябва Любов. Защото и парите обичат Любовта. Вие обикнете всички хора – и парите ще дойдат. И ще почнат да се търкалят. Като видите една гъсеничка, една пеперуда, едно яйце; като видите, че се е явило едно облаче, че загърмяло – всичко, каквото става в света, да ви е приятно. И тогаз парите ще дойдат веднага. Направете опит и отворете вратата – и парите ще почнат да се търкалят, така ще вървят. И подир вас слугини с торби ще ги носят. И не една, но десет торби! И ще се чудите къде да ги денете. Питам сега: Ако аз изпратя десет торби по десет килограма злато, какво ще направите с тези торби? Това мога да го направя. Сто килограма злато, това пари ли са? Сто, двеста, триста, хиляда килограма, това е играчка, това е забавление. Сега си наострихте ушите, така както някоя котка наостря ушите си, когато види някоя птичка. Вие сте чудни, мислите откъде ще дойдат парите. Че ако един банкерин ви обикне, мислите ли, че парите му няма да дойдат при вас? Изведнъж неговите пари ще бъдат на ваше разположение!

Ако днес слънцето грее, какво показва това? Обикнал ви е Бог! И да се скриеш някъде, пак те търси това слънце! Светлината те търси през някоя малка дупка. И през най-малката дупка Бог ще ти изпрати благословение, понеже те обича! Днес искам от вас следното. На всинца ви давам по едно знаме! По едно бяло знаме със златна дръжка. Не е позлатена дръжката, но е златна. И това знаме е направено с най-хубавия плат! На знамето нищо не е писано. Но вие ще напишете. Какъв ще бъде вашият девиз? Какво ще напишете на знамето? Ако знаете как да носите това знаме, всички ще се подмладите, няма да остане нито един стар, няма да има нито един беден, няма да има нито един болен вече! И ако знаете как да го носите, всичко ще имате, но ако не знаете как да го носите – никой не може да ви помогне!

Искам сега да бъдете знаменосци на Любовта! Ще кажете: Напред! И ще вдигнете знамето! Когато дойде някой да плаче и каже „остарях“, ще вдигнеш знамето и ще кажеш: Напред! Че как ще се поправи светът? Този свят, сегашният век, очаква такива хора като вас. Не сейте гъсто цветята.

Между цвете и цвете трябва да има малко разстояние. Даже за в бъдеще ще има такъв салон, дето да има два метра разстояние от един до друг – да не се докосвате, да бъдете свободни. Вие седите във вашите сегашни тела и се интересувате от онзи свят. Вие се интересувате дали това може да бъде, или не. Че то е решено. Един художник, който знае да рисува, за него въпросът е решен. Но ако не знае да рисува, друг е въпросът. Даде му нещо учителят да нарисува и той не може да го направи. Ако можете да направите – художник сте. Ако не можете да направите – не сте. Всеки един от вас, който има ум, сърце, душа, дух, Божествените работи можете да ги направите. Всеки един от вас, който има сърце, трябва да направи възможностите на сърцето. Защото ако ме слушате и приложите, в десет години всичко ще имате! А пък ако не ме слушате, тогава след хиляди години всичко ще имате. И ще минете през такава дисциплина, която никога не сте виждали.

Наскоро ме посети един мой приятел, военен, подполковник. Ходил да гледа една модерна скотобойна. Гледал как убиват агнета, малки телета, говеда, свине, как ги одират модерно и ми разправя той как модерно можели да убиват! Има една нова пушка, която изхвърля за минута по 400–500 патрона. И всеки един патрон има за прицелна точка един човек. Някои големи оръдия има, които изхвърлят един снаряд около 900 килограма. И дето падне той между живите хора – всичко загива. И това ни се вижда като играчка и казвате: Колко сме въоръжени. Сега почнаха да потъват подводниците. Американска, английска и френска подводници.

Та сега казвам на вас: Иде, иде, иде! Знаете ли какво ще ви каже Христос като дойде? Ще ви каже: Какво направихте заради мене в две хиляди години? Аз направих това за вас, но вие какво направихте заради мене? От две хиляди години Христос е бил гарант заради вас. И всички блага, които сега имате, ги дължите на Христа. Да оставим миналото, двете хиляди години, но всичко това, което сега имате, го дължите на Христа. Но вие какво направихте заради него? Оставете малката птичка, която сте хванали. Онази мисъл, която ви съблазнява, оставете настрани. Онова, което внася разстройство във вашия характер – оставете го настрани! Храна, която не е здравословна, не я яжте. И къща, в която се разболявате, оставете я. И обуща, които ви убиват, оставете ги. Дрехите, които са остарели, съблечете ги. Книги, от които нищо не може да се ползвате, оставете ги настрани. Останете с това същественото, което носи веселие, радост и което подмладява! После, капици не носете по джобовете си. Всеки да носи, да има поне по една златна монета. Скоро дойде при мене един и иска да се лекува. Казах му: Намери един български сребърен лев. И вземи 200 грама вода, тури лева вътре и пий по сто грама. Носете по една златна монета! Бъдете готови заради Любовта да направите всички отстъпки! Аз не говоря

сега за човешката любов. Аз говоря за Божията Любов. Онези, които сте готови между вас, да кажете: Готови сме! Онзи, когото ти съдиш, в него можеш да намериш своя благодетел. Тогава? И ако намериш баща си в тях, приятеля си, брата си, сестра си, крадци ли са те? Те са толкова богати, както тебе. И те опитват. Като ги хванете, че са ви взели, кажете им: Съжалявам, че малко сте взели! Трябваше повече да вземете. Влязъл той в градината ви и взел плод. Кажете му: Трябваше да вземете повече! Че как ще се възлюбите вие? Някои от вас сте много отстъпчиви, а някои сте много неотстъпчиви. Неотстъпчиви сте, понеже мислите, че те нямат право. Аз сега разглеждам така: Всеки един човек има едно право, което Бог му е дал. Следователно, никога не ограничавай човека в неговите Божествени права! Има права, които човек сам може да си ги приложи. Но има права, които Бог му е дал. И ако го спрете в тези права, вие ще го турите в един крив път. И ще вплетете и себе си в крив път. Не се месете в правата на другите! Защото, ако едно малко насекомо знае как да направи восък, то вие не учете хората! Направете онова, което Бог е вложил във вас. Проявете онова хубавото, което Бог е вложил във вас, оная хубава мисъл, онова хубаво чувство и оная добра постъпка, които Бог е вложил във вас. Вие опитвате сега Божественото! Да оставим сега човешките работи. Защото в човешкия свят има недоимък. И там въпросите не се разрешават. В Божествения свят има изобилие. Това човешкото знание оставете настрана.

Да допуснем сега, че ви пратя при едно Божествено езеро. Ето къде е погрешката ви. Вие ще искате да ви дам тапия за езерото. Защо ви е тази тапия за езерото? За да може да продавате водата. Но представете си, че щом ви дам едно езеро, не се позволява да продаваш водата. Докато езерото не е твое, имаш право да продаваш водата, но щом стане твое, нямаш право да продаваш водата, ще я оставиш свободно да си тече. Не си създавай едно изкушение. И със самата мисъл, че искаш да продаваш водата, ще си създадеш своите нещастия.

Сега да дойдем до основната мисъл: Имайте всички ума Христов! Това, което сега ви мъчи, то е миналото. Оставете го настрани. Не влагайте вашата вяра в миналото. Вложете вярата си в днешния ден. Ако нещо не разберете добре, то е миналото. В бъдеще то ще ви се открие.

Вършете Волята Божия! Аз ви изваждам от едно заблуждение. Не мислете, че онзи ориз, който имате сега във вас, е чист. Трябва да го пречистите от всичките камъчета. Не мислете, че всички пари, които имате, са чисти. Има и някои лъжливи в тях. Не мислете, че всички ваши банкноти са валидни. Проверете вашите дрехи. Някои от тях може да са изядени от молците. Знаете ли какво правят молците? Аз като отидох и видях в

шкафа, два чифта панталони са изядени от молците. Бях ги оставил на тавана. Нови панталони – съвсем изядени. Казах: Браво! Хубаво направихте. Панталоните, които не се носят, да ги изядат молците. Но след като ги изядоха молците, ги подарих. И ги подарих не от добро, но за да се освободя от тях, да не ги гледам. Не го считам това за добро. Да се махнат, да не ги гледам. То е старото. Освободете се от старото. Едните панталони бяха черни, модерни, а другите бяха светложълти. Но и черните изядоха, и светлите. На общо основание ги изядоха. Та ние все имаме някои панталони изядени от молците: мисъл изядена, чувство изядено. Днес да оставим това, което молците не изяждат. Нали е казано: Събирай си богатство, което молец не изяжда и крадец не го взема. Молците ядат панталони, а пък крадците вземат парите. Та да няма молци в нашето сърце и крадци в нашия ум. Да служим на Бога и да имаме вяра! И вярвам, че всички вие, които ме слушате, ще изпълните. На вас като ви говоря, по радиото се предава моята реч навсякъде през въздуха. Вярвам, че всички, които ме слушате, ще изпълните, ще носите знамето. И всички благословения ще дойдат. Но всички, които ме слушате и не изпълните, на тях ще дойде това, което не го желая аз. И то ще дойде неизбежно.

Та подвизавайте се в десеттях години, които идат. Защото годините, които идат, ще бъдат години за учение, за предметно учение. Приложете и носете едно весело сърце, един светъл ум, една силна вяра, силна Любов! И каквото Бог направи, кажете: Да бъде Името Божие благословено в нас, които ще Му служим и ще бъдем едно с Него!

Отче наш

„И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“

6,20 ч. с.

32. Утринно Неделно Слово, държано
на 18 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко прошарено. Времето – меко, свежо, като след дъжд.
На поляната направихме гимнастическите си упражнения.

1939_06_21 Нагоре и напред
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

НАГОРЕ И НАПРЕД

(Небето чисто. Времето тихо и топло.)

сряда, 5 часа сутринта.,

Отче наш

Много мъчно е хората да се приспособят в един нов порядък на нещата. Това, на което сега сте се приспособили, то е патентовано. Следователно, вие всички сте патентовани. Жената е патентована като жена, мъжът като мъж, слугата като слуга, господарят като господар. От хиляди години е този порядък. Ние си имаме една философия. В Божествения порядък на нещата всичко върви нанагоре или нанапред. Злото в този смисъл не съществува. Ти казваш: „Аз останах назад.“ Но в Божествения порядък няма да отиваш надолу, няма да оставаш назад! Нагоре или напред! Някой и като охлюв да пъпли, но напред да върви. А пък, който върви напред, той едновременно се движи и нагоре. Нали виждате аеропланите, когато се издигат, не се вдигат нагоре в началото, а вървят напред с голяма бързина. Бързината е, която повдига. Ако вие не може да повдигнете вашите трептения в дадения случай, вие не може да се повдигнете нагоре.

Трябва да разбирате строежа на нещата. Трябва да знаете как сте построени. Тази фигура:

Б.

Д.

Ф.

представлява Божествения строеж. Той е основан на числото три. „Ф“ представлява физическия свят, „Д“ – духовния, а „Б“ – Божествения свят. Сега трябва да имате доста голямо въображение. В музиката тоновете се поставят в пет линии. Разбирате ли вие петте или не, това са петте сетива. И всяко сетиво в човека си има свой особен тон, осезанието, вкусът, обонянието, слухът и зрението. Вие сега не знаете кой е основният тон на тези сетива. Има неща, които не ми е позволено да ви говоря. Не се позволява, понеже се профанира. Някой път вие например, профанирате Любовта. Искате да знаете, какво нещо е Любовта. Не се ровете какво нещо е Любовта. Който рови да знае, какво нещо е Любовта, той умира. Умира, какво значи? Изгубва своето съзнание. Ти в Любовта като влезеш, вътре, няма да намериш никого. Като влезеш в Любовта ще намериш само Бога. И хиляди години да седиш, никого няма да видиш. И като излезеш от

Любовта, ще намериш хората. Казаното изглежда като парадокс. Бог е Любов. Като влезеш в Любовта, ти ще имаш един вечен мир! Хората ще бъдат в тебе и ти в тях. В този свят вие не виждате самия себе си. Своето лице, например, виждали ли сте веждите си? Правили ли сте такива опити? Аз виждам своите вежди. Аз правя такива опити. Правете опити. Направете опит да може да видите ухото си.

Сега ние се занимаваме с музиката. Ще кажете: „Нас не ни трябва официална музика." Не е така. Толкоз години са работили хората върху музиката. Нашите почитания към тях. Те са правили усилия. И колкото са могли да снемат отгоре, те са снемали. Не е лесно да снемеш Божественото. То е много мъчна работа. Апостол Павел, като се качи на третото небе, чу песни и свирене и каза: „Невъзможно е да опиша това. Чух и видях неща, които не е позволено да разправиш." И да искаш и да ти е позволено, не можеш. Как ще го разправиш!

Каквото имате сега, искате да го патентовате. Аз не искам да засягам вашата собственост. Аз гледам някой път, като намерите някой косъм от мене, туряте го в джоба си. Нямам нищо против това. Но най-първо попитайте косъма: „Позволявате ли да Ви взема?" А пък вие го вземате и го туряте в джоба си. Или да кажем, че вземате някоя музикална книга, например „Симфонията на Бетховен". Ще я разберете ли? Вие трябва да сте на степента на Бетховен, с неговите схващания, с неговия ум, за да го разберете. А пък инак само ще гледате и слушате, само ония ноти поставени. Тия ноти са символи. Та казвам, най-първо в музиката трябва да се научите да се самовладате. Ти кипваш, не вземаш правилно тона. Той не е хубав. Ти кипваш. Защо? Защото нещо не става тъй както ти искаш. Отзад на темето има едно рогче, което прави всичките бели на хората. Ако този рог израстне отпред, над челото, то е благословение. Този рог, ако израстне отзад на темето, мушка. И когото мушне, ще изреве. Сега вие имате едно понятие, мислите че сте добри. Че сте добри, добри сте. Ако ви сравня с млекопитающите, всеки един човек е по-добър от всички животни. Няма животно, което да е толкоз добро, колкото човека. Например, вие виждате овцата, но тя се преструва някой път. Тя се взема за символ на кротост. Но не са толкоз кротки овците, както вие мислите. Виждали ли сте вие кочовете как се бият? Като се отдалечат един от друг, както е далеч онзи стълб, и после си сблъскат главите. Защо се бият? Вие не разрешавайте този въпрос. Те разрешават един въпрос за собственост. Щом дойде за собствеността, бият се.

Та казвам вие виждате някой път че хората се състезават. Сега ще оставим състезанието. Тях ги има в който и да е свят. И в ангелския свят има състезание, недоразумение. Но недоразуменията там са такива, там са

отлъчени, както светлината е отлъчена от тъмнината. Едните са в ляво, а другите в дясно. Имат само допирни точки. Във физическия свят има противоречия, те са преплитания. Над ухото е центърът на голямото противоречие. От там излизат всички противоречия в света. Този рог убива, смачква, прави на сол. А пък малко по-назад от този център има един рог, дето хората опитват пехливанлъка си. Пехливаните имат два рога там. Ако се възбудят тези центрове, в човека се явява желание да се състезава. Може да се състезава на физическото поле като пехливанин. Може да се състезава в полето на речта. Двама оратори се състезават, борят се. Единият говори и другият говори. Двама певци и те могат да се състезават. Единият пее и след него другият пее. И публиката ще разрешава, кой пее по-хубаво. И който пее по-хубаво е по-силен, по-добър певец. Следователно, вие ще гледате да повишите вашите трептения в музиката. Някой казва: „Аз имам понятие за музиката." Ако е за понятие и аз имам понятие и всички имат понятие.

Та гледайте най-първо да се разрешат онези големите противоречия, които съществуват. Има нещо, което ви мъчи. Например, ти не можеш да пееш. Ти искаш да пееш, но те е страх. Страхът не е на място. Ти искаш да пееш, но имаш един критически ум, ти критикуваш. С това ти пак се препятстваш. Ти искаш да пееш, но имаш слаба вяра. И това е препятствие на пението. Ти искаш да пееш, но имаш слаба надежда. Слабата надежда седи в това:

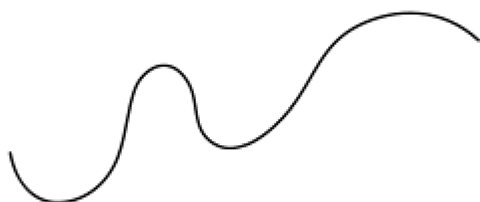

Значи, тук дълго време трябва да събираш. Малко коритце имаш. Трябва дълго време да се събира вода, да тече водата. Научете се да се уважавате един друг. Всички сте проводници на Божието благословение. И ако не зачитате някого, вие се лишавате от Божието благословение. До колкото обичате хората, вие се ползувате от благото на хората. Който и човек да обичаш, ти се ползуваш. Минава един човек и ти се харесва. „Допада ми в сърцето", казваш. Тогава ти се ползуваш. Видиш едно дърво и го харесаш. И ти се ползуваш. Видиш една птичка, видиш едно цвете и ги харесваш. Тогава се ползуваш. От всичко това, което обичаш, ти се ползуваш. И който не познава закона, той си създава своето нещастие. Така той затваря Божието благословение.

Та казвам сега: Сега ще се самовъзпитавате. Не се трудете да възпитавате другите. Някой път вие казвате: „Да има някой да ме бодне, да ми каже нещо". Че как ще ти каже? Гледам, някой млад казва: „Този брат е остарял,

той не разбира вече“. Че утре и ти ще остарееш. Ти казваш: „Този брат не разбира нищо“. Хубаво, в сравнение с по-горните стъпала в стълбата на развитието, ти какво знаеш? Ти си свършил един факултет, а пък има други, които са свършили четири факултета. А пък има същества, които са свършили и осем факултета, дванадесет факултета, четиринадесет факултета. Някои от вас сте млади. Някои от вас не сте живели още много, нямате още опитност. Малко сте живели. Скоро сте излезли. Например, някои от вас имате 18 милиона години откак сте излезли. Осемнадесет милиона години откак Бог ви е създал, а пък някои от вас има на 20 милиона години, на 30 милиона години, на 15 милиона години, на 100,200 милиона години. Но така ще се забърка вашия ум. Ще кажете: „Защо не го помня това нещо?“ Хубаво, тия всичките имена на клетките, знаеш ли ги? Има три билиона и 600 милиона клетки в главата. Знаеш ли имената им? Даже и органите на главата не знаеш. Например, колцина от вас знаят къде е пинеалната жлеза – пинеалния възел, дето се счита, че е седалище на душата. Душата има две седалища: едното в слънчевия възел, под лъжичката, а пък другото в центъра на мозъка. И когато Господ казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“, разбира се това място долу, то е мястото на Бога. И понеже хората са изгубили Бога, затова са се покварили. Защото няма кой да ги обича. Докато Господ беше в сърцето, имаше кой да се грижи за човека, а пък като изпъдиха Бога от сърцето, то заприлича на кираджийска кола. Нали сте виждали кухнята, дето готвят.

Та казвам, светът е създаден музикално. Най-нисши трептения на музиката се намират във физическия свят. Затова работите на физическото поле стават много трудни, понеже са слаби тия трептения. Сега Божественият свят е слязъл до дълбините, за да повдигне нисшия свят, да повдигне най-нисшите трептения. И този нисш свят се повдига. Трептенията на този, материалния свят постепенно ще се повдигнат. И тогаз веднага ще се измени вашето състояние. Щом вие сте тъжни, във вас са се понижили трептенията. Значи понижила се е Надеждата, Вярата, Любовта. Остава тогаз да повишите Любовта си, да повишите трептенията на Вярата си. Музиката е един начин за повишение на тези трептения. Да допуснем, че вие сте неразположен. Гледаш песимистично на нещата. Как ще пееш тогава? Я ми изпейте тези думи: „Мрачно аз гледам на живота.“ С кой тон ще започнете тия думи (Учителят пее:) – „Мрачно аз гледам на живота.“ (Два пъти) „Моето слънце още не е изгряло, но като изгрее моето слънце, аз ще гледам светло на живота.“ Че слънцето иде сега. А пък вие казвате: „Мрачно аз гледам на живота.“ Мрачно гледаш, щом нямаш идея. Това е безидейност. Ще пеете, ще съзнавате, че ще гледате светло на живота, като изгрее слънцето ви. Тогаз въпросът е вече разрешен. Ти казваш: „Аз изгубих вече вярата си в Бога.“ Какво значи да изгубиш вярата си в Бога? В Бога ти не си изгубил вярата си, но си изгубил вярата си в някой човек.

Бащата, когато изгуби любовта си към синовете си, той изгубва любовта си към Бога. И синовете, като изгубят вярата си в баща си и те се обезверяват в Бога. Че Бог е в баща им. Че ако синовете не вярват в любовта, която е в баща им, де ще намерят Божията любов? Нали е казано, че Бог създава човека по свой образ и подобие? Всички сега казвате: „Този е лош, онзи не е добър.“ Какво значи лош човек? Лош – де му е лошото на този човек? Лошото в човека седи в това, че той обича да лъже. В „Ш“ седи това. А пък тази буква „Ш“, в еврейската азбука, е имала този вид:

. Мога да ви обясня от къде излиза лошавината на тази буква. Аз зная от къде излиза, но ако ви кажа, ще излезете от салона. Значи, лош човек е всеки един, който в даден случай не говори истината. Добър човек е всеки, който говори истината. Или казано друго яче, в лошия човек има тъмнина. А в добрия човек има светлина. По това се отличават. Сега някой път вие не мислите и казвате, че лошият човек не е способен. Лошите хора са способни, но имат една слабост. Слабостта на пияницата къде е? Когато той е трезвен, гледаш го, че е добър. На пияницата във винцето е лошото. Щом се напие, не мисли вече, отвори си устата и говори каквото трябва и каквото не трябва. Да кажем, че вие говорите всичко, каквото си искате. Тогаз трезвен ли сте?

Сега да дойдем до музиката. Има някои работи сега, които трябва да учите. Вие ще учите тази музика сега, както е сега. А пък онова, което ще ви уча аз, не искам да го патентовате. Аз превеждам само някои примери. Аз бих пял така: (Учителят изпя основната октава от долно „до“, до горно „до“). Вие имате в ръцете си две октави. (Учителят показва пръстите си) Да кажем, че те боли основата на палеца. Да кажем, че там се е понижила температурата. Човек е изгубил своите музикални трептения. Когато човек изгуби своите музикални трептения, той страда.

Когато човек не иска да чувствува и да мисли, той гледа да избягва хората. Щом почне да мисли, той ще пее. Първото нещо е – трябва да възстановим хармонията във всичките ни удове. Аз ще взема „до“. (Учителят пее „до“). В кое поле е това „до“? В Духовния свят как ще бъде? Как ще вложиш в „до“ съдържание? Ще повишиш трептенията му. Тогаз трябва да вложиш известно съдържание в своите чувства. Да кажем, че се намираш в известни мъчнотии. Ти като вземеш правилно „до“, органически и психически, тези мъчнотии веднага ще се премахнат и ти ще почувствуваш в себе си едно облекчение. (Учителят пее „до“) Правилен ли е този тон, според строежа, който имате? Има строежи виенски, парижки и пр. Пианото ни е парижки строеж. Пък органа ни е виенски строеж. (Учителят, с всички ни, пее „до“). Ти искаш да вземеш „до“ правилно. Да кажем, че ти обичаш някого. Тогаз изпей с тона „до“ слога „лю“ на думата Любов. (Учителят пее

слога „лю“ с тона „до“) Но у българина има една друга мъчнотия. „Лю“ е учудване. Той казва: „Лю!“ (Учителят с всички заедно изпя тона „до“) „Ре“ е „ра“. Това значи, че слънцето е изгряло. (След това Учителят с всички заедно изпя „ми“. Учителят изпя тоновете от долно „до“, до „ми“ на втора октава, като чукаше с пръстите на дясната ръка ставите на лявата по следния ред: виж фигурата).

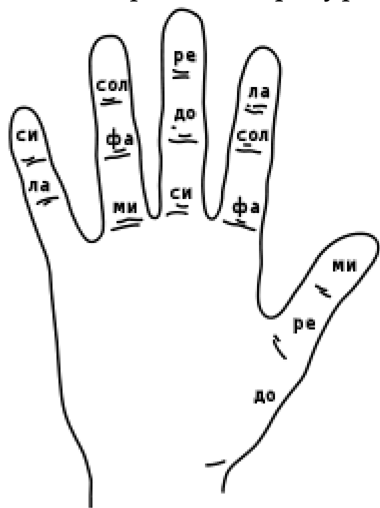

„До“ е в основата на палеца. „ре“ е следующата по-горна става на палеца и т.н. Това не го казвайте на другите. Утре може да се измени. Това е отчасти сега. Като станете сутрин изпейте си гамата по този начин и ще видите какво ще добиете. Във втората октава се качвате до „ми“. Вие не можете да влезете в красотата само в първата октава. За да имате един изящен характер, вземете изящно, ще минете във втората октава. Палецът е свързан с лицето. Той представлява Божественото в човека. Средния пръст във всичко вижда доброто и лошото. Показалецът е на благородството. А пък ако искате изящество в живота, това е свързано със слънчевия пръст.

Някой ще каже: „Искам да зная какъв е Божествения свят!“ Този Божествен свят е неразбран. Божественият свят казва: „Да обичаме всички!“ Ти казваш: „Не можем да обичаме всички.“ Че баща ти обича някого, ти не трябва ли да го обичаш? Че в света всички, които обичат някого, то е заради Бога, Който ни обича. Ако престане Бог да ни обича, никой няма да ни обича. Това е една абсолютна истина. Баща ни и майка ни ни обичат по единствената причина, че Бог ни обича. И когато Бог влезе в сърцето на кокошката, как тя ходи и взема хлебец и дава на пиленцата. А пък като я напусне Господ, тя почва да кълве пиленцата. Докато Господ е в нея, тя вика пилетата и ги храни. А щом си замине Господ, тя ги кълве и ги гони. И когато вие сте нещастни, тогаз вие сте напуснати. Щом дойде Господ, веднага иде радостта. Винаги Божието присъствие се отличава със светлина, с музика, с милосърдие, със справедливост, с добра обхода. Когато Бог присъствува в нас, ние имаме най-добри черти. Не можем да бъдем добри вън от Бога. Когато Бог влезе в нас и живее в нас, всичко ще

стане. А пък когато влезем ние да живеем в Бога, ние всичко ще направим. След като направим, Бог ще ни погледне от вън какви сме. (Учителят пее следните думи:) „Любов ни трябва на живота“ (два пъти). Щом се изменят нашите мисли ще има друго настроение, гамата ще се измени. Всеки ден ще се измени вашата гама. И ще знаете, дали в понижение или в повишение. Някой път ще имате повишение, някой път понижение.

По някой път вие искате пари, парици ви трябват. Хайде да изпеем песента на парите! (Учителят пее следните думи:) „Парички, парички, парички ни трябват. С тях дрешки да си купим.“ Как ще дойдат сега парите? Вие сте чудни. Ето как ще дойдат, тръгнете подир някой богат човек, изучавайте неговия характер. Или някоя богата сестра милионерка, изучавайте характера ѝ. И някой път тя като си изтърве кърпичката, вземете я и ѝ я дайте. Като дадеш на тая сестра три пъти кърпичката, ще ѝ се отвори сърцето. А пък можеш да видиш кърпичката и да кажеш: „Да си я повдигне, колко е небрежна!“ Че тя си изгуби кърпичката, за да се поправят работите ти. Ще ѝ кажеш така: „Моля!“ И ще подадеш кърпичката.

Някой път искате да се скарате. Че скарайте се на свят. Някой път гледам, че не се карате музикално. (Учителят пее следните думи, като се навежда и се вдига:) „Знаеш ли какво имам да ти кажа? Само да ме послушаш.“ Най-първо ще се освободите от стария живот. От мисълта, че сте вече на 50, 60 години. На 50 години, като станеш, ти си вече човек, можеш да мислиш. На 60 години знаеш илюзиите на света и ставаш умен. А пък на 70 години, почваш вече поезия да пишеш. На 80 години вече се занимаваш с обществените работи. На 80 години ти си станал философ. На 90 години учиш богословие. На 100 години държиш първите лекции по богословие. На 110 години говориш за онзи свят, а пък на 120 години си купуваш билет и тръгваш за онзи свят.

Та казвам сега, как бихме изпели „Махар Бену“ с първи сопранов глас и с бас.

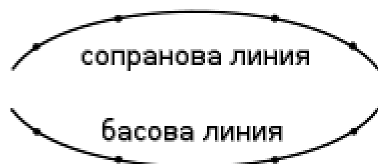

На този чертеж, ако долните точки отговарят на басовите ноти, то какви ноти от първи глас ще им съответствуват? В баса нещата се събират, акумулират. В баса вложете чувство, а пък в сопрано ще вложиш интензивност. Гласът ви в сопрано трябва да е много звънлив. Колцина можете да вземете долно „сол“? (Няколко души пеят долно „сол“). Вие трябва да се учите да вземете и доста високи ноти, та да засягате три

октави. Да влезат няколко тона и от третата октава. Щом имате тонове от трите октави, вие вече [може] да функционирате в трите свята.

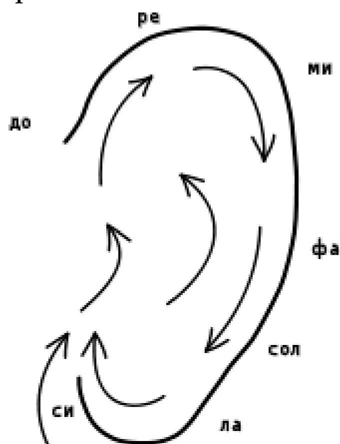

Трябва да знаете как да пеете на ухото. Когато пееш можеш музикално да погладиш и ухото си. Отде ще започнеш? Как ще гладиш ухото си? (Учителят изпява октавата, на ушния ръб на лявото ухо с пръстите на лявата ръка.) Почва се от горния край на ушния ръб и се върви надолу, като се стигне до долния ръб на ухото и после се извива нагоре до средната вътрешна издатина, там е горно „до“. Сега да направим упражнението с вас. Изпейте октавата или стълбицата като движите пръстите си по показания начин.

Сега можете, ако искате, да оправите и веждите си. Къде се намират тоновете по веждите? Те се намират в разни места, според състоянието. Най-първо веждите вървят по тая линия – „А“. Щом станете сприхави, то веждите вървят по линия „В“ или „С“.

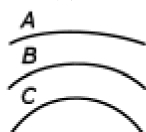

Ние сме дошли на земята и се приготовляваме за невидимия свят. В невидимия свят хората се отличават с изящна музика. Там всички пеят. Като ти говорят, слушаш музика. Те имат съвършенство. Имат милосърдие. И вяра имат. На границата, като те срещнат, ще те облекат. Като отидеш в оня свят всичко, каквото имаш тук, ще го оставиш. Там ще отидеш само с душата си и ще ти дадат дрехи. И като слизаш от небето до земята, на границата пак ще ти снемат всичко и ще те облекат като войник, като редник със своите дрехи на земята. Всички сте имали това състояние. Казваш: „Какво ангелско състояние имах!“ Чувстваш го. Това е едно състояние, което струва милиони. И после го изгубваш. Не си го изгубил, но пак трябва да се качиш в невидимия свят. И като се качваш в невидимия свят, се подмладяваш. А като почнеш да не се качваш, остаряваш. Та в годината поне веднъж да отидете в невидимия свят. И като станете на 80 години, 80 пъти да сте отишли в невидимия свят.

Всички трябва да се молите един за други или да си мислите добро един за друг. Като срещнете някого, пожелай му добро. За да му пожелаеш доброто, трябва да знаеш с кой тон да започнеш. Ако той се намира в затруднение, в мъчнотии, започни с тона „до“ и веднага той ще се изправи. Ако има спънки в живота и не може да намери пътя, ще му изпеем „до“ и „ре“. Ако не знае каква линия и поведение да вземе, ще му изпеем „ми“. Ако е загазил и няма парици, ще му изпеем „фа“. Ако не знае как да се обхожда с хората, ще му изпеем „сол“. Пък ако не е узрял в поведението си, ще му изпеем „ла“. Ако не знае как да мисли, ще му изпеем „си“. Това ще бъде моето благопожелание. И аз, сутринта, като не мога добре да мисля, започвам веднага със „си“. Я ми дайте „си“! (Всички изпяват „си“.) Няма по-хубаво нещо от това, да владее човек своите способности. Станеш сутринта, ще попееш на веждите си. Тук, при веждите са ред способности. На долния край на челото са способностите, които се отнасят до физическия свят. Малко по-горе по челото има способности, които са във връзка с духовния свят. А на горния край на челото са [способностите, свързани с] Божествения свят. Например някои не разсъждават. Не може да намери връзка между причина и последствие. Искаш, да кажеш нещо и казваш: „Трябва да го кажа правилно.“ За да кажеш правилно, трябва да спазваш известни условия. Ако иска някой да каже някоя дума на английски или френски, трябва да намери някой англичанин или французин, за да чуе правилно произношение. И когато кажеш една дума тя трябва да има определена форма, определено съдържание и определен смисъл. Една дума трябва да има три качества. Ти вземаш един тон и там е същият закон. Той трябва да има определена форма, съдържание и смисъл. Смисъла зависи от броя на трептенията. От тези фини трептения, с които се постигат нещата. Една мисъл, за да бъде Божествена, трябва да има Божествени трептения. Има трептения Божествени, ангелски и човешки. Когато дружиш с хората, ще възприемеш техните трептения. Но щом пееш за духовния свят трябва да имаш трептенията на духовния свят. А пък щом пееш за Божествения свят, трябва да имаш трептенията на Божествения свят. Сърцето върви по един музикален ритъм. В природата има един музикален ритъм. Като си туриш ръката на сърцето, виж има ли сърцето този музикален ритъм. Някой път сърцето бие неправилно. Например, когато се уплаши човек, сърцето бие бързо. То бие бързо, понеже не се контролира. Има един нерв, който излиза от главата и контролира сърцето. И когато този нерв го контролира, то сърцето бие правилно, 72 пъти в минута. А пък щом не го контролира, то може да удари 180 и даже 200 пъти. И някои казват тогаз: „Ще ми се пръсне сърцето.“ При сегашните музикални условия сърцето бие 72 пъти. Седем е мъжки принцип, а пък две е женски принцип. Двете показва мекия елемент. Най-първо в биенето на сърцето още преобладава мъжкия

принцип. А пък един ден може сърцето ни да се измени и да бие друго яче. А пък ако сърцето бие 80 пъти, то това не е нормално. Осем е женски принцип, който събира нещата. Щом сърцето ти бие 80 пъти, то ти вземаш повече и даваш по-малко. А пък при 72 вземаш по-малко и даваш повече. Здравословно състояние е, когато даваш повече и вземаш по-малко. Да направим сравнение с шишето, с един извор и едно шише. Ако ти имаш вода в едно шише и даваш повече, то ще остане празно. Но ако имаш извор и даваш изобилно, то е Божествено. Дава извора повече, за да тече повече.

Никога не казвай тази дума – „Аз не мога да пея". Но кажи: „Не съм се упражнявал да пея. Не, мога!" Не казвай: „Аз не мога да мисля." Но тури една запетая и кажи: „Не, мога да мисля!" Докато всички не станете музикални, вие мъчно може да се справите със себе си. Някой път е нарушено храносмилането ви. Тогаз не сте музикални. Не преяждай! Вие четете ли хапките си? Знаете ли какво е разположението ви в първата хапка? Веднъж се наяжте музикално. Направете един опит. Това да остане тук между вас. Това е потребно за здравето ви! Така то ще се подобри. Вземи една хапка и изпей ѝ мислено „до". Вземи друга хапка и изпей ѝ мислено „ре". После „ми" и т.н., 20 хапки – 20 тона. Но мислено, а не да те слушат хората. Вътрешно ще пееш. Вземеш хапката, веднага изпей и глътни, изпей и глътни. Поне за една седмица направете този опит, поне веднъж. Много мъчно е да се направи този опит. Той е много скучен. Ще кажеш: „Гладен ще остана докато намеря тона и глътна хапката." Но ако така ядете и вземате тоновете при хапките, скоро ще станете певци. Още като видиш хапката, ще намериш тона.

Та казвам сега, с това ще подобрите дишането си. Главно чрез пението, чрез свободното пение се подобряват дробовете и дишането. А пък щом се подобри дишането, човек е вече здрав. Та трябва да се поддържа пението вътре. И поддържайте идеята за пението. Където и да ходиш, поддържай в себе си идеята за пението. Пей за слънцето, за небето, за буболечките, за цветята, за карамфила, за розата. Навсякъде пей! Видиш нещо, мине нещо, ти кажи: „Чакай да му попея." После видиш друго нещо, попей и на него. Видиш някое дръвче, попей му на това дръвче. И веднага ще се усмихне живота ти. Пей за цялата природа. И от невидимия свят онези, мощните, като дойдат, ще видят, че вие сте от способните ученици. И ще ви дадат нови дрехи. Пък сега седите със стария живот и казвате: „Не можах да си доям. Малко прегоряло беше яденето." Някой казва: „Много сол имаше в яденето." Друг казва: „Малко сол имаше. Лукът не е турен добре, бобът не е уврял, доматите не са узрели" и т.н. Вие вземате доматите и ако може да им изпеете правилно гамата без погрешка, яжте ги. Ако ли не, турете ги настрани. Вземете друг домат и нему пейте. Аз бих лекувал когото и да е от

вас, ще му кажа: „Няма да ядеш без да пееш!“ Когато се разболее някой, да пее гамата. Ти ще започнеш с палеца. Тук е волята. Тези три тона на палеца ще създадат волята. Следующите три тона на показалеца ще събудят в тебе благородството. Трите тона на средния пръст ще събудят в тебе справедливостта. После ще почнеш втората октава и ще караш края на малкия пръст. И после пак ще се повърнете назад. Това е упражнението.

Използувайте благата, които Бог ви е дал. Това е новият начин. Направете това упражнение, тези от вас, които са разположени, направете го по свобода. Аз не искам това да го вършите чрез някакви задължения. Ако имате разположение и любов, направете го. Ако не, оставете го настрани.

37 школна лекция, 21 юни 1939 година, София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията си.)

1939_06_23 Обезсърчение и насърчение
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ОБЕЗСЪРЧЕНИЕ И НАСЪРЧЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Каква беше последната тема? – /„Каква е нуждата на светлината, въздуха, водата и земята."/

Пишете тогава: Ползата от служенето.

Каква е разликата между мълчаливото говорене и гласното говорене? Сега често човек се обезсърчава. Кои са причините на обезсърчението? Аз бих желал да ми кажете какво нещо е обезсърчението. Когато човек се обезсърчава, че няма пари, в какво седи обезсърчението? Когато търговецът се обезсърчава, че е сиромах, вади кесията си, отваря я, няма нищо вътре, обезсърчава се. Гледа, в касата няма пари, касата не се обезсърчава, но той се обезсърчава. Вземете един ученик, изпитва го една комисия, комисията го къса, тя не се обезсърчава, пък той се обезсърчава. Сега вас ви се виждат тия неща лесни работи. Лесните работи трябва да се обяснят малко, да станат ясни. Трябва ли да се обезсърчава човек или не трябва да се обезсърчава? Щом се обезсърчава, трябва да се насърчи, щом се насърчава, трябва да се обезсърчи. Следователно, и двете са необходими. Щом става едно нещо, то е необходимо. Щом се обезсърчава, трябва да има някаква причина, щом се насърчава, трябва да има някаква причина. Сега, в какво седи обезсърчението? Че обезсърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва и насърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва. И на двете времето трябва да бъде определено.

Аз разглеждам въпроса органически. Ако човек постоянно яде, ще бъде ли приятно? Животните, млекопитаещите, всичкото си време употребяват за ядене. Най-първо те събират храната си, после я преживят и после мислят пак откъде да добият храната. Постоянно умът им е зает само с ядене. И от туй ядене и на мъжките, и на женските им изникнали рога. Българите често казват: „Като направиш това, рога ще ти изникнат ли?" Животните, след като направили някои работи, им изникнали рога. Например, ти се караш с някого, той те хлопне по главата, излиза рог. От какво излезе?

Може да се спрем върху естествения ход на нещата. Каква е разликата между насърчението и обезсърчението? Кое предшествува най-първо, обезсърчението или насърчението? Ами че обезсърчението произлиза от човека. Например, кога започнало на земята да става ден и нощ? Когато земята започнала да се върти около оста си. По две причини станало ден и

нощ на земята. Земята почнала да се върти около оста и около слънцето. Ако земята се върти само около слънцето и не се върти около своята ос, на една част на земята щеше да има вечен ден, на другата страна – вечна нощ. Логически е такъв изводът. Но понеже се върти и около своята ос, започнало да се образува ден и нощ. Земята може да се върти около слънцето, ако слънцето беше голямо по маса, но не издаваше светлина, тогава въпросът щеше да бъде друг. Защо се върти земята около слънцето? – Защото то е по-голямо. Всякога в пространството малките тела се движат около големите.

Сега въпросът беше: Може ли човек да се насърчава и може ли човек да се обезсърчава, без да се е насърчил? Може ли обезсърчението да го обезсърчиш? Съществува едно проявление, което е следното: Вие имате една малка болка на пръста някъде и постоянно казвате: „Много ме боли пръстът." Но ако ви заболи зъб, тогава болката на пръста не я чувствувате, голямата болка на зъба поглъща малката болка. Тогава съществува едно състояние, че когато болката превиши границите, които човек може да издържа, той загубва съзнание. Казваме: Болката се увеличава постепенно, докато човек изгуби съзнанието си и престане да страда.

Когато един учител каже на ученика: „Ти днес не си знаеш урока", къде е обезсърчението? Турил му единица, например. Де седи причината на обезсърчението? В единицата ли седи или някъде другаде? Ако един апаш бръкне в джоба ти и ти измъкне парите, без ти да усетиш и като бръкнеш и видиш, че ти няма парите, де седи обезсърчението? Сега, в дадения случай какво е апашът, който изважда парите? Той си позволил да направи нещо, което според обществото не е право. Той бръква, взема парите, той се радва като те обрал, пък ти, обраният, скърбиш, че са те обрали. След като хванат апаша, този, който откраднал, и на тебе ти върнат обраните пари и накажат крадеца, ти се радваш, пък апашът страда. За какво ще страда? Той страда, че е бил много невнимателен, че са го хванали. Щом вас някой ви извади кесията из джоба, без да го видите, как мислите, накъде е бил вашият ум? Вие някой път направете един опит, турете в кесията си един лев и постоянно мислете за кесията си. Нека да има апаши около вас, ще ви оберат ли? Ако постоянно държите мисълта си за кесията, мислите ли, че ако някой рече да бръкне, и вие няма да почувствувате? Представете си, че след като учите дълго време в училището, вие се обезсърчите. Казвате: „Това училище няма да мога да го свърша, то се видя." Или някой добър човек каже на себе си: „От мен човек няма да стане." Сега, какво разбирате, че от него човек няма да стане? Каква е идеята, която се влага? Например, вие имате един вол и един кон. По какво се отличава един кон и по какво се отличава един вол? Конят има съществени черти. Или по какво се отличава един вълк? Вземете едно

тревопасно и другото месоядно, съществената разлика между тях в какво седи? Разликата седи в храната, но същевременно и в устройството на храносмилателните им системи, по един начин са устроени зъбите на вълка, стомаха, червата, после неговите крака и по друг начин са устроени на едно тревопасно животно.

Следователно, ако вие имате една мисъл, тя спада към кой ред мисли? Към добрите или към лошите? В какво седи една добра мисъл? Какви са качествата на една добра мисъл и какви са качествата на една лоша мисъл? Иде ти мисълта да откраднеш. Кой е поводът? Поводът може да е гладът, гладувал си дълго време. Казваш: „Тази работа няма да стане тъй." Просиш от този, не дава; просиш от онзи, не дава. Най-после дойде ти наум: „Трябва да измисля нещо, ще открадна." Тогава, каква е разликата в следните два случая: Ако фурнаджията направил 500 хляба топли и ти минеш и вземеш един хляб, това го счита кражба. Крушата, която родила хиляди круши, ти минеш покрай нея, откъснеш една круша, изядеш я и си заминеш, не се счита кражба. Понеже крушата седи мълчалива и казва: „От мене да замине." Ако вземеш един хляб от фурнаджията, той веднага ще те хване. В какво се различават тия две постъпки? Ако вземеш един плод от едно дърво, счита се в реда на нещата, а ако вземеш един хляб, не е в реда на нещата. Защо не е в реда на нещата? Сега да каже някой, че от мене човек ще стане. Хубаво, като е станало човек от него, по какво се отличава този човек, който казва: „От мене човек няма да стане"? Да разсъждаваме сега. Казва някой: „Аз ще стана хлебар." Като стане хлебар, казва: „От мене хлебар няма да стане." Какво се разбира? Фурна няма да има, брашно няма да има, хляб няма да има. Казва някой: „Аз учен човек няма да стана." Какво лошо има? Той е учен човек по естествените науки, да кажем голям естественик на насекомите, знае имената на всички насекоми, в туй седи неговата ученост, изучава качествата им, първо външната форма, после навиците им в какво седят. В какво седи учеността на този човек? Или да кажем, един пчелар, в какво седи неговата ученост? Считат го специалист, казват: „Той много знае за пчелите." Много знае за пчелите, но същественото не знае. Знае как се размножават пчелите, как става царица, работниците, търтеите, всичко туй знае, но онова, което пчелите знаят, той не знае. Пчелите знаят да намерят тази храна и да направят царица, да намерят храна и да направят работници, знаят да намерят храна и да направят търтеи. Този човек всичко знае, но как да направи една царица, не знае. Ако остане една царица, той да я отхранва, той ще я умори. Казват: „Всичко знае от пчеларство, учен пчелар е." После казват: „Той е голям моралист", че много работи в морала знае, но същественото не знае в морала. Мор-ал. „Мор" значи повече, „ал" значи да взема. Да си моралист, значи да вземаш повече. Всеки човек, който много взема и малко дава, е моралист. Някой път някой ваш приятел е много

мълчалив. Някой път започне много да говори, казвате: „Страшно ме обиди." В какво те обидил? В какво седи обидата? С езика си размърдал въздуха, нищо видимо няма. Казвате: „Той ми каза, че съм вол." Че де е волът? Произнесъл името „вол", произнесъл името „лисица", произнесъл името „вълк" и ти си се обидил. Че вълкът го няма, къде е вълкът? Като казал, той само разклатил въздуха. Или ти казал някой, че си много лош човек. Де е лошавината тук? – „Ти много зле постъпваш." Дайте ми обективно злата постъпка. Или ти казал: „Ти мислиш като лисица." Какво лошо има в това? Лисицата мисли да намери някоя кокошка да се нахрани и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. Лисицата мисли и хване някоя кокошка, но и човек мисли, и той хване някоя кокошка. Казва ти, че ти мислиш като лисица. Значи, и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. По какво се различавате? Лисицата ще оскубе перата и без да пече на огън тази кокошка, ще я изяде. А пък ти, културният човек, ще я оскубеш, ще я опечеш хубаво, ще ѝ туриш сос, ще вземеш ножче, ще отрежеш едно парче и ще ядеш. Различавате се. Тя, лисицата, много бърза, изведнъж ще оскубе перата, ще се наяде. А пък ти, след като си се наял, ще пиеш едно винце отгоре на кокошката. Виж, кокошката винце няма да пие, тя може би ще иде на някой извор, ще се напие вода. Има едно различие.

По този начин ние като разсъждаваме, не можем да кажем кое е морално в даден случай и кое е неморално. Всяко нещо, което спъва прогреса на човешкия ум, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешкия живот, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешката сила – силата в добрата смисъл – е неморално. Всяко нещо, което те спъва да се проявиш като човек, е неморално. Ти в живота си трябва да седиш настрана от ония неща, които те спъват. Нещата при тебе няма да дойдат, а ти отиваш при тях някой път. Бъчвата не отива при пияницата, но пияницата отива при бъчвата. Кръчмарят ли отива при пияницата или пияницата при кръчмаря? Не ходи в кръчмата, нищо повече.

Сега аз желая да ми дадете едно обезсърчение, да ми кажете едно обезсърчение, което да е хас обезсърчение. Аз съм ви привеждал един пример за един турски султан, който искал да му кажат една лъжа, но да бъде същинска лъжа. И който каже една същинска лъжа, ще му даде едно голямо възнаграждение. Иде един и носи едно яйце и казва: „Майка ми едно такова яйце го тури под квачката и от яйцето излезе цяла камила." – „Ола белир", казал султанът, може да стане. Иде друг, носи един косъм от брадата на баща си, казва: „Този косъм баща ми го тури на Дунава и стана мост." – „Може да стане." Не признава султанът, че това е една лъжа. Най-после иде един турчин и с него двама хамали, носят един голям кюп, който събирал 200–300 кила вода. Носят го на една върлина. Казва: „Баща ти във време на войната с московеца взе назаем от баща ми този кюп с пари."

Султанът казва: „Не може да бъде това.“ Ако каже, че може да бъде, трябва да върне парите. Когато не искаме да изпълним, казваме: „Това е лъжа.“ Сега и вие, кажете ми, като на този султан, едно обезсърчение. В обезсърчението се намалява пулса на сърцето с десет от обикновените трептения. Ти си обезсърчен, веднага иде един страх, че ти ще изгубиш нещо, което имаш – започва сърцето да намалява трептенията. Ако се увеличава пулсът ти с десет, тогава ти си се уплашил. В намаляването на пулса човек придобива едно състояние на обезсърчение, казва: „Тази работа няма да я бъде.“ В увеличението на пулса не иде обезсърчението, но иде страхът. Често, когато ти вземат нещо от товара на гърба, ти се обезсърчиш; ако те натоварят, ти ще се уплашиш. Та вие, когато се товарите с ненужни мисли повече, отколкото трябва, вие се уплашвате; когато ви вземат от добрите мисли повече, отколкото трябва, вие се обезсърчавате. Следователно, дръжте пулса си в нормално състояние на сърцето. Или другояче казано: Хранете добре сърцето. Добрият живот, това е храна за сърцето. Защо трябва да живеем добре? – Трябва да живееш добре, защото твоето сърце трябва да функционира. Ако функционира сърцето ти, имаш живот. Щом имаш живот, ще имаш постижения. Щом изгубиш живота си, щом изгубиш този импулс, никакви постижения няма да имаш.

Та казвам: При новите условия на вас ви дават известни задачи, които трябва да ги разрешите. Едно обезсърчение е една задача, която трябва да разрешите. Да кажем, във вас паметта е отслабнала, вследствие на това вие се обезсърчавате. Кажете ми сега: Защо отслабва паметта в човека? – Доста труден въпрос. Паметта отслабва, когато се разединява съзнанието, няма единство в съзнанието. Когато някой говори, умът му е на две места, тогава паметта е слаба. Вие искате да станете богати, искате да станете и добър. Съвместими ли са двете неща, богатството и добротата? Сиромашията е несъвместима с добротата, но и богатството е несъвместимо. За мене и сиромашията е несъвместима с добротата и богатството е несъвместимо. Тия са външни понятия. Доброто само по себе си не се нуждае ни (от богатство), ни от сиромашия. Онзи, малкият извор, има ли той нужда от езеро или от някоя река, той да се насърчи? Че изворът ще стане река или езеро, за него това не е съществено. За извора, който извира, не е съществено къде ще се влее, в река или в езеро.

Понякой път защо се сърдите, кому се сърдите? Не че сръднята не е нещо неестествено. Да се разсърдиш, но на свят да се разсърдиш, да свършиш някоя работа добре. Като се разсърдиш, да изучиш добре уроците си, сръднята е на място. Има една сръдня, човек като се разсърди, че работа не свършва, тази сръдня не е на място.

Настрадин Ходжа ходил по света и никой нищо не му давал. Дошло му наум да открадне. Купил си една пила и отива при един богат търговец, който си затворил дюкяна с един от тия старите куфари и започнал да реже куфара, да отвори, да влезе и да вземе, каквото му трябва. Питали го: „Настрадин Ходжа, какво правиш?“ – „На цигулка свиря.“ – „Гласът къде ѝ е?“ – „Утре ще го чуете.“ Това е един турски анекдот. Ти мислиш нещо в себе си. С пилата търкаш, търкаш. Нали някой път ти мислиш нещо и онзи те пита: „Какво мислиш?“ Той те вижда, че мислиш. – „Ще видиш.“

Казвате за някой човек, че е добър. Може ли да ми кажете, каква е характерната черта на добрия човек? Някоя външна черта на добрия човек. Или казвате: „Той е умен човек.“ Характерната черта на умния човек коя е? Умният човек никога не спи. То е едно от качествата. Второто качество на умния човек е, че той никога не се обезсърчава. Това разбирам умен човек. Щом се обезсърчаваш, не си умен човек. Щом обичаш да спиш, не си умен човек. Станало е нещо и ти се обезсърчаваш, че не можеш да направиш нещо. Пък не си учен. Умният всичко може да направи. Няма нещо невъзможно за умния. Той като погледне, казва: „Това така ще стане.“ Вземете онзи майстор, който знае да крои. Вземе един плат, скрои го, не може да намериш нито една погрешка, умният майстор ще направи една отлична дреха. Ако не е майстор, много погрешки ще направи. В ума на майстора съществуват всичките начини да скрои дрехата. Ти седиш, нищо не разбираш. Когато човекът не разбира работата, той се обезсърчава; когато я разбира, той се насърчава. Ако вие се обезсърчавате, липсва ви нещо, вие не сте от умните. Щом се обезсърчиш, ще си кажеш: „Не съм от умните.“ Значи, ще повишиш пулса на сърцето си, ще възстановиш пулса на сърцето си. Аз мога да насърча който и да е обезсърчен. Например, някой се обезсърчил, изпитвала го някоя комисия, скъсала го. Отивам при тази комисия, казвам: Турете му пет, аз плащам. Турят му пет изведнъж. Веднага той се насърчи. Всичко зависи от петте. Като му турят единица, две, опасно е, обезсърчението иде. Разправяха ми един анекдот. Един царски син казва на учителя: „Това е един вълк“, когато вижда една лисица. Учителят му казва: „Обикновено така хората казват, но това е лисица.“ Така му казва, за да не го обиди. Царският син, когато не знае да направи различие между лисица и вълк, казва на лисицата вълк. Учителят му казва: „Обикновено го казват вълк, но научно се казва лисица.“ Обикновено е скъсан, но всъщност не е.

Да ви кажа онзи пример, който се случил с един студент, мисля по правото. Скъсва го професорът му. Започва човекът да учи и втори път го скъсва. Той пак учил и на третия път казва на професора си – той бил безбожник: „Два пъти ме скъсва и мислех, че не зная, но и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца.“ Ще хванеш професора и ще кажеш:

„Два пъти ме скъсва, не знаех, но сега зная и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца." Професорът му турил шест. Ако ти не можеш да дигнеш този професор и ако намериш, че знаеш, няма да те скъса професорът. Два пъти може да се обезсърчиш, но на третия не можеш.

Нали знаете онзи пример за един американски проповедник, който проповядвал за един от еврейските пророци, който хванал 300 лисици. Той казвал, че опашките на лисиците били много дълги, по три метра. Имало един негов приятел, който знаел, че приятелят му обича да преувеличава и се били уговорили, когато много преувеличи нещо, той да му завърта пръста си и проповедникът като види, ще се сети и ще намали. Като казал, че опашките на лисиците били три метра дълги, той завъртял пръста си. Проповедникът казал: „Вижда ми се много три метра дълги, но трябва да са били два метра и половина." Приятелят му пак завъртял пръста. Той пак намалил на два метра и така, докато ги намалил до половин метър. Като намалил на половин метър, приятелят му пак завъртял пръста, но той казал: „Не намалявам повече." Като дойдем до факта, не можем повече да скъсяваме. В света има една естествена големина. Естествената големина е тази, в която човек може да се прояви. И човешката интелигентност има сто хиляди степени. Тя е като зазоряването, в началото слаба и после постепенно се усилва, усилва. То зависи от обстоятелствата на земята. Не е необходимо човек изведнъж да придобие човешката интелигентност. Това няма да бъде здравословно за неговата нервна система. Някой път човек трябва да бъде невежа. Невежеството е място на почивка. Да бъдеш невежа, разбирам да си почиваш. Да бъдеш учен, трябва да бъдеш на работа. Когато някой път казвате: „Ти си невежа", искам малко да си починете. Когато искам работа, непременно знанието трябва да дойде.

Та казвам: В природата (обезсърчението) е една почивка, насърчението – работа. След всяко обезсърчение какво иде? След всеки ден иде нощ. След всяка нощ иде ден. След всеки изгрев иде залез и след всеки залез иде изгрев. Така следват. Тогава помнете: След всяко обезсърчение иде едно насърчение и след всяко насърчение иде обезсърчение. Редуват се нещата в света.

Сега същественото за вас кое е? Как бихте лекували обезсърчението с музика? Каква песен бихте му пели? На ленивия каква песен ще му пеете? Ще му пееш песента за прилежанието. На сиромаха каква песен ще му пееш? – За богатството. На лошия каква песен ще му пееш? – За добротата. На невежия ще му пееш за учения. Контрасти в света има. Всякога, щом имате едно състояние, изкажете противоположното състояние. Всякога всички неща имат два образа. Щом дойде един образ, вие трябва да имате

друг образ. Трябва знание, че има друг образ. Щом нещата имат само един образ, остават неразрешени. Щом вие не туряте закона на противоположностите, вие нямате разрешение. Болестта е една необходимост. Много пъти в хората се натрупват мазнини, остават неорганически вещества. Ако така продължава, той може да спре сърцето му, да изгуби живота си. Затова го хване болестта затлъстелия човек и като го раздруса, за един–два месеца тури му линия, изпосталее. Какво лошо има, че е боледувал? Болестта е на място. Някой човек забогатял, обича да яде и пие, да се разхожда. Дойде сиромашията, впрегне се този човек на работа. Какво лошо има? Аз ви превеждах един пример за една българка, Минекша от Варненско, не зная дали го помните. Тя била жена на един български чорбаджия и постоянно боледувала, не могла никаква работа да върши, все по две слугини и децата ѝ гледат други. Не може да готви, не може да си донесе вода. Така минавала из цяло село, Минкша казвали. Аз проверявам факта. Но се случва, че пропада мъжът ѝ, изгубва всичкото богатство. И Минекша след години се научила и да готви, и вода да носи, и да тъче, и да преде, дори на пет нищелки се научила да тъче и да насновава.

Значи всеки човек има една възможност, като го турят на лошите условия, да прояви известни способности. Като турят човек при лоши условия в света, той съзнава своите способности, които са заложени. Добродетелите в човека при лошите условия се проявяват. Тъй щото скритите сили, които природата е вложила, когато дойдат някои големи изпитания, то е просто да ни застави Бог да развием в нас хубавото, на което ние не сме обърнали внимание.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
33 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_06_25 С човешки и ангелски езици
неделна беседа ИК "Жануа-98"

С ЧОВЕШКИ И АНГЕЛСКИ ЕЗИЦИ

Отче наш.

„Ако говоря с Человечески и ангелски езици."

Духът Божии.

Има ценност в живота. Когато говори някой казва, че аз вярвам. В какво седи силата на вярата? В нейната ценност. Ако ти вярваш в бялата пръст, какво ще ти даде?Белина ще даде. Ако ти вярваш в червилото, какво ще даде? Червенина ще даде. Има неща преходни. Преходна е младостта. Преходна е и старостта на човека. Младият остарява и старият умира. Кое е по-добро – стар да е, и да умре, или млад да е и да остарява? Да избере от двете, но не е по избор, по налагане е. Ти ще бъдеш здрав, ще имаш сила. Може да питаш, защо е така? Така е, защото не е другояче. Когато човек отрича или твърди някои неща, той е заинтересован. Ако аз вярвам в светлината, има защо да ѝ вярвам. Понеже, една потребност за моето зрение, за да виждам света и да се ползвам от нея. Следователно, има отношение между светлината и мене. Аз виждам света и се ползвам. Ако не виждам света, няма да се ползвам. И във вярването, хората мислят, че като вярват, ще придобият нещо. Във вярата ти придобиваш, ако вярваш, то е полезно само за тебе, а не за самата светлина. Самата светлина без тебе може, тъй както ти предполагаш, че може без светлина, можеш. Бе, ти казваш: „Аз не се нуждая от нея." Сега ние говорим за светлината, половината от хората отричат светлината. Вечерно време, когато вие отивате да спите, вие не отричате ли светлината? Нали изгасвате всичката светлина да остане в тъмно, да можете, да си починете. Считате, че в светлината не се спи. Приспособявате вашата светлина. Вие се отказвате временно от нея. Но след като се събудите, вас ви трябва, но то е пак относително. Ученият човек казва: „Аз вярвам в учението." Хубаво е да вярваш в учението, ти имаш знания да се ползваш. Ако нямаш знания в науката, няма да се ползваш от нейните блага. Казват някои, че без наука може. Не зная дали без наука може, защото все таки без наука не може Наука е да знаеш как да дъвчеш храната. Това е цяла наука. Да знаеш как да приготвиш храната, това е цяла наука. Да знаеш как да се облечеш, да си обуеш обущата. Наука е да си направиш обуща, изкуство е. Птиците хиляди години са мислили, докато да си образуват своята мода, докато си образуват своите дрехи и намерили един практически начин, който птиците знаят. То е изкуство. Бояджийството в птиците тъй е майсторско, че човек тепърва има да го учи. Птиците го учиха от цветята. Те ходиха и се учиха в някоя школа. Тогава хората се спират и казват в какво вярват? Има

хора, които вярват само за един ден. За днес. Има хора, които вярват само в този живот. Този живот, той е един ден, от като се родиш, докато умреш, то е един ден. Като умреш, смъртта, това е нощта на живота. Следователно, когато умреш, ще спиш, ще почиваш. Като се мине нощта, трябва да напуснеш леглото. Искаш не искаш, господарят на леглото ще дойде и ще каже. Вие може да идете в някой съвременен хотел, да спите три дена. И хотелджията ще дойде, ще хлопа, ще каже: „Господине, какво има, ние искаме да знаем какво става?" Не може в един хотел да спиш повече от 24 часа. Ако прескочиш повече от 24 часа, ще има съмнение, че вършиш нещо, което не е в съгласие с общия ред на нещата.

Та казвам: Ние в природата по някой път вземаме и казваме: „Аз съм свободен да върша, каквото искам." Свободен си. Свободен си да се родиш, да остарееш и да умреш. Свободен си да осиромашаваш, да оглупяваш. Свободата на човека седи да изгубиш туй, което имаш да не го оцениш. Като изгубиш онова, което имаш, тогава ще го оцениш. Човек не може да оцени живота, докато го има. Той трябва да го изгуби, за да го оцени. И младият, докато е млад, не може да оцени какво нещо е младостта. И като я изгуби, казва: „Не трябвало да се живее така." И старият не оценява старостта, и той трябва да умре, за да оцени старостта какво е. Старият като остарее не знае какво да прави. Младият като е млад, не знае какво да прави. Всички млади хора живеят, а старите умират. В смъртта нищо не получаваш. Защото като излезе от смъртта, влезе в младостта, пак забравяш. Ако влезеш в младостта, забравяш старото и пак остаряваш. И тъй човек в туй колело се върти. Казвам: Всред всички ония придобивки, които може да се дадат на човека, той трябва скъпо да плати за тях. И вие, ако искате да направите каквато и да е реформа във вашия живот, в каквото и да е отношение, трябва скъпо да платите. Мислите ли, вземете Христос, който слезе на земята, с една мисия, донесе едно учение от небето, да покаже на хората как трябва да живеят. Тъй по братски да живеят. Донесе едно учение, как Бог е създал света и какви са отношенията. Хората ни най-малко в възприеха това учение. И на него не дадоха никаква почест. Най-после – „Ние от такова учение, като твоето, не се нуждаем" – му казаха. „Ние имаме наше учение." И най-после онзи народ, на който той принадлежеше, казва: „Ние не го искаме, той да си върви." Казвам: Защо така постъпиха? Чудна работа. Питам онази, младата мома, защо се жени? Вие задали ли сте си този въпрос, или младият момък защо се жени? Казвате: „Не може да се не жени." Питам: Дърветата женят ли се? Мъжките и женските дървета са по на 400 километра далече, пишат си писма. Те през целия си живот няма да си ходят на гости, само писма си пишат. Някои дървета с хиляди години не са се виждали и само въздишат едно за друго. Казвате: „Човек трябва да се ожени." Като се ожени какво ще направи? Казвате: „Трябва да се роди човек." Хубаво, ще се родиш, но

след като се родиш има патила. Идеш ти да се биеш за своето отечество, но ще се върнеш без крака, без ръце. Ще се върнеш без ръце, очи, без уши. Много неща ще липсваш. Някои неща на парчета ще станат на бойното поле. Казвате: „Трябва да се жертва човек." Отлична идея е да се жертва човек. Казвам: Само че жертвата трябва да принесе полза. Ако едно жертвоприношение се дава, трябва да има своя резултат в света. Питам: Млекопитаещите, които се жертват, какво печелят? Защо жертва трябва? Ако млекопитаещите не се жертват, хората те може да живеят. Тревата, ако не се жертва, те пък не може да живеят. Растителното царство ще се жертва за млекопитаещите. Засягам нещата принципно. Нещата едни за други се жертват. Философската страна седи, че в жертвата стават подобрения на един живот. Жертвата може да бъде само в един разумен свят. То е туй, което наричаме обединение, съюзяване на народите, обществата. Съюз може да стане между разумни хора. Понеже, в един съюз, в един договор, само добрите и умните хора може да изпълнят своите задължения. Бракът не е нищо друго, освен две същества, двама души, един мъж и една жена да се съюзят, за да воюват в света. Следователно, правят договор и след като влязат в тоя договор, не издържат. Някой договор издържа една година, някой за три. Някой за 50–60, но повече от 120 години не издържа. След 120 години съюзният договор се анулира. Даже стара баба казва: „Нека да го вземат, да си върви, вече дотегна ми да му слугувам." Слушали ли сте старите баби как бъбрят, но и старите дядовци как бъбрят, слушали ли сте? Няма по-ужасно нещо да ти бъбри стара баба, няма по-ужасно нещо да ти бъбри стар дядо. Туй бъбрене съществува. Когато човек започне да бъбри, остарява. Недоволен е, целият свят му е крив наоколо. Старата баба казва: „Едно време не беше така. В нашето време не беше така." В сегашният порядък, те са пощуряли. Тия хора не знаят какво правят. Неразбиране на въпроса е това. Има много други, някои имат съвсем друго значение. Хората им дават полезно значение. Та казвам: Колцина от вас, например, сегашните вярващи, ако ги поставят на изпит, на изпита на който се е поставил един евангелски проповедник? Той проповядвал, че когато умре някой, не трябва да се плаче. Понеже, той отива при Господа, трябва да бъдем радостни. Проповедта е била много хубава, но след това, като свършил проповедта, получава една телеграма, че неговата балдъза умряла. Жена му викнала ада плаче и той с жена си заплакал. Кой от вас, като дойде телеграмата, че син ти е умрял, ще се зарадва, че е заминал на оня свят при Господа? Веднага ще се обърне сърцето му. Или да кажем твоята възлюбена отишла при Господа. Отървал се човек. Отървал се от какво? Сега вие вземате в преносен смисъл, отървал се от жена си. Отървал се от своето задължение, от договора, понеже, такъв договор който той не може да изпълни. Най-първо той е обещал да я направи царкиня на света, да я направи щастлива, да ѝ даде всичките възможности, той вижда, че само нещастна е направил,

не върви този договор. Щастието на човека седи в неговия ум, в неговото сърце. Всичките възлюбени на хората имат външни условия за щастие, имат и възможности за щастие. Но има три положения: Щастието на човека зависи от самия него, не напълно от него, но от него зависи. Ако ти знаеш как да дишаш правилно, ти ще бъдеш щастлив по отношение на дишането. Ако знаеш правилно да се храниш, ще бъдеш щастлив по отношение на храненето. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш щастлив със своята мисъл. Ако знаеш как да се обхождаш с хората, ще бъдеш щастлив. В хората има една обхода: Някои хора, има неща ги оправят много лесно. Има нещо в света, което много мъчно може да се направи. Да пожертваш живота си, това не е лесна работа. Да пожертваш целия си живот, за едно възлюбено същество, което ще опропасти целият капитал и после то ще замине за света, а ти слуга ще останеш на земята и си заминеш с едно разочарование. Питам: Тази жертва какво приложение има? Казва, не трябва да се мисли много. Съгласен съм, за много не трябва да се мисли, съгласен съм да не мислим. Съгласен съм и да не се учим за злото, а не съм съгласен да не се учим за доброто. Там е разрешението. Съгласен съм да не се жертваме за злото, а за доброто. Но на особено мнение съм като дойде доброто. Благото на човека седи в жертвата, която той може да направи за доброто, но щастието на човека седи, когато направи жертва за злото. Всичките хора, които страдат, от там произтича нещастието. Жертват живота си за това, което не донася никакво благо на света. Следователно, когато човек жертва себе си, ако жертва живота си за Божествения свят, защото аз говоря: „Ако говоря с човешки и ангелски езици.“ Това са два езика. Под думата Любов, апостол Павел разбира Божествения език. Ако говориш на човешки и ангелски езици, а не знаеш Божественият език, ти нищо не разбираш, защото тия два езика – човешкият и ангелският, са спомагателни за Божественото. Защото, за Божествения свят ти нищо не може да кажеш и да не го направиш. В Божествения Свят кажеш богат съм и богат ставаш. Като кажеш учен съм и учен ставаш. В Божественият свят като кажеш да бъде светлина и става светлина. В Божественият свят като кажеш да стане земята и става земята, в Божественият Свят като кажеш да стане слънцето и става слънцето. Като кажеш да стане цялата вселена и става. Каквото кажеш всичко става. Тъй както го кажеш – става. Обаче, в човешкия език и ангелския език не е така. Там има едно ограничение. Казва апостол Павел: „Ако говоря, ако разбирам човешкия език, по човешки език нещата стават“. Ние имаме един ключ и малкото дете като го завърти, цялата инсталация вечерно време свети. Даже едно дете като завърти ключа, ако разбира, светне. Но цялата инсталация е направена, трябва да знаеш ключа на тази инсталация къде е. Казвам: Сега вие търсите вашето щастие. Щастието е инсталирано вътре във вашия ум, щастието е инсталирано вътре във вашето сърце. Щастието е инсталирано вътре във вашата душа, щастието е инсталирано вътре във вашия дух. Ако

разбирате законите на вашия дух, ако разбирате законите на вашата душа, ако разбирате законите на вашия ум, ако разбирате законите на вашето сърце, вие можете да бъдете щастливи сега, не че не сте щастливи, но вашето щастие е относително. Преходно е щастието, в което сте. Вашето щастие постоянно губи своята цена. Силният на деня има своята ценност, навсякъде го оценяват по силата, дето и да се яви, той е ценен, но когато силният изгуби своята сила, хората не го ценят. Те са го ценели за силата, която има, но силата на човека произтича от факта, от любовта, от Божественият Свят. Човек, който иска да бъде силен, непременно той трябва да бъде непрекъснато свързан с Божествения Свят. Най-голямата мъчнотия, която до сега съществува, е че постоянно се прекъсва връзката. Мнозина съм слушал да казват: „Аз вярвах едно време, но сега не вярвам." Това са заблуждения. Реалността не е нещо, което може да хванеш с ръка. Казвате:„Да го пипнем." Че то е само едно чувство, с което ти може да проверяваш реалността. Искам, казва, да го пипна. То е едно единствено чувство, как ще го пипнеш. Второто чувство е да го вкусиш. Тази реалност ще опиташ с езика си. Тази реалност ще опиташ с носа си. Реалността ще опиташ и с ухото си. Реалността ще опиташ и с ушите си. Не се спирай там. Тази реалност не е там. Тя има повече от онова, което хората виждат. Ти вървиш напред, гледаш зад себе си, сега отзад не виждаш какво става, а може да видиш и отзад. А най-после и отгоре не виждаш. Ти трябва да си повдигнеш лицето и може тъй като седиш нагоре да виждаш. Но и това, което е отдолу не виждаш. Човек вижда само една четвърт. Туй, което е отпред вижда. А това, което е отзад, отгоре и отстрани, не вижда. Как трябва да се измени лицето, да се тури друга поза, за да може да вижда тия 4 точки. Да вижда напред, назад, отгоре и отдолу. Като психологически закон е това, което съществува в съзнанието на човека. Ако ти в твоето съзнание, без да го въртиш на ляво, на дясно и не може да виждаш, твоето съзнание е ограничено. Имаш съзнание, виждаш само в едната посока, туй съзнание гледа напред, после се разшири туй съзнание, имаш самосъзнание и подсъзнание. Ние разбираме, виждаш надолу какво става, а свръхсъзнанието вече вижда и нагоре, но то обхваща и подсъзнанието, съзнанието и подсъзнанието – значи ти виждаш навсякъде. Те са, разбира се, научни работи, вас не ви интересуват. Както в Америка един проповедник обичал много да се моли. Един американец завел сина си да слуша проповедника, който имал слабост да се моли дълго. Някой път молитвата продължавала час и половина, понеже в Евангелските църкви няма да седи на стола, но ще коленичи и тогава ще се моли. И по някой път вдига едното коляно после другото, започнал проповедника да се моли, започнал той от Битието. Как направил Бог, минал в Изход, Второзаконие, Левит и т.н. и така минавала цялата Библия и стигал до края. Детето пита баща си: „Татко скоро ли ще свърши?" – „Не, синко, има още дълго, той сега още е в Изход. Ще мине през всичките пророци."

Казвам: Вашето нещастие седи, че проповедникът се моли дълго. Пита: „Скоро ще се свършат ли тия неща, които имате?“ – „То е още в Изход. Едва преминава през Червеното море, през пустинята, после ще влязат в Ханаанската земя, ще дойдат пророците и най-после ще дойде Евангелието, до Откровението.“ Тогава кое е вашето Откровение в света? Аз да ви кажа: На младата мома Откровението е семейният живот, на ученика, който завършил гимназия, Откровението е диплома да му дадат. И като му дадат, в него пише, че е свършил гимназия. Студентът, като свърши университета. Откровението на пенсионера е като го уволнят, откровение е за него, че той е прослужил известно число години. Откровението е на онзи, след като умре, той да види, има ли оня свят или не. Казвам: Като умреш, ще видиш. Смъртта е, която отваря очите на хората. Но смъртта на някои хора отваря очите, а на някои ги затваря. Има една поговорка за двама Битолски просяци, които ходили във Варненско, единият свирил с гъдулка, а другият бил сляп. Онзи свири, а пък на слепия давали. Но един българин видял, че този, който минавал за сляп, не е сляп, но имал турен восък на очите, искал той да провери научно. И като дошли в двора му, той извикал: „Вие нямате ли работа да работите?“ – „Ама този е сляп.“ – „Сляп, чакай да видим.“ Взел едно дърво и видял, че слепият изскочил по-напред. Тръгнали да бягат двамата просяци без да се водят. И двамата вървят с отворени очи. Влиза в един дюкян и казва: „Аз на един сляп човек, аз днес му отворих очите.“ Сега сравнението е следното: По някой път ние се хващаме със слепи идеи. Не че си сляп. С едно убеждение и не вървят работите. Ти свириш с цигулката и нищо няма да стане. Като дойде този българин с тоягата, виждаш, че този слепият, който нищо не може да направи, отварят се неговите очи.

Та казвам: При сегашните условия, трябва да има една здрава основа, която да се положи. Ако не се положи Божественото в основата на живота. Всяко нещо трябва са изхожда от Божествено гледище. Ако ти не си готов за Божественото да направиш жертва, в живота и в млади и в стари години, навсякъде в живота, учението за Божественото трябва да се тури в основата, тогава ще дойдем в един свят на любовта, дето абсолютно лъжа няма. В Божественият свят никаква лъжа няма. В човешкият свят съществува. Но в Божественият свят абсолютно никаква лъжа няма, ни бяла, ни черна, ни сянка от лъжа.

Та казвам в себе си: дотогава, докато казваме, че без лъжа не може, животът ще тече, както сега тече. В човешкият живот лъжата е неизбежна. Ако по човешки живееш и мислиш, ти ще видиш, ще ти се наложи лъжата. Някой ще те излъже. Четеш нещо по вестниците, не си го проверил, ходиш, разпространяваш го. Четеш някоя книга какво било с устройството на слънцето, не си го проверил, че е лъжа. Ти четеш някоя

научна книга и разправяш каквото си чел, но то е лъжа. Туй, което ти сам не може да провериш, кажи: това не е мое. Не казвай светът не е такъв, така направен. Ние не знаем как е направен света. Че е направен света, един факт е, съществува сега, направен е. Например, създаденият свят съществува. И ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но как се съгражда щастието, кажете ми? Семейство без любов не може да се съгради. Значи без Божественият език не може да се съгради. Вие като се погледнете всяка сутрин в огледалото, трябва да четеш какви промени са станали в тебе. Ти най-първо гледай очите си. Виждай устата си. Казвате, нещо лошо има. Ушите могат да могат да чуят нещо лошо. Ръцете ти може да пипнат нещо лошо. Може да помислиш с ума си нещо лошо. Прегледай и сърцето си и остават само два елемента, на които можеш да разчиташ, то е човешката душа и човешкия дух, на тях може да разчиташ. На физическото поле аз разчитам само на стомаха си. Единственият, който говори истината на физическото поле, е стомахът. Аз се излъгвам, дам му храна, уж хубаво сготвена, езикът като прегледа храната подписва и казва: „Може да мине." Но като влезе в стомаха, стомахът казва: „Туй не е за общото благо." И я изхвърля навън. Стомахът никога не държи нищо за себе си. Той след като свърши работата, всичко изхвърля навън, после, ако не го слушаш, образува се туй коремоболие. Стомахът казва: „Господарю, както ти живееш сега, скоро ще фалираш, така не се яде. Такава храна не трябва да туряш." Някой казва: „Боли ме коремът." Вие викате някой лекар да тури инжекция, да престане болестта, но с инжекции тази работа не става. Няма да туряш мъчно смилаема храна в стомаха или храна, която стомахът не обича, абсолютно няма да туряш, ще туриш храна, която стомахът обича. Някои казват: „Бог ще разреши." Не, стомахът ще разреши. В човека има апетит. И са го свързали със стомашната система. Апетитът е лъжливо нещо. Казвате: „Апетит има." Вълкът, който изяде една овца, овцата, която изяде тревата, все апетит имат. Аз говоря за онова разумното. Когато се храниш с живия хляб.

Казва се, не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога и то е храна. Най-отличната храна за твоята стомашна система. Под думата „храна" аз разбирам умът започва да функционира, този процес ще започне да функционира, когато хората започнат да мислят. Човек само при една трезва мисъл може да се храни добре. Сегашните хора как се хранят? Всички бързат да се хранят. Казват: „Бързо да се наядем, че да идем да свършим работата." Ако най-важната работа не я свършиш както е определено от Божественият свят, другата работа не може да свърши. Как ще приемеш храна мъчносмилаема, ще ти причини болка. Не може да работиш, умът ти няма да бъде спокоен. Няма да имаш разположение. За да бъде разположен човек, стомахът ти трябва да бъде добре разположен. И на стомахът отгоре има цял свят, цял мозък, който се

занимава само с храносмилането. Един ден под стомах разбираме всичките лъжливи учения, теории за ядането. Правилно ще се разрешат и ще остане онова Божественото, живата вода, живият хляб, вътре, с които животът ще се подновява. Казвам: Сега аз ви говоря за онези процеси, чрез които човек може да се подмлади. По този начин, по който хората се хранят, подписвам ви с двете ръце, непременно ще остареете и ще умрете. Всичките хора, решено е да умрат. Лош е начинът. Това са два начина за хранене. Единият начин беше дървото на живота. То е разумното хранене. Другият начин на хранене е дървото на доброто и злото. „В който ден – казва – ядеш тази храна, ти ще умреш." Ти ядеш и си недоволен. Ти ядеш, и правиш различие, как се хранят богатите и бедните. Ти ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти ще остарееш и ще умреш. Дотогава, докато те блазнят хубавите гозби в света, ти си в пътя на смъртта. Дотогава, докато те блазнят […] мода на хората, както са облечени хората, хубаво трябва да бъде облечен човекът. Той може да е облечен с копринена дреха, ама знаете ли колко милиона буби са станали жертва за тези дрехи? Те си направиха известни къщици и хората ги умориха, направиха си дрехи. Следователно, ако искаш една дреха, ти сам ще станеш буба, ще направиш една копринена рокля, ще я боядисаш, а ти ще се облечеш с копринената дреха на другите буби, но ти с тази дреха ще умреш. Ако вземеш месото на един вол, за да живееш, непременно ще умреш. Ако вземеш месото на една кокошка, няма ли да умреш? Ако вземеш яйцата няма ли да умреш, ако вземеш хляба няма ли да умреш? Ако не вземеш крушите няма ли да умреш? Каквото и да вземеш, все ще умреш. Сега, ново се иска за старото учение. [ ] начин да превърнеш [ ] 100 грама ориз, ще го подложи на един процес на пречистване. 24 часа ще се моли върху ориза, ще слезе една особена енергия и тогава ще го свари с особена вода и като хапне, той вече яде една храна, която носи живот. Ти сега мита, немита крушата я ядеш, ще умреш.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да бъдете кандидати за живота. Онези, които искате да умирате, вие си яжте, както знаете, и свинско може да ядете, позволено е. Онези, които искат да умират и свинско ви позволявам, и говеждо, и овчо, и кокошо, и пъдпъдъци, и биволско, каквото намерите. Онези от вас, които не искат да умират, казвам: Пазете се от тази храна. Някои са месоядци, а други вегетарианци. Вегетарианците и те умират. Каква идея има във вегетарианците? И вегетарианците умират, нямат по-дълъг живот. Вие ще кажете, че няма условия за живот, то е първата лъжа. Няма възможности, това е втората лъжа. Ама не може. Това е третата лъжа. Избавете се от тези лъжи в света. За онези, които търсят пътя на Истината, всичко е възможно. Сега бих ви дал как да се храните. Ще бъде едно престъпление. Христос, когато беше при кладенеца, казва на онази жена: „Ако би знаяла кой е при тебе, ти би

поискала и той би ти дал Жива вода". Тя казва: „Дай ми от живата вода, да не идвам до тук. Този кладенец е дълбок." Той казва: „Иди и повикай мъжа си." Тя имала 5 мъжа и този който имала не ѝ е бил мъж. Една жена с 5 мъжа как не ѝ даде живота? Тя търси, тя има един мъж в себе си, в него не вярва, че търси отвън. Човек има вътрешна жена и търси външна жена. Чудни са хората. Когато търсят вън от себе си жените. Оставете се от тия заблуждения. Аз говоря за онези, които искат да влязат в пътя на Божественото учение. Старите науки ги търсят по 5, по 6 и по 10 мъже. Ако ти не вярваш в онова, което Бог е вложил в тебе, как ще повярваш в онова, което Бог не е вложил? Най-първо един мъж вижда – сега не е създаден за тебе. Жената мисли, че мъжът е създаден за нея. Вие се заблуждавате. Бог създаде човека за кого? За самия него или за кого го създаде? Създаде жената за кого? Понеже като прекара Бог всичките животни пред лицето на Адама и каза да им тури имена, Адам замълча, като видя, че всичките вървят по двойки. Животните умираха преди човека. Адам помисли и си казва: „Мене сам остави, аз да се мъча сам, без такова красиво същество." Тогава, за да го избави Бог от това мъчение, извади жената от него. Тя била вътре и той я извади. Две ребра извади, тя била поставена под сърцето, около слънчевия възел. И тогава Адам казва: „Тази е, която търся." За Адама се казва, че Бог направил от пръст и му вдъхнал жива душа. Жената направи, ни дихание, няма нищо. Казва се само, че я направи. И Адам казва: „Плът от плътта ми и кост от костта ми." Сега всичките жени се възмущават от мъжете, знаете ли защо? Казва: „Защо ми дадоха две ребра? Живот, душа, не ми дадоха." Казва: „Когато Господ вас създаде, вдъхна ви дихание на вас мъжете, на нас не е дал." И сега всичките жени търсят Господа, или мъжа да им даде дихание. Че кой мъж досега е дал дихание на жена си? И като вземе един мъж, жената трябва да се моли 24 часа и като вдъхне Бог дихание в нея, да се ожени. Ако не вдъхне – да я остави, да не се жени, нищо повече. Казва: „Как да го разбираме?" Като ви дам едно ядене, как го разбирате. Ще го опитате, ще ядете, ако е добро на стомаха – добре е. Ако ти е зле, още веднъж не го повтаряй.

Казвам: Във всичките, в нашите мисли, аз провождам […] Ти възприемаш една мисъл и 24 часа ще се молиш заради нея, докато тази мисъл оживее. Направиш една постъпка и 24 часа ще се молиш, докато оживее и придобие Божествен характер в себе си. Вие питате: „Ние от кои сме?" Вие тук от кои сте, аз да ви кажа от кои сте. Един, който търсил щастието, гледа турчин, че чука кафе, такива едни големи камъни имаха при своите джамии. Един голям дървен чук, чука кафето и като вдига чука, казва „хъ". Този го слушал. Казва: „Искаш ли да станем ортаци? Ти ще чукаш кафето, а аз ще казвам "хъ„. Ти да не казваш "хъ„. След като счукали кафето направил кафето кафеджията и онзи иска да вземе от парите. Турчинът

казва: “Ти не счука кафето, аз го счуках.„ И той не искал да му даде половината от парите. Явяват се при турския кадия, да отсъди. Казват: “Станахме, господин съдия, ортаци.„ И кадията като разбрал работата, казал на турчина: “Ще направите една кутия и ти като вземеш парите, ще ги пуснеш в кутията, и те като падат парите казват „тин“. Парите ще бъдат за онзи, който счукал кафето, а това „тин“ ще бъде за онзи, който викал „хъ“.

Ако ме слушате, както аз ви говоря, парите ще бъдат за вас. Ако не ме слушате, „тин“ ще бъде за вас.

Тайна молитва.

Да направя едно пояснение, за да не остане една отрицателна мисъл. Туй, което измъчва човечеството и всички души, това е старият порядък, който съществувал преди при хората. При този, стария порядък смъртта е неизбежна. Като изучавате Евангелието, се казва: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Казвам: Важно е, когато хората от този, старият порядък трябва да излязат и да влязат в новия порядък, мъже и жени да се родят отново. Само тогава ще живеят по Бога.

Трийсет и четвърта неделна беседа,
държана от Учителя на
25 юни 1939 год. 10 ч. пр. обяд
София – Изгрев

1939_06_25 Стари и нови светии
утринно слово

СТАРИ И НОВИ СВЕТИИ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 6 глава от Исаия.
Нещата се повтарят така, както се повтарят в умерените пояси: пролет, лято, есен, зима. Но във всяко повторение все има едно разнообразие. Еднакво не се повтарят нещата. Какви са били тогавашните условия – при времето на Исаия? Когато пророкът е писал, условията не са били толкова благоприятни.
Духът Божий

Исаия видял неща, които даже и сегашните верующи не виждат. Доста е напреднал. След толкова хиляди години, след повече от две хиляди години някой може да се съмнява дали е видял, или е сънувал. Отчасти се вижда. Какво е видял той? Мъчно може да си представи човек онази картина, която пророкът е виждал. Често ние говорим за слънцето и ние си предполагаме какво е то, обаче човек трябва да отиде на слънцето, за да види какво е състоянието му. И човек, като отиде на слънцето, ще има ясна представа. И той ще провери каква е разликата между онова, което учените хора на земята говорят за слънцето и това, което е на слънцето.

Та ние сега гледаме на живота на земята, а пък животът е горе на слънцето, дето има светлина. Колко малко човек знае! Даже и онова, което става вътре в неговата глава, в малкото пространство – и него не знае. Много пъти в ума на човека се явяват известни безпокойства, явява се страх, но той не знае от какво е този страх. Голям човек, учен човек, а пък го е страх от идеята, че сърцето му ще спре. И вечерно време си туря ръката на сърцето и казва: Ще спре сърцето ми. Или пък може да има страх у хората как ще прекарат тези лоши времена. Казват си: Ами ако всички банки пропаднат! В някоя майка е влязла мисълта: Ами ако децата ми измрат, кой ще ме гледа? Та много работи има, които постоянно ни смущават в живота. И когато се намираме в най-красивите състояния, след като си заминат те, дойде тъмнина върху човека и завладее човешкото съзнание. И дойдат пак тези горчивини, с които животът е пълен.

Та казвам, тук се изисква за човека знание, мъдрост. Човек сам може да си създаде своите неприятности. Някой път сам си ги създава, а някой път окръжаващите ги създават. Представете си, че някой минава обут през цигански тръне и трънете не могат да му направят голяма пакост. Той ги тъпче. А пък ако минавате с деликатни боси крака, ще имате двеста–триста тръне на стъпалата на краката си. И след като излезете из тези тръне, ще седнете и ще почнете да ги вадите. Значи, тези малки трънища, които влязоха в краката ви, ще ви направят неспособни да вървите дълго време. И тогаз ще се зароди във вас въпрос: Защо са тези цигански тръне? Именно циганските тръне ти казват, че бос няма да ходиш, а с хубави обуща. Циганските тръне ти казват: Когато ходиш тук, няма да виждаме твоите крака, защото те ни съблазняват. Всеки трън, който се забие, се съблазнява, понеже иска да изтегли нещо. И понеже човек върви, то вместо трънът да изтегли нещо, човекът го изтеглюва. И трънът върви с човека. Та кой е виноват – трънът ли, който се е забил, или човекът, който е тръгнал бос из циганските тръне? Та човек се намира в положението на онзи циганин, който се оправдавал в своите погрешки. Той откраднал един кон и го дали под съд. И той се оправдавал така: Господин съдия, аз не исках да го открадна, но берях круши на крушата и дойде един кон, по невнимание паднах на гърба на коня, той хукна и ме занесе из гората! Мислите ли, че този съдия е повярвал на циганина? Той на общо основание е съдил по закон! Сега сравнението: Когато ние направим една погрешка, понякога ние се оправдаваме като циганина. В дадения случай циганинът, когато бере круши на дървото, трябва да се свърже с едно въже, та да не падне върху коня. И който минава с боси крака по цигански тръне, ще каже: В тази местност онзи човек, чието е мястото, трябва да изкорени циганските тръне! Той нямал пари да посее каквото се следва, нещо полезно. Та сравнението е: Вие често може да минавате през някой мислов свят, който е обрасъл с тръне. Сега светските хора и духовните хора разглеждат въпроса от две становища. Светските казват така: Нищо не е видял Исаия, той е сънувал. И ако речеш да му говориш, той ще каже: Този е един, който няма никакво понятие за наука. Това са сънища. И ако влезеш между религиозните, те вече приемат, че има такива работи. Въпросът е как си го видял и дали си го видял правилно, или не. Сега често се случва следното. Има в България ясновидци, които виждали Христа. Един от Сливен ми каза, че видял Христа. Казах му: С какви дрехи беше облечен? – Беше облечен с едно дълго палто, бяло шопско палто. – Друг ясновидец ми разправя, че и той е видял Христа и бил облечен с едно попско расо. Друг казва: Като Го видях, беше облечен като цар с корона. Какво ще кажете сега? Човек, като ги слуша, какво трябва да им каже? Те ми казаха: Как мислите? – Както си видял – така е, няма какво да се каже. Защото ти си Го видял. Аз не Го видях така. Вярвай така! Така казах на онзи, който Го видял с шопски дрехи, и на другия, който Го видял с попско расо, и на третия,

който го видял с корона. Ако му кажеш, че не е така, той ще почне да спори. Но кажи: Както си го видял, така е.

В какво седи същността на един учен човек? Един учен човек е посветен, когато има знание. Ученият човек може да го видите като професор с цилиндър, добре облечен, с редингот или може да е облечен много простичко, със скромнички дрехи. Сега професорството не седи в неговия цилиндър и в простите му дрехи, но в опитите, които прави в своята лаборатория, в знанието, което има. Ценното у цигуларя не седи във външността му, както е облечен, но той като хване цигулката, важни са онези тонове, които може да изкарва из цигулката. Той може да е облечен с много прости дрехи – нас ни интересува в дадения случай как той свири. Та в живота нас ни интересува не това, в което човек вярва, но какво той е видял, това е за негова сметка. Той може да е видял хиляди дървета, сенките на тия дървета – и това е илюзия. Ти виждаш отражението на нещата вътре в тебе. А пък всъщност какво нещо е дървото, ти не можеш да видиш. Ти казваш: Аз го пипам. Пипането не е доказателство. Ако пипнеш един праведен човек, неговата праведност не седи в твоите осезателни усещания. По пипането не се познава праведният. От праведния човек излиза нещо, което показва, че той е такъв. Силният огън по какво се познава, че е силен? По температурата, която има. Ако на огъня се топи само калая, този огън е слаб. Ако се топи желязото, той е по-силен. Ако се топи и златото, огънят е още по-силен. Следователно онзи огън, който топи нещата, е силен. Сега ще направим сравнение коя мисъл е силна. Вие имате известни мъчнотии във вас, които не можете да разрешите. Мъчнотиите са една твърда почва, те са твърд метал, платина. Тя при 400–500 градуса не се топи. Имате една мъчнотия, която не може да се разрешава. Защо? Защото температурата на огъня, с който боравите, е слаба. Значи, един светъл ум трябва да разрешава по възможност всички мъчнотии, които му се дават. Всички мъчнотии са една задача, която се дава на човека да разреши. И когато на човека се даде една трудна задача, той се оплаква и казва: Не трябваше да ми дадат тази задача.

Най-първото, лесната задача, с която хората са започнали, е дишането! Дишане, ядене и спане са най-лесните работи, с които човек може да работи. Да приемаш и изпращаш въздуха както една помпа, която натискаш. Лесна работа е и яденето. И по-лесна работа от спането няма. И казват: Той е много силен човек! Всеки човек, който спи, не е силен. Той работи и гледаш го – след десетина часа той не може да седи на краката си. И легне на леглото си, и пак ще стане като се наспи. Човек, който спи, не е и пророк. Човек, който спи, не е и много учен човек. Човек, който спи, не е и много богат човек. Човек, който спи, не е много добродетелен човек. Казваш: Трябва да си почина. Почивката е едно, а пък спането е друго. Сега

във вашите умове може да се внесе известно противоречие, понеже имате известни възгледи. Ако попитате един прост човек как стават гърмежите, той ще каже: Свети Илия тича по небето с колесницата и вдига шум. И простите хора вярват, че се движи тази колесница горе. Някой път правят възражение: Как може Свети Илия да бяга по въздуха и да не пада колесницата му? Ами сега един аероплан как тича горе и вдига шум? Не е ли вярно? Казват, прости били тези хора. Тича и когато тича, не пада. Но ако не тича, пада. Някой пита: Защо човек трябва да мисли? Докато ти мислиш, твоята колесница тича и няма да паднеш. Но щом престанеш да мислиш, веднага ще се намериш долу на земята и ще има авария. Следователно всеки човек, който не мисли, каруцата му ще падне от небето и ще има счупване и погребение. А пък ако мислиш, каруцата ти не пада. И ще слиза, и ще се вдига по всичките правила.

Та казвам: Мислете правилно, за да не падат вашите каруци. Щом почнете да мислите криво, непременно каруците падат. Изразът „каруца“ е много прост, нали? Да употребим думата „колесница“.

Та казвам: В сегашния живот мъчнотиите, от които се оплаквате – това са задачи, изостанали от миналото. Всички задачи трябва да се разрешат. Например, дават ти задача да изследваш какво нещо е търпението – на опит, а не само теоретически. Или да изследваш вярата – вярата и безверието; или надеждата и безнадеждността; или любовта и омразата; или доброто и злото; или истината и лъжата. Те са предметни учения.

Сега някой път ние мислим, че сме търпеливи. В Китай живял един мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. При него ходел един беден да проси. И когато ходел, мъдрецът все го посрещал и му помагал. Никой път не се скарвал, не му казвал, че е прекалил. Друг някой, и той искал да стане като него светия. И той си турил фирма. Защото и светиите си имат фирми. Един пророк си има име. Езекиил, Данаил си имат имена. Сега някои искат да минат без име за пророци. Те са лъжливи пророци. Ще си туриш името, и като кажеш и не е вярно, ще те хванат и ще ти кажат: Защо говориш неща, които няма да станат? Та този сиромах като чул, че има още един светия, той благодарил на Бога. И той отивал и при единия, и при другия. При новия светия като отишъл бедният пет пъти, светията казал: Прекали го! Стига толкоз! Бедният казал: При онзи съм ходил 19 пъти и все ме търпи, а пък ти си много млад светия и 5 пъти не можеш да ме изтърпиш.

Та някои от вас сте от старите светии. А пък някои – от младите. Старите светии 19 пъти изтърпяват, а пък младите и 5 пъти не могат да изтърпяват. Та сега казвам: Заприличайте на стари светии – да издържите 19 пъти.

Сега ще ви прочета малко върху мъдростта. (Учителя прочете от книгата „Учителят говори“ главата „Мъдрост“, с. 34)

„Умът на човека се отваря и той вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред и че когато мъдростта управлява, редът не се нарушава. Той вижда да се разкрива пред неговия дух необятно поле за работа. И тогава той започва да гради.“ – Тогаз идва постижението. Без знание нещата не могат да се постигнат. (Дочете се до края главата.)

О т ч е н а ш

6,03 ч. с.

33. Утринно Неделно Слово, държано
на 25 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – меко, топло.
На поляната направихме гимнастическите упражнения.

1939_06_28 Най-лесното изкуство
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

НАЙ-ЛЕСНОТО ИЗКУСТВО

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Давай, давай“

Имате ли зададена тема? (– Не.)

Пишете върху темата: „Какво е разбирал Христос като е казал: „Аз съм Пътят.“ Какво е разбирал под думата „Път“?

Сега вие имате една ясна представа какво нещо е музика, хармония. Не е лесно човек да е музикален. То е високо състояние. Човек трябва да е високо издигнат умствено. Хората, които се занимават с музика са хора, които трябва да градят, да строят музикално. Човек трябва да знае как трябва да живее и как трябва да иждивява силите които има. Сега сте наредени по тонове. Някои са „ре“, някои – „до“ и т.н. Някои от вас са взели „до“, понеже имате мъчнотии. Вие се намирате в едно яйце. Не сте измътен още. Вие не сте „до“. Яйцето, докато е затворено, не е измътено. Мълчаливо е, пауза има. Като се измъти казва: „Чик, чик, чик.“ Какво значи „чик“? „Чик“ на турски значи: излез, излез, излез. Сега слушам ви, казвате: „Ти кой тон си?“ Че някои не сте излязли из „до“-то. Някои от вас не сте тръгнали, нямате някаква идея. Човек, който не е излязъл из мъчнотиите на живота не може да пее „до“. Сега нямате вече идеята, какво трябва да поддържате, какво трябва да работите. Да се усили животът, какво трябва да работите? Целта на живота е да тръгнеш в един път. То е вече „ре“. Дойдеш до постижението на тази цел – как да постигнеш целта? Да кажем, че вие обичате някого. Как се постига? За да дойдете до един човек, за да не го изгубите, какво трябва да правите? Имате хубаво цвете, тропическо, изваждате го от умерените пояси. Ако сте невнимателен много лесно може да го изгубите, може да измръзне, да изсъхне, трябва да го поливате, трябва да разбирате неговите нужди. Един човек, който няма обхода, не знае да се обхожда, не може да вземе „ми“. Всичката дипломация на човека, неговата същинска мисъл, трябва да знае в дадения случай какво да каже, как да мисли, как да се нареди. То е закон на „ми“. Друг закон е. Един тон, той в себе си съдържа правилата как човек трябва да постъпва. Вие, ако не може да задържите онова, което имате, ако не разбирате земния живот, ти си вече „фа“. „Фа“-то е крайният предел на физическия живот. Значи онези добродетели, които са вътре в тебе, ако ти не знаеш как да ги употребиш в себе си и да работиш с тях и се оплакваш

на всяка стъпка от нещастието на живота, ти от „до“-то не може да го подобриш. Щом дойдеш до „сол“ вече в друг свят принадлежи, в четвъртото измерение, влизаш в духовния свят. Вие искате вашето щастие. Законът на сол, то е постигане на онази, възприета идея, когато човек има нещо велико. В музиката има един тон, който доминира, основата е. Казвам, музиката на човешката душа и на човешкия дух.

Казвам, в новия живот трябва да се научите как да мислите. Някои мислят как да се сдобият, да имат хубави обуща, хубави дрехи, да се облече с коприна, да има връзка, цилиндър. Хубава е тази култура, произлязла от пашкулите на пеперудите. Но пеперудите станаха жертва. Той иска да се облече, но няма го. Той трябва да бъде пеперуда, сам да изпреде и да направи една дреха. А тъй, да измори няколко хиляди пашкули, да измори пеперудите и да ходи да разправя, че носи копринена дреха, благодарим. Или вземете чуждото знание, взели сте някоя книга, мислите, че знаете нещо. Или сте чули, че някой пее някоя песен. Пеете песента „Давай, давай“. Какво ще даваш? Какво имаш, че какво ще даваш? „Давай, давай“ – какво ще даваш? С този ще се скараш, с онзи ще се скараш, това не е музика, това е цапане, чукане на пясък, разбъркване [на] кал. Аз това считам караницата. Много материалистическо изкуство е това правенето на цимента. Караницата, то е занаят. Да знаеш, то е цимент. Ще вземеш цимент, ще вземеш после малко вода, ще го объркаш с пясък, ако искаш да е по-силен, цимент ще туриш повече, ако искаш да е по-слаб ще туриш по-малко. Направиш по разни степени разредяването. Вие имали ли сте някоя циментена каша. Колко е опасна тя! Има такива любовни каши, които са направени от цимент. Страданията ви от тях произтичат. Казвате: „Какво мислех, колко го обичах, колко се обичахме, сега не можем да се търпим.“ Хубаво, обичате се. Един направил една каша от цимент и казва: „Я си тури краката в циментената каша.“ Турят двамата краката, обичат се целуват се, прегръщат се. Минават се няколко часа, краката стоят в цимента и двамата стоят на едно място, не се движат. Казват: „Едно време се обичахме.“ Вие, че се обичахте, се обичахте, но с вашата любов образувахте една циментена каша. Не правете каша, която се втвърдява. Една мисъл, която изважда човека из нормалният път на неговия живот, то е циментена каша.

Може да попитате, сега как трябва да се живее? Ще живеете! Трябва да се научите да обичате Бога. Един човек, който не може да обича Бога, той никога не може да разбере смисъла на живота. „Как да Го обичам?“ Ако ти Бога не може да Го обичаш, за светлината, която приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за въздуха, който приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за храната, която приемаш, за водата, която приемаш и най-после, ако ти не може да обичаш Бога, че седиш на земята, че ти дал свободен

билет, да ходиш из пространството, да се разхождаш с този параход! И ти търсиш Бога, казваш: „Къде е? Ще ида ли при Бога?“ Че ти вън от Него никога не си излязъл, в Него си! Казваш: „Кога ще ида при него?“ Значи на глухия да кажем кога да проговори. Слепият казва: „Кога ще видя?“ Докато нямаш очи, не може да видиш. Онзи, който не може да яде, казва: „Кога ще го вкуся?“ Ако твоите очи са затворени, ако твоите уши са затворени, ако твоите уста са затворени, значи не мислиш. Вие седите и мислите сега. Казвате: „Че ние сме хора, които вече повярвахме.“ В какво повярвахте? Вярвам в това, което мога в даден случай да направя. В него може да вярвам. Защото вярата е закон на най-малкият опит. Туй, което в даден случай можеш да направиш. Един болен, който е в едно анормално състояние, понеже той изгубил своето здраве, той изгубил нормалните трептения на своята симпатична нервна система и на своята мозъчна система и вследствие на това се ражда един дисонанс в неговия организъм. Този дисонанс може да се роди като болест в стомаха, като болест в главата и така може да се родят разни болести по разните органи. Органите, това са разумни души, които са свързани във вашия организъм да ви помагат. Всяка болест показва, че тия души, които живеят във вас, всички са в едно разстройство. Онова, което те искат, го нямат. Най-първо тия души, които живеят във вас, имат малко нужда от храна, от чиста кръв. Вие тази кръв я нямате. Имат нужда от чисти мисли. Тия мисли ги нямате. Имат нужда от чисти чувства, вие и тях нямате. Казвате: „Най-първо да обичаме Бога!“ Бог живее във всичко. И в най-малките същества присъствува Неговия Дух. Ако тия, малките същества в тебе, ти не може да ги обичаш, кого ще обичаш? Вие казвате, че имате някакъв възлюблен. Може ли да ми опишете вашия възлюблен. Възлюбленият носи една форма, която не се изменя. С милиони години да го носиш, не се изменя. Срещнеш го, питаш дали е той или не е. Тогава вие мязате на онзи анекдот. Отишъл един мъж и влязъл в една война. След 25 години, (като се е окъпал на млади години), сега отива. Тогава мустаци имал, млад бил. Като се върнал вече брадясал. След 25 години, пита: „Море жени, вашите мъже имали ли са бради?“ – „Нямаха.“ – „Ние, казват, тогава не сме ваши мъже. Мъжете имаха ли бради?“ – „Нямаха“ – „Ние имаме бради, тогава не сме ваши мъже.“ Това е вече неразбиране на живота. Значи човек е остарял, изменил се е и той е изгубил смисъла на живота. Казва: „Мене вече живота не ме интересува.“ Докато си млад имаш стремеж, като остарееш, казваш: „Животът няма смисъл заради мене.“ Вярванията нямат смисъл за живота. Сега остава във вас идеята: Какво трябва да правим? Дойдете до общата идея – Любов към Бога, която ще внесе мир във вашите души. Всички трябва да добиете онзи основен тон, да почувствувате присъствието, най-малкото присъствие на Бога. Да го чувствувате, да се роди във вас съзнанието. За туй присъствие на Бога трябва да бъдете в състояние всичко да направите. Когато един човек чувствува, че трябва да направи една жертва в света, без жертва в света не

може да се живее. Ако ние живеем, то е благодарение на онези жертви, които Той направил заради нас. Светът е направен заради вас. За да може ние да намерим смисъла на живота. Предметно учение е животът за нас. Светлината е едно предметно учение. Въздухът, който дишаме, храната, която приемаме, това е предметно учение. Да ходим по земята, това е предметно учение. Цяло изкуство е да се научиш да ходиш. Най-първо всички същества са се учили да ходят и едва човек е в правата посока – човек дошъл до правия път на ходенето. Сега се учим как да гледаме. Сега вие гледате напред, пред вас, какво става отзад, не знаете. Какво става отгоре и отдолу не знаете. Сега, тъй както ви говоря, вие сте се обезсърчили. На едно малко дете няма какво да му разправям. Ако започна да му разправям, ако ме разбира, [че] един ден ще израстне, ще възмъжее, ще стане богат, къща ще има, ниви ще има, ще се ожени, деца ще има, ще остарее, ще умре. Да му разправям тия работи, питам туй дете може ли да бъде щастливо? Че е остарял човек, мислите ли, че това нещо е съществено? Какво нещо е остаряването? Да остарееш и да поумнееш, разбирам. Старият човек трябва да бъде умен, силен човек трябва да стане. Казвате: „Младите!“ Ако младият не може да намери любовта, питам какъв смисъл има животът? Имам една пръскалка, която се беше загубила от две години и вчера, като дойдоха да ремонтират, намери се тази пръскалка. Знаете какво нещо е пръскалка, да се напомпа с въздух и да изхвърля водата навън. Като натиснах няколко пъти, пукна се. Започна да излиза въздух. Дадох да я заварят. Казвам, ако някой път вие много се напъвате, се пукате. Като се напъвате, ще се пукате, работата не върви. Туй което се пука, то не е животът. Цъфването е живот, пукването – не. Та тук се явява пътят на новия живот. „Сол“ е, в дадения случай, идеята за новия живот. Ти не може да пееш „сол“, в този смисъл, ако не си влязъл в духовния живот. То е реализиране на Любовта, цъфването. Ако разбираме „сол“, така е. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джоба. Може да си болен, дрехи нямаш, къща. Докато кажеш „сол“ ти изведнаж ще бъдеш облечен, хляб ще имаш, всичко ще имаш. Ще бъдеш като цар. Всички мъчнотии ще изчезнат. Автомобил ще имаш, апартамент, всичко ще имаш. Как може да бъде това? При сегашното положение, както си, не може да бъде. Може да пееш „сол“ колкото искаш, ще имаш сол, с чували сол ще имаш. Колко се продава солта? – Пет лева. Сто кила – петстотин. Знаете ли сто кила за колко години да я образувате? Да извадите сто кила из морето, колко време трябва да чакате да се изпари водата, да я пречистите и да я продавате? Ще видите, че не е лесна работа.

Всичките хора страдат, понеже нямат сол. Под думата сол, разбирам да отвориш пътя на твоето щастие, по пътя на сол иде щастието. И вярата е там и надеждата, любовта, мъдросттта, истината. То е пътят. То е пътят, по който идат тия блага. Щом дойдеш до „ла“, то е реализирането вече на

този път. „Си“ – ти ставаш господар, ти слизаш да ядеш. Защо трябва да благодариш на Бога? Да ядем доказва, че ти си господар, че може да се ползуваш от благата, които Бог ти е дал. Ако ти не може да се ползуваш от своята мисъл, ако ти не може да се ползуваш от своите чувства, ако ти не може да се ползуваш от своята воля, ако ти не може да разбираш светът, в който живееш, ти не разбираш какво нещо е „си“. Ти не може да го пееш никога. Тъй щото „си“ е постижение. Ти ще дойдеш вече да знаеш как да служиш на Бога. Да пееш „си“, значи да станеш ангел, да служиш на Бога. Тази е философска мисъл. Вие сега започвате. В този смисъл кой е от вас певец? Ще кажете: „Тогава кой може да бъде певец?“ Има певци. Светът е пълен с такива певци. Тия растения, които растат. Певците, като пеят, карат ги да растат. Като дойде пролетта, всичко според тяхното пеене расте.

Тази вечер дойде голяма буря. Нали беше много топло, защо дойде тази буря сега? Показва, че ако не знаете да пеете, така ще се заоблачи вашето небе. Предметно учение е. Ако не знаете да пеете или да преведа тази мисъл: ако не знаеш да мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да любиш, ако не знаеш да се обхождаш, какъв човек си в света? Не мислете, че някой, като обича, казвате: „Че аз го обичам!“ Ако обичаш, ползата е за тебе. Не е за онзи, когото обичаш. Ако той те обича, то е заради него. Той не може да се подигне, ако не обича. Вие мислите, че като обичате някого, той се ползува. Че когото обичате той се ползува. Който обича, той се ползува. Затова ние трябва да обичаме. Като говорим за Бога, да го обичаме, трябва да се ползуваме. Без любов към Бога ти не може да се ползуваш. Тогава направете един опит. Помъчете се да обичате Бога, че да вземете първия тон „до“. Този тон ще дойде естествено у тебе. Ти ще го чуеш вътре. Тоновете, докато не ги чуеш отвътре, не може да ги вземеш. Като се събудиш сутрин, този тон трябва да го чуеш. Ще чуеш тия музиканти. Най-първо един ангел, който ще изпее до. Той ще каже: „От днес нататък ти си свободен. Излез из мъчнотиите, в които досега си бил. Излез из мъчнотиите навън.“ Не може да се примириш с някого, скарал си се, като че с целия свят. Казваш този е виноват, онзи е виноват, това нямаш, онова нямаш, то е заблуждение. Ние живеем в Бога, Който има всичките блага. Движим се и съществуваме в Бога. В Бога живеем и сме нещастни. Защо сме нещастни, кажете ми? В Бога живеете и не може да пеете! В Бога живеете и не знаете как да постъпвате. В Бога живеете и не знаете как да мислите. Ще мислите, както Господ мисли. Как мисли Той? Сега вие ще кажете: „Така не се учи.“ Как ви учиха? Отива един млад момък,иска да се жени за една мома, но тя не иска да се жени заради него. Той казва: „Може ли да ми станеш другарка?“ Тя казва: „Ако може да ми снемеш месечината, да я раздам, да хапнем от млякото на месечината, само тогава ще те взема.“ Питам, ако вие обичате някого и ако ви каже да раздадете

месечината и да раздадете млякото, питам сега, как ще реализирате вашата любов? Няма по-взискателно нещо в света от любовта. Не се лъжете. Онези, които живеят в любовта, няма по-взискателни хора [от тях]. И мъже и жени и деца и слуги и господари. Любовта, най-голямото благо носи, но и най-голямото нещастие носи. Вие сега се плашите от най-голямото нещастие. Най-голямото нещастие в света. И най-голямото щастие, което не може да се употреби, както трябва, става най-голямо нещастие. Ако вие сте гладен и вземете онази храна и във вас тази храна не може да се смели и стане отрова. Няма ли тази хубавата храна във вас да ви причини най-голямата болка? Имате една идея във вашия ум и ако тази идея не може да се реализира? Всяка една идея, която не може да се реализира, това е смилането на една идея. Значи тя се разлива в човешкия умствен свят и става за постижение. Ако тази идея вие не можете да я постигнете, не става ли за вас едно страдание? Представете си, че вие сте работили 30 години на един господар и той казва: „След 30 години ще бъдете богат и свободен." Представете си, че след като сте работили 30 години на онзи, че нищо не сте спечелили. Имате още да давате 50–60 хиляди лева. Питам: какво ще ви ползува? Тридесет години сте работили, да бъдете свободен, след 30 години. Освен, че нямате никаква свобода, но имате още да плащате. Тази идея, аз съм предвидил в една от беседите си. Вие не знаете какво е приложението. Един турчин в провадийско взел от един българин 8 крини жито. Осем години му плащал житото и имал да му дава още 80 крини. След 8 години имал да му дава 80 крини. Какъв извод ще извадите? Този българин е много умен, който имал да взема. Турчинът, който взел 8 крини, какъв е? Трябва да ви приведа примера. Ако този българин представя лукавия дух в света, от когото си взел 8 крини жито. След като сте работили цял живот все сте му плащали, имате още да му плащате 80 крини. След като работиш, живееш добър живот, чист живот, в края на краищата си остарял, с брада си, чувствуваш се голям грешник. Какво означава грешник? Който има да дава. Грешникът е един длъжник. Ще дойде, че това не си направил, онова не си направил. Ред неща, които не си направил, се считат за [да си] голям грешник. В какво седи греха? – Че откраднал 100 овце. В какво седи греха? – Че откраднал 100 кила ябълки. В какво седи греха? – Че обсебил 20 декара земя. В какво седи греха? – Че откраднал 100-тина тома от някого. Сега във Франция [е] задигната една картина от Лувър. Грехът в какво седи? Задигната е една хубава цигулка на Страдивариус. Или някое пиано е задигнато от някъде. Че един човек е задигнал пианото, де е грехът? Пианото не е изядено. Свири се някъде. Да кажем моето пиано го няма. Задигнал го някой. Той свири, аз не може да свиря. Де е престъплението сега? Работата другояче седи. В дадения случай, ако аз имам едно пиано, никой не може да го открадне. Щом го открадне, като свири един час на пианото, то ще дойде в моята къща. На където ходя, моето пиано с мен ще дойде. Казвам: Може

да го вземете за един час, за два часа, но след 2 часа пианото ще дойде при мене. Който и да ми вземе пианото, ти ще кажеш тъй на пианото: Може ли за половин час да ми направите услуга? – Тогава пианото ще каже: „Мога.“ След половин час трябва да се върне, защото имам друга работа.

Сега в ума ви остава мисълта. Казвате: „Туй, което говорите реално ли е?“ Аз ще ви попитам друг въпрос: Туй, което сега мислите, реално ли е? Моята мисъл е толкоз реална, колкото и вашата е реална. Вие казвате, след като умрете ще идете в оня свят. Сто и едно на стоте уверени ли сте? Отивате за Англия, имате паспорт, трябва да го извадите от България, трябва да го визирате в английското посолство, да имате разрешение. Вие се готвите за оня свят, де е паспорта? Имате ли паспорт? В оня свят мислите, че ще влезете, но вие само предполагате. Като идем само, ако ни приемат, то е пътешествие. Ако не обичаш, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ако не обичаш, кракът ти няма да стъпи. То няма да бъде оня свят на щастието, няма да бъде Божествения свят. Двама души, за да бъдет щастливи, те трябва да бъдат в оня свят. Тоя свят тук, (показва главата) Божествения, гърдите са човешкия свят, а под пъпа надолу е животинския свят. Казвате: „Да идем в оня свят!“ Като умреш, всичките хора по тебе ще вървят. Като те тъпчат няколко хиляди години. Туй трябва да се преведе. Тъпкането е ограничение. Ти не си свободен, нямаш никакви права. Земята отдолу няма никакво право да се оплаче. Всичкото, каквото тя събрала, всичкото богатство ѝ го вземат. После на тази земя хвърлят всичките нечистотии. Нямаш право да се оплачеш, затуй. Като вземат и като дават, ще мълчиш. Та аз ви говоря сега, вие искате да бъдете свободни. Вчера дойде една сестра, която пита: „Напреднала ли съм в живота си?“ Казвам ѝ: „Много си страхлива.“ Казва: „Не съм страхлива, аз съм много смела!“ – „Тебе те е страх от най-малката болест. Тебе те е страх от болестта. Страх те е да няма рак в стомаха ти. Страх те е, че сърдцето не бие редовно. Страх те е, че нямаш достатъчно пари да си поправиш къщата.“ Дребни работи са. Идете при един кошер. Кой е онзи закон, който е привързал 30 хиляди работници в кошера, вътре и 400–500 бръмбара около една царица? Всички са привързани и каквато заповед дава, всички излизат, ходят да работят. Кой каквото намери, събира. Носи го в кошера вътре. Питам: Кой ги е научил на този вътрешен закон? В един кошер, ако има една царица, работата добре върви, но ако в кошера няма царица, всичките пчели се изхвърлят. Тази царица показва любовта. Ако царицата не е в кошера, никой не може да работи. То е закона вътре. Когато любовта дойде ти имаш царица. Около която всички работници и бръмбари се събират и работят. Вие много лошо мнение имате за бръмбарите. „Бръм“, „бръм“. Вие не знаете какво значи „бръм“. В историята какво значи „брам“ – Бог, брамини. Тези брамини са 400. Боговете вътре, които уреждат работата. Вие казвате: „Бръмбари! Пчелите ги хващат.“ Казвате: „Много бръмбари

имало.“ Страх го от бръмбарите. Не го казва[й] „бръм“, но „брам“. То не е „бръ“.

Сега една мисъл изпъква в моя ум. Един слушал един проповедник. Проповядвал той хубаво за любовта. Казва му: „Много хубаво проповядва. Такава проповед, като твоята, не съм слушал. Толкоз проповеди, но тази, като мед ми падна на сърдцето, казва, два дена не съм ял!“ Проповедникът казва: „Искаш ли сам да идеш да ядеш някъде или искаш да ми дойдеш на гости?“ Казва: „Бих желал да дойда, но понеже имам другарка, ще плаче.“ Този проповедник бил англичанин, изважда, че му дава една стерлинга за любовта. Казва: „Ти и твоята другарка днес да имате хубав обед.“ Казва: „Идната седмица, ще проповядваш ли? Пак ще дойдем и моята другарка ще дойде.“ Каква е идеята, която седи в него? Че и неговата другарка и тя ще има една английска [лира]. Той казва: „Осигурих се!“ Питам: Няма ли да бъдете редовен, ако всяка седмица има по една английска [лира]? И жената и децата да дойдат да научат този закон на любовта – по една английска ще има. Аз ви проповядвам една истина. Станеш сутрин, проповядваш, веднага любовта вече имаш. Светлината, която влиза в твоите очи, въздухът влиза в дробовете ти. Любовта ви я предавам чрез въздуха. И на обед ще дойдете да ядете. Бог е в любовта. Най-после, вечерно време, ще починете. Какво може сега да направите за любовта? Най-малкото, което може да направите за любовта? Кажете ми кое е малкото в света, което човек може да направи? На вас съм ви превеждал онзи пример за един българин, богат чорбаджия, който се пренесъл в оня свят, но след три деня се връща. Като се връща вика сина си и казва: „Синко, тъй както съм живял досега не може да живея! Така не се живее! Ходих в оня свят и видях как живеят хората. Донесете ми тефтерите.“ Донесли му тефтерите, казва: „С длъжници не се живее.“ Туря ги всичките в огъня. Казва: „Синко, разбрах, така не се живее! Тия тефтери трябва да изгорят.“ Ако вашите тефтери, в които сте написали какво имате да вземате от този, от онзи, ако не ги изгорите? Някой те погледнал, някой те обидил, казал ти нещо, няма някаква обхода. Ако всичките тия тефтери вие не можете да ги изгорите в огъня! Този българин казва: „Синко, не се живее така.“ След туй казва: „Донеси сега един нов тефтер.“ Нищо не беше писано, започва да пише: „На еди кого си ще дадете! На еди кого си еди какво си ще дадете.“ И така напълва целия тефтер. Казва: „Тъй, синко, ако ме обичате всички тия работи, може ли да ги направите за мене? Аз, като замина за другия свят, ако вие не може да направите, аз ще остана на земята. И всичко туй, което съм написал, да го направя, да се не връщам втори път от онзи свят.“ Не само старите тефтери трябва да изгорите, ами нови тефтери трябва да напишете. И ще оставите синът си да го изпълни. Ако има кой да ви обича, той да изпълни вашите идеи. Като идете на оня свят, вие сте кандидат да се връщате пак от невидимия свят на земята. Да

изпълните написаното в новия тефтер. Това е новата музика в света. Тогава ще възпримем Бога [като] Любов. Старата любов си замина, в огъня отиде. Всичките длъжници, каквото дължаха, всичко туй изгаря. Няма да пеем тази песен. Ще пеем, че тефтерите изгоряха. Нов тефтер е написан. Как ще пеете сега? Две мелодии има. Минорна мелодия. Всичките тефтери трябва да се изгорят. Старите тефтери трябва да си идат, нов тефтер, написан има. Как ще пеете сега новата песен в другия свят? Коя е тази новата песен? Новия тефтер, основния тон на вашето сърдце, вземете. Вземете основния тон на вашия ум. Основният тон, това е любовта на човешката душа; основният тон на вашия дух, това е мъдростта; основния тон на самите вас, то е основния тон на свободата. Търсете истината! Човек е човек, който служи на Истината. Човек може да стане ангел, само когато служи на Мъдростта. Човек може да стане Син Божи, само когато служи на Любовта. За да станем синове Божии, непременно трябва да служим на Любовта. За да станем ангели, непременно трябва да служим на Мъдростта, за да бъдем хора, трябва да служим на Истината. Това са постижения за в бъдеще, които трябва да ги постигнете. Че ти, ако в любовта не може да почувствуваш битието, тъй както Бог почувствува? Бог, като създаде света, видя, че всичко е добро. Казва: „И да се весели Господ в своите дела, а ние да се радваме на Божиите дела.“ Ако ние не може да се радваме на Божиите дела, в които Бог се весели? Любовта мене ме радва, Божията Любов. Аз заставам там, да се радвам на онова, което Бог е създал. Сега вие задавате въпроса: „Какво може да имам? Аз се молих на Господа, Той не ме слуша?“ Как се молите вие? Чудни са някои хора, казват: „Молим се!“ Ако аз имам скъпоценен камък, отивам при някой банкер, залагам моя камък, той веднага ще ме посрещне. Ако аз съм беден човек, имам само един камък, ще изкарам целия живот с този камък, аз ще ходя да го залагам. Казвам: „Колко може да ми дадеш?“ – „Петдесет, шестдесет хиляди лева може да ти дам.“ – „Той струва милиони!“ – „Казвам, дайте ми го.“ Той се зарадва, че съм излъган. Той не знае, той ли ме лъже или аз, като дам камъка. Ида на друго място, камъкът дойде пак при мене. Ида на друго място, пак взема 50 хиляди, камъкът пак избягва от там. Цял живот ходя, залагам го и все взимам по 50 хиляди лева. На ваш език говоря. Казвате: „Трябва ли такава лъжа?“ Аз бих желал да ме лъжете по този начин, пък и аз да ги лъжа. Той ако беше умен, аз ако заложа моя камък, за него 50 хиляди ще взема. Той ще вземе да го заложи при друг, 100 хиляди ще вземе. Най-малко 20–30 души могат така да минат. Те искат да го задържат при себе си. Туй прави земледелецът. Желайте да сеете житото в земята! Ще даде плод. Не дръжте вашите мисли скрити. Казвате: „Какво да проповядваме на хората?“ Кажи му: Без любов към Бога, животът няма смисъл. Дойде някой болен, кажи: Без любов към Бога, човек здрав не може да бъде. Дойдеш до някой невежа, кажи: Без Бога учен човек не може да бъде. Дойдеш при някой фалирал търговец, кажи: Без

любов към Бога, търговията не върви. Кажете: Без любов към Бога, животът не се разбира. Казвам, навсякъде еднакво не се проповядва. Отивам в парахода, кажи: Без любов океана не може да се мине. Ако имаш любов, качи се на парахода. Правиш апартамент. Ако имаш любов, започни го. Ако нямаш любов, не го започвай. На изпит отиваш. Без любов ще те скъсат.

Сега, основната идея във вас, турците казват „олмаджа". Вие сте на две партии. Едните, богати хора, а другите бедни, нямат нищо в джоба си, а на другите кесиите са пълни. Казват: „Да живеем по братски!" Богатите казват: „Не може." Сиромасите казват: „Може, може!" Защо може? По братски богатите ще отворят кесиите си, ще дадат нещо. А пък богатите виждат празните кесии, да ги напълнят, техните ще се изпразнят и казват: „Не може." А другите казват: „Може." Всеки един от вас, на когото Бог е дал един красив ум, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал едно отлично сърдце, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал воля, богат е. Богати сте сега. То е по закона на свободата. Всеки един да си каже: Искам да живея и ще живея, тъй както Бог иска. Какво разбирате под думите: Както Бог иска? Аз гнилите плодове, може да ги направя хубави. Говоря ви алегорично. Ако ни дадете един гнил плод, една гнила ябълка, след една година, ако дойдете при мене, ще имате най-хубавите плодове. Даде ми гнила ябълка, тази гнилата, тази ябълка е посадена в земята. След една година тази ябълка ще даде 10 хубави. След една година от онази гнилата ябълка ще имате най-хубавите ябълки. Който има любов, така става. Който няма любов, ябълката отива. Всичко отива и остава неприятно чувство. Казвам, представи си, отидоха. Той ми даде една гнила ябълка. Ако една обидна дума, не може да я турите в земята и да излезе плод, вие не сте разбрали Божествения Закон. В света всичко е предметно учение. Всички обиди, всичко каквото става, това са задачи, които трябва да решите. [За] който, обича са задачи. За умния са задачи, пък за невежия е товар. Понеже доста товар имате, цяла седмица мислете върху идеята: „Може ли да обичаме Бога и как да Го обичаме?" Като станеш сутрин да ти стане приятно, че може да мислиш, да се зарадваш. Като дишаш, да си кажеш в себе си, че въздухът постоянно влиза и излиза. Двадесет обеда имаш на минута, да започнеш да мислиш. За една седмица мислете върху светлината и за въздуха, чрез които Бог се изявява и вижте какво може да направите. Ако в една седмица може да се подмладите с 5 години, да станете по-млади от колкото сте сега, някой, ако е на 45 години, да стане на 40. Който е на 35 години, да стане на 30. Който е на 25 години, да стане на 20. По 5 години да се подмладите. Вие сте започнали да разбирате. Тази идея на подмладяването трябва да [я] има в живота.

Та казвам, тази вечер, като станах, цялото небе иде отгоре. Казвам, за Рила

се готвят. Ако идем на Рила без любов, така ще бъде. А ако идем с любов, времето ще бъде хубаво. Сега колцина от вас сте готови да идете с любов? Досега сте ходили с любов. Тази година колко души има, които с любов искат да идат? Особена година е тази. Ако тази година идете на Рила без любов, тогава ще чакате за 1999 година. Колко души има, които биха дошли с любов? Тази година, който ще иде на курорт някъде, не трябва да мисли за себе си. Тази година ще идем да послужим на Езерата, на бръмбарите, на цветята, навсякъде ще служим, на малките камъчета ще служим, дето идем ще служим. Някой казва: „Как ще идем, нямаме пари?" Да идеш на Рила пари ли се изискват? – „Пари нямам за автомобил." – Пеш ще идеш. Ако нямаш пари, ще идеш пеш. За 17 часа и половина ходих и се върнах. Ще се намери все един автомобил, който да ни услужи. Казвате: „До Рила не може да има." Казвам, там дето вие не можете, аз мога. Казвам, до там, дето може да ви закарат, вие ще идете. Ще дойде място, дето не може да идете с автомобил, вие сами ще идете. Аз разбирам Рила, дето нито автомобил, нищо не минава, пеш, сам ще вървите. До подножието на Рила, аз може да ви заведа с моя автомобил. От подножието нагоре, ще влезете във вашия автомобил. Колко души сега има? Тази година, които биха отишли на Рила, да си вземете всичкото богатство, да си носите този скъпоценен камък, ще го залагате. Съжалявам, че не сте разбрали истината. Не бъдете толкоз несръчни. Има един анекдот, който колко е верен, не зная. Един сял череши в своята градина и изкарал много хубави череши. Искал да занесе на царя да му покаже колко са хубави. Турил таблата на главата, после, като [му пригладняло]..., ял. Като дошъл при царя, само три череши имало. Царят казва: „Как се яде?" Той ги взел, изял ги, показал на царя. Той е знаел. Но царят макар и да знаел, останал да не знае как се ядат черешите. Вие, като ви донесат три череши, не питайте как се ядат. Вземете и вие направете опита. Трябва да правите опит. Без опит в света няма постижение.

Най-лесното изкуство е любов към Бога. По-лесно изкуство от него няма. Да обичаме Онзи, Който е причина за всичкото благо, което съществува в света. То е Бог. Да обичаме туй, Вечното благо. Само тогава ще се научите да пеете. Аз разбирам новата музика. Вие не можете да разберете новата музика, хармонията в света, без любов. Светът ще бъде такъв. Ще пеем и като излязат хората по същият начин да пеят, постепенно човек от слава в слава трябва да върви. И тогава, като запеете тук, ще имаме най-хубавите гласове и най-добрите сърца ще имаме, най-здравите хора, най-добрите хора, всичко ще тръгне напред. Сиромашия няма да има. Изгрева ще го постелем, ще се превърне. Всинца ще имате по една стаичка, по една кухничка, по едно автомобилче. Ще имате по един аероплан. И пари ще имате, всичко ще имате на разположение, тогава ще хвъркате. Като казвам всеки си има свой аероплан и автомобил, ще кажете: „Всичко ще става

лесно.“

Та казвам, най-първо трябва да се внесе новата мисъл, която ви се вижда непостижима. Непостижима е като видите малките семена. Но то ще стане дърво. Само опитайте! Като посеете тази семка, тогава ще видите силата, която е скрита. Една идея седи във вашия ум, защото непосятите неща, те остават еднички. Всяка идея, ако се посее, тя е в сила, както ябълчното дърво, в земята посято, ще даде своите плодове. Така и една идея, посята в човешкия ум, всякога, ще даде своите плодове. Казвам, посейте вашите идеи във вашия ум и не ги барайте. Всички ще израстат и плод ще дадат. От този плод, вие може да се ползувате.

Отче наш

38 школна лекция, 28 юни 1939 година, София, Изгрев

1939_07_02 Новата любов
утринно слово

НОВАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първо Послание към Коринтяните.

Да се види разликата между онова, което човек знае и онова, което е придобил.

Духът Божий

Кое е същественото в живота? Това, което остава. Човек може да бъде богат и да осиромашее. Значи богатството в дадения случай е относителна реалност – не може да остане в човека. Човек може да е учен, но и знанието – и то се изгубва. Може и това, което знаете, след време да не ви бъде полезно. Нима онова знание, което детето е имало – как да суче от майка си – това знание, което първоначално е било потребно, като възрастен мъж ще му бъде потребно? Ще му бъде ли потребно да търси майка си, че да я пита как да суче? Безпредметно е това знание вече. Не че това знание не е било потребно. То е било потребно на своето време и човек ще има само едно възпоминание заради него. И той трябва да го замести с друго нещо. Нереалните неща се заместват с реални. Заместване става.

Сега има една нова наука, която трябва да се учи. Тепърва хората има да учат науката за Любовта. Например, от хиляди години малките птички са пели, а хората сега се учат да пеят. Но ако попитате когото и да е какво е предназначението на пеенето, какво трябва да се отговори? – Едно развлечение е. Така. Например, музиката сега в училището не е застъпена много. Имате един–два часа седмично. Не е нещо много съществено. Защото пеенето се счита само разклащане на въздуха, малко да поразбъркаш. Но то е външната страна. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не можеш да мислиш. А пък ти не можеш да мислиш, докато не обичаш. Човешката мисъл започва с Божествената любов и следователно, когато ние казваме, че човек трябва да започне да мисли, подразбираме, че човек трябва да изучава Божествената любов. Трябва да я приложи в живота си. Не това, което ти чувстваш в дадения случай. Това е само едно много малко преживяване. То е едно начало в сравнение с великата любов, която трябва да проявим.

Защо хората трябва да пеят? Защото в Божествения свят нещата цъфтят, като пеят. И ако не пеят, цветята не цъфтят. Нищо повече. В Божествения свят хората, които искат да се събудят, те ще запеят. Това е външната страна. Нали всеки един човек на земята трябва да се облече, както човек се облича с хубавите мисли и с хубавите желания. Сега навсякъде хората са вярващи. Но ти имаш една мъчнотия в душата си и не можеш да се освободиш от нея. Мъчи те мъчнотия – съмнението. Съмняваш с в нещо. И това съмнение е като живеница. После те мъчи и безверието. Имаш вяра, но казваш: Кой го знае дали е така, не съм го виждал. Може да е така. Апостол Павел описва и казва: Ако имам всичкото знание, но любов нямам, нищо не съм. – Кои са тия християнски народи, които вярват така и които имат това разбиране? Християнските народи много малко са разбирали тогава. И тогава е имало между вярващите спор. И днешните християни, които вярват в Христа, имали ли са много вяра? Не са имали. Имат ли те едно сърце? Нямат едно сърце. Знаят ли всичко, което е писано в Евангелието? Може да са го чели. Ако вземете и сегашните християни, днес те са около 500 милиона и у тях има само един общ стремеж. Всеки иска да придобие спасението. Тъй както някой човек иска да осигури живота си, за да може да се прехрани. Та християнството днес е като едно осигуряване. Всеки иска да се осигури, да не би като умре да отиде в ада и да го пекат във вечния огън. Какво подразбирате вие „да се пече човек във вечния огън“? Аз ще ви оставя да си мислите, както искате. Както на някой от вас се струва, че обича някого, а не го обича. Тогава какво е това? Че целия ден всички хора си представят, че се обичат и някъде искат да те убедят, че те обичат. Каква нужда има светлината, че тя ме обича? В какво седи любовта? Да кажем, когато светлината иска да убеди, че обича някого, в какво се изразява тази любов? Ако любовта може да ме направи да не се спъвам в живота си, да не падам и да не си пукам главата, ако светлината може да ме научи как да служа добре в живота, как да живея и ме научи да работя, тогава това е любовта на светлината. Какво повече мога да искам от нея?

Сега например, вие седите и мислите какво ще бъде днес времето. Казвате: Днес времето е много хубаво. Но аз ви казвам, че това хубавото време ще трае два, три, четири, пет дена, но след четири–пет дни може пак да се развали. Кой разваля времето? Откъде-накъде хубавото време ще се развали? И кой смее да го развали? А как се разваля? Ти имаш хубаво настроение в душата си. Казвам: Туй настроение може да се развали. Кои са причините, за да се развали то? И кои са причините за развалата на времето? Сега няма да ви отговоря на въпроса. Вие сами трябва да си отговорите. Но косвено само ще ви загатна. Коя е причината, че човек осиромашава? Ще кажете: Всеки човек, който не работи, осиромашава. И

всеки, който не се учи, невежа остава. Питам: Ако малкото дете се отказва да бозае от майка си, неразположено е, какви резултати ще има тогава? Това дете ще отслабне. Но не се нуждае детето само от това да бозае от майка си. Но то има нужда и да диша. Но ако това дете се откаже да диша както трябва, то ще отслабне още повече. Следователно, когато човек се откаже от необходимата си дейност, когато престане да мисли, когато престане да чувства нещата и когато престане да прилага нещата, да прилага онова, което знае, какво ще стане с него? Той ще спре своето развитие. Човек трябва постоянно да мисли, постоянно да чувства и постоянно да прилага онова, което знае.

Вие искате да знаете какво ще правите, като отидете на небето. Вие се стремите да отидете в другия свят, за да се освободите от големите страдания, които имате тук. Защото от големите страдания хората търсят другия свят. Онези, които нямат страдания, не го търсят, а само бедните, страждующите го търсят. Здравите хора не търсят здравето. Добре. Искате да запазите своето здраве. И богатите хора имат право. Те казват: Какво ще търсим рая в онзи свят? Какво ще ни даде раят повече? И те казват: Тук е нашият рай. Вие как си представлявате, като отидете в рая, какво ново ще имате там? Аз бих желал да кажете какво ново ще имате в рая, което не знаете. Вие искате един рай точно такъв, какъвто богатият го има. Богатството, което богатият има, здравието, което човек има и щастието, което има, може ли той да ги запази? Един богат може да е щастлив до известна степен в началото, но когато богатият почне да осиромашава, когато сиромашия почне да влиза в него – и богатият почва да става недоволен. Всеки богат в началото е доволен, но после почва да става недоволен от богатството и иска повече пари. Онзи, който има малко любов и онзи, който има достатъчно – и двамата искат повече любов.

При любовта има един закон, който трябва да го изучаваме. Ако ти се влюбиш в слънцето и искаш постоянно да го гледаш, какво ще стане с тебе? Ако постоянно го гледаш, има опасност да ослепееш. Ако ти привличаш много близо до съзнанието си онзи, когото обичаш, ти ще ослепееш. Така е, ако човек обича слънцето и всеки ден го търси по небето, той ще ослепее. Това, което обичаш, не трябва да го търсиш отвън. Но туй, което обичаш, трябва да му служиш, заради него. Трябва да служиш на този, когото обичаш. Ти трябва да работиш за него. После, трябва да има мисъл в тебе. Сега, за да стане мисълта ясна, ще ви дам един пример. Ние често мислим, че знаем работите. Преди години двама наши приятели ми пишат писмо, когато аз бях тук, в София. Те ми пишат, че един наш приятел в Търново боледува. Те ми пишат писмо, че той е добър наш брат и той се е парализирал почти, не може да стане от леглото. Викат ме да го лекувам. А пък аз нямам време да го лекувам. Казах на двамата братя:

Идете вие и кажете му така и така и направете така и така. Те отиват да го лекуват от болестта, но там и двамата заболяват. И те ми съобщават: Тази работа не е за нас, ела и свърши работата си сам. Искат аз да отида, защото и двамата заболели. Единия го боли кръстът, а и другият е болен. Болестта е едно благословение за човека. Това е моето схващане. Този брат е заболял, а пък те ме викат да го излекувам. Аз им казвам: Идете и вземете благословението и за себе си. Този същия пример имаме и в Евангелието. Веднъж някои ученици Христови, при които дойде страждующ от някаква си болест, и учениците се мъчеха да го излекуват, но нищо не можеха да направят. А Христос беше през това време горе на планината. И като дойде Христос, казаха му: Дойдоха учениците ти и не можеха да го излекуват. Тогава Христос го излекува. И учениците Му го попитаха: Ние не можехме ли да го излекуваме? Христос казва: „Този род не излиза вън, освен с пост и молитва." В дадения случай трябва да знаеш какво нещо е да постиш. Няма нещо по-хубаво от поста. Да не окалваш езика си с нечисти думи – това е пост; да не окалваш ума си, мозъка си с лоши мисли – това е пост; да не окалваш сърцето си с лоши чувства – това е пост; да не окалваш волята си с лоши постъпки – това е пост. А да се отказваш само от яденето – това не е още същински пост. Как ще разберете думите Христови „Аз съм живия хляб, който е слезнал от небето и който ме яде, има живот"? Какво е предназначението на поста? Предназначението на поста е да не окалваш ума си, сърцето си, душата си, духа си и тялото си. Има една кал, която се образува от човешките мисли. Ужасна кал е тя. Има една кал, която се образува от човешките чувства; има една кал, която се образува от човешките постъпки. Ужасна кал е това! Аз съм давал няколко пъти пример какво е калта. Каква е тази кал? Пак ще приведа онзи пример. Един пример, даден от Християнската църква. Едно лице било игумен на един манастир, но си живеел така, както той си разбирал. Той оставил паричните сметки на манастира неуредени. Той си заминава вече. И като дошъл младият игумен на манастира, намира сметките много разбъркани. И за да не го обвинят в разбойничество, той почнал да се моли да повикат от онзи свят стария игумен да уреди сметките си и да ги представи в братството. Той мислел, че този игумен е горе, в рая. А пък този старият игумен бил такъв грешник, че го турили в ада. И оттам го изпратили да дойде да уреди сметките на манастира. Той се върнал, дошъл, уредил сметките и си отишъл. Но след това манастирът запустял. Той се толкова вмирисал, че никой човек не могъл да остане там. И манастирът съвсем запустял. Защото адът дошъл в манастира.

От тази кал трябва да се освободи човек. Имаме една трудна задача в света и тази задача само любовта, само огънят на любовта е в сила да я направи. Само тя е в сила да ни освободи от калта на човешките мисли, от калта на човешките чувства и от калта на човешката воля. И Писанието казва, Бог

казва: Елате да разсъждаваме какви са греховете ви и аз ще ги залича. Но тази кал как се образува? Щом човек намали своята любов, калта почва да се образува; щом увеличи своята любов, калта изчезва. Щом намалиш любовта си, умът почва да се каля, сърцето почва да се окалва и целият човек се окалва вече в тази кал. Не може да се живее в нея.

Та казвам: Винаги трябва да правите един опит. Онези, които искат да знаят дали добре пеят, трябва да правят опити. Според мен, аз по някой път правя опит дали добре пея. Отида при едно дърво, което е напъпило и е наближило да цъфне. Като му запея, то цъфне и аз намирам, че хубаво съм пял. Искам да зная по-добре дали добре пея, не искам само да видя дали ще цъфне дървото, но искам да зная дали ще дойде и втората фаза. Продължавам да пея и дървото вържe хубави плодове. И като попея още половин час и плодовете узряват. И аз хапна от тях. Ако зле съм пял, плодовете не узряват. Ако във вашия живот имате страдания, коя е причината за страданията ви? Любовта ви е малка. Попейте малко и страданията ще изчезнат. Любовта ще дойде и вие ще бъдете в Божествения свят. Но ти не можеш да пееш, ако правилно не мислиш, и правилно не чувстваш, и правилно не постъпваш. Това е втората фаза. Сега вторият закон е: Ти не можеш правилно да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, ако не обичаш.

Та казвам: От всичките неща Любовта е, която дава подтик, която дава живот на всичко в света. Тя дава подтик и на човешките мисли, и на човешките чувства, и на човешките постъпки. Любовта дава подтик на всичко вътре в човека. За това казва Писанието: Любовта – това е плодът на Духа. И Писанието казва, че които служат на Бога, те ще му се покланят в Дух и Истина.

Казвам ви, в сегашния живот идат големи изпитания. Те ще дойдат и всички вие ще минете през огъня. Питам: Ако един разбойник те срещне на пътя и те обере, ти силен човек ли си? Ти казваш: Обраха ме. Ама ако ти изгубиш своята мисъл, силен човек ли си? Ако ти изгубиш своите чувства, силен човек ли си? Ако не можеш да постъпваш добре, силен човек ли си? Сега може да се зададе друг въпрос: Какво трябва да се прави?

Сега, толкова пъти сме чели тази глава, десетина пъти сте я чели. Много пъти сте я чели. Но кой от вас знае тази глава наизуст? Някой от вас я знае. Ако ви говоря, то всеки един от вас може да повтори казаното от мен. А някои ще кажат: Много хубаво говори той. Но аз не мога да го повторя. Вие, ако след като свърша своята беседа, не повторите онова, което съм казал, кога ще го повторите? Вие казвате, че много хубаво говоря, но в този ред вие не може да повторите нещата, както аз съм ги казал. Ако един

певец, ако един гениален музикант, който е написал една музика и ако ти не можеш да изпееш музиката така, както той я е пял, ако не можеш да изпееш музиката като погледнеш нотите, ако не можеш да вземеш всеки тон вярно – и във възходяща, и в низходяща степен не можеш да го вземеш вярно, тогава какъв музикант си ти? В низходяща степен са бемолите, а пък във възходяща степен са диезите. Ти трябва „ре“-то да го вземеш и във възходяща, и в низходяща степен вярно. Да знаеш какво нещо е „ре“.

Ако нямаш в света идеал, ти не знаеш да пееш „ре“. Ако нямаш любов, ти не можеш да пееш „до“. „До“ дава подтик. То е първият подтик. Той е основният тон на живота. Най-малката любов, с която човек може да започне в света, това е „до“. Това е най-малката любов, при която се пробужда човешкото съзнание. Това е първият Божествен лъч, който показва пътя, по който човешката душа трябва да тръгне. И като дойде до „ми“, това е границата на физическия свят – до, ре, ми, фа, сол, ла – това е духовният свят. А при „си“ – една нота имаме от Божествения свят – това е „си“. Оттам нагоре има два тона, които съвременната музика не ги знае какви са. И понеже тези Божествените тонове не ги знаем, ние пак повтаряме отначало до..., т.е. почваме пак оттам, отгдето сме започнали. И това са хубави работи.

Онзи музикант, който е разбирал първите три тона, той е станал специалист на физическото поле. Той трябва да знае всичките начини на физическото поле, всяка работа. Той ще познае всяко изкуство на земята, ако знае трите тона и тогава всичко може да прави. И всичко ще му бъде ясно като бял ден. Окултистите ходят в Индия, за да търсят начини как да изучават окултните науки. Индусите, които са разбирали малко от тази музика, те знаят, че за змиите има един тон – змийски тон – и щом вземат този тон, всички змии се събират на едно място, само като го чуят. Те се събират както войниците, като ги викат от запаса на обучение. Като чуят този тон, всички змии тръгват като един войник. И този, който е пял този тон, ще види, че 200–300 змии са изправили главите си и казват: Какво заповядвате сега? И тези факири знаят и като им запеят друг един тон, всички змии се връщат оттам, отгдето са дошли. Ти може да ги викаш както искаш, но те идват само ако им запееш тяхната песен.

Та силата седи в човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, доброто ще дойде при тебе. Ти търсиш доброто, но доброто иска да му пееш. И ако не пееш, то не идва. Щом му запееш неговата песенчица, то идва и казва: Какво заповядвате, аз съм на ваше разположение! Питам: Като отидете в небето, какво ще учите? Ще направите онази погрешка, която са направили двама души. Един американец се хванал на бас за 500 английски лири, че ще може да отиде при един английски милиардер и

ще бъде приет от него. А неговото време било много скъпо. Веднъж отива американецът при милиардера и му казва да го приеме. Този пратил при него да му кажат, че няма време. Той казал: Моето време е много скъпо, нямам време. – И той отлага. Два–три пъти той така го изпращал. Милиардерът все казвал: Времето ми е много скъпо. Всяка минута ми струва по десет английски лири. Американецът казал: Аз искам да се срещна за пет минути и колкото искате – ще платя. Приел го милиардерът и му казал: Какво обичате? Американецът му казал: Дойдох да ви видя. И си извадил часовника, държи го и го гледа. Изтекли петтях минути. Той турил часовника си в джоба, изважда 50 английски лири и му казва: Твоето време струва 50 лири, а пък моето – 500 лири. И на него останали 450. И му казва още: Аз спечелих този бас. Ти спечели 50 лири, а пък аз – 450 лири за 5 минути. – И в живота печелят хората. Едни печелят 50, а други – 450. Само че онзи, който печели 450 и онзи, който печели 50 – дали са още в този свят, или са и двамата в онзи свят?

Същественото в света е Любовта. Казано е: „Това е живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Това е законът: Вечният живот е в познанието на Бога. С това не искам да ви кажа, че вие не познавате Бога. Но един баща, когато има един син – как иска да го познава синът му? Бащата иска неговият син да се учи. После, иска да има обхода. Ако син му знае хубаво да се облече, после да си тури връзката и пръстените, да се разхожда с автомобил, с аероплан, ако не се учи и не разбира нищо от музика, от математика, от геометрия, от изкуствата, питам: Този баща мисли ли, че това, което знае неговият син, е достатъчно? И това знание на сина му ще го радва ли? Хубаво е това знание, но не е съществено. Апостол Павел дава едно сравнение, казва: „Ако имам всички тези външни дарби и знания, а пък любов нямам, нищо не съм.“ Защото всички тези неща са преходни, а пък Любовта е единственото реално нещо, което остава.

Та казвам сега: Търсете Любовта, която носи всички блага в живота. Любов, която не подмладява човека всеки ден, не е тази любов, която търсите. Любов, която застарява човека – напуснете я. Напуснете старата любов. Мислите ли, че тази любов, която ви е обременила, че гръбнакът ви е охлузен, и устата ви са охлузени, и ребрата ви се четат – мислите ли, че тази любов е истинската? Някой път аз, като видя някой кон, казвам: Много зле са разбирали любовта хората. А пък като видя някой човек, който го кара, казвам: Много добре си караш кончето. И на коня казвам: Много добре си носиш товара. И на себе си казвам: Аз не бих желал да бъда на мястото на коня и на мястото на онзи, който кара коня.

Едно време художниците се хвалеха, че знаят да рисуват. Но сега и малките деца знаят да рисуват. Той си носи апарата и като цъкне, цялата картина е

нарисувана наведнъж. Сега се рисуват цветни картини. Той, като цъкне – и се получи картина, цветна. И това дете само в няколко часа си има една картина. А според стария метод се искат 10, 15, 20 години, за да стане човек художник. Но това цъкане не е изкуство. Много лесна е тази работа. Ако човек знае да мисли, той ще рисува. Ако знае да чувства, той може да рисува. И ако знае човек как да постъпва, той знае как да рисува.

Сега се изискват хора, които навсякъде да помагат. Често идат да ме питат, казват: Учителю, как да проповядваме Христа? Казвам: Тъй! Те казват: Знаем да пеем, разбираме нотите, пеем свещени песни. Казвам им: Ти като си пял досега, Христос идвал ли е да те слуша? Той казва: Че аз все мисля за Него. Казвам му: Досега писал ли ти е някое писмо? Колко писма си Му писал? И колко твои писма са дошли до Христа? Ако отидеш в пощата, ще видиш, че те седят в кутията. И пощаджиите имат закон, че ако не се вземат писмата навреме, те се унищожават. И от тези писма, после помен не може да се намери от тях.

Няма по-ужасно нещо в света човек да бъде измамен в онова, което вярва, в онова, към което се стреми и в онова, което той иска да постигне. Първите хора останаха излъгани в рая, изгубиха светлината, с която бяха, и останаха голи. И Писанието казва така: „Адам виде, че беше гол." Адам, преди да съгреши, беше царски облечен. Вземете един черен въглен. След като изгасне въгленът, как ще гори – нали е гол? Но като прекарат през него електрически ток, той светва и пак става с царска дреха. И много лампички има тогава. Като светнат те в тока – и всичките веднага са облечени. Но като съгрешат те, престават да светят – оголяват и почерняват.

Казвам сега: Дръжте връзката. Коя връзка? Едната връзка. Новата връзка. Любовта е, която спасява света от големите нещастия, които са оплели хората.

Сега ако сте в Севлиево, какво ще видите? (Това беше във времето на голямото наводнение, което стана в Севлиево.) Дошла една толкова голяма вълна, повече от 8–10–15 метра с вода. И тази вълна минава и завлича къщите. И става едно нещастие. Един ден може да дойде такова нещо и в твоята къща. Сега ние ги съжаляваме. Но Писанието казва: Гледайте и вашите къщи. Защото тази вълна ще дойде един ден и във вашата къща. Един разправя своята опитност. Тъкмо се върнал вкъщи с яденето и яли, и майката и децата легнали да спят. И той легнал да спи. И дошла вълната и задигнала цялата къща. Той се спасил, но жена му и децата се удавили. Вие казвате: Какво голямо нещастие. Но това нещастие иде върху всички. То ще дойде. Не съграждайте къщите си в низините, долините, дето водата може да дойде и да ви завлече. А съграждайте ги по високите места, та

като дойде тази вълна, да не ви засегне. Да мине и да си замине.

Та сега се показва и любовта на другите. Всички проявяват съчувствие, отиват да помагат там. И така трябва да бъде. И още повече трябва да бъде. Онова, което ни отдалечава от Бога, от живота – то е безлюбието. Онова, което ни отдалечава от Бога, е неясната мисъл, неясните чувства, неясните постъпки, с които всеки ден всички хора си служат. И Писанието казва, Бог казва: Обърнете се към Мене! Бог казва: Приемете любовта, новата любов. – В старата любов младата невеста, като ѝ е турено булото отгоре, тя е много добра, по-добра от нея няма. Тя на всички целува ръката и мълчи. Тя мълчи и гласът ѝ не може да чуеш. Но щом се вдигне булото от главата ѝ, и тя вече се проявява.

Та казвам сега: Аз харесвам булото. Това показва започване с Божествената любов и свършване с човешката. Като се махне булото, тогава иде вече човешкото.

Да започнем с Божественото и да продължаваме с него, това е смисълът на живота – вечното опознаване на любовта, която носи вечния живот за всички души.

Отче наш

6,10 ч. с.

34. Утринно Неделно Слово, държано
на 2 юли, 1939 г, 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, чисто. Времето – меко, топло, светло.

1939_07_02 Вам завещавам царството
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ВАМ ЗАВЕЩАВАМ ЦАРСТВОТО

Отче наш.

Благост, благост.

Ще прочета няколко стиха от 22-ра глава от Евангелието на Лука, от 21-ви до 31-ви стих.

Духът Божи.

Има три неща в съвременния живот, които са най-мъчните. Най-мъчното е, Бог да бъде доволен от нас. Второто най-мъчното е, ближните да бъдат доволни от нас. И третото е, ние да бъдем доволни от нас. Много мъчни работи са! Изисква се едно дълбоко разбиране или правилно, истинско разбиране за самия живот и за формите, в които този живот се проявява. Всеки един мечтае, че за в бъдеще той ще бъде щастлив. Малкото дете мечтае, че то като стане като баща си, ще бъде щастливо. Вярно е, че може да бъде щастливо, но щастието се обуславя от ред качества, които са необходими и без тях щастието е немислимо. Младата мома и тя си фантазира, че като се ожени всичко ще потече по мед и масло, ще влезе в рая. Вярно е, че първите хора бяха в рая, но излязоха из рая. Ако първите хора, които Бог създаде излязоха из рая, колко повече от сегашните хора може да излязат из рая. Сегашните, ако не спазват законите, много по-лесно ще излязат из рая. Чудят се хората защо именно са тия нещастия, които постоянно налитат на тях. Сега няма да говорим за хората, които не знаят. Вас ви считам за доста просветени, вас ви считам доста умни. То е пак много казано, доста. Считам ви за доста добри и за доста богати, и както казват, че е мъчно да угодим на Бога, че е мъчно да угодим на ближните си и е мъчно да угодим на себе си. Мъчно е по единствената причина, че на Бога не можем да угодим без любов. Каквото и да направиш, Господ не се нуждае от твоята работа. Със знание не може да угодиш. Ако му пееш не можеш да угодиш. Каквото и да направиш, не можеш да угодиш. Той всичко знае по-добре, ако е за пеене, Той създаде пеенето. Какво ще пееш за това, което Той създаде. Единственото, с което може и да угодиш на Бога, то е да Го обичаш. Без любов не може да угодим на Бога. Единственото нещо е да угодиш на ближните си е пак същото: Любов към ближните. Човек, който не е приложил Любовта към Бога и любовта към ближните, той е приложил любовта към себе си. И пак е недоволен. Защо? Защото тази любов, включва само него, изключва ближните и Бога. Казва: „Защо съм нещастен?“ Казвате: „Ние вече сме намерили този път“. Без любов не може. Казвате: „Аз хванах пътя на Любовта. Себе си обичам.“ Отличен е този път, но в този път сме

включили само себе си, а сме изключили Бога и ближните Разрешението на този въпрос е, както сме хванали любовта към себе си,да включим още Любовта към Бога и любовта към ближния и любовта към себе си, и всичко ще тръгне напред. Лесно е да се каже да обичаш, но трябва да знае човек как да обича. Не е лесна работа как да обичаш. Вземете, например, да се ръкуваш, не е така лесно да се ръкуваш. Може някой човек да стисне ръката на някоя млада мома, но може да стиснеш ръката ѝ повече отколкото трябва. В едно възвишено общество и там ще те считат за некултурен човек. Как ще се ръкуваш с един болен човек, на когото ръката е наранена? Ако се ръкуваш мъжки, ти съвсем ще загазиш. Или казвате, че трябва да знаем как да говорим. Всеки се упражнява да говори като някой оратор, както Демостен на времето е говорил. Опасна работа е ораторството. Всяка една дума, която излиза от човека е динамична сила и ако човек не знае как да съчетава своите си думи – в думите има известни елементи – може да се образуват такива сложни, взривни вещества, с които може да се направи цял един хаос в живота. Казвате, че думите са празни. Среща ви един човек, които ви казва: „Вие имате вложени едни милион в банка “Гирдап.„ Но банка “Гирдап„ изгоря, всичко отиде. Вие казвате: “Банка „Гирдап“ изгоря. Книжата, всичко изгоря, отидоха.„ И вие заедно с банка “Гирдап„ отидохте! Казвам: Какво има, че банка “Гирдап„ изгоряла? Ако нямате нищо вложено в банка Гирдап“ ще кажете, така става. Щом имате вложени 1 милион, вие кажете, защо пропадна банка „Гирдап“? Трябва да се запитаме: Трябва ли ние, които сме вложили живота си сега в света, да фалира нашата банка? Казвам: Всеки ще умре. Умирали ли сте вие да знаете какво нещо е умирането? Отде знаете, чу всеки ще умре? Не е варно това, че всеки ще умре. Умират непослушните, глупавите. Умните никога на умират. Умират грешните. Някой може да умре за грешните, но за праведните, човек никога не може да умре. Ако умират хората, умират заради нещо. Има за какво да умират.

Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл. Старата мисъл казва, че ще умрем. Никой не е умирал. Казва Христос: „Душата ми е скръбна до смърт.“ Знаете ли какво нещо е смъртта? Когато умираш ти се струва, че цялата вселена се разрушава, че нищо не остава. Такъв мрак, такова страдание, което не си сънувал. И на сън не ти е идвало такова страдание и на ум не ти е идвало, такива страдания ще имате. Та по някой път хората пожелават смъртта. Има нещо по-страшно от смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо. Човек като започне да страда в този свят, че не му върви, казва: „Да умра, че да се освободя веднъж.“ Значи, страданията, които има, са по-страшни от самата смърт. Смъртта вече е един завършен процес, страданието е един незавършен процес.

Страшното в страданието е това, че не се свършва, край няма страданието.

Смъртта считат, че като умре някой, свършва се, че смъртта е завършен процес. Казва: „Да умра, да се свърши всичко вече." Има една смърт, която човек сам трябва да си наложи. Той трябва да умре, за всичките свои съмнения, които има в душата си. Той трябва да умре за всички лошавини, които има в ума си. Той трябва да умре за всички глупости, които има в ума си. Той трябва да умре за всичкото злорадство, което съществува в неговото сърце. Той трябва да умре за всички свои лоши постъпки. Трябва да умрем за това, защото, ако не умрем, то е цял един ад, който измъчва душата и се препоръчва любов. Да обичаме. Но знаете ли какво е да обичаме? Да те обича, кой? Да те обича Бог, разбирам. Да те обичат ближните, разбирам. Да те обича онзи, когото ти обичаш, разбирам. Но да те обича онзи, когото ти не обичаш, знаете ли какво може да ти създаде той? Как вълка обича овцата? Като я хване, той като влезе в едно стадо, доста интелигентен е, дългата му муцуна показва, че е интелигентен, философски ум има и той е голям кавалер. Като влезе, вижда най-угоеното агне, и казва: „Искам да го взема в нашият университет, много добър ученик ще стане." Казва: „Имайте вяра в мене, ще го занеса на врата, толкоз ми е обичен." Мята го на врата, прескочи кошарата, носи го на врата. Агнето мисли, че в университета ще влезе. Сега няма да ви разправям другата история. Всички ние имаме такива надежди като агнето. На врата на вълка като седи, мисли, че ще влезе в университета, ще влезе, ще свърши, ще бъде щастливо. Щастие извън Бога не съществува. Щастие извън нашите ближни не съществува и щастие извън самите нас не съществува. Туй е отрицателно казано. Щастието съществува в любовта, която е в Бога, щастието съществува, която е в любовта към ближните. Щастието съществува в любовта, която е в нас. Коя е тази любов? Онова Божествено Начало, което е вътре, което се крие в нашата душа и на което ние трябва да вярваме. Божественото е онова, което те учи да се откажеш от нещо. Представете си, че ние се намираме пред една дилема. Представете си, че ние се намираме в един замък, отвън има 50 градуса студ. Вътре има толкоз изобилно въглероден двуокис, че ти трябва да избираш двете злини. Отвън има непоносим студ, вътре имаш задушаване. Кое е по-лошо? Задушаването е по-лошо. От студа, все таки, може да се избавиш. От туй задушаване и да те е страх от студа, да отвориш прозореца, защото в студа отвън се съдържа нещо хубаво. Ще отвориш прозореца да стане една обмяна между въглената киселина, която е вътре в замъка и студа, онзи опасен въздух който е отвън.

Казвам: Често ние сега съвременните хора, сме дошли до едно положение: Ние се задушаваме в онази вътрешна въглена киселина, която ние сме образували и трябва да направим една обмяна, с външния въздух – с Любовта. За да любиме ближния, трябва да отвориш прозореца към външния свят, да стане обмяна между твоята въглена киселина и чистия

въздух, студеният въздух отвън. Тогава, след като се съединиш със свой ближен, иде го опознаеш. Тогава, ближният ще ти отвори друг прозорец да стане обмяна между Бога и вас. Това е закона, който хората престъпват. Когато един млад момък се жени, той се задушава в своята въглена киселина. Онази, неговата възлюбена, тя замръзва в големия студ отвън. Та двамата сега, трябва да си подадат ръка. Единият страда от задуха, другият страда от студ. Онзи, който се задушава, има топлина, ще изгори от топлина. А онзи, който има много малко, той ще стане твърд, съединяват се сега. Като се съединят, онзи с голямата топлина и онзи с големия студ, ще се образува едно средно състояние, което наричат приятелство, сближаване, семеен живот, баща, майка, семейство и т.н. Но хората забравят и мислят, че като са намерили разрешението на този въпрос, забравят, че още един прозорец трябва да се отвори в света. Той е онзи прозорец, отдето идват всички Божествени благословения. Този прозорец го наричаме съединение с Божествения дух – на човешкия дух с Божествения дух. Това е нещо много реално. Казват: „Може ли да се приеме, попипне?" Не, как казва Христос на кръста, като умираше: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си". Значи духът е нещо, което може да бъде хванато от Божиите ръце, както малкото детенце. Представя се, че този дух се предава в Божиите ръце. Каква идея ще си съставите? Някой път ние си създаваме някоя идея, много отвлечена. Казваме, че Господ нямал ни очи, че нямал никаква форма. Ние искаме да дадем и трябва да разберем какво нещо са ръцете. Ръцете са правдата. Те са емблема на Божествената правда. Очите са емблема на Божествената Истина. Ушите са емблема на Божествената Мъдрост. Устата е емблема на Божествената Любов, носът е емблема на Божествената Интелигентност. Краката са емблема на Божествената Добродетел. Те са емблеми. Ние взимаме нещата в буквалния смисъл и казваме: „Бог ръце има ли?" Има, разбира се. Правдата са Неговите ръце. Тия ръце когото пипнат, той възкръсва. Тия ръце са, които са се разпрострели навсякъде по света и носят благословение. Сега искам да ви наведа, понеже, като се проповядва, че ние вярваме в Бога, отлично е, че вярваме. Ти вярваш в едни човек, че е учен и добре правиш. Вярваш в един човек че е добър и добре правиш. Но може да вярваш в един човек, който не е учен? Или ти вярваш в един богат човек, понеже си заинтересован в неговото богатство, че като дружиш с него, ще се ползваш от богатството. Но, представете си, че дружиш с един човек, който никак не е богат. Той едва има храна за препитание за себе си. Като се разглежда въпроса, казвате по кой начин може да се обича човек? Или по кой начин може да ни обичат хората? Обичта винаги подразбира живота. Но животът едновременно иде със светлината. Дрехата на живота е светлината, в която животът е облечен. Живот, който няма светлина, той не е добре облечен. Първият човек, преди да съгреши, той имаше един живот, който беше облечен в светлина. След непослушанието, остана

онази тъмна дреха, с която всички хора са облечени. Когато някой умре, вие изведнъж туряте черната дреха. Какво показва туй? Че е изчезнал Божественият живот! Какво искат да покажат хората, като турят черната дреха? Че те много съжаляват, че е умрял някой си. Аз се радвам, когато умират хората. Ако житното растение не падне и не умре, не може да принесе плод. Ако седи в хамбара, какво ще ни ползва? Ако умре житното зърно, ще се размножи. Ако житното зърно не падне и не умре, то няма да се размножи. Но ако падне и умре, ще даде плод. Думата умиране не е лоша. Ще влезе в един свят, дето може да се размножава, дето може да се оплодява. Доброто се размножава, злото не се размножава. Там, дето злото влезе в света, то издоява хората. Всички ги издои, раздробява хората, един с един не се познават. Доброто, дето влезе, то обединява хората и ги задоволява. Казвам: Говоря сега за една наука. Вие трябва да влезете, да се примирите със себе си. Хората в света не са примирени със себе си. Дотогава, докато ти си недоволен от света, не може да познаеш света. И дотогава, докато търсиш своето удоволствие вън от себе си, ти си на крив път. Понеже, каквото може и да ти даде един човек, който диша, ако ти приемеш неговото дихание и то влезе в тебе, ще ли те ползва туй дихание? Ни най-малко няма да те ползва. Препълнено е с въглена киселина. Никой не трябва да приема диханието от другия, но трябва да приеме направо от природата. В света единствено Божествените мисли са чисти. Бог вдъхна на човека дихание и той стана жива душа. Той е Божественото дихание. Ние постоянно дишаме въздуха, в който е скрито Божественото дихание и чрез него ние живеем. Понякой път ни се проповядва идеята, казва се, трябва да вярваме в Бога. Малко другояче е турен този въпрос. Старият Завет казва така: „Бог казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“ Ние, за да опитаме Бога, трябва да се примирим със самите нас, да сме доволни от онова, което имаме. Ние мислим, че Бог не ни е дал достатъчно, туй което ни е дал, не е достатъчно. Гледам, че някои го делят. Казваме: „Него го е надарил.“ На някого е дал повече, някой е по-здрав, някой е по-богат. Ние сме недоволни. Казваме, че Бог е постъпил някак си несправедливо. Сега какви са аргументите ви, че Бог не е постъпил добре с вас? Христос дава три примера: Дето на едного дал пет таланта, на другиго два, а на едного един. Този, който взел петте таланта, спечелил още пет, онзи, който взел двата таланта, спечелил още два, онзи, който взел един талант, заровил го в земята. Всички ония хора, които заравят своя талант в земята, те не са почувствали какво нещо е любовта. Има смисъл този, който заровил този талант в земята, много добре е мислил. Да кажем, вие заравяте 100-тина лири в земята, с идеята, че ще изникнат. Онзи, който взел петте таланта, турил ги в търговия. Този казва: „Така по лесен начин, ще го заровя в земята, ще дойде плод и аз ще го ожъна.“ Аз му давам това тълкувание. Ние понякой път търсим лесния път. Но, парите заровени в земята, никакъв плод не дават. Защото те са от една завършена еволюция. Златото

е един завършен процес. Ти ще му дадеш тази цена, която има. То не може да се развива повече. Един узрял плод ти не може да го държиш на дървото. Ако държиш този плод ще се сплуе, ще се развали. Трябва да туриш плода на работа. Мнозина в съвременния век страдаме, не прилагаме. Дойде една хубава идея, една хубава мисъл, ние не я прилагаме. Мнозина от вас мислят и казват: „Да съм учен проповедник, да проповядвам на хората." Хубаво, мислите ли, че ще обърнете хората? Един англичанин, привеждал съм този пример, правил опит да види доколко силно е развита вярата. Един английски лорд, който имал 500–600 длъжници, един ден дал обявление, че на еди коя си дата, който иде точно в този час, той ще му прости дълговете. Всичките чели обявлението. В уречения ден се събрали около неговото жилище, разисквали какви са намеренията му, да не би да е някаква клопка. Седят всичките 500 души и все разискват. Обаче, идва един, най-бедният, със скъсани дрехи и казва: „Тука ли е къщата?" Чука, отварят вътре и влиза, показва се пред този богатият, другите чакат какво ще стане с него вътре. Англичанинът изважда часовника, гледа, изтича времето. И от 500 души само един се намира, който да повярва, че той ще му прости. Като излиза бедният, другите виждат, че му простил и казват: „Изгубихме билета, отиде лотарийният билет."

На всеки един от вас Бог ви е дал едно богатство. Всеки един от вас има един отличен ум, едно отлично сърце, едно отлично тяло. Ако знаехте как, вие с всичките тия дарби, които имате, на камък да седнете, от камъка злато ще потече. Мед и мляко ще потече от вас. Казвате: „Как ще потече като не работи човек?" Че аз съм виждал като дойде Малкото детенце, казва: „Мамо, дай ми хлебец." И само като каже няколко думи, виждал съм българска селянка, отреже една филия от големия самун, намаже прясно масло и хайде детето играе вънка. Работи ли това дете? То само казва: гладен съм, и филията е намазана с прясно масло. Вземе хляб и излезе пак навън. После дойде каже, гладен съм и пак му намажат друга филия. Детето знае тази философия. Казва, мамо, гладен съм. И веднага филията дойде. Обаче, когато детето стане възрастно, към 6–10 години, като дойде, изменя езика си. Казва: „Има ли нещо наготвено?" Вие живеете в един свят, който не сте изучили, дето всичко е предвидено. Няма нещо, което да не е предвидено. Всичко има преизобилно, няма излишно. Ако имате към Бога тази любов, само кажете: мамо, и веднага става. Вие чакате да станете праведни, вие чакате да станете умни, да се обличате хубаво и да идете да се представите. Тогава ще направите онази погрешка, която направило едно английско момче. Един знаменит английски художник ходил из града Лондон и разглеждал, търсил един модел. Един ден намира едно окъсано дете, харесал го да го рисува, казва му: „Ще дойдеш при мене." Дава адреса си и му казва: „Ела след няколко дена. Ела

ми на гости такъв, какъвто си.“ Като оставил това дете, то започнало да мисли и да търси да му дадат хубави дрехи, да се облече. Облякло се хубаво, хвърлило своите скъсани дрехи, отишло в ателието на художника. Той му казва: „Такива деца имам доста, иди си. Мене ми трябваше такъв, какъвто си. Не е външността.“ Разправяше ми една ученичка, то се случило тук, в тукашните гимназии, идва министърът да посети гимназията, осмокласна ученичка, директорът, няколко инспектори, министърът. Директорът застанал зад тях и с пръст им се заканва. А пред министъра се усмихва. Като се обърне към ученичките, пак се заканва, а щом се обърне с лице към министъра веднага се усмихне, а към ученичките е със строго лице. В Църквата към Господа много сме любезни, мекички, но като излезем вън, заканваме се с пръст. Каквото е отношението към министъра, туй да бъде отношението към всеки благороден човек. По възможност да е така. Много мъчно е човек да се отнася добре, трябва да има благородство в характера си. Бог е, който желае да имаме тия отношения и да не правиш разлика по външността на хората, да считаш, че всеки един човек като другите. Аз говоря сега за добрите хора. Ако дойде в дома ти един добър човек, който е странствал, който се е молил, интелигентен, той мисли, всичко добре, проявява се добре. Вие гледате подозрително. Да ви приведа един пример, който зная аз. Може би преди повече от 30 години, бях на гости при един български свещеник, един от най-добрите православни свещеници, които съм виждал. Идва при него един калугер, иска на свещеника една сума, доста крупничка. Той му казва: „Нямам, да имам ще ти дам, но нямам.“ Калугерът си тръгва и си заминава. Аз рекох: „Ти на този калугер не даде, но знаеш ли, че Христос беше. Това беше Христос, който дойде да те изпита.“ Той казва: „Ако е Христос, аз ще ида да го стигна, аз имам пари.“ Казвам: „Втори път като дойде този калугер, помогни му.“ Той казва: „Право ли казваш?“ Има нещо, което Бог изисква от нас. Има нещо в нас, от което сме недоволни. Има нещо в нас, което ни говори, че не постъпваме както трябва. Често, когато направим най-малката погрешка, която никой не вижда, нещо ти казва, не е хубаво това, което правиш. Мекичко ти говори. Не го прави, понеже ти ще страдаш. Ние мислим, че като направим погрешка другите ще страдат. За всяка погрешка ние плащаме и ще плащаме десеторно. Казвам: „Желайте доброто.“ Не прави тази погрешка, понеже ти ще страдаш и няма да знаеш причината. За всяко добро, колкото и да е малко, доброто двойно ще се даде. Направи добро, не си щади труда. Кой ще знае? Единственият, който гледа в живота, Той е Бог. За всяко микроскопическо добро, което ти направиш, Той ще те възнагради преизобилно. Бог обича да възнаграждава онези, които правят добро. Бог обича да възнаграждава онези, които употребяват любовта, които употребяват всичките добродетели, Бог ги благославя. Ако човек реши да служи в душата си, той трябва да приложи, да опита какво нещо е Божието благословение. По

някой път ние мислим дали вижда някой доброто, което ние правим? Вие сте дошли на земята да държите матура. Не че сте лоши хора, много добри хора сте, но тук ви късат. Един ученик сте, може да сте един отличен ученик, да има и добродетели, да е здрав, да е умен, но да не учи. Скъсат го. Ученикът загубва уважението на своите другари, започват да го гледат с особено око. Та казвам: Вие сте пратени на земята да учите. Ако не учите, ще загубите кредита и нищо не може да ви спаси. Спасението в света зависи от онази наука, която вие туряте да извърши Волята Божия. Ти ще направиш добро, да се учиш как да го правиш. Ти ще бъдеш справедлив, да се учиш какво нещо е справедливостта. Ти ще бъдеш милосърден, ще се учиш какво нещо е милосърдието. Тъй, както искаш другите хора да се отнасят към тебе, по същия начин ти от душата си ще приложиш. Христос много добре е определил. Казва: „Няма нито един от вас, който да е дал една част от себе си на някого и да не приеме своята заплата." Та, всяка добродетел,всяка една добра мисъл, веднъж проявена, веднъж турена в действие, тази мисъл трябва да бъде облечена в дрехата на светлината. Трябва да бъде облечена в дрехата на топлината. Аз разбирам: Всяко дело извършено, трябва да има светлина в себе си. Всяко дело извършено трябва да има топлина. Под думата „топлина" аз разбирам онези, хубавите, топлите чувства, които трябва да вложим в една постъпка, понеже всичките наши постъпки, когато живеем ние, нашият живот, излизат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки.

В небето те се окичват, раждат, тъй както тук ябълките, крушите. Всеки един от вас, в Божественият свят мяза на едно дърво и като живее добре, той се окичва с плодове и по това познават, че живее добър живот. Щом не ражда нищо, щом изсъхнат листата, показва, че той на земята не живее добре. Всеки един от вас е представен като дърво. Ако вашето дърво е зелено, постоянно трябва цъфти, постоянно трябва да връзва, както лимоните. Казвате: „Какво ме интересува?" Ако ти не живееш добре, ще изсъхнеш горе, в Божественият свят. Щом изсъхнеш в Божествения свят, ти не може да бъдеш щастлив. Щастието на човека зависи от това. Щастлив може да бъдеш, като те посадят в Божествения свят. Христос казва: „Не може да влезете в Царството Божие, ако не станете като малките деца, ако не приложите вашата вяра." То е онази детинска, онази разумна, детинска вяра. Не онзи критичен ум. С критика нищо не се постига. Аз постигам светлината, не със своя критичен ум, но очите ми възприемат светлината без да я зная. Хиляди години, преди очите да знаят какво нещо е светлината, те са я възприемали и са се ползвали от нея. Хиляди години преди да знаем какво нещо е любовта, ние сме я възприемали и сме се ползвали. Настава ден, в който трябва да разберем съдържанието на любовта. Сега някой път вие казвате че не може да обичате никого. Вярно е, но ако Бог е вътре в този човек, ако Бог иска този човек да го подигне, ти

не трябва ли да го обичаш? Следователно, когато ние говорим за любовта, подразбираме към всички ония хора, които Бог е определил, да се спасят, да наследят Неговото Царство, тях ние трябва да обичаме, нищо повече. Нищо не те извинява. Всички ония хора, ония души, които Бог е определил, в които е вложил своята любов, изпратил Духът си върху тях, ние сме длъжни, задължени сме да ги обичаме. Ако ние сме от тях и нас трябва да ни обичат. Законът е еднакъв, еднакво действа. Тъй, щото да бъде идеята ясна: Ти не можеш да обичаш един човек, когото Бог не обича. Ние говорим за човек, когото Бог обича. Ако ти обичаш онези, които Бог обича, ти си на правия път. Бъдещето е твое и щастието е твое. Казва Христос в прочетената глава: „Затова аз ви завещавам Царството, както Отец ми завеща на мене." Само чрез закона на любовта ние може да придобием щастието в света. Само чрез любовта ние може да придобием здравето, интелигентността, богатството, каквото и да е, всичките блага в света. Който и да ви говори, знайте, онези, които сте определени да влезете в Царството Божие, чрез любовта, приложете. Вие не се колебайте. По някой път се колебаете, казвате,какво може аз да направя? Какво може да направите, какво може да направи онази малката искрица, която е турена в едно взривно вещество, тя е микроскопична, но целият барут се подава на искрата.

Вие сте малки искри. Ако приложите, ще дадете цял един подтик на едно движение. Че вие като не вярвате, спъвате себе си. Тогава ще бъдете един прост, беден човек, ще критикувате, че този не е добър, че този човек е зелен още, че той няма любов, че той верую няма. Той е страничен живот. Аз бих желал да не мязате на сухи чешми. Аз бих желал да не мязате на малки локви, но да мязате на планински езера, в които се втича и изтича прясна вода. Да мязате всички на извори, в които да тече вода. Ценността на един човек е любовта, която изтича. Божията Любов трябва да тече през вас като извор. Христос казва: „Аз ще бъда извор вътре във вас." Казвам: Станете носители на новото учение, носете Божията Любов. Не, че не е било досега. Ще приведа онзи пример за един турчин, на който не му вървяло и той се молил да му покаже Господ защо не му върви. Една вечер иде един ангел, завежда го в невидимия свят, показва му извори, чешми, направени все от мрамор. Всички текат много изобилно и ангелът разправя, тази чешма на еди кого си, онази на еди кого си. Дохожда до една чешма, която едва цицирика, едва тече, казва: „Тази чешма на кого е?" – „Тази е твоята чешма." – „Защо е такава?"Казва: „Сърцето ти е много затворено. Не прилагаш, направи го малко широко." Той взел пръчка и започнал да тика в чешмата, за да я отпуши, но като тикал, счупил пръчката и запушил съвсем чешмата. Не се старайте с клечка да отворите вашето сърце! Мъчна работа е да се отвори човешкото сърце. Закон има на жертвата. Докато човек не жертва стария живот, докато човек не жертва

своите стари възгледи, навици, привички и да се облече в новата форма на светлината, на топлината, мъчно е човек да слугува на Бога. Мъчно може човек да угоди на Бога без любов. Мъчно е човек да угоди на своите ближни, мъчно е човек да угоди и на себе си, ако не включва себе си в тази любов. Към Бога, към ближните си и към себе си заедно със своята любов.

„Благословен Бог наш!“
Отче наш.

Само две мисли: Всеки може да обича. Малката любов, Божествената любов, която тече в нашето сърце, във всеки може да тече.

Трийсет и шеста неделна беседа,
държана от Учителя на 2 юли 1939 год., 10 ч.пр. обяд.
София – Изгрев

1939_07_05 Дрехата на Любовта

Издателство „Урания“ и Издателство „АСК-93“, 1998г. КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА

сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„В Начало бе Словото“

„Аз мога да кажа“

Зададената тема – „Пътят на Христа“.

Казва Христос: „Аз съм пътят.“
Три неща казва Христос: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

В български имате „безпътица“, без път. Пътят представя една определена посока в живота. В съзнателния живот, път има в подсъзнанието, път има в съзнанието, път има и в самосъзнанието, път има и в свръхсъзнанието. Писанието казва: „Моите пътища не са като вашите пътища.“ Значи има разлика между пътя на Бога и нашия път. Някой път нашите пътища се съгласуват с Божествения път, пък някой път са в разрез, те се отдалечават. Пътят, това е онзи велик закон, който ръководи хората да реализират онова, което желаят. Човек не е постигнал онова, което той иска, ако и днес да е на такава степен на култура. Когато казваме, че човек трябва да има път, смисъла на съвременния живот хората го турят във физическия си живот. Но животът има две страни, има един живот на страдания, има и един живот на радости. Индусите за стария живот, на страданията, са турили едно Божество – Сива. Значи туй Божество създава само страдания на хората и друго Божество, което създава тяхните радости. Това е тяхно разбиране. Но този въпрос има две страни. От какво произтичат най-първо страданията? Страданията произтичат само от това, което си изгубил. Когато човек изгуби своето зрение, има страдание. Когато човек изгуби своя слух, има страдание. Когато човек изгуби своето здраве, има страдание. Когато изгуби благото, което има, той страда. Страданията са отрицателна страна на онова, което сме изгубили. Или пък страданието е – онова да придобием, което сме изгубили. Някой казва: „Той има идеал. Стреми се към нещо.“ Човек не може да има нещо, което не е изгубил. Човек щом се отдели от Бога, страда. Сега казваме, че ние живеем в Бога. Отделянето от Бога всякога произвежда страдание. Сега ние всинца сме отделени от Бога, макар и да говорим за Бога, всеки е отделен. Колко хора ще се намерят да жертвуват живота си Бога? Някой път вие се чудите защо е така. Вие може да имате хиляди овце, вие може да имате хиляди

кокошки, но коя кокошка е готова доброволно да се жертвува за тебе? Нито една. Която и кокошка да хванеш, все ще покречи. Никоя не иска да се жертвува. Ние имаме криво разбиране за жертвата. Казвате: „Не искам да се жертвувам." Но живот без жертви няма. Старите евреи са принасяли жертвоприношения. Ако не правиш жертви, ти в живота не може да прогресираш. Бог, за да се изяви на хората, Той е направил една велика жертва. Той трябвало да се ограничи в Себе си, да даде нещо от Себе си. Бог изисква от нас това, което ни е дал. Той не изисква нашето. Той изисква това, което ни е дал. Тогава се задава въпроса: „Какво сме ние извън това, което Бог ни е дал?" Извън Бога ние сме празно шише, което няма вода в себе си. Извън Бога ние сме едно здание без осветление, без отопление, без храна. Едно голо здание, в което живеем. В какво седи животът? Вие изключвате Любовта из живота. В какво седи този живот? Искате да живеете на земята. В какво седи животът? Най-първо всеки от вас изисква или да обича или да го обичат. Как може да [ви] обичат хората и как може да обичате другите хора. Един език може да го знаеш без да си грамотен. Но колко ще знаеш от този език? Под думата „грамотен човек" ние разбираме един човек, който знае добре да говори и да говори всяка една дума на място. Да говориш, значи да използуваш въздуха. Четири неща Бог [е дал] в света на човека: светлината, за да не се спъва; въздуха, за да се научи добре да говори, че от този говор зависи неговото щастие; водата, за да бъде той чист и земята, на която да има една основа да живее. Сега ние мислим, че въздухът не е за друго, освен за дишане. Но след като издишаш, ти да го превърнеш на разумна сила, да вложиш вътре във въздуха и като издишаш ти може да кажеш една дума, толкоз обидна, че да ти костува живота. Един посланник, на която и да е държава, може да каже едно изречение такова неприлично, че да се дигне цяла една война. Ще каже, че един народ е обиден. Един народ може да обиди друг народ. Едно семейство може да обиди друго семейство. Един човек може да обиди друг човек. От какво произтича обидата? От незнанието как да разполага човек с въздуха, който Бог му е дал. И този въздух, който сега приемаме не е толкоз чист. Трябва да се филтрира. Ако човек няма светлината, ако няма знанието като приеме въздуха той ще се поквари. Следователно, аз казвам: човек, който диша, трябва да диша с любов. Бог е Любов! Да дишаш, значи да е пробудено твоето съзнание, че всички твои постъпки да са ясни за самия тебе, защото от всяка твоя постъпка зависи или твоето щастие или твоето нещастие. Сега, понякой път, ние мислим, че може да накараме Божествения свят, може да накараме Бога да постъпи тъй, както ние искаме. Ние се лъжем. Ако ние мислим тъй, както Той мисли, ако изпълняваме закона Му, тогава Той за нас всичко може да направи. Ние извън Бога не може да направим нищо. Ние мислим някой път, че ние правим работите, че нашето проявление е проявление на Бога. Бог желае да живеем, понеже в нашия живот е вложен Неговият живот.

Следователно, като живеем заради него, ние ще живеем заради себе си. Може да кажем, че Бог, като е в нас, Той иска да се изяви, Той иска да живее. Вие казвате, че Бог е жив. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Аз съм за себе си Сам закон. Значи Аз съм Път, Истина. Истината подразбира човек, който е свободен. Да бъдеш свободен в своята мисъл, да бъдеш свободен в своите чувства, да бъдеш свободен в своите постъпки, в пълния смисъл свободен. Сега свободата в света не може да дойде в света сама по себе си. В началото на всяка свобода е Бог. Бог, Сам по Себе си е непознат. Думата Бог, то е едно Същество отвлечено. Толкоз отвлечено, че не може да го познаем. Ние Бога Го познаваме само в Любовта, в която се проявява. Любов подразбира, че Бог като вижда всичките наши недъзи и недостатъци, които имаме, Той ги прощава. Бог се отличава с това. И Апостол Павел казва, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си като не им вменяваше греховете. Ако Бог не беше в света никой не може да бъде спасен. Спасението в какво седи? Ние искаме Бог да ни прощава, да не вменява нашите прегрешения, да ни даде всичкото щастие в света и ние да живеем тъй както искаме. Съвременните хора живеем както искаме и от това произтича нашето зло. Англичаните живеят като англичани, германците живеят като германци, французите живеят като французи, русите живеят като руси, турците живеят като турци, африканците живеят като африканци. Животните и те си живеят и те са свободни. Вълкът си живее като вълк, прави си каквото иска. Овцата и тя си живее както си иска. Ние сега, по някой път мислим, че вълкът не е свободен, не е толкоз умен. Доста умен е той. И овцата и тя е доста умна. Сега няма да се спорим, може да ви покажа, че са доста умни. Даже растенията са доста умни. Ако вие вземете боб и го посадите в една градина и турите на един метър една суха пръчка, бобът ще се увие около тази пръчка. Вие може да мислите, че растенията нямат съзнание. Но, ако още на две педи посадите една фиданка, бобът ще мине покрай сухото дърво и ще се увие за фиданката. Има си избор. Ако няма жива фиданка, ще се увие около сухата пръчка. Ако няма жива пръчка, ще се увие около сухата пръчка. Но ако има жива пръчка, той ще се увие около нея, защото неговия живот и този на фиданката се различават. Някой път ние, хората се увиваме около сухи пръчки. Една суха пръчка, тя не е толкоз стабилна. Ти уповаваш на един човек, не е ли това суха пръчка. До колко време един човек може да бъде сигурен? Докато живее, 50, 60, 120 години. Едно общество може да даде сигурност, докога? Може 100, 200, 500 години, имаме ли ние една държава, която да е съществувала 8000 години? Няма. Или де са старите държави? Къде е Вавилон? Къде е старият Египет, които бяха знатни? Хората ходиха да придобиват своите знания в Египет. Един гръцки философ 20 години седя при портите на египетските мъдреци, за да придобие знанието на живота, как да живее. Той беше Питагор. Двадесет години е седял. Египтяните са имали толкова голямо недоверие в

гърците, че 20 години са го изпитвали. Сегашните хора, които имат разни веруюта, аз наричам веруюта, това са паспорти, с които искат да минат от една държава в друга. Щом се дойде до невидимия свят, всички паспорти падат. Най-първо, като идеш в другия свят, ще ти дадат една дребна книга, да я четеш. Ако може да четеш, добре, след туй ще ти дадат да изпееш една песен. Ако може да я изпееш, добре. После ще ти дадат една реч и ако не може да кажеш речта, ще ти подпишат и ще ти кажат: „Тук може да седите само ден, вторият ден ще се върнете." Къде ще се върнете? Във вашето старо отечество, място на страдания, място на изпитания.

Сега може да се зададе въпроса, защо са тия работи по този начин. И аз бих желал да зная защо вие сте наредили вашия живот по този начин? Защо всички не сте облечени с една и съща дреха? Всеки турил каквато дреха иска, после прическа. Ако идете в Англия, англичаните, американците, германиците всяка сутрин, като станат, американците си хвърлят брадата. Източните народи считат за голямо благородство да имат голяма брада. Българите имат един обичай, като станат на 45 години, като престане да прави глупости, като поумнее, оставя си вече брада, че е поумнял, че няма да прави глупости. На млади години е без брада. Ами тогава жените, които са без бради, както е тази философия, умни ли са без бради? И мъжете с бради, умни ли са те? Има едно неразбиране. Брадата при известни условия е благословение при известни условия е нещастие за човека, защото ако те бият някъде, ще те хванат за брадата. После дългите коси и те не са голямо щастие, защото щом дойде до бой, веднага за главата ще те хванат. Питам сега, защо се създадоха косите на главата? Те са една необходимост в дадения случай. Ако при сегашните условия главата би оголяла, неговата мисъл няма да бъде толкоз трезва. Мислят, хората с голите глави са по-умни отколкото онези, които имат коси на главата си. Ако цялата глава е обрасла, и челото с косми, има една част, която не трябва да бъде обрасла. Ако челото е обрасло, е лош признак. Ако лицето е обрасло, е лош признак. Но ако и главата е съвсем оголяла и то [е] друг лош признак. Горите са потребни. Космите са като горите, които са потребни за благата на човека. Космите дават опората, възможност за облагородяване на чувствата. Но ако тия косми не се облагородяват, те внасят една грубост в човешкия живот. Създават повече енергия. Грубостта произтича, че чувствата стават чрезмерни, те заповядват в живота на човешката мисъл. Трябва да има едно съчетание между мислите, между чувствата и между постъпките. Човешката мисъл трябва да бъде под контрола на Божествената любов. Ако мисълта не е под контрола на Любовта, не говоря за обикновената любов, тази любов не може да контролира мислите. Мисълта се ражда от Любовта. Всяка една мисъл, която е родена от любов, тогава мисълта ражда едно благородно чувство. Всяко едно чувство, което е родено от мисълта ражда благородни

постъпки, така вървят. Любовта ражда мисъл, мисълта – чувството, чувството – постъпката. Постъпките на човека вече създават човешкия характер.

Та казвам, ние казваме: „Бог е любов“, но в дадения случай, може ли да чувствувате, като кажете „Бог е Любов“, че цялата природа, туй което казвате може ли да го чувствувате навсякъде. Ние, съвременните хора, в Любовта сме много слаби. Любовта носи най-силните трептения. Ако вие имате любов в себе си, вие ще бъдете в състояние да си проправите път навсякъде. Ако хората биха живяли според закона на Любовта, ако имаха туй съзнание, мъчнотии щеше да има, но всичките мъчнотии щяха лесно да ги разрешават. Те ще ги разрешават тъй лесно, както A-B-C. Какво означава две букви? Буквата А, значи човек натоварен, в съзнанието с един мъчен въпрос. Животът е буквата А. Трябва да живееш. Трябва да се разбираш. Този живот е свързан с човека и с Бога. Резултатът е С. Животът, който имаш, както и да живееш, каквото и да придобиеш, С-то е придобивката. А-то вземам за почва, на земята. В, за семето, а С-то е резултат. Щом семето е изникнало, имаме резултат. Може да имаме много обяснения. Но когато ти казваш „аз“, англичанинът казва „ай“, турчинът казва „бен“, французинът казва „моа“. Но „Моа“, съвсем няма значението на „ай“. И „ай“ няма същото значение, както „аз“. И „аз“ няма същото значение както „бен“. „Моа“ на французина показва: всякога е отстъпчив. Във всичките постъпки той е отстъпчив. Англичанинът е самостоятелен. Англичаните сега започват да учат френския метод. Българинът и той мяза на англичанина и той турил две букви, които са много неблагоприятни за българина – „з“ и „ъ“ са създали всичкото нещастие в неговия живот. Англичанинът казва „ай“, две гласни има, „а“ и „ѝ“. Че иска да носиш товара мъжки, да бъдеш герой. „Моа“ значи да имаш разумна посока на своето движение. Англичанинът, в неговия характер, като казва „ай“, той иска товара, който носи да има посока. Англичаните минават [за] много умни, че знаят в политиката как да постъпват. Когато казваме „аз“, всичката мъчнотия е в „з“-то. „З“-то, това е един бент. Ти казваш „аз“, човекът иска да направи едно добро, но почваш да разсъждаваш. Ако раздам всичко, което имам как ще живея – туриш един бент. Ти не може да живееш по Бога един отличен живот, ако си едно шише и имаш едно кило вода и с нея не може да бъдеш полезен на другите. Никакво добро не правиш, изпий водата, напълни шишето! За да бъдеш добър човек, трябва да бъдеш един извор. Аз ви говоря не за онзи статистически живот, който баща ви е дал и утре ще го изгубите. Един ден вие ще умрете, туй умиране не е нищо друго освен, че животът, който баща ви и майка ви са вложили, като наливате на този и на онзи, един ден ще трябва да умрете и ще идете наново до някакъв извор да ви налеят шишето. Пак ще дойдете да се преродите. Някой път казват, че има

прераждане. Прераждането не е нищо друго, освен отиване при Бога, бащата ни и майка ни да ни дадат нещо в шишето. Туй не разрешава въпроса. Да се раждате, значи да се съединим с Бога, да станем едно в съзнанието с Него и да Му служим. Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил." Всеки един от вас е дошъл на земята, вие не знаете защо сте дошли. Вие съзнавате, че трябва да обичате себе си. Аз ви казвам, човек е съгрешил, понеже не знае как да обича, не знае как да обича Бога, не знае как да обича ближните си. Понеже не знае как да обича Бога, човек е съгрешил, защото обича себе си повече отколкото Бога и ближните. Човек не е знаел как да обича Бога и ближните и е възлюбил себе си повече, отколкото трябва. Всичките нещастия сега стават от голямата любов, която имаме към себе си и от безлюбието, което имаме към ближните. Казваме: „Той не е като мене." Сега аз не искам да ви говоря за миналото, аз искам да ви говоря за онези възможности, които са скрити във вас. Във вас имате един Бог, на когото не сте дали свобода да се прояви. Вие сте го ограничили. Бог с хиляди години седи във вас и ви гледа умовете, какво ще направите заради Него.

Аз съм привеждал онзи пример и пак ще го приведа. Един цар напуснал своето царство и повикал своите 10 министри, оставил им разните департаменти, добре да управляват. На всеки министър дал по една длъжност и си заминал. Като заминал искал да опита колко справедливо ще управляват. Престорил се на бедняк и посетил всичките си министри, да види кой какво ще му даде. Един му дал съдрани обуща, друг му дал съдрани гащи, друг му дал съдрана дреха, някой му дал сух хляб. Всеки, каквото му дал, го събирал и след 10 години вече той се връща в държавата. Като се върнал, направил голямо угощение и повикал първите министри на угощението. Носил на всичките подаръци. Под един голям похлупак на всеки турил подаръка, който те му са дали. Един ден и вие като този цар и вие, като заминете ще намерите точно онзи подарък, който вие сте дали. Ако кажете, че ще ви дадат нещо другите, ще видите, че като влезете в невидимия свят ще намерите своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Мислите в другия свят се виждат и чувствата и постъпките се виждат. Ние ги виждаме, Всичко ще бъде видно. Един ден, забуленият свят, в който сега живеете, ще стане явен. Аз съм ви привеждал един пример за една българка. Аз я наричам най-учтивата българка, дипломатка. Тя живееше във Варна. Като дойде на гости някой, тя ще го посрещне, ще го целуне. Казва: „Много се радвам, че сте дошли в дома ми." Ще разточи баница, ще наточи винце, кокошка ще заколи. Казва заповядайте, похапнете. А като те изпрати, казва: „Чума такава, сега му дошло време да му правя баница, като че го канил някой!" Питам сега, защо постъпва така? Външната дипломация на живота е така. Вие ще направите едно добро и след туй, като замине човека, ще кажете: „Дали е

християнин, дали заслужава това? Може би той се преструва. Той дойде току така.“ Та казвам, де е вашето съзнание да чувствувате? Ако дойде един французин, ще кажете: „Той е французин, не е българин.“ По какво се отличава българинът от французина? Един англичанин и един французин си имат особен характер. Англичанинът се отличава много пъти със своето търпение. Срещат се един руски княз и един английски лорд в Лондон, в една тясна улица. Туй в старо време било, не в новите времена. Руският княз бил с един файтон и англичанинът бил с един файтон, няма къде да се разминат. Русинът се спира, изважда в.„Таймс“ и започва да чете. Англичанинът, след като го гледал казва на слугата си: „Идете и кажете на княза, че като прочете вестника, нека ми го даде и аз да го прочета.“ А „Таймс“ е голям вестник. След като го прочитат, започват да мислят. Русинът казва: „Братко, да си разменим файтоните. Ти с твоя [моя] файтон и аз с твоя, назад да се върнеш.“ И вие в живота все ще се срещнете така. Трябва да направите една отстъпка. Аз сега уподобявам този русин и англичанин, те имат тесни възгледи, че не може да се разминат. Русинът ще каже: „Той е англичанин, друг интерес има.“ Англичанинът ще каже: „Той е русин, друг интерес има.“ Значи не може да се разминат. Те имат търпение, може да чакат. Казвам, ако ние, някой път, се спрем, да се спрем да мислим, хубаво. Ако се спреш докато прочетеш вестник „Таймс“, мислите ли, че всичко съдържа. Туктам ще видиш някои работи, които съвременния вестник ще ти даде – един подтик да разбереш кое е правото в света? Аз наричам човек онзи, който след като говори, слушаш той да ти даде един подарък. Няма по-голям подарък от този да срещнеш един човек, който да те обича. Няма по-голям подарък от това да срещнеш един човек, когото може да го обичаш, големи подаръци. Да знаеш да възприемеш хубавия подарък, който ще ти дадат с любов и да знаеш как да дадеш този подарък, който Бог ти е дал. Ние в любовта изявяваме, онова което Бог изисква. Бог изисква ние да се обичаме. Всичките хора в света трябва да учат този закон на Любовта. Трябва училище, трябва бащи и майки, трябва проповедници, учители, добри слуги, пример трябва навсякъде, за да можем да научим този велик закон на Любовта. В светлината човек ще има онази, ясната мисъл за живота. Във въздуха човек трябва да вложи любовта. Казвате: „Много сладко говори.“ Всяка една дума, която е просмукана с любовта, тя е царска дума. Царят само като каже една дума: „Да се помогне на този човек!“ И веднага неговата дума се изпълнява. Ако ние бихме живяли според закона на Любовта, като кажем една дума, тя ще се изпълни така, като царската, веднага ще се изпълни. Сега, понеже не сме царе, каквото и да кажем, няма кой да изпълни думата.

Та казвам, ако обичаме Бога, Бог ще изпълни всяка една наша мисъл, всяко едно наше желание и всяка една наша постъпка, затуй казваме – трябва да

учим закона на Любовта, не да се плашим, но да кажем в съзнанието си: „Господи, научи ме да живея тъй, както ти искаш.“ Тогава трябва да се отворят очите ви и като се отворят очите ви, ще видите. Веднъж ако видите Бога вие втори път няма какво да Го виждате. Мойсей искаше да види Бога в Неговата слава. Казва му Бог: „Може да ме видиш, но само ще видиш много малко.“ Тогава провъзгласи, че Бог е благоутробен и милостив. Казва: „Много малка част видях от Неговата дреха.“ Ние в Любовта ще видим само дрехата на Бога, с която Той е облечен. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той оживява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, поумнява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, възкръсва. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той се примирява с всички. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той получава вечния живот. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Това е живот Вечен да се докоснеш до Любовта, която носи всичките блага за сегашния наш живот. И ви казвам, стремете се тъй, както онази вдовица, да се приближите до дрехата на Любовта, тогава всичките други неща в света сами по себе си ще ви станат ясни. Затова се изисква: в усилията мисъл се изисква; благородно сърце се изисква; една силна воля се изисква, да постигнем онова, за което всички ние се стремим.

Отче Наш.

39 школна лекция, 5 юли 1939 година, София, Изгрев

1939_07_07 Даване, вземане и прилагане
лекция пред специалния клас ИК "Жануа-98"

ДАВАНЕ, ВЗЕМАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./

/Прочете се темата: „Ползата от служенето“./

Пишете върху темата: „Качества върху противоположностите“.

Вие не сте изучавали закона. Защо човек трябва да има самообладание или трябва да бъде господар на себе си? Трябва да бъде богат, трябва да бъде учен. Но какво значи да има човек самообладание? Какво значи човек да е господар на себе си? Най-първо човек, за да има една правилна стойка, вие не може да си представите какви усилия е вложила природата, за да научи човек прав да стои. Някои седите със свити рамене, някои не знаете да седите. Според както седиш, такъв е и живота, който ще проявиш. Мислиш за Бога, но като дойдеш до практическия живот, не можеш да приложиш каквото мислиш. То е само идейно. Идейно можеш да говориш за Бога, в приложението ще направиш това, което земята изисква. Три неща се изискват, за да може човек да има един отличен живот: Да знае как да взема, да знае как да дава и да знае как да прилага. Казват някои: „В какво седи философията на живота?“ – Да знаеш как да даваш, кога и как; да знаеш как да говориш, кога и как да говориш.

Служенето сега. Колко елемента има служенето? „С“-то е един елемент. „С“ какво означава? Вторият елемент е „Л“. Третият елемент е „У“. „Ж“ е четвъртият елемент. „С Л У Ж Е Н И Е“. В дадения случай първият елемент на служенето дава безграничност на понятието. Ще служиш специфично, не на един човек, но някой път (на) едно бръмбарче. На един лист ще услужиш, паднал някъде, пет пари не струва, ще се наведеш да го вдигнеш. Колко енергия ще изхарчиш за този лист? Този лист не плаща твоята енергия, която изхарчваш. После ти не знаеш къде може да го туриш. После ще изхарчиш една твоя мисъл, ще иждивиш част от времето си. Още първият елемент, какъв е той? Първият елемент, „С“-то, показва, че имаш достойнство, искаш да услужиш на един лист. Какво означава падналият лист? Всеки един човек, който не служи на Бога както трябва, той е паднал лист, който се търкаля из калта. Този стъпи отгоре му, онзи стъпи отгоре му, този го побутне, вятърът го дигне, обръща го. Ти го срещнеш и кажеш: „Какво да ти направя?“ Вземеш го този лист, поставиш го някъде и си заминеш. Каква услуга може да направите на един лист? Да

му помогнеш в страданието е невъзможно, понеже той сам в себе си няма някакъв център, който съдържа. Той няма смисъл в живота. В дадения случай той съзнава своето страдание. Каквото да му кажеш, ще ви каже: „Не знаеш ли, че аз страдам?“ Няма изходен път страданието. Вие никога не може да се избавите от едно страдание, ако нямате един център, за който да се държите. Страданието произтича, то е първият акт, когато скъсаме връзките. Да се помъчим да ги скъсаме, те не се късат. Когато скъсаме ония връзки, с които любовта иде, тогава иде страданието. Всякога страдаме за онова, което сме изгубили. Ти страдаш за нещо, което си изгубил. Ти искаш да бъдеш богат и си изгубил своето богатство. Искаш да спечелиш, че си изгубил. Ти си бил богат. Богатството за тебе не е нещо ново. Да допуснем, че си изгубил здравето. Ти вече съжаляваш, страдаш. За какво? За изгубеното здраве. Какво нещо е здравето? Тъй, както се пише, З Д Р А В Е, „З“-то е първият елемент. В какво седи здравето? Да кажем, вие мислите, че идеята сама по себе си е ясна. Щом речеш да изясниш своята идея, тя става тъмна. Представете си, че аз ви завеждам в една стая. Вие сте учен човек, музикант сте, знаете да пеете хубаво. Вечерно време загасвам всичките лампи, казвам: Я ми пейте! Но ви дам една нова песен. Ако ви дам една песен, която вие сте изучили, все таки вие имате. Давам ви една нова песен, вие не може да я пеете. Ако дойде светлината, вие започвате да пеете. Щом изгася светлината, вие не можете да пеете. А за да заслужите, какво ви трябва? Ти можеш да служиш само на великото в света. На дребни работи не се служи, то е невъзможно. Единственото нещо, на което ние можем да служим, то е само Бог. Извън Бога никому не можем да служим. Невъзможно е да служиш тъй, аз както говоря, невъзможно е да служиш заради следните съображения. Ти не можеш да вземеш с ръката си една дребна прашинка, не можеш да я видиш. Как ще вземеш това, което не виждаш, как ще го хванеш? Да служиш някому, значи да го обхванеш, да го видиш. Може ли да служиш на това, което не виждаш? Ти на един лист не можеш да служиш. На една капка вода не можеш да служиш. Слуга можеш ли да станеш на листа? Значи, само на великото в света, само на Бога може да служиш. Бог е една дума непонятна. Може да служиш на онова, което ти е дало живота. Можеш да служиш на онова, което ти е дало ума. Можеш да служиш на онова, което ти е дало сърцето. Можеш да служиш на онова, което ти е дало тялото, в което сега живееш. Можеш да служиш на онова, което те е оградило с всички блага в света. Защото в момента, в който ти се поколебаеш да му служиш, ще дойдат всичките страдания върху тебе. При най-малкото колебание да му служиш, ще дойдат всичките страдания или съвсем ще изчезнеш от света. Няма да те има никъде. Да изпъдим от един клас едного, значи, че той няма да съществува отвън. Той отвън може да съществува, но тия блага в класа ще изчезнат заради него. Ти ще изчезнеш за онзи порядък, който Бог е създал, ти ще излезеш извън него. Щом

излезеш извън порядъка, който Бог е създал, ще дойдат всичките страдания. Щом вие страдате, значи вие сте извън Божествения порядък. Защо страдаме? За своето непослушание. Всеки човек, който страда, показва, че той е непослушен. „Много страдаме." – Увеличило се непослушанието. – „Страдам." – Не си много разумен. Защото ако беше разумен, веднага щеше да се изправи. Поканили го на гости, нагостили го хубаво, сутринта го боли коремът, страда. Кой му е крив? Не знаел как да яде.

Как се яде? За да ядеш правилно, ти трябва с хляба да се разговаряш, да го питаш откъде е дошъл и тогава ще го възприемеш. Казваш: „Заповядай!" След като се запознаеш, като се обичате, ще кажеш: „Заповядай в моя дом", ще отвориш главната врата, порта. Тогава тридесет и двама професори, облечени в белите си дрехи, изправени като войници ще се отворят, казват: „Добре дошли." Той ще влезе, ще го приемат. Че то е един свещен акт. Вие казвате: „То ще се яде, няма какво да се прави." Но то е един процес отрицателен. Ако човек види една чорба и си помисли: „Ядене ли е това, то не е ядене. Картошки супа, разбъркани, смачкани." В яденето трбва да имаш какво да ядеш, да има с какво да се запознаеш. Как ще се запознаеш с водата, например, по кой начин ще се запознаеш? Кой е езикът на водата? Най-после кой е езикът на вашето страдание? Коя е първата дума, с която ще започнеш да се разговаряш със страданието? Страданието е много учено, на земята по-учено от страданието няма. Сега питате: „Защо човек трябва да страда?" – За да станете учени. Човек, който не страда, учен не може да стане. Който не страда, и добър не може да стане, той не може да употребява и доброто. Защото доброто, то е услугата да те извадят от страданието. Страданието е велика задача, с която трябва да се справиш. Друг един възглед има за живота. Всички страдания са задачи, които трябва да разрешите. След всяко страдание, ако правилно го разрешите, иде нова светлина, иде нова придобивка, облагородява се умът, облагородява се сърцето, облагородява се сърцето, облагородява се тялото на този, който страда.

Например, вие искате да дадете някому един поглед. Как ще го дадете? Какво ще го направите? Да кажем сега: Вземете един тон на щастието. Кой е тонът на щастието? Не тонът на самото щастие, тонът на дрехата. Най-първо щастието си има една горна дреха, която носи. Това е сол. Не че е сол българска, но сол, с която посоляват нещата. Солта ни избавя от едно зло. Българите обичат много сол. Северните и западните народи много малко ядат сол. Много малко сол трябва на човека, микроскопическо, не с пилюлки. Сол ще вземеш с върха на една игла. Имаш чорба, колко сол трябва да туриш? Аз ако бих бил готвач, ще извадя иглата, ще бодна на върха и ще туря в яденето. Колкото се закачи на върха на иглата, това е

солта. Често някои думи във вас са много осолени, не са безсолни. Всичките хора страдат от осолените думи. Много сол изсушава. Всички от вас, които съхнете, имате много сол. Онези от вас, които задебелявате, имате много вода излишна. Да имаш много вода, не е хубаво. Аз някъде колко вода бих турил? Пак с иглата. Казвате: „Колко вода?" – Колкото се закачи на върха на иглата, толкоз ще туриш в яденето. Ако ви готвя ядене, ще туря една бодка от сол, една бодка от вода, ще туря после и една бодка от сладкото – три елемента. Как ще се освободите от водата? Има само един начин, чрез изпарение. Значи, ако в някоя долина няма излаз, една река, която тече, набира се и се образува едно езеро. Щом се образува езеро, ще дойдат много животни да живеят там. Помнете сега правилото: Да дадеш, трябва да знаеш как да дадеш. Да вземеш, трябва да знаеш как да вземеш. Трябва и да знаеш как да прилагаш. Всички имате правото в себе си. Вие сте го занемарили. Някой път кажете една дума, вас ви стане мъчно, казвате: „Туй нещо не трябваше да го кажа." Направиш някое движение, кажеш: „Това не трябваше да го направя, така аз не трябваше да постъпя." Или някой път ви се дава едно вътрешно наставление, усещате едно вътрешно нарушение. След малко вие се оправдавате. Че в дадения случай вие ще изхарчите повече енергия, отколкото трябва. Знаете ли колко мъчно е да се събира енергията? В света има две неща, с които човек трябва да се справи. Някъде имаме повече време, по-малко енергия – енергията трябва да се пести. За да спестим енергията, тогава трябва да употребим повече време. А някой път искате да съкратим времето, тогава харчим повече енергия. Не съкращавайте времето. Нямаш право да съкращаваш времето. Вие съкращавате дробите. По кой начин се съкращават дробите? Вие съкращавате излишното. Никога ти не може да съкратиш времето. Че как ще го съкратиш? Те са философски въпроси, да ги изоставим.

За всички неща има време. Ти можеш да бъдеш добър само за времето, което е определено за доброто. Ти можеш да любиш само за времето, което е определено за любовта. Ти можеш да учиш във времето, когато е определено за учене. Ти ако всякога учиш, ще ти побелее главата. Пък ако всякога учиш, косми ще ти израстнат навсякъде по тялото. Ти ще станеш като животно. Че на тези животни от много учене им израстнаха тия косми. Сега като ви привеждам този пример, казвате: „Как може от учене да израстнат косми?" Онези, които отиват на северния полюс, си турят шуба, голяма меча кожа. Защо туря този човек шуба? Много учен е. Дълго време мисли как да се справи със студа. Намира, че дебелите дрехи, мечите кожи ще му помогнат. Не е глупав човек. Един ескимос знае да се справя със студа. Но ако дойде в топлите места, той знае как да се справя със студа, но в топлите места със своите дебели дрехи как ще се справи? В него ще се зароди желание да се освободи от дрехите. Тогава онзи стих, който

тълкуват в Писанието: Да се отрече човек от себе си, от своите мечи кожи на северния полюс. Щом си дошъл на топлите места, ще се отречеш от своите мечи кожи, от дебелите си дрехи ще се отречеш и ще се облечеш с тънки дрехи. Ще облечеш тънки дрехи, само от платно, леки. Дебелата дреха може да е била 15–20 кила, като идеш в топлите места, ще останеш само с няколко кила върху себе си. Какво ще стане? Мечата кожа ще иде при мечките. Вълната ще иде при овцете. Като се откажеш от себе си, всяко нещо, което си заробил, то ще иде при своите си, ще се радва. Да се отречеш от себе си, ще изпратиш всичките слуги да идат при баща си и при майка си, ще им дадеш отпуск, ти ще станеш господар, да служиш само на себе си. Това значи да служиш на себе си, да дадеш отпуск на всички слуги. Да дадеш свобода на своя ум. Вие карате някой път ума си за вас да мисли само. Умът и за себе си трябва да мисли. Какво значи умът да мисли за себе си? По този начин, по който сега мислите, въпросите не могат да се разрешат, нищо не може да се разреши. Относително нещата ще ги имаш. Ти и при сегашните условия на живота ще бъдеш един. Как се казват тия хора, които наемат стаи? – Кираджии. Наемеш стая за една година, ще те изпъдят. Защото ако влезеш в един апартамент, голям наем искат хората, не можеш да плащаш сумата, ще излезеш. Ако влезеш в един апартамент, който е неудобен, ще се яви недоволството, ще търсиш друг апартамент. В дадения случай ще излезеш, че не може да плащаш, в другия случай ще излезеш, че няма удобства, няма баня, искаш да се къпеш, няма хубава кухня, в апартамента няма асансьор да излезеш навън. Ще кажеш: „Асансьор ми трябва.“ Защото в един автомобил нямаш. Щом имаш един апартамент в природата, тия автомобили са асансьори, качиш се, хвръкнеш надалече, спестиш времето. Каква е разликата между ходенето и асансьора? Когато сам се движиш, господар си на себе си. Щом влеза в един автомобил, не съм господар, друг ме кара, където иска. Може да станат много авариите с мене. Или качиш се на един параход, ти вече не си свободен. Щом започнеш да мислиш с мисълта на другите хора, ти вече имаш автомобил, вземаш чужди мисли, ти си в автомобил, автомобилите ходят, където искат. Ако е някой умен човек, ще се изкара.

Преди няколко дни наши приятели отидоха на Рила, но трябваше да спрат на пътя. На пътя намерили четирима души, изскочили от един автомобил, който се блъснал в един стълб и четиримата убити. Те трябвало да се спрат и да отидат да обадят на властта, че има убити на еди-кое си място. Ти мислеха да тръгнат и да вървят. Често вие тръгвате и виждате, някой се ударил в стълба на електричеството, станало е някаква авария. Често стават тия сблъсквания във вас. Вие се спирате.

Питате: „Какво нещо е любовта?“ *Любовта е да знаеш как да я възприемаш, да знаеш как да я даваш и да знаеш как да я прилагаш.* Ако

не знаеш как да приемеш любовта, ако не знаеш как да даваш любовта, ако не знаеш как да прилагаш любовта, ти не можеш да знаеш какво нещо е любовта. Единственото нещо, което не се знае и никога няма да се знае, то е любовта. Защото не можеш да я разделиш и да я видиш, тя е толкова обширна, че никъде граници не можеш да видиш. Представете си сега за любовта, че е слънцето. Ако го разглеждаш като твое тяло, че искаш отвън и отвътре да е увито с една диамантена кожа, гладко едно кълбо, което има един милион километра в диаметър. Но живеят същества разумни, всички облечени в твоята дреха, какво ще знаят те за слънцето? Ако обикалят, какво ще научат? Представете си, че туй слънце свети. Защо свети туй слънце? – Защото ви обича. Като идете при него, то ще загасне и вие ще бъдете в тъмнина. Нали сега има противоречие? Ако слънцето изгрее, ти ще си затвориш очите. Нали е опасно слънцето? Докато ти обичаш слънцето, то ще те гледа; щом престане то да те гледа, ти не го обичаш. То е вече тъмно.

Сега аз ви навождам на една мисъл: Правилно да даваш. Онова, което Бог ти е дал, трябва да го дадеш. Трябва ти да го дадеш някому, не го задържай за себе си. Служенето седи в това: Бог ти дава нещо, да идеш да го дадеш някъде, да изпълниш Неговата воля. Ако ти дадеш това нещо, както Бог изисква, ти ще почувствуваш една вътрешна радост. Когато дойде някой, който носи Божието благословение, да го възприемеш, да го оцениш, пак ще се зарадваш. Тогава имате следния процес: От взимането и от даването изваждаш третото правило – прилагането.

Сега нека да попеем, остават още няколко минути. Този часовник избързал. Някой път тоновете пристигат по-рано, някой път закъсняват. За да не закъснее, ускорява хода, пък за да не отиде по-рано, забавя го. Някой път не се позволява да дойдеш по-рано, позволява се да закъснееш. Друг път не са позволява да закъснееш, позволява се да дойдеш по-рано. В природата не се позволява да идеш по-рано, нито да закъсняваш. Няма да закъснееш и няма да идеш по-рано. Ще идеш точно навреме, като англичанин. Няма да закъснееш нито една минута.

Вземете сега „сол“ от първата степен. /Пеем „сол“./ На „сол“ му липсват няколко трептения. Отде започва „Давай, давай“? – От „ла“. Значи кой може да дава? Плодът. „Давай“ от „ла“ започва, понеже плодът дава. Дадеш откъснат цвят, правилно ли е това даване? Тогава, щом аз давам откъснат цвят, казвам: Ти можеш ли да го възкресиш? Можеш ли да дадеш живот на този цвят? Учен ли си да знаеш как да го възкресиш? Щом ви се дават цветя, можеш ли да ги възкресиш? На младите моми, които се женят, тази задача им дават. Все с откъснати цветя ги окичват, венци им правят от тях. Казват им: „Тия откъснати цветя тя може ли да ги възкреси,

да ги оживите?“ Тя казва: „Мога, мога!“ Като започне да ги възкресява, тя започне да страда, понеже всички цветя, които са на главата, трябва да ги оживи. Всяка една мисъл, която не се прилага, тя е откъснат цвят. Трябва да обмислиш.

Някой ти казва: „Служи!“ Ако ти не знаеш, ти вече имаш откъснат цвят. – „Как да служа?“ – Учен човек си. Как трябва да служи човек? Богатите хора са намерили средството, понеже имат пари. Дойде някой, казва му: „Искаш ли да ми служиш? Давам ти един лев.“ Той не се съгласява. Дава два, не се съгласява, три, пак не се съгласява, четири, пет, десет, като дойде четири английски лири на ден, съгласява се, казва: „Ще служа.“ Четири лири по 500 лева. Курсът на лирата варира, ако стане война, лирата изгубва своята цена. Ако се подобрява положението на Англия, лирата се подига. Та ние, които имаме лири, ще зависи, ако е добре на Англия, и на лирата е добре, ако не е добре на Англия, и на лирата не е добре. На лирата е зле, пък и на нас е зле. Лирата може да се котира с 500, 400, 350.

Изпейте сега „Давай, давай“. Вие като пеете, много тщеславно пеете. Силното пеене е тщеславно. Тщеславието не че е лошо, но харчи се много енергия, повече енергия отива. „Давай, давай“, но не можеш да дадеш както трябва, повече енергия харчиш. „Давай, давай“, тихо като пеете. /Показва Учителят./ Кое по-хубаво? По-малко енергия, повече мисъл ще турите. Много енергия харчите, ще обеднеете. Точно да бъде, да няма нищо излишно. „Давай, давай“ любовта, както Бог ти я дал, така да я дадеш на другите. Изпейте „Давай, давай“ и хванете средния пръст на лявата ръка с дясната си ръка. Човек трябва да мисли, ако иска да пее. Един певец, който се учи, трябва да тури ръката си на челото, на разсъдителните способности, когато пее „Давай, давай“. При „всичко давай“, показалецът отстрани на челото. При „чисто семе пшенично“, пръстът на устата. Защото от устата излиза плюнката. Плюнката оцапва всичко. Като говорите, излиза плюнка, оцапва човека. Като говорите, нищо да не излиза, нито една плюнка. После ти като говориш, въздуха го изкарваш толкова силно, че едно същество от невидимия свят, тъй като говорите, то може да изхвръкне като бомба. Като говорите, тъй тихо да говорите, че това, което излиза от устата, да падне като някой нектар и да дойде, и да поглади ухото. Всеки звук трябва да образува едно трептение, като достига до ухото, да усеща една приятност. Когато и другите говорят, да усещаш една вътрешна приятност. Като произнесеш една дума и като чуеш една дума, да ти е приятно. Много добре трябва да се учи човек да говори. Когато говорите, трябва да знаете, че има ангели, които ви слушат. Някой път има някой приятел, не само приятели ви слушат, но има най-малко трима души, които ви слушат. Един професор от невидимия свят, един от духовния свят и един от физическия свят, трима души приятели,

които вие обичате. Вие като говорите, те ви турят бележка, вие държите изпит. Може да ви турят две. Казвам: Когато говорите, когато мислите, знайте, че пред вас има същества, които ви наблюдават от трите свята и вашите мисли наблюдават, не критически. Те са невъзмутими, тихо и спокойно ви наблюдават. След като ви турят двойка, ще дойдат да ви потупат по рамото, казват: „Гледай да учиш по-добре." Казват: „Ние трябва да бъдем справедливи." После, ако ти турят по-голяма бележка, отколкото трябва, то е лъжа. Пък лъжа не трябва. Значи онова, което заслужаваш, трябва те да ти го дадат. Двете не е лошо, с два вола се оре. Единицата, и то е хубаво. На един кон се язди. Щом ти турят единица, да се качиш на единицата. Който има две, да впрегне двата вола вече на нивата. Като ти турят три, нали има кола с три колелета, на колата ще се качиш. Нали има такива мотоциклети с две колела, отзад едно и отпред едно. Колко души може да се возят на един мотоциклет?

Казвам: Давайте хубава преценка за нещата, които мислите. Давайте си преценка, да имате уважение и почитание към себе си. Когато говориш, има един разумен свят, който преценява твоите постъпки. Не да се страхуваш. Имайте желание всяка постъпка да е на място. Онова, което вземаш, да е на място. Онова, което прилагаш, да е на място. Всичко да е на място.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
34 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7 юли 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на стенографа/: На 30 юни т.г. Учителят не държа лекция.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 14 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа.

1939_07_09 Самоотричане
утринно слово

САМООТРИЧАНЕ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Иоана.

Духът Божий

Размишление

Човек с едно ядене не може да се нахрани. Едно ядене топло за през целия живот не държи. Най-малко три пъти ядете на ден – закуска, обед и вечеря. На другия ден пак започва същото и все се повтаря същата работа – 80, 90, 120 години по три пъти ядене на ден. Сутринта какво ядене вземате? Някой си стопля вода и пие чай. Някой българин ще си направи попара; някой американец ще вземе бифтек, месо; някой вегетарианец ще вземе някоя ябълка, круша – през лятото ако е. Казвам: Какъв е смисълът на яденето? Яденето е най-ниската степен, чрез която човек се запознава с материалния свят. Трябва да яде, за да си предостави материала, с който да се изгради нещо. Трябва му този материал. И сега трябва да си го сготвите и сами трябва да го възприемете, да го сдъвчете и после да го изпратите навън във вид на мисъл, на чувство и на постъпка. Тези чувства той ги продава. Мислите, чувствата и постъпките се продават както грънците, шапките, обущата, както ябълките, крушите и други. Кога се е научил човек да продава нещата? Като е излезнал из рая навън. В рая той не знаеше какво нещо е продаването. Там имаше изобилие. Там, дето няма изобилие, има продажба. Всеки иска скъпо да продава. Например, една мома иска скъпо да продаде любовта си. Търси някой княз, тя не иска да се ожени за един овчар. Ако се ожени за един овчар, ще гледа колко овце има. Ако има 10 овци, тя казва: Не стигат. Иска 100, 200, 1000 и прочее. Ако той е земледелец, тя иска той да има много земя. Ако е учен, тя иска да е най-ученият. Но тези неща са неразбрани. Ние продаваме което не може да се продаде. Един от учениците Христови продаде Учителя си за 30 сребърника. Цял човек го продаде за 30 сребърника, за много малко. Не знаем дали това е вярно, или не. Това е иносказание. 33 – това е числото на заблуждението. Събрани, двете цифри дават 6. А пък числото 6 е число на заблуждението. Например един момък се съблазнява, че една мома е красива, че го е погледнала така някак си и само с един поглед той продава душата си и тръгва подир нея като шашав. Защото веждите ѝ и очите ѝ били черни. Чудят се бащата и майката! Той казва: Така ме погледна! –

Очите ѝ били черни. Че какво има в черните очи? Само младият момък, който е виждал черните очи, знае какво нещо са те. Черните очи са очи на заблуждение, нищо повече. Когато човек иска да извърши едно престъпление, търси черни очи, понеже в тъмнината нищо не се вижда и няма кой да те съди. Така че, като правиш едно престъпление – само при черните очи се прави престъпление. И момъкът търси черните очи на момата. И това го счита за голяма любов.

Престъплението какво е, какво значи? Престъплението е първата стъпка, за да дойдеш до някакво познание, което е горчиво, престъпно. Ние казваме „пристъпалник“, когато детето проходи за пръв път. В България има такъв обичай, че за простъпалника правят цяло угощение. Някой път ще заколят кокошка, ще направят баница.

Труден е животът в своето проявление. Сега казваме, че е виновата любовта. Да кажем, че любовта е младата мома, която тика момъка в престъпление. Хубавите работи тикат хората в престъпления. Например човек, който е опитал кокошето месо и си е похапвал печена кокошка, само като я види, почва да си въобразява колко е вкусно то. Той ни най-малко не мисли за нейните страдания. Той хване кокошката, откъсне ѝ главата и я опича. Значи, хубавото месо на кокошката го тика към престъпление. Той мисли, след като изяде тази кокошка, може да придобие нещо. След като е изял кокошката, човек ще придобие онова, което има в кокошката. А пък кокошката никакъв такт не владее. Каквото извади, ще го разрови с краката си. И тя е много неблагодарна. Каквото ѝ дадеш – ще ѝ дадеш една крина жито – тя ще поклъвне и другото ще го остави. Казва: Пет пари не давам заради него. Може след няколко дена да погладува малко – не го оценява. И на хората дай и най-голямата любов – той постъпва както кокошката. Аз съм виждал много мъже, които са били обичани от жените си, но нека да бъда последователен. Да не говорим сега за мъже и жени. Да вземем сега момъка, който е обичал момата, момъкът, който е тичал подир момата и е казвал, че без нея не може да живее, че е готов да се жертва за нея и т.н. А момата на това се смее и казва: Вижте този колко е шашав, тръгнал е като смахнат. Той изявява най-голямата си любов, а тя няма вяра в него. И тя е права. Защо? В света в закона на любовта има едно голямо противоречие. Има един пример. В древността една от големите жрици се влюбила в първосвещеника – един велик адепт, много напреднал. Но той нямал разположение към нея. Тя правела всичко, за да го убеди в любовта си. Тя казвала: Искам да ме обичаш така, както аз те обичам. Той я обикнал така, както тя го обикнала, но в момента, когато той я обикнал така, тя го намразила. И в тази измама той я проклина и тя станала на змия.

Питам сега, ако ти обичаш някого, каква нужда имаш той да те обича? Това е едно от неразбиранията в живота. Ако аз съм изработил една стока и я продавам, то всякога искам да получа нещо в замяна на стоката и което да съответства на стоката. Такава една обмяна съществува между хората.

Но какво подразбираме под думите „аз те обичам, но и ти да ме обичаш“? Седели ли сте вие някой път да мислите, защо трябва да обичате? Аз си обяснявам по следующия начин. Ако ти запалиш един съвременен котел, с който се движат треновете и параходите, ако го нагряваш този котел и нямаш отдушник за парата, то котелът ще се пукне. Значи ти трябва да любиш, защото иначе ще се пукнеш. Нищо повече. И ако не искаш да се пука котелът, то тогава не подклаждайте котела. Но въпросът с това още не е решен. Ти казваш: Аз го обичам. Да обичаш някого, това е едно лекуване заради тебе. Ти ако не обичаш, тебе ще те сполети едно по-голямо зло. Да обичаш е едно зло, но да не обичаш е два пъти по-голямо зло.

Сега аз искам вие да разсъждавате. Така, както ние разбираме любовта при сегашните условия, при нея се раждат всичките престъпления. Майката, като роди деца, за тях тя може да направи много престъпления. Онази вълчица, която е родила няколко вълчета, вечерно време ще скочи върху една кокошка или ще открадне едно агне; ще скочи върху друга кокошка и ще открадне друго агне и т.н. Двадесет–тридесет години всеки ден по едно агне, значи в годината 365 агнета или кокошки тя ще ги донесе на своите деца от любов към тях. Онази малката птичка за своите деца ще хване по десетина мушички или стотина червейчета и ще ги занесе на своите деца. Сега къде е разрешението?

Въпросът е как трябва да обичаме. Христос е разрешил този въпрос малко другояче. Досега всички, които са обичали, са изяждали тези, които са били обичани от тях. Така е било в старата любов. А пък Христос, като дойде на земята, в новата любов казва: Аз обичам другите не да ги изям, но аз, като ги обичам, искам те да ме изядат. Значи, обратното става. Следователно, ако ти, като обичаш другите хора, искаш да ги изядеш, ти искаш старата любов, в която стават всички престъпления. Новата любов седи в това, като обичаш някого, той да те изяде. И в това изяждане се раждат всички добрини в света. И върху това се гради всичко. Ако тебе не те изяждат, ти не си в новата любов, и като те изяждат, доброто се ражда тогава. Когато те изядат хората, тогава ти ще изградиш доброто. След като хората изядат Христа, той ще влезне в тях и ще ги научи как да любят. Ако ти ги изядеш, те ще те научат, каквото те знаят. Ако изядеш една кокошка, тя ще те научи да ровиш; ако изядеш една свиня, тя ще те научи също да ровиш. Свинята с муцуната си се е предала на ровене на земята. Та и всички вие се занимавате с ровене навсякъде. Защото свинята рови с носа

си – муцуната си, а муцуната е израз на човешката интелигентност, на неговата мисъл и всичко. Ако ти изядеш хората, то те, като влезнат в тебе, ще те научат на това, което те знаят. Ако ти в своята любов не можеш да влезеш в душата на някой човек, то ти не можеш да го научиш на нищо. Ако ти ги изядеш, то ти ще ги научиш на онова, което ти знаеш. Казва някой: Знаете ли, че Иван си купил нови обуща, че Драган си купил парижка шапка, че той носи дрехи от английски плат. Часовникът му е с красива линия. Че какви книги той донесъл. Че какъв апартамент хубав има. Че какви били прозорците – големи, широки. Та какви са стъклата на прозорците му. Пък какво пиано има. Какъв хубав умивалник, парижки. Пък тенджерите какви са. Креватът му е направен от орехово дърво и колко е хубав. А пък възглавниците му с хасе. А пък нощните му обуща, нощната му риза копринена е. А пък банята му каква е.

Питам: Какво е добил човек от всичко това? В тенджерата ти можеш ли да влезеш вътре и да те сготвят? Ти влизал ли си в неговата тенджера, в неговите обуща? Ти бил ли си в кожата на един вол, от която са приготвени обущата? И ние се хвалим с тези неща. Когато ги турим на краката си, казваме: Отлични са тези обуща! А когато се е драла кожата на едно животно, ти какво трябва да мислиш? Трябва да мислиш: Колко е пострадало това животно заради мене – за да ми запази краката от острите камъни, които могат да наранят краката ми.

Та казвам: Кое е онова, в което седи любовта? Ако живеем по стария начин, ние ще имаме това неразбирателство в живота, което съществува сега, и животът ни ще бъде несносен. Само когато човек почва да се жертва, тогава ще влезне в един нов свят. Често вас ви е страх да се жертвате. Всеки, който се пожертва, казва, че трябва да умре. Но при умирането ти ще влезеш в един особен свят. Ти като не се пожертваш, не можеш да влезеш в света на любовта. Само като влезеш в света на любовта, ти можеш да я намериш. Човек, който разглежда любовта отвън, за него това е един вид, а пък като я разглежда отвътре, за него тя има друг вид. Ако ние разглеждаме Бога отвън само, то ние Го разбираме по един начин. И там се ражда злото. Но ако Го виждаме отвътре, тогава ние Го възприемаме отвътре, тогава Той ни научава на смисъла на нещата и почва да ни учи как трябва да живеем. И ако не влезне Бог в нас, ние не можем да живеем както трябва. Трябва да имаме един модел за това. И Христос казва: Аз и Отец ми ще влезнем и ще направим жилище във вас. Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, тогава и аз ще ви се изявя. – Изявяването ще покаже каква е тази любов, с която ние трябва да се проявим.

Аз съм ви привеждал и друг път примера за онзи светия, който търсил 30

години Христа. Той бил един римлянин, патриций и той се оттеглил в едно пусто място и се предал като голям светия. И всичките му дрехи съвсем се окъсали. Той оголял и си казал: Как ще изляза пред света сега? Веднъж му донесли един хубав костюм – римски, хубава шапка, хубави обуща. Донесли му и хубаво ядене. Но в този ден един млад човек, който искал да се жени, а нямал дрехи, идва той при светията и казва какво иска. Светията погледнал себе си, погледнал и новите си дрехи и мислил какво трябва да прави – себе си ли да облече, или този момък, който иска да се жени? Той му дал дрехите си. А хлябът, който донесли на светията – идва при него една бедна жена с децата си, която нямала хляб, и той дал хляба и яденето. Оставил само едно малко парченце от хляба. Но една мишка излязла от дупката си и той ѝ хвърлил това парченце хляб. Мишката го взела и го занесла в дупката си. Той се замислил и се търкулнали две сълзи от очите му. И той казал: Нищо нямам пак. И дрехите отишли, и яденето отишло, и всичко друго отишло. И той нищо не разбрал. Но в този момент се явява Христос и тогава той, като пожертвал всичко, разбрал смисъла на живота. Разбрал, че тази храна идва отвътре вече.

Та казвам: Докато в нас двете сълзи не потекат от очите ни, че всичко е изгубено, ние не можем да имаме постижения. Докато ти се държиш за своята тъща, за баща си, за майка си, за приятелите си, за народа си, и за себе си най-после, ти не можеш да имаш постижения. И като се отречеш от всичко това и се решиш да служиш на Бога, тогава ти ще разбереш любовта, която отвътре в тебе ще работи. И Писанието казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят.“ Това е най-хубавото служене! Ако така живеем, какво ще стане с нас? – казват хората. Чудни сме в нашите разсъждения. Че сега както живеем, какво става с нас? Идете на гробищата. Вие казвате: Така, както сега служим, ще бъдем нещастни. Че както сега живеем и служим, не сме ли нещастни? Обаче, ако служим по новия начин, смърт в къщата ни няма да има и всецяло ще разрешавате въпросите си. А пък сега отчасти ги разрешавате. По новия начин на любовта ние ще се освободим от страданията. А пак по старата любов, ако остане, ние ще имаме сегашните противоречия, които съществуват в света. И по никой начин вие не можете да примирите хората, ако не приемете учението на любовта. По никой начин така светът не може да се преобрази. Ако не приемеш учението в себе си, ще имаш борба в себе си. Някой път всеки от вас се бори, не знаете как да постъпите и какво да правите. Борите се с онова свое чувство дали да обичате хората, дали да обичате другите и кого да обичате повече, да престанеш, да не обичаш никого. Как ще разберете това? И себе си няма да обичаш по външен начин. Кого ще обичаш? Ако обичаш тялото, това тяло един ден ще се разкапе. Кое е онова, което трябва да обичаш? За да обичаш нещо, то трябва да е нещо, което да е постоянно и да не се изменя. Ако ти обичаш

един човек и той се изменя спрямо тебе, питам тогава: На каква реалност или на каква база седи тази любов? Тя е неразбрана тази любов. В любовта се подразбира онази цена, която в цялата вечност не може да се измени и освен че не се изменя, но нейната цена се увеличава. В любовта животът се увеличава постепенно. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил.“

И в новата любов ти трябва да виждаш Бога във всичко, в цялата природа. Не отвън, но вътре, вътре трябва да чувстваш Бога. При новия начин на любовта, ти като имаш любов, то всичко в природата ще ти говори. На Христа казваха: Благословен, който иде в името Господне. И веднага след това Христос казва: „Ако те млъкнат, тези камъни ще проговорят.“ Тези камъни – това са спящи души. Един ден, когато дойде любовта, те ще се пробудят, те спят сега. Виждате един човек спи сега, понеже душата му е извън неговото тяло. Неговата душа ходи в другия свят, отдето е дошла. И когато човек се събуди, душата се връща в своето жилище, отгдето е излезнала – връща се в тялото си. Защото на служба е душата – като един чиновник. Ние сме на земята, за да изпълним Волята Божия. Един директор на банката, като служи 30 години, уволняват го и го пенсионират. Дадат му 3–4 хиляди лева пенсия и той си прекарва последните дни не като директор, но като екс директор. Но важно ли е директорството? Не е важно. Важно ли е тялото? Не е важно. Като излезнеш от тялото си, ще бъдеш пенсионер и ако си служил като добър директор в тялото си, като отидеш в невидимия свят, ти си пенсионер и ще ти дадат 3–4 хиляди лева заплата и ще живееш добре. А пък ако не си служил добре, ти горе ще бъдеш без пенсия и ще ходиш да търсиш нова служба. Та единственото нещо, което може да гарантира нашия бъдещ живот, е любовта. Без любовта животът не може да се гарантира. Това е новото схващане на любовта, която жертва всичко, за да намери Бога. Ние трябва да пожертваме всичко, за да намерим Бога. И като намерим Бога, ние ще влезем в целокупния живот и тогава ще намерим смисъла на нещата. И тогава навсякъде, гдето минеш – и като ядеш, и като спиш, и пр. – навсякъде ще има смисъл, ще намериш дома си. И апостол Павел казва: Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят Бога, нито око е видяло, нито ухо е чуло. – И ще бъдеш в един свят между братя и сестри, които ще имат една такава любов, каквато ти очакваш. И ти ще бъдеш към тях с такава любов, каквато те очакват. Ти ще бъдеш към тях такъв, какъвто те очакват. И те ще бъдат към тебе такива, каквито ти очакваш. А пък ние сега сме един към друг такива, каквито не трябва да бъдем. И там е всичката мъчнотия. Едного обичаме повече, а другиго – по-малко. Когото обичаме повече, даваме му повече. А когото обичаме по-малко, даваме му по-малко. А когото никак не обичаме, нищо не му даваме. Хората търсят любовта по единствената причина, понеже чрез любовта се добиват

благата в живота.

В новото схващане – не само в схващането, което вие сега знаете – вашата любов трябва да мине от смъртната любов в безсмъртната. От любовта към себе си и от любовта към ближните си трябва да минете в любовта към Бога. И тогава Бог във вас ще създаде едно ново общество. Ближният ви ще се прероди и вие ще се преродите. И Писанието казва: „Ако не се родите изново...“ Значи, след като възприемем Божията любов, тогава отново ще се родим. И тогава ще станем деца на Царството Божие. И ще бъдем готови да разберем вътрешния смисъл на живота. Само тогаз ще бъдем готови за онова, което търсим. Да не се вижда трудно за вас. Защото това е една неизбежност. Никой досега не е влезнал в Царството Божие, който не е пожертвал себе си. И вие не можете да влезнете в Царството Божие, ако не пожертвате себе си. Това е вратата. Царството Божие не може да се отвори за вас. Христос казва: Който не обича мене повече от майка си и баща си и който ненавижда своя живот, не може да бъде мой ученик. – Тези неща ние ги знаем, но сега трябва да ги приложим. Трябва да изучавате какво нещо е самоотричането. Например, трябва да знаете, когато някой човек иска да ви обиди, какво трябва да направите. Станете глухи! А когато иска да ви каже една хубава дума, тогава да си наострите ушите, да бъдете чутки, да можете да чуете хубаво.

Та сега трябва да бъдете глухи за злото, а с такова чутко ухо за всяка една хубава дума, колкото и да е малка тя. И да я запишете във вашето календарче. Вие нали си имате календарче, където си записвате някои неща? Всяка една хубава дума ще я запишете там. Същото се отнася и за зрението. Като дойде да видите нещо лошо, да си затваряте очите. А пък за добрите неща – да си отваряте очите на четири. И ушите си, и очите си, и устата си, и всичко за доброто да се отвори на четири. Само така може да бъдете носители на онова великото учение, което сега иде. Този е пътят, по който Бог може да ни се изяви. Ако приложим Словото на Бога, Бог ще ни се изяви. Ако не го приложим, то ние ще разберем Бога отвън. А ако приложим Словото, тогава Бог ще ни се изяви отвътре. И тогава и външният свят ще стане за нас достъпен.

Отче наш

6,15 ч. с.
35. Утринно Неделно Слово, държано
на 9 юли 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – чисто, ясно. Времето – тихо и топло.

1939_07_09 Изкуствените противоречия
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ИЗКУСТВЕНИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ

Отче наш.

Махар Бену Аба.

Ще прочета 82-ри Псалом.

Духът Божи.

Днес ще говоря върху изкуствените противоречия, които съществуват в живота. Изкуствени противоречия са тези, които ние сами си създаваме – съзнателно или несъзнателно. И след като си ги създадем ние искаме да намерим някакви теории, да видим на какво се дължат тези противоречия. Вземете положението на едно младо момче, което още в прогимназията започне да мисли за младите моми. Понеже в тази ранна възраст започва да мисли за младите моми, уроците му стават все ненаучени. Днес урокът му не е приготвен, утре не е приготвен. На какво се дължи това? Това се дължи на младата мома, която седи в ума му постоянно, вследствие на което хвърля сянка и той не може да учи. Другаде срещате един млад търговец, който има много стока, но като срещне някоя млада мома, почва да я преследва. Той тича след младата мома, но ден след ден губи клиентите си, докато един ден се види фалирал и се чуди коя е причината за това нещо. Много просто – причината е младата мома, която е влязла в ума му. Някой хирург прави операции, но една млада асистентка седи при него и го гледа в очите. И той я гледа в очите и без да забележи направи някаква погрешка и поведи човека. Докато хирургът прави операцията, младата мома не трябва да седи насреща му и да го поглежда. Един американски проповедник разправял една своя опитност. Той обичал да наблюдава хората, да види какви хора влизат в събранието. Един ден както проповядвал, погледнал към вратата, да види кой влиза и забелязал една млада мома, с хубави черни очи. Като погледнал към нея, погледите им се срещнали и той веднага забравил какво трябва да говори, беседата изчезнала от ума му. Като се видял в това положение, той решил да каже пред слушателите си, че му е лошо, та не може да свърши проповедта си. В това време, именно, в събранието влязла една стара баба, която погледнала към проповедника. Той също я погледнал и веднага проповедта му се възстановила в главата. Така той могъл да свърши своята проповед, но благодарение на погледа на старата баба, а не на младата мома с черните очи.

Та казвам: Ние, съвременните хора, изкуствено си създаваме противоречия и мъчнотии. Например, мнозина искат да станат учени, силни хора, богати,

да имат хубави апартаменти, да заемат високи положения, да станат министър председатели. Хубави са тези идеи, но те са човешки. Министри има и между животните. Най-силните животни са министри, а останалите са на опашката. И между птиците най-силни са ония, които ръководят, които заемат първите места, а останалите са на опашката. Понякога изкуствените мъчнотии и противоречия се унаследяват. Например, ако бащата е страхлив, и синът, който се ражда от него, е страхлив. Ако майката е сребролюбка и обича парите повече, отколкото трябва, и дъщерята се проявява сребролюбка. Това е известен недъг. Човек мисли, че като бъде богат, работите му ще вървят по мед и масло. Това е така до известна степен. В сегашният живот е опасно да бъдеш богат. За твоето богатство може да те пребият някъде. Едно време богатите носеха богатството си със себе си, но заради това богатство разбойници ги пресрещаха в горите и ги избиваха и обираха. Обраните хора след това дълго време мислеха какво да направят, да запазят парите си и да не плащат с живота си, докато най-после измислиха днешните банки. Днес ти влагаш своите капитали в банките и пътуваш безплатно.

Друго изкуствено противоречие на което хората се натъкват, е чувството на обида, което хората претърпяват. Защо се обидил? Защото му казали една обидна дума. Ако някой ви каже една обидна дума на английски, от който език нищо не разбирате, вие няма да се обидите. Но ако на български ви кажат една обидна дума, вие непременно ще се обидите. Значи, от това, което човек разбира, всякога може да се обиди. Но от това,от което нищо не разбира, не може да се обиди.

Някога, в древността, един цар имал две дъщери. Едната била много грозна, но с добро и благородно сърце, а другата била красива, но много устата. Като знаели тези им черти, никой не дохождал да ги иска за свои жени. Царят, обаче, се безпокоял, искал да ги ожени, и се чудел какво да направи. Един ден той извикал в дома си един от най-добрите си мъдреци и го запитал какъв съвет ще му даде, за да ожени дъщерите си. Мъдрецът му казал: „Ти ще отвориш една странноприемница и ще видиш кои ще бъдат първите посетители. Те ще бъдат твоите зетьове. Единият ще бъде сляп, него ще вземеш за зет. Него ще ожениш за грозната, но благородна дъщеря. Вторият ти зет ще бъде глух, него ще ожениш за красивата, но устата дъщеря. Така само, те ще бъдат щастливи.“ Нямало какво, царят се съгласил на тази съдба. Както казал мъдрецът, така станало. Царят оженил дъщерите си – едната за слепия, другата за глухия. Глухият, като гледал красотата жена си и виждал как маха с ръце, как си отваря и отваря устата, той се казвал: „Защо не чувам, че да мога да чуя сладките думи, които се изливат от устата на моята толкова красива жена?“ Той не подозирал, че тоя ръкомахания, това викане било от проклетия, а не са били сладки

думи. Слепият пък, като чувал сладките и добри думи от устата на жена си, казвал в себе си: „Защо не виждам, да видя красотата на своята жена, която говори толкова сладко и мило? Кой знае колко е красива?!“ Така двете царски дъщери били щастливи. Един ден на зетьовете се доискало да се освободят от недъзите си, да се порадват на добрите си жени. За тази цел те се обърнали към царя, своя дядо, с молба да намери някой виден лекар в царството си, да ги излекува от недъзите им. Слепият искал да прогледа, а глухият да прочуе. Царят пак се обърнал за съвет към първия мъдрец. Той се обърнал към слепия с думите: „Ако ти прогледнеш, ще бъдеш най-нещастният човек. Със слепотата си ти си по-щастлив, отколкото ако прогледнеш.“ После се обърнал към глухия и му казал: „Ако прочуеш, ти ще бъдеш най-нещастният човек в света. С глухотата си, обаче, ти си щастлив човек.“ Казвам: Често недъзите в света се дават с цел да се премахне някой морален недъг, който е по-лош от физическия. Например, много от съвременните хора искат да станат ясновидци. Какво ще придобият ос ясновидството? Ако те виждат всичко, ще видят цялата земя потънала в нещастие. Много малко добро ще видят. Ако станат ясновидци, те ще видят, че умовете на мъжете, на жените, на децата, на професорите, на свещениците, на всички хора по земята не са така чисти, както се представят. Вие ще се отвратите от живота и ще искате преждевременно да напуснете земята. Тъй щото, понякога не съжалявайте, че сте слепи, че не виждате красотата на света и не съжалявайте, че сте глухи, не чувате сладките думи на хората. Няма какво особено да чуете. Ясновидецът трябва да знае, че първо ще чуе лошите работи, престъпленията, които се вършат в света, а след това ще види и добрите работи. За да бъде ясновидец, човек трябва да бъде много силен и да знае, че всичко, каквото става в света, става за добро. Ако човек мисли, че нещата стават произволно в света, тогава по-добре нека бъде сляп да не вижда и глух да не чува това, което става в света. Тъй щото, вие не трябва да влизате изкуствено и преждевременно в известен порядък на нещата, който може да им допринесе нещастие. Ако пренесете някой човек от тропическия в полярния пояс, вие ще му причините голямо нещастие. Ако пренесете някого от полярния полюс в тропическия, и на него ще създадете голямо нещастие. Защо? Те не са аклиматизирани. Или, ако пренесете един човек от полярния полюс на някои високи планински области, на пет-шест хиляди метра височина, той ще се задуши, няма да може да мисли. Въздухът на високите места е много рядък, вследствие на което налягането е много малко и кръв започва да излиза от тялото на човека. Мнозина искат да знаят, как ще завършат живота си, затова отиват при различни гадатели да им гадаят. Те мислят, че ще им кажат, че ще бъдат щастливи. Аз ви съветвам да не ходите при никакви гадатели. Аз да ви кажа кога можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете щастливи, търсете добрите хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете учени,

търсете учените хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете щастливи хора, търсете работливите хора, които разумно работят, а не онези, които се мъчат и вижте как работят те. Ако искате да бъдете здрави хора, търсете здравите, да видите как са придобили своето здраве и вижте какво правят те в живота си. Учете се от тия хора. Като четете разумните книги или свещените книги, ще видите, че понякога външният свят управлява хората. Например, Апостол Павел първоначално проповядваше с голямо вдъхновение, но отпосле, когато го биха три пъти и му удариха 39 тояги, в последното си Послание той казва: „Братя, с големи мъчнотии ще влезем в Царството Божие." Не, в Царството Божие с мъчнотии не се влиза. Човек трябва да излезе от мъчнотиите, които той сам си е създал. Ако ти си създал дълговете си изкуствено, разбира се, докато излезеш от тия дългове, мъчно ще влезеш в Царството Божие. Например, ти искаш да станеш проповедник, да проповядваш за Господа, но тъкмо си се приготвил да изнесеш проповедта си, изведнъж дойдат всички ония кредитори, на които дължиш с хиляди, и веднага сърцето ти се свие пред мисълта за тия полици, и беседата ти отиде. За да проповядва, човек трябва да се освободи от всички свои дългове. Някой има сума дългове, а при това иска да проповядва за Христа. Аз считам всички тия дългове като полици, които трябва да се изплатят. Някой има известна слабост. Какво представлява слабостта? Това е полица. Като имаш някаква слабост, това е дяволът, който дохожда и казва: „Ти трябва да си платиш."

Днес всички хора се стремят да се оправдава с дявола. Че дяволът си има своите погрешки, това е вярно, но и хората си имат своите погрешки, че хората го слушат. Дяволът е учител на онези, които го слушат. Той дава обещания, колкото искате, но нито едно от своите обещания не изпълнява. Дяволът мяза на онази циганка, на която детето се разболяло и казвало на майка си: „Мамо, купи ми едно гевреце." – „Ще ти купя, мама, ще ти купя." – „Мамо, купи ми малко млечеце." – „Ще ти купя, мамо." – „Мамо, купи ми малко смокинки." – „Ще ти купя, мама." Каквото детето искало, майката все обещавала да му купи, докато най-после детето умряло. Като умирало, циганката си казала: „Е, поне си хапна от всичко." Това е заблуждение. Някой купи един лотариен билет за 25 лева и в ума си поддържа идеята за милиона и си мечтае какво ще си купи с милиона. Той си мисли да си купи един хубав апартамент, един автомобил и т.н. Като се тегли лотарията, оказва се, че нищо не печели и тогава започва да роптае против съдбата си: „Каква беше тази съдба, че нищо не спечелих? Как печелят хората, а аз нищо не печеля?" Хората сами си създават изкуствени мъчнотии и се чудят, защо съдбата ги преследва. Че като искат да вземат участие в лотарията, те трябва да знаят кои билети печелят и кои не печелят. Искате ли да играете в лотарията, направете следния опит да видите как работи законът. Ако, като вземете билет, само умът ви

подсказва да вземете билет, няма да спечелите. Ако само сърцето ви подсказва да вземете, а умът не взема никакво участие, пак няма да спечелите. Има вероятност да спечелите, само когато едновременно и умът, и сърцето, и волята са в пълно съгласие. Не са ли съгласни и трите, никаква печалба няма да имате. При пълно съгласие на ума, на сърцето и на волята, имате възможност да спечелите най-малко толкова, колкото да си платите билета, а понякога можете да спечелите 5, 10, 20, 60, 100, 200, 500 хиляди лева, а даже и милиона. Ще знаете, че всички неща, които стават в живота, почиват на един дълбок, вътрешен закон. Някой е даровит човек, има добър глас, той не подозира, че неговият лотариен билет седи в гласа му. Такива хора са музиканти, могат да пеят и да свирят. Други пък носят своята печалба под очите, дето е центърът на красноречието. Те са добри оратори, могат да говорят на хората добре. Като знаете как да говорите на хората, те ще бъдат готови да ви платят услуга. Ако сте един учител и преподавате добре на децата, най-малко децата ще бъдат готови да ви възнаградят.

Един цар имал една много непослушна и опърничав а дъщеря. Той се чудел как да я възпитава. По това време в царството му живеел един много добър човек, който правел големи добрини, но за всичките му добрини били отплащани със зло. Той се чудил, защо хората отговарят на доброто със зло. Като не могъл да си обясни това, той решил да не прави повече добрини и да тури край на живота си. За тази цел той отишъл край морето и започнал да мисли върху живота си и след това искал да се удави. В това време той вижда, че във водата се дави човек. Това била царската дъщеря, която дошла с гувернантката си да се разходи край брега на морето, но като опърничав а, щом не задоволили едно от желанията ѝ, тя решила да се хвърли във водата и да се удави. Гувернантката била ужасена от това, което станало, и се чудела, как да помогне на царската дъщеря. Като видял това, младият и добър човек си казал: „Хайде, преди да се удавя, да направя още едно добро.“ Той се хвърлил във водата и спасил давещата се девойка. Веднага след това стражари се приближили при него и го запитали за името. „Ето, и тук същата участ.“ Но случаят бил съвсем друг. Понеже той спасил царската дъщеря, царят веднага го извикал в двореца си и от този момент работите му тръгнали напред.

Казвам: Докато всеки човек не спаси в себе си царската дъщеря, която му създава ред изкуствени мъчнотии, той никога няма да оправи работите си. Някой човек има някакъв лош навик, който го спъва в живота му. Този навик може да бъде в неговото сърце, в неговия ум или в неговата воля. Той не знае как и кога да употребява волята си. Той не знае как и кога да употребява ума си, или най-после, той не знае как и кога да употребява сърцето си. Казвам: Целият ни живот трябва да бъде занят със

самовъзпитанието ни. Например, често човек изпитва голяма радост в себе си. Защо е тази радост, той не съзнава, но причината на това се дължи на факта, че той е изправил една погрешка в себе си. Дали съзнателно или несъзнателно я изправил, не е важно. В това време той изпитва една радост, както и цялото небе се радва с него заедно. Друг път той изпитва някаква скръб в себе си, без да знае защо. Казвам: Не притуряйте към себе си повече – и без това имате много. Не си причинявайте излишни страдания. Като дойде скръбта при вас, вие трябва да бъдете внимателни да знаете, че сте направили някаква погрешка. Гледайте да изправяте погрешките си навреме. Някой става от сън и казва: „От мене човек няма да стане. Каквато люлка ме е залюляла, такава ще ме отлюлее." Това е погрешно мислене. Или някой започва да учи и казва: „Или ще свърша училище, или няма да свърша." Така не се говори. Да се мисли така, това говори за лошите навици, които хората са създали от ред поколения. Нещастията на хората са създадени от ред поколения. Казва Писанието: „Аз рекох – богове сте вие." Всички вие сте синове на Бога Вишнаго. А тези, които имат лоши навици, ще умрат. Да бъдеш Син на Бога, това значи да имаш онова доброто и силното, вложено в себе си. Значи, човекът трябва да развива в себе си Божествена воля, Божествен ум и Божествено сърце. Това показва, че има една Божествена и една човешка воля, има едно Божествено и едно човешко сърце, има един Божествен и един човешки ум. Та когато казваме: „Да бъде волята божия", ние искаме да стане Божията воля, а не човешката. Човешката воля трябва да бъде като слуга на [Божествената.] [Човешкото] сърце трябва да бъде като слуга на [Божественото]. Човешкият ум трябва да бъде като слуга на Божествения. И тогава, ако питат каква ще бъде бъдещата религия, казвам: Бъдещата религия ще се състои от това, че хората доброволно, а не насила ще упражняват волята Божия. И тогава ще дойде Царството Божие на земята. В който ден се зароди това желание в човека, Христос ще бъде близо до него. Тогава той ще каже, че слънцето е изгряло в него. Вслушайте се във вътрешния глас, който ви говори. Не го ли слушате, много пъти ще останете изненадани. Някой се облече с новите си дрехи, излиза на разходка. Този глас му казва, че ще вали, предупреждава го. Той не иска да слуша, но завалява силен дъжд и го оквасва добре. Той започва да съжалява. Не, той трябва да се радва, защото дъждът, паднал на главата му е едно благословение. Ако пък на него е направил една малка вреда, на хиляди и милиони същества е донесъл голямо благо. Радвай се, че дъждът е оквасил главата ти. Радвай се, че на главата ти е дошла голяма беля. В този ден, когато ти страдаш, някой друг се радва. Същото се отнася и до тебе. Ако други същества не страдаха, не бяха нещастни, ти никога нямаше да бъдеш щастлив. Разправят сега за един войник от Севлиево, че спасил 40 души, които се давели. Като влязъл във водата, този хванал, онзи хванал, спасил ги. Знае да плува човекът. Водата била до колене, бушувала се, а

той ходи под водата и спасява давещите се. Питам: Тези хора, които той е спасил, няма ли да го обичат? Ще го обичат и в ума си всякога ще носят една свещена идея за него. Та и вие, ако сте направили една жертва за кого да е, той никога няма да ви забрави. Помнете: Направено добро никога не се забравя. Ако човек го забрави, ангелите няма да го забравят. Ако ангелите го забравят, Бог няма да го забрави. Следователно, всичко каквото направите, вие ще получите благословението на Бога. Казвам: Правете добро, да за ви благослови Господ.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

Трийсет и шеста неделна беседа от Учителя,
държана на 9 юли 1939 год.
София – Изгрев

1939_07_12 Езикът на Любовта
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА

„Ако говоря с человечески и ангелски езици"
1. Послание към Коринтяните 13:1

„Ако говоря". Външната страна на човека представя човешкия говор. Външната страна на ангелите представя ангелския говор. Ако човек говори без да влага смисъл в думите си, това е равносилно да има стомах и дробове, а да е лишен от глава. Да няма човек глава, това значи, да няма посока в живота си.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка". Дрънкането подразбира отсъствие на разумност. Който върши неразумни неща, той всякога дрънка. Обикновено празните неща дрънкат, а пълните са тихи и спокойни, никакъв шум не дигат. Всяко нещо, лишено от смисъл, дига шум. Следователно, който дрънка, той говори на человечески и ангелски езици, но любов няма.

„И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, нищо не съм". (– 2 ст.). Вярата е за хората, а знанието – за ангелите. Значи, ако притежавате вярата на човеците и знанието на ангелите, а любов нямате, нищо не сте. Човек може да бъде голям и силен като предпотопния мамонт, или като някой съвременен параход, който цепи водите, плаши рибите, но ако няма любов, нищо не представя. Колкото голям да е параходът, щом влезе в пристанището, той нищо не е. Не се ли използува, той ще стои известно време в пристанището, докато един ден го бракуват. И човек е подобен на параход. Докато има големи идеи, той цепи водите, плаши малките същества, но спре ли на едно място, всичко се свършва с него – бракуват го.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползувам. (– 3 ст.). Какво се ползува човек, ако раздаде всичкото си богатство, или всичкото си знание на хората без любов? Нито той печели, нито ония, на които е дал нещо. Какво се ползува сиромахът, който е получил старата дреха на богатия? Дали ще получи стара, или нова дреха от богатия, в края на краищата той ще умре. Докато умира, т. е. докато не е влязъл в областта на безсмъртието, човек всякога дрънка, всякога живее в преходните неща. Ако

един ден е щастлив, на другия ден ще бъде нещастен; ако един ден е здрав, на другия ден ще бъде болен; ако един ден е учен, на другия ден ще бъде невежа; ако един ден се чувствува млад, на другия ден ще бъде стар. Страшно е положението на стария човек, или на онзи, който преждевременно е остарял. Като остарее, човек не вижда и не чува добре и се занимава с минали работи. Той разправя за своето детинство, за своите родители и роднини, за своите другари. За него няма нищо ново. При това положение той очаква да се подмлади по някакъв начин. Човек не може да се подмлади, ако любовта не го посети. Любовта подмладява човека. Тя го прави безсмъртен. Тя внася в него всички възможности за постижения. Няма ли любов в себе си, човек нищо не може да направи. Без любов той само премества нещата. Ако е художник, той цапа върху платното, но не рисува. Истински художник е този, който има любов в себе си. Истински скулптор е този, който има любов в себе си. Няма ли любов, той само мачка калта, без да я вае. Като не разбират закона на любовта, хората се разочароват едни от други, казват, че светът е лош, че хората са лоши. Лошавината на хората е външната им страна. Лошавината е калта на живота, но тя още не представя истинския живот. И водата, колкото да е ценна, каля улиците, къщите, хората, но това не е единственото й свойство. Без да искат, хората се калят едни други, но това не е единственото им качество. Има думи, които калят, но има думи, които чистят. Ако човек говори с любов, думите му всякога чистят.

„Любовта дълготърпи". (–4 ст.).–Търпението е основа на живота. Няма ли търпение, човек не може да свърши никаква работа. Да бъде човек търпелив, това значи, да понася всичко спокойно. Дъжд ли вали, вятър ли вее, прах ли се дига, той гледа на всичко тихо и спокойно. Засяга ли се от външните условия на живота и на природата, той е вътре в тях. Засяга ли се от страданията, от смъртта, човек е вътре в тях. За да не го засягат , той трябва да излезе вън от тях. Бог е поставил човека в живота, а не в смъртта. Той е поставил човека в радостите, а не в страданията. Смъртта е външно нещо, а не вътрешно. Който не може да търпи, той е в нетърпението. За да търпи, той трябва да излезе от нетърпението и да влезе в търпението – едно от великите качества на Бога.

„Любовта е благосклонна". (– 4ст.). – За да бъде благосклонен, човек не трябва да прави разлика между богат и сиромах, между учен и невежа. И богатият, и сиромахът са излезли от Бога. И ученият, и невежият са излезли от Бога. Разликата между тия хора се заключава в това, че богатият и ученият са влезли в търпението, а сиромахът и невежият – в нетърпението. Ако влязат в търпението, и невежият, и сиромахът ще придобият качествата на първите двама. И теб ще станат благосклонни. За да бъде благосклонен, човек не трябва да се поставя при условия, които да

го лишават от съществените му нужди. Трябва ли той сам да се лиши от въздух, от вода, от светлина и от храна? Като не лишава себе си той не трябва да лишава и ближните си. Щом задоволи себе си, щом задоволи ближните си, той непременно ще бъде благосклонен.

„Любовта не завижда". (– 4 ст.) –Само онзи човек завижда, който е лишен от музикално чувство. Той може да влезе между двама души, които се обичат, и да развали отношенията им. Да завижда човек, това значи, да живее в сиромашия. Само сиромахът завижда. За да не завижда. човек трябва да работи върху себе си, да забогатее, да облагороди сърцето си. Трябва ли майката, на която децата не са богато облечени, да завижда на богатите деца, които са облечени в скъпи дрехи? Коя е причината, че децата на сиромасите са облъчени бедно, а тия на богатите хора са облечени в скъпи, в разкошни дрехи? Коя е причината, че едни дървета се развиват буйно, всякога са зелени, а други не виреят добре? Дървета, които са изложени на слънце, на добри условия, всякога са зелени и се развиват добре. Тия, които не са изложени на слънце, всякога са осъдени на смърт. Те едва креят. Следователно, всеки човек, който не е добре облечен, той не е изложен на лъчите на Божественото слънце. Между Бога и неговата душа е застанал някой, който го засенчва. Аз взимам думата „обличане" в широк смисъл, физически и духовно облечен.

И тъй, когато мъчнотиите и страданията идат в живота ви, това показва, че между вас и Бога е влязъл друг човек. Щом този човек ви засенчва, т. е. щом препятствува на Божествените лъчи да ви огряват, качете се веднага на едно стъпало по-горе. Опита ли се и тук да ви препятствува, качете се на още по-горно стъпало. Който ви обича, той никога няма да ви препятствува да се греете на лъчите на Божественото слънце. Той ще застане настрана, а не точно на пътя на тия лъчи. Като се страхуват от лошите хора, да не им отнемат лъчите на Божественото слънце, мнозина, особено религиозните, се стремят да работят, с цел да заемат место отдясно или отляво на Бога. Те не знаят, че тия места са точно определени. Хората могат да седят само от лявата страна на Господа. Дясната страна е определена за ангелите. Да седи човек от лявата страна на Господа, това значи да бъде поставен на изпитания и страдания. Тъй щото, бори ли се за лявата страна на Господа, човек трябва да е готов за страдания и изпитания.

Като не може да понася страданията, човек иска да замине за другия свят. Другият свят е свят на страдания. Като страда, човек не подозира, че е влязъл вече в другия свят. Ето защо, като страда, човек не трябва да желае да замине за другия свят, но да желае да влезе в света на радостите, дето ангелите живеят. Скърбите и страданията са човешкият свят, а радостите –

ангелският. Когато страда, човек е в ада, в човешкия свят. Когато се радва, той е в рая, между ангелите. Небето е място, дето ангелите живеят; адът е място, дето хората живеят. Какво представя адът за човека? Лошите и престъпни работи, които човек върши и на които иска да предаде красив изглед, не са нищо друго, освен състояния на ада. Често срещате млади моми, добре облечени, но достатъчно е да се приближите към тях, за да опитате лошия им характер. Отвън те са приятни, красиви, но вътре са грозни. Няма нищо скрито–покрито в живота. Вътрешното лесно излиза навън. Достатъчно е човек да проговори, да даде израз на своите мисли и чувства, за да видите, какво представя той.

„Знание ли е, ще изчезне". – Значи, всяко знание, придобито и приложено без любов, ще изчезне, не може да устои. Такова знание е временно, а всичко временно, преходно е осъдено на смърт. Истинското знание, обаче, ще отиде заедно с човека. То е безсмъртно, както е безсмъртна човешката душа.

„Откак станах мъж, напуснах, което е младенческо." – С други думи казано: откак започнах да мисля, напуснах временното. „Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах". (– 11 ст.) Това не значи, че детинското, или младенческото състояние е лошо нещо. Младенчество и възмъжалост са възрасти, през които човек неизбежно трябва да мине. Лошото е пълнеж, от който човек трябва да се освободи. Не прави ли усилия да се освободи от злото в себе си, той ще се задуши. Злото е отрова, която човек сам ще опита. Отровата, която е налял в чашата си, той пръв ще я изпие. Колкото повече се занимавате със злото в себе си или в ближните си, толкова повече го привличате и му давате първо място. Минавайте и заминавайте край злото без да го виждате, без да се разправяте с него. Спирайте вниманието си върху доброто в човека. Във всеки човек живеят едновременно две същества: едното е добро, другото е лошо. Каквото да правите, никога няма да се освободите от лошото. Тази е причината, поради която човек понякога е недоволен от живота, от условията, в които се намира. Лошото същество в човека го прави недоволен. Доброто същество го прави доволен и щастлив. Обаче, колкото доволството е притежание на човека, толкова и недоволството; колкото радостта е негова собственост, толкова и скръбта. Човек стои вън от доволството и недоволството, вън от радостта и скръбта. Той само наблюдава, опитва нещата и се учи от тях. Предназначението на човека е да работи, да учи, да приготвя място в себе си за любовта. Всичко друго, през което минава – знание и невежество, скръб и радост, доволство и недоволство, са стадии, през които той трябва да мине, да се приготви за великия момент в живота си – придобиване на любовта.

Казано е, че любовта не завижда, не ревнува. Ако ревнува, човек не е дал място на любовта в себе си. Ревността препятствува на човека да върви напред, да се развива правилно. Каквото добро и красиво да види, ревнивият го пожелава за себе си. Ако срещне някой силен, здрав кон, той пожелава да има същите качества. Той не знае, че ако бъде здрав, силен като кон, ще го товарят много. Какво ще придобие от големия товар, който му дават да носи? Как се отнася господарят със своя кон? Като натовари добре коня си, господарят го шиба с камшика си и му казва: Хайде, върви напред, без да се обръщаш. Защо си останал толкова назад в развитието си? За да излезеш от сегашното си положение, ти трябва да носиш голям товар, да служиш на по-големите си братя. Който не разбира този език, той казва: Горкият кон, господарят му го преби. Какво ще кажете тогава за скулптора, който удря камъните със своя чук? На място ли са тези удари? Той избира един камък и започва да го удря, да кърти от него ония парчета, които не са нужни. Той има пред вид да извае от него нещо, да му даде красива форма. Каквото представят ударите на скулптора върху камъка, такова нещо са страданията за човека. Когато човек страда, Провидението удря с чука си върху него, да се откъртят всички непотребни неща. При всяко страдание човек се освобождава от нещо, което го мъчи. Кога се мъчи човек? Когато се раздвои в себе си. Ако братът и сестрата в един дом не се разбират, те се мъчат. При неразбирането си те търсят участието на баща си и на майка си, да им помогнат. Какво ще придобият, ако бащата, например, отиде на страната на сина, а майката – на страната на дъщерята? Може да стане и обратното: бащата да отиде на страната на дъщерята, а майката – на страната на сина. И при това положение те няма да придобият нещо особено. Защо? Защото причината за неразбирането на брата и сестрата е в самите тях. Те са раздвоени в себе си. Казано е в Писанието: „Всеки дом, разделен против себе си, не може да устои". Като знаете това, пазете се да не се раздвоявате. Натъкнете ли се на някаква погрешка, не се раздвоявайте, не мислете, защо сте сгрешили, но изправете погрешката си. Има погрешки, които трябва да се изправят още в момента. Изправянето на тия погрешки не търпи никакво отлагане.

„Но най-голяма от тях е любовта". (–13 ст.). – Който има любов, той е в сила да премахне всички мъчнотии и страдания. Ако и вие имахте любов в себе си, лесно щяхте да се справите с дъжда, с гръмотевиците. Не можете ли да се справите, нямате любов в сърцето си. Любовта подразбира светли мисли и благородни чувства. Ако имате такива мисли и чувства в себе си, вие ще бъдете доволни от всичко, което ви се дава. Ядете ли, ще бъдете доволни от яденето. Спите ли, ще бъдете доволни от съня си. Правите ли добро, пак ще бъдете доволни. С други думи казано, когато човек мисли, чувствува или предприема нещо добро, слънцето на неговата душа трябва да грее така топло и светло, както грее физическото слънце през ясен

майски ден. В това слънце човек трябва да вижда Божествената светлина, която носи условия за растене и развиване на човешката душа. Светлите мисли са лъчи от светлината на Божественото слънце, а добрите чувства – лъчи от топлината на Божественото слънце. Без лъчите на това слънце човек не може нито да мисли, нито да чувствува, нито да действа.

Като наблюдавате небето, вие виждате малки облачета по него. Те показват, че има нещо в човека, което трябва да се изчисти. Кой ще му помогне? Вятърът. Той духа днес зад гърба ви, с което ви подканва да вървите напред, без да мислите за земята. Изобщо, небето е чисто, с приятен син цвят. Погледнете ли към него, вие изпитвате радост. Такова трябва да бъде небето на вашата душа. То трябва да бъде огряно от любовта. За да постигнете това, стремете се да обичате хората, без да очаквате да ви обичат. Търсите ли човек да ви обича, в края на краищата ще се разочаровате и ще видите, че този, който ви е обичал, не е онзи, когото душата ви е очаквала. Той може да е пред вас, но не е същият, когото сте очаквали.

В миналото един от руските императори дал на един от министрите си следната задача: Искам да ми отговориш върху три въпроса, които ме интересуват. От известно време мисля върху три неща. Искам да отговориш на моите мисли. Министърът се видял в чудо, не знаял, какво да отговори на царя. Той срещнал един калугер, който се наел да реши задачата на министъра. За тази цел калугерът се облякъл в дрехите на министъра, и в този вид се явил пред царя. На първите две мисли на царя той могъл да отговори, но като дошъл до третата мисъл, съвсем се объркал. Най-после той отговорил и на третата му мисъл: Ти мислиш сега, че пред тебе седи твоят министър, но се лъжеш. Пред тебе седи един калугер, а не твоят министър. Следователно, за всеки даден случай човек трябва да знае, кой седи пред него: министърът на неговата държава, или някой калугер. Тогава човек ще знае определено, че ако един от министрите на дадена държава не може да разреши един от трите царски въпроси, толкова по-малко калугерът ще го разреши.

„Любовта не дири своето си, не се раздразжава, не мисли зло". (– 5 ст.) Любовта разрешава всички мъчнотии и противоречия. Любовта осмисля знанието. Любовта дава цена на всичко. Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Дето Той присъствува, всичко се осмисля, всичко се обича. Влезе ли в областта на любовта, човек влиза в Божествения свят. Влезе ли в областта на знанието, той е между ангелите. Влезе ли в областта на вярата, той е между хората.

Като се говори за любовта, мнозина се страхуват от нея. Защо? Защото те

познават онази любов, която умъртвява човека. Те не знаят, че съществува любов, която оживява хората. Тази любов изключва всички противоречия и съмнения. Истинската любов подразбира ядене. Да обичаш човека, значи, да го изядеш. Не можеш ли да го изядеш, ти не го обичаш. Яденето е вътрешен процес. Следователно, да обичаш някого, това значи, да го приемеш в себе си такъв, какъвто е. Като влезе в тебе, ти ще му дадеш специално място и ще започнеш да го изучаваш. Същевременно ти ще се молиш. Ядене без молитва не е на място. Когато яде, човек трябва да се моли. Тури ли круша в устата си, той трябва да се моли. Като се моли, яденето ще укаже своето благотворно действие върху организма на човека.

В прочетената глава от Посланието към Коринтяните се говори за качествата на любовта. Като четете тази глава, вие трябва да мислите само за любовта. По този начин вие ще дойдете до положение да не се смущавате от нищо. Кой какво прави, кой какво преживява, не се смущавайте: болният ще носи болестта си, сиромахът – сиромашията, страдащият – страданията и т. н. Каквото става във вашия живот, или в живота на ближните ви, всичко е за добро. Знайте, че Бог присъства навсякъде и във всичко: и в страданията, и в радостите. Няма страдание, в което Бог да не присъства. Няма радост, в която Бог да не присъства. За да види Бога и да Го познае, човек трябва да бъде доволен от всички условия в живота си, да не роптае. Недоволен ли е, той няма да се ползува от различните условия, в които се намира, и ще търси само радости. Обаче, радостите са едната страна на живота, в която човек расте и се развива едностранно. За да се развива правилно, човек трябва да се движи между полюсите на живота: радости и скърби, светлина и тъмнина, добро и зло.

Съвременните хора говорят за любовта живеят в нея, без да я разбират. За да я разберат, те трябва да проникнат в любовта на човешкия, на ангелския и на Божествения свят. Като влязат в трите света на любовта, те ще познаят всички ония, които ги обичат. Засега хората познават само тия, които те обичат, но не и онези, които ги обичат. За да разберат любовта, те трябва да познаят и едните, и другите, и да мислят за тях. Например, човек познава майка си, баща си, братята и сестрите си, приятелите си, но не познава ангелите, които го обичат, и не мисли за тях. Той не подозира, че всяка негова радост се дължи на присъствието на някой ангел в самия него. Замине ли ангелът, с него заедно и радостта си отива. Изгуби ли радостта си, човек започва да тъжи. И като скърби, и като се радва, Бог е в човека: в скръбта Той е скрит дълбоко в душата му; в радостта пък Той се изявява навън. Значи, като любов, Бог се проявява вавсякъде, но никога не говори за себе си. Това показва, че за Божията Любов не може да се говори. Тя трябва само да се проявява. Да проявиш любовта си, това значи, да отправиш своите мисли и чувства към великия Божествен свят.

И тъй, стреми ли се към нов живот, човек трябва да мисли, да чувствува и да диша правилно. Като се моли, човек диша. Дишането пък подразбира прави мисли и прави чувства. Когато диша и издиша, човек трябва да поема и изпуша по малко въздух, но дълбоко. А като се моли, човек трябва да застане пред Бога с радост и доволство за всичко, което му се дава. Той трябва да благодари за светлите и чисти мисли, за красивите и възвишени чувства, които му се изпращат. Той трябва да благодари, че е дошъл на земята, обиколен с добри родители и приятели; за слънцето, което грее; за водата и въздуха, които го обливат; за вятъра, дъжда и облаците, които го заобикалят. Облаците, които и вас обикалят, не са нищо друго, освен филтри, които пречистват човешките мисли и чувства. Като пречиствате мислите и чувствата си, вие ще се научите да живеете правилно. Като живеете правилно, вие няма да смущавате Божественото в себе си, т. е. Божия Дух, за Когото е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа в себе си!“ Дойде ли някаква лоша мисъл в главата ви, помолете я да си отиде, докато свършите работата си. Щом свършите работата си, нека пак дойде. През това време вие ще се справите с всичките си задължения и ще бъдете свободни да се разговаряте с нея. Постъпите ли по този начин, тя ще ви освободи. Ако ви нападат лоши мисли, това показва, че те се страхуват да не ги разлюбите. Те са ваши приятели от миналото, които имат да взимат нещо от вас. Дайте им дължимото и ги отпратете да си отидат. Те живеят от вашата любов. Не ги ли обичате, те не биха могли да съществуват. Докато се справите с тях, вие трябва да им давате по нещо, без да се свързвате взаимно. Следователно, за да се освободи от противоречията в живота, човек трябва да внесе любовта в главата си, вярата в сърцето си, а надеждата в своето тяло. При това положение човек може да се домогне до новата наука, която обяснява вътрешния смисъл на явленията. Например, според новата наука кислородът и водородът се съединяват и образуват вода, която считат тяхно дете. Кислородът има свойството да дава, а водородът – да взима. Като пият вода, хората се домогват до познаване свойствата на кислорода, който дава, и на водорода, който взима. Когато някой казва, че иска да бъде жена, това подразбира готовност за взимане, за събиране на нещата. Каже ли някой, че иска да бъде мъж, това подразбира готовност за даване. Мъжкият принцип, т. е. умът в човека дава, а женският принцип, т. е. сърцето събира. От двата процеса – даване и събиране се е създало човешкото тяло. Човешкият ум пък се е създал от работата на човешкия дух и на човешката душа.

Казано е в Писанието: „Давайте, за да ви се даде". Онзи, на когото се дава, всякога събира. Обаче, той събира, за да дава. Ето защо, всички хора трябва да станат проводници на Божественото, да дават от това, което са получили. Даването е творческо начало. Човек проявява любовта чрез

даване. Чрез любовта човек познава Бога и природата. Щом познае природата и се свърже с нея, за него всичко оживява: и камъните, и водите, и ветровете. Тогава човек разбира, че Бог присъства навсякъде: Бог присъства в добрите мисли, чувства и постъпки на хората. Следователно, дойде ли в ума ви някаква лоша мисъл, веднага я заместете с добра. Така ще отворите пътя на Божественото в себе си.

Искате ли Бог да присъства във вас, мислете, чувствувайте и постъпвайте добре. Щом Бог присъства в човека, всичко е възможно за него. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скърбен, и аз ще ви се изявя". Това значи: когато дойде скръбта, потърсете радостта; когато дойде болестта, потърсете здравето; когато дойде безсилието, потърсете силата; когато дойде невежеството, потърсете знанието. При каквито условия да се намирате, всякога търсете положителното, защото в него Бог присъства. Дето е Бог, там цари пълен ред и порядък. Дето е Духът, там е новото творчество. Дето любовта присъствува, там всички неща се осмислят и човек става силен, придобива истинско знание, истинска светлина.

Като ученици, съветвам ви да започнете с надеждата; от надеждата да минете към вярата и да свършите с любовта. Дойдете ли до любовта, направете връзка с нея, и вървете напред. Първата стъпка трябва да бъде любов към Бога, втората стъпка – любов към ближния, а третата – любов към себе си.

Сега, желая на всички да придобиете веселието на любовта. Желая ви да придобиете светлите мисли, чувства и постъпки на любовта.

12 юли, 5 ч с.

1939_07_12 Отличителни качества на мисълта
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ОТЛИЧИТЕЛНИ КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА

Съвременните хора се стремят към щастие, към придобиване на знание и сила. Те не знаят, че всичко това се придобива чрез правата мисъл. Коя мисъл е права? Права мисъл е онази, която може да предаде на човека всичко онова, което е взела от Бога. Не може ли да предаде това, тя не е права мисъл. Коя мисъл е добра? Добра мисъл е онази, която приема само доброто. Дето срещне доброто, тя го събира, нищо не остава да падне на земята. Тя приема доброто, обработва го в себе си и го изпраща навън. И правата, и добрата мисъл дават нещо на човека, но ако той работи. Ако не работи, а иска само да придобива, човек мяза на аристократ, който очаква на слугите си. Слугите му работят за него, а той казва, че всичкото богатство е негово. Това богатство представя фиктивен капитал. Ако имате два ученика, от които единият учи, а другият очаква наготово да му разправят уроците, единият от тях ще спечели повече. Който учи, той ще придобие повече от онзи, който не учи.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате нещата в техния дълбок смисъл, да прониквате в същината им. Например, съвременните химици казват, че водата се състои от два елемента, водород и кислород. Те не знаят, че водата съдържа още един елемент. Досега учените не са могли да открият третия елемент на водата, защото е от материя, която не се поддава на материално изследване. Колкото да е необходима за човека, водата причинява големи пакости. Тя може да удави човека, и в този случай разумният свят държи отговорни водорода и кислорода. От материална гледна точка, кислородът и водородът са несъзнателни, неразумни същества, но зад тях стоят разумни същества, които ги управляват. Тия разумни същества, именно, са отговорни за всички пакости, които водата причинява на човека. Както художникът, разумното същество, си служи с четка и бои, като пособия, с които изразява своите идеи, така и кислородът и водородът, в ръцете на разумните същества, са пособия, с които те изразяват великите идеи на Битието. Водата е проводник на великото Божествено начало. Чрез кислорода и водорода човек изучава характера на ония разумни същества, които ги направляват. Кислородът прави водата динамична, а водородът – мека. Оттук казваме: Всяка вода, която не предава на човека динамичност и мекота, не е чиста. Щом не е чиста, тя не е здравословна.

Съвременните хора се интересуват за доброкачествеността на водата

дотолкова, доколкото се интересуват и за постъпките си. Коя постъпка е добра? Представете си, че някой ваш приятел ви носи кошница, пълна с грозде, ябълки или круши. Какво трябва да направите с тия плодове? Можете ли да ги изядете наведнъж? Не можете. Щом не можете да ги изядете наведнъж, трябва ли да ги хвърлите? Ако ги хвърлите, вие не сте ги оценили, а това ще огорчи приятеля ви. Вие трябва всеки ден да ядете по един два-плода, докато се свършат. Като ядете, трябва да събирате семките и да ги посаждате. Това е добра постъпка. Защо? Защото и външните, и вътрешните линии на поведение си отговарят. Добри обуща са ония, външните линии на които отговарят на линиите на крака. Значи, всяка мисъл, на която линиите се съвпадат с линиите на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля, на човешката душа и на човешкия дух, има красива форма. Приемете ли такава мисъл, задръжте я в себе си, обработете я добре и отплатете ѝ се, както трябва. Всяка мисъл, линиите на която не отговарят на линиите на човека, предизвиква стягане, както стягат тесните, несполучливо направени обуща. Мисли, които правят човека инвалид, не са прави. И в религиозно отношение има мисли, чиито линии не се съвпадат с линиите на ума, на сърцето, на волята, на душата и на духа в човека. Човек не може да се ползва от тези мисли. Те могат да го направят инвалид. За да не стане инвалид, той трябва да ги избягва.

Често на съвременните хора се казва, че при всяко ядене трябва да благодарят. Това не значи, че те никога не са благодарили, но трябва да бъдат будни, да съзнават, че животът им се поддържа изключително от благата, които Бог им дава. В съзнанието им всеки момент трябва да се влага нещо ново, за да има растене. Към понятията им за Бога, всеки ден трябва да се прибавя нещо ново, за да могат да се разширяват. Ако тези процеси не стават в съзнанието, човек е осъден на застой. Застой съществува само в механическия живот, а човек е поставен в органическия живот, дето нещата растат, цъфтят, връзват плод и зреят. Какво ще кажете на приятеля си, ако ви донесе една красива круша, направена от глина, или нарисувана на хартия? Вие ще благодарите на приятеля си, ще се радвате на крушата, но не можете да я опитате. Тази круша може да се запази за дълго време. Вие можете да я дадете в някой музей като модел, който ще характеризира изкуството през дадена епоха, но в нея няма растене. Тази круша никога няма да изгние, защото не е истинска – в нея няма живот. Истинска круша е онази, която, като стои на дървото, расте и се развива, всеки ден придобива нещо ново. А това, че изгнива, тя не се лишава от бъдещ живот. Тя носи в себе си семка, начало на нов живот. При това, всеки плод трябва да има някакъв аромат, да отделя от себе си някакво ухание. Докато зрее, крушата не позволява да я буташ. Приближиш ли се при нея, тя казва: Не ме бутай! Щом узрее, тя сама се предлага и казва: Сега можеш да ме ядеш. Ако в първия случай не я буташ, ти вършиш

волята Божия. Ако във втория случай, когато крушата казва да я изядеш, изпълниш желанието ѝ, ти пак вършиш волята Божия. Следователно, докато плодът зрее, не го пипай. Узрее ли, можеш да го откъснеш и изядеш.

Мнозина искат да обичат и да бъдат обичани. Какво означава обичта? Да обичаш някого, това значи, да го изядеш. Този човек е дошъл при тебе, ти го приемаш като цар: сваляш горната му дреха и го въвеждаш в гостната си стая, дето го чакат големи почести и уважения. Ако гостът ви е близък, вие ще го целунете и след това ще пристъпите към опитването, ще видите, сладък ли е, или не. В обикновения живот този процес наричаме ядене, но за високо издигнатите хора той се нарича още обич. Кажете ли това на обикновения човек, вие ще го смутите. Той не разбира дълбокия смисъл на обичта. Колкото да му говорите за обичта, той не може да я разбере. Ако му кажете, че човек не може да обича всички хора, той мисли, че това е ограничение. Питам: как ще обичате пчелата? Да я обичате, трябва да я поканите в дома си, на гости. Да я поканите, това значи, да ѝ дадете мед да си хапне. Само при това положение тя може да ви посети. Щом се свърши меда, тя веднага ще ви напусне. Вие, обаче, не можете да я изядете, т. е. не можете да ѝ дадете съответно място в сърцето си.
Като е дошъл на земята, човек се нуждае от общение с хората. Обаче, за да влиза в общение с хората, да се свързва с тях, човек трябва да спазва две условия: да цени човека и да го обича. Такива са отношенията между душите в невидимия свят. Ето защо, ако някой от вас влезе в общество на разумни същества от невидимия свят, той ще се върне с големи подаръци. От тия подаръци той може да се ползва цял живот. Това показва, че те са го оценили и обикнали, и той ги е оценил и обикнал. Ако слезе на земята без подаръци, както е отишъл, това показва, че нито те са го оценили, нито той ги е оценил, вследствие на което, помежду им не се е създала никаква връзка. Следователно, когато човек се оплаква от сиромашията си, това показва, че той не е обикнал и оценил Бога, както трябва. Ако обичате Бога, невъзможно е Той да се откаже от вас, да ви остави в лишения. Невъзможно е да обичате някого, а той да не ви отговори, да не е готов да ви направи някакво добро. Щом не е готов да направи нещо за вас, вашата любов към него е била користна. Вие не сте направили за него никаква услуга, не сте се пожертвали. Когато обича някого, и пчелата се жертва. Тя дава живота си за него. Някой човек страда от ревматизъм в краката, но не може да се излекува. Защо? Никой не го обича. Той търси помощта на лекарите, но и те не могат да му помогнат. Най-после, на помощ му иде пчелата. Като го ужили няколко пъти по краката, ревматизмът му изчезва. Пчелата забива жилото си в крака му, а заедно с това жертва и живота си. Като знаете свойствата на киселината, която пчелата отделя, вие можете съзнателно да се лекувате.

Съвременните учени изучават водата, нейните свойства и я използват за лекуване, но не по един и същ начин. Някои препо-ръчват студени компреси, а други – топли. Когато на болното място поставят студени компреси, става свиване на капилярните съдове, вследствие на което се предизвикват особени реакции в организма. Турят ли на болното място топли компреси, реакциите са благотворни. Топлата вода предизвиква разширяване на кръвоносните съдове, вследствие на което и кръвообръщението се подобрява. Като знае свойствата на топлата и на студената вода, човек може да се лекува и по духовен начин. Например, вместо с топла вода, човек може да се лекува с мисълта си, която внася също такова разширяване на капилярните съдове, каквото и топлата вода.

И тъй, както в организма на човека има две течения – артериално и венозно, така и в мисълта му съществуват тия две течения. Артериалното течение внася в човека радост и веселие, прави го бодър и разположен; венозното течение го прави скръбен, песимист, неразположен. Чрез скръбта се пречиства кръвта на човека, но докато се пречисти, той е недоволен, гневен, иска да се кара с хората. Не е лошо понякога човек да се кара, но трябва да знае, как да се кара, какво да каже. Като срещне някой лош човек, той трябва да му каже: Ти си много добър, повече, отколкото трябва. На богатия трябва да каже: Ти си богат човек, но много си се натоварил, има опасност гръбнакът ти да се счупи. Внимавай, да не се намериш под тежестта на богатството, което си спечелил. На силния да каже: Ти си много силен човек. Дето минеш, каквото хванеш, става на прах. Богатият ще пита, какво да прави, за да излезе от тежкото положение. Той ще му каже, че трябва да стане щедър, да дава. На силния ще каже да работи, да помага на слабите, за да изразходва излишната си енергия. На добрия ще каже да прояви добротата си, освен към себе си, още и към своите ближни.

Ще приведа един пример за изяснение на идеята си. Някога живял един голям скъперник, който мислил само за богатства. По това време се явил един млад момък, придружен от няколко слуги, които носели голям вагон, пълен с различни сребърни и златни скъпоценности. Когото срещали на пътя си, те раздавали от скъпоценностите. Като се научили за това, хората започнали да се стичат към младия момък. Всеки носел някакъв съд, голям или малък, да му сипят нещо от тия блага. Скъперникът се научил за това и веднага тръгнал към мястото, дето се раздавали благата. Той видял, че хората носят малки и големи чинии, но му се видели недостатъчни, затова взел със себе си един голям сандък, с който се явил пред младия момък. Като го видял, момъкът му казал: Легни на земята! Скъперникът легнал на земята и чакал. Момъкът заповядал на слугите си да турят сандъка върху

гърдите на скъперника и да сипват в него една след друга лопати, пълни със скъпоценности. Силно обременен от тежестта на сандъка, скъперникът започнал да вика: Достатъчно е вече. Престанете да ме товарите, не мога да дишам вече, задушавам се! Момъкът погледнал към него и казал на слугите си: Не сваляйте още сандъка от гърдите му, нека си научи урока. По този начин, разумният свят искал да му даде добър урок, да разбере, че той е живял изключително за себе си и всякога е взимал повече, отколкото трябва.

И тъй, страданията, които съвременните хора преживяват, не са нищо друго, освен последствия от тяхната лакомия. Страданията показват, че всеки човек е взел от благата повече, отколкото трябва. Човек не трябва да се лакоми. Достатъчно е да му сипят от тия блага в една малка чинийка. Колко струва днес един грам диамант? Ако един грам диамант струва много, колко повече ще струват благата, които невидимият свят е дал на всеки човек. Лакоми ли се да вземе повече от това, което му е дадено, човек ще се намери в положението на рибата, т. е. в живота на многото желания и големи страдания. Водата не може да даде на рибите това, което им е необходимо: храна, въздух, светлина. Тя ги прави подвижни, но ги лишава от ония условия, които човек има. Те нямат говор, нямат никаква култура. Техният живот е живот на самоизтребване. По тази причина някои риби са успели да излязат от условията на водата и са се превърнали на птици. И като птици те не са доволни от живота си, вследствие на което се стремят да влязат в по-висока област на живот. Що се отнася до елементите: въглерод, водород, кислород и азот, трябва да се знае, че те не са предали никакви особени свойства на съществата, които живеят във водата и във въздуха, вследствие на което, те се стремят да излязат от тези среди да влязат в областта, дето човек живее. Големи аристократи са елементите, с които съвременната химия си служи. Ако не знаете, как да постъпвате с тях, вие ще пострадате. Знаете ли, колко учени хора, колко химици са пострадали от радия, докато научат свойствата му? Например, хората често си играят с динамичната любов, без да подозират, каква вреда може да им причини тази любов. Динамичната любов може да пресуши сърцето на човека, да го превърне в пастърма. Съвременните хора, млади и стари, искат да обичат, без да подозират, че обичта е сложна наука, за изучаването на която са нужни хиляди години. Да обичаш човека, това значи, да го изучаваш. Човек не може да обича себе си, но въпреки това, не може да се освободи от егоистичната любов. Най-големите нещастия се дължат, именно, на тази любов. Тя предава на човешкото сърце повече топлина, вследствие на което, след известно време, то се овъглява. От тази любов умът пък почервенява, и човек става неврастеник. Най-после и волята на човека става черна. Почернее ли волята му, той минава за лош човек. Това е фигуративно изобразяване на промените, които човек

претърпява. За да се избави от изсушаване на сърцето, от почервеняване на ума и от почерняване на волята си, човек трябва да се стреми към разумната любов. Той трябва да стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля.

Като ученици, вие трябва да се стремите към превръщане на червения и черния цвят в бял. Ако учените хора са дошли до положението, да превръщат варовитите камъни във вар, с която да белосват къщите си, не трябва ли също така те да придобият изкуството, да превръщат черния и червения цвят в бял? При това, те трябва да получават такъв бял цвят, който да не се изменя никога. Получат ли веднъж този цвят, той трябва да се запази за вечни времена.

И тъй, като стане от сън, човек трябва да се спре върху някоя съществена мисъл в ума си, която да му покаже, какво да прави, как да дава от това, което е придобил. После, той трябва да се спре върху едно съществено чувство в сърцето си, което да му покаже, как да приема благата и как да ги обработва. Най-после, той трябва да се спре върху една съществена постъпка, която да послужи като модел за по-нататъшните му действия. Човек трябва да знае, че всяка негова постъпка, към когото и да е, е постъпка към Бога. Човек трябва да бъде внимателен, главно към ония хора, коитр са родени от Бога. Онзи човек е роден от Бога, който има светъл ум, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и крепък дух. Всеки човек, който не притежава тия качества, е роден от подобния си. Срещнете ли човек, роден от Бога, отправете всичката си любов към него. Да срещнете такъв човек, това значи, да сте придобили нещо ценно в живота си. Стремете се всеки ден да срещате по един такъв човек. В сегашния си живот, обаче, човек едва ли има възможност да срещне поне един човек, роден от Бога. Всички хора, които днес срещате, това са слуги на родения от Бога. Когато се казва, че човек трябва да има будно съзнание, това подразбира, да пази момента, когато трябва да срещне истински родения човек. Не спази ли този момент, той изгубва добрите условия на своя живот. Да се влюби човек, това не значи, да търси някого, за когото да се жени, но да намери онзи, който истински е роден. Срещне ли такъв човек, той е приел великото благословение на живота. Не го ли срещне никога, той е изложен на големи страдания. Всеки търси този човек, но той не се намира лесно. Кога можете да видите слънцето? Когато изгрее. Никой не може да види слънцето, преди да е изгряло и след като е залязло.

Следователно, искате ли да видите най-отдалечените звезди на небето, вие трябва да си послужите с телескоп, който силно увеличава и приближава предметите до човешкото око. Каквото представя телескопът за

физическото зрение на човека, такова нещо е умът за духовното му зрение. Ако умът на човека не е буден, той не би могъл да увеличи всички форми, които Бог е създал и не би могъл да ги изучи. Нямате ли светъл и буден ум, вие ще минавате край тия форми, без да ги познавате. Вие ще минете и край родения от Бога, без да го познаете. Имате ли светъл ум, имате вече една възможност да срещнете този човек. Ако имате и добро сърце, възможностите ви се увеличават – два пъти ще го срещнете. Ако имате възвишена душа, три пъти ще го срещнете. Ако духът ви е крепък, четири пъти ще го срещнете. И най-после, ако обичате Бога, всеки ден ще го срещате. Това е една от великите истини на живота. Не мислете, че е лесно да срещнете човек, роден от Бога. Това е Божествено благо, а Божествените блага се дават само на онзи, който може да ги оцени. От момента, в който срещнете този човек, положението ви се изменя коренно – с вас става голям преврат. И Адам, преди да влезе в райската градина, беше едно обикновено животно, но Бог го срещна, извади го от лошите условия, постави го в рая, да управлява животните, да им бъде господар. Едно се искаше от Адама – послушание и разумност. За да запази новите условия, Адам трябваше да изпълни това, което се искаше от него. Всеки човек, който иска да се върне в рая, трябва да изпълни условието, което се искаше и от Адама: да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Не издържи ли на това условие, не само, че няма да се върне в рая, но той ще изгуби и сегашните условия, ще се намери в положението на животно, което маха опашката си и се състезава с другите животни.

И тъй, дръжте в ума си прави и добри мисли, за да придобиете онова, към което душата ви се стреми. Нашата цел е да дойдете в съгласие с великия Божествен закон, който работи в света. Предавайте мислите си добре, без да се ограничавате. Стремете се към всичко онова, което Бог е създал. Не можете ли да постигнете желанията си, не се обезсърчавайте, нито се сърдете. Не е лошо човек да се сърди и гневи, но трябва да е готов за това. Гневът е енергия, която се стреми да излезе навън. За да излезе тази енергия навън, човек трябва да е готов, да знае, как и накъде да я отправя. Не е ли готов, той трябва да отложи войната, докато се въоръжи добре. Има смисъл човек да воюва, но когато е готов, когато е сигурен, че ще победи. Докато се приготви, той трябва да се учи. Какво печели човек, ако каже на някого, че е лош и невъзпитан?

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да учите. През много училища и учители ще минете, докато свършите науките си. Като ученици в отделенията, ще минете през едни учители; като ученици в прогимназията, ще минете през други учители; в гимназията – през трети; в университета – през четвърти. Най-после, ще влезете в училището на невидимия свят, дето трябва да имате отлични бележки. По всички

предмети трябва да имате 12 – най-високата бележка. Първо ще ви запитат, обичате ли майка си и баща си. Кажеш ли, че ги обичаш, веднага ще ти дадат една свещ и ще те накарат да я запалиш. Тази свещ може да се запали само при мисълта за майка ти и баща ти. Ако свещта не се запали, ти не обичаш майка си и баща си. Тогава пак ще се върнеш на земята, да работиш отново. След време, пак ще те поставят на същия изпит. Докато свещта ти не се запали при мисълта за майка ти и баща ти, ти не можеш да бъдеш ученик в училището на невидимия свят.

Мнозина казват, че човек може да живее и без запалена свещ. Те се заблуждават. Човек не може да живее без запалена свещ. Запалената свещ представя човешкия ум, който свети в тъмнината и води човека в правия път. Ако дадат на човека една задача, той ще я разреши, само ако мисли. Ако не мисли, той не може да реши задачата си. Човек трябва да мисли непрестанно. Ако някой се разгневи, накарайте го да донесе две-три кофи вода, да измие дъските. Като започне да работи, той ще изразходва събралата се в него енергия, и гневът му ще изчезне. Гневът не е нищо друго, освен разтърсване на плодните дървета в човека, да падне от тях онова, което е непотребно.

Основната мисъл, която трябва да носите в ума си, е, че Бог се изявява на човека чрез всички правилни прояви. Като яде човек с благодарност, като диша правилно, Бог му се изявява. Във всяка права мисъл, във всяко благородно чувство и във всяка добра постъпка, Бог пак се изявява на човека. Натъкнете ли се на някакво благородно чувство, радвайте се, защото Бог се изявява чрез него. Вие можете да не виждате това, но някога ще Го видите и разберете. Вие не знаете, какво е приготвил Бог за вас. Вие бързате, искате да постигнете всичко изведнъж. Това е невъзможно. Колкото да се мъчи детето, което е влязло в първо отделение, по никой начин не може да следва науката на университета. За университета се изисква повече наука и знания, но това не трябва да обезсърчава детето. Като учи редовно и с любов, детето ще дойде до положение, да се изявява като любов. Значи, младият трябва да изучава любовта, възрастният – мъдростта, а старият – истината, т. е. приложение на нещата. Любовта, мъдростта и истината, това са три хапки в Божествения свят. Всеки човек трябва да опита тези три хапки, да задоволи своя духовен глад. Като млад, човек трябва да изучава живота; като възрастен, човек трябва да изучава знанието и светлината, а като стар, той трябва да изучава методите за прилагане на нещата в живота.

Сега ви пожелавам да приемете любовта, мъдростта и истината в себе си като насъщен хляб, който ще ви даде сила да нареждате работите си добре.

12 юли, 2 ч. сл. об.

1939_07_16 Реалното в живота
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

РЕАЛНОСТТА НА ЖИВОТА

Размишление.
„Бог е Дух, и които Му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят"
Йоана 4: 24

„Бог е дух." Думата „Бог" на всички езици е неразбрана. Тя не е просто понятие. Човек трябва много време да я изучава, докато я разбере. Като неразбрана дума, тя не допринася никаква полза. Само разбраните неща могат да принесат полза на човека. Бог е Дух, или Духът е Бог, това е едно и също. Не е важно, как ще го изговори човек; важно е да го разбере. Думите „Бог е Дух" съдържат реалността на живота. Дали човек отрича или признава тази реалност, не е важно. Колкото да я отрича, колкото да се съмнява в нея, колкото да философствува върху съществуването й, в края на краищата човек усеща, че нещо го ограничава и не може без нея. Без нея той не може да живее. Както човек не може да живее без въздух, така не може да живее и без тази реалност. Колкото да отрича човек въздуха, колкото да казва, че може да живее без него, достатъчно е няколко минути само да престане да го възприема, за да разбере, че не може да живее без въздух. Физическият живот на човека се обуславя от дишането. Престане ли да диша, животът му се прекратява. На същото основание казвам: Престане ли да мисли за Бога, човек умира. Понякога животът на човека се обезсмисля, понеже той търси реалността в сенките. Той мисли, че това, което го обикаля, е реално. Това, което обикаля човека, е относителна реалност, т. е. сенки на реалността. Докато вярва в сенките на реалността, човек става суеверен, постоянно губи нещо от себе си. Вярва ли в абсолютната реалност, той расте и се увеличава, придобива знание, сила и богатства. Който живее в сенките на реалността, той гладува, изпада в сиромашия. Влезе ли в истинската реалност, той започва да се храни добре, влиза в изобилието на живота.

„Бог е Дух". За да разбере дълбокия смисъл на тия думи, човек се нуждае от светлина на ума. Той трябва да влезе в светлината на живота, която разкрива присъствието на Бога. Който е влязъл в тази светлина, само той може да види широкия свят около себе си. Чрез тази светлина човек вижда живота вътрешно. Без нея той вижда света по отражение, а не направо. Обширен е реалният свят, вследствие на което човек не може да го схване. Например, какво нещо е слънцето, човек го схваща по светлината, която

иде от него, но какво в същност представя, той не знае. Учените казват, че слънцето е горящо тяло, с висока температура, която, според различните учени, е различна: от 5000° – 45,000,000°. Обаче, никой учен не е ходил на слънцето, да има абсолютни знания за него.

Щом се говори за слънцето, това показва, че прости и учени знаят нещо положително за него. Всички знаят, че слънцето е носител на светлина и на топлина. Според това, как падат слънчевите лъчи на земята, какъв е ъгълът на падането им, топлината бива по-силна и по-слаба. Забелязано е, че различните температури действуват различно върху телата. Например, при слабата топлина телата замръзват, при умерената – растат, а при силната се топят. Слабата топлина е за слабите същества, умерената – за обикновените, а силната – за силните, разумни същества. Че наистина при умерената топлина живеят обикновените същества и по-голяма част от човечеството, виждаме по това, че температурата на човешкото тяло е едва 37 градуса. Увеличи ли се с три-четири градуса, човек заминава за другия свят. Обаче, има микроби, които живеят и над 120 градуса, а някои издържат и до 500 градуса.

Това са научни твърдения, които се нуждаят от доказване. Според сегашните учени слънцето е горящо тяло, а земята е твърда, тъмна маса, която се осветява от слънцето. Вътрешността на земята е огнена, разтопена маса, а повърхността й е твърда, поради налягането, под което се намира. Значи, твърдостта на някои хора се дължи на същата причина. И те, като земята, се намират под голямо налягане. Често в природата стават големи депресии, големи налягания. Тогава хората се чувствуват крайно неразположени. Щом мине депресията, и неразположението им изчезва. Депресия съществува и в психическия живот на човека. Например, всяко неразбрано чувство произвежда депресия в сърцето, а всяка неразбрана мисъл – депресия в ума. Разбере ли ги, човек изпитва голяма радост. В него настава вътрешен мир и спокойствие. В Божествения свят разбраните мисли и чувства представят плодове, с които човешкият дух се храни. Не се ли храни с такива мисли и чувства, духът постепенно отслабва и става немощен, както тялото на човек, който не се храни добре. Слабият, мършавият човек не може да бъде красив. Красотата не е само външно качество, но и вътрешно. Иска ли да бъде красив, с приятно лице, с ясен поглед, човек трябва да знае, каква храна да дава на духа си. Храни ли го със съответна за него храна, човек придобива духовна и физическа красота. Не е ли едновременно и духовно, и физически красив, той не може да се нарече красив човек.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете". (– 32 ст.). Какво е това ястие? Христос отговаря: „Моето ястие е да струвам волята на

Оногова, Който ме е пратил да извърша Неговата работа". (– 34 ст.). Христос дойде на земята да извърши волята Божия, да предаде на хората разбрани мисли, които да им покажат правия път и да ги обърнат към Бога. Които не са приели Христовите мисли, те живеят вън от Бога, вследствие на което умират. Иска ли да стане безсмъртен, човек трябва да познае Бога. Безсмъртието седи в познаването на Бога. Затова е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Защо трябва да вярва човек? За да живее. Ако не вярва, ще умре. Следователно, ако искаш да умреш, не вярвай; ако искаш да живееш, вярвай. Ако искаш да страдаш, не вярвай; ако искаш да не страдаш, вярвай. Страданията са резултат на неразбрани мисли, чувства и постъпки. Каквато е разликата между изкуствения плод, направен от човека, и естествения, създаден от природата, такава е разликата между разбраните и неразбрани мисли. Щом има разлика между разбраните и неразбрани мисли, и резултатите, които те произвеждат, ще бъдат различни.

Неразбраните мисли, чувства и постъпки в човешкия живот произвеждат скръб, мъчнотии и най-после смърт; разбраните пък произвеждат радост, веселие и живот.

Като говорим за разбрани мисли, ние имаме пред вид тия мисли, които са произлезли от Божествената светлина. Духът се храни само с Божествени мисли. Казано е същевременно, че Бог е Любов. Значи, като се храни с Божествени мисли, Духът ражда любовта. Плодът на Духа е любовта. Любовта пък ражда живота. Ето защо, за да влезе в реалността на Духа, човек трябва да мине през любовта. За да разбере любовта, той трябва да мине през живота.

„Бог е Дух." Вярващите четат този стих, но въпреки това търсят начин, как да повярват в Бога, в Неговия Дух. Питам: може ли човек да повярва в слънцето, докато слънчевата светлина не го озари? Може ли да повярва в огъня, докато не възприеме неговата топлина? Може ли да повярва в хляба, докато не опита живота, който се съдържа в него? Може ли да повярва в словото на кого да е, докато не го опита? Много от това, което говоря, може да ви се вижда неразбрано, или можете да мислите, че го знаете. Както да мислите, вие трябва да изпитвате нещата. Понеже хората не изпитват нещата, и много от тях приемат наготово, може да се каже, че те знаят малко неща. Те имат много синтетически и аналитически знания, но нямат психически знания. Малко от знанията им са станали тяхна плът и кръв. Когато анализира веществото на тялото, химикът го разлага на съставните му части. Като синтезира веществата, химикът образува все по-сложни съединения. Като разлага сложните тела и синтезира отделните елементи в сложни съединения, химикът извършва ред процеси, които

заслужват изучаване. Ако при съединяване на два елемента получите някакъв газ, той може да се запали и да свети, но може и да избухне. При разумното използване на газа, вие можете да получите светлина, а при неразумното му използване, смесен с въздуха или кислорода, той може да се запали и да избухне. Много химици са пострадали при такива експлозии.

Един виден американски професор получавал пред студентите си едно взривно вещество, чиято експлозивна сила била десет пъти по-голяма от тази на динамита. За тази цел той взел една малка част от него и я запалил. Като знаел експлозивната сила на това вещество, щом го запалил, професорът казал на студентите си: Бягайте вън! Моментално аудиторията се изпразнила – професорът със студентите се намерили вън. Опасно нещо са взривните вещества. И най-малката частица от тия вещества съдържа толкова експлозивна сила, че може да произведе големи нещастия. Като работи с такива вещества, човек трябва да знае, как да ги употребява.

Има думи в човешката реч, които съдържат голяма експлозивна сила в себе си, вследствие на което произвеждат взрив в човека. Достатъчно е възлюбеният на момата да й каже, че не я обича, за да се върне тя дома си смазана и убита: погледът й става мътен, лицето й почернява. Животът изгубва смисъл за нея, не й се живее. Защо? Възлюбеният й казал, че не я обича. Той произнесъл една дума, с която раздвижил малко въздуха, и тя не иска вече да живее. Какво трябва да направи момата? Тя трябва да научи закона за превръщане на нещата. Вместо да повтаря думите „не ме обича", тя трябва да ги превърне, да каже „мене обича". Или, каже ли й възлюбеният, че не я обича, след отрицателната частица „не", тя трябва да постави запетая. Тогава смисълът на думите ще стане положителен: Не, мене обича. Следователно, за да не страда излишно, човек трябва да се научи да поставя запетаи след всички отрицателни мисли. Каже ли някой, че Бог не го обича, след частицата „не" веднага трябва да тури запетая: Не, Бог ме обича. Единственият, който обича, това е Бог. Ако някой мисли, че Бог не го обича, причината за това е той сам. Като не разбира законите, той отправя лоши мисли към Бога. Тия мисли, като негово дело, се връщат обратно при своя създател. И човек, като не знае, че лошитъ мисли, които идат към него, са собствено негово произведение, счита, че те идат от Бога. Не, Бог не се занимава с отрицателни мисли. Сега, като знаете този закон, никога не казвайте, че този, или онзи не обичате. Кажете ли, че не обичате някого, вие вършите престъпление по отношение на Бога. Във всеки човек е вложено нещо красиво и велико, заради което трябва да го обичате. Казано е в Писанието: „Възлюбил е истината в човека". Значи, във всеки човек е вложена частица от Бога. Всеки човек се нуждае от любов, затова трябва да се обичате. Да обичаш някого, това значи, да го храниш. Да те

обичат, това значи, да те хранят. Човешкият дух се храни с разбрани мисли. Изпратете на човека една светла, разбрана мисъл и го оставете свободен. Той ще приеме мисълта ви, ще я обработи, т. е. ще се нахрани с нея, и след време ще ви изпрати друга някаква мисъл, от която вие ще се нахраните. Едва се домогнат до любовта, хората започват да я губят. Те искат да я задържат само за себе си. Забелязано е, че когато двама души се обичат, те затварят всички кранове в себе си, да не излезе любовта навън. Те искат сами да я използуват. Не, щом се нахрани, човек трябва да даде останалото ядене на други хора, и те да се ползуват от любовта. Два вида любов има в света: любов на сенките и любов на реалността. Любовта на сънките е любов на ограничения и страдания. Ние не говорим за тази любов. Ние говорим за реалната любов, която нито ограничава, нито се ограничава. Любовта, която се описва в романите, е любов на сенките. Тази любов бива три вида: драматична, комична и трагична. В драматичната любов и героят, и героинята страдат. Те страдат един за друг, припадат, докато се оженят. Щом се оженят, никой вече не припада. В трагичната любов героите умират. В комичната любов героите остават живи и всичко превръщат на смях. Те не гледат сериозно на живота. Трагедията има отношение към ума, а драмата – към сърцето. В реалната любов няма страдания, няма смърт. Там връзката между душите се усилва и никога не се къса. В реалната любов има растене и постижение.

И тъй, знайте, че човешката любов е любов на сенки. Тя представя външна, красива дреха, с която сърцето се облича. Щом се облече в тази дреха, вместо да се радва, сърцето започва да страда. Защо? Дрехата не му е удобна. Тази любов постоянно взима. Тя нищо не дава на човека, вследствие на което той се намира в голямо противоречие. Какво виждаме в живота? Двама души се обикват, но по неразбиране на законите и двамата се натъкват на любовта на сенките, която само взима. Единият иска да вземе, и другият иска да вземе, докато един ден се намразят. За да запазят любовта си, те трябва да минат в реалната любов, която се отличава с даване. Ако не дава и не взима, човек не може да бъде обичан. Човек трябва да знае, кога да приеме Божията Любов и кога да я даде. В любовта нещата трябва да стават на точно определено време.

Като говорим за любовта на сенките, човек не трябва да се самоосъжда: той не трябва нито да се подценява, нито да се надценява. Човек трябва да има правилна мярка, с която да мери нещата, да знае, че има две ценни неща в себе си: дух и душа. Като знае това, той не трябва нито да подценява духа и душата си, нито да ги надценява. Духът и душата представят майката и бащата в човека. Следователно, обичайте баща си – своя дух, и майка си – своята душа. Работете в единство и съгласие с тях, за да развивате ума и сърцето си, които ви са дадени като пособия за физическия свет.

„Бог е Дух." Къде се проявява Бог? Бог се проявява в ума чрез светлината, в сърцето – чрез топлината, във волята – чрез силата. Бог се проявява още в душата и в духа на човека. Ако в тия пет места не можем да намерим Бога, никъде няма да Го намерим. В душата на човека зреят всички благородни и възвишени чувства. Те зреят, благодарение на Божествената топлина и светлина. Не само душата на човека трябва да ражда, но умът и сърцето също трябва да раждат. Какъв ум е този, който не ражда мисли? Какво сърце е това, което не ражда чувства? Каква воля е тази, която не ражда сила? Следователно, умът трябва да ражда светли мисли и да ги отхранва. Сърцето трябва да ражда топли чувства и да ги отхранва. Волята трябва да ражда сила, която постоянно да се увеличава. Ако не може да отхранва своите мисли, чувства и постъпки, човек ще ги осакати, а същевременно ще осакати и себе си. Мислите, чувствата и постъпките на човека трябва да бъдат здрави, разбрани, защото влизат в строежа на неговото тяло. Същевременно те влизат и в строежа на бъдещия свят.

Сега се твори нов свят. Този свят е проектиран в пространството като върху платно. За да го разбере, човек трябва да се вглъби в себе си. За тази цел той трябва да започне да изучава малките величини. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка представят малки величини, които човек съзнателно трябва да изучава. Дойде ли една светла мисъл в ума ви, вижте, как се е родила, какъв е произходът ѝ и т. н. Дойде ли едно благородно чувство в сърцето ви, намерете неговия произход. Изучавайте произхода на своите мисли, чувства и постъпки като отбелязвате минутата, часа, деня и времето, когато те са се родили. Мисъл, родена през пролетта, има едни свойства, през лятото – други, през есента и зимата – различни свойства от тия на първите два сезона.

Когато спря при кладенеца да си почине, Христос се разговаряше със самарянката. Той ѝ говореше за живата вода, а тя разбираше обикновената вода и се чудеше, как може да ѝ даде вода, когато няма почерпало. Сега и вие мъчно разбирате въпроса за мисълта и, в края на краищата, ще кажете като самарянката: Дай ни от тази вода да не ожадняваме. Най-после Христос каза на самарянката: „Иди и повикай мъжа си!" – Нямам мъж. Мъжът представя човешкия ум. Значи, самарянката нямаше ум, т. е. в нея не беше събуден висшият ум, който възприема правилно нещата. Като живее, човек трябва да работи върху себе си, да развива своя възвишен ум. Да прояви човек своя възвишен ум, това значи, да прояви мъжа в себе си.

Днес всеки човек иска да бъде мъжествен, да прояви характер и сила. Човек не може да бъде мъжествен, ако няма ум. Човек не може да бъде устойчив, ако няма сърце. Умът развива мъжественост, а сърцето –

устойчивост. Затова, именно, мъжът се отличава със сила, а жената – с устойчивост. Пуснете жената в празна къща и вижте, какво ще стане. След няколко години къщата ще бъде пълна. Това, което човек върши отвън, същевременно става и вътре в него. Понеже едно от качествата на сърцето е да събира, затова и жената събира, пълни къщата. Човек не се нуждае от много неща. Малко неща са нужни на човека, но съществени.

Като ученици, вие трябва да се стремите към придобиване на светли мисли, които струват скъпо. Тия мисли идат от далечни пространства. Те са донесени на земята от разумни същества, които имат специална мисия. Тези същества обичат хората, и затова специално слизат на земята да им донасят светли Божествени мисли и възвишени Божествени чувства. Тези мисли и чувства са подаръци за хората. Приемат ли ги на време, те трябва да ги обработят в себе си. Така обработени, те произвеждат коренна промяна в живота им. Всяка разбрана мисъл, всяко разбрано чувство и всяка разбрана постъпка са велико благословение за човека. Който ги оценява, той става велик човек.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете". Това значи: Аз имам задача да изпълня волята на Отца си, а не моята воля. Всеки човек е изпратен на земята да изпълни волята Божия. За тази цел на всеки човек е дадена специална мисия. Тази мисия се заключава във възприемане и прилагане на светли мисли и възвишени чувства. Изпълни ли мисията си, както трябва, човек е придобил нещо ценно, което може да занесе на другия свят със себе си.

16 юли, 5 ч. с.

1939_07_19 Четири основни правила на хигиената
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ОСНОВНИ ПРАВИЛА НА ХИГИЕНАТА

Ще прочета 5. глава от Посланието към Галатяните. От тази глава се вижда, какви са били идеите и разбиранията на първите Христови последователи. Обрязването, за което се говори в тази глава, е стар закон. (1–3 ст.). Днес и лозата се обрязва, за да даде повече плод. Лозарите са правили ред опити: едни пръчки са обрязвали, а други – не са обрязвали. По този начин те са наблюдавали, кои пръчки ще дадат повече плод, и са дошли до заключение, че обрязаните се развиват по-добре и дават повече плод.

„Вие, които се оправдавате чрез закона, отстранихте се от Христа. Защото ние чрез Духа ожидаме надеждата на оправдание от вяра". (4–5 ст.). В тези стихове се говори за оправдаване и освобождаване от наказание. Човек може да се освободи от известно наказание не чрез закон, но чрез вяра.

„А който ви смущава, той ще попадне под наказание, кой бил да бил". (–10 ст.). – Във всяко общество има хора, които и себе си смущават, и другите смущават. Това са ония, които се занимават с личния живот, т. е. със себе си. Такива хора съществуват навсякъде: и в светския, и в религиозния живот. За да излезе от личния си живот, човек трябва да съзнае, че е дошъл на земята да служи на Бога, а не на себе си. Съзнае ли това, той трябва да даде път на Божественото в себе си, то да оправя работите му. Следователно, човек не трябва да се меси в Божиите работи.

„Само не употребявайте свободата за причина на плътта, но с любов един друг си слугувайте". (– 13 ст.). – Служенето без любов няма никакъв смисъл.

„ И делата на плътта са явни: те са прелюбодеяние, блуд, нечистота, похотливост". (– 19 ст.). – Думата прелюбодеяние може да се вземе в тесен и в широк смисъл. В широк смисъл прелюбодеянието подразбира даване предимство на човешкото пред Божественото, на плътта пред духа. Ако обичаш хората повече от Бога, ти прелюбодействуваш. Ако обичаш храната и облеклото повече от Бога, ти прелюбодействуваш.

„Идолослужение". (– 20 ст.). – Идолослужението подразбира служене на това, което не е реално.

„А които са Христови, разпели са плътта наедно със страстите и похотите

й. (–24 ст.). – Едно време разпъваха плътта, а сега я възпитават. В миналото учителите възпитаваха учениците си чрез „фалага". После ги поставяха на колене. След това ги биеха по лицето, удряха от едната и от другата им страна по една плесница. Днес ги възпитават чрез забележки, мъмрене, намаляване на поведението и т. н.

„Ако духом живеем, духом и да ходим". (– 25 ст.). – За да живее по дух, човек трябва да се освободи от личния елемент в себе си.

Какво представя личният живот на човека? Личният живот може да се уподоби на официалните дрехи на човека, с които се облича в специални случаи. С тия дрехи той не може да работи. Иска ли да свърши някаква работа, да услужи на някого, човек трябва да облече работните си дрехи. Може ли младата булка да отиде с булената си рокля в кухнята да готви? Добре е понякога да готви и с булската си рокля, но тогава тя трябва да влезе в кухнята на природата, и оттам да си вземе ядене. Тя ще вземе чиста чиния и ще я напълни със зрели, сладки плодове от дърветата. Или ще вземе от хамбара прясно, току-що овършано жито, ще го свари и предложи на своя възлюбен. Иска ли да готви в обикновената кухня, тя трябва да съблече булската си рокля и да облаче всекидневната. Ако всеки ден облича булската си рокля, тя ще влезе в стълкновение с всички хора. Ако с бялата си рокля се яви между работни хора, те ще започнат да я пипат, от всички страни да я, разглеждат, докато я оцапат. След това тя ще се кара с тях, защо са изцапали роклята й. Разумна ли е постъпката на тази булка? Ако беше разумна, тя не трябваше да се явява с бяла рокля между работници. Друг е въпросът, ако трябваше да се яви между булки, които са облечени с булските си рокли.

Оттук можем да извадим правилото: когато отиваш между работници, облечи своята работна, нечиста дреха. Когато отиваш между хора, които се разговарят само, и които са облечени в своите чисти, нови дрехи, облечи и ти своята бяла, чиста дреха. Така постъпват всички работници и занаятчии. Влезете ли между бояджии, ще видите, че те са облечени със своите бояджийски дрехи. Щом свършат работата си, те обличат чистите си дрехи.

Следователно, с какви дрехи е облечен човек, не е важно. Облеклото има отношение към външната обстановка на нещата. Важно е вътрешното облекло на човека. Това облекло определя неговия характер, както и неговите добродетели. Докато изработи своята вътрешна дреха, човек прави много погрешки. Докато се научи да пише правилно и красиво, детето също прави много погрешки. Колкото да го изправя учителят, то ще прави погрешки. Обаче, колкото повече расте, детето започва да

съзнава погрешките си и само ги изправя.

Съвременните хора се занимават едни с други, критикуват се, без да знаят, че погрешките, които даден човек прави, нямат нищо общо с неговата душа. Преди всичко те нямат ясна представа за човека. Те не знаят, кой е добър и кой – лош човек. За мнозина силният човек е лош, а мекият – добър. Калта е мека. Добра ли е калта? Прахът добър ли е? Понеже калта цапа дрехите и обущата, вие я считате за лошо нещо. Прахът не цапа като калта, но пак го считате лош. Лош човек е онзи, който не може да използува правилно Божията любов и светлина. Добър човек е онзи, който прилага Божията любов и светлина на място. Който не може да използува светлината правилно, той започва да боледува и търси лекари да му помогнат. Като го видят, лекарите ще му кажат, че е малокръвен. Според съвременните учени малокръвието се дължи на намаляване на червените кръвни телца в кръвта. За да се справи с малокръвието, човек трябва да употребява такива храни, които да увеличават числото на червените кръвни телца. Това е повърхностно обяснение. Здравето не зависи от броя на червените кръвни телца. Другаде се крие причината за здравето.

Сега ние се намираме при една благоприятна обстановка, при чист въздух, на голяма височина, отдето слизат идеи, които само тук можем да възприемем. Влезе ли ученикът в клас, там ще възприеме нови мисли, чувства и постъпки. Извън класа, ученикът възприема особен род материя, различна от тази, която той възприема в клас. Защо? Защото материята има различни свойства, различни вибрации – по-груби и по-фини. Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-фина материя може да възприема. От материята, която човек възприема, зависи неговото състояние и разположение. Ако това може да се каже за физическата материя, колко повече може да се каже за духовната. Например, когато се облече с дреха от фина материя, човек е добре разположен. Облече ли се с дреха от груба материя, състоянието му се понижава. Някои светии са се обличали с дрехи от груба материя, да бодат кожата им. По този начин съзнанието им било всякога будно, а мисълта – отправена към Бога.

Често слушате хората да казват, че трябва да се обичат, че трябва да възлюбят Бога. Това са въпроси, върху които не трябва да се говори. Да се повтарят тия думи, това е все едно светията да носи дрехи от груба материя, да го бодят, и по този начин да му напомнят, че трябва да мисли за Бога. Ако влезете в един дом, дето няма печка, не говорете, че е студено, но носете своята електрическа печка със себе си и, както говорите, внесете от своята топлина в къщата. Нека домакините сами забележат, че вие носите нещо особено в себе си. Нека те сами забележат разликата в температурата на стаята преди вашето дохождане и след дохождането ви.

Който наблюдава и разбира нещата, той може да вади заключения за разумните същества в света, за Бога. Който не разбира нещата, той ще търси Бога външно, ще пита, къде е Бог, какво представя Той и т. н. Бог е слязъл в ума на човека като светлина, в сърцето като топлина, във волята му като сила, да може да мисли, да чувствува и да постъпва. След всичко това той търси Бога там, дето не съществува. Най-красивото, най-великото, най-разумното същество в света е Бог. Красотата е свързана с истината. И човек може да бъде красив, но ако обича любовта, мъдростта и истината. Да види човек любовта в някакъв красив и достъпен образ, това значи, да осмисли живота си. Любовта представя идеал, цел в живота на човека. Всичко, каквото хората вършат, все е за любовта. Без любов те не могат да постигнат нито мъдростта, нито истината. Придобият ли тези три добродетели, тия велики сили, те стават мощни и красиви.

Като говорим за красотата, ние имаме пред вид главно вътрешната красота – красота на душата. Който е вътрешно красив, той е и външно красив. Красивият човек се радва на всички и на всички изпраща своята светлина. Не прави ли това и слънцето? Красиво е слънцето. За да го виждаме, то изпраща светлината си. Красотата на любовта седи в топлината. Наистина, ако човек не крие в себе си част от топлината на живота, той не може да бъде красив. Топлината дава добро разположение на човешкия дух. Топлината отваря пътя на човека. Без топлина, т. е. без добри чувства пътя на човека е затворен. Човек може да бъде обичан, само когато носи Божествените блага в себе си и щедро ги раздава. Не е ли готов да дава от Божествените блага, той не се ползува нито от любовта на хората, нито от любовта на възвишените същества. Който не раздава Божиите блага на ближните си, той се е отклонил от правия път. Същото се отнася и до ангелите. Светъл ангел е този, който раздава от Божиите блага на всички нуждаещи. Паднал ангел е този, който задържа всичко за себе си.

Мнозина се страхуват да дават, да не осиромашеят. Който раздава Божиите блага с любов, той никога не осиромашава. Може ли да осиромашее чешмата, която изобилно дава? Ако е свързана с голям, неизчерпаем извор, тя никога няма да осиромашее. Ако не дава, тя има възможност да осиромашее. Всички хора ще я изоставят. Те ще потърсят друга чешма, която е готова да дава без страх. Следователно, който дава, и на него се дава. Който спира Божиите блага, и на него не се дава. Забележи ли това, човек изпада в противоречие. Щом иска да се освободи от това противоречие, той трябва да дава. Не спирайте Божиите блага! Нарушите ли това правило, ще ви държат отговорни. Ще кажете, че някога сте били скъперници. а сега сте готови да давате. Каквито сте били в миналото, такива сте и сега. От миналото носите много възгледи за живота, от които и досега не можете да се освободите. Вие сте били в положението на

господари, на слуги, на майки, на бащи, на братя и на сестри, но не сте изпълнявали предназначението си, както трябва, вследствие на което и до днес носите последствията на неизпълнени задължения. Каква е службата на бащата? – Бащата дава. А на майката? – Майката обработва. Майката приема нещата от бащата и ги обработва. Децата получават от майката и бащата обработени материали и ги прилагат в живота си. Причината за противоречията, на които хората днес се натъкват, е тази, че като бащи не са давали свободно, като майки не са обработвали свободно и като деца не са приемали и прилагали свободно. Ето защо, когато Бог даде едно благо на човека, той трябва да го приеме, обработи и приложи свободно. Вие искате Бог да ви обича, без да учите. Това е невъзможно. Когато учителят обича ученика си, последният трябва да учи, да бъде един от първите ученици. Някои искат учителят им да ги обича, да бъдат първи ученици без да учат. Това е невъзможно. За ученика е важно да учи. Той може да бъде много добър по сърце. но мързелив. В случая доброто сърце не може да го спаси. Като влезе в училището, ученикът трябва да учи. Какво се ползува ученикът, ако поведението му е отлично, с никого не се е карал, лоша дума на никого не е казал, а успехът му отгоре – додолу е слаб? Той не е казал на никого лоша дума, но със слабия си успех е станал причина учителят му да говори лоши думи и да се сърди. Ученик, който предизвиква учителя си да се сърди, не е добър ученик. Мислите ли, че този учител е лош? Той се сърди, защото желае доброто на своя ученик. Лош ли е лекарят, когато забранява на болния да яде? Здравият трябва да яде, но да не преяжда; болният малко ще яде, а понякога ще гладува – това изисква болестта му. На болния се препоръчва да диша много въздух, а да яде малко. Иска ли да се развива правилно, човек първо ще приема светлина, после – топлина, след това – въздух и най-после твърда храна за тялото. И тъй, като живее на земята, човек се нуждае от въздух, като храна за своя етерен двойник, за астралното си тяло. Да се храни човек със светлина, това значи, да възприема светли мисли за ума си. Да се храни с топлина, това значи, да възприема добри, възвишени чувства за сърцето си. Когато човек възприема правилно светлината като храна, умът му е светъл; когато възприема правилно топлината, сърцето му е добро и благородно; когато възприема правилно въздуха, силата му е голяма; когато възприема правилно твърдата храна и добре я асимилира, тялото му е здраво. Ако тялото на човека е здраво, и всеки ден се подобрява, той се храни физически добре; ако силата му се увеличава, той се храни правилно с въздух. Въздухът съдържа особена енергия, наречена от индусите „прана". Други учени я наричат животворно електричество, или животворен магнетизъм. Вие сте дошли на планината не само за чист въздух, както мнозина мислят, но сте дошли още и за прана, т. е. за животворните сили на електричеството и на магнетизма. Вие излизате рано сутрин, за да възприемете особените светлинни лъчи на слънцето за

храна на ума и топлинните му лъчи за храна на сърцето. Дробовете приемат праната от въздуха най-добре сутрин. Когато умът, сърцето и дробовете приемат своята храна, и гърлото става по-възприемчиво да приема съответната за него храна. Тогава казваме, че човек се е нахранил правилно. Без да знае, той е изпълнил всички правила на хигиената за добро хранене.

Основните правила на хигиената за добро хранене са следните: правилно възприемане на светлината, на топлината, на въздуха и на твърдата храна. Изпълни ли човек тия правила, след тях ще дойдат други правила – за отношенията на хората към Бога, към ближния си и към себе си. – Как трябва да се обичаме? – Това е един от трудните въпроси. Да обичате един човек, това значи, да му помогнете. Вие можете да му помогнете по следния начин: да му дадете възможност правилно да възприема светлината, топлината, въздуха и твърдата храна. Ако той има нужда от умствена помощ, ще му покажете, как да възприема светлината; ако има нужда от сърдечна помощ, ще му покажете, как да възприема топлината; ако има нужда от правилно дишане, ще му покажете, как да диша правилно; ако има нужда от здраве, ще му кажете, как да се храни. Някои хора са нервни, сприхави. Защо? Не дишат правилно. Има случаи, когато човек се дразни от присъствието на някого и е готов да се сърди, да се кара с окръжаващите. В присъствието на други някои той се успокоява. Коя е причината, че един човек ви дразни, а друг – успокоява?

Един виден лекар забелязал, че клиентите му обичали да седат дълго време при него на разговор. Той бил добър, внимателен човек и не искал да им казва, че е време да си отиват, да го оставят свободен, да работи, затова измислил особено средство, с което ги заставял да напущат кабинета му. На столовете, на които клиентите му седели, той поставял по едно шило, свързано с конец. Когато клиентът оставал на разговор повече, отколкото трябвало, лекарят дръпвал конеца. Шилото бодвало клиента, и той веднага ставал от стола.

Тъй щото, скарването между двама души не е нищо друго, освен бодване с шило. Всички хора имат такива шила в себе си, с които едни други се бодат. – Силно ме бодна този човек. – Седял си при него много време. Колко време трябва да седите при човек, когото обичате? Определено е, колко време трябва да седите при човек, когото обичате. Който много обича, той трябва да седи една минута; който по-малко обича – две минути; който малко обича – три минути. Който седи повече от три минути, той ще опита шилото. Приложете това правило и по отношение на своите мисли и чувства, Дойде ли в ума ви една лоша мисъл, или в сърцето ви едно лошо чувство, не ги дръжте повече от една минута.

Стремете се бързо да се освобождавате от лошите мисли и чувства, за да не ставате тягостни нито на себе си, нито на своите близки.

Днес всички хора говорят за любовта, но всеки я разбира различно. Някои мислят, че колкото са по-близо един до друг, толкова повече се обичат. Обаче, като се оженят, те виждат, че не излиза така. Това е неразбиране на любовта. Да се ожени човек, това още не значи, че любовта го е посетила. Любовта е свойство на душата. Душата люби. В този смисъл никой не е женен. Душата не се жени, не се свързва. Личният човек се свързва, с цел да извърши никаква работа. И духът също не се жени. Затова Христос казва: „Които се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват." Това, което хората наричат женитба, е акт само за земята. Каква любов е тази, която се мени? Докато не се е оженил, момъкът казва на момата: Умирам за тебе. Като се ожени за нея, той й казва: Умирам от тебе. Коя любов е по-силна: да умираш за човека, или да умираш от него? Едно трябва да знаете: не вярвайте в любов, която се мъни. Истинската любов е вечна. Истинската мъдрост и истина също са вечни. В тях човек трябва да вярва. Ако вашата вяра се подтиква от любовта, мъдростта и истината, вие сте на прав път. Човек познава силата на своята вяра по това, че обикновено не боледува. Заболее ли, той лесно се справя с болестта си. Болестта е благо за него. Той я отстранява от себе си толкова лесно, колкото големият юнак – своя противник. Чрез болестите се изпитва силата на човека. Ако е силен, той ще събори болестта. Ако е слаб, болестта ще го събори. И вие ще знаете, че болестите не са нищо друго, освен големи юнаци, пехливани, които ви нападат, за да изпитат, колко сте силни. Вие ще се борите с тях, ще се огъвате, ще превивате ръцете и краката си, докато един от двамата победи: или вие, или болестта. Има хора, които действуват върху човека не само физически, но и умствено. С мисълта си те могат да ви подействуват така, че да изкривят някоя част на тялото ви: лицето, ръката, крака и т. н. Обаче, има хора, които, със своята светла и добра мисъл, помагат на човека, освобождават го от всички мъчнотии и болезнени състояния, със своята мисъл те са по-големи борци от най-големите пехливани.

И тъй, когато говорим за злото, ние си го представяме като пехливанин, който връзва ръцете и краката на човека, с цел да го ограничи. Колкото да е силно злото, два пъти по-силно е доброто. То иде в помощ на човека, развързва ръцете и краката му и го освобождава. Човек е дошъл на земята не да се бори със злото, но да развива самообладание и търпение, да работи с положителните сили на природата. Защо трябва да бъде човек търпелив? За да не се поддава на отрицателните сили. Търпението е броня, която предпазва човека от злото. Вярата, надеждата, любовта, истината, знанието също така са броня. Ако не се бронира с тях, човек се поддава на силните същества, на пехливаните и става играчка в ръцете им.

За да не бъде играчка в ръцете на тия същества, човек трябва да има вяра, надежда, любов. За да не бъде играчка в ръцете им, той трябва да има знание, светлина, свобода.

Съвременните хора живеят в свят на ограничения. От една страна ги ограничават, а от друга ги освобождават. Причината за това се крие в съществата, които живеят във вселената. Едни същества изпълняват волята Божия, а други – своята воля. Последните същества имат желание да спъват хората, да им препятствуват. Те влизат в тях, изучават слабостите им и започват да им внушават различни мисли, с цел да ги спънат. Ако влизат в някоя мома, те започват да й внушават мисълта, да се влюби в някой момък. Ако влязат в момъка, те насочват вниманието му към момата. Не се минава много време, момъкът и момата се срещат, влюбват се един в друг. Ако не могат да се оженят, те започват да се измъчват. Ако се оженят, в скоро време любовта им изчезва, и те се чувствуват чужди помежду си, искат да се разделят. Тази любов е създадена изкуствено, и затова изчезва. Тази любов е толкова трайна, колкото любовта между свинята и нейния господар. Господарят обича свинята си, храни я, грижи се за нея, за да затлъстее. Щом види, че е достатъчно угоена, той я изважда от кочината и я изпраща на онзи свят. Любовта на господаря към свинята продължава най-много до Коледа. Приближи ли Коледа, чува се квичене, вик, плач. Господарят туря ножа на врата й и говори: Не се страхувай, законът е такъв. За да промениш условията на живота си, за да напуснеш кочината и влезеш в рая, аз трябва да те пробода с нож в сърцето, или да отрежа главата ти. Това е фигуративен израз, но така, именно, лошите същества увличат и хората. Като иска да се осигури по някакъв начин, човек е готов да вярва на всеки, който му обещава щастие. Срещнете ли човек, който обещава много, знайте, че той не говори истината.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, че единственият, който може да го осигури, да го отхрани и отгледа, това е Бог. Всички хора, които му услужват, са слуги Божии. Щом знае службата си на земята, човек трябва да дава свободно, щедро и да благодари свободно за всичко, което получава. Давайте свободно и взимайте свободно. С други думи казано: давайте с любов и взимайте с любов.

Като проповядвам учението на любовта, на мъдростта и на истината, мнозина искат да знаят, вярно ли е това, което проповядвам. Те искат доказателства. Истината не се доказва, но се проверява. Като я приложат и опитат, те ще разберат истинни ли са думите ми, или не. Когато много бърза, човек не говори истината. Истината не бърза, тя чака времето си. Как можете да докажете, че въздухът е чист? Достатъчно е да го поемете в дробовете си, за да кажете, чист ли е, или не. За истината човек сам е

авторитет. Щом поеме в дробовете си планинския въздух, той сам ще се произнесе за неговата чистота. Щом запали свещта си, човек сам ще се произнесе за силата на нейната светлина. Бог е вложил в човека мерки, с които сам да определя силата на светлината и на топлината, чистотата на въздуха и на водата и т. н. Как се изразява силата на музиканта? Силата на музиканта се изразява в това, че той предава част от своята музикална енергия на слушателите си и помага за развиване на техния музикален център, Ако не може да направи това, или той не е голям музикант, или слушателите му не са музикални. Слънчевата светлина и топлина са силни, понеже помагат за растенето на всичко живо – растения, животни и хора, а същевременно по-магат за развиване на човешките дарби. Искате ли да направите някого добър, от вас трябва да изтича енергия на доброто, която дадения човек да възприеме. Не стане ли тази обмяна на енергия, вие не можете да го направите добър. Искате ли да направите човека вярващ, част от енергията на вярата трябва да излезе от вас и да влезе в неговия съответен център. Всички хора не са еднакво развити: в някои хора центърът на вярата е силно развит, в други – музикалният център, в трети – философският център, в четвърти – центърът на наблюдателността и т. н. Всеки човек трябва да работи усилено, за да развие онези центрове в себе си, които са слабо проявени.

Като ученици на окултна школа, всеки трябва да се познава, да знае, кои центрове в него са слабо развити и кои са добре развити. Хора, които са големи индивидуалисти, имат легнало назад чело. Горната част на челото им е легнала, а долната е силно развита. Те са много наблюдателни. Хора, на които челото е право, горната част силно развита, а долната – слабо, са добри философи. Те обичат да философстват върху отвлечени въпроси. Ще ги чуете да разсъждават върху въпросите: Защо Бог е създал света, как го е създал? Кой човек може да отговори на въпроса, защо Бог е създал света? Когато светът се е създавал, хората не са съществували. Значи, светът не е създаден за хората. За кого е създал Бог света? За себе си. Какво означават думите „за себе си"? За себе си подразбира за всички. Значи, Бог създаде света за себе си, за ангелите, за възвишените и разумни същества, за хората, за растенията, за животните. С една дума, Богъ създаде света за всички същества над човека и под човека. Понеже включва в себе си всички същества, Бог създаде света за себе си, а Той мисли, че е създал света за нас. Понеже се проявява чрез всички живи същества, Бог се радва, когато живеем добре помежду си. Той се радва, че разбираме и прилагаме Неговите закони.

Като не спазват Божиите закони, хората се критикуват, вследствие на което едни други се спъват. Какво означава думата „критика"? Критиката подразбира естествена, Божествена мярка, с която се мерят нещата. Ако

прилагате тази мярка правилно, критиката е на място. Не я ли прилагате правилно, критиката не е на място. Казвате, че някой човек не е добър. Как определихте, че този човек не е добър? Каква мярка приложихте но отношение на него? Когато музикантът се произнася за даден човек, че не е музикален, той го е подложил на проверка. Той си е послужил с камертона – мярка за определяне основния тон в музиката. Той казва на дадения човек: Изпей тона „la". – Той взима тона „la", но музикантът го проверява с камертона и вижда, че не е правилен. Изпей сега тона „do". Изпей тона „fa". Като проверява с камертона, вижда, че всички тонове не са правилни. След всичко това, музикантът се произнася, че този човек не е музикален. Неговата критика е на място, защото той е приложил онази мярка, с която се определя музикалността на човека. Каква мярка ще приложите за добрия човек? Добър човек е онзи, който никога не се каля и размътва. Добър човек е онзи, който никога не губи своята чистота. Можете ли да размътите водата на някое дълбоко планинско езеро? Добър човек е онзи, който никога не се обижда. Той има температура десет хиляди градуса. Какво представя обидата? Обидата не е нищо друго, освен една желязна топка. Какво ще стане с тази топка, ако я хвърлите срещу човек, който има десет хиляди градуса топлина? Преди да стигне до него, желязната топка ще се стопи. Значи, никаква обида не може да стигне до добрия човек. Обижда ли се, той не е добър. Днес почти всички хора се обиждат, понеже топлината им е малка.

Съвременните хора се стремят към нов ред и порядък, какъвто съществува в невидимия и разумен свят. Съзнателно, или несъзнателно те се стремят към този свят, но трябва да знаят, че разумният свят не обича болни хора, нито хора със слабости. Попадне ли такъв човек между тях, те веднага го изпращат на земята. В това отношение те мязат на пчелите. Когато в някой кошер попадне болна, нечиста пчела, те веднага я изхвърлят навън. Така постъпват и разумните същества. Те не търпят нечисто сащество помежду си. Човек е дошъл на земята, именно, за това, да се научи да живее чист и свят живот, да се приготви за разумния свят. С невежеството си човек може да повреди своите органи и по този начин да не може да изпълни това, за което е дошъл на земята. Ето защо, той се нуждае от истинско знание. Когато влезе в някое религиозно общество, човек трябва да бъде разумен, да има знания, за да не пакости нито на себе си, нито на своите близки. Религиозният живот подразбира връзка между души. В тази връзка хората се поставят близо едни до други и, ако не са достатъчно разумни, те могат да си причинят ред пакости и нещастия. Когато се качват на Алпите, за да минат лесно опасните места, туристите се свързват с въже, да могат да си помагат. При това положение те трябва да бъдат внимателни, защото, ако един от тях падне в пропастта, може да завлече всички. Но същевременно, всички заедно могат да спасят единия, който се е подхлъзнал и паднал в

пропастта. Такава верига от хора представя духовният живот на обществата. Там всички хора са свързани помежду си, като скачени съдове: Пострада ли един, всички могат да пострадат. Спаси ли се един, всички могат да се спасят.

Следователно, всички духовни хора трябва да се пазят едни други. Не мислете, че теренът, върху който стоите, е равен. По него има високи върхове, големи скали, дълбоки пропасти, дето всеки може да плати с живота си. Човек среща на пътя си големи съблазни и изкушения, които всеки момент могат да го спънат. Представете си, че срещате млад момък, който носи на ръце млада, красива мома. Какво ще кажете за този момък? Ще кажете, че е лош, нечист човек. Какво ще кажете за него, като разберете, че кракът на младата мома е счупен? Тя не може да ходи със счупен крак. Момъкът видял, че момата счупила крака си и й се притекъл на помощ. Лош ли е този момък? Когато се произнася за нещо, човек трябва да знае условията, при които нещата стават. Когато хората се сближават, вие не знаете, каква цел се крие в тяхното сближение. Вие не знаете, каква е целта на Бога, за да сближава добри и лоши хора. Какво цели човек, когато поставя леда на огъня? Той иска да го стопи, да го превърне на вода. Ледът не е полезен за човека. Обаче, когато го превърне на вода, той го използува разумно.

Казано е в Писанието: „Не огорчавайте Духа, Който ви води в Божия път". За да не огорчавате Духа, научете се да разсъждавате дълбоко. Не разглеждайте нещата едностранчиво. Докато не знаете дълбокия смисъл на нещата, не се произнасяйте върху тях и не питайте, защо Бог е допуснал това или онова. Колкото и каквито изпитания да имате, не правете прибързани и неправилни заключения. Какво трябва да мисли ралото за себе си? Трябва ли да мисли, че съдбата е несправедлива към него? Ралото е направено, за да свърши известна работа. И човек е изпратен на земята да върши волята Божия – нищо повече. Занимава ли се с други въпроси, вън от изпълнение на волята Божия, той ще остане на почивка, както ралото, което е свършило работата си. И ако още продължава да философствува, Бог ще го остави за повече време в почвата. Почива ли повече отколкто трябва, той ще ръждяса. Рало, което не работи, ръждясва. Рало, което работи, излъсква се. Недоволството е ръжда. Доволният и работлив човек сам по себе си се излъсква и започва да свети.

Следователно, дръжте в ума си мисълта: каквото се случава в живота ви, всичко е за добро. Ако човек не разбира, защо стават нещата, това е друг въпрос. Важно е, че всичко, каквото става в света, е все за добро. Който изпълнява Божия закон, той ще получи Неговото благословение. Който не го изпълнява, той ще бъде изложен на големи страдания. Закон е това. Ако

пък се занимавате с погрешките на хората, вие ще понесете част от тях. Като знаете това, не се занимавайте с лошите хора. Не мислете, че можете да ги изправите. Лошият човек е развалена машина, която само майстор може да изправи. Защо мислите, че някой човек е лош? Защото не ви дал пари на заем? Добре е направил, че не ви е дал пари. Ако беше ви услужил, вие щяхте да ги използувате за непотребни работи. Някой взима пари на заем, да се жени. Каква женитба е тази? Той свършил само първоначално училище и мисли да се жени. Според Божественото учение, човек може да се жени, след като свърши отделения, прогимназия, гимназия, университет, а след това и специализация. А тъй, с няколко отделения, или с няколко класа само, това не е човек за женене, за създаване на поколение. Женитбата е само за високонапреднали хора, умствено и духовно.

Какво разбираме под „женитба"? В широк смисъл на думата, женитбата подразбира свързване на човека с нещо. Да станеш министър на една държава, това подразбира, че ти си се оженил за тази държава. Да станеш цар, това пак подразбира женитба. Какво ще създадеш като министър, или като цар? Ако искаш да станеш баща, или майка, това са пак високи служби. Не е достатъчно само да станеш баща, или майка, но трябва да създадеш нещо. Ако искаш да станеш учител, ти пак се жениш. Какво ще създадеш като учител? И слуга да станеш, пак трябва да създадеш нещо. За да станеш слуга, в невидимия свят изискват непременно висше образование и десетгодишна специализация. Ангелът е слуга на небето, но той има много знания и опитности. Ангелът има повече знания и опитности, отколкото тия на цялото човечество.

Като слушате това, вие не трябва да се обезсърчавате, но знайте, че сте обиколени от същества, които ви желаят доброто. За да постигнете това, което желаете, вие трябва да ги слушате. Неуспехите ви често се дължат на непослушание. От непослушанието се ражда недоволството. Щом е недоволен, човек започва да търси причината за неуспехите си в окръжаващите и казва, че хората са лоши, че светът не е добре създаден и т. н. Той мисли, че е единственият добър човек. И пророк Илия мислеше, че злото трябва да се унищожи, заради което изби 400 лъжливи пророци. След това се уплаши и избяга в пустинята. Той каза: „Сам останах, и моят живот искат да вземат." Бог му отговори: „Не си сам. В Израил има още седем хиляди пророци като тебе." След избиването на пророците, пророк Илия изгуби силата си. Той трябваше да дойде отново на земята, да изправи грешката си. Той съзна, че светът не може да се изправи с насилие, но с любов, с истина и със светлина.

Сега и на вас, като на ученици, казвам: Приложете любовта, мъдростта и

истината като основа на своя живот и оттам започнете да градите.

„Плодовете на Духа са: любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, въздържание."

Живот пълен със светлина, живот пълен с топлина, живот пълен с чист въздух и храна е истинският живот.

19 юли, 5 ч. с.

1939_07_21 С вяра, без смущение
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Скръб и радост, МОК XVIII год.(1938–1939)
(описана като МОК от издателя)

С ВЯРА, БЕЗ СМУЩЕНИЕ

Добрата молитва.

Духът Божий.

Малко размишление.

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Има нещо, с което вие сте много запознати. То е смущението. Единственото нещо, с което сте много запознати, но не знаете неговия произход. Гладният се смущава за хляба. Жадният се смущава за водата. Майката се смущава за своето дете. Приятелят се смущава за своя приятел, бащата – за сина си, ученият – за науката си. Онзи, който обича, се смущава за любовта си. Който има знание, се смущава за светлината. Онзи, който има очи, се смущава, да не би да ги загуби. Онзи, който има уши, се смущава да не изгуби слуха си. Който има език, се смущава да не изгуби говора си, словото. Онзи, който има крака, се смущава да не би да се вържат краката му, да не може да ходи. Питам сега: Всичките тия смущения на място ли са? Щом не са на място, защо поддържате? Общо казано, поддържате ги. Не че човек желае да поддържа смущението. Смущението произтича от малко вяра. Всяко смущение показва, че вярата е слаба, показва едно невежество. Щом се смущаваш, ти си невежа. Какво значи „невежа“? „Невежа“ значи който не знае. Щом се смущаваш, значи трябва да се учиш. Добрата страна на смущението – човек трябва да се учи.

Сега, често всички говорят за любовта. Но коя е първата стъпка на любовта? Как ще проявиш любовта? Майката, след като родила едно дете, после съжалява, че го родила. Много пъти ти завържеш приятелство с някой приятел, после съжаляваш, че си завързал приятелство с него. Добиеш знание, после съжаляваш, че имаш туй знание, понеже знанието безпокои. Вие искате да знаете всичко. Ако знаеш, че твоят приятел, когото ти обичаш, обича другиго повече от тебе, ти се безпокоиш. Или да знаеш, че някой е по-силен от тебе, или ако някой е по-богат от тебе, ти се безпокоиш. Защо ако някой е по-богат от тебе, трябва да се безпокоиш? Каква е основата, защо трябва да се безпокоиш? Вие трябва да идете в първо отделение, да видите как децата започват с първата буква. Защото с коя буква трябва да започнат хората?

В еврейския език има един разказ, че когато Господ искал да създаде света,

повикал всичките букви, да избере с коя да създаде света. Дошла първата буква, алефа, искала чрез нея да създаде. Казва му Господ, че не може, понеже с първата буква се пише една лоша дума. Всичките букви се явили и дали своето предложение с всяка една от тях да започне създаването на света. Бог се спрял на буквата Б, защото с другите букви се пишели се някои лоши думи.

В начало Бог създаде. Но то е един разказ. Какво означава Б-то? В български „бой“ се пише с Б. Когато светът се създал, мислите, че мирно се е създал. Голям бой е имало в света, най-големият бой, дето вие не сте го сънували. Какво разбирате вие под думата „бой“? Когато два народа се бият или когато двама братя се бият, как се бият по братски? Когато майката бие детето, как го бие? Каква е идеята на майката, когато бие детето си? Някои от вас сте били майки, като сте били вашите деца каква е била вашата мисъл, първата мисъл каква била, защо удряте детето? Вие не сте наблюдавали, но инстинктивно така сте го били.

Аз съм разправял един пример, който се е случил в селото Голица към Черното море. Наблюдава един, че една майка води пет мечета към една река. Върви, дигне един камък, хване един рак, даде на мечетата. Едното от мечетата, като извади майка му, то се затичва и взема рака. Другите не могат да ядат. Извади един рак, то го вземе, извади друг, пак то го вземе. Най-после майката излезла от търпение и му ударила една плесница, че то легнало на земята. Тя тъй го ударила, че то не станало вече. Отива при него, побутва го, поклаща го, не става. Започва да реве. Оставила го и тръгнала с другите четири мечета. Защо ревала мечката? Ревала, че не знае как да бие. Често вие питате: „Защо плачете?“ – Защото не знаете как да постъпвате. Всеки човек, който не знае как да постъпва, той ще реве като мечката, т.е. осакатиш нещо. Тази мечка можеше така да бутне детето си, че да не остане на мястото. Тя излязла от търпение, ударила го, искала да му даде един урок, искала да му каже, че не трябва да бъде толкова користолюбиво. Като вземе едно раче, да стои настрана, да може да даде и на другите. Като вземат другите четири, тогава то пак ще вземе.

Казвам: При сегашните условия всички вие искате много знание. Защо ви е знанието? Колко хапки трябват на човека, за да се наяде? Не сте броили, толкоз сте учени. Колко хапки ви трябват, за да се наядете нормално, без да преядете и втори път да имате естествено желание да ядете? Един малък въпрос. Здравето на човек зависи от хапките. Ако изядеш 20 хапки, ти ще се научиш само да се караш с хората. Ако изядеш 13 хапки, ти ще бъдеш само подозрителен, кой каквото каже няма да вярваш, каквато работа захванеш, няма да ти върви, в тебе ще има подозрение. Ако изядеш 15 хапки, ще си продаваш наследството, ще си мениш мнението. Ако

изядеш 14 хапки, каквото направиш, ще се развалят работите. 16 хапки ако изядеш, ще станеш ортак с дявола. Какво означава ортак с дявола? Ще употребяваш неговите прийоми. Влиза един на гости в един дом зимно време и трепери от студ. Питат го: „Как си?“ Казва: „Много добре съм.“ Той трепери, но казва: „Много добре съм.“ Като е много добре, те го турили далеч от огъня. После той казва: „Треперя, може ли да ми позволите да седна до огъня?“ Не иска да каже, че има нужда от огън, казва, че му е много добре, иска да мине за силен. Питам: Когато ти е зле, казваш, че ти е добре и когато ти е добре, казваш, че ти е зле, тогава ти говориш ли истината? Сега, в какъв смисъл трябва да говорим истината? Да говориш истината, значи да съграждаш нещо. Ако не говориш тъй, както трябва, ти не може да съградиш нищо в себе си. Да говориш истината, значи да даваш на нещата онзи смисъл, който е турен. Ти в азбуката ако дадеш друго съдържание на А-то, какъв смисъл трябва да дадеш на буквата „А“? Не в статическо положение, но в динамическо. Буквата „А“ в динамическо положение означава, че ти натоварваш един твой приятел, или го обичаш, или го мразиш – ти употребяваш буквата „А“. Щом го обичаш, ти го натоварваш с любов, щом го мразиш, ти го натоварваш с омраза. И в двата случая го натоварваш. В първия случай това, което си му дал, има съдържание, във втория случай няма съдържание. В първия случай ти си турил злато да носи на гърба си, той ще се ползува. Във втория случай пясък носи, нищо няма да се ползува.

Казвате: „Аз не ви обичам.“ Какво натоварвате? Казвате: „Аз не мога да обичам този човек.“ Щом не може да го обичаш, защо искаш тебе да обичат? Искаш да обичаш, за да научиш как да разпределяш благата, които Бог е дал. Защото докато хората не те обичат, ти не може да се научиш да обичаш и докато ти не обичаш, и те не могат да те обичат. Следователно, другите трябва да те обичат, за да се научиш ти да обичаш и ти трябва да обичаш, за да се научат другите да те обичат. Ние, като се обичаме един друг, ние се учим. Най-първо Бог ни обича, за да ни научи как да се обичаме. Ние трябва да обичаме Бога, за да се научим как да обичаме. Та сега вие казвате: „Аз обичам еди-кого си.“ Питам: Може ли да не обичаш себе си? Понякой път човек може да се не обича. Щом той дойде да се не обича, той се самоубива. Всичките самоубийства се дължат, че човек е престанал да обича себе си.

Сега ние идваме до въпроса: Обичта има ли крайни предели? Тя не е безгранична, както мислите в своите проявления. Казвате: Безгранично да обичаш. Любовта е гранична. Ако ти наливаш в едно шише, което събира 5 килограма, колко вода може да събере? Щом се напълни шишето и ти наливаш, тази вода ще влезе ли вътре? Ако обичаш един човек повече, отколкото той може да вмести, другата любов се излива и ще образува кал.

Водата, която се излива навън, ще образува кал около тебе. Често, когато вие обичате един човек повече, отколкото трябва, вие образувате кал около него и около себе си и си създавате неприятности в живота. Това не го знаете още. Питам сега: Какви са подбужденията ви вие да обичате някого повече? Много естествено, користолюбие се крие там. Когато ида при един богат човек и започна да го хваля, казвам, че баща му е благороден човек, то е обич. Каква е целта? Да отпусне някой кредит, да се отвори сърцето му, да даде повече. Когато онзи каменар отиде при един камък, с чука си започне да удря на камъка, какво означава удрянето? – И той го хвали. Удари го веднъж, дваж, сто пъти като го удари, то е похвала, с чука говори на камъка. Камъкът, като разбере, че го обича каменарят, даде едно камъче. Той гледа, гледа и пак започне да го хвали, да му говори. Отчука друго парче, пак го вземе и онзи каменар не е доволен. Най-после като го хвали, хвали, усети, че ръката го боли. Казва: „Стига вече туй хвалене на този камък, заболя ни глава да слушаме похвалите на този камък.“ Сега понякой път и вие идете при някой човек да му се карате. То са похвали. Започваш да казваш: „Ти си неразумен, ти си скържав.“ То са се човешки дарби. Защото като кажеш „неразумен“, тури запетая: „Не, разумен си“. Казваш: „Много си лош.“ Извадете л-то, какво остава? – „Ош“. Какво означава? Казвате: „Ти си много нечист.“ Турете запетая, „не, чист“ става. Какво разбирате „нечист човек“. Българите много се гнусят от нечист човек. Например, ако видите червеи в сиренето, вие го считате за крайно нечисто. В Швейцария имат известни кашкавали, които имат червеи и с червейчетата ги ядат, считат го за чисто. Какво е понятието за чистота? Кашкавал, в който има благородни животни, считат го за чист, българинът го счита за нечист. Един червей да види, изхвърля този кашкавал.

Питам: Една погрешка не е ли един червей? Българинът, като види една погрешка, казва: „Много лош човек.“ В Швейцария като го видят, казват: „Много добре“ и нагълтат кашкавала. Българинът го изхвърля навън, а швейцарецът го нагълтва. Два метода имате. Кой метод е по-добър? Българинът казва: „Аз пращам този червей навън, да живее, давам му свобода.“ Швейцарецът казва: „Ти много си се измъчил в света, да те туря вътре в себе си, у мен ще живееш добре.“ Питам: Отвън ли трябва да държим хората или отвътре? Оставям на вас да разрешите въпроса. Ако червеят е сиромах, вие ще го изхвърлите навън, ако е богат, ще го турите вътре. Вие обичате някого, защо? Често обичате го, защото е учен, или защото е силен, или защото е богат, има някои качества. Хубаво, не е лошо това. Но мярката за любовта каква трябва да бъде? Сега да дойдем до червеите на кашкавала, че швейцарците ги турят вътре, българите ги турят отвън.

Представете си, че червеят представя едно житено зърно в хамбаря, ако

държиш житеното зърно в хамбаря или ако вземеш туй житено зърно и го туриш на нивата, кажеш: „Върви си от хамбаря, не трябва да седиш." Какво е предназначението? Значи, в един случай, когато турим житото в хамбаря или когато сме го посяли на нивата, понеже за идната година трябва да се сее, трябва да се извади от хамбаря, да се хвърли, да се посее. Българинът обича да сее, швейцарецът обича да събира. Българинът мисли за идната година, той го няма в съзнанието. Той го хвърля и го счита за нищо. Швейцарецът мисли, че туй, което е хвърлено, изгубило смисъла. Идната година туй, което е хвърлено, израства и дава един стрък – 60–70 зрънца. Онзи, който дошъл да види туй житено зърно посято, намира неговия вътрешен смисъл. Казвам: Понякой път срещате един човек, който като житеното зърно хвърляте в земята, не разбирате какво може да се прояви за бъдеще. Този, когото вие сте считали за нищо, после вие намерите съдържание в него. Да кажем, дойде една скръб във вас. Вие сте недоволни от скръбта. Защо сте недоволни от скръбта? Да допуснем, един човек умрял, изгубва ли се този човек? Не, отишъл при Бога. На вас всеки може да ви създаде изкуствени страдания, колкото искате. Представете си, един учител на вас ви тури една бележка 6, вие се зарадвате. После, след време, той поправи тази бележка, намали я на 2. Най-първо се радвате; като видите, че бележката е две, става ви мъчно. То е негова работа, защо вие ще се безпокоите? 6 показва, че семето е посято в земята, започва да расте и плод ще даде идната година. 2-те показва впрегнат вол, не виждате какъв ще бъде резултата. 2-те показва, че не израстнал хомотът на врата, но трябва да теглите каруцата, не виждате никакъв резултат. Вие ще пренасяте житото като вол, вас ще ви пратят в гората да пасете. Ни най-малко няма да ви дадат от житото, което сте носили. Прави са учениците, като им турят 2, да плачат. Да кажем, ако ти турят като войник пушка да се упражняваш, дигаш, слагаш на рамото. Целият ден нагоре, надолу, после туриш в къщи. Какво ще придобиеш от дигането и слагането на единицата? Тази единица показва, че трябва да знаеш как да даваш и отдалече да стреляш с пушката си. Казвам: На един философ трябва да му туриш единица и той от тази единица да изкара нещо. На един обикновен човек ще му туриш 6. Или другояче да обясня: На един обикновен човек, който не разбира живота, дай му една нива да сее жито. На един мъдрец, дай му едно перо в ръката да пише нещо. Как така, не е ли на място? На земледелеца нивата, на мъдреца – перото. Погрешката е там, че ние даваме на обикновения човек единицата, когато той не знае какво да прави с нея. На обикновения човек – нивата, в която да сее жито, а на мъдреца – златното перо, с което да пише хубави неща. Вие имате по една единица. Вашият език е единица, която седи в устата ви.

Та казвам: Ако искате да бъдете умни хора, ще знаете как да помръдвате езика. Някои хора са много търпеливи. Гледам, като седят, езикът им

мърда. Седи той със затворени уста, но езикът мърда вътре. Езикът казва нещо. Ясен е този закон. Като мърдаш езика си неразумно, създаваш най-голямото нещастие в живота. Но ти си държиш устата затворена, а мърдаш езика си вътре и казват: „Той не говори.“ Как не говори, той мърда езика си вътре. Пък някой го показва отвън. Отвори устата си, каквото направи, всичко излиза навън. Питам: Ако с перо напишеш „любов“, какъв ще бъде смисълът на написаното? Ако с туй перо напишеш „омраза, злоба, отмъщение“. Или пишеш с перото „любов, милосърдие, кротост, въздържание, мир“. Представете си, че идете в оня свят, как ще ви съдят? Вие показвате какво сте писали с езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живеем на земята.“ Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. В тази книга е написано всичко, каквото сте говорили. Ще вземе някой ангел, ще започне да чете тази книга и ти ще започнеш да се мъчиш от тези думи, които си написал. Ще станеш толкоз чувствителен, че ти ще пожелаеш от оня свят да те пратят на земята, да изправиш всичките погрешки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнеш на земята да поправиш тезата. Вас ще ви представят всичките ви мисли. Като ви гледам, вие мислите, че лесно се влиза в невидимия свят. Лесно се влиза като гост. В оня свят три деня като седиш, ще ви приемат, но след третия ден ще седиш ли повече, ще ви намерят работа. Тогава каква ще бъде работата? След третия ден пак ще ви пратят на земята да се въплотите и тук да работите наново.

Сега някои казвате: „Да видим Христа.“ Хубаво е да видите Христа. Ако ти видиш един свой приятел и той носи всичките писма и лоши работи казани за него, какво ще бъде вашето положение с него? Вие колко пъти сте се съмнявали в Бога, в Христа, Той да не е лъгал, да не е казал нещо, което не е вярно, да не би сте се заблудили, като сте приели Неговото учение. Един мен ми се оплаква, казва: „Откак приех учението ти, не можах да се освободя. Откак започнах да чета Библията, бял ден не видях.“ Аз като проповядвам за любовта, той нищо не разбира. Казва: „Откак започна да проповядваш за любовта, не живея добре. Едно време живеех добре. Сега съвсем не живея добре.“ Не знаете какво нещо е любовта. Дойде някой, наговори ви всичко. Защо да не кажеш: „Колко хубаво говориш, повтори още веднъж сладките думи.“ Пък си замини. Ако той ти говореше на френски език и ти не разбираш френски, щеше ли да се обидиш? Ако той те обиждаше на английски, ти пак нямаше да се обидиш. Ще кажеш: „Колко хубаво говори френски, но нали главата ми не разбира.“ Докато идем до едно положение: Никога не допущайте една отрицателна мисъл нито в ума си, нито в сърцето си, нито в душата си, нито в духа си за Бога. Щом я видиш, щом я почувствуваш, навън! Най-лошото, което може да ти се случи, кажи: „Не го разбирам това нещо.“ Спасението е невежеството. По-добре човек да е невежа при лошите

работи, а учен при добрите работи, отколкото да е невежа при добрите работи и учен при лошите работи, при злото. Някой път си невежа при доброто, а си учен при злото. Може да си учен при доброто и невежа при злото.

В тази 14-та глава, Христос казва: Да се не смущава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте. Вярвайте, че онова, което Бог е създал, то е за ваше добро. Вярвайте в мене, че аз съм дошъл да ви покажа истинския път, по който може да намерите живота. Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро и вярвайте, че аз съм дошъл да ви покажа пътя, по който може да намерите истинския живот. Казвам: Тази вяра, която издържа при най-големите мъчнотии, тя е вяра. Една вяра, която не издържа при мъчнотиите, е слаба. Онзи конец е силен, здрав, който при най-големите тежести не се къса. При това трябва да дадем един пример на себе си, на всички ония същества, души, които живеят в нас. Толкоз милиарди същества, души, живеят във вас и очакват да им дадете един пример на живота. Когато човек не знае как да яде, той създава мъчнотии в стомаха, раждат се болестите. Когато не знае как да диша, той създава болести в дробовете. Когато не знае как да мисли, той си създава болести. Следователно, здравословното състояние на човека зависи от яденето. Като ядеш, да ти е приятно, че ядеш. Да знаеш колко хапки да изядеш. Или 12 хапки, или 21, ни повече, ни по-малко. Питам: Ако изядеш 12 хапки или 21 хапки, каква е разликата? 21 хапка изядат децата, 12 хапки изядат юнаците – големи парчета, но те са равносилни. Или когато ядеш, ти ядеш да придобиеш живот. Ти трябва да се нахраниш, да започнеш да мислиш, то е правилното състояние. Две състояния в дадения случай има: Ядеш да възприемеш живота и този живот да го проявиш навън. Ако в яденето няма този процес, яденето няма смисъл. Тази енергия, която влиза през храната, не отива на своето място. Така произтичат всичките неестествени състояния, болезнени състояния, които съвременното човечество има. Някой казва: „Аз малко ям.“ Друг казва: „Аз много ям.“ Ако малко ядеш и не мислиш, няма да се ползуваш, ако много ядеш и не мислиш, пак няма да се ползуваш. Разумност трябва, като ядеш, да възприемаш благата, които Бог дал. И от излишното благо, което приемаш, да дадеш. Като се наядеш, да изпратиш своята мисъл. Ако си близо до тези същества, като се наядеш, каквото ти остане, да дадеш на тях. Ако си далече, ще изпратиш своята мисъл. На съвременния свят трябва да даваме. Ние имаме песен: „Давай, давай, всичко давай.“ – „Какво ще остане заради мене?“ – Заради тебе ще остане твоят собствен живот. Ти тогава ще образуваш една връзка между Бога и себе си. Казано е: Божественият живот е близо. Ако не даваш, ти ще прекъснеш връзката. Ти не даваш и Господ няма да ти даде.

Та казвам сега: Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте. Смущението се

премахва само с вярата. Някои четат: Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в мене. Христос показва цяра: Вярвайте в Бога и в мене вярвайте. По този начин смущението ще премахнем. Вярвайте, че Бог е създал всичко за добро. Ще вярваш, че Този, Който дошъл от Бога, е дошъл да ти покаже истинския път, по който може да идеш при Този, Когото търсиш в света. То е естественото, да вярваме в Бога и да намерим пътя, пътя, по който може да идем при Отца. А Отца той ще ни покаже. Христос казва: Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.

Защо се смущаваме в света? Ние се смущаваме, защото вярата ни в Бога е слаба, защото вярата ни в Христа е слаба. Сега засилете вашата вяра. Днешният ден има ли облаци някъде? Какво ви препятствува днес да вярвате? Може ли днес да се съмнявате в слънцето? Виждате, плече, всичко ви дава. Вие казвате: „Утре какво ли ще бъде?“ Вие веднага мислите за утрешния ден, той не влиза в програмата на днешния ден. Днешният ден е целта на живота. Ако вие имате вяра, щом дойдат облаци над вас, показва, че вие сте слезли много надолу. Ако имате вяра, вие ще се качите над облаците и пак ще бъде ясно. Мъчнотиите са облаци, които са дошли във вашия живот. Ако имате вяра, ще бъдете над облаците. С аероплан някои са над 2, 3, 4, 5, 6 хиляди метра над облаците. Качат се над облаците, небето е ясно. С вяра ние ще се качим над мъчнотиите, които съществуват в живота.

Желая ви с вашия ум и с вашето сърце да се качите над облаците отгоре, които засенчват вашето сърце.

Вяра в живота, вяра в светлината, вяра в свободата.

Отче наш.

XVIII година.
35 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21 юли 1939 г., петък, 5 ч. с.
на Молитвения връх, Езерата.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през

лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 80–95 под заглавие: „И в мене“.

На 28 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция.

1939_07_21 И в мене

Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

И В МЕНЕ

"Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене вярвайте."
Йоан 14:1

Единственото нещо, с което всички хора са запознати, това е смущението. Всички познават смущението, но малцина знаят неговия произход. Гладният се смущава за хляба, жадният – за водата, майката – за здравето на детето си, приятелят – за състоянието на своя приятел, ученият – за своите научни трудове, влюбеният – за любовта си. Който има очи, той се смущава да не изгуби зрението си; който има уши – за слуха си; който има език – за говора си; който има крака – за краката си. На място ли са всички тия смущения? Ако не са на място, трябва ли да ги поддържате? Съзнателно никой човек не поддържа смущението в себе си, но въпреки това, то съществува. Причината за това е слабата вяра и невежество на човека. Който се смущава, той трябва да усилва вярата си. Който се смущава, той трябва да учи, да придобива знания.

Днес всички хора говорят за любов, за знание, за приятелство, но като придобият тия неща, започват да съжаляват. Защо съжаляват? Защото не са знаели, отде да започнат. Коя е първата стъпка, с която човек трябва да започне да работи, без да съжалява? Майката ражда, а после съжалява, че е родила. Ученикът придобива знания, а после съжалява, че ги е придобил. Някой човек свързва приятелство с някого, а после съжалява за това приятелство. Коя е причината, задето човек съжалява за постигнатото си желание? Причината за недоволството му седи в това, че не може да знае всичко. Като знае всичко, той ще разбере, че онзи, когото обича, е обикнал друг някой повече от него и ще започне да се безпокои. Като знае всичко, ще разбере, че друг някой е по-силен, по-богат, по-учен от него и ще започне да се безпокои. За да не се безпокои, човек трябва да види, какво правят децата от първо отделение. Децата започват от една буква и продължават по-нататък да учат.

Коя е първата буква, с която човек трябва да започне? Някои ще кажат, че човек трябва да започне с буквата „а", като начало на всички азбуки. Зависи, какво начало ще се туря. Според един еврейски мит, когато създавал Света, Бог извикал всички букви, да види, с коя да започне. Първа се явила буква „алеф", но Бог й казал, че не може да започне с нея, защото

тя е начало на една лоша дума. След буквата „а" се изредили всички останали, но и те не били приети от Господа по същата причина. Най-после се явила буква „б". Понеже в еврейски език тази буква не била начало на лоша дума, Бог започнал с нея създаването на света. В български език, обаче, думата „бой" започва с буква „б", което показва, че създаването на света не е станало мирно. Голям бой е станал при създаването на света. Какво означава думата „бой"? Кога и как се бият хората. Братски ли се бият или като неприятели? Боят се прилага навсякъде: между братя и сестри, между приятели, между родители и деца, между мъже и жени, между два народа. Коя е причината за боя между хората? Защо майката бие детето? Задавала ли си е въпрос, защо бие детето си?

Един познат наблюдавал, как една мечка се разправяла със своите пет мечета. Това се случило в едно село край Черно море. Мечката отивала с мечетата около реката, да им търси храна. Отвреме-навреме тя дигала по един камък, хвърляла го в реката и удряла с него. Щом хвърляла камъка, тя веднага пъхала лапата си във водата и изваждала по един рак. Едно от мечетата се хвърляло върху рака и го изяждало. Мечката вадила един след друг раците, но все същото мече ги изяждало. Другите мечета не могли да хапнат нищо. Мечката излязла от търпение и ударила лакомото мече с лапата си. То се търколило на земята и повече не станало. Като видяла това, мечката се приближила към него, започнала да го бута, да го мирише, но то не мръднало. Щом разбрала, какво направила, мечката започнала силно да реве и продължила пътя си с останалите мечета. Защо ревала мечката? Защото не знаела, как да бие.

И съвременните хора често плачат. Защо? Защото не знаят, как да постъпват. Всеки човек, който не знае, как да постъпва, осакатява нещо в себе си и в ближните си, а след това плаче и реве като мечката, която е умъртвила своето мече. Мечката можа да удари мечето си така, че да не го умъртви.. Като изгубила търпението си, тя го ударила жестоко, с което искала да му даде урок, да не бъде користолюбиво и лакомо. Тя искала да го научи да постъпва правилно: като вземе едно раче, да се отстрани, докато останалите мечета се изредят.

Днес всички хора се стремят към придобиване на много знания. Защо им са много знания и наука? Защо им е много ядене? Колко хапки са нужни на човека? Вие минавате за учени, а не знаете, колко хапки ви са нужни, за да се наядете, без да преяждате, и след това да имате естествено разположение да ядете отново. Здравето на човека се обуславя от броя на хапките. Ако изяде 20 хапки, човек изпитва желание да се кара с хората. Ако изяде 13 хапки, той става подозрителен, на никого не вярва. Ако изяде 14 хапки, каквато работа предприеме, ще се развали. Ако изяде 15 хапки,

той лесно изменя убежденията си. Ако изяде 16 хапки, ще влезе в съдружие с дявола. Да се сдружи човек с дявола, това значи, да прилага неговите методи.

Един студен, зимен ден един господин отишъл на гости у едни свои познати. Като влязъл вътре, те го запитали как е, не му ли е студено. – Не ми е студено – отговорил той. Те го поканили да седне, далеч от огъня. Той седнал на мястото, което му посочили, но скоро след това започнал да трепери от студ и помолил, да му разрешат да седне близо до огъня. В първо време, той искал да прикрие истината, да се покаже силен, но като не могъл да издържи, принудил се да изнесе истинското си положение. Може ли да се нарече истинолюбив човек този, който, когато е зле, казва, че е добре; и когато е добре, казва, че е зле. Този начин на постъпване не е правилен.

Какво значи, да говори човек истината? Да говориш истината, това значи, да градиш нещо в себе си. Да говориш истината, това значи, да даваш на нещата такова съдържание и смисъл, какъвто първоначално е вложен в тях. Например, какво съдържание и какъв смисъл можете да дадете на буквата „а"? Да употребите буквата „а" в нейното динамично състояние, това значи, да натоварите един свой познат с нещо. Ако той е ваш приятел и го обичате, ще го натоварите с любов; ако не е ваш приятел, ще го натоварите с омраза. В първия случай товарът има съдържание. Приятелят ви е натоварен със злато. Във втория случай товарът няма съдържание. Вие сте натоварили своя познат с пясък. Кажете ли, че не обичате някого, вие трябва да очаквате и вас да не обичат. Въпреки това, вие искате всички хора да ви обичат. Докато не се научиш да обичаш, и тебе няма да обичат. Обичат ли те хората, и ти ще ги обичаш. Следователно, докато не обичаш, и другите няма да се научат да обичат. И докато хората не те обичат, и ти няма да се научиш да обичаш. Хората се учат да обичат във взаимната любов едни към други. Първо Бог ни обича, за да ни научи, как да обичаме. Едновременно с това и ние трябва да обичаме Бога, за да се научим, как да обичаме. Следователно, да обича човек някого, това значи, да обича себе си. Може ли човек да не обича себе си? Понякога, човек дохожда до положение да не се обича, но тогава той свършва със самоубийство. Всички самоубийства се дължат на факта, че човек е престанал да обича себе си.

Сега се явява въпросът: пределна ли е любовта, или непределна, т. е. гранична ли е, или неограничена? Във всички свои прояви любовта е гранична. Колко вода можете да налеете в шише с вместимост пет литра? Най-много пет литра. Напълни ли се шишето, колкото вода да сипвате, тя ще се излива навън. Следователно, ако обичате един човек повече,

отколкото той може да приеме, една част от любовта ви ще бъде излишна, тя ще се излива навън, и около вас ще се образува кал. Тази кал се пръска наоколо, вследствие на което се създават неприятности между вас. Коя е причината, да обичате един човек повече, отколкото трябва? – Користолюбието. Коя е причината, че обичате банкера повече от онзи, който няма пари? Вие обичате банкера и го хвалите, защото искате да отворите сърцето му, да ви даде повече пари. И каменарят хвали камъните, когато иска да отчупи от тях няколко парчета. Той не ги хвали с езика си, но със своя чук: оттук чукне, оттам чукне, докато откърти нещо. Щом го заболи ръката, каменарят прибира начупените парчета и се връща у дома си. Той е доволен, че за обичта си към камъка е получил нещо ценно. Като се карат, хората изразяват своята обич по отрицателен път. Те си говорят лоши думи, които, превърнати по някакъв начин, добиват положителен смисъл. Например, казват на някого, че е неразумен, нечист човек. Какво трябва да направи този човек? След частицата „не" да тури запетая. Тогава ще стане: не, разумен човек си; не, чист човек си. Думите: „неразумен, нечист, невежа" са относителни понятия. Това, което за българина е нечисто, за швейцареца е чисто. Има особен вид кашкавал, който швейцарците ядат, само след като се развият в него червеи. Българинът счита този кашкавал за развален и не го яде.
Какво представя червеят? Според българина, червеят символизира погрешка. Като види, че някой е сгрешил, той казва: Лош човек е този. Българинът изхвърля червея навън, а швейцарецът го приема в стомаха си. Къде трябва да държите хората: вън от себе си, или вътре в себе си? Вие сами ще разрешите този въпрос. Ако някой е сиромах, вие го оставяте вън от себе си; ако е богат, приемате го вътре. Вие обичате някого, защото е учен, богат, силен. Каква трябва да бъде мярката на любовта?

Представете си, че червеят се превърне на житно зърно. Какво отношение ще имате към него? Ще оставите ли житното зърно в хамбара, или ще го посеете на нивата? Българинът обича да сее. Като види жито в хамбара си, той го изважда оттам и го хвърля на нивата. Швейцарецът обича да събира. Българинът разчита на онова, което е хвърлил на нивата. След няколко месеца той отива да види, какво е станало с хвърленото жито и намира стъркове с 60-70 житни зрънца. Швейцарецът мисли, че от хвърленото нищо не остава. Понякога хората имат неправилни отношения към ближните си. Като видят някой беден, изоставен човек, те го отхвърлят от себе си, като нещо, от което не очакват добро, и го забравят. Не се минава много време, от този човек излиза нещо добро. Той започва да се проявява в известна област на науката, или на изкуството. Те не са подозирали, че този човек, от когото нищо не очаквали, криел в себе си голямо съдържание.

Съвременните хора не разбират законите на живота, вследствие на което нямат правилни отношения помежду си. Те нямат правилни отношения и към себе си, към своите състояния. Например, дойде ли им някаква скръб, те искат да я отхвърлят от себе си, както отхвърлят бедния човек. Дойде ли им някаква радост, те широко я приемат. Когато човек е недоволен от скръбта, а доволен от радостта, това показва, че в него има нещо неуравновесено. Когато ученикът получи по някой предмет шесторка, той се радва. Защо се радва? Защото семето е хвърлено вече в земята и в скоро време ще израсте, ще цъфне, ще върже и плод ще даде. Ако учителят му тури двойка, или единица, той страда и плаче. Двойката показва, че ще го впрегнат като вол да оре. Цял ден ще оре на нивата и, в края на краищата, няма да получи нещо особено. Господарят му ще прибере житото в хамбара, а той ще яде сухото сено, или ще отиде в гората да пасе. Като живее на земята, човек минава през различни положения, от които се учи. Ако е войник, той цял ден ще дига и слага пушката и ще каже, че нищо не е научил от нея. Пушката представя единицата. Ако войникът е философ, обича да разсъждава, от тази единица той ще изкара нещо хубаво.

Следователно, на обикновения човек турете шесторка, да има какво да сее на нивата. На философа, или на мъдреца, турете единица. В ръката на мъдреца единицата ще се превърне на перо, от което ще излезе нещо хубаво. Сегашните хора се натъкват на големи противоречия, понеже са объркали нещата. Те са турили единицата в ръката на обикновения човек, а шесторката – в ръката на мъдреца. Обикновеният човек, земеделецът, цял ден дига и слага единицата и най-после казва: Нищо не излезе от моята работа. Дайте шесторката, т. е. нивата, в ръката на земеделеца и го оставете да оре и сее, а златното перо – в ръката на мъдреца. От нивата на земеделеца ще излезе храна за целия свят, а от перото на мъдреца – велики слова за цялото човечество. Всеки човек има по една единица в устата си – неговият език. С тази единица той може да обиколи света и да го просвети.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Те не знаят, че щастието им седи в умението да управляват единицата в устата си.
Някои хора минават за търпеливи. Те седят и мълчат. Устата им е затворена, но езикът вътре мърда. Изкуство е да знае човек, кога и как да мърда езика си. От неразумното мърдане на езика, човек може да си създаде най-голямото нещастие. Дали устата на човека е отворена, или затворена, не е важно. Важно е, дали езикът се мърда. Някой седи със затворена уста, никакъв глас не се чува, но езикът вътре мърда. Това е равносилно на говорене. Друг пък отваря устата си, говори, а езикът се движи напред и назад. Важно е, какво пише перото – езикът на човека. Ако пише думите „любов, мир и радост", резултатът е един; ако пише думите

„омраза, завист, отмъщение", резултатът е друг.

Когато се говори за съдба на света, това подразбира преглед на книгата, която човек е написал. Когато човек замине за другия свят, Господ няма да го съди, но ще заповяда на някой ангел, да отвори книгата на неговия живот и да започне пред него да чете всичко, което е писал с езика си. Ангелът ще чете книгата на вашия живот, а вие ще се измъчвате от това, което слушате. Като чувствителни хора, вие не можете да издържите този изпит: ще пожелаете по-скоро да слезете на земята, да изправите погрешките си. Само така ще разберете, че такова съчинение не може да се пише. Не се влиза лесно в невидимия свят. Като гост, за три деня, всеки може да отиде, но на четвъртия ден той сам ще пожелае да слезе на земята, да изправи по-грешките си, да напише ново съчинение, с нова тема.

Мнозина искат да отидат на онзи свят, да видят Христа и пак да се върнат на земята. Те не знаят, че много пъти са срещали Христа на земята и са се отнасяли с Него зле. Какво ще бъде положението им, когато срещнат Христа, и Той им покаже всичко онова, добро и лошо, което те са писали за Него? Колко пъти сте се съмнявали в Бога и Христа! Колко пъти сте говорили лошо за тях! Колко пъти сте ги обвинявали в несправедливост! Някой се оплаква, че откак започнал да чете Библията и Евангелието, работите му не отивали добре. Защо не му провървяло? Защото не разбира любовта. Казано е в Писанието: „Любовта не се обижда." Като го обидят, той не слуша думите на Христа, но започва да се сърди, иска обяснение, недоволен е от хората. За да се справи с обидните думи, нека си представи, че този, който го обижда, говори на чужд, непознат за него език. Ако някой ви говори обидни думи на английски, или на френски език, от които нищо не разбирате, ще се обидите ли? Вие ще слушате с разположение и ще казвате: Колко хубаво говори този човек! Следователно, прилагайте следното правило в живота си: никога не допущайте в ума, в сърцето, в душата и в духа си нищо отрицателно. Кажете си: Заради Бога, не допущам нищо отрицателно в себе си. Каквото отрицателно да чуете, да видите или да ви се случи, кажете си: Не разбирам това нещо. За предпочитане е, човек да бъде невежа за лошите работи, а учен за добрите, отколкото учен за лошите работи, а невежа – за добрите.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене вярвайте". Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро. Вярвайте в мене, че аз съм дошъл да ви покажа истинския път, който води към вечния живот. Истинска вяра е онази, която издържа на всички мъчнотии. Не издържа ли на всички мъчнотии, тя е слаба вяра. Здрав

човек е онзи, който издържа на големи тежести. Вярващият трябва да даде пример на всички същества, които живеят в него. Милиарди същества живеят в човека и на него очакват. Те искат да видят добър пример от своя господар. Ако не знае, как да яде, господарят им създава мъчнотии на стомаха; ако не знае, как да диша, той създава болезнени състояния на дробовете; ако не знае, как да мисли, той създава разстройство на мозъка.

Значи, здравословното състояние на човека се определя от правилното хранене, дишане и мислене. Като яде, човек трябва да изпитва приятност. Той трябва да знае, колко хапки да изяде. Децата трябва да изяждат по 21 хапки на едно ядене, а възрастните – по 12 хапки. Да се храни човек правилно, това значи, да възприема жизнената енергия от храната. Не спазва ли този процес, човек е изложен на много неестествени състояния, които причиняват болести. Някои питат, колко трябва да яде човек. Ако яде малко и не мисли, човек не се ползва от яденето; ако яде много и не мисли, той пак не се ползва. Изобщо, ядене без мисъл не допринася никаква полза. За да яде правилно, човек трябва да бъде разумен. Щом е разумен, като се храни, той възприема правилно благата, които му се дават; и после, той трябва да изпраща част от излишното благо навън. Той преработва това благо като мисъл, която изпраща навън, в пространството. Ако близо до него има същества, той направо ще им дава от благата, които е получил. Ако е далече, той ще изпраща тия блага във вид на мисъл. На съвременния свят постоянно трябва да се дава. Хората се страхуват да дават, да не останат в лишения. Като раздадат всичко, каквото имат, те ще останат със своя собствен живот и ще създадат правилна връзка с Бога. Който не дава, той прекъсва връзката между Бога и своята душа.

„Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене вярвайте". Като цяр против смущението, Христос препоръчва вярата, и затова казва: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте". С други думи казано: Вярвайте, че Бог е създал всичко за ваше добро. Вярвайте и в мене, че аз ви показвам истинския път, който води към Този, Когото търсите. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл. И никой не може да отиде при Отца, ако аз не му покажа пътя".

„Да се не смущава сърцето ви". Защо се смущава човек? Човек се смущава, защото вярата му в Бога и в Христа е слаба. Щом вярата му се усили, и смущението ще се махне. Смущението не е нищо друго, освен облаци, които препятстват на човека да вижда слънцето. Днес небето е чисто, няма облаци. Следователно, днес нищо не ви препятства да виждате слънцето, нищо не ви пречи да вярвате. – Утре какво ще бъде? – Утрешният ден не трябва да ви занимава. Той не влиза в програмата на днешния ден. Целта на живота ви е днешният ден. Ако се явят облаци над вас, това показва, че

сте слезли надолу. Имате ли вяра, вие ще се качите над облаците, дето слънцето грее ясно. Мъчнотиите, на които се натъквате, това са облаците във вашия живот. Приложете вярата си, за да се издигнете над облаците. Както съвременните авиатори се издигат с аероплани на няколко километра над облаците, дето слънцето грее, така и вие можете с вярата си да се изкачите над мъчнотиите в живота си.

Желая ви с вашия ум и с вашето сърце да се качите над облаците, които ви препятстват да виждате слънцето, и да възприемете светлите мисли и благородни чувства.

– Вяра в живота, вяра в светлината, вяра в свободата.

21 юли, 5 ч. с.

1939_07_23 През вратата на Любовта
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Животът на съвременните хора се намира в застой. В това отношение той мяза на човек, който е дошъл до едно статическо състояние: дето ходи, каквото прави, все за миналото мисли, за своите младини. Той повтаря едно и също нещо, но ново не придобива. Казват, че повторението е майка на знанието. Старият човек казва, че се утешава, като повтаря. Някои вярващи също говорят за своето минало, как са били въодушевявани, какви идеали са ги вълнували, как са се обичали помежду си и т. н. Да повтаряш нещата, това значи, да декламираш, без да влагаш нещо ново от себе си. Това, обаче, представя застой в живота.

Христос казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие." -(– 2 ст.) [Йоана, 3 гл.]. – Царството Божие е свят, към който душите се стремят. Значи, роденият минава в друго състояние. Той не се намира в застой, в статическо състояние, както старият, но влиза в нова област, дето нещата се подмладяват. Смисълът на живота седи във вечната младост на душата.

Мнозина се оплакват, че не успяват в живота си. Причината за неуспеха им се крие в ония неща, които отвличат тяхното внимание. Например, яденето отвлича вниманието на човека. Човек, който мисли само за ядене, казва, че живот без ядене не съществува. Прав е той, човек трябва да яде, но да мисли изключително за ядене, това не е в реда на Божествения живот. Яденето е условие, средство, но не е цел. Рибата мисли, че ако не гълта по-малките риби, не може да живее. Тя проповядва учението, че ако не живее във водата, с нея всичко е свършено. Защо? Защото всяка риба, която се е опитала да излезе от водата, е умирала. В заключение рибата казва: Извън водата никакъв живот не съществува.

Какво казва човек по този въпрос? Като изучава развитието на живота, човек казва: Благодарение на големите страдания, рибите започнаха да правят опити да излязат от водата. Хиляди години наред те правеха усилия да излязат от водата, да се приспособят на условията на въздуха, докато се превърнаха в птици. Във водата рибите нямат условия за развитие, понеже едни други се ядат. Мислите ли, че и хората, които ядат месо, имат условия за развитие? Какво може да предаде свинското месо на човека? Като яде свинско месо, човек придобива някои от качествата на

свинята, Като яде кокоше месо, също така той приема някои качества на кокошката. Следователно, каквато храна да употребява, човек приема нейните качества.

И тъй, иска ли да се запази от лошите качества на храната, която употребява, преди всичко човек трябва да я пречисти. За тази цел трябва да се изучават законите за пречистването. Вегетарианците казват, че тяхната храна е по-чиста от тази на месоядците. Те са вегетарианци, но ядат кравешко и овче масло, пият мляко, ядат яйца, а обичат и риба. За свое оправдание те казват, че и Христос ял риба с учениците си. Учениците на Христа сами ловяха риба, а Христос я печеше на своя огън. Всеки би желал да яде от рибата, която Христос печеше на своя огън. Огънят, на който Христос е пекъл риба, има вътрешен смисъл. Човек трябва да разбере този смисъл и тогава да говори. Ние разглеждаме яденето като вътрешен, а не като външен процес. Вътрешната страна на яденето представя метод за познаване на великия живот. Затова Христос казва: „Ако ядете плътта ми и пиете кръвта ми, имате живот в себе си." Значи, ако ядете плътта Христова и пиете кръвта Му, имате живот в себе си. Ако ядете плътта на животните, или на хората и пиете кръвта им, нямате живот. Не е безразлично, чия плът ядете и чия кръв пиете. Също така от значение е и начинът, по който ядете плътта и пиете кръвта. Ако отидете между канибалите, които ядат човешко месо, ще се натъкнете на страшни картини. Канибалът е по-страшен от звяр. Той е по-страшен и от дявола. Какво може да се придобие от човешкото месо?

Днес и светските, и религиозните хора се стремят към бързо придобиване на знания, на богатства, на сила. В това отношение те са нетърпеливи, искат да знаят всичко. Те приличат на деца, които, като знаят, че им шият нови дрехи, постоянно питат майка си, кога ще бъдат готови новите дрехи. Те искат за предстоящия празник да се облекат с новите си дрехи, да се покажат пред другарчетата, че са добре облечени. Те не знаят, че и с новите, и със старите дрехи да са, пак са същите. Дрехата не изменя характера на човека.

Тъй щото, при сегашните условия невъзможно е човек да знае всичко. Ако знае всичко, той щеше да бъде много нещастен. Многото знания няма да му предадат нещо особено. Колкото учен да е, човек не изменя характера си. Когато станат много учени, хората започват да се делят на групи, не могат да се разбират. Това виждаме и в християнството. Когато се увеличи броя на християните, когато се явиха коментари и тълкувания върху известни религиозни въпроси, християните се разделиха на източни и западни християни и на реформатори-евангелисти. Източните и западните християни обърнаха внимание повече на външната страна на

християнството: на външните обреди, на дрехите на свещеника. Според тълкуванията им, че свещеникът е заместник на Бога, те казват, че той трябва да бъде облечен със скъпи дрехи, с царска мантия, с корона на глава, със скиптър в ръка. С това те искат да подчертаят светостта на Божия служител. Това са човешки наредби. Те не са дадени от Бога. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, имаше ли корона на главата си и скиптър в ръката си? Той носеше в ръката си проста овчарска тояга, с която правеше големи чудеса. Достатъчно беше да удари веднъж с тази тояга, за да получи това, което желаеше. Какъв смисъл има да държи човек в ръката си някакъв златен жезъл, или скиптър и да удря с него, без да стане това, което иска? Жезълът представя знанието. Какъв смисъл има това знание, с което нищо не можеш да постигнеш? Колкото да удряш с това знание, нищо не става. Знанието има смисъл само тогава, когато, след като удариш с него, можеш да направиш това, което желаеш. Жезълът, който носи знанието, трябва да се използва. Той може да се използва, само ако се пречупи. Ако прекарате електрически ток през един кръг, ток ще имате, но не и светлина. За да получите светлина, кръгът трябва да се пречупи някъде, да се образуват два полюса, по които да текат две течения.

Едно младо момче получило наследство от дядо си една тояга. Дядото му казал: Тази тояга е останала от прадядо ти още. Голяма сила се крие в нея. Момчето разбрало думите на дядо си в буквален смисъл. Дето отивало, все тоягата носело със себе си. Така се минали десетина години. То пораснало, станал голям момък, но, вместо да му донесе щастие, тоягата го направила нещастен. Каквато работа започвал, все не успявал. Като гледал тоягата в ръката си, идело му да я хвърли някъде, да се освободи от нея, но нещо вътре в него не му позволявало. Един ден той отишъл в гората да сече дърва. В този момент срещу него се задал един бик, с разперени рога, готов да го убоде. Момъкът дигнал тоягата срещу бика и започнал да удря по главата. Като го ударил няколко пъти, бикът се отстранил, но и тоягата се счупила. Какво да види? От вътрешната страна на тоягата се пръснали няколко златни монети. Момъкът едва сега разбрал, защо дядо му казвал, че силата е в тоягата. Той съжалявал, че по-рано не се явил бика, да счупи тоягата в главата му.

Следователно, домогне ли се до никакво знание, човек трябва да има усет, досещане, да знае, как да го приложи в живота си. За да може разумно да прилага знанието си, човек трябва да има още и обхода. Да имащ усет, това значи, да възприемаш нещата вътрешно. Досещането подразбира извод въз основа на това, което се възприема чрез вътрешен усет. Обхода пък има само онзи, който може да приложи знанието си. Човек прилага обходата първо към себе си: към своето сърце, към своя ум, към своята душа и към своя дух.

Често хората говорят за сърце, за ум, за душа, за дух, без да разбират тяхната същина. Те говорят за душата и мислят, че тя е подчинена на тялото. Те говорят за ума и мислят, че той е само едно средство. Те говорят за сърцето и го разглеждат само като важен орган при кръвообръщението. То разрешава икономическия въпрос на човешкия организъм. Те казват, че сърцето пулсира, т. е. бие 72 пъти в минута. Всяко биене на сърцето е космическо. Това показва, че сърцето е свързано с космическа енергия. При всяко биене на сърцето иде нова енергия, вследствие на което целият организъм се обновява.

Числото 72 играе важна роля в живота и в природата. Например, 72 души преведоха свещените книги. Седемте е положително число, което означава творчески сили в природата. Двойката е отрицателно число, което нарежда нещата. Значи, седемте е творческо число на ангелите, а двойката – творческо число на Божествения свят. Двете числа – положителното число на ангелите и отрицателното число на Божествения свят се съединяват в общото число 72. Когато човек живее нормално, според закона на любовта, пулсът му е нормален. Наруши ли този закон, пулсът му се изменя. Всички отрицателни състояния, през които човек минава – съмнение, подозрение, обезърчение, обезверяване, безлюбие, се отразяват на пулса. Като не знае това, човек сам си създава нещастия. Със своите отрицателни мисли и чувства, човек изменя хода на космическия пулс – носител на Божието благословение. От човека зависи да се отворят или затворят пътищата за това благословение. Той сам го запушва и отпушва. В това отношение човек прилича на онзи английски милионер, който влязъл един ден в подземието да брои златото си, и там останал. Той забравил да вземе ключа със себе си и, по невнимание, вратата се затворила след него. Ключът останал вън, а той намерил смъртта си пред любимото си богатство. Преди смъртта си той написал следните думи: Ако някой би ми донесъл парченце хляб, щях да му дам половината от богатството си.

В заключение на това казвам: Никога не оставяйте ключа на вътрешното си богатство отвън. Щом отключвате богатството си, носете ключа със себе си. Човек има на разположение три ключа: ключ на вярата, ключ на надеждата и ключ на любовта. Като се обнадежва, човек прилага първия ключ. Като придобива вяра, той прилага втория ключ. Като придобива любов, той прилага третия ключ. Вярата, надеждата и любовта представят три ключа за разкриване тайните на природата, за разкриване на Божествените съкровища, определени от незапомнени времена за онези души, които са дошли и идат на земята да вършат волята Божия.

Желанието на всички ви трябва да се свежда към това, да чувствате, доколко изпълнявате волята Божия, според законите на надеждата, на вярата и на любовта. Ако изпълнявате волята Божия по закона на надеждата, вие трябва да бъдете облечени с Божествена дреха. Ако изпълнявате волята Божия по закона на вярата, от вас трябва да извира Божествена вода. Ако изпълнявате волята Божия по закона на любовта, вие трябва да бъдете озарени с Божествена светлина. Любовта осветява човека. Озари ли го, в него се събуждат светли мисли и възвишени чувства. Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и Дух, няма да влезете в Царството Божие, т. е. няма да се родите от водата, която иде по закона на вярата, и от Духа, Който иде по закона на любовта. Любовта е хлябът, който слиза от небето. Ако не се храни с любовта, човек не може да се новороди. Само роденият добива граждански права, с които може да се ползва.

„Ако се не родите изново." Раждането, за което се говори в стиха, не е еднократен процес. То не е статически, но динамически процес. Това раждане включва условията за растене. Наистина, като се роди, детето започва да расте физически, сърдечно и умствено. То трябва да расте непрекъснато в придобиване на Божествено знание. Като израсте по съзнание, човек дохожда до новораждането от вода и Дух, отдето започва съграждането на новия човек. И сега хората строят, но те си служат с органи, създадени от миналите поколения, поради което носят същите навици и слабости. Те лесно се обнадеждват и обезнадеждват. Забелязано е, че когато няма пари, човек става неразположен, ходи с увиснала глава, обезсърчен. Получи ли отнякъде пари, духът му се подига, става доволен, насърчава се и е готов за работа.

Същото се отнася и до духовното състояние на човека. Срещне ли някой добър човек, той се насърчава. Срещне ли лош човек, той се обезсърчава и мисли, че всички хора са лоши. Защо при срещата си с добрия човек вие се насърчавате? Добрият човек представя статуя, добре изработена от някой виден скулптор. Тази статуя може да се продаде и да осигури целия ви живот. Лошият човек е прост, груб камък, върху който не е работил още чукът на великия скулптор. Ще дойде ден, когато този камък ще попадне в ръцете на скулптора, който ще извае от него отлична статуя. За онзи, който не разбира Божиите закони, този камък нищо не струва. Обаче, онзи, който разбира Божиите закони, той знае, че простият, необработен камък е условие за скулптора да приложи знанието и изкуството си. Лошият човек е почва, върху която можете да придобивате знания. Какво по-добро условие за работа от това, да обърнете лошия човек към Бога?

Някои религиозни искат да обръщат богати хора към Бога, защото имат

пари, могат да дават на бедни. Ако обърнат сиромаха към Бога, не само че нищо не може да даде, но той ще почне да иска от другите. Това е криво разбиране. Не гледайте на човека като на беден, или богат външно, но като на душа, която носи своето богатство със себе си. Често сиромахът е готов да дава повече, отколкото богатият. Той е готов да работи за другите, да им помага. Има бедни хора, които, като се обърнат към Бога, започват да работят за близките си с любов и самоотверженост.

В едно предание на миналото се разправя следния случай из живота на Буда. Един ден, като брамин, Буда се молел на Бога. Молитвата му била много дълга, но понеже бил изтощен, той не могъл да я довърши. В това време един заек минал край него и се хвърлил в огъня да се опече. Възползван от жертвата му, Буда го извадил от огъня, отрязал част от него и задоволил глада си. С нови сили той завършил молитвата си и благодарил на Бога, че му изпратил заека да се подкрепи. В последния си живот, като Учител, Буда помагал на хората, давал им съвети, как да живеят. Един ден той решил да си почине, да се предаде на дълбоко размишление. Той казал на учениците си, че този ден не приема гости. Каквито хора дохождали – брамини, високопоставени личности, той всички връщал. В това време дошъл един беден, прост човек. Отдалеч още Буда станал на крака, приел го любезно и дълго време се разговарял с него. Силно учудени, учениците му го запитали: Учителю, днес ти отказа да приемеш толкова високопоставени хора, а към този прост и беден човек оказа такова внимание. Коя е причината за това? Буда отговорил: В далечното минало този човек беше заек. Един ден, когато се молех на Бога и бях много изтощен, той се пожертва за мене, хвърли се в огъня да се опече. Аз ядох от него, подкрепих силите си и можах да довърша молитвата си. Днес аз се отплащам за жертвата, която той направи за мене.

Съвременните хора искат от Бога или от някой човек особено внимание. За да се ползват от особеното внимание на кого да е, те трябва да са направили някаква жертва за него. Направили ли са такава жертва, каквато заекът е направил за Буда? Кой е дал живота си в жертва на Бога? И вие искате да ви обичат, без да сте дали някаква жертва за хората. Как познавате, кой ви обича? Ако някой ви говори сладки думи, това любов ли е? Сладките думи още не определят любовта. Те могат само да насърчат човека, да внесат някакво опресняване в него, но това не е любов.

Какво нещо е любовта? Когато двама млади се влюбят един в друг, те ослепяват, нищо не виждат пред себе си. Те забравят целия свят: ядат ли, пият ли, никой не съществува за тях. Те живеят един за друг, галят се, милват се и казват: Животът ни се осмисли вече. Това е криво разбиране на

любовта. Тъкмо сега животът им се обезсмисля. Тяхната любов е само опресняване, но не е онази вечна, безгранична любов. Когато човек възприеме любовта, която излиза от светлината на Бога, тогава всички хора му стават обични. Той всички обича, на всички се радва, за всички е готов да се жертва. Той не живее вече в единичната, но в общата любов. Тази любов свързва човека с душите на хората. Той влиза във връзка с живия човек, с неговата душа, а не с неговата личност. Велико нещо е да обича човек. Само онзи може да изпита величието на любовта, който е свързан с Бога – единственият, Който отговаря на желанието на човека да бъде обичан. При всички случаи на живота, при всички страдания, Бог му помага. При радостите му, Той се радва заедно с него. Не е било случай да се обърне човек към Бога и да не е получил отговор на молитвата си. Бог помага на човека чрез хората, чрез животните, чрез растенията – цялата природа е в Негова услуга.

Натъкне ли се на някое голямо страдание, човек се отчайва, изгубва смисъла на живота и започва да мисли, че е голям грешник, че всички са го изоставили. Тъкмо в това време Бог ще изпрати някой човек при него, който ще му окаже голямо внимание и любов. Чрез този човек Бог се проявява и помага. Ако разбере, че това е Божият Промисъл, той ще придобие нещо ценно. Не го ли разбере и прецени, той ще го изгуби и ще се натъкне на големи изпитания. За да може лесно да се справя с мъчнотиите на своя живот, човек трябва да бъде всякога млад, да не се обезсърчава. Съвременните хора остаряват преждевременно, защото мислят, че всичко знаят. Те се намират в положението на жабата в своя жабуняк. През пролетта, докато е млада, жабата крякa. Кякането ѝ се продължава три-четири месеца и след това престава. През зимата и младите, и старите жаби мълкват. Човек не трябва да бъде в положението нито на младата, нито на старата жаба. Като млад, той трябва да е готов да учи и да възприема. Като стар, той трябва да съзнава, че има още много да учи. Колкото да е учен човек, все има неща, които не знае.

Един учен влязъл в лодката на един прост моряк да се разходи по морето. Той запитал моряка: Ти знаеш ли нещо по математика? – Нищо не зная. – Много си изгубил. – Ами по астрономия знаеш ли нещо? – Нищо не зная. – Много си изгубил. – Ами по естествените науки? – Нищо не зная. – Много си изгубил. В това време се явила голяма буря на морето. Тогава лодкарят се обърнал към учения с думите: Ти знаеш ли да плаваш? – Не зная. – Всичко си изгубил. Със своето невежество аз ще запазя живота си – най-ценното за човека, а ти, със своето знание, всичко ще изгубиш.

Много от сегашните хора знаят всичко, като този учен, но едно само не знаят – да плават. Какво представя плаването в живота? Плаването може

да,се уподоби на любовта. Който не познава любовта, той е изгубил всичко. Апостол Павел казва: „И ако имам пророчеството и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм." За да влезе в Царството Божие, да освободи душата си от всички мъчнотии и страдания, човек трябва да придобие любовта. Само с любовта човек може да се освободи от миналото, от настоящето и от бъдещето. Той ще излезе от страданията – от живота на миналото, и няма да очаква щастието си от настоящето и от бъдещето.

Мнозина очакват на бъдещето, да дойде Христос на земята, да ги спаси. Христос живее в настоящето, в онова, което е родено от любовта. Майката обича своето дете, защото го е родила. Към другите деца тя има особено отношение, защото не ги е родила. Значи, човек има любов само към ония мисли и чувства, които е приел от любовта. Към всички останали мисли и чувства той има друго отношение. Следователно, да познаваш човека, това значи, да минеш през неговата любов. За да те познава, и той трябва да мине през твоята любов. С други думи казано: за да познаеш онзи, който те обича, ти трябва да минеш през вратата на неговата любов. И той може да те познае, само ако мине през вратата на твоята любов. И Христос мина през вратата на човешката любов – през страданията. От любов към човечеството Той пожертва всичко. Христос казва: „Аз съм вратата. Който не мине през мене, не може да влезе в Царството Божие." Христос мина през вратата на човешката любов. Сега е техен ред да минат през вратата на Неговата любов. Който мине през тази врата, той ще бъде спасен, ще влезе в Царството Божие. Христос изразява тази мисъл с думите: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас."

И тъй, всеки човек трябва да мине през вратата на любовта. На едно място ли е тази врата? На много места. Колко пъти човек трябва да минава през вратата на любовта? Много пъти трябва да минава. Представете си, че трябва да извървите един път от няколко хиляди километра. За да извървите този път, вие трябва да минете през много места: през долини и полета, през планини и гори. Всяко място има своя врата, през която трябва да минете. Ако за пътищата на земята трябва да минете през много врати, през много повече врати трябва да минете, за да влезете в Царството Божие. На всяка стъпка ще минавате през същества, които ще опитват любовта ви. Когато видят, че имате любов, с която можете да влезете в Царството Божие, те ще ви пуснат, ще ви дадат свободен билет. Голямо е тържеството на човешката душа, когато отдалеч само зърне Божието лице! След възкресението Христос се яви на учениците си, но им каза: „Не се докосвайте до мене, докле не съм възлязъл при Отца си."

Какво значи, да отиде човек при Бога? За да отиде при Бога, човек трябва да е минал през най-големите страдания, да е изпил горчивата чаша до дъно. Само този човек е готов да се яви пред Божието лице. Нищо в света не е в състояние да го върне от пътя му. Нищо не може да го съблазни. Защо Бог дава на човека да пие горчива чаша, а не сладка? Ако му даде сладка чаша, всеки ще му я изпие. Когото срещне на пътя, ще го спират, ще пият от чашата му и ще си заминат. Обаче, от горчивата чаша никой не иска да пие. Следователно, никой не може да отнеме на човека богатството, което е придобил чрез страдания. Който е минал през страданията, казва: Добре ми стана, че пострадах.

Защо идат страданията в живота на хората? За да придобият благата, които Бог им е определил. Тази мисъл трябва да залегне дълбоко в ума на човека, че като се намери пред известно страдание, да не се оплаква, но да види, какво се крие в него. Страданията са параван, зад който се крие някакво благо.

Трима младежи се влюбили в една красива и умна мома, и всеки искал да се ожени за нея. За да провери любовта им, тя ги поставила на следния изпит: направила една преграда от картон, която изглеждала стоманена, и на нея забила три остри ножа. Кандидатът трябвало да дойде с велосипед до стената и да я премине. Който от тях се реши да направи това, той ще притежава красивата мома. Първият кандидат се засилил, но като дошъл до стената и видял трите остри ножа, веднага отстъпил назад: Не искам да умра! Вторият кандидат се засилил, дошъл до известно място и, като видял острите ножове, помислил си: Какво ще получа от момата, ако направя тази жертва за нея? При тази мисъл той се разколебал и се върнал назад. Третият кандидат се засилил, без да мисли за последствията. Той имал само едно желание – да се ожени за красивата мома. Какво се оказало? Преградата и ножовете били от картон. Той дошъл до стената, пробил я и излязъл на отвъдната ѝ страна. Той спечелил любовта на красивата мома. Като видели това, двамата кандидати казали: И ние можахме да направим същото.

Днес всички хора са подложени на същия изпит. Като дойдат до книжната стена, всички отстъпват. Ще се намери някой беден, прост човек, който не мисли много за последствията, и ще мине преградата. След това ще дойде вторият изпит – минаване през огън. Преградата, през която трябва да мине човек, ще бъде желязна. За да я пробие, човек трябва да има голяма топлина, да я стопи. Не се ли реши да мине през нея, той не може да издържи изпита си. Мъчнотиите в живота не са нищо друго, освен желязна преграда. Те могат да се стопят само чрез огън. Мъчнотиите се

явяват като резултат на борбата между външния и вътрешния живот в човека. Който издържи тази борба, той ще бъде спасен. Спасеният ще живее в Божествената свобода, в служене на Бога. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Заслужава човек да мине през всички страдания, да пречисти сърцето си, за да види лицето на Бога, да види лицето на Христа. Да види лицето на Бога, да познае любовта, това значи, да е постигнал желанията на своята душа. Стремете се към тази любов, която ще ви даде полета на ангелите, да пътувате по цялата вселена, да я изучавате.

Желая ви да се храните с любовта, за да се родите от вода и Дух, да станете граждани на Царството Божие.

Христос казва: „Който ме люби, той възлюбен ще бъде."

23 юли, 5 ч. с.

1939_07_23 *Любов и почитание*
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЛЮБОВ И ПОЧИТАНИЕ

След един добър обяд, втори обяд не се дава. Малка закуска може да се даде, но не и цял обяд. Защо? Защото стомахът е пълен, не може повече да приема. Когато отива на някой извор, човек трябва да носи здрава стомна. Пукната ли е стомната му, водата ще се излее навън. Понякога и човек може да бъде пукната стомна. Каквото сипете в този човек, всичко изтича навън. Той не може да разсъждава правилно, нищо не може да задържа в себе си.

Като изучавате живота и проявите на човека, виждате, че съществуват две възрасти, през които той минава: възраст на младите и зелени, които са в зората на живота; възраст на старите, които са в залеза на своя живот. Първите се считат щастливи, а вторите - нещастни. Това се дължи на неразбиране на живота. Защо? Защото слънцето нито изгрева, нито залязва. Това са привидни състояния. Когато остарява, човек дава възможност на младия да се подмладява; когато се подмладява, човек дава възможност на стария да остарява и да поумнява. Обаче, като живее, човек трябва да се подмладява и да остарява. Ако старият не се подмладява, и ако младият не остарява, те никога не могат да се разберат. Днес под стар човек разбират онзи, който е живял повече с отрицателни мисли и чувства, отколкото с положителни. Отрицателните мисли и чувства след време изгарят, без да оставят нещо дълбоко в човека. Те са динамични. В тях липсва онази потенциална енергия, която гради. Хората се страхуват от болести, да не остареят преждевременно. Те мислят, че като отслабват и пожълтяват, ще остареят. Отслабването не е остаряване. Два-три месеца след боледуването си човек отново се поправя и подмладява. Силата на човека седи в неговия ум и в неговото съзнание. Щом умът му е светъл, и съзнанието будно, той постоянно се подмладява. За да се подмладява, човек трябва да дружи с млади хора. Две възрасти съществуват в света: вечна младост и вечна старост. Вечно младите наричаме хора на любовта, а вечно старите – хора на знанието, на мъдростта. В човешкия живот тия възрасти постоянно се менят. Човек се ражда като дете, расте, минава през юношество, младост, възмъжалост, докато най-после остарява. На каквато възраст да е, човек постоянно трябва да се подмладява. За да се подмлади, две неща се искат от него: ако е млад, той трябва да почита стария; ако е стар, той трябва да обича младия. Следователно, ако иска да придобие знание, да поумнее, младият трябва да почита стария. Ако иска да се подмлади, старият трябва да обича младия. Животът дава подтик на

човека към постижения, а знанието определя възможностите, чрез които желанията стават постижими.

Съвременните хора имат възможности за големи постижения, но не успяват, защото разбиранията им са ограничени. Те казват: Каквито усилия да правим, не можем да имаме големи постижения, защото със смъртта всичко свършва, няма друг живот. Отде знаете, че друг живот не съществува? Залязването на слънцето показва ли, че то изчезва? Така може да се мисли само за един ден, но на другия ден човек разбира, че не е мислил право. Обърне ли се на изток, той вижда, че слънцето отново изгрява. Следователно, когато кажете, че човек умира, това подразбира временно залязване на неговия земен живот. Няма да се мине много време, ще видите, че същият човек е изгрял някъде на изток. Като дойде отново на земята, човек мълчи, не казва името си, не иска да го познаят хората. Че е дохождал много пъти, това виждаме от факта, че при всяко ново слизане на земята, той иде с нови знания и опитности, които е придобил в миналия си живот. Как и отде е могъл човек да се научи да яде по човешки, ако никога не е дохождал на земята? Ако никога не е дохождал на земята, отде знае, кое е добро и кое зло? Значи, човек е слизал много пъти на земята. Още като дете, когато никой не го е учил, той може да плаче и да се радва, което показва, че носи в себе си разбиране за приятно и неприятно, за добро и за зло. Плачът на детето е протест, неодобряване на постъпките на майката. Като го тури в корито да го къпе, детето изведнъж заплаква. То си спомня времето, когато е било в водата като риба и не иска да се връща при същите условия. Дълго време трябва майка му да го увещава, докато разбере, че тази вода ще го освободи от мъчнотиите на живота. Тя не е водата в реките и моретата, в които някога се е намирало. Много от страданията на хората се дължат на същата причина. Като се намерят пред известна опитност, която някога са минали, те плачат, страдат, не искат да я минават втори път. Те не знаят, че нещата в природата не се повтарят. Те мислят, че минават през същата опитност. Всяко нещо, което човек преживява, носи нови знания, нови условия за него. Пътят, по който човек веднъж е минал, втори път не го минава.

И тъй, искате ли да бъдете вечно млади, дръжте в ума си идеята за вечната младост. Ако не е млад, човек никога не може да дружи с млади; и ако не е стар, той никога не може да дружи със стари. Който иска да дружи с младите, той трябва да бъде млад; който иска да дружи със старите, той трябва да бъде стар. Вижте, как постъпва малкото дете с дядо си. Когато отива при дядо си, то взима сериозен вид и му казва: Дядо, разкажи ми една приказка. Дядото започва да му разправя, и то слуша внимателно, като че всичко разбира. Дядото е доволен от внучето си и му казва: Синко,

утре пак ела, ще ти разкажа още една приказка, по-хубава от днешната. Не е ли добре човек да има един дядо, който да му разказва приказки? Не е ли добре дядото да има внуче, на което да разказва приказки? Дядото е необходим за детето, но и детето е необходимо за дядото. Знанието на дядото е необходимо за младите. Ще каже някой, че старите са отживели времето си, не са нужни вече за новите времена. Това е криво разбиране. Можете ли да кажете, че като остарее, слънцето не е нужно на земята? И слънцето остарява и се подмладява, но и като остарее, пак е нужно на земята. Кога остарява слънцето? Когато слиза към земята. Колкото повече слиза към земята, слънцето постепенно остарява. Дойде ли месец декември, то дохожда до най-голяма старост: дните стават най-къси, а нощите – най-дълги. От деня на най-голямата си старост слънцето започва отново да се подига, минава в нова фаза – в фазата на подмладяване: дните постепенно се увеличават, а нощите – намаляват. Когато дните станат най-големи, ние казваме, че слънцето е стигнало най-високата точка на своето подмладяване.

Каквото става със слънцето, същото става и с човека: и той често изменя орбитата на своя живот. И той, като слънцето, изменя своето направление, движи се ту в една, ту в друга посока, вследствие на което дните на неговия живот ту се увеличават, ту се намаляват. Това ни най-малко не трябва да го плаши и безпокои. Срещате някой съботянин, който иска да ви убеди да вярвате в съботата като ден седми, в който Бог си починал. Какво ще каже този съботянин, ако отиде на северния полюс, дето има само един ден и една нощ? Ако живее там, в кой ден ще вярва? Тук имате 365 деня, от които 52 деня са съботи, а на северния полюс – само един ден – само една събота. Там всичко е покрито със сняг, нищо не се ражда. Как ще вярвате тогава в един ден, в една събота, която нищо не ражда? Да се вярва в съботата, това е буквално разбиране на нещата. То е все едно да мисли човек, че е дошъл на земята само да яде и да пие и да върши, каквото иска. Така мислят днес млади и стари. Те не знаят своето предназначение. Младият е изпратен на земята да придобива знания, да стане силен, да бъде полезен на човечеството. Старият пък тръбна да остави богатството си в наследство на младия. Докато е бил млад, той е събирал богатства, трупал ги е, като банкер, в касата си, но като остарее, трябва да раздава. Като остарее, човек трябва да се учи на щедрост и самоотричане. Той трябва да се отрече от богатството си, от своята младост, за да придобие истинското знание и мъдрост. Велико нещо е самоотричането! Ако се отрече от виното, пияницата печели; ако се отрече от несправедливото си богатство, човек печели; ако се отрече от насилието, човек печели; ако се отрече от болестите, човек печели; ако се отрече от безверието, от съмнението, от подозрението, от всички отрицателни мисли и чувства, човек пак печели. Значи, има неща, от които човек непременно трябва да се отрече. За да се

откаже от едно нещо, човек трябва да е намерил друго, с което да запълни празнотата. Например, заради любовта много момци са готови да се откажат от пиянството, от пушене на тютюн и от много още слабости. Някой момък се влюбва в една мома и, заради любовта си към нея, той престава да пиянствува, да пуши. Той става работлив, внимателен към всички. Следователно, докато любовта занимава човешките умове и сърца, хората могат да постигнат всичко, каквото желаят. Изгубят ли любовта си, животът им се обезсмисля.

Сега вие сте дошли на планината да научите нейната история. Всички планински върхове, всички скали са свидетели на епохи, когато слънцето е изгрявало не само от изток, както днес, но и от запад, и от север, и от юг. Те са свидетели на епохи, когато оста на земята е била перпендикулярна. Било е време, когато оста на земята е била хоризонтална. Можете ли да си представите, какъв климат, каква флора и фауна е съществувала тогава? Това са далечни геологически епохи, за които науката и историята днес мълчат. Било е време, когато и вие сте имали съвършено друга форма от сегашната. Каква е била тогавашната ви форма, вие мълчите. За миналото човек не трябва да говори.

В една от миналите войни един барабанчик минавал през едно богато руско село. Той видял в един двор много кокошки. Като ги гледал. пожелал да заколи няколко, да ги сготви. Той извадил ножа си, заклал две-три кокошки, изчистил ги, приготвил ги за готвене, но в това време командирът му го извикал. В бързината си той турил изчистените кокошки в барабана си и се явил пред командира. Командирът му казал: Войник, бий барабана! – Не може, господин командир. – Защо? – Не бие, развалил се е нещо. Защо се развалил? Защото има кокошки вътре. Сега и на вас казвам: Не туряйте кокошки в барабана си, т.е. в ума си. Туряте ли кокошки в ума си, той не може вече да мисли. Кокошките, това са празни мисли, които човек не трябва да туря в ума си. Турите ли една празна мисъл в мозъка си, той млъква, т.е. престава да мисли. Мозъкът е място, дето трябва да влизат само светли и възвишени мисли.

Епохата, през която сегашните хора минават, се отличава с големи блага. Едно от тия блага е вярата на човека. Някой казва, че вярва в приятеля си. Защо вярва в приятеля си? Защото му дал хиляда лева. Това не е вяра, това е знание. Защо не е вяра? Защото вярва във възможни работи. Ако приятел ти даде хиляда, две или три хиляди лева, това е възможно нещо. Щом е възможно, то е знание, а не вяра. Истинската вяра подразбира да вярваш в неща, които днес са невъзможни. Това, което днес е невъзможно да стане, в бъдеще ще стане. Тези неща са сто и едно на сто верни. Например, вярваш, че земята ще се видоизмени, ще се превърне на райска

градина. Като дойдете пак на земята, ще видите, че думите ми са истинни. Тогава няма да има болни и страдащи; няма да има пожари, земетресения, наводнения, каквито днес стават. Днес стават големи катастрофи на земята. Тогава няма да стават никакви катастрофи= Годишно днес умират около 35 милиона хора, а се раждат около 40 милиона. Нѕкои държави искат населението им да се увеличи. Увеличаването на населението е естествен процес, но трябва да става разумно. Ако не става разумно, страданията се увеличават. Същото забелязваме и при увеличаване желанията на човека. Колкото повече се увеличават желанията на човека, толкова повече се увеличават и страданията му. Намаляват ли се желанията, и страданията се намаляват. Човек трябва да реализира в годината поне едно желание, една мисъл и едно действие. Значи, ако живее 50 години, той трябва да реализира 50 мисли, 50 чувства и 50 постъпки – всичко 150. Представете си, че всяко едно от тия желания струва по десет милиона лева. Както виждате, голямо богатство ще има човек.
Днес всички хора искат да бъдат богати, но богатството се обуславя на нещо. За да бъде човек богат с ниви, с къщи, с книги, с пари, това се определя от известни мозъчни центрове. Ако тия центрове са добре развити, съответно на тяхното развитие отговаря и благосъстоянието на човека. Не са ли развити тия центрове, човек остава беден.

Обаче, всички мозъчни центрове не са определени само за придобиване на богатства. Френолозите са забелязали, че хора, които обичат да философстват, имат отпред на челото си два силно развити центъра. Тия, които не обичат да философстват, не са развили своите философски центрове. Който обича да се облича добре, той е развил ония центрове, които се намират на долната част на челото. Ако религиозното чувство в човека е силно развито, горната част на главата му, темето, е високо издигната. Ако това чувство не е развито, тази част на главата е ниска. Там има празно место, като долина. Ония центрове, които са силно развити, пращат част от енергията си към тия, които са слабо развити. Това става и в природата. Енергията от планинските места слиза в долините, за да стане правилна обмена и уравновесяване на силите ѝ. Бедният човек е долина, в която расте жито. Богатият е висок връх, отдето енергиите се стичат към долините. След време долините ще се подигнат, ще станат планини, а планините ще се снишат, ще станат долини.

Мнозина не разбират Божиите закони и казват, че даден човек е безверник. В какво се заключава неговото безверие? Той живее добре, с никого не се кара, никого не обира. Друг някой минава за вярващ, а не живее добре, обира хората, прави им пакости. В какво се заключава неговата вяра? Вярата е нещо реално. Който има вяра, не лъже, не краде, не обира никого. Реално е това, което човек в даден момент може да направи. Сиромахът

обещава, че ще направи нещо, но не може да го направи. Защо сиромахът не прави това, което обещава, а богатият го прави? Богатият има сила да го направи, а сиромахът няма сила. Следователно, реално е това, което човек в даден момент може да направи. Не може ли да го направи в даден момент, то не е реално. Силен човек е онзи, който в даден момент може да реализира своите мисли и чувства. За да бъде силен, човек никога не трябва да отлага момента за реализиране на своите добри мисли и чувства. Всяка добра мисъл, която човек може да реализира на време, усилва неговия ум. Всяко добро чувство, реализирано па време, подобрява състоянието на човешкото сърце. Значи, добрите мисли подържат здравословното състояние на мозъка, добрите чувства – правилното кръвообръщение и дишане, а добрите постъпки – здравословното състояние на стомашната система, вследствие на което човек яде и спи добре. Мислете добре, за да бъде мозъкът ви в нормално състояние. Дишайте дълбоко, за да бъдат дробовете ви в изправност. Постъпвайте право, за да бъде стомахът ви редовен. Двама милионери се разговарят помежду си. Единият се оплаква, че не може да яде. – Яж, не бой се, имаш средства да задоволиш всичките си желания. – Не мога, стомахът ми е разстроен. – Това е друг въпрос. Наистина, страшно нещо е разстройството на стомаха. Човек гледа, пожелава да си хапне това-онова, но каквото тури в стомаха си, отново го връща назад. Тук стомахът се налага. Най-после човек се принуждава да употребява овесена чорбица, по няколко лъжици на ден. На този човек аз бих препоръчал следния режим: да държи в ума си светли мисли, в сърцето си – възвишени чувства и всякога да постъпва право.

Прилага ли този режим редовно, стомахът му ще се поправи. Ако не може да яде, нека извика един беден човек в дома си, да му сложи ядене и да каже в себе ей: Господи, помогни ми да се храня, като този човек. Благослови го, но благослови и мене. Ако направи така, поне десет деня наред, той ще усети подобрение на стомаха си.

Ние сме дошли на земята да вършим волята Божия, да живеем добре. Това е общ закон за всички: за държавите, за народите, за обществата, за семействата, за отделните личности. Поради неразбиране и разногласие помежду си, хората не живеят добре. Едни вярват в един Бог, други – в друг Бог. Едни вярват в една държава, други – в друга някоя. Единство няма между хората. Те не знаят, че са излезли от един Източник, от един Баща, от един Бог, Който е създал цялата вселена. Под „вселена" разбираме всички блага, които изтичат от Бога. Тия блага се разпределят правилно, в зависимост от разумни, велики закони. Подчинява ли се на тия закони, човек е радостен и щастлив. Не се ли подчинява, той е изложен на болести, страдания и смърт. Като люби Бога, човек има всичко на разположение,

всякога е здрав и весел, готов за работа. Любовта към Бога не подразбира човешките чувства, нито вярата, която човек изповядва. Само силният може да люби Бога. Като Го люби, той всякога ще остава назад, а слабите ще пуща напред. Той ще пази слабите, ще им бъде задна стража. Бог остава всякога назад, да пази слабите и да им помага. Затова е казано в Писанието: „Бог ще ви бъде задна стража". със своите светли мисли, чувства и постъпки, Бог помага на слабите и страдащите. Така трябва да постъпва всеки човек. Ако е силен, ще остане на тила да помага на слабите. Ако е слаб, ще излезе напред, други да му помагат.

Сегашните хора се страхуват от смъртта, затова се крият, остават назад, в тила. Какво страшно има в смъртта? Да умре човек, това значи, да отиде в света: умира, т.е. човек отива в друг свят, по-красив от земния. Ако можете за малко време да влезете в този свят, вие не бихте желали да се върнете. Този свят е скрит съзнателно от погледа ви, за да останете още на земята, да се учите. Мъчно се живее на земята, но същевременно земният живот дава големи опитности на човека, Земният живот крие в себе си условия за големи придобивки. Земята дава на човека онази ровка материя, която той трябва да обработи. Така обработена, човек я занася в другия свят, там да работи с нея. Тази материя не съществува в онзи свят. Като се върне отново на земята, човек продава обработената вече материя, за да купи друга, която пак да обработва. Ще кажете, че човек слиза на земята да върши търговия. Има ли нещо лошо в търговията? Търговията е необходима като средство за опознаване на хората. Те се нуждаят от стоката на търговеца. Ако фурнаджията не прави хляб, отде ще го доставите? Ако млекарят не продава мляко, ако земеделецът не продава жито, ако градинарят не продава плодове, вие не можете да живеете. В каквато форма да вземете търговията, с пари или без пари, като обмена на продукти, тя е необходима.

Всички хора са дошли на земята с единствената цел да се учат и да се опознават. Ако учителят не учи учениците си, те няма да го познават, но и той няма да ги познава. И децата, като играят заедно, като учат в едно и също училище, и те се запознават. И вие сте се събрали тук да се опознаете. Мъчно е хората да се познават и да живеят помежду си като братя. Всички говорят за братство, за сестринство, но парите са на първо място. Хляб ли купуват, сирене ли купуват. или друго нещо, навсякъде пари се разменят. Докато парите играят важна роля в отношенията на хората, никакво братство и сестринство не може да съществува. Братството изключва всякаква продажба. При братството всички дават, без да очакват нещо. Който иска да осъществи братски отношения между близките си, той трябва да се откаже от продажбата. Казано е в Писанието: „Давайте, за да ви се даде." Брат, който дава щедро на сестра си, никога не

осиромашава. Там, дето братя и сестри се обичат в името на Божията Любов, злото е изключено.

Новото учение иде в света, да внесе идеята за братство и сестринство между хората, да ги застави да работят един за друг. Дето съществува братство и сестринство, там любовта царува. Ще дойде ден, когато тази идея ще се реализира. Всички, които сте тук, както и ония, които са пръснати по целия свят, ще бъдат свидетели на този ден, както днес сте свидетели на изгряващото слънце. Ще дойде денят на новата епоха – епохата на изгряващото слънце. Светът е създаден за добрите хора, които са дошли на земята да проявят любовта си към Бога и да станат чада Божии.

23 юли, 10 ч. пр. об.

1939_07_26 Път към живота
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ПЪТ КЪМ ЖИВОТА

„Пребъдете в мене, и аз във вас"
Йоана 15:4

„Пребъдете в мене, и аз във вас." Когато живее във въздушно пространство, човек трябва да знае, как да се справя с въздуха. За да се ползува от условията на въздуха, той трябва да има отношение към него. Само при това положение човек може да приема от въздуха ония елементи, които са необходими за неговия живот. За да се ползува от уроците и лекциите на своя учител, ученикът трябва да бъде съсредоточен, да разбира, какво му се преподава. Отвлечен ли е умът му, занимава ли се със странични мисли, ученикът не може да се ползува от знанието, което му се предава. Той напразно посещава училището. Какво ще се ползува глухият, ако е отишъл да слуша някоя певица, или някой музикант? Певицата пее, музикантът свири, но до слуха му нищо не достига.

Сега и аз говоря, но малцина слушат и възприемат. Защо? Защото много от вас са заети с различни въпроси: имате да изплащате апартамент, или някаква полица, или не сте доволни от условията, при които се намирате тук. Щом мисълта на човека е отвлечена, нищо не може да стигне до неговия ум. Той мисли за всичко, но не и за онова, което му се говори. Следователно, само онзи може да пребъдва в Христа, който е отворил ума и сърцето си за Него. Затова Христос казва на учениците си: „Пребъдете в мене, за да пребъда и аз във вас."

„Пребъдете в мене, и аз във вас. Да пребъдва човек в Бога, това е великото в света. Казано е в Писанието: „Бог е Дух, и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят." Да Му се кланят в Дух, това значи по любов. В Истина, това значи в сила. Който не обича Истината, той не може да бъде силен. Който се кланя на Бога в Дух и Истина, той е силен. Любовта е плод на Духа, а силата – плод на истината.

Сега, като наблюдавате изгрева на слънцето, вие започвате да мислите за присъствието на Божията сила в света. Отдалеч слънцето изглежда малко, но в същност е много голямо. Пространството пък, в което слънцето се движи, е толкова голямо, че в него се вместват милиони слънца и милиарди звезди като нашите. При това, в пространството има място още за много вселени, които в бъдеще ще се създадат. Процесът на създаването

е безграничен – няма начало, няма и край. Материята, от която се създават слънца и планети, също е безгранична. Мнозина искат да знаят, къде е краят на света. Краят и началото на нещата са относителни понятия. Когато започне да мисли, човек е в началото на нещата; престане ли да мисли, той е в края. Докато обича Бога, докато Му служи, докато пребъдва в Него в Дух и Истина, човек е в началото на нещата. Престане ли да Го обича и да Му служи, той е в края на нещата, дето всичко изчезва.

Някой иска да знае, какво представя света, как е създаден и т. н. Това желание е преждевременно. Той не е готов още за него. Готов ли е ученикът да бъде като учителя си? Ако иска да бъде учен, като учителя си, и това може да постигне, но заедно с добрите страни на учителя си, той ще възприеме и неговите слабости. Готов ли е да се справя със слабостите, които е възприел от учителя си? Не е лесно да се справя човек с чуждите слабости и недостатъци.

Един благочестив, набожен човек решил да оправи света с кадене, както свещениците кадят тамян в черквите. Той намислил да вземе една кадилница и да тръгне с нея от единия край на града до другия, да види, какво ще постигне. Посъветвах го да не прави този опит, защото, ако светът може да се оправи с кадене, досега щеше да бъде оправен. Милиони свещеници кадят днес, но светът не се оправя. Има смисъл да кади човек, но с мисълта си. Неговата мисъл трябва да благоухае, да пръска светлина. Ако човек с такава мисъл тръгне от един град в друг, от едно село в друго, в скоро време той би могъл да оправи света. Ето, милиони години вече, как слънцето свети, кади, но светът още не се е оправил. Милиони години вече, как вятърът вее, говори на хората, но и от неговите думи светът още не се е оправил.

Светът е оправен, няма какво да се оправя, но човешкият свят не е оправен. И той постепенно се оправя. Светът, в който живеят напредналите същества, които са завършили своята еволюция, които служат на Бога в Дух и Истина, е оправен. На тези същества е дадена задача да управляват физическия свят. Земята, на която хората живеят, представя голям параход, с който те правят екскурзиите си, без да знаят, къде отиват. Кога са се качили на този параход, не знаят. Къде отиват, също не знаят. Хората говорят за създаването на света, за създаването на човека в рая, но къде беше това място, не знаят. Бог създаде човека, но човек нищо не помни, защото съзнанието му не е било будно. Дълго време трябваше Бог да събужда човека, докато го събуди. Щом се пробуди от дълбокия сън, той заплака и поиска храна. И до днес още човек продължава да плаче и да иска храна. И до днес още Бог, като нежна майка, се грижи за него и му доставя необходимата храна. Няма нещо, което човек да е пожелал и да не

го е получил. Всичко е дадено на човека, както родителите дават на децата, докато са в училище. Щом свършат училището, те се явяват като кандидати за учители, в първоначални училища, или в гимназии, според образованието, което са получили.

Сегашните хора мислят, че са силни, учени, добри. За да разберат, какви са, те трябва да правят опити, да се познаят. Ако е въпрос за сила, нека силният по мисъл се опита чрез мисълта си да спре духането на вятъра, или валенето на дъжда, да разпръсне облаците. Че може да се говори на вятъра, ние имаме пример за това. Когато беше с учениците си в ладията, Христос заспа, но в това време буря се яви на морето. Учениците се уплашиха и събудиха Христа. – Не се плашете, каза Христос. Той съсредоточи мисълта си, и вятърът престана. Христос разбираше езика на вятъра и се разговаряше с него. вятърът слуша само онзи, който го обича, който служи на Бога в Дух и Истина, който е силен и любящ. Когато човек говори на природата в името на истината, тя го слуша. Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека". Който живее в истината, само той може да постигне своите желания. Извън истината нещата са непостижими.

„Пребъдете в мене, и аз във вас". Велико и красиво е да пребъдва човек в Бога. Постигне ли това, той не се нуждае от похвалите на хората. Какъв смисъл имат похвалите? Каквото мнение да имате за човека, дръжте го в себе си, няма защо да го казвате. Дали добре постъпва, или не, и за това не говорете. Той е още в началото на доброто. Доброто в него още не е завършено. Той е художник, който едва сега е започнал да рисува. Той сега се учи да туря боите, а вие го хвалите. Като го хвалите, наместо да му помогнете, вие отвличате вниманието му от работата. Докато не завърши картината си, нищо не говорете. Когато картината оживее и проговори, вие можете да си кажете мнението.

Една от говорящите картини е човекът. Всичко, което Бог е направил, живее. Всичко, което е излязло от ръката на Бога, е безсмъртно. Всичко, което е излязло от човешка ръка, е смъртно. И когато казваме, че човек умира, ние разбираме, че в него умира само онова, което не е Божествено. Когато умре някой, хората казват, че с него всичко е свършено. Защо? Защото не го виждат. Наистина, когато не вижда нещата, човек се спъва. Щом ги вижда, той не се спъва. Какво ще кажете тогава за обичта? И обичта е невидима, но казвате, че този или онзи човек ви обича. Значи, по някакъв начин вие познавате, че някой ви обича. За да познаете, че някой ви обича, първо трябва да видите неговата обич; после, трябва да чуете, че ви обича; най-после, трябва да възприемете благоуханието, което излиза от него. Виждането, чуването и възприемането са вътрешни, а не външни

процеси. От онзи, който обича, излиза особено благоухание, каквото от ароматните цветя и плодове. Следователно, след като помиришеш плода, ти го вкусваш. Така постъпвате и с онзи, когото обичате. Чрез сетивата си вие познавате неговите качества.

На какво се дължи аромата на плодовете? На красивите мисли, които работят в самите плодове. Красивите мисли пък са резултат на разумни същества, които имат пред вид развитието на плодовете. Като ядете плодове, разумните същества ви изучават, доколко сте познали Божиите пътища. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Без да вярвате, вие се ползувате от плодовете като лечебни средства. Например, черешата, прасковата крият в себе си лечебни свойства. Черешата се препоръчва против малокръвие и неврастения. Пролет, когато има череши, можете да ядете колкото искате, но с любов. При това, черешите трябва да бъдат от дърво, садено и поливано с любов. За да се ползувате от плодовете на черешата, тя трябва да е отгледана от добър човек. Ядете ли от плодовете на тази череша, положението на нервната ви система ще се подобри.

„Пребъдете в мене, и аз във вас." Защо трябва човек да пребъдва в Бога? За да се изпълнят желанията му. Ако не пребъдва в Бога, желанията му не се изпълняват. Когато царят заповядва да се направи някакво добро, заповедта му веднага се прилага. Ако бедният човек издаде същата заповед, гласът му не се чува. Тъй щото, искате ли да се чува и вашата дума, пребъдвайте в Господа. Не пребъдвате ли, никога вашата дума няма да се приеме. Христос казва: „Ако пребъдете в мене, каквото попросите от Отца ми, ще ви бъде".

Сега, аз желая на всички, които сте тук, да пребъдете в Бога. Пребъдвате ли в Бога, и на камъните да кажете да тръгнат, ще ви послушат. Възможно ли е това? За Бога всичко е възможно. Вие сте готови да вярвате, но само след като видите, че нещо е станало. Докато не е станало, не вярвате. Когато параходът тръгне, вие вярвате вече. Обаче, тръгне ли веднъж, и да вярвате, и да не вярвате, той върви по своя път. Ще кажете, че камъните на планината с разхвърляни. Тази разхвърляност е привидна. Всъщност всички неща в природата с наредени по особени закони, които придават външна красота. Малцина виждат и разбират тази красота. Например, казвате за някой човек, че е красив, добър, умен. Вие виждате това, но не виждате недостатъците му. Той е красив, но не е разумен, не е търпелив. Той е наблюдателен, добре облечен, но не оценява дрехите си, не им се радва. Той се облича за хората, а не за себе си. Още по-добре е човек да се облича за Господа, всякога да е готов да се яви пред лицето Му, да покаже сърцето и ума си, да види, как е живял.

Каквито погрешки и слабости да види в човека, Бог мълчи, никого не съди. Бог е дълготърпелив и благосклонен. И при това положение човек се осмелява да се оплаква от хората, че са лоши, несправедливи. Като човек, не е ли и той същият? Лош е човек, но когато не пребъдва в Бога, когато не Му служи в Дух и Истина. Тогава той не използува Божиите блага разумно. Човек е лош още и затова, че не употребява ума, сърцето, волята, душата и духа си, както трябва. Мислите ли, че при това положение може да стане всичко, каквото желаете? Лошавината, която имате, не е сегашна. Вие я носите от миналото си, когато сте имали много учители. Всичко, каквото сте минали, е написано на лицата ви. Достатъчно е да ви погледне някой, за да разбере, че в миналото сте били непослушни, вследствие на което и до днес носите белези на главата, на краката и на ръцете си. Дойдете ли до настоящето, вие се отличавате с будно съзнание и казвате: Днес ще живеем, както Бог иска.

„Пребъдете в Бога, и аз във вас." Защо трябва да пребъдвате в Бога? За да изправите миналото си. Решите ли да изправите миналото си, да живеете добре, с вас ще се кооперират разумни същества и ще ви помагат. Яви ли се най-малкото колебание във вас, те веднага се оттеглят настрана. Решите ли да живеете добре, те пак ви помагат. Като знаете това, не се колебайте в доброто решение. Ще кажете, че не сте готови за чист и свят живот. За да се приготвите, вие трябва да работите. Малкото дете, което постъпва в първо отделение, не може да бъде ученик в гимназията. Това не значи, че не трябва да учи. Щом е влязло в първо отделение и се учи добре, то ще порасне и след няколко години ще бъде ученик в гимназията. След седемгодишно учене в първоначалното училище и в прогимназията, то ще бъде готово за гимназията, дето се иска повече работа. След това ще влезе в университет. Като работи и учи прилежно, той ще бъде готов за по-висок живот, ще може да служи на Бога. Каквото положение да заемате, вие постоянно трябва да учите, да прилагате един, втори, трети метод, докато дойдете до известно постижение.

„Пребъдвайте в Бога." Защо трябва да пребъдвате в Бога? За да имате ясна представа за Него. Той не живее в противоречията. Като не знаят това, щом се натъкнат на известно противоречие, което не могат да разрешат, хората се сърдят на Бога и казват: Няма да учим! Като се разсърди на учителя си, ученикът казва: Няма да уча! Като се разсърди на майка си, дъщерята казва: Няма да работя! След един-два деня тя напуща дома на родителите си, бяга от майка си. Дето да отиде, все ще я карат да работи нещо.

Един ден един бивол решил да избята от господаря си и отишъл в една гора, да поживее по-свободно, независимо. Господарят му не го търсил,

оставил го да бъде свободен, както пожелал. Две години се минали, но биволът все не се връщал. Настъпила тежка, студена зима. Биволът още скитал из гората, но един ден бил нападнат от глутница вълци. Той се облегнал с гърба на едно дърво и отчаяно се бранил от вълците. По едно време той успял да се освободи от тях и ударил на бяг, докато стигнал къщата на господаря си и, незабелязано от него, се скрил в дама. Едва на сутринта господарят му го видял. Биволът си мислил: При тебе е лошо, но вън е още по-лошо. С Бога е лошо, но без Бога – още по-лошо.

Няма по-велико нещо за човека от това, да служи на Бога! Причината за нашата вътрешна радост и веселие се дължи на това, че сме направили нещо, което Бог иска от нас. Не изпълним ли законите Му, ние изпитваме скръб и страдание. Като ни види в това състояние, Той казва: Не прави това. Пази се да не грешиш, не е за твое добро. Какво прави учителят по рисуване с учениците си? Като види, че картината на някой ученик не е добра, той взима молив и я зачерква. Като мине втори път край него и намери, че картината пак не е добре нарисувана, пак я зачерква. С зачеркването той обръща внимание на ученика, да изправи погрешките си. Не може ли сам да ги изправи, учителят взима четката, боите и показва на ученика, как трябва да рисува. Когато обръща внимание върху очите на портрета, учителят иска да каже на ученика да обича истината. Когато обръща внимание върху ушите на картината, той иска да му каже да обича и цени Словото. Обърне ли внимание на носа, това значи, да развива обонянието си, да възприема правилно миризмите, за да познава хората. Обърне ли внимание на устата, това значи, да се научи правилно да се храни.

Пребъдвайте в Бога, за да се опознаете в името на великата Любов. Пребъдвайте в Бога, за да Му служите в Дух и Истина, да бъдете смели и решителни, да бъдете силни и любящи, да бъдете готови на велики жертви.

И тъй, срещнете ли човек, който ви обича, кажете: Той е! Срещнете ли човек, готов на всички жертви за вас, кажете: Той е!

Един религиозен човек изпаднал в големи противоречия и се обезверил. Един ден той излязъл от дома си и тръгнал край града да се разходи, да се предаде свободно на мисълта си. Унесен в своите мисли и в скръбта си, той не забелязал, как се минали три-четири часа. По едно време усетил силен глад. На десетина метра от себе си видял една круша. Приближил се до крушата и започнал да я оглежда от всички страни, но не видял нито един плод. – И тук не успях! Никъде не ми върви – казал скръбно младият човек. Едва направил две-три стъпки, задухал малък ветрец. Вятърът разлюлял

клоните на крушата, и той чул, че на земята паднало нещо. Бързо се навел и видял, че от крушата паднали пет хубави плода. С благодарност изял първата круша и си казал: Той е! Така изял пет круши и след изяждането на всяка круша, благодарил на Бога с думите: Той е! След това той казва: Никога в живота си не съм ял тъй сладко и с благодарност, както днес.

Той е, Който кара хората да ни обичат.
Той е, Който кара вятърът да вее.
Той е, Който ни дава великите блага в живота.
Той е, Който внася в умовете ни светли мисли, в сърцата ни – благородни чувства и ни кара да постъпваме смело и решително.
Той е, Който ни дава храна за поддържане на нашия организъм.

„Пребъдете в Бога по Дух и Истина!"

26 юли, 5 ч. с.

1939_07_30 Ценни придобивки
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЦЕННИ ПРИДОБИВКИ

В живота на човека има две съществени неща, които никога не трябва да забравя, те са следните: да запази това, което има; и да спечели това, което няма. Сегашният порядък се гради върху първото положение — да запазим това, което имаме. Бъдещият порядък се гради върху второто положение: да придобиваме, т.е. да печелим това, което нямаме. За да разберете тия положения, вие трябва да имате широки разбирания за живота. Например, това, което ангелите имат, човек го няма. Следователно, човек трябва да придобие това, което ангелите имат. Докато дойде в положението на ангел. той трябва да запази това, което има като човек.

Всичко, което виждаме около себе си и в природата, не е нищо друго, освен свят на предметно учение. Вие сте били деца, порасли сте, свършили сте някакво училище, придобили сте знание и най-после сте остарели. Едно е важно за вас. да запазите знанието, което сте придобили. Загубите ли знанието си, вие ще бъдете нещастни. Страшно нещо е да загуби човек онова, което е придобил с усилия и труд. Знаете ли какво е положението на рибаря, който по цели часове хвърля мрежата във водата и тъкмо улови няколко риби, те излизат през дупките и се връщат във водата. Какво му е допринесла тази мрежа? Печалбата седи в това, да задържи поне две-три риби в мрежата си. Човешкият ум може да се уподоби на мрежа, с която рибарят лови риба. И ако умът, като мрежата на рибаря, постоянно се хвърля в света, вади риби, но не ги задържа в себе си, нищо не се ползва. Ум, който не може да задържи поне една риба, т.е. поне една съществена мисъл в себе си, не е на мястото си.

Съвременните хора са дошли до положение да търсят същественото в живота. Кое е същественото? Те казват: В света няма нищо трайно. Днес се родиш, живееш и умираш. Щом умреш, всичко се свършва. Да мисли човек, че със смъртта всичко изчезва, това значи, съзнателно да се самозалъгва. Наистина, със смъртта умира нещо. но това, което умира не е съществено. Същественото никога не умира. То живее вечно.

Двама приятели, студенти в Кеймбриджкия университет, си дали обещание: който от двамата пръв умре, да съобщи по някакъв начин на другия, има ли задгробен живот, или няма. За тази цел те написали едно мото на лист, запечатали го в плик и го оставили някъде, та и двамата да го

намерят, когато им потрябва. Случило се, че след няколко години единият от приятелите заминал за другия свят. Онзи, който останал на земята, започнал да търси начин да влезе в съобщение с приятеля си, за да разбере от него това, което го интересувало. Той тръгнал по сеанси, по врачки, но нищо не могло да го убеди в съществуването на задгробен живот. После започнал да се среща с адепти, с ясновидци, но и те не могли да го убедят. Най-после той взел една плоча, увил я в платно, върху нея поставил един молив и я скрил на такова място, че никой да не я намери. След това той се обърнал мислено към приятеля си с думите: Моля ти се, ако си жив, напиши нещо на плочата, от което да се уверя в съществуването на онзи свят. Един ден той отишъл да види, дали приятелят му не се е обадил. Като открил плочата, той останал учуден от това, което видял. На плочата, с познатия на него почерк, било написано мотото, което само той и приятелят му знаели. След мотото се виждали още няколко реда със следното съдържание: Две години вече, откак съм тук. Едва сега започва зазоряването на моя живот. Досега нямах никаква работа. Като прочел написаното от приятеля си, той се уверил вече в съществуването на задгробен живот.

Много философи и учени са говорили и говорят за другия свят, за Бога, но това са все отвлечени работи. Човек чете, слуша и, в края на краищата, казва: И това не е съществено. Човек знае много работи, изучава природата, но това е преходно знание. За това знание, именно, апостол Павел е казал: "Отчасти знаем, отчасти пророкуваме." Това знание е толкова преходно, както сцените в театъра. Вие виждате на сцената актьори, които играят ролите на цар, царица, съдия, учител, но това не е нещо реално. Следователно, животът на хората представя театър, дето всеки играе някаква роля. Каквато и да е ролята на хората, тя не е реална. Реалният живот е вътрешен, а нереалният — външен. Онзи, който представя на сцената цар, в същност цар ли е? На сцената виждате царе, съдии, учители, учени, но всъщност такива ли са? Щом слязат от сцената, те събличат костюмите, с които са били облечени, и вие ги виждате като обикновени хора, каквито са в действителния живот. Актьорът играе чужда роля, каквато някой автор е писал в своята драма. Например, някой актьор трябва да изиграе ролята на виден учен-астроном. За да изиграе добре ролята си, той се е упражнявал три-четири седмици да насочва телескопа към небето. В деня на представлението той излиза на сцената сериозен, с поглед отправен към небето, и започва да насочва телескопа към една или друга звезда. Като го гледате, представяте си, че пред вас стои същински астроном, но като слезе от сцената и заговорите с него, виждате, че няма понятие от астрономия. Друг актьор играе роля на съдия, съди хората, раздава правосъдие по известни закони. В действителния живот той не е никакъв съдия. Докато е бил на сцената,

осъдил е няколко души, но като слезе оттам, никой не зачита присъдата му, никой не я прилага.

Един прост човек, по народност французин, отишъл един ден в Париж да разгледа забележителностите. Като ходел натук-натам, видял, че много хора влизат в едно красиво здание. Той си помислил, че това здание е черква и решил да влезе вътре. Там видял, че всички хора се спират и купуват билети. Купил си и той билет и тръгнал след хората. Като влязъл вътре, той се спрял да види, какво ще става. Посочили му място да седне. Седнал той и чакал момента да започне черковната служба. Оказало се после, че не бил в черква, но в театър. Той видял, че на сцената се разигравало някакво действие, в което съдели един престъпник за убийство. Престъплението било извършено на сцената. След това започнало разглеждане на делото против престъпника. Няколко адвокати защищавали престъпника, искали да го изкарат невинен. Той слушал дългите оправдания на престъпника и се възмутил, че при всичката му виновност искат да го изкарат невинен и извикал: Защо мълчите всички? Не видяхте ли, че той извърши престъплението? Аз видях всичко. Този е убиецът! Като чула това справедливо възмущение, публиката започнала да ръкопляска. Той се обърнал към публиката с голямо учудване, че всички били свидетели на престъплението, а въпреки това мълчат.

Следователно, докато човек обръща повече внимание на външния живот, той се намира в нереалността на нещата. Той е на сцената. Сценичният живот е живот на забавления. Авторът на някоя пиеса, за да въздейства върху чувствата на хората, написал някаква драма, от която публиката се трогва, възхищава, плаче. Публиката плаче за недействителните страдания на актьорите, а не плаче и не страда за истинските актьори в живота, които минават през големи изпитания и мъчнотии.

Един свещеник казал на един актьор: Вие проповядвате на хората лъжата, и те вярват в нея. Като ви слушат, те плачат, страдат. Ние им проповядваме истината, а те не вярват в нея. Каквото да им говорим, не можем да ги разчувстваме, да заплачат. Коя е причината за това? Актьорът отговорил: Причината седи в това, че ние представяме лъжата като истина, а вие проповядвате истината като лъжа.

Какво печели човек, ако по цели дни работи нещо, а не вярва в това, което е изработил? Като работи нещо, човек трябва да вярва в това, което е изработил. Закон е: човек се ползва само от това, което е могъл да приложи. Каквото човек сам приложи, това остава за вечни времена. Следователно, той не може да разчита на това, което хората прилагат. Кой каквото приложи, остава за него. В бъдеще, кой каквото е приложил,

остава като капитал на целокупния живот. Дръжте в ума си мисълта: всички блага, които хората са придобили в миналото и които днес придобиват, ще бъдат общо достояние на цялото човечество. Днес всяко благо се отнася повече за онзи, който го е придобил. Например, който се учи, той става учен; който живее добре, той става чист и свят; който прилага законите на хигиената, той става здрав; който изучава законите на забогатяването, той става богат. Забогатяването не е произволен процес. Да бъде човек богат, това значи, че е работил в миналото, изучавал е законите, чрез които може да стане богат. Ред поколения преди него са работили в същото направление, в което днес и той работи. Сам човек не може да стане богат, ако зад себе си няма тил, който да го Подкрепя.

Християнството днес брои около 500 милиона последователи. Това не се дължи на един човек, но на колективния труд на милиони хора, които от две хиляди години насам са работили неуморно за разпространяването на Словото Божие. И досега още християнството не е дошло до това развитие, което се очаква. Още много трябва да се работи, за да се дойде до онова, което Христос е проповядвал. В бъдеще се очакват работници, които да изнесат Словото Божие безкористно, с любов. За това, за което човек днес работи, ще види резултатите му в бъдеще. И тогава всеки ще вземе участие в плодовете на своята работа. Кой каквото е работил, това ще получи. Който е работил, той ще получи дял от плодовете си; който не е работил, той нищо няма да получи.

Много от стремежите на хората са останали безрезултатни, защото умовете и сърцата им са били натоварени. Какво ще разбере човек от научната лекция на някой виден професор, ако мисълта му е заета с предстоящото изплащане на полица от 20—30 хиляда лева? Ако не може да ги плати, ще го дадат под съд. После той започва да мисли, ще спечели ли делото, или не. Като наблюдавам, как се мъчи, казвам му, че ще спечели делото, да не се безпокои. — Право ли говориш? Откъде знаеш това? — Откъде зная, не е важно. Като спечелиш делото, ще провериш истинността на думите ми. На друг някой казвам, че ще изгуби делото. Ако не вярва, като изгуби делото, ще види, че вярно съм предсказал. Приятно е, когато човек знае, че ще спечели делото си; неприятно му е, когато чуе, че ще изгуби делото. Обаче, не всякога загубата на нещо причинява неприятност на човека; и не всякога печалбата е приятна. Да загубиш болестта си, това е приятно нещо; да загубиш здравето си, това е неприятно. Да спечелиш болест е неприятно; да спечелиш здраве е приятно. Дойде ли някаква болест при човека, той трябва да знае, как да я посрещне, какво да ѝ говори и как да я изпрати.

Един млад овчар, който се занимавал с окултни науки, една лятна вечер

минавал по един мост и чул, че някои се разговарят под моста. Той се вслушал в разговора и разбрал, че две сестри — трески, се запитват една друга, какво мислят да правят. Едната запитала другата: Къде отиваш сега? — Отивам на планината, при един овчар, голям здравеняк, да си взема малко енергия от него, за да прекарам спокойно зимата. — Как ще направиш това? — Ще се навъртам около него, когато дои овцете. Щом сръбне първата лъжица мляко, аз ще вляза в нея и ще започна да го разтърсвам. — Ами ти къде отиваш? — Аз отивам при един кадия, богат и тлъст човек, от него ще си взема малко енергия за зимата. След това двете сестри се разделили, всяка отишла по работата си.

Като чул този разговор, овчарят решил да вземе някакви предохранителни мерки, да се запази от треската. Случило се, че по това време една от овците му умряла. Той одрал кожата ѝ, изсушил я и я използвал като мех за изливане на мляко. Като започнал да дои овцете, първата лъжица мляко сипал в меха и го завързал добре. В тази лъжица мляко влязла треската и останала цялото лято в меха. Всеки ден тулумът се тресял от треската. Есента, когато свършил работата си на планината, овчарят слязъл с овцете си в селото. Понеже тулумът му трябвал вече, той го развързал, изхвърлил треската навън, из мил го добре и го напълнил със сирене.

След това той пак отишъл на моста, да чуе, какво ще говорят треските. Едната треска била вече там, чакала сестра си. По едно време сестрата се задала отдалеч, но слаба, едва вървяла. Като я видяла, първата треска я прегърнала, зарадвала се, че я вижда, и я запитала: Сестро, какво ти се е случило? Защо си толкова мършава? — Остави се, цяло лято не съм яла. Овчарят, в когото се канех да вляза, приготвил един тулум и сипа в него първата лъжица мляко, заедно с която и аз влязох. Цяло лято тресох този тулум, но какво можеш да вземеш от него? Той няма нищо. — Успокой се, сестро, аз ще те взема със себе си. И двете ще отидем при стария кадия, ще се поправим. Като отишли при кадията, едната започнала да го тресе сутрин, другата—вечер, стопили го. превърнали го в кожа и кости. Като се поправили и нямало вече какво да взимат от него, те си заминали и го оставили свободен.

Каква поука може да извлечете от този пример? Дойде ли някаква неприятност в живота ви, турете я в тулума. Имате ли някакъв дълг, с който не можете да се справите, турете го в тулума; имате ли някаква несполука, турете я в тулума. Каквато и мъчнотия да срещнете на пътя си, турете я в тулума, той да се разправя. Щом е здрав, колкото да се тресе от мъчнотиите и неприятностите в живота, той ще издържи. Тулумът представя човешкия ум. За да издържа умът на мъчнотиите, човек трябва да бъде здрав, да не се поддава на никакви внушения. Щом всички органи в

тялото му са здрави, той не трябва да мисли, че е болен. За да не си създава болести, човек трябва да бъде внимателен. Като върви по планини, той трябва да гледа пред себе си, да не се захласва. Захласне ли се някъде, той може да навехне крака си, или да го счупи. Теренът, по който се движите, не е навсякъде еднакъв, не е навсякъде равен, вследствие на което не можете да се движите с еднаква бързина. Има места, по които човек трябва да върви бавно. Ако мислите, че всичко знаете, че не трябва да се вслушвате в съветите на хората, вие ще се натъквате на големи мъчнотии.

Съвременните хора се заблуждават от две неща: понякога те мислят, че знаят много, а понякога, че нищо не знаят. Това са две крайности. Вярно е, че има неща, които знаят; вярно е, че има неща, които не знаят. Знанията и незнанията на човека са относителни. Например, по отношение на животните човек има повече знания, отколкото всички животни заедно. По отношение на човека пък ангелът има повече знания, отколкото знанията на цялото човечество. В такъв случай целта на човешкия живот е да достигне положението на ангела, да придобие неговото знание и неговите възможности. Как ще постигне това, той не знае, но бъдещето на всеки човек е предначертано. По главата, по лицето, по ръката и по тялото на човека можете да познаете неговото бъдеще. Има учени хора, които по височината и широчината на челото могат да определят силата на човешкия ум. По широчината и по височината на черепа те могат да определят човешкия характер. Същевременно те могат да познаят, дали даден човек ще има успех в живота си, или няма да има. някой учени са намерили, че хора, на които главата отзад е широка, са много страхливи. Достатъчно е да чуят някакъв малък шум около себе си, да хукнат да бягат. Те са страхливи като заек. Удари ли го някое клонче по корема, той удря на бяг, мисли, че мечки го гонят. Мечката не се занимава със заека. Колко кръв ще изсмуче от него? Малко кръв има заекът.

Като се натъкват на малки страдания, някои хора се стряскат като заека и мислят, че са ги сполетели големи нещастия. Хората не подозират, че са изпратени на земята като на курорт, в празното си време, да се учат. За да учат, дадени им са благоприятни условия: изобилно светлина, въздух, вода и храна. Какво повече им е нужно? В какво седят техните страдания? Някой се оплаква, че нямал по две-три яденета на обед, а само по едно. Друг пък се оплаква, че къщата му била малка, че не била добре мебелирана и т.н. Това не са страдания, нито мъчнотии. Някой сиромах се оплаква, че не могъл да яде печена пуйка, или кокошка, като богатия. Наистина, за богатия е добре, че може да яде печена пуйка, но за пуйката не е добре. Не сте ли се запитвали, защо носът на пуйката е толкова проточен надолу. Като проточва носа си надолу, пуйката иска да обърне внимание на човека, че ако все тъй продължава да я коли без причина, и

неговият нос може да се проточи напред.

Сега, като обяснявам причината за проточването на носа на пуйката, някой ще се обиди, ще помисли, че това се отнася за него. Мъчно е днес да се говори на хората. Каквото да им се говори, все ще се намери някой да мисли, че казаното се отнася до него. Един американски проповедник, за усилване на своята проповед си послужил с много примери от отношенията между мъже и жени. На проповедта му присъствали много мъже и жени. Един мъж, като се върнал от събранието, обърнал се строго към жена си: Не те ли е срам да ходиш да разправяш на проповедника, как живеем помежду си? Разправят ли се интимни случки из живота на семейството? Ще станем за смях на хората! — Нищо не съм разказвала на проповедника — добавила, за свое оправдание, жената. — Не вярвам, ти непременно си му разказвала. Иначе, той не би могъл да изнесе такива случки, каквито стават и в нашия живот. Откъде би могъл той да знае това, ако не му е разказвано?

Следователно, думите и примерите, с които ораторът или проповедникът си служи, трябва да бъдат отбрани, да не засягат никого. Аз съм за онзи език, думите и примерите на който да бъдат отбрани, меки, да не заставят хората да си правят криви заключения. Примерите трябва да служат като поощрение за добро, а не да обиждат. Примерите, добри или лоши, имат влияние върху хората. Някои лоши примери могат да послужат като подтик за чистене.

Едно се иска от сегашните хора: да имат поне една основна мисъл, на която всякога да разчитат. При каквито условия на живота си да се намират, те трябва да разчитат на своята основна мисъл. Не разчита ли на същото и банкерът? Неговата основна мисъл е капиталът, който е вложил в банката. Неговият стабилитет се определя от златния еталон, който е вложен в капитала му. В Америка има милиарди злато, заровено в земята. Толкова злато трябва да има всеки човек в своите идеи. Само на тия идеи той може да разчита. Те представят телефонни жици, чрез които той може да се съобщава с разумния свят. Колко хора днес могат да се съобщават направо със съществата от разумния свят, да получат някакъв съвет от тях? Съвременните хора лесно уреждат работите си на физическия свят, но не могат още да уреждат работите си в духовния свят. Например, чрез телефонните съобщения на физическия свят може да се узнае, че отнякъде, на разстояние четири-пет хиляди километра, с еди-каква бързина и на еди-кое място, иде голяма буря. По този начин хората могат да се предупреждават, за да избягват известни катастрофи. Чрез телефонните съобщения се определя и времето, дали ще се подобри, или развали. Ние живеем в свят, дето телефонните съобщения са необходими. Както са

необходими физическите телефони, така са необходими и духовните. Ние наричаме духовните телефони "интуиция".

Един български офицер разправяше една своя опитност, от миналата война, за силата на интуицията. Той бил началник на гарнизон и като такъв, получил заповед да вземе два взвода от своите войници и да излезе с тях срещу неприятеля. Той избрал едно място за позиция, което се оказало много благоприятно. Колкото да ги обстрелвал неприятелят, нито един от войниците не пострадал. Целият ден минал леко. На другия ден престрелката продължила. Когато търсил място да спре с войниците си, отвътре нещо му нашепвало: Не спирай на старото място. Намери сега ново място, по-далеч от вчерашното. Той казал на войниците си да се отдалечат от това място, но те отговорили: Господин началник, добро е това място, не мърдаме оттук. Обаче, офицерът направил няколко крачки назад. В това време една неприятелска бомба паднала на мястото, дето били войниците, и една част от тях убила, а друга — ранила. Единствен офицерът останал абсолютно незасегнат.

Значи, има нещо в човека, което постоянно му нашепва, какво трябва да прави. Това е неговата интуиция. Докато се вслушва в своето вътрешно чувство, в своята интуиция, човек всякога ще бъде добре. Същевременно в човека има едно лъжливо чувство, което може да го заблуди. Войниците се подчинили на лъжливото чувство в себе си и помислили, че както вчера били добре и днес ще бъдат добре, но не излязло така. Офицерът послушал своето вярно чувство, своята интуиция. Следователно, знайте, че безопасното място не е само едно. Безопасно място е мястото на Бога, а Той е навсякъде. Много са безопасните места. Искате ли всякога да ви бъде добре, вслушвайте се в своя вътрешен глас. Не го ли слушате, всякога ще бъдете изложени на страдания. Слуша ли интуицията си, всеки човек, бил той мъж или жена, може да запази равновесието в дома си. Ако мъжът иде от работа нервен, възбуден, жената трябва да се вслуша в своя вътрешен глас, как да постъпи с него. Каже ли й нещо отвътре, да не го безпокои, тя не трябва да го пита нищо, за да се предотврати всякаква буря. Щом разположението му се върне, тя може да го пита, каквото иска. Това трябва да спазват и децата към родителите си, и родителите към децата си. За да има вътрешна хармония в семействата, никой никого не трябва да предизвиква.

Как се изявява сегашният човек? Понеже е изложен на различни влияния, добри и лоши, често човек се изявява така, както сам не желае, благодарение на което нарушава своя вътрешен мир, както и мира на своите близки. Например, ако дойде някой нервен човек при него, и той става нервен; ако дойде някой добър, и той става добър. Ако времето е

топло, той става разположен; ако времето е студено, той започва да се свива. Който разбира Божиите закони, той лесно се справя с външните условия на живота и на природата. Когато е крайно нервен, възбуден, човек може да си помогне, като направи един студен душ. Студената вода предизвиква такава реакция в организъма, че всякакво неразположение изчезва. Водата е проводник на добри сили. Тя освобождава човека от излишните енергии в организъма му. Ако мъжът или жената се готви да се кара с домашните си, преди да се изяви, нека направи един студен душ. Като говоря за студени душове, аз имам пред вид такава вода, температурата на която да бъде винаги над нула градуса, но по никой начин под нулата. За гневния човек температурата на водата трябва да бъде над 10 градуса. За да се справи с гнева си, човек трябва да направи поне шест студени душа през годината. Така той ще уравновеси силите на своя организъм, ще дойде до онова естествено състояние, при което става господар на себе си.

Не е лошо да се гневи човек, но чрез гнева той губи част от енергията си, която мъчно се доставя. Разумният човек пази енергията си, не я изразходва безразборно. Човек трябва грижливо да пази в себе си онзи апарат, чрез който придобива енергия от природата. Развали ли се този апарат, мъчно се поправя. Тази е причината, поради която някои хора остаряват преждевременно. Докато е млад, докато апаратът е здрав, човек трябва да придобива изобилно енергия, да я пази, че като дойде до дълбока възраст, пак да се чувства млад и силен. Да остарява човек, това не значи, да губи своята енергия. Има смисъл да остарее човек, но да запази своята енергия и знание, да може да се ползва от тях. Не е стар слабият, немощният, оглупелият човек; стар е мъдрият човек, който се радва на знание и сила, за да помага на своите слаби и невежи братя. Той може правилно да разпределя енергиите на своя организъм, да уравновесява силите му, за да може всякога да запазва придобитото и да се стреми към придобиване на нещо ново.

В далечното минало, един 80 годишен старец отишъл при един от турските паши по онова време да се оплаче от баща си: Баща ми ме би и ме изпъди от дома си. Пашата се заинтересувал да види баща му. Той си казал: Какъв трябва да бъде този баща, който има сила да бие своя 80 годишен син? Пашата отишъл в дома му и какво да види? Бодър, изправен стогодишен старец работи дърводелство. — Защо си бил сина си? — Как да не го бия? Мързи го да работи. Аз го карам да ми помага, а той не слуша. Пашата останал поразен, като гледал, как енергично работел стогодишният старец. — Защо се учудваш, паша ефенди? И аз имам баща, който още продължава да работи нашия занаят. Този пример показва, че тия стари хора са знаели, как да пазят енергията и младостта си.

Някои религиозни хора казват, че водят чист и свят живот, че Бог ги е благословил, а въпреки това преждевременно остаряват. Те не пазят това, което им е дадено. Човек не трябва да бъде разточителен. Всяко благо, което Бог му е дал, трябва да бъде в полза, както на самия човек, така и на неговите ближни. За да запазите енергията си, дадена от Бога, всякога дръжте в ума си по една светла мисъл, в сърцето си — по едно светло чувство и във волята си — по една светла постъпка, като фар на вашия живот. Да храни човек ума си със светли мисли, сърцето си — с възвишени чувства и волята си — с благородни постъпки, това значи, да разполага с големи капитали, никога да не осиромашава.

Мнозина се оплакват от сиромашия. Защо? Защото те не преценяват ония богатства, които носят в себе си. Всеки човек носи по един, по два или повече таланта, които не е разработил. Той трябва да се заеме да ги обработи. Някой може да стане художник. Неговите деди и прадеди са рисували добре. И той трябва да рисува, да развие своя талант. Като стане добър художник, той може да нарисува една картина, която да струва десетки хиляди лева. Той се страхува, да не би хората да не го оценят. Все ще се намери някой да го оцени. Един виден американски художник нарисувал една хубава картина, която изложил за продаване. Понеже никой не му дал желаната сума, той се разгневил и разрязал картината си на две части. Двама американци видели това и веднага пожелали да купят картината, като заплатили два пъти по-голяма сума от тази, която художникът определил. Ще кажете, че всеки може да разреже картината си на две части, но няма да се намерят купувачи. Защо? Защото на време не сте я разрязали. Този художник е знаел, кога да разреже картината си.

Като ви наблюдавам, виждам, че някои имат дарби да лекуват, да разтриват, да наместват изкълчени крака и ръце, да поправят счупени кости на тялото. Други пък имат добър глас, могат да станат певци. Всеки човек трябва да намери своята дарба и да работи върху нея, да я развие. Не работи ли сам върху себе си, никакво благословение не може да очаква. Бог помага само на работливия, на прилежния човек. Още отначало Бог е благословил човека, но човек трябва да признае това благословение. Който работи, той придобива. Казано е в притчата за талантите, че онзи, който имал един талант и го заровил в земята, като дошъл господарят му, взел таланта назад. Вторият, който имал два таланта, придобил още два. Третият, който имал пет таланта, спечелил още пет. Опасно е положението на онзи, който има дарби, а не работи и очаква благоволението на хората.

Сега ще ви дам един метод против гнева. Щом се разгневите, поемете

дълбоко, въздух, издишайте и след това бройте мислено от 1 до 10; ако сте още гневни, пак поемете дълбоко въздух, издишайте и бройте от 1 до 100; ако гневът ви още не е минал, пак поемете дълбоко въздух, издишайте и бройте от 1 до 200. Дойдете ли до 300, какъвто и да е гневът, нищо няма да остане от него. Това е един от методите за урегулиране на енергиите в човека. Ако не искате да приложите този метод, приложете следния: щом се разгневите, изпийте една чаша гореща вода на глътки. Гневът развива топлина в човека. Значи, подобното с подобно се лекува. Ако не приложите един от двата метода, гневът ще се изрази навън. Вие непременно ще се скарате с някой от вашите близки и после ще съжалявате, че сте изразходвали много енергия, че сте нарушили мира си и сте развалили отношенията си със своя ближен. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да се изявят на времето си. Изявят ли се преждевременно, или след определеното за тях време, работата не става, както трябва. В това седи философията на живота.

Съвременните хора са недоволни от света, искат по-добър свят. За времето, в което живеем, по-добър свят от сегашния не може да има. Ако искат по-добър свят, нека се опитат сами да създадат нов свят. Бог каза: "Да бъде виделина!" — и стана виделина. "Да се отдели водата от сушата!" — и се отделиха. Каквото Бог заповяда, това стана. Нека човек заповядва, да опита силата си, да види, какво може да направи. Може ли човек да заповядва на времето, на въздуха, на светлината? Не може. Единствените неща, на които човек може да заповядва, това са неговите мисли, чувства и постъпки. Само на тях той може да бъде господар. Човек може да бъде господар само на себе си. Стане ли господар на себе си, на другите може само да влияе и да помага. Стане ли господар на себе си, човек влиза в Божественото право. Иска ли да бъде господар на другите, да ги използва като свои слуги, той влиза в кривото на живота, т.е. в заблужденията. Ако е бил добър господар и добър слуга на себе си, човек може да бъде добър господар и добър слуга на другите. Следователно, от човека се изискват две неща: да бъде добър господар и добър слуга на себе си; и после, да бъде добър господар и добър слуга на другите. Това е практическата философия на живота, към която всеки трябва да се стреми. Това желая на всички. Постигнете ли тези две неща, вие ще имате благословението на Бога, на разумния свят и на добрите хора по цялата земя.

30 юли, 10 ч. пр. об.

1939_07_30 Божествена светлина
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

БОЖЕСТВЕНА СВЕТЛИНА

Размишление.

Сега ще говоря върху разумността, която хората разбират отчасти. Въпреки това, те си служат с нея. Разумността е качество на Божествения свят. Под „разумност" разбираме Божествената светлина, която носи всички условия за повдигане на човека. Колкото по-разумен е човек, т. е. колкото повече Божествена светлина има, толкова по-високо е издигнат; колкото по-малко Божествена светлина има, толкова е на по-ниска степен на развитие. За разумния човек противоречия не съществуват. Изобщо, противоречията се дължат на отсъствие на Божествена светлина в човека. Като няма светлина, човек сам си създава противоречия. Срещате една млада, красива мома, обичана от майка си и баща си. Те се грижат за нея, радват ѝ се, но един ден тя става недоволна от тях и започва отвън да търси човек, който да я направи щастлива. Това желание е неразумно.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. На земята щастие не съществува. Да търси човек щастие на земята, това е все едно, да седне на леда и да очаква от него храна. Ледът нищо не дава. На него нито се оре, нито сее. Ледът може да даде нещо, само когато мине през известен процес. Той символизира човешкия егоизъм. Разгледан от духовния свят, човешкият егоизъм е подобен на северния полюс – навсякъде виждате само лед и сняг. Главата и сърцето на егоиста са покрити със сняг и лед. Защо? Защото той живее повече на своя северен полюс. Тук-таме на неговите тропически места ще видите някаква растителност. Лоши са условията на северния полюс. И до днес още хората носят последствията на ледената епоха, и в материално, и в морално отношение. Ледената епоха се създаде след излизането на Адама от рая. Тогава, именно, Каин уби Авела. Тогава се яви убийството в света.
Защо хората се убиват? За да вземат нещо. Разбойникът убива някого, за да вземе парите му. Без да мисли много, разбойникът убива човек, за създаването на когото природата е работила хиляди и милиони години. За няколко хиляди лева убиват човека. Някой дължи две-три хиляди лева на някого, и той го убива. Защо? Не могъл да върне парите навреме. Това е неразбиране на Божиите закони. Когато изворът дава вода на хората, иска ли да я върнат назад? Когато облаците пращат дъжд на земята, взимат ли водата си назад? Когато слънцето праща светлина и топлина на земята и на всички живи същества, иска ли някакво възмездие за това? Бог е дал разум на човека, да разбира и цени нещата, сам да изказва благодарността

си и всекиму да отдава нужното. Когато живите същества приемат водата на извора и на облаците, топлината и светлината на слънцето, те ще благодарят и ще отдадат хвала на Онзи, Който им е дал тия блага. Щом могат да благодарят на Бога, те ще благодарят и на всеки човек, който им е направил някаква услуга. Не може ли човек да благодари на Бога, на никого не може да благодари. Бог е дал хиляди блага на човека, но отнемат ли му едно малко благо, той е готов да се сърди, да развали всичко, което е съградил. Човек се познава при малките изпитания. Ако не може да понася малките изпитания, големите още по-мъчно ще понася.

Защо се сърди човек? Човек се сърди, че работите му не са наредени, както очаквал. Защо работите му не са наредени? Не е лошо да се сърди човек, но той трябва да знае, как да се справя със сръднята. Веднъж го е посетила, той трябва да знае, как да я посрещне, как да я нагости и изпрати. Не знае ли, как да постъпи с нея, тя ще му причини големи пакости. Какво означава думата „сръдня"? Средина, сред ден. Като средина, тя носи добри условия в себе си, но само за онзи, който я разбира. Щом я разбира, той върви със светлина, посред ден, без да се спъва. Който не я разбира, и посред ден се спъва. След това започва да се оправдава, че пътят не бил равен, че хората го направили лош и т. н. Не, вината е в самия човек, че като го посетила сръднята, той не й указал нужното внимание, не се е заинтересувал да я познае и проучи.

Христос казва: „По това ще познаете, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си." Ученикът трябва да приема всяко нещо с любов. Любовта трябва да бъде негова храна. Не се ли храни с любов, той ще прави много погрешки. Любовта е най-здравословната храна за човека. Какво става с ония, които не се хранят със здрава храна? Те отслабват и започват да боледуват. Какво трябва да прави човек, за да не боледува? Той трябва да се храни с плодовете на Духа. Не се ли храни с тия плодове, той се натъква на отрицателните сили в природата, вследствие на което преживява съмнение, подозрение, омраза, ревност.

Кога ревнува човек? Когато иска да задържи нещо за себе си. Момата ревнува някой момък, защото се страхува, да не го вземе друга мома. Какво представят момата и момъкът? Момата представя сърцето в човека, а момъкът – ума. Ако няколко моми обичат един момък, коя има най-голямо право на него? Представете си, че десет души са наредени на известно разстояние от едно плодно дърво. Кой от тях има право пръв да откъсне плод от дървото? Ако тези хора са на земята, те ще се сбият, кой от тях пръв да си откъсне един плод. Ако последният е най-силен, той ще избута всички и ще заеме първо място. В Божествения свят, обаче, това не става. Там всеки стои на мястото си и няма право да направи крачка

напред, или настрана. При това положение, кой от десетте има право да откъсне един плод от дървото? В Божествения свят никакво изпреварване и изместване не става, защото там всички са разумни и се обичат. Когато първият, който стои до дървото, откъсне плода, той ще го предаде на останалите девет. На физическия свят този ред не се спазва, защото той още не е организиран. Ако турите десет пясъчни зрънца в едно шише и го обърнете с дъното нагоре, те ще заемат различни положения, ще сменят местата си. Пясъчните зрънца не са господари на положението. Ако въртите шишето на различни страни, зрънцата съвсем ще объркат местата си и, в края на краищата, казват: Светът се е объркал, обърнал се е с главата надолу. Не е объркан светът, но мисълта на хората е объркана. Следователно, когато престане да мисли, или когато криво мисли, човек е затворен в шише, което е в ръцете на някаква външна сила, която го движи в различни посоки. Както и накъдето се движи шишето, така се изменя и мисълта на човека.

Днес слънцето свети, огрява нещата, затова и ние виждаме ясно. Ако слънцето престане да грее, ние изгубваме възможността да виждаме ясно. Обаче, ако човек сам е слънце, ще се измени ли положението? Няма да се измени. Това показва, че причината да виждаме нещата ясно е вън от нас. Следователно, докато причината на явленията е външна, човек живее на физическия свят. Щом причината на явленията е вътрешна, човек живее в Божествения свят. Докато човек приема светлината само отвън, има опасност да обърка мислите си, да изопачи своите разбирания. Приема ли светлина едновременно отвън и отвътре, човек никога не може да се обърка: мисълта му всякога ще бъде светла, чиста, а разбиранията му – прави и положителни.

В пътя на изправяне на своята мисъл, хората се натъкват на различни теории. За един и същ въпрос, те изнасят няколко теории. Например, често се повдига въпросът, защо Юда предаде Христа и трябваше ли да Го предаде. Някои казват, че ако Юда не беше предал Христа, светът нямаше да се спаси. Други поддържат обратното: ако Юда не беше предал Христа, светът щеше да бъде спасен. Трябва ли да се вършат престъпления, за да се спаси светът?

Ако евреите бяха приели Христовото учение, те щяха да го разпространят по целия свят, и светът днес щеше да бъде оправен. Мнозина мислят, че като се учат, непременно трябва да грешат. За обикновения човек е така, но не и за мъдреца. Мъдрецът придобива знания и опитности, без да греши. Той се учи от чуждите опитности. Трябва ли човек да изяде всичката горчива храна, за да разбере, че е горчива? Когато яденето е сладко, добре приготвено, човек яде много. Често за такъв човек казват, че

е лаком. Значи, лакомията се дължи на хубавите работи, а скъперничеството – на лошите. Когато яденето е горчиво, лошо приготвено, човек се въздържа, не яде много. За този човек казват, че е затворен, че е скъперник. Който мисли и чувства добре, той възприема добре. Възприемането е процес, подобен на яденето. Затова можем да кажем, че който мисли и чувства добре, той яде добре. И обратно: който яде добре, той има права мисъл, защото и постиженията му са добри. Ако не мисли правилно, и ако не оценява нещата, които Бог му е дал, човек изгубва условия за добър живот.

Кога можем да кажем, че човек мисли право? Човек мисли право само тогава, когато се вглежда във вътрешния смисъл на нещата. Ако види на пътя си червено, синьо, жълто, или какво да е друго цвете, той не казва, че това са произволни неща, но ги разглежда като особени явления, чрез които разумният свят му говори. Краските на цветята са език на разумните същества. Червената краска казва на човека: Аз съм носителка на живота. Ако живееш разумно и не грешиш, ти ще запазиш червения си цвят, ще запазиш свободата си. Грешиш ли, ти губиш червения си цвят, губиш свободата си и потъмняваш. Щом изгуби свободата си, човек се лишава от условия за работа. Той се усеща затворен, ограничен, като в черупка. Така затворен и ограничен, той е лишен от Божествената светлина, от разумността. Всеки цвят, като лъч на Божествената светлина, носи живот в себе си. Всеки цвят има активни и пасивни тонове. Попадне ли в активните тонове на известен цвят, човек става активен, свободен и започва да работи, да говори, да пее и да свири. Всяко действие започва със специфичен основен тон.

Мнозина искат да знаят, кой е основният тон на човешкия живот. Основният тон на човешкия живот е тонът, с който съзнанието се пробужда. От този момент човек започва да мисли, да чувства, да говори правилно. Често се говори за основна мисъл на известна лекция, или сказка. Както има основна мисъл, също така има основно чувство или желание, основна постъпка, основно добро и т. н. Всяко нещо се нуждае от основа, върху която да се гради. Основният тон на живота е любовта – плод на Духа. Когато любовта влезе в човека, той започва да живее и се облича в червена дреха – символ на воюване. Да воюва човек, това значи, да търси истината, знанието, светлината, свободата, които осмислят живота. Щом влезе в живота, човек започва да учи. Някои мислят, че като свършат гимназия и университет, придобиват големи знания и могат да учат хората. Какво представят 20-30 години учение в сравнение с великата наука, която предстои на човека? Ако човек иска да придобие обикновено знание, това е лесно постижимо. Обаче, ако иска висока наука, нужни са хиляди години.

Един американски младеж отишъл в Германия, да следва философия. Той се срещнал с един знаменит професор по философия и го запитал: Господин професоре, имате ли някакъв кратък курс по философия? Аз искам да свърша курса на философията за шест месеца. Професорът се замислил и му отговорил: „Имаме кратък курс по философия, но ще знаеш, че когато Бог иска да създаде тиква, употребява шест месеца. Когато иска да създаде дъб, Той употребява сто години." Човек посажда няколко динени семки и след няколко месеца от тях излизат дини. За колко време могат да се задържат дините? Ако се запазят една година, след това ще видите, че те са изветряли, нищо не остава от съдържанието им. Същото става и с всички хора, които бързат, които искат в малко време големи придобивки. Те бързат да настигнат ония, които са пред тях, мислят, че са изгубили нещо, че са останали назад. От много бързане, те се изхабяват. Дето да погледнете, повечето хора са изхабени. Младата мома, младият момък, ученият са изхабени. Че са изхабени, познавате по отслабване на паметта им, и по това, че не одобряват своя минал живот. Като стане на 100-120 години, ученият казва: Какво придобих от моята наука? Старата баба казва: Какво научих, като тичах подир момците? Всички хора съжаляват, че не са използвали младините си, както трябва. Грешката на момата не седи в това, че е тичала подир момците, но трябвало е да работи, да развие своя ум. Тя мислила само за обличане, да се хареса на момците, но обличането не предава нищо на човека. Грешката на момъка не е в това, че тичал подир момите, но трябвало е да работи, да развие своето сърце. Всички моми и момци, които са тичали подир сянката на любовта, съжаляват, че напразно са губили времето си. Ония пък, които са тичали подир любовта, като същина на живота, радват се, че са придобили нещо, и умират с усмивка и благодарност, че са познали любовта. Голяма е разликата между сянката и реалността на нещата. Има смисъл, човек да започне от първоначалното училище и да дойде до университета, но ако учителите и професорите му са го учили на различни книги. Ако през 16-те години на своето учение, ученикът е изучил поне 16 книги, той може да каже, че отчасти се е домогнал до реалността на живота. Обаче, ако през тия 16 години той е изучавал един и същ буквар, смело може да каже, че е тичал подир сянката на знанието и съжалява за изгубеното време.

Букварът, през който всеки ученик минава, представя първата добродетел. Тя е свързана с познаване на доброто и на злото. Първите хора започнаха с изучаването на тази добродетел. Понеже не послушаха Бога и ядоха от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая, да не би да ядат от плода на дървото на живота и да станат безсмъртни. Те не бяха готови още за безсмъртието, затова трябваше да отидат в света, там, в контрастите на живота, да изучават доброто и злото. И досега още, хората на земята, чрез

контрастите в живота, изучават закона за познаване на доброто и на злото.

Като минават през контрастите, хората виждат, че след скръбта иде радост, след злото иде добро, след неприятността – приятност и обратно. Например, млад, добре облечен господин влиза в един богат ресторант, да се нахрани. Като видят, че е добре облечен, келнерите веднага му услужват: събличат палтото му, закачат го на специално място. После закачат шапката и вежливо му се кланят. След това го поканват да седне пред някоя маса и му услужват, донасят му, каквото пожелае. Щом се нахрани, веднага се изправят пред него, чакат да плати. Не може ли да плати, те го питат, защо е влязъл в тяхната гостилница, като не е разполагал със средства. Тогава, те учтиво му казват, че задържат горната му дреха, докато плати това, което е ял. Ако младият човек си позволи, по същия начин да отиде в друга гостилница, там ще му задържат долната дреха. И в края на краищата, като види, че е останал и без долно палто, приятността му се обръща в неприятност.

И тъй, като живее, човек постоянно се натъква на състояния, подобни на тия, на които се натъкнал младият човек в ресторанта. Какво ще кажете за удоволствията в живота? Удоволствията не са нищо друго, освен учреждения, в които събличат човека. Влезе ли човек в някое учреждение на удоволствието с горно палто, непременно ще излезе без него. Щом излезе навън, той веднага ще усети, че температурата се е понижила и ще каже, че дрехите му са тънки, не държат топло.

Това, което става с човека отвън, същевременно става и вътре в него. Щом оголее и осиромашее външно, човек оголява и осиромашава и вътрешно. Щом се намери в това положение, той е недоволен от себе си. Той вижда, че му липсва разумност, липсва му Божествена светлина. Думата "разумност" е съставена главно от сричките „ра", която на египетски означава светлина и „ом" – Божествени качества. Значи, раз-ом означава светлина, която съдържа Божествени качества в себе си.

Съвременните християни четат Евангелието и се възмущават от Юда, като предател на Христа. Те се възмущават от Юда, а вършат същото. По няколко пъти на ден човек предава Божественото в себе си; по няколко пъти на ден той петни душата си; по няколко пъти на ден той върши престъпления по отношение на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Какво по-страшно предателство може да съществува от това? Ако младата мома напуща баща си и майка си за един момък, когото не познава, който след една година е готов да я напусне, не върши ли престъпление? Ако ученикът напуща училището за едно малко удоволствие, не върши ли престъпление? Ако религиозният напуща убежденията си за някаква

завидна служба, не върши ли престъпление? Животът се изявява отвътре навън, а не отвън навътре. Следователно, вътрешна чистота се иска от ученика, а не външна. Щом вътрешно е чист, той и външно ще бъде чист. Когато слънцето свети вътре в човека, и отвън ще свети. За нас слънцето е предметно учение, израз на колективната дейност на разумни същества. Като работят и мислят, те произвеждат светлина, която изпращат на целия свят. Ние наричаме тази светлина слънчева. Чрез червения цвят те изпращат живот на земята; чрез портокаления – внасят индивидуализъм в съществата; чрез жълтия – пращат интелигентност; чрез зеления – подтик за растене; чрез синия – вяра и надежда; чрез виолетовия те внасят във всички живи същества сила, да се борят с мъчнотиите и да ги преодоляват. Слънцето изпраща още много цветове на земята, които не са проучени добре. Благодарение на разумните същества, хората се ползват от Божествената светлина. Казвате: Наистина ли съществуват хора на слънцето? На този въпрос може да се отговори толкова, колкото и на въпроса: каква ще бъде формата на човека, като напусне тялото си, и къде ще живее? Какво пространство ще заемате, като заминете за другия свят? Докато сте живяли на земята, вие сте имали голямо богатство, но щом заминете за другия свят, никаква собственост няма да имате. Там няма да заемате почти никакво пространство. За да се ползвате от условията на другия свят, вие трябва да се откажете от сегашните си възгледи. Не можете ли да се откажете от вашите повърхностни разбирания, ще се намерите в голяма тъмнина и ще кажете, че животът няма смисъл. Сам по себе си, животът не губи своя смисъл, но разбиранията на хората са в състояние да го замъглят. Те го обвиват като в мъгла, и човек се движи натук-натам, без да вижда нещата около себе си. Често мъгли и облаци закриват слънцето, но зад тях то пак свети. Причината за мъглата на планината е срещата на две еднородни електричества. Когато електричеството в пространството е положително и земното – също положително, те се взаимно отблъскват, вследствие на което мъглата остава на мястото си. Ако земното електричество стане отрицателно, те се привличат. При това, горното електричество привлича мъглата към себе си, и пространството се очиства.

И тъй, докато хората са недоволни от света, който Бог е създал, и се стремят да създадат нов свят, според техните разбирания, те всякога ще образуват мъгла в съзнанието си. Има ли мъгла в съзнанието им, и пътят, по който се движат, ще бъде кален. Знайте, че по-добър свят от този, който Бог е създал, не може да съществува. Приемете го такъв, какъвто е създаден, и бъдете доволни от него. Хората са майстори на спорове, на скандали, на разрушения, но те не могат да създадат нещо велико. Друг е въпросът, когато Божественото в тях вземе надмощие. Когато се проявява Божественото в човека, той може да създаде нещо велико, може да

реализира желанията на своята душа. В душата се крият велики и благородни желания.

Какво означава думата „скандал"? Сричката "ска" означава оскъдно; сричката „дал" – давам. Скандал се произвежда всякога, когато човек дава оскъдно. Изобщо, всяка отрицателна проява създава скандал. Лесно се проявява отрицателното, но мъчно се изправят резултатите му. Да счупиш една стомна е лесно, да направиш стомната е мъчно. Да развалиш дреха е лесно, да направиш дреха е мъчно. Да кажеш лоша дума е лесно, да я изтриеш е мъчно. Ще каже някой, че можете да я зачеркнете? Зачеркването не е изправяне. Лесно е да кажете, че не сте добър чове,к, но как ще се изправите? Сам по себе си човек е добър. Значи, добрият не може да стане лош, но може да се окаля. Като се окаля, той се затваря в себе си и минава за лош, за студен човек. Като живее на земята, човек трябва да дава от добротата, от светлината и от топлината си на своите ближни толкова, колкото задържа за себе си. Да обичаш някого, това значи, да му дадеш по един лъч от Божествената светлина, топлина и сила, които Бог ти е дал. Не си ли готов да дадеш тези три лъча от себе си, ти не можеш да обичаш.

Казано е в Писанието: „Любовта никога не отпада." Тя е неизменна. Рече ли човек, че някога е обичал, а сега не обича, той се намира в човешката любов, в любовта на вечните промени. Когато любовта на човека се мени, това показва, че той не оценява благата, които Бог му дава. За да запази любовта си, човек трябва да гледа на всичко, което става около него, като на предметно учение. Ако срещне човек, който не го обича, нека си даде отчет, обича ли той Бога. Ако срещне някой лош човек, нека се вгледа в себе си, дали и той няма същите качества. Като се поучава от другите, без да съди, човек запазва любовта си. Той е издържал изпита си и може да върви напред. Не съдете лошия човек, но търсете причината за неговата лошавина. Ако някоя мома е лоша, причината на лошавината ѝ се дължи на това, че е изгубила любовта си. Когато изгуби капитала си, и търговецът може да стане лош. Когато изгуби детето си, и майката може да стане лоша.

Изобщо, когато изгуби нещо ценно, всеки човек може да стане лош. Трябва ли да скърби човек, когато изгуби нещо ценно? Преди всичко, може ли той да изгуби онова благо, което Бог му е дал? Бог е създал слънцето, като велико благо на живота. Може ли някой да ви отнеме слънцето? Кой може да ви попречи да се ползвате от слънчевата топлина и светлина? Никой не е в състояние да отнеме на човека правото да се ползва от Божествената светлина, освен той сам. Когато пътници минават през някоя пустиня, те дигат голям прах около себе си и мислят, че целият свят

е покрит с прах. Не, прахът е само около тях. Излязат ли от пустинята, пред тях се разкрива широк хоризонт. Страданията и радостите зависят от самия човек. Ако живее правилно и разумно, той ще се освободи от мъчнотиите и страданията.

Следователно, искате ли да се освободите от противоречията в живота, дайте място на Бога във вас, Той да работи, Той да се проявява. Каквото Бог ви казва, слушайте Го и изпълнявайте думите Му. Ако някой ви обиди, не бързайте да отговаряте, докато не сте чули думите на Бога. Попитайте Го, как да постъпите. Не слушате ли съвета на Господа, вие ще сгрешите. Вие ще мязате на бръснар, който бръсне без сапун. Скрийте бръсначите си и престанете да бръснете. Брадите на сегашните мъже са порасли от много бръснене. Колкото повече се бръснат, толкова по-остри и дебели стават брадите им. На физическия свят има стрижене и бръснене, но в духовния свят не се позволява никакво стрижене и бръснене.

Следователно, искате ли да се освободите от нещо лошо в себе си, не режете, но го изтръгнете с корен. Какво правите, когато искате да извадите чесън и лук от градината си? Хващате го за перата и го изтръгвате с корен. Това е правилният начин. Искате ли да се освободите от някое лошо желание в себе си, приложете същия метод. Като го изтръгнете с корен, то не може да израсте отново. Отрежете ли само листата му, коренът ще остане в земята, и на следната година пак ще поникне. На мястото на изтръгнатото растение посадете едно добро желание. Природата не търпи празни пространства. Доброто расте само при Божествената светлина. Казваме, че злото е сянка на доброто. Значи, злото се ражда при отсъствие на Божествената светлина. Злото представя корен на дървото, доброто – неговите клонища, а любовта – плодовете му. Христос казва: „По това ще познаете, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си." С други думи казано: По това ще познаете, че сте мои ученици, ако имате любов, родена от Духа; светлина, произлязла от Бога, и сила и свобода, чийто източник е истината.

Казва му Исус: „Което правиш, прави го по-скоро." (– 27 ст.) Това значи: което правиш, направи го разумно, защото ще носиш последствията на своята постъпка.

Когато излезе Юда, Исус каза: „Сега се прослави Син Човечески, и Бог се прослави в Него." (– 31 ст.). Христос каза на Юда, да отиде в света, да носи любовта и светлината на Бога, но той не послуша, а отиде и Го предаде. Сега и на вас казвам, да не ходите по пътя на Юда, но да отидете в света, да проповядвате Божията Любов и светлина. Не изпълните ли Неговите думи, Той сам ще направи това. Тогава върху вас ще дойдат страдания,

както дойдоха върху Юда. Като не можа да издържи на големите страдания, Юда сам тури край на живота си.

Като ученици, стремете се към красиви и хубави неща, без да се опивате, без да губите съзнанието си. Някоя здравомислеща мома може да изгуби съзнанието си. Кога? Когато види някои хубави неща. Ако срещне някой красив момък, тя може да изгуби съзнанието си. Тя се опива от красотата, както пияницата от виното, по единствената причина, че не може да преценява нещата. Външната красота не е още Божествената красота, която повдига човека. Радвайте се на красивите неща, без да ги пожелавате за себе си. Срещнете някой човек с отличен ум. Радвайте се на ума му, без да му завиждате, без да го пожелавате. И вие имате ум, но трябва да работите, да го развиете. Радвайте се на красивите моми и момци, без да се стремите да станат ваша собственост. Момата носи красивия момък в себе си, но трябва да го изяви навън. И момъкът носи красивата мома в себе си, но трябва да я изяви навън. Всичко, което търси отвън, човек го има в себе си, но трябва да работи, да го развие, да го изяви пред ближните си.

Всичко красиво, възвишено и велико в света трябва да служи за поощрение, за подтик на човека, да му покаже, че и той може да постигне същото. Като го постигне и приложи, Бог ще го благослови. Докато дойде това време, човек не трябва да се обезсърчава, да се отчайва, но да върви напред. – Ама изгубих добрите условия. – Добрите условия постоянно се дават, но човек трябва да ги използва. – Не ме оценяват. – Когато заминете за другия свят, тогава ще Те оценят. Изпитната комисия е в другия свят, а не на земята. Земята е място за преподаване на уроци и за учене, а невидимият свят – място за изпитване. Там дават преценка за всеки човек, дали е трудолюбив, или не. Който не е готов за този изпит, той получава свободен билет, да се върне на земята, да почне отново да се учи. На свидетелството на този ученик пише: Ето един от учениците, които обичат да се разхождат и да не учат.

Желая на всички, които сте тук, да бъдете от ония ученици, които обичат да учат. И, като се явите пред изпитната комисия, да издържите изпита си добре, да пишат за вас: Ето ученици, които всякога са учили уроците си добре и са завършили училището с успех.

„По това ще познае светът, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си." Ак учите и се поощрявате в Божественото добро, и ако развивате правилно своя ум, своето сърце и своята сила, Бог ще ви благослови. Светът се нуждае от добри, умни и силни работници, които са готови да кажат: Отсега нататък искаме да работим за Бога. Готови сме да работим за Божията Любов, Мадрост и Истина, за цялото човечество, за всичко велико

и добро в света.

„Да дойде Царството Ти, както на небето, така и на земята." Всеки да каже в себе си: Господи, както работят разумните същества на небето, така искам и аз да работя на земята. Кажете в себе си: Господи, благодарим Ти, че си ни подмладил, да работим за Твоето име и за Твоята слава.

30 юли, 5 ч. с.

1939_08_02 Умен, добър и силен
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

УМЕН, ДОБЪР И СИЛЕН

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът."
Йоана 15:1

Когато дойде пролетта, всички лозари започват да режат лозите си. Жалка картина представя рязането на лозите! Която лоза погледнете, ще видите, че плаче. Обаче, отидете ли на някое лозе през лятото, ще видите, че всяка пръчка е облечена в красива премяна и на нея висят по няколко узрели грозда. Една картина представя лозето на пролет, а съвсем друга – в края на лятото.

Като ученици, вие трябва да изучавате нещата в тяхното развитие, отначало до край, да имате представа за всички процеси, които се извършват в природата, а не само ония откъслечни процеси, на които случайно сте били свидетели. Само при това положение ученикът може да придобие ония сили, които са, необходими за неговото развитие. Ако спре само върху обрязването на лозата, ученикът няма да придобие нищо. Какво има в една обрязана лоза? Една гола пръчка, с едно, или с две очи. Когато искат лозата да дава по-малко плод, но по-едър, лозарите оставят на всяка пръчка по едно око; ако искат да получат повече плод, на всяка пръчка оставят по две очи. Обаче, има случаи, когато на лозената пръчка не оставят нито едно око. Това правят лозарите тогава, когато оставят пръчката да си почине. Тази година тя не дава никакъв плод, но следната година дава изобилно. Това, което става с лозата, става и с човека. И в живота на човека има безплодни години. Какво представят една, две, три или повече години по отношение на цялата вечност? По отношение на вечността годината е равна на една секунда. Светлината се движи с бързина 300 000 км. в секунда. За колко време човек би извървял този път, ако всеки ден изминава по 50 км.? Направете изчисление, да видите, какво е отношението между бързината на светлината и тази на човека в една секунда. Тъй щото, не се смущавайте от това, че не сте успели да направите онова, което другите хора над вас са направили. Важно е да се развивате естествено, да минавате от един процес в друг и разумно да ги използвате. Последователност се иска от човека, да не спира вниманието си върху отделни процеси, но да ги обобщава, да образува от тях нещо цяло и тогава да се произнася. Умен трябва да бъде ученикът, но същевременно той трябва да бъде добър и силен. Способният ученик трябва да притежава следните качества: да бъде умен, добър и силен.

Като е дошъл на земята, човек имал някаква цел – да намери нещо, да придобие някакво богатство. В това отношение човек е търсач, иманяр. Аз взимам думата „иманяр" в широк смисъл. Някой търси заровено богатство; друг – някоя стара книга, в която са написани велики работи; трети – някой скъпоценен камък, останал от деди и прадеди; четвърти, като някой съгледател, обикаля земята, да намери подходящо място да се засели. Каквото да търси човек, както да работи, той трябва да знае, че е дошъл в света с известна мисия, която нито трябва да надценява, нито да подценява. За да изпълни мисията си добре, човек трябва да бъде умен, добър и смел.

Едно 12 годишно момиче останало сираче, без баща и без майка. Бащата бил цигулар, а майката – добра певица. Те не могли да оставят никакво наследство на единственото си дете, освен цигулката от бащата и хубавия глас от майката. Като останало самичко, момичето започнало да мисли, какво да прави, за да развие дарбите си, получени в наследство от своите родители. То знаело, че близо до тях живее един банкер, голям милионер, и решило да го посети, да иска някаква помощ от него. Един ден то влязло в кантората му и казало: Искате ли да ви посвиря и попея малко? – С удоволствие ще послушам. Момичето започнало да пее и да свири с цигулката си своите елементарни упражнения. След това то казало на банкера: Можете ли да ми отпуснете една сума, с която да следвам в странство, да свърша по цигулка и пеене? – Мога, с удоволствие ще ти услужа. – Когато свърша образованието си, ще върна сумата, която сте дали за мене. При това, ако устоите на задължението си, още сега мога да ви предскажа, че след връщането ми от странство, вие ще се ожените за една добра мома, и Бог ще ви благослови за направената услуга. Това момиче било малко, но се отличавало със своята доброта, разумност и смелост.

Мнозина се обезсърчават, че не са могли да постигнат желанията си. Защо не са постигнали желанията си? Защото останали сираци, без баща и без майка, нямало кой да се грижи за тях. Те са на крив път в своите разсъждения. Бащата и майката никога не умират. Колкото малко да е било това момиче, то е знаело, че баща му и майка му са отишли на работа, а то е останало на земята да продължи тяхната мисия. Смел и разумен трябва да бъде човек, да знае, че не е сам в света и, при каквото положение да се намери, има кой да се грижи за него.

Един богат, имотен чорбаджия отишъл на нивата си да работи. Понеже бил сам, той всякога заключвал къщата си и тогава отивал на работа. В негово отсъствие

влизала в дома му една от съседките, млада, добра мома, и нареждала къщата, измивала, изчиствала, приготвяла ядене и си излизала. Тя знаела, къде крие ключа си чорбаджията и, като свършвала работата, пак го оставяла на място. Чорбаджията се чудил, кой върши това нещо, но не могъл да открие виновника на добрата постъпка. Един ден той се върнал по-рано от нивата и заварил комшийската мома у дома си. – Ти ли правиш това нещо? Ако искаш, можеш да останеш при мене. Ти всякога ще бъдеш „добре дошла" в моя дом.

Казвам: Ако човек не може да намери ключа на своята затворена къща и, като я отвори, да изчисти, да измие и да измете, той нищо не може да постигне. Може ли да направи това, той е добре дошъл за всички, той ще получи Божието благословение и любовта на окръжаващите.

Казвате: Правилно ли е да отвори човек заключената си къща и да започне да я чисти и мие? Да се задава такъв въпрос, то е все едно, да се пита, правилно ли е човек да прави добро, или не е правилно? Става ли въпрос за доброто, не питайте. Отворете къщата на кого да е и направете доброто. Доброто се харесва на всички хора. Само онзи човек може да направи добро, както трябва, който е умен, добър и силен. Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец ми – земеделецът." Лозата представя доброто в света, пръчките – разумността, а Отец – силата. Силният създава и обрязва пръчките. Следователно, не се страхувайте от изпитанията, т. е. от обрязването. Силният обрязва, т. е. изпраща изпитания на човека. Той знае, кога и как да обрязва. Като обрязва, той изхвърля непотребното, а потребното оставя на самата лоза – с едно, с две, с три очи, а понякога без очи. Очите представят възможностите, дадени на човека. Колкото по-големи са възможностите, толкова по-големи са и постиженията. За да постигне нещо, човек трябва да работи, да прави усилия, да се моли.

Като ученици вие трябва да се научите да се молите правилно. Молитвата е път към постижение. Да се моли човек правилно, това значи, да се научи да говори на Бога разумно. Научи ли се разумно да говори, човек знае вече, как да движи езика и устата си. Такава молитва е всякога приета. Устата трябва да се научи правилно да приема и правилно да дава. Езикът е инспектор, който преглежда нещата. Понякога и той се подкупва и прави погрешки. Достатъчно е да му дадете нещо сладко, за да даде своята резолюция на храната, свободно да върви надолу. Влезе ли храната вътре, тя се натъква на един строг инспектор – стомахът. Той е много взискателен. Щом разбере, че в него е влязла храна, неподходяща за общия организъм, той казва: Тук не се приемат подобни неща. Скоро вън! Понякога между езика и стомаха има разногласие, от което страда целият организъм. Езикът казва: Бъдете по-човеколюбиви. Нека влезе тази храна вътре.

Стомахът казва: Не приемам. Това, което влезе вътре, трябва да бъде достойно за мене.

Днес всички хора говорят за достойнство и за недостойнство, или за достойни и недостойни хора. Кой човек е достоен? Само умният, добрият и силният човек може да се нарече достоен. За да бъде умен, човек трябва да има светлина в ума. За да бъде добър, той трябва да има топлина в сърцето си. Щом има светлина и топлина, той ще бъде и силен. Силата ще свърши работата. На всеки човек е дадена работа, която трябва да свърши. Без светлина, без топлина и без сила той не може да я свърши. Благодарете за работата, която ви е дадена днес да свършите. За да я свършите добре, вие разполагате с всички благоприятни условия: чист въздух, слънце, сила. Денят е много хубав. Слънцето ви гледа весело, с което иска да каже, че човек трябва да бъде умен, добър и силен, че светът е създаден с голяма мъдрост, че в основата си е добър и се поддържа от Божията сила. С една дума слънцето иска да каже, че Бог е всемъдър, всеблаг и всесилен.

Като знаете това, не се обезсърчавайте. Както Бог е работил, така ще работите и вие. Човек е надарен с разумност, с доброта и със сила, и трябва да прояви тия качества, както 12 годишното момиче. Той трябва да вярва в онова, което Бог е вложил в него. Започнете с малките постижения и вървете към големите. Големите постижения идат най-после. Когато не могат да реализират желанията си, децата плачат. В това отношение те са генерали, които постоянно заповядват. Докато децата са малки, родителите им веднага изпълняват техните заповеди. По десет пъти през нощта майката се събужда, за да изпълни заповедта на детето си. Същото прави и бащата. Плачът на детето не е нищо друго, освен заповед. За да дойде детето на земята, майката и бащата са писали около сто писма, канили са го, обещавали са му различни неща. Види ли, че те не изпълняват обещанията си, детето започва да плаче. Чрез плача то им се налага, иска да изпълнят обещанията си.

Плачът е присъщ не само на децата, но и на всички хора. Човек плаче, защото не може да получи това, което желае. Докато е на земята, човек всякога плаче. Земният живот не може да задоволи човешката душа. Взискателна е човешката душа. Погледне ли я някой, тя очаква мил поглед с приятна светлина; даде ли й някой нещо, тя иска то да излиза от дълбочината на сърцето, от което извират топли, благоуханни чувства; каже ли й някой нещо, тя иска да чува мек, приятен говор. Говори ли с някого, тя иска да бъде изслушана внимателно. Тя не търпи разсеяни хора. Говори ли с някого, той трябва да гледа направо. Гледа ли към земята, това показва, че на този човек не може да се разчита.

Сега разумните същества ви питат, какво ще правите днес. Ако гледате към земята, това показва, че вие мислите само за себе си, не сте готови за никаква жертва. Ако момъкът пита момата, обича ли го, а тя гледа надолу, това значи, че не е готова да му отговори, а се представя за скромна. За да отговорите на някого, дали го обичате, вие трябва да го изпитате, да видите, готов ли е той на всички жертви за вас. Ако днес хората се страхуват от Бога, причината за това е, че те не са готови да се жертват за Него. Те се страхуват да не ги пита Той, обичат ли Го. За да Го обичат, те трябва да дадат за Него всичко, каквото имат. Те мислят, че ако служат на Бога, ще се лишат от всички земни блага. Те се заблуждават. Който не служи на Бога, той, именно се лишава от всички блага. Който служи на Бога с любов, той всичко може да постигне. Служенето носи велики постижения. Кой може да служи на Бога? Само умният, добрият и силният човек може да служи. Като служи на Бога, човек прилага светлината на своя ум, както художникът – своите четки и бои. Вземе ли четка и бои в ръка, художникът започва да рисува своята картина. Той тегли линия след линия, докато нарисува целия образ. Добрият човек прилага своята уста и сърце. От сърцето му излизат добри чувства, които се предават чрез сладките думи на неговата уста. Мощно нещо е сладката, добра дума.

Един ученик запитал учителя си: Какво нещо е доброто? Учителят му замълчал, нищо не отговорил. Ученикът настоявал, искал да разбере, какво е доброто в света. Най-после учителят му казал: Тръгни по света и ще научиш, какво представя доброто. Ученикът започнал да обикаля земята, да пътува от един град на друг, докато на едно място го заподозрели в нещо, затворили го и го осъдили на смърт. В момента, когато трябвало да турят въжето на врата му, той си казал: Много неща видях, чух смъртната си присъда, но доброто не разбрах. Всичко е свършено с мене. В това време той чува тих, кротък глас: Освободете го. Снемете го от въжето! Нека отиде при своя Учител. В тези няколко думи ученикът разбрал, какво нещо е доброто.

И тъй, човек може да разбере доброто, само когато всичко се свърши, за него, когато всичко под нозете му се разруши, когато светът потъмнее пред очите му. Тогава само човек ще чуе Божия глас: „Да бъде виделина!" Чуе ли човек тия думи, светът отново се възстановява, разрушените му блянове оживяват, и той става млад, весел и силен. Той чува следните думи: Върни се при своя Учител. Кой е този Учител? Божественият Дух. Той започва с любовта. По-добър Учител от Него няма. Докато дойде до Великия Учител на любовта, човек е минал през много учители: едни са работили със светлината, други – със силата, трети – с богатството и т. н. Обаче, никой учител не е могъл да внесе в човешката душа това, което тя желае. Душата

желае и търси само любовта. Нека днес всеки от вас пожелае да отиде при Божествения Дух – Учителят на любовта, и да се запише в Неговото училище. Строг и взискателен е този Учител. Който се запише за ученик в Неговото училище, той трябва да се откаже от света, от себе си и от своя живот.

Какво значи, да се отрече човек от себе си? Да се отрече човек от себе си, това значи, да се отрече от всичко онова, което му препятства да върви напред. Когато Давид се би с Голиат, Саул го извика да му даде пособия, с които да победи противника си. Той му даде шлем на главата, копие в ръката и ризница на тялото, да се брани с тях. Като облече тази премяна, Давид се видя в невъзможност да си служи с нея и каза на царя: Хвърлям всичко това настрана, отказвам се от него и ще воювам с моите оръжия. Той взе прашката си, три камъчета и една торбичка и излезе срещу Голиат. Още при първото замерване с прашката си, Давид удари Голиат в челото и го повали на земята. После взе ножа си и му отряза главата.

Следователно, силен човек е онзи, който може да се отрече от онова, което го спъва. Като се отрече от себе си, той може да отреже главата на злото. Давид се отрече от себе си, вследствие на което можа да победи злото. Челото е мястото, отдето излиза светлина. Давид победи Голиат със светлина. Който се бори със злото, той трябва да има Светлина в себе си. Изобщо, който отива в света да воюва, той трябва да бъде въоръжен със светлина в ума си, с топлина и любов в сърцето си и със сила във волята си. Той се намира при добри условия, които му помагат да постигне желанията си. Светлината, топлината и силата са благоприятни условия за развиване и проява на човешките дарби.

Може ли певецът да пее в студен и тъмен салон? Щом салонът се отопли и освети, певецът придобива разположение да се прояви. Той започва да пее с любов и вдъхновение. Видите ли, че не можете да проявите дарбите си, не се обезсърчавайте. Знайте, че салонът, средата, в която сте попаднали, е лишена от светлина и топлина. Щом светлината и топлината дойдат, дарбите ви ще се проявят. Докато е светло и топло, човек мисли, че много знае. Щом светлината и топлината изчезнат, той вижда, че нищо не знае. И едното, и другото положение са неверни. Истинско знание е това, което не се влияе от външните условия. Истинска любов е онази, която не се влияе от външните условия. Следователно, дойдете ли до Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Сила, всякакво съмнение е изключено. Във всичко може да се съмнява човек, но не и в тия три неща. Те са основа на човешкия живот, върху които той гради. Друго нещо, което човек трябва да спазва в живота си, е да цени разумността, в която е потопен. Човек трябва да си каже: Аз оценявам света, както е създаден; оценявам доброто

и любовта, които Бог ми е дал; оценявам мъдростта и силата, които произлизат от Бога. Всички хора, с които човек влиза в общение, носят тези качества в себе си. Това е Божественото начало, което всеки човек трябва да оценява. Следователно, всеки човек трябва да бъде образец за ближния си. Ако някой не ви обича, обичайте го вие. Ако някой ви мисли доброто, и вие мислете неговото добро. Който не мисли доброто на ближния си, той е лишен от светлина. Щом няма светлина, той не вижда нещата, той няма мнение за тях. Може ли жадният да има лошо мнение за чистия планински извор? Отдалеч още той предвкусва удоволствието, което ще получи от неговата вода. Капка по капка той ще пие и ще се успокоява. Може ли гладният да има лошо мнение за топлия пшеничен хляб? Преди да го е вкусил той разбира неговата цена и сила. Щом се нахрани, той изпитва вътрешна благодарност към Онзи, Който го е дал. Може ли затворникът да храни лоши чувства към онзи, който го е освободил от веригите на краката и на ръцете му? Не е въпрос човек да се самоосъжда, но той трябва да се изправя. Като види умен човек, да се зарадва; като види добър човек, да се зарадва и като види силен човек, пак да се зарадва. Защото Бог се проявява и в умния, и в добрия, и в силния човек. Дето Бог се проявява, там се изключват всички отрицателни прояви, там никакво зло не съществува.

Дръжте в ума си следната мисъл: никога не се борете със злото. Искате ли да се борите със злото, турете доброто в средата: вие застанете на дясната страна, доброто – в средата, а злото – на лявата страна. Така постъпват добрите хора. Лошите и неразумни хора постъпват точно обратно: те застават на лявата страна, злото турят в средата, а доброто – на дясната страна. Не, доброто трябва да стои всякога в средата между човека и злото. И тогава всички енергии, които излизат от злото, преди да дойдат до човека, ще минат през доброто, а доброто знае, как да се справя с тях.

Когато казваме, че доброто може да се справя с енергиите на злото, ние имаме пред вид закона на присаждането. Земеделците знаят този закон и го прилагат на практика. Когато искат да опитомят, т. е. да облагородят някое овощно дръвче, например, ябълка, те го присаждат с доброкачествена ябълка. Какво става с недоброкачествената ябълка? Енергиите на тази ябълка минават през присадката, и след една-две години тази ябълка започва да дава добри плодове. Значи, когато енергиите на злото минават през доброто, те се изменят коренно. Като не могат да приложат този закон, хората се запитват, какво да правят, за да избегнат злото в света. Много просто. Трябва ли ученикът да пита, как да задоволи учителя си? Ако учителят преподава математика, ученикът трябва да учи – нищо повече. Като учи, като решава редовно задачите си, ученикът ще има доброто мнение на учителя си. Ако учителят преподава

музика, ученикът трябва да свири, да пее, да изучава добре упражненията си. Щом учи добре, учителят ще бъде доволен от него. В това отношение учителите са безкористни. Те се подкупват само от добрите и трудолюбиви ученици.

Ако ученикът се страхува, че може да бъде засенчен от учителя си, той не е ученик на място. И ако учителят се страхува, че може да бъде засенчен от ученика си, и той не е учител на място. Нито ученикът може да бъде засенчен от учителя си, нито учителят – от ученика. Учителят е далеч от ученика си, вследствие на което не може да хвърля сянка върху него, И ученикът е далеч от учителя си, и той не може да го засенчи. Задачата на учителя е да учи учениците си. Задачата на ученика е да се учи, да свърши училището с успех и да бъде полезен на своите ближни.

Като ученици, от вас се иска да учите добре, но и да говорите добре. Всичко, каквото говорите, се филмува. Един ден, когато се намерите пред филма на своя живот, вие ще го изучавате във всички подробности. Тогава ще видите и най-малките си погрешки, които трябва да изправите. Като знаете това, мислете, какво говорите. Кое е по-лесно да кажете на човека: обичам те, или не те обичам? Кое е по-лесно да кажете на гладния: че може да яде, или че не може? Ако гладният може да яде, той е здрав човек. Ако не може да яде, той е болен. Ето защо, не забравяйте, че каквото говорите, ще го филмуват. Вие сте актьор на сцената, когото всеки момент фотографират. Ако сте на сцената и кажете, че не обичате никого, ще знаят, че сте болен човек. На болния човек, обаче, не се позволява да яде. Кажете ли, че обичате никого, вие сте здрав човек.На здравия се позволява да яде, но само толкова, колкото да се възстановят силите му.

Следователно, първото нещо, което се изисква от човека, е да мисли върху това, което прави и говори. Това значи, да има светлина в ума си като стимул към придобиване на любовта. Това подразбира момент на пробуждане на съзнанието в човека. Светлината е предговор към любовта, но преди да дойде тя, силата иде. Последна иде любовта. Понеже любовта ще дойде последна в света, затова се правят приготовления за нейното посрещане. Днес хората се освобождават чрез светлината и чрез силата, за да могат, като дойде любовта, да я приемат с радост и да я задържат в себе си. Любовта ще изгради бъдещата култура, бъдещия живот. За да постигнат любовта, хората трябва да се откажат от своите стари разбирания. Любовта не може да минава през среди, проникнати от стари разбирания за живота и за Бога. – Какво ще стане с нас? – Това зависи от съзнанието на човека. Според съзнанието, което има днес, мравката за дълго време ще си остане мравка, но за човека не е така. Въпреки това, всички мравки не си приличат. Има мравки, тук на планината, които са

чисти вегетарианци. Те се хранят изключително със зрънца от някои растения. Те не ядат никакви други храни. Ако мравките издържат на строга вегетарианска храна, колко повече човек трябва да се отличава по начина на храненето си от всичка останали същества. Неестествени и здравословни храни за човешката душа са тия, които лроизлизат от любовта. Това са светлината и топлината. Те са плодове на любовта. Докато се храни със светли мисли, със светли чувства и със светли постъпки, човешката душа никога няма да огладнява. Само при това положение човек може да се домогне до любовта. Придобие ли човек любовта, за него се отваря нов свят, ново поле за работа.

Апостол Павел казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят." Целият свят, цялата природа представят възможности и условия за проява на Божията Любов, която някога хората ще опитат. За всички хора са предвидени несметни богатства, възможности и условия. За всеки човек Бог е предвидил безброй възможности. Трябва ли тогава той да се обезсърчава? За да се развива правилно, човек трябва да гледа на всички хора като на условия, които да го стимулират да върви напред. Не гледа ли така, той сам ще се спъва. Който разбира живота, той гледа на светлината, на доброто и на силата, като на условия, чрез които Бог се проявява. Значи, всеки човек, който носи в себе си разумността, доброто и силата, е благо не само за ближния си, но и за всички живи същества.

Сега, като сте дошли на планината, хранете се с плодовете на любовта, за да се обновите. Някои, без да са стари, мислят, че са остарели. Най-мъчното нещо за човека е да остарее. Откак светът е създаден до сега има само 24 старци, които са на небето. Сега се приготвя последният старец, за да станат всичко 25. На земята, обаче, има старци, колкото искате. На всяка стъпка можете да срещнете старец. Това са актьори на сцената, не са старци. Те трябва да се обявят като кандидати за подмладяване. Що се отнася до старостта, до остаряването, това е идея, която днес е непостижима. Единственото непостижимо и невъзможно нещо за човека, това е остаряването. Единственото възможно и постижимо нещо за човека е подмладяването. Затова обновявайте мислите, чувствата и силата си, за да бъдете като разумните деца. Носете в себе си Божественото знание, Божествената любов и Божествената сила.

2 август, 5 ч. с.

1939_08_04 Търпение

Издателска къща „Жанува-98“, 1999 КНИГА: Скръб и радост, МОК XVIII год.(1938–1939) (описана като МОК от издателя)

ТЪРПЕНИЕ

Добрата молитва

Духът Божий.

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Всичко в живота е постижимо.

Хората на новата култура трябва да се отличават с търпение. Единственото нещо, което хората сега нямат, е търпението. Много рядко ще се срещне някой, който да е търпелив. Сянката на търпението хората носят, това е неволята, мъчението, страданието. Тях издържат и мислят, че са търпеливи. Има едно вътрешно мърморене. Търпи някой и недоволен в себе си.

Питам: Ако вас ви дадат една програма да създадете света, как ще го създадете? Вие сте недоволни, но ако вие създадете един свят, как ще го създадете? Ако вие създадете света, ще турите себе си на първо място. Тогава другите хора къде щяха да бъдат? Всеки от вас има създаден свой свят, в който той е на първо място. Светът страда се от първенци. Двама хора спорят, защото са първенци. Сега туй, което става във вас, виждате не всичките несъобразности. Виждате, че някой с вас не постъпва, както вие разбирате. Как трябва да постъпи човек? Ако в една мрачна нощ аз ви оставя да ходите по земята и ви казвам: Право ще ходите, няма да се спъвате, ще може ли да не (се) спъвате? Питам: Пусна ви в една тъмна стая, дето има столове, маси, как ще минете? Ще направите доста бели. Ако има вази, чаши, всичко ще бутате на земята. Кой е причината? Не че вие искате. Значи в тъмната нощ не трябва да се движите. Когато е тъмно мястото, трябва да седите на едно място. Всякога, когато двама души се карат, те са в тъмна мебелирана (стая). Понеже нямат светлина, блъскат се. Сега, ако живеете в един уреден свят, вие нямате никаква заслуга. Ако сте добър, тази добрина не произтича от вас. Когато на една каменна статуя някой велик архитект или скулптор даде една хубава форма и всички я уважават, почитат, достойнството не е на самата статуя, достойнството е на самия художник, който я направил такава красива. Тя е само едно обявление.

Веднъж гледах един цар, който се разхождаше из града Бостон, величествен цар. На бой имаше два метра височина, облечен с царска мантия, корона на главата, разхожда се из улиците и никой от

американците не му обръща внимание. Чудя се как американците, които са толкова любопитни, не обръщат внимание на царя. Като гледам гърба му, целият гръб написан с обявления – разбрах работата. Той е царска статуя. Американците казват: „Ние сме свикнали, доста имаме такива статуи.“

Та казвам: Същественото в съвременния свят представя хората, не статуи. Хубаво нещо са статуите, но в тях живот няма. В човека вътре, колкото и скромен да е, в човека има една душа, има дух, има ум, има едно сърце, има една воля вътре, които човек трябва да ги обича.

Та първото нещо на човека, това е търпението, онова съзнание, че ти при най-големите несгоди на живота си умен, да може да минеш тъй, че да не направиш пакост. Като поставиш нещо, да го поставиш точно на място. Като обърнете вашата дреха наопаки и излезете с нея между хората, какво ще кажат? Някой път хората носят някоя добродетел наопаки обърната. Обърнатата добродетел, това е нетърпението – една обърната добродетел. Някои хора са много нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законът на търпението: ти трябва да се спреш на едно място. Търпелив може да бъдеш до време, не всякога търпелив може да бъдеш. Докато се премахнат всичките препятствия, докато има тъмнина в твоя ум, ще бъдеш търпелив, ще чакаш да се махне тъмнината, тогава ще вземеш твоето движение. Нетърпеливите хора се движат в тъмнината. А в тъмнината се зараждат всички съвременни недоволства, които имате. Да допуснем, че в човека има желание да се храни – туй е един неестествен живот, желанието. Яденето е закон на опознаване. Ти не може да опознаеш един плод, ако не го изядеш. Следователно, като изядеш плода, ще го опознаеш, обича ли те плодът или не. Ако ти причини болка в стомаха, този плод не те обича; ако ти донесе радост в стомаха, този плод те обича, ти ще се запознаеш с него. След като те обича, той ще отвори място, ще влезе в мозъка вътре, ще го разведеш в онзи велик свят. Този плод ще започне да се учи в тебе.

Та казвам: Всички онези хора, които не са търпеливи, причиняват големи смущения в невидимия свят. Затова всичките хора, които са дошли тук, на земята, които са изпратени на земята, са от нетърпеливите. От невидимия свят всеки, който е нетърпелив, пращат го тук да се прероди, да се учи на земята. Тъй щото, щом сте слезли на земята, вие не сте от търпеливите. На земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичките несгоди на живота са училище, дето искат да ви покажат, да ви научат на търпение. Защото всичко в света, което е създадено, е на мястото си. Едно ваше страдание е благо за другите. Нима мислите, когато изядаме една ябълка, не е благо заради мене? Ако ябълката не разбира, ще страда. Как

посрещате вие ябълката? Най-първо вие сте много мек. Като погледнете, поглаждате я. После я стискате, опитвате дали тя търпи и чувате един малък звук. „Колко е хубава любовта ти“, казва тази ябълка. Зъбите представят човешките добродетели. Ти посрещаш ябълката със зъбите. Казваш: „Добър ден, добре дошла, радвам се, че Господ те изпратил при мене на гости.“

Аз може да ви приведа един пример от живота на Епиктета. Той бил роб при един римски патриций. Но господарят бил много недоволен от своя роб, че той никога не се оплаквал. Като биели другите роби, охкали, викали, плакали, а този, когато господарят го наказвал, той се усмихвал. Искал да му каже: „Макар да си патриций, внимавай, защото един ден и ти може да се намериш в моето положение.“ Чудил се на този упорит човек. Един ден искал да го наказва, започнал да му натиска крака, той му казал спокойно: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш.“ След като му счупил крака, този патриций се обърнал, освободил Епиктета от робство, дал му голяма сума и го изпратил да си отива в Гърция и написва много интересни работи. Туй е търпение. Оттам насетне този патриций и Епиктет станали приятели. Питам: Вашия крак когато натискат, какво трябва да кажете вие? Аз съм виждал някои, като се приближи при тях някой, казват: „Какво ме натискаш, не виждаш ли?“ Дрехата като докоснат, не може да търпи, че се приближил. Тия камъни, на които седим, те са едни върху други, какво мислите, учат търпение. Каква тежест седи отгоре им. Те търпят спокойно. Камъните са много търпеливи. На Епиктета философията да имате.

Аз считам един човек, който няма търпение, нему му липсва едно качество, устойчивост, твърдост в характера. Човек без търпение, характерът му няма основа, няма на какво да се обосновава. Твърдостта на човека представя едно от моралните качества. Твърдостта е задна стража на Божествения свят. За Бога казваме, че Той е дълготърпелив. Бог, Който вижда всичките недостатъци на хората, Той взема само в съображение от тия недостатъци да изкара някаква добродетел. Ти си нетърпелив. В какво седи нетърпението ти? Само в една малка частица – „не“. И в английски е „no“. Във френски с колко букви се различава? /Две./ Нетърпението има два елемента. Едното нетърпение от жените, другото нетърпение иде от мъжете. От „Н“ е на жените, от „Е“ на български е на мъжете. Жената прави мостове, „Н“ на български. Където и да е жената, прави мостове да мине. „Е“, това е мъжът, който обича да заповядва. „Е“ е закон на разширение. Но мъжът, като се ожени, иска жена му да се подчинява. Жената, за да направи едно примирие, трябва да направи един мост. Кой е този мост? То е човешкото благоразумие. Там, дето има благоразумие, противоречията в живота се уреждат лесно, дето няма благоразумие,

противоречия има. Следователно, жената се явила в света, за да направи един мост, да внесе благоразумието в човека, да го научи как да бъде търпелив. Жената създала най-голямото главоболие на мъжа, „не“ на мъжа. Мъжът и жената сега са разделени. Под думата „мъж“, тя е една санскритска дума, ние разбираме едно същество, което трябва да мисли. Но има един мъж на нетърпението, има и една жена на нетърпението. Тия мъж и жена се карат целия ден и се разправят. Единият иска да гради мостове, няма материал, не може да прави мостове. Другият иска да се разшири, но няма място, няма кому да заповядва. Жената няма материал да направи мостове. Един мост да направиш в себе си, да се примириш. Колко е мъчно хората да се примирят. Казвам: Примири се. – Не може. Той е нетърпелив. Казвам: Примирете се. Трябва да примириш два бряга на реката. Тия брегове няма какво да примириш, искаш да се примириш, ще направиш един мост от единия бряг до другия. Понеже водата ги разделя, искат да се приближат. Казват: „Те се скарали.“ Как се скарали? Те никога не са се виждали, водата ги разделя. Двама братя се карат, понеже вода минала между тях.

Разправят за търпението на двама аскетически философи, които се състезавали за голямо търпение. Единият се отличавал с голямо търпение, другият казвал, че и той може да търпи като него. Отишъл един просяк да ги опита, колко могат да търпят. Отивал при единия 19 пъти да проси и той все го приемал любезно и му услужвал. При другия като отишъл пет пъти да го посети, той му казал: „Се с тебе ли ще се занимавам?“ Просякът му казал: „Не те бива тебе. Аз 19 пъти ходих при твоя приятел и той все ме посрещаше весел, пет пъти при тебе дойдох и ти вече кипна.“

Та сега и вие се състезавате в търпението. Аз считам, че в света има само две същества: Един мъж и една жена. Аз считам всичките хора копие на тия, както в един дом децата са копие на бащата и майката. Щом има баща и майка, има деца, щом няма баща и майка, няма деца. Щом има скулптури, ще има и статуи, щом няма скулптури, няма статуи. Ако има архитекти, ще има къщи, ако има земледелци, ще има ниви да се орат. Ако има списатели, има книги, ако няма философи, няма философия в света. Следователно, търпението ли трябва да съществува по-напред или търпеливите съществуват? Търпението, това е едно от основните качества на любовта. Ти не може да обичаш, ако не търпиш. То е едно неразбиране. Вие всякога сте готови да приемете един богат човек. С четири очи ще гледате да дойде в къщи, той носи провизии, всичките богатства. Ако дойде в къщи един беден, не ви е приятно. Двама бедни хора на едно място не могат да живеят. Вие сега, които сте нетърпеливи, събрали сте (се) с други нетърпеливи. Нетърпението на мъжа се е събрало с нетърпението на жената и като се събрали, не могат да се търпят. Търпението на мъжа се е

събрало с търпението на жената и като се съберат, могат да се търпят. Аз ви казвам произхода. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една жена. Ти не можеш да бъдеш търпелив, докато нямаш една сестра. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една майка. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един баща. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един учител. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един слуга.

И тогава Христос казва: „Аз ще изпратя духа си." Щом дойде духът в тебе, то е мощното, силното, което ще създаде търпението. Ние виждаме как слънцето изгря тази сутрин, как се показа. Учените хора казват, че то е една топка, материал, няма съзнание в него. То е горещо вещество на бунт. Най-големите бунтовници са в слънцето. Там има такива избухвания на лава по на 200–300 хиляди километра. Около стотина, 150, 180 избухвания. Ако сме на слънцето, ще изхвръкнем някъде и няма да ни види никой. Има нещо в слънцето, което кипва, но то не е такова. В слънцето има един стремеж на любов, да изпрати своята помощ към онези, които се нуждаят. Следствие на това има едно вътрешно състезание, кой да иде по-напред да слугува. Ако вие можехте да виждате, щяхте да видите: то са хиляди и хиляди разумни същества, които излизат като слънчеви лъчи, облечени със своите мантии, тичат по вселената и разнасят светлина. После пак се показват в слънцето. Има теория, че тия петна, които се явяват на слънцето, са ангелите, които се връщат, отварят се слънчевите врати и хората виждат само тъмните врати. Те са си свършили работата, затова тъмни стават и големи отвърстия има.

Та понякога, когато вие седите и нямате смисъл в живота, защо идат страданията? Те идат да ви дадат работа. Радостта, това е една работа външна, страданието е една работа вътрешна. Следователно, казват: „Защо са страданията?" Една вътрешна работа са. Страданието е една Божествена вътрешна работа. И ти още не разбираш Божиите пътища. Нали учителите ви дават домашни работи, дадат ви една мъчна задача, ти решаваш по един начин, по втори, не може да решиш, лягаш да спиш, не може да спиш, ставаш, хванеш си главата, пак седнеш. Като решиш задачата, стане ти радостно. Като идеш в училище, задачата е лесна. Страданията, това са домашни упражнения. От решаването на тия задачи зависи вашият прогрес.

Сега, според вас, какво искате вие? Ако няма страдание, няма и радост. Щом има страдание, ще има и радост. Щом има радост, ще има и страдание. Сега, който не разбира, ще счита, че страданието е зло. Страданието е най-голямото благо на съвременните хора. Христос, като дойде от небето, с какво го посрещнаха хората? Направиха ли го цар?

Имаше ли някой апартамент? Носеше ли такава тога като римските патриции, някой венец, корона? Действително, Той имаше царска мантия, Той беше облечен с най-хубавата мантия на любовта. На земята като дойде, много облечен беше, изпродаде си всичките дрехи, за да помага на хората. Най-после даде и последната си мантия и си замина гол от земята. Съблякоха Го, всичко Му взеха и така си замина. По човешки говоря сега. Казвам: Понякой път някои проповядват, учат, че Христос се отличаваше с голямо търпение. Има един образ, че една жена чула, че Христос лекувал и носила своя син при Христа да го излекува. Едва пристигнала, когато Той бил закован на кръста и започнала да плаче на Христа. Христос се помолил да му отковат ръката, турил ръката на детето и то оздравяло. После пак му заковали ръката. Колцина от вас сте готови да отковете ръката и да направите едно добро, и пак да ви заковат ръката? Гледам тук за какви малки работи се безпокоите. Че не го погледнали хубаво, безпокои се. Отде знае, каква наука има? Казва: „Криво ме погледнаха." Де намери този ъгъл? Казва: „Направо не ме погледна. Топлина няма в погледа." Как измери температурата, казва, че топлина нямало в погледа. С какъв уред измерил, че топло не го погледнал?

Да ви кажа самата истина как седи: Не може хората да ви обичат, ако не ги обичате. Който пръв оценява любовта, той е, който раздава любовта. Който втори оценява любовта, той приема любовта. Следователно, в един и същ момент не може да дадеш твоята Божествена любов от себе си, ако не може да възприемеш от другиго, ти не може да имаш любов. Два момента са те в характера на човека. Защото Бог е скрит и в добрите, и в лошите хора. Но да ви кажа сега: Бог е скрит в едно същество, наречено мъж. Той си мисли, че е мъж. Бог е скрит в едно същество, което е наречено жена. Мъжът е, който излязал от областта на мисълта. Жената е излязла из областта на живота. Събрали се на едно място, за да бъдат мисъл и живот, в съдружие влезли и завзели мястото. Мъжът завзел ума, жената – сърцето. Карат се кой да има първото място. Питам сега: Как ще примирите, имате два крака, ако десният е пръв в един момент, вторият момент как ще бъде? – Левият ще бъде пръв и десният втор, понеже движение трябва да има. Левият крак е жената, десният е мъжът, мъжът ще иде назад, жената – напред. Кой ще бъде пръв? – Мъжът ще бъде пръв, после жената ще бъде първа. Какво се разрешава в този въпрос? С десния крак ще мислиш, с левия крак ще чувстваш. С десния крак ти ще говориш разумно, с левия крак какво ще правиш? С левия крак ти ще утешаваш бедните, страдущите, ще ги прегърнеш, ще ги целунеш, ще ги лекуваш. С дясната ръка се дава, с лявата се радва. С десния крак се туря общия капитал в една банка, с левия крак този капитал се разпределя, кому какво трябва да се даде. Ако в тебе сърцето не е развито, капиталът, който имаш, няма да знаеш как да го раздадеш.

Сега вие сте се събрали тук, на планината, и аз искам да бъдете както тазутринното слънце. Днес слънцето казало на вятъра: „Ще търпиш, ще дадеш добър пример." Защото много сприхав е вятърът. Сега ще го разгневят някъде, ще започнете да чувате шепота му тук-там, да се кара. Мине покрай някое дърво, казва: „Какво търсиш тука?" Мине покрай камъче, задигне праха. Ще мине покрай вас и казва: „Какво сте дошли тук на планината?" Ще ви дигне дрехата, шапката. Той казва: „Махайте се оттук вече." Що е вятърът? – То е човешката мисъл. Понякой път човек трябва да спре своята мисъл.

Вие понякой път имате един човек до вас, когото не можете да търпите, казвате: „Нетърпим." Или ръцете много твърди, или от него излиза някое ухание, няма хубаво ухание, или в очите има някъде някой дефект, има нещо, което вас ви смущава. Помнете: Този човек е недовършена картина. Ако идете при един художник, който рисува, ще видите, че има известни щрихи, грозна е картината. След време ще стане отлична картина, милиони ще струва. Вие имате един човек, Господ сега го направил. Вие сте влязли в ателието на Бога, преди да е довършил тази картина. Не е ваша работа да критикувате, че картината не е довършена. Не си давайте мнението за картини, които не са довършени. Там е вашата погрешка. Ти казваш сега, че не може да търпиш някого. Помисли, че ти си при Господа. Мислиш ли, че всичко онова, което ти мислиш и чувстваш, Господ го одобрява? Ти виждаш много дефекти. Не е довършен човекът. Мислите ли, че когато Господ правеше Адама, когато Господ създаде Адама, вземаше онази пръст и го прави веднъж, дваж, триж, много рядка беше тази пръст. Един негър, като проповядвал как Гостод създал човека, казал, че три дни на един плет, три дни го сушил. Друг негър го питал: „Ами плета кой го направил?" Казва: „То не е ваша работа." Едни казват, че първото същество, което е създадено, е човекът, плетът кой го е създал? Се таки този плет съществува. Всякога нетърпението се ражда при един плет. Понеже като се направи между двама съседи една преграда, един плет, и започват да спорят. На плета се опознават. Питат: „Защо поставили плета?" Или пита: „Защо влязъл в къщи?" Значи, една врата трябва да има. Всякога, щом влизаш в един дом без любов, ще те питат: „Кой ти даде правото да влизаш?" Щом влизаш с любов, никой няма да те пита. Хората на любовта са добре дошли, но хората на безлюбието никой не ги иска. Много естествено. Ако ви дам един диамант, добре дошъл е, няма да ви обидя. Ако ви дам един диамант като кокошо яйце, ще го считате за голяма привилегия. Ако ви дам едно паче яйце или един прост камък, ще бъде обида. Казвам: Същият закон е: Ако ти отиваш в един дом, трябва да носиш подаръците на любовта. Влизаш в който и дом да е, ще носиш скъпоценностите на любовта. Тогава ще бъдеш добре дошъл. Ако носиш

прости камъни, никой не ги иска. Ние сме богати с човешки подаръци, ние нямаме нужда от тях. Трябва да се откажем. За бъдеще подарявайте си скъпоценните камъни, направени от любовта. Първият камък да бъде на вашето, Божественото търпение.

Отче наш.

Имайте търпението на майката, която по десет пъти става за онова кречетало и като го погледне, помилва го и казва: „От тебе човек ще стане.“ Казвам: Слушайте, когато вашата майка ви говори. Благодарете на Бога за онова, голямото търпение.

XVIII година.
36 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 4 август 1939 г., петък, 5 ч. с.
На Молитвения връх.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 210–224.

1939_08_04 Търпение
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ТЪРПЕНИЕ

Хората на новата култура ще се отличават с търпение. Едно важно нещо, което липсва на много от съвременните хора, е търпението. Малко хора ще срещнете днес, които да имат търпение. Повечето хора носят сянката на търпението – неволята, мъчението, страданието, но не и самото търпение. По необходимост те издържат мъчението, страданието и мислят, че са търпеливи. Привидно е така, но вътрешно те постоянно мърморят, постоянно са недоволни.

Много от съвременните хора са недоволни от света и се чудят, защо светът е създаден толкова несъобразно. Ако им се даде възможност да създадат нов свят, как биха го създали? Ако някой се заеме със създаването на нов свят, на първо място ще постави себе си. Къде ще тури другите хора? Ако е въпрос за такъв свят, всеки за себе си го е създал вече, всеки се е поставил на първо място. Какво може да се постигне в един свят, в който всички хора са първенци? Светът страда все от първенци. Двама души спорят помежду си, карат се за първото място. Всеки разглежда нещата от свое лично разбиране, както се отразяват на него. Казвате, че някой не постъпва добре, защото към вас не се е отнесъл, както трябва. Възможно е този човек да не е постъпил към вас, както трябва, но знаете ли, при какви условия се е намирал?

Пускате нощем един човек в тъмна стая и го карате да се движи из нея, без да направи някаква пакост. Това е невъзможно. Този човек не вижда, нито познава обстановката. Щом влезе в тъмната стая, той непременно ще събори някой стол, или маса, ще бутне някоя книга, ще счупи някое шише. Невъзможно е да се движи човек в тъмна нощ по планината, без да се спъне някъде. Какво трябва да прави човек, за да не причинява пакости? Щом нощта е тъмна, той трябва да седи на едно място, да не се движи. Следователно, видите ли, че двама души се карат, знайте, че те са в тъмна стая, пълна с мебели. Непременно те ще се сблъскат и ще причинят пакости. Кажете ли, че някой човек е добър, ще знаете, че той живее в уреден свят, дето са изключени всякакви сблъсквания. Следователно, добротата ви не се дължи на вас. Ако видите една красива статуя, чия ще бъде заслугата за красотата ѝ: на скулптура, или на самата статуя? Статуята е реклама за самия скулптор.

Американците са много изобретателни в своите реклами. В големите

градове често срещате човек, облечен в царска мантия, с корона на глава, който се движи важно, едва пристъпва, като цар. Външно той е цар, но никой не му обръща внимание. Защо? Защото на гърба му са залепени различни реклами. Американците са привикнали на такива царе, на гърба на които са залепени реклами за чужди изобретения и придобивки. Те не представят нещо съществено, което да заслужава вниманието на човека.

Кое е същественото в човека? Същественото в човека е неговият живот. Живот трябва да тече в човека. Хубаво нещо е статуята, но тя е лишена от живот. Колкото малък и незначителен да е човек, той е по-ценен от всички статуи в света, защото в него има душа, дух, ум, сърце и воля. За тия неща човек трябва да бъде обичан и почитан.

И тъй, първото нещо, необходимо за човека, е търпението. Той трябва да има такова съзнание в себе си, че с качествата и дарбите които му са дадени, да минава през най-големите несгоди, без да причинява никаква пакост. Той трябва да минава така, че да поставя всяко нещо на своето място. Какво ще кажат хората за него, ако излезе пред тях с дреха, обърната наопаки? В психическия живот обърнатата дреха представя изопачена добродетел. Нетърпението е изопачена добродетел. Нетърпеливият е обърнал търпението наопаки и се явява с него пред хората. За да бъде търпелив, човек трябва да стои на едно място. Докато е в тъмнина, човек трябва да бъде търпелив. Щом изчезне тъмнината, търпението не е необходимо. Докато има препятствия на пътя си, човек трябва да бъде търпелив. Щом се махнат препятствията, търпението само по себе си отстъпва. Човек може вече свободно да се движи. Нетърпеливият се движи в тъмнина, между препятствия, вследствие на което се явява недоволството. Търпението е за разумните хора. Разумният първо опитва нещата и после се произнася за тях. Като види един плод, той не казва, дали е добър, или лош, но го изяжда, приема го в себе си и следи, как му се отразява. Ако внася разположение в стомаха и в мозъка му, плодът е добър. Внесе ли най-малкото неразположение плодът не е добър. Добрият плод намира място и в мозъка на човека, във великия свят на мисълта.

Хората, които живеят на земята, са крайно нетърпеливи. Докато са били в невидимия свят, те са причинявали големи смущения. За да се избавят от тях, изпратили ги на земята да се учат, да придобият търпение. Значи, човек е слязъл на земята, да научи закона на търпението. Всички мъчнотии и несгоди, на които човек се натъква, са предметно учение. Чрез тях той изучава търпението. В този смисъл те са на мястото си. Например, един човек страда, мъчи се, но друг някой се радва. Страданието на един е радост за другиго. Човек яде ябълка, радва се, изпитва приятност. Ако

ябълката имаше съзнанието на човека, непременно щеше да страда. За ябълката зъбите на човека представят добродетели, чрез които той я приема на гости в себе си. Като яде ябълката, човек трябва да се учи от нея на търпение. Той я мачка, дъвче, но тя мълчи, нищо не казва.

Велико нещо е търпението. Епиктет, виден гръцки философ, бил роб при един римски патриций. Господарят се отнасял грубо и жестоко със своите роби, които често наказвал. Като ги биел и изтезавал, те викали, роптаели. Единствен Епиктет мълчал. Каквото да правел господарят му, както да се отнасял с него, Епиктет мълчал и се усмихвал. Това поведение дразнело господаря му. Той се очудвал на неговия характер. Епиктет искал да му каже, че не трябва да се забравя, защото, макар и виден патриций, някога може да се намери в неговото положение. Един ден господарят се разгневил и започнал силно да натиска крака на Епиктета. Последният кротко го погледнал и му казал: Господарю, тъй както натискаш крака ми, може да го счупиш. Ако го счупиш, първо ти ще изгубиш, не ще мога да ти работя. Господарят продължавал да натиска крака му, докато го счупил. От този момент римският патриций освободил Епиктета от робството, дал му голяма сума и го изпратил в Гърция, дето в скоро време Епиктет се прочул като виден философ. Това значи търпение.

Какво правят сегашните хора, ако някой се осмели да натисне крака им? Не е нужно да натискате крака на някой от съвременните хора, за да опитате търпението му. Достатъчно е само да се докоснете до дрехата му, за да се обърне към вас с груб тон и да ви пита, защо го бутате, или защо го безпокоите. Следвайте философията на Епиктета за търпението. Следвайте философията на камъните за търпението. Вие ходите върху тях, седите, но те не роптаят. Те са чакали с хиляди и милиони години, а ще чакат още толкова, докато дойде денят на тяхното освобождаване.

Коя е причината за нетърпението в човека? Някои хора са много нетърпеливи, понеже им липсва устойчивост на характера. Без търпение човешкият характер е лишен от основа. За такъв човек казваме, че няма морален устой. Твърдостта в човека е морално качество. В Божествения свят твърдостта е задна стража на човека. Казват, че Бог е дълготърпелив. Той търпи човека с всичките му слабости и недостатъци и търси начин, да ги превърне в нещо ценно.

Разликата между думите търпение и нетърпение се заключава в частицата „не". В това се вижда величието на Бога, че от нищо нещо прави. Отрицателната частица „не" се състои от две букви, т. е. от два елемента: „Н" и „Е". Буквата „Н" е съставна част на женското нетърпение. Тя представя мост. Това показва, че дето попадне, жената започва да прави

мостове. Мъжът пък обича да заповядва. Това се вижда от буквата „Е". Мъжът заповядва и на жена си. Той иска от нея подчинение. Като види, че някъде ще избухне война, жената влиза в ролята си да примирява. Като прави мостове, тя внася примирение. Какво нещо е примирението? Кога става примирие между воюващи страни? Когато между тях влезе благоразумието. Значи, мостът, който жената строи, това е нейното благоразумие. Дето има благоразумие, там противоречията лесно се уреждат. Дето благоразумието отсъства, там противоречията взимат широки размери.

Следователно, жената е дошла в света, да внесе благоразумието между хората, да ги научи на търпение. Това прави търпеливата жена. Обаче, има една жена на нетърпението. Същото се отнася и до мъжа: има един мъж на търпението и един – на нетърпението. Когато се срещнат нетърпелива жена и нетърпелив мъж, те започват да се карат. Жената иска да направи мост, но материал няма. Мъжът иска да се разшири, да заповядва на жена си, но тя не търпи чужди заповеди. Мъчно се примиряват хората. Защо? Защото искат да съединят бреговете на реката. Те никога не са били заедно и не могат да се съединят. Искате ли да минете от единия бряг към другия, непременно трябва да построите мост. Само мостът, т. е. благоразумието, е в състояние да примири два разнородни елемента. Казват, например, че двама братя се скарали и разделили. Те никога не са били заедно. Те са прътове на една река, между които е текла нода. Водата ги е разделяла. За да се примирят, поставете над тях мост. Водата, която тече между бреговете на реките, представя живота, чрез който хората се изпитват.

Двама аскети – философи работели върху търпението. Те се състезавали помежду си, кой да развие по-голямо търпение. Един просяк послужил като обект, да се изпита търпението им. Всеки ден той отивал при първия аскет и всякога бивал добре приет. Аскетът му давал пари, храна и любезно го изпращал. Той го посетил 19 пъти подред. След това просякът решил да посети втория аскет. Отишъл два-три пъти подред, и аскетът го приемал любезно, давал му по нещо. На петия ден, обаче, аскетът се разгневил и му казал: Престани вече да ме безпокоиш! С тебе ли само ще се занимавам? Колко просяци още има, на които нищо не съм дал! Просякът се поклонил вежливо и му казал: Братко, много има да работиш върху търпението. Аз ходих 19 дена подред при твоя съсед, но той никога не се разгневи. Всякога ме приемаше любезно, като че за пръв път ме виждаше. Ти на петия ден вече ме изгони.

Съвременните хора, като двамата аскети, се състезават в търпението, но пропадат на изпита. Те са изгубили първообраза на търпението. Един е образът на търпението в жената и един – в мъжа. Всички останали образи

на търпението са копия на двата първообраза. Кое е съществувало по-рано: търпението, или съществото, което търпи? Първо е било съществото, което търпи, а от него е произлязло търпението, като негово качество. Следователно, да се говори за търпение, трябва да имаме същество, което търпи. Към този образ на търпението трябва да се стреми всеки човек. Щом има деца, има и майки, и бащи; щом има статуи, има и скулптори; щом има ниви, има и земеделци; щом има писатели, учени и философи, ще има и книги.

Търпението е едно от качествата на любовта. Щом обичаш, ти можеш да търпиш. Не обичаш ли, не можеш да търпиш. Когато богат и беден се съберат на едно място, те могат да се търпят. Съберат ли се двама бедни, не могат да се търпят. Следователно, когато хората не се търпят, ще знаете, че те са бедни. Какво трябва да направят, за да се търпят? Да вземат няколко богати помежду си. За да бъде търпелив, човек трябва да бъде обиколен с търпеливи хора. Търпеливи са хората, когато нищо не им липсва. Значи, за да бъде търпелив, човек трябва да има майка, баща, брат, сестра, мъж, жена, учител, слуга. Всичко това той ще намери в себе си. Това са неговите ближни. Намери ли човек своите ближни в себе си, той става търпелив. Той всякога се съветва с тях, те му помагат, но и той им помага.

Христос казва: „Ще изпроводя Духа си". Духът е мощното, великото в човека, което го прави търпелив. Духът разширява човешката душа, внася в нея любов и светлина, както слънцето изпраща своята светлина и топлина на всички живи същества. Това, което наричаме слънчеви лъчи, не е нищо друго, освен разумни същества, облечени в светли мантии, които тичат из цялата вселена, да разнасят светлина и топлина на всички същества. Като свършат работата си, те пак се скриват в слънцето. Според една теория слънчевите петна представят дупки, отвърстия на слънцето, през които са минали и минават ангелите, след като свършат работата си на земята. Дали е така, не се знае. Това не е научна теория, която може да се докаже.

Каквото да се говори на хората, в края на краищата те пак запитват: Защо са страданията в света? Не може ли без страдания? Страданията и радостите в живота представят работа за човека. Страданието е вътрешна Божествена работа, а радостта – външна. Докато не разбере Божиите пътища, човек не може да разбере смисъла на страданията и на радостите. И ученикът понякога не разбира, защо му се дават домашни работи. Учителят по математика дава домашна работа на учениците си. Добрият ученик всякога решава задачите си. Ако не може да реши някоя задача, той не се успокоява. Той прилага един, втори, трети метод, но задачата не се решава. Той легне да спи, но сън го не хваща. Става, пак ляга, все върху

задачата мисли. Щом я реши, той се зарадва и ляга спокоен да спи. Който го наблюдава, какво прави, ще каже, че страда. Не страда той, но решава домашното си упражнение.

Значи, страданията не са нищо друго, освен домашни упражнения. От правилното решаване на тия задачи зависи успехът на ученика. Който не разбира смисъла на страданието, той иска да се освободи от него. Той не знае, че ако се лиши от страданието, ще се лиши и от радостта. Щом има радост, ще има и страдание; щом има страдание, ще има и радост. За съвременните хора страданието е необходимо, като велико благо в тяхния живот. Как посрещнаха хората Христа? Цар ли стана Христос? С царска мантия и с корона на глава ли ходеше? С тогата на римския патриций ли беше облъчен? Не, като слезе на земята, Христос продаде всичко, каквото имаше, за да помага на хората. Най-после Той даде и последната си мантия и така замина за небето. Всъщност Христос беше облъчен с по-красива дреха от царската мантия. Той беше облечен с мантията на любовта, а на главата си носеше царската корона на любовта.

В едно предание за Христа се казва, че когато бил разпнат, една жена притърчала, приближила се до кръста и Го помолила да изцери детето й, което здраво притискала към гърдите си. Христос поискал да отковат ръката му, за да помогне на страдащата майка. Той сложил ръката си върху болното дете, което на часа още оздравяло. След това отново заковали ръката му. Колко хора са готови в последния момент на живота си да направят едно малко добро от любов?

Съвременните хора се смущават от малки работи. Някой се оплаква, че не го погледнали, както трябва. Как го погледнали? Накриво. Че откъде намерил уред, с който да определи ъгъла на погледа? Друг се оплаква, че не го погледнали топло, Как измери температурата на погледа? С една дума, хората се оплакват едни от други, когато не се обичат. За да те обичат, и ти трябва да обичаш. Любовта се изявява в даване и взимане. Който обича, той дава; когото обичат, той взима. В един и същ момент човек не може да дава и да взима. Ако в първия момент дава, във втория ще взима. Едно и също лице не може само да дава, или само да взима.

Значи, истинската любов се изявява само тогава, когато между съществата става правилна обмяна на даване и взимане. Казваме, че мъжът представя ума, а жената – сърцето. Ние разглеждаме мъжа и жената като принципи, а не като форми. Ние можем да кажем, че мъжът е ум, мисъл, а жената – сърце, чувство. Когато мъжът и жената разбират този въпрос правилно, те живеят добре. Не го ли разбират правилно, те постоянно се карат, кой да вземе първото място. Трябва ли да спорят краката, кой от двата да бъде

пръв? В първия момент десният крак е пръв; във втория момент левият крак е пръв. Като се движат, ту десният напред, а левият назад, ту левият напред, а десният назад, човек се движи. Важно е да има движение. Като върви десният крак напред, човек мисли; щом левият излезе напред, човек чувства. Когато десният крак е напред, човек говори разумно; когато левият излиза напред, човек помага на бедни, на страдащи, на болни. Дясната ръка събира капитала, а лявата го разпределя. Колкото е важно събирането на капитала, толкова е важно и раздаването.

Хората не могат да се търпят, защото не разбират Божиите пътища. Някой казва: Не мога да търпя този човек. Защо не може да го търпи? Защото имал някакъв дефект. Вината не е в човека, когото не можете да търпите, но в разбирането ви. Ако влезете в ателието на някой художник, който рисува една картина, вие ще излезете оттам разочарован. Казвате, че картината на художника е много грозна. Грешката не е в художника, нито в картината, но в самите вас. Картината е в началото си. Един ден, когато се завърши, тогава можете да дадете мнението си за нея. Вие сте влезли в ателието на художника без негово позволение. Следователно, всеки човек, когото не можете да търпите, е незавършена картина. Вие сте влезли в ателието на Бога без Негово позволение. Бог работи върху този човек, той не е завършена картина. За да можете да се търпите такива, каквито сте, нека всеки си представи, че се намира в ателието на Бога, Който с любов и търпение изправя кривите линии на вашия образ. Кажете си: Както Бог ме търпи, така и аз трябва да търпя своя ближен. Хиляди години още Бог ще работи върху човека, докато го направи съвършен.

Един проповедник разправял на своите събратя, негри, как Бог създал човека. Той казал, че Бог взел рядка пръст, мачкал я дълго време и най-после направил от нея първия човек. За да го изсуши, той го турил на един плет, дето съхнал три дена. Един от слушателите запитал проповедника: Кой е направил плета? – Това не е ваша работа.

Не е важно, кой е направил плета. Важно е, че плетът съществува. Не само това, но плетът прави хората нетърпеливи. Когато между двама съседи се издигне преграда, плет, веднага произлизат спорове. Съседите стават нетърпеливи и започват да се карат. Чрез плета те се опознават. Вратата е също преграда между хората. За да влезеш в някой дом, все трябва да отвориш една врата. Ако влизаш с любов, никой не те пита, защо си дошъл. Влезеш ли без любов, всички те питат. За човека на любовта всички врати са отворени. За човека на безлюбието всички врати са затворени. Който влиза в един дом, той трябва да носи подаръците на любовта. Искате ли хората да ви приемат добре, носете им скъпоценните камъни на вашата любов. Нека първият камък на Божествената любов бъде камъкът

на търпението.

Имайте търпението на великата майка на любовта, която е готова постоянно да помага на кресливото си дете. Като го погледне, тя казва: От това дете човек ще стане.

Слушайте гласа на великата майка, която ви говори, и благодарете на Бога, че чрез нея се учите на търпение.

4 август, 5 ч. с.

1939_08_06 Постоянното в живота
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ПОСТОЯННОТО В ЖИВОТА

Съществуват два вида прояви в живота: неизменни или постоянни и изменни или непостоянни. Когато изучават човешкия характер, учените намират и двата вида прояви в човека. Те знаят причините за тези прояви. Същевременно те знаят и местата на центровете, които са свързани с тия прояви. Например, на вътрешната част на пръстите в човешката ръка има особени гънки, особени линии, които мъчно се изменят. У някои хора тия линии се завиват във вид на спирала, на охлюв и т. н. По тях се познава характера на човека. Криминалната психология използва тия линии за откриване на престъпниците. Те взимат печат от палеца на престъпника и така откриват престъплението му. Вместо подпис, както правят сега, в старо време хората са се подписвали с печат от своя палец. Този подпис е по-постоянен от сегашния. Сегашният подпис може да се фалшифицира, но печатът на палеца – никога.

Като говорим за постоянни и непостоянни неща в живота, имаме предвид устойчивостта и неустойчивостта на нещата. Устойчивостта на нещата се дължи на постоянните величини, а неустойчивостта – на непостоянните. Устойчивата, постоянна величина е единица, с която мерим нещата. Ние наричаме тази единица мярка „право". Всяка човешка мисъл, всяко човешко чувство и всяка човешка постъпка, които отговарят на тази единица, са добри. Не отговарят ли на единицата мярка, те не са добри. Значи, в живота има единица мярка, с която се измерват нещата. Тя определя, кое е добро и кое – зло. Добро е онова, което дава условия на човека да расте; добро е онова, което дава простор на човешкия ум да се развива. Доброто внася светлина в човешкия ум. Добро е онова, което дава условия на човешкото сърце да се прояви. Доброто внася топлина в човешкото сърце. Светлината и топлината, които доброто внася в ума и в сърцето на човека, се казват светлина и топлина на доброто. Те представят обективната страна на живота. Когато Божествената светлина отсъства, човек винаги прави погрешки. Той не може правилно да разсъждава. Когато Божествената топлина отсъства, човек всякога боледува.

Мнозина искат да бъдат здрави, богати и красиви. Здраве, богатство и красота са синоними. Който е здрав, той е едновременно богат и красив. Обаче, човеек може да бъде здрав само при известни условия. Следователно, човек може да бъде здрав и богат, само ако има чист въздух, чиста храна и хигиенично жилище. Няма ли тези основни условия, той не

може да бъде здрав. Истински здравият човек е здрав във физическо, в умствено и в сърдечно отношение. За да бъде умствено здрав, човек трябва да има устойчиви и положителни мисли, да не се безпокои за дребни неща. Някой се безпокои от мисълта, че ще умре. Щом се безпокои от мисълта за смъртта, това показва, че той не знае, какво нещо е смърт.

В един от анекдотите за Настрадин Ходжа усмиват схващанията на някои хора за смъртта и за онзи свят. Един ден Настрадин Ходжа отишъл в близката гора да сече дърва. Той се качил на едно дърво, стъпил на един клон и започнал да го сече. В това време един пътник видял Настрадин Ходжа на дървото и му казал: Какво правиш тук? – Дърва режа. – Знаеш ли, че като отрежеш клона, на който си стъпил, ще паднеш на земята? – Това не е твоя работа. Настрадин Ходжа продължил работата си, но щом отсякъл клона, заедно с него и той паднал на земята. – Чудно нещо! Точно така излезе, както каза пътникът. Щом знае, че ще падна от дървото, той ще знае, кога ще умра. Настрадин Ходжа настигнал пътника и му казал: Като знаеш толкова много, я ми кажи, кога ще умра. – След три дена. Настрадин Ходжа отишъл у дома си и казал на жена си: Жена, знаеш ли, че след три дена ще умра? Жена му го изслушала, но нищо не отговорила. Той взел торбичката си в ръка, простил се с жена си и с децата си и излязъл вън от града, в подножието на близката планина. Там, на една полянка, под една круша, той си изкопал гроб и легнал в него. От време на време от дървото падали круши, с които той разхлаждал устата си и си мислел: Ако това е смъртта, не е страшна. Лежиш под крушата и ядеш круши. Така изминали два дни. На третия ден той чул около себе си голям шум. Дигнал главата си, да види, какво става. Той видял няколко камилари с камили, натоварени с грънци. Като видели, че човек подал главата си от земята, камилите се уплашили и хукнали да бягат. В бягането си те изпочупили много грънци. Недоволни от това, камиларите хванали Настрадин Ходжа и го набили добре. Тогава той излязъл от гроба и тръгнал за дома си. Като видял жена си, той казал: Жена, върнах се вече от онзи свят. – Какво има там? – Докато крушите падаха от дървото и се разхлаждах с тях, добре беше. Ако така се умира, нищо лошо няма в смъртта. Но когато дойдоха камиларите и ме набиха, положението се влоши. Не струва с бой да отидеш на онзи свят.

Смешни са разсъжденията на Настрадин Ходжа за онзи свят, но мнозина имат подобни схващания. Като се намерят пред мъчнотиите в живота, хората търсят начин да се освободят от тях. Ако не могат правилно да ги решат, те търсят разрешение в смъртта. И тогава се създават различни теории за смъртта. Някои казват, че смъртта е илюзия, други казват, че смъртта е сън.

Какво представя сънят? Според някои сънят е илюзия, а според други – предсказание. Съществуват разни теории за съня, но въпреки всички теории има случаи, когато човек сънува нещо, което се сбъдва в действителност. Един от египетските фараони сънувал, че от реката Нил излезли седем тлъсти крави, а след тях други седем – мършави. Мършавите крави изяли тлъстите. Фараонът извикал всички египетски мъдреци и сънотълкуватели да изтълкуват съня му, но никой не могъл. Тогава фараонът извадил Йосифа от тъмницата, да му разтълкува съня. Йосиф казал: Седемте тлъсти крави представят седем плодородни години, а седемте мършави – седем неплодородни, гладни години. Неплодородните години ще се ползват от изобилието на плодородните. Както изтълкувал съня, така се случило. В Египет настанали седем плодородни години, а след тях – седем неплодородни. Ако някой сънува, че го гони змия, това показва, че в скоро време ще срещне човек, който има характер на змия, и ще му причини някаква неприятност. Чрез съня го предупреждават, да знае, как да се справи с този човек.

Преди години в Америка се явил един професор, който се занимавал с укротяването на зверовете. Той правил опити да обуздава лоши коне, които обичат да хапят. Има коне с лош характер. Като се доближи човек до тях, те хапят по носа, по ухото, ритат, дето им падне. По едно време при професора довели един много лош кон – никой не се наемал да се приближи до него. Професорът успял да го укроти по оригинален начин. Той заповядал да сварят цвекло. След това хванал лошия кон за юздата. В момента, когато конят се готвел да хапе, професорът извадил от врялата вода една голяма глава варено цвекло и я пъхнал в устата на коня. Като направил това три-четири пъти, конят се отказал от обичая си да хапе.

Това е един отрицателен метод за укротяване на животните, но той не е Божествен. Често прилагат този метод и към човека. Има една разумна, Божествена страна в живота. За да попадне в тази област, човек трябва да живее добре. Добрият живот крие в себе си условията на вечния живот. Ако не искаш скоро да умираш, ти трябва да живееш добре. Ако искаш по-скоро да умреш, можеш да не живееш добре. Защо трябва да живееш добре? За да бъдеш силен по ум, по сърце и по воля. С други думи казано: Ти трябва да правиш добро, за да имаш светли мисли, чувства и постъпки. Силният по ум се отличава със своята светлина. Силният по сърце се отличава с топлина и устойчивост на чувствата. Топлината и светлината са творчески сили. Човешкият ум не може да се просвети, ако няма светлина в себе си. Човешкото сърце не може да се обработи и облагороди, ако няма топлина в себе си.

Съвременните учени са успели да разложат светлината на седем цвята,

които съставят първата гама. От тия седем цвята нагоре има по-високи гами, със същите цветове, но по-фини. Ако човек концентрира ума си и се изолира от всички външни впечатления и се вглъби в себе си, той ще усети, че потъва в един гъст, непроницаем мрак. След това в него започва да изгрява, да се зазорява нещо, и той се намира в светлина, по-голяма от физическата. Тази светлина може да се разложи на същите седем цвята, както и физическата, само че тоновете ѝ са по-меки и приятни. Като излезете от концентрирането, вие пак ще минете през същата тъмна зона. Всички хора, които умират, минават през тази тъмна зона. Без да е умрял, човек може да се излъчи, да отиде в тъмната зона. Ако се излъчва съзнателно, той пак може да се върне на физическия свят. Ако излъчването става несъзнателно, човек мисли, че е умрял и не може да се върне назад.

Наскоро в Америка се случило нещо особено. Един индус правил опити да приспива хората чрез внушение и хипноза. Една госпожица от присъстващите на опита казала, че не вярва на тия работи. Индусът я поканил да направи опита с нея, да се увери в силата на внушението. Той ѝ определил час да се яви в хотела, дето се е установил. В уречения час тя се явила в хотела. Индусът направил опита с момата, приспал я, но забравил да ѝ внуши времето за събуждането. Понеже му се явила някаква работа, той излязъл от хотела само за половин час. Обаче, случило се нещастие с него: автомобил го прегазил. Тъй като индусът не се върнал в хотела, момата останала в спящо състояние. Властта определила голяма сума на онзи, който може да я събуди.

Закон е: Никой не може да освободи човека от онази мисъл, която той сам си е внушил. Като знае това, той трябва да бъде внимателен, да не допуща всякакви мисли в ума си. Ако някой допусне в ума си мисълта, че от него човек не може да стане, той започва да вярва в тази мисъл, и никой вече не може да му помогне. Защо трябва да допуща човек в себе си мисълта, че от него нищо не може да стане? Защо не допусне мисълта, че от него може да стане човек? Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Защо тогава той не допуща положителната мисъл, че от него може да излезе нещо?

Помнете: много от мислите, които минават през вашия ум, са чужди. Мисълта, че от тебе нищо не може да стане, е чужда. Бог е създал човека, за да стане нещо от него. Всеки човек е надарен с известни дарби и сили, които трябва да развие. Това е негово гражданско право. Всеки, който отнема това право на хората, той върши престъпление. Всеки, който отнема правото на хората да вършат добро, той сам върши престъпление. Следователно, когато живее добре, човек върши волята Божия. Щом изпълнява волята Божия, той е здрав, силен, богат.

Много от съвременните хора са болни. Защо? Защото не знаят, как да се ползват от слънчевите лъчи. Слънцето съдържа всички медикаменти в себе си. Няма болест, която да не се подчинява на действието на слънчевите лъчи. За да се лекува, човек трябва да прекарва слънчевите лъчи през известни призми. Тези призми могат да бъдат физически, а могат да бъдат и умствени. За да може болният да приеме светлината от слънцето, тя трябва да мине през мозъка на няколко души, като през призма. Същото става и със светлината, която приемаме от слънцето. За да дойде слънчевата енергия до нашите очи като светлина, тя минава през няколко трансформатора. Тъй щото, ние възприемаме пречупена, рефлектирана светлина от слънцето, а не права. По тази причина ние виждаме нещата относително, а не абсолютно. Ние не виждаме нещата такива, каквито са в действителност.

Хората, които виждаме около себе си, не са еднакви. И за тях ние имаме относителна представа. Например, срещате един човек, който има нос, дълъг 3 см., а широк – 2; друг има нос, дълъг 4 см., а широк – 2.5; трети има нос, дълъг 5 – 6 см., а широк 3 см. Тези хора имат различен характер. Характерът им се определя от дължината и широчината на носа. Това не зависи от самия човек. Много поколения преди него са работили за създаването на този нос. Дължината на носа показва развитието на ума, а широчината – развитието на сърцето. Значи, дължината на носа е барометър, който показва състоянието на ума; широчината на носа е хигрометър, който определя състоянието на сърцето.

Съвременните учени си служат с барометър за определяне на атмосферното налягане и хигрометър – за определяне количеството на влагата в въздуха. Когато налягането и в барометъра, и в хигрометъра се увеличава, непременно ще вали дъжд. Ако налягането в хигрометъра не се увеличава, а в барометъра се увеличава, ще има вятър. Като прави наблюдения над барометъра и хигрометъра, човек познава и най-малките промени на времето. Ако това е възможно да стане с външни уреди, много по-лесно и точно може да стане с човешкия нос, който представя едновременно барометър и хигрометър. Скъпо струва този инструмент. Скъпо струва носът, но човек не може да го оцени. Много барометри има в човека. Например, коляното е един добър барометър на човека. При най-малката промяна на времето той чувства в коляното си, или в ставите някъде известна болка. Тази болка определя, че ще вали дъжд, сняг, град. Щом времето започне да се подобрява, и болката престава. Тъй щото, дали ви боли гърло, крак, ръка или друго нещо, ще знаете, че вашият барометър се обажда. По този начин вие можете да станете пророк, да предсказвате времето. Ако ви боли гърлото, времето ще се развали по един начин; ако

ви боли крак – по друг начин и т. н.

Съвременните хора търсят начин да се освободят от своите барометри. Каквото да правят, все ще имат някакъв барометър в себе си. Ако нямат никаква болка, т. е. нямат никакъв барометър, тогава мястото под лъжичката ще играе роля на барометър. Като болни, или като здрави, все ще имат някакъв барометър. Например, забелязано е, че между промяната на времето и човешките чувства има известно съотношение. Без някаква външна причина човек изпитва известна приятност под лъжичката. Причината за това се крие в подобряване на времето. Друг път човек става от сън, вижда, че времето е ясно, светло, а под лъжичката си чувства някаква тежест. Той се пита, защо му е мъчно, търси причината за това, но нищо не разбира. Обаче, след няколко часа времето се разваля. След това неразположението му изчезва. От своите вътрешни разположения и неразположения човек дохожда до правилни психологически заключения.

Едно семейство, състоящо се от шест члена – майка, баща и четири деца, описват своите наблюдения по отношение закона на влиянието. Те са забелязали следното: ако бащата е неразположен в понеделник, майката е неразположена във вторник, големият брат – в сряда, голямата сестра – в четвъртък, малкият брат – в петък, малката сестра – в събота. В неделя всички имат добро разположение. Цялото семейство е радостно. Дойде ли понеделник, дежурството започва отново. Бащата се чуди, какво да прави, за да избегне дежурството. Казвам му, че щом забележи известно неразположение в себе си, да вземе раницата си и да отиде на екскурзия. Изобщо, почувства ли човек някакво неразположение, нека се заеме за работа, да впрегне енергията си. Закон е: когато се обичат, хората предават настроенията и разположенията си едни на други. В това отношение човек е предавател и възприемател на енергии. Когато между двама души съществува известно подобие, те взаимно си предават своите мисли и чувства: каквото единият мисли, другият ще го възприеме; каквото единият чувства, и другият ще чувства. Ако единият има лошо разположение, ще предаде разположението си на другия; ако е добре разположен, ще предаде доброто си разположение на другия. Като знае това, човек трябва да търси причината на своето лошо разположение. Като намери причината на лошото разположение, той може да се освободи от него. По този начин човек лесно може да се справя със своите мъчнотии.

Бъдещата хигиена изисква хора с развити чувства, по вътрешен път да познават, каква храна да употребяват и откъде да я приемат. Каже ли ви нещо отвътре да не ядете известна храна, или да не отивате в известна гостилница, слушайте този глас. Не го ли послушате и влезете в

гостилницата, в която ви се забранява да влизате, вие ще изпитате голямо неразположение. Вслушвайте се във вътрешното си чувство, което всякога ви подсказва, какво да ядете, къде да отидете, с кого да дружите и т. н. Има гостилничари, които не влагат добри енергии в яденето. Ядете ли тяхната храна, непременно ще се разстроите. Този закон има, приложение навсякъде в живота. Отиваш ли в магазин да купуваш нещо, вслушай се в своето вътрешно чувство, имаш ли разположение към човека, от когото купуваш. Свързваш ли приятелство с хората, прилагай същия закон. Свързвай приятелство с хора, към които имаш добро разположение. Срещнеш ли човек, който произвежда някакво вътрешно противоречие в тебе, не свързвай приятелство с него. Не произвежда ли някакво противоречие в тебе, имаш ли разположение, свържи приятелство с него и не се страхувай. Този човек ще остане верен през целия ти живот. Следователно, не свързвайте приятелство с човек, който произвежда стягане на сърцето и противоречие в ума. Защо е така, не питайте и не правете опити да се пресилвате, да преодолявате това чувство. Ако посеете жито на пътека в пустинята, какво ще получите? Колкото да разоравате пясъчната почва, житото не вирее в нея. Искате ли житото да ви даде плод, посейте го в чернозем. От хиляди години насам, черноземът е обработван, с цел да се подобрят условията за добро жито.

Съвременните хора са дошли до закона на хармонията в живота и казват, че всичко трябва да почива на този закон. Очаквате ли приятелство между двама души, вижте, дали те си хармонират. Искате ли да слушате музика, вижте, дали хармонира с вашето разположение. Когато твори, музикантът прилага закона на хармонията в тоновете. Ако два или повече тона не си хармонират, той не ги съчетава, не образува от тях никакви акорди. Пеете ли, свирите ли, говорите ли, навсякъде трябва да спазвате закона на хармонията. Без хармония животът се обезсмисля. Обаче, колкото да се стреми към хармония, човек не може абсолютно да избегне дисхармонията. Лошите хора не са нищо друго, освен дисхармонични тонове. Ако не може абсолютно да избегнете дисхармоничните тонове, т. е. лошите хора, вие трябва да знаете, къде да ги поставите. По отношение на добрите хора, те са тонове от други гами, които нямат нищо общо с тях. Дойдете ли до лошия човек, оставете го настрана, не свързвайте приятелство с него. Някой момък се влюби в една упорита мома и мисли, че ще я превъзпита, ще я настрои на гамата, в която той пее и свири. Упорството е дисхармоничен тон в живота, за който се изисква особена гама. Опитвали ли сте се да превръщате дисхармоничната гама в хармонична, да видите, как става това превръщане?

Един българин страдал от жена си, понеже била много упорита. Каквото й казвал, тя всичко вършела наопаки. Един ден, като вадела вода от

кладенеца, той й казал: Внимавай да не паднеш вътре. Тя нарочно се хвърлила в кладенеца и не излязла вече оттам. Мъжът започнал да плаче за жена си, че го оставила сам, с няколко деца. След половин час той видял да излиза от кладенеца един дявол, цял побелял. – Къде отиваш? Защо бягаш? – Остави се, преди един час падна в кладенеца една жена, много нещо изпатих от нея – главата ми побеля. Като чул, че и дяволът бяга от жена му, мъжът си казал: Аз ще се заема с лекуването на хората. Щом дяволът бяга от жена ми, и болестите ще бягат от нея. Той тръгнал из града да лекува. Като влизал в някой дом, дето имало болен, той сядал близо до болния, навеждал се до ухото му и тихо му пошепвал: Жена ми иде! Щом чувала тия думи, болестта веднага напускала болния. В скоро време той забогатял и подобрил положението си.

Какво означава побеляването? Белият цвят е здравословен, той е цвят на щедрост. Докато косата е черна, човек събира само в себе си. Щом побелее косата му, той започва да раздава. Мнозина мислят, че като побелее, човек осиромашава. Не, хората с бели коси са много богати. Те сега, именно започват да раздават. Хората с черни коси почват да забогатяват, но докато косите им не станат съвършено бели, не могат да се нарекат богати. Хората с черни коси са нетърпеливи, избухливи. Те изразходват много енергия напразно. Хората с бели коси са кротки. Те не изразходват енергията си напразно, защото знаят, че мъчно се печели. Следователно, за да поумнее човек, косата му трябва да побелее. Черният цвят е цвят на възприемане и на почивка. Който иска да си почине, той трябва да има черен цвят. Затова е създадена нощта. Някой гледа на черния цвят като на зло, като носител на нещастие. Черният цвят има и добра страна. Когато иска да си почине, да приема по-малко впечатления, човек търси нощта. Когато човек приема много впечатления, когато има много желания, косата му побелява. Някои казват, че косата на човека побелява от много тревоги и безпокойства. Такъв човек побелява преждевременно. Значи, той е побелял преди да поумнее. Това показва, че не всички хора с бели коси са умни, и не всички хора с черни коси са лоши.

И тъй, като ученици, спазвайте следния закон: оценявайте Божественото в себе си – своя ум, своето сърце, своята воля, своята душа и своя дух. Щом оценява ума си, човек ще го прилага навсякъде в живота си. Чрез своя ум той може да трансформира отрицателните мисли, чувства и постъпки в положителни. Който не може да превръща отрицателните прояви в себе си в положителни, той нищо не разбира от висша математика.

В един санаториум в южна Америка имало двама паралитици, болни цели 20 години. Като ги прегледали, лекарите се произнесли най-после, че са неизлечими. В тази област дето бил санаториумът, се въдили много

големи змии. Един ден една от тия змии, голяма боа, напуснала мястото, дето живяла, и тръгнала към болницата, да покаже своето геройство. Хората хукнали да я гонят, но тя успала да се скрие в стаята, дето лежали двамата паралитици. Като видели боата срещу тях, двамата паралитици скочили от леглата си и избягали вън от болницата. Като видели, че стъпили на краката си, благодарили на боата, че влязла в болницата да ги изплаши, за да разберат, че са здрави.

Тъй щото, когато се намери пред големи противоречия и неприятности, човек трябва да знае, че те не са нищо друго, освен благословения. Във време на мъчнотии и неприятности, човек се концентрира. Чрез страданията човек се учи и вижда, че всичко в живота е целесъобразно. Няма нищо нецелесъобразно. Когато казвате, че някой човек е глупав, а друг – умен, това са относителни преценки. В природата и глупавият върши важна служба. Нима съществуването на Ниагарския водопад не е целесъобразно? Като слиза от голяма височина, водата на Ниагарския водопад пробива някъде земята, но същевременно тя се използва за разумни цели. Например, американците са направили много канали, през които са прекарали част от водата на водопада. Днес те се осветяват от енергията на тези канали.

Мнозина са посещавали Ниагарския водопад, около който се разказват различни истории. Двама млади американци посетили водопада и се установили в един от близките хотели, дето хапнали и пийнали добре. Като се напили, дошла им идеята да се разходят с лодка по един от каналите. По едно време лодката се блъснала в една канара и се разбила. Единият от тях останал на счупената лодка, и течението на водата го понесла надолу. Другият скочил на канарата, дето останал известно време. Водата слизала от височината на водопада със силен рев, а хората стояли на брега и не знаели, как да помогнат на младия човек. По едно време на един от тях дошла идеята да хвърлят едно въже на канарата. Те хвърлили на канарата едно металическо въже, по което младият човек преминал водопада.

Друг американец пожелал да опита мощната сила на Ниагарския водопад. За тази цел той купил една голяма бъчва, която осмолил отвън и отвътре добре. След това обвил бъчвата с непромокаема материя, влязъл в нея, и се спуснал от горното течение на водата. След дълго люшкане от водата на една и на друга страна, американецът стигнал най-после на брега на канала и, като излязъл от бъчвата, казал: Целият свят да ми дават, втори път не влизам в бъчва, да измервам мощта на Ниагарския водопад.

Съвременните хора, поради неразбиране на Божиите закони, сами се

излагат на ненужни страдания, като тия американци. Има страдания, които са полезни, но има ненужни, изкуствено създадени страдания, които не са полезни. Дойде ли до тия страдания, човек трябва да ги избягва. За да избегне ненужните страдания, човек трябва да има светъл ум. Мнозина мислят, че по-разумни същества от хората на земята няма. Разумни същества има не само в слънчевата система, но и в другите системи. Съществата, които населяват другите системи, са по-разумни даже от тия на слънчевата система. Ще кажете: Отде знаеш това? Представете си, че между стотина хора има един с отворени очи, който вижда всичко. Той вижда чудни неща около себе си и говори за тях. Как вижда тия неща? С очите си. Той има очи и вижда, а другите нищо не виждат. И те имат очи, но още не са отворени. Един ден, когато очите им се отворят, и те ще виждат. Всичко седи във виждането. Било е време, когато хората са виждали само три цвята, после – четири, пет, шест, а днес виждат седем цвята. Ще дойде ден, когато те ще виждат повече цветове от тия, които днес виждат. Те ще виждат цветове под инфрачервената и над ултравиолетовата светлина. Известно е на всички, че освен с физическа храна, човешкият ум се храни и с особена светлина, която едва сега хората изучават. Без да познава това, човек е изпитвал действието на тази светлина. Например, някой ученик решава една мъчна задача, но тъмно е в ума му, не може да я реши. Дълго време мисли върху задачата си, докато най-после в ума му проникне някаква светлина, и той я реши. Значи, има една светлина в света, която разрешава всички мъчнотии. Докато тази светлина не проникне в умовете на хората, те ще живеят в тъмнина и без да искат, ще се сблъскват й ще се чудят, коя е причината за това сблъскване. Много просто. Причината за сблъскванията между хората е вътрешната тъмнина, която съществува в техните умове.

Сега аз говоря за онази култура, която не носи светлина на човечеството. Само любовта и светлината, която новата култура носи, са в състояние да направят нещата ясни. Когато влезе в един дом, тази светлина учи хората, как да живеят братски. Дом, в който тази светлина не влиза, е осъден на големи раздори и недоразумения. В който дом, в което общество влезете днес, навсякъде има раздори.

Съвременните хора се събират в общества, образуват градове и села, както и вие сте се събрали на планината. Защо се събират хората? По две причини: или за добро, или за зло. И вие сте се събрали тук или за добро, или за зло. Както виждате, лесно се разрешава въпросът. Друго разрешение няма. Щом нещо е добро, във всички случаи е добро; щом е зло, в всички случаи е зло. Обаче, задачата на човека е да превърне злото в добро. Всички хора са длъжни да изучават силите на злото, да знаят, как да ги превръщат, понеже и те са Божествени. Ето, съвременните лекари

взимат една отрова в хомеопатическа доза и с нея лекуват известни болести. В дадения случай отровата представя злото. Човек трябва да знае, в каква доза да употреби злото, за да се ползва от него. Вие трябва да разбирате злото като творческа сила в света, а не както днес го разбират. Който не разбира законите на злото, той става на пепел, т. е. разрушава се. Затова Христос казва: „Не се противи на злото". С други думи казано: Не се бори със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той сам е подписал присъдата си. Никой човек досега не е победил злото.

Единствената сила, която може да победи злото, е Божията Любов. Помнете, че Бог е между вас, живее във вас, в душата на всеки човек. Като знаете това, благодарете на Бога за живота, за ума, за сърцето, за духа и за душата, които ви е дал. Ако искате да бъдете щастливи, слушайте Неговия глас. Слънцето грее, вятърът вее, водите текат, земята дава своите плодове, майките раждат, бащата отглеждат децата си, защото Бог повелява това. Каквото Той казва, това става. Той е наречен Баща на всички. Всички трябва да изпълняват Неговите закони и да Го обичат. Не казвам, как трябва да Го обичате. Обичайте Бога, както вие знаете да обичате; вярвайте в Бога, както вие знаете да вярвате, и няма да бъдете далеч от истината. Ако не обичате баща си, майка си, брат си и сестра си, и ако не вярвате в тях, как ще обичате другите и ще им вярвате? Ако не обичате близките си, вие не можете да обичате и чуждите. Хранете свещени чувства първо към баща си, майка си, брата си и сестра си, за да храните същите чувства и към окръжаващите. По този начин сами ще дойдете до новата култура, която ще обедини всички хора.

Задачата на всеки човек е да знае своето име, своето място в цялото, както евреите които бяха 12 племена, знаеха, кой каква част носи от скинията. Когато спираха на почивка, те събираха частите на цялата скиния, съединяваха ги в едно цяло, и там се покланяха и благодариха на Бога. Днес всеки човек казва: Аз нося Божественото в себе си. Ти носиш част от Божественото. Един ден, когато всички хора се съберат на едно място, и всеки донесе своята част, ще образуват новата скиния, в която всички ще се покланят на Бога в Дух и Истина. Законът на любовта ще бъде закон на разбирателство. Този закон трябва да се приложи още тази година. Не се ли приложи тази година, ще чакате 1999 година, и ще започнете отново.

Помнете, че бъдещето е за умните, за добрите и за силните хора. Ако не вярвате в това, което сега ви казвам, един ден ще повярвате и ще видите, че това, което ви говоря, е сто и едно на сто вярно. Всички хора, семейства, общества, народи, които са умни, добри и силни, ще имат Божието благословение. Това започва от тази година. Дали думите ми са верни, това ще видят онези, които служат на Бога, но и онези, които не Му служат. В

продължение най-много на десет години от днес всички ще проверят истинността на моите думи. Бог е турил вече закона на любовта в действие, и които не се подчинят на този закон, ще изпитат последствията на своето непослушание. Дойдете ли до този закон, няма два пътя.

Съвременните хора се намират пред едно светло бъдеще. Всичко лошо ще изчезне. Земята коренно ще се промени, а заедно с нея и луната. Бог е приготвил нов свят, нови условия за ония, които Го любят. Като наблюдавам сегашните хора, виждам, че те едва изкарват прехраната си. Те ходят от къща на къща да просят. Те са царски синове, но са забравили това. Кой е царски син? Царски син е онзи, който служи на любовта, на мъдростта и на истината. Царски син е онзи, който служи на живота, на знанието и на светлината. Царският син служи и на свободата.

Сега, желая ви да бъдете царски синове, да бъдете братя помежду си. Това изисква Бог от всички хора. Брат е онзи, който обича живота, знанието, светлината и свободата, както за себе си, така и за другите. В бъдеще ще имате такава музика, от която умрелите ще оживяват. От картините на бъдещите художници мъртвите ще оживяват. Статуите на бъдещите скулптори ще възкресяват хора. За да оздравее болният, достатъчно е един от бъдещите лекари да мине край къщата му. Ако красивите моми и момци на бъдещето минат край хора, които се карат, те веднага ще се примирят. Новите хора–хората на бъдещата култура, ще носят навсякъде любов, радост и веселие.

Хората на бъдещето ще се отличават с голяма сиромашия и голямо невежество. Те ще бъдат бедни от пороци, но богати на добродетели. Те няма да знаят, какво представя лъжата, кражбата, насилието. Земята ще се превърне на райска градина. Хората ще се срещат братски, с любов. Те няма да говорят много. Кажат ли си една дума, ще се разберат. Коя дума е най-силна? В български език най-силна и съдържателна е думата „благост". В тази дума няма никакво раздвояване. Благостта е Божествено качество.

Бих желал всички да бъдете благи. Бих желал всички българи да бъдат благи. Висока е топлината на думата благост. Тя има 35 милиона градуса топлина. Дето мине благостта, всички противоречия се стопяват. Благостта съдържа всичко в себе си. Благостта изключва всички слабости. Благият е разумен, добър и силен. Той едновременно е и господар, и слуга. Той е най-добрият, най-умният и най-силният господар и слуга.

Желая ви да бъдете благи слуги и благи господари.

6 август, 10 ч. пр. об.

1939_08_06 Светлина, топлина и сила
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

[Йоана, 18 гл.]
Съвременните хора са дошли на земята да се учат, да бъдат добри ученици, да изпълняват волята Божия. Който иска да бъде добър ученик, той трябва да държи ума, сърцето и волята си в изправно положение. Когато маслото изтича, гърнето не е здраво; когато водата изтича, шишето не е здраво. Какво става с маслото и с водата, които изтичат от пукнатите съдове? Те изгубват чистотата си, в тях влиза нещо отвън, което ги прави мътни. В такова положение се намират и хората на земята, вследствие на което се натъкват на големи противоречия. Например, мома и момък се обичат, оженват се, раждат им се деца. Майката и бащата се обичат, и децата им се раждат и отглеждат с любов. След няколко години, обаче, между родителите и децата се явява някакво недоразумение. Коя е причината за това? Един или двама от семейството са пукнати стомни: или майката и сина, или бащата и дъщерята. Ако всички членове в семейството са здрави стомни, невъзможно е да се яви никакво недоразумение между тях. Когато стомната е пукната, съдържанието й изтича, пада на земята и придобива някакъв външен елемент, който не му е присъщ. Този елемент, именно, внася известно недоразумение за окръжаващите. Докато бащата е жив, синовете и дъщерите живеят добре помежду си. Щом бащата замине за другия свят, те започват да се карат за наследство, всеки иска да вземе по-голям дял. Чрез наследството се проверява тяхната здравина. Сега те разбират, че са пукнати стомни. Ако бащата не беше умрял, синовете и дъщерите нямаше да знаят, че имат нещо болно в себе си.

В притчата за „блудния" син се говори за малкия брат, който искал да се освободи от баща си, да поживее свободно. За да не го обиди, да не се почувства ограничен, баща му дал, каквото му се падало от наследството и го изпратил в широкия свят. След като изял и изпил всичко, малкият син, когото наричат „блудният син", се върнал при баща си разкаян. Той разбрал, че баща му бил добър и разумен човек. Като се върнал вкъщи, бащата го приел с всичката си бащинска любов и в негова чест заклал най-угоеното теле. Като се връщал от работа, големият син видял, че баща му устроил голямо угощение и запитал, за кого се прави това. Като узнал, че баща му устроил угощението за малкия му брат, той се ядосал и казал на баща си: Толкова време вече, как ти работя, но никога не си заклал угоено теле за мене, да се повеселя с приятелите си. Бащата отговорил: Няма защо да се сърдиш. Брат ти беше загубен и се намери, мъртъв беше и

възкръсна, а ти трябва да знаеш, че всичко, което имам, е твое. Не трябва ли в този час да се повеселим заедно с изгубения ги брат? Значи, бащата се примирява с малкия си син, а големият син му се сърди. Защо? Стомната му е пукната някъде. Малкият син разбра, че баща му е добър и разумен, а големият син го обвини в несправедливости

Като ученици на новото учение, вие искате да отидете в света, да проповядвате. Какво ще проповядвате и на какво ще учите светските хора? Ако ги учите на ред и порядък, на законност, те знаят това по-добре от вас. Дето отидете между тях, навсякъде ще видите училища, черкви, съдилища – всичко е уредено. Ако искате да ги учите, как да се обичат, и това знаят. Като отивате между светски хора, внимавайте да не постъпите като стария рак. Един стар рак казал на сина си: Синко, върви право! Младият рак отговорил: Татко, покажи ми, как трябва да ходя. Тръгни ти напред, аз след тебе, да се науча. Старият рак тръгнал напред, а синът подир него. – Татко, и аз вървя така, казал младият рак.

Следователно, като отидеш в някоя държава, ще изпълняваш нейните закони. Накъдето вървят другите и ти ще вървиш с тях. Да проповядваш на хората, не значи, да ги учиш на това, което те знаят, но да си готов да споделиш с тях благата, които имаш. Щом получиш едно благо, не мисли, че ти единствен си достоен за него, но бъди готов да го споделиш с всеки, който има никаква нужда. Не спорете, кой пръв е получил благото. Не е важно, кой пръв е получил известно благо, но кой го е преценил и използвал, както трябва. Мнозина виждат изгрева на слънцето, но малцина го използват разумно. Художникът вижда картината на изгряващото слънце по един начин, а обикновеният човек го вижда по друг начин. Това зависи от окото и от разбирането на човека.

Сегашните хора страдат поради неправилните разбирания, които имат за живота. Те не разбират живота, но и себе си не разбират. Ето, Петър, един от любимите ученици на Христа, не познаваше себе си, не знаеше, какво се крие в него. Докато казваше, че е готов да умре за Христа, той три пъти се отказа от Него. Докато беше готов да се бори за Христа и отряза ухото на един римски войник, няколко часа след това се отрече от Христа. Христос каза на Петра: „Петре, скрий ножа в ножницата!" С тези думи Христос искаше да му каже, че с отсичане на едно ухо работа не се върши. Щом се отвори война някъде, поне един човек трябва да умре. И вие понякога мислите, че с една малка жертва можете да се изправите. Не, поне едно нещо у вас трябва да умре. Наистина, ако омразата, безверието, противоречията в човека не умрат, той никога няма да се изправи. Като чуят думата смърт, хората започват да се смущават. Те не разбират значението на тази дума. Да умре човек, това значи, да мине от един свят в

друг, от едно разбиране в друго, от смърт в живот.

Мнозина мислят, че лесно могат да се изправят. Те се самозаблуждават. Никой никого не може да изправи. Ако човек сам не желае да се изправи, никой не може да го изправи. Какви ли усилия не са употребявали майки и бащи да изправят децата си, но не са успявали. И като знае това, човек пак се заблуждава, че се е изправил. Обаче, като се намери пред някое изпитание, тогава вижда, че не се е изправил. Човек познава силата си само при изпитанията. Казват, че човек трябва да бъде хладнокръвен, философски да понася страданията. Преди да са дошли изпитанията, лесно се говори за хладнокръвие, но опитайте се да вземете красивата дъщеря на някоя майка и ще видите, колко е хладнокръвна; опитайте се да вземете сина на някой баща, да видите, колко е хладнокръвен; опитайте се да вземете парите на богатия човек, да видите, колко е хладнокръвен; вземете красотата на младата мома, да видите, колко е хладнокръвна; вземете здравето на човека, да опитате хладнокръвието му; вземете оръжието на войника, ще видите, дали е хладнокръвен.

Кога употребяват думата „хладнокръвен"? Когато искат да кажат, че някой човек понася спокойно страданията и изпитанията. Обаче, тази дума не е употребена на място. И рибата е хладнокръвна, или студенокръвна, но нито е философ, нито е търпелива. Когато ръцете и краката на човека изстиват, той става философ; не краде, не бяга, не яде и не говори. Той става като светия. И вълкът зимно време измръзва, но нито е светия, нито е хладнокръвен. Щом се стопли, той веднага напада овцата. Когато замръзне, и овцата става светия; като се стопли, тя започва да пасе трева. За свое оправдание, вълкът казва: Ако овцата имаше много висока, или много ниска температура, не бих я нападал. Понеже има малка топлина, аз я нападам. Следователно, вината е в овцата, а не в мене. Права ли е философията на вълка?

Като не разбират дълбокия смисъл на живота, хората убиват вълците, защото им причиняват пакости. Вълкът напада главно овцете. Можете ли да възпитате вълка, да го заставите да се откаже от овцата? Каквито опити да правите, вълкът не може да се възпита. Докато е вълк, все ще яде овце. Една от причините да яде овце се крие в желанието му да стане овца, да смекчи характера си. Всички преследват вълка, убиват го заради лошия му и жесток характер. Той съзнава това и търси начин да смекчи характера си. Като се храни с овце, той ще придобие техния характер и някога, в далечното бъдеще вълкът ще стане овца. Оттук вадим заключението: каквато храна употребява човек, такива качества придобива. Иска ли да придобие любовта, човек трябва да се храни с нейните елементи.

Като слушате да се говори, че вълкът може да стане овца, това ви се вижда невъзможна, противоречиво. В живота противоречия няма. Противоречия съществуват в умовете на хората. Те сами казват за някого, че има вълчи характер. Как е възможно човек да има вълчи характер? Възможно е. Храната, която човек употребява, може да ожесточи характера му, да го превърне в животно. Нечистата и груба храна, изразена в лоши мисли и чувства, огрубява човешкия характер. Поради лошия и нечист живот, човек постепенно губи добродетелите си и проявява качества, които го понижават. Какво ще кажете за онзи човек, който поради пиянство и други слабости продава всичко ценно? След като продаде всичкия си имот, той продава жената и децата си. Този човек е продал всички свои добродетели. Какво ще кажете за една мома, която продава или залага убежденията си за черните очи на един момък? Тази мома е изгубила една от своите добродетели. Ще дойде ден, когато момъкът с черните очи ще почерни и нея. Защо? Защото тя не се е пожертвала за душата на момъка, но за черните му очи. Някоя мома се влюбва в ръцете, в пръстите на един момък и казва, че ръцете му са като на ангел. Като се ожени за него, тя опитва тия ангелски ръце на гърба си. Той става капелмайстор за нея и започва да маха с ръцете си из въздуха. Щом усети тия ръце върху гърба си, тя започва да плаче. Всеки би плакал от такива ръце. Всеки би плакал от черните очи на онзи момък, който е в състояние да припише на момата всички престъпления.

Момък, който обича една мома, трябва да й припише всички добродетели. Той трябва да бъде за нея художник, а не капелмайстор. Като художник, той трябва всеки ден да я рисува, да създаде от нея ангелски образ. Като нарисува хубави картини, той има право да ги продава, но в никой случай няма право да продава своята възлюбена. В този смисъл, всеки човек трябва да стане художник, да вижда красивото в хората. Даде ли път на Божественото в себе си, човек става красив. Бог е вложил в него Божествен дух и Божествена душа, а също така – Божествен ум и Божествено сърце. Лошото в човека е кал, която може да се изчисти. За да не се каляте, не се спирайте върху нечистото в човека. Влезе ли животът в него, той всичко ще изчисти. Задачата на художника е да рисува и да изучава чертите на човека. Той трябва да знае, защо косата на един човек е мека, а на друг – остра; защо ноктите на един човек са къси и широки, а на друг – тесни и дълги; защо носът на един човек е къс, а на друг – дълъг. Като рисува хората, художникът лесно изучава чертите и линиите на човешкото лице.

Един знаменит художник бил повикан от един богат американец, да го рисува. Художникът се условил с него и започнал да го рисува. Той работил цял месец върху портрета на американеца, но останал учуден, че носът му не се подавал. На всяко позиране той изправял носа, но на другия

ден пак се оказвало нещо криво. След продължителна работа върху портрета, художникът казал на американеца: Господине, ще ме извините, не мога да нарисувам носа ви – нещо не ми се подава. Както да го изправям, на другия ден пак намирам нещо криво. Вие сте първият човек, на когото не съм могъл досега да нарисувам носа. Особен е вашият нос. – Много естествено, моят нос е изкуствен – спокойно отговорил американецът. При всяко позиране той побутвал носа си, и с това изменял посоката на линиите му.

Казвам: Не рисувайте изкуствени носове! Не примирявайте непримиримите неща в живота. Дължите ли нещо на някого, платете дълга си. – Ще го помоля да ми прости. – Не, плати дълга си – нищо повече. Следователно, искаш ли да се примириш с Бога, трябва да Го обикнеш. Ти можеш да плачеш, да се разкайваш, колкото щеш, но не Го ли обичаш, никакво примиряване не може да стане. Само любовта е в състояние да примири противоречията в живота. Без любов горчивите думи си остават горчиви, а сладките губят сладостта си. Без любов и най-големите благодеяния остават безплодни.

Един богат американец умрял и веднага се отправил към рая. На райската врата го посрещнал свети Петър и го запитал: Къде отиваш? – В рая. Докато бях на земята, правих много добрини, заради които трябва да бъда в рая. – Какви добрини си правил? – Направих една черква. – Какво получи за това? – Всички вестници писаха за мене. – Ти си получил вече своята заплата. Друго добро дело? – Направих едно училище. – Какво получи за това? – Нарекоха училището на мое име. – И за това ти е платено. – Друго добро дело? – Помагах материално на различни дружества, и всички ме приеха за почетен член. – И за това ти е платено. Такива добрини тук не се приемат. Кажи едно такова добро, за което никой не знае, и никой не ти е платил. Дълго време мислил американецът и най-после казал: Преди години отивах по една работа в града; една бедна вдовица тръгна подир мене, да й дам някаква помощ. Аз й казах, че бързам, не мога да се спирам, но тя настоятелно ме следваше. Най-после, за да се освободя от нея, аз й подхвърлих един долар и си заминах. – Виж, това е друго нещо. За тази работа ще се отнеса до Господа, Той да се произнесе. Отиват двамата при Господа. Свети Петър влиза вътре и разправя цялата работа. Като го изслушал, Господ казал: Дайте му два долара и го изпратете на земята! Следователно, Всяко добро, което не е направено от любов, но за слава пред хората, не се приема от Бога.

Като ученици, от вас се изисква да станете художници, да изучавате хората и да рисувате само красивите им черти. Това може да постигнете с помощта на любовта. Само онзи може да вижда красивото, който обича.

Само онзи може да се жертва, който обича. Запитвали ли сте се, можете ли да обичате поне един човек така, че да сте готови да пожертвате за него всичко? Кой може да бъде този единият? Той може да бъде или Бог, или вашият ближен, или вие самият. Човек трябва да започне или със себе си, или с ближния си, или с Бога. Отдето да започне, все е добре, но важно е да обича. И като обича, да е готов на всякакви жертви. В това седи силата на човека. Истински художник е онзи, който със силата на своя ум, на своето сърце и на своята воля може да пожертва всичко. Истинският художник туря всички линии на мястото им и от тях създава красива картина. Погрешките на хората не са нищо друго, освен части от цялото,. т. е. отделни линии от една красива картина.

Желая на всички да бъдете велики художници, от погрешките и недостатъците на хората да рисувате красиви картини. Любовта превръща всички слабости и недостатъци на хората във велики добродетели. Който не разбира това, той изпада в противоречия. Който разбира любовта, той знае, че престъпленията и недостатъците са лоши по единствената причина, че не са направени на своето време и място. Ако храни новороденото си дете с твърда храна, майката върши престъпление. Новороденото дете се храни само с мляко. В този смисъл, злото, престъплението, като части на цялото, в бъдеще ще се превърнат в добродетели.

Като ученици, вие трябва да се научите да преодолявате мъчнотиите. Дават ли ви твърда храна, приложете зъбите си – своите добродетели. Ако можете да я дъвчете, вие сте силен човек. Не можете ли да я дъвчете, вие сте слаб човек. Вижте, какво правят растенията с въглеродния двуокис. Макар и задушлив газ, те го приемат като храна: разлагат го на въглерод и кислород. Въглерода задържат в себе си и го обработват в сложни органически съединения, а кислорода изпращат във въздуха, с което го опресняват и пречистват. Днес светът се нуждае от гениални хора, които да превърнат сегашното зло в бъдеще добро. Бъдещите хора ще имат мощ и сила в себе си да превръщат злото в добро, в сладки плодове, както растенията обработват въглеродния двуокис и го превръщат в хранителни материали за себе си и за цялото човечество.

Желая ви да бъдете мощни и силни, да бъдете герои, да превръщате злото в добро, скърбите в радости, да образувате сладки и вкусни плодове, както за себе си, така и за своите ближни.

От тъмнина към светлина!

От студ към топлина!

От безсилие към сила!

6. август, 5 ч. с.

1939_08_09 Плодът на Духа
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ПЛОДЪТ НА ДУХА

(Йоана, 13 гл.)
Съвременните хора се намират пред големи изпитания. Днес никъде не можете да срещнете спокоен човек. Който е живял на земята, в края на краищата той е свършил зле. Въпреки това, всички хора мислят, че ще свършат добре. Щом са дошли на земята, всички хора – праведни и грешни, страдат. Когато грешникът страда, всички намират, че страданията му са на място, но те се питат, защо праведният трябва да страда. Като страда, грешникът изправя погртешките си, изкупва греховете си. Като страда, праведният пък се подига. Значи, едни хора страдат, за да изплатят дълговете си. Други страдат, за да се подигнат. Има трета категория хора, които не искат да страдат нито по единия, нито по другия начин. Обаче, за тях не е предвиден никакъв бюджет. Не прави ли същото и държавата? Съвременната държава е предвидила бюджет за две категории хора: за ония, които се изправят, които са готови да изплащат дълговете си, и за ония, които искат да се подигат. За първата категория хора тя е построила затвори и болници; за втората категория е построила училища. За ония пък, които не искат да лежат в затвори и в болници, и които не искат да се учат, държавата не отпуща никакъв бюджет.

Днес всички хора се стремят към щастие. Всеки иска да осмисли живота си, но не знае как. За да осмисли живота си, човек трябва да си създаде една философия, с която да се съобразява в всички случаи. Той трябва да знае, отде иде и къде отива. Не знае ли, отде иде и къде отива, човек се намира в положението на онзи, който има хубава и скъпа цигулка, но не знае да свири. Той я вади и туря в кутията, намазва лъка, взима цигулката в ръце, но рече ли да засвири, нищо не излиза. За него цигулката е безпредметна. По-добре ще направи да я продаде, да подобри поне материалното си положение. Следователно, животът има смисъл, когато човек го разбере. Щом разбере живота и законите, които го управляват, човек може да се ползува от него.

Съвременните хора не могат напълно да се ползуват от живота, защото те разбират или само материалната му страна, или само духовната, или само умствената. Сам по себе си, човек е сложно същество, съставено от разнородна материя и от разнородни сили, а също така и от разнородни чувства и мисли. Следователно, за да разбере напълно живота, преди всичко човек трябва да разбере себе си. Щом изучи и познае себе си, той

ще разбере живота и ще го осмисли. Казано е в Писанието, че Бог направил човека от пръст, вдъхнал в него дихание, и той станал жива душа. Щом е дошъл на земята, създаден по образ и подобие Божие, човек трябва да учи. Ако е дошъл с по-велика мисия, да помага на човечеството, той трябва да учи за себе си, да придобива знания, а същевременно да помага на ближните си. Не направи ли същото и Христос? От една страна Той се учеше, а от друга – помагаше на човечеството.

Като ученици, вие трябва да учите, да се ползувате от знанията, които придобивате. Ще кажете, че даром трябва да получавате. Не, ако ученикът в отделенията не учи, той не може да мине в прогимназията; ако в прогимназията не учи, той не може да мине в гимназията; ако в гимназията не учи, той не може да мине в университета. В живота нищо не се дава даром. Като живее, човек трябва да се ползува от уроците на живота – от радостите и от страданията. Радостите и страданията представят двете страни на живота. Мнозина не знаят, защо трябва да се радват и да страдат. Без страдания и без радости, животът не може да се прояви. Дето няма радости, няма и страдания; дето няма страдания, там няма и радости. Това са полюси на живота, без които той не може да се изяви. Смърт и живот не вървят ли заедно? Смъртта е опаката страна на живота, а животът – неговото лице. Да натовариш коня, това е правата страна на живота – неговото лице; да разтовариш коня, това е опаката страна на живота. Следователно, докато живее, човек постоянно се товари; щом умре, той се разтоваря.

И тъй, като живее, човек се товари, но същевременно той се развива: той развива зрението си, чрез което добива верни впечатления за външния свят. Щом впечатленията му са втурни, и мъчнотиите му са по-малко. Той развива слуха си, за да възприема правилно звуковете, както и това, което му се говори. Същевременно той развива своя усет, своето обоняние и вкус, за да бъде изправен към всичко, което възприема отвън. Ако би запазил сломените и впечатленията си от страданията, човек би правил по-малко погрешки и престъпления. Който не е запазил спомена от страданията, които е преживял, той е в положението на месоядно животно. Запример. вълкът напада овцете, изяжда ги, без да мисли за страданията, които им причинява. Той мисли, че Бог е създал овцата за него. Иначе, той е осъден на смърт. Вълкът сам си е присвоил правото да яде овце. Той е забравил първоначалната храна, която е употребявал. На овцата и на вълка е било определено да се хранят с трева и с корени. Вълкът впоследствие се е отклонил от правилния начин на хранене. И човек се е отклонил от правилния начин на хранене. Бог е определил на човека да се храни с плодове, а той сам е нарушил този закон. От гледището на хигиената месната храна е нечиста. В клетките на животните има много нечистотии,

микроби, изверженния, вследствие на което човек често боледува. Невъзможно е човек да се храни с месо и да бъде абсолютно здрав.

Съвременните физиолози и хигиенисти казват, че човек трябва да промивни храната, която днес употребява. За да промени храната си, човек трябва да има убеждение. При това, той трябва да знае, каква храна да употребява. Засега по-здравословна храна от житото няма. Обаче, тъй както днес мелят житото и приготвят хляб, голяма част от хранителните му вещества се губят. За да може да използува всички хранителни вещества на житото, човек трябва да изоре нивата си с любов, да посее и да ожъне житото с любов. При това, като впряга добитъка си на работа, той трябва да се отнася към него с любов. Малцина вярват в това, но един ден всички хора ще се убедят в истинността на моите думи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо е дошъл. Той е дошъл на земята да се учи, да придобие вечния живот – животът на безсмъртието. За да придобие безсмъртието, той трябва да воюва, да се освободи от робството, от ограниченията на смъртта. Засега никой човек на земята не е свободен. За да бъде свободен, човек трябва едновременно да е господар и слуга на себе си. Не е ли постигнал това, той не разбира свободата, не разбира и законите на живота. За да бъде слуга в духовния свят, човек трябва да е свършил поне четири факултета. За най-обикновената и проста служба там са нужни четири факултета. Дойдете ли до някаква висока служба, там се изисква специализация. Не е лесно да заеме човек никаква служба в духовния свят.

Следователно, искате ли да разбирате отчасти физическия живот, вие трябва да сте свършили поне четири факултета. Тогава и камъните ще ви проговорят, както днес говорят и пеят грамофонните плочи. Това, което за един човече е невъзможно, за друг е възможно. Ще дойде ден, когато всички хора ще се разговарят с камъните. Едно време за хората не беше възможно плоча да говори и да пее; днес, обаче, това е обикновено нещо. Каквото възприеме плочата, това може да предаде.

Учените хора знаят много неща, но въпреки това и за тях съществува една невидима страна, която и те не разбират. Тази невидима страна на живота не е нищо друго, освен духовният живот. За да разбере този живот, човек трябва да изучава неговите вътрешни и външни възможности. В всеки човек има скрити възможности и богатства, които той сам трябва да изучи. Как ще изучи това нещо? С помощта на някой виден професор. Детето никога не може да стане учен човек, ако няма учена майка и учен баща. Учената майка и ученият баща представят условия за проява на вътрешните възможности в детето. Кравата ражда теле, а не друго нещо.

Тя има вътрешни възможности, но няма условия да ги прояви. Светът се нуждае от гениални майки и бащи за да родят гениални деца. Светът се нуждае и от гениални учители. Много пъти трябва да се ражда човек, за да бъде гениален.

Затова Христос казва- „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие". За да стане гражданин на земята, човек трябва да се роди от майка и от баща. За да стане гражданин на духовния свят, човек трябва да се роди от вода и от Дух. Духът е разумното, мощното начало, което въвежда човека в Царството Божие. Това, което водата, въздухът, светлината, животът и Духът могат да извършат за човека, никой друг не е в състояние да го извърши. Духът дава най-великото на човека. Казано е, че плод на Духа е любовта. Докато не дойде в съприкосновение с Духа, докато не се храни с неговия плод – с любовта, човек не може да се домогне до тайните на Царството Божие.

Желая на всички да се храните с плода на Духа – с любовта, която единствена освобождава човека от всички противоречия и ограничения. Хранете се с любовта, за да станете господари и слуги на себе си Като станете господари и слуги на себе си, вие ще станете слуги и на Бога. Бог иска слуги, които да слугуват с любов, и господари, които да господаруват с любов.

Вслушвайте се в поучението на Духа, Който говори отвътре и отвън.

9 август, 5 ч. с.

1939_08_11 Господар и слуга
Издателска къща „Жануа-98“, 1999 КНИГА: Скръб и радост, МОК XVIII год.(1938–1939) (описана като МОК от издателя)

ГОСПОДАР И СЛУГА

Добрата молитва.

Духът Божи.

Ще ви прочета глава на мъглявата любов. Аз наричам мъглява любов неразбраната любов. Мъглявата любов е както днес времето е облачно. И да искаме да видим слънцето, не може да го видим. Ще прочета 13 глава от Посланието към коринтяните.

Значи, ако имаме всичкото знание, а любов нямаме, ще сме меч, що звънти и кимвал, що дрънка. Любовта дълго търпи. Търпението е на физическото поле. Любовта е благосклонна. Любовта не завижда, не се превъзнася. Когато някой отпадне, мисли, че е загубил любовта си. Любовта никога не отпада, значи отпадне ли, не е имало тази любов. Има едно небе, което не се засенчва от облаци. То е Божественото. Никакви облаци няма там.

Да имаме едно малко размишление.

Сега може да видите малко червена любов. /На изток под облаците слънцето е огряло полето с червен цвят./

Сега ще ви дам само няколко правила. Не трябва да правите погрешката на онзи виртуоз, който отишъл в Париж. Един виртуоз отива в Париж да даде един концерт. Събира се много голяма публика да го слуша. Той така се захласнал в свиренето, свирил толкоз дълго, че публиката се уморила да го слуша и напуснала залата. Най-после останал само служителят в театъра, който иде с ключа и казва: „Господине, когато свършите, заключете салона.“

Сега може да попитате защо свирил толкоз дълго време. – Да покаже, че много знае да свири. Питам: Ако вие сте на такъв дълъг концерт от 5–6 часа, втори път ще идете ли? Често сегашните вярващи току цитират, така е казал апостол Павел, така е казал Христос, еди-кой си светия. Всички много добре са казали, но тия светии свириха много кратко. Говореха много кратко, говориха много малко и вършиха повече работа, пък сегашните се отличават с това, говорят повече, вършат по-малко. Едно време светиите ядяха много малко, постеха. Светии имаше, които в седмицата взимаха само по един обед. По един обяд в седмицата, значи в

месеца четири обеда. Сега по три пъти на ден ядем и в месеца взимаме 90 обеда, и при това имаме извънредни закуски. И по една закуска на ден, значи 120 пъти в месеца ядем. Питам: В материалистическо отношение каква е разликата? Светиите взимаха за месец четири обеда, а ние взимаме 120 обеда. Кой харчи повече? Ние сме много разточителни. 120 обеда по една английска лира, 120 английски лири разход, а светиите – четири лири. Тогава светиите работиха повече, взимаха по-малко. Онзи, който много яде, много разточава, малко работи, пък 120 лири да му плащат на месец само за ядене. Питам сега: Кой е по-умен, светиите ли или съвременните хора, които не са светии? Казва: „Аз не съм светия." Именно светът страда, защото хората не са светии. Ако всички бяха светии, светът щеше да се оправи. Влизаш в един дом, карат се двама, мъж и жена. Защо се карат? – Защото не са светии. Влизаш в една църква, двама свещеници се карат, защо? – Защото не са светии. Двама вярващи се карат, защо? – Защото не са светии.

Сега турили една теория, казват, че имало еволюция. Като се карат хората, с караница се възпитават, стават по-добри. Турците казват: „Ола белир."

Един от турските султани дал едно обявление, че ще даде награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Ще му плати за лъжата. Започнали да се изреждат, да го лъжат. Турците ги казват масали. Ще каже някой нещо с някаква вероятност. Иде един и носи едно кокошо яйце и казва на султана: „Майка ми тури това яйце под квачката и като го измъти, излезе цяла камила." Турчинът казва: „Може да стане, Божа работа." Иде един и носи един косъм от брадата на баща си казва: „Този косъм от брадата на баща ми и когато султанът воюваше с московеца, като го тури на Дунава, мост стана и московците минаха." Казва: „Ола белир." Нареждали се разни и му казват но султанът не ги признава за лъжи. Най-после идат двама хамали и носят един голям кюп, който събирал 500–600 кила вода. Казва му турчинът: „Баща ми във време на войната с московеца зае пари назаем на твоя баща, султана, този кюп с пари." Казва: „Това е една лъжа." Ако каже, че може да бъде, трябва да плати дълга на баща си. Питам: Защо султанът искал да му кажат една лъжа, същинска лъжа?

Ние всички страдаме. В лъжата се съдържа нещо, което не е вярно. Ти казваш: „Аз съм господар на себе си." Вярно ли е това? Ако си господар на себе си, ти трябва да бъдеш най-умният човек, здрав, да не страдаш, да бъдеш независим. Щом си зависим, ти не може да бъдеш господар. Казваш: „Аз съм слуга." И това не е вярно. Понеже, ако беше вярно, ти не трябваше да се нуждаеш от другите да ти слугуват. Ако си от онези, които знаят да слугуват, ти няма да имаш нужда от слугуването на другите хора. Следователно, нали когато един лекар отива да помага някому, той става

слуга на болния. Но болният трябва да се разболее.

За бъдеще, когато ти отиваш да слугуваш някому, ти трябва да слугуваш от любов. От невидимия свят слугуват някому от любов, без любов никой никому не слугува. Единствено слугуването в света става по закона на любовта. То е заплатата. Сега, когато хората слугуват със заплата – дават ти повече пари, повече слугуваш, дават ти по-малко пари, по-малко слугуваш. Дават ти по-малко пари, по-малко учиш, дават ти повече пари, повече учиш. Плащат ти по-малко, по-малко говориш, плащат ти повече, повече говориш. Този закон е верен и в духовния свят. Който много те обича, много му слугуваш. Който малко те обича, малко му слугуваш. После и господаруването е по закона на любовта. Който много те обича, много му господаруваш, който малко те обича, малко му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му слугуваш. Това са сега максими. Очаквате как може да се поправи животът ти в света. Същият закон е: Ти, ако не обичаш Бога, Бог на тебе не ти слугува. Нали казва Христос: „Син человечески не дойде да му слугуват, но да послужи." Всички вие, които се оплаквате в света, всички се оплаквате, че страдате от нещо. Защо идат вашите страдания? Страданията идат от две неща: От господарите и от слугите. Господарите и слугите са създали всичките страдания. Ти страдаш, понеже няма кой да ти слугува. Болен си, страдаш, понеже няма кой да ти служи. Ти страдаш, понеже имаш господар, който те ограничил, не те оставя свободно да мислиш. Ти страдаш, понеже си слуга и господарят не те оставя свободно да постъпваш, навсякъде ще ти тури ограничение.

Сега да допуснем, че това става във външния свят. Но когато в себе си човек се безпокои, кой е причината? Ако ти се смущаваш, че някои хора са казали нещо лошо за тебе, ти страдаш, понеже си чул. Ако беше глух, щеше ли да се смущаваш? Ти се смущаваш, че си видял нещо, но ако беше сляп, щеше ли да се смущаваш? Или страдаш, защото си ял нещо, не си сдъвкал добре храната. Ако нямаше уста, щеше ли да се смущаваш? Сега кое е по-добре, защо трябва да страдаме? Ти имаш уста, но тази уста ти носи страдания, още не се е научила устата ти. Трябва да имаш една учена уста, уста, която дълго търпи, която е благосклонна, която не завижда. Устата много завижда. Като дадеш ядене в чиния на две деца, то гледа в чинията на другото и се сърди, ако на другото дете е дадено повече ядене. То даже и половината от това ядене не може да изяде. Гледайте съвременния свят, той толкоз провизии имат, цяла година не могат да ги изядат, мислят, че няма да им стигнат. Другите имат за сто години да ядат и пак мислят, че няма да им стигнат. Някои имат един милион, два милиона, сто милиона и мислят, че пак няма да им стигнат.

Във времето на коронацията на кралица Виктория или Едуард, един английски милионер от Австралия, който отивал за коронацията и който имал 350 милиона лири стерлинги, се хвърлил в морето, понеже мислил, че парите му няма да му стигнат. Всички вие, които ме слушате, сте толкоз богати! Колко струва вашият ум? Знаете ли колко струва вашето сърце? Знаете ли колко струва вашето тяло? Има известни нишки във вашия организъм, които са донесени от толкова далече, от пространството, че даже една нишка струва един милиард да се направи, на онези същества. Вие имате едно тяло, което струва милиарди, вие гледате на себе си и мислите, че нищо нямате. Когато човек загуби тялото си, тогава вижда какво грамадно богатство изгубил. Ако се освободите от физическото тяло, физическият свят ще се затвори за вас. Всичките неща във физическия свят няма да струват нищо. Благодарение на тялото, което ни е дадено, те са ценни.

Сега всички от вас искате да бъдете щастливи. В ума си имате нещо, търсите щастието някъде, дето го няма. Вие мислите, че като станете учен човек, вие ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като станете богат човек, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че ако сте силен, ако сте красив, ще бъдете щастливи. Всички тия неща са вероятни само външно. При това вие сте заблудени, вие сте богати и не съзнавате, че сте богати, търсите вашето богатство отвън. Всички знаете, че в Бога живеем и се движим и съществуваме. Проповедниците досега цитират стиха: „В Бога живеем и се движим, и съществуваме." Бог е любов. Бог е любов и при това ние страдаме. Как е възможно човек да живее в Бога и да страда, да бъде недоволен? Казваме, че любим Бога. Как е възможно човек да люби Бога и да бъде нещастен? От недоимъка на любовта човек страда. Павел схваща, че човек всичко може да има, ако любов няма, той ще бъде като някой неодушевен предмет.

Едно правило ви трябва. Трябва да знаете, че онова богатство, което ви е дал да се върнете с ума си, със сърцето си, с душата си, с духа си, с тялото си при Бога и да Му благодарите. Като погледнеш ръката си, да благодариш на Бога. Като пипнеш ухото си, да благодариш на Бога. Като пипнеш устата си, да благодариш на Бога, като пипнеш носа си, веждите си, за всичко да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога за сърцето си, да благодариш на Бога за ума си, за душата си, за духа си, за всичко онова, което Бог ти е дал. Това е новото учение. Който може да повярва в любовта, той ще се освободи от всичко. Той ще се освободи, както змията се освобождава от своята стара кожа. Ще дойде до едно място, дето кожата ще се изхлузи, ще остане новата кожа. Стара кожа аз наричам всички наши недоволства, недоразумения, караници. Човек и със себе си се кара. Казва на себе си: „Колко невежа съм, колко прост съм, това не можах да

използувам.“ Кой е недоволен и кой е учен? Единият е господар и другият е слуга. Господарят се кара на слугата, че той това не направил. Слугата казва: „Ти не ми плати.“ Господарят и слугата се карат вътре. Сега виждали ли сте вашия слуга? Гледали ли сте вашия слуга? Може ли да нарисуваш себе си като слуга и като господар? Сега, когато си господар, изпъчиш се, вземеш една поза, важен си. Станеш слуга, свиеш се. Аз това наричам актьорство на сцената. Ти вече играеш ролята като господар. Някой път има роля на цар, написал някой и ти се обличаш като цар, с корона, с венец, с мантия на сцената, играеш, мислиш, че си цар. Ти се вълнуваш. Колко ти плащат за една вечер да играеш на сцената? Доста голяма сума плащат.

Да ви приведа един пример. Някой ангажирал Аделина Пате да пее в една опера. Понеже тя знаела, че онзи директор не обичал да плаща, публиката дошла в театъра, ръкопляска, а тя си обула само едната обувка и седи с един крак необут. Като ѝ плаща 25 хиляди, тя обува и другия крак и излиза да пее. Пее, защо? – Защото ѝ дали 25 хиляди лева да си обуе обувката. Казвам: Всички ние, които пеем, каквото и да правите в света, се ви плащат. То не е лошо, то е хубаво. Ако тя не беше направила тъй, аз не щях да ви говоря. Аз я похвалявам, че малко го попекла. Този директор да плати, понеже той иска да я използува. Тя казва: „Тогава и аз ще те използувам.“ Някой казва сега: „Ти не ме обичаш.“ Плати 25 хиляди лева, да видиш как ще те обичам. И втори пример ще ви приведа за Аделина Пате. Доста примери има за нея. Отива веднъж в Ню-Йорк, не познава никого, трябвало да изтегли една крупна сума, не я познават, казва: „Дайте си свидетелството, че сте Аделина Пате.“ Тя се спира в пощата и започва да пее. Директорът казва: „Дайте ѝ парите.“ Изпява една песен и ѝ дават парите. Пак пее за 25 хиляди лева. Онзи не ѝ дава парите, защото нейните билети са много скъпи в театъра, тя трябва да пее, за да ѝ дадат парите. Първият път, за да тури едната си обувка, директорът трябваше да ѝ даде 25 хиляди. Вторият пример, този директор в пощата, той е същият директор, казва: „Не си Аделина Пате“, трябва да пее без 25 хиляди. Вторият път този директор в пощата, той е същият, казва: „Не си Аделина Пате, трябва да пееш без 25 хиляди.“ Казвам: Когато пеете, преди да сте си обули обувката, на място е, защото пари ще вземете, второто, когато пеете, че ви дават парите, кое е по-хубаво? Хубаво пее, тя казва, че за да тури обувката си, енергията, която ще употреби, струва 25 хиляди. Директорът трябва да плати, за да дойде тази енергия да си обуе обувката. Директорът на пощата казва: „Аз, за да заповядам да ти платят, трябва да пееш, да покажеш, че може да пееш, за да вземеш 25 хиляди.“ Тя пак пее.

Сега ще ви наведа на онзи Божествен закон: Всички хора трябва да бъдат съвършени. Съвършенството човек може да го придобие само в любовта.

Ние живеем в любовта и трябва да възприемем всичко онова, което Бог е създал и да нямаме две мнения за живота. Сега ние за един човек пренебрегваме Божията любов. Вземете една дъщеря за един свой възлюблен мисли, че ще бъде щастлива, напуща бащиния си дом. Отива с един непознат, който ѝ казва, че е неин възлюблен. Може да е. По какво ще познаеш един човек възлюблен ли е? По два начина може да го познаеш. Ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господар, той е твой възлюблен. И едновременно, ако ти може да му станеш (слуга) и да му станеш господар, вие сте един за друг. Но щом той не може да ти стане слуга и господар и щом ти не може да му станеш слуга и господар, вие не сте един за друг.

Сега ще ми кажете: „Как да го разбираме?" Вечерно време няма да ходиш да копаеш на нивата. В мрачната нощ, когато има отвън 25 градуса студ, няма да ходиш да копаеш на нивата. Когато нямаш нито пет пари в джоба, на гостилница няма да ходиш да ядеш. Когато нямаш пет пари в джоба, хубави дрехи няма да туряш на гърба. Когато нямаш пет пари в джоба, в отлични апартаменти няма да живееш. Значи, когато денят е светъл, ходи да работиш. Когато денят е топъл, иди да работиш. Когато имаш всички благоприятни условия, иди да работиш. Или казано в новото разбиране: Върши всяка работа с любов, с любов и от любов, от Бога и за Бога, от себе си и за себе си, от ближния и за ближния си.

Тази е много неразбрана работа. Запример, има неща, които хората разбират, има неща, които не разбират. Вземете сега, ще ви приведа един пример. Запример, в козметиката могат да направят лицето си много красиво, червеничко, беличко, бръчките да ги няма. Но това е външна козметика. Ако им кажеш отвътре да се подмладят, не знаят. Отвън знаят да се подмладяват, отвътре не могат. Знание ли е това? Козметиката е само за един ден. Сутринта като туриш, вечерта като се измиеш, пак наново трябва. Тъй щото в годината 360 пъти трябва да се подмладяваш, да туряш козметика. Не е лошо, хубаво е, но знаете колко трябва да платиш, да ти турят козметика. Ходили ли сте в Париж да знаете колко вземат, ако не знаеш, ако трябва отвън да те гримират. Аз ги похвалявам.

Един млад момък се подигравал с една стара баба, не българска, но парижка, французка подигравка, много деликатна, тъй фина, едва да я намериш. Тя решила да си отмъсти на този млад момък. С козметика поправила лицето си на една млада мома и започна да му хвърля такива много любвеобилни очи, усмивки, това, онова, и той се влюбил. Загорява сърцето му, пише писма, че не може да живее без нея и най-после тя се съгласява да се оженят. Оженват се. Вечерта като влиза вътре той мисли, че е щастлив. Тя, за да му покаже, снема козметиката, снема зъбите, всичко

изкуствено. Като видял това, излиза из стаята навън да го няма. Аз ви привеждам един пример. Туй е с нас. Всички хора ще видят своите заблуждения. В края на краищата ще видят, че за стара баба са оженени. Старата баба, това е животът на плътта. Един ден като видят колко е грозна, ще избягат из стаята навън. Няма да ни има там. Казвам: Човек като не търпи, става нервен. Като не е благосклонен, той създава своето нещастие, като завижда създава положителното в света. Виждате, че изтокът е свободен от мъглите. Около нас е само тази мъгла. То сме ние. Ние сами на себе си препятствуваме да видим истината надалече, че слънцето грее. Колко е хубаво и красиво. Който е художник, една хубава картина е това. Аз ако имах време и ако знаех, щях да си взема четката. Пак ще я нарисувам.

Сега ви казвам две неща: Благодарете на Бога за всичките страдания. Благодарете на Бога за всичките ваши радости. Благодарете на Бога за всичката ваша сиромашия, благодарете на Бога за всичкото ваше богатство. Благодарете на Бога за всичкото ваше невежество, което имате. Благодарете за знанието, за всичко Му благодарете. Вие считате, че сте невежи. В невежеството е скрито знанието. И в знанието е скрито невежеството. В сиромашията е скрито богатството и в богатството е скрита сиромашията. Сиромашията, това е слугата, богатството, това е господарят. И двамата като се съберат на едно място, от господаря капитала, от слугата работата, тогава работата върви. Настоящето е богатство, миналото е сиромашия. Настоящата сиромашия ще бъде бъдещето богатство, настоящето невежество ще бъде бъдещето знание. Сегашното знание е миналото невежество.

Понеже живеете в Бога, научете се на новото в света. Тази глава аз я наричам главата на мъглявата любов. Имате зазоряване, имате и мъглява любов. Над вас има нещо както тази мъгла. Във всеки едного от вас е тази мъгла. Колко е тази мъгла, нагоре на два километра, над три километра е ясно. Отдолу, под три километра, има мъгла. Сега туй е дълготърпението. Трябва да търпиш, че се лишаваш от слънчевата светлина. Пък трябва да бъдеш благосклонен. Мъглата казва: „Почакайте да се постоплим, ще бъдете добри ние да се постоплим, после ние ще отстъпим, пък вие ще се топлите.“ Може да се разсърди, мъглата ще започне да плаче. Снощи колко плакаха. Казват: „Позволете на нашите ученици ние днес да се погреем, вие отдолу да почакате“. Казвам: Тъй ще бъде. Вие сега може да мислите, може ли човек да се разговаря с мъглата. Те са се същества разумни, които са дошли. Днес са дошли на екскурзия, идат те от невидимия свят на екскурзия на планината. Екскурзианти са, искат да видят слънцето как изгрява, друг път не са го виждали. Казват: „Ще оставим една малка врата, без да видите слънцето, само светлината ще

видите.“ Днес трябва да се радваме в тяхната радост. На голяма почит сте. Когато се даваше на Мойсея Закона, планината беше обвита с такава мъгла долу и Бог даваше Закона на Мойсея. Сега ви се дава един Закон, без гръмотевици – Законът на любовта. Закон се дава. Без любов под мъглите, с любов над мъглите. Без любов в сиромашията, с любов над сиромашията, в богатството, без любов в болестта, с любов над болестта, в здравето отгоре.

Казвам: Единственият закон, с който трябва да служите на Бога е любовта. Любовта никога не отпада. Имайте тогава пълна вяра, пълна надежда и любов в Бога и всички ваши копнежи, които имате, изведнъж няма да се постигнат, но имате велико бъдеще. Ще видите онази, великата благост, която Бог приготвил заради вас.

Гледайте добре да посрещнете съботата. Съботата е ден на любовта.

Отче наш.

37 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 11 август 1939 г., петък, 5 ч. с.
на Молитвения връх.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 272–284 под заглавие „Служене“.

1939_08_11 Служене
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.) (стилизирана от Паша Тодорова)

СЛУЖЕНЕ

Коринтяном, 13 гл.)

Размишление.

„Ако имам всичкото знание и всичката вяра, а любов нямам, нищо не съм." (– 2 ст.).

„Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее." (– 4 ст.).

„Любовта не дири своето си." (– 5 ст.).

„Любовта никога не отпада." (– 8 ст.). – Когато отпадне, когато изгуби разположението си, човек мисли, че е изгубил любовта си. Щом отпада, човек не е имал любов. Има една любов, която никога не отпада – тя е Божията Любов. Има едно небе, което никога не се засенчва от облаци – то е Божественото небе. Божията Любов се изявява чрез това небе. Видите ли, че небето на някой човек е облачно, знайте, че чрез него се проявява човешката, т. е. неразбраната любов. През тази любов слънцето не се вижда. Колкото да искате да го видите, не можете – облаци го засенчват.

Като ученици, от вас се иска самообладание, да не се забравяте нито в радостите, нито в скърбите. Често срещате учени, музиканти, художници, които се увличат толкова много в своята наука или изкуство, че забравят окръжаващите. Един знаменит виртуоз отишъл в Париж да дава концерт. Като започнал да свири, той се увлякъл в свиренето и забравил публиката – изгубил мярка на времето. Хората се уморили да слушат и един след друг започнали да напущат салона. Последни останали ключарят и виртуозът. Като видял, че музикантът няма намерение да свършва, ключарят се приближил до него и тихо му по-шепнал: Заповядайте господине! Вземете ключа. Когато свършите, заключете салона.

Защо е трябвало музикантът да свири толкова много? По две причини: или да покаже, че знае да свири, или се е увлякъл. Колкото добре да свири, музикантът не трябва да злоупотребява с търпението на хората. Не е лесно да слушаш с часове музика. И вярващите постъпват като този виртуоз. Срещнете ли някой вярващ, той ще говори продължително, какво е проповядвал Христос, какво са говорили пророците и апостолите. И

Христос. и пророците, и апостолите са говорили, но малко. Те повече са работили, а по-малко говорили. Някогашните светии са яли малко. Те са се хранили по един път в седмицата. Обикновеният човек се храни по три пъти на ден, а никога и по четири пъти. Значи, светията взима четири обяда в месеца, а обикновеният човек се храни 90 или 120 пъти в месеца. Голяма е разточителността на съвременния човек. За свое оправдание ще кажете, че не сте светии. Сватът страда, именно, за това, че хората не са светии. Ако бяха светии, те щяха малко да ядат и повече да работят. Дето влезете днес – в семействата, в училищата, в черквите в обществата, навсякъде ще се натъкнете на спорове и недоразумения. Всички хора спорят, карат се, бият се, защото не са светии. Свят трябва да бъде човек!

Съвременните хора поддържат еволюционната теория и казват, че всичко може да се постигне чрез еволюция. Според тази теория те намират, че всичко, което става в живота, е в реда на нещата. Те казват, че по еволюционен път и злото ще се превърне в добро. Права е тази теория, но еволюцията изисква векове. След векове всичко може да се постигне, но има и кратък път на постижения. Чрез еволюция, запример, лъжата не може да се превърне в истина. През всички времена и епохи лъжата си остава лъжа. Като не мисли върху думите с които си служи, някой казва, че е господар на себе си. Ве,ни ли са думите му? Той казва, че е господар, а същевременно страда, боледува, робува на другите хора. Господар е онзи, който е независим, който не боледува и всякога сам решава задачите си. Друг пък казва, че е слуга. И той не говори истината.
Докато казва, че е слуга, виждате, че търси чужда помощ, сам не може да си направи най-обикновените услуги.

Като е дошъл на земята, човек трябва да слугува. Как трябва да слугува? С любов. Любовта е заплата за слугува нето на човека. На земята за слугуването дават пари. При това, колкото повече плащат, толкова повече изискват. В духовния свят, обаче, на слугата плащат с любов. Колкото повече обичаш, толкова повече слугуваш; колкото по-малко обичаш, толкова по-малко слугуваш. Колкото повече те обичат, толкова повече слугуваш; колкото по-малко те обичат, толкова по-малко слугуваш. Същият закон се отнася и към господаруването. Малко те обичат, малко господаруваш; много те обичат, много господаруваш. Малко обичаш, малко господаруваш; много обичаш, много господаруваш. Светът ще се оправи, когато хората изпълняват правилно задълженията си като слуги и като господари, не само към ближните си, но и към себе си. За да бъде добър слуга, първо човек трябва да се научи да служи на Бога. Щом се научи да служи на Бога, той ще може да служи на себе си и на ближния си. Днес хората страдат от слуги и господари, които не изпълняват служвите си, както трябва. Болният страда, че слугата му не го слуша, не му услужва

добре. Здравият страда, че слугата му го експлоатира. Слугата пък страда от господаря си, че го ограничава, че не му плаща редовно.

Когато слугата и господарят са вън от човека, той знае причината за своите страдания. Какво ще кажете, когато страдате и се смущавате без външни господари и слуги? Причината за страданията се крие в човека, в неговите сетива. Ако нямаше очи човек не би виждал, какво правят хората и нямаше да страда. Ако нямаше уши, той не би чувал, какво говорят хората, и нямаше да страда. Ако нямаше уста, човек не би отговарял на разговорите на хората, и нямаше да страда. Чрез устата любовта се изявява. Следователно, устата трябва да дълготърпи, да бъде благосклонна, да не завижда. Ако по-малкото братче види в чинията си ядене по-малко от това на по-големия си брат, то започва да вика, да се сърди – завижда. Ако му дадат много ядене, ще го остави настрана, не може да го изяде. Въпреки това, то завижда. Щом влезе завистта в него, то започва да се смущава и да страда. Не е въпрос човек да няма очи, уши, уста, нос, но той трябва да възпитава своите сетива. И като вижда, и като чува, и като помирисва, той трябва да знае, кое е за него и кое не е, колко и кога му е нужно нещо и т.н. Остави ли се на своите низши желания, той никога няма ла се насити. Ненаситно е човешкото око.

Един английски милионер от Австралия пътувал с параход за Англия да присъствува на коронацията на един от английските крале. Той носел със себе си 350 милиона лири, но като помислил, че тия пари няма да му стигнат, хвърлил се в морето и се удавил. Всички хора мязат на този милионер. Те мислят, че са сиромаси, а в същност са големи милионери. Те разполагат с един мозък, с едно сърце, с дробове, със стомах, които струват милиарди. Те имат тяло, което струва милиарди. С помощта на физическото си тяло, те влизат във връзка с един обширен свят. Изгубят ли тялото си, физическият свят се скрива пред тях. Тогава само те разбират, колко е струвало тялото им, на което не са давали никакво значение и към което са се отнасяли небрежно.

Днес всички хора искат да бъдат щастливи. Те търсят щастието там, дето го няма. Те мислят, че ако бъдат богати, учени, силни, красиви, ще бъдат щастливи. Те се самоизлъгват. Защо? Виждаме, че светът е пълен и с богати, и с учени, и със силни, и с красиви хора, но при това всички страдат. Проповедниците казват, че човек живее и се движи в Бога, а въпреки това пак страда. Днес се проповядва на хората, че Бог е Любов, че човек живее в Бога, а въпреки това търси любовта и никъде не я намира. Как е възможно, човек ла люби Бога и да бъде нещастен? Как е възможно, човек да живее в Бога и да бъде недоволен? Щом люби Бога и е недоволен и нещастен, това показва, че има недоимък в любовта си. И апостол Павел

казва: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, и кимвал, що дрънка". Съвременните хора се нуждаят от любов. Имат ли любов, те ще бъдат и богати, и силни, и учени.

Новото учение е учение на любовта. Повярва ли в любовта, човек ще се освободи от всичко старо, както змията съблича старата си кожа. Старото, от което човек трябва да се освободи, представя неговото недоволство и безверие. Докато живее в старото, човек е готов да се кара с всички. Той се кара и със себе си. Във всеки човек има един господар и един слуга, които не могат да се примирят. Господарят е недоволен от слугата си, че не е изпълнил заповедите му, както трябва. Слугата е недоволен от господаря си, че не му плаща редовно.

Изучавали ли сте проявите на господаря и на слугата в себе си? Когато господарят се проявява, човек е горд, ходи с достойнство; когато слугата се проявява, човек се свива, смалява се. Добре е да се наблюдавате и да рисувате образите на господаря и на слугата в себе си. Така ще познаете, кога се проявява истинският човек и кога – актьорът. Скъпо се плаща на актьора, за да играе на сцената. За да примири господаря и слугата в себе си, човек трябва да се научи да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Той трябва да благодари за ума, за сърцето, за тялото, за душата, за духа, които му са дадени. Милиарди струват тия неща, а въпреки това човек не съзнава своето богатство и отива на сцената като актьор да представя чужди роли. Понякога плащат скъпо и на сцената, но когато актьорът или артистът е гениален.

Един директор на опера ангажирал Аделина Пати да пее на сцената. Като знаяла, че директорът на операта не обичал да плаща на време, тя решила да му създаде една мъчнотия, да го застави да плати веднага. В определения час публиката се събрала, очаквала да се яви на сцената Аделина Пати. Тя получила от директора 25 хиляди долари, но трябвало да получи още 25. За да го застави да плати в момента, Аделина Пати не се явила на сцената на време, съзнателно се бавила. Публиката ръкопляскала, протестирала, с нетърпение очаквала знаменитата певица. Силно разтревожен, директорът влязъл в стаята на певицата и я помолил по-скоро да излезе на сцената. Тя била с една обувка на крака си. За да обуе втората, директорът се принудил веднага още да й плати останалите 25 хиляди долари. Той искал да я използува, но тя била умна, не се подала на неговата хитрина.

Следователно, каквото прави човек, всякога му се плаща. Няма нещо, което човек е изработил и да не му е платено. За всичко се плаща, но важно е човек да работи съвестно, за да му се плаща на време и добре.

Съвършенство се иска от човека. Само любовта е в сила да направи човека съвършен. Щом живее в любовта, човек трябва да приема нещата така, както са създадени, да няма две мнения. Човек губи условията, защото е готов за нищо и никакво да пожертвува любовта. Момата е готова да пренебрегне любовта на майка си и на баща си за един случайно явил се момък в дома й. Той се представя за неин възлюбен, и тя вярва в думите му. Как ще познае, дали наистина този момък е очакваният? Как ще познае, че са един за друг? Ако може едновременно да бъде неин слуга и неин господар, момъкът е истинският й възлюбен. Ако едновременно може да му бъде и слугиня, и господарка, момата е неговата възлюбена. Те са един за друг.

Сега ще ви дам няколко правила. Вечер на нивата си не ходи да копаеш; в голям студ също не ходи. Когато нямаш стотинка в джоба си, на гостилница не ходи; когато нямаш стотинка в джоба си, никаква търговия не прави. Когато слънцето грее, когато денят е светъл и топъл, тогава иди на нивата да работиш. Когато джобът ти е пълен, тогава започвай своите предприятия. Според езика на новото учение казвам: Започвайте с любов и свършвайте с любов. Започвайте с Бога и свършвайте с Бога. Започвайте с ближния си и свършвайте с ближния си. Започвайте със себе си и свършвайте със себе си.

За мнозина това са неразбрани работи, но за някои са разбрани. Като говорите на хората за Божията Любов, те казват, че не я разбират. Като дойдат до човешката любов, казват, че я разбират. Никакво разбиране не е това. Защо? Днес я разбират, на другия ден плачат от нея. Това не е любов, По отношение на лицето си младата мома отлично прилага козметиката. Тя знае да се червисва, да се пудри, да прави веждите си черни, тънки и т.н. Каква козметика е тази, която трае само десетина часа? Сутрин се направи бяла и червена, но вечер нищо не остава от външната й красота. За да бъде бяла и червена, тя трябва всеки ден да се дегизира. Ако й говорите за природна, за естествена и психическа козметика, тя ще каже, че не ви разбира. Човек може да бъде естествено млад, без бръчки на лицето си. Добрият и чист живот прави човека млад, красив и бодър. Не живее ли добре, каквато козметика да прилага, тя все ще излезе на лице. Изкуствените неща всякога се познават.

Един млад момък се подиграл с една баба, присмял се на бръчките на лицето и на бялата й коса Тя решила да му отмъсти. За тази цел тя така се дегизирала, че била неузнаваема: лицето й станало бяло и червено, без бръчки; косата й – черна, лъскава, а в устата си наредила два реда бели, красиви зъби. В този вид тя се явила пред младия момък и започнала да го поглежда дяволито, с намерение да му се хареса Най-после той я харесал,

влюбил се в нея и започнал да й пише любовни писма, че не може да живее без нея. Тя му отговорила, че е съгласна да се ожени за него. Докато мислил, че е щастлив, че е постигнал идеала си, след сватбата тя му се представила в истинския си вид. Като видял старата баба пред себе си, той разбрал, че е бил излъган и веднага напуснал стаята.

Да се ожени човек за старата баба, това значи, да види своите заблуждения. Види ли заблужденията си, той веднага ще избяга. Ще дойде ден, когато всички хора ще разберат, че са се оженили за стара баба. Старата баба представя живота на плътта. Като видят колко е грозна, всички ще напуснат къщата си и ще бягат вън. За да се освободи от живота на плътта, човек трябва да бъде търпелив, благосклонен и да не завижда. Ако не придобие тия качества, човек образува мъгла в съзнанието си, както вие сте обвити днес в мъгла. По този начин той сам си препятствува да разбере и познае истината.

Искате ли да придобиете качествата на любовта, благодарете на Бога за страданията и за радостите, които ви се дават; благодарете за богатството и за сиромашията; благодарете за знанието и за невежеството; благодарете за здравето и за болестта. Не забравяйте, че в страданието се крие радостта, а в радостта – страданието; в богатството се крие сиромашията, а в сиромашията – богатството; в знанието се крие невежеството, а в невежеството – знанието; в здравето се крие болестта, а в болестта – здравето. Сиромашията е слуга, а богатството – господар. Като се съберат на едно място господарят и слугата, работите се нареждат добре. Господарят дава капитала, а слугата – работата.

И тъй, искате ли да придобиете любовта, стремете се към новото, което сега иде. Когато Бог даде закона на Мойсея, планината беше покрита с мъгла. Сега и вие сте в мъгла, защото и на вас се дава закон – законът на любовта. Който живее без любов, той ще бъде под мъглите, а с любов – над мъглите; без любов – в сиромашията, с любов – в богатството; без любов – в невежеството, с любов – в знанието; без любов – в болестта, с любов – в здравето. Единственият закон, с който трябва да служите на Бога, е любовта.

Любовта никога не отпада. Имайте пълна вяра, надежда и любов в Бога, за да постигнете всички ваши желания и стремежи. Пред вас стои велико бъдеще. Като прилагате закона на любовта, вие ще опитате Божията благост върху себе си.

11 август, 5 ч. с.

1939_08_12 Опознаване
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ОПОЗНАВАНЕ

Една от задачите на съвременните хора е да се опознаят. Опознаване без участието на проявите на Съзнанието не става. За да се опознаят, хората трябва да минат през четирите области на съзнанието: през подсъзнанието, през съзнанието, през самосъзнанието и през свръхсъзнанието. Подсъзнанието е подобно на състоянието на детето, което е в утробата на майка си; съзнанието е подобно на състоянието на новородено дете; самосъзнанието е подобно на състоянието на дете, което ходи вече на училище; свръхсъзнанието е подобно на състоянието на човек, който служи на Бога. От тези четири състояния се създава стремежа на човека, от тях произтича и животът. Като говоря за проявите на съзнанието в човека, аз имам пред вид организирания живот, а не живот на страдания и изпитания. Организираният живот подразбира пълно обединение между мислите, чувствата и постъпките на човека.

В първа глава на Битието се казва, че Бог направил човека от пръст. Докато е бил в състоянието на пръст. човек е бил лишен от съзнание. Той е бил в бременно състояние, каквото е състоянието на водата, която тече; на въздуха, който се движи; на камъните, върху които стъпва.

„И вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и стана човек жива душа." (– 7 ст.). От този момент в човека се събуди съзнанието. Носът е свързан със съзнанието на човека, устата – с подсъзнанието, ушите – със самосъзнанието, а очите – със свръхсъзнанието. Тези фази на съзнанието се обединяват в едно посредством любовта.

Опознаването крие в себе си великата идея – придобиване на любовта. Любовта включва в себе си два процеса: слизане и качване. Само разумният човек слиза. В света само Бог слиза. Дойдем ли до възлизането, до качването, ще знаете, че пак Бог възлиза, като Разумно начало. Дето Бог слиза и възлиза, никой друг не може да слиза и възлиза. Животът, който носим в себе си, показва, именно, присъствието на Бога в нас. Той е слязъл от възвишения свят в нашия. За да слезе в нашия свят, Бог специално се е приспособил, за да заеме съответно място. За да се настани между нас, като между свои деца, Той се е отказал от всичко, което има – от славата, от величието си. При това положение Бог живее между нас като човек. Когато отидем при Него, ние ще живеем като човеци. Щом е дошъл между нас, той търси начин, как да ни предаде своите благословения, да не

злоупотребим с тях. За да оценим тия блага, ние минаваме през школата на радостите и на страданията. Пресили ли се човек вътрешно, страданията започват да го следват. Достатъчно е човек малко да претовари стомаха, сърцето или мозъка си, за да му дойдат известни страдания. Когато се заеме да извърши една работа, за която не е готов, човек страда. Извърши ли някаква работа, за която е готов, той се радва.

Всички хора се стремят към любовта, защото само тя е в състояние да преобрази света. Първоначално човек е живял за себе си. Велико нещо е да живее човек за себе си. Това е Божествено качество. И Бог е живял за себе си. След като е създал света, Той започнал да живее за всички същества, които сам е създал. По този начин Той се е самоограничил, но радвал се е на самоограничението си, че може да опознае съществата, които е създал. Присъствието на Бога в малките същества е станало причина за техните страдания. Да се ограничи човек, това значи, да застане пред някоя голяма планина, която да хвърля сянка върху него. Застанал в сянката на планината, той страда, мъчи се, защото е лишен от онзи простор, който би имал, ако е на планината, или пред нея. Всеки човек страда от засенчване, все някой го е засенчил. Дъщерята страда от майка си, която я засенчила, синът – от бащата, ученикът – от учителя си, слугата – от господаря си. Светът е пълен със засенчени хора. Искат ли да се освободят от къщите, които ги засенчват, хората ги разрушават. Искат ли да се освободят от горите, които ги засенчват, хората ги изсичат. Следователно, в бъдеще, за да не се засенчват едни други, хората трябва да бъдат прозрачни. Майките, бащите, децата, учителите и учениците, господарите и слугите трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Къщите също трябва да бъдат прозрачни, от стъкло, да не се засенчват. Само любовта може да направи нещата прозрачни. Думата „прозрачност" подразбира отсъствие на всякаква съпротива, или противодействие на светлите и възвишени човешки мисли, чувства и постъпки.

Съвременните хора живеят в един свят, който сами не оценяват, вследствие на което са недоволни. Никой не е доволен от положението, в което се намира. Майката не е доволна от децата си, че не я обичат, както тя желае. Бащата също не е доволен от децата си. Децата не са доволни от родителите си, че не са такива, каквито ги искат да бъдат. Понякога бащата и майката са принудени да стават капелмайстори. Те искат децата им да бъдат добри певци, а децата не са научили още пеенето. Всички хора искат да живеят добре, но не знаят, как да постигнат това изкуство. Първоначално човек е бил затворен в яйце. За да излезе от яйцето, той трябва да знае, как да постъпи. Който не знае изкуството да прояви живота си, той счупва яйцето. Който знае това изкуство, той разтваря яйцето. Разтварянето на яйцето наричат основен тон на живота. Който взима

основния тон на живота правилно, той никога не боледува. Болестите показват, че човек не е взел правилно основния тон на живота.

Да познае човек себе си, да познае и ближния си, това значи, да се създадат условия един на друг, да се развиват физически, сърдечно а умствено. Новият живот носи условия за опознаване на хората. Опознаването започва с говор. Човекът, когото трябва да опознаеш, ще ти проговори. Дойде ли до този момент, всички възможности за човека ще се проявят. Душата му ще се разтвори той ще види, с какви възможности разполага на механическия, на органическия и на психическия свят. Всяка форма представя една възможност за човека. Като изучава тази форма, той се свързва с нея и придобива известно богатство. Който не разбира това, той мисли, че растенията нямат никаква разумност в себе си. Той се самозалъгва. Растенията са чувствителни и разумни. Забелязано е, че ако някой престъпник се доближи до едно дърво, то изсъхва. Ако праведният се допре до изсъхнало дърво, то оживява. Значи, когато се вършат престъпления, дърветата изсъхват; когато се вършат добри дела в света, изсъхналите дървета оживяват. Когато се вършат престъпления, хората умират; когато се вършат добри дела, хората се раждат. Някои мислят, че само хората са разумни същества. Всеки човек мисли добре само за себе си. Това е ограничено разбиране.

В древността живели трима учители, които се състезавали за една и съща мисия. За да се реши, кой от тримата трябва да изпълни дадената мисия, заставили ги да гласуват. Като прегледали бюлетините, намерили три различни имена – всеки гласувал за себе си.

При посрещането на един европейски цар били избрани 12 красиви моми, всяка от които носела по един букет цветя. Решено било, обаче, една от момите да поднесе букета на царя. Те трябвало да гласуват, да изберат една измежду тях, която да изпълни мисията. Като прегледали бюлетините, намерили 12 бюлетини с 12 различни имена. И тук вече момата гласувала за себе си.

Това е противоречие, което съществува навсякъде в живота. Как може да се разреши това противоречие? Противоречието ще се разреши, като дойдат 12 царе. Щом посрещнат 12 царе, всяка мома ще поднесе по един букет. В живота, когато момата се жени, този въпрос има друго разрешение. Момъкът, за когото момата се жени, е царят, когото посрещат. Момата е красивата девойка, която поднася на царя букет. От друга страна, новороденото дете е царят, който иде, а майката – момата, която поднася букета. За да не се създават противоречия в живота, човек трябва да има само една идея в ума си – царя, когото посрещат, и само едно чувство в

сърцето си – царицата, която посрещат. Царят иде всякога със своята царица.

И тъй, от всички се изисква ново разбиране за живота и за любовта. Да обичаш някого, това значи, да слезеш на неговия уровен; да обичаш някого, това значи, да му занесеш от своите блага и да го научиш, как да ги употребява; да обичаш някого, това значи, да го приемеш в себе си и да го заведеш в своето отечество. Отечеството на човешката душа представя рая – мястото на всички възможности и блага, които човек някога е имал. Днес всеки човек се стреми да се върне в рая, отдето е излязъл. Между земята и рая има една тъмна зона, която човек неизбежно трябва да мине. За да я мине спокойно, нужна му е светлина, равна на светлината на 25 милиона свещи. Щом мине тъмната зона и влезе в Божествения свят, свещта не е нужна вече. В Божествения свят тя изглежда слаба, червена светлина, която едва мъждее. Тъмната зона се отличава и с голям студ. Температурата там е под 273°. За да мине през тази зона, човек трябва да има любов. Само любовта е в състояние да мине през студената и тъмна зона. Голяма е топлината на любовта. Тя преодолява и най-големия физически студ.

Не се минава лесно тъмната и студена зона. Съзнава ли това, или не, човек се държи здраво за земята. Той не иска да я напусне. Човек се държи за земята поради своя егоизъм. Двата полюса на земята – северният и южният, показват егоизма на мъжа и на жената. Северният полюс представя егоизма на мъжа, т. е. на ума, а южният – егоизма на жената, т. е. на сърцето. За да разберете, какво нещо е егоизмът на северния полюс, представете си, че всичкият лед от полюса е събран на едно място и образува ледена планина, висока две хиляди метра. Ако разхвърлите този лед по цялата земя, ще образувате леден пласт, дебел 40 метра. Какъвто е мъжкият егоизъм, такъв е и женският. Егоизмът не е нещастие за човека, но благо, което той трябва да знае, как да използва. Егоизмът е богатство, което мъжете и жените са събирали от излизането си от рая до днес. Като не са знаели, къде да го складират, те са го трупали на двата полюса – на северния и на южния.

Съвременните хора търсят начин да се освободят от егоизма. Как ще се освободят? Къде ще го турят? Ако го разпръснат по повърхността на земята, той ще унищожи живота, ще унищожи цялата култура. Ако го стопят, на земята ще стане такъв потоп, какъвто човечеството никога не е виждало. Единствената сила, която може правилно да се справи с егоизма, това е любовта. Тя ще го топи малко по малко, незабелязано. Следователно, не бързайте и вие да се освободите изведнъж от своя егоизъм. Ако го разпръснете по цялата земя, той ще спре еволюцията ви. Ако го разтопите изведнъж, той ще произведе голям потоп във вас, който

ще ви удави. Оставете вашия егоизъм на мястото му, да чака идването на любовта. В ума на човека е събран мъжкият егоизъм, а в сърцето – женският. Като вижда опасността, която дебне човека, Бог вика при себе си първо жената и казва: „Сине мой, дай ми сърцето си !" Бог иска първо жената да отиде при Него, да се справи с нейния егоизъм, да го организира. След това Той ще повика мъжа. От хиляди години насам Бог топи женския егоизъм. Това е старата епоха. Новата епоха, която сега иде ще се занимава със стопяване и организиране на мъжкия егоизъм. Това е епохата на мъжа. Понеже жената се освобождава вече от своя егоизъм, тя ще помага на мъжа, и той да се освободи. Тази е причината, поради която мъжът търси любовта на жената. Понеже любовта носи топлина, тя ще стопи мъжкия егоизъм. Аз взимам думите „мъж и жена" в широк смисъл и казвам: Човешкото сърце трябва да помага на човешкия ум.

Човек крие в себе си големи дарби, способности и сили, но не ги съзнава. Щом не ги съзнава, той няма вяра в себе си. Като не вярва в себе си, човек живее в недействителен свят и мисли, че от него нищо не може да стане. То е все едно да наблюдавате земята през зимата и да мислите, че от нея нищо не може да излезе. Имайте малко търпение. След четири–пет месеца, когато слънчевата светлина и топлина се проявят по-силно, когато влагата се увеличи, вие ще видите, че много главички се подават от земята, и живот кипва навсякъде.

Сега, като изучавате живота на земята, виждате, че тя прави две главни движения: около слънцето и около себе си. От движението на земята около слънцето се образуват четирите годишни времена; от движението на земята около оста й се образуват ден и нощ. Като живее на земята, и човек минава през тези движения. От движението около себе си човек минава през радости и скърби. Радостта представя светлата страна на човешкия живот – деня; страданието представя тъмната страна на човешкия живот – нощта. Както денят в човешкия живот се сменя с нощта, така и радостта – със страданието. И обратно: страданието се сменя с радостта. Освен около себе си, човек се движи и около слънцето – около Бога. При това движение в него се създават четирите годишни времена.

Като ученици на Велика Школа, вашата задача е да изучавате земята, на която живеете, но същевременно трябва да изучавате и другите планети. Днес, със способностите и чувствата, които имате, можете да изучавате земята, но ще дойде ден, когато ще развиете своите вътрешни чувства и способности. Тогава ще можете по желание, да се пренасяте от една планета на друга. Като пътувате съзнателно от една планета на друга, вие ще можете да проследите пътя, по който сте минали. Ще видите, че и на другите планети има живот. И там има същества, които обработват своята

почва, както правят хората на земята. Тогава обитателите на другите планети ще слизат на земята. Ако днес някое същество от другите планети слезе на земята, няма да му вярват, ще го наричат луд, лъжец и т. н. Ако някой се осмели да каже, че е слязъл от слънцето, никой няма да му повярва. Защо? Защото хората имат особено понятие за слънцето. Според мнозина слънцето е горящо тяло, с много висока температура.

Има едно особено слънце, на което всеки човек трябва да отиде. Жителите на това слънце подигат човешкия живот. Те са наречени братя на любовта. Когато слязат повече от тях, земята коренно ще се преобрази. Тогава всички хора ще се наричат братя и сестри. Всички ще говорят на един общ език. Всички майки и бащи ще образуват една майка и един баща. Те ще излязат от главата на човека, но ще минат през очите му. Очите са единственото място, през което те могат да минат. Когато дойдат на земята, те ще внесат радост и веселие в човешката душа. Затова казва Псалмопевецът: „Когато видя Бога, душата ми ще се изпълни с радост".

Външната светлина, която виждаме, е резултат на мисълта на възвишените същества, които са над нас. Тя излиза от очите на тия същества. Животните възприемат оная светлина, която излиза от нас. Те не виждат нещата, както ние ги виждаме, понеже приемат светлина, която е минала през две гъсти среди, вследствие на което е претърпяла двойно пречупване. Човек представя известен инструмент; важно е, каква музика ще излезе от него. Мислите и чувствата представят музиката на човека. Каква ще бъде мисълта на човека, и каква светлина ще издава, това зависи от разположението му към братята на любовта, които идат отгоре. И като млади, и като стари, вие трябва да възприемате любовта, отдето да иде тя. Любовта е за всички хора, а не само за младите. Според мене, млад е онзи човек, който има градини, пълни с доброкачествени плодни дървета, и сам къса плодовете си. Не може ли всеки човек да има такива градини и всякога да бъде млад?

Новият живот, към който всички хора се стремят, води към Божествените градини и предлага на всички сами да късат от плодовете на техните дървета. В този смисъл, новият живот изисква млади, любещи хора. Сега и ние ви поканваме да излезете от стария живот и да влезете в Божествените градини на новия живот, сами да си откъснете от новите плодове. Времето помага за това, но и ние ще ви помогнем да влезете в тия градини и да си изберете от най-хубавите плодове. Всеки ще си избере по вкуса на своя ум и на своето сърце.

Бъдете готови сега да приемете благата, които вашите братя ви носят. От хиляди години насам човечеството очаква тия братя. Те идат вече. Ония,

които не разбират смисъла на идването им, казват, че иде вече второто пришествие. Други пък го наричат край, свършване на света. Ония, които разбират нещата, казват, че иде „началото на новия живот".

12. август, 5 ч. с.

1939_08_13 Вечният живот
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да бъдете щедри, да раздавате Словото Божие изобилно, както Христос нахрани многохиляден народ с пет хляба. Кой каквото е чул, възприел и приложил, да го предаде на ония, които искрено се интересуват. Който говори, той може да стане оратор; който не говори, никакъв оратор не става. Който учи, той учен става; който не учи, учен не става. Който пее, той певец става; който не пее, певец не става. Който обича, той оживява; който не обича, умира. Който обича истината, свободен става; който не обича истината, роб става.

Христос казал на богатия: „Едно ти не достига." Едно нещо не достига на всички съвременни хора. Един млад момък постъпил при един майстор-грънчар, да учи занаят. Като работил три години, той мислил, че научил вече занаята и казал на господаря си: Господарю, моля те да ме произведеш майстор. Станах вече на възраст, искам да се оженя, да работя самостоятелно.

Господарят му се съгласил, дал му право на майстор и го изпратил да работи сам. Момъкът направил много грънци, според всички правила, които възприел от господаря си, и ги поставил в пещта, да се пекат. Каква била изненадата му, като видял, че след изпичането, всички грънци се напукали. Той веднага отишъл при майстора си и разказал за нещастието, което го сполетяло. Господарят му казал: За да не се пукат грънците, трябва да останеш при мене още три години. – Ще остана, колкото време искаш, само да науча и това изкуство, да не се пукат грънците ми, защото никой не купува пукнати грънци.

Сега той отварял очите си повече, отколкото по-рано, внимателно следял, как майсторът пресява пръстта, как я меси и формува, дано види нещо по-особено от това, което вече знаел. Когато майсторът турял грънците в пещта, той пак следял, да не пропусне нещо и все си мислел, че ще му се открие някаква тайна, или ще му се каже някаква формула. Какво забелязал? Когато вадел грънците от пещта, господарят духвал във всяко гърне и казвал: Ху! Като видял това, момъкът казал: Чудна работа, за едно „ху" трябваше да отидат три години напразно. Майсторът му отговорил: От това „ху" се вижда любовта ти към грънците. Като обичаш работата си, и грънците няма да се пукат. Като обичаш грънците, ти се разговаряш с тях. Дом, в който грънците се духат, там любовта присъства. Искате ли

здрави грънци, идете в дом, дето любовта присъства.

Следователно, всеки дом, основан на любовта, успява. Всеки дом, който не се основава на любовта, пропада. Любовта е творческа сила, която не търпи нищо отрицателно. Когато гради, любовта не приема нито една отрицателна мисъл, нито едно отрицателно чувство, нито една отрицателна постъпка като градивен материал. Любовта не търпи никакво съмнение и колебание, никакви противоречия.

Един млад момък, от високо произхождение, се влюбил в красива, млада мома, също от високо произхождение. Като се оженили, той се усъмнил в любовта ѝ, помислил, че тя обича друг някой. Понеже благородството му не позволявало да се разправя с нея, отчаян и огорчен, той напуснал дома си и тръгнал по направление към близката река, с намерение да се удави. Като търсел дълбоко място в реката, чул стъпки зад себе си. Обърнал се назад и видял своята възлюбена. Тя се приближила при него и тихо му пошепнала нещо. Той се зарадвал и веднага се отказал от решението си да се дави. Ако би го запитал някой, какво му казала младата жена, той би отговорил: Моята възлюбена ми каза, че ако се удавя от съмнение и недоверие към нея, и водата ще ме изхвърли навън. Водата обича да влиза в човека, да утолява жаждата му, но никого не приема в себе си. Възлюбената му пошепнала, че го обича, че никого другиго не е обичала, и всякога ще му бъде вярна. Той ѝ отговорил, че е готов да изправи погрешката си и в името на нейната любов, да живее и да обича всички хора.

Днес и на вас казвам: Не се съмнявайте в Божията Любов. Не се давете в съмнението си, защото ще се намерите в дълбочините му, отдето мъчно ще излезете. Който не вярва в Бога, той сам се дави в съмнението си. Търсете Бога и уповавайте на Него, за да се запознаете с трите Му дъщери – надеждата, вярата и любовта. Запознаете ли се с надеждата, ще станете богат на физическия свят. Запознаете ли се с вярата, ще влезете в духовния свят, за да просветне ума ви и да придобиете знание. Запознаете ли се с любовта, ще влезете в Божествения свят и ще придобиете вечния живот.

Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога." Аз пък казвам: Надявайте се на тази, която се надява. Вярвайте в тази, която вярва. Любете тази, която люби. Да се свържете с надеждата, с вярата и с любовта, това е вечният живот, към който всяка душа се стреми.

13 август, 5 ч. с.

1939_08_13 Гласът на Любовта
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ГЛАСЪТ НА ЛЮБОВТА

Сега, за да изнеса истината върху известен въпрос, трябва да си послужа с няколко примери.

През една зимна нощ, един млад момък излязъл от дома си и се отправил към близката гора, да се разходи. В това време, насреща му се задала глутница вълци. Той бързо се покатерил на едно дърво, дето се скрил от погледа на вълците. Като заминали вълците, момъкът се успокоил и се готвел да слезе, когато се намерил пред нов ужас: на дървото, на което той намерил спасение, се катерела мечка. Тя спряла на един клон, по-долу от неговия. Мечката бягала от същите вълци. Като погледнала нагоре, тя видяла момъка, цял изтръпнал от страх, но мислено го успокоила с думите: Не се страхувай, в този момент не съм страшна, защото и аз, като тебе, се намирам пред същата опасност. Наместо да почивам в леговището си, аз излязох да се разходя, но, ето че вълци ме погнаха, и прибързах да се кача на дървото. Като разбрали, че са вън от всякаква опасност, първа слязла мечката от дървото, погледнала към момъка и с кимване на глава му казала „довиждане!" Момъкът ѝ отговорил по същия начин и слязъл от дървото. Дървото представя живота, момъкът – ума на човека, а мечката – неговото сърце. Значи, когато умът и сърцето се намират в един и същ момент пред някаква опасност, не трябва да се борят. Те трябва да се качат на дървото на живота, там да търсят спасението си.
Един летен ден, един млад момък отишъл в гората, да сече дърва. По едно време той чул силен рев зад гърба си. Като се обърнал, видял, че към него иде една голяма мечка. В първия момент той се уплашил и, тъкмо се готвел да дигне брадвата, забелязал, че мечката сочела към него лапата си, искала някаква помощ. Той се вгледал и видял, че в лапата ѝ бил забит голям трън. Момъкът стиснал здраво лапата ѝ в ръката си и внимателно извадил трънa. След това взел малко дървено масло от торбичката си, намазал раната и я превързал добре. Като свършил операцията, мечката го хванала с единия си крак и го повела някъде. Той тръгнал след нея спокойно, с желание да разбере, какво още иска тя от него. Като вървяли половин час заедно, мечката се спряла пред едно дърво и погледнала нагоре. Момъкът също погледнал нагоре и видял пчели на дървото, които обикаляли около един кошер. Той разбрал, че в кошера има мед, от който мечката го кани да си хапне. По този начин тя изказала благодарността си за направената услуга.

Следователно, когато сърцето ти е ранено, призови ума си на помощ, да извади тръна от раната му. След това, от благодарност, то ще ти покаже, къде живеят пчелите, за да си вземеш мед, колкото искаш. Мечката, т. е. сърцето завело човека при пчелите, с което му дала добър урок, да се стреми към чистота и към организиран живот. Разумното сърце може да бъде учител на човешкия ум. Това, което умът научава за хиляда години, разумното сърце го научава само за един ден. Това, което разумното сърце е научило отдавна, умът едва сега го учи. Някои мислят, че умът върши всичко. Отчасти е така. Умът върши всичко, но по инициатива на сърцето. Ето защо, човек трябва да разбере истината първо със сърцето, а после с ума си. Същото се отнася и до любовта. Човек трябва да разбере любовта първо със сърцето си, а после с ума си. Когато преведете истината на човека чрез езика си, оставете го той сам да я разбере вътрешно, със сърцето си. Щом я разбере, то ще я предаде правилно на ума.

Мнозина искат да разберат, какво нещо е любовта. Дойдете ли до любовта, първо сърцето ще я разбере и почувства. Какъвто външен израз да давате на любовта, сърцето нито се подкупва, нито се лъже. Когаго някой ви дава пари като израз на любовта си, той се самоизлъгва. Това е любовта на земята, а не неговата любов. Парите са притежание на земята. Когато някой ви дава хубава вълнена дреха, за да изрази любовта си, и той се самоизлъгва. Това е любовта на овцата, а не неговата. Той обрал вълната на овцата, направил дреха от нея и я предлага като своя дреха. Как трябва да покаже човек своята любов? Чрез своето добро, разумно сърце. Той трябва да покаже, че обича, както Бог обича. Той трябва да обича, както майката и бащата обичат. Това са понятия за ума, но за разбирането им трябва да дойде сърцето. Не дойде ли на помощ сърцето, тези понятия ще останат теоретически правила. Единственото нещо в човека, което се жертва, това е сърцето. Всички погрешки в човешкия живот произтичат все от жертвите, които сърцето е направило. В този смисъл, Бог прощава всяка погрешка на сърцето, която е направена от любов.

Един от великите Учители на древността изпратил един от своите ученици в света, да проповядва учението му. Същевременно, той му дал сила да лекува. Като влязъл в света, между хората, първата работа на неговия ученик била да лекува. Колкото слепи, глухи, клосни, хроми срещнал, всички излекувал. Слепите прогледали, глухите прочули, сакатите и хромите проходили. С една дума, той възстановил здравето на всички, които били лишени от нещо. Обаче, каква била изненадата му, когато, вместо благодарност, всички започнали да го преследват. Ония, които прогледали, започнали да го гонят. Ония, на които възстановил слуха и говора, започнали да го хулят, да говорят по негов адрес най-лоши думи. Ония, на които излекувал ръцете и краката, започнали да го бият, да го

налагат на общо основание.

Като се натъкнал на това голямо противоречие, той се върнал при Учителя си, разочарован и обезсърчен, и го запитал, защо, вместо благодарност, той се намерил пред толкова хули, гонения и преследвания? Учителят му отговорил: Грешката седи в това, че ти се зае първо да лекуваш, да отваряш очи на слепи, уши на глухи, да развързваш ръце и крака на ония, които бяха поставени на известни изпитания от разумната природа. Първата ти работа беше да проповядваш на здрави хора, които имат очи и уши, на които ръцете и краката са здрави. После, в свободното си време, когато нямаш никаква работа, тогава трябваше да лекуваш слепи, глухи и хроми. Най-после трябваше да се върнеш при мене. Всички тия, които ти излекува, бяха твои неприятели в миналото. За да не те спъват днес и да можеш добре да се развиваш, аз ги вързах. Като не разбираше и не знаеше това, ти ги развърза преждевременно, с което си попречи да свършиш задачата си. Понеже аз ги вързах, на своето време, аз сам щях да ги развържа.

Всеки човек има по една сляпа и глуха мисъл, както и по едно сляпо и глухо чувство в себе си. Трябва ли преждевременно да ги развързва? Следователно, дойде ли до своя ум и до своето сърце, човек трябва да помага само на ония свои мисли, чувства и постъпки, които са здрави. Остане ли му свободно време и няма какво да прави, тогава може да се занимава с лекуване на своите болни мисли, чувства и постъпки. Болните мисли, чувства и постъпки в човека са неговите неприятели. Заеме ли се с лекуването им и преждевременно ги развърже, той им дава възможност да го преследват.

Като казвам, че на болни хора не трябва да се проповядва, имам предвид факта, че те не са готови още да възприемат Словото Божие. Когато младият син поиска от баща си своя дял, той имаше желание да си поживее. Докато не изгуби всичко – пари, здраве, сила, той не се върна при баща си. Той се върна при баща си като блуден син. И ако имаше още хора да го съжаляват, да му помагат, той нямаше и досега да се върне в дома си. И досега щеше да се забавлява с младите моми. Но младите и разумни моми не търпят глупави ученици. Синът се върна при баща си, който не беше нито сляп, нито глух, нито сакат. Здрав, добър и разумен беше неговият баща. Разумната мома всякога поставя глупавия момък на място. Тя го заставя да изяде и да изпие парите си, след това да стане свинар, за да дойде на себе си.

Мнозина мислят, че, за да учи и да се развива добре, човек трябва да бъде богат, да има добри условия. Ако това е вярно, Христос трябваше да се

роди в царски дом, при най-благоприятни условия. Същевременно, Той щеше да разполага с властта, и никой нямаше да се реши да тури ръка на Него, да Го преследва и разпъва на кръст. Ако беше роден в царски дом, Христос нямаше да свърши работата, която Му беше определена. Много неща можеше да научи в двореца, но нямаше да знае, какво нещо е страданието, какво значи, да се жертваш за ближния си. Докато беше прост овчар, Давид водеше чист и свят живот. Като стана цар на Израиля, той направи много грехове и престъпления, за които и до днес още се говори. Най-после му се роди син – Соломон, най-мъдрият цар по това време, който имаше 300 жени и 600 наложници. Това говори за неговите ненаситни желания. По своите грандиозни и ненаситни желания, много хора мязат на Соломона. Преди потопа имаше и животни с големи, ненаситни желания, но где са те? Где останаха техните желания? Нищо не остана от тях – природата ги унищожи. Днес най-голямото животно е слонът. В сравнение с големите предпотопни животни, той е като малко теле.

В турско време, един от турските паши посетил едно българско село, във Варненско някъде. Селяните го посрещнали много добре. От благодарност за добрия прием, пашата изпратил на това село, като подарък, един слон. Цяла година те го хранели редовно, но селото започнало да обеднява. Всеки ден трябвало да дават на слона по 50–60 кг ориз. Чудели се, какво да правят със слона – скъпо им струвал. Един ден пашата срещнал един селянин от същото село и го попитал: Доволни ли сте от слона? – Доволни сме. – Добре ли го гледате? – Много добре го гледаме. – Ако искате, мога да ви дам още един слон. Като чул тия думи, селянинът се уплашил, хванал се за главата и избягал.

Къде е погрешката: в пашата, или в селяните? И в пашата, и в селяните. Селяните трябваше да знаят, как да използват слона. Те трябваше да го впрегнат на работа, да оправдае храната си. Пашата представя човешкия ум, а селянинът – човешкото сърце. Когато умът иска да изкаже благодарност към сърцето, не трябва да му подарява слон, но да му подари кошер с пчели, които ще му принесат голяма полза.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че три важни неща движат човека: светла мисъл, добро чувство и благородна постъпка.

Всички съвременни хора са изложени на вътрешни изпитания, на вътрешно недоволство, които могат да се премахнат само чрез светлата мисъл, доброто чувство и благородната постъпка. Къде се намират те? В самия човек. Единственото благо, което Бог е вложил в човешкия ум, са светлите мисли, които той възприема от възвишения свят, добрите чувства

– в неговото сърце и благородните постъпки – в неговата воля. В това седи богатството на човека. Ако чрез своите светли мисли, чрез своите добри чувства и чрез своите благородни постъпки човек не може да види Бога, чрез нищо друго не може да Го види. Силата на човека седи в неговите светли мисли, добри чувства и благородни постъпки. Едно от качествата им е това, че като посетят човека, при каквито трудни условия да се намира, той се изпълва с такава сила, че запазва равновесието си.

Един от великите Учители на древността дал една задача на един от своите ученици, за да разбере, какво значи силна и светла мисъл. Той му казал: Ще отидеш в света, между хората, и ще срещнеш на пътя си трима души: военен, брамин и адепт, на които ще удариш по една плесница. Като свършиш задачата си, ще се върнеш при мене, да ми разправиш, какво си научил. Ученикът тръгнал по света и първото лице, което срещнал, бил един военен. Той му ударил една плесница, но военният веднага се обърнал и му ударил две, като го повалил на земята. Като станал от земята, ученикът си помислил: Силен човек бил този военен! Той продължил пътя си и се отбил в един храм, дето видял, как един брамин се молел на Бога. Той се приближил до него и му ударил една плесница. В първия момент, браминът дигнал ръката си, с желание да го удари, но бързо я спуснал надолу и продължил молитвата си. Слаб човек излезе този брамин – си помислил ученикът. Най-после той срещнал и адепта, силно замислен върху нещо. Приближил се тихо до него, ударил му една плесница и бързо се отдалечил. Адептът останал в същото положение, в каквото бил и по-рано, преди да получи удара – не се мръднал. Този пък е съвършено слаб, заключил в мисълта си ученикът. Като свършил задачата си, ученикът се върнал при учителя си и му разказал всичко, което видял и научил. Учителят му отговорил: Докато не придобиеш качествата на адепта, който служи на любовта, ти никога няма да успяваш. Значи, военният представя човека, който служи на силата. Браминът служи на закона, а адептът е служител на любовта. Във всеки човек се намират три категории състояния – сила, закон и любов, а самият човек е ученикът, който се учи от тях. Докато не даде предимство на адепта в себе си, човек никога няма да постигне желанията си. Същите категории хора срещаме и в цялото човечество. Докато светът не даде първо място на адепта, хората всякога ще се намират пред изпитания и мъчнотии.

Друг ученик отишъл при същия Учител, да го моли да му обясни, какво нещо е любовта. Учителят мълчал, нищо не му отговарял, но ученикът постоянствал. Десет години наред той посещавал знаменития Учител, все същият въпрос му задавал и очаквал да получи някакъв отговор. На десетата година, Учителят, който бил здрав, снажен човек, хванал ученика за ръка и го завел при реката Ганг, дето го потопил във водата. Ученикът

започнал да се задушава, от нямане на въздух, да рита, докато най-после учителят го извадил навън. – Какво усети като беше във водата? – Усетих, че се задушавам, че губя съзнание, че потъвам някъде дълбоко – въздух ми липсваше. Учителят му отговорил: Когато се намериш в живота си, в положение да усещаш, че се задушаваш, че губиш съзнание, че ти липсва въздух, тогава ще разбереш, какво нещо е любовта.

И тъй, в света съществуват три категории хора: първата категория е от категорията на военния – човекът на силата, на когото, ако удариш една плесница, ще получиш две и ще те повали на земята. Втората категория е тази на брамина, който служи на закона. Удариш ли му една плесница, той пожелава да ти върне със същото, но веднага сваля ръката си и казва: Няма защо аз да се защищавам, да търся своето право. Има един закон, който отдава всекиму заслуженото. Третата категория е тази на адепта, който, даже не се спира върху постъпките на хората и от никого нищо не иска.

Като ученици, от вас се иска да бъдете смели и решителни като военния, но когато служите на Божествения, а не на човешкия закон, който отговаря с две срещу едно. Бъдете съобразителни и разумни като брамина, който още служи на двата закона – на стария и на новия, но щом се откаже от стария, веднага спуща ръцете си долу и приема новия закон – законът на духовния свят. И най-после, бъдете като адепта, който служи на закона на любовта, заради което е сляп за човешките грехове и престъпления.

Един ден, когато се върнете в невидимия свят, всички ще бъдете поставени на изпит, да проверят, доколко сте прилагали закона на любовта. Видят ли, че сте си служили с критика, ще ви запитат, защо сте критикували. Ако кажете, че сте искали да изправите хората, веднага ще ви запитат: Себе си изправихте ли? Не критикувайте хората, преди да сте изправили себе си, за да не се намерите в положението на точилото, което остри ножовете на хората. Пазете се, да не станете точило, което реже главите на хората. Задачата на човека не е да бъде точило.

Представете си, че трябва да получите наследство от десет милиона лева. Същевременно имате да взимате отнякъде сто лева. Трябва ли да оставите настрана десетте милиона и да се борите да получите стоте лева? Забравете стоте лева, забравете и длъжника си и обърнете погледа си към десетте милиона, да не изпуснете срока на получаването им.

Човек е дошъл на земята да учи, да работи, да придобие голямо наследство. Като знае това, трябва ли той да се занимава с погрешките на хората, с дребнавостите в живота? Погрешките, дребнавостите са уловки.

Който се хване на тия уловки, той е спечелил стоте лева, а изгубил голямото богатство. Ако носите шише с вода, което има вместимост един литър, не трябва ли да услужите на човека, който иска да пие от вашата вода? Иска ли някой да пие вода от шишето ви, дайте му с разположение. Не се страхувайте, че ще останете без вода. Вие сте близо до извора и ще напълните шишето си с бистра, свежа вода. И без това трябва да излеете старата вода. Следователно, каквито пакости да ви причиняват хората, всичко е за ваше добро. Не мислете, че това е някакво противоречие. Не казвайте, че като ви причиняват хората пакости, трябва да се защищавате. Има кой да ви защищава. Когато царският син тръгне на разходка, трябва ли да взима оръжие със себе си да се защищава? Има кой да го защищава. Той всякога е придружен от хора, които имат грижа, първо за него, а после за себе си. Същото се отнася и до всички хора. Колкото да е незначителен даден човек за обществото, в което се движи, и за него са определени същества, които го пазят и защищават. От вас се иска само едно: да слушате гласа на тия, които ви пазят и които се грижат за вас.

В Америка някъде, детето на един машинист обичало да си играе на линията, дето минавали тренове. Един ден то пак излязло да си поиграе на линията, но тъкмо в този момент пристигал експресът. Детето не забелязало пристигащия трен и спокойно си играело. Като наближил тренът, бащата видял детето си на линията и извикал: Лягай! Детето легнало на линията, тренът минал отгоре, и така се спасило. Какво щеше да стане с детето, ако се беше спряло да пита баща си, защо трябва да легне? Щеше ли да се спаси тогава?

Тъй щото, каквото ви каже любовта, слушайте гласа ѝ. Каже ли ви „лягай!" – лягай. Ставай! – ставай. Мълчи! – мълчи. Говори! – говори. Каквото ви каже любовта, слушайте гласа ѝ, изпълнявайте съветите и заповедите ѝ. В послушанието към любовта седи разрешението на всички въпроси. Искате ли да знаете, как ще дойдете до разбиране езика на любовта и до послушанието, ще влезете в практическото училище на живота. Това, което сега ви говоря, е теория, а приложението на тази теория ще стане в живота.

Слушайте гласа на любовта и ще приемете истинския живот.
Слушайте гласа на истината, и тя ще ви даде абсолютната свобода.
Слушайте гласа на мъдростта, и тя ще ви даде необходимата светлина.

Това е великото благо, за което всички сте призвани в света. Новата епоха иде, и вие трябва да приемете великото благо на живота, на знанието и светлината, на свободата. Ако възприемете Божественото Слово и живеете според Него, Духът ще дойде във вас и ще се изпълни стихът: Духът ще

дойде във вас и, каквото пожелаете, ще го постигнете. При каквито условия на живота да се намирате – добри или лоши, прилагайте Словото и ще видите добрата страна на приложението. Вярвам, че всички ще го приложите.

13. август, 10 ч. пр. об.

1939_08_14 Разнообразието в живота
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана, който минавал за носител на любовта. Когато любовта го срещна за пръв път и го постави на изпит, той избяга, като остави дрехата си. Йоан е един от апостолите, който е живял най-дълго време на земята. Защо остана дълго време на земята? За да си изработи дрехата, която остави в чужди ръце. През целия си живот той се занимаваше с богинята Венера, изучаваше я. В прочетената глава Христос казва: Който е дошъл на земята без любов, той е крадец и разбойник. Който е дошъл с любов, той е пастир на овце." Който носи любовта в себе си, той има живот. Той иде да раздава живота, а не да го отнима. „Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи".

Когато четат Библията, някои казват, че там се говори само за минали работи. Има едно минало, което никога не умира. Има едно минало, което умира. От последното можете да се поучавате, но то не може да роди нищо ново. Това минало е подобно на умрял човек, който лежи в сандък. Близките му го обичат, плачат за него, но той мълчи и очаква момента на съживяване или на погребване. Ако любовта на близките му е силна, той ще оживее. Ако е слаба, той ще си остане в същото положение, след което ще го погребат. Като го заровят в земята, близките му казват: Ние не можахме да ти помогнем, оставяме на тебе. Ако си юнак, стани от гроба. Като видят, че и неговата любов е слаба, те изпяват няколко песни на гроба му и си отиват. Всеки, който живее без любов, е осъден на смърт. Обаче, който живее с любов, с истина, той не може да се занимава с дребнавостите на живота. Той се занимава с възвишеното, със соковете на плода, а не с неговите корици. „Истината ще ви направи свободни". Кога? Когато се проникнете от любовта. Без любов истината остава неразбрана. Без любов човек спи, неподвижен е; с любов той е буден, подвижен. Истинското движение е движение на Духа. Докато дойде до това състояние, човек трябва да мине през няколко вида движения: механическо, органическо и психическо. Днес и любовта се изявява в същите форми; механическа, психическа и любов на Духа. Механическата любов се отличава с голяма твърдост. Думите, с които тя си служи, също са тежки, твърди. Всеки е опитал тази любов. Тя осакатява човека. Механическата любов трябва да се превърне на органическа; органическата – на психическа; психическата – в любов на Духа.

Като наблюдавате днес небето, не виждате никакви облаци. То е чисто, ясно, без никакви замъглявания. Днешният ден е ден на психическата любов, която иде вече в света. По този случай слънцето изгря тихо, спокойно. То говори с всички живи същества на един общ език. Защо? Защото в вътрешното разбиране на нещата няма никаква разлика. Дойдат ли до външното разбиране на нещата, хората вече се разделят. Благодарение на това голямо различие се създали езиците. Многото езици говорят за външното разнообразие, в което хората живеят. Щом влязат в новата епоха на любовта, хората ще си служат с един общ език – с езика на любовта.

Всички хора се стремят да влязат през вратата на любовта, да придобият нейните блага. Не е достатъчно човек само да влезе през вратата на любовта, но той трябва да знае, как да излезе. Не е достатъчно човек да възприеме само любовта, но той трябва да знае, как да я оцени и приложи. Докато ревнува, човек не може нито да възприеме любовта, нито да я приложи. Ревността е отрицателно чувство, което се явява и в децата, и във възрастните. Когато в едно семейство се ражда дете, родителите му се радват, приемат го добре. Роди ли се второ дете родителите му пак се радват, но първото дете не го приема с радост. То е недоволно от неговото идване, затова се сърди, плаче, не го приема. Психическата любов, която иде в света изключва ревността. Новата епоха спира вниманието си върху всеки човек като откровение на Божията Любов. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен в своите думи, мисли, чувства и постъпки. Всяка проява на човека трябва да бъде пълна със съдържание и смисъл. Няма ли смисъл и съдържание, тя е сляпа проява, която никого не ползва.

Съвременните хора не разбират любовта, защото не могат още да се освободят от своите стари схващания. Те мислят, че ако обичаш един човек, трябва да го облечеш, нахраниш, да му дадеш легло и т. н. Това е външен израз на любовта, а не вътрешен. Истинската любов подразбира такива прояви, във формата, в съдържанието и в смисъла на които има пълно единство и хармония. Истинската любов се отличава с вътрешна мекота. Който е придобил любовта, ако е певец, гласът му се отличава с вътрешна мекота и пластичност.

Колкото да се говори за любовта, в края на краищата тя ще се изяви по различни начини, според съзнанието на различните хора. Дайте едно златно перо в ръката на всеки човек и вижте, кой какво ще напише. Религиозният ще напише: Бог е Любов. Ученият ще напише: Слънцето грее. Разочарованият от любовта ще напише: Няма смисъл да люби човек. Слабият и мързеливият ученик ще напише: Учителите се отнасят зле с мене. Философът ще напише : Любовта е начало на живота.

Аз пък казвам: Любовта не се предава, но се живее. Любовта е качество на Бога. Само Бог обича, а човешката любов е отражение на Божествената. Колкото да иска, без Божията Любов човек нищо не може да даде. Може ли да се греете на лунната светлина? Луната свети, благодарение на светлината, която възприема от слънцето. Следователно, ако човек люби, това се дължи на любовта, която приема от Бога. Засега човек има отношение към луната дотолкова, доколкото тя може да го чисти. Луната изтегля всички отрови и нечистотии от човешкия организъм. При днешните условия без луната човек би се намерил в големи мъчнотии. Затова младите моми и момци излизат вечер на лунно осветление да се лекуват. Когато искат да живеят, да се радват и веселят, те излизат на слънце, но се пазят да не почернеят. Религиозните вярвания на хората се дължат на влиянието на луната. Възгледите на хората за живота се дължат на влиянието на слънцето. Възгледите им за любовта се дължат на Венера. Обаче, човек трябва да изучава светлината на духовното слънце, което изгрява вече в света. Това слънце изгрява в съзнанието на хората. То носи нова светлина за разбиране на живота и природата, ново разбиране на любовта.

Днес ние се радваме на всички приятели, които са дошли от далечни страни, защото са се отзовали на поканата на Божествения свят. Ние се радваме, че и те стават проводници на новата любов, която иде вече в света. Ние се радваме, че чрез всеки присъстващ тук присъства целият им народ: чрез французите присъства цяла Франция, чрез англичаните присъства цяла Англия, чрез латвийците – цяла Латвия, чрез руснаците – цяла Русия, чрез италианците – цяла Италия, чрез германците – цяла Германия, чрез финландците – цяла Финландия, чрез шведите – цяла Швеция, чрез гърците – цяла Гърция, чрез югославците – цяла Югославия. Всички народи, на които сега не споменаваме имената, ще ги споменем в бъдеще, когато имат възможност да се отзоват на великата покана на Възвишения свят. И като погледнете на тази сбирка от различни нации, човек не може да не се радва на голямото разнообразие, което съществува в Божествения свят.

В един голям европейски ресторант се събрали четирима души от четири нации: французин, англичанин, германец и руснак. Като обядвали заедно, те забелязали, че някъде високо във въздуха се вие нещо. Французинът веднага станал, взел вестник и започнал да чете, какво пишат по това. Германецът взел шапката си и веднага отишъл да види, какво казват учените по този въпрос. Англичанинът извадил бинокъла си и почнал да гледа нагоре, какво се вие из въздуха. Руснакът, обаче, легнал на гърба си и спокойно казал: Орли са това! Тук виждаме четири нации, всяка със свое

специфично проявление.

Сега ви поздравявам с новия ден на любовта. Желая ви да освободите сърцата си от всички тревоги и смущения. Оставете тревогите отвън, а в сърцето си внесете повече радост и веселие, повече любов. Дръжте в ума си думите на Великия Учител: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Син Человечески дойде да донесе живот и то преизобилно".

Този, който е говорил преди хиляди години, пак ви говори. Той иде да внесе любов в сърцата на всички хора. Които вярват в любовта, чертаят своето бъдеще. Днешният ден показва вашето бъдеще. Не се страхувайте. Светло е вашето бъдеще, като днешният ден. Слънцето грее приятно, небето е чисто, ясно – весело се живее. Пред вас, пред всички народи се открива велико бъдеще. Велико е бъдещето на човечеството поради любовта, която ще се изяви. Всички хора и всички народи ще си подадат ръка като братя и сестри и ще се поздравят в името на Божията Любов.

Бог е Любов, Бог е живот.
Бог е Мъдрост, Бог е светлина.
Бог е Истина, Бог е свобода.

14 август, 10 ч. пр. об.

1939_08_15 На своето място
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

НА СВОЕТО МЯСТО

Тази сутрин ще ви дам малка закуска, за да работите добре. Когато Бог създал света, хората населили земята и били щастливи, но не знаяли, какво да работят. Тогава хората били по-малко на брой, отколкото днес. За да определи на всеки човек съответна работа, Бог изпратил на земята един ангел с една голяма торба, пълна с наставления, всеки да знае, какво да работи. Всяко наставление било поставено в специален пакет. Когато наближавал към земята, ангелът видял, че една млада, красива мома се къпела в едно езеро. Той се загледал в нея и изпуснал торбата от ръката си. Торбата се отворила, и пакетите се пръснали по земята. Като видели това, хората се спуснали към пакетите и ги разграбили. Всеки човек взел по един пакет, но кому, какъвто попаднал, а не според както Бог ги е определил. Благодарение на това между хората се явило голямо разногласие, което и до днес още продължава. Тъй, щото, разногласието в света се дължи на грешката на ангела, който се увлякъл в красивата мома и не могъл да изпълни задачата си.

Ангелът се завърнал при Бога, но с незавършена задача. Бог го запитал, как решил задачата си, а той казал, че видял красивата царска дъщеря, в която се влюбил. За да научи урока си, Бог го изпратил отново на земята, но и досега още той не се е върнал на небето. Този ангел е във всички хора, дето изучават задачата на послушанието. Той е недоволен от положението си, но търпи. Докато не събере всички пакети с ценното съдържание и не ги постави на съответните им места, той няма да се върне на небето. Значи, на всеки човек е дадена задача, да постави всяко нещо в себе си на своето място. Ангелът трябва да ходи между хората, да търси пакетите и да предаде всеки пакет на притежателя му. Кога ще се върне ангелът в своето отечество? Когато настъпи новата епоха. Новата епоха ще го освободи.

Днес всички хора се увличат в царската дъщеря. Коя е царската дъщеря? Царската дъщеря, това е светът във всички свои прояви. Не е лошо да се увлича човек, но само, когато изпълни задачата си. Ангелът трябваше първо да изпълни мисията си, за която бе слязъл на земята. След това можеше да се увлича, да се захласва, дето иска.

Съвременният човек се намира пред нова епоха, за която трябва да бъде готов. За да се приготви за новата култура, той трябва да развие в себе си чувството да оценява нещата. Четири неща трябва да цени човек: благата

на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Щом оценява тия неща, той може да служи на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Иска ли да служи на Бога, човек трябва да тури в действие всичките си пръсти. Показалецът представя човешкия дух, средният — човешката душа, безименният пръст — човешкия ум, а малкият — човешкото сърце. Големият пръст, палецът на човека, представя Божествения свят — светът на любовта. Ако четирите пръста на човека не се съберат заедно с палеца в едно цяло, те не могат да използуват силата си. Духът, душата, умът и сърцето на човека трябва да черпят сила от Божествения свят, от света на любовта. Ето защо, когато се почувствувате слаби, поставете палеца си срещу всеки пръст по отделно и си кажете: Ще работя с духа, с душата, с ума и със сърцето си за Бога.

В пръстите на човека се крият сили, които той не оценява. Големи богатства носи човек в себе си, но като не може да ги използва, минава за сиромах. За да се създаде показалецът — пръстът на едно от великите божества на миналото — Юпитер, са работили хиляди мощни духове. За да се създаде средният пръст — пръстът на човешката съвест, справедливост, са работили хиляди възвишени същества. Този пръст се нарича сатурнов. За да се създаде безименният пръст — пръстът на Слънцето, са работили хиляди възвишени умове. Този пръст показва стремежа на човека към възвишеното и красивото, към музика, изкуство и наука. За малкия пръст са работили хиляди възвишени сърца. Той е наречен пръст на Меркурий, секретар на боговете. Искате ли да разрешите материалните си работи добре, обърнете се за съвет към малкия си пръст. Той се занимава с материалните работи в света.

Следователно, докато разполагате с богатства, не очаквайте на хората, те да ви учат, как да ги използвате, но впрегнете се сами. на работа, да използвате всичко, което ви е дадено. Не работите ли сами, вие ще направите същата погрешка, каквато направил един цар в древността. Този цар имал три доброкачествени череши в градината си. Когато черешите дали изобилен плод, царят пожелал да изпрати на своя съсед — цар, една кошница от своите череши и да го поздрави. Той заповядал на един от слугите си да набере от най-едрите череши в една кошница и да ги занесе на съседа му. Слугата изпълнил заповедта на своя господар и тръгнал към съседното царство. Като вървял по пътя, от време на време, слугата си хапвал по две-три череши, да се разхлади. Докато стигнал до царя, в кошницата останали само три череши. Той изял още две и за царя останала само една. Като предложил единствената череша на царя, последният го запитал: Как се яде това нещо? Слугата показал на царя, как се яде череша и се върнал назад при своя господар. Как трябваше да постъпи царят, който пожелал да изпрати на съседа си да опита неговите

първи плодове от градината му?

15-ти август, 5 ч. с.

1939_08_16 Възможности на Любовта
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ако попитат ученика, защо ходи на училище, той ще отговори, че ходи на училище, за да се учи. Ако попитат вярващия, защо се моли, той ще отговори, че се моли, за да се свърже чрез молитвата с възвишения свят. Ако попитат гладния, защо отива на гостилница, той ще отговори, че отива на гостилницата, за да се нахрани, да задоволи глада си. Какъв отговор ще дадете вие, ако ви запитат, защо отивате на планината?

Едно трябва да се знае: като ходи човек на училище, на църква, на гостилница или на планината, това не е еднократен процес. Това са динамически, а не статически процеси. Много пъти ще ходи човек на училище, на църква, на гостилница, на планината, защото ученето, моленето, яденето, движението са непрекъснати процеси. През целия си живот човек ще ходи на училище и все ще носи книга в ръка. През целия си живот човек ще ходи на църква с молитвеник в ръка. През целия си живот човек ще носи хляб в ръка, докато разбере смисъла на храненето. През целия си живот човек ще се качва по планински върхове и ще слиза, за да се научи правилно да ходи. Някои хора сами носят книгата, молитвеника, хляба си, а други – оставят на слугите си, те да носят пособията им.

Вие дойдохте на планината сами, но ви предупредиха, че ще носите сами книгата, молитвеника, хляба си. Като знаете това, вие трябва да разчитате на себе си. Кое е по-добре: сами да носите необходимите си пособия, или да оставите други да ви ги носят? Да носиш и да ти носят, това са два велики процеса в природата. Да носиш, това значи, да бъдеш слуга. Да ти носят, това значи, да бъдеш господар. И за двете служби се изискват умни хора. Можете ли да поставите глупавия за учител? Можете ли да поставите хилавия, слабия за слуга? Каквато служба да се даде на човека, разумност се иска от него.

В света съществуват два велики закона: закон за правото мислене и закон за правото чувстване. Тези два закона направляват човешкия живот. И двата закона внасят разположение, простор и широта в човека. Когато влезе в закона за правото мислене, човек има полет, дух и разположение за работа. Когато влезе в закона за правото чувстване, човек се вдъхновява и започва да твори. Външно хората се различават по език, по обхода, по

разбиране, но дойдат ли до естествените процеси, там всички си приличат. Като започват да ядат, всички хора се хранят еднакво: първо турят храната в устата си, която започва да се отваря и затваря, да се криви на различни посоки. Вие можете да учите човека на всичко, но не можете да го учите, как трябва да се храни. Всеки човек, всяко живо същество знае, как да яде. Храненето е естествен процес и, като такъв, той коренно се различава от неестествените процеси. Когато художникът започва да рисува, той нацапва тук-там платното, от което впоследствие излиза нещо красиво. Когато поетът започва да пише, той драска върху бялата хартия. От това драскане излиза нещо ценно. Цапането на платното от художника, драскането върху хартията от поета са естествени процеси, без които никакво художество, никаква поезия не можете да очаквате.

Естествените разумни процеси се отличават от неестествените и неразумни по това, че се четат и препрочитат. Разумните хора ценят тия процеси и ги разбират, а неразумните не ги разбират. Например, светлината, която човек възприема от слънцето, произвежда седем процеса в човека. Но тези процеси се разбират само от разумните хора. Само те знаят, че светлината е съставена от седем различни цвята: червен, портокален, жълт, зелен, син, тъмно-син и виолетов. Всеки цвят е свързан с известен род сили в човешкия организъм. Червеният цвят е свързан със силите на сърцето, портокаловият – със силите на ума, зеленият – със силите на волята, жълтият – със силите на душата, виолетовият – със силите на духа. Светлината говори на човека едновременно на седем различни езици. Значи, всеки цвят на Светлината има специфичен език. Който разбира тия езици, той е здрав, учен, силен. Който не разбира тия езици, той не може да се ползва от тях, вследствие на което няма никакви постижения. Животът започва с червената светлина. Като не разбират езика на червената светлина, хората се спират главно върху яденето. Цял живот те изучават науката за храненето, но не могат да дойдат до дълбокия смисъл на тази наука. Те ядат и пият, и като се нахранят, благодарят. Които разбират езика на червената светлина, благодарят, преди да са се нахранили. Портокаленият цвят учи хората да дишат правилно. Които не са разбрали езика на портокалената светлина, цял живот дишат, но нямат големи постижения. Които са разбрали смисъла на науката за дишането, те я свързват с правото мислене и се радват на големи постижения. И тъй, който разбира законите на светлината, той благодари, преди да е ял, преди да е получил нещо.

Той обича да благодари, преди да е получил нещо, преди да са свършили някаква работа за него. Бог обича човека, преди да е направил нещо за Него, докато е още дете. Човек обича ближния си, когато направи нещо за него. Това са две положения, които обхващат два различни въпроса:

въпрос за незнайното и въпрос за знайното. Значи, Бог се занимава с явления, които още не са станали. Човек се занимава с явления, завършени вече в миналото и с такива, които сега стават. Науката за знайното обхваща човешки процеси, а науката за незнайното – Божествени! Невъзможното за човешките процеси е възможно за Божествените. Казано е в Писанието: „Невъзможното за човека е възможно за Бога". Невъзможното за омразата е възможно за любовта; невъзможното за невежеството е възможно за знанието; невъзможното за слабостта е възможно за силата. Наистина, мъчно е човек да направи услуга на онзи, който му е причинил пакости. От зла воля ли прави човек пакости? Често хората си причиняват пакости от невежество, от недосещане. Ако си спуснал някой човек със здраво въже в кладенец, за да свърши никаква работа, ти трябва да го извадиш със същото въже. Отрежеш ли въжето, преди да си го извадил, ти му причиняваш пакост – оставяш го в кладенеца. Ще кажете, че трябва да отрежете въжето. Да, но когато извадите човека от кладенеца. Ако извадите човека от кладенеца и забравите да отрежете въжето, с което сте завързали крака му, причинявате друга пакост – спъвате го, той не може да ходи. Щом сте го извадили от кладенеца, ще отрежете въжето, с което сте го вързали, и ще го пуснете на свобода. Следователно, за да не причинявате пакости на хората, правете всяко нещо на своето време. Не спазвате ли това правило, без да искате, ще причинявате пакости и ще се натъквате на противоречия.

Христос казва: „Да не се смущава сърцето ви." От какво се смущава човек? От противоречията в живота. Какво трябва да направи, за да не се смущава? За да не се смущава, човек трябва да остави противоречията в ръцете на Бога. Те са Негова работа. Само Бог разрешава противоречията. Погрешката на хората се заключава в това, че се занимават с Божиите работи, а своите работи са оставили на Бога, Той да се занимава с тях. То е все едно, детето от първо отделение да се занимава с работата на учителя си, а на учителя си да даде своя буквар. Тъй щото, искате ли да оправите работите си и да не се смущава сърцето ви, вземете буквара си и започнете да изучавате буквите, а философските книги оставете за учените.

Желая ви да бъдете щедри, да знаете, кога как да постъпвате и да мислите, да чувствувате и да говорите правилно.

Един банкер, милионер, се отличавал със своето затворено сърце. При него дохождали различни дами, госпожи и госпожици, от различни общества, да искат помощ за благотворителни дружества, но както да го убеждавали, каквото и да му говорили, повече от един долар той не давал. Един ден в кантората му влязла една красива мома, пошепнала му нещо на ухото и веднага се отдръпнала. Още в този момент той извадил 25 хиляди долари,

които предложил на момата. Един от приятелите му бил свидетел на тази случка и го запитал: Защо даде такава голяма сума на младата мома? – Защото знае да говори – казал банкерът. Досега никой не ми е говорил като тази мома. Никога не съм слушал такива думи, като тия, които излязоха от нейната уста. Какви са били тия думи? Това оставям на вас, вие сами да отговорите.

Желая ви да постъпвате като младата мома, която отвори сърцето на банкера.

16. август, 5 ч. с.

1939_08_17 Не дири своето си

Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

НЕ ДИРИ СВОЕТО СИ

Размишление.

„Любовта не се превъзнася, не се гордее; не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло; на неправдата се не радва, а сърадва се на истината; на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи."

В един монастир служили няколко калугерки. Те имали една добра, благочестива игуменка. Освен религиозните си обязаности, тя се грижела и за стопанството на монастира, дето хранели няколко кокошки, които снасяли яйца. Игуменката забелязала, че яйцата липсвали. Тя се чудела, кой взима яйцата. Най-после дошла до заключение, че калугерките взимат яйца от курниците и ги пекат, или варят в килиите си. За да не стават злоупотребления с яйцата, игуменката издала строга заповед, да не се пали огън в килиите. Въпреки заповедта й, яйцата продължавали да изчезват. Една вечер тя решила да провери, какво правят калугерките в килиите си. Тя погледнала през ключалките на вратите и видяла, че някои от калугерките се молели, други се разговаряли или четяли книги. В една от килиите тя видяла нещо особено: две калугерки държали в ръцете си тел, на която било закачено яйце, което пекли на свещ. – Чудна работа! На каква майстория ги е научил дяволът! Да пекат яйце на свещ! Дяволът бил около игуменката, чул обвинението, което тя хвърлила върху него, и казал: Напразно ме обвиняваш. Този майсторлък и аз виждам за първи път. – Какво да се прави тогава? – Нищо друго, освен да не отглеждаш кокошки в монастира. – Как да не отглеждам кокошки, когато ми трябват яйца? Щом трябват на тебе, и на калугерките трябват – отговорил дяволът и продължил пътя си.

17 август, 5 ч. с.

1939_08_18 Новият закон
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

НОВИЯТ ЗАКОН

Съзерцание.

Днес всички хора искат да бъдат физически здрави. Те казват: Здрав дух, в здраво тяло. Физическото здраве се обуславя от два елемента: от въздух и от храна. Следователно, ако диша правилно и ако се храни правилно, човек ще бъде здрав. Дишането и храненето са два процеса, които съществуват и в духовния свят. Вътрешната или духовна страна на дишането е правилното мислене. Вътрешната, духовна страна на храненето е правилното чувстване. Значи, между дишането и мисленето, както и между храненето и чувстването съществува тясна вътрешна връзка. Ако дишането не се придружава от вътрешна мисъл, и ако храненето не се придружава от вътрешно чувство, тия два процеса не се използват правилно. Обаче, ако човек свърже дишането със стремежите на своя ум, а храненето – със стремежите на своето сърце, и двата процеса ще се извършат правилно и ще имат добри резултати. Тогава можем да кажем, че всеки човек, който от една страна диша и мисли правилно, а от друга – яде и чувствува правилно, той е здрав и физически, и психически.

За да избегнат болестите и страданията, хората търсят причините, които ги създават. Те знаят, че като махнат причините, и страданията ще изчезнат. Две причини произвеждат болести и страдания: едната е физическа – неправилно дишане и хранене; втората причина е психическа: неправилно мислене и чувстване. Храненето е свързано със сърцето, а сърцето – с душата. Дишането е свързано с ума, а умът – с духа. Следователно, хармоничен живот е онзи, в който човек е успял да съпостави в правилна връзка процесите дишане и хранене по отношение силите на душата и на духа. За да придобие тази хармония, човек трябва да се свърже с ония хора, които са здрави умствено и сърдечно. Той трябва да наблюдава, как диша и как се храни здравият, а не болният човек. Той трябва да наблюдава, как се изявяват мислите и чувствата на здравия, а не на болния човек. На болния можете само да услужвате, но не се свързвайте с него. Какво ще спечелите, ако изучавате една празна кесия? Какво ще спечелите, ако седите при сух извор? Има смисъл да изучавате пълната кесия. Има смисъл да седите при живия извор, който непрестанно блика. Празната кесия, пресъхналият извор са болните хора, от които нищо не можете да придобиете. Пълната кесия, живият извор са здравите хора в света, от които всякога можете да се ползвате. Празната кесия трябва да отиде при пълната, а сухият извор – при живия. Това е Божествен метод,

който трябва да се приложи.

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже държат празните кесии затворени. Празната кесия е щерна, която очаква времето си да се напълни. За да се напълни, щерната трябва да бъде свързана с някоя къща, дето има живот. Същото се отнася и за човека. Докато не е свързан с разумния живот, човек всякога ще бъде празна кесия, празна щерна. Всички отрицателни прояви – безверие, съмнение, недоволство са причина за прекъсване на връзката на човека с разумния живот. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога". Прекъсне ли връзката си с Бога, човек всякога остава празна щерна.

И тъй, страданията крият в себе си възможности за човека. Докато не е използвал и разбрал възможностите в себе си, човек страда. Щом ги използва и разбере, страданието му се превръща в радост. Радвайте се на малките страдания, приемайте ги с любов, защото са от Бога дадени. Ако не можете да приложите любовта си, дето трябва, защо ви е тя? Колкото малка да е любовта, тя трябва да се приложи на такова място, дето може да действа. Ако десетки години наред поливате един камък с вода от любов към него, какво ще му предадете? Ако постоянно целувате и прегръщате този камък, какво ще му предадете? Най-многото, което можете да направите, е да образувате малка трапчинка в камъка. Целувката и прегръдката на човека не е за камъка. Ако някой човек е в състоянието на камък, трябва ли да го целувате и прегръщате? Трябва ли да очаквате от камъка любов? Който се е опитвал да застави камъка да го обича, той всякога е излизал от опита си с пукната глава. Дървото за познаване на доброто и на злото не представя нищо друго, освен лошите хора в света. Значи, Бог е забранил на човека да се храни с плодовете на лошите хора. За да бъде здрав, човек трябва да се храни само с плодовете на добрите хора. Сега и на вас казвам: Хранете се с плодовете на добрите хора. Това е новият закон в света.

Къде трябва да търсите лошите и добрите хора? Лошите и добрите хора не са вън от вас, но вътре във вас. Лошите хора са вашите лоши мисли и чувства. Следователно, не очаквайте нищо добро от вашите лоши мисли и чувства. Доброто можете да получите само от вашите добри мисли и чувства.

18 август, 5 ч. с.

1939_08_19 Новораждане
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

НОВОРАЖДАНЕ

Размишление.

Като се натъква на своето естество, човек среща голямо противоречие. Той иска да обясни причината на това противоречие, но не може. За това противоречие, именно, е казано в Писанието: „Чудно и страшно съм създаден, Господи." И гроздето може да се запита, защо, докато сокът му е пресен, има сладък вкус, а като престои няколко дена, става резлив и се вкисва? Учените са разрешили този въпрос. Те казват, че във въздуха се намират особени бактерии, наречени ферменти, които, щом попаднат в гроздовия сок, предизвикват спиртна ферментация. Гроздената и овощна захар, които се намират в гроздето, под влиянието на спиртните ферменти се разлагат на спирт и въгледвуокис. При това положение ние казваме, че гроздовият сок се вкисва, т. е. ферментира. Всяка мисъл, всяко желание и всяка постъпка оставят в човека особен род утайки, които претърпяват ферментиране или вкисване. За да не става вкисване, човек трябва да приложи филтъра на своето сърце и на своя ум и, преди да са се наслоили утайките, да ги отдели настрана. За да прилага тия филтри, човек трябва да се новороди. Затова Христос казва: „Ако се не роди от вода и от Дух, човек не може да влезе в Царството Божие." Новороденият живее с Божествени мисли и чувства, които никога не ферментират. Следователно, докато живее в човешкото, човек всякога ще ферментира. Щом ферментира, той ще опита противоречията на своя живот. Живее ли в Божественото, в него нищо няма да ферментира.

Едно от големите противоречия в човешкия живот се дължи на храненето. Като процес, храненето произвежда вътрешни противоречия в човека, Например, какви по-големи противоречия можете да търсите от тия, на които месоядците се натъкват? Месото съдържа много отрови и нечистотии в себе си, които причиняват много болести. Болестите развалят целия живот на човека. Месната храна указва влияние не само върху организма на човека, но и върху неговия психически живот. Като се храни с месо, човек възприема качествата на животното, което е ял. Едно отличително качество на свинята, например, е ровенето. Тя мисли, че с ровене всичко става. Ровенето е отрицателна черта, която човек възприема от свинята. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни в избора на храната си.

Като рови корена на крушата, плодовете от дървото започват да падат на

земята, и свинята мисли, че тя сама ги е изровила. Понякога и човек мисли по същия начин. Той изоре земята, посади житото и после казва, че сам е накарал житото да расте. Било е време, когато житото е расло само, без да го сеят хората. При това, първоначално житото е било много едро. Колкото по-умни и по-културни ставали хората, толкова по-малки ставали житните зрънца. Било е време, когато житните зрънца били едри като дренки. Дрянът е дърво, което цъфти най-рано, а зрее най-късно. Поради тази отличителност на дряна е създаден един анекдот.

В далечното минало дяволът решил да избере едно от плодните дървета за свое собствено и започнал да наблюдава, кое от тях ще цъфне най-рано. Като видял, че дрянът цъфнал пръв, той се зарадвал и казал: Дрянът ще бъде мое дърво. Рано цъфти, рано ще узрее и рано ще свърша работата си. Голяма била изненадата му, когато видял, че дрянът узрял последен. Дяволът се разгневил, че за пръв път се лъже в своя избор, и проклел дряна да стане корав, че когото бият с дрянова пръчка, да знае, че късно ще узрее. От този ден дяволът изгубил вярата си в дървета, които рано цъфтят. Обаче, дренките имат лечебно свойство. Те се употребяват против стомашно разстройство.

Запитали дряна: Защо твоите плодове са толкова дребни? Виж тиквата, какви едри плодове дава. Дрянът отговорил: Големите роботи издържат само шест месеца, а малките – векове.

19 август, 5 ч. с.

1939_08_20 Относителни и абсолютни разбирания
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ОТНОСИТЕЛНИ И АБСОЛЮТНИ РАЗБИРАНИЯ

Размишление.

В древността учениците се спирали върху четирите елемента на Аристотеля: вода, въздух, огън и земя. Те казвали, че човек не може да живее без тези елементи. Той не може да живее без вода – от жажда ще умре; без въздух ще се задуши; без огън ще замръзне и не може да се движи; без земя няма къде да стъпи и да си почине.

Съвременните учени казват, че тия четири елемента взимат голямо участие при образуването на органическия свят. С една дума, те играят голяма роля в създаване на природата. Като са изучили тия четири елемента, тъй наречени в широк смисъл на понятието елемент, казват, че водата е сложно тяло, съставено от два обема водород и един обем кислород. Въздухът е смес от 4/5 азот и 1/5 кислород. Земята пък представя смес от всички елементи, взети в различни количествени отношения. Това, което учените някога считали за елемент, днес се оказва, че не е елемент. Защо? Защото може да се разлага на по-прости от себе си съставни части. Външно изглежда като елемент, но не и вътрешно. И куклата външно прилича на човек, но не е човек. Тя има всички удове, каквито и човек има, но удовете не я правят човек. Човек е същество, което има дух, душа, ум и сърце. Духът е начало, което създава всичко; душата урежда всичко; умът изявява всичко, а сърцето стопява всичко.

Като сравняваме сегашния живот с живота на миналото, виждаме голяма разлика и в научно, и в религиозно отношение. Сегашните научни разбирания се различават коренно от тия на миналото. И сегашните религиозни вярвания на хората се различават коренно от миналите. И бъдещите научни и религиозни възгледи на хората ще се различават коренно от сегашните. Например, малките деца вярват, че като техните майки, бащи, братя и сестри няма в света. Вярно ли е това? Разбиранията им са такива. Понякога и възрастните хора правят подобни заключения. Защо? Разбиранията им са такива. Когато не разбира нещата, човек си представя това, което не е.

Във времето на френската революция, един млад турчин казал на един стар турчин: Във Франция има революция. Старият се хванал за брадата, замислил се и казал: Благодаря на Бога. Дано това, което става там, да дойде и към нас. Защо казал така? Не разбира човекът. Той мислел, че

някакво голямо благословение е сполетяло Франция. Като му обяснили, че във време на революцията нещата се обръщат с главата надолу, той казал: Дано Бог ни запази, да не изпраща и към нас това, което става във Франция. Сега разбирам вече, какво представя революцията.

Какво означава думата „революция"? Революция означава, че всички неща се въртят около свой център, около себе си. Колелото не се ли върти около себе си? Ако не се върти около себе си, ако не прави революция, то не може да се движи. В революцията има и добро, и зло. При доброто човек забогатява, при злото – осиромашава; при доброто човек оживява, при злото – умира. В природата съществува привидна смърт. Когато едно същество умира, друго оживява. Злото, обаче, трябва постоянно да умира. Ако злото в човека не умира постоянно, той не може да живее. В човека има нещо, което постоянно умира, но има нещо, което постоянно оживява. Запример, днес вие не сте това, което сте били в детинството си, нито в зародишното си състояние. Когато сте били в зародиш, вие сте били почти без тегло и постепенно сте увеличавали теглото си. Днес имате тегло повече от 60 кг. Колкото повече расте тялото, толкова повече се увеличава теглото му. Докато има малко тегло, детето не помни нищо от своя живот. Колкото повече расте, съзнанието му се пробужда, и то започва да помни. Като порастне, детето проявява сила, в зависимост от увеличаване на материята си. Обаче, материята се измерва с една мярка, а енергията – с друга. Материята произвежда един род налягане, а енергията – друг.

Съвременните учени говорят за атмосферното налягане и казват, че това налягане върху човека се уравновесява с неговото вътрешно напрежение. Ако нямаше вътрешно напрежение, външното налягане би го сплескало. Човек е изложен не само на физически, но и на психически налягания. Злото, запример, е външно налягане върху човека, а доброто – вътрешно. Ако нямаше външно налягане, човек би се пръснал; ако нямаше вътрешно напрежение, той би се сплескал. Значи, външното и вътрешно налягане са необходими. Днес на злото и на доброто се гледа като на особен род налягания върху човека. Според някои, злото е сила, която се проявява без закон, а доброто – със закон. Какво лошо има в това, че една сила се проявява без закон, или със закон? Ето, индусите гледат на живота като на зло, независимо от това, дали се проявява със закон, или без закон. Зло и добро са относителни понятия. Когато разбойникът ограбва богатия човек, това наричаме зло. Защо? Защото го лишава от богатството му. Богатият страда, защото разбира цената на богатството. Ака не даваше цена на богатството си, той нямаше да страда. Ако разбойникът върне богатството назад, богатият ще се радва. В този случай злото изчезва. Това показва, че понятията за зло и за добро са относителни и се менят, според разбиранията на хората.

Сега ще дам друго определение за злото и за доброто. Ако правиш зло без любов, това е зло; ако правиш добро без любов, и това е зло. Запример, ако обереш някой човек и не му върнеш парите, това е зло. Ти си направил зло без любов. Обаче, ако обереш човека и върнеш парите му назад, ти си направил добро. Това е зло, направено с любов. Ако правиш зло с любов, това е добро; и ако правиш добро с любов, това е пак добро.

Често хората говорят зле за себе си. Запример, някой казва: Не съм способен човек. Защо ми е живот, пълен със страдания? Защо ми е това богатство, като няма кой да ме обича? Защо ми е това знание, като няма къде да го приложа? Защо ми е даден този хубав глас, като няма кой да ме слуша? Онези от вас, които сте дошли на планината, пейте за самата планина, за камъните, за водите. Те са най-добрите слушатели. Започнете да пеете и ще видите, че водите ще се плискат, малките камъчета ще подскачат. Ако вие пеете и сами не се слушате, отвън никой няма да ви слуша. Вие ще бъдете едновременно изпълнител и слушател. Ако вие сами нямате добро мнение за себе си, и хората няма да имат добро мнение за вас. Като имате добро мнение за себе си, ще имате добро мнение и за окръжаващите.

Мнозина се мислят за сиромаси и казват, че нямат средства за учители, да ги учат. Те не знаят, че Онзи, Който учи всички хора, това е Бог. Той учи човека отвътре чрез самия живот. Той го учи чрез злото и чрез доброто. Той го учи чрез всички блага и чрез всички несгоди. Следователно, Бог иска от човека да има пълна вяра и пълно упование в Него. Бог иска човек да прилага любовта, както Той я прилага. Бог е толкова снизходителен, че не иска от човека да бъде дълготърпелив, но поне търпелив. Той не иска от човека да бъде вселюбещ, но да бъде поне любещ.

Като ученици, от вас се иска разумност, да използвате това, което днес ви се дава. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, колкото да са малки, използвайте ги в дадения момент. Не отлагайте нещата за бъдеще. Настоящето е ваше, а не бъдещето. Така постъпват разумните, добрите, любещите хора.

Благодарете за всичко, което ви се случва в живота.

20 август, 5 ч. с.

1939_08_21 Малката молитва
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

МАЛКАТА МОЛИТВА

„Любовта никога не отпада."
(1 Коринтяни 13:8)

Едно цветенце на планината се молело на Бога:

Господи, посещавай ме със своята роса и с небесната Си светлина, да се радва моето малко сърце на Твоите блага. Аз, Господи, ще се обличам с най-хубавите си дрехи да посрещам Твоята светлина. Който минава покрай мене, аз ще го поздравявам в Твоето име.

21. август, 5 ч. с.

1939_08_22 Цар и служител

Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЦАР И СЛУЖИТЕЛ

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Който е познал Христа, той следва Неговия път. Който е познал Христа, той лесно се ориентира в живота. Пътят му е осветен от Божественото слънце. Който не е познал Христа, пътят му е затворен. Той не може да се ориентира в живота, намира се в мъгла, в каквато и вие днес се намирате. Като гледа мъглата пред себе си, човек мисли, че цялата земя е непрогледна. Ако мисли така, той се заблуждава. Всъщност, мъглата е само пред неговите очи, или в неговото съзнание. Има хора, които всякога живеят в светлина. За тях Божественото слънце никога не залязва. Било е време, когато цялата земя е била мъглявина, но днес хората се радват на небето и на земята, на дневни и нощни светила. Мъглата, която виждате днес, показва, че хората ще минат през известни изпитания, които могат да преодолеят с вяра и разумност. Имайте вярата на житното зърно, което прекарва цяла зима под снега, като под топла завивка. Когато вали дъжд, то благодари на Бога, че размеква коравото и сухо сърце на земята, да не го притиска много. Житното зърно благодари и за дъжда, и за мъглата, и за снега и с търпение очаква топлите слънчеви дни, когато ще подаде главичката си над земята и ще почне да расте.

Следователно, ако житното зърно има такава вяра, колко повече човек трябва да има вяра в Онзи, Който е изтрил много сълзи, много страдания е премахнал, много несгоди е превърнал в блага. Много недоразумения, много пречки, много мъчнотии е премахнал Бог от пътя на човека, но въпреки това, той продължава да е недоволен. Човек е недоволен или от външността си, или от условията на живота си. Той иска да се облича добре, да се храни добре, да живее като цар. Колко хора могат да бъдат царе в света? Днес има най-много около стотина царе. Какво ще правят другите хора? Има едно вакантно място за цар – цар на себе си. Всеки може да бъде цар на себе си.

Сега, аз желая на всички, да станете царе на себе си, а служители на Бога. Който може да стане цар на себе си, а служител на Бога, той ще получи Божието благословение.

22 август, 5 ч. с.

1939_08_25 Млади, възрастни и стари
лекция пред специалния клас ИК "Жануя-98"

МЛАДИ, ВЪЗРАСТНИ И СТАРИ

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Мога да кажа.

Има три вида хора в света: Едните ги наричат деца, вторите ги наричат възрастни и третите – стари. Тези, които не разбират български, ще слушат както в музиката само пеенето. Един цигулар говори ли? Сега ще слушате един концерт на цигулката без думи. На едни от вас ще се пее, пък на други ще се свири. Едни ще запомнят думите, други ще запомнят само гласа. Един ребус е това. Българите знаят толкоз, колкото и французите. Французите знаят толкоз, колкото и англичаните. Всичките хора знаят едно нещо. Всички хора знаят да ядат, общо нещо. Всички хора знаят да спят. Сега ще кажете, че знаят да ходят. Но какво е ходенето? Ходенето в природата си има свой вътрешен смисъл. Ако хората биха знаели да ядат тъй, както трябва, нещастията в света ще се премахнат. Ако знаеха как да ходят, много нещастия в света биха се премахнали. Ако знаеха как да работят, пак много нещастия биха се премахнали. Сега може да разгледаме нещата от няколко положения. Някой казва: „Аз разбирам някои работи.“ Той ги разбира хипотетически, смътно понятие има. Например, какво нещо е светлината? Хората казват, че знаят светлината и при това се спъват. Тогава, когато разбира светлината и се спъва, какво е неговото положение? Не е така изгодно. Вие седите и мислите, че знаете някои работи. Хипотетически ги знаете. Теорията иде да обясни малко по-обширно хипотезата. След теорията иде науката. Казвате, че нещо е научно доказано. Чрез научно доказаното достигаме до едно положение, дето тази светлина се изменя. Какво получавате от това изменение? Фиг. 1

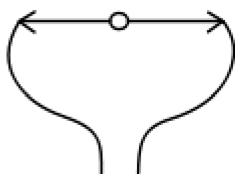

Получавате една форма в света, която съществува като чаша (Фиг. 1). Какво е предназначението на чашата? Трябва да влееш нещо в тази чаша, за да пиеш. Вие казвате, че знаете чашата как се прави, но чашата си има свое приложение. Как ще излезе тази чаша в разменния свят, в света на желанията? Искаш да пиеш вода, но трябва да имаш една чаша. Чашата е устата, горната част. Желанията не са нищо друго, освен че наливаш нещо в своята чаша. Казваш, че имаш едно желание, искаш да реализираш, но как ще реализираш едно свое желание? Ти имаш желанието да ядеш,

влизаш в един съвременен ресторант, гранд ресторант, какъвто имаше на Рила. Влизаш в ресторанта, посреща те келнерът: „Заповядайте, господине!“ Имаш ти хубаво палто, снемат ти го, после имаш цилиндър, една хубава шапка, окачваш я. После ще ти дадат яденето. Щом се наядеш, работата се изменя. Като излизаш навън, пак ще ти дадат палтото, пак ще ти дадат шапката, ако имаш ръкавици, ще ги извадиш от джоба. Но щом речеш да излезеш, ти вече не си свободен. Ти си свободен да влезеш, но преди да платиш за онова, което си ял, ти не си свободен да излезеш. Казвате: „По братски трябва да живеем.“ Що е „братски“? Що е „братство“ в света? Туй е слизане, но щом речеш да излизаш, практически линията не може да излезе. Фиг. 2

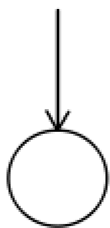

Ти си свободен да влезеш, но не си свободен де излезеш по същата линия, по която си влязъл (Фиг. 2). Сега казвате: „Що е влизането в една къща?“ Всякога човек влиза през една врата и излиза през друга. Никога не можеш да излезеш през същата врата. Във физическия свят можеш да влезеш и можеш да излезеш. Онези хора, които дишат през устата, а не дишат през носа, не са здрави. Никой не може да бъде здрав, ако диша през устата. Ако устата е всякога отворена, показва, че човек всякога е лаком за ядене. Ако целия ден устата е отворена и ти ядеш, питам: Как ще свършиш тази работа? Храната като влезе в стомаха, трябва да се свърши. Погрешката седи в това, ти казваш: „Аз имам право да живея.“ Но какво подразбирате под думата „живот“? Животът е едно средство да се освободи човек от ония ограничения, в които е поставен. Вие се раждате в света. Вие вече сте поставени да се освободите. Човек е дошъл на земята да се учи, но учението е един метод да се освободи човек от ония ограничения, в които се намира. Първият метод на туй ограничение е топлината. Замръзването на водата, например, е едно ограничение. Ако ти искаш да се освободиш от студа, трябва да ти дойде на помощ топлината. Някой казва: „Човек трябва да има добри чувства.“ Добрите чувства са топлина, която ще помогне на човека да се освободи от вътрешни ограничения, които съществуват. Сега, наместо ние да се освободим, ние се ограничаваме.

Сега, допуснете, един съвременен господин, който минава за културен човек, в какво седи неговата култура? Външната страна е, че той трябва да има хубави обуща, хубави дрехи, после ще има един хубав часовник, някой в джоба си ще има някое хубаво перо или някой молив, космите ще бъдат добре вчесани на главата, дрехата му изчистена. Ако дрехите са чисти,

показва, че той знае какво нещо е чистотата. Някой път има културни хора, които имат широки яки проповеднически. Ако идете в Америка, ще намерите, че проповедниците имат високи яки, с рединготи затворени, защото се счита за некултурно яката на един свещеник да е отворена. Туй в културно отношение. Ако вземете (дрехите) на мъжа, съвсем друга форма имат от дрехите на жената. Защо жените носят широко отворени рокли, а мъжете имат два тесни крачола и ръкавите са тесни, не са широки? На жените някой път ръкавите са по-широки. Вас ви се вижда смешно. Не е смешно. Всичко има вътрешен смисъл. Не е лошо човек да се облича, но трябва да знае как да се облича. Ако имаш една хубаво направена цигулка, не само цигулката трябва да е направена много хубаво, но трябва да знаеш и какви струни да туриш. Цигулката има една дебела струна, направена от метал, после има друга една струна, направена от материалите на някое млекопитаещо, от овца или от друго някое животно. След туй тия струни малко отъняват, най-долната струна е най-тънка. След това цигуларят като вземе да гласи цигулката, има един метод за гласене, че в кварта той гласи цигулката. Четири струни са, имате първата „сол“, имате „ре“, „ла“, имате и „ми“. Някои цигулари, когато искат, гласят още малко по друг начин, може и в терца да е нагласено, пък може и в секунда, някъде може и в кварта. То е по отношение на цигулката така. В цигулката много мъчно може да се свири, тъй, както в пианото. Ти може да свириш с едната ръка, много мъчно може да свириш, да вземаш едновременно два тона на цигулката е много мъчно. Най-първо, ако вземеш само един тон, много мъчно е да вземеш верен тон. Понеже има едно чувство за измерване, всичките цигулари не са така майстори. Защото един цигулар трябва да разбира геометрия, математика отлично. Едно малко изместване, тонът се изменя вече. В китарата тоновете са определени, но в цигулката не са определени. Сега вие отивате в живота, искате да постъпвате, но когато човек дойде да постъпва съобразно със своите разбирания, той трябва да свири на своята цигулка. Цигулката разбира свободно разбиране на живота. В даден случай ти си някъде, но знаеш как да постъпиш. На цигулката няма определено място да знаеш къде се намира известен тон, трябва да го имаш в себе си. Онзи човек, който няма тона в себе си, той не може и да го произведе. Всичките хора са започнали различно живота, понеже не са взели основния тон еднакво. Например, когато са създадени рибите, съвсем друг тон са взели, когато е създаден човек, вече тонът е друг. Ако ти в живота нямаш за основния тон една определена мисъл, едно определено чувство и едно определено разбиране, ти не можеш да вземеш вярно този тон. Щом се взема един тон неверно, става набръчкване на лицето, някои мускули се свиват. Някои хора, като не могат да пеят, някой дефект се явява или в крака, или в ръцете им, или в гръбначния стълб, или се явява дефект в тяхната глава. Някои казват: „Какво става с пеенето?“ Ако ти не пееш правилно, ти ще изопачиш целия строеж на твоето тяло.

Сега вие се мъчите, страхувате се. Питате: „В какво вярва човек?“ Но вярата, това е човешкият ум. Ти не можеш да имаш вяра, ако нямаш ум. Казва: „Надежда.“ Ти не можеш да имаш надежда, ако нямаш сърце. Ти не можеш да имаш разумно разбиране, ако нямаш душа. Най-после ти не можеш да обичаш Бога, ако нямаш дух. Някои от вас сега мислите, че разбирате любовта. Ако човек умира, тогава какво е неговото положение? Питам ви: Вашите бащи къде са? Майка ви на майка ви къде е? Ние ще сведем тия неща към сегашния живот. Майка ти може да бъде на дъното. А това е първоначалната причина, която създала нещата. То е човешкото сърце, което съответствува на външното слънце. Фиг. 3

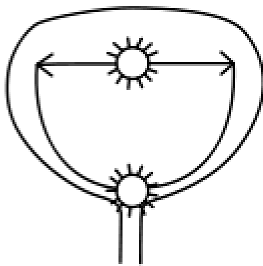

Но туй слънце е раздвоено (Фиг. 3). Второто слънце в човека го наричат слънчев възел, стомашен мозък. То има работа с храносмилането на човека. И около него има такава лунна линия, той има луни. Черният дроб е една луна около слънчевия възел. Някои казват: „Ние разбираме черния дроб, работа с храносмилането.“ Но черният дроб има работа с низшите чувства на човека. Когато черният дроб е разстроен, винаги човек е неразположен духом. Някои хора са в песимистично състояние, причината е в черния дроб. Песимизмът призтича от зле оформен черен дроб. Ако ти не можеш да живееш с хората, причината е черният дроб. Ако ти не можеш да живееш с жена си, причината е черният дроб. Работите не вървят, причината е черният дроб. Черен дроб се нарича, понеже от него излиза черна светлина. Черна светлина подразбираме, когато светлината на хората се губи. Иска някой човек да бъде богат или пък някой иска да бъде здрав, някой иска благоутробието му да бъде добро. На руски „корем“ значи още „кормит“, значи, „да се храни“. Туй, което се храни, е „корем“. Коремът показва само един процес. Благоутробието показва само онази вътрешна функция, която трябва да функционира. С черния дроб ти ще събереш известни енергии, които трябва да употребиш в живота. Начините за събирането на тези енергии стават. Запример, вие постоянно в света имате желания, ако тия желания остават само така произволни вътре във вас. Ако само ги наслоявате, образуват се много наслоявания, тези самите желания ще ви причинят известни страдания. Човек трябва да желае. Яденето е един метод, който показва, тази храна, взета чрез устата, трябва известно време да се смели много добре. Ако тази храна не се смели, последствията са много лоши. Някои бързат в своето ядене.

Пообърне храната два–три пъти в устата и хайде в стомаха. Най-първо, като вземеш една храна, трябва да я обичаш. Ако ядеш храна без любов, тази храна ще ти причини едно болезнено състояние. Първоначално не се позволявало човек да яде храна, която не обича. Когато хората се хранели, всеки трябвало да обича своята храна. Вие, например, имате понятие, че трябва да ядете три пъти. В епохата на християнството имаме такива образци, дето някои са вземали един обед на седмица. Имало други са вземали на месец един обед. И най-далечното, един обед в годината. Ако вие седем деня не ядете, какво ще стане с вашето лице? Или състоянието на вашите крака какво ще бъде? Или в месеца, в 30 деня само един обед да вземете и ако в годината само един път ядете, какво ще бъде положението? Силата на човека се определя от яденето. Колкото по-често яде, толкова е по-слаб. Три пъти яде, той е слаб човек. Два пъти яде на ден, той е малко по-силен. Веднъж на ден яде, той е още по-силен. Ако в седмицата ядеш веднъж, още по-силен си. И ако в годината вземеш един обед, ти си силен човек. Казва: „Силен човек съм." Казвам: Колко пъти на ден ядеш? – „Три пъти." С три пъти ядене нищо не се свършва. Не само да ядеш. Ония млекопитаещи, които спят през зимата няколко месеца, нищо не ядат. Например, вземете дървеницата, шест месеца пости. Не от любов, от нямане какво да яде. Тя пости, защото няма кого да хване. Щом влезе някой, веднага разваля поста. Макар че дървеницата да е решила, че няма да яде шест месеца, щом дойде някой в стаята, намира го. Много умни са дървениците. Да крадат са много майстори. Един американец, който пътувал на изток, понеже в Америка не знаят какво нещо е дървеница, влиза в един хотел в Турция. В дървените места се въдят много дървеници. В хотела имало турен петмез в едно шише. Нападат го дървениците, какво да прави? Взема петмеза и натурял около леглото. Действително тези, които лазили отдолу, залепят се по петмеза, но по едно време от тавана започнали да капят. Те разбират геометрия, перпендикулярно се спущат отгоре и ти вътре, един културен американец, чудиш се какво да правиш. Вие ще кажете: „Един пример е това." И вие сте някога в един хотел тук, кацне някоя дървеница във вашия ум. Всяка една неестествена мисъл е една дървеница, която иде отнякъде, или отдолу полазила, или отгоре паднала. Има неестествени мисли, които спъват човешкия ум. Паразитни мисли, които са останали от миналото. В човешкия ум има наслоени мисли. Мислите са като паразитните микроби. Да кажем, една микроба с години седи някъде. Ако вземете тия микроби, веднага ще се яви една болест. Всичките болести в хората са все микроорганизми. Някой път имате разстройство на черния дроб, разстройство на бъбреците, разстройство на мускулите – ревматизъм. Причините за болестите седят в самата кръв. Т.е. в кръвта се набират известни нечистотии и тогава природата, за да освободи човека от известни нечистотии, понеже през каналите не може да се освободи, природата праща такива микроби,

които влизат в ония нечисти места и които изядат нечистотиите, излизат, като изядат нечистотиите, човек отслабне, пожълтее. Пожълтяването показва, че е поумнял. Всичките хора, които са червени, не мислят. Човек като пожълтее, започва да мисли.

Като бяхме на Рила, една вечер наклали един голям огън. Стотина, двеста души ходихме за дърва, направили голям огън и на другия ден няма дърва. Удоволствието за една вечер създаде работа за 100–200 души. Няма дърва, няма магаре да носи, няма кола да купиш, трябва да ходиш сам да вземаш дърва. Ти си свършил университет, кой ще ти вземе дърва? Ние се срамуваме от външния свят. Когато влезе в ума ти една мисъл, която не е естествена, едно желание, което не е естествено и това желание ти подхранваш, мислиш, че ти си умен човек? Нечистите желания се размножават като микробите. Една микроба с милиони се наплодява. Те нямат туй разбиране на човека и те оставят своите нечистотии в кръвта и заради това се зараждат много болести. Много хора умират от нечистотиите на микроорганизмите. Много хора страдат от нечисти мисли и желания, които оставят нечистотии в хората.

Бъдещата култура, ако дойде култура, трябва да научи хората как да ядат. Човек да яде с любов. Вземеш един плод, ще го умиеш хубаво с най-хубавата вода, ще му прочетеш една молитва, после ще попиташ невидимия свят поволява ли ти да го изядеш. По кой начин, как се яде онова ядене. Няма да бъдете като онзи цар, на когото донесли едно ядене и той не знаел как се яде. На един от неговите поданици дали няколко семки череши, той ги посадил и като израсли и дали плод, той напълнил една табла и отишъл да занесе на царя, за да добие неговото благословение. Хубави били черешите и понеже царят бил далече, вземал си по пътя по една череша и си казвал: „Много са хубави и царят ще бъде доволен, като вкуси.“ Най-после останали само две, занесъл ги на царя и той го пипитал как се ядат. Изял и двете, за да му покаже как се ядат. Всяко едно ваше желание мяза на този поданик, който ви носи подарък две череши и ще ви покаже как се ядат. Питам: Де е лошото сега? Този цар е бил много умен човек. Мислите ли, че този поданик после е прокопсал? След години го довели при царя и той го осъдил на десет години затвор, понеже извършил престъпление. Дал заявление на царя и го молел да му прости прегрешението. Казва: „Аз съм онзи, който донесох двете череши.“ Казва: „Ако не беше ми ги показвал, щеше да ти върви по-добре.“ Ако не беше го попитал как се ядат черешите, но той го попита как се ядат и трябваше да каже. Той трябваше да каже: „Ваше Величество, аз искам от вас да науча как се ядат. Вие знаете.“ Той веднага дава урок на царя как се ядат. И десет години го осъждат затвор. Питам: Вие всички сте изпратени в затвора и сега се молите да ви пуснат от този затвор. Защо ви обвиняват? На първите

хора казаха: От черешите няма да ядете. А те ядоха от черешите. Те искаха да кажат на провидението на Бога: Ние искаме да знаем какво е свойството на черешите. Аз вземам черешата като един символ. Може да турите кой да е плод, законът е същият. Всяко едно неестествено желание е като забранения плод. Да ви приведа един пример. Майката казва: „Защо да не се яде?“ Хубаво, но ако на онова дете, което едва се е родило, му дадете да яде череши, какво ще стане с него? Ако майката храни още първия месец детето с череши, какво ще стане с детето? Преди десетина години иде при мене една жена и казва: „Детето ми е на умиране.“ Казвам: Повикайте лекар. – „Не искам лекар, защото лекарите ми умориха първото дете.“ Казвам: Как го умориха? – „Кажи ми ти цяр, здраво беше това дете.“ Казвам: Какво му даде да яде? С мляко ли го храни? – „Дадох на детето една слива да си играе, недоузряла беше и детето я нагълтало.“ Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще се свърши. – „Защо?“ – Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще дадеш на детето. Изкараха се твърдите работи и детето дойде в естествено положение. Ти не можеш да храниш едно дете кърмаче с ябълки. Някои желания във вас, някои мисли във вас са твърди и като това дете трябва да вземете рициново масло, за да се освободите.

Казвам: В човешкия живот се изисква една съсредоточена мисъл. Всичко онова, което Бог създал в света, има свой смисъл. Трябва да се учи. Младите като дойдат до пълната възраст, главата почернее, другите като остареят, побеляват. Какъв е смисълът на белите косми и на черните косми? Защо побелява главата? Най-първо тебе ти турят черен цвят, за да се научиш да събираш. Чашата е черен цвят, изпразнената чаша, като се обърне надолу, е бял цвят. Старостта е наука да раздаваш, тя е щедрост. Вие, които сте остарели, казвате: „Побеля ни главата, но няма какво да раздаваме.“ Аз правя заключението: Значи на младите години не сте събирали, сега няма какво да раздавате. Казва: „Черен съм сега.“ Много е хубава тази чернота. Черният цвят е привидно черен. Ако откриете една дупка, дето не влиза светлина, се показва черен. Тя е една илюзия. Някои хора са черни и това е хубаво. В черния цвят чувствата са по-добре развити, отколкото в белия. В черната пръст се ражда хубавото жито. Питайте земеделеца: „Къде става хубавото жито, в черната пръст или в бялата?“ Главата един ден ще побелее. Сега някои глави са черни, растенията плод дават. Белите косми показват, че хамбарят трябва да бъде пълен. Какво е предназначението на стария човек? – Да раздава. Какво е предназначението на възрастния? – Постоянно да събира. В своето сърце събираме хубавите желания, в ума си раздаваме тия желания, които се превръщат на една изработена мисъл. Тогава ние може тази мисъл в една поетическа форма, в една религиозна форма, в каквато и да е форма да я раздадеш. Но има начини за раздаване на своята мисъл. Има признаци. Аз

като гледам устата ви, на някои от вас чувствата са подтиснати. Вие се отнасяте много зле с вашето сърце. Някои от вас си притискате устните. Вие нямате право да подтискате вашето сърце. Ако държите устата отворена е едно, ако държите устата затворена, е друго. Устата трябва да бъде прилепена. Някой път като станете сутрин, трябва да дадете свобода на устата си, да я оставите естествено, защото устата е разумна. Тия клетки, които образуват двете бърни, те са разумни. Трябва да се даде свобода. След туй трябва да освободите и вашите очи. Не гледайте на безобразни работи. Като минавате, гледайте хубави, красиви неща в света. Ако ходите да гледате как хората умират, ако ходите да гледате как колят животните, вие ще се покварите. Никога не ходи да гледаш едно престъпление как се върши. Има учени хора, които правят вивисекции. Хубаво, ако вие правите вивисекция на едно ваше желание или на една ваша мисъл, знаете ли какво ще стане? Ако една мисъл във вас е паразитна, какво трябва да направите с нея? Някой път хората не знаят какво трябва да правят с въшките. На изток доста въшки има. Във време на войната доста въшки се набират. Изчистете тия въшки, съберете ги в едно шише, изсипете ги на едно място песъчливо, да се научат тия въшки да пасат. Сега вие се покварявате, понеже като хванете въшката, натиснете я с ноктите, убиете я. Но ти с това покваряваш себе си. Като убиеш една бълха, една въшка, може би след няколко прераждания ще те накарат .. Остави я по тревата да пасе, тури дето нищо не расте, накарай въшката да мисли. Някои от вас се намирате при много лоши условия. Тия лоши условия ви се дават, понеже въшки се наплодили. Тия въшки, те са вашите лоши мисли и желания, които се турят на мозъка. Ти започнеш да роптаеш. Благодари, че те поставили при лошите условия. Ако не сте поставени при лоши условия, ще бъде зле за вас. Когато минавате такива неприятни състояния, че всичко във вас е тъмнота, радвайте се на тази вътрешна тъмнота. Хубаво е човек да е изгубен в мъглата, понеже онези, които имат да вземат, няма да го намерят. Някои препоръчват как трябва да живеят. Аз бих ви препоръчал, когато двама души се скарат, да идат на планината и да се разделят в мъглата. Ти ще мислиш за онзи, който те мъчеше. Вие веднага ще започнете да мислите един за друг. Достатъчно е да бъдете разделени три–четири часа и като се върнете дома, намерите пътя, вие ще се намирате в едно хубаво душевно състояние.

Та казвам: Всичките културни хора се намират в едно противоречие. В новата култура се изисква хората да имат една отлична мисъл. Човек трябва да бъде господар на себе си. Аз забелязвам, когато някой ще се кара, той не може да се въздържа. Като не може да се въздържа, на устата от двете страни на устните се образува едно движение, треперене. Помнете, че човек трябва да стане господар на своите желания. Едно чувствуване, едно желание не трябва да те изважда от нормата на света.

Питам: Ако вие идете в един съвременен дом, двама други в едно семейство се скарали, мъжът и жената. Дойде гостът, те го турят за арбитър. Мъжът разправя своята история, разправя за жена си. Казва: „Обичахме се, каква красавица, колко хубава беше, хубаво се обличаше. Сега, като се оженихме, заяла ме, ще ме изяде." По български говоря, не по френски. Жената казва: „Какъв беше едно време, красив, пък сега и той ме заял, ще ме свърши, какво да правя?" Питам: Коя страна ще вземеш? Ако ви турят в положението на примирител, как ще ги примирите тия двамата, които най-първо се обичаха, пък сега не се обичат? Ако вземеш страната на жената, мъжът ще хвърли подозрение, ще каже: „Хвърлил е око на жена ми." Сега, ако си мъж, че вземеш страната на жената, е лошо. Ако е жена и вземе страната на жената, как ще разрешите въпроса? Допуснете, че мъжът и жената влизат в един гранд ресторант. Яли са, пък няма да платят. Господарят ги хванал и ги държи и двамата. Седят и двамата. Аз влизам и той казва: „Тя ме накара да вляза." Аз коя страна ще взема? Какво трябва да направя? Аз ще кажа нещо на гостилничаря: Аз го кредитирам, плащам и за двамата. Давам свободен път. Щом искате да изправите един човек, вие трябва да платите неговите дългове. Някой казва: „Не съди!" Ако нямаш пари да платиш дълговете, не съди! Казвате: „Бог ще ни съди. Ще плати заради нас." Втори път ще направиш същата погрешка. Първият път като видите Бога в гостилницата, започвате да му разправяте своята история. Като плати, той ще каже: Когато имате пари, тогава влизайте в гостилницата, като нямате пари, стойте навън. Благоприличието го изисква. Аз виждам, че мнозина от вас сте в този ресторант вътре. Мнозина от вас има, които седите и казвате: „Какво ще се прави?" В широк смисъл говоря. Някой път човек са намира в затруднено състояние на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки.

В съвременната култура се изискват три неща: Хора, които да придобият светли мисли, хора да придобият светли чувства и силни постъпки. Или се изисква човек, човек, който да знае как да мисли, как да чувствува и как да постъпва. Няма в света по-хубаво нещо от (това) да знае човек как да мисли. Целият външен свят е едно предметно учение. Човек не е дошъл на земята само да яде и да пие. Той е дошъл да се учи как да прилага Божественото учение и как да работи. Казвам: Младите трябва да знаят как да ядат, възрастните трябва да придобиват тази храна, а пък старите трябва да раздават тази храна. Всеки един стар човек да повика един млад и да каже: „Синко, едно време аз бях като тебе, аз ще ти покажа от моя живот еди-кои си работи, не ги прави, понеже те имат лоши последствия, прави другите, които имат добри последствия." Следователно, задръжте в себе си само онези мисли, само ония желания, само ония постъпки, които може да ви подигнат. Задръжте в себе си светлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си топлината, която може да ви е потребна,

задръжте в себе си и силата, която може да ви е потребна. Силният човек е онзи, който мисли. Силен човек е онзи, който чувствува, силен човек е онзи, който има сила да приложи своите мисли и да приложи своите желания. Приложете светлината на мъдростта и приложете силата на истината и вие ще бъдете свободни.

Отче наш.

Да бъдете млади и да бъдете възрастни, и да бъдете стари.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
38 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 25 август 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 18 август 1939 г. лекцията е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.).

1939_08_26 Три ценни неща

Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ТРИ ЦЕННИ НЕЩА

Размишление.

Три ценни неща има в живота, които човек трябва правилно да възприеме. Те представят основа, върху която човек може да гради. Първото ценно нещо е любовта, която носи благата на живота. Любовта пък излиза от Духа. Тя се изявява главно по два начина: чрез даване и чрез приемане. Там, отдето излиза любовта, е място на даване. Значи, Духът дава. Там, дето любовта се влива, е място на приемане. Понеже любовта се влива в душата, затова казваме, че душата приема. Следователно, за да се яви любовта, са необходими: същество, от което да дойде любовта, и същество, което да я възприеме. Силата на човешката душа седи във възприемане на любовта. Когато човек възприеме правилно любовта, в душата му настава мир, радост и веселие, и всички противоречия в живота му изчезват. Докато се натъква на противоречия, човек не е възприел още любовта. Като знае това, той трябва да търси причината за противоречията в себе си, а не вън от себе си. Противоречията показват, че прозорците на къщите ви са замъглени, вследствие на което светлината не може свободно да прониква през тях. Изтрийте прозорците си с мека, чиста кърпа, да имате повече светлина.

Второто ценно нещо в живота е мъдростта, която носи светлина и знание. Силата на човешкия дух се крие в светлината и знанието, които той възприема.

Третото ценно нещо в живота на човека е истината, която носи свобода. Който не е свободен, той не е придобил ценностите на свободата. Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни." Само свободният човек може да се движи. Само свободният може да прилага любовта. Само свободният може да прилага знанието и светлината. Само свободният може да живее.

Всички, които слушат Словото, трябва да слушат чрез законите на любовта, на мъдростта и на истината. Не слушат ли чрез тия закони, те няма да разберат ценностите, които любовта, мъдростта и истината носят в себе си. Всеки може да произнесе думите „любов, мъдрост и истина," но всяко произнасяне на тия думи има различно съдържание и различен смисъл. Всеки може да пее, но между пението на гениалния и на обикновения певец има голяма разлика. Грамадна разлика съществува

между гениалния и обикновения художник, между гениалния и обикновения оратор. Обикновените певци, музиканти, художници, оратори дигат само прах в живота си. И прахът е на място, защото помага за образуване на дъждовните капки. Дъждовните капки образуват калта. Щом намери тази кал, гениалният майстор веднага я впряга на работа. От калта той прави хубави грънци. Следователно, ако от праха човек не може да образува дъждовни капки, ако от дъждовните капки не може да направи кал и от калта – хубави грънци, той не е гениален майстор.

Мнозина искат да знаят, дали даден човек ги обича. Само гениалният човек се обича, защото от праха той може да образува водни капки, от водните капки – кал, а от калта – хубави грънци. Следователно, който страда, без да може да си помогне, той е обикновен човек. Ако от праха и калта, които имате, не можете да изваяте една светла постъпка, вие сте обикновени хора. Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде необикновен, да бъде скулптор – от праха и от калта да вае красиви статуи за бъдещето.

Някои казват за себе си, че са добри, че имат любов. Добротата и любовта се проявяват извън времето, а последствията им остават във времето. Всяко нещо, което се проявява извън времето, е вечно, т. е. всякога пребъдва. Проявеното, обаче, не пребъдва всякога. Ако влезете в осветен салон, вие виждате цялата обстановка: картини, статуи. Щом изгасне светлината, картините изчезват. Докато имате светлина, вие сте в реален свят; щом светлината изчезне, вие сте в нереален свят, или в света на сенките. Ти си щастлив, но в един момент щастието ти изчезва. Ти любиш, но в един момент любовта ти изчезва. Ти си свободен, имаш знания, но в един момент свободата и знанието ти изчезват. Любов, знание, свобода, които се явяват и изчезват, не носят ценностите на живота. Ще кажете, че условията били такива. Започнете ли да коментирате, вие живеете в преходните неща, в сенките на живота. Любовта, мъдростта и истината не търпят никакви коментарии. Идейната любов непрекъснато расте и се увеличава. Тя обхваща всички същества, които Бог е създал. Реални неща са само тия, които Бог е създал. Всички останали са нереални. Те се явяват и изчезват, като сенките. Следователно, за човека е ценно само онова, което Бог е създал. Той е създал неговото тяло, неговото сърце, неговия ум, неговата душа и неговия дух. Ценете тия неща в себе си и за нищо не ги продавайте. Всяка една от тия ценности има свой специфичен език.

Съвременните хора едва сега започват да изучават езика на сърцето. Който не познава този език, той иска да предаде чувст-ванията си на обикновения език. Сърцето не си служи с езика на устата. Защо трябва да питате човека, дали ви обича? Вслушайте се в сърцето му и вижте, какво говори то. Ако слушате един певец, трябва ли да го питате, как пее? Ако питате, вие сте

глух, ухото ви не възприема тоновете. Когато певецът пее, ухото е компетентно, то разбира, правилно ли пее певецът, или не. Ако певецът не може през лявото ухо на слушателя си да внесе любов и ценностите на живота, а през дясното – светлината и знанието на мъдростта, той не е истински певец. И ако слушателят не може през лявото ухо да възприеме любовта и ценностите на живота, а през дясното – светлината и знанието на мъдростта, той нищо не е чул. Той е слушал със затворени уши.

Да гледаш и да не виждаш, да слушаш и да не чуваш, това значи, да живееш вън от Божествения свят. Говорът, пението, музиката са велики неща, с които Бог е надарил човека. Дето има говор, пение и музика, там Бог присъства. Той говори на хората чрез Словото си, чрез песента, чрез великата хармония. Ако ушите ви бяха отворени, вие щяхте да чуете любовната песен на ангелите: О, човеци, създадени по образ и подобие на Бога, слушайте гласа на вашия Творец, на вашия Баща, Който днес говори. Слушайте, както ние Го слушаме.

Вършете волята Му, както ние я вършим. В това седи смисълът на безсмъртния живот.

Христос казва: „Аз съм вратата." Вратата представя любовта. През нея трябва да мине всеки, за да влезе в приемната стая – стаята на светлината и знанието. Тук той ще намери истината и свободата. Да бъде човек свободен, това значи, да познава Бога, да е възприел знанието и светлината, които мъдростта носи. Да люби човек, това значи, да е възприел великия живот. За да придобие любовта, която осмисля живота и внася радост и веселие в душата, човек трябва да се откаже от обикновените оратори, певци, музиканти, художници, които дигат прах около себе си. За да придобие мъдростта, която прави човека мощен и силен, човек трябва да се откаже от онова знание, което внася мрак и тъмнина в съзнанието. За да придобие истината, която дава свобода, човек трябва да се откаже от заблужденията, които го ограничават. Любовта превръща скърбите в радости, несгодите – в блага. Стремете се към любовта, която носи ценностите на живота.

Аз виждам вече тук-таме малки цветенца да поникват и малки изворчета да ги оросяват. Аз чувам вече птичките да пеят, и децата безгрижно да играят. Далеч някъде на хоризонта аз виждам Божественото слънце да изгрява. Първите два лъча са лъчите на Божията Любов и Мъдрост. Те се съединяват в едно, за да образуват лъча на Божията Истина и Свобода. Радвайте се и веселете се за това, което сега иде.

Желая ви сега, лъчите на Божията Любов и Мъдрост да излязат от вашето

сърце и от вашия ум, да се съединят в едно, за да образуват лъча на Божията Истина и да станете силни и свободни. Приемете тези лъчи в себе си, за да имате изобилно живот, знание и свобода, които да посветите в служене на Бога, Който ви е дал всичко. Не се безпокойте за себе си, нито за света. Нов, отличен свят ще се създаде. Яйцето е турено вече под квачката. След 20 деня черупката на яйцето ще се счупи и от него ще излезе нов живот – петелът на новия ден. Той ще пее и кукурига, ще възпява новия ден – денят на новата култура, на Божественото слънце. Бъдещият свят е свят на любов и разбирателство между хората, свят на братство и свобода.

Съвременните хора са изложени на изпитания и страдания, с които трябва да се справят. За да се справят, те трябва да бъдат разумни, да поставят всявко нещо на своето място и предназначение. Старият човек трябва да избере дреха, съответна за него, възрастният да си избере дреха, съответна на своята възраст, младият – за своето телосложение и възраст, и детето – също трябва да си избере детинска дреха. Стане ли някакво размесване на дрехите, човек неизбежно ще се натъкне на страдания. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да отидат на своето място. Това зависи от тяхната форма. Страданията на хората се дължат на това, че е станало размесване на Божиите блага. Всеки е взел това благо, което не е определено за него. Колкото блага дойдат при вас, вие сте длъжни да ги отправите на местоназначението им. Затова е казано, човек да не спира благата, които идат при него. Последното благо, което никой не иска, е за вас. По това ще познаете, кое благо е определено за вас. Канят ли ви на угощение, вземете последното място. Когато дойде домакинът, той ще определи, кое място е за вас. Запазете същото правило и по отношение на Бога. Покани ли ви Бог на своята трапеза, вземете последното място. Бог ще ви каже, къде да седнете. Мястото на човека се определя от неговия дух, от неговата душа, от неговия ум и от неговото сърце. От тия неща се определя неговата служба и предназначение в света. Заемете ли по този начин мястото си, никой не може да ви го отнеме.

Тъй щото, когато човек се постави на своето място по дух, по душа, по ум и по сърце, Бог ще му проговори. Да ви проговори Бог, това значи, да сте Го познали. Бог посещава само ония, на които сърцето, умът, душата и духът са на място. Посети ли ги Бог, те ще изпитат голяма радост. Ще кажат някои, че предназначението на сърцето е да изпраща кръвта по тялото. Като изпраща кръвта по тялото, сърцето трябва да има предвид всички клетки на организма, да не остане нито една клетка ненахранена. Умът пък има задача да изпраща мисловна енергия – храна, за всички клетки на мозъка. Задачата на истината е да освободи всички клетки на човешкия организъм от ограничителните условия, при които се намират. Щом ги

освободи, те ще разберат, че имат гениален господар, който се грижи за тях. Каквото представя Бог за човека, такова нещо трябва да бъде човек за своите клетки. Човек трябва да превъзпита всички недоволни клетки в себе си, да ги направи доволни и щастливи, да могат един ден и те да го признаят за свой добър господар. Днес само една част от клетките на човешкия организъм признават човека за свой господар, но една част от тях не го признава. Те казват: Господарят ни не е тук. Ние ядем и пием, но кой яде и кой плаща, не се знае. Тук владее пълна анархия.

„Аз съм врата", казва Христос. Вратата представя любовта. Който влезе през тази врата, той ще излезе, и паша ще намери. Пашата представя Божествената мъдрост, на чиято светлина се развиват всички блага, предвидени от Бога.

Днес вие сте събрани тука. По силата на какво е станало това събиране? По силата на вашите сърца, по силата на вашите умове, по силата на вашите души и по силата на вашите духове. Щом Бог ви е събрал всички заедно, и Той ще присъства между вас. Желая ви, още днес да видите присъствието на Бога навсякъде и да направите това, което досега не сте направили. Какво трябва да направите? Вие трябва да възкресите мъртвите, да просветите невежите, да освободите робите. Като направите това в себе си, вие ще можете да го направите и вън от себе си. Освободете вашия ум, вашето сърце, вашата душа и вашия дух и станете служители на Господа, Който днес ви говори. Който не може да направи това сам, да остави на Бога, Той ще го направи.

1. Съборна беседа от Учителя, държана на
26 август, 1939 г. 5 ч. с. София – Изгрев

1939_08_27 Запалката на свещения огън
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЗАПАЛКА НА СВЕЩЕНИЯ ОГЪН

Размишление.
Лука, 12:1–10

В света съществува само едно начало – началото на любовта, само едно изявление – изявлението на мъдростта и само едно спасение, или освобождение, което произтича от истината. Начало, изявление и освобождение, това са думи, на които човек разбира смисъла, само след като е учил много време. Любовта, като начало на живота, може да се разбере, само след като човек се домогне до свещения огън. Какво представя свещеният огън? В древността съществували школи, в които се говорело за свещения огън. Външно свещеният огън е като обикновения, с единствената разлика, че се е поддържал да гори непрекъснато. Мнозина са търсели свещения огън в светилището на храма. Те са го разбирали външно. В същност свещеният огън се намира в човешкото сърце. Това е вътрешната, мистична страна на свещения огън. Онези, които не са изучавали закона на свещения огън, са минали през големи страдания. Онези, които са изучавали този закон, са минали през големи радости. Свещеният огън е оръжие против неприятеля за тези, които търсят Бога. Освен в човешкото сърце, той се среща и в пространството. Дето го потърсите, ще го намерите, навсякъде равномерно разпределен.

Много теории съществуват за свещения огън, но в края на краищата, теории ще си останат. Срещате някой музикант, който ви говори за музиката, за отношенията между тоновете, за хармоничното съчетание между тях, но накарайте го да изпее нещо, не може. Ако е въпрос за хипотези и теории, той може да ви изнесе много такива, но дойде ли до практика, до приложение, нищо не може да направи. Добро нещо са и хипотезите, и теориите, но най-добре е да знае човек правилно да пее. Възрастният обича да теоретизира върху нещата, обаче, детето не обича теория. Като види запалена свещ, или запален огън, то веднага се приближава към него, иска да пипне. Майката казва: Гъш! Тази едносрична дума е остатък от един стар език – ватански. Смисълът ѝ е следният: Докато не изучиш нещата, не пипай. Обаче, детето не разбира смисъла на тази дума и мисли, че майка му казва: Дръж! То отива към огъня, туря си пръстчето близо до него и веднага отскача назад. Като направи този опита три пъти, то бяга вече от огъня. Сега освен практическо знание, детето има още и теоретическо. То знае, че огънят

изгаря. Когато не трябва да пипа някъде, и на възрастния човек казват „Гъш!" Ако не послуша този глас, и той ще се намери пред опитността на детето, което е пъхнало пръстчето си в огъня или в запалената свещ.

Следователно, когато питат, какво нещо представят страданията, казвам: Страданията не са нищо друго, освен изгаряне на пръст или на друг някакъв уд от запалена свещ. Като гори, свещта говори на хората, но малцина разбират езика на пламъка, т. е. на светлината. Няма по-красив език от този на светлината. Пламъкът на свещта не е нищо друго, освен светлина, която прониква в човешките очи и му дава възможност да вижда. Светлината е свещеният огън на природата. Тя чертае границите на предметите и ги прави достъпни за човека.

И тъй, силата на човека седи в знанието, което той има за свещения огън. Човешките мисли, чувства и постъпки са форми, чрез които свещеният огън се изявява. В живота всичко се дължи на свещения огън. Чувства, лишени от свещения огън, са неустойчиви и студени. Тази е причината, поради която хората се оплакват, че някога са били обичани, но са изгубили любовта си. Любовта не се губи, но топлината на чувствата изчезва. Срещате вашия възлюбен или вашата възлюбена и казвате, че студенина лъха от тях. Чувства, лишени от топлина, са подобни на северния полюс, който всякога е покрит с лед и сняг. Бял е северният полюс, но студен. Защо? Свещеният огън в него е изгаснал.

Белият и черният цвят в природата означават две различни състояния. В свещения огън те са на мястото си. Черният цвят показва, че нещата трябва да се възприемат хармонично. Белият цвят показва, че трябва хармонично да даваш. Щом дадеш нещо от себе си, веднага ще отидеш да учиш. Днес малко хора обичат да учат; повечето учат насила. Децата отиват на училище и плачат, не им се учи; младата булка става сутрин рано, започва да работи, но плаче, не й се учи. Няма човек в света, който да не е плакал. Дойде ли страданието, той взима кърпа, трие очите си и плаче – не иска да учи. Когато отивал при свещения огън, свещеникът измивал лицето си със свещена вода. За да не падат капки от водата на земята, той изтривал лицето си с чиста кърпа. И вие се миете сутрин, но капки вода падат на земята. Защо? Не е свещена тази вода. Всички хора, които са служили около свещения огън, са били свещеници. Няма човек в света, който да не е наклаждал този огън. С други думи казано: Няма човек в света, който да не е любил и разлюбил. Докато е любил, огънят му е горял. Щом разлюби, огънят изгасва. Той е изгорил възлюбения си на своя огън. Младата мома казва: Изгори ме! Младият момък казва: Изгори ме! Майката и бащата казват за децата си: Изгориха ни! Синовете и дъщерите се оплакват от родителите си и казват: Изгориха ни! Всички хора – учители, ученици,

господари, слуги, свещеници, управници се оплакват, че ги изгорели. Няма човек в света, който да не е горял.

Изгарянето на човека представя една от неговите минали опитности. Изгорелите спят в гробовете си, но трябва вече да възкръснат. Свещеният огън ще ги възкреси. Колкото повече е горял човек, толкова по-будно е съзнанието му. Докато не се пробуди съзнанието му, той не намира смисъл в живота. Щом съзнанието му се пробуди, той разбира вече живота като основа, върху която ще гради. Той разбира вече, че светът, с всички свои форми, представя възможност и условия, създадени от свещения огън за подигането на човека като дух, душа, ум и сърце. Чрез тези пособия той изгражда красиво тяло, с което влиза в контакт с Божествения свят.

И тъй, помнете: Свещеният огън осмисля всички неща – приятни и неприятни. Който не разбира смисъла на този огън, той се чуди, защо идат страдания до главата му. Така може да пита и кокошката, на врата на която е забит нож. От нейно гледище това е престъпление; от гледището на човека, който я коли. това е благо. Ако кокошката се е пожертвувала доброволно за подигането на човека, който я коли, смъртта й е на място. В миналото, някога, дохождали при Буда, като при Учител, различни хора – брамини, учени, философи, да търсят истината. Един ден той решил да се уедини, да се вглъби в себе си и казал на учениците си, че този ден няма да приема. Всички, които го посетили, били върнати назад – никого не приели. По едно време, като лежал под едно дърво, Буда забелязал отдалече още, че пристига един беден човек. Той веднага скочил на крака и се отправил към него. Като видели това, учениците му си помислили: Чудно нещо! Нашият Учител днес не прие никого. Знатни, учени, философи го посетиха, но той върна всички, а на този бедняк скочи на крака. Като разбрал мисълта на учениците си, Буда ги извикал настрана и им казал: Някога, преди стотици животи, аз бях брамин. Един ден, когато четях молитвата си, аз се почувствувах силно изтощен и паднах на земята – не можех да довърша молитвата си. В това време отнякъде подскочи заек, хвърли се в моя огън и се опече. Аз отрязах част от месото му, подкрепих силите, си и свърших молитвата си. Тия знатни хора, които ме посетиха днес, търсят истината за себе си. Никой от тях не е пожертвувал живота си, като този заек. Днешният беден човек, когото приех на разговор, е някогашният заек. Той се пожертва за мене, да се подигна, и аз направих нещо за неговото подигане.

Следователно, докато не може да се хвърли в свещения огън, да се опече, за да го изядат другите човек не може да се по-дигне. Заекът стана жертва за Буда, да подкрепи силите му. Ако в студен зимен ден сте на планината, с раници, пълни с дебели дрехи, с провизии за ядене и пиене, но огън

нямате, вие сте загубени. И онзи, който може да ви донесе запалка за огъня, той ви е спасил от смърт.

Съвременните хора имат всичко, но едно им не достига – запалката на свещения огън. Като намерите тази запалка, носете я всякога със себе си. Огънят има свойството да изгаря и да топи нещата. Каквото туриш в него, той нищо не изхвърля навън. Като се говори на хората за огън, те започват да се страхуват. Те имат пред вид огъня на човешката любов, който изгаря сърцата им. Запалете свещения огън в човека с Божията Любов и не се страхувайте. Той ще се запали, ще свети, но без да изгаря. Запалете човешката душа със свещения огън на Божията Любов и вижте, какво ще стане с нея. Тя ще се облаче в бял цвят и ще започне да свети. Белият цвят е емблема на чистота. Божиите блага се събират в белия цвят. Като разложите този цвят, ще намерите тия блага, изразени в седем различни цвята. Съвременните учени не знаят, какво представя всеки цвят отделно и какво е неговото приложение. Те знаят, от колко билиона трептения е съставен всеки цвят, но каква е употребата на тия цветове, не знаят. Това знаят само посветените, гениалните. Същото можем да кажем и за свещения огън. Само посветените знаят, какво представя свещеният огън. Талантливите едва сега са започнали да го изучават, а обикновените хора не са чували нищо за него.

И тъй, когато кажете, че не разбирате нещата, вие сте обикновени хора; когато разбирате, вие сте талантливи; когато прилагате, вие сте гениални; когато опитите ви излизат сполучливи, вие сте светии; когато работите свободно със свещения огън, вие можете да бъдете Учител. Човек, който не е бил обикновен, не може да бъде талантлив; който не е бил талантлив, не може да бъде гениален; който не е бил гениален, не може да бъде светия; който не е бил светия, не може да бъде Учител. Не е въпрос само да учителствува човек. Нещо специфично се изисква от учителя. Изобщо, за да бъде майка, баща, брат, сестра, човек трябва да има някакво специфично качество в себе си. За да бъде баща или майка, човек трябва да носи образа на Бога в духа, в душата, в ума и в сърцето си. Не носи ли този образ в себе си и заеме почтената служба на майка или на баща, човек ще си създаде големи нещастия. Такава майка и такъв баща ще родят грешник син или грешница дъщеря.

Кой човек е грешен? Грешен е този, в когото свещеният огън не гори. Никога е горял този огън в него, но после е загаснал. В грешния човек гори обикновеният огън, в който всичко се топи и изгаря. Праведен човек е онзи, в когото свещеният огън гори, без да изгасва и без да изгаря нещата. Изгасне ли свещеният огън, човек преживява големи катаклизми. Стане ли въпрос за свещения огън, не казвам да го палите, но поддържайте го да не

загасне. Всеки сам трябва да поддържа свещения огън, да не оставя слугите му да се грижат за него. Всеки сам е жрец, служител, ангел, серафим на своя свещен огън. Никой не може да изгаси свещения огън на човека, освен той сам. Като го изгаси, той започва да страда и се оплаква, че никой не го обича. Това не е вярно. Пръв Бог обича човека, заради което го е изпратил на земята да се учи. За да каже човек, че никой не го обича, това показва, че пръв той не обича. Той е живял само за себе си. Пожертвувал ли се е като заека, който се хвърли в огъня, за да може Буда да се нахрани с него и да довърши молитвата си?

Следователно, като живее и се жертвува за ближните си, човек дохожда до положение да съзнава, че добродетелите на хората са и негови добродетели; и престъпленията на хората са и негови престъпления. Също така, добрите и лошите дела на хората са и негови добри и лоши дела. Имате ли това съзнание, като видите, че някой греши и върши престъпления, ще си кажете: Моят брат греши, следователно, и аз греша. Затова ще се заема, да изправя погрешката си. Видите ли една ябълка, благодарете за нейното безкористие. Тя дава от своето благо на всички. Видите ли един извор, благодарете и за неговото безкористие. Който мине край него, задоволява жаждата си.

Желая сърцата на всички хора да бъдат чисти извори, които да бликат непрестанно.

Желая умовете на всички хора да бъдат градини със сладки, вкусни плодове.

Желая душите на всички хора да бъдат училища, в които да се преподава доброто.

Желая чрез духа на всички хора да се прилагат благата на живота към ближните към самите тях. И каквото правят, всичко да става за слава Божия.

Желая на всички хора по лицето на земята да поддържат своя свещен огън. Дето гори свещеният огън, там цари любовта. В любовта се крие запалката на свещения огън. Много запалки съществуват в любовта. Много кибритени клечки има в кутията, но първата е най-важна. От първата клечка може да се ползува целият свят. Следователно, искате ли да изработите нещо ценно в живота си, направете само едно добро дело, но вложете в него всичката си любов, всичкото си знание и всичката си свобода. Това добро представя първата клечка, първата запалка, с която сте запалили свещения огън на своята душа. Това добро ще ви придружава

през цялата вечност – и на този, и на онзи свят.

И тъй, нека сърцето, умът, душата и духът ви присъстват във всичко, което вършите. Нека във всички ваши дела присъствува окото на Бога, окото на ангела, на херувима и на серафима. Това значи подвиг. Това значи възкресение на човешката душа. Щом възкръсне, човек влиза в жилището на Отца си. Цялото небе знае, че той е внесъл живот, знание, светлина и свобода в света за славата на Бога, за славата на ближния си и за своя слава.

Стремете се да привлечете погледа на Бога в любовта си.
Стремете се да привлечете погледа на Бога в учението си.
Стремете се да привлечете погледа на Бога в приложение на истината.

2. Съборна беседа от Учителя, държана
на 27 август, 5 ч. с. София. – Изгрев.

1939_08_27 Еднообразие и разнообразие
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

ЕДНООБРАЗИЕ И РАЗНООБРАЗИЕ

Еднообразието води към недоволство, към разочарование в единичния живот, в живота на народите, както и в живота на човечеството. Разнообразието, обаче, носи постижения. Еднообразието е човешки процес, а разнообразието – Божествен. Някой ден човек е недоволен от хората, от животните, от растенията. Защо е недоволен, и той не знае. Много просто, попаднал е в еднообразието на живота. Той търси причината вън от себе си и желае, всички да се съобразяват с неговото разположение. Щом влезе в разнообразието, човек осмисля всичко. Той намира смисъл и разумност и в най-големите противоречия. Живее ли в разнообразието, човек намира смисъл и в дисхармонията, и в злото, и в безпорядъка на живота. Една руска поговорка казва: „И в безпорядъка има порядък." Оттук и ние казваме, че и в злото има добро, и в доброто има зло. Например, богатството на богатия е съблазън за сиромаха и за крадеца. Щом се чуе думата „крадец", всички хора настръхват от страх. Какво страшно има в тази дума? Почти всички хора обичат да вземат нещо без позволение. Значи, всяко нещо, което хората взимат без позволение, е кражба. Всяко нещо, което хората взимат с позволение, наричат придобивка, или печалба.

Като изучават човека, френолозите обясняват кражбата със силно развит център в човека за придобиване на нещо: пари, ядене, имоти. Някои хора обичат да се обличат добре. Това се дължи на чувството на красота, което е силно развито в тях. Това чувство е силно развито и в птиците. Ако птиците обичат да се обличат добре, защо и човек да не се облича добре? Всички птици не са еднакво облечени. Те се различават едни от други и по облеклото си. От всички птици царската птица е най-добре облечена. По облекло тя надминава даже цариците. Има пеперуди, които по краските си надминават цариците. Онези хора, които не разбират смисъла на разнообразието в живота, намират голямо противоречие в това, че някои птици са красиво облечени, с пъстри шарки, а други минават съвсем незабелязани. Разнообразието в света има за цел да застави хората да мислят. Ако всичко беше еднообразно, мисълта на хората щеше да бъде в застой, нямаше да има подтик, движение в нея. Въпреки голямото разнообразие в живота, въпреки възможността на човека да мисли, той пак се е спрял върху еднообразната мисъл: Как ще преживея?
Под думата „преживяване" човек мисли, как да нареди живота си: да има апартамент, да яде по три пъти на ден, да се облича хубаво, да живее

богато, макар и с дългове, да се облича и съблича по няколко пъти на ден и, като умре, да го погребат тържествено.

Когато умре някой, близките му казват, че е заминал в света на разочарованието. Докато живее в света на еднообразието, независимо от това, дали е в този, или в онзи свят, човек все ще минава през разочарования. Какво ще бъде положението на човека в онзи свят, не е нужно сега да се говори. Който отиде там, ще види, какво го очаква. В който голям град отидете днес, там ще видите и рая, и ада. Ако отидете в Париж, в Берлин, в Лондон, или в Ню Йорк и посетите главните улици, ще видите, че всички са добре постлани, чисти, с високи здания. Отидете ли в някой краен квартал, ще видите, че улиците са нечисти, прашни, без никакъв паваж. Ако сте добре облечен, децата ще ви замерват с камъни, апаши ще ви нападат и, каквото сте имали в джобовете си – пари, часовник, всичко ще ви вземат. Страшно е сам човек да се движи из тия квартали. И в София има такива квартали. Те представят ада в живота, което показва, че адът и раят се намират на едно и също място, близо един до друг. От човека зависи, къде ще живее.

И тъй, всичко, което съществува във външния живот, съществува и в самия човек, в неговия ум и в неговото сърце, в неговите мисли и чувства. Запример, в сърцето на човека се намира и раят, и адът. Влезете ли в ада на човешкото сърце, там всичко се обръща с главата надолу. Като се намрят пред някаква мъчнотия, хората казват, че трябва да се констатират известни факти, да се убедят в известна истина. Те констатират някои факти, но пак не постигат целта си. Запример, когато се извърши някакво убийство, съвременното съдопроизводство прибягва до особени изследвания, да констатира известни факти, как е извършено престъплението. В помощ на съдопроизводството идат лекари. Те правят аутопсия на трупа, да разберат, как е действал престъпникът. Какво се постига след констатацията? Доказват, как е извършено престъплението – нищо повече. Убитият си остава убит, престъплението е извършено вече, без особени постижения. И в личния, и в семейния, и в обществения живот се констатират фактите, как е направена известна погрешка, или някое престъпление, но това не е достатъчно. Важно е да се изправят погрешките и престъпленията. Това търсят днес всички хора, всички семейства, всички общества и народи.

Срещате някой човек, който се сърди, гневи се, недоволен е от всички хора. Защо се гневи? Има причини за това. Друг някой пък обича много да говори. Защо? Защото центърът на речта е силно развит в него. Значи, и за това има причини. Дали умно говори, това не е важно. Има папагали, у които този център е също силно развит, вследствие на което и те повтарят

едни и същи думи.

Един англичанин чул един папагал да повтаря думите: Няма съмнение в това. Харесал му папагалът и го купил. Като го занесъл у дома си, той се похвалил на жена си, че направил нещо хубаво, купил един папагал. Веднага папагалът се обадил: Няма съмнение в това. Значи, и той одобрил постъпката на господаря си. Така продължавал папагалът да одобрява постъпките на господаря си, който бил доволен от него. Един ден англичанинът направил някаква погрешка и, като се върнал у дома, казал на жена си: Днес не съм доволен от себе си, направих една глупост. Веднага папагалът се обадил: Няма съмнение в това. Като чул потвърждението от папагала, англичанинът се ядосал и казал на жена си: Не съм доволен от папагала, ще го продам. Защо в първо време англичанинът бил доволен от папагала, а след това не е доволен вече? Много естествено. Човек не може да бъде доволен от погрешките си, както е доволен от добрите си постъпки. Наистина, всички добри постъпки в живота си, човек ги чувства като сладчина, като приятност, като хармония; всички криви, лоши постъпки той ги чувства като горчивина, като неприятност, като дисхармония. Еднообразните постъпки внасят горчивина в човека, а разнообразните – сладчина.

Следователно, еднообразието деформира човека, а разнообразието го оформява, прави го красив. Ако живеете десет години между грозни, лоши хора, които постоянно се карат, вие ще възприемете техния характер, ще придобиете нещо от тях. Ако пък живеете десет години наред между благородни, подигнати хора, по същия закон вие ще приемете нещо от тях, ще усвоите някои добри прояви. Търсите ли красотата, ще я намерите в разнообразието на живота, а не в еднообразието. Като знаете това, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да придобиете красота. Дойде ли в ума ви някоя еднообразна мисъл, турете я веднага настрана. Не обръщайте внимание на еднообразните мисли, чувства и постъпки. Забелязано е, когато някое дете се подсмива на недостатъка на друго дете, след известно време, то ще придобие същия недостатък. Някое дете заеква, а друго го имитира и му се подиграва. След четири – пет години и това дете ще почне да заеква. Не се свързвайте с еднообразието на хората, за да не попаднете и вие в него. Единственото нещо, което може да ви предпази от еднообразието, това е, да не му обръщате внимание. Щом не му обръщате внимание, вие сте далеч от него. Щом се натъкнете на някоя отрицателна мисъл, поставете срещу нея положителна. Отрицателното в живота произтича от еднообразието. Отбягвайте еднообразието, за да не изразходвате енергията си напразно.

Човек е дошъл на земята да следва пътя на разнообразието, на

Божествените процеси, а не да се занимава с несъобразностите на живота. Занимава ли се с несъобразностите, човек носи отговорност за това. Човек е дошъл на земята да се учи, да минава от едно отделение в друго, от един клас в друг, а не да повтаря отделенията и класовете. Той трябва да свърши висша наука, след което да влезе в широкия свят, да приложи това, което е научил. В приложението на Божествените процеси в живота седи създаването на истинския човек, който има своето място в света. Мислите ли, че красивата мома и красивият момък са дошли в света, с единственото предназначение, да се женят? Някои мислят, че като е дошъл на земята, човек непременно трябва да се ожени. Те мислят, че първата работа на човека е женитбата. Всъщност, женитбата е последна работа. Човек е създаден първо да мисли, после да чувства и след това да постъпва. Мисленето, чувстването и постъпването са Божествени процеси, а всичко останало е човешка работа.

Христос казва: ‚Ако не се родите изново от вода и от Дух, няма да влезете в Царството Божие." Христос обръща внимание на новия начин на раждане, от вода и Дух, а не от майка и от баща. Съвременните хора се намират в големи противоречия, вследствие на което са дошли до заключение, че без пари не може да се живее. Това заключение донякъде е право. В сегашния ред и порядък на живота, без пари не може, но какво правят растенията и животните? И те живеят при сегашните условия, но пари не им трябват. Значи, парите са човешко изобретение, а не Божествено. Разбиранията на хората са такива, че без пари не могат да живеят. Ще дойде ден, когато ще живеят без пари. Тогава те ще разберат, че сегашните им разбирания не са прави. Парите са необходими за относителния порядък на живота, но не и за абсолютния. Ще кажете, че животните са низши същества, те нямат такива нужди, каквито човек има. От друга страна, като разсъждават, мнозина казват, че само невежите хора могат да бъдат религиозни. Ако това заключение е вярно, по-невежи същества от говедата няма. Религиозни ли са те? За религиозно чувство в животните не може да се говори. Тяхната религия е идолопоклонство. Те са издигнали страха в култ. Всяко животно упова на краката си. Който има дълги крака, той е спасен. Така мислят животните.

Сега, аз не се спирам върху личния живот на човека, но върху двата важни процеса в света: процес на еднообразие и процес на разнообразие. Човешките разбирания се отнасят към процеса на еднообразието, а Божествените – към процеса на разнообразието. Хората са размесили тия два процеса в живота си, вследствие на което, на някои човешки разбирания са приписали Божествен произход. Например, те сами си създавали идоли, на които се кланяли като на божества. Един от вавилонските царе заповядал да изваят един идол от злато, на който да се

кланят всички хора. Трима млади момци, които вярвали в Единния Бог, отказали да се поклонят на идола, направен от човешка ръка. За тяхното непослушание, царят заповядал да ги хвърлят в огнена пещ. Те били хвърлени в пещта, но за чудо на всички, не изгорели. Наистина, който вярва в Бога, огън го не гори.

Днес всички хора минават за вярващи, въпреки това боледуват, страдат от сиромашия и т. н. Казвам: Който вярва в Бога, той не може да бъде болен, не може да бъде невежа, не може да бъде и сиромах. Вярващият е силен, богат, здрав човек. Който има вяра, той се разбира с хората; който няма вяра, той с никого не може да се разбере. Когато работите на човека не се нареждат добре, той се сърди на Провидението, че не му помагало. Провидението е дало изобилно блага на всички хора, на всички живи същества. Всеки човек разполага с известни дарби, които не е разработил. Всяка дарба е капитал, който трябва да се тури в обръщение. Сегашните хора страдат, защото не са обработили капитала, който им е даден. Като погледнете челата на някои хора, виждате, че те не са мислили правилно. Като погледнете горната част на главата им, виждате, че тия хора не са работили в духовно отношение. Главите им горе са сплескани. Историята на човешкото развитие е написана на главата на човека. Като погледнете главата му, ще познаете, добре ли е живял този човек, или не. Всеки уд от човешкото тяло също така показва, как се е развивал човек. Ломброзо, който се е занимавал с криминалната философия, намерил, че първата фаланга на палеца във всички престъпници е деформирана. Тя има форма на малка топка, като чукче. По палеца на човека познавате, как са живели неговите деди и прадеди. Ако палецът на някого е деформиран, той е осъден на големи страдания и нещастия. В някои хора е деформиран показалецът, в други – средният пръст, в трети – безименният и т. н. Като вижда това, човек трябва да работи усилено върху себе си, да изправи погрешките на своето минало. Ако влезете в някоя къща и видите, че стените ѝ са напукани, казвате, че гредите ѝ са слаби. Тази къща непременно трябва да се ремонтира, защото при най-слабото земетресение ще се събори и ще затрупа хората, които живеят в нея.

Следователно, религията на човека трябва да бъде такава, че да го свърже с Божествения свят. Законите на Божествения свят абсолютно не позволяват на жената да се ожени за мъж, когото не обича. Законите на Божествения свят не позволяват и на мъжа да се жени за жена, която не обича. Тия закони не позволяват на майката да роди дете, което тя не е обичала преди зачеването му. И на детето не се позволява да се роди, ако не е обичало майка си, преди да дойде на земята. Това са максими, които трябва да имате предвид. Ще кажете: Отде знаем тия максими? Отде знаем, че Бог съществува? Мравите не знаят, че Бог съществува, защото не са дошли до

положението на човека. Човек, обаче, знае и трябва да знае, че Бог съществува. Ние знаем това, понеже сме дошли от Божествения свят; ние сме били там. Това, което виждаме около нас, не е абсолютният свят. Това наричаме ние свят на сенките. Онзи, който днес говори едно, утре – друго, е сянка на човека. Обаче, ние не се смущаваме от това, че сянката се топи и изчезва. Това е в реда на нещата. Ние не се смущаваме от това, че хората се бият, че се карат, че умират, че губят богатството си. За нас това е представление, театър. Това са роли в драмата на някой автор, които трябва да се изиграят.

Ние се интересуваме от красивите и благородни постъпки на хората. Някой се оплаква, че го обрали. Този човек се заблуждава. Ако след обирането се чувства по-леко, той трябва да благодари, че са снели част от товара му. Какво щеше да стане с него, ако с този товар той плаваше по морето? Той можеше да се удави. Щом се е намерил човек, който може да вземе товара от гърба му, той трябва да благодари. Иначе, щеше да опита дълбочината на морето. Едно трябва да знаете: Реално е само това, което никой не може да го отнеме. Щом някой вземе нещо от тебе, то не е реално. Всяко богатство, което могат да ти отнемат, не е твое. Ние вярваме в онази собственост, която никой не може да отнеме. Единствената собственост на човека е неговият дух, неговата душа, неговият ум, неговото сърце и неговото тяло.

Човек разполага с тяло, което никой не може да му вземе. Като умре, човек ще остане с това тяло. Засега той живее в чуждо тяло. Физическото тяло, в което човек живее, не е негово. То представя черупката на яйце, от което пилето излиза. Ето защо, като умре, човек излиза от своята черупка и влиза в собственото си тяло, в което има условия да се развива. Това не трябва да ви смущава. Ще кажете, че вярвате в Бога. Вярата подразбира познаване на Бога. Да познаете Бога, това значи, да влезете в Божественото училище и да прилагате Божията Любов, Мъдрост, Истина. Като прилагате Божествените принципи, вие ще придобиете истинско знание. Ако със сегашното си знание отидете на слънцето, вие ще се намерите в положението на деца, които едва започват да учат. Ще кажете, че знаете френски, немски, английски език. Какво представят тези езици, в сравнение с ватанския език, от който са произлезли всички досегашни езици? Хората са забравили ватанския език –първоначалният език, на който са говорили в далечното минало. Има хора, които помнят този език, но малцина са те.

Сега аз не искам да внасям смущение в умовете и сърцата ви, но искам да ви заставя да мислите. Смущенията произлизат от разбиранията на хората. Който ви обича, той никога не внася смущение в душата ви.

Следователно, щом имаш някакво смущение в душата си, или ти не обичаш даден човек, или той не те обича. В Божествената любов и двамата обичат едновременно, но се проявяват различно: когато единият дава, другият взима. След известно време сменят ролите си. Божествената любов подразбира правилна обмяна, т. е. смяна на полюсите. Същото явление става и в електричеството: полюсът, който е бил положителен, става отрицателен. Светлината се явява всякога на отрицателния полюс. Засега слабото в света носи Божествените прояви в себе си. Силното пък носи знанието. Човек дължи своите придобивки на слабото в себе си. Всяка велика мисъл е създадена от малки подтици. Малките желания и подтици, които човек поддържа в себе си, след време раждат някаква велика идея. Човек трябва да работи десетки години върху известна идея, докато я реализира. Нищо в света не е произволно.

За да роди едно умно и красиво дете, майката е работила в това направление десетки години. За да роди гениално дете, майката е поддържала тази мисъл в ума си с векове. Ако очите на някой човек са красиви, това показва, че той е мислил дълго време в това направление. Ако нищо не е мислил, очите му не са красиви. Тъй щото, искате ли красиви очи, които да предават Божествените мисли, работете съзнателно върху това желание. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза от човека, след като направи един кръг на движение, ще се върне пак към него. Доброто, което човек прави, след време пак ще се върне към него. Такъв е законът. Като знаете това, мислете, чувствайте и постъпвайте добре, за да се върне всичко при вас. Дъждът днес показва, че всички добри работи, които посявате, ще бъдат поляти, за да израстнат и плод да дадат. Доброто, което посеете в себе си, ще израсте. Днешният дъжд е велико благословение за вас. Бог казва, че всичко, което сте пожелали от хиляди години насам, ще бъде благословено, при условие, да следвате Божиите пътища. Не се страхувайте от дъжда. През пролетта и през лятото, когато вали дъжд, излизайте вън, да ви намокри добре. Ако сте на пътя някъде, свалете шапката си, нека да се намокри главата ви добре. Този дъжд е благословение за човека. Щом ви вали дъжд, благодарете, че сте се окъпали, че сте направили една електрична баня.

Желая ви, вашите мисли, чувства и постъпки да се окъпят. Дъждът, който иде отгоре, е разумен. Той носи в себе си мощни сили. Растения, животни, хора, които са измокрени и окъпани от този дъжд, се благославят. Повечето хора имат неестествен страх от дъжда, като че са направени от захар. Ония, които са направени от захар, не ги съветвам да правят дъждовни бани. Обаче, ония, които са направени от устойчива материя, трябва да правят всяка година поне по десетина дъждовни бани.

Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и от Дух, няма да влезете в Царството Божие." Значи, водата, от която трябва да се родите, ще бъде вашата майка. Сега вие бягате от вашата майка. Духът ще бъде вашият баща. Кой е виждал своята майка, т. е. любовта? Всички млади се влюбват, но не познават любовта. Старите пък казват, че любовта не е за тях. Ако стар човек се влюби, казват, че бил глупец. Значи, глупостта е за младите, а не за старите. На младите се позволява да любят, а на старите не се позволява. Всъщност, човек може да бъде млад, само ако люби. Престане ли да люби, той остарява. За предпочитане е, човек да носи всичките глупости на младостта, но с любов, отколкото всичкото богатство на старостта, но без любов. Глупостите на младостта, но с любов, представят добродетелите на младостта. Когато децата се карат, лесно се примиряват. Виждате, че две деца се карат, бият, скубят косите си, но след една-две минути те се прегръщат и целуват. Ако двама стари се скарат, с години не могат да се примирят. Хората са разбрали криво и старостта, и младостта. Млад човек е този, който приема. Стар е този, който дава. Старият трябва да предаде своята опитност на младия и да каже: Синко, добър човек си. Пътят, по който вървиш, е прав. Бъди благословен! Нима децата не вървят по правия път?

Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие." Има деца, които не приличат на деца. Те преждевременно са остарели. Според мене, деца са само ония, които имат любов. Стари са само ония, които имат любов. Следователно, всички деца и всички стари, който нямат любов, носят други имена. Децата без любов наричам млади кукли. Старите без любов наричам стари кукли. Това се отнася и до мъжете, и до жените. Всеки трябва да си зададе въпроса: Какво предпочитам: да бъда – млада кукла без любов, или стара кукла с любов? Всеки човек трябва да бъде или млад, или стар, но непременно с любов. Докато е кукла, нищо не може да се очаква от него. Каквито условия да създадете на куклата, тя всякога си остава кукла. Децата купят куклите си, обличат ги с модерни дрехи, разхождат ги с колички, но все кукли си остават. Ако се счупи крака на куклата, детето плаче, но куклата не се интересува за счупения си крак.

Сега, нека остане в ума ви мисълта: Човек не може да бъде здрав, ако не обича. Човек не може да бъде учен, ако не обича. Човек не може да бъде свободен, ако не обича. Изобщо, човек не може да бъде щастлив, богат, силен, здрав, учен, ако не обича. Любовта трябва да присъства навсякъде. Ако имаш любов в знанието си, ти ще бъдеш велик учен. Ако имаш любов в свободата си, ти ще бъдеш неуязвим. Свободата, богатството, знанието, здравето може да се пази само чрез любов. Без любов свободата се превръща в робство, знанието – в невежество, любовта – в мъчение.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Познаването подразбира любов. Да обичаш някого, това значи, да живееш заради него. Любовта на Бога се заключава в това, че при всичките несъобразности на човешкия живот, Той гледа благосклонно към човека. Като вижда всички криви постъпки на хората, Бог казва: Този живот не е за вас. Аз вярвам, че след време, вие ще изоставите вашите слабости. Няма човек в света, който обича да яде развалено месо. Всички хора обичат хубави, нови, здрави дрехи, направени от скъпа, фина материя. Всеки би желал да има украшения, от злато направени, посипани с диаманти. Най-хубавата дреха, с която човек може да се облече, това е дрехата на любовта. Тя е украсена със скъпоценни камъни и диаманти. Никой не е в състояние да открадне дрехата на любовта на човека.

Някои питат, ще се познават ли, като отидат в другия свят. Ако се обичат, ще се познаят; ако не се обичат, няма да се познаят. Ако тук се обичате, и на онзи свят ще се обичате. За разумния, условията в онзи свят са по-добри, от тия на земята. На онзи свят, хората имат по-добри условия да се познаят и да се обичат. В онзи свят имате възможност да научите най-красивия език, с най-красивите думи, които някога сте търсели в живота си. Пред вас ще се открие онова велико минало и велико бъдеще, да видите, как сте се запознали и какво познанство ще направите в бъдеще. Всеки човек, когото обичате, ви е бил полезен в миналото. Той ще ви бъде полезен и в настоящето, и в бъдещето. Следователно, всички хора, които ви обичат, представят вашия капитал. За ония пък, които вие обичате, вие сте техен капитал. Какво по-голямо благо от това можете да очаквате? Вие сте капитал за тези, които обичате; тези пък, които вас обичат, са ваш капитал. Тяхното щастие е скрито във вас, а вашето – в тях. Щастието на всички хора е скрито в Бога. Ако любите Бога, знайте, че бъдещето ви е скрито в Него. Ако Го любите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Като знаете това, желайте от Бога само онова, което отговаря на вас. Може ли малкото момиченце да иска да се облече в роклята на майка си? Това желание не съответства на него. Като стане 21 годишна мома, тогава може да облече роклята на майка си. Докато си петгодишно момиченце, не пожелавай майчината си рокля. Докато си петгодишно момченце, не пожелавай бащината си дреха. Докато си петгодишно дете, не пожелавай професорска катедра. Като станеш голям, ще се облечеш, в каквито дрехи искаш. Като станеш голям, ще заемеш и професорска катедра. Всяко нещо ще дойде на своето време. Чакайте спокойно времето, което е определено за вас. То ще донесе съответното за вас благо.

"Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Това е живот вечен, да се възлюбите един друг. Това е живот вечен, да живеете

един за друг. Това е живот вечен, да изпълните волята Божия и да придобиете всичко онова, което желаете, и да кажете: Верни са думите на Христа, че каквото пожелаете в името Божие, ще ви се даде.

Апостол Павел казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят." Значи, за всеки човек са определени блага, които ще дойдат на своето време. За да получи тия блага, той трябва да приложи любовта си. Че ще има мъчнотии, това е неизбежно. Без мъчнотии човек не може да живее. Мъчнотиите са пробният камък за човека. За да придобие едно благо на любовта, човек трябва да мине през 99 страдания. Ако намери човек, който не е минал през 99 страдания, любовта ще го стопи, нищо няма да остане от него. Срещне ли човек, който е минал през 99 страдания, любовта ще ги съедини в едно и ще образува от тях вечното благо на живота. Ако спазвате законите на любовта, тя ще преобрази всички ваши недоразумения, страдания, мъчнотии и ще ги превърне във вечен капитал за вас. Радвайте се, че иде любовта, която ще ви освободи от сегашните непоносими условия на живота. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от смъртта – най-големият враг в света.

Това е живот вечен, да познаете Бога като Любов.
Това е живот вечен, да познаете Бога като Мъдрост.
Това е живот вечен, да познаете Бога като Истина.

Желая ви в бъдеще да вървите по този път.

Желая ви да станете господари с любов, да станете и слуги с любов.

3. Съборна беседа от Учителя, държана
на 27 август, 1939 г., 10 ч. пр. об., Изгрев

1939_08_30 Бог иска това
лекция пред общия окултен клас

БОГ ИСКА ТОВА

''(Небето чисто, с малки облаци. Времето тихо и топло.)''
''сряда, 5 ч. сутринта''
''Добрата молитва''
''„В начало бе Словото“ ''

Имате ли зададена тема? ''(– Не.)''
За следующия път пишете върху: „Постиженията на вярата.“ Как бихте развили тази тема?

Нали сте забелязали, че ако изучавате един език, например английски и отидете всред английския народ и им говорите, отначало не ви разбират англичаните. Както един американски професор, който е преподавал френски език и минавал за знаменит езиковедец по френски. Като отишъл във Франция, в Париж отива в хотел и казал нещо. Но келнерът не разбрал. Като му казал най-после на английски: „Do you speak English?“, келнерът го разбрал. По някой път вие, като говорите и мислите, от невидимия свят не ви разбират. Знаете ли колко са изопачени човешките мисли? Разнообразието на човешките лица зависи от техните мисли и чувства. Колко са изопачени човешките лица! Веждите им не са на место, носът им не е на место. Той не е точно на перпентикуляра. После, лицето не е симетрично, очите не са на место. Някои са по-близо, а някои са по-далеч. Също ръцете и ушите не са на место. Много малко ще видиш у хората нормални ръце. Всичко това зависи от неправилните мисли и неправилните чувства. А пък тогава човек не може да бъде свободен. Някой път вземете да пишете, за да видите, доколко сте свободни. Ще видите, че писмото ви не е под контрола на вашата мисъл. Енергията не е под контролата на вашата мисъл. Може да изследвате характера в това отношение. Например напишете следното:

За да си създаде характер в себе си, човек трябва да се упражнява да подчинява ръката си. Можете ли да направите тези дъги както с пергел? Вземете един съвременен стрелец. [[Картинка:Bogiska2.PNG|мини|120px|ляво]]Той, като вдигне пушката удря точно на мястото. Упражнявал се е. А пък някой друг цъкне и удря един метър по-нагоре. А друг удря от ляво или от дясно. Не удря на място. Вие имате някоя мисъл. Някой път мисълта ви не достига своята цел. Ъгъла, който може да дадете на трептенията на своята мисъл, може да се отклонява и да не достигне целта. Вие сте беден човек и отивате при някой банкерин и почвате да му говорите изведнъж в името на Бога. Този банкер не се интересува от вашето верую в Бога, понеже вашето верую не е ни най-малко негово. Това, в което вярвате, в това той не вярва. Вие му искате пари в заем. Той казва: „Двадесет процента." Отива друг и той взема пари с 15 процента. Трети взима с 10 на сто, четвърти – с 5 на сто, а един взима без лихва. Вие казвате, че той за вас е един кожодер. А пък за онзи, комуто дава без лихва, какъв е? В дадения случай вие сами сте кожодер на себе си. Вие, като не знаете, какво да говорите, той ви налага лихва 20 или 25 процента. Отива онзи, който говори по-добре и му налага 15 процента, а пък на онзи, който говори [най-]добре, той му дава без лихва. Вие се оплаквате, че животът е много лош. Вие не знаете как да мислите, как да чувствувате и да постъпвате и провидението ви налага глоба, понеже и природата се управлява от известен господар. Вие мислите, че сте господар на себе си. Но почнете да мислите и ще видите, че не сте господар. Речете да направите нещо и цяло заседание ще стане във вас. Речете да ходите някъде и отвътре ще ви кажат: „Не отивай!" Решиш, отлагаш. Решиш, отлагаш, отлагаш. Кое е вътре в тебе, което решава и което отлага? Цяла камара има вътре. Ще ти поднесат едно решение и ти трябва да подпишеш това. Казват: „Всичко в света е закономерно." Закономерно е за онзи, който разбира законите на закономерността. Дойде някой при тебе и ти не можеш да го търпиш. Дразни те. Дойде друг и ти говори и теб ти е приятно. На какво се дължи различието? Човек може да е много учен и пак да не влада себе си. Много учени хора излагат неща, които не са верни, не са прави. Много оратори също. И много от нашите постъпки не са прави. Всяко нещо, което ти говориш и което мислиш, то влиза в строежа на твоето бъдещо развитие. Каквото мислиш, един ден то ще се тури на лицето ти отгоре.

Но сега да дойдем до научните работи. Аз вземам числото 12. Какво означава числото 12? То означава много работи. В същност то означава бащата и майката. Единицата е бащата, а пък 2-те е майката. И турени заедно правят 12. Дванадесет показва пътя, по който вървят бащата и майката. Но не вървят успоредно, но точно противоположно. Майката

върви от едната страна и бащата от другата страна. Положителното отгоре, отрицателното отдолу.

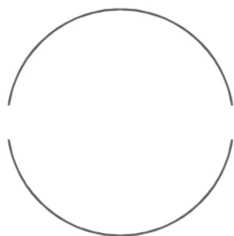

Така и вашето сърдце и вашият ум вървят в две противоположни посоки. Но това не е противоречие. Движението на сърдцето е вдлъбнато, а пък движението на ума е изпъкнало. Следователно, ако ти искаш да заставиш сърдцето си да върви по пътя на ума, ти ще го поставиш в едно неловко положение. Същото е ако заставиш умът да върви по пътя на сърдцето. Пътят на сърдцето е едно, а пътят на ума е друг. Казват: „Човек трябва да ходи." Птиците хвъркат, рибите плуват. Каква е разликата? Рибите, които живеят във водата са студенокръвни. Птиците, които хвъркат във въздуха, са топлокръвни. И млекопитающите, които ходят по земята, са топлокръвни. В човека има повече топлина, отколкото в млекопитающите. У птиците има повече мисъл отколкото у рибите. У млекопитающите има повече мисъл, отколкото у птиците. В човека има повече мисъл, отколкото у млекопитающите. И всичко туй се обуславя от строежа, от формата на главата, която човек има. Като разглеждате главите на рибите, птиците, млекопитающите и човека, ще видите една грамадна разлика в строежа. Не само [в] строежа, във формата на тяхната глава, но и в строежа на техния мозък. Има един закон за самовъзпитанието: Често естествениците, които изучават животните, заприличват на тях. Има хора, които, като изучават мравките, заприличват на мравки. Цял един живот посветяват за изучаването на мравките. Какво ще придобиеш, какво ще изучиш в живота на мравката? Доста съчинения има за мравките. Разправя един турчин. Той отишъл да слуша един европейски проповедник. Три пъти ходил, онзи все за мравките проповядвал. След 10 години видял един член на тая църква и му казал: „Вашият проповедник още за мравките ли проповядва?" Какво е проповядвал? – По какво се отличават мравките. Мравките имат много повече електричество и са много хладнокръвни. Аз веднъж наблюдавах във Варна следното: Седя и разглеждам морето. По едно време наблюдавам 4, 5, 6 мравки, едни дребнички, други по-големи, трети още по-големи, а други още по-едри. Малките вървят полека. Голямата мравка, като дойде до малката, подскочи и бяга от малката. Наблюдавам ги. Гледам, че една от малките мравки, хвана крачето на голямата мравка и се сви на топка. Голямата мравка се мяташе насам нататък. Малката гризе, гризе и подгриза крачето на голямата. Та тези, големите мравки се плашат от малките. Големите се осакатяват от малките. Страх ги е вече. Турска поговорка има, която казва: „Късото е

беля.“ Но някой път вие имате такива малки мисли, но такава една мисъл, като се хване за някоя голяма мисъл, откъсне едно парче от голямата днес, утре – друго краче. Та беля са малките мисли! Малките мравки са много бързи. И като хване крачето, не пуска. Голямата мравка, като рече да хапе, малката се свива и стане на топка. Вие имате някоя малка мисъл, която ви измъчва. Някой път имате едно неразположение на духа. Често жените бягат от мъжете. Като се ожени, бяга от мъжа си. Аз ви привеждам това като факт. Но не за вас, които сте тук. Вие сте изключение. Аз говоря за това, което е в природата. Жената бяга, бяга в някои семейства. Защо бяга? Бяга по единствената причина, че между нея и другаря [ѝ] силите са противоположни и в следствие на това, противоположните сили се отблъскват. Плюс и плюс се отблъскват, а плюс и минус се привличат. Значи разстоянието между плюс и минус става по-малко, сближават се, а пък разстоянието между плюс и плюс се увеличава и те се отдалечават. Следователно, когато [на] двама [души] хора, енергиите им станат положителни, те почват да се раздалечават един от други. И тогаз не могат да се сговорят. Как ще се сговорят, когато са на един километър разстояние един от друг? За да се сговорят, трябва да са близо и да обмислят някои работи. Вие тогаз сте взели два противоположни трена, с противоположни посоки. Ако ти имаш работа с положителни сили, то за да влезеш в съприкосновение с нея, трябва да вземеш трена на една отрицателна сила. Ако вземеш трена пак с положителна сила, ти ще се отдалечиш от нея. Онези астрономи, които изучават небето и звездите, знаят следното: Ако някои звезди на небето се сближават, ако разстоянието между тях се намалява, това показва, че земята се отдалечава от тях. А пък тези звезди, към които земята се приближава, разстоянието между тях става по-голямо. Значи, от далеч хората се виждат, че са наблизо един до други, но има една привидна близост, която е относителна. А има една близост, която е разумна. За да бъдат хората разумни едни към други, единият трябва да бъде положителен, а пък другия отрицателен. Някой път даже и вие сте в борба със себе си. Когато и двете части в тялото станат положителни, знаете ли каква борба започва в човека? Когато в дясната и в лявата половина на тялото електричеството стане положително, когато и магнетизма в лявата и дясната страна стане положителен, тогава имаме двойна борба. Тогава имате безпокойствие в ума и в сърдцето. Тогава какво трябва да правите? Там е сега законът: Щом сърдцето стане безпокойно, ще внесеш Любовта! Любовта е, която ще внесе нещо ново, положителна сила. Хармонията може да се внесе по три начина: Чрез закона на Любовта, в Божествения свят; чрез закона на Мъдростта и чрез закона на Истината. Любовта е закон, който регулира противоречията в сърдцето; Мъдростта – регулира противоречията на ума, а Истината – противоречията на човешката воля. Ти не можеш да изправиш своята воля, твоите постъпки, ако закона на Истината не действува в тебе. Често

хората търсят правото в света. Правото е нещо външно. Чувствата и постъпките са важни. Правото ще го намериш всякога. Правото е право само в тебе. Отвън, в света, никакво право няма. Погледнете в природата. Казват: „Красива природа!“ В нея има вечна борба вътре. Аз съм забелязал: мравките се борят, растенията се борят, всичко се бори. Като погледна тревата, цветята, които цъвтят, някой паяк ходи и една мухичка се хванала в паяжината. Някои цветя има, мухоловки, те затварят малкото животно, повечето случаи насекомо и го изяждат. Правото, което търсим, не се намира вън. Всичкото противоречие в света е вън, а пък хармонията е вътре. Бог е, Който хармонизира външния свят, понеже знае законите. Ние трябва да оставим външния свят Бог да го подобри. Само Той може да го подобри. Или вземете сега цяла Европа, нали са културни? Ние казахме едно време: „Културни хора!“ Ето, тези хора не могат да се спогодят. Мислите ли, че англичаните, германците, французите, италианците, американците, русите не са културни? Всички тези хора са културни и при всичката култура не могат да се спогодят. Защо? Защото във всичките са дошли положителни сили. И англичанинът и германецът и французинът и италианецът и русинът са положителни. Всеки иска своето си. Когато всеки иска своето си, не могат да се спогодят. Ти искаш да станеш богат, но за да станеш богат ти, трябва да острижеш вълната на овцете, трябва да одереш кожите на животните, трябва да събереш и продадеш житото, което се ражда. Някой път не се спираме варху въпроса, какво нещо е богатството. Богатството колко нещастие може да донесе!

Някой ми казва: „Ти кой си?“ А пък аз му казвам: „Ти кой си?“ Смешно е, той себе си не знае, а пък иска да знае, аз кой съм! За да знае аз кой съм, той трябва да знае, той кой е. И щом аз зная, аз кой съм, ще зная и другите кои са. И кой е той? Той ми казва: „Аз разбирам тези работи.“ Казвам му: „Как ги разбираш?“ Разбирането е много лесно. За разбирането не се изисква голяма мъчнотия. Щом ми дадат една круша, една ябълка, няма защо да съм свършил някой университет. И да е свършил и да не е свършил университет има едно чувство в човека, с което определя дали е хубав плода или не. Ти можеш да знаеш дали тази форма е добра или не. Същият закон има и за вътрешния живот. Защото в човека има едно чувство, което проверява човешките мисли, дали са прави или не. В човека има една способност, която проверява, дали са прави човешките чувства или не. Чувствата проверяват дали са прави мислите или не, а пък способностите проверяват дали са прави чувствата или не. Ако ти, с твоите чувства, не можеш да проверяваш мислите си, ти не познаваш себе си. Една мисъл създава формата на едно чувство, в която това чувство трябва да се изрази. А пък едно чувство създава формата на една мисъл, в която мисълта може да се прояви. Следователно, сърдцето създава формата, материалите за човешката мисъл. При сегашните условия съдцето ти

трябва да функционира правилно, за да имате достатъчно материал, с който вашия ум да се прояви. И ако вие нямате това, ако сърдцето ви не функционира правилно, тогава вашата мисъл няма да се прояви. Като обичате, някой път, вие казвате: „Както аз мисля.“ Не, както чувствуваш. Като не си разположен добре, като не чувствуваш добре не мислиш добре. Добрата мисъл зависи от разположението, което имате. На един американски проповедник се е разстроил черния му дроб и вижда все грешници в света. И на всички е проповядвал огън и пламък, казва им да се покаят. Дотегнало на тези хора това, изплашили се. Проповедникът им казвал: „В пъкъла ще идете! Никакво бъдеще нямате!“ Най-после те го пращат в една болница, на лекуване. Лекарят, за три–четири месеца промива стомаха му от набралите киселини и като се върнал проповедникът почнал да говори вече за Царството Божие, за Любовта.

Не яжте храни, които образуват много киселини във вас. Киселините са потребни. И в живота са потребни. Киселините дават повече активност. А сладките храни повече мекота. Но когато сладките храни се повече, образува се една каша. И човек става много отстъпчив. А пък киселините, като преодоляват, човек става толкова рязък, че всякога реже. Който дойде, реже го на общо основание. Когато режеш, ще премериш, с мярка ще режеш. Ще премериш и ще режеш. Никога не режи, без да мериш! Защото както режеш, така ще те режат. Някой човек не е в съгласие с мене. Защо да не го търпя? Господ го търпи. Защо да не го търпя? Той е на друго мнение, този човек. Радвам се, че е на друго мнение. Дойде един вол при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение.“ Радвам се, че е на друго мнение. Дойде едно растение при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение.“ Радвам се, че е на друго мнение. Казвам му: „Идущата година ще дойда, когато узреят плодовете ти и [ще] те видя, по какво се отличава твоето мнение от моето.“ Казвам му: „Радвам се, че различно е мнението ти. Ти никога не би направил тези плодове, ако беше като мене. Ако беше като мене, щеше да седиш в една библиотека и щеше да четеш книги.“ Ние трябва да благодарим, че растенията и животните са различни от нас. Защото те така създават неща, които са полезни за нас. Та различията, които съществуват в природата, са за благото на хората. И най-лошите различия, които съществуват са полезни.

Ще ви кажа нещо, което не всеки може да разбере: Всичко е от Бога! Яденето, което ядете и от което те хваща болест, това ядене е от Бога, но къде е злото? Злото не е в храната, а в това, че ядеш повече отколкото трябва. Лошото не е, че ядеш, но че преяждаш и страдаш. Даваш на стомаха си повече работа отколкото трябва. Яж умерено! Вие виждате погрешките на хората. Вие казвате за някого, че не е добър, че е много бърборко. Но воденицата, която бърбори, не е ли хубава? Чакълдакът

бърбори, бърбори и свършва работа. Чрез този бърборко воденицата върши работата, за която я е впрегнал човек, именно мелене на брашното. Някой има един цирей и когото срещне все за цирея говори. Де е злото? Този цирей е произлязал в нас от нашата неестествена храна. Значи, храносмилането в него не е било правилно и се набрали нечистотии. И тези нечистотии не излизат чрез обикновените канали, които природата е турила, но чрез абцес.

Като станете религиозни има една опасност. Религиозните хора си турят като на конете капаци и стават еднообразни. Вие казвате: „Да се молим!“ Молитвата е дихание в Божествения свят. Ако ти, в молитвата, не разбираш да се съединиш с Божествения свят, ти не можеш да се молиш. Молитвата не е само, за да се създаде едно приятно настроение. Но тя е начин да се свържеш с Бога. И като се свържеш с Бога, тогава Бог в тебе може да създаде в тебе нещо, което ти не можеш да създадеш за себе си. А пък мислите ни ще ни свържат с ангелите. И нашите чувства ще ни свържат с хората. Ти, като чувствуваш, трябва да направиш една правилна връзка с хората. Като мислиш, трябва да направиш една правилна връзка с ангелите. И като се молиш, трябва да направиш една правилна връка с Бога. Моленето без никаква връзка, без правене на никаква връзка, няма никакъв смисъл. Един автор разправя за това, което е наблюдавал в едно заведение на умопобъркани хора. В една голяма стая имало 12 души. Един от тях събирал сламки на едно място на купчина и после местил тези сламки на друго място и образувал друга купчина. До вечерта все повтарял това. На другия ден пак започвал същото. Какъв смисъл може да има в тези купчинки? Този умопобъркан човек пренася сламките от една купчина в друга и мисли, че е свършил една работа. Той върши тази работа, но едно противоречие има в неговия ум. Това противоречие е както у един българин във варненско, който си напълнил колата със слама. Среща го един и го пита: „Къде отиваш?“ – „Отивам със слама за Варна.“ – „Аз имам работа. Тури сламата тук на земята и ме заведи, ще ти платя.“ – „Ами сламата?“ – „Сламата колко струва?“ – „Сто и петдесет лева.“ – „Ще ти платя 200 лева.“ – „Ами сламата?“ Той не може да разбере сега, иска едновременно със 150-те лева и сламата. Ти остави сламата и ме заведи до село и после се върни и натовари сламата и я продай. – Но ако я вземат? – Ако я вземат, ще я вземат. Нищо няма да изгубиш. Ние сега, след като ни платят нещата, искаме да не изгубим нищо. Човек, който не губи, не може да печели. Човек, който не страда, не може да се радва. Страданията на живота са корените на самия живот, понеже минавате през по-гъста материя. А пък радостите са в една по-рядка среда. Има известни страдания, които са Божествени, а пък има известни страдания, които са човешки и от тях всеки един от вас трябва да се пази. Сега някой от вас може да мисли: „Кого има Учителят пред вид?“ – Никого нямам пред вид.

Когато турим на дъската знака плюс и събирам, кого имам пред вид? Ако събереш две числа с плюс, какво става с тях? Ако събереш две числа отрицателни, пак се увеличава, но каква е разликата? Пет плюс пет равно на десет. Минус 5 плюс минус 5 равно на минус 10. Имаш събрани дълговете на двама души, които имат да ти дават. Или пък имаш да даваш 5 и 5. И в двата случая събираш. И при отрицателната мисъл ние мислим; и при положителната мисъл, мислим. Но при отрицателната мисъл заминава нещо от нас. Ние мислим, че сме свободни. Никой от нас не е свободен. Бог ни е ограничил. И трябва да свършим работата, която трябва да свършим. Бог иска да свърши нещо чрез нас. И ако не свършим тази работа, ще си създадем страдание на себе си. В Бога няма обратна реакция. Това, което Бог е намислил, трябва да се свърши.

Ти обичаш някого, но имаш известна користолюбива мисъл. Майката, която обича детето, колкото и да е съвършена любовта J, пак има известно малко користолюбие. Във всичките области на живота, колкото и да е човек безкористен, все има някое користолюбие. Някой проповядва, но иска хората добре да мислят за него. Най-първо аз разглеждам от Божествено гледище, аз не искам най-първо хората да имат добро мнение за мене и тогаз съм на правия път. А пък ако искам хората най-първо да имат добро мнение за мене, аз съм на крив път. Докато мисля, че хората мислят криво за мене, аз съм на крив път. А пък като гледам моята мисъл какво допринася за другите, тогава съм на правия път. Нали сте имали някой път едно брожение в духа си? Били сте в една вътрешна борба, в едно вътрешно страдание. При едно голямо бушуване ще видите, че сте изгубили няколко кила от своята тежест. Даже има медиуми, у които е наблюдавано такова нещо при сеанс. Един англичанин, който е правил опити с медиуми, казва, че в един сеанс един медиум, след сеанса, изгубил няколко килограма. Тази материя е отишла да се въплотят известни духове от онзи свят. Всякога, за да създадем известни мисли, известни чувства в нас, ние трябва да похарчим нещо, само че това, което ще похарчим не трябва да отиде безразборно, но трябва да влезе в работа. Като сеете житото, то трябва да даде плод. Казвам, наблюдавайте себе си. Наблюдавайте най-първо очите си. Зачервяването на очите е един лош признак. Стават мътни очите ви, някой път. Това е лош признак. Или очите ви се кривят бързо, бързо. Това е пак лош признак. Очите ви трябва да имат хармонично движение. Те трябва да имат движение. Те не трябва да бъдат статически, като статуи. После, очите ви не трябва да бъдат така сухи, но всякога влажни. И после като седите, вземете едно огледало и се наблюдавайте по една минута. Не трябва да се гледате доста време в огледалото, понеже може да се самохипнотизирате. Наблюдавайте в огледалото какъв е погледа ви. Или седите и много пъти имате неправилни движения. Например движите краката си в разни посоки.

Всяко едно движение трябва да бъде разумно. Или някой се чеше за главата. Всички вие трябва да се дисциплинирате. Мнозина за нищо и никакво, за пет пари прави скандал. Българинът за един лев разваля пазарлъка. Един лев, два лева, 20 лева, 40 лева, няма нищо! Нека да има обръщение. Вие мислите, че сте съвършенни. Самоизмамвате се. Това се дължи на вашите прадеди. Аз често наблюдавам, когато отида при някои хора, когато те са на работа, аз съм внимателен. Когато почнат да им се мърдат краката, аз си заминавам. Когато той е неспокоен, когато почнат да се въртят очите му, ръцете му, аз си отивам. Той се намира в неспокойно състояние. Той взема рициново масло, ти го спираш на пътя. Остави го! На човека му е притупало, а пък ти му казваш: „Чакай, чакай!“ Той казва: „Моля, моля.“ Та казвам, че [за] новата култура се изискват хора, които като се срещнат, да се познават. И отдавайте си почитание един друг! Зачитайте се един друг. Първото нещо е това! Почитайте се един друг! Защото, като не почитате, няма да ви почитат. Бог иска това! Той иска да се обичаме. Той иска да се обичаме. Всеки, който иска да измени Божия закон, идва за него страдание.Страданията са една реакция, за да ни турят в правия път. Не от хората да се боим, но от Бога. Като дойде безпокойствието, аз намеря причината, и като я намеря отмахна я и изправя безпокойствието. Например, събуди се у вас едно чувство на страх. Защо е дошъл този страх? Казали сте някому обидна дума и той е по-силен и ви казал: „Аз ще ви дам да разберете!“ И вас ви е страх. Поправете погрешката си. Ти, като се приближаваш при една змия, страх те е, защото тя има отрова. Тя казва: „Аз съм добра, но имам отрова.“ Значи, не настъпвай никого. Нито с мисъл, нито с чувство, нито с постъпка. Моят мир струва повече отколкото онова, което моите мисли и чувства могат да изискват. Някой казал нещо заради мене. Ако му кажа нещо, ще си наруша моя мир. Моят мир струва повече от онова, което той е казал. Това, което той е казал, е за негова сметка. Ако е казал нещо добро или лошо, то е заради него. Ако той мисли лошо за мене и аз съм добър, лошото е за него. Ако той мисли добре, то е заради него. Лошото, което мисля, е лошо заради мене. Създавайте си правилни мисли за хората, за да не спрете вашата еволюция. Мисли за хората така, както Бог мисли за тях! Съдействувай за онова, което Бог е предначертал. Съдействувай за тяхното повдигане. Така ти повдигаш себе си. Ако всички така живеете, ще се повдигнете. По този начин, както сега разрешавате въпросите, никой не ги е разрешил. Ако един баща мисли да поправи сина си, той се лъже. Ако майката мисли да поправи дъщеря си, тя се лъже. Синът прилича на баща си. И ако един учител мисли да поправи ученика, той се лъже. Всеки един ученик, всяка една дъщеря, всеки един син е създаден както си е. Ще оставиш Бога сам да корегира своите работи. И не се месете, да корегирате работите в Божия път, нито в себе си, нито в другите. Ако ти видиш една погрешка в другите, ползувай се. И ако видиш някоя погрешка в себе си,

пак се ползувай. Когато каже[ш] една лоша дума, благодари на Бога, че Бог те е запазил да не кажеш две лоши думи. Един наш приятел минава през София и плюел. Стражарът му казал: „Десет лева ще платиш! За всяко плюене – 10 лева!“ Десет пъти, като плюеш днес, сто лева глоба. И три, четири дена по сто лева, колко правят? Та вие сега плюете, но един ден ще дойде стражарят и ще каже: „Пет лева!“

Уравновесете сега енергиите в себе си. Законът е: Лявата ви страна да бъде отрицателна, а дясната ви страна – положителна. А лявата страна на мозъка, да бъде положителна, а пък дясната – отрицателна. И [за] сърдцето ви, същия закон. В сърдцето има 4 клапи. Има положителна и отрицателна страна на сърдцето. Това е в действителност. Лявата страна е женския елемент в човека, а дясната страна – мъжкия елемент. Щом имате едно разногласие в себе си, двете страни не са в хармония. Отправете ума си към Бога и щом отправите ума си към Бога, ще се възстанови вашия мир. И ако сами не можете, мислете за някой добър човек или в Америка или в Русия или в Англия и прочее. Ако знаете някой добър човек и ако отправите ума си към него, ще почувствувате една реакция в себе си. И като си помислите за Христа, веднага ще се хармонизират вашите мисли и чувства. И ако мислиш за ангелите, пак същото. И ако мислиш за Бога, пак същото.

Когато направиш една погрешка, кажи: „То си е Божия работа!“ Като направиш погрешка, благодари на Бога! Като направиш едно добро, благодари Му два пъти! Доброто е всякога добро. Като направиш погрешка, Бог всякога ще те спре на половината, за да не направиш злото до край, защото тогава е непоправимо. Защото, ако направиш две злини, то е непоправимо. Една погрешка се прощава. А две погрешки едновременно, не се прощават. Та спазвайте закона: Благодарете на Бога за погрешките, които правите. Благодарете два пъти на Бога, за доброто, което правите, за да ви благослови Господ.

''Отче наш''

6 часа сутринта
40 школна лекция
30 август 1939 година,София, Изгрев

"(На поляната – упражненията.)"

Книги:
* Бог иска това

Силата на мисълта (Общ окултен клас. Година XVIII (1938–1939). Том II. София, 1998)
21 беседи от 8 март 1939 г. до 20 септември 1939 г.
Начало: 05:00

1939_09_01 Красиви движения
лекция пред специалния клас ИК "Жанyа-98"

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш.

Пишете върху темата: Ползата от добре употребените цветове.

Червеният цвят при биволите ги прави активни. Като види червения цвят, готов е война да води, да се бори. Когато някой човек стане чрезмерно пасивен, хубаво е да си тури червен цвят малко, да си създаде активност. Най-първо, какво трябва да бъде състоянието на един ученик? Ученикът трябва да напусне едно състояние и да влезе в друго. При майка си той учи едно, при учителя си учи друго. Майка му го учи на едно практично учение, учи го как да яде, как да се облича, как да се мие, неща изобщо материални. Материални неща са, с които се занимава майката. Някой път ще го тури в някоя хубава люлка, меко легло, меки завивки. Ако майката през целия живот се занимава само как да храни детето, как да се облича и как да му е удобно в спането, какъв човек ще стане? Ако майка му му служи през целия живот, ще създаде в него един ленив живот. Ленивият живот е неразбран живот. Във всичките хора, в цялото органическо царство има една тенденция, една склонност към покой. Леността излиза от покоя. Първоначално при най-добрите условия в света се е създала леността. Млекопитаещите са седели под големите дървета, храна е имало изобилно. Като се наядат, лягат да спят. Като е лениво животното, не учи. Природата е била заставена и Бог бил заставен да изпратят хапливите мухи, комари, комарчета и комаряги и тия стършелите, как ги наричате? Те започват да мислят защо ги хапят, какво искат, защо им нарушават спокойствието. В същото състояние и вие се намирате. Вашите страдания са като хапливите мухи за животните. И млади, и стари страдате от мухи и стършели, и комарчета. Имаш приятно настроение в себе си, мечтаеш си. Тогава дойде една неестествена мисъл, ухапе те някъде. Някой недоимък имаш и ти страдаш, че животът не може да бъде малко по-спокоен. Не търсете добрия живот. Добрият живот не е живот на спокойствие, но на усилена работа. В усилената работа, в тревожната работа като работи човек, намира удоволствие. И в пеенето например, забелязвам вие като пеете, във вас има желание на покой. Пеете, но не е съсредоточена мисълта ви. Песните мислите да ги изкарате както и да е, че да се отървете. После започвате друга песен, пак гледате да се освободите от нея, като че е една тягост. Или казваш: „Аз тази песен съм я пял.“ Може да си пял една песен много пъти, но дали си я изпял както трябва, то е въпрос. Може да си казал една дума много пъти, но законът е да научиш произношението на тази дума. Защото всичките езици са образувани от неизвестни гами.

Говорът е наука за музика. Може да пееш така равномерно, монотонно с един тон. Пееш само с тона „сол“. Това не е пеене. Трябва в говора и пеенето да има най-малко четири–пет тона в слизането. Ако има седем, още по-добре. Но знаете колко мъчно е. Някой път някои от буквите, някои от слоговете изискват слизане и качване. Но в туй отношение човек трябва да бъде буден. Най-първо човек има стари навици, с които мъчно може да се справи. Например, мъчно е човек да седне и пет минути да седи спокоен, да не се мръдне. Ако седнеш за пет минути, ще започне да те сърби по крака, по ръката. Пет минути да не си мръднеш и очите, да седиш спокойно и умът да е концентриран. Всички тия движения да са под контрола. Сега седиш и се почешеш зад ухото, помръднеш устата, вдигнеш си веждата, пипнеш се по главата. Туй показва едно недоволство във вас. Като не можеш да решиш един въпрос, като се почешеш, мислиш, че ще разрешиш въпроса. Когато някое имане е заровено, ровиш, за да намериш имането. Ровиш, но не си на мястото, дето е то. Ти ровиш, но не знаеш къде. Не буташ на място. Например, онези, багетистите, лесно намират вода, понеже навсякъде има вода. И слепият може да намери вода. Тури една златна монета някъде, за да я намериш, знаеш колко мъчна работа е. Тази златна монета, и тя има своя сила. Докато дойдеш до тази, златната монета, трябва голямо знание, голямо концентриране. Ако обичаш златото, ще го намериш. Силата седи в това, че всяко нещо, за да го намериш, трябва да го обичаш. И в златото има съзнание, не в самото злато, но онези, които са господари на златото. Ако обичаш тези, които са господари на златото, отваря се и тяхното сърце. Те ще ти дадат от това, което те имат. Майката, когато детето я обича, щом като дойде, веднага тя е разположена да му даде нещо. В българите има един навик. Майката, щом е пекла прясна пита и има бито масло, като дойде детето и ѝ каже две–три сладки думи, тя ще отчупи от питата, снеме гърнето и намаже филията дебело. Щом не го обича и не е разположена, ще вземе изгорялото и от него ще даде. Не ѝ се дава от мекото, но от коравото. И масло ще тури много малко отгоре. Сега всички вие имате същото разположение. Когато обичате някого, вие се усмихвате. Друг, когото не обичате, още като го видите, свиете си челото. Когато дойде да седне някой при вас, вие го погледнете. Хубаво, защо ще ви безпокои? Че има за безпокоене. Опасна работа е един човек, когото не обичаш, то е огън, ще седне при тебе, ще те изгори. Някой човек дойде, замине си, заболи те кракът. Тогава ти ще бъдеш умен и още като го видиш, да се отстраниш. По-добре стани, дай му място и ти се отдалечи на друго място. По-добре вземи крайния ред, отколкото с него.

Писанието казва: „Не се противете на злото.“ Видиш, че злото иде, какво трябва да правиш? Отстъпи мястото си, пък ти вземи последното място. Ако злото седне до тебе и мислиш, че можеш да го контролираш, ти си на

крива посока. Злото е една енергия, която не се поддава на възпитание, на никакво моделиране, на никакъв компромис. Не може да правиш компромис със злото. Единствената сила, която може да се справи със злото, то е доброто. Вашата погрешка понякой път е, че вие искате да се борите със злото. Искате да му кажете нещо. Нищо не му говори. Злото има свой език. Това са иносказателни работи. Всички вие имате работа все със злото. Имате неразположение. Това се дължи на злото. Имате едно съмнение, това се дължи на злото. Имате една скържавост, това се дължи на злото. Имате една зла памет, това се дължи на злото. Казвам: Всички добри качества се дължат на доброто, всички лоши качества се дължат на злото. Вие сега сте носители на едното и на другото. Мен ми разправяше един българин, бил в града Бостон, в Америка: „Един ден пътувам по една от големите улици, гледам един европейски цар, два, три метра висок, облечен с мантия. Пък гледам всички американци минават и никой не обръща внимание. Зная, че американците са много любопитни. Заинтересува ме защо не му обръщат внимание. Отпред никой не му обръща внимание, когато замине, поглеждат гърба му. Аз се чудя и си казвам: Чакай и аз да видя защо гледат отзад, а не отпред. Гледам, по целия гръб обявления за чадъри, за помади, за обуща и царят носи обявленията на гърба си."

Да допуснем, че имате една стойка, наведете се надолу, защо се навеждате? Значи, условията са лоши, свиете се. Пък някой път изправите се, показва, че всичко ви е широко. Има една светла мисъл, хубава мисъл има умът ви. Някой път, щом дойде голямата скръб, вие се наведете надолу, мислите. Понеже във вас има една тежка мисъл и едно тежко чувство, вие търсите един начин как да се освободите. Навеждането е много естествено. Едно дърво, преди да е родило, клонищата стърчат, но щом дървото роди, наведат се клонищата. И то мисли как да се освободи от тези плодове. Да кажем, вие имате една мисъл, плод е тя, или едно чувство. Винаги концентрирайте ума си към центъра на земята, да ви помогне, да снеме тия плодове, тази тяжест. И следователно, човек трябва да знае един начин да се пречиства. Когато имате тежки мисли и тежки чувства, когато имате тия течения и от слънцето горе, и от центъра на земята, трябва да знаете как тогава вие може да се освободите от всичките ваши тежки мисли. Когато искате да се подигнете нагоре, трябва да знаете, че има течения от земята към слънцето. Вие може да сте в една стая, но трябва да знаете къде са теченията на слънцето и къде са теченията на земята. В този салон знаете ли къде е течението на слънцето и къде е течението на земята? Вие не ги знаете. И много мъчно е да се определи. Ако дойдеш до течението на слънцето, веднага ще се освободиш от една тежест в стаята. Понякой път вие имате молитвени стаи, казвате: „Да се кача в горницата." То е течението на слънцето. Следователно някой път вие имате молитвена стая,

без да можете да се освободите от тези течения, които идат от центъра на земята. Имате работна стая, тя е течението, което иде от центъра на земята към слънцето. Тези са елементарни работи, които трябва да се знаят. Много мъчно може да се знаят.

Казвам: На всинца ви трябва една положителна наука. Има нещо, което вие по наследство сте приели. Вие сте енергичен, защото баща ви бил енергичен. Вие сте муден, защото майка ви е била мудна, дядо ви бил муден. Ако вървите по тяхната линия, взимате тяхните характерни черти. Ако дядо ви бил материалист, и вие сте материалист. На дядо ви веждите са били дебели, и вашите са дебели. Когато имаме известни наследствени черти, имаме и външни, и вътрешни черти. Например, състоянието на един човек се определя от неговата коса. Колкото неговите мисли и чувства са по-груби, (толкова космите му са по-)дебели. Най-първо всеки може да види, често косите щръкват и трябва да турите вода. Някой път искате да бъдат бухлести, хубаво е да имат широчина, по-голям обем. Някой път се намира повече електричество, щръкват космите. Тогава турете вода два–три пъти, за да се уравновеси тази енергия, която се намира в косите. На тялото трябва да се правят бани поне веднъж в седмицата, тия косми се нуждаят от вода, да бъдат проводници на магнетизма. Ако не се мие човек, тогава огрубява кожата, става по-суха. Щом стане косата по-суха, и този човек стане по-сух. Той не може да бъде добър. Празна е торбата. Дойде някой, ти не можеш да направиш услуга. Ако торбата е пълна, готов си да услужиш. Ако имаш само едно сухо парче за тебе, ти не си разположен да правиш добро.

Та казвам: При сегашното възпитание на младите, майките и бащите трябва да знаят как да постъпват със своите деца. Много мъчно е да се постъпва с учениците на една окултна школа. Мъчнотията седи да се нормализират. Всичките ученици идат с разнообразни характери, които не си съвпадат. Някой път се съберат 10–20 ученици, които са еднообразни. Еднообразието в природата произвежда противоречие. Може да направите наблюдения. Когато човек изпадне в меланхолия, черният цвят вече преодолява. Щом преодолява доброто, тогава цветовете преодоляват. Следователно, за да имате едно здравословно състояние, всякога гледайте да имате повече светлина в ума си. Нищо повече! Или повече светлина в ума си, или повече топлина в сърцето си. Топлината носи магнетическите качества, меките качества. Електричеството носи светлината в ума, носи качествата на светлината. Например, красотата как я считате? От кое качество е тя? Вие обичате един силен човек. Едно право течение е. В тази енергия някои нямат привлекателност, някои имат. Вие правите известни движения, но всичките движения, които правите с ръцете си, не са хармонични. Ако направите едно малко движение на ръката, може да

смените едно ваше състояние. Ако не знаете, вие ще се подпушите. Ще изкривите ръката си, ще направите 20–30 движения, докато намерите движението да смените състоянието. Може най-лошото състояние във вас да го смените само като мръднете показалеца. Имаш едно състояние, готов си да дигнеш цял скандал, неразположен си. Туй, което имаш, можеш да го дадеш някому. Да ви кажа как произтичат скандалите. Вземете хапливите мухи. Да ви дам едно обяснение. Една хаплива муха не е лоша. Но понеже на върха на нейния хобот се събира електричество, грамадна енергия електричество и тя не може да търпи. Затова търси някъде да подари това благо, което има. И като дойде, забие си хобота. Като забие хобота, изхарчва си електричеството. 20 мухи ако изпратят своите енергии, ще се подуе кракът.

Сега къде е характерът? Дойде ви нещо във вас, не може да търпите. Туй нетърпение е събраното електричество на хобота на хапливата муха. И ти, като се събере тази енергия, ще ухапеш. Този, когото ухапеш, той ще подскочи. Научната страна: Ти искаш да направиш нещо. Някой път направиш нещо несъзнателно, кажеш една дума, после казваш: „Не трябваше да я казвам.“ Казвам: Колко е необходимо човек да има едно съзнание да контролира силите, които са в неговия ум, да контролира силите, които са в неговото сърце и силите, които са в неговата воля. Здравословно е. Защото ако човек не контролира силите на ума си, той ще обеднее. Ако не контролира силите на сърцето си, ще обеднее. В умствено отношение бедността е лошо нещо. И в сърдечно отношение е лоша бедността. Вие туй наричате сухота, празнота. То е бедност на сърцето. Бедността на волята е слаба воля: Решаваш едно, не изпълняваш, решаваш, не изпълняваш. Например, някой път нали човек трябва да се моли? Някои считат, че не трябва да се моли човек. Трябва да се моли човек, понеже чрез молитвата изучава Божествения език. Ако не се молиш, ще останеш невежа в Божествения свят, няма да бъдеш свързан. Решаваш да се молиш, почешеш се по врата, казваш: „Не съм разположен.“ Разположен, неразположен, трябва да се молиш, нищо повече! Можеш да имаш сто неразположения, ще чакаш да дойде разположението, но може туй разположение да дойде след десет години. Тогава какво ще чакаш? Това е неразбиране. Друго заблуждение, казваш: „Понеже не съм разположен, молитвата ми няма да бъде приета.“ Бог не се нуждае от твоята молитва, тя не е заради Него, тя е заради тебе. Ти, като отвориш устата, приемаш храната, не заради Петка, Стояна. То е една длъжност, един закон, който трябва да изпълниш. Ако не изпълниш, ще страдаш. И в дишането: Същият закон. Ако ти дишаш правилно, то е заради тебе. Когато човек се моли, от невидимия свят ще го учат езика на небето. Като научи езика на небето, всички работи ще тръгнат. Ако вас не ви върви, то е по причина, че не знаете езика на небето. Идеш в Англия, не знаеш да

кажеш „хляб“, англичаните не те разбират. Понеже англичанинът цени времето, той е отривист. Ти докато отвориш устата и започнеш да му говориш, то е губене на време. Те казват: „Времето е пари.“

Вземете песента „Вдъхновение“. Всинца пеете „Вдъхновение“. Ти не можеш да пееш „Вдъхновение“, без да бъдеш вдъхновен. За да можеш да пееш „Вдъхновение“, трябва да знаеш как да приемаш и как да изпращаш. Тия процеси трябва да ти бъдат ясни. Ти не можеш да вдъхновяваш, докато не си приел вдъхновението. После трябва да го изпращаш навън правилно. „Вдъхновение“ започва със „сол“. Значи, всеки един плод като цъфне, той изпраща навън. Що е цъфтенето? – То е вдъхновение. Вдъхновеният цвят, туй, което приел от слънцето, изпраща своето ухание навън.

Вашите цигулки са други. Изпейте „Вдъхновение“. Като пеете, повече мисъл. Вие желаете по-скоро да се освободите. /Учителят пее „Вдъхновение“./ Когато има мисъл, тонът върви гладко. Една мисъл не може да бъде правилна, ако тя не е потопена в чувствата, в сърцето. Защото тонът трябва да има сила. Силата се дължи на ума. Мекотата се дължи на сърцето.

Трябва да мислиш едновременно за формата на нещата и за съдържанието. Трябва да мислиш какво нещо е вдъхновението. Дотогава, докогато Божественият Дух е във вас, имате вдъхновение, изпълня ви. Изпълнен си ти и от пълнотата излиза нещо хубаво и красиво. Не може да излезе хубавото и красивото, ако не си пълен. Ако концентрираш ума си и мислиш за Божествения Дух, мислиш за пълнотата. Когато пеете, пейте на себе си. Изпейте „Вдъхновение“, но всеки да мисли за своето вдъхновение.

Или имате „Тъги, скърби“. Какво точно е? /Учителят свири и ние пеем „Тъги, скърби“./ Когато учите „до“, всякога в основния тон трябва да турите напрежение. Мисълта трябва да (е) концентрирана. Щом пееш „ре“, започва движение. Имаш в ума си „ре“, трябва да го вземеш в ума си като движение, не покой. Ако е покой, то не е „ре“. А пък „ми“ е моделиране, начин, мекота. „Ми“-то всякога носи мекота, начин да избегнеш противоречията в живота, да нямаш стълкновение, да закривиш. Форма се дава на нещо. В музикално отношение всичките груби работи с „ми“ се уреждат. А при „фа“-то се дава съдържание. Когато ядеш един плод, ти имаш „фа“. Онова, което ти даде, то е вече „сол“. Онова, което приемаш, то е „сол“. Онова, което си взел, то е „сол“. Разположението, което приемаш, то е „ла“. Музикално ако иска човек, може да се ползува от музиката. Може да проучавате музиката механически, ще имате както когато е направена една кола. Може да изучавате музиката както изучавате

растенията. Един органически тон мяза на едно дърво, което дава плодове. Та казвам: В музиката като дойдете, не трябва да си служите с външни правила. Във външните неща се изучава само механиката. В механиката нещата са точно определени. Щом дойдете до органическите места, човек трябва да бъде свободен. Ти като останеш сам, започни да пееш, докато си доволен от своето пеене. Някой казва: Аз не мога да пея. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш силен човек, имаш много желания, как ще ги постигнеш без музика? Как мислиш ти, без да впрегнеш ума си на работа, без да впрегнеш сърцето си на работа, богат човек не може да бъдеш. Защото ако придобиеш богатството, ще го изгубиш, ще добиеш своето нещастие. Навсякъде, ако добиеш едно богатство, ще го изгубиш и ще добиеш своето нещастие. Всякога трябва да добиваш богатства, които ще задържаш. Ако добиеш една отлична мисъл и я изгубиш, ще добиеш страдание. Ако имаш хубаво чувство и го изгубиш, ще добиеш страданието. Следователно, хубавите чувства не трябва да се губят, трябва да се задържат. Хубавите чувства и хубавите мисли трябва да останат в тебе. Само когато нещата остават, тогава имат смисъл. Следователно, когато пеете „до", както мислиш „до", трябва да му чуваш гласа, да му знаеш името. Като му знаеш името, той отговаря. Някъде вие трябва да вземете добър пример. Воловете и биволите по какво се отличават? Биволът е признателен. Ако веднъж господарят му го нахрани с хляб или зобчица, още като му извика на стотина метра, той се обади, четири–пет пъти може да го вика и той се обажда, чува му гласа. На вола ти му викай, той хич не иска да чуе. Студен е. Ако вие имате състоянието на един вол, вие никога не можете да пеете. Ако имате състоянието на един бивол, вие можете да пеете добре. Аз като ви говоря, прави ви впечатление. Казвате: „На бивола сега ще мязаме." Нали сте чели, в Хималаите има една раса, 700 души развъждат биволи. Като идеш там, биволът те познава какъв си. И те по биволите ще те приемат. Ако биволите те приемат, и те ще те приемат, ако биволите не те приемат, и те не те приемат. Щом идеш там и ако си лош човек, биволите са неразположени. Тодите се наричат.

Един млад момък върви с една млада мома. Ние седим двама и като мина, не поздрави момъкът. Казвам: Той е много занят с момата, че не обръща внимание на другите. Отиде до едно място, върна се назад. Казва: „Господине, може ли да посвиря на вашата цигулка?" Какво показва? Познавам го, че е от музикалната академия. Дойдоха вътре, посвириха, намериха пианото отворено, посвириха. После дойде и ми благодари. Аз го послушах като свири, тихо свири. Най-първо помислих, че той ще загърми, но той тихо свири. Та казвам: Често свирете на вашето пиано. От вас, които сте стари, не пеете, които сте стари, не мислите, които сте стари, не чувствувате. Какво ще остане от вас? Ако ти не свириш, ако ти не искаш

да имаш сила, ако ти не искаш да имаш топлина, ако ти не искаш да имаш светлина, ако ти не искаш да имаш мекота, какво тогава трябва да желаеш? За какво трябва да те обичат хората? Хората може да те обичат за три неща: Или за твоя ум, или за твоето сърце, или за твоята воля, че каквото кажеш, можеш да го направиш. Всеки ден каквото дойде в ума ти, прави го. Дойде нещо малко, направи го, не отлагай. Искаш да пееш, не търси удобства. Искаш да пееш, пей, нищо повече. Пей със затворени уста, ако отвън е студено. Когато въздухът е топъл отвън, пей с отворени уста. Щом е студено, със затворени уста. Пей! Казва: „Аз не мога да пея." Ти предрешаваш нещата. Казваш, че не можеш да пееш. Не е право да казваш нещо, което не е вярно. Може да не пея, но мога да пея, как не. На себе си мога да пея. Най-после, нека да ми направят една бележка, ще ми кажат, че не е така, ще поправя това. Ти имаш една болест, един цирей, който постоянно щрака. Ако не знаеш да пееш „до", как ще го излекуваш? Защото циреят е едно яйце, което се мъти. Кога се измъща циреят? Като стане жълт. Жълтият цирей е узрял. Всеки плод трябва да капне. Ще пробиеш цирея, ще изтече нечистото. Един цирей може да го лекуваш, като пееш „до". Ще пееш или с отворена, или със затворена уста. А вие пеете с отворена уста: „Ох, ох, олеле." Кой тон е „ох"? – „Си". От високо положение е „си". Показва, че не нагоре, но надолу трябва да се върнеш. Ти си се качил на планината, трябва да слизаш надолу. Няма лошо, че се връщаш долу, ти ще идеш при своите, отдето си излязъл. „Олеле" е „ре". „Ох", пак „си". „Олеле" – слизам отгоре, не може повече.

Когато пеете, мислете върху думите, които пеете и върху тоновете. Мислете върху това, за да бъдете свободни. Пеене без мисъл не може. Може да пееш механически, няма полза. Навсякъде, дето умът присъствува, животът добре се свършва. Пееш ли, мисли върху туй, което пееш. Защото всичките хора представят един велик певец. Ти като чуеш, че някой пее, да знаеш, че ти пееш. Да не кажеш, че той пее. Как, аз да пея така хубаво. Нали някой път вие казвате, че в къщи пеете хубаво, пък на сцената не върви. Както в къщи, така и на сцената може да мислите. Вие се опасявате от хората, че те ще ви критикуват. Няма нищо, нека ви критикуват. Нищо не значи критиката. Този, който критикува, той себе си критикува. Ти сам не пееш. Ти никога не можеш да преподадеш нещо, ако ти сам не го знаеш. Много учители преподават пеене, а те сами не знаят да пеят. Учител, който не знае да пее, не може да преподаде пеенето. Как ще го предаде? Ако някой, който не знае да пее, научи другиго да пее, значи той не му е преподал, той сам се е научил. Може да предадем нещо, само което ние го знаем. Доброто не може да го предадеш, истината не може да я предадеш. Истината може да мине през тебе. Музиката трябва да мине през тебе. Ти трябва да бъдеш един добър проводник. Оставете се с тия стари теории. Бъди добър проводник на истината. Като пее някой хубаво,

спира се. Ако ти обръщаш внимание на този, на онзи, ти певец не може да станеш. Трябва да обръщаш внимание на всеки певец, на гениалните хора, които пеят хубаво. Ако искате да бъдете добри в света, обръщайте внимание на всички добри хора в света, на всяка добра постъпка. Добро не като едно правило, но за да можете да пеете. Ако можете да пеете, работите вървят гладко. Всякога, когато в живота се залостим, че не върви, музика нямаме. Когато изгубим музиката, работата не върви добре. Ако заболеете от ревматизъм, защо не го лекувате с музика? Например, хване ви ревматизъм в крака, в коляното, какво показва? – Че вие не знаете как да сгъвате крака. Щом не знаете как да сгъвате крака, знаеш какво означава сгъването? Ако сгънеш крака си, значи: Аз съм съгласен каквото каже небето да го направя. То значи сгъване. Като сгъваш ръката си насамнатам, значи искаш да направиш нещо. Ако не знаеш как да сгъваш ръцете, ако не знаеш как да сгъваш краката, нищо не можеш да научиш, тогава ревматизмът ще те учи как да сгъваш ръката. Започваш да мислиш за болката. Като мислиш, сгъваш крака. Ти учиш как да го сгъваш. Като те боли много, как внимателно го сгъваш. Вас ви се вижда смешна работа. От невидимия свят постоянно ви възпитават. Всичките болки, които претърпяваме в тялото, са възпитателни методи на движение. Когато се научим да се движим правилно, всички болки ще изчезнат. Природата обича правилни движения, разумни движения. Трябва да има една школа, като вървите, красиво да бъде движението. В краката, в очите, в ръцете, в стойката, навсякъде да има една красота.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
39 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 1 септември 1939 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.
/Последна./

Бележка /на стенографа/: На 8 септември и 15 септември 1939 г. нямаше лекции.

1939_09_03 Слугиня на Божествената Любов
утринно слово

СЛУГИНЯ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий
Размишление

Ще прочета 12 глава от Иоана – Евангелието на любовта. Едни го четат като любовно Евангелие, а други го четат като обикновено Евангелие. „Защо да се не продаде това миро за триста динарии, и да се дадат на сиромасите?“ (5 ст.) Сиромасите – хора на безлюбието – всеки ден ще ги имате, защото хората на любовта рядко се срещат. „А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.“ (19 ст.) Много са прибързали. Те мислили, че ще отидат всички след Него, а пък ето, вече 2000 години и всички не са отишли подир Него.

В начало бе Словото

Какво е предназначението на сиромаха? Какво е предназначението на богатия? Сиромашията е една длъжност. И богатството е една длъжност. Мнозина, като разглеждат, виждат, че сиромашията не им се харесва, понеже нямали никакъв приход. По това се отличава, че е без пари. А пък при богатството отвсякъде иде. Богатството прилича на едно езеро, дето всички реки се вливат. А пък сиромашията прилича на едно езеро, отдето всичката вода излиза навън. И досега човечеството още не е разрешило въпроса за сиромашията. Хората не искат да бъдат сиромаси. Всички искат да бъдат богати.

Един еврейски проповедник, като чел няколко мои беседи, казал, че намерил само две думи, които разбрал. Че повече не трябва да разбере. Кои са двете думи, които е разбрал? Значи моята беседа засегнала и неговия ум и неговото сърце – две думи разбрал той. И аз това искам. Аз не искам повече. Като почнат да работят умът и сърцето, това е вече достатъчно. Той искал да каже, че нямало нищо за разбиране. Другите работи са безпредметни за него сега.

Когато вие се влюбите, когато някой млад момък се влюби в някоя мома, кое е важното в момата? Нейните дрехи, украшенията, пръстени, обуща и прочие – те са важни. Но кое е най-важното в момата в дадения случай?

Нейният ум и нейното сърце. А пък дрехите при един отличен ум и сърце са намясто. А пък без ум и сърце не са намясто. Когато умре някой човек, когато излезнат от него умът и сърцето, тогава го тургат на една благородна носилка и го носят четири души и казват: Ето един човек, който не разбира двете думи.

Най-първо, когато вие изучавате Божественото Слово, то трябва да апелира на вашия ум. Ако едно слово не внася светлина в ума ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася топлина в сърцето ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася сила в ума ви и не внася мир в сърцето ви, то не иде от Бога. Ако слушаме някой философ, той казва: Всяко нещо си има причина. Каква причина има да си сиромах, или каква причина има да си богат? Казват за някого: Той има голяма заслуга. Чудна работа, аз не разсъждавам така. Че който е сиромах, трябва да има заслуги. Само със заслуги може да стане човек сиромах. Само със заслуги човек може да стане богат. Ти ако със заслуги не можеш да станеш сиромах, ти със заслуги и богат не можеш да станеш. Сиромашията предшества богатството. Чувствата са предшественици на човешкия ум.

Нима мислите, че онази мравка, която седи в този мравуняк, е някой голям философ? Аз виждам, че никаква философия няма тя. Тя си извежда децата навън, изнася ги от едно място и ги туря на друго. Погледнеш, целия ден пререждат мравуняка в една малка купчинка. И след хиляди години този мравуняк не е станал по-голям. Те имат философия, че една малка сламка, шушка не трябва да е на едно място в мравуняка и я преместят на друго място. Та вземете и съвременните хора. Какъв е последният модел на шапките? Накривена на едната или на другата страна. Обущата трябва да бъдат остри или тъпи. Имате френски, американски, английски и български цървули. Цигуларите, като свирят, се питат как трябва да се държи цигулката и колко да я стискат отдолу под брадата. Учителят по цигулка всякога ще поправи ръката ти. И хубаво е това. Човек може да знае много добре да държи цигулката си и ръката си, но не може да свири. Хубаво е човек да знае как да държи цигулката, лъкът и ръката си. Не е лошо това. Но това не е съществено, това са второстепенни неща. А пък някой, гледам, че не държи цигулката както искат, като я хване – криво някак си, но тон има в нея. И умът му, и сърцето му тон имат.

Сега искам да ви кажа едно нещо ново. Защо страдате? Защото не разбирате сиромашията. Защото сте недоволни, затова страдате. Защо по някой път се измъчва умът ви? Защото не разбирате богатството. Човек като стане богат, той пощурее.

Един турски хамалин в Цариград си взел един лотариен билет и му се паднал един английски параход на лотарията. И като го въвели в парахода, той полудял. И съвременните богати хора полудяват. И като полудее, той си купи един автомобил, хване един шофьорин, който не знае как да кара. И той бухне автомобила някъде! Или като забогатее, той ще си направи някой апартамент. Ще хване някой, който не знае как да го направи и тази къща ще го затисне. Като стане богат човек, той трябва да се запознае най-първо с най-умните хора в света; той трябва да се запознае с най-добрите хора в света, с най-силните хора в света, с най-щедрите хора в света. Ти трябва от единия до другия край да търсиш щедрите хора. Четири–пет години ще ходиш да търсиш, да видиш какви хора са щедри. И после четири–пет години ще търсиш милостивите хора, да видиш какви са тези хора. Трябва да имаш обект. Питам сега: Ако трябва да изучавате десет живи добродетели и за всяка една добродетел ако посветите по четири години, то трябват ви 40 години да ходите в света да ги търсите, да ги срещнете, да се разговаряте с тях. И след това ще почнете да прилагате това, на което те са ви научили. Да внесете нещо в живота си вътре.

Знаменитият Питагор е седял и чакал 20 години при египетските пирамиди. Учен човек бил той. Египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Толкоз голямо недоверие, че единственият грък, когото са приели в школата, 20 години са го изпитвали. После и няма да ти говорят. Ще седиш и ще чакаш. Ще ти дадат такива обикновени работи. Питагор е прекарал 10 години в Палестина и след това се върнал в Гърция. И Питагоровата школа не е успяла, понеже той от своето престояване 10 години изял. Трябваше 40 години, а пък 30 като прекарал, не стига. И отишъл в Гърция и образувал една школа. И понеже на посветените не позволявали да се женят, той щом се оженил, закъсал вече. Той се оженил и затова школата му изгориха и учениците му се подсмиваха. Вие ще кажете, че женитбата – това е богатството; да не се жениш – това е сиромашията. Че ти трябва да изучаваш школата на сиромашията и тогава да влезеш в школата на богатството. А пък някой изведнъж, без да е свършил школата на сиромашията, влиза в богатството. И като този турски хамалин полудява.

Сега ще ви наведа един пример. На един човек му била мирна главата. Но по едно време, най-първо влиза в главата му мисълта, че той е адепт, че е посветен вече и че е свършил вече своята еволюция. И той търсил една красива мома за другарка. И много отлична идея имал той. Но след като я намерил, той ѝ станал стражар, почнал да ходи да я наблюдава какво прави. Дойде си тя вечерта, той я пита: Ти днес с кого се срещна? Тя му казва: Срещнах един доста красив човек. Той я пита: Какъв беше? Тя му казва: Един млад. Той пак пита: Мустаци имаше ли? – Имаше. – Очите му

какви бяха? – Черни. – Ами устата му? – Червени. – А пък ръцете му? – Доста гладки и хубави. – А на всеки неин отговор той все казвал: Хъм, хъм, разбирам. Защо пита той кого тя е срещала?

Сега да ви наведа един пример. Бог, който е толкова съвършен, е направил всички хубави работи в света, а вие и богати, и сиромаси сте недоволни. Учениците на сиромашията и на богатството са недоволни от това, което Бог е направил, а вие сте недоволни от богатството, което имате. Един милион имате, но не сте доволни, понеже вашият съсед има два милиона. Или вие сте недоволни, че вашият съсед е повече сиромах от вас, понеже той, като е по-сиромах от вас, а вие сте по-малко сиромах, иде да ви безпокои и иска от вас пари и други неща. Той казва: И аз съм сиромах като тебе, но ти не си толкова сиромах като мене. – Сиромах от сиромах проси. – Че от тебе какво проси този сиромах? Проси от твоята сиромашия. Дай му, което иска. Казват, при Иова, когато изпаднал съвсем и тялото му било покрито с рани, отишли сиромаси да просят. Той нямал нито пари, нито овце, нищо нямал, не останало нищо от онова, което имал. И като просили, той горкият от своите мъчения, понеже в раните му имало червейчета, изваждал и им давал по едно червейче от своите рани. И това червейче се превръщало в златна монета. Месоядците идвали ден след ден и Иов благодарение на това, че давал червеите, се освобождавал от тях, като помагал на другите хора. Той боледувал само докато раздал всички червеи и казал: Няма вече какво да давам. Като казал „Няма вече какво да давам“ – и тогава оздравял. Този анекдот можем да преведем така. Всички онези несъобразности в нашия живот са червеи. И кой обича червеите? Човек обича ли един недостатък? Извади го и го дай навън. Един недостатък трябва да го изпъдиш някъде навън. Ще го изпратиш някъде да стане съвършен. Има недостатъци в човека, които са останали от миналото съществуване. Дойде някой път някой човек и ти не можеш да го търпиш. Или да допуснем, че ти вървиш по път и бръкнеш в джоба си, за да дадеш някому, който има нужда. Но като бараш, ти виждаш, че си извадил 10 лева. А този човек е от сиромасите. Но ти пак ги туриш в джоба си тези пари и търсиш по-малка сума, за да я дадеш. Ти не си от сиромасите. Дай навън десет лева, за да се освободиш. Докато ти вярваш, че парите са едно велико благо в света, без което не може, ти си на крив път. Ти трябва да считаш, че парите са едно голямо бреме, от което трябва да се освободиш. Зарадвай се, че джобовете ти са празни. И като отвориш кесията си и видиш, че имаш златни монети в нея, то ти се освободи от тях. Не да ги хвърлиш. Ако ги хвърлиш на земята, ще дойде нещастието върху тебе. Но като дойде някой приятел и проси, ти трябва да благодариш, че този човек проси от тебе. Извади кесията си и дай. Казваш: Как да го разбираме това? Струва ли си? Извади ги от кесията си и ги дай на някой нещастен човек, който дойде при тебе. Ти казваш: Как да ги дам, толкова време съм

работил за тях. Ти си работил за злато – това е едно друго заблуждение. Вие не създадохте златото, други го създадоха. Има същества, които със своя ум в миналото преди хиляди векове създадоха златото. Вие знаете ли какво са турили те в златото? И вие се ползвате от него. Когато ви вземат златото, те ще ви кажат: Ще бъдете така чисти, както златото – да не се изменя вашият характер. И като намерите златото, трябва да бъдете като него, като златото чисти.

Като намерите желязото, какви трябва да бъдете? Остри като нож. И като дойде някой недостатък, изведнъж отрежете главата му, без да ви мръдне окото! Всеки един недостатък, който имате в себе си, като дойде при тебе, с ножа си ще се освободите от него. И вие ще приличате на онзи грък – той бил голям герой. Веднъж, една вечер той пътувал както гръцките мъже с фустанела и въоръжен. И вижда един чукан и наоколо бъз. В тъмната нощ той мислил, че чуканът е някой човек и му казва: Бягай оттам, един герой грък ще мине. Но онзи не се мръдвал. Гъркът казал: Гъркът знае и да заобикаля, и да мине от друго място. На сутринта той видял, че това не са хора, а чукан и бъз. И като извадил ножа и сече горкия този бъз. Кое е това бъз? Вечерно време вие се намирате пред един високопоставен господин. Вие го намирате богат и веднага вземете особено положение спрямо него. А пък като го намерите сутринта, че е сиромах, че не е такъв, какъвто си го мислехте, и ти почваш да режеш на общо основание, както бъза. Ти имаш слуга вкъщи – режеш го като бъз. Този грък реже бъза, а господарката налага слугинята. Ако тая, която ѝ е слугиня, беше една княгиня, господарката не щеше да я реже. Мислите ли, че ние разбираме Божия закон? Дойде някой учен и ние изведнъж вземем една поза. А пък дойде един невежа – вземем друга поза. То е същото нещо.

И какво се крие в написаната книга? От написаната книга вие ще се учите какво е писал онзи, който я е писал. А пък ненаписаната книга е бяла книга. И в тая сиромашка книга вие ще пишете нещо. Вие ще пишете най-хубавото, което вашият живот може да създаде. И ако срещнете един невежа, един сиромах, който има нужда от вас и ако вие не можете да напишете в неговата душа, вие не сте разбрали живота. Че това е предметно учение за вас. Написаната книга е за онзи, който я е писал. Написаната книга повдига онзи, който я е писал. А пък ако ти искаш да прогресираш, ти трябва да напишеш нещо. Какво ще напишеш? Ти ще му кажеш така, както Христос е казал: Аз съм пътят. Като срещна сиромаха, ще му кажа: Аз съм път, истина и живот. Който дойде при мен, няма да го изпъдя. Значи в този момент ти трябва да станеш проводник на Христа, т. е. да оставиш Христос да се прояви чрез тебе.

Питам сега: Вие, всички тези, които са дошли при вас, приехте ли ги?

Всички тези, които са ви обичали досега, оценихте ли ги? Всички тези, които са ви направили някаква услуга, каква да е, поблагодарихте ли им? Не.

Когато Полша водеше преговори още с англичаните и с русите, русите предлагаха на Полша руските войници да минат през Полша. А пък Полша каза: Руски войник не може да мине през Полша. А пък сега какво е? Ако руски войник не може, германски войник може.

Аз вземам сега нещата и ги изяснявам принципиално. Ако ти не допуснеш войника на доброто да мине през твоята държава, войникът на злото ще дойде. Предметно учение е това. Щом дойде Русия, пусни войниците да минат през държавата ти. Нищо повече. Щом войниците на любовта дойдат, пусни ги. Защото ако не пуснеш войниците на любовта да минат през твоята държава, непременно тези на омразата ще дойдат. Ти казваш: Какво е искал да каже Христос? Защо се случват тези работи? Това е предметно учение. Народите се учат сега. Англия ще си учи урока. Тя има много да учи. Тя е била богата. Тя е една голяма държава. Трябваше да даде свобода навсякъде. А пък тя дава свобода, но кому и на кого? Когато е по нейните интереси – дава. И тогава е щедра. А пък дето не е по нейните интереси – не дава. А пък сега работата се изменя. Един англичанин написа една книга: „Онова, което не достига на англичанина“. Има нещо, което не му достига.

И аз ви казвам сега: Онова, което не достига на сегашния окултист, е новото учение. Някои казват: Аз съм от новото учение. Аз не искам да имаш само една философия, една табела на новото учение. Сега не е за упрек, не е време само за философия, но ние имаме една задача. Ние трябва да разбираме положението, в което Бог ни е поставил. Важно е да изпълним Волята Божия така, както Бог изисква. Трябва да дадем свобода на Бога вътре в нас. Първото нещо е, че човек трябва да даде в себе си абсолютна свобода на Бога да работи – да даде свобода на Божественото, което има в себе си. Да не правиш ограничение на Бога в себе си, да не протестираш. Сега колцина от вас има, които да не протестират? Често някоя сестра слушам да казва: Защо ми даде Господ този мъж? Слушам един мъж, някой брат да казва: Защо ми даде Господ тази жена? Че какво трябваше да ти даде? Преди години един брат дойде и казва: Дотегна ми да живея с тази жена. Искам да я напусна. Казах му: Искаш ли да се жениш пак? Той каза: Разбира се. Казах му: По-добра от нея няма да намериш. Тази, която ще вземеш, ще бъде по-лоша. Няма да намериш по-добра. Той ми отговори: Какво да правя тогава? – Дръж тази жена, която имаш сега.

Благодари на Бога за онзи мъж, когото не обичаш и благодари на Бога за оная жена, която не обичаш. Там е силата! Да обичаш тази жена, която те обича – това не е мъчно, това е по-лесно. Но да обичаш тази жена, която не те обича – там е силата. Благодари на Бога, че имаш една жена, която не те обича, понеже тя ще те научи на много работи.

Благодари на сиромашията, тя ще те научи на нещо. И богатството ще те научи на нещо, но и сиромашията ще те научи на добродетели. И богатството може да те учи, но трябва да си свършил сиромашията. Под тези думи разбирам следното: когато човек в сърцето си е всякога благодарен. Аз наричам благодарността сиромашия, защото богатството, което е на земята, е наше богатство. Ние не сме сиромаси. Сега някои от вас мислят, че са сиромаси. Но да си представим, че някой ви дава 200 000 лева, но с условие да ви извади двете очи. Да кажем, че някой може да го направи. Иска да направи този опит. Че ти да видиш слънцето – това струва много повече от 200 000 лева. Да видиш звездите също струва повече от 200 000 лева. И ти, богатият човек, седиш и си нещастен. Казваш: Никой не ме обича. А как ти си обикнал, че никой не те е видял? Казваш: Никой не ме обича. Че там е хубавото. Като не те обича никой – ти да обичаш. Там е геройството. Като те обичат е лесно, но да обичаш, когато никой не те обича – там е силата. Мен ми трябват хора, които никой не ги обича. Ако привлека аз тези, които обичат или които са обичани, ще причиня страдания на другите. А пък при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Онези нека седят при своите си. А при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Ще кажеш: Аз такъв човек търся от 20 години. Търся да намеря някой човек, когото никой не го обича. И аз не съм обичал досега. И тъкмо двамата се намерихме. – Аз, като говоря това, нямам предвид никого. Разберете в най-добрия смисъл нещата. Нямам никаква умисъл, без никаква примеса за никому. Аз вземам нещата в най-хубавия им смисъл.

Дойде вечерно време и се блъсна о някого. Вечерно време е. Аз се блъсна о този, о онзи, но не че го искам. След това си туря вече пръста напред и внимавам, и все в съзнанието си съм буден и гледам да не се блъсна някъде. Когато дойде светлината на Любовта, няма да има блъскане. Понеже сме още в тъмнината, има блъскане.

Когато дойдете до един човек, който казва „Мене никой не ме обича“, този човек е излязъл от областта на блъскането. При сегашното разбиране на любовта, щом те обича някой – това е робство. Това е идеята. Той като те обича, става ти стражар и тръгне подир тебе. Ако двама те обикнат, двама стражари има; ако трима, четирима те обичат – и толкова стражари има. И всеки наблюдава къде ходиш.

Един американец среща една англичанка и казва: Имаш ли някаква опитност? – Каква? Той казва: Има ли да те обича някой? Тя му казва: Защо ме питаш? Че аз от такива бягам. И сега съм на път, бягам. – Та и ние, съвременните хора, при съвременното разбиране на любовта страдаме от голямата обич, която светът има. Аз наричам това онази неестествената любов. Това е едно ядене, една храна, която няма хранителност. Няма качествата на хранителността, но има вкус. Външно тя е примамлива, но като я изядеш, имаш неразположение, разстройство. И казваш: Още веднъж не ядвам!

Сега съвременната любов трябва да я направим слугиня. Аз не искам да изхвърляме съвременната любов. Ние сме я направили господарка на себе си и каквото тя ни заповядва, ние вършим. А в бъдеще съвременната любов трябва да я направим слугиня на Божествената любов. В това е решението на въпроса. Трябва да ги примирим и като направим съвременната любов слугиня на Божествената, светът ще се оправи.

Отче наш

Богатият – това е вашето сърце. Сиромахът – това е вашият ум. И затова сърцето трябва да пожертва всичко за бедния, за да могат и двамата да се повдигнат.

6,10 ч. с.
36. Утринно Неделно Слово, държано
на 3 септември 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – чисто, ясно. Времето – тихо, звездно, топло.

1939_09_03 Законът на сегашният човек
неделна беседа ИК "Жануа-98"

ЗАКОНЪТ НА СЕГАШНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.
В началото бе Словото.

Всеки свещенослужител или проповедник се счита задължен да чете нещо от свещената книга. Тази книга, която е разгъната пред нас, е свещена Божествена книга. Всички хора на миналото, всеки на своето време, се писали в тази свещена книга. Да видим сега какво е писано в тази книга, какво е казал Господ. Някои работи са на мястото си, но сега са история. На миналото. Например, като четете тази книга, ще видите какво е казал Господ на Мойсея, когато е извеждал израилския народ от Египет. Ние не можем да приложим това, което тогава е било казано. Ние виждаме какво е казано на Мойсея според тогавашните разбирания на този народ. Сега се говори на хората по друг начин.

Има два начина, по които природата говори. Единият начин е мек, а другият е силен, строг. И в човека има две течения. Някой път човек упорства в себе си и казва: „Това не мога да го направя, моите убеждения не ми позволяват.“ Или: „Това не ми допада на сърцето.“ и т.н. Мислите ли, че това, което допада на вашия ум и на вашето сърце, че то е право? Мислите ли, че то е самата истина? Нима това, което допада на ума и на сърцето на вълка, е всякога право? Нима това, което допада на овцата, е право? Нима това, което допада на пчелата е право? Отчасти само е право. Има неща, които не са прави.

Какво означава думата „право“? Всяко нещо, което не е право, е криво. И всяко нещо, което е криво, не е право. Какво заключение ще извадите от това? Ще кажете, че някой човек е крив. Нима вие, които ходите изправен, като видите, че някой хвърля камък върху вас, ще останете все така прав? Вие веднага ще се наведете и ще станете криви. Защо? Защото по този начин по-лесно можете да разрешите един удар, отколкото ако останете прави. Следователно, правото е нещо относително по отношение на даден принцип. В живота няма право. Докато живееш, ти прав не можеш да бъдеш. Кой от вас е прав? Човек всякога се спъва. Краката си спъваш, ръцете си спъваш, навсякъде се спъваш. Навсякъде се кривиш и след това минаваш за прав човек. Казвате: „Прав трябва да бъде човек.“ Докато си в принципа, прав трябва да бъдеш, но влезеш ли в закона, там трябва да се огънеш. Законът е една крива линия – нищо повече.

Там имаш един център. В беззаконието имате криви и прави линии – счупени линии. Там имате цяла една каша. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Всички прави и криви линии трябва да се турят в хармония. Сега, имайте пред вид, че в природата действат две сили. Едната сила действа в миналото, а другата – в бъдещето. Има една трета сила, която действа в настоящето, тя е почти неизвестна. Хората я считат непозната за земята. Тъй, щото трите сили регулират всички неща. Това, което се занимава с миналото, всякога руши. Това, което се занимава с бъдещето, всякога гради. Бъдещето, което е пред нас, е една непозната реалност. Затова за нея имаме една смътна форма. Ти искаш да живееш чист и свят живот. Какво понятие имаш за чистотата и светостта? Какво разбирате под думите: „Чист трябва да бъде човек.“ Или: „Свят трябва да бъде човек.“ В дълбочините на твоя ум, и в най-големите дълбочини, не трябва да има никаква тъмнина, всичко да бъде светло, че дето да минеш, никъде да не се спънеш. Да не направиш никаква погрешка. Щом направиш най-малката погрешка, тъмнина имаш в ума си. Всяка погрешка в мисълта подразбира тъмнина. Ако и в сърцето си нямаш достатъчно топлина, пак можеш да направиш погрешка. Аз не говоря за обикновената топлина. Животът носи една топлина в себе си, това е негово качество. Живот, който не носи тази топлина в себе си, той носи смърт. Следователно, смъртта не е нищо друго, освен един процес на изстиване, минаване от топлината на живота, в топлината на смъртта. Топлината на смъртта вече образува гниене, разлагане. Това е сила, която действа с миналото, значи тя руши.

Казваме тогава: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Той ги създаде от нищо. Какво разбирате под думата „нищо“? Под думата „нищо“ се разбира свят съвършено неорганизиран – нищо повече. Значи, Бог създаде света от неорганизирано нещо, което съществуваше в Битието. От него е създал света и е станало нещо. Някои казват, че светът е създаден от нищо. От нищо нещо не може да се създаде. Като разсъждавате така, вие ще се намерите в положението на двама светии отшелници, които живели заедно, но имали две различни мнения за нещата. Единият казвал, че като се вари боб, непременно трябва да му се туря сол. Другият поддържал, че не трябва да му се туря сол, но да се мисли, че е солен и с мисълта ще стане солен.

Единият светия всякога турял сол и бобът му бил всякога осолен. Другият никога не турял сол, затова бобът му бил всякога безсолен. Често и вие казвате за някоя работа, че е безсолна. Какво разбирате под думата „безсолна“? Безсолна работа е тази, на която липсва нещо. Солта е един процес. Христос казва: „Ако солта обезсолее, тя за нищо не става, освен трябва да се изхвърли навън.“ Значи, солта е процес, който влиза в човешката мисъл. Без сол в ума си, човек не може да мисли. Без сол в

сърцето си, човек не може да чувства и без сол във волята си, той не може да работи. Значи, когато силата изгуби своята сол, тя се обезсилва. Когато чувствата изгубват солта си, те се разлагат. И когато мисълта изгуби своята сол, тя потъмнява. Ще кажете: „Тогава повече сол да се употребява.“ Но не готварска сол. Тази сол, за която се говори, иде от слънцето и вие трябва да я извадите от слънчевите лъчи, от слънчевата светлина. Има специални дни и часове, когато тази сол слиза от слънцето. Който знае как да намери тази сол, той е влязъл вече в правия път, той е морален човек.

Който не може да намери тази сол, той може да чака, но нищо няма да придобие. Сега вие може да ме слушате, но кой се интересува от това, което говоря? Всеки от вас, който е болен, той се интересува от това, какъв цяр ще му се каже. Който е беден, ще се интересува от това, по какъв начин човек може да стане богат. Който няма знание, той ще се интересува да намери лесен път да придобие знание. Който обича музиката, той ще търси някои правила по музиката. За да стане богат, човек трябва да обича парите. За да стане учен, човек трябва да обича знанието. За да стане музикант или певец, човек трябва да обича музиката и пеенето. Обича ли я, в един ден той може да придобие много нещо. Имали ли сте опитността на такъв един ден, който да съдържа в себе си опитността на хиляда години? В такъв един ден вие можете да постигнете всичко. Значи, ако вашите деди и прадеди от четири поколения насам са се занимавали с музика, в един ден отгоре вие може да се родите гениален и ще свирите много по-добре, отколкото Бетовен или Моцарт са свирили. Но пред вас трябва да стоят 400 поколения на вашите деди и прадеди, които са работели в музиката. Не само това, но зад вас трябва да седят творческите сили на музиката, зад вас трябва да седят силите на хармонията. Ти трябва да чувстваш, че зад тебе седи Онзи, Който ти диктува какво да пишеш. Ако искаш да бъдеш учен, ти трябва да чуваш гласа на онзи, който ти казва: „Учи, гениален ще станеш.“ Добрият трябва да слуша гласа на Бога: „Добър бъди.“ И добър ще бъдеш. Силата ти е там.

Сега, в какво седи слабостта на човека? Мнозина са ми казвали, че човек трябва да бъде силен. И до сега има пророци, които казват, че Господ им говорел. Господ им говорел, но и те имат слабости. Като се намерили в противоречие, един от старите пророци казва: „Господи, излъгал си ме.“ Този пророк нищо не е разбрал. После този пророк казва: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ Ще кажете: „Какво е разбирал пророкът под тези думи: „Излъгал си ме, застанал си на пътя ми.“ Повикайте пророка и го питайте. Както виждате, пророк е бил той.

Та казвам: Когато слънцето грее, земята се пробужда, изворите текат, цветята цъфтят, дърветата дават своя плод… /Из книгата „Учителят

говори“./ Тази книга е предговор на нещо друго. Човек трябва да учи, да изучава светлината, защото мисъл без светлина не може. Светлината е външната страна на мисълта, а виделината – вътрешната. Човек трябва да научи тези два полюса на светлината. Казано е в Писанието, че Бог е виделина в света. Вселената е предметно учение за човека. Той е призван на земята да се учи. Казано е за него: „Направил го е малко по-долу от ангелите.“ Наистина, човек се учи, а ангелите служат. Следователно, служението е по-високо. Казано е още: „Синът човечески не дойде да изпълни своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил.“ Любящият се учи, а възлюбеният – дава. Кой е възлюбеният в света? Възлюбеният е Бог, а любящите, това са хората. Всички същества са любящи, а Бог е възлюбеният, от когото всичко излиза. Ако не Го обичаме, не може да се ползваме. Някой казва, че вярвал в Бога. Да вярва човек, това значи да работи с ума си, а да обича Бога, той трябва да работи със своето сърце.

Сега аз няма да се спирам върху неща, които вие знаете. Вие сте опитвали живота в неговите противоречия. И сега има такива противоречия. Ако отидете в Полша, ще видите противоречията на културния живот, ще чуете и полските, и германските оръдия, ще видите и германската мобилизирана армия, и полската, ще видите, че хората и от двете страни умират, и оръдията и на германците, и на поляците се унищожават. Казвате: „Кой е прав?“ Два народа са се събрали и делят земята. А земята не е тяхна. Преди 1000 години други са владеели тези места. След 1000 години други ще ги владеят. Земята е един параход, на който се носим и ще стигнем пристанището, на което трябва да слезем. След 1000 поколения други хора ще бъдат на земята. Някои поддържат, че човек много пъти се преражда. Да се раждаш като кон е едно нещо, а да се раждаш като човек е друго нещо. Да се раждаш като човек е едно нещо, а да се раждаш като ангел е друго нещо. Не е лошо прераждането. То подразбира преработване. Ние имаме лошо понятие да животните. Казваме: „Животно е това.“ Защо? Лице няма ли? Че ако отидете на северния полюс, там ще срещнете ескимосите – мъже и жени – но ще ги видите ли лицата им? Те са обвити в мечи кожи, но зад мечата кожа на ескимоса седи една интелигентна душа. Животните са минали през една студена епоха, която ги е заставила да образуват сегашните си форми. И те имат желание за развитие. Те са души, изостанали в развитието си. Всички животни, които са под човека, са изостанали души, а хората са напреднали души и затова са влезли в сегашната си форма. Пък и между хората има доста изостанали назад Запример, черната раса е изостанала в развитието си. Черната раса е онази, която в историята носи фактите на човешкото грехопадение. Черният живот, това е живота на черните, които носят в себе си греха. Жълтата раса показва едно малко подобрение в живота на хората, след грехопадението. Бялата раса носи още по-голямо подобрение.

А бъдещата раса, шестата, тя ще дойда да уреди живота. Аз я наричам раса на братството, раса на Любовта. Хората на бъдещето, които ще носят Божествената Любов, те ще я проповядват по съвсем друг начин. Питам ви сега: Когато вие пишете едно любовно писмо, как започвате писмото си? Ония млади моми и момци, които не знаят как да пишат любовните си писма, има специални писмовници. Българинът казва: „Обична ми." Англичанинът казва: „Май лав." Всеки народ си има свой начин. Всяка млада мома и момък имат по един възлюбен, на когото пишат по свой начин. Но сега нито в един език няма една дума, която да отговаря точно на понятието „възлюбен". Всички думи са относителни. За да употребиш една дума, която да отговаря на понятието „Любов" по съдържание и смисъл, тя да бъде мощна. Любовта е мощна сила. Тя е като кибритена клечка. Като драснеш, всичко наоколо запалва. Мисълта е мощна. Мисълта е мощна когато сърцето, когато човешките чувства са чисти. Мисълта е мощна, когато волята е чиста. Чистотата носи всички условия за проява на човешката мисъл. Някой казва, че трябва да бъдем чисти. Чисти трябва да бъдем, за да бъде и мисълта ни мощна, да постигнем своите желания. Чисто трябва да бъде човешкото сърце, защото без чистота нищо не може да се постигне. И без чистата човешка воля, нищо не може да се постигне. Човек трябва да бъде чист във всяко отношение. И днес виждаме при сегашната култура, че всички народи се мислят за силни. Но не излиза така. Те разчитат на външната страна. Например, Америка е изхарчила три милиарда за въоръжение, а нямат сила да изправят една погрешка на миналото. Днес нарочите се въоръжават и се чудят как да изменят един договор. Лесно се изправя един договор. Днес цялото човечество, природата изисква изправяне на погрешките. Когато изправя една своя погрешка, човек се очиства. Ние имаме една философия, според която някои седят и философстват: „Има ли Господ, или няма." Колкото да философстват, не дохождат до правилно разрешение на въпроса. Те отричат Бога, а поддържат, че имат мисъл, че имат сърце и страдат. Питам: Ако ти отречеш баща си, какво придобиваш? Някой казва: „Аз нямам нито майка, нито баща." Какво печелиш като ги отричаш? Факт ли е това, че нямаш баща и майка? Какво цели човек като се отказва. Коя е причината, че един човек се отказва, че не обича някого? Той казва, че този човек го излъгал. В турците има един обичай, според който, ако мъжът поиска вода от жена си и се окаже, че стомната е празна, той има право да я напусне. Той счита това за лъжа. Как гледат другите народи, когато възлюбеният излъже възлюбената, или обратно? В турците стомната всякога трябва да бъде пълна с вода. Че и провидението държи на това. Щом сърцето на човека е празно, той трябва да излезе навън. Щом умът ме у празен – навънка. Щом волята е празна – навънка. Следователно, когато сърцето на човека за дълго време остане празно и нищо не тургат в него, провидението казва: „Махнете тази стомна и вземете вместо нея друга."

Ако някой умира, той е пукната стомна. Умрелите хора са пукнати стомни. Защо ще живееш в един пукнат ум, в едно пукнато сърце и в една пукната воля? Хвърли този пукнат ум, това пукнато сърце и тази пукната воля. Казвате, че без това сърце не може. Може. Хората сега искат изкуствени сърца. Може ли да се живее с изкуствено сърце? Какво ще излезе от едно изкуствено сърце? Много хора ходят сега с изкуствени крака, но хлопат като железни. По-добри крака от естествените няма. Следователно, не жертвайте Божественото за нищо в света. Един българин попада в една болница в Търново на лечение. Дохожда лекарят му и казва: „Ако не се отреже крака ти – ще умреш." Болният казва: „Господине, аз не искам да отида при Господа сакат. Ако можеш да ме излекуваш без да режеш крака ми, добре. С един крак не излизам от болницата." Той излиза от болницата и след четири-пет месеца оздравява. Как? Той се лекувал по друг начин. Та казвам: Вие трябва да се откажете от човешките изобретения и да дойдете до положение да си служите с естествените условия. Защо ще режете крака си? Всеки изкуствен крак представлява една изкуствена мисъл. Изхвърли тази мисъл навън. Всеки изкуствен крак е едно изкуствено чувство. Изхвърли го навън.

Ще ви приведа един малък анекдот. Двама влюбени се оженили. И двамата имали по едно изкуствено око. Възлюбеният имал черно око, а възлюбената – синьо. И двамата криели един от друг, че имали по едно изкуствено око. Една вечер те били на концерт и се върнали у дома си късно. И двамата били уморени. Като си лягали, в бързината, всеки турил окото си на масата, близо едно до друго. Сутринта станало разместване: мъжът взел окото на жена си, а жената – неговото. Като се погледнали и двамата останали учудени: те имали по едно синьо и по едно черно око. Какво придобиха тези хора, като скриха недостатъците си? Зад синьото и черното око се крие една изкуствена лъжа. Той трябваше още в началото да каже на своята възлюбена, че има едно изкуствено око. И тя трябваше да каже, че има едно изкуствено око.

Сега какво е приложението? Ние никога не трябва да правим погрешки, които да носят след себе си по-лоши последствия. Направиш ли една погрешка, признай я в ума си, 6 сърцето си и във волята си. Благородство се иска от човек. Ако прикриваш една своя погрешка, в последствие тя може да ти донесе много по-големи страдания. Първоначално всеки човек е имал две очи. Обаче, всички същества нямат по две очи. Има някои същества, които са с много очи. Та казвам: Очите на човека представляват най-високото проявление, в което той може да се намира. И всички онези хора, които не са привикнали да говорят истината, всякога изпадат в известно колебание. Техният поглед не е сигурен. Те имат желание да гледат надолу. Ако имате дете или ученик и като му говорите, виждате, че

той гледа надолу към земята, знайте, че той няма да изпълни това, което му казвате. Той си казва: „Говори си колкото искаш.“ Погледа на човека трябва всякога да бъде повдигнат нагоре, а не да гледа на земята. Ако човек постоянно гледа към земята, тя нищо няма да му даде. Всяка проява на живота, това се дължи на човешката мисъл. Без човешката мисъл и човешките чувства, земята нищо не можеше да роди. Дърветата и растенията цъфтят благодарение на онази Любов, която съществува между Бога и човешката душа. Ако тази Любов се прекъсне, всички ще опитат лошите последствия. Трябва ли човек да прекъсва Любовта си с Бога, с ближните си и със себе си? Та сегашните хора, цялото човечество, трябва да се опомнят, защото ако вървят по пътя на безлюбието, нещо лошо ги очаква. Сегашните хора ги очаква нещо такова, каквото не са сънували. Всички, които ме слушате ще знаете това. От всички хора се изисква доблест. Сега вие ще кажете, че имате право, че за това са виновни тези, онези. Кой е прав и кой е крив, това не е важно. Едно е важно: каквото правите, да го правите за любовта. Хората трябва да живеят братски. Само ветровете воюват, бурите воюват, а хората трябва да живеят братски. Кое застави Германия и Полша да воюват? Кое им пречи да живеят добре? Казано е, че човек трябва да даде тялото си жертва жива, благоугодна на Бога, на Истината. Всеки човек трябва да поддържа истината в себе си. Човек е произлязъл от един малък зародиш и с хиляди години се е развивал, за да дойде до това положение, в което го виждаме. И днес той е готов в един момент да унищожи всичко. Защо тогава не приложим Любовта в живота си? Интересно е, че днешният морал е морал на безлюбие, а всички говорят за Любовта. Днес и майката ражда децата си без Любов. Защо? Има нещо користолюбиво и в нея. А като люби, в нея ще действа великият Закон на Любовта. Днес действат повече отрицателни сили в света. Например, мнозина казват, че са грешни хора. Защо са грешни? Защото са вървели по закона на ограничението. За да се очисти, да се освободи от греха, човек трябва да влезе в добрите условия където лесно може да се очисти. Грехът е кал, която никога не е била потребна, но днес трябва да се освободите от него. От тази кал някога Бог е създал човека. Той забърка тази кал и вдъхна в нея дихание на жива душа. Но в създаването на човека действаше закона на свободата. Всичко в света е създадено чрез свобода, а не чрез насилие. Насилието е заблуждение. В Божествения свят трябва да влезе Любовта като разумна сила. Всичко в света трябва да се освети чрез Любовта. Сега като ви говоря така, не мислете, че света сега може да се изправи. Аз не считам, че светът е развален. Аз виждам едно поколение, което иде от невидимия свят и замества сегашното поколение. Мога да ви опиша каква е формата му, челото му. Всичко в света ще се оправи в един ден. Сегашните хора нищо не могат да направят още. Какво ще кажете на това? Ще кажете: „Ти говориш ли истината?“ Питам ви: Вие можете ли да приемете истината?

За мен истината е да върша волята Божия от Любов и да зная, че смърт няма в живота. В смъртта има нещо особено. Ако ти си придобил Любовта и 10 пъти да дойде при тебе смъртта, няма да може да те вземе. Страхуваш ли се от нея, живееш ли в безлюбието, тя лесно се справя с теб. В реката Нил има едни малки рачета, които крокодилите гълтат цели. Като влязат вътре, те постепенно прояждат утробата на крокодилите и излизат навън. Водата навлиза в утробата на крокодила и той умира – обръща се с корема нагоре.

Та казвам: Ако ти и онзи силният човек, като влезеш в утробата на смъртта, ще проядеш корема ѝ и като излезеш навън, ще кажеш: „Благодаря на условията, че можах да изляза вън на свобода." Та сега, като умреш, къде ще отидеш? Никъде няма да отидеш, освен тук, на земята. В Англия някъде, дъщерята на един голям милионер умряла. За да го утеши, проповедникът на една от английските църкви държал проповед, че умрелите отиват при Бога на блаженство и мир. В това време в църквата присъствал един човек, който виждал умрелите, затова се приближил към бащата на умрялата, при милионера и му казва: „Господине, дъщеря ви не е на небето. Тя е тук, при вас. Аз я виждам." И той започва да я описва: „Млада мома със светло лице, с руса коса, сини очи, висока, с деликатни ръце." Той определя точно и възрастта ѝ. Значи, проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, а онзи човек казва, че не е при Бога. Според проповедниците излиза, че Бог е само на небето. По думата „Бог" се разбира колективното съзнание. Бог обгръща нещата и вън от нас, и вътре в нас. Бог е в нашето съзнание и ние сме в съзнанието на Бога.

Сега ние казвате: „Какво ще стане с нас в тия времена?" Какво ще стане? Царството божие иде. Ама хората умират. Нека умрат всички изкуствени крака, всички изкуствени ръце. Всичко изкуствено да умре. Защо ни е на нас изкуственото? Казано е в писанието: „Ето, създавам ново небе и нова земя." Старото, изкуственото, вече е опетнено от хората. Всички петна на старата дреха ще изчезнат. Сега иде новото – новото съзнание на Любовта. Добре, но какво ще правим в бъдеще? Какво ще прави бедният, ако богатият има да му дава. Богатият трябва да каже: „Ела, братко, да живеем заедно. Ти си сиромах, аз съм богат. Като се обичаме, ще уредим тази работа. Някой път ще вземеш моето място, някога аз ще взема твоето място." Сега хората искат специфични работи и казват: „Жената си има женска работа, мъжът си има мъжка работа." Казвам: В райската градина Адам се занимаваше с женска работа, а Ева – с мъжка. Но и двамата учеха. Ева, като опита плода от забраненото дърво, даде и на Адама да яде от него. С това тя направи първата погрешка. Тя се занимаваше с градината, разглеждаше дърветата, но не можа да разбере смисъла и значението на всяко едно от тях. Мъжът и до днес търси жената в градината, понеже, като

я изпрати в рая, дето направи първата погрешка, мисли, че там ще я намери. Не, когато мъжът и жената се съберат заедно, те трябва да работят задно. Каквото мъжът прави и жената трябва да знае, и каквото жената прави, и мъжът трябва да знае. Жената трябва да каже: „Аз тъй чувствам." Мъжът трябва да каже: „Аз тъй мисля." След това двамата заедно трябва да отидат при Господа, Той да им каже какво трябва да правят. Казано е в писанието: „Всички ще бъдем научени от Господа." Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила." Тогава няма да има никакви противоречия между хората.

Сега, като ме слушате, казвате: „Колко хубаво е, богатите да бъдат щедри." Не само богатите да бъдат щедри, но и сиромасите трябва да бъдат щедри. Сиромахът не е сиромах. Той има сърце, което трябва да бъде пълно с любов. Той трябва да дава изобилно, без да вижда погрешките на богатия. Пред Любовта никакви погрешки не съществуват. Сиромахът да не вижда погрешките на богатия и от Любов да върши всичко. И богатия да не вижда погрешките на бедния и от Любов да върши всичко. Това изисква новата култура. Обаче, вие казвате: „Човек все трябва да има нещо, тъй, поне едно малко парче земя от дядо си." Какво ще прави с това парченце земя? Гледам, някой дойде тук, задигне някой мой косъм и го тури в джоба си. Ако дойде някой слаб човек, досега щеше да ме хване треска. Той държи косъма в джоба си и казва: „Това, което искам да направиш, трябва да направиш." Казвам: „Ти си взел само един косъм. Този косъм е твой и ти трябва да направиш това нещо." Преди няколко години дойде при мен един господин и ми каза: „Искам да излекуваш дъщеря ми" – „Ако вярваш, ще я излекувам." – „Вярвам, не вярвам, искам да я излекуваш." – „Няма такъв закон. Христос казва: "Ако имаш вяра...„ Твоята вяра е слаба. Не мога да направя това за теб." – „Но аз искам да направиш това. Не може ли да направиш това заради мен?" – „Не мога. Законът е такъв. Временно аз мога да я излекувам, но ако ти направиш някоя погрешка, болестта ще се върне отново." Вие не знаете този закон. Ако ви излекувам, втори път болестта ще се върне два пъти по-силна. Тъй, щото, ако казвам, че не мога да ви излекувам, аз ви говоря истината. Мога да ви излекувам даже за два-три дни, но ако направите една погрешка, болестта ще се върне в двоен размер.

Казвам: Вие трябва да обичате господа. Обичате ли Го, тогава и Господ сам може да направи това, и вие може да го направите, и другите хора могат да го направят. – „Е, тогава аз ще загубя вяра в теб." – „Че ти никога не си имал вяра." Как ще изгубиш вярата си, която не си имал? Най-първо аз не се нуждая от твоята вяра. Тя е за теб. Важно е аз за себе си да имам вяра. А това, дали ти вярваш в мен или не вярваш, не е важно. Ако аз съм светия, а

ти не вярваш в мен, с това не може да измениш моя живот. Ако не съм светия, а ти вярваш в мен и с това не може да измениш моя живот. Ние може само да си помагаме, а единствената сила, която изменя нещата, това е Бог в нас. Вие криво разбирате нещата. Сам Бог е неизменяем, но Той всичко изменя. Бог всичко изменя, от зло в добро. Бог е, който работи. Който освобождава хората от големите противоречия. Той всичко изменя и променя и създава доброто. Когато казваме, че Бог всичко изменя и поправя, имаме в предвид, че Той превръща низшето във висше. Ако Той живее у нас и ние спазваме законите Му, и ние може да направим всичко. Как? – Като се обединим всинца в едно. В духовния свят има един закон: „Когато вие вършите едно добро, вие имате доброто съдействие на всички разумни същества.“ Доброто не е само за едно същество. Доброто е общо за всички. Истината е обща за всички. Любовта е обща за всички. Ако някой обича някого, той има съдействието на всички, които обичат. Някои казват: „Е, в бъдещото прераждане ще постигнем това.“ Не, още сега може да се преродите, още днес може да се преродите. За прераждането не се изисква никакъв голям цикъл. Казано е в писанието: „Ако се не родите изново.“ Следователно, не отлагайте за бъдещето прераждане. Прераждането, за което говорите, това е превъплотяване, това е кармически закон. Ти още не си свободен. Новораждането е Божествен закон. Ти всякога трябва да се обновяваш. Ти всеки ден трябва да се раждаш изново. И когато човек приеме една нова мисъл, едно ново чувство, една нова постъпка, чрез тях той се преражда. Защото всяка права мисъл е присъствието на Божия дух в теб. Чрез всяка права мисъл се проявява едно възвишено същество, което разбира законите много по-добре, отколкото ти ги разбираш. Чрез твоето благородно чувство се проявява едно възвишено същество от невидимия свят, което разбира живота по-добре, отколкото ти си мислиш. Ако ти разбираше живота, туй същество ще те учи като учител. Казва Христос: „Който чуе гласа ми, той ще оживее.“ Вие сте чували много пъти този глас. Няма някой от вас, който да не е чувал гласа на доброто. Вярвайте в него.

Един проповедник запитал един актьор: „Какво ще кажете, ние проповядваме на хората истината от нашия амвон, но те не вярват, вие им говорите заблуждения и лъжи, а те вярват.“ Актьорът отговорил: „Ние проповядваме на хората лъжата като истина, а вие им проповядвате истината като лъжа.“ Значи това, което ти говориш на хората, ти сам трябва да вярваш в него, ти сам трябва да знаеш, че това е истина, че в него е вложена Божията Любов, Божията Мъдрост, всичките Божествени добродетели. Такава вяра трябва да имаш. И тогава, каквато работа и да започнеш, колкото долна и да е, в нея Любовта прониква. Затова тя става благородна. Най-малкото добро, най-малката работа, която можеш да свършиш с Любов, тя става благородна. Следователно, нашите мисли

трябва да се осветяват чрез Любовта, нашите чувства трябва да се осветяват чрез Любовта и нашите постъпки трябва да е осветят чрез Любовта. Това е Законът на сегашния човек. Всички трябва да осветят мислите си, чувствата и постъпките си чрез Любовта.

Сега искам всички да ме разберете добре, да не остане някакво заблуждение. Усилието на вашия ум, усилието на вашето сърце, усилието на вашата воля трябва да бъде като едно стъпало на деня. През годината вие трябва да поставите 365 стъпала. Всяка година от тези стъпала трябва да създадете стълба, която да достигне до небето. По тази стълба трябва да се качвате, за да намерите Бога.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

Трийсет и седма неделна беседа, държана от Учителя
на 03 септември 1939 год., 10 ч. пр. обяд.
Изгрев – София

1939_09_10 Единствен цяр
утринно слово

ЕДИНСТВЕН ЦЯР

Добрата молитва

Духът Божий

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея

В начало бе Словото

Размишление

В цялата глава, която прочетохме, Христос изнася едно ново понятие. Кои са близки и кои са онези връзки, при които хората могат да бъдат близки едни с други? От гледището на земния живот майка, която ражда детето, му е майка; и баща му е майка един вид. Онези, които се раждат сега от същата майка и баща, минават за негови братя и сестри. Христос не приема това за основа. Той казва, че майка е само оная, която изпълнява Волята Божия, която служи на Бога. Че майка, брат, сестра са само онези, които изпълняват Волята Божия, които служат на Бога. Няма да се впущам повече в това. Казвам: Какво роднинство може да има между двама, които не се обичат и какви връзки може да има между хората, които не служат на Бога? Защото Бог е единствената връзка в нашето съзнание. И когато се говори, че на човека не било забранено да яде месо, но му било забранено да употребява кръв, това е било, понеже считали, че в кръвта бил животът. И затова не било позволено да се яде и употребява кръвта за храна.

Какво трябва да се разбира под думите „Божественото по никой начин не трябва да се разваля“? Защото след като ти дадат един плод, например един орех, и ти го изядеш, какво ще се ползваш само от един орех? Ще го изядеш и ще се свърши. Но ако го посадиш, той след години може би ще ти даде орехи за през цялата година и ще имаш с какво да се храниш.

Да, Божественото трябва да се насади в самия човек. Христос е дал една формула: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Ако буквално се тълкува това, тогава ще вложим в тези думи едно значение, което не е вложил Христос. Той дава едно малко тълкуване със следните думи. Той казва: Плътта нищо не ползва. Словото е, което ползва.

Малцина хора има, които разбират как е произлязъл съвременният език. Вземете думата „хляб“ на български и думата „хляб“ на турски, немски, италиански, френски, арабски, санскритски език – все е с различни имена. Може да се попита защо хляб няма едно име, а толкова много имена. Арабите за камилата имат хиляди имена. Понеже тя им е била толкова

приятна, че през разните поколения за тази камила какви ли не имена са турили. Нали един баща казва на своето детенце: пиленцето ми, агънцето ми, гълъбчето ми? Аз съм чувал мнозина да казват: Моята крушка е това. Аз съм слушал баща, който казва за детето си: Моето прасенце. Или в ума на бащата седи друга идея. Ако ви каже някой думата „Ба“, какво ще помислите? „Ба“ е стара дума и има смисъл. Или ако ви каже някой „Аа!“, какво ще помислите? С тези звукове българинът се учудва чрез този знак. Но „А“ е цяла една дума в първоначалния език и сега почват да я изследват. И намират, че „А“ е означавало вода, а пък „Ба“ означавало „слово“, „дума“. И сега, когато изучават старите езици, които не се говорят, намират в тях думата „А“, думата „Ба“. И как се е писала думата „А“? В клинообразна форма. А сега означава първата буква, с която ние започваме.

Та казвам: Нещата имат значение за онзи, който ги разбира. Ние говорим за любовта, но колко е мъчно човек да разбере любовта и да остане устойчив в нея. Колко лесно се губят човешките чувства! Някой път, когато сте в приятно разположение, вие чувствате, усещате под лъжичката ви нещо топло, приятно. Това място го наричат сърцето на човека. То е в слънчевия възел. Там чувства човек и това, което чувства човек там, то е вярно, то е по-вярно от това, което мисли. Това, което чувства човек, някой път го изгубва. Някой път човек изгубва приятното чувство в слънчевия възел. Някой път човек чувства, че има нещо там, нещо грубо, студено и тогава целия ден е в нервно разположение. Щом се измени това състояние, човек става весел. Щом се измени естественото състояние на слънчевия възел, човек е недоволен, кисел, очите му са свити, лицето му е сбръчкано и дето ходи, само си пуска пояса и само чака някой да го настъпи. И става като един мъж, който е много взискателен към жена си, която е много добра, и иска да я бие. Или прилича на някой съдия, който иска да намери някоя вина в подсъдимия.

Една вечер жената видяла, че Кокошката (Плеядите) е на средата на небето. Мъжът казал: Я ми сложи масата под Кокошката. А после казал: Не виждаш ли, че Кокошката може да ми оцапа яденето? Защо слагаш масата под Кокошката? Жената му казала: Тая кокошка е толкова далече, че нейните извержения за хиляди години не могат да стигнат земята. Той казал: Ти така мислиш. Тя казала: Така си е. И понеже тази кокошка, която Господ направи горе на небето, е много разумна, тя не пуска никога тези извержения, които пускат нашите кокошки в курника. Мъжът ѝ казал: Много си умна.

Някой път си задават въпроса: Защо Господ създаде света така? Как го е създал? Вие питате: Защо хората не ме обичат? Един важен закон има в

света. Никога не можеш да бъдеш обичан в света, докато не си обичал. Щом обичаш, вече можеш да очакваш да те обичат. Но иначе е невъзможно. И когато говорим, че трябва да обичаме Бога, това се основава на този закон, понеже Бог е единственото същество, което най-първо ни е обикнало. И Писанието казва: Когато ние бяхме грешници, Бог ни обикна. И едва ли ще се намери някой, който да умре за някой праведник. А пък Апостол Павел казва: Когато ние бяхме грешници, Христос умря за нас. И Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен."

Сега другата страна е, че ние на земята искаме да бъдем щастливи без любовта. Някой казва: Мене малко ми коства дали ще ме обичат, или не. – Всеки човек, който не люби, е осъден на смърт. Осъден е на смърт, понеже Бог е същество, което люби. И Той е, Който има в себе си вечния живот. И казва: Който ме люби, възлюбен ще бъде и ще има живот.

Не можеш да имаш Божието благословение, ако ти не обичаш. И бащата винаги е доволен от сина си, който прилича на него. И синът, който не прилича на бащата, бащата не го обича. И дъщерята, която прилича на майка си, майка ѝ я обича. Обични деца са тези, които обичат. И обични майки са тези, които обичат.

И казвам: От гледището на любовта – любовта е, която може да поддържа живота. Щом човек изгуби любовта, той вече постоянно умира. И ние виждаме, че хората умират. Те умират от безлюбие. Всеки един човек, като няма вече на земята кой да го обича, той умира. Един човек, докато има един да го обича, той живее. И ако няма нито един да го обича, той умира. И защо умират хората? Защото не ги обичат. И като се ражда някой, има кой да го обича. И затова се ражда. Та хората идват на земята, като ги обикнат. И като ги разлюбят, заминават си от земята. Така седи въпросът. И тогава на небето не можете да отидете, докато не ви обичат там. Някой казва: Искам да отида в онзи свят. Че как ще отидеш в онзи свят, като не те обичат там? За да отидеш в другия свят, трябва да има един да те обича. И ти трябва да имаш кого да обичаш.

Разправя един от английските проповедници – Муди. Той казва: Едно време ми проповядваха за небето, за Господа, за ангелите, а пък Господа не съм Го виждал. Това беше нещо непонятно за мене. Чудех се какво нещо е Господ, какво – ангелите, какво нещо са светиите. Но умря майка ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите и майка ми. Умря и баща ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите, за майка ми и баща ми. После умряха и други близки приятели и вече имах стотици, стотици, които ги познавам и които са горе. И ми се поиска да отида там.

Кои са онези, за които живеем? – Онези, които ни обичат и онези, които ние обичаме. Толкова души са си заминали за онзи свят. Бащи, майки и други умират. Когато говоря за онзи свят, онзи свят аз го наричам света на любовта, защото има и друг свят – на безлюбието. За мен има два свята: един свят организиран, съвършен – той е Божественият свят, а пък другият е несъвършен, неорганизиран свят. Когато говоря за физическия свят, подразбирам света на безлюбието. И смъртта съществува в безлюбието, съществува в неорганизирания свят. А пък любовта е в организирания, съвършения свят. За мен има два свята. Един свят организиран, съвършен свят – той е Божествения свят. А пък другия свят е несъвършен, неорганизиран. Законът е: Понеже Бог е Любов, този съвършеният свят се стреми към несъвършения, за да го повдигне. И несъвършеният свят има стремеж към съвършения. Когато се говори в Писанието за Духа и плътта, там законът е същият. Плътта е неорганизираният, несъвършеният свят, а Духът е съвършеният, организираният, Божественият свят. И една воля има между тях. И тази воля е много естествена. Човек в света трябва да се бори. Борбата не е лошо нещо. В нея се показва силата на човека. Човек някой път трябва да се бори. Често юнаците се борят, да се покаже кой е по-силен. Човек в себе си се бори със злото. И трябва да се бори по всичките правила. И тогава може да се развие неговият характер – когато доброто има сила да побеждава злото. Ако в тебе една добра мисъл не може да победи една лоша мисъл, една неорганизирана мисъл, тогава твоите мисли не са силни; ако в тебе едно добро чувство не може да победи едно лошо чувство, то тогава в тебе Божественият свят слабо действа; и ако в тебе една добра постъпка не може да победи една лоша постъпка, ти си на слабата страна. Искате някой път да знаете кога сте силни. Силни сте, когато добрите ви постъпки побеждават лошите, когато добрите ви чувства и мисли побеждават лошите мисли и чувства. Лошото съществува извън човека. Човек отпосле е дошъл в този неорганизиран свят.

Питам: Когато едно житно зърно падне и се зарови в земята – земята е една неорганизирана материя – какво прави тогава това житно зърно? То показва своята сила. То веднага превръща неорганизираната материя в организирана. В оная материя, в която няма живот, то туря живота си и влиза в Божествения свят. Под Божествения свят разбирам светът, дето това житно зърно може да расте. Ако човек при най-лошите условия, в които се намира, не може да изплава, той е слаб. Някои стари учения дават едно механическо тълкуване на нещата. Те казват: Човек да има добри условия. Много добри. Вземете много мумии в Египет, които са приготвени преди 5–6 хиляди години. Турено им е храна в стомни и турили са мляко за тях. Те са били заровени при най-добри условия и пак не са могли да оживеят. И днес много от тези мумии са в английските

музеи. Ти казваш, че можеш да имаш добрите условия. Добрите условия без любов не могат да се използват. Светлите мисли, добрите чувства и добрите постъпки – това са външната обвивка, това са един резултат на онази велика Божествена любов, в която е скрит Бог и в която работи Бог. Любовта е дреха на Духа. За да се изяви Духът, трябва да се прояви любовта. Тогава ти не можеш да познаеш Духа без любовта. Това е дрехата, с която Духът е облечен. И Апостол Павел го казва: Любовта е плод на Духа. Тя е плод, с който Духът се изявява. И ние, следователно, като ядем този плод, имаме живот. Духът чрез любовта ни оживява. Ние казваме: Любовта носи живот, дава ни условия за живота. Сега това не е практически още приложено.

Някой път вие казвате, че не можете да отстъпите. Ние имаме сега един нов пример. Германия и Полша се скараха за един малък коридор. Когато се създаде Полша – Полша се създаде скоро след войната, която избухна в 1914 година – на нея туриха един коридор, за да се сношава с морето. Но там имаше германско население. И този коридор дадоха на Полша. И дойде време, когато Германия стана силна и каза: Ще ми дадеш коридора. Поляците казаха: Не може да го дадем. Не даваме. Но за да кажеш, че не можеш да дадеш, трябва да бъдеш силен. А пък като си слаб, какво ще правиш? Германците казаха: Ще ни дадеш коридора. Сега поляците дадоха Данциг и освен че Данциг отиде, но сега германците отиват във Варшава. Вие казвате сега: Защо е така? Но често вие се намирате в същото положение. Когато се състезавате с един силен човек, какво ще придобиете? Или ако се състезавате с един умен човек, какво ще придобиете? Все ще придобиеш нещо. Със силния като се състезаваш, ще видиш че си слаб; с умния като се състезаваш, ще видиш че си глупав; с добрия като се състезаваш, ще видиш че си лош. А пък ако се състезаваш с лошия и го победиш, ще видиш че си добър. Докато те побеждава лошият човек, ще бъдеш недоволен, а ако ти побеждаваш, ще бъдеш доволен.

А пък в света не може да има победа без Бога. Някои казват: Германците ги поразиха хубаво, взеха това и това. Колко ще задържат германците – това е важно. Римската империя беше превзела голяма част от Европа. Тя беше най-голямата империя. В Откровението се говори за една голяма империя. Тя там е представена като един от най-страшните зверове, който със стъпките си, дето стъпне, всичко смазва. Но от него не е останало нищо. От Римската империя останаха сегашните царства в Европа.

Преди потопа имаше грамадни животни с дължина 50–60 метра. Такива животни да има 2–3 – ще опустошат цяла гора. На това животно не му стига един тон храна на ден. Трябват му 4–5 тона храна на ден. Значи 4–5 хиляди килограма храна на ден. Всеки ден по 5 тона, в сто дни, колко тона

ще изяде? За двеста дена – хиляда тона. Те колко хиляди килограма правят? Представете си, че вие сте едно такова голямо животно и се нуждаете от 4–5 тона храна за един ден. Ако в сегашния живот ви трябват 5 тона храна на ден, вие щяхте ли да бъдете щастливи?

По някой път ние с нашите желания приличаме на тези предпотопни животни. Ти искаш всички хора да те обичат. Но който те обича, трябва да го обичаш. Като ти дават, трябва и ти да даваш. Представете си, че те обичат 5 милиона души. И всеки иска да ти целуне ръката. И ако минат и целуват вашата ръка, какво ще стане? Представете си, че 5 милиона същества си турят устните на твоята ръка. И 5 милиона души, като вземат ръката ти и я поопнат малко, и като ти целунат ръката 5 милиона души, не зная дали ще остане тя здрава. Разправя ми един, който ходил в Италия. Там имало една бронзова статуя и като са я целували с векове, тя горката, бронзът вече се е вглъбил навътре. А пък камо ли твоята ръка да остане здрава.

Та казвам: Не е време да те обича множеството. Достатъчно е един човек да те обича. Не е в количеството, но в качеството на нещата. Не е в изобилието на желанията. Някои наши желания приличат на някои паразитни същества. Представете си, че имате едно желание да пиете вино, бира и прочие. Да пиете боза, както и да е, но абсент, коняк, ракия, спирт и прочие – те са вредни. Когато дойдоха русите в България, българите казваха: Колко са юнаци те – 100 драма спирт изведнъж пият. Мислите ли, че онзи, който изпива 100 драма спирт, може да прокопса? Спиртът става някой път за лекуване.

В Шумен имало някой си Иван кръчмаринът. Влиза при него един бекрия (голям пияница) и казва: Иване, дай една стотарка. Понеже Иван затварял кръчмата си, в тъмното дава едно шише и му налива 100 драма. Но наместо да му налее ракия, налял му газ. Онзи вдига, пил и казва: Иване, какво направи? – и излязъл навън. И като се минало една година, казва: Много ти благодаря, че ми даде една стотарка. Отучих се вече да пия.

Та някой път и ние в нашите желания, когато ни дойдат някои желания в нас и ние пострадаме, ние се отучваме от един лош навик. Този невидимият свят, употребява разни начини, за да ни изправи.

Сегашният живот седи в едно голямо разумение, разбиране, което трябва да съществува в човека. Човешките мисли, които са още в нежно, зародишно състояние и всички чувства и постъпки, които са още в зародишно състояние – човек трябва да разбира техния органически произход още когато са в зародишно състояние. На всяка една мисъл или

желание човек трябва да разбира нейният органически произход. Също така и на всяка една постъпка. Защото ако не разбираш естеството на една мисъл, можеш да си създадеш цяло нещастие за себе си. Ако вземеш и излюпиш едно змийско яйце, какво ще придобиеш? Ако излюпиш яйцето на боата, след няколко години тази боа може да те погълне.

Сега ще се повърна върху основната мисъл. Онази истинската връзка, истинската сила, която създава човека като човек, е любовта. Трябва съзнание! В любовта човек слуша гласа на Бога най-ясно. Но щом като влезе в света на безлюбието, той става глух и не слуша вече. Не слуша гласа на Бога. Много пъти Духът му говори и човек забравя. Трябва да имате предвид, че новият живот в човека се внася чрез любовта. Животът, който имаме на земята, той ни служи като условие, за да придобием новия живот. Всички несгоди, които имаме на земята, са само едно средство за пречистване на човешките мисли, желания и постъпки.

Един българин пътувал през Полша. За пет дена дошъл оттам в България и казва на колко места са обстрелвали трена с аероплани. И трябвало да бягат и да се крият. Всяко едно нещастие, което ни сполети на земята, не е ли аеропланът, който ни обстрелва? И Писанието казва, че ненапредналите духове, които слезнаха от невидимия свят, са във въздуха и като намерят, че не си от тях – преследват те. Писанието казва: Когато лошият дух излезне от човека, се скита и се безпокои и казва: Да се върнем! И като се върнали, онзи човек станал седем пъти по-лош. Онзи човек, в когото отивал духът, на него му станало седем пъти по-лошо.

Та единственият лек в света, който спасява човека, е любовта! Тя е единственото лекарство. Някой казва: Защо трябва да любиш? Трябва да любиш, защото другояче си осъден на смърт. С любовта ти ще се спасиш. Без любовта ти ще погинеш. С любовта ти ще се въздигнеш. Без любовта ти ще пропаднеш. С любовта в тебе всичко онова, което е възвишено и благородно, ще се прояви. А без любовта ти ще изгубиш всичко.

Та казвам сега, идеята която трябва да имате, е следната: Онова, което може да опази света – това е само Любовта. И вътре в нас, и вън от нас това е вярно. Един народ без любовта не може да се повдигне. И цялото човечество без любовта не може да се повдигне. Без любовта не можем да отидем в онзи свят. Без любовта нищо в света не можем да постигнем. Можеш да постигнеш, но всичко, което постигнеш, ще ти го вземат.

Та сега казвам: Не водете полска политика и не водете и германска политика. Двама души, които се състезават, двама братя, които се състезават – те не извършват волята на баща си. Двама братя, които още

докато баща им е жив делят имането – те не са добри синове.

Аз оставям само една мисъл. Обръщайте внимание на онази борба, която става във вас. Има една борба, която става във вашия ум, във вашето сърце; има една борба, която става във вашите постъпки. Бъдете внимателни в тази борба. Днес например времето е по-силно, отколкото някога.

Мисълта, която искам да извлечете, е следната: Ще дойде един ден, когато никой няма да може да ви помогне. Ще дойде един ден, когато вие ще се намерите на леглото си и въпреки всичките ваши приятели никой не ще може да ви помогне. Единственият, който може да ви помогне, е само Духът Божий! Христос казва: В Твоите ръце предавам Духа си. В Твоите ръце на Любовта предавам Духа си. В ръцете на Твоята Любов аз предавам душата си. И нека да бъде името Ти благословено. Нека да стане както Ти си определил. И на вас ви казвам: Вложете всичката си надежда, всичката си вяра и всичката си любов в Бога. Това е смисълът на вашия живот.

Отче наш

6,05 ч. с.
37. Утринно Неделно Слово, държано
на 10 септември 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

1939_09_10 Силите и темпераментите в човека
неделна беседа ИК "Жануа-98"

СИЛИТЕ И ТЕМПЕРАМЕНТИТЕ В ЧОВЕКА

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета няколко мисли от книгата: „Свещени мисли на Учителя.“

„Това, което образува вечен копнеж на човешката душа, е да търси Любовта. Най-великото в живота на душата е стремежът нагоре – към това велико начало.“

Сега аз ще се спра върху един научен въпрос. Научните въпроси са потребни, защото те организират. Чувствата на хората са неорганизирани. Мисълта е, която организира чувствата. Човечеството винаги е страдало от неорганизирани чувства и от непостигнати желания. Всеки човек мисли, че в някое желание се крие някакво вечно благо. Например, онзи, който си е създал навик да пие вино, той го е създал благодарение на някакво желание в себе си. Първоначално като е видял червеното вино, то му се е видяло някак приятно. В първо време той пие сладко вино, но колкото повече стои, виното започва да реже и той го пие кисело. Колкото повече стои, виното става по-силно, старо вино го наричат. И като пие от него няколко чашки, то започва да му действа, но той си мисли, че ще се окаже по-силен. Колкото повече пие, главата му се отпуща и той се забравя. Така той придобива навик да пие. Българинът има навик, като изпие десетина чаши, сваля калпака си, като че се намира в черква. След това казва: „Искам думата, искам да кажа нещо.“ Ако е добър оратор, веднага ще развие една мисъл, ще покаже, че може да говори.

В света има редовни неща, но има и нередовни, т.е. изключителни. Изключителните неща донасят големи тревоги и големи нещастия на човечеството. Например, болестта е едно изключително условие. Казва се, че болестта е нещо патологично, но какво представлява Патологията? Патологията е увеличаване на чувствителността. Болният става чрезмерно чувствителен и внушението работи в него чрезмерно много. По-суеверни хора от болните няма. Те могат да се хипнотизират и да им се внуши, че минават край някакъв огън, дето могат да изгорят. Като се събудят от това състояние, наистина ръката им е изгоряла, като от огън. Мисълта им е толкова силно напрегната, че електричеството, което е в мозъка им [нацеля им] и се образуват плюски като от изгорено. Целият съвременен свят си служи с внушение. Те допущат някои неща, които след време

опровергават. Днес се пущат много неверни работи. Дойде домакинът в къщи и жена му го посреща и му казва: „Какво си така побледнял, като че си болен.“ Тя му тури един фитил в главата и после му казва: „Ти не трябва да ходиш на работа.“ И той, горкият, остане у дома си, легне на легло и започва да си мери температурата. „Да, имам температура.“ – „Колко?“ – „37 градуса и половина.“ Час след час мери температурата си, и тя се качва постепенно: 38–39–40 градуса. – „Ох, опасна работа, трябва да се вика лекар.“ Температурата се е повишила. Има обща температура на тялото, но има и локална. Къде седи опасността от температурата? Има една температура, при която капилярните съдове се свиват. Те постепенно изгубват своята еластичност, не са така подвижни, не могат да изпълняват своята функция. Това се вижда по хората от различните пояси. Хората от топлите места стават много лениви. Топлината разслабва човека. Един човек от топлите страни, като работи от един до четири часа най-много, счита, че е достатъчно работил. Хората от умерените и от студените пояси работят повече. Човек живее в три области: едната област наричаме динамична – област на човешките мисли. В тази област функционира човешкият мозък. Онези, които са изучавали човешкият характер казват, че от тази система се е образувал нервният темперамент. Нервната система е проводник на мозъчната система. Според учените хора умственият темперамент е мозъчният. Следователно, нервите са проводници на мозъчните сили. Чрез тях се изпраща електричеството и магнетизма по всички ония части на тялото, които се нуждаят от тия сили. Електричеството изпълнява голяма служба в тялото. Учените казват, че кръвта се разнася из тялото благодарение на свиването и разпущането на сърцето. Те не знаят, че свиването и разпущането на сърцето става благодарение на електричеството, което слиза от една специална зона. Мозъкът е, който регулира зоната на сърцето. Много хора умират преждевременно, защото се прекъсва онзи електрически ток, който иде отвън. Тъй както колелата се движат от една динамическа сила, така и сърцето се управлява от една космическа сила във вселената. Благодарение на тази сила, сърцето постоянно се свива и разпуща, т.е. в него стават постоянни приливи и отливи. При всяко свиване и разпущане на сърцето кръвта се приема и изпраща по цялото тяло. Онези хора, които не разбират законите, в тях може да се роди неврастения – излишно натрупване на енергия по цялото тяло. Най-безчувственият орган в човешкото тяло, това е мозъка. Можеш да го буташ където искаш, той нищо не усеща. Но когато се натрупа в него излишна енергия, той започва да страда. Правили са различни наблюдения над човешкият мозък и са дошли до заключението, че като се отвори черепа на човешката глава, може да се види как действат различните центрове. Например, там, дето се проявява най-голяма активност, мозъкът на това място се издава навън във вид на шило. Като спре действието, той отново се прибира в себе си. В

човешкият мозък са изследвани около 49 способности и чувства, на които отговаря специален център. И ако от всички тия дупки, т.е. центрове на главата, дето се проявява мозъчната дейност, излизат шила, ще видим, че човек е изцяло рогат. Когато стане човек религиозен, щяхте да видите как излиза навън във вид на шило религиозният център. Когато стане философ, философското шило излиза навън. Когато човек стане вярващ, шилото на вярата също така излиза навън. Навсякъде по мозъка има шила, което показва, че мозъкът работи с тия шила, както шивачът с иглата си пробива дупки в материята. През тези дупки той прекарва конците. Духовните хора казват, че страшно и чудно е създаден човек. Едва сега съвременната наука е започнала да доказва как е създаден човек. Казвате за някой човек, че има отлични очи. Но ако вие разглеждане под микроскоп строежа и направата на очите, вие не знаете всичко за тях. Вие не знаете къде са направени очите. Някои смятат, че очите са направени на земята. Не, материята, от която са направени очите, е приготвена на друго място, а на земята само се проектира. Това е същото, както правят някои машини тук. Частите на машината са направени на друго място, а тук само се сглобяват. Ако се случи човек да повреди някой свой орган, той не може да се поправи, защото частите на този орган не се намират тук, не могат да се направят. Тъй, щото и органът не може да се поправи. Нервната система, която управлява умствения или нервен темперамент, прониква из цялото тяло, като изпраща своите органи, чрез които се пренася кръвта по тялото. Нейните органи представят пътните съобщения за човека. Второто нещо, това са дробовете на човека, които имат връзка с динамичните сили, с електричеството и с магнетизма. Те се занимават с въздуха, с „праната“, така наречена от индусите. „Праната“ представлява такава жизнена енергия, която се възприема от дробовете и се предава на кръвта. Кръвта се пречиства чрез „праната“ и се пренася после по цялото тяло до най-отдалечените хранителни центрове. Така се е образувал сангвиническия въздухообразен темперамент. В новите времена се е създал сангвиничен мотивен темперамент. За да бъде човек здрав, дробовете му непременно трябва да бъдат силно развити. Ако умът в човека е по-силно развит от сърцето, тогава раменете в него са прави и образуват квадрат. Ако чувствата в човека са по-силно развити, раменете са закръглени. В жените, понеже чувствата са по-добре развити, раменете са закръглени. Малко жени има с прави рамене като у мъжете. Някои питат: „Какъв трябва да бъде човек?“ Смирен трябва да бъде човек. Когато раменете му са отпуснати надолу, той е смирен човек. Не взимайте думите ми в буквален смисъл. Това е в научен смисъл, но все пак се допущат известни изключения. Та казвам: Когато раменете в човека са закръглени, преобладаващо влияние имат чувствата. Но чувствата в човека трябва да се компенсират. Сангвиническият темперамент трябва да се компенсира с двигателния. Волята трябва да влезе в устройството на човека, да

балансира този темперамент. Хора с въздухообразен сангвинически темперамент имат стремление навсякъде. Те си представят нещата така, както не са. Сангвиникът може да обещае днес в пет часа да се срещне със сто души. Ако на всеки човек даде по една минута време, трябват му сто минути, а той има на разположение само 60 минути. Той няма точна статистика за нещата, той няма център на времето в себе си. Особено ако пръстите му са къси и в основата си дебели, той в един час може да обещае среща даже на 200 души. И след това може много да се извинява – един англичанин никога не се извинява. Като закъснее някъде, българинът се извинява с това, че гости му дошли и го задържали. Но англичанинът никога не се извинява с гости. Каквито гости да има, щом става въпрос за една среща, която е обещал някому, той казва: „Довиждане!“ И си заминава. Ако гостите искат да останат, нека си останат.

След това иде жизненият темперамент. Той е темперамент на симпатичната нервна система, в която главно място заема стомахът. Според този темперамент най-хубавото в живота е яденето и пиенето. Човек с такъв темперамент мисли само за обеди, за вечери, за баници, за щрудели и т.н. От този темперамент се е родил „витивния“, или както някои наричат флегматичния. Във флегматичния темперамент преобладаващо влияние имат жлезите. Флегматиците са много бавни хора, те работят всичко бавно, полека и затова минават за хладнокръвни.

Ще ви преведа един пример за такива хора. В Цариград, във времето на един от турските султани, няма да му кажа името, се наплодили много витависти, флегматици хора, или така наречените хайлази. Те се наплодили толкова много, че султанът започнал да мисли, какво да прави с тях. За тази цел той извикал един от министрите си и му казал: „Намисли какво да правим с тези хора. Големи разходи се правят около тях. Да ги избием, не става, грехота е това. Но трябва да се направи нещо с тия хора, не искат да работят.“ Тогава министърът казал на султана: „Султан ефенди, ще запалим дембеханетo. Които от тях изкочат навън, ще ги заставим да работят, а тези, които останат в дембехането, ще ги оставим.“ И действително, министърът заповядал да запалят дембехането. Като видели пожара, всички изкочили навън, само двама останали вътре. Тогава единият от тях казал на другаря си: „Ще изгорим тук.“ Другият отговорил: „Как не те мързи да говориш. Нали знаеш, че дембехането не гори.“ Министърът предал на султана цялата случка и тогава султанът казал: „Тези двамата са хасъл дембеханета. Те трябва да останат вътре, като пансионери на държавата, а всички останали ще се турят на работа.“ Да, има дембеханета в света, това е паталогическо, изключително условие в живота. Това показва, че в живота има някои дисхармонични прояви. И в нервните хора има особени прояви, нещо извънредно. Те са чувствителни

хора. Нервният възприема много впечатления. Той вярва на всичко, което чете. Като дойдат вестниците и той не знае кое доколко е вярно. Според мен, в някои вестници само два процента е вярно, според други – само три процента. Сега по радиото съобщават различни работи: Германците говорят едно, поляците – друго, англичаните – трето. Как ще знаете кое е вярно и какво всъщност става. Някои пишат, че на бойното поле са паднали толкова и толкова хиляди души. Отде знаят точното число на падналите? Кой ги е броил? Горе от аеропланите не може да се прочете точното число, но като чуват много гърмежи, мислят, че са паднали много души и затова определят приблизително едно число от десет хиляди души. Българите имат силно развито чувство на преувеличаване. Изобщо, бялата раса обича да преувеличава нещата. Това чувство е силно развито в бялата раса. И в науката има преувеличавания. Например, как са изчислили, че червената светлина има 400 билиона трептения? За виолетовата светлина пък се казва, че има 800 билиона трептения. Как са ги изчислили така точно? Че има нещо вярно, така е, но че изчисленията са точни, това е въпрос. Всеки цвят има и свои промеждутъчни тонове. Тъй, щото науката още не знае кой е същинският червен цвят и колко са неговите трептения. Освен това, от червения до портокаления цвят има известна зона, която учените не познават. Те знаят, че от червената светлина надолу трептенията се намаляват, от червената нагоре трептенията се увеличават. Сегашните учени търсят каква е пропорцията на тия трептения. Според различните учени има различни изчисления за трептенията. Учените са дошли до заключение, че за да може светлината да се проектира, нужни са известно количество трептения. Затова именно, светлината не може да се разпространява във всякаква среда. Има известни трептения на светлината, които са здравословни, но има и такива, които не са здравословни. Например, има един керемиден цвят, който не е никак здравословен. Има черен цвят, който също не е здравословен. И в черния цвят има светлина и тъмнина, и той е на степени. Например, казват, че някъде е много тъмно. Но от тъмнина до тъмнина има разлика.

Сега, като говоря върху научни въпроси, вие ставате нетърпеливи. Вие сте в положението на гладния, който иска да яде, а го разговарят, разказват му различни въпроси. В това отношение е интересен българинът. Като види някой гладен, той му наточи баница с яйца и сирене, полята отгоре с мляко. Баницата вече е готова, а той му разправя как е точена, кой я точил, кой е млял житото и т.н. Гладният слуша, слуша, че после казва: „Стига толкова приказки. Първо да ядем, че после ще говорим.“ Та сега и вие искате да знаете всичко изведнъж и казвате: „Баницата, баницата по-скоро. Как е станала баницата нас това не ни интересува, искаме да ядем баница.“ Да, но в духовния свят баници няма. И в духовния свят има нещо подобно на баница, но не е баница. И в духовния свят има нещо подобно на

тъмнината. Мнозина искат да заминат за духовния свят, да се освободят от страданията: Те не знаят, че страдания има и в духовния свят. Ако в този свят на земята ти можеш да изкупиш едно страдание за десет години, в духовния свят ще го изкупиш за двеста години. Двама млади студенти, приятели от Кембриджския университет се наговорили, който от тях замине за другия свят по-рано, да съобщи на другия по някакъв начин какво е положението там. Случило се наскоро един от приятелите заминал за другия свят. Този, който останал на земята, започнал да прави сеанси, да влезе в съобщение с приятеля си. Направил около 500 сеанса, и най-после един ден приятелят му се обадил. Те имали написано едно мото още приживе на заминалия, по което познал, че приятелят му се обажда. Той му казал: „Моето положение тук не е особено завидно. Две години вече как се намирам в този свят, но още никаква работа не са ми дали." Някои мислят, че като отидат на другия свят веднага ще им дадат работа. Не, онзи свят е разумен. Този свят се намира във вашия мозък. Божественият свят се намира горе в главата, а духовният свят – в симпатичната нервна система, в чувствата на човека. Значи, вие имате една станция, с която можете да се съобщавате с другия свят. Значи, духовният свят регулира чувствата на човека, а Божественият – неговите мисли. Затова, като казваме, че мисълта спасява човека, разбираме онази мисъл, която се регулира от Божествения свят – от същества, каквито са учените, които са напреднали, които имат големи опитности. Те си имат начини за възпитанието. Още в първо време религиите се разглеждали като наука, свързана с духовния свят. Религиозният свят е свят на сърцето, а духовният – свят на ума. И вие трябва да правите тази разлика. За някои духовният и религиозният свят е един и същ. Не, религиозният свят е свят на чувствата, а духовният – свят на мисълта, свят, който подига човека и регулира чувствата му. Затова казваме, че светлата мисъл въздига и облагородява човешките чувства.

Та казвам: Вие трябва да изучавате себе си. Понякога вие се безпокоите и казвате: „Аз не съм разположен". Защо не сте разположени? Преди всичко неразположението не е ваше. Вие сте яли храна, която не ви подхожда. Вие сте яли или ябълки, или череши, или месо не навреме, или когато не сте били неразположени. Има хора, на които месото не подхожда, но има хора, на които подхожда. Хора, на които месото подхожда, са от вълча порода. Когато ядат месо, те стават крайно нервни. Какво означава вълкът? Вие трябва да изучите какъв е бил първоначално вълкът. Има един анекдот, според който някога в древността вълкът е бил отлично куче. Той е пазил овцете на господарите си. Но в отсъствие на господаря си той взимал по една-две овци. За тази му кражба той бил изпъден от господаря си. И в последствие от изпъдените кучета се е създал вълкът. Вълкът е крайно жесток. На какво се дължи неговата жестокост? Като се правят измервания на кротките и на лошите кучета, забелязано е, че някъде при

ушите на главата на кроткото куче била тясна, а на лошото – широка, силно развита. Причината за това била, че на това място се събирала извънредно много разрушителна енергия. За да се освободи от тази енергия, вълкът трябвало да издави няколко овце. След като издавял на 20–30 овце, олеквало му. Един лекар разправяше една своя опитност: Един болен дошъл при него да се лекува. Лекарят започнал да го разтрива зад ушите, но той така силно го разтривал, че болният му ударил един ритник. Защо? Така не се разтривало. Болният нямал търпение. Друг лекар разправяше една своя опитност: Във време на войните при него дохожда един войник, сериозно ранен. Трябвало да му се направи една операция, за която било нужно да се упои. Войникът казал: „Никаква упойка не искам. Режете, правете, каквото искате, няма да се мръдна." И наистина, те рязали, той не се мръднал – окото му не трепнало. Питам: Какво ще кажете за характера на такъв един човек? Той може да се владее. Някои от вас са толкова чувствителни, че едно малко бутване е в състояние да започнете да крякате. Казвате, че някой ви обидил кръвно. Какво има в една обида? Казал ви някой, че сте невежа. Какво има в думата невежа? Не е ли невежа? Какво особено знае той? Ако го питате как е създаден, не знае. Как са създадени дробовете му, не знае. Как е създаден стомахът му, също не знае. Отде идат неговите деди и прадеди, не знае. Кога се е създала земята, не знае. Кога се е създало слънцето, не знае. Отде идат ветровете, не знае. Колцина от вас, ако сега ги запитат, как се е образувал дъжда и снега, ще могат да кажат? Все ще дойдете до някаква теория, но аз да ви кажа. Когато духне едно топло течение и след него дойде едно студено, веднага се образува град. Когато дойде едно студено течение и след него едно топло, образува се дъжд. Обаче, защо в първия случай иде топло течение, а после студеното, а в другия случай иде първо студеното течение, а после топлото? На какво основание отгоре? Има си причина за това. Защо един капелмайстор или един диригент, като дирижират музикантите, някога маха тихо и спокойно ръцете си, а някога силно, бурно? В първия случай той иска да изрази тихото свирене, а във втория случай трябва да свирят бурно, силно. Защо е така? Пиесата е такава. Някъде страданията са меки, а някъде са по-остри. Ще каже някой, че трябва да върви напред. Защо да върви напред? В природата няма такъв закон, всичко да върви гладко. Самата земя не е гладко кълбо. Някои искат всичко в живота им да върви по мед и масло. Най-първо това не е научно. Невъзможно е всичко да върви по мед и масло. Това е невъзможно. Даже и между ангелите, съвършените същества, и между тях е имало големи стълкновения. Половината от тях са слезли на земята, а другата половина е останала горе. И между тях е станала такава война, каквато светът не е виждал. Те са хвърляли в противниковия лагер големи гранати като луната и като земята. Като се били тези грандиозни богове, нахвърляли са в пространството тия грамадни гранати. Като ги гледал Господ, най-после

взел тия гранати и от тях направил днешните планети – светове, които се въртят един около друг. От техният бой са произлезли днешните светове. Сега, това не е закон за вярване, това е наука. И днес нали виждате, че земята съществува? И слънцето, луната, звездите нали съществуват? Това са факти, които потвърждават обяснението за войната между възвишените същества. Ще кажете, че има други теории. Нямам нищо против тези теории, важно е да обясняват явленията. Ние се интересуваме от дадените факти, а как ще ги обясним, това не е важно. Светът не е произволно създаден.

Казва се в Битието: „В началото Бог създаде земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. И Духът Божи се носеше над бездната“. И после, когато Бог е започнал да говори, светът се е създал в шест дена. На шестия ден Бог направил човека. Когато се е създавал човека, всички низши сили са започнали да работят. Същевременно в създаването на човека са взели участие и ангелите, и архангелите. Най-после Бог направил човека, направил му главата, дробовете и стомах, да му покаже, че има три свята: единият свят е физически – свят на явленията; вторият свят е духовният – светът на дробовете и на човешкото сърце и третият свят е Божественият – светът на човешката мисъл, на човешката глава. И сега, като се дойде до човешката глава, според някои ясновидци, някой е стигал до десетата степен, друг до 15 степен, но аз бих желал някой от вас да ми покаже човек с два сантиметра високо чело и да каже, че той е добър философ. Не, философът трябва да има високо чело най-малко шест–седем сантиметра високо. Това е една линия. При това, той не трябва да е стиснат, широчина трябва да има. Онези хора, които имат тесни чела и възгледите им са такива. Главата на човека трябва да бъде не само закръглена, но има един център, дето всички части на главата се отразяват. Има една светлина, която показва степента на човешката интелигентност, т.е. силата на човешката интелигентност. Има една линия, която показва устоя на човека. Дължината на носа показва силата на човешката мисъл. Широчината на носа показва устоя на неговите чувства. От правилното, разумно устройство на човешкия череп зависи и състоянието на неговия ум, на неговото сърце. Като живее, човек трябва постоянно да преобразява своя череп, а също и своя мозък. Защото всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, която иде от човека, донася известна динамическа сила. Тя донася особена светлина, която е потребна за устройството на човешкия мозък. Тази динамическа сила донася специфична топлина, която е необходима за облагородяване на човешкото сърце. Тя донася сила, която е необходима за устройството на човешката глава. Вие никога не можете да срещнете светия с дебели пръсти в основата си. Това е изключение. Този човек обича удоволствията, да си хапне и пийне, но той е последен кандидат за светия. Той казва: „Не ми говорете за онзи свят, той не ме

интересува. Този свят ме интересува.“ Това се дължи на особени напластявания в него, остатъци от минали поколения.

Сега може да се зададе въпроса: Какъв е смисълът на човешкият живот? Какъв е смисълът на човешката ръка? Ръката на човека съответства на неговата умствена дейност. Какъвто е умът на човека, такава е и неговата ръка. Каквото е разбирането на човека за справедливостта, такава ще бъде и неговата ръка. Има ръце на справедливостта, има ръце и на несправедливостта. Всички ръце не са еднакво справедливи. Има ръце работливи, има ръце на учени хора, има ръце на благородни чувства. Като погледнете пръстите на ръката, кожата и устройството на ръката, всичко това е от значение. Някои мислят, че човек може да бъде благороден въпреки едно грубо тяло. Това е невъзможно. Потенциално в ръката на човека се крият известни зародиши, които оказват влияние върху неговия характер. Когато се говори за ангел, ни най-малко не се разбира един обикновен човек. Всеки ангел, който разбира законите, може да се явява и да изчезва. Ангелът може да се яви в една обикновена човешка форма, но вие ще забележите, че той коренно се различава по устройство от обикновения човек. И като си замине, той ще остане паметен за вас. Затова именно всеки човек се стреми към Божественото в света. Божественото е идеал, то събужда човешкият ум. Всеки човек трябва да изучава себе си, но трябва да изучава и другите хора. Аз съм ви казвал и друг път, че човек трябва да си има едно огледало, в което да оглежда очите си при всяко свое състояние. Човек трябва да бъде художник във всеки един момент, при всяко свое възвишено състояние да рисува очите си и е забележи, че при всички тия случаи има разлика: когато има любов, вяра, надежда, все ще намери някакво различие. Когато в него действа благородната воля или благородното сърце, или смирението, той трябва да наблюдава очите си, да се изучава. Ако вие останете такива, каквито сте сега, мислите ли, че ще представяте важен предмет за изучаване на ангелите? Тази обвивка, която ви обвива, е подобна на онези мечи кожи, с които ескимосите се обвиват, в студените места. За да видиш какво представя той като човек, ти трябва да снемеш мечата му кожа. Например, човек може да се представя външно тих и спокоен, да казва, че вярва в Бога, но знаете ли колко мъчно може човек да вярва в Бога? Имате един добър приятел, който всякога ви услужва, но един път, два пъти, три пъти, той не изпълнява вашето желание, и вие веднага се разколебавате в него. Това се дължи на неразбиране, на незнание. Че ако аз отказвам яденето на един болен, мислите ли, че това е зле за него? Ако яде, той ще умре. Ако не яде, ще живее. Това отказване не е ли на място? Мнозина са ме питали: „Я ми кажи, какво съм бил в миналото.“ Да ти кажа: „В миналото си имал волска опашка и волски рога. Отскоро са паднали волската ти опашка и волските рога. Пък според мене и досега още не си се отказал от волския навик да

бодеш, нито от навика си да риташ. Да риташ и да хапеш, това е остатък от конски характер.“ Вземете децата особено обичат да ритат, да хапят, да бодат. Та ако ти и досега риташ, бодеш, хапеш, ти още не си човек. Ти сега едва си започнал да ставаш човек. Това са атавистичните прояви на човека. Не е лошо човек понякога да убоде или да ухапе, но след това се извинява, казва: „Ще ме извиниш, малко съм нервен, не исках, но и аз не зная как стана това.“ Този атавизъм особено се явява в религиозните хора. Като станат религиозни, хората често се ритат. Аз говоря общо за ритането. Обикновено конят рита своите неприятели, затова той казва: „В конския свят има закон: „Всеки, който е наш приятел, трябва да дохожда отпред. Който е наш неприятел, той иде отзад и тогава опитва нашите копита.“ На волския свят е обратното. Те казват: „Всеки, който е наш приятел, той трябва да дойде отзад.“ Те не ритат толкова, колкото коня, но бодат. Обаче, при известни случаи те могат и да бодат. Затова те казват: „Че у нас не може нито отпред да застанеш, нито отзад.“

Сега ние сме изпратени на земята да се учим, да учим това, което Бог е създал. Вие не трябва да бъдете като онзи турчин от Цариград, който за пръв път слушал фонограф. На фонографа турили да се говори на турски. Като слушал това, турчинът казал: „Чудна работа, кога дойде този в Цариград, та вече е научил турски език? За толкова малко време да научи турски език.“ Това е неразбиране. Той не знае, че плочата е научила това. Повече от това, което в дадения момент е изговорила, не знае. Това, което вие заучавате за кратко време, е една плоча, но то още не е никакво знание. Вие четете и казвате: „Това е казал Христос, онова е казал Христос. Това са казали пророците, апостолите.“ Обаче, от това, което Христос е казал, е валидно само онова, което вие сте приложили. Ето, повече от 20 години вече, как аз говоря за любовта, но какво е приложено? Велика наука е любовта. Много окултисти са ми казвали: „Кажи ми тайните на живота.“ Аз мога да ви кажа една от тайните: „Обичайте се. Това е една от великите истини.“ – „Но ние знаем това.“ – „Щом знаете, защо питате?“ – „Ама как да владеем всички тия работи? Как да владеем хората?“ – „Щом обичаш хората, ти ще можеш да ги владееш.“ За да ги владееш, ти ще се оставиш първо те да те владеят, а след това ти ще ги владееш. Като се научиш какво значи да владееш, тогава ти ще ги владееш. Тогава ще бъдеш на прав път. Ако искаш първо ти да ги владееш, ти си на крив път. Този е пътят към Божественото. Така постъпва и Бог. Първо той се оставил у нас ние да го владеем. Каквото искаме, Той го прави. Бог винаги изпълнява нашите желания. Крадецът иска да краде и Господ му помага. Някой иска да стане богат, Господ му помага. Някой иска да се жени, Господ му помага. После иска да ражда деца, Господ му помага. След това иска да стане учен, господ му помага. Господ помага на човека във всичките негови желания, но като дойде до плащането, Той те оставя ти да плащаш. И най-после, като

опитаме света и видим, че погрешно сме го разбрали, тогава се обръщаме към Бога. Но тогава Той мълчи. Докато не сме дошли до положение да разберем нещата, каквото искаме от бога, той го дава. Каквото искаме от него да направи, Той всичко прави. Няма нищо, което да не сме поискали от Бога, и той да не го е направил. После казвате: „Защо са допуснати тия престъпления?" Защото сте ги искали. Искате да се биете, Той ви оставя да се биете. Искате да се раждате, оставя ви да се раждате. Искате да умирате, оставя ви да умирате. Всичко, каквото пожелаете, и едното, и другото ви се дава. Като не разбират закона, хората се запитват: „Защо ни дойде това до главата?" Защото не си повикал Господа, да кажеш: „Господи, как да разбирам Твоя закон?" Глава имаш, трябва да избираш.

Преди години срещнах един български учител, който ми каза: „Дотегна ми вече да работя тази работа, искам да стана музикант." – „От колко време дойде тази идея в главата ти?" – „От преди четири години. Слушах един добър оркестър и ми се поревна да стана музикант." „Слушай, казах му аз, от тебе цигулар не може да стане. Ти можеш да се научиш да стържеш на цигулка, но по никой начин не си роден музикант. Виж, добър учител можеш да станеш, добър търговец можеш да станеш, но за музикант по-добре не си губи времето." Той ме послуша. След няколко години го срещам, той станал търговец и ми каза, че работите му вървели добре. – „Там е твоето място."

Следователно, човек не трябва да се спре само в една посока, да работи само в една професия. Макар, че хората се специализират! Добро нещо са специалностите, но човек трябва да работи във всички области, да развива всички свои способности, а да работи с най-силната от тях. Съвременните хора трябва да разбират закона, че нещата не стават произволно. Те стават закономерно. Например, някой иска да стане добър оратор, да говори красноречиво. Ако очите ви са хлътнали, аз не ви съветвам да ставате оратор. С такива очи можете да станете отличен мислител, но не и оратор. За оратор очите ви трябва да бъдат изпъкнали. Вижте какви са очите на жабите. Като дойде пролет, през цялото време, цели три-четири месеца те крякат, разговарят се. Дойде ли зимата, те прекарват в летаргия, затова не се чува крякането им. Ако жабите станат хора, те ще бъдат големи оратори. Сега аз не искам да вярвате дали жабите могат да станат оратори или не. Но ако ангелът можа да стане змия, защо жабата да не може да стане човек? Че змията, която изкушаваше Ева, беше ангел под формата на змия. Под думата „змия" според стария език се разбира същество много разумно, което може да се приспособява при всички условия. Бог като дойде, ще види всичките ви слабости. И хората сами виждат способностите си, но да виждаш слабостите си без да ги изправяш, това не е никаква наука. Науката седи в това, като вижда човек слабостите си, да

може да ги изправя. Често някой човек говори много, но след това съжалява, изпитва някаква мъка, че е казал много думи. Защо му е мъчно? Защото всяка дума произвежда известно действие върху мозъчните центрове на човека. Например, ти се заканваш на един човек, че ще го убиеш. Като чуе това, този човек започва да се страхува и това впечатление, което са произвели твоите думи върху него, събуждат центъра на страха в неговия мозък. След време, обаче, страхът ще се върне към тебе и ще почне да ти въздейства. Човек, който е убил някого, започва да се страхува. Който е откраднал, и той се страхува. Който е излъгал, и той се страхува. Значи, отрицателните и положителните енергии се връщат към този, от когото са излезли. Мнозина мислят, че могат да извършат известно престъпление, без то да окаже известно въздействие върху тях. Това е лъжливо схващане. Тъй, щото когато се казва, че трябва да извършим добро и да мислим добро. Това е, защото енергията на доброто, в колкото малка степен да е проявена, тя се връща към този, който я проявил. Тя действа добре върху нашия мозък. Затова е казано: „Добре говори, добре мисли, добре постъпвай.“ Който иска да се самовъзпитава, този е правилният метод. Ако не можеш да изпратиш към хората своето добро, ти добър човек не можеш да станеш. Каква нужда имаше Христос да слезе от небето между хората? Той дойде на земята да вложи добро чрез своя велик Дух. Той е оставил на земята своите добри мисли и чувства като велико благо, от което един ден всички хора да се ползват. Ето, виждаме, че вече две хиляди години след Христа са се изминали, и колко хора още се ползват от Неговото благо. Ако премерите температурата на светлината и на топлината тогава и днес, ще висите, че има голяма разлика. Ако днес ранят един войник на бойното поле, неприятелската страна ще го вземе, ще го лекува, ще го храни. Сега не убиват пленниците си, но ги разменят. Като четете Стария завет, вие виждате, какви са били жестокостите на тогавашните войни. Тогава всичко е отивало под ножа. Ако някой от тогавашните царе е превземал градове, той заповядвал жителите на града да се изведат навън и отгоре им да мине диканя. Голяма жестокост е съществувала тогава. Ако днес гонят евреите, гонят ги за това, което са извършили в миналото. Жестоки са били тогава! Те не са разбирали Божия закон. И Мойсей се оплакваше от евреите. Като ги изведе от Египет, те щяха да го убият с камъни. Той казваше: „Още малко и ще ме убият.“ Не им е дадено още да разберат Божия закон. От положението на евреите днес човек може да се възпитава. При това те бяха избран народ. Те имат 32 хиляди обещания от Бога, че всичко в света ще бъде за тях. Еврейският народ е минал през голяма дисциплина. И за този народ е казано: „Не може да се свърши народа ми, който е минал през голяма дисциплина.“ Наистина, аз съм срещал много надеждни хора между тях. Като дойдат страданията, казвам: Ти искаш да бъдеш човек, който да изпълнява волята Божия, затова ти трябва да изпълняваш закона. Ти не можеш да се

оплакваш, че не си разбрал или че не можеш да изправиш погрешките си. Който може да направи една погрешка, той може да направи и едно добро. В погрешката се губи два пъти повече енергия от доброто. Затова доброто е много по-лесно да се прави, отколкото злото. Тогава никога не се лъжете, че не можете да не грешите. Някой натрупал грехове и очаква Христос да го спаси, да му прости греховете. Христос прощава греховете, но Той иска да работиш. След като ти прости греховете, ти трябва да отидеш да проповядваш на хората, как да се обърнат към Бог. Ти ще им разправиш през какви страдания си минал и как си се спасил. Не е достатъчно само да кажеш, че „Господ ми отне греховете". Ето, Давид направи един грях и вече повече от две хиляди години, как се говори за неговия грях. Какъв цар е бил той! Всички говорят за греха му. Който чете, той трябва да се поучава от неговата постъпка. Но пророкът, който дойде при Давид, беше много по-учен от него. Той каза на Давид: „В един град имаше двама души. Единият беше беден човек, имаше само една овчица, а другият – богат, имаше големи стада. На богатия дойдоха гости, и за да ги угости, той не взе от своите стада, но заповяда на слугите си да заколят единствената овчица на бедния." – „Кой е този човек? – извика Давид – Той е достоен за смърт!" – „Ти си този" – казва пророкът. Геройство е да кажеш на себе си: „Ти си онзи престъпник, ти трябва да изправиш погрешката си" – нищо повече. Ти си онзи богатият, който нямаш право да вземаш овчицата на бедния, но ще отидеш да вземеш една овца от твоите стада и ще я заколиш. И няма да се оправдаваш, че нямаш. Не, нито ще ги намаляваш, нито ще ги увеличаваш. Ако аз бях една мома и дойде при мене някой, иска да се жени за мене, ето какво бих казал на възлюбения: „Аз съм малко сприхава, да знаеш това. Доста съм устата, понякога не мога да се въздържам, пък обичам от време на време да удрям, да драскам. Имам всичкото добро желание да се освободя от тия недостатъци, но още не мога. Ако при тия недостатъци си готов да ме обичаш, добре, съгласна съм. Но ако не си съгласен, иди си намери някоя, която не дращи." Ако бях момък, ето какво щях да кажа на моята възлюбена: „Аз съм човек малко табиетлия, човек на навиците. Обичам сутрин, като стана, да намеря обущата, чорапите си до леглото. Дрехите ми да бъдат добре очистени и приготвени. Като стана, веднага искам вода да се измия, да ми се полее и т.н. Ако при тези условия можеш да ме вземеш, добре."

Казвам: Тия дефекти ги нямат всичките хора, но затова пък те имат други, които са по-тънки. Например, някой среща един богат човек и не го гледа като човек, но като такъв, когото като обърне към Бога, може да обърне и кесията му. Като проповядвате на богатия, проповядвайте му първо да обърне кесията си, а след това да обърне и сърцето си към Бога. На сиромаха пък като проповядвам, ще му кажа първо да напълни кесията си, а след това да напълни и сърцето си. По какво се отличават хората? Аз съм

обяснявал значението на думата „сиромах“. Тя е доста добра дума. Не е лошо нещо сиромашията. Докато не осиромашее, човек не може да стане учен. Учеността е богатство, което той е придобил от сиромашията. Той трябва да мине през сиромашията. Всички възвишени души, които слизат от невидимия свят, забогатяват на земята и се връщат богати, по-богати, отколкото са слезли. Те се преобразяват, преобразяват, докато вземат най-нисша форма и оттам започват. Учените са намерили, че човек минава през 400 хиляди форми, докато дойде до положението на човек. И във всяка от тия форми той е живял най-малко по сто хиляди години. В някои форми е живял повече от сто хиляди години. Това е наука. Според окултистите, човешката форма се е явила на земята преди повече от 18 милиона години. В Библията е казано, че човек съществува на земята от 8 хиляди години. Които разбират законите, те знаят, че Божественият свят е свят на дълъг период важното е човек да учи, да изучава нещата добре, а колко време ще отнеме, това не е важно. Ти ще благодариш, че си преминал през всички тия форми и си научил нещо, защото всяка форма представлява една област на знание, в която човешкият дух се проявява. Ще кажете, че известна форма е нисша, или че човек още не е дошъл до най-високата форма. Нищо от това, в природата нисши форми не съществуват. Низше е само онова, което ние не разбираме. Всяко нещо, което разбираме, е възвишено. Ученият човек разбира законите, при които растенията се развиват, и вижда, че те имат знания. Растенията разбират от химия и от физика. Те знаят как да акумулират слънчевите лъчи, знаят нещо и за цветята. Всички растения са взели различните краски и с тях се украсяват. Съвременните хора, като растенията, трябва да извлекат най-хубавото от живота, който е създаден за тях. Вие се готвите за изпит. След 50–60 години много от вас, които сте тук, или най-много след 120 години нито един от вас няма да остане на земята. Всички, които сега сте тук, ще заминете за другия свят. Там ще бъдете подложени на изпит.

Казвам: Стегнете се сега да изучавате вашата глава, вашите дробове и вашия стомах. Вие трябва да изучавате мозъка си, да изучавате дихателната си система, да изучавате въздуха, да изучавате всички ония хранителни елементи, от които ще се създаде онова възвишено бъдещо тяло. Сега всички трябва да работим за създаването на едно отлично тяло, в което грехът няма да съществува.

Живейте в светлината на вашия Божествен ум, в неговата топлина и в неговата сила!

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Трийсет и осма неделна беседа от Учителя,
държана на 10 септември 1939 год. 10 ч.пр.обяд.
София – Изгрев

1939_09_13 Организирана вяра
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г.
КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

ОРГАНИЗИРАНА ВЯРА

(Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.)
сряда, 5 часа сутринта
Отче наш
„Духът Божий“
(Четоха се темите: „Постиженията на вярата“.)

Някои изучават вярата теоретически, а други практически. По теория нещата не се знаят. А по опит се знаят. Вие се приближавате, да кажем, при някоя мечка. Вас ви обхваща страх. Коя е причината? От къде иде страхът? Например приближавате се до някоя чешма, която тече малко – не ви е страх. Но ако е голяма водата, вас ви е страх. Като че ли от водата ще излезе нещо. Питам, на какво се дължи този страх? Страхът си има своето произхождение. То е една отрицателна сила, която е добита от после, чрез опитност. Страхът се е развил у човека, когато той е бил в състоянието на заяк, с неговата слабост и всички са го гонили. Има един анекдот, че един ден заякът се отчаял и казал: „Няма по-страхливо същество от мене. Защо Господ ме създаде! Няма никакъв смисъл.“ И отишъл да се дави. Той си казал: „От всичко ме е страх. Трябва да отида да се удавя.“ Като наближил до водата и вече се приготвил да се хвърля, жабите се уплашили и се нахвърляли във водата. И той казал: „Има от мене по-страхливи.“ И се върнал. От тогаз насетне краката му станали по-дълги и казал: „Аз съм станал герой. И от мене се плашат.“ Този страх се явява у човека, когато той усетил своята слабост. А пък има известни сили, които са положителни. Например приближавате се при някой човек, гледате го и имате доверие към него. Като че ли светлината, която излиза от него ви вдъхва доверие. Има и нещо в движенията му, което ви привлича. Имате доверие в него. Това е положителна сила. А пък има някои хора, които като ги видите, още от пръв поглед нямате доверие в тях. Но този закон на доверието не е еднакъв. Към един човек вие може да имате доверие, а друг при същите условия да има съвсем друго отношение към него. Законът е: Всички хора, които са еднообразни с нас, които вървят по закона на еднообразието с нас, ние имаме недоверие към тях. Сега това няма кой да го вярва. Не може да се проверява. Всички онези, които се различават от нас, в каквото и да е направление, ние имаме вяра в тях. Например ти имаш вяра в хляба. Защо? Това не е вярване, но понеже ти си опитал в хиляди случаи хляба и той всякога ти е услужвал, то като видиш

хляба, дето и да го видиш, в каквато и да е форма, ти имаш вече доверие към него. Защото имаш вече твоя лична опитност и опитността на хиляди други поколения преди тебе. А може би и хиляди поколения, които ни са предавали чувство на страх пред известни опасности, събуждат това чувство в нас. Например, качваш се на някоя къща и страх те е да не се събори. Качиш се на трена и страх те е да не излезе от релсите. У всички хора страхът не е еднакво развит. Някои са по-страхливи, а някои по-безстрашни. У някои, към темето отстрани, центърът на страха е по-силно развит. Има известни работи, които поддържат страха. Понеже света има доста опасности, това е едно чувство, което предпазва човека от тях. Чувството на осторожност и предпазливост, съединени с човешкия разум, образуват благоразумие. Страхът е едно отрицателно чувство, отрицателно в този смисъл, че има пред вид интереса на човека. Всякога той му казва: „Пази се да не би да се изложат твоите интереси на голяма опасност." Например, казва ти: „Пази се, този човек да не те излъже!" И в животните има това чувство. Някое животно, като те погледне или ще вярва в тебе или няма да вярва или ще има доверие или няма да има доверие.

Та казвам, сега ще ви кажа нещо за практическата страна на вярата. Вие щом се доближите до един човек, у когото вярата е силно развита, той ти вдъхва вяра. Центърът на вярата е точката А на главата.

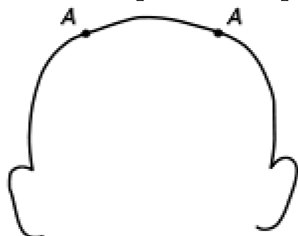

У хората на силната вяра, очите им са подвигнати, погледът им е повдигнат над хоризонталната плоскост. Той, като те погледне, не гледа към земята, но малко нагоре, с ъгъл 45 градуса. А пък щом се приближаваш до някой човек, у когото вярата е слабо развита, той ти предаде безверие или не може да събуди в тебе интерес. Дружете с хора, които имат този център силно развит. Сега не вземайте понятието вяра в смисъл на съображение. Някои хора вярват и като погледнат някого имат съвсем други съображения. Например ти виждаш един богат човек и вярваш в него, защото ще ти даде пари и прочее. Но това не е вяра. Това са съображения. Или можеш да вярваш в силния. Това е пак съображение. Вярата е едно чувство, което принадлежи на Божествения свят. Тя е чисто Божествено чувство. Ти при вярата нямаш никакво користолюбие. Ти вярваш за самата вяра. И онова, в което вярваш, никога не може да те излъже. Ти не можеш да бъдеш излъган от вярата си в Бога! И ако някой път ти се излъжеш, то погрешката е в тебе. Ти може би искаш от Бога

повече отколкото трябва и Той, като не ти го дава, можеш да се обезвериш. Но погрешката е твоя. Но ти, като искаш от Бога това, което в дадения случай ти трябва, Бог никога не отказва. Разказваше ми един млад момък, който ходи във Франция и се върна. Той каза: „Когато изучавах християнството, родителите ми бяха бедни и не ми пращаха пари. За два–три месеца не ми пратиха пари. Малко бях честолюбив, не обичах да поискам от приятелите си, да им кажа, че три дена не съм ял. Нещо ме глождеше в стомаха. Един ден минавам покрай една гостилница, видях 25 тенджери. Ухание излизаше от тях. Прияде ми се и казах: Господи, на мене ли се падна? Нещо ми казва: Гледай на земята. Гледам – половин лев. Нещо ми каза: Вземи, яж и не въздишай!“ Друг пример с един българин, който е учил в Америка. И той изпаднал, свършили му се парите. И той нямало от къде да вземе. И гладувал три дена. Това станало в града Бостон. След като се молил и молил, една вечер излезнал на улицата. И той разказва така: „Като вървях замислен, удари ме нещо в крака. Улиците гладки! Това беше една кесия. Виждам вътре един сноп банкноти, долари. Заинтересувах се на кого е. Намерих, че лицето следва в университета в Бостон. Кесията била на един от студентите. В мене се яви едно чувство да взема ли парите или не. Мислех, че студентът все ще ми даде нещо. Дадох му кесията. Той ми каза: Благодаря! И нищо не ми даде. Още два дена минаха така. Един ден, в мъката си отивам в битпазара на Бостон. Влизам между хората и гледам, че нямам нищо в джоба си. По едно време ми казват от вътре: Виж надолу! Виждам, че един долар го тъпчат. И нещо ми казва: Не му търси стопанина! Благодарение на този долар, като го намерих, от там насетне ми тръгна. Но във време на опитността ми, какви ли не мисли ми минаха – и безверие и че Господ няма и че Той не се грижи за мене, че Той си гледа работата и прочее, философствувам.“ И казва той: „И най-после аз почнах да изучавам вярата.“

Вярата се предава, то е нещо разумно в света. То е най-възвишеното чувство, което има в човека. И когато срещнеш един човек с вяра, ти веднага влизаш в положението на другите хора, чувствуваш техните нужди и другите чувствуват твоите. И ти щом вървиш по закона на вярата и у другите има разположение да ти помагат. Но затуй човек трябва да има вяра. Как може един човек да ти помага повече: когато го мразиш или когато го обичаш? Ако го мразиш или ако някой те мрази и е силен и може да те измъчва. Ако е по-силен от тебе, ти ще имаш една вяра отрицателна, ще вярваш, че той може да ти направи много пакости. Но това не е вяра. Сега ние вярваме, че мечките са опасни, че змиите са опасни, че в дълбоката вода корабите потъват и хората се давят. Че в огъня човек изгаря. Но тази вяра нищо не ни допринася. Божественото чувство на вярата седи в това всеки един човек, в когото вярваш, той ти помага. И ти, като вярваш в Бога, Той ти помага. Не може Бог да не ти помага, като

вярваш в Него. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Понеже няма друг път, по който Бог може да ни помогне. Казваш: „Защо е така?“ Ако един човек има чувство на глад, но няма уста, устата му е затворена, как ще му помогнеш? Но ако има уста, може да го нахраниш. Питам, ако един човек иска да работи, но няма ръце, как ще работи? Ако има крака, може да ходи, ако има очи може да гледа. Когато казваме, че човек трябва да вярва, подразбирам, че ние имаме тези органи, тези способности, тези чувства, тези сили. Следователно, вярата подразбира положителната страна, която Бог е дал на наше разположение. И колкото и малко да му е дал Бог, човек трябва да го използува. Той трябва да използува малкото благословение, което Бог му е дал. И що са години за напред, те са заради нас. Вие не се обезсърдчавайте, че не сте толкова богати или толкова учени. Нищо не значи това. В Божествения свят има възможности за всинца ви, но се иска време. Едно малко дете на една година ще извърши нещо, на втората година ще извърши друго, кога стане на сто години – друго. Ако вие бихте живяли 1000 години, ако имахте съзнание за 1000 години! Вие сега имате съзнание за 20–30 години. А някои от вас имат съзнание за 80–90 години. Не само да вярваш, че си стар, но да имаш съзнанието на един стар човек.

Сега да кажем, че някой от вас иска да развие търпението. Искате да станете певци. Ти не можеш да станеш певец, докато не дружиш с певци. Защото всички хора, които са певци, от тях излиза една сила, която подхранва твоето чувство. То ще те храни и стимулира. Ти, като се приближаваш до един човек, който обича да пее, у тебе ще се прояви подтик да пееш. А пък като се приближиш до други, които не обичат да пеят, ти ще мълчиш. У едни хора има чувството да мълчат. И това не е лошо. Изобщо музиката и тя спомага на вярата, понеже музиката спада към духовния свят, един свят който има повече възможности за постижения. Сега, някой път, вие срещате мъчнотии, които се дължат на вашите минали съществувания. Не сте работили върху някое ваше чувство. Например върху вярата. Не само да вярваш, но от силната вяра произтича ясновидството. Ти, ако имаш силна вяра, можеш да проникнеш в бъдещето, ще знаеш какво ще ти случи. Ти, ако имаш силна вяра, като тръгнеш на път, ще видиш дали пътят ти е отворен или не. Ти, ако имаш силна вяра и влизаш в училище, ще знаеш дали ще свършиш или не. Лягаш, ще знаеш дали ще прекараш добре или не. Но ако вярата не е толкова силна, то е само като чувство, както като че ли в духовния свят само набарваш нещата, а не можеш да ги видиш. Сега може да направите следующия опит: да познаеш дали това, което мислиш е право или не. Да ви дам едно малко упражнение. Искате да развиете вашата вяра и искате да знаете дали вашата вяра е положителна или не. Да кажем, че онези, които имате часовник на ръката си искате да знаете кое е времето според

закона на вярата. Турете си ръката отгоре върху часовника и седете тих и спокоен още 1, 2, 3 минути и се позапитайте колко е часа. Някой път, ако се запиташ, ще се явят две мисли. Един глас ще ви каже: 10, а друг глас ще ви каже: 11. Ще оттеглиш ръката си. И ще видиш, че не е нито 11, нито 10. Това да не ви обезсърдчи. Отбележи това, виж разликата. Продължи опита. Мине се един час, направи същия опит и виж колко е разликата. Виж истинския час, дали беше по-близо до 10 или до 11. Някой път ще видиш, че часът минава 10 и половина и ти си казал 10. А другия глас ти каза 11. Единият глас ти каза 10, другия ти каза 11, а пък то минава 10 и половина. Тогаз 11 е по-близо до вярното. Отбележи всяко това. След един–два часа повтори същия опит. Единия глас ти казва 2, а пък другия ти казва, че е 3. Виж каква е разликата. Сега във вас ще остане мисълта: Къде ще му отиде края на това? Но ако вие правите този опит една година, у вас това чувство на пресмятане на времето ще се усили. И вярата ще се усили. Значи у вас чувството за времето е слабо развито. Освен че вярата не е толкова силна, но чувството за време е слабо развито у вас. Човек, у когото времето е силно развито, той ще каже времето. У човека вътре има един часовник. Някой даже определя времето много по-точно отколкото часовника. Може да правите и следующия опит. Чрез опита с часовника може да се научите точно да определяте времето. Даже някои наши приятели не носят часовника и познават времето с погрешка 5 минути, разликата между тяхния вътрешен часовник и външния. И техния вътрешен часовник е по-верен отколкото механическия часовник. Защото в механическия часовник има една разлика от 8 минути. Например един лъч, който иде от слънцето, е дошъл тук за 8 минути. Вие виждате слънцето, но не го виждате на местото му. В 8 минути земята не е вече на същото място. Тя изминава по 29 километра в секунда и за 8 минути какво пространство, колко километра ще изходи земята? Другия опит, който може да направите е следующия: искате за знаете, дали вашия приятел е у дома си? Насочете ума си и се питайте, дали е в къщи приятеля ви или не? Някой път ще имате отговор, че приятеля ви е там. Идете и вижте дали е там. Някои, като помислят за приятеля си, почва да играе лявата им вежда. Лявата вежда показва, че приятеля му не е в дома. А пък ако играе дясната му вежда, той е в дома си. Или като помислите за приятеля си, почва да играе лявото око. Тогаз не е в къщи. Ако ви играе дясното око е в къщи. У някои хора е обратно, но у повечето хора лявото показва, че не е в къщи. Или ти си чиновник и помислиш кога ще ти дадат пари? Като помислиш, дясната ти вежда играе, това показва, че са решили да дават пари на чиновниците. Или дясното ти око играе – това показва, че ще ти дадат пари. Или някой път имате трепети – игране на дясната ти ръка, на десния ти крак и пр. Това е наука за трепетниците, които показват, какво има да ти се случи. Но трябва да имате дълго наблюдение и да си отбелязвате всякога правилно наблюденията: какво е времето отвън, дали е

ясно, ветровито ли е и прочее. Защото в хубавото време впечатленията са по-правилни. Когато времето не е хубаво, впечатленията не са толкова верни. Та казвам, у онези, които си служат с вярата има един език, който се нарича езика на етера, щом помислиш за приятеля си, у него си има радио и той ти изпраща вълни. Ти казваш: „Тук ли си?“ Той казва: „Тук съм.“ И от неговата глава излизат вълни, с които ти праща мисълта си: Тук съм или не. Или той не е разположен и ти казва: „Не съм разположен. Днес не идвай, защото няма да мога да ти услужа в работата.“ Ти имаш за вярата едно понятие като един изработен процес. Ти казваш: „Аз имам вяра!“ Например някой идва и аз казвам: „Аз имам вяра, че този, тази година, ще влезе в училището.“ Дойде годината, но той не може да влезе в училището. А пък някой път има и следното казвам: „Аз не вярвам, че тази година, той ще постъпи в училището.“ А пък постъпва. Как ще обясните това? Вярата има два полюса. Някой път ти, като вярваш, ще се образуват в тебе две положения. Едното положение е, че не вярваш, а другото положение е, че вярваш. Някой път е вярно, че отрицателната страна става вяра. Това, в което не вярваш, става. Ти не вярваш, но вътре в тебе има нещо, което ти казва, че ще стане. Ти, като разсъждаваш, казваш, че не е възможно да го приемат в училището. С ума си казваш това, а пък същинската вяра ти казва: „Възможно е.“ Имаше една сестра, която скоро идва при мен и ми казва: „Аз ще имам един милион. Имам вяра сто на сто.“ Връща се. Казвам ѝ: „Как е вярата ти?“ Тя казва: „Нито 5 пари не се паднаха от лотарията. Изгубих вече вяра!“ Погрешката не е че е вземала билет, но когато вземаше билета, трябваше да се спре и да си помисли дали ще вземе пари или не? Да опита това чувство. Ако ѝ се падат, нещо ще ѝ каже: „Вземи билета!“ А пък ако няма да ѝ се паднат, нещо ще и каже: „Не взимай билет!“ А пък тя, след като е вземала билета, след това, иска да се наложи на невидимия свят, че ще вземе пари. Това не става. Да ви обясня закона как стои: Представете си, че вие идвате за робота при мене двама души. Един от вас е здрав, силен, снажен, а пък другият е хилав и слаб. Кого от вас ще хвана, за да носи куфара? Ще хвана силния. Това не е произволно. В тебе има сила и аз разчитам на силата ти. А пък другия е слаб и не мога да го ангажирам. Вие вярвате в един добър певец, защото има в какво да го ангажирате. Ако сте един търговец ще ангажирате не този, който обича да пипа парите. Търговците са специалисти, като те види, у тях е развито чувството. Ти отиваш да купуваш нещо. Веднъж аз писах в Англия. Англичаните, като им изпратиш пари, тогава изпращат книгите. Ако даже един лев не достига, не изпращат. Сега има едно изключение. От един англичанин толкова години купувах книги и му казах веднъж: „Не можем да изпратим за сега пари.“ Той каза: „На вас ще направим едно изключение.“ От де знае този англичанин и прави изключение? Той е уверен сто и едно на сто и изпрати книгата. Аз след 4–5 дена му изпратих парите. Аз му казах: „Ако обичате, ако имате доверие, изпратете книгите,

а пък ако нямате доверие след 4–5 дена ще ви изпратя сумата.“ Той ми пише: „Ще направя едно изключение.“ И после са точни. Един англичанин оставаше да ми дава един шилинг, той беше от Лондон. [След] 5–6 години той, като прегледаше сметките, ми пише: „Ти имаш един шилинг при мене.“ Писа ми 1, 2, 3, 4, години. Дойде всеобща война и от там насетне престана да ми пише вече. Той е писал толкоз писма, колкото струва шилинга и повече не иска да пише. Има право човекът. Може да развивате чувствата на вярата и със следния опит: Станете сутринта, да познаете дали времето ще бъде хубаво или не. Пазете едно правило: Ако няма раздвояване в ума ви и в сърдцето ви, нещата излизат всякога верни. Щом има раздвояване в ума ви, колкото и да е малко, има вече една градация – нещата не са верни. Та казвам сега: аз говоря за една вяра, при която човек да е сигурен 101 процента. Вярата е закон. Сто и един процента е верен. Десет души от вас направете един опит. Вземате един лотариен билет, една четвъртинка. Но спрете се върху същия закон. Ако нещо ви каже да вземете билета, вземете го. Вземете по една четвъртинка, 10 души. Да видим колко ще ви се падне. На тези, на които вярата е много слаба, те нищо няма да вземат. На тези, на които вярата е 25 на сто, нищо няма да вземете. На тези, на които вярата е 50 на сто силна, сумата, която ще вземете, ще бъде близо до стойността на билета. А пък тези, на които вярата е в нормало положение, ще си вземат парите. Ти си дал 25 лева, ще си вземеш парите. Ако вярата ти е малко повече от нормалния билет, ти ще спечелиш 200, 300, 500 лева. Ако имаш вяра 5 градуса, ще вземеш хиляда или 2 хиляди лева. Ако вярата ти е 10 градуса, ще вземеш повече. Като вземеш един билет и останеш индеферентен, тогава ще ти се паднат сто хиляди лева. Тази сестра, за която говоря, тя толкова време, като взема само на един билет спечели 400 лева.Значи вярата ѝ беше няколко градуса. А пък от там насетне вярата ѝ беше слаба. Тя, като вземала билета, се съмнявала. Някой път вземаш билет. Цели 4 билета струват 400 лева. Десет души ще направите такъв опит. Като отиваш и не си разположен, не вземай билет. Втори ден, пак иди и като не си разположен, пак не взимай. Когато си разположен, тогава вземи. Това за опит. Та се опитвайте, дали ще спечелите или не? А сега вие не се питате дали ще спечелите или не, но вземете билета и кажете: „Ние жертваме 25 лева за опит.“ Вижте посоката на гишето от дето ще вземете билета, на къде е обърнато гишето. Дали е обърнато към изток, юг, запад или север. Направете един опит. Върху това, което ви казвам от чисто религиозно гледище може да кажете: „То е грешно да го направиш.“ Много работи има грешни. Всяко нещо, което не разбираш е грешно, а пък което разбираш и го направиш не е грешно. Ако знаеш как да опечеш хляба, не е грешно, но ако не знаеш как да го опечеш и го изгориш, грешно е. Ако знаеш как да ушиеш дрехи, не е грешно. Но ако не знаеш как да ги ушиеш, грешно е.

Та у човека вярата трябва да се усилва. Някой път когато говорите за вярата, във вас тя не се събужда. Вие турите вярата, но се събуждат други чувства. Вие се самозаблуждавате. Вие трябва да знаете, кога действува вярата във вас. Някой път искате да се храните. Тогаз гладът е, който стимулира яденето ви. То не е вяра. Или искате да имате знание, това не е вяра. Вярата трябва да действува самостоятелно от всички тия желания. Тя е едно възвишено, Божествено чувство, което действува самостоятелно. На Христос казали: „Придай ни вяра!“ Христос казал: „Ако имате вяра като синапово зърно и ако кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести.“ Вземете един математик. Той колко лесно може да смята, а пък друг човек трябва да го чакаш. На един човек [математик], като му кажеш да сметне, ще сметне веднага.

Вярата е потребна. Навсякъде може да я употребите. Тя е потребна при пазене на здравето. Ако вярваш, ще бъдеш здрав. Ако не вярваш няма да бъдеш здрав. И болестите идат от отслабване на вярата. Щом отслабне вярата, отслабне и надеждата, щом отслабне надеждата, отслабне и здравето. Надеждата е свързана с организъма. Тя е като дреха, която обвива организма, а вярата е онова Божествено чувство, което подпомага човешките чувства и способности. От там идат всички Божествени дарования. А пък вярата е вече път на любовта. И като дойде Любовта, тогава идат всички възможности. Ти не можеш да имаш вяра, докато не си упражнявал закона на надеждата. Надеждата е път за вярата. Вярата е път за Любовта, а пък Любовта е път за Божествения Дух. И щом имаш Духа, ти ще бъдеш силен и ще знаеш как да направиш нещата. При сегашните условия знаете ли колко е мъчно това? Хората искат Бог да им дава всичко във вярата. То е все таки следното: Ако онзи неспособния ученик, у когото способността за музиката не е развита, отиде при учителя по музика, то последният не е разположен да му преподава. Учителят по музика като види един ученик със силно музикално чувство, то у него се създава силен интерес и е готов да му преподава без пари. Щом един учител ти взема висока такса по музика, ти не си способен. А пък щом си способен, той ти преподава без пари или с малка такса. На един даровит ученик, учителят не трябва да му разправя много. Много малко му разправя. Когато вярата е много развита, няма много да ви говори. Казваш: „Как става тази работа?“ Веднъж казвам на един лекар, че може да позная здравето по носа. Той каза: „По носа ли? Как така? Толкоз години ги пипам по ръцете и прочее.“ Казвам: „Това е новото! Това е наука.“ И почвам да му разправям: „Нали човек трябва да диша през носа? Като диша през носа, тези крила на носа стават по широки, когато носът е по-широк и дупките са повече отворени, този човек е по-здрав.“ И като измериш широчината на носа, ще видиш дали този човек хубаво диша. Ако широчината е голяма, той диша хубаво и тогава не боледува. Той казва: „Това е близо до ума.“ После, онези, които

изучават окото, знаят, че щом окото е мътно това показва, че стомаха не е добре. Храносмилането, като не става правилно, то окото е мътно. А пък щом дишането не е правилно, то има една натегнатост, сухота в очите. Очите не са влажни, но сухи. Една остра светлина излиза от тях. Когато храносмилането е правилно, очите имат влага и погледът е чист и мек. А пък щом дишането не е правилно, то погледът е остър и очите са сухи. Сега, чрез закона на вярата, всичко това може да се поправи. Като имаш вяра, ще вярваш в стомаха си. Ще вярваш, че като ядеш, храната ще се смели хубаво. Ще вярваш и ще внушиш това на стомаха. А пък ти не вярваш в стомаха и стомаха страда от нашето безверие. У светските хора вярата в стомаха е много силна. Той казва: „Моя стомах камъни мели!“ Той има силна вяра. Някой човек вярва, че дробовете му са здрави. Те са здрави, защото вярва в това. Това, в което вярваш, стимулира чувствата, мисълта ти, волята ти. Вярата стимулира сърдцето и ума. Вярата е необходима за развитието на човешкия ум, сърдце и воля. Без вяра волята не може да се усили. Без вяра сърдцето не може да се облагороди. И без вяра умът не може да се развива. Вярата е една способност, която играе една много важна роля. И ако през целия си живот човек може да развие своята вяра, той ще помогне на всички свои чувства и способности, ще помогне на своето сърдце. И на своята душа в пътя на нейното развитие.

Добрата молитва

Да ви кажа по-ясно: Има една вяра, която не е организирана. Има една вяра, която е организирана. Та, неорганизираната вяра се намира в отрицателния полюс, а пък организираната, силната вяра, се намира в положителния полюс. Неорганизираната вяра се стимулира от организираната. Та, чрез вашата организирана вяра, стимулирайте вашата неорганизирана вяра!

41 школна лекция, 13 септември 1939 година, София, Изгрев

1939_09_20 Бъдете служители
Издателство „Урания“ и „АСК-93“, 1998г.
КНИГА: Силата на мисълта, ООК Год.XVIII, Том 2

БЪДЕТЕ СЛУЖИТЕЛИ

сряда, 5 ч. сутринта
Отче наш
„Духът Божий“
Пишете върху темата: „От какво зависи успехът?“

Казвам, от какво зависи красотата на човека? – От облеклото? Донякъде е право. С човешките мисли и човешките чувства и човешките постъпки човек може да се облече, но ако се разбира обикновеното облекло, то е друг въпрос. Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Матея, нататък.

Някои неща се заучават. Добрите и лошите работи се заучават и стават навик. Например, навик остава на човека да се почесва по главата. Като го запиташ за нещо, веднага ще се почеше някъде и той не знае защо. Или навик е, някои хора, като седят, някои държат главата на дясно, други на ляво, някои нагоре, а други надолу. Изобщо, повечето хора се навеждат надолу. Всяко нещо си има своите причини. Някой път ти обясняваш нещата не със същинските тяхни причини. Казва някой, че той е болен, сиромах е, няма какво да яде. То е въпрос. Някой път човек става болен, защото е сиромах, но болестта не произтича от сиромашията. Сиромасите хора са по-здрави от богатите. Или казват, че той е добър човек. Казва: „Уреди си работата, къща има, деца има“, но добрината му не седи в неговата къща, изявява се в къщата. В по-добрата къща, човек е по-добър, в лошата къща е по-лош. Ако посрещнеш един човек със сладки думи е по-добре. Ако го посрещнеш с лоши думи ще забележиш, че става промяна в неговото лице. Казвате: „Вятър е всичко в света.“ Но вятърът е именно, който създава всичките злини. Светлината е, която създава всичките злини в света.

Първият човек, като погледнал ябълката и тя го съблазнила. Погледнала тя онзи, този плод и съблазнила се тя от плода. Какво лошо има? Този плод показва, че в плода има нещо. Ако хапнеш, ще стане нещо от него. Тъй е, някой казва: „Какъв е този плод?“ Щом се яви в тебе една мисъл, пожелание, то е плодът вече. Има желание да го вкусиш и туй желание ще създаде в тебе неприятност. Имаш пожеланието, в чашата има винце. Един човек е трезвен, учи се да пие вода. Някой път, в една чаша червено

вино, приятна е краската на червеното вино, казвате: „Да го вкусим, да го близнем.“ Но едното близване може да развали целия живот, не изведнаж. Днес близнеш, утре близнеш повече, на другия ден близнеш още повече и най-после стане навик. Казвате: „Без винце не може. Като пие човек, кураж добива.“

Сега в света има една наука, чрез въздуха може да се предадат най-големите отрови. „Лош“ – какво означава тази дума? Какво означава думата лош? В какво седи лошевината? Казвате: „Лош човек е.“ Лош е в своите мисли, не мисли както трябва? Лош е в своите чувства, не чувствува както трябва? Лош е в своите постъпки, не постъпва както трябва? Какво значи лош? Може да измениш: „площ“. Къде турихте лошевината. Като туриш едно „П“, на тази дума „лош“, изменя се нещо. В какво ги изменя? Аз може да ви обясня, как се изменя „Ш“-то в „Т“. И може да ви обясня как „Т“-то се изменя в „Ш“. „Т“-то, този знак означава борба, нищо повече. Ти си в едно усилено състояние да придобиеш нещо. Щом тази победа стане отгоре, тогава се превръща на „Ш“. На „Ш“-то, като турите опащак, то е вила да може да гребеш. „Щ“-то значи да може много добре да свършиш работата. В думата „площ“ по-добре ще свършиш работата. В плоскостта вече може да свършиш по-лесно работите, значи има си своите причини. Казвате: „От где го намери това?“ Аз ще ви попитам: Като вземете цигулката и казвате „сол“, от къде намерихте „сол“? На цигулката на първата струна е „сол“. „Сол“ има двояк смисъл. „Сол“ дето соли [и] имате тонът „сол“. По какво се отличава тонът „сол“? Особени трептения има сол. Всичките хубави неща в света, в облеклото, в погледите, в сърдцето, в постъпките се дължат на тона „сол“. Тия трептения, ако не дойдат в човека, той не може да бъде красив. Човек, който иска да бъде красив в света, трябва да вземе верен тон „сол“. Тия трептения дават красота, защото музиката в света, в този смисъл, са тонове, които хармонизират всичките движения, мисли и постъпки и чувства в хората. Не само тази музика, като се пее. Вие пяхте тази сутрин „Фир-фюр-фен“, започнахте от „ре“. Но ако изпееш „Фир-фюр-фен“ от „сол“ съвсем друг смисъл има. Казвате: „Малко да е по-високо.“ Не е работата в по-високото. Може да вземеш „ре“-то по-ниско. Но от „сол“ ако се изпее „Фир-фюр-фен“, означава красота, а от „ре“ показва движение, може да е силно. Една мисъл, която започва от „ре“, е силна. Една песен, когато искаш да бъдеш мощен в нея, трябва да започнеш от „ре“. Една мисъл, която започва с „ре“, е силна. Една мисъл, която започва със „сол“, е красива. Едно чувство, което започва със „сол“, е красиво. Едно чувство, което започва с „ре“, е красиво [силно]. Има постъпки на красотата. Има една красота, която е остра, съблазнителна красота има. Но има една красота на добротата. Като видиш този човек, веднага в тебе става една промяна. Срещнете един човек, не искате да се спирате. Искате да избегнете всичките отрицателни

страни на човека. Срещате един човек и веднага, той във вас произвежда известно чувствувание. Като срещнете един човек и като ви проговори вие настръхвате. Или срещнете един човек, вие сте го извикали, вие заблуждавате, че сте го извикали. Вие казвате, че обичате нещо. Не се минава три месеца и казвате, че не го обичате. Той ви обича и у вас любовта е била отражение. Той замине и вашата любов изчезне. Много малко хора в света ще се намерят, които обичат. Всичките хора обичат по индукция, отглас е тяхната любов на някаква любов. Може би двама души в Америка се обичат и вие, понеже сте нагласени на същия тон, по закона на отражението, в даден момент, вие чувствувате любовта, но тази любов е на двамата американци, не е ваша. Когато те заминат, не въздействуват вече, вие казвате: „Нещо празно ми е на душата." Вие сте пред прозорците, дето слънцето изгрява, приятно ви е. Когато слънцето ви праща тази светлина, вас ви е приятно, но като си замине слънцето не ви е приятно. Приятността от вас ли излиза или от слънцето? Тогава какво трябва да се прави? Слънцето се върти, прозорецът не може да се върти. Тогава, ако имаме една къща, направена на един лост, да се движи със слънцето заедно, като седнеш на прозореца, като се върти слънцето и ти ще се въртиш с него. Както астрономите в обсерваториите, цялата площ се движи. Като седне при своите уреди, при своите телескопи, както се движи земята и той се движи. Светлината винаги е в полето на неговото зрение. Тук турям моя телескоп и постоянно трябва да го местя. Като се мине даже половин минута, предметът изчезва от полето на зрението. Казвам, понеже всичките ваши наблюдения, които имате, не се движат, затуй нещата не са верни, изгубвате предмета. Знаеш колко мъчно се намира една звезда. Ако вие сте в обсерваторията, с телескопа много мъчно може да намерите някоя звезда. Едно малко телескопче ще го докараш във фокуса и след малко го изгубиш.

Сега какъв е предметът? Кое е важното? Ти, като изговаряш лошо, веднага вече си оцапал езика си, нищо повече. Казваш: „Лош." Оцапал си езика си. Казваш: „Мерзавец!" И сърдцето си си оцапал. – „Той е подлец!" – ти си се оцапал и целият ден вие, като говорите, цапате себе си. Оставете хората да правят греховете си, пък ти пази себе си, мълчи! Казва: „Оцапал се е този човек." Тури го в по-мек смисъл: „Ходил е тук, там пък се е поокалял." Казваш: „Какъв е подлец той!" Какво си направил с туй? Няма да се минат 4–5 деня и подлецът ще влезе в тебе. Защото подлецът в човека е дяволът. Като те чуе дяволът, той казва: „Тъй ли, подлец, аз ще ти кажа тебе!" И той те направи един подлец. Ти си женен. Погледнеш, той влязъл в жена ти. С жените по-добре се разбира дяволът. Той казва, той ще влезе и ще каже: „Искам да поговоря малко с мъжа ти. Може ли да бъдеш тъй любезна да ме запознаеш?" Тя ще отвори вратата, с каква дума ще го изпрати? Хайде, да кажем, името му е Иван. Ивановци има хиляди. Казва: „Хайде Иванчо,

хайде да те почерпя с малко винце." Но дяволът е във винцето вътре. Той влезе в мъжа. И от него ден Иван в къщи не седи, започва да търси кръчмите, започва да се запознава с кръчмарите и като се върне, има особен тертип. Дяволът казва: „Едно време какво ми казваше? Подлец, а?" Не говорете лоши думи. Казвате: „Трябва да се казва истината." Истината никога не показва слабостите на хората. Истината се занимава с хубавите, с красивите неща, показва на човека красотата, не му показва грозотата. Да допуснем, че вас ви турнат грозна маска, маймунска маска. Вътре сте красив, но дяволът ви турнал маймунска маска. Казват: „Каква грозота! Маймун сурат!" Често слушам да казват: „Ще ти кажа истината." Тази истина е дяволът. Това е лъжа. Всяка истина, която не освобождава човека, всяка истина, която покваря човека, всяка истина, при която изгубваш мирът, не е истина. Истината най-първо носи мир, тя носи свобода. Истината носи мощ в човека. Истината носи добри чувства, добри мисли. Казвате: „Човек трябва да бъде малко строг." Какво значи строгост? За да бъдеш строг, езикът ти трябва да бъде чист. Аз, когато произнасям думата „лош", всякога, преди да произнеса думата „лош", произнасям думата бавно, сричам думите. Казвам, помнете: Всякога, когато искате да говорите, спрете се! Понеже, като размърдате въздуха, ще изпратите кал и тази кал после ще се върне при вас. Понеже в умствения свят и в психическия свят и [във] физическия свят има огънати плоскости. Злото винаги се събира в огънатите плоскости,иде от изпъкналите плоскости и се събира в огънатите. Следователно, при всяка една вдлъбната плоскост, туй означава човек на вечността.

Съвременният човек, (който) не разбира този закон, как се зараждат хубавите мисли и как се зараждат лошите мисли и как се използуват. Ако не разбираш този закон или доброто ще създадеш в себе си или злото. Ти срещаш един човек и го критикуваш. Трябва да знаеш сега как да критикуваш. Ако този човек е Божествено творение, още е в началото. Да кажем, че тук имате една малка семка.

„Семката, казваш, няма никакъв смисъл." Смисълът е вътре, в тази семка. Тази семка е външна. Тя няма никакъв смисъл. След време, ще се явят две линии вътре в кората. Който не разбира, че слънцето е в пространството. Не е ли слънцето, което се движи? Не е ли от едната и от другата страна? От слънцето, като излязат тия линии, хоризонтали във всяка една посока. Ние казваме, че някои лъчи слизат към нас, а някои отиват нагоре. Ние мислим, че слънцето е над нас, някой път е под нас. Кое е вярно? Никога слънцето не може да бъде под нас. Под нас е само отражение. Във водата

то е под нас. Но в своята реалност, слънцето е над нас. Туй слънце е емблема на Бога. Когато искат да представят Бога в най-хубавата форма, Той е слънцето на живота. Значи Бог е над нас, Който със своята светлина ни озарява. Тази светлина трябва да знаем как да я възприемем. Ако ти не знаеш как да възприемеш Божествената светлина, ти може с нея да се поквариш. Ако някой от вас е беден и аз му туря една паница със злато, звонкови, френски, турски или английски лири и вие минавате покрай паницата и какво ще направите? Нали ще близнете малко. След туй, като вземете този плод, нещо ви казва: „Остави го!“ Искате да го турите в джоба, опасно е да е в джоба, той е огън, ще се запали човешкия джоб. От тези пари, които вземаш, може да се разруши целия дом. Тази мисъл, която вземаш, ти си женен човек. С тази мисъл ще се зачене едно дете и своята мисъл ти влагаш в детето, което ще се роди с една престъпна склонност, да върши престъпления. Казвате: „Няма нищо.“ Господ за тебе ги оставил тия неща. Когато Господ остави нещо за тебе, този богатият ще дойде и казва: „Братко от любов може ли да приемеш? Аз съм работил, днес те обичам!“ Той когато ги остави в паницата, дяволът е в паницата. И ти, като влезеш, дяволът ще влезе в джоба. Той ще влезе в детето и през целият живот туй дете ще те мъчи. Онова, което ти си вложил, ще те мъчи. Вие казвате понякой път: „Защо Господ създаде света?“ Вие сами в себе си създавате, в себе си, един свят, който Господ не е създал. Ти не вземаш вярно един тон. Казваш: „Не е писано в книгата.“ Една цигулка не е добре нагласена, не вземаш вярно тона или казваш: „Струната не е хубава.“ Вълча струна, от ципата на вълка, направили една струна. Ти никога не вземаш красиво „сол“. Ако турите две струни, едната вълча и другата овча, на една и съща цигулка, винаги вълкът ще скъса струната на овцата. Понякой път се късат струните. И някой път, като се скъсат моите струни, казвам: Вълкът е влязъл, къса се. Имам три цигулки и понякой път гледам и на трите се е скъсала известна струна. Някъде постоянно се къса „ла“. Някъде постоянно се къса „ре“. Защо? Щом се къса „ре“, значи че вашите постъпки не са такива каквито трябва. Движенията не вървят.Щом се къса „ла“, в своето разположение, хората не са така изправни, както трябва. Като дойде някой човек, който не е разположен, къса се „ла“. Като дойде някой активен, къса се „ре“. „Сол“ рядко се къса. Къса се и „ми“. Този човек няма обхода. Ти за да пееш „ми“, то е обхода в тебе. Човек, който не може да пее „ми“, никога не може да има хубава обхода. Ще седнеш да пееш, да чуеш „ми“. Сега както е във „Фир-фюр-фен“, както е „ре“-то, на този тон „ре“ му липсва половин тон. Той веднага ще бъде верен. (Учителят пее „Фир-фюр-фен“ от „сол“.) Човек, като пее, трябва да има красота на тона. „Сол“ дава красота. Нали, когато вие искате да се харесате някому искате да бъдете красив, да бъдете хубаво облечен. „Сол“ като пеете, трябва да имате желание да се харесате някому. Добрите хора, умните хора, да имате желание да ви обичат. Ако имаш такова желание,

ще може да пееш добре. Ако имаш неурегулирани желания, вътре в тебе, ще мислиш за красотата.

Та казвам, аз ви навеждам на вас закона. Мене закона ми трябва, а зад закона седи един принцип. Зад принципите седи любовта. Зад любовта седи Божественият дух. Ти не може да разбереш Духа без Любовта. Ти не може да разбереш живота без Любовта. Ти не може да разбереш живота без постъпките. Не може да разбереш живота, ако не мислиш правилно. Не може да разбереш живота, ако не чувствуваш правилно. Не може да разбереш живота, ако не постъпваш правилно. Следователно, за да се разбере живота, той трябва да се разбира. За да мислиш правилно, трябва най-първо да слушаш. Сега вземете: едно положително чувство ли е слушането или отрицателно? Устата е мъжка, ухото е женско. Ухото само възприема. Устата възприема и заповядва. Езикът е инспектор вътре, той урежда всичките работи. И в стомаха праща нещо. Когато дишаш взема участие. Когато говориш и в яденето взема участие. Най-хубавите работи взема. Като ядеш, той обръща яденето, той взема каймака, а другото го оставя, праща го в стомаха. Казва: „Долу, за тебе може без каймак. Той е за мене.“ И въздуха, като приемеш някой път, и там иска. Затуй не се позволява да дишаш през устата. Ако дишаш през устата, езикът ще извади каймака. Ще дишаш през носа, понеже носът няма да вземе каймака, а ще го изпрати на дробовете. После, като изпраща въздуха навън, изпрати го през устата и като изпрати въздуха, той от този въздух може да направи чудеса. Езикът е дипломат, като започне да увива. Нали сте слушали езика как ви посреща някой път: „Колко сте красив, гениален сте, пък какъв талант имате, пък красотата, пък очите, веждите, лицето, ръцете, Божествени са. То като вас същество не съм срещал. Голяма чест ми представя.“ И на вас мед ви пада на сърцето, като ви говори така. Хубаво говори.

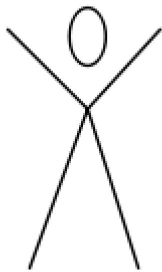

Казвам, кое е по-хубаво да кажете: лош или площ? Как може да измените думата? Някой път аз изменям тази дума, може да я произнеса, да я изменя така. Тук вече силите се уравновесяват. Буквата „Л“, тя вече е предохранителна. Щом произнесеш „Л“, този звук омекотява ония сили, които излизат от думите. Като кажа „площ“, от тази дума ще се образува едно състояние. Щом кажеш „лош“, изменя се състоянието ти и вече ти нямаш едно приятно чувство. Понякой път иде в ума ти, ти започваш да

мислиш, че и Господ не е направил света както трябва. Че ти си създаваш цяло нещастие в себе си. Никога не мисли, че онова съвършенно същество Бог, Който е обмислил, е създал нещо несъвършенно. Бог, за да създаде вселената, знаеш [ли] колко време е мислил, докато създаде сегашния свят. Той е мислил толкоз време – единица и петнайсет нули отзад. Знаете ли колко е? Толкоз време е мислил, че като намислил планирал света и след туй създал сегашния свят. Ти който не си мсилил един час имаш смелостта да кажеш, че тази работа не е така обмислена. То е безумие, то е глупост, нищо не значи. Значи нещо без ум става. Всички неща, които са пуснати в света, Бог ги е обмислил в крайните резултати, които ще има и в началото какви трябва да бъдат? Вие вземете кой да е художник, който започва някоя картина. Тя е грозна, чакайте крайният резултат. Тогава ще видите [че] картината на някой велик художник е отлична. И човек е в началото. Сега ние сме още грозни, защото сме още в началото. Бог работи върху нас. Неговата четка работи. Всичките му възпитателни средства, ангелите работят, архангелите от най-висшите същества всички, кой ли не работи. Всеки един поставя по нещо хубаво. Един ден, когато станеш съвършен, както казва Христос: „Бъдете съвършенни, както е ваш Отец.“ Като станеш съвършен, тогава ще познаеш Божиите пътища. Та сега именно, когато ти дойде някое нещастие и страдание, кажи: „За добро е.“ Щом се приближите при Бога, мислете: „Всичко онова, което е вътре е за добро.“ Ако мислиш, че Бог мисли неща, които не са по-хубави, значи има някой друг, който е по-голям. Понеже няма по-голям от Него, няма кой да Го застави и ти понеже влизаш в Неговият организъм, Той няма никъкв интерес ти да бъдеш лош. Той има интерес ти да усещаш Неговите блага и да се ползуваш от благата, които Той създава.

Та казвам сега, като пеете сега, мнозина от вас не обичате да пеете, защото казвате: „Остаряхме вече.“ Казвам, който остарява и не се подмладява, той не разбира живота. И който се подмладява и не остарява и той не разбира живота. Който остарява и се подмладява, той е в правия път. А който се подмладява и не остарява, какъв е тогава? То е все същото. Младият, ако не стане стар, той няма възможност да се подмлади, защото подмладяването подразбира младост. Има безбройни форми, през които трябва да мине човек. Да кажем вие сте на 80 години и вие мислите, че сте стар. Тогава каква е вашата старост? Едно дете на слънцето, на 1 година има 20 милиона ваши години. Питам, тогава вашите 80 години на земята каква част съставят от една година на детето на слънцето? Даже не е една минута. Ако вие сте на 80 години каква част е от годината на едно слънчево дете? Едно дете, да кажем на 5 години, две по пет е десет, на колко милиона години ще бъде то? – На сто милиона години. Петгодишното дете на слънцето ще бъде на 100 милиона земни години. Вие казвате сега, че сте стар – ни най-малко. Вие сте едно много малко дете. Още нищо не сте опитали. Не

разбирате характера на вашата майка, която ви е къпала в коритото. И вие протестирате. Майка ви казва: „От водата си излязъл и с вода ще те мия.“ Вие, като сте излязли из водата, ако майка ти не те къпе с вода, ти нищо няма да научиш. След като те е къпала майка ти, до колко години ги къпете вашите деца всеки ден? До 1 година всеки ден ги къпете. До две години 3 пъти на седмица, а като станат на 10 години, по веднъж. Майката къпе детето, понеже [то] не знае да говори. Тури го във водата и водата му говори. Когато детето излезе из водата, започне майка му да говори. Говоренето е вече закон на въздуха. Аз ви говоря сега на вас, за да ме разбирате, да разбирате въздуха. Щом трябва да ви турим в коритото, може да ви се причини приятност. Туй е водата. Тя ще ви омие. Та когато майката къпе детето, какво казва тя? Тя налива топла вода в коритото и понеже е завряла, налее и студена вода и тури ръката да види и ако е гореща, налива още студена вода и тури ръката си да види, поразбърка водата в коритото с ръка. Види, че още [е] горещо, пак налее и като тури детето в коритото, то се разполага и казва: „Тази майка разбира!“ Някой път майката вижда, че водата е много топла и детето кресне, заплаче или някой път е по-студена отколкото трябва. Казвам, хубавото къпане е да намериш онази температура, която е необходима за тялото. Казвам сега, трябва да добиете във вас гласа, някой път трябва да говоря, какъв трябва да бъде естествения глас. Всяко дете, като се ражда, майката го познава. Туй дете, още като издаде първият глас, то върви. Какъвто тон вземе първоначално така върви. Всичките деца не вземат един и същ тон. Някой деца вземат развалено „сол“. Някои деца вземат развалено „ми“, някои деца взимат развалено „ре“, някои деца взимат развалено „ла“ и т.н. Хубаво е детето да вземе основният тон на живота. Какъвто тон вземе детето, такъв ще бъде тембъра вече. Детето, като излезе и вземе правилен тон, през целият живот този тон ще ръководи. Всичките неща се обуславят на [от] тона който е взело. Дете, което е взело „ре“, винаги ще бъде активно, ще чупи, какви ли не пакости няма да прави. Онова дете, което взело правилен тон, съвсем друг характер ще има, ще се отличава, то ще се облича хубаво, внимателно. Ще донесе вода, ще тури на мястото. Гледа да не направи погрешка. Тонът е взело вярно.

Та казвам, вие в Духовния свят какви деца сте! Вие искате да бъдете деца на Бога. Какви искате да бъдете? Искате да бъдете активни. Хубаво, не е лоша активността. Но тази активност трябва да бъде хармонична и казва Христос от какво произтича. Когато човек не вземе правилно онзи тон, тогава от сърдцето излизат най-лошите тонове. Ако вие сте на бойното поле и чуете онова съскане на картечниците, съскането на дребните и едрите оръдия, които навсякъде сеят смърт и това е музика. Погледнеш тия тонове отдето излизат из тия дула отвсякъде поразяват. Навсякъде пръскат се. Казвам, в противовес на онова лошото в света, ние трябва да

създадем онази, хубавата музика. Ако ти, чрез своя ум, не може да изпратиш хубавите мисли, които трябва да влязат в изграждането на света, твоят ум не е на място. Ние сме работници да създаваме този свят. Ако не мислим хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ако не чувствуваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво и ако не постъпваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ние всички сме работници за създаването на този свят. Не само вие – всичките хора, но всички живи същества, от най-малките до най-големите в своите мисли, в своите чувства и постъпки, работят, за да се създаде този свят и Бог иска да ги хармонира, за да може да се пази света в тази хармония вътре.

Та казвам, тук, понякой път, вие разваляте работата. Което се гради, се разваля за нищо и никакво. За един лев работата се разваля. Казвам, закон е: Бъдете служители. Всеки един от вас да е служител, да носи Божественото в себе си, да носи Волята Божия в света. Бог никога [няма] да ни каже да направим това. Във всинца да има желанието да изпълним Волята Божия. Бог е най-свободното Същество. Ако не искаме да изпълним Неговата Воля, ние не можем да бъдем свободни. Най-свободното Същество е Бог. Ако ние обръщаме внимание на Неговата мисъл, ще бъдем най-свободни в мислите си. Бог е най-свободното Същество, защото Той обича всички, никого не мрази. Той понякой път корегира хората, понеже влизаме в стълкновение с Него. Когато ни наказва, влизаме в стълкновение с Него. Ако се блъснем с Бога, като гърне ще се счупим на парчета. Не че Бог ни мрази. Когато ти пътуваш по този път, трябва да бъдеш вън от тази линия, да бъдеш в хармония с Него, не да се блъскаш с Него. Понякой път сестрите мислят, защо Господ ги е направил жени? Мъжете мислят, защо Бог ги е направил мъже. Децата мислят, защо Бог ги е направил деца. Слугите мислят, защо Господ ги е направил слуги. То е служба, в дадения случай. В дадения случай ти може да бъдеш и господар и слуга. Хубаво, че ако ти не си слуга, не може да бъдеш и господар. Ако не си господар, не може да бъдеш слуга. Ако не си невежа, ти не може да станеш учен човек. И ако не си учен и невежа не може да станеш. Всичките учени хора не мислят, че се учени. По отношение на нас може да са учени. Вие, като сте толкоз учени, кажете какво ще бъде времето утре. Ще бъде ли ясно, без никакво облаче? Не знаете. Защо? То е най-простото. Ако взема тона на един обикновен човек, нищо не представлява. Какъв е тогава тона на един музикант? Липсва нещо на този тон.

Помнете туй, което сте забравили. Не цапайте езика си. Не цапайте ума си, не цапайте сърдцето си, не цапайте и волята си. Чистете ума си със своите мисли. Мисълта е мисъл [процес] за чистене на ума. Чувствата са процес за чистене на сърдцето. Постъпките са процес за чистене на волята.

Нали казва Писанието, че чистите по сърдце ще видят Бога. Постоянно трябва да се чисти човешкото сърдце, за да може ние да видим Божествената красота. Без тази красота човек в Царството Божие не може да влезе. Може някой да направи възражения. Един цвят, който не го е огрявало слънцето, никога не може да цъфне. Законът е такъв. Ако в тебе, ти постоянно, всеки ден, не може да зърнеш Господа, малко от Неговата светлина да проникне в тебе, красивото, което искаш, не може да дойде. Този материал, хубавото, ще дойде от Бога. Затова всеки ден трябва да отделиш малко време да помислиш заради Него и да схванеш онази мисъл, която направо иде от Него и тогава философствуваме и казваме: „Къде е Господ?“ Търсим Го. Къде е слънцето? Слънцето не е навсякъде по небето, но минава, изгрява по един път и залязва. По този път ние ще търсим. В пътя на нашата мисъл ние ще търсим Божията мисъл. В пътя на нашето сърдце, ние ще търсим Божията Любов. В пътя на нашата воля, по този път, ще търсим силата Божия. Тогава на човека му трябва светлина за красотата, топлина за хубавата мекота и сила, за да може той да бъде способен да върши всяка една работа. Ако имате светлина, всичко е възможно, ако имате топлина, всичко е възможно. Ако имате сила, всичко е възможно, защото Бог е във вас. Светлината, в която Бог е, в тази светлина всичко е възможно. Топлината, която дошла от Бога, в тази топлина всичко може да се направи и силата, която дошла от Бога направо, с тази сила всичко може да се направи.

Казвам сега: Светлината, която иде във вас, е от Бога; Топлината, която иде във вас, е от Бога и силата, която иде във вас, е от Бога. Тогава всичко в света може да се направи разумно.

Добрата молитва

Да остане мисълта във вас: Поставете любовта във вашата душа, поставете Любовта във вашето сърдце, поставете Мъдростта във вашия ум и поставете Истината във вашата воля. Туй е Божествения Път.

42 школна лекция, 20 септември 1939 година, София, Изгрев

1939_09_22 Нито близо, нито далече
Издателство „АСК-93“, 1998
КНИГА: Смяна на състоянията, МОК XIX год.(1939–1940), Том 1

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ

„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“
Евангелие от Матея (12:1–10)
Евангелие от Лука (12:1–10)
Евангелие от Марка (10:1–10)
Евангелие от Иоана (12:10–20)
„Духът Божи“

Едно малко сравнение ще направя. „Ако думите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене…“ – тази мисъл ще взема в една нова форма. Ако светлината пребъде в нас и ние пребъдем в светлината, светът ще ни се изяви.

Новото в света е следното. Всички сега мислят и казват: „Трябва да знаем, че тогава да правим работите.“ Всичките неща започват със знанието. Ти учиш това, което знаеш, но никога не учиш това, което не знаеш – то е невъзможно. Нима светлината трябва да я изучиш най-първо? Светлината изведнъж се явява, ти я знаеш, и отпосле я изучаваш. Хляба, който ядеш, сладкото, което ядеш, ти го знаеш непосредствено, и после го изучаваш. Ние се заблуждаваме, казваме: „Чакай да науча това нещо, че после да го правя.“ Всеки един от нас знае да прави нещата, но в човека има една зла воля, в която той не иска да прави това, което знае. То е голямото нещастие: че не иска да прави това, което знае. Има едно състояние, в което човек забравя нещата. Забравил ги, но човек сам става причина да забрави нещо, което е знаел. Представете си, един трезвен човек влезе в кръчмата – всичко знае. Най-първо, той мисли за баща си, за майка си, мисли за жена си, ако е женен, мисли за децата си, но пие ли една чашка вино, започва да мисли за чашата. Пие втора, започне да мисли за втората чаша. Пие трета, четвърта, пета, шеста. След като пие десет чаши, забравя баща си, майка си, жена си. Всичко забравя и знае новото, което научил. Той забравя вече всичко, което знаеше, и не познава другите.

Сега да ви приведа туй в една нова форма. Сега ти седиш и някои неща виждаш ги, ясни са пред тебе. Туриш една тънка плоч, нещата стават тъмни, туриш още по-дебела, казваш: „Нищо не виждам.“ Кой е причината сега? Ти не си сляп. Сега да ви изнеса едно друго противоречие, което ние си създаваме. Ние как изучаваме светлината? Възприемаме

светлината, и знаем. Да допуснем, че на един човек очите са повредени, как ще изучава светлината? Реалността може да се изучава по два начина. Истината се изучава по два начина. Знанието се изучава по два начина. Светлината се изучава по два начина. Първият начин е чрез самата светлина – туй, което присъства и отваря света пред тебе, дава ти свобода. Вие считате светлина това, което ти дава свобода, дава ти ход да вървиш, да се не спъваш. Представете си, че един човек няма понятие какво нещо е светлината – не влиза в него, по никой начин не я познава. Чрез отсъствие той ще има понятие за светлината, чрез тъмнината. Вие ще изучавате какво нещо е светлината чрез закона на тъмнината. Например как ще познаеш, че ти не си праведен човек? Не чрез правото, но чрез отсъствието на правото. Когато отсъства едно право, то ще ти причини страдание.

Що е страданието? Щом страдаш, ти си крив. Вие ще цитирате някои от пророците, които не бяха криви, праведни хора бяха, ще цитирате Христа, и пак страдаха. Криви бяха, защото носеха греховете на кривите хора. Щом ти гарантираш за един неправеден човек, който ял и пил, че ти му ставаш гарантин, хване те законът. Ти нито си ял, нито си пил, хване те законът, осъди те ти да плащаш. Пари назаем не си взел, друг ги взел, ти трябва да ги плащаш. Ти си станал гарантин. Банката оставя него свободен, понеже той ни къща има, нищо няма, ти, който си гарантирал за него, хване те законът. Хване те законът ти да плащаш. Казваш: „Аз пари не съм взел." Ти не си взел, но ти си станал гарантин и на основание на твоето доверие ние му дадохме пари. Ти ще плащаш заради него.

Сега – приложението на закона. Често вие ставате причина сами да си създадете едно нещастие. Забележете защо хората гонят мухите. Една муха е много тщеславна, мухите са крайно тщеславни. Като дойде, няма да кацне на рамото, на главата, ами ще кацне на носа ти. Казва: „Знаеш коя съм?" Ти имаш ли понятие какво нещо е мухата? Ще кацне после на веждата, на другата вежда, все на видни места се качва. По някой път туря си ръката на масата, мухата кацне на ръката ми, казва: „Знаеш ли коя съм аз? Какво мислиш за света?" Аз я хвана с другата ръка. Казвам ѝ: „Ами ти знаеш ли кой съм?" Тя бръмчи в ръката ми.

Ти, като влезеш в света на закона, не кацвай на носа, не кацвай на веждата, но на рамото. Последното място заеми някъде, защото законът има ръка. Като кацнеш, ще те хване и те държи. Туй държане е осъждането. Какво ще правиш? Казваш: „Знаеш каква муха съм?" „Хубаво, ако си видна муха, излез из ръката ми." Тогава тя взема второто положение, започва да се моли, започва да ми пее: „Ако си музикант – казва, – бъди малко милостив към мене. Понеже ме хвана, едно малко същество съм, не ме стискай, защото ще ми счупиш крилцата. Сега се научих – мислех, че съм била

много голяма – сега се научих, че не съм толкоз голяма.“ Тогава отварям ръката и тя изскача. Питам, тази муха, като иде при другите мухи, какво ще разправя?

Когато вие обичате един човек, имате една слабост – да се приближите, да бъдете или отляво, или отдясно до рамото му, да сте много близо. Някой път имате от далечното минало придобито желание да сте близо до рамото. Във всичките хора има едно желание да дойдете близо до този, когото обичате. Вие искате все той да бъде пръв пред вашите очи. Питам, ако си по-близо до очите на един човек, какво ще придобиеш? Трябва да бъдеш близо в ума, в широкия свят, в неговия ум, в неговото сърце, но избягвайте да бъдете близо до хората физически. Всичките нещастия, недоразумения, стълкновения произтичат от физическата близост на хората. Двама хора са близки, както клонищата: търкат се, търкат се – осакащат се.

Най-първо, хората започват с идеалната любов. Вие имате един приятел… – или младата мома и младият момък в началото са много срамежливи, благочестиви, имат нещо ангелско в себе си. Като мине момъкът, хвърли поглед отдалече и целия ден е доволен, че я видял, радва се. Най-първо, иска да я зърне само веднъж. Като хвърли един поглед с едното око, казва: „Стига ми толкоз.“ Целия ден върви радостен. Втория път иска да я види, но увеличава погледа, обръща си повече главата. Третия път увеличава още повече, но не се спира и там. Той започне да се приближава. По-напред отдалече я гледаше, на стотина метра. Казва: „Тя е, приятно ми е.“ Второто положение е, че иска да чуе гласа ѝ, как говори. Най-първо, иска да чуе само една дума, и е доволен. Втория път иде още по-близо. Сега не се задоволява как говори само да чуе, но иска на него да му каже една дума. Приятно му е, най-първо, да му каже една дума, после иска да му каже две, три… Щом започва да му казва повече от десет думи, те се скарат. Скарването от какво произтича? Влюбените хора имат едно ухо много развито, стават много чувствителни. Двама души, които се обичат, ако повишат тона, ако вие погледнете в духовния свят, ако на един възлюблен му проговориш силно, образува се цяла рана. Казва: „Много лошо ми говори.“ Тази дума е цял един удар в духовния свят.

Казвам на онези: когато влизат в любовния свят, трябва да бъдат много внимателни. Казва някой: „Ние се обичаме“, но погледът не е любовен, нито думите са любовни. Така говори, че това е един дивашки жаргон на някое предипотопно животно, на някой мамонт, на някой тигър, на някоя мечка, която се разярила. Казва: „Аз го обичам. Знаеш колко го обичам?“ (Учителят говори грубо.) То е закон на тъмнота, това не е любов. Казвам, едно време учениците в окултните школи са имали външна обхода. Някой

казва: „Не ми гледай външната обхода. Аз нямам външна обхода, но вътрешна.“ И външна обхода трябва, и вътрешна обхода трябва. Законът е следният. Неизбежно е, помнете. Всеки един човек сам начертава пътя, по който хората да го уважават и как да го уважават и да го почитат. Както се обхождаш с другите хора, така ще се обхождат и с тебе. Неизбежно е. Не само видимият свят, но и невидимият свят ще постъпи точно така с тебе, както ти постъпваш.

Тук има една сестра, която е в събранието. Ще ви приведа една нейна опитност. Вие не знаете името ѝ. Ако сте ясновидци, ще знаете. Тя знае. Тя ми разправяше, че всеки ден, когато каже някоя лъжа, няма да се мине много, и тя ще падне и ще си блъсне главата. „Наплаших се, казва, не искам да лъжа. Щом кажа една лъжа, ще падна някъде.“ В лъжата човек изгубва. Щом кажеш една лъжа, много малка лъжа, бяла лъжа, която с микроскоп трябва да я гледаш, да я познаеш, че е лъжа, но лъжите се размножават като микробите. Една малка микроба се размножава и тя ще остави своите нечистотии в ума ти или в сърцето ти и ще причини вреда.

Казвам, злото в света, от което ние страдаме, то не е дошло отвън, то съществува отвън като една възможност. Една микроба може да съществува, но ако ти не я приемеш в себе си, тя не е вредна за тебе. Но щом тази микроба влезе в кръвта ти, тя се размножава. От нечистотиите на всичките микроби, които се размножават, човек умира.

Човек не трябва да мисли лошо. Никаква лоша мисъл, понеже силата на нашия ум, която Бог ни е дал, е само за добри мисли. В бюджета на невидимия свят е писано, че тебе ти се отпуска такава енергия за умствения свят, която е предназначена само за добро. Ти нямаш право на най-малкото микроскопическо лошо желание да направиш, понеже енергията, която Бог ти дава в сърцето, тази енергия е само за добри чувства. Ти може да си позволиш, но ти вече създаваш карма. Тебе ти се дава сила в живота да постъпваш както искаш, но във всичките ти постъпки ти се дава тази енергия само за добри постъпки. И тогава, като се върнете, вие ще давате отчет енергията, която ви даде Господ за ума, за какво я употребихте. Казвате: „Аз нали съм свободен да живея както искам.“ Лъжете се. Никой в света не е свободен да живее както иска. Ти си свободен да живееш както Бог изисква. Ако ти живееш както ти искаш, ти ще бъдеш съден. Ти, ако влезеш в една съвременна гимназия или университет, ще учиш не онова, което ти искаш, но онова, което програмата изисква. Ако влезеш в една художествена академия, ти няма да рисуваш картините, които ти мислиш, но образите, които се изискват.

Та казвам: ние сме пратени в един свят да учим онова, което Бог е

предначертал. Погрешката произтича само от това, че ние не искаме да учим онова, което Бог е предначертал. Казва: „Аз имам предначертан път.“ Кой е предначертал пътя? Казва: „Аз трябва да се оженя.“ Да се жениш, то не е твой път. То е път на Бога. Ако Бог ти е предначертал да се жениш, ще се жениш. Ако Бог не ти е предначертал да се жениш, няма да се жениш. Но някой път Бог е предначертал да се жениш, пък ти не искаш да се жениш. Друг път Бог не ти е предначертал да се жениш, пък ти искаш да се жениш. Питам: в тия два случая ти вършиш ли волята Божия? И в двата случая, ако не извършиш волята Божия, ти ще страдаш. Законът е следният: най-първо, в света, ако искаш добре да ти върви, ще изпълняваш волята Божия. Или да преведа на ваш език: ще изпълняваш, най-първо, волята на баща си, ще изпълняваш волята на майка си и на трето място, ще изпълняваш своята воля. След като изпълниш волята на баща си и той ти каже: „Много добре си направил“, след като изпълниш волята на майка си и тя ти каже: „Много добре си направил“, тогава ще изпълниш и своята воля, и онзи, който живее в тебе, ще ти каже, че добре си сторил. Ти вече си на правия път.

Сега вие страдате. Защо страдате? Човек страда от три причини. Страда или защото не мисли право, или защото не чувства право, страда, защото не постъпва право. Следователно всяка една постъпка има три качества: всяка постъпка трябва да е добре обмислена, трябва да е добре почувствана и трябва да е добре направена. Всяко нещо, което е право обмислено, добре почувствано и което е добре направено, то е правото в света.

Сега, за да ви говоря право, аз трябва да ви изнеса един закон. Вие не мислете, че аз искам да ви съдя. Ако осъдя вас, ще осъдя себе си. Със самото мое желание да ви съдя, аз цапам себе си. Аз не искам да съдя другите хора, понеже цапам себе си. Не искам да говоря лошо за другите, че те не са добри, понеже себе си цапам. Ако цапам себе си, какво се ползвам? Някой откраднал един лев. Дойде и ми казва: „Открадна ми един лев.“ Изваждам от джоба си и му давам един лев. „Аз се радвам, че той ти откраднал един лев, другояче нямаше да дойдеш при мене. Вземи моето левче.“ Аз открадвам себе си. Де е сега погрешката? Погрешката не е в откраднатия лев, погрешката е в това, че този, който откраднал, той се е заблудил, той мисли, че като открадне един лев, ще си уреди работата. Ти, като говориш за откраднатия лев, туряш го пред съзнанието, запушваш си очите. Оставете откраднатия лев. Има една неправда в света, но ако ти речеш да говориш за тази неправда, ти ще направиш две по-големи.

В света има един закон, който трябва сега да учите. Защо страдате? Без страдания човек не може да се подигне на физическия свят. Ако се лишите

от страдания, вие сте осъдени, никакъв прогрес не може да имате в никакво отношение. За всяко страдание, което ви се даде, ако го издържите, има едно голямо възнаграждение. Всяко страдание, добре издържано, се възнаграждава десет пъти повече, отколкото самото страдание. Ако някой ви обиди, да кажем, каже ви една лоша дума, и вие го претърпите, ще дойдат след него десет души да ви кажат по една сладка дума. Една от тия думи като заличи лошата дума, колко думи остават печалба? Девет остават печалба. Вие казвате: „Защо да ме обиди?" За да забогатееш. Този човек трябва да дойде да те обиди, понеже знае, че като каже една лоша дума, за тебе ще кажат десет добри. Той ви направи една услуга. Аз ви виждам колко е умът ви. Казвате: „Как искаш, Учителю, да ни подплъзнеш да гоним Михаля." Не, не, аз ви говоря една истина. Ще ходите да гоните Михаля, ако ходите да търсите правото си. Някой, като го обидят, казва: „Няма ли Господ в този свят?" Щом предадеш съдбата на Бога, ти се лишаваш от своето право. Щом те обиди някой, благослови Господа, да дойде благословението. Щом ти вземат един лев от джоба, благослови Господа, ще дойдат десет.

Толкоз години вие сте ученици, но и досега във вас има едно желание за успех. По някой път ви слушам да казвате: „Толкоз години не може да успяваме. Защо по-напред се обичахме повече, сега по-малко се обичаме?" Не че сега не се обичате, и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие някои хора сте ги приближили в ума си повече, отколкото трябва. Има в духовния свят един закон: ти никога не приближавай един човек по-близо, отколкото Господ го турил при тебе. Защото, ако аз дойда да ви говоря или да ви пея на ухото, ще ви бъде ли приятно? Неприятно е да ви духам, да ви кряскам на ухото. Знаеш какво ще бъде? Ако аз ви пея на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ви бъде приятен този глас, вие ще ме слушате. Колкото сме по-далеч един от друг, по-добре.

Аз говоря за действителния живот. Ако искаме ние да се опознаем и ако искаме да се приближим, какво ще стане? Ако слънцето Господ го тури на половината разстояние, отколкото е сега, ако разстоянието стане четирийсет и шест милиона мили, какво ще бъде нашето положение? Колко ще бъде по-голямо слънцето? Представете си това слънце да има сто метра в диаметър на хоризонта. Знаеш какво ще бъде нашето положение? Казвате: повече светлина. Повече светлина, но такова бомбардиране ще бъде от слънчевата светлина, ще ни ослепи. Венера, която е по-близо до слънцето, за да се запази от слънчевата енергия и от голямата любов на слънцето, е увита с пари, че като минава тази енергия през парите, да се намали силата ѝ, за да бъде малко по-удобно за живеене. Този закон е верен.

Някой път някои хора искат много да ги обичаме. Не искайте в света да ви обичат. Да ви обичат толкоз, колкото Бог турил. Не искайте децата да ви обичат повече, отколкото Бог турил. Не искайте приятелите да ви обичат повече, отколкото Бог иска, ни бащите ви, ни майките ви искайте да ви обичат повече. Защото, ако майките ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате. Ако бащите ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате.

Ако пребъдем в светлината и светлината пребъде в нас, светът ще ни се изяви. Според закона на любовта, за да се опознаеш, трябва да се поставиш на своето място. За да бъдеш обичан от хората, трябва да се поставиш на една разумна точка, на една дистанция, която е потребна. Гледате един предмет през един телескоп. За да бъде този предмет ясен, трябва да го нагласиш, на тази точка да бъде предметът, дето се вижда най-ясно. Някои хора не може да ги виждаме, понеже не са на тази точка. Тези, които не обичаш, са по-далеч, отколкото тези, които обичаш повече, които си поставил по-близо, отколкото трябва. Следователно умният ще се постави на тази точка, на това място, дето трябва да обича, колкото трябва. Ако обичаш повече, отколкото трябва, ти си по-близо, отколкото трябва. Ти си виноват. Ти ще измениш реда на нещата. Ти ще се поставиш на истинското място, дето ти ще обичаш хората както трябва и хората ще те обичат както трябва.

Искам през 1939 година да не правите погрешката на поляците, да не правите погрешката на германците, да не правите погрешката на англичаните и да не правите погрешката на французите, нищо повече. Поляците мислеха: „Кой може да ни победи? Само да ни бутне някой." Германците казваха: „Не сме ли ние силни?" Кой спечели? Никой не спечелва. Казвате: „Защо стават тия работи?" Всеки ден вие по поляшки постъпвате, и тук виждам поляшка неразбория. И английска неразбория има. Виждам и французка неразбория. Казват: „Ще се бием." Хубаво. Отиват англичаните с „Кърейджъс", придружава го цял ескорт. Отиват да бомбардират. Турят му няколко торпили и го потопяват. След като се бият хората, какво придобиват? Кое е по-хубаво, да се бием ли, или да вършим волята Божия? Да оставим външния свят.

Казвам, външният свят да ни служи като пример. Не отваряй война, без да питаш Господа. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени." Казвате: „Нямам ли право да си дам мнението?" Имаш право да кажеш Божието мнение. Да кажеш своето мнение в живота няма нужда. Светът няма нужда от моето мнение, няма нужда и от вашето мнение. Светът има нужда от Божието мнение. Ако всеки един от вас изразява Божието мнение, той е на място. Ако всеки един от вас изразява своето мнение, няма нужда светът от него. Религиозните хора искат да си кажат мнението,

искат да кажат какво казал Христос преди две хиляди години, разглеждат Христа от две хиляди години. Значи той счита това, което детето говорило на пет години, за по-умно, отколкото, когато е на дванайсет или на двайсет и една години, казва: „Онова дете на пет години как хубаво бърбореше.“ То, най-първо, не знаеше да говори граматически.

Христос, Който е най-добрият човек от всичките хора, и Той излезе от търпение. Като влезе в храма и видя онези, които се бяха курдисали и се занимаваха само с вземане и даване, то взе камшика и започна да ги гони. Казват Му: „Кой Ти даде тази власт, да ни биеш?“ Доста пъти аз съм виждал Христа тук в събранието с камшик. Тогаз съм се приближавал към Него и съм казвал: „Прости им, те не разбират, те няма да продават.“ И Той събори камшика Си. Питам, искате ли вие един Христос, с камшик, или без камшик? По-добре е законът на Любовта, по-добре е законът на Мъдростта, по-добре е законът на Истината, отколкото всички други закони. По-хубаво е законът на Любовта. Да прощаваме на себе си. Бог, Който е Всепрощаещ, като направим погрешката, казва: „Поправѝ погрешката.“ Бог не ни съди. Щом ние искаме да съдим, съдбата се повръща и на нас.

Казвам, от тази година остават още октомври, ноември и декември, три месеца. Аз давам премия от десет хиляди лева на онзи, който в разстояние на три месеца не каже ни една лоша дума, да не обиди никого, да не почувства лошо, да не помисли лошо. Десет хиляди лева ще получи, честна дума. На разположение оставям десет хиляди лева. Вие ще изпохарчите много повече. Онези от вас, които са сиромаси, десет хиляди лева може да получат. Какво има, ако три месеца търпиш? Какво има, три месеца да не говориш, три месеца да гледаш само хубавото? Двама души както и да си говорят, да кажеш: „Братски си говорят.“ Като ги видиш като се карат, ти отдалече ще се поставиш, да не чуваш как се карат, само сладките думи да чуваш.

Туй, което Бог изисква от нас, е да живеем по любов. Невидимият свят е сит на всичките безразборни мисли, безразборни чувствания и безразборни постъпки. Нашите мисли се отразяват в онзи свят и произвеждат цели пертурбации и почти са на мнение, там законът е издаден, че света ще го накажат. Не с потоп, но с огън ще се накаже. Къде ще се скриете? По на двайсет и пет метра се крият от задушливите газове и от бомбите. Ами земята ще се разтопи на двайсет и пет метра, къде ще се криеш? Огънят ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене няма. Като дойде тази топлина, какви трябва да бъдете, какво ще остане от вас, кажете ми? Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума. Но като го опитате, да ви дойде на ума, да кажете: „Вярно е.“ Всички трябва да бъдем тъй

готови, че като онези трима младежи, нали знаете, от еврейската история, като ги хвърлиха в пещта, не горяха. И вие като влезете в огъня, да не може да ви гори. Ние сме в пещта, има един огън, на който горим. Някои от вас са доста изгорели, доста е нажежена пещта. Всеки, като излезе от пещта, мирише. По-добре да бъдем в пещта, без да горим. Огънят е започнал. Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешен огън. Разстройството на нашите мисли и на чувствата, то се дължи на този огън, който иде и разстройва всичко. Онези, които вървят по Божия път, за тях този огън ще бъде едно благословение. Онези, които не вървят по Божия път, ще бъде за тях страдание.

Казвам, ходете в любовта. Не че не ходите в любовта, но имате криви разбирания – искате да бъдете много близо един до друг, които се обичате, а пък някои искате да са по-далече. Не ви съветвам нито много близо, нито много далече. Да мислите онова, което Бог е вложил, да чувствате онова, което Бог е вложил, да правите онова, което Бог е вложил. Нито далече, нито много близо. Нито да се укорявате, нито да се хвалите.

Какво трябва да правим тогава? Като се срещнат двама души, определено е колко трябва да се приближат. Единият е жаден, другият носи вода, колко трябва да се приближат? Той си подава чашата, аз наливам водата в чашата, за да може той да вземе чашата. Тази е дистанцията. Ако на тази дистанция спрем, отношенията ни ще бъдат много добри. Той ще вземе чашата, ще я изпие. Бог е определил мярката – ръката е мярката. Аз се приближавам, давам си ръката и той като си подаде ръката, ръкуваме се. Това е естественото отношение, останете на туй място. Той като си проточи ръката и ти като си проточиш ръката, палецът да остане отгоре, не да е свит надолу. Ще си подадеш ръката право, няма да я свиваш, нито прегъваш. Ръкувате се и ти хванеш горната част на ръката насред, то е хубавото ръкуване. Някой идва, дига ръката.

В любовта умът трябва да е добре поставен. В любовта сърцето трябва да е добре поставено. В любовта волята трябва да е добре поставена. Или умът трябва да е на своето място, сърцето трябва да е на своето място, волята трябва да е на своето място. Това е волята Божия, това Господ всеки ден изисква от нас. И тъй като живеем, Нему Му е приятно, аз зная. Защото всякога, щом направим една погрешка, веднага в нас законът казва: това, което направи, не е право. Както и да се разправяш, казва: туй, което направи, не е право. Никой не е видял.

Аз по някой път, аз, който съм толкоз внимателен, по някой път забелязвам една погрешка, даже и доброто, че съм го казал с един по-висок тон. Нещо отвътре казва: не е така, не е право. Ще кажеш доброто,

правилно ще вземеш тона. Аз съм правил малко опити. Аз ви проповядвам една наука, която е опитана. Аз ви проповядвам една наука, която е вярна. Аз наричам красиво „сол“, когато съм изпявал „сол“ пред грозна мома и като го изпея, момата стане красива – в дадения момент лицето ѝ е красиво, червеничко. Престана да пее, тя пак остане същата.

Казвам, ако мислите, както ви казвам, вие ще бъдете красиви. Като мислите, мисълта има един тон, ако този тон не го вземеш вярно, мисълта ти не може да бъде светла. Като чувствате, сърцето има един тон, ако този тон не го вземете вярно, чувството ти не може да бъде добро. Волята, и тя си има свой тон, и него трябва да вземеш вярно, за да бъдат постъпките ти благородни. Нали имате в музиката „до“, „ми“, „сол“. Човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, те си имат основни тонове. Казвам, като мислиш, тебе да ти е приятно и да се радваш, че добре мислиш; като чувстваш, да ти е приятно, че добре чувстваш и като постъпваш, да ти е приятно, че добре постъпваш. Да слушаш онзи Божествен глас, който ти казва: „Добри и верни рабе.“ Да чуваш гласа на Господа: „Добри синко, добри синко.“ Сега на български как казвате: добрѝ или до̀бри? Де трябва да турите ударението?

Ако вземете числа: 1, 2, 3, 4, 5… 9, числото едно е първо, първото място заема в реда, но то е най-малкото от всички. Две, което заема второто място, е два пъти по-голямо от първото. Три, което заема трето място, е три пъти по-голямо от първото… Деветото заема девето място, но е девет пъти по-голямо от първото. Казваш: „Защо да не турим деветте на първо място?“ Хубаво, ако ти имаш да даваш един лев, понижиш едното, туриш го на мястото на деветте, а деветте туриш на първо място, но какъв ще бъде халът ти, като имаш да даваш? Ако имаш да вземаш, в твой интерес е деветте да е на първото място, а пък едното – на последното. Но то е користолюбие. Обаче много хора има, които имат да дават: ако деветте е на първото място, искат да го турят на последното място, а пък едното на първото място. Казват: правото в света. Кой търси правото? Никой не търси кривото в света, всеки търси правото.

Сега, като ви гледам лицата, виждам, че не пеете право. Ще ме извините. Защото човек никога не може да гледа правилно, ако той не пее право. Под думата пеене аз разбирам: човек трябва да мисли право. Не може да пееш, ако не мислиш. Не може пеенето да бъде изразително, ако не чувстваш добре. Не може да има мисълта постижение, ако в пеенето няма сила, то е човешката воля. Ако в пеенето човешкият ум не взима участие, ако сърцето не взима участие, ако в пеенето волята не взима участие, човекът не може да пее. Пеенето, то е самовъзпитание. Умът, сърцето и волята да вземат участие в пеенето, то е правото пеене.

Казвам, турете Любовта на място, като пеете. Турете Мъдростта на място, като пеете. Турете Истината на място, като пеете. Ако вие бихте пели „Духът Божи" и тия трите идеи ги турите: Любовта да работи, Любовта да пее, Мъдростта да пее и Истината да пее, знаете какъв хор щеше да бъде.

Казвам, трите месеца, които остават от тази година, да ги прекарате в пеене: да пее умът ви, да пее сърцето ви, да пее душата ви. Тогава човек, като ходи, да бъде с отворена душа, да чувства любовта на целия свят, да чувства светлината и мисълта на целия свят, на всички ония души, които обичат Бога. Да чувстваме свободата на всички души, които се съединяват с Него, понеже, като вършим доброто в света, всички напреднали души вземат участие с нас. Когато направим добра постъпка, всички те идат да ни поздравят, че ние сме постъпили, както Бог изисква.

Желая сега всички да имате една опитност, като направите едно добро. Да дойдат вашите братя от онзи възвишения свят да ви поздравят, че сте имали смелостта да обичате, както Бог изисква, че сте имали смелостта да мислите, както Бог изисква, че сте направили нещо, както Бог изисква. Да мислиш, да чувстваш, да постъпваш, както Бог изисква.

Пожелавам ви топлината на Любовта да бъде нашият спътник, светлината на Мъдростта да бъде нашият спътник и силата на Истината да бъде нашият спътник.

„Отче наш"

Първа лекция на Младежкия окултен клас,
22 септември 1939 г., петък, 5 ч сутринта,
София – Изгрев

Забележка: Учебната година на Школата започва всяка година на 22 септември, празник и съборен ден. През 1939 година съборната беседа съвпада с първата лекция на Младежкия окултен клас, държана в 5 часа сутринта на Изгрева. По тази причина тя е издадена под заглавие „Близо и далеч" на стр. 398–415 в томчето „Езикът на любовта" (С. 1939 г.), където са поместени съборните беседи, държани през лятото на същата година при Седемте рилски езера.

Настоящата лекция се публикува въз основа на нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив.

1939_09_22 Близо и далеч
Издание: 1939г. КНИГА: Езикът на Любовта, 32 рилски беседи (12 юли - 22 септември 1939 г.)

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

„Ако думите ми не пребъдват във вас, и вие в мене, нямате живот в себе си". Аз ще взема този стих в друга форма: Ако светлината пребъде в нас, и ние пребъдем в светлината, светът ще ни се изяви.

Когато се изисква от човека да направи нещо, той казва: Преди да направя това нещо, аз трябва да го зная, да съм го учил. Това е неправилно положение. Човек първо вижда светлината, запознава се с нея, а после я изучава. Човек първо се запознава с хляба и водата, опитва ги, а после ги изучава. Следователно, човек първо се запознава с нещата, след това ги изучава. Това е естествен път на постижение. Човек знае, какво да прави и как да прави това, което се иска от него, но по зла воля понякога той не иска да направи това, което знае. Има случаи, когато човек забравя, какво трябва да прави и как трябва да го направи, но той сам е причина за това. Докато е трезв, с будно съзнание, човек помни и знае всичко, но пийне ли няколко чаши вино, той всичко забравя. Той забравя майка си, баща си, жена си и децата си. Само едно нещо помни – пълната чаша с вино.

Често хората се оправдават, че не са направили нищо, както трябва, защото не виждат ясно предметите Защо не виждат ясно? Защото са турили пред очите си дебела преграда. Щом махнат преградата, всичко ще се открие пред тях, и те ще виждат ясно. За да вижда човек ясно, причината за това е светлината. Какво представя светлината? Докато е в светлина, човек вижда пътя си и свободно върви, без да се спъва. Щом светлината изчезне, той не вижда, къде ходи, и се спъва. Следователно, светлината, знанието, свободата се изучават по два начина: чрез присъствието им и чрез отсъствието им. Например, когато си в светлина, ти познаваш свойствата ѝ; щом останеш в тъмнина, ти пак изучаваш свойствата на светлината. Докато имаш знание, ти можеш да изучаваш свойствата му; щом изгубиш знанието си и станеш невежа, пак изучаваш свойствата на знанието. Докато си свободен, ти изучаваш свойствата на свободата; щом се ограничиш, ти пак изучаваш свойствата на свободата.

Значи, съществуват два начина за изучаване на нещата: положителен и отрицателен. И правото можете да изучавате чрез прилагане на правните закони и чрез прилагане на кривите положения. Щом се натъквате на нещо криво в живота си, вие започвате да страдате. В света страдат и праведни хора, както и тия, които си служат с кривото. Христос беше

праведен човек, но понеже понесе греховете на кривите хора, трябваше да мине през големи страдания. Всеки, който става поръчител на грешните хора, които ядат, пият и не плащат, ще носи техните страдания и грехове. Някой ял, пил, правил дългове, а заради него плаща онзи, който му е станал поръчител. Законът хваща богатия, а не този, който всичко е изял и изпил. Който не иска да плаща, той не трябва да става поръчител.

Като не разбират законите на живота, хората сами си създават нещастия. В това отношение някои хора мязат на мухите, които кацат, дето им падне. Мухата е крайно тщеславна. Тя каца все на видни места: на носа, на челото, на веждите, на лицето на човека. С това тя иска да му покаже, че е от висок произход. Като я хване между пръстите си, човек ѝ показва, че не може да се сравнява с него. Следователно, влезе ли в света, човек трябва да кацне на скрито място, т. е. на последно място, никой да не го вижда. И законът има ръце. Хване ли те законът, ще те държи, докато иска. – Ама аз съм от високо произхождение. – Щом си от високо произхождение, излез от ръцете му. Докажи силата на своето произхождение. Като се види в невъзможност да се справи с положението си, човек, като мухата, започва да се моли, да пее, да го освободят. Мухата казва на човека, който я държи в ръката си: Ако си музикант, бъди милостив към мене. Аз съм слабо, малко същество. Аз мислех, че съм силна, но видях, че има по-силни от мене. Ако ме стискаш още, ще ме смажеш. Човек отваря ръката си, и мухата хвръква на свобода. Какво ще разправя тази муха на другарките си? Тя ще им каже: Като отивате в света на законите, не се приближавайте много до тях. Стойте винаги далеч и на последно място.

Когато обичат някого, хората постъпват като мухите, сядат близо до него. Те обичат да се доближат до него, да го почувствуват. Някой казва: Като обичам някого, искам постоянно да го виждам пред очите си. Какво ще придобиеш, ако държиш възлюбения си постоянно при себе си? Да бъдеш във физическа близост с човека, това още не е близост. Близостта е нещо вътрешно. Ти можеш да бъдеш близък с един човек, когато го държиш в ума си, в сърцето си. Същото се изисква и от него. Тази връзка е съществена. Да държиш човека в ума си – в необятния свят на мисълта, и в сърцето си – в широкия свет на чувствата, това означава близост. Физическата близост на хората причинява недоволства, стълкновения и противоречия между тях. Такова е положението на клоните на дървото. Най-малкият вятър ги заставя да се търкат един в друг, вследствие на което се осакатяват.

В любовта и съвременните хора започват добре, свършват зле. Защо? Защото нарушават разстоянието, на което любовта действува. Двама приятели, или мома и момък, които се обичат, първоначално са готови да

се виждат отдалеч само. Момъкът, например, казва: Искам отдалеч само да зърна своята възлюбена. Успее ли да я зърне, през целия ден той е доволен и щастлив: пее, работи, движи се – все за нея мисли. На втория ден казва: Искам само да я зърна. Обаче, като я види, той увеличава ъгъла на зрението си – иска да я обхване изцяло с погледа си. На третия ден той иска да чуе само една дума от нея, да чуе гласа ѝ. Като чуе гласа ѝ, той е щастлив, нищо повече не иска. На четвъртия ден той си казва: Чух гласа ѝ, ангелски глас има, но искам на мене да каже една дума. Момата му каже една дума, и той се намира на седмото небе от щастие. Но после и това не го задоволява, иска му се да поговори с нея, да разбере, как мисли тя. Ден след ден той се приближава към нея, докато най-после се скарат. Влюбените са много чувствителни. Ухото им е толкова изтънчено, че всяка груба дума произвежда рана на сърцето им. Щом думите на влюбените причиняват рани, това показва, че любовта ги е напуснала. Любовта изисква идеална обхода в отношенията на хората. За оправдание някой казва, че макар външно да е груб, поне вътрешна обхода има. Любовта изисква от човека и външна, и вътрешна обхода. Човек сам чертае пътя и отношенията си с хората. Той сам е причина да го уважават или да не го уважават хората. От обходата му зависи уважението, с което се ползува. Каквито са твоите отношения към хората, такива ще бъдат и техните отношения към тебе. Това е закон за физическия, за духовния и за Божествения свят. Забелязано е при това, че всяка отрицателна проява в духовния свят влече последствията си и на физическия свят. Например, излъже ли човек, непременно ще го сполети нещо: или ще падне, или ще заболее, или отвън някой ще му причини някаква неприятност Затова е казано в Писанието, че няма „скрито-покрито" в света. Колкото малка да е лъжата, тя е подобна на микробите, които се размножават и причиняват нещастия на хората. Като се размножава, лъжата остава нечистотиите си в ума и в сърцето на човека, с което му причинява големи пакости.

Като се намерят пред мъчнотии и страдания, пред злото, хората искат да бъдат далеч някъде. Каквото да правят, те не могат да ги избегнат. Преди всичко злото не е вън от човека, то е в самия него. Ако злото е вън от човека, а вътре го няма то е безвредно. Докато е вън от човека, злото съществува само като възможност. Влезе ли в човека, то прониква в кръвта му и го отравя. Същото прави и микробата. Докато е вън от човека, тя съществува само като възможност. Влезе ли в него, тя започва да се размножава, прониква в кръвта му и го разрушава. Като знае това, човек не трябва да допуща в ума си нито една лоша мисъл, а в сърцето си нито едно лошо чувство или желание. Умствената енергия, която е дадена на човека, е определена само за добри мисли. Сърдечната енергия е определена само за добри чувства и желания. Енергията на човешката воля е дадена само за добри постъпки. Човек е свободен да мисли, да чувствува и да постъпва,

както иска, но за всичко това той носи отговорност и последствия. Мнозина говорят за свободната воля и казват, че човек може да живее, да мисли, да чувствува и да постъпва, както разбира и както иска. Наистина, човек има свободна воля и може да живее, както иска, но съдба ще има за него. Той няма да се освободи от отговорност за постъпките си. Иска ли да не бъде съден, той трябва да живее, както Бог изисква. Когато постъпи на училище, ученикът следва програмата, която учителите са наредили, а не своя програма. Ученикът, който постъпва в музикална академия, свири онова, което програмата изисква. Ученикът от художествената академия рисува такива картини, каквито са предвидени в програмата. Човек е изпратен на земята да учи онова, което Бог е определил. Като не изпълнява тази програма, той греши, върши престъпления. Като се намери пред известна отговорност, човек се оправдава с това, че следвал своя предначертан път. Какъв е пътят, който следва, и кой е начертал този път? Ще каже някой, че трябва да се ожени, че в пътя му била женитбата. Знае ли той, кой му е определил този път? Да се жени човек, или да не се жени, това е път, определен от Бога. Следователно, като приема този път, човек трябва да пита Онзи, Който го е чертал, да тръгне ли в този път, или да не тръгне. На някого Бог е определил да се жени, на някого не е определил. Какво виждаме в живота? Обикновено се женят тия хора, на които не е определено да се женят; тия пък, на които е определено да се женят, не се женят. Малко хора правят това, което им е определено. В човека има едно естество, което обича да прави тъкмо това, което му е забранено. Ще се жени, или няма да се жени, важно е човек да върши волята Божия. Не върши ли волята Божия, той е осъден на страдания. Искаш ли да не страдаш, върши волята Божия. С други думи казано: човек първо трябва да изпълни волята на баща си, от него да чуе, че е постъпил добре. После той трябва да изпълни волята на майка си и от нея да чуе, че е постъпил добре. Най-после той трябва да изпълни и своята воля и да чуе от онзи, който живее в него, че е постъпил добре. Чуе ли тия три гласа, получи ли одобрение за постъпките си от три места, човек е на правия път в живота си.

Човек страда. Защо? По три причини: или защото не мисли право, или защото не чувствува право, или защото не постъпва право. Следователно, истинско право е това, което е обмислено, прочувствувано и направено правилно. Като изнасям, кое е право и кое криво, никого не съдя. Ако садя вас, ще съдя и себе си. Ако съдя вас, себе си ще цапам. Какво се ползувам като се цапам? Освен че нищо не се ползувам, аз губя. Някой се оплаква, че го обрали. Колко го обрали? Взели от касата му сто лева. Аз вадя от джоба си сто лева и му ги давам. Като изправям погрешката на брата си, с това изправям своя погрешка. Трябва ли човек да краде, да върши престъпления? Човек не трябва да краде, но едно трябва да знае:

погрешката, или престъплението не седи толкова в кражбата, колкото в заблуждението, което човек внася в ума си, че като открадне оттук-оттам нещо, ще оправи работите си. Като открадне нещо, човек го туря пред очите си, пред съзнанието си и по този начин закрива светлината и не може да вижда ясно. Не се занимавайте с грешките и престъпленията на хората. Занимавате ли се с техните погрешки, вие ще направите повече, отколкото те са направили. Пазете чистотата на ума, на сърцето и на волята си.

Съвременните хора се запитват, не може ли без страдания. Който не е разбрал смисъла на страданията, той иска да се освободи от тях. Който разбира смисъла им, знае, че страданията са необходими за развитието на човека. Без страдания няма развитие. Всяко страдание, добре издържано, всякога се възнаграждава. За всяка обидна дума, добре понесена, човек получава десет благи думи. Ако една от благите думи заличи лошата, остават девет благи думи резервен капитал. Когато някой пита, защо трябва да го обиждат, кажете му, че всяка обида, добре понесена, носи след себе си голямо богатство. Кажат ли една лоша дума за вас, след нея идат десет добри. Който ви обижда, несъзнателно ви прави услуга. Като знаете това, не търсете правото си. Оставете Бог да ви отдаде правото. Докато сами търсите правото си, никакво благословение няма да получите. Щом се оставите на Бога, Той да се застъпи за вашето право, вие ще получите Неговото благословение. Когато ви хулят, гонят, обиждат, благославяйте Господа в себе си, за да получите Неговото благословение.

Често хората дават отчет на постъпките си, на своите мисли и чувства и се запитват, защо не успяват. Те казват, че едно време са имали повече любов едни към други, отколкото сега. Причината за това е, че те са турили някои хора много близо до себе си, вследствие на което са закрили хоризонта пред своя поглед. Следователно, не приближавайте човека по-близо до себе си, отколкото Господ го е турил. Какво ще бъде положението ви, ако някой певец пее в ухото ви направо? Колкото добре да пее, вие ще бъдете недоволни, ще искате да се отдалечите от него. Ако същият певец се отдалечи от вас на известно разстояние, вие ще го слушате с разположение. Колкото сте по-далеч едни от други, толкова по-добре. Какво ще придобиете, ако искате да се познаете чрез приближаване? Какво ще стане с вас, ако слънцето дойде на разстояние два пъти по-близо, отколкото е сега? Казвате, че ще имате повече светлина. Наистина, ако слънцето се приближи към земята, ние ще имаме повече светлина, но тя ще бъде много ярка, едва ще се понася, Венера, която е по-близо до слънцето, отколкото земята, за да не се запали от слънчевата топлина, е обвита в пари. Като минава през парите, слънчевата енергия значително намалява своята интензивност, благодарение на което има живот на

Венера.

Мнозина искат да бъдат обичани от всички, да се ползуват с много любов. Не желайте да ви обичат повече, отколкото Бог е предвидил. Не желайте майките, бащите, приятелите ви да ви обичат повече, отколкото Бог е предвидил. Обичат ли ви повече, отколкото трябва, вие сте изложени на страдания.

Ако пребъдваме в светлината, и ако светлината пребъдва в нас, светът ще ни се изяви. Според закона на любовта, човек може да познае нещата само тогава, когато са поставени на своето място. И за да бъдеш обичан от някого, ти трябва да се поставиш на такова разстояние от него, на каквото Бог те е поставил. За да може да вижда ясно звездите, астрономът трябва да постави телескопа си на точно определено разстояние от всяка звезда. Постави ли го на такава точка, на каквато звездите трябва да попаднат в фокуса, те се виждат ясно. Обикновено човек поставя близо до очите си ония предмети и хора, които повече обича. Колкото повече ги обича, толкова по-близо стоят пред очите му; колкото по-малко ги обича, толкова са по-далеч от неговия поглед. Не ги ли обича, той никак не ги вижда. Разумният поставя нещата на такова разстояние, на каквото трябва. Постави ли ги на определеното разстояние, той ги обича толкова, колкото трябва. Когато обичате хората, колкото трябва, и когато те ви обичат, колкото трябва, и едните, и другите сте на определените от Бога места.

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени". Каквото става във външния свят, не съдете. От погрешките на външния свят можете да се поучавате, но не и да съдите. Не съдете, нито хвалете. – Нямам ли право да кажа мнението си? – Имаш право да кажеш мнението на Бога, но не и своето. Никой не се нуждае от мнението на човека. Светът се нуждае от авторитетното мнение на Бога, но не и от мнението на човека, който днес мисли по един начин, а на другия ден – по друг начин. Ценно е мнението на онзи, който е проводник на Бога.

Някои религиозни постоянно цитират думите на Христа, какво казал Христос преди две хиляди години. Добре е говорил Христос на времето си, но Той и до днес продължава да говори. Да се държи само на думите, които Христос е говорил в миналото, е все едно да се радвате на думите на петгодишното дете. Това дете е израсло вече, станало е 21 годишен момък. Слушайте, какво днес ви говори. Христос говореше едно време на евреите и със слово, и с камшик, според тяхното тогавашно развитие. На съвременните хора Христос говори по друг начин, на друг език. Слушайте и това, което днес ви говори. Искате ли днес Христос да говори с камшик, или с друг някакъв закон? За предпочитане е днес Христос да говори на

хората чрез закона на любовта, на мъдростта, на истината, отколкото чрез закона на камшика. Приложете закона на любовта първо към себе си, да простите първо на себе си. Щом приложите любовта към себе си и простите на себе си, вие ще приложите същия закон и към ближните си. Бог е всепрощаващ. Като направи някаква погрешка, човек чува гласа на Бога в себе си, Който му казва: Изправи погрешката си и повече не греши. Не съди, за да не бъдеш съден. Съдиш ли другите, съдбата ти се връща към тебе.

От днес нататък, до края на 1939 година се определя една голяма премия на онзи, който през останалите три месеца от годината не каже една лоша дума, не допусне една лоша мисъл в ума си, не възприеме едно лошо чувство в сърцето си и не извърши нито една лоша постъпка. Ако може да се въздържа от всичко отрицателно, освен определената премия, той ще запази енергията си: няма да се гневи, да се сърди, да се кара. Види ли, че двама души се карат. той трябва да се отдалечи на такова разстояние, че да чува и да вижда само доброто. Разумният свят изисква от всички хора да живеят братски, по любов. Разумният свят е отегчен от безпорядъка, който хората са внесли в света, от кривите човешки мисли, чувства и постъпки, от човешките заблуждения. Човешките недоразумения се отразяват във великия свят и произвеждат големи катаклизми. Разумният свят е решил да накаже хората не с потоп, както едно време, но с огън. Хората са изкопали подземни скривалища, да се пазят от собствените си бомби, но къде ще се крият от огъня, който слиза отгоре? Този огън ще разтопи земята на дълбочина повече от 25 метра. Къде и как ще се крият хората от този огън? Какво ще стане тогава с човечеството? Който оцелее, той ще говори. Вярно ли е това, или не, всички ще го опитате. Няма да остане човек на земята, който да не мине през този огън. Вие трябва да бъдете готови, да издържите на този огън, както издържаха тримата момци в огнената пещ.

Огънят, за който днес говоря, е започнал да действува вече. Той е напекъл много хора. Че наистина този огън действува в света, виждаме по разстройството на нервната система на хората, по техните физически и психически заболявания. За онези, които следват Божия път, този огън е благословение. За онези, които не следват Божия път, този огън е мъчение.

Желая ви да следвате пътя на любовта. Вие следвате пътя на любовта, но по крив начин. В какво седи кривото? Кривото седи в това, че като обичате някого, приближавате го към себе си по-близо, отколкото трябва. Ако не го обичате, отдалечавате го от себе си повече, отколкото трябва. Аз бих ви съветвал да мислите, да чувствувате и да постъпвате така, както Бог мисли, чувствува и постъпва чрез вас. Дойдете ли до проявите на любовта,

поставяйте хората нито много близо, нито много далеч от себе си. Дойдете ли до преценка на нещата, нито се укорявайте, нито се хвалете едни други. Разстоянието, на което хората трябва да стоят един от друг, се определя от нуждите им. Срещат се двама души: единият е жаден, носи чаша за вода, а другият носи стомна с вода. Единият подава чашата, другият я пълни. Каквото е разстоянието между проточената ръка на жадния и на този, който налива водата, такова трябва да бъде разстоянието на онези, които се обичат. Спазват ли това разстояние, отношенията им ще бъдат добри. Ръката е мярка за разстоянието между хората. Когато двама души си подават ръка, те сами определят разстоянието, на което Бог ги е поставил.

Следователно, иска ли да следва пътя на любовта, човек трябва да постави ума, сърцето и волята си на своето място. Това изисква Бог от всеки човек. Това значи, да върши човек волята Божия. Не изпълни ли закона на Бога, както трябва, колкото да се оправдава човек, нещо отвътре му казва: Не правиш добре, изправи погрешката си. За да върши волята Божия, човек трябва да взима правилен тон в своите мисли, чувства и постъпки. Правилният тон прави мисълта светла, чувствата – топли и добри, а постъпките – благородни. Умът, сърцето и волята на човека също имат свой определен тон. Когато умът, сърцето и волята се проявяват според своя тон, човек изпитва радост и веселие в себе си. Той се радва, че мисли, чувствува и постъпва правилно. Като прилагате вярно тона на своя живот, ще чуете гласа на своя Баща: Дерзай, добри и верни рабе! Дерзай, добри и верни синко!

И тъй, поставяйте Всяко нещо на своето място, както поставяте числата на е места. Като наредите числата от 1–10, виждате, че Всяко предидущо число е по-малко от последващото. Ако имате да дължите един лев, вие се радвате, че дългът ви е малък. Обаче, ако турите единицата на мястото на деветорката, радостта ви изчезва. Дългът, който беше на първо място, на местото на единицата, се увеличи девет пъти повече. Не размествайте местата на нещата, за да не си създавате излишни страдания.

Като ученици, вие трябва да взимате правилно тоновете, т. е. да мислите право. Ако не мисли право, човек не може да пее добре; ако не чувствува право, той няма израз в пението; ако не постъпва добре, той не може да вложи сила и тон в пението. Човек не може да пее добре без участието на ума, на сърцето и на волята си. Пее ли по този начин, човек може да се самовъзпитава. Когато пеете, любовта, мъдростта и истината трябва да взимат участие в пението, да дадете израз на всичко, което Бог е вложил във вас. Това е истинско пение.

Желая ви сега да пеете така, че умът, сърцето, волята, душата и духът ви да

пеят заедно с вас. Отворете душата си за любовта, за знанието и светлината, за свободата и мира. Дайте ход на доброто в себе си, за да се свържете с всички разумни същества, които идат да ви помагат.

Желая ви да се свържете с разумните същества, които идат да ви поздравят за смелостта, че сте мислили, чувствували и постъпвали така, както Бог изисква.

Желая ви топлината на любовта, светлината на мъдростта и силата на истината да бъдат ваши спътници!

Беседа от Учителя, държана на
22. септември, 1939 г. 5 ч. с.
София – Изгрев.

1939_09_24 Път на зазоряване
неделна беседа

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“
Сега ще се спра само върху един стих: „Пътят на праведния е път на зазоряване.“ (Притчи 4:18)
„Духът Божи“

Противоречия съществуват в природата, но противоречия съществуват и в човешкия живот. Както и да си обяснявате противоречията, те си остават противоречия. Учените обясняват причината за явленията, които стават в природата. Например, астрономите обясняват явяването на някоя нова звезда по следния начин. Те дават особена теория за тази звезда. Те казват, че някога, в далечното минало, може би преди милиони години още, някой стар свят се е запалил, че и досега още продължава пожарът. При това, този свят е толкова далеч от нас, че на небето ние го виждаме във вид на звезда. Като гледаме звездата, ние се радваме, че е светла, че се е явила нова звезда, но горко на онези, дето е светнала звездата. Там всичко се е обърнало на газ.

Всякога, когато някои противоречия засегнат нашия живот, ние веднага се питаме защо стават тия работи. Ако хлябът би попитал гладния защо го яде, какво ще му отговори? Той ще му каже: „Аз те ям, защото съм гладен. Аз те ям, защото те обичам. Аз те обичам толкова много, че без тебе не мога да живея. За да живея аз, ти трябва да влезеш в мене.“ Ако водата пита жадния защо я пие, какво ще каже той? Той ще каже: „Аз те пия, защото те обичам. Без тебе не мога да живея. Ти непременно трябва да влезеш в мене да свършиш една работа.“ Ако питате човека защо носът му е толкова къс, какво ще ви отговори? Ако зададете този въпрос на един обикновен човек, какво ще ви отговори? Той ще каже: „Така ми го е дал Господ.“ Защо Господ му е дал къс нос? Защото е видял, че дълъг нос не му трябва. Ако има дълъг нос, той няма да знае как да го употребява. Обаче, научно може да се даде друг отговор. Носът на този човек е къс, защото миналите поколения не са мислили много, вследствие на което носът на този човек е останал къс. Носът му е останал малък, защото малко светлина е влизала в ума му, малки идеи е имал. Онзи, в ума на когото е влизала повече светлина, той имал повече идеи и носът му е станал по-голям. Защо ухото на един човек е малко? Защото е бил скържав, защото не е слушал какво му се говори, защото не е обръщал внимание на нещата. Колко големи трябва да бъдат ушите на човека: като заешките ли, като на

заека? Който иска да бъде философ, той трябва да има дълги уши, като на заека. Защо ушите на заека са станали толкова дълги? Понеже той се е вслушвал в най-слабото шумолене на вятъра, към ушите му е прииждала повече кръв, затова те са станали дълги.

Сега, като говоря за заека, някои казват: „Няма какво да се занимавам със заека, проста работа е той. Заешка работа!“ Казвам: Колко с по-прости работи се занимаваме от заека! Има някои братя и сестри, които минават за учени, а току виждаш, че се занимават с дребни работи: какви били покривките на тази или на онази, че имало прах по тях, че не турили килимите си дето трябва и т.н. От нищо нещо, погледнеш – цял картечен огън се отворил. Че вие защо тупате килима? За да излезе прахът навън. Не знаете ли, че като ги тупате, прахът влиза във вашите дробове и си създавате големи неприятности? Вие не сте от много учените. Някоя сестра, която минава за учена, учи слугинята си как да мете стаите. Тя не подозира, че като мете стаите, дига се голям прах, който не може да излезе навън, но остава по мебелите, из цялата стая и тогава вие дишате този прах. Частиците от праха се разпространяват из цялото пространство, правят раздори помежду си и вие като дишате този въздух, казвате, че нещо ви задушава.

Вие казвате, че в живота има сериозни работи. Метенето сериозна работа ли е? Каква нужда има в метенето? Според мене сериозна работа е, като се родиш и израснеш, да прегледаш и да изучиш ухото си, защото от ухото ти зависи твоето щастие. Погледни носа си, погледни устата си, защото от тях зависи твоето бъдеще. Погледни ръцете и краката си, погледни пръстите си. Всичко това определя твоето бъдеще. Като погледнеш на ръцете, на краката, на носа, на устата, на ушите си, ти ще знаеш щастлив ли ще бъдеш или нещастен.

Българите имат един обичай. Когато отиват да сгледват някоя мома, те не ѝ казват изведнъж, нито на родителите, защо са дошли, но постъпват с политика. Обикновено в такива случаи изпращат две стари жени или една стара жена и един стар мъж, да сватосват. Най напред те казват на родителите на момата: „Дойдохме да ви видим, да ви кажем, че сте се прочули. Всички говорят за вас. И ние искаме да научим нещо от вас. Пък особено са се прочули вашите дъщери и синове. Те били особено възпитани. И ние искаме да видим нещо ново от младото поколение.“ След това старият мъж ще се приближи към огнището, ще вземе дилафа и ще почне да рови огъня: „Пък и огнището ви е особено, като камина.“ Така ще дохождат те два–три пъти, все отдалеч ще загатват, докато най-после се решат да кажат защо са дошли. Тогава родителите на момата ще отговорят: „Ние не можем да ви дадем дума. Нали знаете какви са новите

времена. Ако момата се съгласи, тя ще си каже. Ние не можем и не искаме да я насилваме." Човек трябва да бъде физиогномист, за да познае дали младата мома ще се съгласи. Тя прави особено движение, по което може да се познае съгласна ли е или не. Ако не е съгласна, тя маха леко с ръката си, с което иска да каже: „Тази работа няма да стане." За да се съгласи или не, и младата мома си има свои съображения. Казват, че всяко нещо си има своите причини. Да, всяко нещо има свои причини, при това причините са разумни.

Сега ние разглеждаме разумните явления, защото има явления, които са произволни. Тия произволни явления нямат нищо общо с нас. Те нямат никакво отношение към нас. Много от съвременните хора са нещастни по единствената причина, че спят повече отколкото трябва. Други пък са нещастни по причина на това, че спят по-малко отколкото трябва. Едни хора са нещастни, че почиват повече отколкото трябва. Други пък не почиват колкото трябва. Вследствие на това в живота има много противоречия. Вземете, например, войната, която е едно противоречие. Едно време, когато хората не са били учени, са се били по един начин. Днес, когато хората са по-учени, се бият по друг начин, с модерни оръдия. Онези, които са ходили в Африка, срещали са из горите маймуната горила и са забелязвали, че като види хора, тя започва да се бие в гърдите. Какво иска да каже с това? Ще спечели ли нещо, като се бие в гърдите? Тя иска да каже: „Като приятел ли идваш тук или като враг?" Тя казва: „Ако идеш като враг, ще знаеш, че аз съм готова. Ние знаем как да плащаме на нашите врагове." Тя още в началото предупреждава човека. Силни са горилите. Ако горилата хване една пушка, тя ще я огъне.

Сега, като говоря за войната, знаете ли какво представя една модерна съвременна война? Казвате, че човек е силен. Но знаете ли каква е неговата сила с тия модерни, нови военни аероплани? Едно време хората искаха да хвъркат. Научиха се вече да хвъркат, но заедно с това носят и нещастие за човечеството. Знаете ли къде е нещастието на тия аероплани? Нещастието им седи в това, че тия птици са женски. Ако сегашните аероплани бяха мъжки, нямаше да създават никакви нещастия на хората. Те щяха да бъдат като петли, да кукуригат само. Петелът пее, когато съмва, затова го считат, че носи щастие. Който иска да бъде щастлив, той трябва да има поне един петел. Горко на хората, ако кокошките започнат да пеят. Тъй щото, сегашните аероплани са женски, те снасят големи яйца. Едно време яйцата на птиците бяха малки. Най-големи бяха яйцата на камилската птица и се считаха за много големи. Сега обаче яйцата на аеропланите са извънредно големи. Те са големи от двеста–триста, до четири–пет хиляди килограма тежест. Измъти ли се едно от тия яйца, големи нещастия причиняват.

Защо трябва сега хората да спущат тия свои яйца отгоре? Защо трябва да спущат тия бомби от височините? Някъде се скарали двама държавни глави. Нека те сами разрешат въпроса, без да взима участие и мирното население. Трябва ли за този спор на тия двама души да се хвърлят бомби всред мирното население? В старо време е имало два начина за разрешаване на въпросите. Когато е ставало война, докато още хората не са били много културни, всички са се биели, всички са взимали участие. Когато станали по-културни, тогава оставали да се бият само двамата държавни глави. И след като единият от тях побеждавал, другите се подчинявали на съдбата. Когато двама царе или държавните глави се бият, това наричат „неутралитет". А когато народите се бият един с друг, това наричат „война". Във войната всички хора взимат участие. Питам: Кое е по-право, царете само да се бият или всички хора да взимат участие?

Война става и в нашето тяло. Всяко възбуждане, всеки гняв не е нищо друго освен война. Знаете ли колко милиона клетки стават жертва при едно сърдене или при един гняв? Някой път по петстотин–шестстотин милиона клетки стават жертва, а по някой път и по няколко милиарда. Ето защо, като знаете това, вие не трябва да се сърдите. При една война в тялото се унищожават множество здрави, разумни клетки. След това човек се чувствува отслабнал, разорен и си казва: „Защо ми трябваше да водя тази война? Защо ми трябваше да направя такава щета на тялото си?" И най-силните хора съжаляват, че са направили една лоша постъпка. Лоша постъпка е тази, в която има повече разходи, а по-малко придобивки. Средствата, с които днес си служат във войните, са така разрушителни, че всички народи могат да се омаломощят. Сегашните войни се придружават с големи загуби. Ако днес стават войни между образованите народи, те ще обезличат всичко, каквото културата е придобила. От тия войни всички народи ще се омаломощят.

Съвременните хора още не са готови да предотвратят войната. Ако разумните хора бяха готови, много нещо щяха да направят. Ако религиозните хора бяха на мястото си и разбираха законите, те щяха да предотвратят войната. Те оставят всичко на Господа вън от себе си, Той да разрешава въпросите. Те казват: „Господ може да предотврати войната." Това е вярно, но Бог е вън и вътре в нас. Ако поставим въпроса научно, казваме: Бог е над всичко и във всичко. Той е над всичко извън нас и над всичко вътре в нас. Бог, Който е над нас, всеки един от нас трябва да Му съобщава как стоят работите. Всеки човек трябва да бъде очи, уши, уста за Бога, да Му казва какво ще стане. Тогава Бог ще вземе предохранителни мерки. А сега вие казвате: „Бог знае какво ще стане и какво трябва да прави." Защо задавате въпроса, Господ не знае ли? Коя е причината за това? Това, което Господ знае, и ние трябва да го учим, да знаем. Бог знае

как ще станат работите, но и ти трябва да знаеш. Ти знаеш, че става война, но не знаеш какви ще бъдат лошите последствия. Ти трябва да кажеш на Господа, че ще стане война, за да разбереш какви ще бъдат лошите последствия.

Например, вие не знаете още какво нещо е гневът. Знаете какво е гняв, но гневът е на степени. Вие сте имали малък гняв, но не сте имали такъв гняв, след който три–четири деня наред да треперят ръцете и краката ви, да не можете да дойдете на себе си. И след такъв един гняв да усещате, че в дробовете ви, в стомаха, в мозъка е станало някакво разрушение. Няколко време след това не можете да се храните. – „Какво трябва да правим при такива случаи?“ Не се гневете. Да се гневи човек, това показва, че нещата не са станали така, както той е искал. Човек всякога се гневи по причина на това, че нещата не са станали както той мислил. Щом види, че нещата не стават както той иска, веднага идат обезсърченията. Човек се обезсърчава, когато някои работи стават така, че той не може да ги поправи. Не се чудете защо се обезсърчавате. Обезсърченията идат всякога, когато човек види, че нещата, които са станали, са непоправими. И обезверяването се дължи на същия факт.

Питате: „Как трябва да представяме нещата?“ За да представиш нещо в света, трябва да му избереш най-красивата форма. Например, когато един момък се влюби в една мома, тя не приема любовта му. Защо не приема неговата любов? Защото той не е избрал подходяща форма на любовта. Преди всичко, той не ѝ говори истината. Той е дошъл като някой дипломат, той не я обича както трябва, а ѝ казва, че при него тя ще бъде като княгиня, това-онова. Това са долапи, от които нищо няма да излезе. Като го види, тя казва: „Не го искам този момък. Само за себе си аз съм княгиня. Какво повече може той да ми даде? Това, което той ми обещава, аз го имам два пъти повече. Щастие аз и сама имам, а той не само че няма да ми го даде, но ще отнеме и това, което имам.“ Като я питат защо не го иска, тя казва: „Така, не го искам – нищо повече.“ Религиозните хора ще кажат, че те не са един за друг.

Ти не можеш да обичаш един човек, който е противоположен на тебе. Ако разделите Земята на две половини и изпратите енергиите им на две различни места, те ще се търсят. И като се намерят, те ще образуват едно цяло. Онези хора, които се обичат, са части на едно цяло. И те се търсят, за да се съединят, да образуват цялото. Това е Божествен закон. Материалистически въпросът седи другояче. Онзи, когото ти обичаш, ще ти донесе нещо, което ти нямаш и от което се нуждаеш, и ти ще му донесеш това, което той няма и което очаква. Следователно, когато говорим за любовта в света, ние разбираме среща между хора, които ще си

донесат онези Божествени блага, които са необходими за развитието на техния ум, на тяхното сърце и на тяхната воля.

Разбирайте развитието на волята в друг смисъл. Светските хора са много учтиви, те минават като благородни, възпитани. Ако един светски човек върви по пътя и види, че на някоя млада дама или госпожица ѝ падне кърпичката, той веднага ще се наведе, ще я подаде учтиво, даже и министър да е. Но ако падне кърпичката на някоя стара баба, той ще я погледне и ще си отмине. Обаче ако някой човек с възпитана воля и благороден по сърце мине край тази стара баба, той ще се наведе и учтиво ще ѝ подаде кърпичката. Той ще си каже: „Какво красиво лице има тази баба. Много бръчки има по него, но тези бръчки представят написано нещо." Това писмо има значение през хилядите векове.

Нека физиогномистите кажат какво представят бръчките по лицето на старата баба. Какво представят бръчките по челото? Които се интересуват от това, те броят линиите на челото, после разглеждат каква е формата им: дълги ли са или къси, завити ли са, кръгли ли са и т.н. После, като изучават носа на човека, физиогномистите гледат колко е дълъг и колко е широк. Особени линии има човешкият нос. Гениалните носове се отличават с гениални линии. Красиво е да видиш един гениален нос. Има носове на обикновени хора, има носове на талантливи, има носове на гениални хора, има носове и на светии. Когато излиза вечер в тъмнината, носът на светията свети, не му трябва електрическа лампичка. Дето ходи, лампичката си е с него, не му трябва никаква лампа отвън. Той не се спъва вечер, понеже носът му свети.

Като слушате това, казвате: „И тази я бива. Не бяхме слушали досега нос да свети." За невежия нещата са невъзможни, за учения са възможни, а за Бога всичко е възможно. Понеже Бог знае всичко, за Него нещата са възможни, а всички ония, които идат след Него, според знанието си, някои неща схващат, а за други казват, че са невъзможни. Казвам: Всичко е възможно.

Сега аз искам да отнесете нещата към себе си. Някой казва: „Какво мога да направя аз?" Може би ти си последният човек в дадена работа, който можеш да я свършиш. Ако поставиш ума и сърцето си в известно направление да работят, ти ще свършиш работата. Понякога, за да стане една работа, нужен е само един човек. Ако този човек гласува, война няма да има. Ако той по известни съображения остане неутрален, непременно ще причини някаква вреда. Например, ако трябва да водиш едно голямо дело, за голяма сума, около милион, два, три, до десет милиона, ти можеш да го водиш дълго време и да създадеш големи щети. Но ако имаш

съзнание и си съвестен човек, ти ще си кажеш: „Няма да продължавам това дело, ще го съкратя.“ Значи, всичко зависи от твоето съзнание.

Всички дела, които се водят дълго време, са несправедливи. Има едно дело в света, което Бог задържа дълго време.Това дело се отнася до съдбата на хората. Бог го задържа, защото в него се разглежда несправедливостта на хората. Ако рече Бог сега да разгледа това дело, милиони хора ще бъдат съдени и ще пострадат. Бог се намира в чудо и казва на хората: „Изпратете своите дела.“ – „Не, не, не искаме, ние ще се съдим. Аз ще умра, но ще се съдя.“ – „Е, като се съдиш, ако има какво да вземеш, ще вземеш.“

Сега ще ви приведа един анекдот из българския живот. Той се отнася до двама чорбаджии, и двамата били богати. И двамата вярвали в онзи свят и се разговаряли. Единият казал: „Знаеш ли, и в този, и в онзи свят трябват пари. Без пари и тук не те бива, и там не те бива.“ По едно време и двамата имали дело, съдили се. Единият от тях спечелил делото, но случило се, че наскоро след това умрял. Като отишъл в онзи свят, той видял, че яденето струвало много евтино – пет стотинки. Той писал писмо на синовете си със следното съдържание: „Тук е много добре, евтино се живее. Това, което съм спечелил, с него ще прекарам петстотин години тук. Но понеже всяко ядене тук струва пет стотинки, пратете ми от тия пари, да имам на разположение, защото иначе не дават ядене.“ Синовете му изпратили колкото искал. Той взел една златна монета, но му казали: „Тия пари тук не вървят.“ След това дал една петстотинкова монета, но също му казали, че и тия пари тук не вървят.

Наистина, и на онзи свят не може без пари, но важно е какви пари са нужни. На онзи свят вървят само парите на любовта. Какво свойство имат тези пари? Ако донесете една пара от парите на любовта и я турите във водата на един болен, той непременно ще оздравее. Ако е нещастен и турите тази пара за една вечер под леглото му, той ще стане щастлив. Ако една мома не може да се ожени, не може да намери момък, като турите парата в леглото ѝ, тя ще си намери момък и ще се ожени. Ако някоя жена не може да ражда и държи тази пара в ръката си, тя ще роди. Ако някой студент не може да си издържи изпита, като турите парата в джоба му или я държи в ръката си, той ще си издържи изпита. Ако някой не е знатен човек и намери тази пара, той скоро ще стане знатен, всички ще го познават. Не струва ли човек да има такива пет стотинки? Всеки може да има пет стотинки.

Тия пет стотинки, това са нашите пет сетива. Ако твоето обоняние, ако твоят усет, ако твоето пипане, ако твоите очи, ако твоят слух са съвършени, ти имаш вече тези пет стотинки, от които зависи твоето щастие. Всеки

човек има тези пет сетива, тези пет стотинки, които Бог му е дал, и въпреки това очаква нещо ново. Че, възкресението няма да бъде нищо друго освен пипане, но като пипаш, каквото пипнеш, трябва да оживее. Ако ти рисуваш и от ръката ти не излиза нищо, на място ли е твоето рисуване? На място ли е твоята ръка? Ако ти пишеш и от писмото ти не лъха онзи разумен живот, писмото ти на място ли е? Вижте някой поет, като напише нещо, като го прочетете, оживявате. Има неща, които като четеш, оживяваш от тях. Има неща, които като четеш, никакъв живот не съдържат в себе си. Ако слушаш една съвременна симфония, ще имаш голямо разположение. Ако отидеш всред красотите на природата, ще придобиеш големи богатства, ще получиш големи благословения. Има неща в света, които ние не виждаме, а трябва да ги видим. Те са забранени още за хората по единствената причина, че те не могат да ги използуват както трябва.

Често съм правил забележки на някои, които обичат да си служат с комплименти. Дойде някой при мене и започне да ми разправя: „Слушал съм за тебе, че си добър, благороден човек, че си бил много щедър.“ Казвам: „Отде знаеш това? Аз досега на никого не съм направил някакво добро, нито съм му дал нещо. Ако съм давал нещо, то е било все да се освободя от него.“ Като казвам така на някого, той мисли, че го изпитвам. Сега аз за пръв път се уча да слугувам на хората, да видя мога ли да слугувам както трябва. Търся най-лошите хора и при тях отивам да слугувам. Искам да му слугувам така, че да не го възбуждам и той да бъде доволен от мене. Ако пък се случат такива, че ме хокат, аз искам да намеря оправдателни причини за тяхното поведение. Казвам си: Има право да бъде такъв. Някой път и аз го нахокам.

Аз гледам на всички хора като на хора. Казвам: Всички хора са дошли на Земята да учат търпението. Знаете ли какво нещо е търпението? Знаете ли колко мъчно е да обичаш един човек? За да го обичаш, или трябва да му дадеш нещо, или да приемеш нещо. Така трябва да се дава и да се приема, че и онзи, който дава, и онзи, който приема, и двамата да са доволни. Мъчно нещо е да даваш както трябва. Например, дойде някой просяк и вие му подхвърлите нещо. Ако вие някога сте нещастни и отидете при Бога да се молите, но получите същото, какво ще бъде вашето положение?

Един американец милионер умрял и отишъл направо при свети Петър пред райската врата, защото бил уверен, че ще бъде в рая за добрините, които правил в живота си. „Какви добрини си правил?“ – запитал го свети Петър. – „Направих една църква.“ – „Какво получи за това?“ – „Всички вестници писаха за мене.“ – „Друго нещо?“ – „Направих едно училище, за което пак писаха вестниците. Правих още много благодеяния, за които

всички вестници писаха." – „Тогава тебе ти е платено за това, което си направил. Кажи едно добро дело, което никой да не знае." Американецът мислил, мислил, но не могъл да се сети. Почесвал се по главата, както българите правят, и най-после му дошло на ума, че един ден, когато бързал, отивал по една важна работа, една бедна вдовица го последвала и започнала да се моли да ѝ даде някаква помощ. Той бил недоволен от това, че го безпокои и за да се освободи от нея, подхвърлил ѝ един долар. – „Това е особено дело, трябва да се обърне внимание на него, защото никой не знае и не е писано във вестниците за него. Да отидем при Бога, Той да разреши това дело" – казал свети Петър. Отишли двамата при Господа, свети Петър влязъл при Бога и разправил цялата работа. Като го изслушал, Господ му казал: „Дайте му два долара и го пратете да си върви."

Питам: С какво можете да се похвалите? С какво може да се похвали един човек? Вечер, преди да си лягате, прегледайте живота си и вижте има ли една постъпка, която сте направили, че да ви е приятно. Колкото постъпки да е направил човек в живота си, да му е приятно. А ти погледнеш една, втора, трета постъпка и намираш, че не са както трябва.

В това отношение човек трябва да бъде като художника, да нарисува нещо красиво. Има художници, които са нарисували много картини, но като погледнеш, не виждаш нищо идейно. Той ги рисувал с цел да обърне внимание на хората. Тези картини нямат никаква стойност. Ако нарисуваш една картина, която да представя състоянието на един беден, страдащ човек, ти трябва да я нарисуваш така, че да представя истинското положение. Като погледнеш тази картина, нито да отнемеш нещо от нея, нито да ѝ придадеш – точна да бъде. Ще нарисуваш картината такава, каквато е, да изразява точно вътрешното състояние. Този човек се чуди какво да прави. Той се обръща към Бога и пита: „Господи, какво да направя?" Всичко това трябва да се чете в картината. Или някой нарисувал смирения човек. Той трябва да го нарисува такъв, какъвто е.

Знаете ли къде седи смирението на човека? В любовта. Без любов човек не може да бъде смирен. Само при любовта човек може да се смири. Като се намери пред някое слабо същество, той изпитва известна приятност и колкото [и] да си силен, ти си готов веднага да услужиш на това слабо същество. Ти си готов доброволно да му помогнеш. И като му помогнеш, ти изпитваш в себе си едно вътрешно разположение. Бог постъпва така. Срещне ли някое слабо същество, което се е обезсърчило, Бог мине край него и му казва: „Всичко ще се оправи." А то си мисли, че работата му няма да се оправи.

Сега, като ви говоря по този начин, слушам някои да казват: „Чуден е нашият Учител! Все ще ни намери някакъв недостатък. Какви [ли] усилия не правим в любовта, и пак ще каже, че не любим." Не казвам, че не обичате, но вие сте още в любовта, в която хората умират. Има една любов, от която хората не умират. Има едно неумиране. Защото и ония, които живеят в ада, също не умират, но се мъчат.

Като говоря за живеене, аз разбирам един светъл, съзнателен живот, дето човек да е радостен в своите мисли, радостен в своите чувства и радостен в своите постъпки. За разумните хора това е възможно. Ние имаме образци в света. Вие седите някой път и сте недоволни от носа си. Че, в десет години вие можете да поправите носа си и да имате какъвто нос искате. В десет години вие можете да поправите веждите си, ушите си, устата си, мозъка си, тялото си, да създадете от себе си какъвто човек искате. Това може да направи съзнателният човек. Това е възкресението на човека. Като вървим по Божествения път, ние ще създадем от себе си каквито хора искаме и каквито Бог изисква от нас. Когато един ученик влезе в художествената академия, макар и да не е могъл да рисува, той в десет години съзнателна работа може да стане като професора си. Същото може да се каже и за ученика по цигулка или друг някакъв инструмент. Като свири десетина години съзнателно, той ще стане добър цигулар. Достатъчно е да има стремеж да работи.

Не само за един момент, но човек трябва да има непрекъснато желание да работи над себе си. Тогава той ще види, че половината от съдбата му е в негови ръце. Ако човек работи добре над себе си, той ще работи добре и в дома си; ако работи добре в дома си, той ще работи добре и в обществото; ако работи добре в обществото, ще работи добре и в народа си; ако работи добре в народа си, ще работи добре и за цялото човечество; ако работи добре за цялото човечество, той ще работи добре и за невидимия свят.

Казвам: Започнете да работите добре съзнателно. И да има война в света. Аз не съм против войната, но войната трябва да бъде разумна. И в бъдеще пак ще има войни. Знаете ли какви ще бъдат бъдещите войни? Тогава ще направят хора автомати, с червена вода като кръвта и ще турят срещу тях картечниците. Така ще се опитват, но никой няма да страда. А сега хората страдат, защото се бият хора с хора.

Също така, човек когато намисли да се жени, трябва да се опита първо на един изкуствен човек, направен от восък. Когато млад момък намисли да се жени, да си вземе една жена от восък, восъчна, и да живее с нея около десетина години. Ако може да живее добре с нея, нека се ожени. В първо време ще му бъде занимателно и приятно това положение, но после ще

започне да се отегчава и разочарова от нея. Като се върне дома си тъжен и наскърбен и никой не може да му каже две утешителни думи, той ще я бутне и ще я изпъди навън. След това нека се запита да се жени или не.

Аз намирам този метод като метод за подобрение на характера, за придобиване на самообладание, за изправяне на погрешките. Благородството на сегашния човек седи в тези восъчни картини. Сегашните хора имат много лоши черти, останали от хиляди поколения, от деди и прадеди. Но когато хората се намират в беди и в страдания, тия восъчни черти не могат да им помогнат. От всички хора се иска добродетелен живот, който носи светлина, топлина и сила в себе си. Съвременните хора се нуждаят от едно ново, преобразено поколение, за което в мистичен език може да се каже стихът: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ако не се родите от вода и от Дух. Да се роди човек от вода, това показва чистия живот в човека. Да се роди от Дух, това показва онзи възвишен, Божествен и велик живот. Всеки човек трябва да съчетае тия две неща в себе си още в този живот. Духът, разумното начало в човека трябва да заговори. Духът работи в нас, но ние се намираме в едно положение, че не можем да се въздържаме. Мъчно е човек да се въздържа.

Казвате, че трябва да се говори истината. И аз говоря истината, но не ви се харесва. Някой път иде при мене някоя сестра, иска да я посрещна. Аз ѝ казвам, че не мога да я приема, не съм разположен. Но тази сестра е от старите, подвизавала се е много години, иска непременно да бъде приета. Казвам ѝ, че ако река да я приема, ще ѝ кажа нещо, което няма да ѝ се отрази приятно. „Затова – казвам – по-добре си върви днес.“ Тя остане недоволна, казва, че съм я изпъдил. Човек трябва да бъде внимателен и деликатен. Като види, че някой човек е неразположен, още отдалеч да бяга, няма защо да го безпокои, няма защо да иска нещо от него. Този човек има да плаща нещо, нека си свърши работата, тогава ще ви приеме. Казвате: „Защо е неразположен този човек?“ – Има да плаща десет хиляди лева. – „Лесна работа, Господ ще помогне.“ Колко пъти е помагал Господ, но все чрез хората. Трябва да се намерят хора, които да са проводници на Бога, да изпълнят Неговата воля.

В една от видните американски църкви, дето проповедник бил Спържен, се събрали един ден на събрание всички богаташи-членове на църквата и започнали да се молят на Господа да им отпусне по някакъв начин една крупна сума, която им трябвала за едно добро предприятие. Спържен се обърнал към тях и казал: „Братя християни, защо трябва да изкушаваме Господа? Ето, аз съм заможен човек, давам такава сума за делото. Но и вие сте заможни, и вие можете да дадете по една сума. Като можем сами да

направим тази работа, защо трябва да се молим други да я направят?“ Когато човек сам може да направи една работа, няма защо да оставя други да я направят.

„Пътят на праведния е път на зазоряване.“ Войната в света не е някаква неизбежност. Тя представя един краен резултат, в който Бог се налага, за да превъзпита хората. В това време именно иде Божията сила, която е създала света и пред която нищо не може да отстъпи. Пред Божествената сила всичко може да се поправи. Следователно Бог превръща нещата, за да ги пресътвори. Във всяка война се създава един нов свят. Ако стане нова война, нов свят ще се създаде, с ново разбиране. След всеки неуспех в живота си ние променяме своите възгледи, но зависи в какво направление ще изменим възгледите си. Ние трябва да имаме желание да се изправи животът ни, че като минем от този в другия свят, животът ни да бъде уреден.

Вие трябва да знаете, че физическият, духовният и Божественият свят са непрекъснато свързани. Те са така свързани, както са свързани детинството, зрялата възраст и старчеството. Тези три състояния в човека са тясно свързани. Малкото дете е във възрастния и възрастният е в стария. Малкото дете, възрастният и старият образуват един човек. Старият човек от време на време въздиша и си казва: „Какво дете бях!“ Той съжалява за своето детство и за своите младини. Малкото дете, като погледне дядо си, казва: „Колко е умен дядо.“ Детето, баща му и дядо му заедно съставят един човек. Нищо не е изгубено. Като отидем в невидимия свят и се обърнем назад, нашето минало не е нищо друго освен нашето детинство. В духовния свят имате възрастния човек, а в Божествения свят – стария човек. В Божествения свят има само един стар човек – това е Бог. В духовния свят има само двадесет и четири старци, а двадесет и петият сега се приготовлява. На физическия свят има старци с милиони. Това е неестествен процес. На Земята всички хора трябва да бъдат деца. Този е естественият процес.

Сега, като се върнете дома си, аз искам да се подмладите, всеки да се подмлади с толкова години, колкото години е обичал Христа, а да не казвате само, че сте работили за Христа, без да сте постигнали нещо. Вие трябва да опитвате своята любов. Ако страдате от ревматизъм, а сте се подвизавали десет години, кажете си: „В името на тази любов, която съм имал десет години, да изчезне моят ревматизъм.“ Ако ревматизмът ви изчезне, вие наистина сте обичали Христа. Ако не изчезне, не сте Го обичали. Ако ви боли глава или друго нещо, направете същия опит. Не само това, но ако желаете нещо, кажете си: „В името на Бога, Когото обичам, да бъде това, което желая.“ Ако стане това, което желаете, вие

наистина сте обичали Бога. Христос казва: „Вие досега не сте просили. Просете, и ще ви бъде. Каквото попросите в любовта, всичко ще ви бъде." Но за да стане това, всички трябва да бъдем вярващи, разумни деца, да няма никакво съмнение в нас. Каквито външни промени стават, вие не трябва да се изменяте вътрешно.

Ако духовните хора бяха концентрирали своята любов към Бога, светът щеше да се смекчи. Казвате: „Каквото се реши." Не, всички духовни хора трябва да отправят ума си към Бога и да кажат: „Господи, ние ще се изправим. Отложи това нещо, което сега предстои да стане." Решите ли да се изправите, Господ ще отложи. Но ако ние не искаме да се отложи, ще дойде онова, което е предвидено. Щом ние пожелаем, Господ е готов да послуша нашия зов. Нещастието може да се отложи. Като реши да изправи погрешките си, нещастието на човека може да се отложи. В този смисъл, войната може да се избегне. Съвременните народи, англичани, германци, французи, руснаци – всички са умни и културни народи. Тези народи могат да вършат волята Божия. Всички християнски народи могат да отправят мисълта си към Бога, да се помолят да се отложи голямото нещастие, което иде сега в света.

Казвам: Помолете се да се отложи нещастието, което иде върху вас. Кажете: „Господи, спри за малко, ще поправим погрешките си, ще изпълним волята Божия."

Това е, което сега се изисква от нас.

Любовта е постижение на всичко в света.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

1-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.IX.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_09_24 Първият момент на Любовта
утринно слово

ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА

1-во неделно утринно Слово
24 септември 1939 г. 5 ч.с.
Изгрев
Отче наш.
В начало бе Словото.
Ще прочета 61 глава от Исайя.
Размишление

Има два начина за изучаване на свещените книги. Някои изучават свещените книги без опитност, а пък други изучават с опитност. Какво значи да опиташ? Някой човек изравя земята ,за да види колко е корава. Някой път варите ястие или сладко и все трябва да го опитвате. Наскоро видях една сестра при една тава. И върти с лъжица в някой сос. Отначало соса е рядък, но след 4–5 часа става по гъст. Това е сериозна работа. Тя въртеше с дървена голяма лъжица. И тя самата не знае, че това е сериозна работа. Вие ще кажете: Голяма жена на 45 години хванала една дървена дръжка и бърка в тази тава.

Една доста възрастна сестра един ден ме намира и ми казва: „В Библията намерих едно доста мъчно място." Казах: „Какво място?" Тя след като чела, чела, дошла до един стих: „Направете си приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат като осиромашеете във вечните обиталища". Казах и: „Ти си хванала най-мъчното в Библията."

Един от турските султани, султан Махмуд, ходил инкогнито между народа. Веднъж си турил обикновени дрехи и обикновена чалма и излязъл като обикновените хора да се разхожда. Иначе ще има около него екскорт. Тогава той не би могъл да види нещата както трябва. Той влиза в една лодка и казва на лодкаря: „Прекарайте ме на другата страна на Босфора, за да се поразходя". Той попитал лодкаря във време на плаването: „Как се поминате във вашия занаят?" А пък лодкарят бил много умен, познал че този е султана преправен и казал той: „Във време на султан Махмуд много добре поминавахме". Султанът му казал: „Синко, този свят е един казан, който има 7 клупа. Хвани единия и ще поминеш". Лодкарят казал: „Много хубаво изречение, я го напиши! Не съм учен човек, но като мед ми падна". Султанът го казал на турски, на български може да се преведе така: „Светът прилича на един голям казан. В него нещо се вари. Не го знаете какво се вари. Той има 7 дръжки. Хвани едната дръжка и си гледай

работата“. Султанът си изкарал перодръжката и мастилницата от джоба и написал това изречение. И му го дал. Лодкарят казал: „Много ви благодаря“.

Излезли на другия бряг. Султанът искал да плати, но онзи казал: „Не, не! Аз благодаря за изречението“. Той бил умен човек. Отива при всички лодкари и им казва: „Ще ми съберете двеста лири“. И почнал да ги назначава. Дал им висока служба. Те веднага му събират тая сума. Той им казал: „Няма какво да се мъчиш на пристанището, да прекарваш хората от едно място на друго“. Те му повярвали. За двеста лири той си направил хубави дрехи на пръв министър. Отива и намира един, който скоро бил уволнен и разбира законите. Казал му да напише един указ. Този чиновник направил указа и понеже лодкарят имал вече името на Махмуда, изважда листчето и казва на чиновника: „Отдолу ще напишеш името на султан Махмуд, така както е писано тук“. В указа пишело, че султанът уволнява старият министър-председател и назначава него на служба. Направил си една свита. И когато министър-председателя бил вътре в джамията, онзи му казал: „Аз те арестувам“. И взема мястото му, и управлява. Три месеца работи. И много добре работи. Всичко много добре нарежда. Бившият министър-председател написал на султана така: „Ако има погрешка, няма ли прошка? Искам да зная погрешката си“. Султанът попитал околните: „Кой го затвори?“ Казали му, че младият министър-председател. Той казал: „Кой е? Я го повикайте!“ Онзи се явил пред султан Махмуд. Султанът го пита: „Тебе кой те постави?“ Онзи изважда онова листче и му го показва. Султанът му казал: „Синко, аз ти казах да хванеш единия клуб, а пък ти си хванал 7-те“.

Та тази сестра дошла до този стих, който означава да хванеш 7-тях клупа. Много трудна работа е тази. Всичко е позволено в света, когато си учен. Всичко не е позволено, когато си глупав. Ако си учен, позволено е всичко да направиш. Този човек хваща стария министър-председател, който бил неспособен, туря го в затвора, и той управлява и управлява добре. Султанът бил доволен. Та казвам, вярващите по някой път питат: „Защо работите вървят така?“ Ти дръж единия клуб на казана и не питай, какво се вари вътре. И защо го бъркат така, и това не питай. Като се свари, ако можеш да вземеш от свареното, добре. Вие седите и може да разглеждате въпроса както искате. Ако попитате, защо човек се ражда и защо остарява, какъв отговор ще дадете? Питам, ако аз ви попитам, защо гайдата свири и защо мълчи, какъв отговор ще дадете? Гайдата, сама гайда не е станала. Тя нито свири от самосебе си, нито мълчи от самосебе си. Карат я да свири и карат я да мълчи. Казва: „Защо трябва да свиря?“ Че няма какво да прави, ще свири. И от нея не зависи да мълчи. Вие имате някой път едно състояние и казвате: „Човек трябва да бъде търпелив“. Но знаете ли, че за

търпението трябват хиляди години, за да го научиш?. Вие опитвали ли сте се да бъдете търпеливи? Например, допуснете, че дойде едно дете при вас. То не знае и забие иглата,която носи,на един милиметър в ръката ви. Ти не чувствуваш. После то забие на дълбочина два милиметра, три милиметра, 4, 5, 6 мм. Ти търпиш, търпиш и изведнъж излезеш от търпение и ще му зашлевиш една плесница, че то да се търкулне. Питат го: „Защо го удари? Какво лошо има, че детето забива иглата в ръката? Ръката на този голям герой.“ Вие казвате: „Понеже вие нямате опитността и не знаете, че боли, затова казвате – нека да търпи. Но ако сте на мое място и детето забива иглата на 5–6 мм вътре, какво трябва да правиш?“ В дадения случай това сравнение не изяснява нещата. Изобщо, примерите не изясняват напълно нещата.

Някой от вас, гледам, че се облякъл с черни дрехи. Турил си черна връзка, на ръцете си турил черни ръкавици, всичко черно. „Защо се облякъл с черно?“ – питаш. Умрял някой. Тази красива млада жена от главата до петите е само с черно облечена. Който види, казва: „Горката жена!“ Някой пита: „Защо се облякла с черно?“ – „Голямо нещастие има.“ – „Какво нещастие?“ – „Умрял другарят и.“ Хубаво, той умрял, а защо тя трябва да се облече в черни дрехи? – Трябва да се облече, защото, ако се облече с пъстри дрехи, тогава всички други мъже ще обръщат внимание на нея и ще отвличат вниманието и. И тя не ще може да концентрира ума си върху умрелия за да му помогне. Тя за да му помогне, трябва да се облече с черни дрехи. Това показва, че тя го обича. Тя казва: „Мен светът не ме интересува. Сега, като си замина той, за мен светът е черен.“ Едно тълкуване е това. Питам, тя като се облече с черни дрехи, светът станал ли е черен? Това показва нейното състояние, състоянието на нейното сърце и на нейния ум. Така тя носи една година черният свят. Обаче, един ден нейният мъж възкръсва. Тя види някой по-красив от първия и мъж и почва любовни работи. Доскоро не искаше да говори никому, не искаше да приказва с никого, но току погледнеш, че е със светли дрехи, светла рокля. Това е защото нейния възлюбен е възкръснал от гроба. Понеже възкръснал, той е по-красив. И светът пак става светъл. Значи, умре първият и светът потъмнее, възкръсне той и светът пак е светъл. Това което ви представям, не е самата реалност. Има нещо действително вътре, но казвам: Трябва едно вътрешно разбиране. Външният свят с всички свои прояви, които стават, си има далечни причини. Ние не знаем причините. Ти се влюбваш. Това пак не зависи от тебе. Аз често питам младата мома: „В този момък какво си обикнала?“ В този момък не виждам нищо особено. Вие казвате: „Очите му.“ Аз казвам: „Очите му не са нещо особено. Очите му са кестеняви, каква дълбочина има!“ Ти казваш: „Каква светлина има.“ Действително има светлина. Тя преди да го е видяла, всичко и е било тъмно, а пък като го е видяла, светлина има в нея. Тя не се

спъва. По-рано за нея всичко е било тъмно, а пък като го е видяла в тази светлина, тя ходи и работи. Питам, като срещнеш някой, който ще ти внесе светлина, какво лошо има в тая светлина? Но това е един вътрешен свят. Сега аз като разправям, вие схващате двамата влюбени по обикновен начин. Вие имате много повърхностно схващане за влюбените. Вие не сте изучавали влюбените. Вие тепърва трябва да изучавате, какво нещо е влюбването. Вие тепърва трябва да изучавате любовта на младата мома и на младия момък. Това което знаете, ни най-малко не представлява истината. И ако вие бихте знаели какво нещо е влюбването, то младата мома и младият момък щяха да ви бъдат пример. По-добри хора, по-чисти хора, и по-големи светии няма от тях. Той не иска нито прах да падне на нея. Той като я види, сърцето му трупури, застава като войник. И казва: „Този ангел!“ А пък като се разлюбят, гледам, че всички вече го похваляват. А пък като люби, то било глупаво нещо. А пък другото е вече умно. Щом няма любовта, идат противоречията. Става тъмно в човека. Всичко е без смисъл. Когото срещнеш, не ти е приятен. Та казвам: Ако хората биха могли да задържат това състояние на любовта! Вие казвате: „Какво е Божествената любов“. В първата минута на любовта, там е любовта. Във втората минута хората развалят любовта. Ако вие сте млад момък и млада мома, вие ще знаете, какво е любовта, какво е Божествената любов. В първата минута е любовта. Той си затваря очите, когато я види, понеже много светлина излиза от нея. Но после, той не си затваря очите. Очите му почват да привикват, привикват и той ги отваря, отваря, става вече като едно нощно животно, както вълкът, който си отваря нощно време очите. Една сестра казва: „Едно време бях пансионерка, глупости вършех, пишехме любовни писма.“ Казах и: „Едно време вършеше най-хубавите работи. А пък сега, глупости вършиш, като си остаряла.“ Глупости не се вършат на млади години, а на стари години.

И в първите години на вашето тръгване в Божествения път бяхте като млади влюбени моми, а пък сега приличате на стари. И казвате: „Едно време, каква любов имахме към Господа!“ Това е първата любов. Не изгубвайте първата любов! Всички хора трябва да се върнат към първата любов, то е подмладяване. Любовта всякога подмладява. Да обясня в какво отношение подмладява. Тя отхвърля всички онези противоречия, които съществуват в човешкото съзнание. Ти седиш и си недоволен. Има някакво противоречие в твоето съзнание. Противоречията могат да произтичат от това: Ти мислиш, че не си здрав. Какво нещо е здравето? Здравето в света произтича от любовта. Щом обичаш, ти си здрав. Щом не обичаш, ти си болен. Всички болести в света произтичат от безлюбие. И степените на болестта показват степените на безлюбието.

А степените на здравето показват степените на любовта. Някой казва:

„Кажи ми истината." Казвам: „Обичай! Това е истината. Обичай и ти ще бъдеш здрав. Обичай и ти ще бъдеш богат, щастлив, пред теб светът ще се отвори." Той казва: „Аз съм обичал." Не, вие другояче схващате. Моментът на любовта не е само в един обикновен момент. Любовта в единия момент обикаля целия свят, обикаля всички живи същества и им задоволява нуждите. В един момент тя е навсякъде. Този момент на любовта, в който тя задоволява нуждите на всички живи същества от най-големите, до най-малките, това е Божествената любов. Онзи момент, в който това задоволяване става непълно, в този момент любовта е паднала на едно стъпало по-ниско. Но важен е първият момент. Любовта като проникне в тебе, тя ще задоволи всички твои нужди. Някой казва: „Като дойде Духът, ще разберем." Някои казват, че в някое друго прераждане ще чуят гласа на Христа и ще оживеят. Че в тези тела сте заровени в гробища и сега, ако не чуете първият зов на любовта, кога ще го чуете. Вие мислите, че като умрете ще чуете. Ще опитате. Това е въпрос на опит. Другото е теория, че от гробища ще ви извикат.

В Англия един апаш нямал къде да ходи и чул, че в една църква се събирали много хора и проповедникът говорил много красноречиво. И всички хора се захласвали и плачели. И той си казал: „Мен такова място ми трябва. Те ще се захласват и ще плачат, а пък аз ще бъркам в джобовете им." Отива той при захласнатите и при плачещите и чака да се захласнат, за да бърка в джобовете им. Отива той при най-богатия и дава ухо на проповедта. Те се захласнали, но и той се захласнал. И той почнал да плаче. Свършила се проповедта. Хората дошли на себе си. Той излязъл навън и си казал: „Глупава работа направих. Ще ходиш и ти да се захласваш и да слушаш!" Втори път и той се захласва и плаче. И най-после казва: „Няма да ходя повече, ще изгубя занаята си." Това което захласва човека, концентрира неговия ум, дава светлина на неговия ум. Това, което дава светлина на неговия ум, което дава топлина на неговото сърце и което дава сила на неговия живот, това е Божествената любов. Човек се захласва и плаче при нея. Това го наричам аз свещеният плач! Това е свещената скръб, това е свещено захласване. Пренесъл се някъде човек. Хубаво е човек да се пренесе. Че да се пренесе човек на една височина 4–5 хиляди метра, не е ли хубаво? Каква гледка ще се открие пред вас? А каква гледка ще имаш, ако влезеш в един дълбок кладенец? Едвам ще видиш на 4–5 метра далеч. Светът ще се затвори за тебе. Любовта е изкачване на една голяма височина. И всички възможности има вече в любовта. От тази височина може да хванете каквато пътека искате. Аз говоря за разумното! За онези, които не са изучавали Божията любов, там има привидни опасности. Който не разбира любовта, той ще намери, че на този планински връх има опасни работи, че на този връх има отвесни скали, канари. А пък за разбраната любов няма такива отвесни канари. Питам: Когато някоя птица

се разхожда, има ли опасност за нея да слезе от някаква отвесна канара? Тя си разпростира крилата и слиза надолу. И когато иска се качва нагоре. Няма опасност. Човек без любов е птица без крила, а пък човек с любов е птица с крила, която слиза и се качва свободно. Някой от вас казва: „Аз изгорях от любовта.“ Всеки, който не разбира любовта, изгаря. А пък всеки, който я разбира се благославя. Мнозина от вас казвате, че сте млади. Подмладява се човек чрез любовта. Старостта не е нищо друго, освен изтощаване. Една майка, която е родила 10 деца, като се е грижила, грижила за децата си, остарява. Десет деца да роди, знаете ли какво е? Един мъж не може да оцени една жена, понеже да оцени жената, той трябва да роди 10 деца. За да станеш майка, трябва да минеш през границата на смъртта, трябва да минеш през най-големите страдания. Когато майката е родила едно дете, дошъл е някой ангел и се преродил. И когато този ангел си замине, знаете ли какво страдание е това? Вие не сте го опитали. Вие казвате: „Ще има второ дете.“ Второто дете е наполовина като първото. Умре и второто. Дойде третото. Третото е три пъти по-долно от първото. А най-последното, което ще се роди, то ще бъде най-глупавото. Тогава, защо им е? Ако първото дете е умно и изживее, то всички други деца приемат последователно от него нещо и всички деца са умни. Но ако първото дете умре, всички деца оглупяват. Вие всички тук сте религиозни хора, но някой път някои искат първите места. Гледам някои казват: „Все тези ли ще излязат на първо място? Други искат да ги заместят.“ Вие не разбирате. Всички благословения идат чрез първите деца. Ако първите деца се благословят, то ще се благословят и другите. Ако първото дете умре, то останалите оглупяват.

Ако във вас първата мисъл, Божествената умира, то всички други мисли у вас оглупяват. Ако във вас първото чувство умира, то всички други чувства във вас оглупяват. Ако във вас първата постъпка умира, то всички други постъпки във вас оглупяват. Законът е този: Първата любов, първата светла мисъл, която иде от Бога, пази я. Най-скъпоценната мисъл е тя. Тя е дар от Бога. Първото чувство, то е един голям дар от Бога. Пази го! Първата постъпка, е голям дар от Бога! Пази я! Ако мислиш, че отпосле ще дойдат, лъжеш се. Сега аз като говоря, някои от вас може би се засягат. Много трудно е да се говори. Вие казвате: „Толкоз години се подвизавам и не съм намерил нищо още.“ Че ако 20 години се подвизавам и съм изгубил първата любов, какво струва моя подвиг?

Сега да ви направя едно сравнение: Представете си, че имате една свещена книга. Тя има ценно съдържание вътре, но просто е подвързана. А пък втората книга, която е малко по-долна по съдържание, е по-хубаво подвързана. Несъдържателните книги може да са най-добре подвързани. Вие ако вземете една книга с най-хубава подвързия, може да мислите, че е

хубаво и съдържанието. А пък тя може да има най-обикновени работи. Например, пише се в нея за говедарство, за свинарство, за готварство, как да сготвиш кюфтета. Това са най-глупавите работи, които можеш да ядеш, кюфтета от кълцано месо. И като отидеш в онзи свят, главата ти ще бъде пълна с мисли за тях. И като те видят в онзи свят така, ще кажат: „Тук кюфтета не се продават." И ще те върнат в този свят, за да си продадеш кюфтетата. Това е фигуративно, фигура на речта, но е вярно. Ти ще носиш със себе си всички твои лоши мисли, чувства и постъпки, те са кюфтета. И ще кажат: „Върнете го този." Има един анекдот: Имало един най-виден, най-пръв адвокат в света, евреин. Той излъгал апостол Петър и влязъл в рая, но като влязъл там, почнал да практикува занаята си. И когато ставало нещо, той казвал: „Въз основа на еди кой си член не е право това." Не могли да му кажат, че не е хубаво това, което прави. Събрали се най-учените хора и искали да намерят начин, как да го изпъдят от рая. Те скроили да му намерят работа и му казали: „На земята се завежда един процес и търсят някой адвокат." Той казал: „Аз ще защищавам в този процес." И отварят вратата, той слиза на земята да защищава този процес. И досега защищава.Той не е свършил. И раят е освободен от него. При всекиго едного от вас има вътре по един евреин адвокат. И като ти кажат нещо, ти казваш: „На какво основание?" Ще образуват някой процес вън, за да отиде той да защищава нещо някъде. И вашата душа да се освободи от този вътрешен тормоз. Този адвокат знаете ли какъв е? Ти се влюбиш. Той ти казва: „Какво ще любиш? Това е вятър. Това са младежки глупости. Има нещо по-хубаво." Започнеш научен труд. Той казва: „Остави това, има нещо още по-велико." Кое е то? И той сам не знае. Започнеш нещо, той ти казва: „Остави. Няма да излезе нищо от това." Българите имат поговорка: „Дето чуеш, че има много череши, не взимай голяма кошница."

Онова, което има външен блясък, то не представлява самата реалност. Нима мислите, че хубавият цвят представлява същността на дрехата? Една дреха може да има много хубав цвят, но да няма съдържание. Но една дреха може да има много прост цвят, а да има всички качества, които са необходими за дрехата. Сега да дойдем до онова разбиране. Колцина от вас сте щастливи?

Вие седите и слушате една беседа и после, като се върнете, казвате: „Това не е право! Онова не е право! Имаше някои празнини. Трябваше да каже нещо ново." Според мене, всяка беседа съдържа три предложения. Аз, като ви проповядвам, трябваше да кажа: Внесете светлина във вашия ум! Внесете топлина във вашето сърце! Внесете сила във вашата душа! И ще се свърши беседата. Във втората беседа ще кажа така: Внесете бялата светлина във вашия ум. Внесете червената светлина във вашето сърце. Внесете черния цвят във вашата душа. Как ще ме разберете? Ти, за да се

концентрираш, трябва да дойде някое голямо нещастие. Докато ти си богат, ти се разсейваш с автомобили, с шапки, с обуща. Я вижте онази младата мома с шапки, с чорапи, копринени дрехи, нанизи, пръстени. Като и се вземат шапките и обущата, тя се концентрирала в себе си и мисли за смисъла на вътрешния живот. Докато има всичко това отвън, тя се занимава с външния живот, с това, което не е реално. Добрите дрехи трябва да дойдат най-после. Хубавите, красивите неща са само за разумните хора, когато умът ти има всичката светлина, когато сърцето ти има всичката топлина. И под думата черен цвят, разбирам, когато за този външния свят има вътрешно разбиране. То е черния цвят. А пък когато нямаш това вътрешно разбиране в душата си и то е хубаво, но не ще намериш това, което трябва. От невидимия свят пращат някой път черния цвят и в душата ти се зарежда ропот. И казваш: „Мене ли намериха да облекат в черния цвят?" Всички хора са опитали черния свят. Всеки човек поне веднъж в годината трябва да се облече с черния цвят. Под думата черни дрехи разбирам да се концентрираш, да оставиш външния свят и да разбереш вътрешното съдържание на живота. Да кажем, че една майка плаче за изгубеното си дете. Да можеш да влезеш в положението и. Да влезеш в положението на един студент, когото са скъсали на изпита. Да влезеш в положението на една млада мома, която се е влюбила и нейният възлюбен я напуснал, и заминал някъде. Няма по-голяма скръб от скръбта на младата мома, която е изгубила възлюбения. Онова, което мъчи майката, това е любовта. Майката се е влюбила. И ако речем да обясним нещата така както са, хората веднага ще разберат това, което не е.

В истинските страдания ние изучаваме великия Божи път на вътрешното разбиране, което трябва да имаме. Влизайте в положението на другите, за да не страдате. И ако вие разбирате страданията на другите, вие ще имате едно право разбиране и тогава скръбта ви ще бъде малка. Аз съм привеждал следующия пример: има деца, които, когато ги подуват майките им, обичат да хапят майките си със стиснати зъби на мястото дето майка му го подува. Тя му удари една плесница. Но има някои майки, които не искат да го бият. Те го хванат за ухото, когато то рече да я ухапе. И то кресне. Един човек, когато не слуша Бога, той хапе майка си. И тогава Господ го хване за ухото и той кресне. Не хапете майка си, която ви подува.

Аз съм слушал много сестри които казват: „Мене ми проповядват за любовта, но когато дойде Христос тогава." И маха с ръце. Значи, като с лопата изхвърлят боклук. Неразбиране е това. Мнозина сте влезли в школата със своите неразбирания. Вие имате едно външно разбиране. Аз гледам някой се представя много сериозен. Цяло изкуство е това. Знаете ли, че често правим гримаси. Някой път ги правим, без да съзнаваме. Който ни наблюдава, забелязва колко навици имаме. Например, върви

някой и си движи ръката. Или седи някъде и си маха краката. Това са навици. Това е проява на нервност. То са навици, от които трябва да се освободиш. Някой прави движение, като че си движи ръцете върху клавишите на пианото. Тогава вземи пиано и свири. Гледам някой пианист, че е нервен – свири бързо, бързо от единия край до другия край на пианото. Ти ще вземеш онзи основния тон „до“. Имаш основна идея в себе си. Като седнеш на пианото, ще вземеш най-първо най-силните тонове. Не вземай всичките тонове. Но нежно да барнеш пианото като бутнеш клавишите. Ще слушаш един дълбок тон, че излиза от пианото. Тези пианисти, които имат хубава техника, могат да свирят така, че всички в салона да плачат.

Та казвам: Аз съм на мнение да има едни малки пиана. Човек да го тури на масата и да се занимава. Всички ще се представите в един свят дето ще ви изпитват. Всички ваши навици, това са разумни подтици, на които вие не разбирате смисъла. Някой път вие си турите пръста тук на челото. Това е един разумен подтик. С това казвате: „Как ще разрешим тази работа?“ Някой път си туриш пръста тук към слепите очи, искаш да кажеш: „Трябва да знаеш как да смяташ.“Или искаш да направиш някоя работа и се почесваш отзад. Щом се чешеш зад главата, отзад, то значи, че трябва да поправиш една погрешка. Каква погрешка? Малките деца, които мислят да отидат на училище, като дойдат до някоя круша, най-първо се почесват отзад. Това дете трябва да си върви! Някой ти казва една обидна дума и ако се почешеш искаш да отговориш. Това е все едно, че искаш да вземеш плод от градината. Не се спирай, а върви. Някой чеше горния връх на ухото. Това показва, че трябва да бъдеш честен. Ако се чешеш зад ухото, това показва: Трябва да бъдеш деятелен. Ти си мързелив. Чистиш си очите. Това казва: Трябва да ти бъдат отворени очите. Разумен трябва да бъдеш във всяка своя постъпка. Имаш една мисъл, чувство или постъпка. Разумно трябва да ги оцениш. Всяко едно попипване показва, какво трябва да бъде бъдещото ти състояние. В невидимия свят ще те съдят. Ще ти кажат: „Ти употреби хиляди пъти първия си пръст и това, което той ти каза, не го взе под внимание.“ Като вдигнеш първия си пръст, той иска да ти каже: „Ти ще бъдеш честен и справедлив, и няма да онеправдаваш никого. Ти трябва да бъдеш като Бога!“ Това ти говори първия пръст.

Бог те гледа и оценява всичките ти постъпки. И на всеки човек раздава това, което трябва. Като си вдигнеш първия пръст кажи: „В разбиранията искам да бъда справедлив като Бога!“ Това е вътрешен смисъл когато се вдига първия пръст – показалеца.

В тази 61 глава от Исайя е писано: „Духът на Господа е върху мене, който ме прати да проповядвам“ – това е разумното в нас. Той ни праща да

проповядваме. И това разумното в нас е хубавото, което ни говори. И трябва да го слушаме. И в това е успеха на всяка една душа, която е дошла на земята, която се е въплотила на земята. Там е и вашият успех.

Добрата молитва.

Ако ми дадяха мед, щях да се спра най-първо да размишлявам върху следното: В колко хиляди цвята пчелите са влезли? Отде са взели меда? И ще благодаря на Бога за събрания мед, този нектар, че е дошъл при мен, че пчелите са имали добрината да донесат този мед до мен.

1939_09_27 Единственото богатство
лекция пред общия окултен клас

ЕДИНСТВЕНОТО БОГАТСТВО

Сряда, 5 ч сутринта.

(Небето чисто. Времето тихо и хладно.)

„Добрата молитва"

Хората, като забогатеят, не ценят вече хляба. Когато не го ценят, осиромашават. И като осиромашеят, оценяват го. Темата, която приготвихте за днес, е: „От какво зависи успехът на човека?" От неговия ум, сърце и воля. Зависи от неговата светлина, топлина и сила. Ако ти нямаш светлина, топлина и сила, успех не може да имаш. Защото, ако си в някоя тъмна нощ и искаш да отидеш някъде, ако нощта е тъмна като рог, че нищо не се вижда, къде ще отидеш? В живота има някои моменти, когато си се отчаял, че нито една звездица няма на твоето небе. Отчаянието прилича на една тъмна нощ.

Сега интересното е: защо идва отчаянието? Кой е произходът на отчаянието? Защо човек се отчайва, обезсърчава? Нека да разгледаме едно просто явление. Вие казвате: „Трябва ми кесия." Нека да разгледаме кесията. Защо ни е кесията? Българите имат кесии сплетени, отгоре устата им се стяга. И се разтварят. Някои кесии има направени от кожа. Сега модерните кесии са с прегради. Сега отваряш кесията си. Защо? Или да туриш, или да извадиш нещо. Казваш: „Трябва кесия." Сега, ако ти се спреш, ако ти трябва само кесия, какво ще направиш? Ако няма нищо в кесията ти? Имаш кесия, но нищо няма в нея. Какво те ползува? Значи, като казваме „кесия", трябва да има нещо в нея. Казваме: „Без пари не може." То е толкоз вярно, колкото е вярно, че без кесия не може. Защото, ако няма кесия, няма къде да туриш парите. Това е второто положение на вярата. Най-първо вярваш в кесията си. Кесията е хубава, но трябва да има съдържание. Парите са съдържанието на кесията. Добре, да допуснем, че имаш кесия и пари. И казваш, че без пари не може. Ти мислиш, че като имаш пари, всичко може. Добре, имаш пари, но парите ядат ли се? С парите можеш ли да си купиш дишане? Мисъл? Не можеш. Те са условия. Парите са толкоз важни, колкото кесията. Ти отиваш с пари при някой бакалин и си вземаш захар. Значи, на тези пари им трябва нещо. Както на кесията ѝ трябва нещо, т.е. трябва да туриш пари в нея, за да ти стане тя ценна и обична, също така и парите, за да ти станат обични, с тях трябва да вземеш нещо: или захар, или дрехи, или шапка. Ценни са тогаз парите. Ти имаш вяра в парите, понеже за тях ще ти дадат дрехи, шапка, захар и прочее.

Трето положение е следното: ти казваш, че без хляб не можеш. Ти казваш: „Без кесия не може, без хляб не може и без ядене не може." Ако ти имаш хляб, кесия, пари, храна, но не можеш да ядеш? Трябва и да ядеш. Как вървят процесите? Без кесия не може. Без пари, без хляб и без ядене не може. Но и там не се спира процесът сега. Но ако тази храна, след като си я турил в стомаха, не се смила? И без смилане не може. Но, след като се смели, ако тази храна не отиде на своето си място, на своето предназначение? Но и там не се спира. Обаче [ако] и след като влезе в ума ти, не произведе светлина и като влезе в сърцето ти, не произведе топлина и като влезе в душата ти, не произведе сила, тогаз защо ти са кесията, парите, хлябът, яденето и смилането?

Хората се спират сега и се самозаблуждават, и казват: „Без пари не може." Човек казва: „Я аз да съм богат!" Той казва, че с пари ще бъде почитан. Ти с пари ще бъдеш почитан така, както магарето, което е натоварено с икони. Едно магаре, като било натоварено с кръстове и икони и хората почнали да го почитат, магарето почнало да реве. И господарят му казал: „Почитта не е за тебе, но за твоите икони, които носиш на гърба си."

Че, ако тебе те почитат за парите, това е същото. Тебе трябва да те почитат за твоя ум, сърце и душа. Това е почит. А пък богатството, то е толкова важно, колкото е важна и кесията. То е криво заключение, ако мислиш, че парите ще те повдигнат в света. Старите хора, като остареят, вземат си бастун и се опират на бастуна. Почнеш ли на три крака да ходиш, то твоята работа е свършена. Най-сигурна работа е ходенето на два крака. Там твоята воля се проявява. Но ако ходиш на три крака, ти почваш да накуцваш и тогава твоята работа е свършена.

Сега, не искам да кажа, че да нямате пари. Но турете парите на тяхното място. Не ги туряйте до очите си, че да ослепеете, нито близо до ушите си, че да оглушеете. Нито ги туряйте при устата си, че да онемеете. Нито близо до ръката си, че да изсъхне ръката ви. Тогаз ще осакатиш ръцете си. В разказа за Жан Валжан има следното. След като решил той да реформира живота си, не понашему, но според идеала на Виктор Юго, той вижда, че едно дете играе с парите си. И Жан Валжан туря крака си върху парите му. Детето плаче и търси парите си. Жан Валжан знае къде са парите, но детето не знае.

Питам: Ако твоят крак натиска парите, каква човещина има в тебе? Че, най-първо, ти не си пратен на Земята да бъдеш банкерин. Господ не те е пратил да държиш една кесия, само да я пълниш и да я изпразваш. Какво ще бъде да носиш кесията си и да казваш, че докато са парите с тебе,

всичко можеш? Вярваш в кесията, в парите и в това, което парите ще ти донесат. Но всичките тези кесии са осакатили хората. Цялата култура е осакатена от това вярване, че без пари не може. И без храна не може. От икономическо гледище се бият хората. Бият се за земя, двама души се карат за земя. И народите днес се карат за земя.

Един господин, който е ходил в Германия, разправяше: германците са всичко наредили. Механически е наредено, както в машина. Всяко нещо е на мястото си. Хубаво, ти отиваш в една фабрика, там всичко – колелета и прочее, е наредено. Но бихте ли желали вие да сте на мястото на една машина? И колелетата да се въртят. Бихте ли желали да сте на мястото на една машина, която кълца месото за кюфтета? Нали знаете как се правят кюфтета от кълцано месо? Някои вярующи, след като са престанали да бъдат месоядци, понеже са излезли от Египет, имитират ястие, приготвено от месо. Богата страна беше Египет тогава! И като излезнаха от Египет, евреите казваха: „Няма месце!“ Та, тези, които не ядат месо, скълцват боб, както скълцват месото, и го замесват с малко брашно и мислят, че месо ядат. И казват: „Ние сме вегетарианци!“ Или правят кюфтета от леща с малко магданоз, с едно яйце счукано и с малко брашно. Все им е жалко и казват: „Много съжаляваме, че напуснахме месото, но какво да се прави.“

Някои религиозни, като станат религиозни, най-първо се отказват от хубавите дрехи, понеже те са месната храна. Хубавата шапка, хубавата връзка са месна храна. Те дойдат до вегетарианската храна – скъсаната шапка, дрипавата дреха била вегетарианската храна. Това не е вярно. Това разсъждение е в крива посока. Скъсаните дрехи – това е месоядство. Понеже скъсаните дрехи имат мазнини, а пък новата дреха няма мазнина. Новата шапка няма мазнина. А пък в старата шапка колко масло има! И по старата дреха също. Оставете това. Това не е вегетарианство. Сиромашията не ни трябва. Мазнина има в сиромашията.

Някои казват: „Да бъдем сиромаси!“ Като се каже „сиромаси“, съвсем друга идея се крие в това. Ако сиромашията те прави недоволен, тогава… Представете си, че на гърба си носите 50–60 кг жито и те карат да го носиш 50–60 км. Няма ли да съжаляваш за това? Ще си недоволен от живота. Значи сиромашията носи нещо. И това го безпокои. Богатство, което те безпокои, не е богатство. И сиромашия, която те безпокои, не е сиромашия. Сиромашия аз наричам това: тя да не безпокои човека. Да ти е приятно, че си сиромах. И като си богат, богатството да не ти причинява безпокойствие, да не ти причинява никаква тежест, никакво главоболие.

Това наричам аз истинско богатство. А пък това се придобива само с човешкия ум, сърце и воля, съединени в едно. Истински богат човек е онзи,

който е съединил ума си и сърцето си с душата си. И истински сиромах е онзи човек, който пак е съединил ума си, сърцето си и душата си в едно. Защото доволството на човека всякога произтича от светлината, която има, от топлината, която има и от силата, която има. Но не само да имаш светлина. Ти може да се лъжеш, че имаш светлина. Ако имаш светлина и тя не те ползува, ти имаш кесия. И за светлината трябва нещо. Ако ти отвориш тая светлина и можеш на нея да четеш една книга, тогава тя има смисъл. Ако само имаш светлина, какво ще ти принесе? Ако вие на Земята сте сам и никого не виждате, и себе си не виждате, какво ще бъде твоето положение? Представете си, че на Земята нищо не виждате или виждате Земята гола, без никакви цветя и други растения, само като една гладка топка с червен цвят. Или да кажем, че имате топлина, но представете си, че предметът, на който седиш, е нагорещен до 200 градуса и ти седиш при тая топлина от 200 градуса – какво ще ти допринесе топлината?

Казвате, че човек трябва да има топлина. Те смятат под топлина чувствата. Но ако тези чувства те безпокоят, прави ли са тези чувства? Ако една мисъл те безпокои, права мисъл ли е тя? Не са прави. Ако имаш сила и тя те безпокои, това не е сила. Трябват ред разсъждения. Ти казваш: „Да бъдем богати." Съгласен съм. Но ако ти в своето богатство умираш, питам: защо ти е това богатство? Ако с богатството можеш да живееш и да станеш безсмъртен, разбирам такова богатство.

Кое е това богатство? Единственото богатство в света, това е Любовта. Единственото богатство в света, това е Мъдростта. Единственото богатство в света, това е Истината. Те са три неща, които човек трябва да има. Който ги има, е истински богатият човек! Любов за душата, Мъдрост за човешкия ум и Истина, която носи силата. Истината е, която носи сила и свобода.

Та казвам: Сега за какво трябва да ни уважават? Че, за какво могат да ви уважават? Ако във вашата душа няма любов, за какво могат да ви уважават? Кажете ми! И ако във вашия ум няма мъдрост, знание, за какво могат да ви уважават? И ако във вашия дух няма сила, за какво могат да ви уважават? Мен ми е потребна вашата светлина, топлина и сила. И на вас ви е потребна моята светлина, топлина и сила. Ние едни за други сме необходими дотолкоз, доколкото можем да бъдем носители на Божествената светлина, Божествената топлина, понеже тя е проводница на живота и на Божествената сила. Организмът се държи чрез силата. Тя е, която поддържа човешкия организъм.

Вие сега понякога мислите и се питате: „Защо хората се бият?" Един народ е като един голям човек. Един народ е само един по-голям човек. И в един народ има всичките погрешки, както в един човек. Ти се разсърдваш някой

път и не знаеш защо се сърдиш. За какво се сърдиш? Детето се сърди, защото майка му не му е дала хляб. Разсърди се и не иска да яде. И като се разсърди, ще се отдалечи. Няма да гледа с очите си майка си, но си обръща гърба. А какво означава човешкият гръб? То иска да каже: „Ти си от друг свят и аз съм от друг свят. Аз за тебе пет пари не давам." Майката ще иде отподире му и ще каже: „Мама ще го поглади." То казва: „Да знаеш аз кой съм! Ти си майка, защото аз те направих майка. Ти си станала майка, придоби най-голямата служба в света. Господ те е турил на тая служба заради мене. Аз като си замина, ти не си майка, аз те направих майка, да знаеш!" Това е идеята, която седи в ума на детето. И тогава майката, за да възстанови своя авторитет, има си една магическа пръчка и казва: „Така ли?" И както то се е обърнало, тя го удари отзад и то се обърне и дойде с лицето си към нея. Всеки, който обръща гърба си назад, тоягата излиза, за да възстанови нещата. Детето всякога трябва да гледа майка си в лицето. И майката трябва да гледа детето в лицето.

Вие сега трябва да разглеждате живота така, както трябва. Ако влезете в съвременното училище, кое е онова, което повдига ученика в училището? Способностите на един ученик, като се учи добре. В характера си може да не е толкова добър, може да има слабо поведение – но се учи добре. Има поведение 3, но се учи. „Способен", казват за него. Друг има поведение 6, много добро поведение, но е неспособен. Та, в живота способността на човека струва повече, отколкото неговото привидно благочестие. Че е добър, че не се кара с никой ученик, седи си, божа кравичка е. Питам: Колко мляко дават божиите кравички? Кой от вас е пил мляко от една божа кравичка? Аз не бих желал да бъда една божа кравица. Искам да бъда една голяма крава, да давам мляко. Хубави са тези неща, но какво трябва да се разбира под божия кравица? Божията кравичка – истинската, дава мляко на всички хора, но вие никога не сте виждали тази крава. Тя не е онази малката крава, божията кравичка. Тя е фикция. Онази крава, която дава мляко на всички, и най-малките буболечки ядат от нейното мляко, и всички други.

Божественото трябва да бъде това в нас, което е еднакво достъпно и за ума ни, и за сърцето ни, и за душата ни. Това, което не е достъпно за всички хора, то не е Божествено. И нашата погрешка произтича от факта, че ние не употребяваме Божествените работи така, както трябва. И в нас онзи, който страда, е Бог. Ако има в света един, който страда, това е Бог. Ние още не страдаме. Ние нищо не сме дали от себе си. Например някой от вас може да каже, че страда. Какво сте дали от себе си? Вие искате един човек да ви обича. Какво ще ви обича? Какво сте му дали вие на него? Някой казва: „Обичам го." Я да видя любовта ви! Какво сте дали? Една любов, за която много се говори, тя е безпредметна. И когато някой човек иска да ме

обича, за да привлече вниманието ми или когато аз обичам някого, за да привлека вниманието му, това не е любов.

Ти, ако не обичаш, ще умреш. Ти, ако не гледаш, ще ослепееш. Ти, ако не слушаш, ще оглушееш. Ти, ако не работиш, ще умреш. Ако работиш, ще живееш. Ако не работиш, ръцете ти ще се атрофират. Ти казваш: „Аз не искам да го обичам." Ако не обичаш, ще се атрофира твоето сърце. Човек трябва да обича, понеже сърцето с любовта поддържа своя живот. И ума чрез мисленето поддържа своя живот. Ти казваш: „Аз мисля за него." За когото и да мислиш, то е един Божествен процес. Бог казва: „Ще мислиш!" Защото щом мислиш, ще живееш. Бог казва: „Ще чувстваш!" Защото щом чувстваш, ще живееш. Бог казва: „Ще възприемаш сила в света!", защото щом възприемаш тази сила, ти ще живееш. И ще дойдеш до истинското положение в живота. Във вас има нещо сега, което вие не го съзнавате още. В една ябълчна семка има една енергия, която ябълката не познава. Но за тази скрита сила в ябълката тя има моята обич. С тази сила посятата семка след 5–6 години дава хубави, вкусни плодове. Защо прави тези плодове? И самото ябълчно дърво не знае. Тези ябълки не са потребни за дървото. Тя не се храни с тях. Но това, което тя прави, е необходимо за нея. И във вас има една сила, за която хората могат да ви почитат. И да ви уважават. И да ви обичат. Това, за което хората ви обичат, то е Божественото. То е ценността в човека. Всеки човек носи Божественото в себе си. Без да знае. И като се пробуди човек и почне да съзнава, че има нещо Божествено в него, то е развитието на човека.

Ако не искам да се гневя, [то е] не заради хората, но защото не искам да обидя Божественото, Което живее в мене. Когато аз се сърдя на хората, те не страдат, но страда Бог, Който живее в мене. Та, ние, като измъчваме себе си, не измъчваме себе си, но измъчваме Онзи, Който през вековете е работил за нас. Ние казваме в кръчмата: „Дай още, дай още!" Ти казваш на Господа: „Пари ми трябват. Хората не ме обичат." Всеки ден проповядваш на Господа това, онова да направи. Казваш на Господа и Той търпи, търпи, търпи. И докато търпи, работите вървят. Но един ден, ти като прекалиш, Той престане да мисли за тебе, престане да чувствува за тебе, взема си силата и в тебе потъмнява, настава в тебе отчаяние, тъмнота, безсилие и казваш: „Свърши се тая работа." Вие искате да станете видни в света. Хубаво е. Но не измъчвайте себе си.

Та казвам: Не да ви накарам да бъдете кротки, че да ви ядат вълците. Вълкът като хване една овца, знаете ли какво прави той? Той намразва овцата. Като я хване, той ѝ казва: „Защо си закъсняла ти? Знаеш ли колко те чаках!" И къса едно парче от нея, второ парче и удря я на земята, и я убие, и казва: „Защо не дойде точно навреме?" Това е неговата мисъл: че не

станала неговата воля, че той чакал, вместо половин час, повече време. Той казва: „Защо не ми донесе храната навреме? Защо ме остави толкова време да се мъча?“ И я наказва със смъртно наказание. Защото не донесла месцето навреме. И казва ѝ: „Ти с живота си ще платиш.“ Голям аристократ е той. Защото яденето му навреме не дошло, той я наказва със смъртно наказание.

И знаете ли, че в едно ваше разсърдване някой път стават един милион клетки жертва вътре във вас и умират. За големите сръдни стават 5 милиона клетки жертва. В най-големите разсърдвания 10 милиона клетки умират. И за един месец вие сте разстроени, неразположени. Значи целият ви свят е раздрусан. Както при една война. И след един месец пак дойдете на себе си.

„Защо хората воюват?“ – казвате вие. Същите погрешки правят. Хората търсят своето щастие вън от Бога. Или другояче казано, грехът стои в това, че ние искаме да направим Господа слуга, роб на нашите желания, мисли и действия. В това са грешни ангелите. В това съгрешава и човек днес. И всеки, който иска да стане неговата воля, той се осъжда сам на смърт. Ние проповядваме в света едно учение. Безсмъртието седи в това: направете Бога господар в себе си! Щастието седи в това. Не правете себе си господар. А Господа направете господар в себе си. Ти кажи: „Каквото кажеш, Господи, аз ще изпълня. Аз ще бъда слуга, а пък Ти ще бъдеш Господар.“ Ако тази нова философия не влезе във вас, всичкия свят го очаква един и същ резултат. Една жена има един мъж и страх я е да не го откраднат. Че, тя никога не е виждала мъжа си. Я ми кажете, коя жена от вас е виждала мъжа си? Мислите ли, че това, което прегръщате, е вашият мъж? Не.

Сега аз съм дошъл до едно заключение за възпитанието. Как може да се отучи един вълк да яде овци? Измислил съм нещо. Ще направя една изкуствена овца от кълцани вегетариански кюфтета, хубава овца. И тя да може да се движи механически. Ще ѝ туря и козина отгоре. Той ще я яде по стар начин, но след като я яде, след половин час ще я повърне. И всичко ще повърне. Три пъти като му дам да яде от тези овци, аз ще му кажа: „Яж!“ Но той ще каже: „Не искам вече.“

Този е законът, който идва сега. Трябва да дойдат хората до отвращение. Трябва да се отвратим от старите погрешки, понеже те ни причиняват хиляди страдания. След като се бориш за богатство и го придобиеш и после умираш, какво си придобил? Ако си един цар и правиш 10 войни и няколко милиона умират, какво добиваш? Рибите раждат повече, отколкото хората. Една риба ражда 300 000. Една майка ражда само едно дете, а една риба за една година – 300 000. А пък за 10 години по 300 000,

колко милиона стават? 3 милиона. Не е в раждането. Това не е никакво раждане.

Ако ти не почиташ мисълта на твоя мъж, ако ти не уважаваш сърцето на твоя мъж и неговата душа, къде е твоят мъж? Ако ти му приписваш най-големите престъпления, питам: къде е мъжът?

Аз засягам сега вашия личен живот. Ти може би отдаваш всички твои погрешки на своя ум. Ти казваш: „Умът ми е крив.“ Не създава умът погрешките на човека. Погрешките на хората произтичат от единствения факт, че ти си престанал да обичаш Бога. Това е престъпление в света. Престъплението не иде нито от сърцето, нито от ума, нито от душата, отникъде не иде от материалния свят. Престъплението е в това, че ти си престанал да обичаш Онзи, Който е дал всичко и ти си образувал един нов свят, в който да живееш както ти искаш.

Сега някои от вас, като ме слушат, казват: „Отчаяни сме: толкоз години ние се трудим и Учителят намира, че нищо не сме придобили.“ Това, което сте придобили, е много добро, но ще ви се вземе. Да ви кажа истината: Това, което сега имате, ще ви се вземе. Тогава какво ви ползува? Един ден ще бъдете сиромаси. Очите, устата, ушите, ръцете ще ви се вземат, след 120 години ще ви се вземат. Какви ще бъдете тогава? Питам: След 120 години какви ще бъдете? След 120 години цветята ще ви се смеят. Ще имате една надгробна плоча, че тук седи един светия, окултист, който е умрял от неизпълнението Волята Божия. След 120 години ще пише: „Тук седи една сестра, която е умряла от любов към своя мъж.“ Престанете да умирате от любов. Това е лъжа. Някой казва: „От любов ще умра за нея.“ Аз говоря сега на ония ученици, които ще ме разберат. Нямам нищо против вашите възгледи. Някои от вас трябва да отидете в света, да си доживеете. Женете се на свят. Раждайте деца на свят, забогатявайте на свят, каквито желания имате, постигнете ги, за да имате една ясна представа. Казваш: „Мен това не ми трябва, онова не ми трябва.“ Всичко ви трябва! И светлина ви трябва, и топлина ви трябва, и сила ви трябва, и красота ви трябва. Какво ли не! Каквото Бог е дал, постигнете го.

Седите стари сестри и се самозаблуждавате. Казваш: „Ще дойде възкресението.“ Че, знаете ли как възкръсва човек? Чудни са религиозните. Как възкръсват цветята? Едно цвете възкръсва, като дойдат светлината, топлината и влагата. Но да не е заровено на един метър, а на два пръста. И като дойдат светлината, топлината и силата, цветето се показва над земята – то възкръсва. Ако Божествената светлина, топлина и сила не може да ни озари, как ще възкръснем? Аз възкръсвам, като почна да обичам Господа и да обичам тези, които Бог ги е създал. Аз не мога да обичам човека.

Законът е такъв: Само Божественото може да се обича – това, което е безсмъртно. Ти не може да обичаш смъртта. Как ще обичаш онзи, който ти взема всичко? Да обичаш Онзи, Който ти дава всичко, разбирам. Вие може ли да седите по-горе от Него? Не може да обичате онзи, който всичко взема от вас.

Идва един ден една млада сестра при мен и ми казва: „Учителю, да ме набиеш, за да поумнея.“ Казах: „След като те набия, аз нищо не спечелвам. Защо трябва да те бия?“ Тя казва: „За да поумнея.“ Казах ѝ: „Поумняване с бой не става. По два начина може да поумнее човек: или трябва да те обикна, за да поумнееш, или трябва да ме обикнеш, за да поумнееш. Но не да те обикна, за да те лъжа. И не да ме обикнеш, за да ме лъжеш.“ Някой идва при мен и премигва. Казвам: Тези премигвания аз ги знам, те са от дявола. Светски хора идват и като ме гледат, измерват ме. Гледат ме дали приличам на светия. Аз гледам и казвам: „Аз съм от новите светии. Плащам на всякого така, както трябва. Плащам за онова само, което струва нещо, а пък за онова, което не струва, нищо не плащам.“ Седи една светска дама и иска да ме разположи, аз да ѝ гадая. И гледа ме като светия. Аз я погледнах строго, тя се сгуши. Тя казва: „Колко страшно ме погледна! Страшно гледа той!“ Ти искаш да ме лъжеш. Не мисли, че аз за твоя поглед ще кажа нещо. Покани онова Божественото, което е в тебе. Не лъжи! Този милият поглед е един дявол. (Учителят показва това с лицето си.)

Някои сестри си стискат устата, за да покажат, че сърцето им е на мястото. Не, не е на място сърцето, когато устата са много отворени или стиснати. Дръж си устата свободно. Когато си стискаш устата, това са стиснати чувства. Някой си стиска зъбите. Остави си устата свободна, за да приижда повече кръв във вашите уста, понеже ако изтънеят устните ви, ще отслабнат вашите чувства. Аз не искам да имам работа с един човек, който има тънки уста, които приличат на тънки конци. И като почнат да остаряват хората, устните им стават тънки. И като почнат да стават недоволни, става същото. Дръжте мярката. Горната и долна устни трябва да имат Божествената мярка, да не изтъняват. И носът не трябва да стане много тънък. Ако ушите, веждите, носът и устата станат тънки, човек свършва всичко.

Биха ме заблудили хората. Гледам хора с тънки вежди и казвам за тях: „Каква интуиция!“ Пък един ми казва: „Те са изпотъргани, космите.“ Един ден обърнах внимание, че са тъгани космите. Значи никаква интуиция! Казах: Има и от моите по-красиви вежди.

Не търгайте нито един косъм от веждите си! То е престъпление. Ценността

на веждите иде от количеството на космите, които имаш. Ако един косъм падне от вашите вежди, те изгубват ценността си. Нито един косъм не трябва да падне от тях. Писанието казва: „Нито един косъм няма да падне от вас без Волята на Отца вашего.“ Всеки косъм не е украшение. Той коства нещо. Аз говоря за онази живата природа, която е в нас. Когато космите на главата почнат да падат, това не е добър признак. Набира се млечна киселина. Тя е една отрова, която изкоренява космите и косата почва да капе.

Та, сега, да ви наведа на мисълта: Разсъждавайте! Кесията – това е вашето сърце. Богатството на вашето сърце са чувствата. Но тези чувства трябва да имат обращение. Тези пари трябва да минават. В сърцето се коренят корените на живота. Тези сокове на живота, това богатство, вашата кесия – вашето сърце, парите вътре, това са сокове, които трябва да се превърнат. Това подразбира и хляба, и яденето, и смилането, и силата, която отива в нас. От корените на вашето сърце тези сокове трябва да отидат във вашия ум и да произведат светлина, от която се образуват човешките мисли. А пък самата светлина изпраща своите сили и образува човешката сила. Когато се съединят светлината и топлината заедно, те образуват човешката сила в човешката душа. А пък човешката душа работи навсякъде. Тогава може да работи човек. На вас ви трябва сега онова истинското богатство – богатият с вяра, но и богатият с надежда, и богатият с любов. Всичко това трябва да се тури в действие.

Не трябва да вземате моята мисъл, че искам да ви съдя. Защото няма ваша погрешка, която да не ме е засегнала. Моята погрешка ме е засягала, но и вашата погрешка ме е засягала. Когато дойде един при мене, който краде, и в мене ще се зароди желание да крада. Дойде един месоядец – и у мене се ражда желание да ям месо; дойде един банкерин, който обича парите – и в мене се заражда това желание; дойде някой, който е горделив – и в мене се заражда същото чувство; дойде някой при мене добър – и в мене се заражда желание да бъда добър. Аз още не съм това. В мене хората се отразяват. Къде съм аз? Когато дойде при мене един човек гневлив и аз съм спокоен, това съм аз. Когато дойде един гневлив човек, аз вземам противоположната посока и казвам: „Аз не съм като тебе.“ Аз се радвам, че той не е добър. Като видя един добър човек и като видя един лош човек, аз се радвам. Аз се радвам на лошия човек, че не съм като него. И казвам: Добре е, че не съм на неговото място. Радвам се и на добрия, че не съм на неговото место. Аз се радвам, че не съм като него. Аз се радвам, че той е добър. Аз се радвам и на неговата радост. Аз съм човек, който се радва и на добрия, и на лошия човек. Но се радвам, защото не съм като тях. Аз съм човек, който се радвам, че не съм като тях, но съм нещо особено. Радвам се последователно и на лошото, и на доброто в хората. Но се радвам само от

моето гледище. Това, моето, не искам да го предам на другите и не мога да го предам. Вие не може да ме разберете как може да се радвам на злото. Аз се радвам, че не съм лош като тях и че не съм добър като тях. Защото, ако се радвам, че съм добър, то е тщеславие вътре в мене. Аз се радвам на неговата радост.

Ако така не може да мислите вие, живота не може да го разберете. Ще го разберете. Това е предисловие на възкресението. За да възкръснете, вие трябва да имате такова разбиране! Христос, като носеше греховете на света, стана ли грешник? Една добродетел, която вие имате, сравнена с добродетелта на един ангел, се различава много. Вашата добродетел, сравнена с неговата, ще има един тъмен цвят. Вашето добро при доброто на един ангел ще бъде зло. Мислите ли, че като ядете от месото на една овца, вие сте добри? Мислите ли, че като ядете варен боб, вие сте светия? Че сте вегетарианец? Че, вие измъчвате боба. Аз никак не ям такова ядене.

Вие си живеете както разбирате, но ви казвам: Сравнявайте тези закони доколко са верни. Аз ви говоря много верни работи. В това, което говоря, няма никаква лъжа. Не искам да осиромаша никого, но не искам да направя богат никого. Защото това е престъпление. На всекиго казвам да бъде какъвто Бог го е създал. Казвам: Мисли така, както Бог те е създал; чувствувай така, както Бог те е създал; бъди със сила така, както Бог те е създал. Вие трябва да мислите по същия начин. Аз трябва да се проявя към вас такъв, какъвто Бог ме е създал. Онова, което Бог иска от мене, това ви и говоря. Ако иска да имам вашето добро мнение, ще говоря, че вие сте талантлив, ще кажа: „Какъв сте красив! Какви красиви уста и очи имате!" Това са забавления. Аз ще ви кажа какво нещо са очи, уши и пр. Живите очи са красиви! Трябва да се проявите такива, каквито сте. Ако вие от любов към Бога не може да проявите една добродетел, тя не е добродетел.

Ти казваш: „Тя е жена." Че, Господ не създаде жени в света – жените вие ги създадохте. Господ господари не създаде – вие създадохте господарите. Господ не създаде в света сиромаси хора – вие създадохте сиромасите. Единственото нещо, което Бог е създал в света, това са братя и сестри. Вие минавате за бащи и майки. А бащи и майки на Земята вие ги създадохте. Това е ваша фикция. Ти казваш: „Аз съм майка." Ти си представляваш майката. Ти си една картина. Ако аз нарисувам на една картина една майка, това майка ли е? Единствената Майка и единственият Баща в света, това е Бог. Един е вашият Отец! Един е Духът! Във всинца ви е Един! И в мене, Който говори, и във вас говори. На мен не може да говори Бог, че любовта е такава, а пък на вас да говори, че любовта е друго нещо. Бог говори едно: „Вие сте новите хора, гответе се!"

Вие казвате: „Какъв ще бъда аз в следующето прераждане?“ Аз не искам да останете вие в следующето прераждане. Още сега трябва да се преродите. Днес, тая сутрин трябва да се преродите! Днес! Който е кандидат, днес да се прероди! Вие казвате: „Тогава какво ще стане със стария живот?“ Стария живот ще го преработите. Ще вземете нещо от стария живот и ще го внесете в новия живот, но преработено. Нито едно от сегашните ваши чувства не трябва да се губи. Когато Христос увеличи хляба, каза: „Съберете всичко, че да не се изгуби нищо.“ И напълниха 12 коша с трохи, укрухи. От сегашния живот всичко това, което имате: мисли, чувства и прочее, трябва да се изработи. И нищо излишно да не остане. Вие сега както работите, ни най-малко още не е сполучлива работата. Колко пъти се секнете? Щом се секнеш, не си светия. Аз съм на особено мнение. Някой дойде при мене и се секне – не е още светия. Тъкмо минаваш и някой плюе на земята – и той още не е светия. Най-първо ще гледаш на ден веднъж да плюеш; после на седмицата веднъж; после на месеца веднъж. И ще се секнеш веднъж. И после, като почнеш на година само веднъж да се секнеш и да плюеш, ти си един от големите светии. А пък сега светийството го продават много евтино: като пожълтее човек, като му хлътнат бузите. Не. Някои сестри сега ще ви представят как аз съм казал.

Погледнеш някой човек в очите. Аз като го погледна, две неща мисля. Някой дойде при мен. Паднал духом, обезсърчен. А пък аз като го погледна, казвам: „Желая и аз да стана като тебе.“ Да го почувствувам! Той е нещо особено! Защото не съм почувствувал какво нещо е обезверяване. Дойде някой и се е обезверил. Казвам: „И аз да стана като тебе.“ А пък дойде някой и има вяра. А пък аз имам вяра 10 пъти по-голяма. И казвам: „Аз не желая да бъда като тебе.“ Някой път, като видя един човек, казвам: „Аз желая да бъда като тебе.“ И като кажа така, казвам още и следното: „Искам да ти дам нещо от мене.“ Като дойда до верующия, казвам: „Да имаш вярата, която аз имам.“ Но като дойда до слабия във вярата, казвам: „Искам и аз да имам от твоята вяра.“ Някой казва за някои хора: „Те са още прости хора.“ Бог, Който е във вас, не е прост. Аз никога не казвам, че някой е прост човек. Бог е всезнающ. Бог, Който е в мен, е всезнающ. И Бог, Който е в него, е всезнающ. За Бога аз обичам този човек. И затова, като срещна някого, аз се радвам. Като срещна един грешник, аз се радвам. При всичките грешки, които има, понеже Бог живее в него, този човек има бъдеще. Когато един човек има знание, аз се радвам, че това знание е от Бога. И когато е добър човек, аз се радвам, че това добро е от Бога. И аз се радвам, че Бог живее във вас и ще ви направи такива, каквито Той иска.

Та казвам: Обичайте Този, Който живее във вас. И работете за Този, Който живее във вас! И навсякъде, където ходите, съзнавайте това. Радвайте се, когато се радват. Радвайте се, когато осиромашеете и когато забогатеете.

На всичко се радвайте. Понеже сиромашията и богатството, и невежеството, и знанието, и силата, и слабостта са едно условие за Бога! Всичко, каквото и да е, то е едно условие, от което Бог всичко може да направи. От вашите прегрешения Бог ще направи огърлици със скъпоценни камъни и бисери. От лошите думи, с които се обиждате, Бог ще направи украшения, най-хубавите. И благодарение на лошия живот дърветата раждат. В Бога няма слабости! Бог ще превърне всичко лошо в добро!

Та казвам: Не се обезсърчавайте! Турете си следното в ума: в новото учение хората трябва да бъдат герои. Казвай: „Ние ще се радваме на всичко!“ Защо? Защото Бог живее в тях. Ние ще се радваме на всички хора, защото Бог живее в тях. Ако ви питат: „Какво учите вие?“, отговорете: „Ние се радваме на всички хора, защото Бог живее в тях.“ Бог е вътре в света. Щом Бог е вътре в света, то всичко, което е в света, Бог ще го направи за добро. И това е Славата Божия, че Бог всичко ще превърне за добро. И затова, бъдете герои. Изправете се! Напред сега! Развейте знамената сега! Знамената ви да имат седем цвята: червен, портокален, жълт, зелен, син, тъмносин и виолетов. Развейте знамената и напред! И наточете вашите езици. И всеки ден езикът ви да маха. Той е капелмайстор – дирижира. Въоръжете се сега с вашите умове, сърца, души и с духа си и – със знамето напред! Трябва да се победи на свят. Онзи неорганизиран вътрешен свят в нас трябва да се победи, за да се прослави Бог! Да знаеш, че Бог в тебе живее! За да се изпълни Волята Божия! И кажи: „Да бъде Волята Божия, както горе на небето, така и долу на Земята!“

Тайна молитва

Да кажем 3 пъти следното:
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Любовта Си! (3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Мъдростта Си! (3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Истината Си! (3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Духа Си! (3 пъти)
Амин. Амин. Амин.

6.20 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

XIX година (1939–1940)
1-ва школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 септември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_10_01 На Него можем да разчитаме
утринно слово

НА НЕГО МОЖЕМ ДА РАЗЧИТАМЕ

2-ро неделно утринно Слово

1 октомври 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще ви прочета първата глава от пророк Захария.

Имайте предвид, че пророкът е говорил преди повече от 2000 години.

Духът Божи.

Не е лесно нещо, човек да бъде пророк. Пророците са изложени на известни изпитания. Не е лесно човек да бъде учен, да бъде ясновидец. Ако всички хора бяха ясновидци, при сегашното положение, то щеше да ви побелее главата преждевременно. До ясновидеца идват непоносимите страдания които съществуват в света, онзи вик, онзи зов, който съществува навсякъде за помощ. Например, потъва един параход и издава вик, но няма кой да помогне. Казвам: Трябваше да бъега някой път вие казвате: „Колко са жестоки!" Но знаете ли и ние колко сме жестоки, всеки един човек лично колко е жесток! В хората съществува голяма жестокост. Но трябва да се изнесе. Някой път вие сте неразположени. Защо? Само една ваша мисъл, която сте приели, или едно ваше чувство е изпотрепало 200–300 хиляди клетки. За нищо и никакво ти ги изпотрепваш. Не са само 2 хиляди. Това е едната страна. При всяка скръб измират достатъчно клетки и при всяка радост се раждат нови клетки. Следователно, при една радост могат да се родят 100 хиляди, 200 хиляди, 300 хиляди, 500 хиляди, един милион клетки. И вие се радвате, че са се родили нови клетки, които носят нещо ново, Божествено отгоре. Какъв е този процес, който Бог постоянно извършва? И ако няма кой да се застъпва, то не зная какво би станало с хората. Човек не щеше да може да се обновява. И тогава страданието се оправдава с туй, че при всяко страдание човек придобива знание. Това е отрицателната страна. А пък от радостите той вкусва от Божиите блага. Всяка една радост, това е един обед. А пък всяко едно страдание е гладуване. И ти при това гладуване добиваш една опитност: да оценяваш Божиите блага. Вие например не оценявате, какво благо ви носят вашите очи. Те са прозорци, чрез които идва храната за човешката мисъл, за онази красота, за която вашата душа седи и копнее. И чрез ушите ви влиза храна. И те са проводници. Всички звукове, които идат, носят храна. Та когато

човек оглушее, той гладува, а пък като чуваш, ти се храниш със всички хубави работи. А пък като чуваш лоши думи, те рушат. Не обръщайте внимание на лошите думи, понеже те развалят яденето ви. Например, представете си, че тъкмо си седнал и имаш едно хубаво ядене, и една муха кацне и умре в яденето. Може мухата да е една. Но някой път сипят едно ядене и гледаш вътре 10 мухи. Знаете ли, че тези мухи носят отрова вътре и известна зараза. Какво ще правиш? Ще оставиш яденето. Всички имате опитността. Някой път чуете една дума и ви се развали всичкото настроение. Разправяше един наш приятел, който е сега в Америка – Граблашев, че държал в един от българските градове една сказка. Много добра сказка държал. Публика имало много. Той разправя: „Един господин ми каза: г-н Граблашев, ще ти кажа нещо много важно. И аз мислех, че ще ме похвали. И той ми каза тихо: Страшен вагабонтин си." Това било в Плевен. Разбира се, тези неща стават в плевнята. И мнозина от вас искат все да си дадат мнението. Някой казва: „Трябва да му кажа истината, че е лош човек." Какво ще му кажеш? Той си знае, че е лош. Каква нужда има да му кажеш. Пияницата не знае ли, че е пияница. Крадецът не знае ли, че е крадец? Онзи, който одумва, не знае ли, че е одумник? Това не е знание. Онзи, който иска да каже някому, че е лош, каква е неговата цел? Той е станал слуга на дявола. Слуга си на Бога, ако отидеш и му кажеш и този човек изправи живота си. А пък този човек, тъкмо намислил да изправи живота си и ти отидеш отгоре и му кажеш това. Пазете едно правило: Не поправяй един човек в погрешка, която ти сам имаш. Поправяй един човек в погрешка, която ти сам нямаш. И ръцете ти тогаз са чисти, и каквото кажеш, Бог ще те благослови. Някои сега искат да проповядват, да говорят. Какво ще проповядваш? Това което нямаш ли или това, което имаш. Някой казва: „Как да започна?" Един цигулар откъде трябва да започне? Най-първо той трябва да има една хубава цигулка. Цигулката, това е жената, момата, като не се свири на нея, тя още не е женена. Лъкът е мъжът. Той на сърцето и свири, на 4-те струни. Като я стисне, така и свири. Сега този е един вътрешен процес, който става в човека. Че твоето сърце е онази младата мома, а умът е младият момък и постоянно той ще те смущава. Всяка скръб или всяка радост минава на тези 4-тях струни на сърцето ти. Ти казваш: „Не може ли без страдание?" Може. Как? Когато човек поумнее може без страдание. Щом ти кажеш една лоша дума да вземеш да я поправиш, че тази дума, като я кажеш на другиго, те няма да страдат. Защото лошата дума като я кажеш на другиго, те все ще страдат. Лошата дума трябва да прилича на онова, което причинява създаването на бисера в мидата. Като влезе една песъчинка в мидата, мидата прави нещо ценно от нея, около нея – един бисер. Има доста красиви бисери.

В сегашните времена вие седите и очаквате за нещо добро да дойде. Но ако

дойдат тези хубавите птици, модерните птици, 20, 30, 40, 50 щъркели или 4–5 орли? Или някой път стотина? Както във Варшава са били 200. И всичките хора на колене са се молили и птиците са снасяли своите яйца отгоре. Как ще примирите тези неща? Хората измират. Не е лошо човек да умре. Че ще се мре, ще се мре. И да дойде да вика някой, няма кой да чуе. И да живеете и 120 години, ще дойде време да чуеш последната дума и да приемеш последния лъч на слънцето. И после ще дойде пак ново повторение. Казвам: Би ли желал някой да остане до 120 години и после, на стари години, да го бият по гърба с по 20, 30 удара. Или бихте ли желали да станете на 120 години и да ви се смеят, и да ви развеждат, както развеждат един кон. Няма нито един от вас, който би желал това положение. Ние, като искаме да живеем на земята, чакаме нещо хубаво. Да живее човек и да възприема Божиите блага, да, разбирам. Има смисъл. Но да живее на земята в едно вечно поругание, няма смисъл.

Та казвам: Кое спъва хората? Човек, като яде нечиста храна, здрав не може да бъде. Човек като не знае как да мисли, който има нечисти мисли, нечисти чувства, желания, здрав не може да бъде, не може да има щастие.

Та казвам: Кое е чистата храна? – Словото Божие е чистата храна. Ако четете литература, в която няма храна, тя не е полезна. Има някои хубави книги, които носят отлична храна. Те са полезни. Но всяка книга, която няма тази храна, тя е безполезна да се учи. И ние сме пратени на земята за какво? Той е пратен да се учи. Да учи, но да не повтаря нещата. Сега нашата погрешка е там, че ние повтаряме. Способният, гениалният ученик веднъж като прочете, запомня. Някой човек 35 хиляди думи да му кажеш, напред и назад ги повтаря. Някой 5 хиляди думи като му кажеш, запомня. Някой хиляда думи като му кажеш, запомня, а пък друг, една дума като му кажеш, казва: „Я, я повтори!“ Не е запомнил. И този човек иска да мине за учен. Някой казва: „Снощи ми говори един ангел, но не можах да запомня.“ – Умът му бил отвлечен. Че този ангел, като ти говори толкова сладко и не си запомнил, и аз като ти говоря, пак ще забравиш. Всеки, който е дошъл на земята, не е от много умните хора. Това е обидно, но да го кажа по меко – не е от много учените хора. За учение сме дошли тука, за предметно учение. Страдаш, това е предметно учение. Не знаеш, какво нещо е страданието, не знаеш, какво нещо е злото, не знаеш, какво нещо е доброто. Злото и доброто не съществуват на небето. Доброто и злото са земята. Вие мислите, че като станете добри, ще отидете на небето. Това е една дреха за земята, а не за небето. За да отидеш на небето, трябва да отидеш с дрехата на любовта. За да отидеш при ангелите, трябва да отидеш с дрехата на вярата, с човешката интелигентност, да не правиш погрешки. А пък за да живееш на земята, трябва да облечеш дрехата на надеждата. Надеждата – това е да наденеш нещо. Това, което не можеш да

наденеш, не е надежда.

Сега казвам: За какво може да обичате един човек в света? Един човек може да обичате за онова, което може да ви даде. Или за това на което той е проводник. Можеш да го обичаш за неговия ум, за неговото сърце или за силата, която има, понеже всеки слаб човек, като влезе в съприкосновение със силния човек, възприема от силата му. Затова слабите хора обичат силния. И силния обича слабия, понеже иска да предаде някому.

Онзи, който има добро сърце, иска да предаде някому. Добрият човек обича лошият понеже добрият има къде да вложи своето добро. Аз сега говоря за едно зло в света, не в смисъл на постъпки. Но злото е един материал необработен. Да обясня тази мисъл със следното обяснение: Един музикант може да стане добър само тогава, когато от всеки един тон може да изважда ухание. Един музикант от всеки един тон трябва да изважда сок, както пчелите изваждат от цветовете. Една пчела е умна, която от всеки цвят изважда сок. И ако музикантът от всеки тон изважда сок, той е добър музикант. А пък онзи, който от 10 тона изважда оттук-оттам по-малко, той не е музикант. И за певецът е същото. Законът е все същият и за онзи, който мисли. Ако от всяка мисъл, която минава през тебе, можеш да изваждаш сок, ти си умен. Ако от всяко чувство, което минава през твоето сърце, можеш да изваждаш сок, ти си добър човек, ти си любящ човек. Някой ще каже: „Как можеш да изваждаш сок от мисълта?“ Там е изкуството! Някой път трябва едно предметно учение на музиката. Трябва някой музикант пианист да свири, за да ви покажа класическа музика. Мнозина свирят на пиано, но така не се свири. Ако аз бях взел да свиря на пиано, ето как бих започнал, ще ви го кажа. Вие може да го приложите на друго място. Понеже не сте пианисти. Аз ще ударя „до“ много силно. Това е за глухите – да дрънка. Онези, които са музиканти, трябва да седят най-малко на другия край. Ако свиря на някои по музикални, трябва да свиря така леко, че едвам да се чуе гласа. Някой ще каже: „Ако се свири тихо няма да се чуе.“ Не, най-силните звукове са тихите. Това, което не чуваш, се чува по цялата земя. Значи, една мисъл, на която не можеш да се радваш, никой не може да я разбере, понеже тя се предава чрез тебе. Ти си предавател на тази мисъл. Ако ти я разбереш, ще я предадеш правилно. Ти си една глава, която предава мислите на хората, мислите на ангелите и мислите на Бога. Твоята глава има една трудна задача. Най-първо трябва да знаеш да предаваш човешките мисли. След това трябва да се научиш да предаваш Божествените мисли. Знаете ли каква велика задача е това? Знаете ли, че ако хората бяха почнали да предават ангелските мисли, щяха хората да светнат. Както тези лампи светят. Не с такава светлина. Като влезе един човек ще почувствувате, че той има известна светлина.

Разправяше ми един ученик: „Учителят по математика ми зададе една задача и аз бях се объркал. И само като ме погледна учителят, изведнъж разбрах задачата и я реших.“ Онзи му предал светлина и хвърлил светлина върху тази тъмна задача. А пък има математици способни, но ученикът като го погледне забърква всичко. И религиозни хора има, които като дойдат, забъркват хората. Бъдете носители на Божествената светлина. Човек има доста тъмнина. Защо ще му носиш още тъмнина. Светът е пълен с тъмнина сега. Отвън имаме достатъчно светлина. Но вътре има една тъмнина – в избите. Прозорците са затворени.

Ние сега минаваме за много критици, почваме да се критикуваме, кой как живее. Ще живееш като човек, ще мислиш като ангел и ще обичаш като Бога. Това е наука вече. Да живееш като човек, да мислиш като ангел и да обичаш като Бога, знаете ли какво е това? Та казвам: Имаме една велика задача в живота. Вие казвате: „За какво трябва да живея?“ Да живеем като човек, така както всички хора живеят. Не както един човек, но както цялото човечество живее. Така да живеем. Да почна да мисля, както всички ангели мислят, да нося светлина навсякъде и да почна да обичам, както Бог обича. Христос казва на едно място: „Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Вие опитвали ли сте някой път да обичате, както Бог обича? Мъчна работа е! Ако ти не си живял, ако ти не си мислил, не можеш да обичаш. Защото под живот разбирам движение. Да живее човек, това е най-ниското състояние в което човек се намира. И да проявиш това,което виждаш в хората. В човека виждам само движението, мърдането на устата. Представете си, че вие сте глухи. И някой трябва да ви изяснява, какво означава вдигането на двата пръста, на три пръста, на 4 и пр. Когато пианистът седне на пианото, какво иска да ви каже? Всеки може да свири, но от свирене до свирене има разлика. Всеки може да мисли, но от мисъл до мисъл има разлика. Всеки може да чувствува, но има разлика. Аз наричам силен човек онзи, който не осиромашава. Силен човек е онзи, комуто никой не може да заграби това, което има. Ти си силен ако никой не може да ти вземе това, което имаш. Ако всеки ден ти казваш: „Изгубих си мира, знаеш ли каква загуба е това?“ Може да те обере някой, може да дойде някой и да те раздразни. Като дойде някоя голяма буря, да не може да те изкърти. Може само малко да се наведеш и като замине, пак да се изправиш. Като духат ветровете, оная планина могат ли да я отвеят? Ако си някоя голяма планина, не. Но ако си някъде, някой малък лист, тогава е друго.

Аз, като се върнах от Рила, видях, че са пожълтели листата на лимоните. Сега са раззеленени. Питаха ме: „Защо са пожълтели?“ Някои мислят, че от голяма скръб. Всъщност, не са ги поливали. И се оплакваха. Казваха:

„Много малко водица ни даваха и пожълтяхме.“ Не им дали вода и те пожълтели. Те казваха: „Вода!“ На сестрите казвах: „Вода трябва да им турите.“ И сега от водата позеленяха вече. Казвам: Онзи, който пожълтява, живот му трябва, вода! Вие не знаете причините за вашите страдания, откъде идват. Някой бил глупав, че е счупил едно шише, а пък друг е бил глупав, че е ходил бос по стъклата. А трети е отишъл да лекува рани, а не е знаел как да ги лекува, та са се събрали трима глупци. Онзи, който е направил погрешката, е глупав. Онзи, който е пострадал, е глупав и онзи, който ги лекува е глупав. Дето има счупени шишета, носете на обущата си два пръста гьон и няма да има нужда да ви лекуват. Защото, имали ли сте вие опитността на селските деца? Те често взимат клас и ще го турят в гърлото си много лесно, но ако речеш да го извадиш много мъчно е, понеже има шипове. Но знаете ли колко мъчно се лекува това? Как ще го извадите, кажете ми. Не е лесно. Някой, човешка мисъл има, която като влезе, прилича на клас. Лесно влиза и мъчно излиза. И някой ако дойде, който не разбира законите, ще си причини големи страдания. По-добре е да влезе класа в стомаха, отколкото да го изваждаш. Та по-добре е да претърпиш думата, отколкото да я изваждаш навън. Така по-малко страдания ще имаш. Аз съм за по-малко страдания. По-добре едно страдание, отколкото 10 страдания. Сега по някой път човек сам си причинява своите страдания. Знаете ли, колко мъчно е човек да търпи? Например, аз съм виждал някого, че минава и се закачи някъде. Например, случва се, че ти вървиш и палтото ти се закачи на кревата и ти дръпнеш гневно и палтото ти се скъса. Креватът ти казва: „Чакай, не бързай!“ Ти казваш: „Работа имам, нямаш право да ме спираш.“ И скъсаш палтото. Хубаво, ако беше някой човек, ще му кажеш: „Защо ме хващаш, че ми късаш палтото?“ Сега какво ще кажеш за кревата? Кой е виноват? И ако някой човек те е обидил, къде е причината? Ти си дошъл много близо до него. В света съществува един закон. Бог е турил път на всеки човек. Всеки човек си има особен път, както месечината, слънцето, земята и пр. И всички тези, които правят погрешки, отделят се от Божия път, който Бог е турил и влизат в нов път. Влизат в страдание. Поздравлявайте се отдалеч. Някой път ще кръстосаш орбитата на други. Но гледай да я кръстосаш по-рано, че двамата да не минавате едновременно. Някой път кръстосването е неизбежно, тогава ще пътувате с голяма бързина, няма да намалявате бързината. Ако се спираш да слушаш кой какво говори, ти ще се сблъскаш с някого. Ако си пощаджия и се спираш да се разправяш с ежедневните новини, как ще раздадеш писмата?

Какви са сегашните новини? Вземете кой и да е вестник, все едно и също пишат. Вземете вестниците „Утро“, „Зора“, „Заря“, който и да вземете с много малко различия са. Някой път вземаш два вестника, но каквото има в единия, има го и в другия.

Често в политическия живот и в религиозния има еднообразие, дошло е еднообразието. Казваш: „Да живеем добре.“ Само с добро живеене не става тази работа. Добрият живот е резултат от нещо. Ти не можеш да живееш добре, докато не си мислил добре, докато не си чувствувал добре. Добрият живот е резултат на мисълта. Доброто зависи най-първо от Любовта. Доброто зависи и от мисълта, тогава иде вече добрият живот. Значи, каквато е била любовта ни в миналото, каквито са били мислите ни в миналото, такова ще бъде и проявлението на нашия живот сега. Ние не можем да се избавим от последствията. Ако на сто километра разстояние е валял дъжд, ще се образува порой. И реката не може да се избави от последствия. Колко време ще продължава пороя, това ще зависи от туй, колко дълго е валял дъжда. Ако два часа е валял дъжда, два часа ще трае пороя.

Сега всички се спъват в следното – някой казва: „аз 20 години вече как живея и вярвам в Христа.“ Ти няма да вкусиш сега от плодовете на тези 20 години, които си живял. То е за в бъдеще. Ти ще вкусиш плода сега на онова, което преди 20 години си живял. Това минало идва до тебе. Сега си станал добър, миналото ти не е добро. Лошото трябва да изтече и после ще дойде ред за сегашните ти добри мисли, за сегашната ти любов, може би след 20 години, след 10 години, може би след една година. Сегашните ни добри мисли, сегашната ни любов ще дадат резултати в бъдеще. А пък сега трябва да ликвидираме с миналите мисли, желания и пр. Някой път сме ги имали и сега вкусваме сладчината им. Всички хора с които се срещаш, едни са добри, а други лоши към тебе. Това е последствие от миналото. Някой те обира, ти си го обрал в миналото. Ако разбираш закона, ти ще бъдеш благодарен, че си се отплатил. Ти си биел и сега те набиват. Ликвидира се кармата.

При сегашните условия се изисква един разумен живот. Трябва една наука с която да се ликвидира миналото, не само на отделните хора, но и на народите. Законът е същият. Един народ трябва да ликвидира със своето минало. Цялото човечество и то има карма, с която трябва да ликвидира. И Христос, когато дойде на земята, той учеше този закон. Как може да се ликвидира миналото? Може само по три начина: Може само чрез закона на Любовта, закона на мисълта и закона на доброто да се ликвидира кармата. Това е цяла една школа. Хиляди години сме живели и хиляди години ще живеем, докато се ликвидира.

Да любим, както Бог люби, да мислим, както ангелите мислят и да постъпваме, както всички добри хора знаят да постъпват. Всеки един ученик, всеки един от вас, иска да бъде съвършен. По този път се добива

съвършенство. Казано е: „Бъдете съвършени, както Отец ваш е съвършен." Това подразбира онзи живот, по който всички хора трябва да вървят. И не трябва да се обезсърчаваме. Някой път казвам: Радвайте се и на страданията. Защо? Радвайте се, че сте научили нещо. Радвайте се и на радостите си. Понеже сте вкусили от доброто, което Бог ти дава. В страданията, ти вкусваш от знанието, от опитността, от учението, а пък чрез радостта ти вкусваш от Божията Любов. Ти не можеш да добиваш знания, ако не страдаш. И не можеш да се радваш, ако не обичаш. Радвай се на радостта, понеже ще вкусиш плода на Божията Любов. Светът е създаден за вас. Най-първо е създаден, за да страдате, за да добиете знание. Светът е създаден и за радостта, за да опитате плодовете на любовта. Това като разберете вътрешно, вие ще може да се примирите много лесно с нещата, ще разберете Божиите пътища. Много мъчно е човек да се примири със страданията. Мислите ли, че Бог не страда? Той страда много повече от вас. Той трябва да ни търпи. Ние не мислим както трябва, не обичаме както трябва и не правим добро както трябва. И Той трябва да ни дълготърпи. Минават се ред поколения. Бог казва: „Не прави това!" Ти казваш: „Защо да не го направя?" Бог казва: „Не вкусвай това!" Ти казваш: „Защо да не го вкусвам?" И после сме недоволни. Като страдаш, ти си недоволен. И като се радваш, ти си недоволен, понеже казваш: „Онзи има по-голяма радост, по е богат, има повече да яде и пие!" Той е снажен, червендалест, а пък ти си едно джудже. И мислиш, че Господ е виновен за всички тия работи. Ти се радвай на Господа, че си малък, понеже в сегашните времена, ако имаш 2–3 метра височина, знаеш ли колко мъчно щеше да се движиш? И колко мъчно щеше да се нахраниш? А пък сега си едно малко човече до 120 см. По е икономично. Сега, всички тези неща ще ги преведете към духовния живот. Красивото в света седи в две неща: човек изучава великото в света, безпределното! Ще изучиш законите и на малкото, на онова малко, от което по-малко няма. Идва положение, дето всяка форма изчезва, между тези два полюса. Ако в малкото си доволен, ти ще разбираш и голямото. Ако не си доволен в малкото и в голямото няма да си добре. На малкото отговорностите са малки. Но в голямото има големи отговорности. Представете си един ангел, който ръководи земята, знаете ли каква отговорност има? Един цар, който управлява народа, каква отговорност има? Една майка, която ражда деца, каква отговорност има? Един учител, който учи деца, каква отговорност има? При всичките работи, които вършат хората, имат отговорности. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко зло правиш, малко наказание имаш. Голямо зло правиш, голямо наказание имаш. Малко добро правиш, малка награда имаш. Голямо добро правиш, голяма награда имаш.

Та пророкът казва в свръзка с кармата: „Оставете тези пътища, за да

живеете добре!“ Та казвам: Живейте добре! Мислете добре! И любете добре! Или казано другояче: Главата ви да има добро осветление, сърцето ни да има добро осветление и тялото ни да бъде въоръжено със сила. И да не могат да ни нападнат и бомбардират. Как се въоръжават сега Русия, Англия, Франция, Германия и пр.? И ако не си добре въоръжен, ще те нападнат. Ако си въоръжен с отлични силни мисли, няма да могат да те атакуват лошите духове. Ако си слаб, другите може би ще искат да те защищават. Но ако остане друг да те защищава, ще те защити така, както защитиха Полша. Нали Англия щеше да я защити? Остане ли отвън да ти помагат, то работата е загубена. В това отношение само Бог прави изключение. Но аз наричам Бога този, който е над всичко, във всичко и под всичко! На Него можеш да разчиташ. А пък на всички други, които не са във всичко, една трета можеш да разчиташ. Те не са под всичко и над всичко. Погрешката ви е там, че вие се надявате на този, който е във всичко. Надявайте се само на Онзи, Който е над всичко, под всичко и във всичко! На Онзи, Който е в живота, Който е в човешката мисъл, Който е в Любовта. Той е Духът, Божественият дух. На Него ние трябва да разчитаме. Там е силата на човека, да бъде постоянно във връзка с разумния живот! И всичко каквото става в света, от едни неща да се учи, а други да ги вкусва и да се радва на Божиите блага. Знание трябва да придобива. По който и да е начин и да не роптае. Той ще си роптае, но като роптаеш, да не роптаеш! Знаете ли, какво нещо е това? Ропотът е едно вътрешно недоволство.

Вчера ми носят едно писмо. Идва един и ми казва: „Учителю, нося ви едно писмо.“ Аз зная какво е това писмо. Онзи, който ми праща писмото, иска пари от мене. Разрязах писмото, хвърлих само един поглед, турих му числото „5“. Турих моето писмо вътре и му го пратих назад. И аз му пиша същото писмо. Иска той. Сложих му каквото иска. И му пращам писмото отново. Та казвам: Когато вие пращате едно писмо до Господа, Той ще го отвори, ще тури нещо и ще ви прати писмото назад. Няма архива в небето за писмата ви. Този пише така: „Високоуважаеми г-н Учителю, понеже се намирам в лоши условия, жена ми е болна от малко простуда и много страдаме, понеже нямам пари за доктор, а пък тя се нуждае от доктор...“ и т.н. Топла вода да взема, повече да диша, малко повече да работи. Да не ходи със скръстени ръце, да не чака крушата да капне в устата и. Значи, тя не се нуждае от лекар, а от това. Ако аз бях на негово място, ето какво щях да направя. Щях да кажа: Г-н Учителю, мога ли да ви донеса малко вода? Или мога ли да отида в града да ви донеса нещо? Щях да направя някаква услуга. И като ми направят услуга, щях да му дам два пъти повече. А пък той сега ми заповядва да му дам. Не се е отучил още от господарските си навици. Той казва: „Трябва да ме послушаш и ако не ме послушаш, ще се разгневя, ще дам заявление, ще се оплача.“ И тук всеки ден аз имам такива

екземпляри. Хем по Бога служат. Онзи е руснак, не е от братството. Но и от братството и те са руснаци, братски руснаци.

Един ден намирам една сестра, която отива към лозето. Тя ми каза следното: „Гледам един откъснат грозд." Казах на един брат когото намерих там: „Няма да късаш грозде." Той каза: „Аз откъснах 5 грозда." Казах: „Много си откъснал. За всекиго трябва да има по един грозд." Онзи каза, че това е братско. Но трябва да знаете, че ви се пада една круша или две круши. Вие не разбирате идеята. Някой казва: „Ние работим за Господа." Че тогава, ако работите и искате да изпоядете всичко, за онзи свят какво ще остане? Един брат идва и ми казва: „Все намирам една сестра в лозето и тя ми казва: Дойдох да видя прасковите. Дойдох да видя как е лозето." Когато се копае лозето, никой не идва да го гледа. Сега, не че не можем да отучим хората от един лош навик, можем да ги отучим, но не е хубаво. Ти можеш да изядеш една круша и това да ти коства много скъпо.

В Египет има мумии, върху които са произнесени заклинания и всеки, който е взел тази мумия, имал е нещастие. Върху всеки плод може да има заклинание. Не яж това, в което няма Божието благословение! Искам да ви кажа закона: Не яж това, което няма любов! Не яж това, което няма мисъл, не яж това в което няма добро! Светът защо страда? Аз само изнасям за изяснение. Да кажем, че иска някой човек да сподели мислите си с вас. Не може човек да сподели мислите си с вас, ако вие нямате любов към него. Нито вие трябва да споделяте мислите си с друг човек, който не ви обича. Той може да ви унизи. Той може да каже: „Колко е глупав." Всеки човек, който ви повери своите мисли и своите чувства, вие може да го цените. Той е като скъпоценен камък. Някой ще каже: „Глупави работи са." Няма нищо глупаво в света. Ние трябва да го разбираме. За да разбираме нещата, ние трябва да ги ценим. Всички неща, които носят в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и оная доброта, те носят благословение. И Бог казва: „Не яж от онзи плод, който няма любов! Не яж от онзи плод, който няма мисъл! Не яж от онзи плод, който няма доброта! И в който ден ядеш от този плод, ще умреш." Това е тълкуването. Най-обикновеното тълкуване. Яж от дървото на живота, дето е Божията любов, дето е Божествената мисъл и дето е доброто! И тогава ще имате и радости и скърби. И те ще ви бъдат приятни. На земята не можете да се издигнете над страданията. В земния живот немислимо е да избегнете страданията. Но по възможност да имате най-малките страдания! А пък най-малките страдания – те са радости. А пък големите страдания, те са за много силни хора.

Добрата молитва.

Това, което ви говоря сега, то е за вашата душа.

Това, което ви говоря сега, то е за вашия дух.
Това, което ви говоря сега, то е за вашия вътрешен живот.

1939_10_01 Двама господари
неделна беседа

ДВАМА ГОСПОДАРИ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Има едно изречение: „Никой на двама господари не може да служи.“ (Матей 6:24, Лука 16:13)
„Духът Божи“

„На двама господари“ разбира едно раздвоено състояние. Никой не може да слугува на две раздвоени състояния. Когато умът е раздвоен, когато сърцето е раздвоено, оттам произтичат всичките противоречия в живота.

Земята е минала през няколко големи кризи. Минала е тъй наречената полярна криза. В тази криза Земята се е оформила със своите полюси, турила основа за сегашния живот. Минала някаква криза, наречена Лемурийска криза – появяването на черната раса на Земята, проявяването на злото. Черните хора са останали от онова състояние, [при] което се е явило падането. Сегашните хора се намират в друга обстановка, която е станала след падението. Атлантската раса е онази, която е свързана с потопа и с раждането на бялата раса. И сега Земята е под друга една криза.

Въпросите може да се разглеждат чисто външно. Някой път разглеждате чисто физически, че светът може да се свърши. Питам: когато се разваля една къща, какво лошо има? Разваля се една къща, съгражда се по-хубава. Казва: „Развали ми се къщата.“ Ако се разваля и се съгражда по-хубаво, на място е. Ако един порядък се замени в света с друг по-добър, в реда на нещата е това. Това е един Божествен ред на нещата.

Та, в съвременния свят, и в религията, и в науката, има едно раздвояване на човешката мисъл. Ако говорите за Божествения свят, учените хора казват: „Ние разбираме само физическия свят, който изследваме.“ Духовните хора приемат Божествения свят и духовния свят, а за физическия свят казват, че той не съществува за тях. Няма едно вътрешно единство на разбиранията.

Три свята съществуват. Аз наричам Божествен свят света на причините, духовен свят е светът на законите, и физическият свят е свят на явленията. Следователно той е резултат на причините във връзка със законите. Тогава може да представите, че главата на човека, това е причината на всичко. Законите седят в неговите дробове, а физическият свят не седи само в

неговия стомах, но седи в неговите крака, ръце. Туй, което може да работи. Което човек намисли и което чувства, с ръцете си го обработва и при него отива.

Казвам: Днес човечеството претърпява една голяма криза и то във век не на невежество, но на просвета. Такава просвета никога в света не е имало по-рано. Казвате: ако светът е толкоз просветен, защо е тази криза? Кризата се дължи на миналото. Ако хората не бяха просветени както днес, не зная какво би станало. Човечеството употребява грамадна сила, за да предотврати тази криза и като дойде, да може да я използува. Тези, които разглеждат събитията, търсят причините някъде, но причината днес не седи нито в Англия, нито в Германия, нито във Франция, нито в Русия, нито в Америка, нито в Япония, нито в Китай, никъде не седи причината. Че двама души се състезават, причината не седи в състезателите. Някаква причина има. Причината е извън тях.

Причината седи в любовта. Онзи, който не разбира любовта, той се състезава. Онзи, който не разбира физическия свят, той се състезава. Онзи, който не разбира закона, той се състезава. Всичките хора на Земята мислят, че като се осигурят материално, вече са се осигурили. Донякъде е така. За колко години може да се осигурят? В най-ранната възраст човек се осигурява за 999 години. Аз турям няколко години повече, отколкото е писано в Библията. Бих ви казал, че преди Адама съществуваше един човек, който е живял 10 000 години. Преди Адама имаше един човек, който е живял 100 000 години. Преди Адама имаше един човек, който живееше един милион години.

Сега няма да аргументираме, да доказваме нещата. Според мене доказването е пипане. Онзи, който доказва нещата, пипа. То е дълъг процес. За да направиш нещо, изисква се дълъг процес. Ако тръгнеш оттук до Слънцето с пипане, колко милиона години ти трябват? Сега аз разглеждам въпроса малко другояче. Кой каква страна взема, за мене е безразлично. Всичките хора, без да искат, работят в една посока. Всичките имат доброто намерение. Няма човек, който по естество да е лош. И лошият човек, като работи, има добро намерение. Онзи вълк мисли лошо, оттук задига едно агънце, оттам задига друго, казва: „Деца имам, грехота е да измрат гладни.“ Онзи орел, който задига една птичка, казва: „Грехота е да измрат децата ми, трябва да ги нахраня.“ Сега не искам да оправдавам, но не искам и да осъждам. Така изясняват те. Вълкът, който яде овците, казва: „Знаеш ли защо ги ядем? Защото – той казва – тия овце едно време бяха вълци. Сега са вълци, облечени в овчи кожи, затова ги ядем.“ Сегашните добри хора са едновремешните лоши хора, а бъдещите добри хора ще бъдат сегашните лоши хора.

Сега, туй не е проверено научно, работите дали са тъй или не, ние ще оставим нещата да се проверят. Защото нещата са верни само тогава, когато по принцип са верни, по закон са верни и по проявление са верни. Престъплението на вълка не седи в това, че изял овцата, но в това, че не я пита дали тя иска да се жертвува заради него. И той проповядва Христовото учение. Казва Христос: „Ако Ме не ядете, нямате живот в себе си." И те казват: „Ние, вълците, ако не влязат овцете в нас, ние сме изгубени." Те казват: „Като ви ядем, ние хора ще станем и ще просветнем, и децата ни за бъдеще ще се подигнат." Сега, не искам да убеждавам. Каквото са мислили хората, все е право. Едно време се биеха със стрели, от сто крачки стреляха. А пък сега не от сто крачки, но от един километър удрят. Питам: ако тия, старомодните, дойдеха днес със своите стрели и модните – със своите пушки, как мислите, кой щеше да има правото?

Та казвам: В сегашния свят, в природата, се изисква една трезва мисъл. Една Божествена мисъл се изисква. Много хора се съмняват. Съмнението е на място само ако се съмняваш в това, което вярваш, за да го провериш. Ти ще минеш през един мост – имаш право да го провериш. Ако не го провериш, може мостът да се счупи. Ти ще идеш с падането на тоя мост. Провери нещата. Ти може да вярваш в една наука – провери я. Всички неща са в проверка. Ние в живота само проверяваме. Бог те е така направил, че като възприемеш светлината, тъй са нагодени очите, че като възприемеш светлината, да ти е приятно. Светлината, която е приятна за очите, е и полезна. Звукът, който е приятен за ушите, е и полезен. Светлина, която не е приятна за очите, и звук, който не е приятен за ушите, не са полезни. Храната, която е приятна за устата и за стомаха, е здравословна храна. Храната, която не е приятна на устата и на стомаха, не е здравословна. Често се сърдим на стомаха, но той е много справедлив. Той никога не обича да се занимава с лоша храна. Когато дадете на стимаха си лоша храна, той я връща. Даже пияниците, които пили, пили вино, като изпият седем–осем кила, вече стомахът не приема, връща го. Казва: „Господарю, стига този буламач, това не е от Бога, това не зная какво да го направя." И Божествените работи като вземеш, стомахът казва: „Малко туряй." Не пий много вода, не ти трябва. Колко кила вода ти трябва на ден да изпиеш? Кило и половина най-малко. Две кила, две кила и половина е изключително. Някои хора има, и половин кило не пият. Тогава казват: „Виното – за хората, водата – за жабите." Туй изречение го считат поетично. Че за жабите е водата. Водата никога не пръска човешката глава, а виното я пръска. Взривно е.

Съвременното човечество се нуждае от една Божествена мисъл, която иде в света. И тази мисъл стимулира целия свят. Целият материален свят се

видоизменя. И всичкото това безпокойство, което се случва в цялата Земя, се дължи на промяната, която става в живота с хората. Става една промяна. Всеки се страхува от нещо. Неизбежна е тази промяна. Ние трябва да се нагодим на условията, които идат. Някои хора казват: „Трябват ни нас научни данни.“ Запример, да ви приведа едни научни данни. Един математик сега изчислявал и казва, че ако в една форма, която събира едно кило вода, ако съберете атомите един до друг и я напълните с атоми, да няма празно пространство, знаете ли колко ще тежи този килограм? Сто хиляди тона. Човекът правил изчисления.

Казвам: Когато нашите атоми се приближават един до друг, ние ставаме тежки; когато се отдалечават, олекваме. Когато се приближават, ставаме материалисти; когато се отдалечават, ставаме по-духовни. Тогава, според тази теория, ние казваме: теготението се обяснява малко по друг начин. В етера има едно налягане от периферията към центъра. И следователно във всяка една частица има налягане от етера. И следователно всичката материя от повърхността на тялото се стреми към центъра. От туй налягане се обуславя каква е притегателната сила. Казваме: ние най-първо искаме да се освободим от туй налягане. Туй налягане на етера, то се дължи на някакъв закон, дължи се на някаква причина. Сформирането на материалните светове си има причина. В нас има една противодействуваща сила. Има една сила, която събира атомите наблизо. Ставаме по-тежки, по-инертни. И друга сила, от центъра към периферията, която отдалечава.

Тия атоми, за които говоря, те са монади, в тях живеят разумни същества. Ако вие претеглите човешката душа на Земята... Но вие нямате везни, с които може да я претеглите. Човешката душа не съдържа толкоз материя, колкото в един атом се съдържа. При това, толкоз малко материя има, а пък такава мощна сила има.

Сега да ви приведа друг един факт. Да ви покажа, че колкото се разредява материята, става по-мощна. В хомеопатията има лекарства от тридесетото деление и се употребяват за цяр. Знаете какво означава тридесетото деление. Ако вземете една капка вода и турите една капка от някакъв цяр, то е първото деление. Ще вземете второ шише от един килограм вода и ще турите една капка от първото шише. От второто една капка ще турите в трето и т.н., до тридесетото деление. И от тридесетото деление ще дадете една малка доза и болният ще оздравее. То е теорията на хомеопатите. Когато алопатите поддържат, че силни дози трябва.

Тогава в живота имаме две дози: едните мислят, че с малко пари може да минат – те са хомеопати; другите мислят, че много пари им трябват – те са

алопати. Има една болест за пари. Като осиромашееш, хване те треска. Ако нямаш пари, повишава се температурата на тридесет и седем–тридесет и осем [градуса]. Щом имаш повече пари, температурата спада. Има друга опасност: че може да спадне под нормата, на тридесет и шест, тридесет и пет, тридесет и четири [градуса] – опасна работа. Това са ред разсъждения на учените хора.

Това е вярно, че ние се нуждаем от пари. Нуждаем се от [...] пара, пари. Кому колко пари трябват? На български „пари“, „опари“, значи „изчисти, опра вълната“. „Опари се“ значи „опаричва се“. В човека има един център, наричат го „стяженолюбие“. Той ще те финансира, ще контролира. Той се намира отстрани, при слепите очи. Като осиромашееш, казва: „Пари!“, или: „Къща!“, или: „Ниви!“ Тази банка не може да работи, капитал трябва. И тогава френолозите, които изучават човека, намират начин да определят колко са капиталите, измерват и казват: колкото е по-широка главата при слепите очи, повече капитал има; колкото е по-тясна, по-малко капитал има. Капиталът в кокошките е слаб. Дай ѝ цяла крина жито, ще го разрови, ще го разхвърли. Ако дадете на катерицата, след като се наяде, другото, което остава, ще го закъта за после. Мравята, и тя прави същото. Пчелата, и тя закътва. Тя, ако намери някъде малко мед, ще извика цял взвод, цял един полк, цяла дивизия ще дойдат от пчелите, атакуват и достатъчно е един–два часа, и цялата дивизия със своите офицери накацат. Като атакуват, всичкият мед ще бъде задигнат, а питата ще бъде оставена. Питам: ако пчелите вземат меда, зло има ли? Ако се остави, ще се развали. Те като го вземат, пресен е. Човек като извади меда, [той] се захаросва. При пчелите седи в нормално състояние. Те поддържат известна температура, че не се захаросва.

Урокът, който трябва да извадите от пчелите, е следният: В себе си трябва да поддържаме онази топлина, при която нашите способности, нашите чувства, нашите сили, да не се изменя техният вътрешен състав.

Та казвам: В съвременната наука вече пристъпват, едно общество дава вече правила как трябва да се живее. Създадени са известни закони, имат религия, църкви, училища, има си болници, имат разни учения, имат си библиотеки, имат издаване на вестници, имат концерти, представления. И всичко това е култура. Всичките тия представления, който не разбира, казва: „Представлението не е на място.“ Всички неща не са на място.

Нещата в света са на място само когато излизат из онази норма, при която те трябва да съществуват. Ако сърцето стане два пъти по-голямо в туй тяло, знаете ли какво ще стане с човека? Пък ако стане два пъти по малко, пак ще се измени. Сърцето трябва да има тази форма, която му е дадена

първоначално. Дробовете, мозъкът на човека трябва да имат тази форма, която им е дадена първоначално. Човешкият мозък най-малко се изменя. Тялото може да се измени, да изгуби тридесет–четиридесет килограма; мозъкът много малко губи от своето вещество, понеже е много добре организиран. Силата на човека седи в добре организирания мозък. Най-организираното тяло е мозъкът. И той има още много да се организира.

Цял един живот, един религиозен човек, който е посветил двадесет–тридесет години в усърдно молене на Бога, знаете ли какво е придобил? Разбрал е чувството на любовта, на вярата и на надеждата, разбрал е малко разсъждението повърхностно, научил се е малко да пее, да си сготви яденето. Това е. Вземете един естественик, който посветил тридесет години в изучаване, той развил само долната част на челото. Горната част става полегата, долната – изпъкнала.

Ако човек стане много консервативен, като китайците, изпъкват му скулите. То е голям консерватизъм. Такива хора много мъчно можеш да ги туриш в прогреса. И религиозни да са, пак са консервативни. Ония хора, на които скулите са слабо развити, често менят убежденията си, без да ги проверят. Две крайности. Има известни отношения, които съществуват между мозъка и скулите.

Например, доброто състояние на вашия нос зависи от вашето чело. Дължината на вашия нос зависи от вашето чело. Но широчината не зависи от вашия ум, зависи от вашите чувства. От вашите морални чувства, от вашите семейни чувства. На всеки един човек носът му показва дали има обич към семейството. Широчината на носа показва дали има обич към жена си, към дъщеря си, към отечеството си, патриот ли е или не. Носът му показва любовта му към отечеството. Туй чувство сега не се е родило. От хиляди години човек имал чувство към отечеството. Той излязъл от едно отечество, от Бога, той помни това отечество и там, дето се е заселил, той носи това отечество в себе си.

Всичко онова, което ние го носим, ние го носим от този Божествен свят на причините. Ние сме минали през света на законите и там пак чувства са се развили и сме дошли във физическия свят, дето тия неща трябва да ги превърнем и пак отново да се върнем в Божествения свят. Тогава се заражда една мисъл: защо не ги виждаме? Защото са много надалеч. Да кажем, един човек се намира на сто километра на някое поле. Можете ли да го видите? Ако имате един телескоп, който увеличава сто и петдесет пъти, вие ще видите този човек да се движи. Даже сега, с този телескоп, който проектират в Америка, предполагат, че Луната ще се вижда като на един километър. Ако на Луната има такива здания, ще може да се виждат.

Че, то ще бъде голямо увеличение, ако един наш телескоп може да открие някое здание на Луната, ще направят фотография, то ще бъде голяма сензация. Тогава ще се докаже, че са живели или живеят хора. Тогава вече целият свят добива един друг изглед.

Ние сега мислим, че Земята е само населена, а други светове няма населени. Някои мислят, че Земята е разсадник на цялата вселена. То е много казано от учените хора на Земята. Те мислят, че Земята е единствената планета, на която има живот. Обаче, като четете Сведенборга (един шведски учен, който после станал ясновидец), той е ходил на Юпитер, на Венера, на Марс, навсякъде е ходил, разправя за хората, описва ги. И в оня свят е ходил. Разправя, че ангелският свят е разделен на три свята: един на висши ангели, на второстепенни и после третостепенни ангели, които са по-близо до хората.

Вие ще кажете: „Тия неща са отвлечени. Защо да не се занимаваме с туй, което е най-насъщно за нас?“ Ако един човек се занимава само с ядене и пиене, какво ще придобие? То не е само едно явление, но той трябва да чувства тази храна, която възприема. Той не би се хранил, ако не чувстваше една приятност от храната. Че, трябва тази храна да е приятна. Тогава френолозите намират един център при слепите очи (по някой път може сами да го намерите) – когато сте гладен, усещате едно напрежение при слепите очи. То е центърът за любов към яденето. Този център е близо до носа. Като минете покрай някоя гостилница, събуждат се тия нерви, стомахът се разклаща. Вие мислите за яденето и мозъкът даде разпореждане, че ти трябва да ядеш. Има един център, който регулира яденето. Във всичките хора този център не е еднакъв. В някои хора този център е слабо развит, затуй са сухи. У някои е развит, че са пълнички. Ръцете са пълнички, благоутробие имат, шията е пълна, навсякъде са пълнички. Онези, на които този център е слабо развит, лицето е сухо. Тия, сухите, минават за светии. Или другояче казано: светиите са хора икономисти в яденето. Казват: не трябва да се яде повече, много енергия се харчи, много мъчно се добива. Светиите пестят енергията, харчат времето. Време имат повече, енергия по-малко. Следователно светиите са умни хора, понеже пестят енергията, казват, ще живеят. Един светия живее повече от един светски човек. Един светия живее сто и двадесет–сто и петдесет години, един светски човек живее шестдесет години. Като яде наполовина, той продължава живота си.

Не е само в яденето, но човек трябва да разбира ония скритите сили, които Провидението, Великото в света е вложило в света, в материята. Следователно, ако човек е разположен, ако човек има една свежа мисъл – право мисли, когато разбере причините, ако неговите чувства разбират

законите и ако неговата воля разбира явленията в света, яденето в него ще бъде правилно.

Та казвам: Всичките спорове в сегашния свят все разрешават един кардинален въпрос: икономия на храната, икономически въпрос. Вие ще видите, в държавите, които воюват, всичко е турено под контрола, определено е колко да яде един човек. Няма вече много ядене. Там всички са светии. Когато има война, всичките хора са светии. Казват: „Трябва да се пести храната." Когато дойдат мирни времена, тогава ние разполагаме, оценяваме храната тъй, както трябва.

Та казвам: Трябва да се изучават ония принципи, които действуват. Човечеството е дошло до тия живите сили и то трябва да се вслушва. Някои го наричат свръхсъзнание, някои го наричат интуиция, някои го наричат Брама, някои го наричат Бог. Кръщават го различно. Има нещо разумно в света, което е навсякъде. На нас се проявява, туй, разумното в света, се проявява чрез всичките хора и чрез животните се проявява. Може да направите един малък опит. Вие седите и едно куче ви лае. Кажете му: „И в тебе има нещо разумно." То ще ви погледне, схваща мисълта и ще започне да маха опашка. Казва: „Може, може да има нещо разумно." Щом не си върти опашката, на друго мнение е. Ако ти му кажеш три пъти и извадиш едно геврече и му кажеш: „Понеже вярвам, че в тебе има нещо разумно, давам ти това геврече", то те погледне и пита: „За мене ли го даваш?" Като го вземе, ще го погледне, ще направи едно движение на тялото, ще се обърне, ще отвори устата. Хвърли му още едно, и като му хвърлиш три гевречета, ще се спре, тръгне напред, ще тръгне отзад, казва: „На добър път."

Сега вие може да кажете, че това е животно. Това е едно животно, което вярва само това, което вижда. Вярва в явленията, затова животното е в първата фаза. Като му зададеш въпрос, като дойде в контакт с твоя ум, веднага туй животно завързва приятелство с тебе, иска да говори. Някой път си изказва своите чувства. Ще дойде, ще се подигне, ще си тури краката, казва: „Много бих желал да бъда като тебе, и моята глава да мисли като твоята, да мисля както ти мислиш." Ние казваме, че това е животинска работа. В туй животно има един стремеж, но няма условия. Това животно има едни условия турени. Ще дойде време, когато тази разумна сила, която е в тази форма, ще се измени, ще мине в по-горна форма.

Та казвам: Какво е предназначението на човека? Вие казвате: да станете богати. Но то е само една страна на главата. Вие живеете в тази кантора. Целия ден ще мислиш за пари, за дрехи, овци, говеда и ще умрете. Ако

един ден разглеждат вашия череп, ще кажат, че вие сте имали само една кантора от двете страни на челото. Сегашните хора, които изследват човешките черепи, като вземат черепа и турят една свещ вътре, познават какъв е бил човекът. Ако е бил религиозен, горе черепът е изтънял; ако е разсъждавал, отпред челото е изтъняло. Ако не е мислил, дебел е черепът. Ако е бил горделив, честолюбив, черепът горе на темето е много тънък. Ако е бил много енергичен, главата при ушите му е тънка. Ако главата навсякъде е еднаква, той е живял много обикновен живот. Ако погледнете главата на един гениален човек, ще видите: черепът му е нашарен, всеки един център, който бил развит, черепът там е тънък и като прозорци ще свети. Той е разсъждавал, висшите чувства, въображението е развито, всичко е развито. Главата е едно здание с много прозорци.

Сега във вас се заражда мисълта: „Как да го придобием?“ Ти не може да развиеш религиозното чувство, ако нямаш любов към Бога. Ти не може да развиеш личните си чувства, ако нямаш уважение към себе си и към другите. За да развиеш тия чувства, ти трябва да имаш уважение към себе си и към ближните си. Изобщо към всичките хора да имаш уважение и почитание. Трябва да имаш едно нормално развито чувство. Казват за някого: „Той е честолюбив.“ Хубаво е човек да бъде честолюбив в правия смисъл, да има уважение. Ти не може да развиеш чувството на приятелство, ако нямаш един приятел, когото да обичаш. Ти не може да обичаш децата, ако нямаш деца, които да обичаш. Ти не може да развиеш чувството любов към парите, ако нямаш пари. Следователно потребно е някога да имаш малко любов към парите, иначе ще се спити главата.

Вие считате, че не може да служиш на Бога и на Мамона. Няма да направиш този център да ти заповядва, но да бъде една контрола, да имаш толкова пари, колкото ти трябват. Наличност да имаш. Нали всяка държава има наличност. Засега Америка има най-голяма наличност. След туй иде Франция. Другите имат по-малко. От тази наличност зависи обращението. Казвам: Тия чувства и способности на човека са необходими, за да влезе човек в невидимия свят. Златото е хубаво, но трябва да се изследва. Златото е един елемент на Слънцето. Човек, който иска да изследва енергията, която е в Слънцето, трябва да изследва, да изучава естеството на златото. Човек, който иска да изучава естеството на Луната, трябва да изучава естеството на среброто. Луната в света има един важен образ. Било е време, когато Луната не е съществувала. Писанието казва: било е време, когато Слънцето в тази форма не е съществувало. В тази форма в кой ден се е създало Слънцето – в четвъртия или в петия ден? Авторитет е Библията. С явяването на Слънцето започва една нова епоха. С явяването на Слънцето, на Луната, Земята става годна, за да се яви вече първият човек на Земята. За първия човек Библията говори само така: „И

направи Бог човека по образ и подобие Свое." Тя е била една великолепна картина, когато Боговете са живели. Царството Божие е било тогава на Земята. След туй станало нещо, станало едно падение на тия възвишени същества. Кои са били причините, не се знае.

Знае се, но няма какво да ви описвам на вас. Може да ви кажа защо двама мъже се карат за една жена и може да ви обясня защо две жени се карат за един мъж, но какво ще ви ползува? Може да ви обясня защо човек пие вино, има си причини. Без причини не може. Виното всякога човек започва да го пие от безлюбие. Всеки, който се разочарова в любовта, става пияница. Всеки, който приеме любовта, става трезвеник. Трезвеност без любов не може. Сега проповядват въздържание. Въздържанието трябва да дойде до причината. Трябва да се вложи любов в човешката душа и човек ще бъде трезвен. Във вегетарианството е същият закон. За да бъде човек въздържател, или за да бъде вегетарианец или плодоядец, непременно трябва да има любов. Тази именно любов е, която ще достави тези хранителни материали, вещества, които са необходими. Любовта представя най-хубавата храна. Дълговечният живот зависи от любовта. Най-късият живот зависи от надеждата. Като изгубиш любовта, влезеш във вярата. Като изгубиш вярата, слизаш до надеждата. Като слезеш до надеждата, то е най-ниското. Всички същества, и най-малките, започнаха с надеждата, качиха се във вярата и дойдоха до любовта.

Сега се заражда една нова наука за Бога. Досега хората не са служили на Бога, служили са на разни идоли. Едно време идолите са били от разни предмети. Най възвишените хора, които са живели, вземете израилския народ, Моисей ги изведе из Египет и колко наказания за туй идолопоклонство. Постоянно трябваше да си правят някои идоли. Моисей отиде да вземе закона, който Бог му даде, и те казват: „Направи ни богове, които да ги виждаме да ходят пред нас. Такива Богове, каквито Моисей описва, не искаме." Но съвременните културни хора, те изменили своите възгледи. Да започнем да обичаме Онзи, Който ни е дал живота. Да обичаме Онзи, Който ни е дал сърцето, Който е внесъл мисълта, Който е внесъл любовта. Колко години е взело, докато достигнем тази форма, която имаме сега? То е изминат един път от сто и осемдесет градуса, един полукръг. По-напред главата на човека е била срасната с неговия гръбначен стълб и после постепенно, постепенно туй лице отзад е вървяло напред и сега лицето е паралелно с гръбначния стълб. На човека предстои да извърви един път още от сто и осемдесет градуса. Той ще живее в една светла топка. Тогава човека няма да го виждаме, но сега ще го виждаме [като] една голяма светеща топка, ще се уголемява, ще се намалява, ще се търкаля като Слънцето. Казвате: „Какви хора ще бъдем?" Светещи хора, хора на светлината. Хора, в които ще бъде Божието Царство, и вън, и вътре

в тях. Стремежът е в този път. Някои искат да идат в небето. Но трябва да имаш сто и осемдесет градуса. Някои от вас нямате още сто и осемдесет градуса. Ако в един живот от сто и двадесет години развивате един градус, колко години ви трябват още, за да развиете сто и осемдесет градуса? Може да направите изчисление: сто и осемдесет по сто и двадесет.

Тогава казвам: Трябва да се тури този стремеж във всинца ви. Стремеж трябва да имате нагоре, но същевременно трябва да имате стремеж надолу и трябва да имате стремеж наляво и надясно. Ако вземете един кръг, ще прекарате три диаметъра. Сега ние често се спираме да обичаме Бога. За какво трябва да обичаме Бога? Най-първо ти ще обичаш Бога, ще имаш едно активно състояние. Най-първо ще приемеш Божията любов и ще я предадеш. Сегашните хора се нуждаят от възприемането на Божията любов и да я възприемат такава, каквато ти я дал. Няма да казваш, че „аз ви обичам", защото то не е вярно. Вярно е, но в себе си онзи, който иска правилно да се развива, защото в ангелския свят не се допуща никаква лъжа, аз ти предавам туй, както си го приел. Имаш един хляб, даваш половината. Този хляб тъй е чист, както онзи, който задържам за себе си. Даваш туй, което Бог ти [е] дал. Само по този начин може да се образуват ония новите връзки, дето няма разочарование. Сега гледам, хората любят и разлюбват. Обичат се и не се обичат. Защо? Защото не предават любовта каквато е. Най-после, като не предават, остаряват, изгубват смисъла на живота, погледнат се на огледалото – бръчки. Не само това, но склерозата иде. Започваш да се втвърдяваш, вените да се втвърдяват.

Тогава идваме до онази приказка на „Хиляда и една нощ", дето една царска дъщеря живяла в подземието и тя била толкоз красива, че ходели царски синове да я викат. Казвали: „Халиял-Казъ, излез навън!" А тя казвала: „Камък стани!" Като кажела първия път, до колене ставал камък. Втори път като я извиквал и тя казвала „Камък стани!", той до корема ставал камък. Третия път като кажела, целият се превръщал на камък.

Сега да направя една аналогия. Тази красива мома, това е щастието, което вие търсите. Щом кажеш „щастие", то казва: „Камък стани!" Веднага до колене камък ставаш. Като кажеш втори път „щастие", до корема [камък] ставаш. Като кажеш още веднъж, свършваш. Да обясня. В тази източна легенда царският син, който отишъл, извикал два пъти. Но той имал един разумен кон и казал на коня си: „Аз като извикам трети път, ти ще изцвилиш." И като казал той трети път, той изцвилил и тя забравила да каже камък да стане. Тя си показала главата и той я хванал и я изтеглил навън. Като я изтеглил, казал: „Ще ме превърнеш пак на човек." Тя взела шише вода, изляла я отгоре му. Той я взел на коня си.

Кой е този кон? Той е човешкият ум. С ума си ще търсиш. Без ума на камък ще станеш. Писанието казва: „Разумни бъдете и добри бъдете.“ То е същият закон. Човек трябва да схваща онова Божественото в себе си. Не мислиш ли, на камък ще станеш. Ще знаеш, че като поменаваш името Божие, ще мислиш. Ти ще мислиш тъй хубаво, че каквато дума кажеш, да има само едно значение. Като се приближаваш при Бога, да бъдеш тъй чист, че Неговата светлина да минава през тебе и да отива при другите хора, между които Бог действува. Всеки от вас трябва да бъде проводник на великото и мощното в света. Сега, като стане някой човек проводник на любовта, ние се награкваме: „Какво си подивял? Какво си тръгнал?“ Мислите, че всички хора, които са се влюбили, са подивели? Аз бих желал така да подивея и да не хвърлям бомби в градовете. Човек, който обича, зло не прави. Любовта, казва Писанието, зло не прави. Единственото същество, което зло не прави в нас, то е Бог. Бог, Който живее в нас, Той е неизменяем.

И ние трябва чрез своя ум да изучим причините, които Той е турил в света, да изучим законите, които турил и да изучим явленията, които стават. Като ги изучим, да ги приложим в тия светове. Да приложим светлината в ума си, да приложим топлината в сърцето си и да приложим силата в тялото си. Да се завземем да преобразим всичките удове, които имаме. Аз бих желал вие, които ме слушате, бих желал да станете много красиви. Но някои от вас, наместо да ставате красиви, погрознявате. Аз проповядвам, казвам: Не знаете как да произнесете думата „Халиял казъ“ – щастие.

Не искам да ви упреквам, защото ако направя упрек на вас, правя го на себе си. Бог е Същество чисто. Всякога най-малката погрешка, която направим, чувствуваме едно страдание. Като извършим Неговата воля, чувствуваме една радост. Щом направим нещо, едно малко зло, веднага казва: „Не правиш добре.“ Ти усещаш скръб в себе си. Направиш по-голямо зло – скръбта е по-голяма. Като започнем да мислим, скърбите започват да се намаляват. Да останат поне малко. Без малки погрешки не може на Земята. Все ще направим погрешки, но да направим най-малките погрешки. Писанието казва: „Родените от Бога грях не правят.“ Погрешки може да правиш, те са в реда на нещата. Като говориш френски, може да направиш една погрешка в произношението. Като пишеш английски, и като знаеш, може да направиш погрешка. Отвори речника, коригирай се. Мъчна работа е. Десет–петнадесет хиляди думи. Толкоз думи, да турим по пет букви средно, седемдесет и пет хиляди букви средно, да помниш съотношенията, какъв гениален ум се изисква. Кой може да помни петнадесет хиляди думи с всичките букви? Много мъчна работа.

На двама господари не може да се служи. Значи, единственият господар,

на когото можем да служим, е Божественото в нас. Божественият ум, който ни ръководи напред. Божественият ум, който разкрива пред нас Творението. Божественият ум, който разкрива строежа на нашето тяло. Божественият ум, който разкрива как е създадена вселената. Божественият ум, който работи във всичките хора без разлика. Той работи в учените хора. Тия учени, които са се посветили на науката. Тях аз считам модерни светии. Едно време светиите бяха други. Всичките учени хора, в каквото и направление да работят, но които се занимават за доброто на човечеството, са светии. Желая и вие всички да станете светии като тия учени хора, за да се въдвори Царството Божие на Земята.

Ще ви цитирам един стих: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Казва: „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Исус, човекът на проявената Любов!“

„Отче наш“

2-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 1.X.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_10_04 Което Той ви казва!
лекция пред общия окултен клас

КОЕТО ТОЙ ВИ КАЗВА!

Сряда, 5 ч сутринта

(Времето тихо и топло. Небето прошарено.)

„Добрата молитва"

„Духът Божи"

Имате ли зададена тема? (– „Не.") Пишете върху темата: „Службата на устата". Ще пишете върху разумната служба, защото има и глупава служба. Пишете върху разумната служба на устата, а не върху глупавата. Защото някой път устата прави глупави работи, от които човек страда. Няма по-хубаво нещо от служенето! Но и няма по-лошо нещо от служенето. Когато знаеш как да служиш, по-хубаво нещо няма от това. Но когато не знаеш как да служиш, няма по-лошо нещо от това. Някои мислят, че служенето е качество на малките, че те трябва да служат. И големите служат.

Сега вие се нуждаете от едно. Сегашните хора са много натоварени. С 10 черупки са увити. Най-първо имаш отвътре една бяла риза. Някой се задоволява само с ризата, а други има и една външна риза, за пред хората. После, имаш и жилетка, и палто, а някой и зимно време тури и една фланела, може да е памучна или вълнена; някои турят и две фланели. Преди години дойде една сестра, която страдаше. Доста умна и доста набожна. Тя казва: „Не съм здрава." Тя си намъкнала толкова дрехи! Казах ѝ: „Трябва да снемеш половината от тези дрехи." Турила на себе си две палта и все ѝ е студено.

Човешката мисъл изстудява човека, ако е без любовно чувство. Тогава тя свива капилярните съдове. Страхът изстудява човека, свива капилярните съдове и краката на човека започват да треперят. Значи събира се доста енергия и няма къде да изтече и целият организъм страда. Някой път накарай воденичаря да спре воденицата за 20 минути и после да пусне водата. Като дойде водата, в началото завърти камъка, додето се подвижи по-правилно. Някои чувства ви друсат, смущават ви, вие треперите. Щом премине тази енергия правилно, то почва правилният ход. Има много работи да изправим. Ние сега мислим, че много знаем. Действително знаем. Но от това, което знаем, не зная какво може да стане. Ако се намерим в един свят, както германците, която марка се така намали, че да не можеш с един милиард марки да се нахраниш, тогава какво ще правиш?

Та, някой път се обезценяват нещата. И в човека има някой път фиктивна идея. Предполагаш, че си много умен човек. Ако мислиш, че си много умен, иди да примириш двама души, които се карат. Разправяше ми един господин така: „Веднъж ходих да примирявам двама души и ме набиха и двамата, без да искат: и мъжът, и жената. Понеже ги държах и те, наместо единият да удари другия, всеки удряше мене, тупаха мене.“ По някой път вие сте от миролюбивите, които примирявате този, който не може да се примири. Човек, който иска да примири хората, той трябва да примири нещо в себе си. Има нещо, което е непримиримо в него. Например обиден си. И тогава нещо ти говори отвътре. Ти седиш и съзнаваш, че няма защо да се обиждаш, но нещо отвътре ти мърмори. Легнеш си, станеш сутринта и пак ти мърмори. Ти казваш: „Трябваше ли да го направи той?“ Подхлъзнал се езикът му. Но ти казваш: „Трябва да си владее езика.“

Как ще го убедиш сега, че не са го обидили? Кой е този вътре, който се е обидил? Когато някой турчин направи погрешка, казва на турски: „Афедерсин!“ – „Извинете!“ На български ще кажат: „Извинете!“; на френски ще кажат: „Пардон!“; на английски ще кажат: „Икскюз ми.“ Ако на един французин кажеш: „Извинете!“, той какво ще каже? Ако му кажеш: „Пардон, мосьо!“, ще разбере. Но трябва да знаеш как да му кажеш. Има един начин на казване. Сега, психологически има хора, в които личните чувства са силно развити и не могат да се самовладат. Човек трябва да влада едно свое чувство. Личните чувства, това са най-възвишеното, до което човек е дошъл. В личния живот на човека това е най-възвишеното чувство – чувство за своето достойнство. Но именно трябва да знаеш в какво седи обидата. Обидата седи в това: ако някой е понизил твоето достойнство. И в какво може да го понизи? Или някой може да те похвали сега. Те са само наши схващания за нещата. Ако позлатим един предмет, например, ако позлатим медта, може ли да стане злато? Или ако златото го окаляме, пак може ли да се отнеме качеството му? Нещата винаги си остават такива, каквито са. Това, което имаме, всъщност никой не може да го отнеме. Но и това, което го нямаме, никой не може да ни го даде. Никой не може да те направи добър, ако не си добър. Никой не може да те направи лош, ако не си лош. И никой не може да те направи умен, ако не си умен. И никой не може да те направи глупав, ако не си глупав.

За някои работи вие мислите, че сте глупави. При какви условия вие мислите, че сте слаби? Нека вземем мярката на нашата сила. Най-силните хора колко могат да вдигат? Човек изобщо нормално може да вдига толкоз, колкото сам тежи. Мравката вдига 10 пъти повече от своята тежест. Някое същество може да вдигне 10 пъти повече, отколкото тежи, но

мравката се е упражнявала. Колко силен организъм е тя! Тя е един атлет. Някой от вас има материя, която не му е потребна, например някои от вас сте пълни. Тази пълнота за нищо не ви служи. Човек трябва да е изтъкан от фина материя и да няма никакви мазнини. Един идеален човек не трябва да има никакви мазнини на врата си. Трябва да има малко мазнини, колкото да се върти колелото, но инак – никакви мазнини! После, мъжете някой път приличат на бременни жени. Кръстът трябва да бъде доста тънък. Два пъти мярката на кръста трябва да бъде при рамената. Рамената трябва да бъдат широки. Да има една линия там. Когато тази линия съществува, тогава е хубаво.

Сега може много пъти, като се спираме върху известни погрешки, които се дължат на хиляди поколения, които са създали сегашното анормално състояние. У някои вратовете са къси и дебели, а у някои са дълги и тънки. Всички тези хора с дебелите вратове ги очаква да имат някой апоплектичен удар. Този човек трябва да се пази. Апоплексия може да го удари. А пък онзи, чийто врат е тънък и дълъг, той е нервен, сприхав – да го бутнеш и ще избухне.

Та, първото нещо сега е да се научите на правилна служба на устата. Да се научите да говорите. И не бързайте никога да говорите набързо! Като ви запита някой, не бързайте да отговорите. Тури си ръката отзад и си кажи: „Не говори." Тури си ръката отгоре и отпред на главата и си кажи: „Не говори." Тури си ръката на челото и на носа си и пак си кажи така. И тогава чак кажи някоя дума. Това е, за да вложиш известна лекота в думите си. Като бараш тези центрове, да предизвикаш мекотата. Трябва да има мекота в думите ти. И после, тази мекота не трябва да бъде една каша. Има работи, които са организирани. Знаете ли колко е гъвкаво тялото на змията? Тази змия може да счупи гръбначния стълб на когото и да е. Човек трябва да има тази мекота, която е организирана.

И през целия си живот вие искате да ви обичат хората. То е ваше право. Но кога хората могат да ви обичат? За някое качество, което Бог е вложил във вас. Ти можеш да обичаш някой човек за музикалното чувство, което Бог е вложил в него. Някой път ти можеш да обичаш човека за хубавия му говор. Сладчина има в говора му. Но този човек трябва да упражнява говора си. Пет години ви трябват да се упражнявате, за да се научите да говорите, че като кажеш една дума, мед да капе, с думата да протече мед. Сега гледам някоя сестра, като дойде, ще каже нещо и текат сълзи от очите ѝ, но от езика ѝ нищо не излиза. Хубаво е протичането на сълзите. Той е един добър признак. Щом аз видя, че някоя сестра плаче, аз казвам: тя си мие прозорците, за да вижда по-ясно. Аз чакам да си измие тя прозорците. Тя си извади кърпата и като потекат сълзи, бърше ги. Това е

един процес. Виждам, че още не са измити. Погледна и виждам, че пак плаче. Не са доизмити прозорците. И пак си бърше очите. И след това почне да говори.

Вие ще кажете: „Това е мекота. Това е женски характер.“ Няма човек, който да не плакал. Няма човек, който да не си е мил очите. И трябва постоянно да ги мие. И ако много плачеш и триеш очите си, ти за очите си трябва да имаш една копринена кърпа, много мека. Никога не бършете очите си с твърда кърпа. И като заплачете, не позволявайте да падат сълзите ви долу, но вземете с кърпа тези сълзи. Те действуват лечебно. Ако тези сълзи бихте ги събирали в шишенца, щяхте да можете да се лекувате от ревматизъм, от бъбречна болест, от захарна болест, от склероза. Склерозата произтича от голямо безпокойствие.

Ти се безпокоиш например, че къщата не е хубава, че стените не са хубави, че този стол не е хубав. Казваш: „Този креват креват ли е? Човек не може да спи.“ Креватът е там, в главата. И столът, и всичко е там.

С други думи казано, всичко това зависи от човешкия ум. Вие сте пратени от Невидимия свят. Вие сте имали всички удобства в Невидимия свят, защо дойдохте на Земята? За печалба. Ти си бил на небето. Там не можеш да печелиш. Ти може да си един царски син; ако седиш само с идеята, че си царски син, че скъпа кръв тече в жилите ти, че те обличат другите и прочее, какво ще те ползува това? Ти трябва да събудиш в себе си знание, ония способности и сили, които имаш. И затова ще те уважават хората.

Някои от вас искате да бъдете светии. И много хора в миналото не можаха да станат светии по единствената причина, че не знаят как се става светия. Казват: „Той е свят човек.“ То е въпрос. Светията трябва да разбира законите на светлината. Светия, който не разбира как се създава човешката мисъл, който не разбира как да съчетава своите мисли, който не знае да ги цени, който не знае да постави всяка мисъл на своето място, той не може да бъде светия. Защото всяка мисъл е форма, в която ще се влее някое чувство. И ако ти не мислиш право, и сърцето ти няма да има правилно чувство. Какъвто е умът на човека, такова му е и сърцето.

Това, което ви казвам, са общи работи. Всеки един от вас иска да бъде светия. Най-първо, никога няма да загасваш светлината на своя ум. Все таки трябва да имаш някоя малка вощеница, която да ти свети. Няма да имаш голяма свещ. Най-първо, за да не стават големи разходи. После, светията никога не загасва огъня си. Той не гаси. Всякога огънят му блещука. А пък онези, които не са светии, всяка сутрин, като станат, ще палят огъня. Светията не пали. Другите нощно време, като се събудят, ще

палят. Трябва да държим в будно състояние нашите способности. Страхът на човека не произтича от неговите способности, а от неговите чувства. Човек има едно чувство на страх, че може да изгуби. Светията може да се страхува, но той ще се страхува от това, че не е постъпил така, както трябва. Понеже сме изложени на страдания, като те боднат някъде, можеш да страдаш и ти ще вземеш мерки да не се излагаш на ненужни удари. Човек може да те удари с думи. С някоя дума може да те удари, с поглед. Може да те удари и с ръката си. Та, има различни удари, които произвеждат различни последствия. И човек сам не трябва да се удря. Виждал съм някои деца, че удрят главата си. Искат да кажат: „Защо не е мислила?“ Някой си пляска главата отгоре, а пък някой отстрани.

Ние ще дадем един конкурс за самовъзпитанието на човека. Като отидете в Невидимия свят, най-първо ще ви извикат да кажете една дума. Ще ви запитат: „Откъде идете?“ Вие ще кажете: „Ида от България.“ Ако ти не знаеш как да произнесеш „България“, ще те върнат назад. Ще ти зададат втори въпрос: „Защо напуснахте България?“ Вие ще кажете: „Не се живее там.“ Ще ви кажат: „Ако не се живее, тогава всички българи трябва да дойдат тук. И понеже ти си сам дошъл, ти не говориш истината.“ Или ще кажеш: „Животът на Земята е станал тежък.“ – „Ако животът на Земята е станал тежък, то всички хора трябва да дойдат тук. А понеже са там, значи ти не говориш истината.“ Какво трябва да кажеш тогава? Питат те най-после: „Защо идваш тук?“ – „Идвам да си почина.“

Колко време може да почивате в Невидимия свят? 45 години. След 45 години ще ви кажат: „Ще седите ли още? Ще останете ли?“ И ако речете да останете, веднага ще ви намерят работа и ще работите мъжки. Каквото ви кажат, всичко ще направите. Няма да кажеш: „това не мога, онова не мога“. Ще работиш.

Някои са ме питали: „Как трябва да се обхождаме с хората? Как човек трябва да се обхожда със себе си?“ Има едно обхождане: ще се обхождаш така, че да не понижиш своето достойнство, най-първо да не унижиш себе си. Ако говориш неверни работи, ако не чувстваш, не мислиш и не постъпваш както трябва, унижаваш себе си. Най-първо, няма да унижиш по никой начин себе си! Така, както Бог те е създал, така ще постъпваш.

Трудна работа е тая, но всички трудни работи се постигат. Няма трудна работа, която да не се постига в света. То е само въпрос на времето, на сили или въпрос на знание, въпрос на стремеж и въпрос на сила. Ако човек има една силна мисъл, ако той има един силен стремеж и ако е силен по постъпките си, той може да постигне.

Някои от вас сте доста захласнати. Човек е захласнат, когато се раздвои неговият ум или неговото сърце и ти почнеш да мислиш какво ли ще стане с тебе след 20 години. Тръгваш на училище и мислиш дали ще свършиш или не. Тебе не ти трябва да знаеш дали ще свършиш или не. Способният човек, каквото трябва за днес, ще го направи. Всеки ден ще се погрижи за себе си. Остави денят да се грижи за себе си, а пък ти ще се грижиш за оня ден, в който живееш. Днешният ден е най-важен. Каквото придобиеш в днешния ден, е най-важно. Ще придобиете едно ново нещо във вашето разбиране.

Трябва да имате най-доброто разположение. Вътре в нас има един свят и трябва да имаме разположението на този вътрешен свят. Знаете ли какво противоречие съществува? Ако преди години бяхте в Русия и ако не си набожен, горко ти! Ако минеш покрай някоя църква и не се кръстиш, горко ти! А пък сега, ако отидеш в Русия и ако се кръстиш, пак ще те накажат. Тогава, ако не вярваш в Бога, ще те накажат; а пък сега, ако вярваш, ще те накажат. То е разбиране. Онези считаха, че онова верую е право, пък сега считат, че онова верую е право. Няма да вярваме в миналото.

Има неща, в които можем да вярваме и има неща, в които не можем да вярваме. Този въпрос е поставен така, както не трябва. Ако мислиш за Бога, ако вярваш в Бога и ако няма любов, то е фикция. Ако вярваш в Бога, дето няма мъдрост, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма живот, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма светлина, знание, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма свобода, то е фикция. Ти, като вярваш в Бога, Любовта трябва да изникне. Писанието казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, да Му се кланят с Дух и Истина.“ Значи трябва да има пълно разбиране.

В някое отношение вие сте много напреднали. У някои от вас личните ви чувства са развити повече, отколкото ви трябва. Вие имате лични чувства толкоз много развити, че не ви трябва толкоз. Трябва да ги понамалите малко. У някои от вас личните чувства са развити, а милосърдието е много слабо. Понеже имате много лични чувства, за милосърдието много малко мислите. Обичаш жена си, дъщеря си, някои свои роднини, а пък за другите казваш: „Господ да им е на помощ. Господ да се грижи за тях.“ Това не е милосърдие. Това е частично разбиране. И ако твоето сърце не се стимулира от стремежа на всички тия души, като гледаш какви усилия правят, слабо милосърдие имаш.

Защо всички души правят усилие? За да осъществят идеала си. Защото всички души имат идеал, към който се стремят. Но всички не са

подготвени. Някои имат подходяща материя, а пък някои нямат. И колко години трябва да работят, за да си създадат хубав материал. Ти ако искаш да усилиш милосърдието в себе си, няма да търсиш хора, подобни на тебе, без милосърдие, но ще търсиш хора със силно развито милосърдие. И всеки ден всеки един от вас трябва да мине [покрай] 10 души милосърдни и ще помислиш за тях. Като срещаш и общуваш с милосърдни хора, ти ще почувствуваш в душата си, че имаш едно ново разположение. А пък ти ще минеш покрай един скържав и ще станеш още по-скържав.

И хората се занимават с въпроса кой е религиозен. За да бъде човек религиозен, той трябва да има беззаветна вяра! Каквото му кажеш, той вярва.

Аз съм изложил онзи пример за един султан, който издал заповед да му кажат една същинска лъжа. Идва един и носи един косъм от брадата на баща си. И казва: „Баща ми като тури този косъм на Дунава, стана мост и нашите войски минаха в Румъния.“ Султанът казал: „Възможно е!“ Един носи едно паче яйце и казва: „Майка ми като тури такова паче яйце, излезе една камила.“ Султанът казал: „Възможно е!“ И най-после, двама носачи носят един голям кюп. Човекът, който водил носачите, казал: „Баща Ви едно време ходи на война с московците и взе назаем пари от баща ми с този кюп.“ Султанът казал: „Това е лъжа!“ Защото като каже: „Възможно е!“, трябва да плати. Та, всяко нещо, което не ни допада на характера, което ни засяга, за него казваме: „Това е лъжа!“ А пък за всяко нещо, което не ни засяга, казваме: „Възможно е!“

Най-първото нещо е: Турете в ума си и поддържайте следната идея: всичко в света Бог е създал за добро! Второто, което трябва да поддържате, е, че Бог е турил някои неща като контрасти, като сенки, необходими за един художник. Един художник без сенки нищо не може да направи. Но художеството не седи в сенките. Художеството седи в линията. (Учителят начерта една линия на дъската.) От тази линия може да направите един човешки нос.

За да бъде носът хубав, не е важна само дължината на носа, но и строежът: носът има известен строеж. Някой нос може да е много дълъг, но долу е спитен – липсва му нещо. В този нос има интелигентност, но му липсва стремеж, няма стремеж. У децата, които не мислят, носовете са къси. А пък онези хора, които са много замислени, у тях носът се е проточил. Но колко трябва да се проточи носът? Носът трябва да може да се проточи толкоз много, че ти можеш да се страхуваш.

Линията на носа съответствува на линията на ума. Билото на носа. Ако

тази линия се проточи надолу, отиде много надолу, това показва една безполезна грижа и страх за бъдещето. Такъв човек е страхлив. Плаши се от най-малките работи. Следователно страхът си има своето място, но той трябва да бъде само една подбудителна причина, понеже ние живеем в един свят на големи опасности и затова човек трябва да бъде предпазлив. Като върви по улиците, не трябва да бъде много близо до къщите.

Разправяше ми един мой познат следното. Това се случва във Варна. Той ми каза: „Вървя облечен с нова дреха, но съм недоволен от себе си, вкиснат съм. Дрехите ми са хубави, но не съм доволен. Липсва ми нещо. По едно време, като минавах, изля се една кофа вода върху главата ми.“ Това било в Новата махала във Варна. Той каза още: „Жената ми каза: „Извинете.“ А пък тя си къпела детето и без да гледа надолу, изля цял леген вода на улицата. И като ме окъпа, изведнъж изчезна неразположението ми, имах вече разположение и почнах да се смея. Неразположението си отиде. Намерих, че това дете, което тя е къпала, е добро. И човек ще стане. Това къпане ми донесе благословение. Аз казах на жената: „Няма нищо! Стават тези работи.“ И аз си отидох весел у дома си. И разбрах, че водата, с която ме кръстиха, е добра и си казах: „От мене човек ще стане вече!“ И оттам насетне всичко ми провървя! Дотогаз не ми вървяха работите. Но като ми изляха водата и ме окъпаха, тръгна ми. И никакво петно не остана по дрехите.“

Та казвам: Божиите благословения някой път идат по този начин. Когато окъпят някога едно дете, като не си доволен, все ще излеят малко вода върху главата ти. Защо хората бягат от дъжда? Че, това е все окъпаните деца от небето. И разпръскват тази вода по всичките треви и дървета.

Сега аз ви говоря за онзи вътрешен обновляващ процес, който трябва да става в душата ни. Има едно ужасно положение, в което съвременният свят се намира. Представете си, един генерал на бойното поле има едно сражение. Хиляди хора са там и той мисли как да победи. Но знаете ли за тази победа колко хора трябва да станат жертва? И ако този генерал беше мекушав, той щеше да даде гръб. Но той трябва да даде отпор.

Но тази война и с нас става. Ти казваш: „Без война!“ Я кажете, как става без война? Докато не решим този въпрос вътре, войната отвън не може да изчезне. То е един вътрешен процес. Ние не сме се научили да живеем мирно. Тепърва има да учим да живеем мирно. „Бог живее във всинца ни“ – казваш ти. Но като дойдеш до един човек, ни най-малко не мислиш, че Бог живее в него. И той, като те погледне, мисли, че Бог Го няма в тебе. Но Бог се проявява в нашите мисли. Колкото мисълта става по-светла и колкото чувствата стават по-топли и носят живот, толкоз Бог е повече

проявен. Бог се проявява чрез нашите мисли и чрез нашето сърце Някой път дойдеш до едно тежко положение и отвътре ти се говори: „Търпи, тази работа ще се уреди.“ Ти казваш: „Как ще се уреди?“ На едного казах: „Твоята работа ще се уреди.“ Той каза: „Как ще се уреди?“ Казах му: „Че, твоите работи са уредени. Ти имаш една хубава глава. Бог те е пратил да пееш на хората, а пък ти си тръгнал да търсиш други работи. В това ти е бъдещето.“ – „Истина ли е?“ – „Истина е!“ На друг казвам: „Ти си много даровит човек! Веждите ти показват, че имаш отлични художествени способности. Много добри очи имаш! От тебе отличен, гениален художник може да стане.“ Той казва: „С цапане какво може да направя?“ Казах му: „Ще направиш картини – и пари, и всичко друго ще дойде.“

Мога да ви покажа в какво седи вашето щастие. Ако знаехте как да обърнете вашия език, много бихте направили. Знаете ли как да обърнете езика си? Вие не сте правили гимнастика на езика си. Вие някой път казвате на някой човек: „Обичам Ви.“ Не, ако аз бях на вашето място, щях да взема една диня на масата си и ще се уча. Ще ѝ кажа: „Много Ви обичам.“ Но да чувствувам, че я обичам. И като ѝ кажа: „Обичам Ви“, ще ѝ кажа: „За да ти покажа, че те обичам, сега аз ще те изям.“ След като изям динята, ще ѝ кажа: „Много те обикнах, ще ти дам най-хубавото място, което имам в себе си.“ Или ще взема една ябълка и ще ѝ кажа: „Много те обичам.“

Та, като се научите на ябълките, на черешите, на дините, на реалните неща, тогава ще дойдете до хората, да им кажете: „Аз Ви обикнах.“ Сега онзи, когото вие обичате, той ще ви постави на изпит, ще каже: „Щом ме обичаш, какво ще ми дадеш?“ Тогава аз, за да покажа своята си любов, ще изляза вън по улицата, ще намеря един гладен човек, който е гладувал три дена и който си казва: „Да има някой добър човек да ме покани…“ Ще му направя един хубав обяд, ще го поканя. И аз ще седна на стол. Двамата ще се разговаряме и ще ядем. Това е любовта. Като ядем двамата, аз ще го питам: „Обичате ли това ядене?“ Ще му туря хляб и ще му кажа: „Обичате ли този хляб?“ Той ще каже: „Много го обичам!“ След първото ядене ще кажа: „Обичате ли го?“ Така ще говоря за любовта. Аз ще го запитвам и той ще ми отговаря.

Вие проверявали ли сте докъде е достигнала вашата любов? Бог толкоз ни обича, а щом дойдат някои малки противоречия в живота ни, ние почваме да се колебаем, че Той не ни обича. Истинската любов се познава в противоречия. Ако ти един човек не можеш да го обичаш при противоречията, които срещаш, каква любов имаш? Представете си, че един много умен човек поправя крака ти, който е счупен. Ще кажеш: „Колко е жесток! Не знае как да пипа.“ Не, ти ще благодариш на Бога, че

този човек ще ти помогне. Той ще ти причини страдание, но след време ще бъдеш здрав.

Всяка болка, която причиняваш на някой човек, ще дойде до вас. Всички страдания, които съществуват, са за изправление на някой недъг, който съществува в тебе. Вие сега се страхувате само от обидата на хората. Но има и други хора, които не виждате. При всеки човек седи един друг човек от другия свят. Неговият ангел! Ти може да обидиш невидимия човек, но може да обидиш неговия дух. Някой човек казва: „Той обиди моя дух." Та, ще се пазим да не обиждаме духа – онези възвишени същества, които ръководят душата. Те виждат всички слабости на човека, но го възпитават. Един ангел е пратен да възпита някои хора и за да се върне на небето, зависи от това дали ще възпита тия души. И ако не може, ще остане дълго време тук. Някой ангел може да се намира в противоречие. Някои хора не приемат това, което той работи върху тях и с това усложняват работите. И усилват страданията му.

Някой път ние причиняваме страдания на Христа, Който иска да ни помогне. Ние седим и Му създаваме мъчнотии, отгоре на тези, които има Той. При големите мъчнотии, които има, ние искаме Той всичко да направи заради нас. Той казва: „Потърпи малко." Ти казваш: „Как да търпя?" Христос казва: „И Аз учих това търпение. Когато Ме биха онази вечер, Аз търпях. И Аз имах достойнство! Минавах за Син Божи, но като Ме налагаха, учих се на Земята какво нещо е търпението!"

Представяте ли си какво беше на Христа положението онази вечер? Той четеше ударите: 1, 2, 3, 4 и прочее. Воля имаше! На тези войници отмаляваха ръцете. Като се изредиха всичките римски войници да Го бият вечерта, те казаха: „За пръв път видяхме един човек, който може да търпи, който може да издържи!" Вие още не сте минали това. Този опит е едно посвещение! Бог не е ли бил във всичките тези ръце? Бог не беше ли в тези удари? Христос знаеше, че във всеки удар е Бог! И каза: „Благословена да бъде ръката, която Ме бие!" Това е вече характер, сила на човека! Няма всеки ден да те бият. Само една вечер! И оттам насетне Христос жъна плодовете на онова търпение!

Вие още не сте имали това мъчение. Един ден, когато дойдат и те поставят в гроба и душата ти не може да излезе оттам и почваш да чувстваш, че това, за което си се грижил, си отива… Дойде един удар и откъсне един пръст. После откъсне втория пръст, третия пръст, откъснат ти носа, устата. Това ще го видиш в гроба. Какво ще правиш тогава? Много умрели има, които викат: „Избавете ни, избавете ни!" И никой не иде.

Това не е за страх. Един човек ще бъде поставен на изпити известни, които трябва да издържи. Не трябва да се плашим от нищо. При най-големите страдания човек трябва да види Ръката Божия, Която действува в дадения случай. И на вас всинца ви трябва да чувствувате в себе си присъствието на Бога. Да мислите, че има една Ръка над вас. И Писанието казва: „Всичко онова, което се случи на онези, които любят Бога, се превръща на добро!“ Не искам да се повръщаме назад. Вие не сте завършили вашето развитие. По пътя на Христа всички ще минете!

И цялата сегашна култура минава по пътя на страданията. Тези народи, които сега се бият, са християни. Едно време казваха: „Езически са тези народи.“ Понеже маските не стават, когато човек е с брада, то кардиналите трябва да си обръснат брадите, за да си турят маски. Та да не влизат задушливите газове. Та, английските светии си обръснаха брадите. Някои калугери си пожертвуваха брадите. Някои от кардиналите – също.

Та, ще дойде някой път да пожертвуваме някои работи. Ти имаш едно достойнство – това е една брада. Брада на достойнство. Ти мислиш, че си нещо. На бойното поле колко пари дават за твоята брада? Ти казваш: „Аз не обичам да се покланям.“ Но като идва гранатата, ти се навеждаш и пъплиш по земята. Ще се поклониш и оттатък ще минеш. Когато дойде до страданието, ще вземеш позиция, ще намериш тогава смисъл в страданието. Ще видиш, ще разсъждаваш какво може да ти донесе едно страдание.

Нашият свят, на първо място, е свят на страдание. Онези ангели от Невидимия свят, които не знаят какво е страдание, пращат ги на Земята, за да се научат какво е то. Това опитано знание трябва да го добием. Сега, тези неща и да ги искаме, и да не ги искаме, ще дойдат. Но вярвайте, че никога няма да ви дойде страдание, което не можете да носите. Ще ви дойдат страдания, които ви са необходими за вашето развитие. Няма да ви дойде по-голямо страдание, което не можете да носите.

Та сега, какво ви трябва на вас? Трябват нови упражнения. Човек най-малко на ден да отдели 10–15 минути за милосърдието! Да размишлява какво нещо е милосърдието. Да отдели 10–15 минути за Божията Любов. Да разгледа какво нещо е Божията Любов. После да отдели 10–15 минути за вярата. Да разгледа какво нещо е вярата като едно чувство.

Как ще разберете вие милосърдието например? Вие казвате: да дадете някому нещо. Милосърдният човек е на физическото поле. В страдующия човек има една вътрешна болка. Никой не му е казал една блага дума. Никой не му влиза в положението му. С хляб тази работа не става. Трябва

да имате известна опитност. Трябва да му кажете една блага дума, да знаете как да го утешите, че да му стане леко. Онзи не знае защо му идват тези страдания. Да му дадете истинско разрешение на въпроса. И всички хора имат нужда от такива разяснения.

Наскоро един млад момък идва при мене и ми разправя една своя опитност: „За пръв път аз срещнах една мома, която не произведе в мене чувство на полово влечение, но произведе в мене толкоз хубави чувства, че само като я видя, като се върна, пиша, работя! Само като я видя! Искам сега да ѝ се обадя. И като я видя, в мене се ражда най-хубавото.“

Това е Божественото. Божественото е това, което събужда в нас най-хубавите мисли и най-хубавите чувства, и най-хубавите постъпки. Ти вярваш в Бога, но не се събужда в тебе никакъв подтик. Това не е Божествено! Ти вярваш в някаква любов, но в тебе не се събужда никакво хубаво чувство. Онази любов, онази мисъл, която събужда в теб един подтик, тя е Божественото! Щом дойде Божественото вътре, веднага тази мъгла, която съществува в тебе, ще се разпръсне.

Този момък ми каза: „Тя е като катализатор в моя живот. Като я видя, всичко отрицателно в мене изчезва и се разтопява. И като не я виждам, пак отпадам духом.“ Божественото е, което постоянно повдига духа ти! Ние минаваме през областта на изпитания. И най-хубавото, което имате, може да се отнеме, ако не сме силни. Та, Божественото постоянно идва и ни поддържа.

Та, дръжте постоянно Божественото в себе си. (Учителят погледна на зората, която беше розова.) Там изтокът какво показва? Този цвят показва, че в човека трябва да има мисъл, той трябва да има един прозорец. Това е един прозорец на Божественото. Всякога в човека трябва да има един прозорец.

Та казвам: Преодолявайте сега по един съзнателен начин мъчнотиите, които имате. Вие имате едни вътрешни мъчнотии, в които никой не може да ви помогне, и неща, които вие сами трябва да преодолеете. И вашата сила зависи от това преодоляване.

Например недоволен си. Само като помислиш за Бога, веднага да ви олекне на душата. Като си помислиш за Бога, ти имаш връзка вече. Боледуваш – само като помислиш за Бога, болестта изчезне. Сиромах си – като помислиш за Бога, сиромашията изчезне. Не разбираш някой предмет. Като помислиш за Бога, предметът става ясен. Писанието казва: „Бог е, Който действува в нас.“ Той е, Който ни учи. Един ден всички ще

бъдем научени от Него. И сега много добре ни учи.

Та, да бъдем радостни и благодарни на онова учение, с което Той ни учи отвътре. И да оставим всички противоречия на живота. Да оставим нещата, които не можем да разрешим, да ги оставим на Него, Той да ги разреши. Смъртта не е един въпрос, който ние можем да разрешим. Свободата не е един въпрос, който ние можем да извоюваме. Да запазим свободата можем, но да я добием, не е по нашите сили. Има неща, които идат от този, живия извор на живота!

Та казвам: Всички трябва да държите тази вътрешна връзка с Бога, дръжте онова, което Той ви казва: „Обичайте ближния си като себе си!“ Разбирайте това. „Любете врага си!“ Разбирайте това! Кой е най-големият враг на човека? Самият човек, низшето в човека. Ще го обичаш. Врагът е вътре в тебе. Ще го обичаш. Това е плътта. И Писанието казва: „Човек трябва да обича плътта си.“ Този враг, който ти създаде всичките ти страдания, трябва да го обичаш. Не че той ти мисли злото, той казва: „Ще живееш и заради мене. Няма да се захласваш само нагоре, но ще помислиш и върху по-близкото в живота. Най-първо ще помислиш за мен нещо.“

Та, следователно в това отношение трябва да служим на себе си, за да бъде нашият дух свободен. Така, както Бог е създал света, трябва да благодарим на Бога за тялото си, за сърцето си, за ума си, за силата си, за всичките възможности, които ни е дал. Всеки ден като станем, да благодарим, че сме станали. Да благодарим, че не е по-зле, отколкото е. Всеки ден е по-добре. По този начин всичките неща вървят добре.

Духовно трябва да уякнат всичките. Сега идат времена на големи изпитания. И всички трябва да бъдете юнаци. Няма кой да ви носи. Няма да има коне, но каквото имаш, на гърба си ще го носиш. Ако не може да носиш, ще останеш на пътя. Хората имат всичкото желание, но няма да могат да ви помогнат. Развивайте тогава в себе си онази вяра, която носи силата на човешкия ум. Развивайте надеждата, която носи силата на човешките чувства. Развивайте и любовта, на първо място любовта, която носи в себе си Божествения живот. И Христос казва: „И това е живот вечен, да познаят Бога!“

„Отче наш“

6.10 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

XIX година (1939–1940)
2-ра школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 4 октомври 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_10_06 Смяна на състоянията
лекция пред специалния клас

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

„Добрата молитва“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Ползата от добре употребените цветове“.)

Ако ви се зададе темата да пишете върху светлината, защо ви е тази тема? Какво трябва да събуди във вас? Ако ядете разни храни, не само въпросът за яденето, но всяка една храна трябва да представя известен материал за човешкия организъм. Дишането не е един прост акт само на приемане на въздуха. Онези, които са писали много върху дишането, са забравили едно нещо. Човек според своето състояние, както мисли, такова взема от въздуха. Ако дишаш при едно неразположение на духа си, в дадения случай ти не може да приемеш това, което ти е потребно. Или, ако се храни и не е доволен от храната, която яде, той не може да извади тия сокове, които му са потребни. Ако човек мисли и не е доволен от своята мисъл, нищо не може да извади от мисълта си. Ако е недоволен от своите чувства, и от тях нищо не може да извади. Някой път във вашите умове имате идеята, че няма какво да се учите, че много знаете. Сменете едно ваше състояние на невежеството.

Сега да ви дам едно упражнение. Пишете добро, пишете движи, пишете кол’ло (наместо колело), пишете светлина, пишете красив, пишете живот, пишете земя. Какъв смисъл има в тия думи? Вземете сега добро за основен тон „до“. Вземете движи за основен тон „ре“. Вземете кол’ло за основен тон „ми“. Вземете светлина за основен тон „фа“. Вземете красив за основен тон „сол“. Вземете живот за основен тон на „ла“ и земя за основен тон на „си“. Изпейте гамата. (Изпяхме гамата.) Изпяхме гамата със съответните думи на всеки тон. За да изпеете добро, ще изпеете два пъти „до“. Изпейте го гладко, както пеете гамата. По същия начин пеете, но ако се спирате на идеята, че на туй добро да се даде подтик.

Вие идвате тук в класа, но не сте еднакво разположени. Нямате разположение като ученици. Ти идеш в училище, но не си си отспал, малко си неразположен. Или пък идете в клас, имате някакво колебание. Или пък идете в клас, обущата ви малко стискат. Казвате: „Стискат ме обущата.“ Имате някакво неразположение, че дрехата ви на рамото някъде не ви е приятна. Или пък сте хремав, или храносмилането не е добро. Седите, но нещо стомахът ви има или бъбреците, или дишането ви. Всичко туй трябва да го турите на работа. Имате известна хрема. Какво

трябва да правите с хремата? То е предметно учение. Ще намерите работа на хремата. Хремата, най-първо, засяга вашия нос, показва, че вие не мислите. Следователно ще кихате, ще тече носът ви. Всеки човек, който не мисли, ще потече носът му, да се научи да мисли. Започне ли носът да тече, не се е научил да мисли. Научи ли се да мисли, хремата го напуща. Втори път пак дойде, казва: „Аман от тази хрема, много често ме хваща."

Някои от вас се боят. Но що е страхът? Страхът е едно чувство на човека, дадено му, че всяка работа, която започне, да я свърши. Значи, щом не си свършил работата, страхът ще дойде, че тази работа ще се провали. Дават ти една тема да напишеш, ти се боиш, туй чувство на страх иде. Аз ви наблюдавам, онзи, който не е писал темата, свие раменете си. То вече е един страх, че той не е писал. Мнозина от вас не пишете темата, темата става обикновена вече. Казвате: „Да направим туй." Давате резолюция: „Да бъдем добри, да вярваме." Това не е тема. В какво ще вярваш? В своята леност? В какво ще вярваш? В своето незнание? Някой казва: „Аз нищо не вярвам." Ти вярваш, че не знаеш. Казва: „Аз нищо не вярвам." Ти вярваш, че си болен. Ти казваш: „Аз нищо не вярвам." Ти вярваш, че стомахът те боли. Ти се занимаваш с едно верую, което няма никакъв смисъл. Не вярваш в положителното в света, защото имаш отрицателни мисли.

Казваме: положителни и отрицателни неща. Има отрицателни мисли. Казваме: положителни и отрицателни неща. Има положителни мисли с положително въздействие върху човека. Страха вземете. Страхът е положителен, изисква от тебе. Страхът, като дойде, казва: „Ще бягаш." Страхът е положителен в своите искания, а отрицателен в своите постижения. Ти бягаш от работата, но щом напуснеш тази работа, нямаш постижения. Деца има, като дойдат в училището, бягат, не им се учи. Какво е постижението? Остават невежи. Една положителна сила, че не трябва да учи, после резултатите са отрицателни. Сега именно трябва да превърнем тази отрицателна сила: страхът да е отрицателен в своите искания, а положителен в своите постижения. Тогава страхът е на място. Кога страхът ще стане положителен в своите постижения? Когато страхът е положителен в своите постижения, е намясто, и когато е положителен в своите искания, не е намясто. Казва: „Ще бягаш." Защо ще бягаш? Казва: „Има голяма опасност." Няма никаква опасност, турили ти в ума един бръмбар, че има опасност.

Казвам, при сегашните условия хората има да сменят състоянието си. Истинското възпитание на човека седи да може в даден случай да смени своето състояние. Имаш едно състояние на страх. Учиш един предмет, не го разбираш, роди се страхът у тебе. След страха иде друго. Ти казваш: „Туй нещо не ми е потребно, то ме измъчва." Понеже страхът те измъчва,

казваш: „Този предмет не ми трябва.“

В живота кое ти трябва сега? Нали някой път, като гледате слънцето, излизат лъчи. Всеки лъч е център на разумна сила. Всеки един лъч, който иде от слънцето, и всеки лъч, който излиза от човешкото око, имат разни цветове, в разни наклони излизат, имат разно съдържание. Някой път гледа човек, но в неговото гледане има милосърдие. Този поглед е милосърден, влиза в положението на човека. Де е центърът на милосърдието?

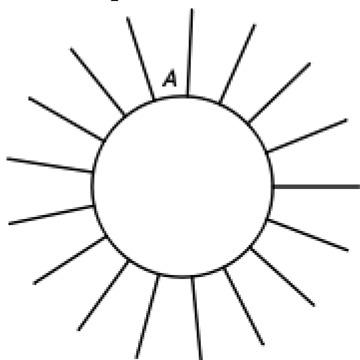

Този център А, той е на милосърдието горе. Този център е възбуден и от окото ти излиза тази светлина. След това той става твърд. Нещо му казва: „Не ти трябва да се занимаваш с хората, гледай си работата.“ Нещо ти казва: „Туй, което си намислил да го направиш, направи го.“ Иде неговата твърдост. Човек, който е твърд, като го погледнеш, ще видиш, че е твърд.

Някой казва, че ще направи нещо за тебе, но четеш в светлината, която излиза от очите, че той няма да го направи. Сега ти четеш на светлината на другите, но и ти казваш: „Аз ще направя това и това.“ Виж ще можеш ли да го направиш, или не. Ти казваш: „Аз това ще направя.“ Мъчиш се да лъжеш себе си. След това не го правиш. Като не можеш да го направиш, започваш да се извиняваш, че външните условия били лоши, че било студено малко. Не ти се учи, не искаш да идеш на училище. Казваш, че студено било, че вятър имало, че сняг имало малко. То не е извинение. Вятър имало. Вятърът е толкоз силен, че шапката ти не може от главата да отнеме. Ако такъв вятър те спира да не идеш в училище, какъв е характерът ти? Даже ако вятърът е толкова силен, че ти снеме шапката от главата, иди гологлав. За предпочитане е гологлав в училище, отколкото с шапка вкъщи. Ако идеш без шапка в училище, ще придобиеш нещо. Ако останеш вкъщи с шапка, нищо няма да добиеш. Ще остане едно негативно чувство, че вятърът те е спрял да идеш в училище. Утре температурата няколко градуса се е понижила, тя ще те спре да идеш в училище. Третия ден в училището някой не ти е приятен, с него не си в хармония. Създаваш си разни поводи, които нямат никаква научна основа.

Да кажем, някой ученик отива в клас, всички не го обичат, смеят му се, а той учи. Този ученик гениален може да стане. Онзи ученик, който очаква всички да го обичат в класа, той е от последните, той е обикновен ученик. Ученикът, когото не обичат в училище, и той учи, той гениален ще стане. Ако всичко в живота ви върви по мед и масло, нищо няма да стане от вас, вие ще бъдете обикновени хора. Няма нищо да ви събуди към някакъв подвиг. Вие искате да имате една хубава стая, маса, хубави обуща, да седите и да гледате слънцето, звездите и да философствате как е направен светът. Господ, като направил света, Той е мислил. Той е мислил и е направил нещо. Казвате: „Много чудно Господ направил света." Като идеш в небето, ще кажеш: „Аз мислих как Господ създаде света." Тогава ще те попитат: „Ти какво създаде в себе си?"

Да кажем, че вие двайсет години се занимавате с художество, и нито една картина не сте нарисували. Казвате: „Аз какви идеални картини имах в ума си, само да ги нарисувах." Някой музикант казва: „Каква музика в ума си съм чувал, ангелска, само да напиша, ще учудя света." Нищо не си написал. „Какви песни минават в ума ми, цял свят ще се учуди, ако ги изпея." Ама не си пял. Всички тия работи са създали сегашните обикновени хора. От такива разсъждения човек е станал обикновен. Дойде ти една отрицателна мисъл в тебе, дойде едно страдание. Не си ти първият, който страдаш. Че Първият в света, който почувствал едно ограничение в себе си, като създал света… За Бога мислите, че е дълготърпелив, но човек, за да бъде дълготърпелив, трябва да усеща някаква неприятност. Представете си един силен човек, един умен човек да търпи.

Често има ученици в училището, които се сърдят. Сръднята е хубаво нещо, но на мястото си. Ако имаш една кутия кибритени клечки, ще цъкнеш при огъня, запалиш го, разумно е. Но ако седиш в някоя плевня и цъкнеш клечката, и я туриш в сламата, знаеш какво ще стане. Ти си при някои взривни вещества, цъкнеш, пуснеш клечката, знаеш какво ще стане с тия взривни вещества. Например в живота вашите клечки кои са? Ти ще кажеш една дума, такава запалена клечка, и стане един цял взрив. Човек трябва да стане господар на себе си. Всяка една дума, която ще кажеш, всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да ги проверявате. Често човек със своите отрицателни мисли, чувства и постъпки разваля работите.

Вие трябва да знаете да сменяте отрицателните и положителните сили в себе си, защото и положителните сили са творчески, и отрицателните сили са творчески. Ти не може да създадеш в себе си един характер, ако не владееш положителните и отрицателните сили, които са в тебе. Ти искаш

да минаваш за учен човек. Като влезеш при невежите, ще се покажеш, че знаеш повече, ще вземеш едно такова положение, те да почувстват, че ти знаеш. Ако влезеш между учените, професорите, които знаят десет пъти повече от тебе, какво положение ще вземеш? Пак същото? Не. Ти ще изгубиш това положение и ще вземеш положението но ученик, ще вземеш мястото да слушаш, да се учиш от тях. Ако вземеш туй положение, ще добиеш нещо, тия хора ще ти дадат нещо. Учен човек е онзи, който може да даде нещо от себе си. Невежа човек е онзи, който трябва добре да взема. Ако невежият добре не взема, той е глупак, и ако ученият, който е учен, и той не може добре да даде, и той е глупак. И двамата са глупави. Той е учен в знанието, но е глупав в даването, че не може до го предаде. Онзи е глупав, че не може добре да го приеме.

Казвам, в живота положителните сили трябва да се предадат добре, отрицателните сили трябва да се приемат добре. Да допуснем, че някой религиозен човек се моли, но още като се моли, казва: „Той, Господ, няма да ме послуша.“ Той става положителен, защото, щом не вярваш, ти си положителен. Той се моли и мисли така: „Безпредметно е.“ И тази вяра в него е безпредметна. Или пък някой път имаш знание и казваш: „Защо ми е туй знание?“ Ако аз вляза при един банкерин… Всички банкери са музикални. Той, като чете парите и като слуша тоновете, че мед му капе. „Дрън-дрън“ – той слуша тонове в това дрънкане на парите. Златото има един тон. Той като ги дрънка отвисоко, приятно му е. Хем той е художник, като ги гледа, приятно му е. Ако аз съм певец, няма да ида да искам пари от банкера заради Господа. Ще ида и ще му изпея една песен. Като му изпея, ще му се отвори сърцето, веднага изважда кесията и помага. Ако не знаеш да пееш, банкерът ще каже: „Нямам кредит за тебе.“

Преди години един наш приятел искаше да издава вестник. Дошло му наум да пише на милиардерите в Америка да му помогнат. Казвам му: „Тия хора са сметкаджии.“ Казва: „Най-малко сто долара ще дадат.“ Рекох: „Ако един долар ти дадат, ще бъде добре.“ Той писа на двама милиардери. Отговорът беше такъв: „Приемаме вашето писмо, но понеже нямаме такъв бюджет, не може да ви изпратим пари.“ И не му изпратиха един долар. Тези хора сметка държат. Той мисли, че те ще кажат: „На този българин да му изпратим стотина долара.“ Те казват: „Господине, нямаме такъв бюджет за издаване вестници. За бъдеще ще промислим.“ И досега не са промислили американците за издаването на български научни списания. Рокфелеровата фондация за какво е? За медицина, за други благотворителни цели.

Сега природата, и тя има свой бюджет. Всички наши способности, чувства, които имаме, това са области, в които определила свой бюджет. Някой път

от нея искаме нещо, за което тя няма бюджет определен.

Някой път сме много своенравни. За да ни даде нещо природата, трябва да се обърнем към онази област, в която има чувства и способности и на основание на такива чувства, способности и области може да ни отпусне. Ако апелираме на природата към нейното милосърдие, тя ще ни отговори. Промисъл има в природата, но трябва да знаеш как да си направиш заявлението. Ако вземеш една поза тъй, да ѝ заповядаш, нищо няма да ти даде. Ще напишеш едно от най-хубавите писма. Какво писмо ще пишеш на природата? Представете си, че тя е благородна девица на трийсет и три години. Как бихте писали на нея писмо? Сега вие, най-първо, не вярвате, че тя е девица. Аз ви турям в едно затруднение. Вие за природата имате нещо неопределено. Природата е сбор от разумни същества. Добрата страна на природата е сбор от разумни същества от двата пола. Лошата страна на природата, това са най-глупавите, изостанали назад същества. И те боравят в природата. Тия, които вие ги наричате дяволи, какви са? Падналите духове какви са в природата? Често те ви размъщат умовете на вас. Дойде един лош дух, той не иска да стане изобретател, да създаде някаква машина и като не може, започне да мисли как може да направи дупка на една каса. Каса не може да направи, но ще те научи как да я отваряш. Той не може да напише някое съчинение или роман, поезия не може да напише, но ще ти тури някакъв фитил да се скараш с хората.

Може да се обезсърчи някой. Човекът те пита: „От мене музикант става ли?“ Никакъв музикант не става. „Ами художник?“ И художник не става. Дето мине, все казва, че ни художник, ни поет става. Какво става? Може да стане, само каси да отваря. Питам: ако всичките хора се научеха все каси да отварят, какъв щеше да бъде халът на света?

Някои от вас се интересуват за какво мисли човек. Гладният за какво мисли? Бедният за какво мисли? Болният за какво мисли? Страхливият за какво мисли? Добрият за какво мисли? Бащата за какво мисли? Господарят за какво мисли? Генералът за какво мисли? Офицерът, войникът за какво мислят? Онзи, който прави пушки, за какво мисли? Който кладе огън за какво мисли? Искате да знаете за какво мислят хората. Лесна философия. Някой казва: „Той гледа, но за какво гледа?“ За да разгадаеш за какво гледа, намери гладен ли е. Ако е гладен, вече знаеш защо гледа. Той гледа за хляб. Ако е жаден, той гледа за вода.

Та казвам, в света всяко едно движение има смисъл. Страхливият има особена линия, че е страхлив. Твърдият има особена линия, по която се познава, че е твърд. Милостивият има особена линия, едно особено

движение има милостивият човек. Милостивият човек още като говори нещо, по движението на врата, ако си мръдне врата милостивият, ти ще го познаеш. Ако не си мръдне врата, нищо няма да излезе, нищо не очаквай. Понеже някои от вас сте твърди, каква е линията на твърдия човек? Някои от вас сте учители, какъв е характерът на упоритите деца? Какъв е характерът на магарето? Във Варна имало да товарят двеста магарета на парахода. Иде войникът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода по никой начин.“ Нямат машина да ги дигат, турят само мостове, но магаретата не влизат. Тогава майорът казва: „Ще дойда, ще ги накараме всички магарета да влязат вътре.“ Войникът казва: „Слушам.“ И си отива. Отива майорът и казва: „Дръж магарето за юлара.“ Той хванал магарето за опашката отподире и като го потегли, то тръгне напред. Войникът тегли отпред магарето, офицерът – отзад, и магарето влиза вътре.

Та казвам, когато има едно магаре вътре във вас, накарайте войника отпред да тегли, вие – за опашката. Интелигентната страна е отзад, този пробният камък, и магарето отива напред. Туй, което подтиква човека напред, е положителното. Сега туй твърдение може да ви се види малко странно: един майор ще се занимава с магаретата и за опашката ще ги хваща. Доста магарета имате във вас, не влизат в парахода, пък параходът ще замине. Тия магарета трябва да тръгнат. Имате известни мисли, които са упорити, своенравни. Имате известни чувства, които са упорити, своенравни. Имате известни постъпки, които са упорити, своенравни. Онаследили сме ги, не сме ги родили ние. Да кажем, един офицер има сто–двеста души войници, разни майки ги родили. Един учител може да има четирийсет деца, разни майки ги родили, не ги раждал той. Трябва да намери начин да ги възпитава. Казва: „Защо Господ го направил такъв?“ Трябва да бъдем умни, да знаем как в даден случай да се поставим с всички хора разумно, самите ние да сме доволни от нашите постъпки. Казваш на някого нещо, той не иска да те слуша. Как бихте заинтересували едно дете?

Аз ще ви приведа пак един пример. Имаме един наш брат, който сега е в другия свят – Петко Гумнеров, който обичаше много децата. Отива в един дом, детето плаче. Майката казва: „Не знаем какво да правим с туй дете, плаче, дига шум.“ Казва: „Оставете детето.“ Той влиза в стаята, дето е детето, то плаче. Той почва и той да плаче като детето. Детето вика, и той вика като него. По едно време детето поглежда, подига си главата и казва: „Много плачеш, бе.“ Веднага разрешава въпроса. Детето, като плаче, не може да разбере, но като почнало да го слуша, то иска да знае той защо плаче. Казва: „Аз имам защо, ами ти, големият човек, защо плачеш?“

Казвам, когато си между скърбните, вземи положението, което те имат, отваря им се сърцето. Когато си между радостните, вземи положението,

което те имат. При радостните не ставай тъжен. При скръбните не ставай радостен. Вземи тяхното положение, сърцето им се отваря. Той си мисли: „Аз като страдам, има защо, ами ти защо страдаш?“ Той ще се заинтересува от твоята скръб, защото всеки се интересува от това, което има.

Та казвам сега, едно упражнение за смяна на състоянията. Допуснете, че вие сте беден. Как ще смените вашето състояние? Имате един страх, че гладен ще умрете. Как бихте сменили този страх? Представете си, че вие сте в един град, дето никого не познавате, нито един познат нямате. Ако имате един познат, вече е по-лесно, но сте в град, дето нито един познат нямате. Какво трябва да правите? Мен ми направи впечатление във Варна, когато бях преди години. Аз бях се изправил един ден, иде едно момче от трето отделение и казва: „Господине, може ли да ви услужа в нещо?“ То има нужда, но ме пита може ли да ми услужи. „Ако ви трябва нещо от града, да ви услужа. Каквото искате може да поискате от мене, аз да ви направя една услуга.“ Четири–пет деня наред идеше да ми услужва. То поиска една услуга – да му дам пари назаем. Казва: „Аз ще ги върна.“ И действително ги върна точно навреме. Казвам, ето едно умно дете, не дойде отведнъж да ми иска пари, но първо, то иска да ми направи услуга на мене, да ми донесе хляб, ако искам, да ми купи грозде. През есента беше. Значи едно умно дете.

Най-първо, постарайте се вие да услужите на другите, и тогава искайте те да ви услужат. В света някой път искаме Той да ни услужи. То е крива посока. Ще идеш при Господа, ще кажеш: „Ние сме готови да служим. Каквото искаш, ние ще го направим.“ Направете нещо за Господа, че тогава искайте Той да ви даде нещо. Вие искате най-първо Той да ви направи нещо. Ако не ви се даде туй, вие се съблазнявате. Но човек, който иска да служи на света, той трябва да впрегне доброто на работа.

Добро движи колело. Светлина краси живот, земя. Светлината краси живота на земята, светлината осмисля живота на земята. Защо животът на земята без светлина не може? Светлината краси живота на земята. Най-първо, турете в себе си положителното. Каквото и да е вашето обезсърчение, никога не се обезсърчавайте в ония принципи, които са заложени дълбоко в душата ви. Животът има една положителна основа, която е неизменна. Идейният живот, Божественият живот с нищо не може да се измени. Онова, което е предначертано, онова, което Бог е турил за цел в живота, никой не може да го измени, в края на краищата ще се постигне. Нищо в света не може да те спъне. Временно може да бъдеш спънат, то е в реда на нещата, но в края на краищата онова, което е предписано, предназначено, то ще се сбъдне. Онзи, който е роден за

музикант, той ще стане музикант. Онзи, който е роден за художник, той ще стане художник. Кой за каквото е роден, ще стане, но докато стане, ще има доста спънки. Тия спънки служат за подигане на неговото развитие, защото в туй развитие без тия спънки неговият живот не може да се изяви.

Ако на земята нямаше въздушно налягане, каква машина може да се образува? Ако нямаше сцепление, какъв казан ще направите? Ако няма сцепление между частиците, сцепление отвътре, налягане отвън… После, трябва напор отвътре. Ти искаш да постигнеш нещо: отвътре трябва напор, отвън трябва да има противодействие, едно напрежение отвътре навън, за да проработи една способност или чувство, което ти имаш. Защото всяко едно желание, което не може да превъзмогне всичките страдания, туй желание не може да постигне своята цел. Желание, което е по-силно от всичките страдания, то е силно. Едно страдание тебе те спъне. Онези светии, които са ги гонили, убивали, те имаха такова силно желание да станат светии, че те го измъчват, убиват, не се спъва. Ако от първото страдание се спреш, нищо няма да стане. Онзи, който има желание учен да стане, ако още при първата мъчнотия се спре, не може да учи, той учен не може да стане. Ако е музикант, не може да стане певец, музикант. Ако туй чувство е силно в него, той трябва да преодолее всички спънки.

Следователно силно чувство аз наричам онова чувство – аз говоря за дадено чувство, дадена способност, което може да превъзмогне всички спънки. Сега, ако един екскурзиант пътува по ония планински върхове, нали ще срещне спънки, но желанието да се качи на високия връх трябва да превъзмогне всичките спънки, ще намери пътища да се качи. Ако няма туй желание, ще се върне назад, ще каже: „То е непостижимо“ – непостижимо за онзи, който няма силно желание. В природата има закон: турят спънки за способните хора. Щом имаш спънки, в тебе има нещо. Туй сега не ви го казвам за утеха, не искам да ви утешавам. Ако ви обезсърчавам, искам да ви опитам дали ще се обезсърчите. Обезсърчението и насърчението, те са два противоположни полюса. Като се насърчаваш, не се насърчавай повече отколкото трябва и като се обезсърчаваш, не се обезсърчавай повече отколкото трябва. Ти си повярвала, че дарбата тъй ще дойде. За дарбата трябва да се работи, ще пееш. Отишла в Германия, един професор я учил на пеене и ѝ казва, че гласът ѝ трябва да се постави наново. Повръща я назад и ѝ казва от всичко да се откаже, всичко да забрави, гласът наново да се постави. Казва: „Той ме докара до онова място, дето всичко забравих, не можа да ми постави наново гласа. Върнах се от Германия и онова, което имах, загубих. Той забрави, че ще ми постави гласа наново – казва. – Той ми развали гласа и после не можа да го нагласи.“

Имам и друг такъв пример. Един искал да го стрижат. Дойде при мене и ми се оплаква, казва: „Виж главата ми.“ Доста учен човек, казал му: „Дай да те острижа.“ Като турил ножиците – някъде до кожата, някъде високо, и му накълцал косата. Казва, че много знае, но му нарязал косата и главата станала шарена. Казвам, ти идеш при някой професор, не си давай главата така да те острижат. Казва: „Но той ми се представи за голям майстор, но накълца косата ми.“ Ти, най-първо, виж другиго как е остригал и тогава дай тебе да те остриже. Три–четири пъти като видиш как остригал косите на другите, тогава полагай твоята глава. Ти, най-първо, виж, ако ти харесва стригането на другите, подложи тогава и своята глава. Но ако не ти харесва, не си подлагай главата, нека седят косите ти.

Казвам, на такива бръснари, които не знаят хубаво да стрижат, не си давайте косите ви да стрижат. В умствения свят има много, които стрижат, не си подлагайте главите.

Ти в света не може да мислиш, ако нямаш един катализатор, някой да те стимулира. Слънцето е като катализатор, то стимулира живота вътре. Огънят на огнището малко може да те стимулира. Казвам, някои хора искат чрез безверие да стимулират света в работа. Погрешката е там, че ние трябва да вярваме в онова, което не е реално. Реалното е, което стимулира нещата. Нереалното, то всякога има обратни резултати. Например дойде ти едно обезсърчение. Как може да го използваш? Не зная във вас как идат обезсърченията. По някой път, като се обезсърчите, от какво се обезсърчавате? Някой път вие се обезсърчавате, че не може да помните. Знаеш защо не може да помните? Защото едновременно мислите за много работи. Силите на ума са разсеяни, не може да се концентрирате. Човек, който не може да помни, показва, че предмета, който изучава, не го обича. Всеки предмет, който човек не обича, той не може да помни. Гладният човек може ли да забрави хляба си? Онзи, който не е гладен, забравя хляба. Онзи предмет, който вие искате да изучавате, трябва да създаде един подтик във вас, един стремеж да изучавате предмета. Този предмет може лесно да го проучавате.

Най първо, знанието в света служи да развием живота си. Знанието е за живота, да направим живота си по-сносен, да изявим способностите в нас. Защото без способностите, без чувствата от разни степени този живот не може да се прояви, както ние искаме.

Сега какво разбрахте? Представете си, че не разбирате математика. Какво трябва да правите? Пет плюс шест колко прави?

5 + 6 = 11

Кои неща се събират? Събирането е положителен процес, значи Божествената сила има надмощие, то е събирането. Когато отрицателната сила има надмощие, то е изваждане:

5 − 6 = −1

Ще остане минус единица, той да плаща.

Значи всичките ония числа, в които Божественото преодолява, те са положителни. Следователно, ако в тебе преодолява отрицателното, човешкото, всякога ще имаш по една единица да плащаш. Ако в тебе Божественото преодолява, всякога ще имаш единайсет.

Та казвам, всички несполуки в живота произтичат, че преодолява в нас отрицателното. Казва: „Туй не може да бъде… туй няма да стане…“ Ще стане, понеже съм създаден за музикант. Ти изучаваш музика, ще кажеш: „Създаден съм за музикант, роден съм.“ Искаш поезия да пишеш, казваш: „Създаден съм за поет, поет ще стана.“ Като го знаеш, непременно ще стане. Казва: „Аз не съм роден за поет.“ Като не си роден, ще пишеш поезия и ще имаш по минус единица, и ще има да даваш.

Та казвам, тия неща трябва да ги турите във вас. Всеки от вас да определи какво му липсва. Някой е повече твърд отколкото трябва. Някой е повече страхлив отколкото трябва. Някой не е страхлив колкото трябва. Някой е повече милосърд отколкото трябва. Някой не е милосърд колкото трябва. Някой повече вярва отколкото трябва. Той става суеверен. Щом повече вярваш, то е суеверие. Някой не вярва колкото трябва. Той е безверник. Те са неща, трябва да се справите с тях. Някой помни повече отколкото трябва. Някой помни и това, което не трябва. Ако човек забравя, каквото има да прави, има ли памет той? Каже си някой път, че ще направи нещо, и забрави. Такава памет не струва. Като обещаеш нещо, ще почнеш точно навреме, да стане. Ще идеш да направиш онова, което си обещал. То е памет.

Най-първо, искате да развиете вашата памет. Обещаете нещо, и го направете. Не започвайте с големи работи, а с малки. Лягаш си вечер и кажеш: „Искам утре да стана точно в три часа и половина.“ Виж, като станеш, колко е часът, кога си се събудил. Някой път може да се успиш, не в три и половина да станеш, но в шест да станеш. Ще видиш каква е разликата. После кажеш: „Искам да стана в три часа и две минути, в три и три минути, и четири минути.“ Като станеш, ще видиш разликата. Каквото човек мисли, това става.

За в бъдеще по друг начин ще се възпитават хората. Сега туй възпитание, което имат хората, е позлатено. Като дойдат мъчнотиите, ще виждаш, че всичко туй, което си възпитавал, мъчнотиите не може да издържа, няма добра основа възпитанието. Възпитания човек може да го нарежеш на парчета, и той да издържи убежденията си.

Харесвам онзи пример у българите. Един имал много своенравна жена. Той каквото казвал, тя казвала всичко противното. Един ден отишли на ливадата да косят. Той казва: „Събирай косеното сено." Тя казва: „Не косено, но стригано." „Не е право стригано, аз го косих с косата." Взел, че я хвърлил в реката. Казва: „Жена, кажи че е косено, да те извадя." Тя казва: „Стригано е." Показва с двата пръста, че е стригано. Не се плаши, че може да се удави, но мнението си го държи, поддържа своето убеждение, че е стригано. И тя е права. Мъжът казва, че е косено. То е косено само на една страна. Ножиците имат две страни: те, като се съберат, го косят. Тя казва: „Косено е, защото косата е една част от ножицата. Ако не беше ножицата, какво щеше да правиш?" Той е буквоядец, казва: „Коса е това", че той го косил. Казвам, кое е право да се каже: косено или стригано? И той е прав, и тя е права. Той вижда само едната страна на ножицата, тя вижда двете страни на ножицата.

Туй са психологически процеси. Ти правиш добро на някой човек. Ти мислиш едно, той мисли съвсем друго. Той има съвсем друг интерес, има друга замисъл. Може хората всякога да ти припишат туй, което не е. Ти ще вярваш онова, което е вътре в тебе, то е вярно. Човек всякога ще вярва на себе си повече, отколкото на хората. Ако вярва повече на хората, по-малко на себе си, то е криво. Вярвай повече на себе си. На хората вярвай толкова, колкото на себе си. То е правилото. Ако вярваш на тях повече, ти ще влезеш в кривия път. Всеки един човек трябва да вярва повече на онова, което е вложено в него. То е право.

Казвате, че имате новото в света. Човек трябва да мине през едно голямо изпитание, да познае колко има новото.

От всичко туй, което говорих, колко може да приложите, кое може да приложите?

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината."
"В Истината е скрит животът."

Втора лекция на Младежкия окултен клас
6 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 29 септември 1939 година Учителят не е държал лекция.

1939_10_08 Ободрителни мисли, чувства и постъпки
утринно слово

ОБОДРИТЕЛНИ МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

3. Неделно утринно слово
8 октомври 1039 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалм.
Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ако си зададете един въпрос, защо човек трябва да бъде добър. И как може да стане добър? За да стане човек, той трябва да мисли. Като не мисли, той не е човек. Дотолкова, доколкото неговата мисъл е права, дотолкова той е човек. Сега искам да ви наведа върху една мисъл – върху ободрителните мисли, върху ободрителните чувства и върху ободрителните постъпки. Мнозина сте слушали, казват: „Да вярва човек." Но каква вяра? Има една положителна и една отрицателна вяра. Положителната вяра е вяра в която шишето е пълно с вода, отрицателната вяра е вяра, в която шишето е празно. Шише ще имаш, но е празно. Всичките отрицателни неща в света са празни. Форма имат, но нямат съдържание. И казва: „Да вярваме в Бога!", това е празно шише. Ама да се обичаме! Това е празно шише. Ама да имаме надежда! Това е празно шише. Да имаме, да имаме и нищо нямаме. Като кажеш да го имам и да имаш! Това, което имаш, ще кажеш: „Имам го!" А това което нямаш, казваш: „Нямам." Имаш една вяра, но твоята вяра е празно шише. Имаш ум, но твоят ум е празно шише. Сърцето ти и то е празно. Душата ти и тя е празна. И духът ти и той е празен. Всичко е празно. Значи, нуждаеш се. Вие сега мислите, всичко като е празно, имате обширен план за работа. Много хора, които нямат работа да ги турите на работа. Цял ден седиш и мислиш какво да правиш. За пример, някои от вас седят и мислят как да обърнат света. Отлична идея е тази. По-хубава идея от тази няма – да обърнете света, вие не сте обърнати както трябва. Един американски проповедник е казал тъй: „Аз вярвам в онова обръщане, което обръща не само сърцата на хората, но обръща и техните кесии." Ако твоята кесия не е обърната, ти още не си обърнат. Погрешка е, че ние не искаме да признаем своите погрешки. Мислим, че каквото говорим – вършим и каквото говорим е право. Право е заради нас. Но ти имаш едно състояние казваш тъй: „Аз вече съм се обезверил." Това е едно празно шише. „Аз нямам смисъл в живота." Това е празно шише. Казвам: Щом имаш празно шише, то може да се напълни. Те са сега ред изяснения. Вие всички имате една вяра, но не сте проверили, до каква

степен вашата вяра е реална. Вие, по някой път, може да кажете тъй: „Ама хората в мен вярват!“ Но питайте тези хора, доколко вярват. Може да направите опит. Идете при един ваш приятел и опитайте доколко се простира неговата вяра. Поискайте му на заем десет лева и той ви дава. Поискайте му сто лева, пак дава. При петстотин лева, спира. Неговата вяра е до петстотин лева. Идете при някой друг, той ви гарантира до хиляда лева. Там се спира и по нататък не отива. Наскоро един млад, който се подвизава в този път, дошло му на ум за нещо да се подвизава. Но пари му трябват. Иска да строи къща. Отива при свои богати роднини. Те като го видели, казали: „Лесна работа е! Ще уредим.“ Като отишъл втори път, те казали: „Времената са лоши. Ние сме вложили парите, не можем да ви помогнем.“ Това е материалната страна. В духовно отношение дойде някой при вас и ви говори, че така и така ще служи на Господа и да му помагате. Вие го погледнете някои път, за да видите, докъде може да му помогнете. Аз другояче разсъждавам. Вие идвате при мен. Това, което мога да ви дам се ограничава. Вие сами сте ограничили възможността на онова, което аз мога да ви дам. Тук има две страни. Вие идвате при мене с едно шише, което събира един килограм. Масло ви трябва. А пък вие искате от мене 1 кг. Представете си, че аз имам масло, но нямам шише. Колко мога да ви дам. Толкова, колкото може да събере вашето шише. Вие казвате: „Дайте ми повече!“ Казвам: „Намерете някое шише.“ Вие казвате – „нямам.“ В кого е погрешката? Другото положение е следующото: Вие носите едно шише от 5 кг, а пък аз имам само един килограм масло. Вие казвате: „Дайте ми 5.“ Аз ви давам един. Къде е погрешката? Няма погрешка. Аз имам само един килограм на разположение. Вие намерете други. Но тази година маслините не станаха. Та някой път всички вие сте така взискателни като отивате при Господа. Някой път носите големи шишета, а някой път носите малки шишета и сте в най-големи противоречия, защото не стават така, както вие мислите. Погрешката е в самите вас. С големите шишета ти трябва да бъдеш предвидлив. Не вземай голямо шише, защото твоят приятел има по-малко масло, вземи по-малко шише. А пък когато вашият приятел има много масло, вземи голямо шише, не вземай малко. Имаш намерение да искаш 5 кг масло, а носиш един килограм. Вземи голямо. Това са разсъждения сега.

Вие седите тук. Ние разсъждаваме и говорим. Сега какво мислите? Вие мислите, че има един невидим свят, но къде е, не го знаете. Във вашия ум седи, че този свят е далеч някъде. Това е право. Много е далеч и много е близо. По форма е далеч, а по съдържание е много близо. Духовният свят по съдържание е вътре в нас. Ако слушате по радиото, Англия е много близо. Отворете радиото и ще слушате веднага. Всичко каквото се говори там, вие го слушате толкова скоро, че даже и онези които са в зданието в Англия, те слушат след вас. Вие слушате по-бързо от онези, които са там.

Лесно се предава по радиото. Аз като ви говоря на вас, които сте се събрали тук в онзи свят слушат ли ни или не ви слушат?

Да кажем, че вие сте при едно радио и проверявате станциите. Да кажем, че имате едно радио, което има 50, 60, 100 станции. Има радио и с повече от сто станции. Но вие се спирате на някоя станция, понеже от нея се предава нещо интересно. На всяка станция, която може да ви даде нещо интересно, вие се спирате на нея и слушате. Ние сме тука една станция. И ако има нещо интересно, ще отворят радиото и ще ви слушат, ако не е интересно, затварят с едно копче и минават на друга станция. И ти си една станция. Ти се молиш, но молитвата ти е толкова безсъдържателна, че като слушат отгоре известно време завъртат и затворят радиото.

Един американец искал да повика един свой приятел на гости. Това било в един от големите американски градове. Отива на станцията, говори на жена си по телефона. Когато и говорел, до него бил неговият приятел, когото канел. Той казал на жена си: „Моля любезна, ще доведа един мой приятел на гости. Бъди така добра да приготвиш нещо за ядене." Тя казала: Този да не ми го довличаш. Той слушал и приятелят му слушал. Двамата слушали. Че вие седите на станцията и говорите на Господа и жена ви се обажда отвътре. Ти се молиш, но нещо в тебе се обажда: „Остави тези празни работи. Толкоз години сме се молили на този Господ. И той досега нищо не ни е дал. Не ходи да се молиш." Че Господ слуша твоята жена, какво говори отвътре. Това е твоето сърце. Сърцето ти казва: „Ако не бяхме се молили на Господа, щяхме да уредим много по-добре работите. Сега съвсем загазихме." Всички хора загазват, по единствената причина, че не употребяват своя ум, своето сърце и своята воля на мястото си. От три неща зависят нещата: от неговите мисли, които са навременни; от неговите чувства, които не са навременни и от неговите постъпки, които не са навременни. А нещата не могат да станат произволно. Бог е едно същество абсолютно свободно. И ако искате да употребите насилие върху него, това ще се отрази зле върху вас. Вие искате да изнасилите всякога Бог, но с изнасилването му вие вредите на себе си. Ако се зароди някоя нечиста мисъл във вас, Бог ще ви я повърне на вас. При Него не може да остане. Или ако се появи във вас едно нечисто желание, то ще се повърне при вас. При бога не може да остане. Или когато направите някоя нечиста постъпка, пак ще се върне на вас. Някои постъпки изглеждат много добри, но всъщност не са. Аз съм забелязал у мнозина следното: След като му говоря, той казва: „Ти искаш само да ме забавляваш." Аз се обръщам и му казвам: „Ти като дойде при мене, колко плати?" Защото на един концерт, на едно представление можеш да се забавляваш, като си вземеш билет. Ще прегледаш програмата, дали ще се ползуваш или не. Казах на този: „Ти не си от много умните, защото мислиш, дали ще се забавлявам с тебе или не.

Защото не си предвидил дали ще ти кажа нещо съществено или не. Щом мислиш, че аз те забавлявам, вземи си шапката и не си губи времето. И ще намериш някой човек, който няма да те забавлява. Според мене както виждам, ти нямаш търпение. Трябват ти три дена да се извърши твоята работа както искаш, а пък ти искаш да снесеш яйцето днес и целият свят да събереш. А пък не можеш да го снесеш днес." Ти казваш: „Аз вярвам в Бога." Та и аз вярвам в Бога. Ти казваш: „Но хората не постъпват добре." Но хората мислят, че и аз не постъпвам добре. Той мисли дали него го заблуждавам. Аз не го забавлявам. Но аз съм в противоречие, понеже не мога да изпълня желанието му както той иска. И да искам не мога да изпълня желанието му. Той иска да му ходатайствувам пред някой министър, но министъра го няма. Отишъл в странство по политически работи. Този ми казва: „Иди при министъра." Но няма го. Не мога да ви помогна. При всичкото добро желание, което имам, не мога. Ти казваш: „Но кажи му по телефона." Но той си има друга работа, баница се пече на главата му. И всички, които отивате при Бога, приличате на тези припряните. Вие мислите, че само с вас ще се занимава Бог. В цялата вселена Той има толкова работи, толкова прошения. Вие мислите, как така да не се изпълни вашето прошение, което сега сте подали. А преди вас има десет милиона. И като ги уреди 10-тях милиона прошения ще дойде ред и до вас. По човешки говоря. И оттам се зарежда обезверяването на хората.

Колко пъти на ден човек трябва да се моли? Някои поддържат, че постоянно трябва да се молим. Че ти като се молиш постоянно и никак не работиш, тогава какво. Много се молиш и никак не работиш, постоянно вземаш пари и никак не ги връщаш. Какво ще стане? Като вземаш постоянно уроци по музика и никак не ги заучаваш, какво се ползуваш? Само плащаш, не заучаваш, плащаш и не заучаваш. Тогава професорът печели, а ти губиш. Казваш: „Да се молим." Какво? „Отче наш да четем." Отче наш, но ти вярваш ли, че този баща, Който управлява света е Един? И че ти трябва да изпълниш Неговата воля? И ако ти не си готов да изпълниш Неговата воля, без никакво противоречие, каква е твоята вяра? Да знаеш, че всичко каквото направи Той е все за добро. Едно нещо, макар и неприятно, каквото Той е направил за тебе е на мястото. И ако ти държиш тази мисъл в ума си, Той един ден ще оправи твоите работи, понеже Той разполага със сърцата на хората. Ще ги оправи, не когато ти искаш, но навреме. И ще бъдеш много по-благодарен.

Ти си тъжен сега. Няма нищо. Човек никога не може да бъде винаги весел. И някой път си поплакваш. Плачът няма да бъде винаги. Даже ангелите се пращат някой път на земята от небето, за да опитат скърбите на хората. И те се нуждаят от това. Ако човек има вечното блаженство, ще опита едно малко недоволство, че няма нещо друго. И ангелът като дойде тук и опита

една малка скръб, знаете ли каква цена дава на това? Като отиде на небето разправя, какво нещо е скръбта. И като една научна теза изнася това пред другите ангели. Сериозно разсъждава. Ти казваш: „Дотегнаха ми тези страдания!“ Че те много струват. И какви бяха? Много пари струват. Онези, които са създали страданията, знаете ли колко векове са мислили, за да ги измислят? В края на краищата, във всяко едно страдание има нещо добро, което ще дойде. Сега има два вида канализация. В едната канализация водата иде отгоре. Лесно слиза водата. А пък има друга канализация дето водата се качва нагоре. При първия случай е лесно. Двете води се разговарят. Коя вода е на зор. Която се качва нагоре, тя казва: „Докато излеза нагоре, пати ми главата.“ Защото се качва нагоре. А защо на другата е лесно? Защото слиза надолу. Щом вие страдате, нагоре се качвате, а пък щом се радвате, надолу слизате. Кой печели? Който се качва, или който слиза? Кои клони печелят, които отиват нагоре или които отиват надолу? Онези, които отиват нагоре и дават плодове, печелят повече.

Аз ви говоря за вътрешния живот, за вътрешната фамилия. Онези от вас, които сте мъже, ще научите жените вътре да не цапат по телефона. Да не говорят такива работи, които ще ги чуят вашите приятели. А пък онези жени, които имат мъже, ще им кажете и те да не цапат. И на дъщерите си и на синовете си ще кажете да не цапат. Това казвам на женените от вас. А пък онези, които не са женени, ще кажат на своите приятели да не цапат. Някой иска да бъде женен. Защо да се жениш, да те цапат? Жени се дето няма да те цапат. Да се ожениш и да те цапа жена ти по три пъти на ден, там ще научиш голямо търпение. Но не може без цапане. Един пример ще ви дам за цапането. Жената мисли, че нейния възлюбен не я обича. Може ли нейният възлюбен да не я обича? Щом не я обича, въпросът е вече разрешен.

Чудни сте! Вие искате да ви обичат. Че за какво ще ви обичат? Кажете ми. Вие сте слепи. Възлюбеният ви няма какво да ви обича за очите ви. Глухи сте. Няма за какво да ви обича за ушите ви. И носът ви не чувствува. Няма какво да ви обича за носа ви. И езикът ви плещи всичко. За какво ще ви обича? И ръцете ви не са на свят. Не са меки, хубави. Като ви погледне този ваш възлюбен, вие сте едно страшилище. Кажете ми, кой ще ви обича? Идейно погледнете на любовта сега! Ако вашето сърце не може да праща онези хубави Божествени сокове, онова ухание, ако вашия ум не може да изпраща онази божествена светлина, ако от вашата воля не може да излиза онази благотворна сила, която освежава, тогава за какво ще ви обичат? Аз не ви говоря като на деца сега. Вие казвате: „Толкова години сме в този път, какво трябва да правим?“ Сега трябва да посеем на нивата най-хубавото семе, за да имаме една отлична реколта за бъдеще. Сега не ви

казвам това като възражение. Но казвам причините, които спъват живота. Ще ви приведа един пример. Малки работи могат да спъват. Има хора, които са много религиозни. Такъв един религиозен човек в Америка по три пъти се молил на ден. И на всяко събрание отивал. Дето имало събрание отивал и се молил. Един ден като минал покрай един прозорец, на прозореца забравил един банкер една голяма торба с пари. Онзи казал: „Господ остави тази торба за мен." Задига торбата, отива вкъщи, остава торбата и казва: „Господи," но като искал да се моли, молитвата не върви. Спира се. Към вечерта пак се молел. Но молитвата пак се спира. Не може. Връща торбата на банкера и му казва: „Този дявол го взех, но не ми трябва, връщам ти го назад."

Вие ако сте този човек дали ще върнете торбата при сегашните условия? Този религиозен човек след една седмица връща торбата. Една сестра ми каза: „Без пари не може." Аз казвам: Не отричам парите. Аз мога да кажа, че и без въздух не може, че и без вода не може и без хляб не може. И без обед не може. Всичко това го приемам. Че без пари не може, не може. В дадения случай не може. Но, ако ти се давиш, в този случай защо ти са парите? Значи, в един уреден свят, без пари не може. Но думите „не може" са относителни. Ти си беден човек, трябва да носиш пари. Но един царски син като отива някъде, само като го видят, кредитират го. Ако пък ти, ти като беден парите ще те кредитират. Да вземем думата „кредитиране". Разменни монети има навсякъде в света. Не мислете, че не е така. Ти като отиваш някъде, твоят ум ще бъде разменна монета, твоето сърце ще бъде разменна монета. Три монети има в света: във физическия свят – волята, в духовния свят – сърцето и в Божественият свят – умът. Ти казваш: Без пари не може. Във физическия свят, твоята воля са парите. Във физическия свят без пари не може. В духовния свят без сърце не може. В Божествения свят без ум не може.

Та казвам: Мислете правилно! Ако досега вие бихте употребявали, ако бихте държали великия закон на любовта, ако знаехте закона на любовта, щяхте да бъдете свързани с всички добри хора на земята, особено с тези с които хармонирате. Те ви обичат и вие ги обичате. И ако държите тази връзка, то щом се намерите в затруднително положение, щом нямате условия, те щяха да ви помогнат, парите щяха да дойдат.

Ще ви приведа един пример който е изключителен. На един американец дошла му идеята да стане проповедник. Той казва: „На проповедниците не им върви." И напуща Америка, отива в Австралия. Започва търговия и забогатява. Друг един американец отива в Китай и само с вяра издържа цяла една мисия. Не пише писма на никого за помощ. Но като се моли пращат му пари. Той се моли, но парите не идват. Онзи в Австралия,

който искал да стане проповедник, и станал търговец, той обещал тази година, че ако спечели ще отдели една сума и ще я прати за Господа. Един ден чете във вестника името на онзи проповедник в Китай и му праща сумата. Като му пише така: „Аз съм обещал на Господ една сума и сега ви я пращам. Употребете я, както вие намерите за добре." Онзи проповедник в Китай бил станал вече знаменит и името му се пишело във вестниците. Ако някой и да иска да ви помогне, като не ви пише името във вестниците, отде ще ви намерят?

Трябва една специална школа. Аз не мога да ви разправям, има неща свещени, които се опорочават. Ти казваш: „Господ трябва да ми помогне." Така не се говори. Това е ропот. Издържай и при най-лошите условия. Щом те обича Господ, той има нещо предвид. Той нещо е оставил за тебе. И ако той не ти дава това благо, което искаш, то е за да ти даде нещо по-хубаво, отколкото това, което очакваш. И писанието казва: „Нито ухо е чуло, нито око е видяло, което Бог е приготвил за онези, които го любят". И не мислете, че само тук на земята ще живеем при Господа. В трите свята трябва да живеете при Него. Вашата воля трябва да бъде посветена на Него. И вашият ум трябва да бъде посветен на Него. И вашето сърце трябва да бъде посветено на него. Волята ви, сърцето ви и умът ви трябва да бъдат посветени на Господа. Досега вие сте дошли до положението, че само волята ви е посветена на Господа, но умът и сърцето – не. Аз взимам думата посвещение в най-хубавия смисъл. Няма нещо по-хубаво от това, човек да бъде посветен на някоя идея. Ако музикантът е посветен на музиката със своя ум, сърце и воля, то дето иде, хората ще го посрещат. Същото е с художника, военоначалника и пр. Всички хора, които са посветени, добре ги посрещат навсякъде. Ако някой не го посрещат, те не са посветени. Посветените хора са добре посрещнати навсякъде, а пък непосветените, за да ги посрещнат, трябва да се посветят. А как се посвещава човек? На български думата „посветен" значи да имаш винаги светлина. Вечерно време да не ходиш без свещ. И навсякъде където ходиш да има светлина при тебе. И трябва да бъде голяма светлината и пътят ти да бъде ясен.

За всяко нещо, което искаш, трябва да има условие. Не се стреми да направиш това, за което няма никакви условия.

Та казвам: Вие трябва да се посветите сега. На някого волята му и сърцето му са посветени, но умът му не е посветен. Две си направил и едно още остава. Някой само волята си е посветил и сега трябва да посвети сърцето и ума си. Трябва да работиш за това. Някой още и волята си не е посветил. Да започне с волята си. Та започнете сега с посвещение на волята, на сърцето и на ума си. Някой път човек има някое вътрешно изпитание, като

че ли ще се пукне. Обезсмисля се живота му. Минава през тъмнина. Тогава се усещаш подритнат, изоставен, излъган и искаш да се самоубиеш. Не искаш да живееш. Искаш да избягаш някъде. Къде ще отидеш? Никъде не те искат. Това е една вътрешна хипноза. Това е дяволска хипноза. От какво се зараждат тези противоречия? Това са лъжливи неща в нас. Имате едно дете и искате да знаете дали е добро или не. Давате му една ябълка. То се зарадва. И като му вземете ябълката, то ревне. От това дете не очаквай много. Като му кажеш „дай", то да я даде, не да чака. Майката, която ви дава ябълката и я взема има нещо предвид да ти даде нещо по-хубаво. Всякога, когато ви се случват неща непредвидени в живота, невидимият свят, разумният свят има нещо по-добро предвидено за вас. Няма да ви убеждавам, понеже вие сами трябва да се убедите. Трябва да го опитате, за да се убедите. Ако ми повярвате без опит, то е празното шише. Реално трябва да го опиташ, за да дойдеш до убеждение сто и едно процента, че е вярно.

Та казвам: При сегашните условия имате един пример. Вземете Полша, народ от 35 милиона. Те имаха голямо мнение за себе си, че са силни, че могат да се борят. Не искат да отстъпят нито педя земя. Казваха: „Ще се бием!" А пък сега ги подчиняват. Сега какво мислят поляците? Завладяха ги германците. Дойде и Русия. Какво има сега в това толкоз? То е едно становище неразбрано. Ако един поляк владее един германец, или един германец владее един поляк в какво седи противоречието? Тогава ще ви приведа примера, где е противоречието на живота.

Един англичанин отива по лов в Индия. Той си турил пушката, носил си я така и гледал тук таме за лов. И в това време отгоре му се стоварва един удар върху лявата му ръка и тя увисва. Един тигър го хваща и го поносва. Носи го на общо основание. С пушката му заедно го носи. Носи го до своето леговище, дето имало две малки тигърчета. Турил го на земята. Оставил го и англичанинът, ако рече да си издигне главата нагоре, то тигъра му натиска главата. За да не се плашат тигърчетата. И пак ще се отдалечи тигъра. Той искал да учи своите малки да го давят. И пак си вдига главата той и тигърът му натиска главата. И англичанинът после казал: „Не съжалявам, че ми счупи ръката, но като ми натискаше главата, това беше много обидно за мене." Обидата е там, че имаше едно низше същество, този тигър е едно глупаво същество. Ако тигърът беше направил англичанина приятел, англичанинът щеше да нахрани по-добре децата му. След известно време както си лежал англичанинът не издига вече главата си, но с дясната ръка изважда пушката. Тигърът не разбира. Англичанинът гръмва и го убива. Та казвам: Носете вашето оръжие и ще биете на месо тигърът който ви хване. Един лош навик е това. Значи тигърът символизира един лош навик във вас. В сърцето ще го удариш. И пак ще

ти натиска главата и ще учи малките тигърчета, как да давят. Те са реални неща. Вие някой път сте готови да захвърлите и вашата вяра и вашите убеждения или за някой син, или заради дъщеря ви, или за търговски работи. Има хиляди работи, които могат да ви спънат. Един който е тръгнал по Божествения път, трябва да мълчи. И добре ще бъде. Като някой философ ще бъдете. Не разправяйте скърбите си. Но намерете някой много умен човек, който е минал през това и нему разправяйте. Не ходете да разправяте скърбите си на някого, който нищо не разбира. Той ще ви погледне и ще ви каже, че не си на себе си. Вие на десет души разправяте вашите скърби и на тях им става тягостно. Не им разправяйте. Бъдете юнаци! Да си носите скърбите. Намерете някой брат, който е минал през това и той ще ви даде един много добър съвет.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Иоана, глава 12, стих от 1 до 9. Тук има числото три. Единият беше Лазар, възкръсналият, другите бяха Марта и Мария. Те бяха тримата. Аз избирам тази глава във връзка с това, което ви говорих: Посветеният ум, посветеното сърце и посветената воля. Сега вие ще намерите кой на къде е. Лазар на кое място е? От кое посвещение е? Марта от кое посвещение е? И Мария от кое посвещение е? Втори стих. Този Лазар излезе от своите посвещения. Той отиде в гроба и като дойде Христос извади го от гроба. И неговата смърт беше смърт на посвещение. И възкресението му беше възкресение на посвещение. И Марта и Мария направиха вечеря. Трети стих, Мария помаза нозете Исусови с мирото, защото Христос трябваше да дойде за едно голямо посвещение! Защо дойде Христос? Той дойде не само да изкупи хората, но за да мине едно от великите посвещения в своя живот, 4 и 5 стих. В тези стихове Юда казва: „Защо не се продаде това миро за 300 динари и да се раздадат на сиромасите“. Че вие не правите ли същата погрешка? Вие казвате: „Защо за духовни работи толкоз да си губя времето?“ Имаше един евангелски проповедник. Казваше се Паламидов. Сега е на онзи свят. Той казваше на мене: „Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на владиката,“ т.е. проповядвал на хората. Аз му рекох: „Ти докато си пасъл магаретата на владиката, ти си бил на правия път. И щом напущаш тогаз не е хубаво.“ Той после стана търговец на дървен материал, забатачи и се самоуби. Докато човек пасе магаретата на владиката, той е на добрия път. И щом престане да ги пасе, той фалирва. Докато служиш на Господа, ти си на правия път. Щом почнеш да служиш на себе си, ти си на кривия път. Няма по опасно в света от това, човек да служи на себе си. Да служи човек на себе си, то е най-опасното нещо. И всички нещастия в нашия живот на земята произтичат от служене на себе си. Научете се сега на следното: Казвам на онези, които още вярвате. Не ви казвам да не слугувате на себе си, но най-първо турете друго: Най-първо слугувайте на Бога, на второ място слугувайте на вашите

ближни и най-после слугувайте на себе си. Или да ви преведа тази мисъл по-ясно: Слугувайте на своя ум. Ако слугуваш на ума си и той ще ти слугува. Слугувай на сърцето си. Ако слугуваш на сърцето си и то ще ти слугува. И най-после турям човекът на волята. Като дойде до волята, то ти си там, ти си човекът, който ще слугуваш на себе си. Ако си слугувал добре на своя ум, на своето сърце, ще знаеш как да слугуваш и на своята воля. Тези три сили събрани в едно, това е идеята. Когато човек се научи да слугува на своя ум, сърце и воля, той е силен човек. Когато говорим, че трябва да слугуваме на Бога то е Великата идея. Слугуването на ближния и на себе си, също е нещо велико. Бог е главата на нещата, отдето излизат хубавите мисли. Ближният представлява духовното сърце, от сърцето излизат всички хубави желания. И най-после човешката воля, която е личният живот на човека. Събрани главата, сърцето и тялото в едно място, чрез тях може да извърши велики работи. Но ако няма глава, ако няма сърце, ако няма и воля, ако няма и тяло, човек тогава нищо не може да постигне. Та всички неща за постижение трябва да турим на работа. Умът си трябва да турим на работа. На отлична работа. Не да чакаме ще дойдат времена отвън. То е едно малко материалистично схващане. Ние мислим някой път, че ще се подобрят условията. Условията могат да се подобрят ако знаеш как да направиш нещата. Често ние се обезсърчаваме в доброто в света. Един добър човек се обезсърчил, понеже правил все добро и намирал зло. И казал: „Отсега нататък не искам да правя добро никому. Всеки ще се грижи за себе си и аз ще се грижа за себе си.“ И отишъл да се дави. Казал си: „Ще отида да се удавя, та да се освободя.“ Но вижда една млада мома, че се дави. Той си казал: „Да се удавя ли или да помогна? Да я извадя ли, че тогава да се удавя. Да и направя едно последно добро и после аз ще се удавя вместо нея.“ Отива той и я спасява. И после отива да се дави. Но стражар го хваща. Стражарят му казва: „Няма да лъжеш. Кажи адреса си, името си, всичко.“ Онзи си казал: „Втасахме я!“ А пък тази била царската дъщеря. И оттам насетне всичко му тръгнало.

Като извадиш царската дъщеря, ще ти тръгне. Та ви пожелавам сега, да извадите царската дъщеря из водата и тогава всичко ще ви тръгне. И тази царска дъщеря, това е Божествената Любов, която трябва да я извадите и да тръгнете да слугувате в света. И тогава всичко ще ви тръгне напред.

Отче наш.

Благодарете в ума си, благодарете в сърцето си и благодарете в душата си за всичко онова, което ви се случва!

1939_10_08 Мощните сили в природата
неделна беседа

МОЩНИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 17-и стих.

„Духът Божи“

Трудно е човек да се занимава с живота, понеже целият живот не е пред нас. Част от този живот е минал вече, една част минаваме сега, а една част остава в бъдеще. Често хората говорят за миналия живот, но не са били съвременници на него. Те говорят по теория за този живот. Ние говорим за миналото по исторически данни. Какво става в настоящето, и него не виждаме. За него знаем по това, което пишат във вестниците и в книгите. И за настоящето знаем малко, вследствие на което имаме оскъдни знания. Според тези оскъдни знания ние искаме да доказваме нещата, както не са.

В прочетената глава Христос описва деветте блаженства, деветте правила за живота. Много тълкувания са давани по тези блаженства, но мъчно е да определиш кое какво означава. Казано е, например: „Блажени нищите духом.“ Но това правило не е съгласно със съвременното разбиране на хората. Да бъдеш нищ духом днес разбират да бъдеш като овца, всеки да те стриже, всеки да те тъпче. Според Христовото разбиране нищ духом е този, когото като тъпчат силните, силните стават меки, а той става силен. „Блажени кротките!“ Кротък е онзи, когото като ядат вълците, вълкът дохожда най-после до положение, че не може да го изяде, зъбите му падат. И тогава кроткият се освобождава. Това е кратко обяснение само на двете блаженства, а останалите вие сами ще си ги обясните.

И тъй, от становището на живота, има три възгледа всичко: единият възглед е Божествен, вторият е духовен, а третият е чисто физически или човешки. Сегашният живот, в който живеем, е човешкият, физическият, или светът на предметното учение. Духовния свят ние само го чувствуваме, а Божествения свят само го мислим. Това са отвлечени работи. Ти имаш едно чувствуване, на което не можеш да дадеш никаква форма. Някой път, например, художникът иска да нарисува любовта с езика на художеството. Как ще я нарисува? За да нарисува любовта, той трябва да намери две моми: едната да е влюбена, а другата да не е влюбена и да сравни устата на едната и на другата. Той ще намери най-красива уста в онази мома, която е влюбена. Любовта е теглила красиви линии на устата.

Като говоря за влюбена мома, аз разбирам мома, която свети, а не която гори. Момата, която свети, се радва, че се е влюбила, а другата съжалява, че се е влюбила. Онези, които познават и разбират любовта, радват се, че са я познали, а онези, които не я познават и не я разбират, съжаляват, че са минали през нейната школа.

Един ден наблюдавам, седят стар дядо и стара баба, бабата на около осемдесет години, а дядото на осемдесет и пет, разговарят се. Пред тях минават млад момък и млада мома. Бабата седи, поглежда ги. Едно време и те бяха така напети. Бабата имаше правилен нос, тънки вежди, с тънък усет в себе си. И дядото имаше нещо хубаво. Те си казват: „И ние едно време бяхме такива." Бабата поглежда дядото – нищо не останало от него. Мисли си тя: „Горкият дядо!" Но и тя изгубила своята младост и красота. Който не разбира това, смее се на стария дядо, но и той сам не знае как е станало това, че е дошъл до туй положение. И другарката му не може да си обясни как е станало това, че да изгуби тя своята красота. Тя си мисли: „Едно време моят дядо беше млад, с гладко, хубаво лице, с красиви очи, които светеха, а сега му изникнала брада, очите му не светят, не се засмива, все сериозен стои." Пък и бабата е станала сериозна. И той я поглежда сериозно, и тя го поглежда сериозно. Питам: кое е онова, което стана причина да се измени животът им? Причината за това се крие в лошите условия на живота. Когато умът не се намира в своята подходяща среда, когато сърцето не се намира в своята подходяща среда и когато волята не се намира в своята подходяща среда, човек остарява. Той среща в живота си много противоречия, след което вече му се отщява да живее и казва: „Не си струва човек да живее на Земята."

Сега аз се радвам, че сегашните науки се занимават повече с Божествения свят, отколкото с физическия, т.е. повече с ума. Религията пък се занимава повече с човешкото сърце. Често религиозните искат да ни убедят, че религията е всичко. Отчасти е така. Сърцето извършва една отлична длъжност, една функция. То изпраща кръвта по цялото тяло, като разрешава един социален въпрос за тялото. Но в духовния свят сърцето подхранва човешките мисли и човешките постъпки. Но да отдаваме всичко само на сърцето, това е една крайност.

Та казвам: Трите свята трябва добре да се проучават. Казвате, че някой човек има отличен ум. Отде знаете това, когато не виждате неговия ум? Казвате за друг, че има отлично сърце. Отде знаете това, когато не виждате неговото сърце? Като казват, че сърцето на някой човек е отлично, хората нямат пред вид онова физическо сърце, което функционира вътре в човека. Защото и животните имат сърце. Но тялото още им е покрито с козина. Покрито е това сърце с козина. И човек има още козина останала

по лицето му. По главата му стърчи още козина.

Как си представяте вие бъдещия човек? Главата на бъдещия човек няма да бъде гола, но ще бъде красиво оформена, с известна дължина и широчина на черепа, с определена височина на главата, с красиви линии, с чело добре оформено. Челото им няма да бъде ниско и тясно, но широко и високо. В бъдещия човек ще бъде добре застъпен редът и порядъкът, музиката, изкуството. В бъдещия човек ще бъде добре застъпена паметта, разумността, прозорливостта, благоразумието. Още като видите човека, по челото ще го познаете. От челото му ще излиза светлина.

Всяко чувство и всяка способност на човека изпущат известно количество светлина и топлина. Влюбеният, например, изпуща повече светлина и топлина от онзи, който не е влюбен. Като се приближите при човек, който е влюбен, вас ви е приятно, той изпуща топлина и светлина от себе си. Ако не е влюбен, той е студен и не ви е приятно да се доближавате до него. И тогава мога да ви цитирам положението: когато ледовете се топят, когато реките текат, когато ветровете веят, когато цветята цъфтят, когато птичките пеят, навсякъде и на всички е приятно и те се веселят. Такова нещо представя влюбеният човек. И обратното се случва: водите замръзват, всичко се превръща в лед, реките пресъхват, цветята изсъхват, птичките престават да пеят, бури вилнеят, къртят дървета и всичко разрушават, навсякъде настава мрак и тъмнина, човек е скръбен. Такова е положението на онзи, който не люби. Онзи, който се е отчаял, макар и да е светло отвън, Слънцето приятно да грее, но на него е тъмно и мрачно, не му се иска да се повесели. Защо се е обезсърчил този човек?

Давали ли сте си някога отчет защо човек се обезсърчава? Лесно може да се развесели човек. Представете си, че срещате един човек, който е гладувал цели три деня, нищо не е ял, бръкне в джоба си, нищо не намира. Той върви с наведена глава, обезсърчен. Но край него мине някой човек майстор, който знае как да постъпи. Той му тури в един от джобовете една златна монета и бързо си продължи пътя. Като напипа златната монета в джоба си, гладният веднага се зарадва, състоянието му се изменя. Защо? Не само за златната монета, но и за добрата мисъл, която е възприел. Заедно с монетата добрият човек е изпратил една добра мисъл, която бедният я възприема.

Казвате, че без пари не може да се живее. Съгласен съм с вашето разбиране, че без пари не може, но имам пред вид парите, които са минали през ръцете на един светия. Но ако е въпрос за пари, които са минали през ръцете на един престъпник, казвам: пазете се от неговите пари, те носят нещастие за човека.

Когато е създавал златото, Бог е имал пред вид неговото особено предназначение. Той го е предвидил като носител на здраве. Това злато има смисъл, така трябва да го използуваме. Аз бих съветвал всички ония, които са болни, да носят по една златна монета в джоба си или другаде някъде, като муска. По този начин те могат да бъдат здрави. Ще кажете, че това е суеверие. Никакво суеверие не е. Златото е добър проводник на жизнени енергии в човека. Ако в този смисъл казвате, че без злато не може, разбирам това. Ако богатството носи здраве, то е на място. Но ако носи болести, това богатство не е на мястото си.

Тогава аз отивам по-далеч и казвам: Всяка мисъл в човека, която носи светлина и дава подтик, тя е права мисъл; всяка мисъл, която носи песимизъм, не е на място. Всяко чувство, което внася топлина в човека и му дава подтик да работи за Бога, е на място. Всяка сила в човека, която му дава възможности да се прояви, е на място.

Мнозина от съвременните хора се обезсърчават. Защо се обезсърчават? Причината за тяхното обезсърчаване се дължи на слабата им надежда, на слабата им вяра и на слабата им любов. Следователно, за да се изправиш, за да се насърчиш, ти трябва да изправиш в себе си тези три източника, от които излиза надеждата, вярата и любовта. Къде ще ги намериш? На главата си. И забелязано е, че всички ония хора, които се обезсърчават, обикновено пипат главата си. Тези, които са недоволни, също пипат главата си. И онези, които имат в себе си силна надежда, силна вяра и силна любов, също така пипат главата си. Но има разлика в пипането на едните и в пипането на другите. Те пипат различно. Онзи, който има вяра, като пипне главата си, на лицето му се явява една приятна усмивка, той се радва, че има нещо в себе си, на което може да се разчита. Онзи, който има слаба надежда, като пипне главата си, веднага става мрачен, недоволен, като че е пипнал в празен джоб. Той казва: „Няма на какво да се надявам." Затова казвам: Дружете с хора, които имат силно развита вяра. Те са богати, те са милионери. Те са много щедри. Дружете и с хора, които имат силна надежда.

Надеждата се занимава само с един ден – от изгрева на Слънцето до залязването. Надеждата разрешава въпросите само на един ден, вярата разрешава въпросите на векове, а любовта е сила, която обхваща цялата вечност. Тя обхваща цялото човечество. Ако не можеш да обичаш хората поне умствено, ти не можеш да започнеш с любовта. Ако не можеш да вярваш, че един ден ще ти се дадат условия да се подигнеш, ти не можеш да започнеш с вярата. Ти трябва да вярваш в това въпреки всички противоречия, които съществуват в света. И после, ти трябва да се

надяваш, че всеки ден има нещо, което е отредено специално за тебе. Нима не е определено за тебе какво количество въздух трябва да приемеш? Нима не е определено за тебе какво количество храна трябва да приемеш? Определено е. Нима не е определено за тебе какво количество светлина трябва да приемеш всеки ден? Определено е. Нима не е определено за тебе всеки ден какво количество звукове трябва да влязат в ушите ти? Определено е. Всичко това е определено, но кой ще ни разправя за тия работи? Учители трябват за това. Ако ти като художник не рисуваш, как ще нарисуваш един красив образ? Как ще нарисуваш милостивите очи, очите на милосърдието? Ако вие се обезсърчавате така лесно, къде е любовта ви към Бога? Преди всичко човек трябва да има абсолютна любов, абсолютна вяра и абсолютна надежда към Бога. И тогава мъчнотиите ще газят човека, но той ще бъде по-силен, лесно ще ги носи.

Сега заблуждението на хората е там, че те търсят здравето извън себе си. Сега аз не ви говоря за един Бог, Който образува спорове между хората. Според мене Бог е Същество, Което хармонира всичко в света. При това Същество няма месоядни животни, няма и тревопасни. Там няма нито престъпници, нито царе, нито слуги и господари. Там всички са равни. Равенството седи в това, че всички са богати. Там всеки има повече отколкото му трябва. Всички същества, които живеят при Бога, имат желание да дават, но никой няма желание да взима. Те обикалят целия свят и търсят някого, на когото да дадат. Те са хора, които обичат Бога. Те имат любов към Бога. Онези същества, които имат вяра, ходят да агитират за богатите. Те казват: „Вярвайте, че има блага за вас, има богатства, които са определени за вас.“ Онези пък, които имат надежда, ходят да рапортират и казват: „Надявайте се във всичко, което вярата и любовта носят. Вярвайте, че всичко това е сто и едно на сто вярно. Това, което искате, ще стане и то само след няколко часа, до вечерта най-късно ще стане.“ Ето, онзи езичник, който отиде при Христа да се моли за болния си син, провери това. Христос му каза: „Иди си, синът ти ще бъде здрав.“ Като отиде дома си, той намери сина си здрав и видя, че това съответствуваше на времето, което Христос каза. Както каза, така се изпълниха думите Му.

Че, ако ти не вярваш в онзи глас в себе си, в кого ще вярваш? Някой път ти си отчаян, но нещо дълбоко в тебе ти казва: „Не се бой, ще се оправи тази работа, лесно ще се оправи.“ Ти не можеш да си представиш как ще се оправи, отде ще дойде това изправяне на работата. Представете си, че вие се намирате някъде, дето има тридесет и пет градуса студ и водата, всичко наоколо е замръзнало. Минава един човек край вас и ви казва: „След три часа вие ще имате вода.“ – „А, след три часа! Това е невъзможно. Отде ще се вземе тази вода?“ Докато се чудите как ще стане тази работа, виждате, че

температурата се подига, дохожда до двадесет градуса и водата започва да се явява. Ледът се топи и се превръща на вода.

Питам: Коя е причината за студа? Причината за студа, това е човешкото, човешкият егоизъм. Ако днес съществува голям студ на Земята, той се дължи на човешкия егоизъм. Един ден, когато хората се хармонизират по мисли и по чувства, Земята ще бъде обвита с една топла обвивка. Тогава от Слънцето ще идват такива енергии, че даже и Северният полюс ще бъде обитаем. Ще кажете, че това са предположения. Да, сега са предположения, но учените казват, че преди хиляди и милиони години двата полюса са били екватори. За да се докаже това нещо, трябват математически изчисления. Тогава ще ви докажа защо именно полюсите са били екватори и екваторът е бил полюси. Значи, ставало е някакво разумно движение. Питам: защо Северният полюс е горе, а Южният – долу? Защото Южният полюс е по-тежък от Северния. Значи материята на Земята не е навсякъде еднакво тежка. Едната част на Земята е по-тежка, а другата е по-лека, вследствие на което оста на Земята се е наклонила на двадесет и три градуса. Не само оста на Земята се е наклонила, но се е наклонила и оста на човека към Бога, пак на двадесет и три градуса.

Ще кажете: „Какво отношение има между полюсите на Земята и полюсите на човека?“ Има известно отношение, но по аналогия вие не можете да направите това сравнение. Например, ако вземете едно статическо и едно динамическо число, вие не можете да им дадете еднаква цена. Статическото число показва резултата само на един момент, а динамическото число е непрекъснат процес.

И любовта има тия два момента: статическо положение и динамическо. Когато някой казва, че едно време обичал, а сега не обича, той се е намирал в статическото положение на любовта. Любовта подразбира динамическо положение. Ти не можеш да кажеш, че някога си обичал повече, а сега обичаш по-малко. Да се мисли така, това е заблуждение. Любовта не може да се измени. Любовта като велика разумност, тя е единствената реалност, която никога не се дели. Сама по себе си любовта е неделима. Следователно всеки човек трябва или целокупно да възприеме любовта, или целокупно да я откаже. Страданията на хората произтичат от това, че те не могат да възприемат любовта целокупно. Те я считат за нещо опасно и казват, че ако вървят по пътя на любовта, ще страдат. Значи сегашните хора, които не ходят по пътя на любовта, благуват. Тези хора, които сега се бият, имат ли любов? Ами между сиромасите и богатите има ли любов? Вземете, съвременните хора се делят още на вярващи и невярващи. Така не се определят хората и не трябва да се определят. Вярата е сила, която поддържа ума. Ако вярата на човека е слаба, и умът му е слаб. Ако

надеждата му е слаба, и сърцето му е слабо. Ако любовта на човека е слаба, и духът му не може да се прояви. Следователно, за да се прояви духът, той се нуждае от любов. Без тази вътрешна сила човек не може да постигне нищо.

Сега някои мислят, че трябва да се влюбят в един човек. Да се влюбиш в един човек и постоянно да го държиш до очите си, това е слепота. Аз не говоря за тази любов, която ослепява човека. Любовта е сила, която отваря умовете и сърцата на всички хора. Който люби по този начин, когото срещне, той е готов да му помогне. Този човек внася едно разположение на духа във всички хора. Нали сте имали такава опитност? Срещнеш един чужденец, непознат човек, но ти е приятно да го срещнеш. Само една среща ти е достатъчна, приятно ти е. Казвам: Сегашните хора трябва да се изучават, както себе си, така и своите ближни.

Често хората скубят веждите си, искат да ги направят тънки. Не е въпрос защо правят това, но мене ме интересува фактът, че някои искат да имат дебели вежди, а други – тънки. Дебелината на веждите се определя и от тяхната форма. Някои вежди определят човека като голям материалист. Такъв човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи. Той казва: „Докато сме на Земята, да си поживеем. Утре като умрем, всичко ще се свърши." Има вежди, които определят човека като учен, други – като разумен и т.н. Какви са по форма едните и другите, няма да описвам, понеже ще почнете да се критикувате. Не е само до дебелината на веждите, но веждите трябва да имат определено количество косми. Космите са антени, по които идат гласове от духовния и от Божествения свят. Хора, които имат тънки вежди, са в по-голямо съобщение с духовния свят. Каквото става в духовния свят, те знаят. Те предчувствуват всичко, което става в духовния свят с десетки години напред. Онези хора, които имат дебели вежди, знаят какво ще стане на Земята. И едните, и другите са ясновидци. Едните знаят какво ще стане на Земята, а другите отдалеч предвиждат какво става в духовния свят.

Аз не искам непременно да вярвате в тия неща. Има книги, можете да четете и да проверявате. Така вие сами ще се убедите. Аз говоря за една истина, която съм проверявал, но има още да проверявам. Вие не трябва да взимате нещата в техния абсолютен смисъл, да считате, че всичко знаете. Едно трябва да знаете: Онзи, който има тънки вежди, да вярва в сърцето си; онзи, който има дебели вежди, да вярва в ума си. Онзи, който има тънки вежди, ако вярва повече на ума си, а по-малко на сърцето си, ще загази. И ако онзи, който има дебели вежди, вярва повече на сърцето си, а по-малко на ума си, и той ще загази. За да не загазите, този, който има тънки вежди, да вярва на сърцето си, който има дебели вежди, да вярва на

ума си. Така ще си разменяте стоките. Който има дебели вежди, да разменя стоката си с онзи, който има тънки вежди. И онзи, който има тънки вежди, да разменя стоката си с онзи, който има дебели вежди. Дебелите вежди показват, че този човек има производство на физическия свят. Човекът с тънките вежди има производство в умствения свят. Вие знаете, че онзи, който не яде много, отънява. За да възприема нещата от физическия свят, той трябва да яде повече.

Това е фигуративно представяне на нещата. Ще кажете, че дебелият човек не е свързан с духовния свят. Съгласен съм с това. Но според мене духовният човек се отличава с две качества: той познава законите на светлината и законите на тъмнината. Духовният човек никога не се лъже. Вие не можете да му представите светлината за тъмнина и тъмнината за светлина. Това е невъзможно. Човек, който живее в Божествения свят, никога не може да се излъже в любовта. Вие не можете да му представите безлюбието за любов. Вие никога не можете да му кажете, че го обичате, а всъщност да не го обичате. Вие не можете да го излъжете. Още като се приближавате при него, той познава дали го обичате. Ако от вас излиза топлина, вие го обичате. Най-приятната топлина на любовта, това е топлината на вечния живот. Без тази топлина, органическият живот на Земята не би съществувал. Хората, които се обичат, трябва да се съединят, за да дадат подтик. И толкова, колкото любовта е била силна, толкова и животът е силен. Дългият живот зависи от интензивността на любовта. Колкото по-рано са умирали децата, толкова любовта на майката и на бащата е била по-слаба. И тогава, според закона на наследствеността, казваме: ако майката е вложила повече любов в своето дете, то върви по нейна линия, т.е. по женска линия. Следователно, ако майката е здрава, бащата и да е болен, детето ще бъде здраво. Това дете не е изложено на болестта на бащата. Обаче, ако детето върви по линията на баща си, който е бил студен по отношение на него, това дете е осъдено да си замине.

Казвам: Хората умират от безлюбие, от малко любов. Хората се обезверяват от малко вяра. И вярата е една сила. Наистина, ако човек не подхранва ума си със силата на вярата, той не може да мисли. Пък ценното в човека, това са неговите мисли. Те са облекло, те са дреха, с която той се облича.

Значи, човек е облечен с три вида дрехи: любовта представя Божественото облекло, вярата представя ангелското облекло, а надеждата представя човешкото облекло. Аз наричам светия всеки човек, който е облечен с дрехата на любовта, с дрехата на вярата и с дрехата на надеждата. Някой казва, че е човек. Значи той е облечен само с една дреха. Трябва ти още една, ангелска дреха. Като облечеш и ангелската дреха, ще станеш отличен

слуга в света. Човек, който не може да слугува на всички хора, той не знае какво нещо е вярата. И човек, който не е готов да люби всички хора, той не може да се нарече Син Божи. За да бъде Син Божи, човек трябва да има свещен трепет към всичко онова, което Бог е създал.

Сега аз не говоря за работи, които човек е създал. Аз изключвам човешките работи. Само Божественото може да се люби. Само на Божественото може да се вярва. Само на Божественото може да се надява. Това, на което в даден случай може да се надявате, това, на което в бъдеще може да вярвате и това, което в бъдеще може да осмисли живота ни, наричам Божествено. Само по този начин можем да опитаме Божественото. И като вървим по тези пътища, ще се натъкнем на Божественото.

Онзи, който те обича, трябва да ти даде нещо и ти ще почувствуваш неговата обич. Сегашните хора се мъчат, искат да има някой да ги обича. За да обичате един човек, той трябва да има вяра. За да го обичате, той трябва да има надежда. И най-после, за да го обичате, той трябва да има обич. Ако двама души не се обичат взаимно, те не могат да предадат силата на любовта и между тях не може да стане никаква обмяна. Любовта се проявява в две противоположности: едната страна трябва да бъде положителна и да дава, а другата трябва да бъде отрицателна и да приема.

Само по този начин ще се образува движение в човека. Всички хора, които имат това движение в себе си, имат красиво устроена глава, красиви ръце, крака, тяло. Всички линии на очите, на веждите, на носа, на устата са красиви. Да обичаш, да вярваш и да се надяваш, това значи да съградиш едно отлично тяло, което да бъде годно за всички постижения, към които се стремиш. За да съгради това тяло, човек трябва да се самоотрече. Аз не разбирам онова самоотричане, което да плаши човека. Христос е говорил за самоотричането, но Той подразбирал да се откаже човек от онези глупости, които са създали нещастията на хората. Като се откажете от глупостите, ще възприемете всички добри и хубави работи, във всички области, защото те ще ви облагородят. Всяко нещо, което ще внесе красота в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ще те направи гениален, приеми го. Не внася ли тия неща, отхвърли го от себе си. Всяко нещо, което внася светлина, знание, мир в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ти дава богатства, приеми го. Приемайте всички хубави работи, отдето и да идат.

Сега погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статическо положение. Това се дължи на факта, че те не са родени още от вода и Дух. Сегашните хора са родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват:

„Един ден Земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?“ Но те не разбират законите. Земята е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на Земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една Земя, за която човек се готви. Тя е обетованата Земя. Като умрат, хората ще отидат в тази обетована Земя.

Някои очакват да се преродят и питат къде ще се родят след смъртта си. Въпросът за прераждането е добре застъпен в индуската философия и които се интересуват, могат да четат по въпроса за кармата. Те застъпват добре въпроса за кармата. Щом се намерят пред нещо, което не могат да обяснят, те казват: „Карма е това.“ Кармата нищо не обяснява. Кармата е резултат на недобре приложената и употребена любов. Кармата е резултат на недобре употребената вяра. Кармата е резултат на недобре употребената надежда. Значи, ако животът, който е излязъл от любовта, не е използуван добре, дава един резултат, който индусите наричат „карма“. Мисъл, която не е употребена както трябва, и тя образува карма. Ако и човешката воля не е постъпила както трябва, също образува карма. И тогава в един живот се струпват всички нещастия на главата ти. Ти казваш: „Защо Господ създаде света така?“ Щом се намериш в това положение, ще си кажеш: „Този свят, аз го създадох такъв.“

Ще ви приведа един пример. Един млад българин следвал в странство, на Запад някъде, дето изучавал музика и някои философски предмети. Като се върнал в България, той се настанил учител на Варненските богати дъщери, по музика и танц. Обаче между родителите на тези момичета се явило някакво недоволство от него и те му отказали да преподава на техните дъщери. Той останал без работа и се намерил в големи трудности. По едно време той срещнал един познат свещеник в града, който го поканил у дома си на гости. Запитал го защо не е на работа. – „Яви се някакъв спор между бащите на богатските дъщери и те ми отказаха, не искаха повече да им преподавам.“ Свещеникът го приел добре, нагостил го и на излизане от дома му дал му едно турско меджидие, като му казал: „Когато се намериш в нужда, всякога можеш да идваш при мене.“ Младият господин благодарил много на свещеника и му казал: „Ти ме покани точно навреме. Три деня не бях ял и сега уталожих глада си.“ Свещеникът му казал: „Бъди спокоен, ти ще се настаниш на работа.“ И действително, не се минали четири–пет месеца, той бил назначен на служба за главен секретар на тогавашния Варненски валия. В това време обвиняват свещеника за бунтовник, че кореспондирал с московците, и веднага отишли в дома му, запечатали всичките му книги, събрали писмата му и ги занесли в учреждението, дето младият българин бил секретар. Като търсили някой човек да прочете писмата, дошли най-после

до този секретар. Той взел писмата и веднага разбрал, че въпросът се отнася до свещеника, който му оказал толкова голяма помощ в трудните дни на неговия живот. Той скрил и изгорил всички ония писма, които могат да внесат съмнение, и казва на валията: „Няма нищо подозрително в този човек. Той е много добър." След това среща свещеника и му казва: „Обядът и меджидието, които ми даде, спасиха живота ти." Наистина, ако свещеникът не беше се отнесъл внимателно с младия човек и беше си казал, че няма какво да се занимава с него, този човек, който е преподавал танци и който не е религиозен, главата му щеше да отиде.

Та казвам: Ние трябва да бъдем в живота си малко по-реалистични. Сега трябва да дойдем до следните правила. Като ставате сутрин и не сте добре разположени, имате песимистично настроение, не се поддавайте на настроението си, но хванете носа си с двата пръста, прекарайте една линия по дължината му и си кажете: „Красив си ти, стига ти умът да направиш нещо." После помилвай носа си с другата си ръка. Ти седиш и си неразположен, чудиш се какво да правиш и започваш да удряш главата си. Казваш: „Нямам време да се занимавам с носа си." С носа си нямаш време да се занимаваш, а имаш време да удряш главата си. Кое е по-добро: да помилваш носа си или да биеш главата си в стената? След като прекараш ръката си два–три пъти отгоре на носа си, ще ти просветне. Че, ти прекарваш Божествено дихание през носа си. Божествената разумност е минала през носа ти. Ти ще държиш носа си постоянно в изправно положение. Той е от високо положение. Внимателно ще се отнасяш с него, няма да го търкаш. Добре е от време на време да понамазвате носа си. Трябва да си купите хубава, чиста помада, която има приятна миризма, и с нея да се мажете. Вие мажете лицето си, страните си, но носа си забравяте. Към него се отнасяте невнимателно. Но едно ще ви кажа: онзи, от когото ще купувате помадата, трябва да бъде човек с широко и високо чело, с отворени очи, с красиви вежди, да бъде весел. Само от такъв човек можете да вземете помада за носа си. Ако е някой сприхав, не взимайте от него помада. Вземете ли от сприхавия, ще развалите носа си. Някои може да не вярват в това, което говоря, но когато сте неразположени, направете този опит. Прекарайте ръката си три пъти през носа си и ще видите какъв резултат ще имате. Отнасяйте се разумно с носа си и той ще се отнася разумно с вас.

Вие трябва да се вглеждате в своите движения. Човек всякога трябва да се стреми към разумните движения. Никога не давайте подтик на едно неразумно движение в себе си. Научете се да владеете ръката си. Някой път направите едно неразумно движение с ръката си, но умът ви казва, че това движение не е право. Всяко ваше движение трябва да бъде предшествувано от ума ви. Първо направите движението, а после мислите.

Това не е право. Умът ви трябва да бъде в изправно положение. Като дишате, не дишайте бързо, но плавно, бавно. При това, никакъв шум не трябва да се чува при дишането. Някои дишат така, че всички ги чуват. Това показва, че жлезите в тях са силно увеличени. Вследствие на това дишането не е правилно. Ако дишането в човека не е правилно, в дадения момент и мисълта не може да бъде нормална.

Казвам: Дръжте тия правила в ума си и помнете: Никога не задържайте каква и да е мисъл в ума си, никога не задържайте едно безразборно чувство в сърцето си, никога не задържайте една безразборна постъпка във волята си. Щом направите такава една постъпка, веднага я изправете. Защото Божественият свят не търпи анормални работи. Лошите постъпки образуват лоши навици в човека.

Един господин разправяше своята опитност, как е придобил един лош навик. Като ученик, той имал един другар, който често намигал, навик имал такъв. Той подигравал съученика си, но неусетно придобил същия навик. Пораснал, свършил училище, станал учител. Като преподавал на ученичките и на учениците си, той пак намигвал, по стар навик. Един ден родителите се възмутили от неговото поведение и казали: „Ние не искаме такъв учител, който намига на дъщерите ни.“ Като се научил за това, той ходил при бащите да се извини и обяснил, че този навик да намига той носи от своето детинство, а не го прави съзнателно сега. Много пъти се мъчи да се справи с този навик, но все още не може.

Че, и вие имате лоши навици. Имате навик да избухвате от нищо и никакво. И като избухнете, казвате думи, които не са на място. Всяка дума е динамична и произвежда известен ефект. Та и в Писанието е казано: За всяка празна дума ще давате отчет. Нашите думи и мисли трябва да бъдат динамични в доброто. Вярвайте, че светът е създаден за разумните, а не за глупавите хора. Светът е създаден за добрите хора. Светът е създаден за всички хора, които Бог е определил на някаква работа. Всички хора са определени. Които не вярват, те ще закъснеят в своя прогрес. Ако има някои от вас, които са нещастни и искат да сполучат в доброто, вярвайте, изпращайте им добри мисли. Щом вие желаете доброто на другите хора, и те ще желаят вашето добро. Радвайте се на знанието на другите хора, и те ще се радват на вашето. Радвайте се на всяко хубаво нещо, което виждате, защото то ще бъде един ден и за вас. Такъв е законът. Всичко добро или лошо, което хората придобиват, един ден то ще се наследи, всички ще го имат. То ще дойде по един естествен път. Например, ако майката на едно дете е високо музикална, бащата – добър човек, това дете ще наследи музиката на майка си и добротата на баща си и ще стане музикално. То ще успява в живота си без големи мъчнотии. Ако майката

не е музикална, колкото и да се мъчи, то не може да стане музикално. Ако някой е религиозен, да благодари на майка си и на баща си. Изобщо, всички неща са предават от майката и от бащата.

Следователно, за да бъде мисълта на човека силна, това зависи от неговия ум; за да бъде човек благороден, това зависи от неговото сърце; за да бъде човек силен, това зависи от неговата воля. Следователно Бог е дал на човека три важни места и ако той върви по Божиите пътища, той може да бъде разумен, благороден и силен. В каквото направление да мисли, всичко, каквото човек мисли, ако не в една година, то в един живот той може да го постигне.

Аз говоря за ония основни положения, които са в него. В човека има много желания, които не са основни. Например, той има желание да стане музикант. Знаете ли какви са правилата за музиканта? В музиката има образи. Ти искаш да пееш, да станеш музикант, но как трябва да предадеш мисълта в музиката? Във всяка мисъл има известно напрежение. Ти искаш да постигнеш нещо, но как ще представиш мисълта си, когато тя не е музикална? За да постигнеш нещо, преди всичко мисълта ти трябва да бъде музикална. За това има един метод, но аз още не мога да ви кажа тайната на музиката. Ако искам да направя един човек красив, трябва да съчиня такава песен, в която тонът „сол“ да има предимство. Ако искам да направя един човек силен, трябва да създам такава песен, в която тонът „ре“ да има предимство, на такава гама трябва да я напишеш. Ако искам да направя един човек музикално богат, трябва да съставя такава песен, в която тонът „фа“ да взима надмощие, да има предимство. Ако не знаеш да пееш тона „фа“ както трябва, всякога ще носиш сиромашията на гърба си. Всички богати хора знаят да вземат тона „фа“ правилно.

И тъй, когато Бог вдъхна дихание на човека, Той вдъхна чрез носа му, като каза: „Ти ще мислиш правилно.“ Защото музиката не е чувство, но е мисъл. Онези чувства, които събуждат мисъл за постижение на красивите неща в света, те са музика. Същото може да се каже и за мислите на човека. Само ония мисли са музикални, които имат пред вид постижение на красивото в света. Чрез музиката се постигат красивите неща в света. Духовният, чистият, светият, възвишеният живот в любовта не може да управлява тия възвишени чувства, ако в човека не е развита музиката.

Хората тепърва трябва да започнат да учат музика и пение. Тъй, както сега пеят, това още не е пение. В бъдеще ще има школи, в които има образци за истинско пение. Ако всички хора проявят добротата си, те ще подобрят своето пеене. Пред очите на добрия човек ще се открие и физическият, и духовният, и Божественият свят и той всичко ще вижда. Аз наричам добър

човек този, за когото и физическият, и ангелският, и Божественият светове са отворени. Ако ме питат кой човек е любещ, казвам: Този човек е любещ, за когото са отворени и трите свята. Същото се отнася и за човека на вярата и на надеждата. Ако трите свята не са отворени за тебе, твоята вяра, твоята надежда и твоята любов са слаби.

И тъй, първото нещо: Ще имаш една определена любов към Бога. Всеки човек може да почувствува гласа на Бога. И като дойде това време, ще знае, че му е казано това и ще го провери. Когато човек претърпи голям неуспех, когато се отчае напълно, когато се почувствува изоставен от всички, нека тогава се вглъби в себе си ще чуе един тих глас, който му казва: „Не бой се, всичко ще се оправи.“ Щом чуеш този глас, ще видиш, че след малко време работата ти ще се оправи.

Казвам: Вярвайте на Онзи във вас, Който ви казва, че тази работа ще се оправи. – „Ама аз ще умра.“ – „Не, ти ще живееш.“ – „От мене нищо няма да стане.“ – „Не, ще стане нещо.“ Този, Който постоянно внася в тебе любов, това е Бог. Този, Който постоянно внася в тебе вяра, това е Бог. Този, Който постоянно внася в тебе надежда, това е Бог. Този Бог говори на всички. Той е говорил и помагал на всички в миналото, и сега помага, и в бъдеще ще помага. Слушайте Неговия глас и глава няма да ви боли. Вие няма да постигнете всичко изведнъж, но всичко ще ви върви с радост и лесно ще понасяте изпитанията и мъчнотиите.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

3-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 8.X.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_10_11 Към обетованата земя! Великата песен
лекция пред общия окултен клас

КЪМ ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ! ВЕЛИКАТА ПЕСЕН

5 ч сутринта

(Небето облачно. Времето тихо и хладно.)

„Отче наш“

„Духът Божи“

(Чете се темата: „Служба[та] [на] устата“.)

Устата е врата за един велик свят, за един Божествен свят. През вратата влизат и излизат. По някой път вие падате в една погрешка, понеже се основавате само на хипотези в живота. Хипотезата се основава само на един факт. Случило се нещо и ти ще направиш една хипотеза. Изгубиш си кесията вкъщи и ще направиш хипотеза по какъв начин си я изгубил. И ще се мъчиш да намериш по кой начин си я изгубил и къде се е дянала. Казваш си: „Като се върнах от пазара, кесията ми беше в джоба ми. Като влязох в стаята, кесията беше в джоба ми. Но като седнах в стаята, изчезна.“ Ти разсъждаваш. Имаш вече два факта. Това е вече теория. Първият факт е, че не знаеш къде се е дянала кесията, а пък вторият факт е, че е влязъл един приятел у дома ви. „И понеже не съм я взел – си казваш – то тя трябва да е отишла в джоба на приятеля ми.“ Ти си казваш: „Защо му е тази кесия?“

Това вече е теория. А щом имаш 4 факта, то е вече приложение. Четиритях факта показват, че ти работиш вече обущата. Най-първо разглеждаш обущата, избираш кожа и после ги шият. Това е вече приложение на едно знание. Мислиш ли, че като станеш обущар, ще станеш виден човек? Може да станеш виден, ако можеш да правиш обуща за царските дъщери. А пък краката им са деликатни. Ако знаеш да правиш обуща на царски дъщери, на царицата и на царя, ще те търсят. И така да ги правиш, че да прилепват обущата на краката. И ще кажат: „Придворен, царски обущар“. Няма да ти платят 20–30 лева, но пребогато! Или пък, я да си придворен шивач!

Но нека да дойдем до същественото. Две неща има сега. Вие нямате еднакви разбирания. Вие сте на разни възрасти. Най-старият е на около 80 години; дали има някой от вас по-стар от 80 години? Сега се различават вашите възгледи. Какво е произвела Земята, след като се е преобърнала 80 пъти около себе си? Тя, като се е обърнала 80 пъти около себе си, е работила, а пък вие, без да сте работили, сте остарели, уморили сте се. Като се е обърнала тя първи път, ти си се родил съвсем малък. А пък

преди да се е обърнала Земята, ти никак не беше се родил. Значи, като почнала Земята да се върти около себе си, ти остаряваш. Аз употребявам израза „Земята се върти“, но и човек върши самостоятелно движение върху Земята. Например днес един човек е извървял един ден. Колко километра може да се извърви за един ден? Ако е войник, ще извърви 20 километра. Ако е търговец, колко ще извърви? Ако му е припряна работата, колко може да извърви? (– „60 километра.“) Но ако е с автомобил? (– „200–300.“)

Има една важна страна, на която трябва да се спрете. Ако си окалян, искаш да си изчистиш калта; трябва да знаеш как. Представете си, че те боли коремът, а пък разправяш на някого, комуто не е болял коремът. Той ще каже: „Никога не ме е болял коремът. Не зная.“ Вие имате свиване и не само свиване, но в свиването има нещо, което безпокои ума ти. Или очите го болят. Или ушите му, зъбът го боли. „Боли го зъб, че куца“ – смеят се хората. От зъб се подуло лицето му, цяла нощ не е могъл да спи. Защо страда зъбът? Зъбът боледува, а пък ти страдаш; кракът боледува, а ти страдаш; очите те болят – ти страдаш. Има в главата някое съзнание, някой орган прави погрешка, а пък ти страдаш. Устата яли и пили, и коремът участвувал в яденето и пиенето, скарали се, устата и стомахът заболели и ти ходиш да ги примиряваш. Устата я мажеш, разтриваш я, гладиш я, говориш ѝ, че втори път не трябва да прави такива работи. И стомахът те боли, разтриваш го, топла вода ще му туриш, компреси, ще го гладиш, защото чрез неговото боледуване се препятствува на нашата фирма, тя се спъва. И докато го убедиш! Това е фигура на речта пак. Онези, които са използували словесността, могат да кажат каква реч е тази. Може ли да се разговаряш така със стомаха си? Онези, които отиват по-далече, казват, че има известни същества, които са служители само на стомаха. Например обущарите са направили обувките. Ти с обущата няма да говориш, а с обущаря. Разглеждаш обущата и казваш: „Тези обуща не са направени както трябва.“ Но не говориш на обущата, а на обущаря. Казваш: „Тук не си турил клечките хубаво, но много нарядко. Искам още по една клечка да удариш.“ И обущарят взема и туря още по една клечка. Онзи ще каже: „Аз говорих на обущата.“ Но всъщност ти говориш на обущаря, че той трябва да поправи обущата. Обущата са един резултат. Та казвам: Ако знаеш как да кажеш на обущаря, той ще поправи обущата. Но ако не знаеш как да му говориш, няма да ги направи. Ти казваш: „Стягат ме обущата.“ Онзи те пита: „Къде те стягат?“ Ти казваш: „Не зная, намери. На пръстите ли е, на петата ли е, отстрани ли е, не зная. Но зная само, че ме стягат, че не ми прилягат.“ А пък онзи обущар, който е майстор, ще каже: „На големия палец те стяга“ или „На малкия пръст те стяга.“ Такъв обущар, като му посочиш, той знае как да ги поправи.

Има нещо, което те стяга. Ти казваш: „Неразположен съм.“ Но няма знание в тези думи. Неразположението ви произтича от някаква причина. Който е малко философски развит, ще търси причината, а пък който не е философ, ще каже общо: „Неразположен съм“, без да знае причината. Ти казваш: „Неразположен съм, понеже имам да плащам две полици и нямам пари да ги платя. И от недоимък на парите имам неразположение. Понеже, ако не платя, кредитът ми ще се намали, честта ми ще се накърни, защото хората ще мислят, че не мога да плащам.“ Или си ученик и не си разположен. Защо? „Снощи – казваш ти – ходихме на театър, на концерт и не си научих уроците. А професорът е много сприхав, взискателен. И ще ме среже. А пък трябва да отида на училище, но не съм разположен.“ Или ти си религиозен човек, в бързината си не си се помолил и си отишъл на работа. Ти имаш тайна стаичка и си уверен, че като се помолиш, работата ти ще стане със сто на сто сигурност. А пък сега, от бързина не си се помолил, а да се връщаш не може. Неразположен си. Защо? Защото не си се помолил. Сега практиката е, могат да те попитат: „По пътя не можеш ли да се помолиш?“ Но ти вече имаш един възглед, че трябва една църква, за да влезеш вътре да се помолиш. Няма и църква. После си свикнал да имаш един молитвеник и да го отвориш и да четеш от него. Наизуст не знаеш молитвите. А си забравил молитвеника – не е извинение. Какво ще правиш сега? Тези са религиозни деца сега. А пък онзи религиозен, който е учен, молитвеникът е в главата му. Той по пътя и навсякъде се моли – дето му дойде на ума да се моли. Който знае, така прави, а пък който не знае, ще търси някакво място да се моли. Който знае да пее, навсякъде пее, а пък който не знае, търси някой салон, отоплен много хубаво и после да има резонанс. И казва: „Не може без това.“ Онези, които сега започват да пеят, на тях трябват тези неща. А онзи даровитият певец, той сам си създава салона, един хубав салон.

Веднъж направих един хубав опит. Има теория, която казва, че зимно време трябва да се ходи с балтон. Трябва да има нещо като вата вътре – подплата вътре на балтона. Де ще му намериш вата? Аз нямах пари за балтон с такава подплата. Купих си балтон без подплата, не беше балтон, но предполагах, че беше балтон. Като го облякох през зимата, предполагах, че е балтон. И топло ми държеше. Вие се смеете. Онзи, който не разбира, мисли, че не е възможно. Аз турих на този балтон една магнетическа обвивка вътре навсякъде. Турих му магнетическа обвивка и не го закопчавам. Казват ми: „Ще изстинеш.“ Топлина излиза от магнетическата обвивка! Такъв балтон притегля топлината. Като го отворя, топлината влиза вътре.

Казвам: Според както мисли човек, така и става. Има един закон за това. А за краката е същото. Казваш: „Студени са краката ми.“ Но ако си

съсредоточиш мисълта, ако разбираш законите, след 5–10–15 минути краката ти ще се стоплят. За да се стоплят краката ти, трябва да стане една промяна вътре. Някой път можеш да мислиш, но не се стоплят краката ти. А пък някой път можеш да мислиш и топлината ще отиде там.

Да ви дам едно обяснение как стават нещата. Казват, че каквото човек мисли, това и става. Става, но при известни условия става. Ти трябва да знаеш как. Допуснете, че вие седите под една круша. Закон има, писано е: тази круша да не я буташ. Само ако някой плод се откачи и падне долу, имаш право да го вземеш. А сам нямаш право да буташ дървото. Тогава ти ще концентрираш ума си, ще предизвикаш едно сътресение във въздуха. Можеш да направиш това. И въздухът ще произведе сътресение в крушата и крушите ще паднат. Ти ще ги вземеш и ще ги туриш в джоба си. Значи, ако сам бутнеш крушата, има престъпление. Но ако бутнеш въздуха и въздухът бутне крушата, няма престъпление. Как ще го обясниш? Което е станало по закон и което е станало без закон – какво значи това? Под думата „закон" разбираме следното. Вече имаме един порядък в света, един закон. Може би хиляди поколения са живели и са образували един начин, един метод за човешките постъпки. Кажеш известна дума, например, ако кажеш на хората на френски, на някой чужд език една обидна дума, няма нищо. Но ако му кажеш на собствен език, веднага има закон.

В английски език има две думи: „лъжец" и „законник", които са доста близки, еднакви по произношение, имат малко различие. (lyar (англ.) – лъжец; lawyer (англ.) – законник.) Някой път могат да ти кажат: „Ти си лъжец." Ти ако кажеш: „Как така?", онзи може да ти каже: „Аз казах „законник", но имаше подхлъзване и ти си помисли, че съм ти казал „лъжец"." Но това е изопачаване на закона. В съзнанието си онзи знае, че ти е казал обидната дума, но понеже законът го хваща, той търси друга дума и иска да се извини. Че как се подхлъзнал езикът му? То не може да се подхлъзне. Или пък някой път вие седите при някой обущар, вземете обущата и му разправяш, разправяш и най-после кипнеш.

Сега, от какво произхожда кипването? Често кипването става от господаря или от господарката. При слугинята много лесно кипваш, а пък слугата при господаря си малко кипва. Слугата трябва да бъде много умен, за да не кипне господарят. Ако не е умен слугата, господарят ще кипне. Питам: Защо господарят кипва? Понеже цени своето време. Англичаните казват, че времето е пари. Един англичанин и един американец се хващат на бас. Американецът казва на англичанина, че еди-кой си милиардер може да го приеме. Онзи казва: „Не, аз познавам какъв човек е! Не можеш." И хващат се на бас за 250 английски стерлинги. Отива той при милиардера и

последният му казва: „Времето за мен е пари. Всяка минута ми струва 10 стерлинги.“ Онзи му казал: „Колкото струва, ще ти платя. Мен ми трябват само 5 минути.“ Милиардерът си извадил часовника, гледа часовника и казва: „Кажи защо дойдохте! Изтече времето.“ Онзи казва: „Хванах се на бас за 250 лири. На тебе всяка минута струва 10 стерлинги. Давам Ви 50 стерлинги, на мен остават 200. И моето време е скъпо. И аз по-дълго време не мога да стоя.“ С този пример какво иска да се покаже? Мислите ли, че втори път този милионер ще можеш така да го излъжеш? Не. Втори път не можеш. Втори път онзи, който ще отиде, трябва да измисли нещо ново. Да оставим сега това.

Човек трябва да се научи най-първо да мисли. Два фактора има: човешкият ум и човешкото сърце. Човек трябва да знае как да употребява своя ум и своето сърце. Сърцето пък разполага с чувствата. Като кажем „сърце“, това е общо казано. За да разбираш сърцето, трябва да разбираш своите чувства, а пък те са от разни степени, както в музиката. Ти като изучаваш музиката, трябва най-първо да знаеш добре седемтях основни тона. И не само тоновете, но и знаците. Всеки тон си има капризи. Някой път той е неразположен. Ще му туриш един бемол при неразположението. Някой път е разположен. Ще му туриш диез, ще го повишиш. Трябва да знаеш как е неразположен, как да му говориш. Има едно естествено положение. Обикновения тон ще го вземеш както трябва. А пък неразположеният, ако не го вземеш както е неразположен, ще каже: „Не ме вземаш правилно.“ Трябва да го понижиш с половин тон надолу. А пък друг един тон пееш и той ще каже: „Така не се пее.“ Един тон, който има разположение, ще го вдигнеш с половин тон нагоре. И ще вземеш до диез. Я вземете до диез. Изпейте така думата „доброто“. Вземам до за основен тон на живота. Как ще вземеш повишено „добро“? Работи ми един работник. Пазарил съм 10 лева. И като ми свърши работата, ще му дам един лев повече – 11 лева. А пък ако не ми свърши добре работата, ще му дам 9 лева. Той казва, като излиза: „Изяде ми един лев, отби ми един лев.“ Не. Ще му се каже: „Тази е минорната гама.“ Някой път е по-добре да вземеш 9 лева, отколкото 10 лева. Влизаш в някой дом, там има мъж и жена, двама души. Има и 10 слуги, а пък деца нямат. А пък влезеш някъде, те имат 9 деца и никакви слуги нямат. Питам: Да имате 10 слуги или да имате 9 деца? Да имате деца, синове – те са най-добрите. Няма по-добър слуга от синовете. И няма по-добри слуги от дъщерите. И няма по-добра слугиня от майката. Най-добрата слугиня е майката. Тя служи по всичките правила, без пари: откато влезе в този живот, докато замине в другия свят, без пари служи. И като ѝ кажеш нещо, тя казва: „Ще бъде това.“ Като ѝ кажат, че ще има апартамент, тя вярва; като ѝ кажат, богата ще стане, тя вярва; като ѝ кажат, че царица ще стане, тя вярва. Като ѝ кажат, че в рая ще отиде, тя вярва. И като замине, казва: „Добър е Господ. Втори път като

дойд[а], още по-добре ще ми бъде.“

Да дойдем до същественото. Ще напуснете вашия сегашен живот. Трябва да го напуснете. Не да го напуснете, но да го промените. Един голям богаташ бил много умен човек. Някой път се заседявали гостите му. Той си имал една специална електрическа инсталация и всеки стол си имал по една игла. И като се заседиш по-дълго време, той ще бутне едно копче, ще потече ток и ще те бодне иглата. Ти ще станеш да си вървиш, но за да не се засрамиш, ще кажеш, че си имаш работа. Когато ти дойдат гости, кажеш някой път, но онзи не се мърда. Но когато дойде иглата, тогава се мърдаш. Та това е вярно.

Понеже в някое отношение може дълго време да се застоиш, природата е предвидила това, тя си има свои игли. Та, като влезеш, трябва да знаеш, че щом седиш някъде 5 минути повече, иглата ще дойде. Или ако не знаеш как да говориш, ще дойде тази игла. Иглата, това е безпокойствието. А пък всички имате желание животът ви да бъде уреден. Всички желаете да бъдете богати, здрави, весели. Всичко това може да бъдете. Но трябва да знаете как. Ако дойде в една къща един първокласен певец, като влезе в къщата, веднага всички ще разположи. Ако е добър разказвач, ще им говори хубави приказки и пак ще ги разположи. Но ако не знаеш как да пееш, как да приказваш, като влезеш, не ще можеш да ги разположиш. Но един умрял човек може ли да разположи хората? И детето, като дойде в света, за да обърнат внимание на него, то запява. С какво внимание очакват бащата, майката и бабата да запее това дете. И като запее то, като заплаче, казват: „Започва то.“ И всички слушат и казват: „Какъв хубав глас, ангелски глас!“ Не съм ги слушал още децата, но предполагам. Не съм виждал децата как крякат, като се родят. Има още нещо, което не зная. Някои от вас знаят по-добре от мене това. Но аз предполагам. Чувал съм, като се роди агне, какво казва. Но за детето не знам. Говоря истината. Като се роди агне, знам как вика. Но за човек нямам факти. Но предполагам от агнето. Това, което е вярно за агнето, е вярно и за детето. Може ли да ми каже някой от вас как вика детето? Че, при вас толкова деца са се раждали – какъв беше първият им глас? Много е мъчно да се каже. Детето, като изкаже първия звук, произвежда известно разположение у майката, че това дете е живо. И като изкаже глас, прави и малко движение. Всяко музикално движение има известно действие. Певецът, който ще пее, прави особено движение. Певецът, като го видя още, че прави движението, зная, че е добър певец. А пък друг, като направи движение друго, казвам: Този не е от добрите певци.

Та казвам сега: Вземете основния тон до и изпейте „доброто“. Симеоне, изсвири думата „доброто“ с тона до. (Учителят изпя „добро“ сам с тона

„до“ и след това всички заедно.) При пеенето зависи каква мисъл има в човека. Ако влезе страх, има едно треперене на гласа. Ако е събудена вярата, тонът има друго изражение; ако е събудена надеждата, тонът има друго изражение; ако е събудено милосърдието, тонът има друго изражение; ако е събудена съвестта, тонът има друго изражение. Певицата, ако иска да пее хубаво, на всеки тон трябва да даде ценност. Така трябва да пее човек за себе си. Да се възпитавате чрез пението. Неразположен си – имаш неразположение и трябва да го смениш.

Неразположението винаги произтича от чувствата на хората. Има неразположение на страха; има неразположение на честността, честността е нарушена; има неразположение на милосърдието. Някой път чувстваш, че не си толкова милосърден, колкото трябва. Или неразположението някой път зависи от надеждата, че не се надяваш, колкото трябва. Някой път не вярваш, колкото трябва. И имаш неразположение. По някой път човек не е толкова милосърден.

Животът е едно течение – непременно, вечно движение. Ти влагаш в това течение това, което си извършил. Твоят живот, като една малка струя, влиза в общия живот. И хората се различават в дадения случай според онези чувства, които ги занимават. Някой път ти е приятно да видиш един човек: милосърдието му е писано на лицето. А пък някой път виждаш твърдостта в човека: каквото каже, не отстъпва. В някого виждаш честността: каквото каже, ще го направи. В някого виждаш вяра; някой път виждаш, че е умен – това не е чувство, а способност. Някого виждаш, че е философ: разсъждава за причини и последствия.

Някой човек е наблюдателен: както и да помръднеш, като помръднеш някъде, от тези помръдвания той чете нещо. Ако кракът ти се мърда като седиш, ако трепери кракът ти, той чете нещо. Учителят вижда, че ученикът трепери: значи има страх. И който трепери, не може да изкаже работите. Той трябва да престане да трепери и трябва да мисли. Ти казваш: „Беше ме страх.“ Но това е чувство, не е мисъл.

Щом почне мисълта, страхът трябва да изчезне. И мисълта е, която регулира всичките чувства и ги туря в хармония. Умът ще каже на страха: „Няма защо да се боиш. Тази работа ще се уреди добре.“ Щом ти каже, че ще се уреди добре, ти ще се успокоиш. Някой човек го е страх в живота, пари няма. Какво ще му говориш? Ако имаш баща, баща ти ще ти изпрати; ако имаш майка, майка ти ще ти изпрати; ако имаш приятел, приятелят ще ти изпрати. Ако пък нямаш никого, ще си кажеш: „Господ ще уреди тая работа.“ На Него можеш да разчиташ! Сега вие на кого разчитате: на баща си, на майка си, на чичо си, на брата си, на сестра си и

прочее. Все таки на някого трябва да разчиташ в света. Ако разчитаме на Бога, с какво ще разчитаме? Значи с чувство. Писанието казва: „Без вяра не може да се работи." Без вяра, без любов и без надежда не може да се работи. Ако нямаме вяра, надежда и любов, ние не можем да работим с Бога! А пък законът е същият: С надежда, с вяра и с любов ще работиш с баща си. С тях ще работиш и с майка си. И с твоя брат ще работиш с тях. И с приятеля си. Този, в когото имаш надежда, комуто вярваш и когото обичаш, непременно може да ти помогне. И тогава, ако не ти помогне, къде е причината?

Да допуснем, че ти си един обущар, знаеш занаята добре. Не ти се работи и казваш: „С този занаят човек не може да се помине. Не искам да работя обущарство." И вземаш си един лотариен билет. Чакаш сега да спечелиш 500 000 лева. Не чукаш вече. „Не искам да забивам вече клечки" – казваш и вземаш лотариен билет. Той го гледа, изважда го от джоба си и казва: „Скоро ще се тегли лотарията!" Но като теглят лотарията, не върви. Мина се цяла една година. Втора година пак не чукаш клечки, пак вземаш билет. Тревожиш се. Какво трябва да правиш? Ти си вземи билет, но едновременно си чукай пак клечките. Чукай клечките, докато ти излезе билетът. Като излезе билетът с 500 000 лева, остави чуковете, нищо повече! Но преди да е излязъл билетът, ти чукай. Чукай, докато излезнат парите. Докато не излезнат, не оставяй чука. Къде ти е погрешката? Ти вземаш билета, оставиш чука и после казваш: „Не ми върви!" Като дойдат 500 000 лева, остави чука настрана, облечи се добре и прави както искаш.

Ти правиш същата погрешка и в друга област. Ти се молиш за нещо и си оставиш работата и не работиш. Законът е: Като работиш, ти учи. Ти сега не учиш. Има ученици, които казват, че имат вяра. Казват: „Аз няма да се уча, но като дойде времето, ще дойде нещо отгоре в мен и ще ме вдъхнови, ще ми се вдъхне." То е вярно, че ще ти се вдъхне. Но ако хубаво си научиш урока, ще ти се помогне, ще ти се вдъхне, ще се вдъхновиш; но ако не си научиш урока, вдъхновението няма да дойде.

Та, всички сега имате стари разбирания, стари навици, с които много мъчно може да се справите. Това са стари навици, които вече не ви са потребни. Например ти си служиш с един метод – да хвалиш хората. Хубаво е този метод, но има хора, които не обичат да ги хвалиш. Например кажеш на един обущар, че му са много хубави обущата. Той е доволен. Кажеш му: „Ти си отличен обущар, много хубави обуща правиш!" Никога не хвали един човек, докато не е направил обущата. Ти му казваш: „Слушал съм, че си много добър човек, много добър обущар!" Но той не ти направи добре обущата и ти си измениш мнението. Не си давай мнението, преди да е направил обущата. И като ги направи, кажи,

че много хубави ги е направил. Вие сте [не]доволни от живота по единствената причина, че не знаете как да живеете. Че, знаете ли колко е мъчно да се живее! При сегашните условия има хора с много хубаво развито обоняние. Той усеща уханието. А пък краката ти не са умити, нещо миришат. Отиваш при този човек и без да искаш, зле ще го разположиш. Ти като отидеш в града, иди най-първо на баня и се умий хубаво. И както правят сегашните хора, понаръси се малко. Ти казваш, че нямаш пари. Вземи малко здравец, тури го в малко вода и се понаръси с нея като с одеколон. И като отидеш при човека, той ще каже: „Колко хубаво ухание излиза от него!" Това е наука.

Или например ти отиваш да вземеш пари от някого. Искам да ви кажа как да вземете пари от някой банкер. Аз не съм вземал по този начин. Това е теория, хипотеза. Може да е вярно. Ако се приложи и опита, ще се види. Преди да отида, аз ще си представя, че съм банкерин и разполагам с богатство. […] и ми каже: „Дай ми 1000 лева." Който дойде, давам му 1000 долара, лева; на други давам 10 000 лева, 100 000 лева. Щедър човек! Аз съм сиромах, но раздавам. Аз като отивам така щедър при него, той възприема моите мисли и иска да стане като мене. А пък вие отивате при банкерина и пет пари не искате да давате. И той възприема вашето състояние – пет пари не иска да ви даде. Но гледайте този банкерин да има пари. Иначе той ще каже: „Елате след една седмица и 1000 лева ще ви дам." Вижте касичката му има ли пари.

Има неща в живота, които са постижими. И всички трябва да работим върху тях. Най-първо работете. Някой път забелязвам, че една линия има на устата ви, която означава, че външните условия са станали вече тежки. Тази линия може да се образува от външните условия. Тя може да се образува от хората. Ти си недоволен и почне тази мисъл да те занимава. Станеш песимист и почне тогаз ъгълът на устата да отива надолу. И който види, му е неприятно. Сложи една приятна мисъл. Не мисли, че си голям грешник. А мисли, че си светия, макар и да не си светия. Не си музикант, но мисли, че си един велик музикант. Че не си, няма нищо. Мисли, че си музикант. Няма нищо. Че ако аз видя една красива мома, аз, да кажем, че не съм красив, но ще имам подбуждение и аз да стана красив. Виждаш един богат човек. Всяко нещо, което виждаш, то е едно подбуждение. Законът е: Имаш право да внесеш в себе си всичко, което е хубаво. А пък хубавото носи богатства, сила, мощ в човека! Внасяйте хубавото, без да се смущавате. Ти мисли, че имаш вяра, макар че я нямаш. Вземи някой човек, който има силна вяра и мисли, че и ти имаш такава вяра. За постижение направи това.

Сега нека вземем до. (Всички пеят „до".) Ще изпеем думите добро, движи,

колело, светлина, краси, живот, земя. Ще го изпеем в октавата от долно до до си. До е добро, ре – движи, ми – колелото, светлина – фа, краси – сол, живот – ла, земя – си. (Всички изпяха така.) Като кажеш „добро“, ще мислиш, че доброто е качество, от което нещата излизат. То е едно семе, което трябва да се посее. Като вземаш ре, ще знаеш, че образуваш подтик за движение. Инертен си, не искаш да работиш – вземи ре. И после, да кажем, че мисълта ти няма гъвкавост, значи гъвкавостта ти няма съдържание – вземи ми. Богатството е фа; красотата е сол; сложена е една трапеза – това е ла; си е участието, това, в което хората участвуват. Така като се разбира музиката, има смисъл. Трябва да взема до, понеже с доброто ще се занимавам. При ре – с движението се занимавам, движа колелото. Колелото е мисълта. Фа е светлината. Като бръкнеш в джоба си и извадиш нещо, всичко е светло вече: и пътя намираш, и трен намираш, и прочее. Ако нямаш пари, в тъмнина се движиш.

Та казвам: Ние трябва да мислим, че светлината е богатство, което Бог ни дава. Ние седим при тази светлина, при това богатство и не можем да го използуваме. Някой път ти си неразположен. Сменете вашето неразположение. Можеш ли да бъдеш неразположен в присъствието на Бога, Който те обича? Много деца са неразположени в присъствието на баща си. И с това те придават своето неразположение и на баща си, с това те възбуждат баща си и той да бъде неразположен.

Когато бъдеш в присъствието на един човек, който има добро разположение, не разваляй доброто му разположение! Никога не разваляй своето добро разположение. И като правило тури: Никога не разваляй доброто разположение на другите! Влизаш в един дом и не си разположен. Не разваляй доброто разположение на домашните си, на приятелите си. Носи сам товара! Не разправяй! Можеш да разправяш тъгите и скърбите си като отиваш при светията. Но там, дето хората не са светии, мълчи за страданията си като рибите. Но пред светията може. А пък всички вие имате един навик: щом сте неразположени, вие се покажете такива, каквито сте. Че, ти кога си неразположен, ти такъв ли си? Ти не си ни най-малко – това е едно състояние в тебе.

Някои така си държат ръцете. (Ръцете в юмруци на кръста.) Войниците така си държат ръцете. (Ръцете, спуснати надолу, право.) А пък някои носят така ръцете си! (Дясната ръка на кръста, а лявата надолу.) Това какво показва? (– „Смелост.“) А пък някой си туря ръцете така. (Ръцете една върху друга под лъжичката, върху слънчевия възел.) Там е близо слънчевият възел. Кога си неразположен и си туриш ръцете там, това е на място. Така се урегулирват теченията. Слънчевият възел, това е подобно на сърцето в човека. Така туряш ръцете си, за да се хармонираш със

слънчевия възел. Да влезеш в хармония със своите мисли и чувства. Ръцете и краката означават волевата страна. Ако туриш ръцете си по-долу, ти влизаш в един свят по-долен. Можеш да туриш ръцете си върху гърдите си на височината на сърцето си, за да имаш хубаво разположение. (Положени върху тялото, една върху друга.) Някои, като се изправят за молитва, си поставят двете ръце на височината на гърдите, допрени с дланите и насочени напред и нагоре. Но ти не можеш да се молиш така, ако нямаш това разположение. С това положение на ръцете ти искаш да покажеш, че си готов да направиш всичко! Но ако искаш да направиш нещо и не можеш да го направиш? Щом си държиш ръцете от двете страни до рамената с отворени длани напред, ти казваш: „Я го правя, я не. Не зная дали ще го направя. Ако това е съобразно със закона, който Бог е създал, възможно е да го направя." Когато разправяш нещо на някой човек и той туря ръцете си в това положение, иска да каже: „Възможно е, това е закон на размножаване." Ти искаш да кажеш: „Това, което казваш, ако умът ми може да го приеме и ако ръцете ми могат да го направят, възможно е. Ако умът го разбере и ако ръцете ми могат да го направят, възможно е!"

Та, вярващите, сега, какви движения трябва да имате? Ти седиш и си търкаш взаимно ръцете. Когато си миеш ръцете, то е чистене – хубаво. Като се чистиш, целия ден няма да се чистиш. Десет минути ще ти вземе миенето. Но щом си измиеш ръцете и пак така си търкаш ръцете взаимно, какво значение може да има това? След като ги измиеш, ще работиш. Да допуснем, че имате пред себе си един човек, когото не обичате. Искате да го нарежете хубаво. Имате право. Но ето при какви условия. Най-първо, постави се в неговото положение и виж как искаш да те нарежат. И както искаш да те нарежат, по този начин го нарежи. А пък ти го нарязваш и тогава прекаляваш. Сега вие искате да покажете вашата вяра. Или искате да покажете вашата надежда, че може да пеете. Като пеете, защо трябва да пееш? Тези хора са бедни вкъщи. Ще им изпея една песен, която носи средства за тях. Като изпея, тези хора трябва да почувствуват.

Да ви приведа един пример какво означава да свириш и да пееш. Минава знаменитият цигулар Паганини край един стар цигулар, 80-годишен. Цигулката му била стара и хубава. Паганини му поглежда цигулката, взема я. Старецът му казва: „Не ми държат ръцете. Не мога да свиря. Празна е копанката ми! Едно време беше друго!" Паганини го тупа по рамото, взема цигулката и започва да свири. След 10–15 минути събира се една публика от 20–30 души и повече, и всички слушат! Той свири и те турят в копанката! 15 минути като свири Паганини, всичката копанка се напълва с доста почтена сума!

Като влезеш някъде, така да свириш и да пееш, че да напълниш копанката.

Влезеш в някой дом и като влезеш с вяра, с тази вяра да напълниш копанката. Ти казваш, Господ ще те благослови. Господ ще те благослови, но чрез Паганини, чрез неговата цигулка ще засегне сърцата на хората и ще ги разположи. Старецът казал: „Синко, защо не дойде по-рано, когато бях по-млад!“ Паганини казал: „Няма нищо!“ – „Синко, поне в годината веднъж ме посещавай.“ Заслужава поне в годината поне веднъж да те посети, да ти посвири и да ти напълни копанката! Старецът казал: „Да ги разделим?“ – „Не, всичко е за тебе.“ Сега кажете ми, колко е имало в копанката? 20 000 лева! Вярно ли е? Проверете. Аз предполагам, понеже онези, които са минавали покрай Паганини, са били все музиканти. Като го слушали, отворило им се сърцето им и туряли по-големи суми, по-голяма банкнота. Англичаните са много такива: като извади стерлингите, туря богато! Българинът няма злато и туря един лев. Не зная, ако вие слушате Паганини, колко щяхте да турите? – По един лев.

Помнете Божествения закон: Онова, което даваш на хората, ще се даде на тебе. Ти сам определяш своята съдба – колко да ти дават хората. Ти бъркваш в джоба си, имаш банкноти от 100 лева, после имаш монети от 10 лева, 5 лева и 1 лев. Изваждаш един лев и му даваш. И на тебе ще дадат 1 лев. Даваш 10 лева – 10 лева ще ти дадат. Даваш 100 лева – 100 лева ще ти дадат. Щедро давайте, но не с оглед какво ще вземеш. Щедри бъдете и в своите мисли и чувства. Видиш някой човек – пожелай му да свърши училището, пожелай му да пее! На всички хора, които отиват в света, пожелавай им най-хубавото от всичкото си сърце и с всичкия си ум! Законът е много верен: Това, което на другите хора пожелаваш, и другите хора на тебе ще го пожелаят, и Бог ще ти го пожелае. Това, което на другите хора не пожелаваш, и Бог няма да ти го пожелае. Няма изключение! С каквато мярка мериш. Ако мерите с мярката на любовта, и на тебе с нея ще мерят. Ако мерите с мярката на милосърдието, и на теб ще мерят с нея. Няма изключение в този закон!

Та казвам: Ако ние искаме в бъдеще да се измени животът ни, ние трябва да знаем закона: Да знаем, че постиженията на всички онези, които са преди нас, са наши постижения и нашите постижения – на другите, които идат след нас. Ти казваш: „Защо да пожелавам на другите?“ Онези, които са постигнали преди нас, са отворили път за нашите постижения, а пък ние, като постигнем, ще отворим път за постижението на другите, които идат след нас. Ти като срещаш един добър човек, радвай се! Той ти казва: „Това, което аз постигнах, и ти ще го постигнеш!“ Същото е, когато срещнеш един учен човек, един добър певец и прочее. Божественото е вътре в тебе.

А като срещнеш един лош човек, той ще ти каже: „Аз в света не постигнах

нещата, защото съм лош. Тогава ти казвам: „Не бъди като мене!“ Срещаш един човек, който е глух. Той ти казва: „Аз не слушах и затова оглушах. И ти казвам: „Не бъди като мене, за да не станеш като мене.“ Срещаш слепия или бедния. Срещнеш богатия. Богатият е във възходяща степен, а сиромахът – в низходяща степен.

Понякога ти казваш, че си се молил. Но знаете ли какво нещо е молитвата? То е най-красивият Божествен език, който съществува в света. Да се молиш, това значи да говориш на Бога. При молитвата ти може би ще употребиш тези думи: „Господи, защо ме забрави?“ Господ ще ти каже: „Забравих те, защото оглуша! Не слушаше. Забравих те, защото стана коравосърдечен; забравих те, защото стана упорит; забравих те, защото стана твърдоглав, опърничав; забравих те, защото лошо мислиш!“ За да не те забрави Господ, бъдете благ, както е и Отец благ. Ние имаме идеал. Някой път сме много благи, но някой път не сме благи. В света някой път за нищо и никакво ние си изгубваме голямото богатство.

Та казвам: Сега същественото не е в нашия личен живот. Идеалност в света е да изпълним Волята Божия на Земята! Има разумна Воля Божия. Да свършим една работа така, както Той иска! И като мине Той, да каже: „Свършена е тая работа!“ Срещали ли сте вие някой французин, англичанин или българин, който хубаво говори? (Учителят говори с груб глас.) „Аз ти казах, че ти не трябва да правиш това! Сляп ли си, глух ли си?“ Ти говори нежно: „Много хубаво говориш! Каква хубава усмивка имаш и какъв вървеж! И в говоренето ти, и в мислите ти има нещо свежо!“ Ти кажи това в себе си. Кажи в себе си: „Колко е красив този човек! Да знаеш какъв поглед има! И какво чело, какви движения!“ На себе си говори. А пък ти може би ще кажеш за него: „Ха, колко е прост!“ И ще направиш грубо движение с ръката си.

Че в какво седи новото учение? Ще измениш всичките си движения. Аз като говоря на някоя сестра, тя направи гримаса с устата си. Тези движения ги зная вече. Аз разбирам вече. Това е удар. Тя ми дава един удар. И аз, за да не падна в тая посока, и аз мога да направя такава гримаса. Това е закон вътре. Светът е започнал с движенията. И всяко едно движение се отразява върху чертите ни. И виждаме, че хората, които са живели с хиляди години неправилно, тялото им е станало несиметрично. На някого рамото е криво. В една област в Америка един американски владика си навеждал главата вляво, когато вървял. И всички проповедници там все така вървели – с главата наведена вляво. И по това ги познавали. Онзи, който върви с главата наведена вляво, сърцето му има надмощие. А пък те мислят, че това е нещо благородно.

Та казвам: Постъпвайте добре, защото хората могат да ви подражават. Вие като отидете и се представите в другия свят, като се представите на началниците, какъв вид ще вземете? Ще си турите ли ръцете в джобовете вътре? (Учителят си турга ръцете на гърдите.) Каква поза ще вземете? Законът на самообладанието трябва да дойде. Научете се да се самовладате. Много мъчно е човек да се самовлада. Седи някой път на стол и си каже: „Пет минути няма да се мърдам.“ Затвори си очите и ушите и не се мърдай! Ще дойде време, че нещо ще те щипе. Ако ти се мръднеш, така ти човек не може да станеш. Седни и няма да се мърдаш. И игла да турят, да не мръдне лицето ти. Тъкмо ти си седнал да размишляваш и си казваш: „В банка Гирдап пропаднаха твоите 100 000 лева.“ И направиш гримаса. Сто хиляди лева, един милион лева – нищо! Този умрял, онзи умрял – нищо. Отишъл при Бога! Сполетяло някого едно голямо нещастие – дошло му едно голямо благословение! Осиромашал някой – чиновник ще стане. Като стане човек сиромах, научава се да работи. А пък като станеш богат, ще даваш. Като си сиромах, ще работиш.

Турете си мисълта да се самовладате. Тихи и спокойни да бъдете. Господ те е пратил за една велика работа! Пей така: (Учителят пее тихо, с дълбочина и меко.)

Ти човек искаш да станеш.
Мисли добре!
Нека всяка твоя постъпка
да има красота в себе си!
И да носи живот
за всички по Земята,
на Земята и за тебе!

Сега аз ще търся някому да пея. Ще пееш на себе си така:

Ти човек искаш да станеш!
Трябва добре да употребяваш
своя ум и своето сърце!

(Последните две думи Учителят изпя много високо и каза:) Така пеете вие, защото сте недоволни. (Учителят пак запя следното.)

Ти човек искаш да станеш.
Внимавай на постъпките си в живота.
Така ти ще бъдеш благоприятен
на Бога и на всички добри хора!
Разбра ли! Разбра ли това,

което досега не си знаел?

Вие се плашите какво ще кажат хората. В сегашния живот, като ви гледам, няма никаква хармония в движенията, в живота ви. Всичко е хубаво, но всичко това не е съединено, съчетано добре.

Да се радваме на всички, да се радваме на онова, което имаме. Да се радваме на всичко, което хората имат: понеже всичко, което хората имат, е наше и всичко, което имаме ние, е тяхно! И да се радваме, че Бог ни е повикал за една велика работа! Какво ще се навеждам и да казвам: „Какво ще правим сега?“ Ти казваш: „Остаряхме.“ Старите хора са за работа. А пък младите – да играят. Младите – да играят, старите – да работят, а пък възрастните – да слугуват.

Та, първото нещо е: Внесете светлина във вашия ум! И отстранете всеки един ропот! Да не поддържаме онзи ропот! Евреите, като ги извадиха от Египет, от робството, и отидоха в пустинята, роптаеха, че няма месце, че няма краставици. И трябваше 40 години да ги води Моисей, да обикалят, когато можеше за 3 месеца да я минат. 40 години трябваше да я обикалят, докато се освободят от египетския страх. Ние, съвременните хора, имаме еврейския страх, който те са добили, като са били 400 години в Египет. И като влязоха в пустинята, трябваше да научат онзи закон на вярата: че Бог ще промисли! Те си спомниха за много работи, които имаха в Египет.

Та, вие си спомняте за стария Египет. От Египет сме излезли вече! През Червеното море [сме] минали и сме в пустинята. Не сме влезли още в Ханаанската земя. Към нея отиваме. И ако вървим по правия закон, ще влезем! Ако не – ще обикаляме 40 години и ще имаме много мъчнотии.

Това, което е вярно за евреите, е вярно за всички. Много имат ропот. Казваш: „Децата ми такива, жената ми такава“ и прочее. Че, благодари на Бога и на всички тези хора, че са работили за тебе. И един ден, като излезеш от това временно положение, теб те очаква нещо много хубаво. Ти си имал едно лошо състояние. Ти си пътувал и си в една овчарска колиба – няма да живееш постоянно там. В тази колиба не ти е приятно, но като извървиш известно място, втори път ще срещнеш друга, по-хубава колиба. Едно твое състояние е една колиба. Едно твое неразположение е една колиба. Докато дойдете един ден до положение, когато ще живеете във ваше жилище, дето всичко е добре уредено, с всичките му удобства, с градините му, с цветята му, със стаите му, с шадраваните му, с библиотеките му, с осветлението му, с пианата му. Всичко, което пожелае сърцето ви, ще го имате, но засега не. Като минете по всичките тези колиби да ги видите, накрая ще ви бъде това!

А сега, като имате тази идея, ще настане примирението: ще се радвате, че Бог ви е повел по Пътя и ще трябва да изкараме този Път. С аероплани няма да отидете. Само двама души отидоха с аероплани – Енох и Илия. А пък обикновените хора не ги вземат с аероплани. И единия от тях – именно Илия, когото взеха с аероплан – върнаха го и той трябваше да плати. Повикаха го от онзи свят да си ликвидира сметките. И той, като дойде, тури си единия крак в Стария Завет, а другия си крак в Новия Завет. И всички хора са все с единия крак в Стария Завет, а с другия – в Новия! От вас се изисква сега да си вдигнете краката и двата крака да турите в Новия Завет. А пък вие сега седите и стъпвате ту на единия, ту на другия крак и казвате: „Стария Завет, Новия Завет“. Гимнастика е това. Да си забравите името! В този живот си Иван, втори път какво име имаш? Втори път ще бъдеш Драган. Къде отиде Иван?

Онова, последното състояние, което ще имате, е следното: ще бъдете човек на светлината; ще бъдеш човек на топлината; ще бъдеш човек на живота; ще бъдеш човек на силата! И тогава, като дойде онова, постоянна светлина, която няма да угасне в тебе; и като дойде в тебе онази постоянната [топлина], която няма да се намалява; и като дойде постоянната сила – ти си вече в областта на твоя собствен дом, ти си в Божието Царство, дето можеш да слугуваш. Това е Обетованата земя! Ако не чувстваш това, имаш още път да вървиш. И щом извървиш този път, ще дойдеш там. И ще те посрещнат там. Ще се намериш там със сродните души, които мислят, чувстват и постъпват като тебе. И всеки ще бъде доволен. И всеки ще ти стисне ръката и ще каже: „Много сме доволни, че извървя дългия път и дойде при нас!“

Сега желая да вървите добре по този път и да влезете в Бащиния си Дом!

„Добрата молитва“

От тъмнина към светлина!
От студ към топлина!
От безсилие към сила!

7.15 ч сутринта

(На поляната направихме евритмичните си упражнения.)

XIX година (1939–1940)
3-та школна лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 11 октомври 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_10_13 Божественият ум, сърце и воля
лекция пред специалния клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ УМ, СЪРЦЕ И ВОЛЯ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Тема зададена имате ли? („Не.“)

Пишете върху най-малкото постижение.

Имате две шишета: едното пълно, другото празно. Ако тия шишета имаха съзнание, какво щеше да мисли пълното шише и какво щеше да мисли празното? Коя е елементарната мисъл, която ще влезе в ума им? Сега двете шишета какво означават? Имате едно състояние, което показва, че сте пълен; другото състояние – че сте празен. Едното състояние, в което сте доволен, и другото състояние, в което сте недоволен. В какво се изявява доволството? Какво иска пълното шише? И да иска нещо, място няма. Сега, ако пълното шише би искало нещо, какво може да му се даде? Празното шише, ако иска вода, може да му дадете вода, може да го напълните. Като го напълните, не иска повече. Какво може да му дадете? Представете си един такъв богаташ. Има такова желание в света, искаш ти да бъдеш богат.

1
10
100
1000
10 000
100 000

100 000 000

Имаш единица, то представя един лев. Този човек, по закона на умножението, иска да се умножи неговото богатство. Като прибавим една нула, става десет. Но той иска да му турим още една нула. Сто. Сто пъти се увеличи, пак не е доволен, иска още една нула. Хиляда. Не е доволен. Десет хиляди. Още не е доволен. Сто хиляди. При това число някои от вас сте доволни, някои не сте доволни, но този богаташ не е доволен. Сто милиона. Остава недоволен. Защо е недоволен? Кажете ми, защо е недоволен? Показва процеса на увеличението. Всяка една нула увеличава с десет.

Но може да имате обратния процес. Представете си, че се роди един, и той иска да бъде богат. Той иска да се увеличава неговото богатство. За да не стане стълкновение между тях, взимаме една нула от първия и туряме на втория, става десет. На другия се намалява богатството му с десет. Сега и

първият, и вторият не са доволни. Вземаме още една нула от първия и я туряме на втория, сто стават. Вторият е недоволен за увеличението, първият е недоволен за намаляването. Вземаме още една нула и прибавяме на втория – хиляда. Като вземем още една нула и прибавим на втория, стават и на двамата по равно – десет хиляди.

Сега нов начин на разсъждение: иде още един, и той иска да се увеличава неговото богатство. Тогава, за да сме справедливи, взимаме една нула от първия и пак я даваме, на третия. После взимаме една нула от втория и я даваме на третия. На двамата се намалява с десет, а на третия става сто. Но третият не е доволен, иска да се увеличи богатството му. Да вземем от единия, ще бъдем несправедливи. Откъде да вземем, за да не изменим равенството? Ако вземем от първия, ще се намали богатството, на третия ще стане по-голямо. Ако вземем от втория, първият и вторият ще се намалят, а третият ще се увеличи. Значи тук се явява друг един фактор отвън. Ако вземем от тези двамата, ще се наруши равенството. Тогава ние ще направим едно изключение, ще го кредитираме, но тази последната нула откъде е взета? Тя от друг свят иде, не иде от този свят на двамата. Хиляда. Тази нула е взета от производството на тия двете величини. Те са работили, те са имали едно производство и тази нула е дошла от производството на тях, от тяхната работа. От тяхната работа взехме и направихме богатството на третия да е равно на богатството на другите двама. Значи, за да направим тези двамата равни на третия, от тяхното производство трябва да му дадат нещо.

Сега това съществува. Това е един процес в природата. Бащата, за да направи един син, подобен нему, и майката, за да бъде подобен на нея, те трябва да му дадат и двамата по равно. Ако те не му дадат, той не може да бъде равен на тях. Следователно не може да се развива, липсва му нещо. Какво може да даде майката на един син? Може да му даде сърце. Какво може да му даде бащата? Ум може да му даде. Не обратното. Бащата може да даде капитал на ума, майката може да му даде капитал на сърцето. Но и бащата може да му даде стимул на сърцето, и майката може да му даде стимул на ума. Ти може да имаш един ум и да нямаш един стимул. Този ум не може да се прояви. Какво разбирате под думата стимул? Една подбудителна причина трябва да има, малък подтик трябва да дойде.

По някой път вие изгубвате подтика си, като ви се отнемат условията. Нулите, това са условия. Единицата е едно условие, двойката и тройката, това са условия, то е материал, който трябва да се обработи. Единицата показва, че умът има достатъчно капитал, има едно здравословно тяло. Тия двамата са здрави хора, в които умът функционира добре, сърцето функционира добре и тялото е здраво. Туй означава туй количество.

Следователно, щом умът работи и волята работи, имате един резултат. Какъв ще бъде той? Ако работи умът повече, ще имате повече светлина. Ако работи сърцето повече, ще имате повече топлина. Ако работи тялото повече или волята повече, какво ще имате? Енергия ще имате повече. Във вас липсва светлина, някой път тъмно е в ума ви. Значи вашият ум престанал да работи. Вие казвате: „Студено ми е." Сърцето е престанало да работи. Не че не работи, но не произвежда достатъчно топлина. Или казвате: „Обезсилил съм се." Волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата сила, волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата топлина, сърцето е престанало да работи. Ако вие губите вашата светлина, умът е престанал да действа.

Вие казвате: „Защо изгубих светлината?" Защото умът е престанал да мисли. „Защо изгубих топлината си?" Защото сърцето е престанало да работи. „Защо изгубих силата си?" Защото волята е престанала да работи, душата е престанала да работи.

Туй, което ви казвам, как ще го приложите? Казват: „Нямам светлина." Казвате: „Трябва да дойде светлина." За да дойде светлината отнякъде, трябва друг ум да работи. За да работи някой ум върху вас, трябва да го привлечете с нещо. Представете си, вие искате някой учител по музика да се интересува от вас. Ако вие нямате музикална дарба, как ще се интересува? Искате да се занимавате с пеене, нямате глас, няма какво да работите. Ако имате тази дарба, той ще започне със своя ум да работи, вътре във вас вие ще развиете вашата дарба. Музиката представя един катализатор, може да трансформираме нещо. Без музика не може да се трансформира правилно. Най-правилното трансформиране на всичките енергии във възходяща степен е музиката. Наричат я музика, наричат я хармония, значи разумната музика.

Сега музика трябва да има в ума, музика трябва да има в чувствата, музика трябва да има във волята. Когато вие някой път отделяте музиката, хармонията отделяте от ума, отделяте от сърцето, отделяте от волята, то тя е вече механическа музика. Отвън пеете един тон, който няма никакво отношение към вашето сърце, или пък пеете една песен, която няма никакво отношение към вашата душа. Една песен, която стимулира, дава сила, или една песен, която стимулира мисълта, тя може да ви ползва. Тогава зад мисълта ви кое е, което може да ви застави да мислите? Зад мисълта на един човек трябва да има нещо ценно, което има към вас. Вие се интересувате от водата на една чешма, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от въздуха, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от звука, понеже има отношение към вас. Значи всички онези

мисли, чувства и сили в света, които имат отношение към вас, те ви интересуват. Всяко нещо, което има отношение към вас, то ви интересува, трябва да го изучавате. Ако ти не изучаваш тия неща, които имат отношение към тебе, ти ще направиш една голяма погрешка в живота си. Следователно погрешката произтича, когато ние пренебрегваме разумните отношения, които имат всички същества към нас.

Например какви трябва да бъдат отношенията ни към хляба? После към кой свят спада водата? Към кой свят спада въздухът? Към кой свят спада светлината? Въздухът спада към дробовете. Водата има отношение към стомаха, защото, ако тази вода туриш в дробовете, ще произведат друга реакция. Светлината има отношение към човешкия мозък. Други неща имат отношение към ръцете ти, към тялото ти. Най-първо, ще видиш ония сили в света какво отношение имат, имат ли отношение към твоя ум, към твоето сърце или към твоята душа. Ще видиш отношенията и после степените на тия отношения какви са.

Сега това мислене е необходимо, понеже по никой друг начин ти не може да произведеш едно хармонично състояние, състояние на постоянен подтик, малък подтик да имаш. Всякога, щом престане подтикът, ти изгубваш смисъла на живота. Нали в часовника имате: тик-тик-тик. Какво е туй тик? Так-так-так – то е един подтик. Като казва тик-тик – стрелката се мести надясно. Тик-так, това показва времето, каква част от времето се отделя.

Значи ти трябва да имаш един малък подтик. Ти, като мислиш, учен човек ще станеш ли? Ще станеш, ако се движи стрелката. Ако не се движи стрелката, учен човек не можеш да станеш. Учен човек значи, умът ти трябва да работи. Казва: „Добър човек може ли да стана?“ Ако умът и сърцето ти работят, добър човек може да станеш. И силен човек можеш да станеш, ако умът, сърцето и волята работят. Ако умът казва тик, ако сърцето казва тик и ако душата казва тик, ще станеш. При сегашното състояние умен човек не може да бъде, елементарен подтик трябва да има. В природата може да станеш умен, понеже природата е умна. На какво основание? Да обясня математически. Казвате: „Как ще ми докажеш?“ Ще ви обясня. Понеже природата е умна и понеже ти живееш в нея, ти не може да не станеш умен. Времето като дойде, ти ще станеш умен. Ако природата беше глупава, ти ще бъдеш глупав. Понеже тя е умна, иска да те изкара от туй първично състояние, от несъзнанието, иска да събуди в тебе съзнанието, да те пробуди към работа – най-елементарната работа, която ще ти даде, ще ти даде една малка форма, една малка задача да се занимаваш. Ако си внимателен, ако слушаш нейния глас на тия предметни учения, тя постепенно ще те направи учен човек. Ако я слушаш, ще станеш

учен човек. Ако не я слушаш, ще станеш такъв, какъвто ти искаш.

Кое иска човек? Той иска всякога да бъде невежа. Туй, което природата иска, тя иска всякога учен да станеш. Вие сега разсъждавайте. Учението схващат като едно статическо положение. Кой е ученият човек? Ученият човек е натоварен, един хамалин. Учен човек всеки от вас мога да го направя. Турям му десет тома философски книги на гърба му, направя го философ; туря му десет тома книги по математика, направя го математик; туря му десет тома музикални съчинения на гърба му, направя го музикант. То е смешно. Носиш съдържанието на гърба, но не разбираш нищо от музика. Много хора има, които са учени, натоварени със знание. Един математик казва едно грамадно число: един билион. Той не знае какво нещо е един билион. В ума му седи една идея неразбрана. Казва: „Parlez-vous français?“ (фр. „Говорите ли френски?“) Като каже така, той французин ли е? Като кажеш: „Знаеш ли български?“, ти българин ли си? Ни най-малко. Сега вие от кои учени хора искате да бъдете?

Някой казва: „Да дойде вдъхновението.“ Някои не искат да учат, искат знанието да дойде по един лесен начин. То не иде по лесен начин. Няма по-лесен начин – щом си в природата, вярвай. Кажи: „Ще бъда учен човек, защото природата е учена. Не може аз да не бъда учен човек. Може да бъда добър, защото природата е добра.“ Вземам природата, първичното в света, Бога, Който е Всемъдър, Който е Всеблаг. Ти, като живееш при Бога, не може да не станеш благ. Кое желязо, като го туриш в огъня, няма да се нагорещи? Като го извадиш от огъня, ще изстине. Следователно огънят изменя състоянието на желязото, нагорещява го. Като е горещо желязото, прави пакост. Ако туй горещото желязо падне върху ръката, ще те изгори. Извадиш желязото, изстине. Ако го туриш на тебе, пак те изстудява.

Питам тогава: как ще направите желязото нито да те изгаря, нито да те изстудява? Можете ли да направите един човек нито лош, нито добър? Как ще го направите? Нали казвате: да бъде неутрален. Вие търсите смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота? Смисълът на детето е да остарее. Какъв е смисълът на стария? Да се подмлади, да се сменят две състояния. Старият остарява по единствената причина, че знанието е станало един механически процес. Той мисли, но мисълта е суха, той чувства, но чувството е сухо, той има сила, но и тя е суха. Сух си, ти си изгубил тази пластичност. Старият, като върви, мисли, че за младини е силата. Някой път малките деца обичат да правят шеги със старите. Когато старият не знае как да ходи, малките деца правят шеги. Някой дядо минава, те го удрят с орех или с една ябълка. Дядото казва: „Чакай!“ Той потича, потича десет–двайсет крачки, казва: „Ще ти кажа аз тебе.“ Краката не държат, той не иска да изяви своята слабост, не може да бяга, казва: „Мен, като стар

човек, не ми е позволено да гоня едно дете.“ Той се лъже. Той, ако можеше като стрела да се спусне да го хване, дали така щеше да говори? Като го подгони, детето бяга. Той казва: „Аз ще ти кажа.“ После тръгне важно, мисли, че то е вече знание. Днес – аз ще ти кажа, утре – аз ще ти кажа, клекне дядото.

И вие някой път като дядото казвате: „Аз това ще направя, онова ще направя…“ Вие казвате: „Това ще направя“, и не правите нищо. Не изказвайте вашата слабост на другите хора. Учете се да не показвате слабостта си. След като покажеш една слабост, казваш: „Аз съм неразположен.“ Това е една слабост. Или идеш при учителя, и ти се извиняваш, че не си знаеш урока, защото си бил малко неразположен. Не си можал да си научиш урока, защото майка ти била болна. Бялата лъжа иде: майка ти била болна на умиране. Учителят проверява, вижда, че лъжеш. Веднъж не си знаеш урока – майка ти била болна, втори път, и учителят почва да се съмнява как тъй майка ти няколко години лежи, и не оздравява. Учителят проверява да види дали е болна майка ти и вижда, че майка ти не е болна. Когато една мома прави в ума си майка си болна, то е една лъжа. Тя създава един лош навик, тази болест влиза в нея.

Сега ще ви приведа един пример. Разправяше ми един майор. Той учил в габровската гимназия, мисля, бил в пети клас. Извадил го учителят по математика, и той казва: „Снощи ме боля зъб и не можах да си науча урока.“ Учителят му повярвал – зъб го болял, не може да учи. И наистина след това го заболява зъбът, подува се страната и извадил този зъб. Една лъжа му коствала един зъб. Като кажеш, че ме заболя зъб, и зъбът те заболява. Този зъб ще излезе. Трийсет и два пъти като излъжеш, трийсет и два зъба ще излязат навън. Тогава? Това е един факт, не всякога става.

Приложението е: при всяка лъжа зъбите излизат навън. Никога не казвайте неща, които не са верни. Никога не искайте да изклинчите чрез една лъжа. Вие влизате някъде и оставяте отворена една врата, изведнъж се извинявате, казвате: „Аз не я оставих отворена, вятърът я е блъснал.“ Веднага намирате още една лъжа: „Аз не я блъснах, вятърът я блъснал.“ Вярно ли е? Една малка лъжа е тази. Това са условия. Човек трябва да използва условията на своя ум. Всякога при човешката мисъл трябва да има светлина. Тази светлина в човека трябва постоянно да се увеличава, да не бъде еднаква. Колкото човек става по-учен, и тя да се увеличава. Човек не може да стане учен, ако неговата светлина не се увеличава. Човек не може да стане добър, ако неговата топлина не се увеличава. Постепенно, непрерывно, но се увеличава. Микроскопически се увеличава, но има едно микроскопическо увеличение всеки ден. Може да е една стомилионна част, може да е една десетомилионна част, може да е една милионна част, може

да е една стохилядна част. Но все таки, има увеличение, колкото и да е малка. В хомеопатията има церове, които от тридесетото деление се отличават със своето действие. Ти можеш цяла една аптека хомеопатическа да я изядеш, и пак няма да се отровиш. Има такива пилюли, които ги вземат за цяр – може да ги изядеш, и цялата аптека може да изядеш, понеже са направени техните церове със сладки обвивки. Може да ги нагълташ, но тия церове след шест месеца вече дават един резултат.

Казвам, по-добре вие да се лекувате хомеопатически, да имате хомеопатически подтици. Подтикът ви трябва да бъде от десетото деление, от двайсетото деление, от трийсетото деление, от четирийсетото деление, от стотното деление.

Сега законът на приложението: как може умът да се впрегне на работа?

Теория на музиката – то са музикални енергии. Всеки един тон е едно малко езерце. Този тон, какъв е той? Имате един маркуч вода. Прехвърга се с маркуча водата от едното езеро в другото, като скачените съдове. Имате основния тон „до“. Имате тази енергия в движение – „ре“. Една минимална част като минава от едното състояние в другото – усилват се музикалните трептения. Да кажем, имате музикален тон, поставен на челото. Тази енергия иде отнякъде, тя слиза в нервната система. Искате да пеете. Тази енергия трябва да влезе в музикалния център. Вашият ларинкс, вашата ципица ще предаде трептенията на ухото. Ухото ще предаде трептенията на мозъка, и тогава вие схващате онази енергия, която, дошла в ума на певеца, минала през неговото гърло, предава се в твоето ухо и по обратен път ще дойде пак в твоя ум. Ако ти разбираш, в тебе ще се зароди едно желание. Всякога, ако ти вземеш едно живо участие, ако ти разбираш един певец, щом като пее, ти неволно го придружаваш. Щом не го разбираш, не можеш да пееш с него.

Та казвам, всяко нещо, което вие не искате да направите, вие сте слаб. За да станат нещата, трябва да се тури мислова сила, подтик. След туй трябва да се тури един сърдечен подтик. Този процес трябва да разбирате.

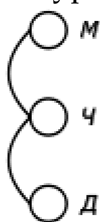

Имате ум, чувства и воля. Когато дадете подтик на една мисъл (имате една мисъл – М, едно чувство – Ч, и едно действие – Д), трябва да се подкрепи от вашето чувство и трябва да се подкрепи от вашата сила. Ако не се подкрепи… Вие не искате да правите опит. Защото имате една дарба. Тя седи във вашия ум. Тя ще бъде като едно зрънце, посято в земята. Искате да бъдете добри. Вие можете добродетелта да я носите като зрънце, да я разглеждате, да се радвате, че другите хора са добри.

Казвате: „Аз не мога да бъда добър." Всеки човек може да бъде добър и всеки човек може да бъде умен, не в статическо положение умен, но в динамическо положение да може да тури ума си в действие. Да допуснем, че вие искате да станете певец. Какво ви трябва? Ще впрегнеш ума си на работа, ще впрегнеш сърцето си на работа. Като се съединят умът, сърцето и волята, ще станеш певец. Ти искаш да станеш математик. Пак умът и сърцето, и волята трябва да ги впрегнеш на работа. Методите за музиката са други. Математикът трябва да смята. Той, като седне, трябва ред задачи да разрешава постепенно. Как се разрешават задачите? Вие имате:

1 + 2 = 3,
2 + 1 = 3,
3 − 1 = 2,
3 − 2 = 1.

В дадения случай едно плюс две е равно на две плюс едно. Процесът е един и същ. Имате същия резултат, но съдържанията не са еднакви. Едно плюс две и две плюс едно аритметически е все едно и също, но в природата не е едно и също. В едно плюс две равно на три, тук умът действа, умът е вложил повече капитал. В две плюс едно равно на три сърцето е вложило повече капитал. Тогава как ще обусловите капитала на волята. Тогава трябва да имате така:

1 + 2 + 3 = 6,
2 + 1 + 3 = 6,
3 + 1 + 2 = 6.

При първия ред имате резултатите на ума, при втория ред имате резултатите на сърцето и при третия ред имате резултатите на волята. Резултатът е все шест, но този резултат се различава. Шест е форма, но съдържанието на тази форма се различава. Имате все шест, шест, шест. Формата е една и съща, но съдържанията на тези форми са различни. При първия ред имате светлина, при втория ред имате топлина и при третия ред имате сила. По някой път се заблуждавате, като казвате: шест, шест, шест. Имате три шишета с различни съдържания.

Например вие някой път седите и казвате: „Това не мога да направя." Или някой, който иска да учи цигулка, казва: „За да уча, трябва да имам една стая, цигулка, лък. Като ги нямам, не мога да свиря. Нямам цигулка. Способен съм, но нямам условия." На втория ден пак казва: „Да имам цигулка, да имам лък…" Но цигулката не идва. Какво трябва да направи? Той има един приятел, който се учи на цигулка. Когато неговият приятел учи, да каже: „Дай ми да уча и аз малко." Той има няколко приятели цигулари – да ходи при единия, при другия, да им каже: „Разреши днес малко да посвиря." Утре – при друг, и така между десет души приятели цигулари и той цигулар може да стане без цигулка. Като се научи да свири, хората най-после ще му купят цигулка. Той е човекът, който обича музиката. Така трябва да направи.

Най-първо, ти в природата ща започнеш не със своето си. Христос дава един пример, казва: „Ако сте неверни в чуждото, кой ще ви даде вашето?" Ти, най първо, за да придобиеш своето, трябва да служиш на хората. Ти няма да започнеш със своето, но с чуждото ще започнеш, и най-после ще ти дадат твоето. А пък вие искате изведнъж, като дойдете в света, да ви дадат вашето. Вие се заблуждавате. Онова, което ти е отредено, то ще ти се даде само тогава, когато станеш достоен, способен да не злоупотребиш в онова, което Господ ти казва. Вие казвате: „Духът ще дойде." Духът най-после иде. Когато ти си готов, Духът ще дойде и ще ти донесе твоето. Но ако ти не си достоен, ако ти не си способен, Той ще дойде и като те види, Той твоето никога няма да го остави на тебе, защото в такъв случай може да направиш една погрешка, която мъчно се поправя.

Туй, което Бог ти дава – не се позволява да направиш вече нито една погрешка. Преди да е дошло твоето, може да правиш погрешки. Като дойде твоето, никога не можеш да правиш погрешки. Преди човек да стане виртуоз първокласен, се позволява тук-там да вземе фалшив тон. Щом стане първокласен виртуоз, не се позволява фалшив тон; ако вземе фалшив тон, ще го забият на вили и мотовили. В природата ако направиш една погрешка, ще направиш цяла пакост в един музикален свят. Като ти дадат музиката като твоя собственост, ти не трябва да правиш никаква погрешка.

Ако питате: „Защо не съм музикант?" Защото правите много погрешки. „Кога ще станем?" Когато престанете да правите погрешки. Като престанете да правите погрешки, добър човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, умен човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, силен човек ще станете. Дотогава, докато правите погрешки, глупави ще бъдете. Дотогава, докато правите погрешки, лоши ще бъдете.

Дотогава, докато правите прогрешки, безсилни ще бъдете. Така седи законът. Аз вземам в динамически смисъл процеса, който действа в природата.

Ако говорим за самовъзпитанието, вие казвате: „Това нямам.“ Всичко човек има, всичко имате. Имате единица и три нули, всеки един от вас е единица с три нули. Три условия – трябва да ги обработите.

Сега представете си, че имате едно бяло шише и едно черно шише. Какво означава един цвят? Черният цвят означава, че нещата са събрани. Допуснете, че черният цвят показва, че шишето е пълно, а пък белият цвят показва, че шишето е празно. Вие не сте преподавали науката за цветовете. Черният цвят означава пълното шише, белият цвят – празното шише. Отивате, намирате течност в черното шише. Първия път намирате една течност, втория път шишето е празно. И бялото е празно. Защо е празно бялото? Понеже то, като обича да дава, давало, и се изпразнило. Черното, като обича да взема, се напълнило. Вие мислите: „Защо черното шише се напълнило, а пък бялото се изпразнило?“ Защото едното дава, а другото взема. Добре, но отивате и намирате, че и черното шише е празно. Тогава как ще си обясните? Някой път ще намерите, че и бялото шише е пълно, а черното – празно. Всякога бялото показва, че е празно, а черното – че е пълно, а вие намирате, че черното е празно, бялото – пълно. Как ще го обясните?

Щом черното шише се изпразнило, законът в природата е такъв: туй шише не се изпразнило от устата, дето е сипано съдържанието. То е имало някаква пукнатина. Следователно съдържанието от шишето изтекло. Щом намерите, че едно черно шише е празно, то има пукнатина. Черното шише не може от устата да се изпразни, пукнатина има някъде. Една черна каса се изпразва. Някаква дупка има, някакъв апаш изпразнил касата от дупката. Туй изпразване на черното шише как се казва? Изпразнила се касата. Но касата не е отворена. Обрана е, но не отворена. Черното шише е обрано. Ако бялото шише е празно, там престъпление няма. Бялото шише, бялата каса – сам господарят извадил парите. Когато бялото шише е празно, показва, че господарят извадил съдържанието. Когато черното шише е празно, тогава някой апаш извадил съдържанието. Следователно там престъпление има. Вие сега имате по едно черно шише. То е вашето богатство. Ако вашето богатство изчезне от черното шише, значи обрали ви. За да ви оберат, къде е причината? Никой в света не може да ви обере, докато вие не сте го научили как да ви обере.

Тогава ще ви приведа този пример. В Лондон, в едно училище на тия големите мошеници, един професор по кражба учил един от способните

ученици как да обира. Учителят му имал един хубав часовник и в ученика един ден се заражда мисълта да обере своя учител, да му вземе часовника. Най-първо, обрал него, взема му часовника. Казва му: „Аз исках, най-първо, да обера тебе, да ти покажа, че научих занаята.“ Той му казва: „Аз не те учих ти мене да обираш, но другите да обираш.“ Питам: този професор ако не беше учил ученика да обира, щеше ли да го обере? Този професор го учил на всичкото изкуство. Аз намирам една слабост в този професор. Къде е тази слабост от страна на професора? Слабата страна е, че професорът, като учил, не е знаел, че ученикът ще си позволи него да обере, мислил, че той никога няма да посмее да обере него. Ученикът казва: „Дали ще мога да го обера, без той да усети?“ Ученикът казва: „Аз те обрах, да ти покажа, че съм научил вече това изкуство.“

Ето де вие правите погрешка. Един ден ви се ревне да имате слуга – пръв слуга, който ще се яви в света да ви слугува, той е дяволът. Той ще дойде да се представи: „Я ме научи на тази добродетел. Ти имаш знания.“ Той смирен ще дойде. Да знаете, че той ще ви обере. На ученика в света не му трябват слуги. Ще се откажете от слугите, защото, ако имате слуга, той ще ви обере. Първият слуга, който ще дойде, той е дяволът. Затуй законът казва: не разчитай на своите слуги, то е опасна работа. Разчитай на себе си, не разчитай на чуждите умове. Разчитай на своя ум и на своето сърце, и после разчитай на чуждите умове, на чуждите сърца и на чуждите воли. Тъй седи законът. Щом ти разчиташ на ума на другите хора и на сърцата на другите хора, ти ще паднеш в една погрешка. Не че е лошо да разчиташ. Разчитай на туй, което Бог ти е дал. Законът е така. Стани слуга на себе си, не ставай преждевременно господар. Тези работи ги разбирате. Погрешките на какво се дължат? Те не се дължат на вас. Те се дължат на вашите слуги. Щом имаш един слуга, законът в природата е, че не държат слугата отговорен, но държат господаря. Най-първо, ти на ума си ще станеш слуга, ти, най-първо, на сърцето си ще станеш слуга и на волята си ти ще станеш слуга. Ти ще се научиш да им слугуваш. След като се научиш да слугуваш на ума, след като се научиш да слугуваш на сърцето си… тогава ще дойдеш до положението да ти слугуват. Да бъдеш слуга, значи да се учиш. Няма какво да учиш ума си. Умът, той е професор, знае. Впрегни ума си на каквато и да е работа, той ще ти каже какво да правиш. Впрегни сърцето си на работа, и то ще ти каже какво да правиш. Впрегни волята си на работа, и тя ще ти каже какво да правиш. Те са много учени. Човешкото сърце е много учено. Умът е учен. Сърцето казва: „Каквато погрешка аз направя, аз я изправям.“ От вашето гледище сърцето прави погрешки. Кога прави погрешки? Когато вие го направите слуга на вас, то прави погрешки. Когато вие станете слуга на сърцето, то няма да прави погрешки.

Сега аз да ви приведа един пример. Вас ви се вижда чудно как е възможно тъй. Допуснете, че вие сте баща, имате много красива дъщеря. Ако вие сам ходите на бакалницата, дъщеря ви седи вкъщи и се учи, питам, младите момци ще целуват ли, ще прегръщат ли дъщеря ви? Тя ще бъде чиста, няма да се окаля. Ако я направиш слуга, че нея пращаш на бакалницата, каквото и да е, все ще се окаля. Най-първо, обущата ще си окаля, после хората ще ѝ кажат някаква лоша дума. Аз това подразбирам. Ако ти слугуваш на сърцето, ти ще го предпазваш от лошото влияние на света. Ако накараш сърцето да ти слугува, то ще направи погрешка, без да иска. Сърцето много пъти е направило известни погрешки, без да са негови. Аз сега говоря за онова, Божественото.

Има едно сърце в нас, което погрешки не прави. Има сърце привидно, което прави погрешки. Има едно сърце, което не прави погрешки. Има един ум, който не прави погрешки. Има един ум привиден, който прави погрешки. Има една воля, която прави погрешки. Има една воля, която не прави погрешки. Аз ви говоря за един ум, който не прави погрешки, говоря ви за едно сърце, което не прави погрешки, говоря ви за една воля, която не прави погрешки. Тази воля ако някой път направи погрешка, погрешката е за нас, понеже ние сме станали преждевременно господари, ние не им слугуваме.

Слугувайте добре на вашия ум, слугувайте добре на вашето сърце, слугувайте добре на вашата воля. То е разрешението в новото, за да имате всякога подтик. Няма да се обезсърчавате. Обезсърчението иде от привидния ум. Обезсърчението иде от привидното сърце. Обезсърчението иде от привидната воля.

В Божественото няма обезсърчение, там лесно се изправя всичко, там погрешки няма. Ако ти имаш един приятел, когото обичаш като себе си, ако този приятел бръкне в касата, ще го считаш ли като престъпник? Тебе ще ти е приятно, че той взел. Ако ти имаш градина и твоят приятел дойде в градината, и откъсне от плодовете, тебе ще ти стане приятно, ще го считаш привилегия, че е откъснал. Ако дойде този, когото не обичаш, ще кажеш: „Как смее да дойде.“

Там, дето има любов, престъпление няма. Там, дето няма любов, престъпление има. Там, дето има светлина, погрешки няма. Там дето няма светлина, погрешки има. Там, дето има любов, светлина и сила – насилие няма. Там, дето няма любов, няма светлина, а няма и сила – насилие има. Туй е новото. Ако искате да се самовъзпитавате, да имате ясна идея.

Аз ви говоря за процеса на самовъзпитанието. Този е добрият начин да се

възпитава човек. Ако така не се възпитава, той ще има много голямо разочарование, ще се мъчи за нищо и никакво в света. Ако всичките хора се мъчат, те се мъчат по единствената причина, че нямат вяра в Божественото си сърце, в Божествения си ум и в Божествената си воля.

Казваш: „Не ми върви." За да ти върви, престани да си господар, стани слуга. Или казано другояче: за да ти върви, почни да учиш; за да ти върви, почни да прилагаш учението.

За да ти върви, започни да прилагаш и да изпълняваш. То е постижението, което всеки човек може да има.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината."
"В Истината е скрит животът."

Трета лекция на Младежкия окултен клас
13 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_10_15 Слуги на Божествения ум и на Божественото сърце
утринно слово

СЛУГИ НА БОЖЕСТВЕНИЯ УМ И НА БОЖЕСТВЕНОТО СЪРЦЕ

4 неделно утринно слово

15.Х.1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Размишление

Ще ви прочета 27 глава от Евангелието на Матея 1–26 стих.

Венир бенир

Има два вида хора в света – едни които мислят, че нищо не знаят и други, които мислят, че всичко знаят. Едните, които нищо не знаят, аз ги кръщавам празни шишета, хубави шишета без вода. А пък тия, които всичко знаят, ги кръщавам пълни шишета с хубава вода. Всеки ще каже, че той не иска да бъде празно шише, но пълно. Но мислите ли, че ако човек е пълен и държи своята пълнота, мислите ли, че има някаква приятност в тази пълнота? Младите и старите обичат две неща: младите обичат да са пълнички, не обичат да са сухички, те имат загладени лица, намазанички, както природата ги е намазала хубаво. А пък когато изгубят тази пълнота, съжаляват, че имат хлътнало лице и ребрата им почват да се четат. От моето гледище и сухичките са хубави, и пълничките са хубави. Или от гледището на природата, няма нещо в света, което става, да е без съдържание – зло или добро, омраза или любов, надежда или безнадеждност, скръб или радост и пр. Може ние да не го одобряваме, но това е наш морал. Казваме, че това или онова не е хубаво, но това е една човешка философия. Сега има два възгледа: това да се прави, онова да не се прави. Това, което овцата прави, вълкът не го прави. И това, което вълкът прави, овцата не го прави. Има неща, които всички хора еднакво правят, а пък има неща, които всички неща еднакво не ги правят. Всички се хранят. Няма същество, което да не се храни. И всички живи същества дишат, с изключение на мъртвите само. Мъртвите престават да дишат въздух. Това, което вие наричате смърт, че това е едно голямо благословение за тялото. Понеже всички тези потиснати клетчици, които

за 70–80 или повече години са били роби на този господар, се освобождават. Някои ги считат за 300 милиарда. И той като умре, дава им свобода и всички заминават у дома си при своите родители. Както войници са били събрани като на война да воюват. Вие казвате: „Колко хубаво е организиран човек.“ Да, вие не сте влизали в тази организация на стомаха, да видите каква организация е тя. Вие не сте влизали в организацията на тънките и дебелите черва, на черния дроб, на белите дробове, на нервната система, на кръвоносните съдове, на артериите и вените. Всички искат да бъдат щастливи. Имат право да бъдат. Новсеки, който избира щастието, за да влезе в щастието трябва да стане нещастен. Ако ти не станеш нещастен, щастлив не можеш да бъдеш. Защото щастието е някой плод на нещастието. И ти не можеш да намериш щастието, докато не си бил нещастен. Сега вие имате известни възгледи, донякъде тези възгледи са прави. Прави са от ваше становище, а пък от друго становище не са прави. Може ли един плод преди да е цъфнал да завържe? Трябва да цъфне, а в цъфтенето седи едно голямо нещастие. Защо като цъфне този цвят и стане красива мома, всички вестници пишат за нея? И всички кавалери я посещават. И кой ли няма да дойде. С хиляди влизат и излизат да и предлагат да им даде поне един любовен поглед. И това благоухание което излиза от нея, тя раздава на всички. И чуваш бръмчение, тропота на тези гости. Но не се минат 21–30 дена и тази мома изгубва тази красота, от всичката тази красота нищо не остава. И знаете ли колко сълзи се проливат? Тя плаче. Някой път листата окапват и нищо не остава. И тази красивата, мома остава гол връх. И тя си казва: „Какъв хубав цвят бях.“ Цветът е окапал. Питам: Как ще обясните това? Този цвят е дал нещо на всички тези кавалери, които са онези малки мушици и бръмбарчета. Те не са големи бръмбари, а такива бръмбари, които могат да влезат в един цвят. Те влизат и вземат онзи аромат, който има там. Тя беше мома, която беше дошла на този свят на изложение със своите съкровища и тези кавалери и взеха всичките богатства, и я уволниха. Тя осиромаше и най-после, за да се върне у дома си, трябваше да продаде всичките си съкровища и да се върне. Защото всеки цвят се връща в другия свят. Някой може да каже: „Как може един цвят да се върне в онзи свят?“ Връща се. Вие може да ми зададете въпроса: „Как може да се върне?“ Връща се. Аз няма да ви доказвам това, защото всяко нещо, което се доказва, не е вярно. Бих употребил една дума, но не искам да я употребя, понеже ще си оцапам езика. А пък неща, които не се доказват са верни. Например, трябва ли някой учен човек да ви доказва какво нещо е светлината, че тогаз да я виждате? И без да доказва, вие я виждате и си служите с нея. И след като сте си служили хиляди години с нея, идва някой човек да ви учи, че в червения цвят имало 400 билиона трептения в една секунда. Това се нарича червен лъч. Не едно трептене, не две, а милиони. И вие казвате, че червения цвят има толкова милиона трептения. Казвам,

какво сте научили? Има една практическа страна в изучаване на цветовете. Червеният цвят прави човека активен, той е носител на живота. Той е първата стъпка на живота. Животът като почне да се проявява, развява червено знаме и казва – напред. Има вече война. Животът, като влезе в света, това е организирана армия и почва да си проправя път, намира условия, почва да поставя своите жилища и да се размножава. Вие седите някой път и казвате: „Защо сме нещастни?“ Вие имате 300 милиарда клетки и всяка една клетка е център на живот, една душа, която самостоятелно мисли. Малка душичка. И всички тези души се групират в известни органи, гласуват си, имат си народно събрание. После всяка една клетка е организирана. И когато дадеш една заповед, трябва да се събере тяхното народно събрание да гласува – да изпълни ли или не твоята заповед. И някои клетки са много бавни, отлагат, протакат събранието с часове и дни и вие се чудите, че вашата идея не е станала. Вие искате да станете богати. Че това не зависи от вас. Най-първо има една парламентарна група горе в мозъка. Тя ще създаде един проект, как да станеш ти богат. И ще се събере общото народно събрание. Всяка една способност има цял апартамент. Всички способности имат свои апартаменти, те ще гласуват. Ти за да станеш богат, всички твои способности и чувства трябва да вземат участие в твоето богатство. Ако те не вземат участие, ти богат не можеш да станеш. Някой казва: „Човек трябва да бъде късметлия.“ Всеки човек, на когото умът, сърцето и волята работят, е късметлия. Всеки човек у когото има съгласие в неговия ум, т.е. съгласие в неговите мисли, той е късметлия. Щом мислите не са в съгласие, умът не е в нормално положение. Щом чувствата не са в съгласие, сърцето не е в нормално положение. Щом постъпките не са в нормално състояние, волята му на човека не е нормална. Те са процеси. Мъчно ви е, криво ви е, като че ли всички хора, които срещате, не са ви приятни. И когото срещнете, виждате нещо лошо в него. Тогава вие се намирате в положението на онези маймуни. Една маймуна като се види в огледалото, тя ще иска да хване зад огледалото другата маймуна. И като види, че не може да хване, чуди се, как оная се е скрила, та не може да я хване. Като рече да я хване, онази се измества и тя вижда, че оная я няма зад огледалото. И тя се намира в положението на Настрадин ходжа. Той вижда 10 магарета и се качва на едно магаре и ги чете – 9. Слезе от магарето и ги чете – 10. Качва се, пак ги чете – 9. И казва: „Къде отиде едното магаре?“ А пък трябва да се качи на магарето. Той се чуди, къде се изгубва това магаре, когато се качи. Вие всякога не вземате предвид онова магаре, на което яздите. Вие не вземате предвид основната идея с която работите. Вие имате 9 идеи и като слезете, четете – 10. Не знаете откъде иде едната. Но тази идея, която отпосле идва, тя е основната идея, която ще ви допринесе във вашата работа.

Каква е основната идея на красивата мома? Да бъде учена ли? Не. Да бъде богата ли? Не. Тя вече има едно богатство. Тя трябва да бъде хубава. Дрехите, които и са дадени са за да покаже своята хубост. Всичката и сила седи в това. Ако на тази мома и турите една раница на гърба, ще я обезобразите, ако и турите човешки чепици на краката или ако и терите човешки огърлици, или ако и намажете веждите по-черни, или ги оскубите, както някои правят, ще я обезобразите. Тя е направена така красива, че нито на косъм не търпи изменение. Когато природата прави някого красив, тя не обича да я коригират. И всички хора страдат, понеже коригират своята красота.

Има художници, които искат да представят любовта. Най-първо любовта се представя в устата. Има една любовна линия на устата. Аз съм гледал много художници, те рисуват, но любовта я няма там. Някои рисуват, че човек е справедлив. Справедливостта е в неговите очи. Има един център в окото и още като погледна човека, ще кажа дали е справедлив или не. Ако е справедлив, другояче е поставен погледа. Турците имат една поговорка: „Тебе гледа, мене вижда.“ Ако си представим една хоризонтална площ, която минава през окото на човека, то погледът на онзи човек, който не е справедлив е обърнат надолу, под тая плоскост. А пък онзи, който е справедлив, погледът му е над тази плоскост. И онзи художник, който иска да покаже дали човек е справедлив или не, ще покаже това в погледа. Някои деца има своенравни. Когато им говори майка им, те гледат надолу. Той иска да каже: „Аз имам известна идея.“ И всички вие се отличавате, всички хора се отличават с крайно своенравие. И това своенравие е много хубаво. Най-хубавата черта на хората на земята е тяхното своенравие. По-хубаво нещо от него няма. За онзи, който разбира, че своенравието е най-хубавата черта. Как ще ме разберете? Ако вие мислите, че го защищавам, не. Аз не искам да го защищавам, нито искам да го хваля, нито пък да го коря. Оставам човек да се прояви такъв, какъвто си е. Такъв, какъвто си е, то е най-хубавото. Защото ако го защищавам и хваля, вземам неговата страна. И тогава ставам като него. А пък природата не търпи двама еднакви хора. Ще бъде най-голямо нещастие, ако събереш двама добри хора на едно място. Или ако събереш двама лоши хора на едно място. Двама светии на едно място не могат да се търпят и двама лоши хора на едно място не могат да се търпят. Не могат да се търпят светиите – няма да се заблуждавате. Но те са толкоз деликатни някой път, че като се съберат двамата, проговорят се като гургулици, като гълъбчета, но ще забележите, че в единия има едно малко мръдване на едно място. Не искам да ви кажа погрешките на светиите. Това не е престъпление. И най-после светията ще каже на другия, след като си говорили дълго време, този у когото има недоволство ще каже на другия: „Какви са твоите бъдещи проекти, имаш ли някакво изкуство, някакво намерение?“ Един светия може да бъде

художник. Един светия може да бъде и най-красивата мома на 21 година. Че две красиви моми като се съберат на едно място те са двама светии, те не се търпят. Едната казва: „От де се е явила оная?“ Не може да я търпи. Но се покланя и и казва: „Приятно ми е, че ви срещам.“ Но ще направи едно движение с лицето си, гримаса на недоволство. Ще каже: „Колко са хубави дрехите ви“ – и пак направи същото движение. Ще каже: „Ами шапката ви, колко е хубава.“ И същото движение. Те са двама светии, които се разправят. Вие казвате: „Две красиви моми.“ За вас са две красиви моми, а пък за мене са двама светии. За онзи, който не се интересува, те са две красиви моми и някои момци искат да завъртят главите им. А пък тези са толкова умни, че те завъртват главите на момците. И всеки момък, който иска да им завърти главата, ще помни това целия си живот. И баща им и майка им се самоизлъгват, като дойде такъв светия в техния дом. И казват: „Да я оженим.“ Но светията не се жени. Тя е яла попарата на женитбата. „Не се женя“, казва. И ще цитира онзи стих: „Онези, които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.“ Или казано другояче, онези, които се сподобят с онзи век на любовта, нито се женят, нито за мъж отиват.

Що е женитба? Женитбата е едно училище, в което онези, които са влезли, трябва да се учат. Та казвам: Аз сега искам да ви изнеса една истина, която ви е необходима. Някой казва: „Мене ми дотегна, че се ожених.“ Ти си влязъл в гимназията. Цял живот няма да седиш в гимназията. Позволява се в една гимназия, според сегашните закони, които има в България, да се повтаря един клас две години, но в третата година из класа навънка. Като останеш три години в един клас, не те пущат по-горе. В България е така. Може би в странство да са малко по-снизходителни. Ако седиш във всеки клас по три години, то за да свършиш гимназия, ще ти трябват 24 години. Три по 8 равно на 24. И 4 години в университета, по три години за всеки курс – 12 години. За 12 години ще свърши университет, 24 и 12 равно на 36. И 4 години в отделенията, всичко 40 години. А 40 години какво е? 40 години много ли са? Ако вие живеехте като Матусала, 40 години това е много малко. И всички бързат да свършат гимназия и университет. Някои свършват гимназия и университет тук на земята за 5 години. Други за десет. Някои за 25. Други за 30, 50, 70, 80, някои за 120 години свършват университета на земята. А пък Адам, който беше първият човек, трябваха му 900 години, за да свърши този университет. И след 900 години, като свърши този университет, повикаха го в онзи свят. Адам беше много учен. Той много се учи. А пък сега учените по-малко се учат. Адам мислеше: „Много ми трябва още.“ А пък сегашните мислят, че малко им трябва. Те мислят, че всичко знаят. Адам не беше прост човек. Той държа първи изпит по зоология. Бог прекара пред него всички буболечки и други животни и каквито имена им тури, тези имена им останаха. И човек, който

в своя изпит може да даде имена на всички животни, прост човек ли е той? Той е много умен човек. И след като беше толкова учен, туриха го на служба. И му се каза: „Ще ти дадем един ученик да го възпиташ, да го научиш." И първият ученик се наричаше Ева. Аз я наричам Евера. Това е наука за познаване на живота. Да се познае и да се приложи живота. Сега, ако хвана да ви разправям, ще се отвлечем от главната цел, която имам предвид. Сега аз не искам да се натрупате с непотребни работи. Например, вие често се питате, защо са страданията в света? Казвам: Страданията, това са корените на живота. Защо са радостите? Радостите са клонищата на живота. Сега ако вие нямате тези корени и ако нямате клонищата, върху вас не могат да израснат листата и пъпките на живота. И плод не може да даде това растение. Следователно, човек носи своите страдания. Страданията са свойствени само на човешкото сърце, а пък радостите са свойствени само на човешкия ум. Ти страдаш, понеже умът ти не взима участие в живота ти. Ти разбираш живота едностранчиво. Ти се радваш, понеже си разбрал най-първо страданието и разбираш какво предназначение имат радостите в живота. И Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро." Които разбират смисъла. Ти казваш: „Защо ти е сърце?" Понеже в сърцето са вложени корените на живота. И без тези корени потребните сокове на живота не могат да дойдат. А пък умът представлява друг един свят, клонищата които ще възприемат от слънцето тази енергия, която е необходима за живота. Та казвам, в страданията си вие трябва да мислите, за да могат соковете на вашето сърце да минават правилно във вашата душа. Сърцето е слуга на душата, а умът е слуга на човешкия дух. Слуги са те. Вие в дадения случай ще бъдете слуга на вашия ум и ще се учите от вашия ум. И пак едновременно ще бъдете слуга и на вашето сърце. Аз харесвам, че някои хора са слуги на сърцето си, но малко хора имат слуги на ума си. И лоши слуги са на сърцето си, защото каквото каже сърцето им, те всичко го правят. Сърцето без съгласието на ума се е научило да яде от всички видове яденета. Ако един ден съберете всичките плодове,които съществуват и искате да ги опитате, вие няма да имате достатъчно време да ги опитате. Ако искате да опитате всички ваши желания, знаете ли на какво бихте заприличали? В какво седи хубостта на една картина? Да се натурят цветове ли? Не. Всеки един цвят трябва да се тури на своето място. Вземете дъгата. В първата дъга да е поставен червения цвят? Отвътре или отвън? Има втора дреха, в която червения цвят не е поставен на същото място, но на противоположното място. В нея цветовете са разместени. Всеки един цвят носи в себе си една енергия. И ако ти не разбираш законите на червения цвят, ти няма да можеш да извадиш от нея енергията на живота, и няма да можеш да се проявиш правилно в живота си. И трябва да знаеш кой е истинският живот. Защото много нюанси има в червения свят. Има един тъмно червен цвят, който показва

нездравословно състояние. Има един червен цвят, който показва нездравословно състояние на нервната система. Друг на мускулите, трети – на костната система, т.е. че те не са в естествено състояние, че тяхното състояние не е хубаво.

В червения цвят може да се види това. Ако ти разбираш можеш да знаеш в какво положение се намира цялото ти тяло. После искаш да знаеш дали като човек на науката ще можеш да прогресираш или не. Има един зелен цвят, който показва стремежа на човешката душа да се развива правилно. Той е истинският зелен цвят. И ти усещаш тогава, че във всичките ти работи които вършиш има смисъл. Аз съм гледал художници, които след като рисуват, рисуват и не могат, хвърлят четката и смесват се цветовете. Рисува окото или ухото и не може да ги нарисува. Има художници не рисуват вярно. Например, не е нарисувал устата както трябва. Ако един художник издаде долната устна повече навън, какво изразява това? У самия този, когото рисува, долната устна не е издадена така. Или някой път ще тури горната устна повече издадена отколкото трябва. И това не е вярно. Долната устна показва състоянието на човека да възприема нещата. Каквото му говориш, той ще го възприеме. А пък ако горната устна е развита, това показва, че той ще приложи, ще даде. Долната устна показва, какво ще възприемеш, а горната, какво ще дадеш. Ако двете не са добре развити, това показва, че ти си в ненормално състояние. Не знаеш, как да възприемеш и как да дадеш. Когато някои хора не разбират, те се хващат с ръката си близо до долната устна. Значи, няма материал. Той иска да каже: „трябва ми нещо.“ Художникът, за да рисува, най-първо трябва да има бои. И в себе си трябва да имаш някаква идея. А пък ако идеята не си възприел, тогава ти ще рисуваш без съдържание. Когато идеята съществува в твоя ум ти се радваш, ти се веселиш. И когато изчезне тази идея в тебе изчезва и радостта. Тогава ти се молиш на Господа и казваш: „Господи благослови ме.“ Но Господ иска да му кажеш конкретно какво искаш. Ти казваш: „Ти знаеш. Благослови ме както ти знаеш.“ Тогаз знаете ли в какво положение ще се намерите? Един български шоп отишъл в Цариград да си търси работа. И се хванал слуга при един турски паша. Паша се превежда нещо като български генерал. Виден човек. След като живял в Цариград 20 години, дотъжило му да дойде в Софийско, да види своите роднини. И поискал му 40 дена отпуска. Пашата казал: „Четиридесет дни давам, но ако не дойдеш точно навреме, ще те обеся. Ако закъснееш един час, ще те обеся.“ Зарадвал се шопа. Върнал се дома си, пояли, попили, повеселили се. Останали му много малко дни и тръгнал към Цариград. Вижда, че ще го обесят. И той почнал да се моли, да му даде Господ някое конче и да се качи на кончето, та да стигне до Цариград по-лесно. Когато бил към Пловдив нататък, вижда един турски бирник който събира даждията. Той язди една кобила и зад нея едно конче, което

тича подир кобилата. Бирникът казал: „Спри се.“ Шопа казал: „Намерих конче, ще се кача и ще отида в Цариград по-лесно.“ Бирникът казал: „Я вземи кончето, да го носиш на врата си. Умори се то.“ И взел го шопа, и казал: „Господи, аз ли не знаех как да се помоля, че освен дето не можах да възседна кобилата, но и кончето дойде на врата ми.“ Къде е погрешката на шопа? Той не трябваше да закъснее и да се моли на Господа да му даде кон. Той трябваше да прекара 20 дена у дома си и да определи 20 дена за път. И да тръгне. Та казвам: Тази погрешка всички хора в света я правят. Че един ден, ако отидат някои в невидимия свят, ще намерят толкова молитви и толкова писма, че ако биха ни дали писмата така, както ние ги искаме, ние щяхме да бъдем най-нещастните хора в света. Ти искаш да бъдеш богат човек, но знаеш ли какво нещо се крие в богатството? Ти не искаш да бъдеш сиромах. Но знаеш ли, че като се отказваш от сиромашията, какво нещастие те очаква? Трябва да разберете, богатството е символ на белия цвят, а пък сиромашията е символ на черния цвят. Сега трябва да изясним. Черният цвят приема нещата, акумулира ги в себе си. И след дълго време черният цвят, който е трупал енергия и като не може да приема повече, става бял. И белият цвят показва, как трябва да раздадеш богатствата, които имаш. И като раздадеш богатствата, ще добиеш приятели. Богатството е едно средство, за да придобиеш приятели, а пък сиромашията е едно средство, за да се освободиш от всички свои неприятели. Ако искаш да се освободиш от всичките си врагове, стани сиромах. Никой няма да те търси. Сиромашията освобождава човека от всички лоши навици. Ти си се научил да пиеш, да правиш много работи, които не са хубави. След като осиромашееш, в сиромашията ти ще изправиш живота си. Не всякога сиромах да бъдеш. Но щом човек има много грехове, непременно трябва да стане сиромах. Щом има много добродетели, трябва непременно да стане богат, за да бъде полезен на другите. Това е само едно тълкуване. Сиромахът носи черния цвят. Външно носи черния цвят. Сиромашията е вдлъбнато огледало, а пък богатството е изпъкнало огледало, което разпръсва светлината. Едното събира светлината, а другото я разпръсва.

В прочетената глава имаме едно противоречие. Еврейският народ мисли, че ако се освободи от Христа и го осъди, всички работи ще им се уредят. Те бяха учени хора и мислеха така.Те казваха: „Ако този човек остане в народа, народът съвсем ще загази.“ И народът повярва. Не всичкият народ направи така. В един град бяха се събрали няколко хиляди евреи – това не беше целият еврейски народ, това е малко иносказателно.

Днес какво показват фактите? Освободи ли се еврейският народ от страдание? Освен че не се освободиха, но увеличиха се техните страдания. Христос дойде навремето да им каже: „Слушайте вие трябва да станете

сиромаси хора. Трябва да спечелите едно богатство и после да го раздадете на хората. Всичко онова, което имате от толкоз години, онова, което сте взели от пророците, онова, което знаете за Божественото учение, трябва да го проповядвате на целия свят." Те казаха: „Ние не искаме с такива глупави работи да се занимаваме." Много практични хора са евреите. Единайсетте братя на Иосифа, като го хванаха, едни искаха да го убият, а пък други казваха: „Защо да го убием? Да го продадем и ще вземем пари." И продадоха го. И навик беше у тях да продават. И Юда знаеше този занаят. И той продаде Христос за 30 сребърника. И като го продаде каза: „Какво може да стане за 30 сребърника?" Той се мъчеше, че евтино го продаде и не ще бъде осигурен. Какво може да стане с 30 сребърника си каза той? Един път ми се падна да го продам скъпо. И този скъпоценен камък го продадох пощо-защо. И ако един скъпоценен камък го продадете за хиляда лева, няма ли да ви е мъчно? Вие Христа за колко ще го продадете? Мислите ли, че някой път и вярващите не Го продават? Че ако почнеш да се разклащаш в убежденията си, не Го ли продаваш? Ако кажеш например, ние като тръгнахме по Неговия път, всички тези бели ни дойдоха до главата. Тогава вие не разбирате от живота. Да кажем, че един камък е седял тихо и спокойно на планината, дъждът го е миел. И идва един скулптор и казва: „Вземете го." И взема го той, и го занася и със своя чук удря отгоре, отдолу. И казвате: „Какво иска този човек?" Клати се чукчето и казва камъка: „Побеля ми главата, Господ да премахне това страдание." Този камък не разбира, че този скулптор ще изкара от този камък една видна статуя, която ще турят на видно място. И когато минават всички хора, уважение и почитание ще имат към него. По-рано нямаха уважение и почитание към него. Та всички онези страдания, които вие преминавате, това са ударите на онзи, Божествения скулптор, който работи върху вас някъде. Дойде някоя болест на сърцето ви. Там е чукът. Дойде ти нещо, някоя болест на стомаха ви. Там е същият чук. Или на главата ви. Там е чукът. Или на бъбреците и прочие. Дойде някой и ми казва, че го болят бъбреците. Аз се поусмихна. Той казва: „Ти се усмихваш, но аз." Той казва: „Ще ме умори тая болка." Казвам на онзи, който удря чука: „Както удряш, хубаво правиш." – Не. Вие, които ви е страх от смъртта, умирали ли сте? Вие като умрете имате право, може да се произнесете. Но вие предполагате, че ще умрете. Какво нещо е умирането? Има едно умиране. Ще престанеш да дишаш въздух. Като умреш, ще престанеш да ядеш, ще престанеш да гледаш на този свят. Ще престанеш да говориш. Да пипаш пари. Като умреш младите момци няма да ти правят вече впечатление. Като умреш, твоите кредитори няма да те търсят. Ти ще се освободиш при смъртта от всички отрицателни страни, които спъват твоя живот. И ще започнеш както малките деца, ще учиш буквата „а". Съвременните учители как разкриват буквата „а"? Някой казва: „Аз не съм дете да ме учат на букви." Българският език има 30 букви. И най-

учените хора се занимават с 30 букви. Че какво съставлява една поезия? Не е ли тя тези 30 букви, турени в разни съчетания? Например, планина висока, долина дълбока. – Контрасти. Или светлина светла, тъмнина черна. В поезията това по не иде. Поетично е само че няма ритъм. „Светлината весели очите, а тъмнината успокоява душата". Трябва да се освободиш от всичките тези впечатления. Като ги няма ти оставаш в себе си. И няма какво да се сравняваш с този или онзи. А пък като виждаш другите, ти се сравняваш и казваш: „Нямам къща като този, не съм учен като онзи." Представи си, че си сам. Цялата земя е за тебе и ти си сам. Питам: Ще имаш ли радост за туй, което имаш? Радостта е едно психично състояние на човека, което произтича от това, че благото, което имаме можем да го предадем на другите хора. Това е радостта. А пък радостта произтича от факта, че можем да предадем доброто, което е в нас. И когато не можем да го предадем, това образува скръбта. Когато предадем злото, това образува в нас скръбта, а когато предадем доброто ние имаме радост. Ти скърбиш. Следователно ти си дал ход на злото. Ти се радваш. Дал си ход на доброто. Ти казваш: „Какво трябва да правим?" Тури злото на работа. Чук като имаш да правиш гвоздеи. Тури чука да прави гвоздеи. Имаш една мотика, копай земята с нея.

Всяка една твоя мисъл може да бъде един чук, едно перо и пр. Всяка една ваша мисъл може да бъде една нежна ръка, едно нежно ухо, едно нежно око. Зависи в дадения случай как разбирате вие волята Божия. По някой път ние сме толкова нахални и искаме да заставим Бога да даде това, което ние искаме. И се сърдим, че не ни е дал. Ние хората на земята, нямаме право за нищо да се сърдим, понеже ако се сравним с дърветата, с животните, най-високо надарените същества, това са хората. Онези са по-благодарни. А пък ние високо надарените сме неблагодарни. И при това, какво ли не на Господа сме говорили. Казваме, че Бог е несправедлив в своите постъпки, а пък ние сме единствените хора, които сме справедливи. По-несправедливи същества от хората на земята няма. Казвам: По-лошо същество на земята от човека няма. И по-добро от него няма. Двете неща той ги носи със себе си. Та казвам сега: В света две неща трябва да изберете – или да вземете страната на любовта, или страната на вярата, или страната на надеждата, или страната на милосърдието и кротостта, или пък да вземете обратното. В туй седи различието. В какво седи любовта? Вие искате да служите на Бога по любов. Служене по любов е служене без насилие в мисли и в чувства, и в постъпки. Някой ми казва, че ме обича. Казва ми: „Аз ви обичам." Това е насилие. Казва ми: „Аз постоянно правя добро." Че това е насилие да ми прави някой добро. Скоро имах един пример, ще ви го приведа. Аз знам един човек доста възрастен, който се подвизава добре. Няма нищо лошо. Отива една млада сестра при него и той и целунал ръката и стана цял един въпрос, че и целунал ръката. Защо

този стария да целуне ръката на младата мома. Че само младите ли имат свободата да целуват? Ако един стар човек погледне една красива жена, де е престъплението? Ако се вгледа в картина, има ли престъпление? Младият гледа и няма никак престъпление. Къде е моралът? Престъплението седи, когато стария иска да задигне картината за себе си. Да не могат другите да я гледат. И младият ако иска да я вземе има престъпление. В това е престъплението. Щом ти гледаш картината и даваш и другите да гледат, това е благо за всички. Щом искаш да я обсебиш и казваш: „Искам да я имам аз“ – това е престъпление. Ако старият види една млада мома и казва: Аз да съм млад сега, той прави престъпление. Старият съжалява, че не е млад. А пък много младия и той като гледа момата и той съжалява и казва: „Ако бях малко по-голям“. И двамата извършиха престъпление. Ти не си пратен за търговец в света да спъваш Божията работа. Ти за себе си можеш да имаш каква да е критика, но във всички хора Бог е вложил един ум и едно сърце и всеки трябва да мисли така, както е създаден. И ако ти не мислиш така, както трябва, ти правиш престъпление спрямо себе си и спрямо другите.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е следната: Трябва да бъдете абсолютно безкористни във вашата любов. Законът е този: Да обичаш другите както себе си. И най-идеалното да обичаш Бога. Ти не можеш да обичаш Бога, ако не го обичаш с ума си; всичките ти мисли да бъдат така чисти, че никога да не допущаш в себе си за Бога някоя нечиста мисъл. После трябва да го обичаш със сърцето си и никога да не допущаш никакво лошо желание в сърцето си. И после да го обичаш със всичката си сила, че никога да не допущаш една постъпка, която не е по Неговата воля. Ако рисуваш, да знаеш, че за Него рисуваш. Да рисуваш както на нещата. Че и в най-лошите хора има нещо много хубаво. Много пъти добрите хора турят злото като една предпазителна мярка отвън. Те са добри хора, но слагат злото като предпазителна мярка за доброто. А много лоши хора турят доброто отвън, за да постигнат своите намерения отвътре. Та тези, които имат хубавата маска, минават за добри. А пък тези, които имат лоша маска минават за лоши. И онзи, който не разбира, ще се заблуди. И двамата са на място. Питам сега: Бог създаде ли злото в света? Не, Бог в края на краищата, като дойде, ще превърне злото в добро. Но ние в света нямаме право да вземем мястото на Бога. Ние не можем да изменим злото и доброто. Нито доброто можем да изменим, нито злото. Злото, какво е? Че хората искат да изменят доброто. Някои казват: „Не си струва човек да бъде добър.“ А пък други казват: „Не е хубаво да бъде човек лош.“ И двамата са на кривата посока. Питам, когато видиш, че вълкът изяжда овцата, ще го похвалиш ли? Ти трябва да хванеш вълка, да отвориш устата му, да пусне овцата и да и кажеш: „Върви си по работата“. И на този вълк ще му туриш един чукундур. Ще му кажеш: „Криво си хванал това меню.

Не ти е турил готвачът това меню. Твоето меню е чукундура.“ На всички ваши лоши мисли турете по един чукундур. Главното, което искам да остане е следното: Всякога се стремете да имате една чиста мисъл. Не се опасявайте от онези мисли, които минават през вас. Те да не ви безпокоят. Защото вие сте като едно радио, дето се хващат всички вълни от всички станции. И вие трябва да бъдете умни да уловите тези станции, които ви са потребни. Всички станции имат еднаква програма. И вие ще хванете онези мисли и желания, които ви са потребни. Това, което не е потребно за вас, е потребно за другите. И във вашата станция на волята ще хванете онези енергии, които са потребни за вашите постъпки. Та казвам: Работете върху вашия ум. Всеки ден се оглеждайте в огледалото. До тогаз, докато не се харесате, има нещо,което куца. Един ден,като се погледнете,да ви стане приятно. И щом ви стане приятно, да намерите откъде иде тази приятност. Много пъти,като се оглеждате в огледалото,ви е приятно и не знаете откъде е приятното. Тази приятност може да бъде само една линия на вашите вежди. Ако сте способен и се оставите в едно успокоително състояние, ако мисълта ви, сърцето ви, волята ви е спокойна и погледнете носа си, ще забележите на носа си такава хубава линия. А пък ако умът ви не е спокоен, няма да забележите такава линия на носа си и носът ви ще се движи. Има хора, които движат ушите си, устата си. Знаете ли какво нещо е спокойната уста. Някои си пипат устата. Някои си притиснали устните, някои си турили устата си в едно неестествено положение. Някои си отварят устата. То е друга крайност.

Любовта има две неща. Долната устна ще покаже честен ли си бил в любовта, да приемеш толкова, колкото трябва. Горната устна ще покаже, честен ли си бил или си дал повече отколкото трябва. Ако ти си взел повече отколкото трябва, ти не си честен човек. Ако ти дадеш повече отколкото трябва, също не си честен човек. Защото ако ти дадеш повече на едного отколкото трябва, ти ощетяваш другите. Бог те е пратил в света, за да направиш едно добро някому. И ако го направиш както трябва, то е добре. Ако ти имаш съображение да станеш светия, да те хвалят хората и пр., ти си на крив път. Всичко седи в онова служене на Бога: Да възприемеш любовта и да я препратиш. И ако си я възприел добре и си я препратил, ти си извършил една хубава служба и тогаз ще имаш Божието благословение.

Да възприемем Божията Любов както трябва и да я предадем, както трябва, това е основата. Това трябва сега в новия живот, който иде във вас. Казано е: „Ако се не родите от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие“. Под вода се разбира: Ако не възприемете Любовта, а под дух се разбира, ако не предадете Любовта. Значи, ако не възприемете любовта и ако не я предадете както трябва, не може да влезете в Царството Божие.

Понеже чрез водата ще възприемем нещата, а пък чрез духа ще ги предадем, водата ще ни научи да възприемаме и да градим отвътре. А пък духът ще ни научи да предадем онова, което сме взели. И в това възприемане и предаване седи знанието и мъдростта на Божествения живот.

И това е бъдещото благо, което очаква всинца ви.

Отче наш.

1939_10_15 Хвалете Господа
неделна беседа

ХВАЛЕТЕ ГОСПОДА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета най-краткия псалом – 117-и. Тези думи са казани много години преди Христа. Ако днес някой може да каже друго нещо, нека каже.
„Духът Божи“

Ако аз днес бих писал този псалом, бих писал така: „Хвалете Господа, всички народи. Мислете всички добре, чувствувайте всички добре и прилагайте всички истината в живота си.“

Кое е необходимото в живота? Да живее човек добре, но как да живее добре? Физическият живот се обуславя от няколко неща. Той се обуславя от въздуха, от храната, от светлината и от топлината. Следователно, за да живеем добре, ние трябва да имаме тези няколко условия. Храната представя елементът въглерод, водата – водородът, въздухът – кислородът, а светлината – азотът. Сама по себе си светлината не се движи, тя е инертна. Светлината е безпощадна. За нея казват, че тя изкарва всички неща навън. В света има нещо по-велико от светлината, което хората не знаят. Те го знаят под името „светлина“. Думата „сат“ означава това, което е проявено, което проявява нещата. Но онова, което проявява нещата, е вътре в нас, не е извън нас. Ние знаем света дотолкова, доколкото Божественото в нас се изявява.

В света съществува една голяма погрешка, която произтича от факта, че ние искаме да знаем всичко. Ако човек знаеше всичко, това щеше да бъде най-голямото нещастие за него. Ти знаеш ли какъв ще бъде твоят бъдещ живот? Ако ти знаеше това, щеше да бъдеш най-нещастният човек в света. По-добре, че не знаеш. Като не знае какво го очаква, човек всеки ден се надява на нещо ново и добро.

Ще ви приведа един пример, който се е случил някога във Варна. Един млад господин си купил нови хубави дрехи, нова шапка и нови обуща и така облечен и натруфен, той излязъл да се разходи из града, да се покаже пред хората. Като минавал край една къща, от балкона се излял цял леген вода върху него. [В] първия момент той кипнал, щяло му се да извика на жената, да ѝ каже да бъде по-внимателна. Но после си помислил и си казал в себе си: „Благодаря на Бога, че това беше вода. С вода лесно се

изправя погрешката, но ако беше някоя тухла или някой голям блок от някоя къща, може главата ми да смаже." Като погледнал към балкона, той видял една млада жена, майка на детенце, която веднага започнала да се извинява: „Господине, извинете ме, не забелязах, че човек минава отдолу. Водата е чиста, аз изкъпах малкото си детенце и изсипах водата навън." Успокоен, той ѝ казал: „Няма нищо, госпожо." – „Втори път – продължила тя – аз ще бъда внимателна, няма да повторя същата погрешка." Той си помислил: „Няма нищо, дано благословението от детето дойде и върху мене. Това дете е още чисто, безгрешно, нищо от това, че водата, в която било къпано, се изля върху мене."

Съвременните хора са пътници в живота и всеки ден все ще се излее по един леген вода върху главата им. Но няма какво да се прави. Тази вода засяга всички, тя все ще дойде отнякъде. Дойде ти нещо неприятно и ти веднага кипваш, казваш си: „Защо да е така?" Благодари, че не ти е дошло нещо по-лошо. Често хората роптаят против този свят, но какъв свят биха създали те, ако на тях беше предоставена тази задача? Хората сами са причина на своето недоволство. Например, някой си поръчва нови обуща, по парижката мода. Те са тесни, с остри върхове. Той едва ходи, обущата му стягат, измъчват краката му. Ако му кажете, че обущата не са хубави, ще ви каже, че модата е такава. Друг някой си купи модерна шапка, но главата не е доволна от нея, не ѝ приляга, притеснява я нещо. Но човекът казва, че е хубава, защото е модерна. Друг пък си ушие костюм, пак по последната мода, но тялото протестира, недоволно е, притеснява го нещо. И то е по парижка мода. Може да се обличате по парижка или по английска мода, но важно е, че тялото протестира против модата.

Много от мислите и чувствата на човека са по последната мода, но сърцето и умът са недоволни от тях, стяга ги нещо. Някоя млада мома срещне един млад момък, красив, с едва напъпили мустачки, като цвят. Тя го гледа и си казва: „Какъв ли цвят е този момък? Утре ще се разцъфти, ще се почувствува неговият аромат." Момата го гледа като цвете, радва му се, но нещо в нея я стиска, свива ѝ се сърцето. Този цвят още сега издава своето ухание. Чрез сърцето си тази мома чувствува, че този цвят не е такъв, какъвто тя си го представя. За други може да е хубав, но за нея не е. Пчелата може да извади и от магарешкия трън мед, но пчелата може да направи това, не и човекът. Човек не може да извади никаква храна от магарешкия трън. За да извади нещо от магарешкия трън, в случая човек трябва да има ума на пчелата. Със своя ум, обаче, човек ще мине покрай магарешкия трън и ще го отмине, без да се възползува от него. Мине ли пчелата край него, тя не го отминава. Тя се спира при него и му казва: „И в тебе има нещо хубаво."

Казвам: Само умните хора могат да извадят от лошото нещо добро. Днес целият свят е разделен. Ние не сме против делението. Нека хората се делят. Ние не сме и против всевъзможните начини на мислене. Ние знаем, че всичко, каквото става в света, е за добро, но всяко нещо трябва да бъде поставено на своето място. Нещата не трябва да се поставят в противоречие. Ние не трябва да придаваме на нещата такъв смисъл, какъвто те нямат.

Например, вие искате да имате знания, искате да бъдете щастливи. Нека някой от вас определи как би могъл да бъде щастлив. Ако може да ми определи това, аз сам бих се възползувал от това определение. По кой начин човек може да бъде щастлив? Вие мислите, че ако сте богати, ще бъдете щастливи. То е само едно от последните условия. Богатството влиза в щастието, но щастието не зависи от него. Вие искате да бъдете силни. Така е, силата влиза в щастието, но щастието не зависи от силата. Вие можете да искате да бъдете красиви. И красотата влиза като елемент на щастието, но щастието не зависи от красотата. Всичко, каквото пожелае човек в света, влиза като елемент на щастието, но само от него не зависи щастието. В какво седи щастието на човека? В какво седи щастието на гладния човек? В хляба, с който той може да задоволи своя глад. Гладът е най-големият неприятел на човека. Той му казва: „Слушай, ще те екзекутирам. Но ако ми дадеш хубав хляб, ще бъда снизходителен към тебе, няма да те измъчвам. Ако ми дадеш нещо лошо, ще те измъчвам." Следователно и на глада трябва да се дава нещо хубаво. Дойдете ли до глада, давайте му най-хубав хляб, че да бъде и той доволен, и вие да бъдете доволни. Същото се отнася и до жаждата.

Човек иска да бъде щастлив. Как може да бъде щастлив, ако не мисли правилно? Три неща са необходими за щастието: светъл ум, добро сърце и правдива воля. Правдив трябва да бъде човек. Някой иска да бъде цар. Добре, може да стане цар, но какъв е проектът, който е приготвил за своето царуване? Мнозина са поставили своите проекти и Бог ги е турил царе, да управляват света. Дайте си и вие проекта и един ден Бог ще направи и вас царе, но горко ви, ако не приложите своя проект. Някой иска да бъде учен човек. Добре, дай си проекта и ще бъдеш учен. Но горко ти, ако не изпълниш проекта, както си обещал.

Някой иска да бъде светия. И това може, но не само да се облече външно със светийски дрехи, но да ходи между хората, които са закъсали, които ходят в тъмнина. Някой се отчаял, иска да се удави. Светията го среща и му казва: „Не бой се, ти няма да пострадаш, ще излезеш от това положение." Човекът се ободри, получи сили и наистина излиза от тежкото си положение. Ако светията не е умен и не знае какво да му каже, той ще се

удави. Някой изпаднал в мрак, тъмно е пред очите му. Като го срещне светията и го погледне, всичкият мрак се разпръсва. Някой бяга от дома си, казва: „Пази Боже от лоша жена." Той бяга от жена си. Светията го среща и му казва: „Не бой се, жена ти не е лоша. Като се върнеш у дома си, че видиш че тя те обича, милее за тебе." Той се връща дома си и наистина, жена му го прегръща, целува, станал е някакъв преврат у нея. Каквото светията каже, всичко става. Но каквото обикновеният човек каже, нищо не става.

Сега искам да кажа една дума, но не зная да я кажа ли или не. Вие гласувайте! Да кажа ли тая дума или да не я казвам? Сега ние се намираме пред едно предградие, от което мъчно можем да излезем. Едно време рибите, които се намирали в трудно положение, търсели начин как да излязат от тежките условия на живота си. За тази цел се събирали техните философи и държали агитационни речи, разисквали върху въпроса за оправянето на техния свят и дошли до убеждението, че има някакъв начин за изправяне на живота. Но като не могли да постигнат това, най-после те си казали, че повече няма да говорят върху този въпрос. Въпреки това на един от техните философи дошла идеята, че трябва да излязат от водата. „Само Бог ще ни спаси – казали те. – Иначе, каквото да проповядваме, докато сме във водата, нищо не можем да постигнем. Ако мислим, че Царството Божие може да се приложи във водата, ние се лъжем, но да бягаме вън от водата. Само там е нашето спасение." Като излязоха от водата, положението им се подобри, но и с това Царството Божие не дойде заради тях. Онези, които не повярваха, останаха във водата и до днес. Те казват: „Ние не вярваме в такива химери." Обаче и до днес тия риби ги хващат със серкмета*. Като ги извадят с мрежи от водата, турят ги на пирустии** и там им проповядват новото учение. После ги турят в чинии, изстискват им отгоре малко лимон и казват: „За да влезете в царството на хората, трябва ви малко лимон отгоре."

Сега аз искам да изнеса пред вас някои въпроси, защото по лицата ви виждам, че вие можете да мислите. Вие не сте отказали да мислите, но мислите за обикновени работи. Колкото за обикновени работи, всички сте специалисти. Ако една комисия дойде да ви изпита, ще ви тури по този предмет бележка 12. В това отношение сте толкова специалисти, че от много знание разваляте живота си. Знаете ли как го разваляте? Вие разваляте живота си, както онази българска жена, която иска да тъче много тънко. Тя тъче тънко, но конците ѝ се късат. Изкуство е да тъче тънко, без да се късат конците. Колкото тънко да тъче, никоя предачка още не е достигнала изкуството на копринената буба и на паяка. Вижте как тъкат те. Какъв тънък конец имат те! И след това казват, че бубата била глупава. Каква тънка ръка има тя. Конецът ѝ е толкова тънък, че даже и под

микроскоп едва се вижда. Понякога астрономите си служат с конци от паяжина, за да могат да разделят сферата на квадрати, да се знае в кой квадрат пада една звезда.

Сега, като говоря за щастието, което хората търсят, аз имам пред вид щастието като един красив свят. Най-красивият свят, в който човешкият ум може да прогресира, това е щастието. Най-красивият свят, в който човешкото сърце, човешката воля, човешкият дух и човешката душа могат да прогресират, това е щастието. Щастието е най-красивият свят, в който, каквото човешкият ум помисли, може да го постигне; каквото човешкото сърце почувствува, може да го постигне; каквото човешката воля иска да направи, може да го направи; каквото човешкият дух и човешката душа пожелаят, могат да го направят. Такъв свят е щастието. Там има всичките материали, всички условия.

Мнозина търсят щастието като едно статическо състояние, както турците си представят рая. Те имат представа за рая като за една голяма планина от ориз варен, на едри зрънца, полят с масло и със захар. И те ще седят пред тази планина с лъжица в ръка и с чибук в уста и ще блаженствуват. Това не е никакво щастие. Това е турско разбиране. Ако под думата „ориз“ турците разбират яденето в смисъл на нещо вечно, в смисъл на вечната истина, съгласен съм тогава. Но ако във външните условия разбират някакво щастие, това е едно илюзорно състояние. Ако мислите, че щастието ще ви направи щастливи, вие се лъжете. Каквото да мислите, вие трябва да държите само една идея в ума си. Без любов човек не може да бъде щастлив. Любовта съдържа три елемента в себе си. С други думи казано, щастливият живот включва три елемента в себе си: свят на любовта, свят на мъдростта и свят на истината. Любовта носи най-красивия живот в себе си – Божествения. Божественият свят съчетава в себе си едновременно трите свята: човешкия, ангелския и Божествения. И мъдростта, като елемент на щастливия живот, също включва три елемента: Божествена светлина, ангелска и човешка светлина. Човешката светлина е тази, която хората сами си правят от свещи. Ангелската светлина е тази, която иде от Слънцето. Те произвеждат тази светлина за себе си, но и ние се ползуваме от нея даром.

Сега, като ви говоря за това, аз не ви убеждавам да вярвате. Свободни сте да го приемете, но ако не вярвате, можете да приемете нещата по друг начин. Аз нямам нищо против това. Всеки трябва да бъде свободен да мисли право. Защо? Защото, ако мислиш право, ти ще бъдеш щастлив; ако мислиш криво, ще бъдеш нещастен. Ако чувствуваш добре и си благороден в чувствата, ти ще бъдеш щастлив; ако не си благороден, ще бъдеш нещастен. Ако постъпваш добре, ще бъдеш щастлив; ако не

постъпваш добре, ще бъдеш нещастен. Следователно, щом си нещастен, ще знаеш, че си в света на нещастието. И тогава няма защо да се възмущаваш. Но ще проучаваш елементите на живота и на щастието. Тогава ще видиш от какво произтича нещастието. Ако нещастието произтича от любовта, това показва, че ти не си се научил още да обичаш, нито пък оценяваш любовта, която хората ти дават. Нито своята любов можеш да оцениш, нито любовта на хората. Ако ти не можеш да оцениш любовта на хората, как ще оцениш любовта на ангелите? И ако не можеш да оцениш любовта на ангелите, как ще оцениш любовта на Бога?

Някои питат къде е Господ. Господ е в това, което никога не умира. Господ е в живота. Бог е в знанието, което никога не потъмнява. Бог е в свободата, която никога не се ограничава. Следователно Бог е в живота, който никога не умира, в знанието, което никога не се изгубва и не потъмнява, и в свободата, която никога не се ограничава. Значи, ако твоята светлина се ограничава, Бог не е в тебе и ти не си в Него. Ти сега се учиш. Ако твоето знание и ако твоят ум потъмняват, ти не трябва да се обезсърчаваш, но трябва да се стремиш към твоите велики идеи. Ти не трябва да се отказваш от своите стремежи, но трябва да взимаш поука от децата.

Знаете ли каква е историята на малкото дете, което се ражда? Няма да се спра върху вашите деца, но ще взема Христос, Син Божий, Който се роди на Земята. Христос, Който беше на небето с всичката Си власт, дойде на Земята и казваше: „Господи, прослави Ме с всичката Си слава, която имах на небето, още преди създаването на света.“ И Той, с всичката Си слава, се роди на Земята като малко немощно дете, да има нужда от грижите на майка си, да се страхува за Него, че може да изпадне в някаква опасност. Казвате: „Какво слабо дете!“ Не е слабо това дете, но сега се е явило в тази малка форма. Един ден майка му и всички около него ще го разберат. Това дете само избра майка си и баща си. Христос не е като обикновените деца. Той има представители в другия свят. С други думи казано, Той има връзка с Божествения свят. Казано е в Писанието: онези, които любят Господа, те са Неговите избрани. Те не трябва да се обиждат. „Не обиждайте онези, които Аз любя.“ Горко на онзи човек, който би обидил онези, които Бог обича.

Та казвам: Не обиждайте вашите души, които Бог е вложил във вас. Не обиждай своята душа, която е излязла от Бога, не обиждай своя дух, своя ум, своето сърце, които са излезли от Бога. И при всички погрешки на сърцето си, кажи: „Няма нищо, ще се оправи тази работа.“ Сърце, което скърби, което тъжи, съзнава своята погрешка и ще се изправи. То казва: „Не искам да правя тази погрешка, но я правя.“ Благородството на сърцето седи в това, че като съзнава своите погрешки, то скърби и страда и

има желание да ги изправи. Аз говоря за страдащите. Аз уважавам всички хора, които страдат и скърбят и които се намират в обезсърчение. Тези хора имат желание да изправят сърцето си. Те са на прав път. Лошото е там, че мнозина мислят, че като страдат, не са на прав път. Те мислят, че когато хората са щастливи, тогава са на прав път. Възможно е да е така, но възможно е и да не е. Ако ти се спъваш от нещастието, ти си слаб човек. Но ако се забавляваш от щастието, ти си пак слаб човек. Щастието не трябва да забавлява човека, но той трябва да се учи от него. Когато щастието дойде, ти ще впрегнеш своя ум, неговото величие да размишлява за живота както трябва. Като дойде щастието, ще впрегнеш сърцето си на работа. Ти няма да им станеш господар, но ще работиш заедно с тях и ще вземеш половината. Ако умът ти се намира в противоречия, ти ще вземеш половината от неговите противоречия. Ако волята ти е слаба, ти ще вземеш половината от нейната слабост. Така казва Великият, Който е създал света. Когато ние се намираме в голяма слабост, Той идва при нас и казва: „Не бой се!“ Като казва „не бой се“, той взима половината и казва: „Едната половина ще взема Аз и заедно ще носим.“

Знайте, че никога не сте сами в своите скърби и страдания. Всякога в човека има един Дух, Който взима половината от неговите тежести. Тогава защо да не вярвате в Онзи, Който говори вътре във вас? Някой човек иде от вън и казва, че от тебе нищо няма да стане. Вие вярвате в това. Знаете ли какво означават неговите думи, че от тебе човек не може да стане? Ако ти си в страдание или в някакво нещастие и този човек ти казва, че от тебе нищо няма да стане, това значи: в състоянието, в което се намираш, ти няма да останеш. Ти ще минеш в състоянието на радост и на веселие. – „Ама, казват ми, че от мене човек няма да стане.“ – Та ти още не си човек. Ти си камък, когото сега още дялат. Ти не си станал още статуя. Който не разбира живота както трябва, той не знае какво значи да се работи върху човека. Още много има да се дяла върху него. Аз виждам хора с неодялани носове, с неодялани очи, уши, уста, бради, чела, ръце, пръсти на ръцете. Много още има да се дяла върху човека, докато стане истински човек. Работа още трябва. Хиляди, хиляди години трябва да се работи върху човека, докато стане съвършен. Думите на Христа: „Аз дойдох да им дам живот“ означават, че „Аз дойдох да взема половината от това, което хората още има да работят.“

Преди няколко дни дойде при мене един просяк да иска пари. Аз му казах: „Слушай, ще ти помогна, но ако кажеш какво мислиш за мене.“ Той започна да се върти натук-натам. Казвам му: „Не искам да ме сметнеш. Но аз ще ти дам една работа, която можеш да изпълниш най-много след една година. След това ще ти дам една доста почтена сума. След една година ще дойдеш при мене. Готов ли си на тази работа?“ – „Отде да зная, можеш да

ми дадеш някаква работа, която не мога да свърша.“ – „Значи ти нямаш вяра в мене. Ти мислиш, че аз ще ти дам работа, която не можеш да свършиш. Ако беше ме послушал, щях да ти дам нещо повече, но понеже не ме послуша, вземи един лев и си върви.“ Ако беше ме послушал, аз имах пред вид да му дам една крупна сума. Но той сам избяга от щастието си.

Такъв е законът на природата. Когато природата ти даде една задача, ти трябва да я изпълниш. Щом я изпълниш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не я изпълниш, тя ще ти даде един лев и ще ти каже: „Хайде, върви си сега.“

Съвременните хора имат смелостта да казват: „Елате при нас.“ Ако някой ме повика, аз бих го попитал: Любовта при вас ли е? – „У нас е.“ Мъдростта у вас ли е? – „У нас е.“ – Истината у вас ли е? – „У нас е.“ – Тогава аз съм на ваше разположение. Рече ли, че и той сега търси любовта, аз няма какво да отивам при него. Ще каже някой: „Приеми нашите убеждения.“ Аз съм готов да възприема твоите убеждения, ако те се основават на онази Божествена любов, която е в мене, на онази Божествена мъдрост, която е в мене, на онази Божествена истина, която е в мене. Това са новите максими, които хората трябва да имат предвид.

Вие казвате: „Това всеки може да направи.“ Когато започвате да плетете една дантела, как постъпвате? Най-напред направите една брънка, че после друга, и така образувате синджир. После на този синджир отгоре плетете. Вие искате, като кажете „але-пасе-хоп!“, да свършите лесно работата. Че, ако за една дантела се изисква месец време, колко повече време е нужно за постигането на един чист и свят живот. Вие мислите така, „але-пасе-хоп!“, да станете светии и да започнете да давате уроци, да учите хората как да живеят. Животът ви е даден и никой не може да ви даде друг живот освен този, който вие имате вече. За този живот ви трябва само едно нещо. На този живот му трябва храна, трябва му мисъл, трябва му и сила. Тези три неща са необходими за вашия живот, понеже той е предприел едно голямо предприятие, което той непременно трябва да свърши. Но ако вие отидете в света между ангелите с този ум и с тези си разбирания, какво ще постигнете?

Вие ще се намерите в положението на онази стара баба, около седемдесет и пет–осемдесет години, от Варна, която един ден сънувала един сън. Тя сънувала една вечер, че умряла и като отишла на онзи свят, влязла в една стая, дето на една светла маса седели двадесет и четири старци, а пред тях отворени книги, които те разтваряли и четели. Тя се приближила към тях и започнала да разглежда какво има в тези книги. Те я запитали: „Бабо, защо дойде тук?“ – „Дотегна ми да живея на Земята, че дойдох между вас.“

– „Ами знаеш ли да четеш?“ – „Нищо не зная.“ – „Тогава ще носиш вода тук.“

Как мислите, ако отидете на [небето], какви служби ще заемете? Че как мислите, знаете ли на каква работа ще ви изпратят, като отидете на онзи свят? Ако някой син, вярващ в Бога, замине за другия свят, а остави на Земята майка си, баща си, брат си и сестра си, които не вярват в Бога? Затова от невидимия свят ще те изпратят на работа в бащиния ти дом, да обърнеш майка си, баща си, брат си и сестра си към Бога, да им покажеш как трябва да живеят, според както ти си разбрал. Знаете ли колко е мъчно да обърнеш човека към Бога? Ти трябва да работиш с години върху тази задача и докато не я решиш, не можеш да се върнеш назад. Колкото и да им говориш, те не си спомнят за тебе. Те си знаят, че са имали едно дете Иванчо, което е било набожно, но какво е станало с него, и те не знаят. „Не знаем защо не се обажда.“ Той им говори, а те си мислят, че е умрял. Не знаят къде е. Първия път ще обикне майка си и с нея заедно ще отиде на небето. После ще обикне баща си и с него заедно ще отиде на небето. След това ще обикне сестра си, после – [брата] си и така ще останат всички в онзи свят, няма да се връщат вече на Земята. Докато не обикнете майка си, баща си, брата си и сестра си, вие не можете да останете на небето.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, няма повече да се връщат. Някои сестри казват, че не искат повече да дохождат на Земята. Чудно нещо – те още не са оставили Земята, не са се разделили с нея, а не искат да се връщат на Земята. Къде ще отидат, и те не знаят. Вие били ли сте в онзи свят, знаете ли къде се намира той? Като влезеш в онзи свят, ти не трябва да имаш абсолютно никаква тежест. Ако ти имаш тежест една хилядна от милиграма, не можеш да останеш там. Средата там е толкова рядка, че, по закона на земното притегляне, ти веднага ще слезеш тук, на Земята. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от всичко, Той има предвид онази тежест, която пречи на човека да се движи свободно в рядката среда. Под думата „тежест“ ние разбираме земните закони. Ако вие не впрегнете ума си интензивно да мисли, сърцето си интензивно да чувствува и волята си интензивно да действува, вие и на Земята не можете да се задържите. Ето, вижте, ако витлото действува, аеропланът се движи, но ако витлото спре, и аеропланът спира и пада на земята. Следователно, искате ли да се подигнете от този свят и да влезете в онзи свят, вие трябва да познавате законите на онзи свят и да ги прилагате. За да влезете в онзи свят, вие трябва да имате един ум, който да работи с неговите закони, едно сърце, което да работи със законите на онзи свят, и една воля, която също да прилага тия закони. За да станете граждани на онова царство, вие трябва да напуснете сегашното си тяло, никаква тежест да не носите със себе си. Идеите, които сега носите със себе си, не са лоши, но са идеи за Земята.

Рибешкият живот е за рибите, но той не може да се приложи и тук, на Земята, за хората. Животът на растенията е живот на растенията, но той не може да се приложи за хората. За да се приложи и за хората, те трябва да минат в друга форма.

Казвам: Светът е създаден вече и вие сте дошли в едно противоречие в себе си. Вие си мислите защо ви сполетяват страданията. Вие имате желанието да станете учен човек, да станете силен или да станете богат. Отлични са тия желания, те са голямо благословение, но за да стане човек учен, силен или богат, той трябва да бъде готов. Не е ли готов, той ще си създаде всичкото нещастие. Ако вие сте цар или човек с власт и не можете да създадете щастие на хората, вие ще си създадете всичкото нещастие на себе си. Представете си, че вие сте един добър архитект, но нямате голямо въображение. Вие построите една голяма кооперация, в която да живеят сто хиляди души. Представете си, че нещо не е добре устроено, има нещо непредвидено и един ден тази кооперация се събори. Какво ще стане тогава с тези десет или сто хиляди души?

Знаете ли как се е създала Земята? Сегашните хора мислят, че Земята е една твърда топка. Това е една теория. Други поддържат, че Земята, върху която живеем, има две хиляди километра в диаметър дебелина. В празното пространство на Земята пък има друга една Земя, която се върти в нея. Радиусът на Земята е шест хиляди километра. Едните и другите теории за Земята нямат особени доказателства. Първите две хиляди километра съставят първата обвивка, твърдата. Вторите две хиляди километра представят огнената обвивка, а най-после иде въздушното празно пространство. Както да е, според някои Земята е твърда топка, която се движи в пространството. Може да е така, може да не е така. Един ден това ще се провери. За да се провери, има много начини. Както и да е, според спектъра учените са определили дали някое небесно тяло се приближава към нас или се отдалечава. Понеже всяка звезда хвърля известни линии в спектъра, забелязано е, че когато една звезда се отдалечава от нас, тия линии стават успоредни и се стесняват; когато една звезда се приближава към нас, линиите в спектъра се разширяват. Може би някои звезди са толкова далеч от нас, че се изискват десетки и стотици хиляди години, за да се разбере дали тези линии се увеличават или намаляват. Същевременно мъчно се определя и посоката на тяхното движение.

Като изучавам човека, виждам, че е доста умно същество. Човек се отличава от другите животни по своята мисъл. Но ако всеки ден мисълта му се изменя от вятъра, който вее, каква мисъл е тази? Ако при най-малките несгоди човек се разколебава в Божественото в себе си, тогава

каква е неговата интензивност в мисълта му? Вие не искате да страдате, но страданието ще ви се наложи. Няма нито един човек в света, който да е избегнал страданието. Всички същества от организования свят са подложени на страдания. Никой не прави изключение и за никого не се прави това изключение. Човек може да избегне страданията, но той трябва да живее в една хармонична среда, в която търканията да са много малки. Нужни са обновителни процеси на вашата нервна система. Днес разрушаващите условия са по-силни, те разрушават нашата нервна система, вследствие на което ние не можем да възприемем достатъчно нервна енергия. Тази е причината, дето хората умират обезсилени и от глад. Виждате богати хора, които имат всичко на разположение, но апаратът им не работи, не могат да ядат. Въпреки всичкото си имане, те умират от глад. Бедният пък казва: „Ако бих имал повече храна, бих живял повече.“

Обаче великият Божествен живот се обуславя от правите Божествени мисли. Божествената мисъл се отличава със свойството, че лекува. Дето и да съсредоточиш тази мисъл, каквато болка да имаш, не се минава ден, два, три, или една седмица, и болката минава. Ако нямаш Божествена мисъл, болестта продължава. Ако имаш едно Божествено чувство, и то има силата да лекува, както Божествената мисъл. И Божествената постъпка действува по същия начин.

Днес всички хора искат сегашният свят да бъде добър. И се питат какво ще стане със света. Земята ще си пътува така, както и досега си е пътувала. Слънцето ще си грее така, както и досега си грее. Само едно нещо ще стане. Снегът и ледът, който се е събрал на Северния и на Южния полюс, ще се стопи. В бъдеще Земята ще мине през такава атмосфера, че ще се запали, т.е. ще мине през огън. Всичките сухи, лоши и нечисти неща ще изгорят, ще остане само чистото на Земята. Всички хора, които имат низши трептения, ще изгорят. Някои ще се стопят, а други ще оживеят. Които оживеят, те ще минат през новото възкресение. Новото възкресение показва, че тези хора ще минат през нова атмосфера. Ние влизаме вече в тази атмосфера, в която хората се топят. Това, което хората наричат „нерви“, „нервни болести“, не е нищо друго освен горение. Топи се, гори вече този човек. И той не знае какво става с него. Казвам: Гориш, но трябва да издържаш. И тогава, единствената броня, с която човек може да се запази от този огън, това е Божията Любов, Божията Мъдрост, това е Божията Истина, това е Божественият Живот, това е Божественото Знание и Божествената Свобода. Тия неща трябва да има човек, ако иска да се запази.

Сега, аз не ви проповядвам тия неща, вие ги знаете. И в миналото някога

ви са проповядвани, а днес аз само ви ги припомням. Аз ви казвам само старото, а новото ви го предавам. Новото се предава. Божествения живот, който излиза от мене, аз ви го предавам. Това е новото в света. – „Ама кой си ти?“ – Аз съм човекът, от когото излиза Божественият живот. Аз съм човекът, през когото минава Божественият живот. Който се ползува от този живот, добре. Който не се ползува, той губи. – „Ама кой си ти?“ – Това не е важно. Това не те ползува. Ти не се нуждаеш от чешмата, но ти се нуждаеш от водата, която излиза от тази чешма. Преди всичко вие трябва да се убедите Божествен ли е този живот, който ще приемете. След като приемете този Живот, след като приемете това Знание и тази Истина, тогава вие ще се убедите кой съм аз. Ако вие не приемете Любовта, която излиза от мене, ако не приемете Живота, който минава през мене, ако не приемете Знанието, Свободата, Истината, вие няма да знаете кой съм аз. Какво ще знаят мравката или паякът, ако дойдат и ме питат кой съм аз? Мравката трябва да приеме моя живот, моята мисъл, че като ѝ говоря нещо, да ме разбира. Ще пита някой разбрал ли съм Господа. Има философи, които искат да разрешат неразрешените въпроси в света.

Ще ви приведа един пример. Някога в древността живял един цар, който пожелал да се намери някой, който да му разкаже една приказка без край. Явявали се много мъдреци, разказвали различни приказки. Приказката се продължавала ден, два, три, но все имала край. Царят оставал недоволен. Най-после се явил един и казал: „Царю, аз ще ти разкажа една приказка без край.“ И започнал той: „В едно царство имало един много умен цар, по-умен от тебе. Той заповядал на своите видни майстори да построят един хамбар, който бил много голям – три хиляди метра дълъг, три хиляди метра широк и три хиляди метра висок. Същевременно този хамбар трябвало да се напълни догоре с жито. Всичко това било направено според желанието на царя, но като го строили, майсторите оставили една малка дупка, в която един щурец успял да влезе. Той започнал да изнася зрънце по зрънце от хамбара и да го складира в дупката си. Така той изнасял редовно всеки ден по едно зрънце.“ Така продължавал и човекът да разказва как щурецът изнасял зрънцата вън от хамбара. Приказката продължила много време. Тогава царят казал: „Тази приказка няма ли край?“ – „Чакайте, царю, първо щурецът трябва да изнесе всичкото жито навън, и тогава аз ще продължа по-нататък.“

Питам: колко хиляди години той ще трябва да разказва приказката, докато чака щурецът да изнесе всичките зрънца навън? Щом се изнесе едно зрънце, то трябва да се посади на нивата. Както виждате, може да се намери една приказка без край, но и тя не разрешава въпросите. Какво от това, че щурецът извадил всичкото жито от хамбара? И какво от това, ако царят слуша тази приказка с хиляди години наред? Какво ще научи царят

от това? Това са залъгалки. Ако забиете един кол в земята, той си остава кол. Той не расте, но постепенно започва да гние. След няколко години колът изгнива в посадената част в земята, но после пада. Ако го забиете пак, пак ще изгние една част от него, докато най-после съвсем изчезне. В това няма никаква реалност.

Реални неща са тия, които растат. Ако посадите един желъд в земята, той израства и след десетки или стотици години вие имате вече един голям дъб. В този кол, т.е. в живия дъб има реалност, той не гние. Значи, истината се занимава с реални неща, които растат и се развиват. Следователно всичко онова у вас, което расте, което хвърля светлина във вашия ум, всичко онова, което хвърля топлина във вашето сърце, това е реално. Под думата „топлина" аз разбирам всички ония чувства, които въодушевяват човека. Те са на различни степени.

Сега, като говоря, аз имам предвид целокупния живот. Не ви казвам да се въздържате или да отхвърляте едни неща, а да възприемате други. Всичко, каквото Бог е създал на Земята, вие трябва да го опитате, то е за човека. Има неща, които тепърва трябва да учите. Някой казва: „Достатъчно ни е това, което знаем." Не, всеки човек трябва да бъде много богат. Някой казва: „Аз не искам да бъда много богат, не искам много пари." Той се заблуждава. Ти трябва да бъдеш богат в ума си, богат в сърцето си, богат във волята си. А когато си сиромах, ти трябва да бъдеш сиромах на света, както трябва, и в сърцето си, и в ума си, и във волята си. Под думата „сиромашия" аз подразбирам да бъдеш сиромах в погрешките, в престъпленията, в лошите мисли и чувства. „Божествен сиромах" аз разбирам този, който се е освободил от всички криви мисли, чувства и постъпки в себе си. „Божествен богат" аз разбирам този, който е придобил светли мисли, топли чувства и благородни постъпки. Та, когато Христос казва: „Горко на богатите!", Той има пред вид онези богати, които са богати на пороци, [на] престъпления и на грешки. „Горко на сиромасите!" Той разбира горко на онези сиромаси, които са лишени от светли мисли, от топли чувства и от благородни постъпки.

Казвам: Бъдете богати, бъдете и сиромаси. Тази сутрин ви говорих, че като сиромах и като богат, човек трябва да оценява любовта. Като я приеме, той трябва да я оценява и да я пази като окото си. И после, като приеме тази любов, той трябва да я предаде, да не задържа в себе си нищо от тази любов. Как ще разберете идеята, че не трябва да задържате нищо от любовта в себе си? Как ще я приемете и как ще я задържите? Любовта не е нещо, което може да се възприема и задържа. Любовта е сила, с която ти трябва да се свържеш. И после, каквото ти каже тя, ти трябва да го изпълниш без никакво колебание. Тя ще ти каже нещо да направиш, но

ще те остави свободен. А ти трябва да отидеш и да изпълниш това, което тя ти казва.

Сега ще ви дам един пример, да видите какво означава безкористието. Двама отшелници светии живели в пустинята в една планинска местност. Един ден, като се разхождал и размишлявал в една гора, един от светиите видял пред себе си една голяма дупка. Погледнал в дупката и видял голям котел, пълен със злато. Като видял тия пари, той прескочил дупката и хукнал да бяга. Вторият светия си помислил: „Защо избяга другарят ми? Какво страшно трябва да е видял? Вече двадесет години как служи на Бога, а се страхува още." Той се приближил до това място и видял котела със златото. „Чудно нещо! От парите избягал." Вторият светия извадил парите и слязъл в града – това било около Александрия – и започнал да строи страннoприемници, болници, църкви. Той употребил всички пари все за благотворителни цели. След това той започнал да се моли на Бога и да пита доволен ли е Бог от това, което направил за хората. Бог изпратил един ангел, който му казал: „Всичко това, което ти направи, не струва даже колкото подскачането на твоя брат. Като направи странoприемница, ти стана причина хората да се карат помежду си, кой по-добра стая да вземе, кой да вземе пръв от яденето, да обере повече масло и т.н. До това време хората поне не се виждаха и не се караха."

Та и сега не става ли същото нещо? И днес още хората говорят за братство и за равенство. Братство има само в любовта, светлина и знание има само в мъдростта, а свобода има само в истината. Ако твоята душа не се въодушевява от истината, ти не можеш да бъдеш свободен; ако твоят дух не се въодушевява от мъдростта, ти не можеш да бъдеш умен; и ако ти самият не се въодушевяваш от любовта, ти не можеш да имаш живот в себе си.

„Хвалете Господа, всички народи!" Ние искаме сега всички хора, всички народи да хвалят Господа. Как ще Го хвалят? Като станеш сутрин, до вечерта, целия ден да не роптаеш. Каквото изпитание ти дойде, не роптай. Дойде ли роптанието при тебе, кажи му: „Аз съм чиновник, имам работа. Като свърша работата си, тогава ще си поговорим." Дойде второ, трето роптание – кажи им същото. Така ще ги задоволиш всички и ще бъдеш свободен. Но още хората не разполагат с това знание, не могат да се справят с роптанието, което ги обхваща.

Какви трябва да бъдат бъдещите вярващи? Писанието казва, че човек трябва да бъде подобен на Христа. Следователно, ако си подобен на Христа, ти трябва да отидеш в един свят и да го спасиш. Така направи Христос. Той спаси света. Засега това е невъзможно. Като казвам, че трябва

да бъдеш подобен на Христа, разбирам да участвуваш в една работа, да помогнеш за свършването ѝ. Който иска да бъде точно като Христа, и това може да бъде. Той трябва да понесе греховете на един народ, да се заеме с неговото спасяване, след което ще го разпнат на кръст, ще умре и ще възкръсне. Но дотогава, докогато човек не е страдал, не е бил разпъван, не е погребван и най-после, докато не е възкръсвал, той не може да бъде като Христа.

Мнозина, преди да са страдали, преди да са били разпъвани и умрели, преди да са възкръсвали, искат да бъдат като Христа. Това е невъзможно. Човек трябва да умре за всички свои криви мисли и да ги замести със светли. Той трябва да умре за всички свои нечисти желания и да ги замести с чисти и възвишени. Той трябва да умре за своя стар живот и след това да възкръсне, да влезе в новия свят. След това той ще благодари на Бога, че се е освободил от змийската кожа. Защото всички лоши пороци, това са змийска кожа, с която човек се облича. Човек трябва да съблече тази кожа от себе си. Това значи да се роди човек изново.

Казвам: Бъдещето не е илюзия. Това, което досегашните религии създадоха, е на мястото си. Старите религии създадоха новите. Сега трябва една нова религия, която да ни научи какво да правим. Вие казвате: „Излязохме от рая, но трябва да знаем какво да правим.“ Сега иде новата епоха, когато хората трябва да влязат в рая, в щастливия живот. В какво ще вярваш сега? Ти вярваш в Този, Когото не си виждал. Ти трябва да Го приемеш в себе си, да Му чуеш гласа. Например, докато си бил някъде дълбоко в Земята, на няколко хиляди километра, ти не си виждал Слънцето, но си чувал само за него. Един ден, когато излезеш на повърхността на Земята, ти сам ще видиш Слънцето, ще видиш как се движи, как огрява цялата Земя.

Та, когато Божественото слънце изгрее в човешката душа, целият му умствен живот ще се измени. Тогава и духът, и душата на човека ще се изменят и ще му израснат ангелски крила. Аз вярвам в ангелските крила. Едното крило ще бъде Мъдростта, другото – Истината, а главата на човека ще представя Любовта; силата на човека представя неговото тяло. Значи човек е ангел с две крила: едното е крилото на знанието, което произлиза от мъдростта, а другото е крилото на истината, с което ходи навсякъде. Навсякъде е Господ. Алилуия. Така ще бъде.

Сега аз не искам да ви заставя насила да правите нещата, но казвам: Приемете любовта доброволно и я приложете така, както вие разбирате. Приемете любовта така, както Божественият Дух у вас я предава. Приемете любовта така, както Божествената Душа у вас я предава.

Приемете мъдростта и истината, както любовта на Бога във вас ги предава. Такива трябва да бъдат новите хора, хората на Шестата раса, които трябва да дойдат в света. Всички вие трябва да минете от тъмнината в светлината. Всички вие трябва да измените ушите си, веждите си, носовете си, устите си, т.е. не да се изменят, но да се изяви любовта чрез тях. Като сравняваме първоначалния човек и сегашния, виждаме, че някои неща са се изменили. Например, челото му се е подигнало, но още много неща има да се развиват.

Сега, като говоря така, мнозина от вас се обезсърчават, защото мислят статически. Казвате, че трябва да има някой да ви учи. Знаете ли колко хора са ви учили досега? В отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета са ви учили, цели шестнадесет години са ви учили. Ако прибавите към това и няколко години специализация, стават двадесет години. И след всичко това казвате, че не знаете какво сте научили. Много неща знаят съвременните хора, но имат само една погрешка. Погрешката им се състои в това, че те са поставили физическия свят много близо до очите си, вследствие на което не виждат нещата както трябва. Отдалечете физическия свят малко по-далеч от очите си, за да виждате и духовния. Отдалечете и духовния свят от очите си, за да виждате и Божествения свят. И тогава ще виждате едновременно и физическия, и духовния, и Божествения свят. И ще кажете като Павла: „Едно време бях сляп, но сега виждам.“ И тогава това, което ви се говори, ще видите, че е вярно. Тези работи, ще ги проверите един ден и ще видите, че са верни. Един ден, като ви върнат да проповядвате на майка си и баща си, на брата си и на сестра си, ще проверите, че думите ми са верни. Всички, които ме слушате сега, нито един от вас няма да избегне това, няма изключение. Всеки от вас ще слезе да проповядва на майка си, на баща си, на брата си и на сестра си. Всички вие сте кандидати за бъдещи проповедници. Това е вярно сто и едно на сто. Всички ще проверите това. Затова казвам ви: Отсега още се стягайте, че като дойдете, да знаете как да проповядвате на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си. Това е бъдещата придобивка.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

4-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.X.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_10_18 Малките Божествени подтици
лекция пред общия окултен клас

МАЛКИТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОДТИЦИ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, със звезди.
Времето тихо и топло.)
„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Има две неща, които са необходими за ученика. Ученикът, който не знае, трябва да учи, а който знае, трябва да прилага! Правят се две погрешки: онези, които не знаят, не искат да учат; а пък онези, които знаят, не искат да прилагат и вследствие на това няма резултати. Казват, че светът ще се оправи, че Господ ще оправи света. Ще го оправи, като че не е оправен. И трябва да го оправят.

Някои казват: „Ще чакаме бъдещето, когато станем по-даровити“, като че сега не сме даровити. Това са частични схващания. Младият не се е научил и не се учи; а пък старият, който много знае, не прилага. Питам: Каква полза има, ако си млад и не учиш? И каква полза има, ако си стар и не прилагаш? Младият какво търси? Малкото дете търси прегръдки, търси любов, малкото дете иска да го носят на ръце, да го галят, да го целуват. После, всичко за него да правят, да го турят в количката, да го къпят; после да го турят да си полегне. Той иска удобства, цял аристократ е. По-голям аристократ от него няма. И старият има същите навици. Като дойде до голяма възраст, иска да му прислужват. Става взискателен, нервен, прави въпрос защо не го почитат, не го уважават.

Но това са сега частични работи. Като говоря така, целият живот не е така. Само в известни области е така. При сегашното състояние хората се намират при едно анормално състояние: младият е болен и старият е болен. Те имат еднакви навици, привички. И единият, и другият пъшка. Има някъде малко изключение, а именно, че пъшкането на младия е с тънък глас, а пък на стария – дебеличък. А пък зад този тънкия и зад този дебелия глас седят различни разбирания.

Как ще си обясните сега следното? Германците, англичаните и французите имат няколко милиона войска натрупани и се бият с топове, пушки. Как ще си обясните това? Ще кажете: „Това е Волята Божия. Господ им е дал знание и сила, те имат право да се бият. Свободни са да се бият.“ Дали имат право да се бият, то е въпрос. Защото правото идва отпосле. Кой

търси правото – праведният или грешният? Кой търси здравето – здравият или болният? Болният търси. Здравият даже не подозира, че му трябва здраве. Като му говориш за здраве, той казва: „Оставете този въпрос настрана, не ме интересува. Ако иска да дойде повече здраве, да дойде.“ А пък болният казва: „Здраве трябва да дойде!“ Трябва му здраве. Богатият казва: „Ако ми говориш за богатство, оставете този въпрос настрана.“ А който е беден, той се интересува от богатството, той иска богатството да дойде.

Вие може да разсъждавате за причините на войната. Но кои са същинските причини на една война? Толкоз обяснения има! Защо някой има подтик да учи, а пък друг не иска да учи? Някой казва, че му е потребно знание, а пък друг казва, че малко знание му трябва. Казват: „Защо трябва да се бият хората?“ Има си причини. Някой път излизат от факта, че като се насъбере известна енергия у хората, тази енергия иска да се прояви по някой начин. Ако не се прояви тази енергия разумно, тя ще се прояви по насилствен начин.

Например някой има да дава и му казват само така: „Плати си дълга!“ Минават се ден, два, онзи чака, лихвата се увеличава, а най-после има закон. Онзи, който има да взема от него, дава го под съд. Онзи пък, когото дават под съд, казва: „Не е право. Трябва да търпи, има братство, равенство.“ Онзи казва: „Братство, равенство, но той трябва да си плати дълга.“ Питам сега: Има ли право човек да диша? Имаме ли право тук да осветляваме салона? Имаме право. Но един ден ще дойдат онези и ще кажат: „Да ни платите толкова киловата енергия!“ Ние казваме: „Ние не трябва да плащаме, защото от Слънцето иде тая енергия.“ Те казват: „Откъдето и да иде, трябва да платите.“ Щом човек не иска да плаща, той сам да си образува светлина. Той си има в мозъка светлина, защо му трябва друга светлина сега? Това са ред разсъждения. Аз го наричам това гимнастическо упражнение.

В дадения случай днес какво ни трябва? Най-същественото: днес ви трябва най-малко 250 грама хляб. Трябват ви няколко килограма въздух, трябва ви известно количество светлина. За въздуха, за светлината, за храната ние плащаме на природата чрез известна работа, която вършим. Понеже на природата ѝ трябват някои енергии, тя е много умна и те кара да ядеш! Ти, ученият човек, който си свършил цялата философия, трябва да седнеш и да мляскаш. И ще вземеш малко хлебец и ще го дъвчеш. Ще „трошиш камъни“. И сега спекулантите, като ги хванат, трошат камъни. Големите крадци мъчно се хващат, но някого за 20–30 лева ще го пратят да чука камъни 6 месеца. Та казвам: Ти седиш и почнеш да мляскаш, и чукаш камъните, и мислиш, че като ядеш, ще добиеш енергия. Тази храна ще

влезе в стомаха ти и част от нея ще се приеме от тялото. И част ще изхвърлиш. И ако не ти дадат да чукаш камъни, ти се докачаш и казваш: „Гладен ли ще умра?“ Като чукаш камъни с устата си, живееш. А иначе преставаш да живееш.

Има други, по-тънки работи. Тази е по-груба работа. Друга работа, по-деликатна, е дишането. Но там трябва да свършиш известна работа. Та казвам сега, като ти дадат работа, в природата има закон: ще си отбираш хубави камъни, когато ще ги чукаш. Трябва да избереш най-хубави камъни, че като ги чукаш, да излезе нещо хубаво. Калпав материал не върви. Ще кажеш: „Направихме погрешка, ще ни дадете да чукаме камъни, но ще ни дадете най-хубавите камъни. Ако не ни дадете такива, не чукаме.“

Питам сега: Яденето едно наказание ли е или едно благо? Сега, къде е погрешката в един закон? Когато има един закон, без да го искате, това не е закон. Божественият закон е наложен от[вътре], а пък човешкият закон е наложен отвън. Щом те заставляват да чукаш камъни отвън, то не е Божествен закон. Щом чукаш камъни, някой път можеш да станеш човек, но някой път и да чукаш, не ставаш човек. Ако чукаш камъни и ако чукаш мляко, каква е разликата? Ако чукаш камъни или мляко, какво ще извадиш? Всички Божествени работи вървят по закона на свободата, а пък всички човешки работи вървят по закона на насилието. Да допуснем, че някой път вие се сърдите на себе си. Нали се сърдите? Някой път критикувате отвън, а някой път се критикувате отвътре и казвате: „Много глупав човек съм. Другите хора си уредиха работите, а пък аз досега нищо не съм уредил.“

Сега, какво трябва да разбираме под думите „урежда си човек работите“? Ако се забие един кол в земята, работата уредена ли е? Ако се посее едно семе в земята, например една ябълчна семка, на кого е уредена работата? На кола е уредена работата: щом кола го забиете, той е там чиновник, взема си поста, пази като стражар никой да не може да минава. Но един кол за колко години могат да го турят стражар? Тук имаме такива стражари, които след 4[–]5 години се отказаха и си дадоха оставката. Трябваше да им търсим други заместници. Това е човешкото. Всички онези човешки работи претърпяват една такава криза. Но щом посееш една семка, тя се различава. Тя расте. Това, което се увеличава в човека, това е Божественото. А пък това, което никога не се увеличава, то е човешкото. Някой път слушам да казвате: „Едно време бяхме по-добри, а пък сега сме по-лоши.“ Че, доста голям прогрес сте направили!

Аз разсъждавам малко по-другояче. Представете си, че тук това е една

плоскост. Имате тук, горе, една идея и долу – друга идея. Идея възходяща и идея низходяща. Горната слиза надолу, а пък долната се качва нагоре. Казваш: „Слезнал съм.“ Все си извървял известен път. Щом се качиш нагоре, втори път какво трябва да правиш? Щом дойдеш догоре, пак ще слезеш. При възходящата идея започва с възкачване, но щом се възкачиш, ще слезеш надолу. Този, който слиза, ще слезе донякъде и после ще се качи нагоре. И като се качите, ще се срещнете. Като се възкачи единият до едно място, после ще слезе надолу. И двамата се движат. Но в какво седи разликата? Единият, който слиза, се движи малко в по-гъста материя; следователно който слиза, винаги губи повече, повече енергия. А пък онзи, който се качва нагоре, той се движи в по-рядка среда. Но и онзи, който се качва нагоре, пак харчи доста, понеже трябва да прави усилие. Онзи, който слиза надолу, слизането му е по-лесно, но то е затруднено, понеже материята е по-гъста. Сега всички вие търсите лесния път.

Любовта е един път. Но в любовта има път на слизане и път на възкачване. В човешката любов ти слизаш, а пък в Божествената любов ти се качваш. Каква е разликата тогава между Божествената и човешката любов? Всичките постижения в човешката любов са временни. Имаш един слуга, когото обичаш, но той, макар и син да ти е, за колко време може да ти бъде слуга? За 4–5 години. Той сам си заминава или някой път ще го повикаш от другия свят.

Аз войната я наричам така: „експедитивно дружество за онзи свят“. Някои искатне искат, [от] експедитивно[то] дружество за онзи свят те хващат и ще ти дадат билет и ще те пратят за онзи свят. Вие ще кажете: „Благодарим за такова експедитивно дружество! По такъв начин ние не искаме.“

Това, което се мени, е човешкото. То е потребно. Защо се изменя човек? Това е човешката страна. Там, дето има изменение, има известен извървян път, но Божественото е, което дава цена на нещата. Ако ти по човешки работиш, няма да ти се плати нищо. Само ще ти платят за яденето. А пък друго нищо. Господарят приготовлява работници. След като работиш 20 години, ще те изпратят, както си дошъл. И ще ти дадат същите дрехи. Войника го обличат по войнишки, като служи, но като го уволнят, дават му същите дрехи и го изпращат такъв, какъвто е дошъл. Казват му: „Като дойдеш при нас, ще ти дадем дрехи, каквито искаме, а пък като си заминаваш, ще си вземеш дрехите, с които си дошъл.“ Вие сте новобранци от Невидимия свят. Някои сте дошли по-рано новобранец и очаквате да ви повикат. Например един войник, след като е служил и е станал редник, а пък друг е станал взводен или фелдфебел, придобил е един чин, но в края на краищата и войника, и ефрейтора, и фелдфебела, и всички генерали горе все ги уволняват.

Този е един човешки порядък, който трябва да ни служи като едно предметно учение. Сега човек е дошъл, той е войник в живота. Ученик, войник, слуга – това са все синоними. Войникът учи нещо. Той се учи да брани своето отечество. Ученикът и той се учи на нещо. Той се учи на знание, за да може в живота да достигне по-добре онова, което иска. Казват: „Човек трябва да има вяра, трябва да вярва." Това е едно много елементарно разбиране. Аз вярвам, че вие сте ученици. И вие вярвате, че аз съм учител. Питам: Какво ме ползува мене, като вярвам, че вие сте ученици; и какво ви ползува вас, вие като вярвате, че аз съм учител? Какво ползува детето, то като мисли, че тази му е майка? И майката какво [се ползува, като] мисли, че това ѝ е дете? Или какво се ползува господарят, като мисли, че онзи му е слуга? И какво се ползува слугата, ако мисли, че онзи му е господар? Какво се ползуват те, ако само вярват? Ако в това положение останат, те нищо не се ползуват.

То е все едно следното. Да кажем, че имате [в] музиката до. Напишеш на петолинието нотата до. Вие казвате: „Това е нотата до." Ако сега казвате, че това е до и не го пеете, какво се ползуваш? Или казваш: „Това е ре, ми, фа, сол, …", всички имена знаеше. Казват ти: „Изпей ги." Ти казваш: „Това не ме интересува." Като ги изпееш, ти се ползуваш.

Който знае да пее до, той е човек, който много работа може да свърши. Ти започваш една работа и искаш да знаеш дали ще излезе успешна или не. В музикалния свят всеки човек, като си намисли някаква работа, той трябва да търси до. И ако може да го изпее, да започне работата. Но ако не може да изпее до, да не я бута. Работа, дето можеш да изпееш до, започни я. А дето не можеш да изпееш до, не я започвай.

Казвате: „Защо човек трябва да пее до?" За да му върви работата, която е намислил. Една мома търси някой момък. Къде ще го намери? Ако може да пее до, ще го намери; ако не може да пее, никъде няма да го намери. Тези работи ги давам за изяснение. Или искаш да учиш. Ако не можеш да пееш до, ти не можеш да учиш.

Та казвам: Цялата музикална гама до–си показва пътя, по който човек трябва да мине. Ако човек не върви по този музикален път, той нищо не може да постигне. Щом може да пее до, може да пее и ре; щом може да пее ре, може да пее и ми. И сол, ла, си. Ако ти не можеш да пееш фа както трябва, ти богат не може да станеш, здрав не можеш да станеш, майка не може да станеш, учен не можеш да станеш, светия, нищо не можеш да станеш. Тогаз в какво седи успехът? Ти богат човек можеш да станеш, ако имаш любов към парите – да обичаш парите и те да те обичат.

Всичко онова злато, което ние търсим, то е резултат на разумни същества. Ти искаш да станеш богат, но те трябва да ти отпуснат кредит. Законът на богатството се определя от известно условие. Ти можеш да имаш толкова злато, колкото злато имаш в кръвта си. Известно отношение има между златото и кръвта. Някои хора имат повече външно злато, а пък някои имат повече злато в кръвта си. За предпочитание е да имаш в кръвта си повече злато. И ако имаш в кръвта си повече злато, ти ще бъдеш здрав, добър, умен. Ако малко злато имаш в кръвта си, ти постоянно ще боледуваш, доброто ти ще се колебае. И знанието ти, което имаш, ще бъде малко.

Ние говорим за богатство и хората, които не разбират вътрешния закон, те търсят вън. И като намерят богатство, те мислят, че са уредили този въпрос. Христос другояче казва: „Не събирайте вън богатство", външно богатство, т.е. което крадец може да ти отнеме. А събирай богатство там, дето никой няма да го открадне. Златото трябва да бъде вашият ум, вашето сърце и вашата воля.

Сега аз не казвам, че трябва да се измени сегашният порядък на нещата. Този порядък е установен от Бога. Но той е изопачен в своите разбирания. Да допуснем, че вие имате една свещена книга като Библията, но ти не си я учил. Вземеш я, туриш я под възглавницата, но не можеш да четеш. Един богат човек прилича на този, който държи свещената книга и трепери за нея, но не я чете. А пък онзи човек, който има злато вътре в себе си, той прилича на онзи, който взима свещената книга и я изпълнява. Богатството на един човек е дадено, за да си направи приятели. Казано е: „Направете си приятели от богатството на правдата." Не искам да тълкувам това. Ти си богат човек. От външното богатство, което имаш, направи си приятели, че като отидеш на небето, да те приемат.

Христос казва: „Гладен бях и не Ме нахранихте; жаден бях и не Ме напоихте; болен бях и не Ме посетихте; в тъмница бях и не Ме посетихте и затова не искам нищо да знам заради вас." Ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и не Те нахранихме; жаден и не Те напоихме?" и пр. Той ще им каже: „Понеже не сте го направили на най-малкия от Моите братя, и на Мене не сте го направили." А на другите ще каже: „Елате при Мене, понеже гладен бях и Ме нахранихте, жаден бях и Ме напоихте" и пр. И ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и Те нахранихме?" и пр. – „Понеже сте го направили на най-малкия от Моите братя, на Мен сте го направили."

Вие всички тук за какво сте дошли на Земята? За три неща човек е дошъл на Земята Божествени: да прослави Името Божие, да служи на Царството

Божие и да върши Волята Божия. За оня, който разбира, това е смисълът на живота. А оня, който не разбира, той вместо Славата Божия, ще тури своята слава; вместо да тури Царството Божие, ще изпълнява своите желания и вместо да изпълни Волята Божия, ще изпълни своята воля.

Идете в жилището на тези благородници и ще видите, че там пише така: „Тук почива един, който е служил на себе си." И понеже ще му трябва молитва, ще го поливат с вода и с вино, дано израсне. Поливат го с вода, с вино, възнасят молитви, дано да израсне, но нищо не излиза оттам. Писанието казва: „Ще възкръснат." Казваме, че един ден ще възкръснат. Но кои ще възкръснат? Тайната е скрита на друго място. Умрелите трябва да възкръснат. Нашето съзнание да е пробудено, че човек вместо да слиза надолу, да се качва. Земният живот е слизане надолу. После се качваш, пак слизаш и т.н. Та, ние правим тази погрешка. Една дама, която е била много благородна, страдала е от неврастения и от бездействие. Седяла цял ден. Лекарят ѝ казал: „Трябва да упражнявате всеки ден и краката, и ръцете си." И тя си кръстосала пръстите на двете си ръце, като оставила само палците свободни един до други. И почнала да върти палците в една посока; после обърнала в обратна посока. Право е това движение: с това се активира волята. Палците трябва да се движат. То е хубаво. Като се движат пръстите, човек вече може да оздравее. Тя трябва да излезе от това статическо положение. Ще излезе по този начин.

Двама парализирани лежали в болницата 20 години. Това било в Южна Америка. Лекарите казали, че по никой начин не могат да се излекуват. Оставили ги в една стая. И те си казали: „20 години сме тук и тук ще си останем." Това било малко градче в планината. Влязла в града една боа и като я гонили да я убият, тя като бягала, влязла в болницата, влязла в тази стая. Те като я видели, че влиза тази боа, изведнъж се намерили отвън. И казали: „Благодарим, че влезе голяма боа! И вървим вече здрави!" Кой ги направи здрави? Те престанали да мислят, че са парализирани. И в тях се зародило желание, че могат да излязат вън, и излезли. Всички страдания в живота, които ви сполитат, са голяма змия и тя е влязла, за да излезете от това статическо положение. Ти казваш: „Това не мога, онова не мога." Но като дойде боата, излизаш навън, напускаш мекото легло.

Войниците са спретнати, облечени са хубаво. По-рано той е бил хлабав, а пък сега е хубаво облечен, хубаво се движи и се учи да стреля. Какво е биенето, стрелянето? Да знаеш да мислиш. Да стреляш, това значи, че всяка мисъл, която излиза от твоя ум, от твоята пушка, ще бъде за благото на човечеството. По този начин трябва да се разсъждава. Ако разглеждаме живота в тялото си, ще ни убеждават, че в бъдеще, в някое друго прераждане, ще се подобрят работите. Пита ме един: „В миналото

прераждане какъв съм бил?“ Казвам му: „Бил си грък. В Атина си живял.“ – „А в друго прераждане къде съм бил?“ – „В Рим.“ Той мисли по-нататък. Най-после го докарах до едно положение и му казах: „Бил си и в гората един вълк.“ Той сега не знаеше как. Ти като караш, ще дойдеш до вълка. И от вълка по-надолу си бил – риба; после ще намериш, че си бил по-долу – дърво и някой камък в земята. И оттам нататък ще намериш, че си бил някоя частица, излязла от Слънцето, и т.н.

Ти казваш: „Какъв съм бил в миналото?“ Това са форми на живота. Вълкът е една форма, в която човек не е разбирал живота. Или си бил във формата на някое дърво. Ти се заблуждаваш от външната форма на растението. Я погледнете на една ябълка, колко добрини прави! Едно житно зърно какво самоотричане има. То се дава за жертва на човечеството. Житните зърна са все същества, които минават по този път, че упражняват добродетелите, жертвуват се. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не може да влезете в Царството Божие.“ Житното зърно се е отрекло. То прави първите опити. Ние казваме: „Това е жито, това е ябълка.“ Всички трябва да вземем пример от житото, от ябълките. Това жито прави тези жертви, за да може да прогресира. Ако не ги прави, то не може да прогресира. И ако ние в живота си не сме готови да вършим Волята Божия, ще се спре процесът ни. И няма да може да се организираме.

Сега, тия работи вие ги знаете. Някой път погрешката е в това, че ние казваме: „Има време.“ Тогава закъснеем и почнем да вървим с бързина. И мислим, че знанието може да се добие бързо. И да станем гениални. Всеки един момент има своята работа. И като дойде всеки ден, ти не се грижи за работите, които не са за този момент.

Например дойде ти идея да имаш 100 милиона. Защо ти са 100 милиона? Какво ще правиш с тях? Ще ви дам изяснение за богатия човек. Отивам в една банка и ме кредитират и изваждам 100 000 лева. Но тези пари ми ги дават с лихва. Аз не мога да ги платя и лихвите се увеличават. И най-после, има закон. Хванат ме и ме принудят да работя за тях и да ги изплатя. Колко години трябва да работя, докато изплатя 100 000 лева? А пък друг някой отива в банката и го кредитират 100 лева.

Като ви кредитират 100 лева, е по-безопасно, а пък ако никак не ви кредитират, е по-добре. Мислите ли, че големият кредит, който ви се дава, е във ваша полза? Полезно е за човека само онова, което той сам може да изработи. Онази мисъл, която ти можеш да изработиш. Една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка, които можеш да изработиш, струват повече, отколкото всичкото богатство, което могат да ти дадат. Аз не казвам, че тези работи не са потребни, но ако ти можеш да изработиш

една хубава мисъл, едно хубаво чувство, то всички други неща, които ще дойдат, са на място. Аз разсъждавам, че в здравата мисъл е щастието на човешкия ум; в здравото чувство е щастието на сърцето и [в] здравата постъпка е щастието на неговата воля. Защо ти е една храна, която като приемеш, след няколко часа ще имаш коремоболие. И защо ти е този въздух, който като приемеш, ще ти образува болки в дробовете? И защо ти е една мисъл, която ще образува болка в ума ти? Трябва да приемеш мисъл, която да внесе блага в ума ти; въздухът, който приемаш, и храната, която приемаш, трябва да ти донесат блага.

Сега, мнозина искате новото, но вървите по старите методи. Кой е старият метод? Стар метод е винаги човешкият метод, а пък новият метод е Божественият. Стария метод аз го наричам метод на безлюбието, а пък новия метод аз го наричам метод на любовта. Това, което е винаги младо, това, което носи живот в себе си, то е Божествената любов, която всякога се проявява неизменна, при всичките условия. При тази любов ще забележите всякога в себе си следното. Кога се намираш при най-лошите условия, щом си спомниш за любовта, веднага ще почувствуваш една радост, ще ти светне! А пък при човешкото, щом си помислиш, нещо мрачно ще ти се представи. Може да си богат, но си казваш, че то може да изчезне; може да си здрав, но си казваш, че може да се изгуби здравето. А при Божествения ред на нещата, и да си болен, ще ти се каже отвътре: „Тази болест ще се превърне в полза, за добро. Тези лоши условия в тебе ще станат добри.“ Вие сте поставени на един изпит. Да си издържите изпита сега.

Вие казвате за някого: „Този не е търпелив, онзи не е търпелив.“ Най-първо трябва да знаеш в какво седи търпението. Да не казваш никога една обидна дума, това не значи, че си търпелив. Да кажем, че имам да плащам. Тогава изглеждам много щедър. Да кажем, че имам да плащам на 30–40 души. Дойде някой и му давам 100 лева. Друг ме гледа и казва: „Много е щедър.“ Дойде друг и му давам 200 лева, на трети – 500 лева, на други – 1000 лева, 2000 лева, 3000 лева и пр. и всички казват: „Много дава този човек.“ Давам от зор. Защото тези, на които имам да давам, ми казват: „Ако не дадеш – призовка!“ Казвам им: „Вземете 100 лева, утре елате, ще дам повече.“ Това не е добрина. Това е насилие.

Говори се много за даването. Ето как аз разбирам даването. Ако дойде някой и ми поиска, казвам му: „Нямам нищо. Ти си помисли и аз ще си помисля, да направим нещо. Не ти обещавам. Ако мога да направя, ще видя! Ти си поспи и зная, че твоите работи ще се уредят.“ Аз съм много умен, имам ключ. Когато той спи, аз ще вляза вътре и ще му туря сумата, която иска, до възглавницата и после пак ще изляза. Той, като ме срещне,

казва ми: „Уредиха се работите ми. Дойдоха ми пари!“ Казвам му: „Много се радвам, че са ти помогнали.“ Аз като помагам, да не разберат, че помагам, да не ме безпокоят. Те да знаят, че не им помагам, а пък аз да зная, че помагам. Защото, ако знаят, че помагам, ще бъда недоволен. Някой дойде и ми казва: „Дай ми.“ А аз ще почна да мърморя в себе си: „Днес ли намери той да дойде! Не знаят, че не ми е възможно! Не знае кога да иска.“ Аз ще направя зло на себе си.

Мнозина казват: „Когато дойде любовта.“ Вие мислите като че любов нямате. Че, вие живеете! Любовта отдавна е дошла. Аз вече съзнавам, че Бог е създал света – значи има любов! Светлината свети – любов има; растенията растат – значи има любов. Слънцето изгрява – любов има! Казвам: Защо Бог създаде света? За мен създаде Бог света! Защо създаде Слънцето? За мен! И като изгрее Слънцето, аз трябва да отворя Божествената книга на живота и да прочета онова писмо, което ми е писано. И каквото пише в това писмо, да го изпълня. Всеки ден така да правя. Като се събудиш, прочети писмото. Пишат ти от Невидимия свят. Колко души се оплакват вече, че не си показал любов към тях. В какво седи любовта? Понеже чрез теб са изпратени няколко писма, да им ги дадеш, и ти си закъснял само с половин час и те се оплакват, че не им си ги дал. С половин час си закъснял – в това седи погрешката. Щом дойде писмото, ще отидеш точно навреме и ще го предадеш. Не закъснявай, защото [пощата] е голяма. Като закъснееш половин час и твоите писма ще започнат да закъсняват. Чрез пощата ти е пратено писмото и ти е казано: „В понеделник в 8 часа тръгни да си дойдеш.“ Тази поща с половин час е закъсняла. Тогава изгубваш понеделника.

Всяка една мисъл, която е изпратена до вас, е едно писмо от Невидимия свят, изпратено до вас. За вас или за някого. Ако е за вас, прочети го; ако е за друг, предайте го. Ако закъснееш с половин час да прочетеш писмото си, ще изгубиш. Щом дойде до тебе писмо, отвори го и го прочети. Някои казват, че не трябва да се четат писмата веднага и да бъдем търпеливи. Аз казвам: Някой ти писа писмо и те реже в писмото. Това писмо, като го приемеш, тури го на масата, тури го настрана. Ти говориш любовно за приятелите, имаш събрание някъде. Получаваш писмо, в което те режат. Не го чети, понеже след като го прочетеш, ще те пореже вътре. Хубаво, онези, които приемат писмата, какво трябва да пишат сега? Щом го прочетеш, ти тълкувай така: „Голяма любов виждам в твоето писмо. Такова писмо никой не ми е писал. Трогва сърцето ми!“ Напиши му едно любовно писмо и виж какво ще ти пише той втори път. Той ще ти пише така: „Голям лицемер си ти.“ Ти му пиши второ такова писмо: „Много ти благодаря! Голямо благородство има в тебе. Ти си толкова чистосърдечен, че мед капе от устата ти. Много ти благодаря за хубавото ти писмо. Аз се

зарадвах, само че, да не би да ми откраднат радостта, изпратих всичките приятели, които имах, и тогава прочетох писмото Ви, та всичкото благо на мен да остане. И ти пожелавам същото благо да ти даде Господ, което аз имам.“ Така може ли да пишете?

От неправилната любов произтичат всичките нещастия. Иаков имаше 12 сина и обичаше единия повече, но обичаше го заради майка му, понеже той беше излязъл от неговата любимка. И като го погледнеше, радваше се. Направи му хубава дрешка. Така направи другите синове да имат желание да го притрепят. Една злоба имаха: как така баща им да го обича повече от другите? И продадоха Иосифа и той 2 години седя в затвора. Учеше се в Египет. И баща му никак не подозираше, че тази любов има някой път лошо влияние. В Иосифа влезе човешкото тщеславие, че баща му го обича повече. И че седи по-горе. Но като отиде в Египет, като се отдели от братята си, от баща си и от майка си, дойде между хората да опита грубата, лошата страна. И да съпостави двете неща.

В света ние сме в опасност: вие сте като Иосифа, с хубави дрехи облечени. И сънища хубави имате. И виждате, че като жънете на нивата, на вашия сноп се покланят другите снопи – снопите на братята, 11 снопа, и снопът на баща ви и майка ви. И този сън възгордява. И вие може да помислите: „Ние сме окултни ученици. Ние знаем вече за онзи свят.“ Имате право да мислите така ето при какви условия: когато вие проговорите, умрелите да станат от гробищата; когато проговорите на камъните, и те да станат; като проговорите на замръзналата вода, тя да се разтопи; когато проговорите на Слънцето и звездите, те да ви слушат; когато заговорите на вятъра – също. Тогава имате право да кажете: „Вие знаете ли аз кой съм?“ Тогава имате какво да кажете. Тогава може да кажете: „Аз съм човек, който като кажа една дума, умрелите стават; като кажа на водата, тя тръгва; като кажа на леда да се стопи, той се разтопява; като кажа на вятъра, той ме слуша; като кажа на Слънцето, то изгрява; като кажа на звездите и те ме слушат.“ Вече имате тогава факти.

Вие ще кажете: „Тщеславие е това.“ Не, нека да знаят хората това тщеславие! Вие може да кажете: „Аз съм говорил на умрелите и те са станали.“ Другите ще ви кажат: „Сега го направи.“ Вие казвате: „Сега не.“

Често ние, съвременните хора, приличаме на онзи старец на 85 години. Тръгнал той да се разхожда. Дошъл до едно място, дето имало един трап. Той казал: „Едно време, когато бях млад, аз прескачах този трап. Но това беше на млади години. Но сега, на стари години, не мога.“ И като погледнал, че няма никой наоколо, казал: „Каквото беше на млади години, такова е и сега.“ Вие казвате: „Едно време бяхме по-добри.“ Каквото е едно

време, такова е и сега. Златото не може да си измени състава. С добрия човек може да стане една външна промяна, но вътре в човека не може да стане промяна. Сега аз ви говоря за един подтик не външен. Но трябва да имате един вътрешен подтик, да слушаме онзи вътрешен подтик на Божественото. Бог ни поощрява във всички направления.

Някой път аз гледам на полянката някоя малка книжка и ми минава мисълта: „Кой ли я е хвърлил?“ И си казвам: „Който я е хвърлил, той я е хвърлил, за да я взема аз.“ И аз я вземам и я чета. Някой писал едно писмо и го е скъсал. Аз събирам късовете и чета: „Любезна, снощи те чаках, но не дойде.“ Взимам подписа. Аз я срещам и ѝ казвам: „Намерих писмото на Вашия възлюблен. Той от гняв, понеже не те е срещнал, написал писмо и го е хвърлил. Бъдете така добра, много е отпаднал духом вашият възлюблен. Намерих, че е накъсал писмото, което е писал до Вас. Не му чупете сърцето, напишете му едно писмо.“ Той го е нахвърлил така, че умният, като го чете, да разбере. Казвам: Ето един благороден човек! Той ѝ казва така: „На една възлюблена, която не седи на думата си, обещава и не изпълнява, аз вече не чета нейните писма.“ И хвърлил писмото, което ѝ е написал. А пък аз си казвам: Аз именно това търся! Понеже той не иска да ѝ го прати, аз търся писмото, прочета го, за да изправя една погрешка.

Ти видиш погрешката на един човек. То е скъсано писмо. Прочети го. Ти се повдигаш – повдигаш и другите. Помнете: Всеки човек, който се стреми да се повдигне, той едновременно помага на цялото човечество! Всеки човек, който не иска да се повдигне, той спъва цялото човечество! Та, въпросът е: Никой не живее за себе си. Ти като служиш на Бога, служиш на цялото човечество. И като не служиш, спъваш и себе си.

За всяка една хубава мисъл, която дойде, и за всяко хубаво чувство, благодарете на Бога. Като дойде лошо чувство, и за него благодарете. И то е скъсано писмо. Всички лоши мисли, чувства, желания и постъпки са скъсани писма.

Аз съм привеждал следующия пример, от който се вижда как мислите се предават. Това може би преди повече от 35 години. Аз се разхождам по Галата, Варненско. Никога не ми е идвало на ум. Седя, няма никой. Горе по поляната се разхождам. Морето може би е на половин [кило]метър разстояние. Идва ми една мисъл, която никога не ми е идвала на ум. Идва ми на ум, че пред мен седи една млада мома и тя иска аз да я целуна. Казах: „Аз не съм целувал. Откъде сега това?“ Тръгвам по посока на морето и гледам двама души: една млада мома и един млад момък. Тя иска той да я целуне. Той се опъва. И после той я прегърна и я целуна. Те спорят хората, а пък вие седите на известно разстояние и тези мисли минават и

през вас. Казвам си: „Тази работа не е моя работа. Аз не трябва да се спирам.“ Аз като отидох към двойката, той не искаше да я целуне, понеже аз казах: „Не може.“ И аз казах: „Целуни я, за да не накара аз да я целуна. Защото аз си имам горе друга работа, а ти работа нямаш.“ Аз обяснявам въпроса. Обяснявам един закон, който е верен. Казвам му: „Свърши си работата, която имаш. Това е Божия работа.“

Вие, като не искате да изпълните Волята Божия, пращате друг да я изпълни. Не. Свърши си тази работа, която е за вас. И ако ние всички вършим работите си, светът щеше да има друг облик. При това дълбоко разбиране няма да бъдете такива религиозни и такива духовни, както сте сега. Че има страдания, спънки, те са временни неща.

Та, да се радваме, че сме дошли до това положение, в което сега се намираме. Никога не съжалявайте, че минавате през известна опитност! Радвай се и на доброто, и на злото. Една лоша постъпка щом направите, и от всичко, което дойде при вас, се ползувайте. Щом поправиш погрешката, оттам иде благото. А пък ти направиш погрешката и като не я поправиш, прекратяваш доброто. Ти като се отклониш, то ще дойдат други хора и като дойдат на това място, ще се отклонят и те.

Та, искам сега да бъдете хора, които да не се отклоняват от своя път. Аз говоря за малките подтици. Дойде една мисъл, едно чувство, една постъпка – поправи ги. Може да не са твои. Поправи ги, понеже всички, които дойдат след тебе, ще ти благодарят, защото ти им услужваш. И тогава тези хора няма да правят погрешката.

Вчера идва един брат и ми казва: „Учителю, един от нашите братя влезнал в една изба, в която имало една дупка от 2 метра.“ Той в тъмнината пада в нея и се удря ръката! И той ме пита: „При Воденичаров ли да отиде или по-рано при рентген да му направят снимка, за да се види дали се е пукнала костта?“ Казах му: Нека да отиде при Воденичаров, с по-малко разноски да отиде. Ако отиде за рентгенова снимка, ще се мине повече време и затова ще траят повече болките. Да отиде при Воденичаров и ако Воденичаров му каже да отиде при рентген, ще отиде и ще се свърши работата.

Та, сега вие казвате: „При Воденичаров ли да отиде или при рентген?“ По-добре иди при Воденичаров и ако Воденичаров каже да отидеш при рентген, иди. А пък ако не, ще се задоволиш само с Воденичаров. И аз казвам на себе си: Ти, когато влизаш в изба, да имаш електрическа лампа запалена, за да видиш дали няма някоя дупка. Тъй че, когато слизаш в изба, запали лампичката и виж. Ако има една дупка, спри се. Не бързай да

вървиш.

Сега някои се спират и казват: „Как е писано?“ Има много хубави работи, които са писани. Написани работи има и в Библията, и в други книги, но има работи, които не са приложени и сега трябва да се направят. И ние страдаме все от написаните работи, които трябва да се изправят.

Та, сега сме призвани да поправим миналото. Защото миналото не може да се изправи, ако умът, сърцето и човешката воля не взимат участие.

Та казвам: Всичките страдания, които ви идват, може да са чужди. 99 на сто от страданията са чужди, а пък едно на сто са ваши. Повечето са чужди. Някой път се усещаш много неразположен духом. Това са все чужди страдания. Внимавайте на погрешките на чуждите хора. Помагайте на погрешките на чужди хора, които минават през вас – поправяйте ги. И във всички хора като се зароди желание да поправят чуждите погрешки, то ще се намалят страданията и животът ще стане по-сносен.

Виждаш някой брат, че прави погрешка. Прати му една хубава мисъл. Не го съди. Отвън може да му кажеш нещо, но вътре му изпрати една хубава мисъл. Ако той възприеме тази мисъл и поправи живота си, той с това помага на цялото човечество. Ти казваш: „Дали думите ми ще се приемат?“ Ти ще се намериш на мястото на пророка, комуто казват: „Иди и кажи; и дали ще те приемат или не, то е друг въпрос.“ Ако не приемат, отговорността е тяхна, а ако приемат, ти се ползуваш.

Всяко добро, което ние направим и всяко добро, за което ние станем повод да стане, то е в наша полза. А пък всяко добро, за което ние станем причина да не се направи, то е в наш ущърб.

Всички трябва да работим за поощрение доброто в света. Не само нашият живот трябва да се подобри. В Бога има желание, но трябват работници. И тези работници не трябва да бъдат сакати, с пукнати кости, с пукнати колена, но трябва да бъдат със здрави крака, [със] здрави ръце, те показват човек със здрава воля, с добро сърце, в което има разположение. Такъв човек има разположение към всички. Той никога не се възмущава. Възмущението ще дойде, но той трябва да му бъде господар. Човек трябва да бъде господар на своите мисли. Той трябва да знае дали са негови мисли или чужди; дали са негови желания или чужди.

И ще турим всяко нещо на мястото му. Ще поправим и нашите погрешки, и чуждите погрешки. И другите хора в същия закон ще работят: и своите погрешки ще поправят, и чуждите ще поправят. И този е пътят, по който

човечеството ще се повдигне. Дълго време трябва да се работи. Това е работа не за един ден. За един ден, за сто години няма да стане. Но хиляди години трябва да се работи, за да се достигне това, което искаме.

Та, вие в себе си може да внесете това. Щастливи може да бъдете за един час.

Ако един час сте щастливи, това ще ви струва за целия ден.

Слугувайте добре на вашите мисли!
Слугувайте добре на вашите чувства!
Слугувайте добре и на вашите постъпки!

Това е сега, което трябва.

„Добрата молитва“

Чистите по сърце ще видят Бога!

6.32 ч сутринта

(Направихме на поляната упражненията си.)

XIX година (1939–1940)
4-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 18 октомври 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_11_01Оценка на Божествената Любов
лекция пред общия окултен клас

ОЦЕНКА НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно. Времето тихо и хладно.)
„Добрата молитва“
„Духът Божи“
Пишете на темата: „Ползата от белия и черния цвят“.

„Всичко в живота е постижимо“

Учениците в света защо учат? Всички ученици в света бързат да свършат учението, за да се хванат на някоя работа, да печелят пари. Някой път вие питате: „Без пари може ли?“ Може и не може. Щом сте гладен, без хляб не може. Щом си сит, може. Та казвам: Всяко нещо, което се твърди и отрича, има за това повод. „Гладният без хляб не може“ – казват. Казват още: „Ситият без хляб може.“ Хубаво, но това е механическо тълкуване. Може и не може. Значи в единия случай може, а в другия случай не може.

Вие казвате: „Човек трябва да бъде добър.“ Защо? Как ще обясните? Може да обяснявате, че човек трябва да бъде добър по разни начини. Трябва да се знае, че добротата е една необходимост за човека. Човек, ако не е добър, той няма да може да ходи. Ще бъде сакат. Ще бъде без крака. Следователно той трябва да бъде добър, за да има крака да ходи. Без крака ти няма да можеш да отидеш при своите приятели, при баща си, при майка си, на училище. Никъде няма да можеш да отидеш, с никого няма да се запознаеш. Защо трябва да бъдеш добър? За да имаш крака. Краката носят всичките добродетели. Краката мислят. Само че не могат да мислят така, както обикновено. Те имат една функция малко по-долна. Пръстите на краката са малко по-къси. Това показва, че и краката мислят много повърхностно. Пръстите им са къси.

Питам тогава: Защо човек трябва да бъде справедлив? Как ще обясните? Ако ти не си справедлив, няма да имаш ръце, нищо повече. Правдата е съществувала преди да се създадат ръцете. Тя е създала ръцете. Всеки, който иска да има здрави ръце и да изпълнява всички функции на ръцете, трябва да бъде справедлив. Ако не си справедлив, ще имаш недъг в ръката. И ако вашите ръце почнат да болят в работа, лакетя и прочее, има някоя липса в справедливостта ви. И ако краката ви болят, недъг има в добродетелите. И ще отиде при някой лекар, който ще констатира, че

някоя жлеза се подула в крака ви или че страда някоя връзка в крака ви. Или някоя от костите. Краката са създадени по известни закони. Вие имате крака, но знаете ли колко кости имате в краката си? Вие имате ръце, но колко кости имат ръцете ви? То не е толкова важно. Имате ги сега, само че не сте се занимавали да отворите вашата каса и да видите каква е наличността. Казвате: „Секретарят знае. Касиерът знае." Но някой път касиерът може да задигне от касата. Ако вашият касиер задигне нещо от касата на вашите ръце, вие ще почувствувате един недоимък. Някой път касиерът може да е задигнал ценното във вас и е турил нещо фалшиво. Наместил е нещо друго на пръстите ви. И вие почвате да чувствувате някоя болка. Всяка болка показва, че капиталът ви е фалшив. Сега, това са твърдения. Вие ще кажете, че това трябва да се обяснява, да се доказва. Мислите ли, че ако аз ви кажа нещо, че то съществува?

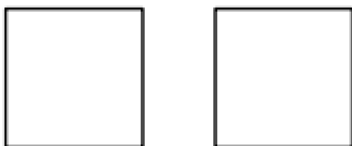

Представете си, че имаме два квадрата. Представете си, че те представляват кесии: едната празна и другата пълна. Да кажем, аз обяснявам, че в празната кесия има пари. И доказвам, че в пълната кесия няма никакви пари. Доказвам и двете неща. Хубаво, вие се убедихте, че в празната кесия има пари, а [в] пълната няма. Но туря се това на опит и се показва, че тая, която твърдях, че е празна, е пълна. И обратно. И вие се намирате в едно противоречие. И казвате: „Как стана това нещо?" Доказването не било вярно.

Сега, вие някой път доказвате, че сте добри. Как ще докажете добротата? За да бъдеш добър, ти трябва да се движиш. Питам: Ти добър ли си? Аз вървя и с това доказвам, че съм добър. Вие ще кажете, че този човек не постъпва добре. Това е друг въпрос. Аз не постъпвам добре по отношение на вас.

Когато един вълк изяжда една овца, той не постъпва добре за овцата, но постъпва много добре за своите деца. Като се върне, всички вълчета казват: „Колко е пълен баща ни с голяма любов към нас! Цяла нощ е ходил да търси храна и каква хубава храна!" Кой е на правата страна сега? Овците или вълците са прави? Ако овцата разглежда въпроса от свой личен морал, вълкът е крив; и ако вълкът разглежда въпроса от свой личен морал, той е прав. Но ако овцата разглежда въпроса от гледището на вълка, тя ще намери, че вълкът е прав; и ако вълкът разглежда въпроса от гледището на овцата, той ще намери, че тя е права. Така че, зависи от какво становище вие разглеждате нещата. Вие намирате, че нещо е криво или право. То е от ваше гледище. Но ако разглеждате нещата от

Божествено гледище, те са винаги прави. Криви са нещата, когато не ги разглеждаме от Божествено гледище и не постъпваме съобразно с Божественото гледище.

Сега вие искате да знаете дали нещо е право или криво. Щом вървиш по пътя и си удариш крака, право ли е това или криво? Щом те боли кракът, кракът ти казва: „Господарю, така не се ходи. Трябва да бъдеш по-внимателен и не трябва да ме туряш в това положение." Господарят може да се извинява, че бързал, че имал работа. Кракът казва: „Вие може да бързате, но ако се отнасяте нечовешки към мене, няма да Ви работя, ще се откажа от работа. Не отивам вече на работа." И ще остане работата. Значи ти трябва да вземеш предвид положението на своите крака.

Сега, всички вие сте дошли и искате да се учите. Вие разглеждате нещата само от ваше гледище. Искате да бъдете щастливи на Земята. Но щастието се обуславя от някои неща. То се обуславя от човешкия ум – как е възприел Божествената светлина; обуславя се от човешкото сърце – как е възприело Божествената топлина; обуславя се и от човешката воля – как е възприела Божествената сила. И за да бъде човек щастлив, той трябва да има светлина, топлина и сила. Аз сега говоря за онази светлина, която носи живот в себе си. И щом имаш ти тази светлина, тя привлича всичко онова, от което ти имаш нужда. И го урежда по магически начин. Тя го урежда както един цар урежда нещата. Царят само като дрънне на звънеца и каже: „Трябват ми 10 000 лева за една работа", и веднага парите идват. След половин час царят пак казва: „100 000 лева!" И парите идват. След някой час казва: „Няколко милиона искам!" И парите идват.

Вземете за пример едно събрание. Там гласуват и веднага парите идват. Тук умът работи. Вие искате да бъдете богати, без да имате тая светлина, с която умът си служи. Парите никога не идват при един човек, който не ги обича. Те и като седят в джоба ти, щом видят, че не ги обичаш, погледнеш в джоба си и видиш, че са изчезнали. И парите пристават. И те са като млади моми. Някой път продират джоба ти и падат. Ако вие някой път се оплаквате от сиромашия, това показва, че нямате любов към парите. Или другояче казано: нямате любов към Божествената светлина. Защото парите произвеждат светлината. Онзи, който няма пари в джоба си, погледът му е потъмнял. Но ако му турите 250 лири в джоба, светне му на човека, той е весел, идва при жена си и носи нещо, радостен е! Парите го развеселиха.

Някои вярващи искат да бъдат весели без пари. Аз съм съгласен без пари, защото думите „парѝ" и „пари" на български са една и съща дума. Парите са лоши, но златото е добро. За парите и аз съм съгласен. Защото те парят и изстудяват. Но златото носи добро. Казано е: „Събирайте вашите

съкровища“, не е казано: „Събирайте пари.“

Аз често съм ви привеждал един пример, един анекдот. Да ви го разправя. Отиват в Ню Йорк 12 дами от високо произхождение, от благородното американско общество, при един американски милионер, който минавал за много скържав. Как казват на български? (– „Скъперник, стиснат, пинтия.“) Аз искам да туря по-хубава дума. Не бил много щедър. Отиват при него 12 дами и той им дал 12 долара. После отива една млада мома, 19-годишна. Тя отива сама и казва, като го поглежда в очите: „Господине, трябват ми 25 000 долара!“ Онзи казал: „Хубаво, на Ваше разположение съм!“ Изважда и дава 25 000 долара.

Питам сега: Де е силата? Онези, дванадесетте, едва изкъртват 12 долара. А пък тя е сама и изкъртва 25 000 долара. Как ще обясните? Сега може да се повдигне във вас едно съмнение дали е вярно това или не. Сега приемам противоречието: може да е вярно или невярно. Сега да допуснем, че е вярно. Как ще го обясните? Аз го обяснявам по следующия начин. Кесиите на онези, дванадесетте, които са отишли, били толкоз малки, че във всяка кесия само един долар можело да [се] събере. И човекът изважда и туря в кесията на всяка дама само по един долар. Той е съобразителен. Туря толкоз, колкото се събира в кесията им. Той е взел това предвид. А пък като дошла тази, младата мома, тя носела кесия, която събирала много.

Българинът, като види, че чувалът е голям, казва: „Ела насам към хамбаря.“ И туря 2, 3, 4, 5, 6 крини. Някои чували събират и 8 крини. А пък друг идва с едно канче и му дава толкоз. И тогава онзи, който получава толкоз, е недоволен и казва: „Много скържав човек е този.“ Той е скържав към онзи, който отива при него с малката кесия.

Аз много пъти съм говорил, че трябва да станете певци. Ако ме слушахте, всички трябваше да станете първостепенни певци тук. Някои казват: „То така се говори, но втори път като се родим в света.“ А някои казват: „Сега нямаме условия, нямаме пиано, апартамент, учители.“ Някои казват: „Аз певец няма да ставам.“ Ако вие певци няма да станете на Земята, на небето не ви приемат. Нито един от вас, който не е певец, няма да бъде приет на небето. Ще ви върнат от небето. Аз мога да ви подпиша това сега. Макар и по всичките други предмети да имате по 6, ще ви върнат, за да издържите изпит по пеене. И като вземете изпита, ще ви се отворят царските врата.

Казвате: „Без пеене не може ли?“ Всеки човек, който не знае да пее, мирише, има много развалени уста. И трябва да пеете – пеенето чисти човека. Човек, който не пее, не се чисти. Българинът много право казва: „Който пее, зло не мисли!“ А пък който не пее, зло мисли.

Сега, другото положение. Вие ще кажете: „Тези са философски разсъждения. Ние остаряхме вече.“ Остаряхте от какво? От какво остаряват старите волове? От оране на нивата. От какво остаряват конете? От каруцата. Всички вие остарявате, понеже сте се впрегнали в каруци, в които никой не ви е турил. Например вие седите и мислите как ще прекарате живота си и казвате: „Голяма сиромашия има сега в света!“ Я ми опишете сиромашията сега. Каква е тя? В какво седи сиромашията?

Двама души сиромаси попаднали в една чорбаджийска къща. Чорбаджията го няма. И двамата треперят. Гледат една цигулка. Единият казал: „Кой си е играл с това дърво да го прави това нещо? Нямал ли е друго нещо да направи, а пък с това си е играл?“ А пък другият е бил майстор цигулар. Той е знаел да свири на цигулка. Като видял цигулката, отворили му се очите, взема я и почва да свири. Чорбаджията идва вкъщи и вижда, че някой свири. Като влиза вкъщи, потупва свирача и му казва: „От колко години търся някой да ме научи да свиря! Това го купих.“ Потупва и другия и му казва: „Ти знаеш ли да свириш?“ – „Не знам.“ – „Тогава ще слугуваш на онзи, дърва ще сечеш, вода ще носиш.“ Той заръчал за свирача хубави дрехи. И до вечерта той бил вече хубаво облечен, по български хубаво. Да кажем, че в България е станало това.

Ако не знаете да свирите, вода ще носите, дърва ще цепите; а ако знаете да свирите, всичко ще имате.

Човек, който знае да мисли, той е цигулар. На всинца ви трябва да свирите на тази цигулка. Някой казва: „Защо ни създаде Господ в света, защо ни даде тази беднотия?“ Аз като ви гледам, виждам откъде са излезли вашите погрешки. Като ви пращаха от Невидимия свят, казваха ви: „Никъде няма да се спирате. Никъде няма да пиете вино. Позволява се само чиста вода. И от никаква ръка. Сам ще отидеш да пиеш. И като вземеш хляб, от никоя ръка няма да взимаш хляб, но сам ще си го вземеш.“ Вие това правило не очаквате. Вие очаквате баща ви да работи и да ви остави пари; вие очаквате майка ви да работи за вас и вашият чичо, и някой ваш приятел да работят за вас. Уповавате на това, което не ви е позволено. Забранили са ви това. Господ казва: „Уповавайте на това, което са ви дали.“ – На вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля. И като свършите училището, тогава ще приемете хляба. Защото престъпление е да ви даде някой човек хляб и да не може да го оцените.

Вие искате да ви обича някой. Престъпление е да ви обича и да не оцените неговата любов! Престъпление е да обичаш някого, който не оценява твоята любов. Сега поставям закона: Човек е дошъл на Земята – с това е

проявена Любовта на Бога. И човек да оценява Божията Любов. Ти ще дойдеш да изпълниш Неговата Воля така, както иска Той! За да покажеш, че ти оценяваш Неговата Любов! Защото, ако не я оцениш, ти ще извършиш едно престъпление, за което за хиляди години ще страдаш. И хората страдат за неоценка на Божията Любов. Бог казва на хората: „От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядеш." И не Го послушаха. Сега цитират Христа. Христос казва така: „Любете враговете си."

Аз веднъж бях на едно евангелско събрание. Това беше в миналото, преди години, не в друго прераждане. Това беше една конференция. Проповедниците се скараха, вдигнаха скандал за един въпрос. Но не се карат както обикновено, но по един въпрос. Скараха се двама проповедници и на другия ден трябваше да се примиряват. Единият ето какво е казал: „Ти си една гарга, която не мисли." А пък другият казал: „Ти си една сврака." И след това, като ги примириха, те се хвърлиха един към друг и се разцелуваха – гаргата и свраката. Мен ми беше приятно. Гледах ги и казвах: „Защо се карат? Нещо обидно ли е това?" Единият казва на другия: „гарга", а другият му отговорил: „сврака". Други гарги има ли? Аз вече ги виждам, че всички са гарги и свраки. Разцелуваха се.

Казвам: Отлично впечатление! Казаха ми след това: „Вие какво мислите?" След това държаха много хубави евангелски проповеди. Разтърсиха сърцата на публиката. Направи ми силно впечатление, че гаргите и свраките се целуват.

Лошото у гаргите и свраките е, че те имат един лош навик. Когато някоя кокошка се разкречи и снесе някое яйце, ако няма никой, свраката пробива яйцето и го изяжда. Свраката бута там, дето не трябва; и гаргата бута там, дето не трябва. Това е лошото у тях. Свраката е много умна. Гаргите, и те са много умни. Гаргите имат солидарност. Всички те са солидарни да си помагат, когато една гарга страда. Свраките, и те са солидарни, но са много страхливи.

Имахме един пример. Това беше се случило в Търново. Един ден преди да стане един наш събор в Търново, гледам, че е дошъл един голям пъстър кълвач. Ходи по дърветата, инспектира дърветата дали има червеи в тях. Кацна на земята. Гледам, заобиколиха го 12 свраки. Той е седнал посредата и те грачат отгоре му. Той тръгне към едната страна и целият кръг се разшири. Той пак дойде на мястото си и свраките дойдат също на мястото си. Виждат, че на този кълвач човката е толкова силна, че ако удари някоя сврака, която се доближи, последната ще пострада. 12-те свраки се състезават и седят. Аз намерих една добра страна в това: не го нападат

всички свраки. Нападне го една свракa, после друга свракa и когато кълвачът напредне към тях, те се отдалечават.

Питам се: За какво са се събрали тези свраки тук? Аз тълкувам въпроса. 12 мъчнотии има в живота, които спъват хората. Ти трябва да бъдеш като кълвача – в центъра да седиш и да ги респектираш всичките. Тези свраки грачеха, грачеха, седяха наоколо и по едно време кълвачът си хвръкна, замина си по работа; и те си отидоха по работа. Вие някой път се оплаквате, а този кълвач и от 12-те свраки не се уплаши. Какво представлява кълвачът? Той представлява в дадения случай човешката воля. Ако твоята воля няма енергията на един кълвач, ти нищо не можеш да свършиш. Той респектира тези свраки с човката си. Те грачат наоколо. Той казваше на свраките така: „Вие не трябва да се месите в моята работа. Аз виждам, че тук има някои паразити по дърветата. Вие само вдигате шум и работа не вършите, а пък аз цял ден инспектирам. И каквото намеря, изваждам го навън от дърветата. Чистя ги." Вие казвате: „Това е кълвач." Но в дадения случай кое е по-хубаво: сврака ли да бъдеш или кълвач? Ако е за дърветата, по-добре е да бъдеш кълвач. Но [в] какво седи добрата страна на свраките? Свраки има в България. Каква е отличителната страна на свраката? Ще знаеш чрез нея кога ще дойде някой неприятел. Тя ще дойде и ще те предупреди, ако знаеш да разбираш. Ако знаеш да разбираш, по нейния глас ще знаеш дали ще дойде някой вълк или някоя мечка. Свраката ще покаже. Тя ще ти покаже дали ще дойде някой добър или лош човек.

Сега вас това не ви ползува. Но тук, на Изгрева, имаме свраки. Аз днес слязох за лекция, понеже една сврака ми каза да сляза. Една сврака беше кацнала нататък и ми каза: „Добре ще сториш да слезеш да им поговориш на тези хора там." Аз се обърнах към свраката и ѝ казах: „Моля, много ви благодаря за добрия съвет, който ми давате. Но аз ще обичам да не закачаш нашите музиканти." Някой щурец, както си пее, те го хващат. Казах: „Музикантите да не буташ! Други работи като намериш, яж, но щурците да не буташ. Това е морал! Червейчета като намериш, гъсенички и други такива, яж, но щурците остави." Свраката се обърна към мене, вдигна си главата. Аз я питам: „Какво правиш?" Тя казва: „Гледам нещо." Казах ѝ: „Всичко гледай, но само щурците да не закачаш."

Сега, аз отнасям това към вътрешния живот на човека – към умствения и сърдечния му живот. Много пъти вие се безпокоите за нищо и никакво. Изпитанията не са нещо лошо. Всяко изпитание добре трябва да се издържи и разреши. Защото, ако едно изпитание не се разреши добре, то ще образува в живота един прелом. Ако не разрешите една мъчнотия, то в бъдеще ще дойде по-голяма мъчнотия. Мъчнотиите се увеличават като

дълговете. Ако ти вземеш в заем и не платиш лихвата, то дълговете растат и след няколко години ще станат толкова големи, че не ще може да ги посрещаш. Всяка една мъчнотия, това са пари назаем, които сте взели от някоя банка и които трябва да изплатите. Всички мъчнотии, това са дългове, с които трябва да се справите. Например да кажем, че ти си страхлив като заек – ти си взел тези пари назаем. При страха ти имаш да даваш нещо. Как ще изплатите дълговете на страха? Представете си, че имаш да даваш 10 000 лева на една мечка. Представете си, че трябва да изпълните това задължение. Как ще го платите? Най-първо ще вземете предвид какво обича мечката. Като вземеш кошницата, с която ще я угостиш, ще ѝ дадеш това, което тя обича. И после ще ѝ представиш полицата, която имаш да изплащаш.

Вие сега не взимайте мечката в лош смисъл. Имаме два порядъка. Мечката е създадена от Бога. Но името ѝ е турено от човека. Адам е турил името ѝ. То не е Божие име, а човешко. Лошото в мечката е човешкото име, а пък хубавото в мечката е Божественото. Тя има добри черти. Мечката е много признателна. Като ѝ направиш една услуга, тя не забравя. В Карнобатско имаме мечкари. В Карнобатско хванали едно мече. Една жена го [отч]увала. И след време, един ден, тя, като станала голяма мечка, разигравали я. Тази мечка дошла при краката ѝ и почнала да ѝ ближе краката. Мечката ѝ казала: „Ти добре постъпи с мене. Ти ме отхрани, но този мечкар какво ми тури в устата. Да са всички хора като тебе, колко хубав щеше да бъде светът!" И ближе ѝ краката, че тя добре постъпила.

В сегашния век се изисква от хората една вътрешна признателност за онова, което Бог ни е дал. И малко хора ще намериш, които са доволни от това, което имат. Всеки седи и мисли, че му липсва нещо. Погрешно е това. Ние бихме били прави да мислим така, ако това може да се обоснове. Но научно се доказва, че в човешкия мозък има големи възможности за работа. Човек не е почнал да работи още. Един учен човек прави следното сравнение. Ако вземем всичкото знание, което съществува в света, то може да се събере в 90 книги, големи като Библията. След като ги отпечатаме в човешкия мозък, в него ще остане място за още 900 такива книги. Значи, какво грамадно богатство има в мозъка! Колко много има още да се работи! Колко таланти има заровени в човека!

В бъдещия свят ще ви съдят, че не сте употребили талантите си, които Бог ви е дал. Вие имате много възможности. Някои млади сестри има, които казват: „Ние сме млади, да си поживеем." Старите казват: „Ние сме остарели." И двамата са в заблуждение. Младостта е един процес не статически. Човек постоянно трябва да се подмладява и постоянно да остарява. Въпросът седи в това, че ние постоянно остаряваме и постоянно

не се подмладяваме. Погрешката не е, че остаряваме, но е в това, че едновременно не поддържаме двата процеса. Подмладяването носи сила, а пък остаряването носи знание. Вие тълкувате криво въпроса. Ако под думата „старост“ разбирате безсилие, то е погрешно. Най-добрите ученици са старите хора, а пък най-работливите са младите. Като работиш, ти придобиваш сила. А пък като работиш като стар, като учиш, ти добиваш знание. Те са два процеса в човека. Чрез младостта ще добиеш сила, а пък чрез старостта – знание. А пък силата и знанието са необходими за повдигането и прогреса на човешката душа.

Вие казвате: „Остаряхме.“ Питам: Какво знание имате? Кажете ми какво означава 1. Колко означават 2, 3, 4? Какво означава този квадрат?

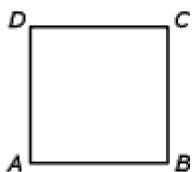

Квадратът, това е вече един дом. Вие имате две успоредни линии и още две. AD и BC са успоредни; също AB и DC са успоредни. AD е бащата, BC е майката. AB е синът, а пък DC е дъщерята. Така е образуван един дом. Ъглите, които се образуват, са прави. Синът има еднакви възможности както баща си; и дъщерята има еднакви възможности както майка си. Това, което бащата е постигнал, и синът може; това, което майката е постигнала, и дъщерята може.

Същият закон е и за вас. Сега вие какво сте постигнали? Вие остаряхте без знание. Но помнете, че човек два пъти не може да бъде млад наведнъж. Човек постоянно трябва да остарява и да се подмладява. И хората не се подмладяват, понеже не остаряват. Някой казва, че е стар, че е на 90 години. Да, Земята 90 пъти е обиколила около Слънцето, но ти какво си научил през това време?

Аз наскоро посетих изложбата на един художник, който беше на Рила (Ив. Тричков). Нарисувал човекът! Другите художници се чудят къде е намерил тези изгледи! Но око има този човек! Другият е минал и не е обърнал внимание. А той е намерил Божието благословение, което съществува в природата.

Често казва някой: „Да ми даде Господ такъв талант!“ Ти го имаш този талант, но не го обработваш. Нито един от вас не е без талант. Че, вашите крака не са ли талант? Талант Господ е турил в ръцете ви, в краката ви, в устата ви, в очите ви. Един човек, който има очи, уши, той има талант в себе си.

В този художник виждаме къде е тайната на успеха му: той има любов. И всички тия картини той ги е рисувал с любов. Художникът не може да рисува или музикантът не може да свири без любов. Ако някой ми каже, че може да пее без любов, това е заблуждение. Ако един художник ми каже, че може да рисува без любов, това е заблуждение. Или че една майка може да ражда без любов, това е заблуждение. Или че един генерал може да воюва без любов, това е заблуждение. За всяка една работа трябва любов. Не можеш да бъдеш умен човек, ако нямаш любов; не можеш да бъдеш добър човек, ако нямаш любов; не можеш да бъдеш справедлив човек, ако нямаш любов. Любовта е един фактор вътре в човешката душа. И Писанието казва: „Бог е Любов." Значи Бог, като Любов, ни повдига, за да извършим велики работи. Ти питаш: „Защо трябва да вярвам в Бога?" Ти трябва да вярваш в Бога, за да извършиш велики работи. Не само да вярваш, но и трябва да любиш Бога, за да възприемеш Божията Любов. Ако не възприемеш Божията Любов, нищо не можеш да направиш. Ако възприемеш Божията Любов, няма нещо невъзможно. Всичко ще направиш.

Сега ще остане във вас мисълта: „Ние остаряхме. Втори път като дойдем на Земята…" Знаете ли за онези моми, които са останали неженени? Наскоро дойде една мома и ме пита: „Ще се оженя ли аз?" Казах ѝ: „Защо не се ожени досега? На колко си години?" – „На 30 години. Дойде един, но майка ми не го хареса, изпъди го. Дойде друг, той ме обичаше, но баща ми не го хареса. Трети дойде и брат ми не го хареса. Дойде един, последният, а пък той не беше облечен добре и аз не го харесах. А пък сега не идат вече." Най-после дошъл един, който не бил облечен. Тя каза: „Съжалявам сега, много съжалявам, че него поне не хванах." Вие сега може да вземете буквалната страна на това, но не е там въпросът.

Думата „женитба" вие взимате в много ограничен смисъл. Изопачено е това. Казвате: „Ще се ожениш ли или няма да се ожениш." Под „женитба" подразбирам онзи Божествен процес, който е създал света, онзи Божествен процес, чрез който всички неща в света са станали. Всичко в света се дължи на женитбата Думата „женитба" в първичния език означава това, чрез което нещата се създават. Ако вземете вътре в живота, това е Божественият процес на любовта. Любовта постоянно създава нещата. На български думата „женитба" е близка до думата „жъна" – да се жъне житото. Това, което е готово, да се пожъне и овършее. Всякога, когато човек може да събира в себе си хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, това е женитба Под „женитба" аз разбирам онзи процес на хубавите възприятия, на Божествената Любов, която ще ни подтикне да извършим велика работа. Защото ако човек не възприеме Божествената Любов, какво ще даде в света?

Женитбата не е нищо друго освен съединение на две души, които се съединяват за работа. Никога в света една душа сама по себе си не може да извърши нещо.

Когато Бог реши да създаде света, то любовен обект за него беше човешката душа. Ако тази душа не беше обект за Божествения Дух, Той не щеше да създаде света. Но Бог, Който имаше предвид човешката душа, създаде света, създаде и всички благословения, за да има с какво да се занимават душите. Следователно светът е създаден за вашите души. Какво сте научили от това, което Бог ти е дал?

Аз съм наблюдавал някой път някои работи, които наглед са много малки. Има ученици, които се занимават в една класна стая, която е откъм пътя. Минават някои по улицата. Ученикът седи в класната стая до прозореца и когато се разправя една лекция, той гледа на пътя, вниманието му се отвлича. Когато влизаш в клас, до прозореца не сядай. Далеч да бъдеш от прозореца. Онова, което е на пътя, не гледай. Главният обект е професорът, учителят и онзи предмет, който той развива. Това е главният обект.

Какво показва единицата? Това е Бог в света, законът на Любовта. 2-те е човешката душа, обектът на Бога. А пък 3-те е вече резултат на онова, което Бог е създал. Добродетелите, нашите мисли и чувства – това е резултатът на онова, което ние сме свършили.

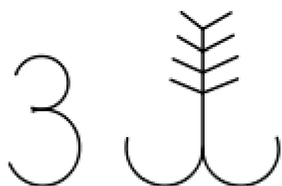

Да кажем, че седнеш и напишеш на книга цифрата 3. Някой път вие в тази цифра правите горната дъга по-малка, а долната – по-голяма. 3-те, това е семката. Ако вземете едно житно зърно, едната и другата страна са равни. Като го отваряте, то е 3. Отвореното зърно, отдето то ще покълне, е 3. Когато горната дъга на цифрата 3 е по-малка от долната, това какво показва? Аз съм написал така по единствената причина, че вие сте материалисти. Вашият материализъм накара да напиша долната дъга по-голяма от горната. Течението на материализма, което дойде до мене, ме накара на това. Такова 3, с долна дъга по-голяма, показва следното. Онзи, който пише така, иска да каже: „Аз обичам материалното. За себе си мисля повече, а за Бога по-малко.“ „За Бога мисля по-малко“ – това е малката горна дъга. „За себе си мисля повече“ – това е голямата долна дъга.

Това е важно за онези, които изучават почерците. Ако е някоя мома и пише писмо на своя възлюблен, и употреби в писмото такова м

, той, като се ожени, ще види каква е тя – тя ще бъде чорбаджийка. А ако момъкът пише такова м,

и той ще бъде чорбаджия. Но ако тя му пише такова м

, тя иска да му каже: „Аз ще те оставя да бъдеш господар.“ Дали ще го остави, е въпрос! А някой път пишат м с напречна дъга. Защо турят тая дъга в средата? Завърти я дъгата. Иска да каже: „По братски ще го делим, по равно.“

Сега някои сте млади и ще остареете. Някои сте стари и ако не се подмладите, ще умрете. Ако някои от вас сте млади и ако не знаете как да се подмладите, ще остареете. А ако някои от вас сте стари и ако не знаете как да остарявате, ще умрете. Сега искам да ви избавя от едно нещо: младите искам да не остаряват; старите искам да се подмладят. Младите искам да остареят, без да станат стари и старите да се подмладят, без да станат млади. Какво разбирате вие под това? Когато някой направи някоя погрешка, казвате, че той е млад. Да сте млад, без да правите погрешки; и да сте стар, без да правите погрешки. Младият е щедър, а старият е скържав. Това е характерна черта. Защо старият е скържав? Скържавостта на хората седи тук, отстрани на главата (над слепите очи, при началото на косата). Който е скържав, мисли за себе си. Младият казва: „Бог ми е дал всичко.“ И той дава, щедро. Често младият, като остарее, съжалява, че е давал.

Даването трябва да бъде разумно. Никога не давай на онзи, който не те обича. Казано е: „Обичайте враговете си.“ Човек, който те мрази, дай му нещо, понеже той може да те обича, тъй като омразата е противоположното на любовта. Омразата е опакито на любовта. Щом имаш една ръкавица, обърната наопаки, какво трябва да правиш? Вземи, че я тури на другата ръка и точно ще ти стане. Христос казва: „Обичайте враговете си.“ Обърнете тези врагове. Те са ръкавица, но обърната.

Обърнете я и ще видите, че в този човек има добро сърце. Не мислете, че вашите врагове са лоши. Някой казва: „Как можем да обичаме враговете си?“ Че, ти си създаваш сам един враг. В сегашното общество как се създават враговете? Например вземеш от един свой приятел или от друг човек, който има доверие в тебе, че си честен и ти дава известна сума. Ти отлагаш плащането, не плащаш. И този човек почне да говори лошо за тебе, че не си устояваш на думата. И той ти стане враг. Иска да ти отмъсти. Какво се изисква? Иди и плати на този човек, плати с лихвите и му се извини и ще видиш какво добро сърце има!

Та, всичките хора, които считам врагове, ние сами ги създаваме и следователно сами можем да изправим своята погрешка. Често ние сме несправедливи. Отидеш някъде. Приемат те в къщата много добре, угостят те. Ти казваш: „Какво лицемерие! Те ме приеха, но са лицемерни.“ Това е криво разбиране. Щом са те угостили, ще кажеш: „Много добре ме угостиха.“ А ти казваш: „Те си имат някой долап, арменски долап.“ То е криво тълкувание на нещата. Аз сега говоря от Божествено гледище: Всяка една душа, която живее в едно тяло, в нея няма никакви арменски долапи.

Има хора в света, които се сблъскват. Те са автомати. Те не са хора. Вие се заблуждавате. Човек [е] едно тяло, в което живее една Божествена душа. Той прави известни погрешки. Но има известни тела, които нямат души. Че, вие ако пуснете една съвременна машина по железопътната линия и машинистът слезе, то какво ще стане с машината? Ще се сблъска с друга машина. Къде е причината? Разумното начало го няма там. И ако вие правите погрешка, душата, разумното начало, е отвън, а механическото е направило погрешка. Та, всички погрешки стават извън Божествения свят.

Аз разглеждам нещата от чисто Божествено гледище. Щом имате една човешка душа, няма какво да се съмнявате. Щом душата я няма там, бъдете тогава внимателни. Една змия ви ухапва, когато душата я няма в нея. Змията не хапе когото и да е. Ако ти обичаш една змия и ако тя чувствува това, тя никога няма да те ухапе. Но в момента, в който престане любовта ти, ухапването ще дойде. Преди години аз минавах през Борисовата градина и бях се замислил. Чувам съскане отблизо. Виждам една черна змия, изплезила си езика навън. Аз се спрях. Тя каза: „Господине, аз не мисля зло.“ Тя с раздвоения си език навън ме поздравлява. Тя казва: „Пека се на слънце.“ Аз ѝ казах: „Много ти благодаря, че ме предупреди.“ И взех път настрани. Тя ме погледна отдалече. Аз ѝ казах: „Много добре правиш, но ако мине някой друг и ти седиш на пътя, хората не разбират и ще ти смачкат главата.“ И аз като минах десетина крачки, обърнах се. Тя ме разбра и си отиде.

Сега, с тези обяснения аз искам да събудя във вас онзи интерес, който сте изгубили. Вие седите и казвате: „Остаряхме.“ На колко години сте? На 40–50. Адам на 50 години беше едно дете, играеше с пръчица, припкаше из райската градина като малко детенце. До 900 години, чакайте де! Имайте предвид 999 години. 50 години какво са във вашия живот? На 50 години ти си още едно малко дете. Сега колко години искате да смъкна от вашия живот? Искате ли да смъкна? Турците казват „елли-белли“ за 50-годишния. Значи на 50 години човек се вижда какъв ще бъде – дали човек ще стане, или не. На 50 години ще се познае. Турците казват за 100-годишния „юз-дюз“, значи „равно е“. (Учителят написа на дъската: 1 + 2 = 3.) Значи, като станеш на 100 години, ще можеш да различиш един политически въпрос, социален въпрос, семеен въпрос и прочее. Може да ти даде 100-годишният един съвет: да се жениш ли или не; да станеш ли търговец или не; да следваш ли на училище или не. А пък вие търсите онзи, на 21 година. А пък тези на 21 година, те са войници, въоръжени. Онзи на 21 година е часовой. Ако говорите с един на 21 година, вас ще ви арестуват. Вие не трябва да го отклонявате.

Аз веднъж говорих с една стара баба, както и на вас говоря. Тя казва: „Синко, защо не дойде, когато бях млада?“ Аз ѝ казах: „Опасно беше тогава! Сега си на 85 години, сега си безопасна.“ 8 плюс 5 прави 13. Ти не можеш да закачаш един човек на 85 години. Казах ѝ: „Сега тъкмо можеш да учиш.“ Тя казва: „Остарях.“ – „Не си остаряла.“

Човек остарява, щом мисли, че няма кой да го обича. Всякога констатирам това. Някой казва: „Остарях.“

Аз започнах като изследовател да питам бабата: „Дядото жив ли е?“ – „Умря.“ – „Дъщери имаш ли?“ – „Поминаха се.“ Тя остаряла като една фиданка и казва: „Остарях.“ Дядото заминал, синовете заминали, дъщерята заминала. И тя остана само и казва: „Няма смисъл в живота.“ На тая баба ѝ казах: „Бабо, ако тебе те подмладя на 19-годишна и да ти възвърна дядото, какво ще кажеш?“ Тя се съживи и каза: „Може ли това нещо?“ Казах: „Може.“ – „Не думай, синко! Ще мога ли да тропам на хорото?“ – „Можеш, много хубаво можеш да тропаш.“ – „Я още веднъж ми кажи как ще стане.“ Тая баба ме послуша. Казах ѝ: „Ти сега се научи да четеш.“ И тя се научи да чете и каза: „Отвориха ми се очите! По-рано не можах да виждам, но сега малко прогледнах!“

Та, имайте вие онази непреодолима вяра! Срещат ме някои сестри и казват: „Остаряхме вече!“ Казах им: „Не сте по-стари от мене!“ Сега всички онези сестри, които са остарели вече, нека да дойдат при мене и аз ще образувам от тях един хор. Млади не искам, само стари сестри. От 50

години нататък. От „елли-белли“. Оттам нагоре до „юз-дюз“. Сега се съберете. Ще направя едно събрание само от братя и сестри само от „елли-белли“ нагоре. Никакви млади няма да влизат. (Голям смях.) Има психология на смеха. Като се смеят хората, то е хубаво. Човек, за да стане весел, трябва да се повдигнат мускулите край устата. Ще ви дам една песен:

Човек си ти създаден.
Човек ти стана.
Напред тръгни.
И със светлината работа върши.

Това ще бъде мотото на старите. Малко практичност. Вие сте се обезсърчили. Вдигали сте ненужни товари. Разрешавали сте въпроси, които не се отнасят до вас. Вие сега мислите какво ще стане със света. Със света нищо няма да стане. Реформират го света сега. Бог реформира света сега. Нали като влезете в един театър, като се свърши едно действие, има антракт, през време на който сцената се променя. Сега има антракт, ще стане една промяна. Ще се чуе малко шум, това-онова и във второто действие ще има друга сцена.

Та, всичко онова, което става в света, е на мястото си за всички онези, които правилно мислят. Когато цветът окапе, на окапалото място на цвета се явява плод, който постепенно се увеличава и узрява. Не трябва да се разочароваме, че цветът е окапал. Този цвят е нещо външно. Но има нещо вътрешно, което се събира. И един ден ще опитаме вътрешното съдържание. В живота има външен и вътрешен процес. Та, ние, като не разбираме вътрешния процес, някой път се обезсърчаваме от външните процеси. А онзи, който е разбрал Божествения закон, за него тези процеси другояче се слагат. Сега ще ви прочета „Малката молитва“ („Езикът на Любовта“, стр. 353.). Тази малка молитва е за „елли-белли“ и „юз-дюз.“

„Отче наш“

Да се радваме на живота така, както се представя пред нас и ще видим, че един ден от всичко това Бог ще изкара нещо хубаво.

6.30 ч сутринта

(На поляната направихме гимнастическите си упражнения.)

XIX година (1939–1940)
5-а школна лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 1 ноември 1939 г.,
София – Изгрев.*

* На 25 октомври 1939 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1939_11_03 Отмерени отношения
лекция пред специалния клас

ОТМЕРЕНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Може да четете. (Прочете се темата „Най-малкото постижение“.)

Тогава пишете върху най-малкото лишение.

Мислите ли, че всякога най-малкото постижение е добро и най-малкото лишение е едно зло? Пишете тогава върху най-малкото добро лишение.

В тази линия кое е постижението и кое – лишението? При топлината снегът се топи, лишава се снегът. Но когато изгрее слънцето, кой придобива най-първо светлината? Високите върхове най-първо получават светлината, при тях иде най-първо. Ако те огрява светлината, лишаваш ли се от нея? Тогава високите върхове се осветляват повече, по-рано, а долините по-късно се осветляват. Защо тогава ниските места са по-топли, а високите – по студени?

Кои хора имат повече топлина? Здравите имат по-малко топлина, болните имат повече. Щом се разболее някой, най-първо, страда от изобилие на топлина. Всичкото лечение се свежда към това, да се намали малко топлината. От богатството на топлината страдат хората, а пък здравият по някой път страда от недоимък на топлина. Някои здрави хора трябва да се разболеят, за да станат по-здрави. Здравият човек, който се е лишил от топлината, за да стане по-здрав, да му се даде повече топлина, трябва да мине през пояса на болестта. Защото болестта е долина. В качването и слизането има едно здравословно качване и едно болезнено качване, има и едно здравословно слизане и едно болезнено слизане. Човек, за да стане по-здрав, трябва да придобие известно количество топлина.

Топлината може да бъде механическа, органическа и психическа. По какво се отличава механическото движение, органическото и психическото? В едно механическо движение няма никаква чувствителност. Например вашият нокът, колкото и да го стържете механически, той е прикрепен. Имате известни части, които са прикрепени към вашия организъм механически отгоре – както и да ги пипате, нямат тази чувствителност, те са механически прикрепени. Значи в механическите процеси съзнанието е отвътре, едно колело, което е отвътре. Едно колело, което се движи, не усеща никаква болка. Мислите ли, че когато се счупи едно колело, то

страда? Или да кажем, че съзнанието на човека е в предната част на мозъка. Там има известни бели влакънца, в които, като се разглежда биологически мозъкът, в тях се явява съзнанието на болка. Значи, когато организмът е свързан с тия центрове на предната част, чувства болка. Ако се прекъсне тази връзка, целия крак на човека може да изгориш, и той няма да чувства болка. Например, когато някой човек стане безчувствен, известни болки никак не усеща.

У някои хора се усилва чувствителността, а у други се намалява. Кое е по-добро, когато се намалява чувствителността или когато се усилва? Някой път, когато се увеличава, е добре. Някой път, когато се намалява, е добре. Ако чувствителността чрезмерно се увеличи, човек не може правилно да функционира вече на физическото поле. Учените хора, пък и другите, се отличават по това, че като пращат децата, които са високо организирани, в училище, след като свършат училище, стават по-чувствителни, отколкото, когато не са свършили гимназия. Туй зависи от мозъка – едновременно с развитието на мозъка се развива и неговата чувствителност. Ако чувствителността не се развие, и неговите способности, и те няма да се проявят.

Например, ако не се увеличи човешката чувствителност, невъзможно е да различаваш цветовете. Тогава какъв художник ще бъдеш? Или ако не се развие чувствителността на слуха ти, какъв музикант ще бъдеш? Ако не се развие чувствителността на езика ти, какво ще различаваш? Някои от вас нали сте опитвали каква е чувствителността на пръстите ви? Едва да докоснете кожата, да може да познаете кожата мека ли е, или е корава. С допиране направете някой път опит едва да се допрете, да видим какво ще бъде вашето впечатление: гладка ли е кожата, или не е гладка; мека ли е, или корава; дали тялото е студено, или не; как ще реагира върху вас? Когато чувствителността е нормална, тогава, като пипа човек, нему му е приятно.

За да познаете дали сте здрав, или не, пипнете някой камък. Разни камъни пипате. После пипнете някое дърво отгоре. Някой от вас, ако сте болен или неразположен, можете много пъти да си помагате, ако идете при някое дърво и само го пипнете – едва да се докоснете, да видите какво влияние ще упражни това докосване и пипане. С дясната или лявата ръка едва да го докоснете, не да прегърнете дървото, да го стиснете. Направете някой път опит, когато сте неразположени духом, нещо тъмно ви е. Идете при някое дърво, череша или слива, или каквото и да е дърво. Но да е дърво, към което имате разположение. Ако не обичате това дърво, не го пипайте. Някой път някои от вас не сте разположени към някое дърво, към дървото нямате особено разположение. Някои обичат повече череши,

други – сливи, не само плодовете, но и дървото обичат повече.

Сега във вас може да се зароди мисълта: „Защо ще правим този опит?“ Не питам защо правите опита да носите златен пръстен. Казваш: „Защо ще бутам това дърво?“ Вие сте учен човек. Има учени хора, които носят пръстени. Тогава пръстена го носят на първия пръст, на средния или на третия, а някои носят и на малкия пръст. Или някой обича да носи черно голямо копче, някой обича пъстро, някой обича бяло. И мъже, и жени имат някои работи, наричат ги амулети, обичат да ги носят. Или някой носи брошка. Какво ще допринесе някоя брошка? Или някои обичат да носят някой син камък или червен, или портокален, или виолетов, или черен.

Цветовете са свързани със състоянието на човека. Разните цветове са свързани с разните състояния на човека. Когато човек е активен, тази активност иде от червения цвят. То е негативната страна на една сила. Червеният цвят е етикет на активността на живота. Ако държиш в ума си червения цвят, ще привлечеш онази сила в природата, която ще ти придаде активност. Той е средата, през която енергията минава. Ако не държиш тази енергия в ума си, тази жизнена енергия не влиза в човека. Или по някой път, да кажем, се е набрала някоя анормална енергия в тебе, ти си раздразнен. За да премахнеш туй чувство на раздразнение, трябва да държиш в ума си синия цвят, той ще ти даде успокояване. Когато човек се дразни, това се дължи, нему че му липсва нещо. Липсва някой път, но тази липса не може да се задоволи.

Вземете простото впечатление: ученик сте, вие съзнавате, че нямате пари, пък ви трябват пари за книги, трябват за храна. Гостилничарят без пари не ви кредитира. Онзи книжар, от когото трябва да вземете книгите, и той не ви дава книги на вересия. Какво е тогава състоянието ви? Какво състояние вие сте имали? Безпаричието. Нали сте го усещали? Как сте го усещали, може ли някой да ми опише? Нали сте имали такива моменти на безпаричие, какво сте чувствали? Безпаричието е липса на зеления цвят. Когато зеленият цвят липсва, безпаричието иде. Онова, чрез което се събират парите, е синият цвят. За да добиеш парите, непременно трябва да бъдеш спокоен.

Силният човек е винаги спокоен. Слабият човек е винаги неспокоен. Когато дойде вятърът, когато задуха, кого тревожи повече, канарите ли, или листата? Листата, като дойде вятърът, се люлеят. Питам, тази тревога на листата за тяхно зло ли е? Голяма тревога всички имат. Престане вятърът – всички утихват. Обаче, когато тия ветрове духат, канарите са спокойни. Но питам, кой сега приема повече влага от природата, малките

листа или канарите? Листата приемат в дадения случай повече.

Сега аз говоря за онзи закон, който съществува в света и по който човек се развива. Едновременно в три посоки се развива: механически, без да съзнава; органически, като чувства; психически, има вече самосъзнание. Психически развитието седи в самосъзнанието. Ти, като съзнаваш, в туй самосъзнание имаш две чувства: едното, че се радваш на известни придобивки; някой път съжаляваш, че не си придобил нещо. Съзнаваш някъде, че имаш известна сила; другаде съзнаваш, че нямаш сила. Някъде съзнаваш, че си направил нещо добро; някъде съзнаваш, че си направил нещо зло. Постоянно се менят тия състояния. Някой път си разположен, някой път не си разположен.

Сега според вас от какво зависи разположението? От синия цвят. Човек, на когото липсва синият цвят, той е неразположен, има недоимък. Синият цвят съдържа тази психическа енергия на вътрешното богатство. Човек, като съзнава, че има вътрешно богатство в себе си, той е доволен. Емблема е синият цвят, че имаш придобивки. Вярата, когато се развива у човека, тя има синия цвят. Но не е той единствен в света. Синият цвят показва силата на вярата. Приложението на вярата, когато усещаш в себе си светлина, има една мека светлина в ума – тогава синият цвят вече е там. Светлината показва, че туй, което имаш, можеш да го прилагаш.

Някой път имаш вяра, не може да приложиш вярата си. Чувстваш едно вътрешно задоволство, да кажем, чувстваш, че можеш да пееш, но си мълчиш, не се проявяваш. Но в себе си кой как пее – ти ги оценяваш. Мислиш, че много знаеш – да те накарат да пееш, не можеш. Ти може да оценяваш. Казваш: „Този не може да свири." Тебе да те накарат да свириш, не можеш. Идеш някъде, оценяваш една картина, но ти да я нарисуваш, не можеш, пък си даваш мнението. Не можеш да пееш, но си даваш мнението. Човек, който не може да рисува, той не може да има устна представа.

Опитвали ли сте се вие да нарисувате някой път едно меко око? Мекотата на окото от какво зависи? Вие, ако махнете клепачите на човека, никога не можете да познаете по окото дали един човек е мек, или не. Мекотата зависи от клепачите. Онези хора, които са меки, образуват известни линии на горния клепач. Ако сега ви накарам да нарисувате един мек човек, да създадете едно чувство на мекота? Искате да бъдете меки. Огледайте се в огледалото, ще видите каква форма имат очите. Щом създадете туй състояние във вас, клепачите веднага ще се нагласят, съобразно с тия чувствания ще вземат известна форма. Или искате да създадете едно весело чувство във вас, да се покажете весел. Не засмян, весел. Щом създадете в

себе си туй весело чувство, веднага очите ще ви покажат, ще вземат весело изражение, състояние. И устата ще вземе участие. И в мекотата устата взема участие.

Когато човек е много активен, ноздрите често се подвижват, постоянно се движат ту на едната, ту на другата страна, неволно се повдигат. Ако носът престане да се движи, то е вече болезнено състояние. Но да се движи едва, да има тези, едва фините трептения на носа – да бъдат хармонични. Някой път са дисхармонични, някой път едната страна на носа се движи повече от другата. Щом се движи едната страна повече от другата, два принципа има – едната част показва мекота, другата показва сила на носа. Когато човек става силен, груб, движи се едната страна. Когато е по-миролюбив, движи се другата страна. При миролюбивия и войнствения човек се мърда и устата – на миролюбивия по един начин се мърдат, на войнствения по друг начин се мърдат. В движенията на един човек, който вярва, и един човек, който не вярва, има разлика в движенията. Вярата се изразява чрез известно движение, безверието се изразява чрез известно движение. Например, когато се уплашите, най-малкия страх как ще го покажете? Някоя мишка минала, някой паяк минал или някой се приближил с една игла да ви убоде. Някой път не се дърпате. Трябва да имате самообладание, но все таки правите една конвулсия на тялото си. Той взема една пръчица – страхливият се оттегля, а пък смелият взема една поза да се брани.

Питам сега, от какво произтича страхът в човека? Най-малкият и най-големият страх на какво се дължат? Страхът във физическо отношение винаги иде от едно чувство. Представете си, че вие седите и нямате страх. Докато вие седите, имате равновесие. Докато пазите туй перпендикулярно положение, туй равновесно движение във вас, вие сте смел. Но при най-малкия усет, че вие изгубвате опорната точка в себе си, във вас вече идва страхът, че може да паднете в една или друга страна. Например някой човек чувства, че му припаднало. Тогава, в този вътрешен страх, придобива конвулсии и после взема известни мерки. Какво прави, когато мисли, че е припаднал? Започва да кляка, да седне. Сядането на болния е много малък страх. Този болен не се спира, тогава страхът се увеличава. За да се избави, вече ляга. Ако падне на лицето, то е пак страх, то е един вид страх. Ако падне на гърба, то е друг вид страх. Какъв е страхът на този, който пада с лицето на земята?

На бойното поле има едни, които са умрели с лицето към земята, има други, които са умрели с лицето към небето. То не е произволно. Този, който гледа нагоре слънцето, е по-силен. Затова се обърнал. Този, който паднал с лицето към земята, той повече е свързан със земята и казва: „Ти

сега ще ми помогнеш.“ Който се обърнал с лицето към земята, очаква своята помощ от земята. Който гледа нагоре, очаква помощ отгоре да дойде. Единият лежи на гърба, другият на корема. Умрелите ги заравят с лицето нагоре – очакват възкресението, идването на Христа.

Вие сега, като се плашите, надолу гледате, защото имате страх. Когато ученикът не си знае урока, има един страх, понеже в този страх влиза скритността – не иска учителят да го познае, че не знае – наведе очите, тури очите надолу. То е признак на скритност, понеже е събудено неговото честолюбие. Знае, че го е страх. Той гледа надолу, да го не познаят, че не знае. Той взема една поза, то е пак един вътрешен страх. Да кажем, явява се в тебе страхът, че не знаеш. Учителят ще си промени за тебе мнението, че не си способен, тогава веднага ще гледаш надолу. Какво трябва да правите с туй състояние? Какво трябва да правите? Непременно трябва да задоволите вашата жажда. Представете си, че вас ви е страх. Една спънка в живота: вие сте нерешителен. Някой път човек страда от голяма нерешителност. Имате плюс и минус.

По какво се отличават двама души: единият, който е решителен, и другият, който не е решителен? Винаги в решителните хора главата долу е по-широка. В страхливите е по-тясна. На решителните главите са по-широки, при нерешителните главите са тесни.

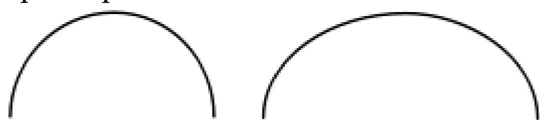

Да кажем, имате четиринайсет сантиметра широчина на главата, имате и петнайсет сантиметра широчина – нормално е това. Или имате шестнайсет сантиметра, или седемнайсет сантиметра – то е вече глава на престъпник. Такъв човек може да убие човека и пет пари да не даде. Този, който има четиринайсет сантиметра широка глава, той десет пъти да ти каже, че ще те убие, и сто пъти да ти каже, няма да го направи. Този, който има седемнайсет сантиметра широка глава, веднъж каже, и ще го направи. Не трябва да чакаш десет пъти да ти казва този със седемнайсет сантиметра широка глава. Като ти каже, че ще ти услужи, ще го направи. Този с четиринайсет сантиметра, като ти обещае, ще каже, че условия нямало, времето било дъждовно или времето било облачно. Този със седемнайсет сантиметра широка глава, той кал до колене да има, той ще прегази калта, и ще го направи. Смел е навсякъде този със седемнайсет сантиметра широчина на главата.

Тази широчина на главата, тази широчина може да бъде механическа, органическа и психическа. Три степени има. Тия три степени в числото седемнайсет, те са крайно устойчиви енергии: каквото кажат, правят, имат

достатъчно енергия всякога. Те са машини, пълни с пара, с въглища, никога не се спират на пътя си. Тези с четиринайсет сантиметра минават за много миролюбиви. Понеже имат малко енергия, казват: „Не си струва да се бием, трябва да пестим енергията.“ Онези имат излишна енергия, навсякъде я изразходват. Затова онези, които имат четиринайсет сантиметра, трябва да дружат с тези, които имат седемнайсет сантиметра, да може да стане една обмяна на енергиите, понеже едните, като са много мощни, другите са много кротки, обменя се енергията, че се уравновесява:

14 + 17 = 31,
31 : 2 = 15,5.

Уравновесяват се, широчината става петнайсет и половина сантиметра. В дадения случай се уравновесяват диаметрите им.

Та казвам, енергиите се разпределят равномерно. Ако и двамата имат по четиринайсет сантиметра, и двамата ще се колебаят – седят, спорят се. Единият ще каже: „Да идем.“ Другият ще каже, че времето не е хубаво. Спорят се двамата. Най-после нищо не свършват. Този със седемнайсет сантиметра казва: „Да идем!“ и свършва работата. Тези с четиринайсет сантиметра – като народно събрание – веднъж обявяват закона, четен е два пъти, десет пъти, и не могат да дойдат до разрешение. Четиринайсет взело надмощие. Военните в едно заседание в двайсет и четири часа разрешават въпроса, широки глави имат. Демокрацията няма широки глави. При военните в двайсет и четири часа се прокарва проектът в държавата. В другите – месец, два, три, и ще се отложи до следното събрание.

По някой път и вие във вашите събрания отлагате. Искате да направите нещо, и го отлагате. Например казвате, че трябва да правите гимнастически упражнения, но отлагате, казвате: „Чакай да дойде март, когато времето е хубаво… В април или май… Другояче, зимно време, трябва да се простудя.“ Сега този, който има седемнайсет сантиметра, като каже, и в март, и във февруари, и в януари ще излезе и ще ги направи. Но за да направите това, трябва центърът на вашия мозък да се мени, в даден момент широчината на главата ви всякога да може да стане еластична, да се разшири, широчината на вашия мозък да се разширява, психически да се разширява. После, като мине, пак трябва да стесните. Нали гайдата, като свири на нея гайдарджията, се разширява. След като свърши, гайдата се смали, той я прибира, тури я под рамото.

Казвам, психически постоянно трябва да се разширява мозъкът ви, за да бъдете устойчиви. Широчината на мозъка дава устойчивост на характера. Дължината на мозъка дава инициатива. Хората с широките глави са

устойчиви, на тях може да разчиташ. Като кажат нещо, устояват, не се колебаят. Хората с широки глави издържат голяма обсада. Три години можеш да ги обсаждаш, те издържат. Например един човек с широка глава двайсет години може да се сърди, издържа. Един с четиринайсет сантиметра след два–три дена ще се примири, казва: „Кой ще се сърди?“ Казвам, ако е за обсадно положение, турете хора със седемнайсет сантиметра. Ако е за миролюбие, турете хора с четиринайсет сантиметра.

Казвам, тия с четиринайсет сантиметра имат статическо положение. Тия хора не могат много да свършат. Може да имат много хубави идеи, но те трябва да дойдат до приложението на техните идеи.

Сега тия числа са свързани с ред други числа. Четиринайсет сантиметра, то е свързано с друго едно число. Да кажем, каква е широчината на вашето чело? Каква е задната широчина или горната широчина на главата? Има няколко числа, които трябва да се вземат в съображение. От всяко психологическо гледище какъв капитал има човек, какъв материален, органически и какъв психически капитал има човек?

Казвам, тия числа, които разглеждаме, зависят от наследствените черти, от ред поколения, които са живели, защото месоядните са развили широчината на мозъка. На всички месоядни главата им е широка. Във всички тревопасни животни главата им е тясна, но е по-дълга. Всички тия тревопасни животни по-голяма инициатива имат. Месоядните са по-подвижни, по-енергични само когато са гладни. Щом се наядат, чорбаджии стават. Щом се нахрани, разположение има. Вземете един лъв – щом се наяде, седи. Котката, като се нахрани, седне и си прави тоалета, гледа, наблюдава наоколо. Лъвът, щом се нахрани, който и да минава, не става да го гони.

Казвам, тогава същият закон е. Казвам, във всички миролюбиви хора напречният диаметър на главата е по-тесен. У енергичните хора, малко лошите по характер, главата им е широка. Но то е общо казано, има изключения. Нормално е, което съм намерил в моите изследвания, главата да е широка петнайсет сантиметра. Някъде е четиринайсет, тринайсет, дванайсет сантиметра – много миролюбиви хора са те. Някъде е шестнайсет–седемнайсет сантиметра. В моите изследвания само на няколко души македонци съм намерил седемнайсет сантиметра широчина на главата. Главата е сплесната отзад, а отстрани – широка. На един кукушанин главата беше седемнайсет сантиметра широка. Казвам му: „Ти претрепваш човека, без да ти мигне окото.“ „И оттатък минавам.“ Казвам: „Главата ти показва, че може да претрепеш човека.“ „Хич, казва, няма да ми мигне окото.“ Някому главата е четиринайсет сантиметра,

много миролюбив е, отстъпчив. Казва ми: „Откъде го знаеш?“ Казва: „Аз по натура съм такъв.“ Аз виждам, че има четиринайсет сантиметра. Вземам човека в зряла възраст. На един човек на двайсет и една години като се измери главата, има четиринайсет сантиметра. Ако е на двайсет години или деветнайсет, или осемнайсет, или шестнайсет, мярката има друго съотношение.

Казвам, то е сега механическата страна. Може човек да има четиринайсет сантиметра широчина и може да я измени. Може да се развие, защото има и психическо развитие. Той в даден случай, когато иска да стане активен, може да развие диаметъра на своя мозък, сам може да си създаде условия. Сега, ако ви накарам да пеете, някои ще запеете, пък някои няма да запеете. Зависи. Човек трябва да има тази подвижност на ума си – психическа и органическа подвижност. Другото е статическо положение. Когато човек е в едно статическо положение, той, след като учи дълго време, десет–двайсет години, употребява мозъка си. Като кажеш: „Помни, помни“, то е като грамофон, като завъртиш, пее. Пуснеш плочата, изпее песента, спре. То е механическата страна. Онези хора, които имат органическа и психическа подвижност, те имат всякога разположение. Прогресът на човека е в това.

Сегашните хора едва са минали в органическото развитие. В тях няма органически подтик. Има голямо колебание за някакво постижение. Даже в човека подтикът е чисто материален. Онзи, като тури в ума си да печели пари, става певец. Като няма подбудителна причина парите, не пее. Малко музиканти има, които са идеалисти, парите на второ място да ги държат, или художници – да имат чисто идеална цел. Някои от вас учите, но причината не е психологическа, науката. Засега имате друга причина – да си уредите живота. А пък то, вашия живот какво ще го уреждате. Най-първо, всяко същество, което е родено на земята, неговият живот е уреден. Въздух имате – уреден е животът. Светлина имате, вода имате, малко хляб – като поработите няколко часа, ще го имате. Единствената спънка е само хлябът. Някой път имате спънка за обуща. Искате да имате обуща от четиристотин–петстотин лева. Защо да нямате цървули за десетина лева? Само вземете кожа, и си направете цървули, колко ще ви струва? Може да имате обуща за десет–двайсет лева.

Казвам, ние си създаваме някои излишни работи в живота – те не са необходими.

При сегашните условия, за да бъдете сполучливи в живота си, не се приближавайте един до друг. Пазете онзи закон в света.

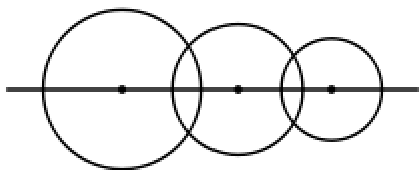

В една слънчева система пътищата са определени. Трябва да се пазите с някои хора, дето ще имате среща. По някой път усещате, че сте далеч, някой човек е в орбита дошъл в противоположна посока. Някой път вие казвате: „Много ми е далечен.“ То е в реда на нещата. Не искайте да бъдете винаги близо. Какво ще се ползвате, ако сте близо? Природата обича всичките неща да бъдат на определена дистанция. Ако един предмет го турите в неговия фокус, може да ви бъде приятен; щом се мести фокусът, не е така приятен. Като дойде до един човек, имате най-хубавото мнение за него, нито крачка по-близо да не отивате. Когато за някого давате много лошо мнение, вие сте дошли наблизо, отдалечете се. Нали някой път някои хора, които вие не ги обичате, отбягвате ги, гледате да седите далеч от тях. Физически се отдалечавате, психически седите близо, постоянно ги държите в ума си. Отдалечете се малко, турете го малко надалеч, понеже, като го турите надалече, тия грапавини, които ги има, няма да ги виждате. Планината се вижда отдалеч много идеална. Художниците, като рисуват планината, представят я такава, каквато не е. Отдалеч планината се вижда идеална. Художниците не представят планината такава, каквато е, турят ония меките линии. Казваш: „Колко е хубаво да иде човек на планината да се разходи.“ Знаете колко са опасни планините? Едно малко подхлъзване някъде може да ти коства живота.

Сега всички вие седите и казвате: „Нямаме дарби.“ То е едно самозаблуждение. Някой казва, че не е талантлив. Тия таланти, които има, не ги развива, иска Господ да му даде повече. Как ще развие тях? Допуснете, че един човек обича да се кара, допуснете, че той обича да прави свади. За какво употребява тази си дарба? Някои са много майстори да свадят двама души. Има хора, които, като влязат някъде, веднага ще свадят, непременно ще объркат работата. Какво казва този човек, който скарва хората? Той, като влезе, казва, че много близко са дошли, той ги скарва, да се отдалечат малко. Той влезе, намира, че бащата е подчинил сина, не го пуща; майката много обича сина, че го държи. Той, като влезе там, започва да му разправя за хубостите на света, научно внася една идея. След туй синът желае, иска да излезе навън. Дотогава не искал да ходи в странство да се учи, сега казва: „Ще ида в странство да се уча.“ Някой път този, който прави раздори, е на място, но някой път може да направи някой раздор да не е на място. Психически съзнава, че човек може да напусне някое състояние.

Сега, някои от вас, като говоря, какво имат предвид? Някои от вас имате

хубаво разположение на духа, мечтаете… Туй положение, в което мечтаете, нищо не може да направите. Трябва да дойде някой, да те разбърка. Разбърка те, че изгубиш равновесието си. Казваш: „Взеха ми мира.“ Ти, като изгубиш мира си, ще започнеш да мислиш. Дотогава ти си седял захласнат: „Колко е хубаво, всичко туй свети!“ Като дойде едно вътрешно страдание, започваш да мислиш.

Та казвам, тези смени, които стават в природата, вие ги считайте за добро. Вие по някой път сте неразположени. Туй неразположение е на място. Някой път неразположението не е на място. Когато се смени едно разположение с едно неразположение, то е на място. Когато едно неразположение задълго се задържа, тогава е вредно. Когато едно неразположение задълго се задържи, то е опасно. Богатият, който има богатство, той разчита на богатството. Сиромахът, който изгубил вярата в богатството, разчита на своя труд, впрегнал ума си на работа.

Сега аз ви говоря по този начин, понеже минавате през тази зона. Всички ще минете, няма да остане ни един, който да не мине. Някои от вас искате да мине светът без страдания. Някои от вас ще минете през много страдания, някои – през по-малко. Който мине през много големи страдания, ще има по-големи придобивки. Който минава през по-малки страдания, ще има по-малки придобивки. Който минава през по-големите радости, по-големи придобивки ще има. Който минава през по-малки радости, по-малки придобивки ще има. Защото придобивките зависят от две неща: зависят от голямата радост и зависят от голямата скръб. Никога след една малка радост няма да дойде една голяма скръб. След една голяма радост иде една голяма скръб и след голямата скръб иде голямата радост, по-голяма, отколкото е била скръбта. След една голяма радост ще дойде винаги една голяма скръб. Редуват се, равновесие има. Малките скърби се редуват с малките радости. Това са сили вътре в света. Радостта носи една сила, скръбта носи друга сила.

Да ви обясня. Скръбта, това е един необработен материал, радостта е един обработен материал. Скръбта е един неузрял плод, а радостта е един узрял плод. Скръбта е един окапал цвят, а радостта е един цвят, който сега цъфти. Това са закони вътре в природата.

Та казвам сега, както и да мислите, вие не може да измените реда в природата, който съществува. Този ред трябва да го разберете, тъй както е. Вие може да имате всички теории за живота, но теориите трябва винаги да се съобразяват с фактите. Фактите са една истина, която не търпи възражение. Следователно, ако вашето разбиране за живота не съответства на фактите, ако вашите теории влизат в стълкновение с фактите, вие

трябва да коригирате теориите. Винаги коригирайте вашите мисли, вашите желания с фактите, които стават. Един факт, това е един резултат на една мисъл, на едно чувство на едно възвишено същество, което минало по този път. Ползвайте се от опитността на тези, които са минали. Един минал реката и казва: „Тази река е дълбока, има два метра дълбочина." Ти искаш да минеш реката, нямаш представа за нейната дълбочина, че може да се удавиш в нея.

Всички хора са много заети със своя личен живот. Може някои да се смущават. Най-голямото смущение произвежда храната, най-голямото смущение произвежда жаждата, най-голямото смущение произвежда въздухът, светлината, движението на въздуха. После вече се раждат ред други, по-второстепенни. В живота тия работи са предвидени.

Ако вие имате един другар, който е предприемчив, нахален, казвате: „Той е нахален." Друг пък е много скромен, срамежлив. Питам, срамежливият какво ще направи? Ако пратите един срамежлив човек на фурната да ви вземе хляб и друг, който не е срамежлив, кой ще донесе хляба по-скоро? Срамежливият целия ден ще седи да чака. Седи, срам го е. Вие по някой път имате някои убеждения, но ви е срам да си изкажете убежденията. На място е срамът, но да се срамуваш целия ден да кажеш? Знаеш да говориш един език, но някой път не искаш да се покажеш. Знаеш много добре да говориш езика, и те е срам. Мълчиш, срам те е да кажеш, че знаеш да говориш френски. Един българин и един французин не могат да се разберат. Ти знаеш френски, но те е срам да се намесиш, да станеш един преводчик, за да се разберат двамата.

Онова, което радва хората – вие се радвайте на това, че имат нужда един от друг. Всичките хора имат нужда един от друг. Природата е надарила хората различно, две същества не е направила еднакви, те се различават. Всяко едно същество носи такова качество, което другите нямат. Другите носят такива качества, които другите нямат. Двама, като се съединят, една хармония се явява. Ако хората нямаха нужда един от друг, те щяха да бъдат разделени.

Сега въпросът е: ние не трябва да влизаме в орбитата на една комета, която иде в пространството. Да бъдете в един организиран свят. Всякога след препятствията в живота ще дойдат и благоприятните условия. Поне вие тук, които живеете в умерения пояс, зимно време нямате условия, но напролет, след като минат три месеца, след като минат декември, януари, февруари, дойде март, от двайсет и втори март започва вече пролетта, условията се проявяват.

Сега ще ви запитам като един гръцки свещеник, който запитал своите пасоми. На една задушница, като взел хляба и го наредил на една камара, попитал хората: „Братя селяни, виждате ли ме?“ „Виждаме те, дядо попе. Виждаме те, дядо попе – малко калимавката.“ „Идната година никак да не ме виждате.“ Никак да го не виждат изказва користолюбие. Ако вие искате да не ви виждат хората, то не е скромност.

Казвам, човек не трябва да се показва. Ако искате, като този поп да се не показвате, да ви не виждат никак хората от камарата хляб… Какво трябва да каже? Трябваше да каже: „Искам идната година да ме виждате повече, не само калимавката, но и главата.“ В психическия свят другояче е никак да ме не виждате – тази калимавка да бъде по-висока, да поспадне това, което взел, да раздадете богатствата, които имате във вас. Мнозина държите методите на свещеника – идната година да се не виждате, богатството да се подигне, че никак да ви не виждат. Всички искате да бъдете видени като свещеника. Нали вие сте виждали как се прави задушница. На едно дълго платно натурени жито, хляб, всичко туй. Някой път по четирийсет–петдесет жени се събират и свещеникът ходи, обикаля, после отрязва от питите, взема си по един дял. Значи, преди да е опявал, иска да го знаят. Като опява, дойде до хляба, понеже за него остава. Той казва: „Да ме не виждат, понеже всичкото, каквото имаш, да си го взема.“ Туй схващане е чисто материалистическо.

Някой път казвате: „Човек не трябва да се показва.“ Човек да се показва намясто. Ако знаеш да пееш, пей на хората, защото, като пееш, другите хора се ползват. Ако знае да се покаже навреме, всички ще се ползват. Всяка една мисъл, която се проектира в света, образува известни трептения. Аз, като ви говоря тук, вие се явявате по този механически начин. По някой път вие седите и мислите по някой въпрос. Проблесне ви една мисъл отвътре. Тази мисъл дошла отдругаде. Човек трябва да мисли по психологически начин, да възприема. Например туй, за което сега съм ви говорил, ако мислите, ще дойде друга, по-голяма светлина. Вие, като слушате, казвате: „Тази работа е неразбрана.“ Според вас кои неща са неразбрани? Туй, което можеш да направиш, е разбрано. Щом може да пееш, то е разбрана работа. После при разбраните работи знаеш откъде да започнеш и къде да свършиш. Те са двата принципа – началото и краят. Когато знаеш един предмет, ти имаш началото, краят е в твоята воля. Щом едно нещо можеш да започнеш добре, може и да свършиш добре, ти го знаеш.

Щом започнеш добре и свършиш зле, по човешки е. Щом започнеш зле и свършиш добре, по ангелски е. Щом започваш добре и свършваш добре, по Божествено е. По човешки добре започваш и зле свършваш. По Бога

добре започваш и добре свършваш. Човек трябва да мине в трите степени: да започне добре и да свърши зле, да започне зле и да свърши добре и да започне добре и да свърши добре. То е смисълът на живота сега.

Та казвам, страданията и радостите, това са двата живота, които текат. Тогава отношенията между ангелите и хората – там, дето хората започват добре и свършват зле, човек дето свършва, ангелите започват. Ангелите идат да помагат, те поправят. Там, дето ангелите свършват добре, там хората вземат от тях, има какво да им дадат. Бог съединява: добре започва и добре свършва. Тогава на хората, които свършват зле, дава им доброто и на ангелите, които започват зле, дава им доброто. Той примирява тия два свята.

Сега вие живеете в света на постоянното разочарование. След туй очаквате някой да дойде да го поправи. Да кажем, направите някоя погрешка, кой ще я поправи? На коя способност трябва да разчитате? Направил един една погрешка, на какво трябва да разчита? Трябва да разчитате на вашето състояние, на вашата съвест. Трябва да разчитате на причинността във вас, да мислите върху причини и следствия. В разбирането да сте прави и в приложението. Онова, което сте разбрали, да приложите. Трябва да разчитате на вашата смелост, трябва да разчитате на вашата твърдост и трябва да разчитате на вашето постоянство.

Казвам, човек трябва да изучава себе си, в даден случай да апелира към онези чувства и способности, които може да му помогнат да постигне нещо. Той, за да бъде смел, за да бъде устойчив, има известни чувства, на които трябва да разчита. Трябва да разчитате на някои ваши способности. Вземете един художник, който добре знае своето изкуство. Взел кутията бои, знае как да си служи. Взема една боя, маже. Който не знае, ще прави опити, ще цапа. Казва: „Нищо не излезе.“

Вашите чувства и вашите способности са боите. Ако знаете как да ги предизвикате, ще нарисувате нещо хубаво. Ако не знаете, само ще нацапате платното. После казвате: „Нещо не става.“ Някой път и платното отива, и боите отиват.

Каква основна мисъл остана във вас? Щом някой ви обича – нито крачка напред, нито крачка назад. Вие сте дошли до едно място – този, който ви обича, иска да ви каже нещо – нито една крачка по-близо. Ако някой художник ви рисува, както ви постави, вие не трябва да се мърдате, за да ви нарисува. Ако се мърдате, не може да ви нарисува. Ако поставите пясък в едно шише, ще има пясък между песъчинките. Листата на едно дърво – всяко седи на мястото си, може да се допират, но всяко седи на мястото си.

Песъчинките в шишето са много близо, но има само търкане, никаква органическа връзка няма; има една близост, няма никакво сродство. Казват: „Много се търкат.“ То е механическо.

Казвам, туй помнете: този, който обича – нито крачка напред, нито крачка по-назад.

Тогава – нито напред, нито назад. Тогава ще вървите по пътя на вашата орбита и не бойте се.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четвърта лекция на Младежкия окултен клас
3 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Бележка на стенографките: На 20 и 27 октомври 1939 г. Учителят не държа лекции.

1939_11_05 Призова учениците Си
неделна беседа

ПРИЗОВА УЧЕНИЦИТЕ СИ

„Добрата молитва“

„Мислѝ, право мислѝ!“

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Матея. Някой път можете да мислите, че е еднообразно четенето на една и съща глава. В тази глава се говори за учениците Христови, които били призовани. Всяка сутрин, като се събужда от сън, човек все е призован за някаква работа. Понеже всички вие тази сутрин като апостолите сте призовани, ще ви прочета тази глава.

„Духът Божи“

Има много неща в живота, които на пръв поглед са противоречиви. Големите противоречия, които съществуват в света, смущават хората. И в миналите векове хората са се смущавали все от настоящето, защо светът да е такъв. Смущенията произтичат от нашите теории, които ние имаме. Всеки човек си има свои теории и иска природата да се съобразява с неговите теории, с неговите разбирания. Теория и пророкуване е едно и също нещо. И пророкът пророкува, но дали ще се сбъдне, това, което пророкува, това е въпрос. Следователно нашите теории за живота трябва да бъдат съобразни с фактите, които са налице. И пророчеството трябва да се съгласува с фактите, които са налице. Например, някои казват, че аз съм казал, какво тази година няма да има война. Те не са разбрали. Аз казвам: Ако хората са умни, никаква война няма да има. Ако са глупави, война всякога ще има. Ама защо е така определено? Господ е определил войната за глупавите хора, а за разумните – мир, примирие. За умните хора е определил богатството, а за глупавите – сиромашията. Сега вие можете да ми възразите, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Много се лъжете вие. Богатите с грехове няма да влязат в Царството Божие, но богатите с добродетели ще влязат. За такива именно е Царството Божие. Богатите с добродетели ще бъдат бъдещите граждани на Царството Божие. Така трябва да разбирате. Говорите ли за сиромаси, аз разбирам сиромаси от грехове. Ако сиромахът по цели дни роптае, той не е от истинските сиромаси. И ако богатият се е стегнал и нищо не дава, и той не е от истинските богати. Истинският сиромах и истинският богат трябва да благодарят за това, което им е дадено, и да отворят душата си за Господа. Те са праведни хора. Не благодарят ли на Бога за това, което имат, те не са от праведните. Чудни сте вие. Истинското богатство никой не може да го

отнеме. Този богат е един извор или един океан. Кой може да задигне един извор като океана и да го занесе някъде? Къде ще го занесе най-напред? Има големи реки и извори, които текат хиляди години наред. С тях можете да напълните хиляди и милиони джобури с вода. Къде ще ги занесете? Казвате: „Да не осиромашеем." Там е всичката ви погрешка, че се страхувате да не осиромашеете. Или казвате: „Да забогатеем." Там е пак всичката ви погрешка. Сиромашията носи енергията в света. Всички работни сили в света произлизат все от сиромасите. А когато човек иска да си почине, той трябва да стане богат – нищо повече. Ако е за почивка, можеш да бъдеш богат; ако е за работа, сиромах трябва да бъдеш. Ако си богат при работата, нищо няма да свършиш.

Сега аз не искам да взимате думите ми в буквален смисъл. Казвате: „Защо осиромашахме?" Трябва да разбирате дълбокия смисъл на нещата. Вие осиромашахте, за да се научите да работите. – „Защо забогатяхме?" – За да си починете от многото работа. – „Докога ще бъдем сиромаси?" – Че, вие още не сте се научили още да работите. Докогато не се научите да работите, все сиромаси ще бъдете. Човек, който е опитал сиромашията до дъното и се е научил да работи, в бъдеще богатството е на негово разположение. Това са въпроси за разсъждение, а не теории. Аз не искам да се занимавам с теории. Не искам да се занимавам и с пророкувания. Не че не мога да пророкувам, аз виждам нещата. Ето, от толкова години разправям на хората, че иде нещо страшно в света. Онези, които ме слушат, казват, че нищо не виждат. Аз им казвам, че след десет години главите на всички хора ще побелеят. Не само че ще побелеят, но ако не слушат, косите им ще окапят; ако пак не слушат, космите им ще се разпръснат, косъм няма да остане на главите им. Пък и от тях нищо няма да остане.

Питате какъв е смисълът на живота. Казвам: Всичко, което иде в света, изисква умни, добри и справедливи хора. Бъдещето е на добрите, на умните и на справедливите хора. Аз не говоря за бедни и за богати. Богатството и сиромашията са резултати.

Сега, не е важно какво говоря и какво съм пророкувал. Ако пророкувам, че ще стане война, аз не я създавам. Преди години, когато правех своите научни изследвания по различните градове в България, един господин, след като слушал моите сказки, ми каза: „Пророкувайте нещо за мене. Кажете ми бъдещето." Казвам му: „Ти след няколко години ще се ожениш, но ще бъдеш много нещастен." – „Че как ще бъда нещастен, когато ще обичам жена си?" – „Именно от тази твоя любов ще си създадеш нещастието. Ти ще обичаш жена си, но ще я подозираш в много лоши работи." – „Отде знаеш това?" – „Това се вижда във веждите ти. За да се

избавиш от това нещастие, ти трябва да вярваш на жена си повече отколкото на себе си. Ако не ѝ вярваш, ти ще преживееш големи нещастия – нищо повече.“

Аз привеждам този закон и в отношенията ви към Бога. Ако вие подозирате Бога в Неговите действия, очакват ви големи нещастия. Такъв е законът. Ако ти подозираш Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал всички блага, в най-малката лоша мисъл, ти ще бъдеш на крив път и ще страдаш. Онзи, Който ти е дал живот, блага, Който е създал всичко, има най-добри желания към тебе. Тази свещена мисъл трябва да държите в ума си, в сърцето си. Казвате: „Това, което говориш, наука ли е?“ – Няма какво да ви доказвам. – „Докажи, че е така.“ – Не се занимавам с доказателства. Този човек не вярва в това, което му говоря, и иска доказателства. Той беше свършил по философия. Тогава аз му казах: „Слушай, искам да ти кажа само две неща, но насаме, никой да не чуе.“ Тогава той ме заведе в дома си и аз започнах да му казвам: „Ти си роден в село, но в детинството си бил толкова буен, че няма дете в селото, на което да не си пукнал главата.“ – „Кой ти каза това нещо? Отде го знаеш?“ – „Никой не ми е казал, но написано е на лицето ти. После, макар че си културен човек, ти обичаш от време на време да пооткрадваш по нещо.“ – „Ами това отде го знаеш?“ – „И то е написано на лицето ти.“ – „Прав си – казва той. – Наистина, в моето село нямаше дете, на което главата да не беше пукната от мене. Един ден, като бях в Швейцария, разхождах се с един български студент край лозята. Като минахме край едно лозе, аз се огледах и не видях никакъв стражар. Веднага влязох в лозето с другаря си и си набрахме малко грозде. На излизане от лозето, среща ни един стражар и ни поведе към участъка. Но като българи, ние разтърсихме добре стражаря и така се освободихме от швейцарските участъци.“ И това е написано.

Казвам: Това са анормалности в живота, на които човек често се натъква. Човек се е научил да краде още когато се е намирал в положението на маймуна. Като маймуна, той може да се качи на плодно дърво и да си бере колкото иска, без да го хване законът. За тогавашното положение това не е било грях, нито престъпление, но сега, като човек, ако го видят в някоя плодна градина, веднага ще го запитат кой му е позволил това. В миналото не са го питали кой го е поставил на това място, но сега го питат за всичко. Колко неща ние считаме днес за неправилни, понеже редът и порядъкът в света, в който живеем, е такъв, изисква да се спазват известни неща. От гледището на Божествения свят, Бог е дал вода, хляб, въздух, светлина на всички хора, на всички живи същества преизобилно, но като не знаят как да се ползуват от тия блага, те се намират в големи противоречия. И въздухът е изобилно, но понеже човек е нарушил известни закони, при

много въздух той често се задушава и не може да диша спокойно.

Лекарите търсят причините за заболяванията на хората. Причините са в самите нас, в човешките разбирания. Ако ти не разбираш законите, по които действува твоят ум, ако ти не разбираш законите, по които действува твоето сърце и ако не разбираш законите, по които действува твоята воля и причиниш едно нарушение на един от тия закони, ти непременно ще се намериш в известно противоречие.

Сега ще приведа една малка статистика за човешкото сърце. Човешкото сърце, което тежи едва триста грама, бие седемдесет и пет пъти в минутата; сто хиляди пъти удря на ден; четиридесет милиона пъти в годината. Ако един човек живее седемдесет години, през всичкото това време сърцето му ще удари два милиарда и петстотин милиона пъти. Това малко сърце изтласква на ден по сто хиляди литра кръв, а в годината – четири милиона литра кръв. Силата му се равнява на част от конската сила. Каква грамадна работа извършва това сърце! Това са изчисления на някои учени хора. Има специална наука за човешкото сърце, което трябва да се изучава. Някоя си Луиза Щехот е създала един институт в Германия за изучаване всички анормалности на човешкото сърце. Заслужава да се изучава този орган. За да знае как върви сърцето, достатъчно е човек да си тури ръката на пулса и да види колко удара прави в една минута. Сърцето удря осемдесет и пет пъти в минута. Защо удря толкова пъти? Какво означава числото осемдесет и пет? Това число показва, че сърцето се нуждае от сол и основа, а не от киселина. Причината за болестите на човешкото сърце се дължи на това, че в него се вливат повече киселини, а не соли. Ударите на сърцето показват, че неговият ритмус трябва да бъде разумен. Щом има някаква аномалия, ритмусът трябва да се измени, да стане нормален. Засега човешкото сърце има повече киселини, отколкото му трябват. Сол има малко. Следователно човешкото сърце се нуждае от мисъл.

Казано е в Писанието: „Ако солта избезсолее, трябва да се хвърли.“ (Вж. Евангелието на Матея, гл. 5, ст. 13) Солта представя законът, който уравновесява нещата. Ти искаш да бъдеш умен човек. Но ти не можеш да бъдеш умен, ако нямаш сол. Думата „сол“ означава „равновесие“. Кой е солта в един дом? Децата са солта, майката е основата, а бащата е киселината. Когато майката и бащата се съединят, ражда им се детето – солта в дома. Ако солта образува едно хубаво съединение, т.е. ако детето има отличен ум, отлично сърце и отлична воля, това означава онази сол, която не обезсолява. Но ако между бащата и майката няма това хубаво съчетание на активна, творческа и разумна сила, детето няма да бъде онази сол, която никога не обезсолява. Под думата „киселина“ ние разбираме

онова вещество, което разяжда. Има известни киселини, които, макар и да разяждат, те носят нещо хубаво в света. Под думата „основа“ ние разбираме майката. Майката представя онзи творчески принцип, който съгражда нещата и ги подрежда, т.е. хармонира. Под думата „дете“ разбираме разумното начало в майката и бащата.

От децата си майката и бащата могат да видят как са живели. Ако децата боледуват, или майката е виновна, или бащата е виновен. Ако синът боледува и върви по бащина линия, бащата е виновен за това. Ако дъщерята боледува и мяза на майка си, т.е. върви по женска линия, майката е виновна за това. Ако пък синът върви по линията на майка си и боледува, майката е виновна. Ако е глупав и върви по майчина линия, пак майката е виновна. Ако синът е лош и върви по бащина линия, бащата е виновен. Мнозина казват, че еди-кое си дете върви по линията на дядо си и прадядо си. Това е по закона на наследствеността. Значи, бащата на това дете е приел някакъв недостатък от своя баща и после, като е станал сам баща, предал този недостатък на сина си. Та, когато казват, че някое дете мяза на дядо си и на прадядо си, то е защото и баща му мяза на своя баща. Понеже детето днес върви по бащина линия, то приема от баща си този недостатък, който баща му е приел от своя баща.

Всеки недостатък говори за известно отклонение от великия закон на живота. Всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човека. Болестите се дължат на натрупване на такава материя, която предизвиква неестествен живот в човека. Ако носиш едно кило злато на гърба си и му се радваш като на дете, то ще ти причини известна приятност. Но ако се полакомиш и пожелаеш да вземеш на гърба си петдесет–шестдесет килограма злато, те ще ти причинят голямо нещастие. Това богатство няма да ти донесе нищо. Не е изобилието, което прави човека щастлив, но онова количество, което той може да организира и да го използува разумно. Къде може човек да използува златото? В своята мисъл.

Сега, например, това, което ви говоря, аз съм го живял, аз съм го проповядвал на себе си. След като говоря една беседа, аз изучавам тази беседа цяла година. За мене самия е интересно това, което говоря на хората. Какво правят много от съвременните учени и проповедници? Те взимат оттук малко, оттам малко, цитират по няколко стиха и изкарват нещо. Аз нямам нищо против това. Някой проповедник цитира какво казал Иоан, какво казал Иеремия, какво казал Иезекиил, и т.н. Моята почит към всички, но питам: Какво се ползувате от това кой какво казал? Важно е вие опитали ли сте силата на вашата любов, опитали ли сте силата на вашето знание, опитали ли сте силата на вашата вяра. Някой казва, че има вяра, а като му дойде някаква болест или някакво страдание,

не може да носи страданието, не може да носи болестта. Че, каква вяра е тази и каква сила е тази, да не можеш да се справиш с една болест?

Сега аз мога да ви приведа някои примери, но можете да ме разберете криво. Често, например, идват при мене някои болни, искат да им помогна. Аз виждам, че те носят със себе си свой дядо. Аз разбирам защо е болен – дядо му го хванал за сърцето. Стиска го дядото за сърцето. Казвате: „Как може дядо му да го стиска?“ Аз зная как го стиска дядо му. Пък и ако и вие видите, ще разберете сами. Ако на един човек, който не е ходил на кино, разправям, че нещата могат да се проектират на платно, той ще пита как е възможно това нещо. Като не вярваш, иди, сам ще провериш това нещо, което ти казвам. Та, и на вас сега казвам, че дядо ви може с една своя мисъл да ви хване за сърцето.

Основата трябва да мине през сърцето, киселината – през човешкия ум, а солта – през човешкия организъм. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай си сърцето.“ Значи, Бог не иска ума на човека, но иска неговото сърце. Бог иска основата, защото за в бъдеще от тази основа ще се образуват всички форми.

Често слушате някой да казва, че не може да обича кого да е. Прав е този човек. Вие трябва да бъдете внимателни в любовта си. Всички съвременни хора страдат от любов, но от неразбраната любов. Ако една жена се е влюбила в един пияница и от любов към него стане бременна, какво дете ще роди тя? Това дете ще мяза на баща си. Затова, никога не се влюбвайте в недостатъците на хората – нищо повече. Бъдете смели да кажете на този човек: „Мога да те обичам само тогава, когато се откажеш от пиянството си.“ Ще кажете, че влюбените трябва да си говорят сладко. Какво разбирате под думите „сладко говорене“? Да говориш на хората истината, това значи да им говориш сладко. Да им говориш сладко, това значи да им предадеш онова знание, което може да ги ползува. Да им говориш сладко, това значи да им внесеш живота в тях. Когато в думите на човека няма живот, това не е сладко говорене. Ако в това, което говориш на хората, няма знание и светлина, да разбират нещата, това не е сладко говорене, това не е меко говорене. И ако в говоренето няма свобода, това не е сладко говорене. Например, аз не искам да ви говоря, че всички ще отидете в ада, дето ще ви мъчат дяволите. Така са говорили в миналото, аз не искам да ви говоря така.

Аз ще ви кажа: Не изопачавайте Божията любов, не изопачавайте Божия живот, не изопачавайте Божественото знание, което ви е дадено, не изопачавайте Божествената свобода и истина. Не казвам, че като ги изопачавате, ще дойде някой отвън да ви измъчва. Не, като изопачавате

тия велики добродетели, вие сами ще се мъчите, сами на себе си ще станете мъчители. Ние сами сме причина на нашите нещастия, а не както мнозина търсят причините в този или в онзи. Така седи великият закон.

И след всичко това, хората ще проповядват за любовта. Любовта може да се проповядва, но едновременно трябва да се живее. Мъчно е да обикнете един човек. Кога? Представете си, че в дома ви влезе един човек, който цял е нацапан с човешки извержения, и ви пита дали го обичате. Какво ще му кажете? Възможно ли е в този вид да го обичате? За да го обичате, вие първо трябва да го изпратите на баня да се окъпе, да мине десет пъти през вода. След това ще му изперете дрехите, да станат съвсем чисти, и ще му дадете да се облече с чисти дрехи. Най-после ще му дадете от водата на истината, да се намаже с нея, както дамите се пръскат с различни парфюми от рози, от теменуги, от карамфили и т.н. След това вие можете да обичате този човек.

Тъй щото, дойдете ли до любовта, вие трябва да имате ясна представа. Кажете ли, че трябва да се обичате, преди всичко вие трябва да бъдете чисти. Аз проповядвам на вас за чистота, но преди всичко казвам на себе си: Аз трябва да бъда чист – нищо повече! След това, аз трябва да нося в себе си Божията любов, Божията мъдрост, Божията истина, Божията свобода. Божията свобода трябва да излиза от мене така, че всички, които са около мене, трябва също така да бъдат свободни.

Казвам: Живейте както и аз живея. Изобщо, аз не искам хората да се хранят както аз се храня. Нека всеки се храни както иска и с каквото иска, но едно правило ще дам за яденето: никога не преяждайте. Яжте така, че всякога да останете една трета гладни. Това е моето правило. Та, когато хората ме питат какво да правят, за да бъдат здрави, казвам: Дишайте правилно. Сега хората дишат с пресичане, пъшкат, като дишат. Това не е дишане. В това отношение хората са мързеливи. Не бивайте мързеливи. Така, с пресичане, с пъшкане, дишат болните хора. Здравите хора трябва да дишат плавно, ритмично, никой да не ги чува. И като влиза, и като излиза въздухът, трябва да става много ритмично, плавно, като че свирите. Правилното дишане трябва да бъде като музика. Наблюдавали ли сте как дишат добрите хора, как дишат светиите? Приятно е да се наблюдава как дишат тия хора. Дробовете се дигат и слагат плавно, хармонично. Достатъчно е да чуете един път как дишат те. Никога няма да забравите това нещо. Когато седнеш да ядеш, не бързай, не отваряй очите си лакомо. Седни пред яденето, погледай го около десетина минути и през това време си помисли за всички ония хора, които в това време ядат, помисли си дали всички хора имат ядене, могат ли да седнат пред масата да ядат. И като се успокоиш, че всички хора имат какво да ядат, седни тогава спокоен и

полека яж, без да бързаш. След като си благодарил на Бога, че на всички хора е дадено ядене, тогава ще ядеш сладко, с благодарност, и ще бъдеш здрав.

При сегашното ядене, хората ядат, но пак не са доволни. Не знаят как да ядат. Те са недоволни и току се питат кой е готвил, защо не е сготвил добре и т.н. В бъдеще, ако жената готви в понеделник, мъжът ще готви във вторник, жената – в сряда, мъжът – в четвъртък, жената – в петък, мъжът – в събота, жената – в неделя и т.н. Така ще се редуват. Така ще се редуват не само в готвенето, но и в прането. В понеделник ще пере мъжът, във вторник – жената и т.н. Знаете ли каква хармония ще има тогава? Ако мъжът не харесва прането на жената, той ще ѝ даде урок. Или обратно. Това са реформи, които първо трябва да се приложат като идеи. Не се ли приложат първо като идеи в ума на човека, невъзможно е да се приложат в сегашния живот. Те ще останат засега като теории.

Аз съм приложил тази идея и съм видял, че работи много добре. Благодарение на опитите, които съм правил, и на добрите резултати, намирам, че тя може да се приложи. Ако видя една хартия на земята, аз няма да търся кой я хвърлил, но ще се наведа, ще я дигна, ще запаля една клечка кибрит и ще я изгоря. Ако остане да търся виновника, аз ще изгубя повече време. Ако вървя и видя на земята тук-там нахвърляни пръчици, няма да търся кой ги е хвърлял, но ще ги събера. После ще вляза в стаята си, ще ги туря в печката и ще я запаля. С тия десетина клечки, поне ще стопля стаята си. В този случай аз пестя време. Това е един икономичен метод, който мога да приложа и го прилагам. Той дава добри резултати. Ако направя една погрешка, няма да се безпокоя, да се смущавам защо съм направил погрешката, но ще се заема с изправянето ѝ. Изправянето на една погрешка е подобно на дигането на един лист от земята и изгарянето му в печката. Този е най-икономичният метод, отколкото да ходя да търся виновника на направената погрешка. Често правя грешки в правописа, не можах да науча правилно да пиша, защото българският правопис не е установен. По-рано употребяваха буквата „иж“ („н“, четяла се е като сегашното „и“), а сега я изхвърлиха. После, по-рано употребяваха повече буквата „Ѣ“ (нарича се още „двойно е“, чете се като „я“ или като „е“), днес я изхвърлиха от много думи. При това, има думи, които и до днес се пишат с „Ѣ“ [ят], но техните производни се пишат с просто „е“. Също така, човек трябва да знае къде да употребява препинателните знаци: къде да употреби точка, запетая, двоеточие, удивителна и т.н.

Разправят един анекдот за един ученик – юнкер от военното училище. Той бил слаб по правопис, не знаел къде да поставя препинателните знаци. Като писал една класна работа по български език, той не поставил никъде

никакъв знак. Като свършил работата си, най-накрая турил всички знакове и отдолу писал: „Кругом, марш! Всички по местата си!“ След това той казал: „Господин капитан, аз мога само да заповядвам на тия знаци. Като им заповядвам, те ще отидат по местата си. Ако не са на местата си, значи не са ме разбрали.“

Наистина, мъчно е да поставите запетаята на място, понеже запетаята е човешки принцип. Ако изучавате еврейски език, ще видите че буквата „иот“ е творчески принцип, тя твори нещата. Този „иот“ има форма на запетая, която ние туряме накрая. Значи, дето туриш нещо, непременно ще поставиш запетая. След запетаята има да говориш още, да създадеш нещо. Къде се туря точка? Точка се туря, когато една работа е създадена вече, когато е наредена по мед и масло. Къде се туря двоеточие? Двоеточие се туря тогава, когато искаш да изброяваш от кого колко имаш да вземаш. Като изредиш всичко, въпросът се урежда. Значи, при едната точка въпросът е напълно уреден. При двоеточието човек се намира при елипсовидния процес, при двата фокуса. Засега човек има елипсовидна форма, което показва, че още не може да се движи в кръг. И елипсовидната форма не е лошо нещо. Тя е форма на работа. Погрешките, които човек прави в живота си, произтичат от това, че той не се намира на същото място и на същата обстановка. Земята се движи около Слънцето, а заедно с нея и ние се движим, вследствие на което никога не е на едно и също място. Човек постоянно се намира при нови условия. Това, което днес става, и на което място днес се намирате, идната година съвсем няма да бъде същото. Ден от ден се различават, понеже Земята постоянно се движи по своя път. В това движение и човек постоянно израства, докато мисли, че ще дойде един ден до зенита. В това движение расте главно човешката душа, при което човек се стреми да израсне, да дойде до зенита някъде. След това започва да слиза надолу, докато най-после остарее.

Като остарее човек, къде ще отиде? Когато остарее, човек се намира в плода, в семките. Когато дървото остарее, то има хиляди начини да възстанови своя живот, т.е. да възобнови своя живот. Всяка семка, която излиза от дървото, има възможност да поднови остарялото дърво. Следователно в бъдеще, от хилядите семки, които сте създали, вие ще си изберете една семка, в която животът ви ще се прояви тъй, както искате. Всички семена имат еднакви способности и заложби, но всички семена не могат да произведат един такъв хармоничен живот, какъвто ти искаш. Доброто в човека представя плодът на неговия живот, в който той в бъдеще ще се въплъти. Добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и постъпки на човека представят ония форми, в които в бъдеще той ще се въплъти. Като живее, човек сам определя своя бъдещ живот в зависимост от своите мисли, чувства и постъпки.

Сега, като се говори на хората нещо, което те не могат да направят, казват: „Както нареди Господ.“ Че, как ще нареди Господ, когато ти не вършиш Неговата воля? Сега, като наблюдавам хората, виждам какви състояния минават. Често дохождат при мене нервни, сприхави. Ако дойде някой нервен, и аз ставам нервен като него. Ако искам, аз мога лесно да се освободя от него. Видя ли, че иде, ще се прибера в стаята си и няма да го приема. По този начин обаче аз развивам страх и подозрение. Затова, като дойде един нервен човек, аз го приемам и започвам да мисля как да му помогна. Като го наблюдавам, виждам, че в него не е развито милосърдието, или не може добре да разсъждава, или пък вярата, надеждата не е добре развита в него. Тогава аз започвам да го окуражавам. Виждам, че този човек е закъсал.

Един ден иде при мене един господин и ми казва: „Аз съм Ваш последовател, тук съм закъсал.“ Мисля си: „Този човек ще иска нещо.“ Той продължава: „Реших да отида в Германия, там ще ми бъде по-добре, но моля Ви да ми услужите със сто лева.“ Аз се почудих, че иска толкова малко. Мислех, че ще иска около четири–пет хиляди лева. След това си помислих: „Добър човек е този.“ Защо? Защото се задоволява с малко. Щом се задоволява с малко, той ще успее. Човек с такъв ум успява навсякъде. Като помогнах на този човек, аз изпитах голяма радост – от една страна, че той си услужи, а от друга, че не ми иска много. Ако беше искал много, не зная отде щях да ги взема. Ето, казвам, един добър и разумен човек, който знае как и колко да иска. Той може да иска и сто хиляди лева, да причини смущение в човека. Добре е всеки човек да постъпва и да разсъждава като този господин. Казвам: Ние, които живеем в Бога, имаме нужда от правилни разсъждения. Всеки ден ние трябва да благодарим за онези велики блага, които Бог ни е дал. Днес всички хора сме поставени на изпитания.

Сега ще ви приведа един пример, който не се случва с всички. Той се случил с един българин, на име Цеко Грънчарски. Понеже работите му не вървели добре в България, той решил да отиде в Америка, там да оправи материалното си положение. Но понеже нямал толкова пари за Америка, той решил да отиде във Франция, да научи там езика и после да отиде в Америка да преподава френски език. Той знаел, че американците обичат да изучават чуждите езици, ако се намери някой да им преподава добре. Като прекарал една година във Франция, той почти изхарчил парите си, едва успял да отиде в Америка и се спрял в Ню Йорк. Тук животът му се видял много скъп, затова отишъл в едно малко градче, дето мислил да се установи. Обаче и тук работите му не вървели добре. Той се срещнал с един свой приятел, който го насърчил, казал му, че ще се оправят работите

му. От голямо притеснение той заболял, явило се разстройство на черния му дроб, и лицето му пожълтяло. Той пак отишъл в Ню Йорк, дето се настанил в една болница, докато оздравее. След един месец бил съвършено здрав. Той излязъл от болницата и отишъл във Вашингтон. Другарят му писал: „Гледай да си намериш някаква работа.“ Тук търсил работа, там търсил, но не намерил. В това време даже направил дълг около четиридесет долара и се чудил как ще се оправи. По едно време дошло на ума му да напише едно писмо на другаря си: „Слушал съм от много хора да говорят за Бога, пък и от тебе съм слушал често. Ето, аз сега се намирам в нужда, в затруднение. Нека Господ, за Когото говорите, ми помогне по някакъв начин. Аз се нуждая. Пари нямам, нищо нямам, нито работя, нито приятели, не зная как ще се справя при това положение.“ Като получил писмото му, приятелят му писал: „Слушай, в който ден получиш моето писмо, ти ще имаш нужната сума на разположение и ще оправиш работите си.“ Той мислел, ако другарят му до този ден не оправи работите си, да му изпрати своите спестени петдесет долара. Изпратил писмото на приятеля си и чакал отговор, но цели две недели нищо не получил. Той се чудил какво ли е станало с неговия приятел, докато един ден получава писмо от него. Приятелят му писал: „Вчерашният ден беше един от най-тържествените дни в моя живот. Аз получих една сума, с която платих всичките си дългове, а същевременно имам пари и за път. Бог се погрижи за мене и ми помогна в най-критичния момент. Благодаря за помощта, която Бог ми изпрати. Не се грижи повече за мене.“

Казвам: Всеки човек представя едно съдружие, един колективитет. Когато един член от съдружието страда или се намира в някаква нужда, останалите членове му се притичат на помощ. Този българин опитал това нещо и разбрал, че има Провидение, което мисли за всички хора. Ако кажат на човека, че някой дух му е помогнал, той няма да повярва. Но нека приеме, че някой приятел от хората на Земята му е помогнал. И дух да е помогнал, той пак се изявява чрез хората. Тъй щото, ако вие сте готови да извършите волята Божия, всички ония, които са свързани с вас, също ще имат готовност да вършат волята Божия. Ако вие не сте готови да я извършите, и другите хора няма да я вършат. Някои религиозни казват, че някой дух им говорил. Ако някой дух дойде да ви говори или да ви помогне, той непременно трябва да се изяви в човешка форма.

Ще приведа още един пример. Някъде в Америка имало един човек, който с молитвата си само успял да отгледа две хиляди и петстотин сирачета. Той си турил за правило от никого нищо да не иска, за да провери как работи законът. И наистина, той получавал големи суми все по особен начин. Той живял до деветдесетгодишна възраст. Един ден дошъл при него един англичанин, носи със себе си двеста и петдесет английски лири и го

запитва: „Имате ли нужда от пари?“ Старият благодетел мълчал. Англичанинът взел парите и си отишъл. На втория ден пак дохожда и го пита: „Имате ли нужда от пари?“ Старецът пак мълчал. На третия ден англичанинът дошъл, оставил парите и казал: „Вземете тези пари и ги употребете както намирате за добре.“ Както виждате, тук се явява човек, а не дух, но е изпратен от някого. Такива случаи стават рядко, но стават. Все ще се намери някой дух, който ще влезе в някоя човешка форма и ще ви помогне. Той ще влезе във вашето положение и ще ви помогне. Ще дойде при вас и вие в негово присъствие ще имате много добро настроение. Бог присъствува във всяка добра душа, във всеки вярващ човек, във всяко разумно същество. Бог избира тъкмо такива същества, които могат да изпълнят волята Му.

Не е лесно да стане човек пророк. Как мислите вие, Иона беше ли пророк на мястото си? Бог му каза да отиде в Ниневия да проповядва, но той си каза: „Господи, аз зная колко си милостив. Аз ще кажа това, което ми заповядваш, но Ти ще се смилиш и ще ги помилваш. Тогава аз ще остана на поругание. Не се хващам за тази работа.“ Иона взе торбичката си, взе парите си и замина за Испания с един кораб. Като се качи на кораба, в морето се яви голяма буря. Всички се питаха помежду си кой може да е причина за тази буря. Иона каза: „Аз съм причина, затова, за да утихне морето, хвърлете ме във водата.“ Те го хвърлиха във водата и наистина, бурята утихна. Тук го чакаше една голяма риба и го глътна. Така прекара Иона в утробата на рибата известно време. Непрестанно се молеше на Бога да го спаси. Той се молеше: „Господи, ако рибата ме изхвърли на брега, ще отида не само в Ниневия да проповядвам, но и зад Ниневия, дето ме изпратиш. Положението, в което се намирам, е по-тежко от всичко друго.“ Заповяда Господ на рибата да изхвърли Иона на брега.

След това Иона благодари на Бога и се върна в Ниневия да проповядва. Той разказваше на хората, че Бог е решил да накаже всички, от цар до последен. Всички ще потънат във водата, ако не изпълняват волята Божия и не изправят живота си. Той беше много силен в проповедта си, изплаши всички. Хората се стреснаха, молиха се, разкаяха се за греховете си. След това Иона се оттегли на края на града, да види какво ще стане. Там прекара той цели четиридесет деня и нищо не стана.

В това време, за един ден израсна една тиква, която пазеше главата му от силното слънце и [той] си казваше: „Поне една тиква ме разбира.“ Като видя, че Ниневия не потъна, Иона изгуби равновесието си и казваше: „Аз знаех, че така ще постъпиш, Господи.“ Бог заповяда на един червей да прегризе тиквата на Иона и в една нощ тя изсъхна. Като нямаше кой да го пази вече от Слънцето, Иона тежко си въздъхна и съжали за тиквата.

Тогава Бог се обърна към него с думите: „Ти съжаляваш за една тиква, която в един ден израсна и в една нощ изсъхна и за която не си употребил никакви грижи. Не трябва ли Аз да съжалявам всички тия хора, между които има малки деца, които не различават дясната си ръка от лявата? Щом тия хора съзнаха погрешките си, не трябваше ли Аз да отложа наказанието Си, докато се поправят?“ Имаше едно отлагане, но наказанието пак дойде. Понякога ние искаме нещата да стават точно така, както ние ги разбираме. Ако човек не върви по Божия път, това, което Бог е казал, непременно ще стане.

Сегашните хора се нуждаят от една нова наука. Духовните хора особено трябва да пазят следното правило: малко да говорят, а повече да мислят, повече да чувствуват и повече да работят. Никога не говорете за неща, които не са станали или които мислиш да направиш. Говориш ли за такива неща, те няма да станат. Говори само за неща, които са полезни и които се отнасят до всички. Не говори за ония неща, които се отнасят само за тебе. Те са само за тебе, за никого другиго. Има неща, които се отнасят само за вас, а има неща, които са общи за всички. Иона е взет за пример на всички хора. Писано е малкото му име. Аз дадох пример за онзи от Габрово, но не смея да кажа нито името му, нито годината и деня, когато се случи това нещо, а на Иона е турено името. Също така е написано името и на Давида. За една погрешка се написа и името му, макар че беше цар. Как мислите, съжалява ли Давид, задето името му е изнесено пред целия свят? Не само че не съжалява, но той се радва и казва: „От моята погрешка ще се ползуват много хора.“ И Иона казва същото. И той се радва, че от погрешката му ще се ползуват много хора.

Следователно и ние трябва да се радваме, когато направим една погрешка. Когато ние се радваме за направената си погрешка, тя ще принесе хиляди блага на окръжаващите. От погрешките на всеки едного ще се ползуват много други. Всяка твоя погрешка, за която ти се радваш, тя именно ще допринесе някаква полза на окръжаващите. Направиш ли една погрешка, зарадвай се и кажи: „Слава Богу, че се избавих.“ Ти си паднал в един трап – това значи погрешката. Веднага забий един кол на това място, тури един надпис: „Пазете се да не паднете в трапа.“ И като тръгнеш да си вървиш, обърни се към надписа и се зарадвай, че само ти си паднал в трапа, а другите имат възможност да се предпазят. Не съжалявайте, че сте паднали и не питайте защо стана така с вас. Ако с вас не беше станало, все щеше да се намери някой, с когото да стане същото. Все един щеше да падне в трапа. Радвай се че си ти, а не друг някой.

Сега аз бих ви привел много примери, но има примери, които могат да опетнят човешкия ум. Например, като ви говоря по някои въпроси, вие

казвате: „Така се говори, но нещата не могат да станат така.“ Всички неща, които са добре обмислени, в които има разумност и светлина, всички неща, в които има добрина и топлина, всички неща, в които има разумност и сила, могат да станат. Защото и в Писанието е казано: ако желаем неща, които са съгласни с волята Божия, които са съгласни с Божията разумност, които са съгласни с Божия живот и с Божията любов, всичко това може да стане. Но ако ние желаем неща, които не са съгласни с тия неща, не могат да станат. Често хората страдат поради това, че някои работи не стават както те желаят. Какво става в живота? Аз съм срещал пушачи на тютюн – хора, които са пристрастени към тютюна. Като няма възможност да задоволи нуждата си за пушене, той ходи от човек на човек да проси да му дадат тютюн. Обаче, дето отиде, всички му отказват под предлог, че и те сами нямат. Така продължава цели двадесет години, докато един ден се откаже от тютюна. Щом се откаже, тогава ще се намерят хора да му предлагат да запуши. Този му предлага, онзи му предлага и той е принуден на всички да отказва. Всички онези, на които искал в продължение на двадесет години, всички ще се изредят да му предлагат.

Питам: Защо трябва да искаш неща, от които отпосле ще се отказваш? Човек трябва да иска такива неща, от които след като се откаже и дойдат да му ги предлагат, да е готов да ги приеме и да благодари за тях. Какво трябва да иска човек? Ако вие сте на мястото на този тютюнджия, какво трябваше да искате? Ако аз бях на неговото място, ето какво щях да искам. Щях да се обърна към Господа с думите: „Господи, дай ми едно светло сърце, да разбирам нещата; дай ми един светъл ум, да разбирам нещата; дай ми една силна воля, да бъда свободен.“ И тогава, ако хората не се отнасят добре с мене, да кажа: „Господи, дай ми една силна и светла мисъл, силна воля, че като бъда на тяхно място, да зная как да постъпвам.“ И като бъдеш на тяхно място, да отвориш крановете на своя живот, отдето да потече. Кой как дойде при тебе, да каже: „Ето един човек, който знае как да постъпва.“ Такива хора иска Господ, че дето да текат, да поливат градините, да се ражда изобилно. Изобилно вода е нужна на хората.

Сега аз срещам мнозина, които се оплакват, че нямат приятели на Земята. Чудна работа. Да живееш толкова време на Земята, че да нямаш един приятел. Според мене, ако човек няма нито един приятел, в моите очи той не минава за добър човек. Казвам: Няма човек на Земята, който да няма поне един приятел. Това не е вярно, че няма нито един приятел. Поне един приятел има – той е Бог. И ако аз кажа, че нямам нито един приятел, това е лъжа. Поне един приятел имам – това е Христос. Поне един приятел имам – това са светиите. Поне един приятел имам – това са всички гениални хора, които са работили и работят за човечеството. Срамота е

човек да казва, че няма нито един приятел. Заблуждение е да мисли така. Хората страдат от тази лъжлива идея в себе си. „Ама, Бог ме е изоставил.“ Че Бог те е изоставил, това ни най-малко не показва, че не ти е приятел. И светиите могат да те изоставят, но това ни най-малко не показва, че те не са твои приятели. Хората са дошли на Земята да се окъпят, да се пречистят добре, поне десет пъти да минат през баня и тогава да се облекат с нови, чисти дрехи. За тия хора се пита в Писанието: „Какви са тези с белите дрехи?“ Това са ония хора, които минаха през големите мъчнотии и страдания и се очистиха. Бъдещият свят се създава за чистите хора. Сега се създава нов свят, нова епоха настъпва само за добрите хора в света.

И след всичко това слушате някой да казва: „Да си поживеем!“ Как ще си поживеете? Ако си на фронта, как ще си поживееш? Ако си в някоя баня, как ще си поживееш? Ти си изгубил една голяма сума, как ще бъдеш спокоен да си поживееш? Ако си генерал на бойното поле и изгубиш няколко важни сражения, за които ще те съдят, можеш ли да бъдеш спокоен? Всички служби, които човек заема на Земята, човек все може да се изложи някъде. Ако спечели – добре, но ако изгуби? Печалбите са много рядко, повече са загубите. Всички хора ще бъдат съдени. Защо? Защото не са употребили ума си на място, защото не са употребили сърцето си на място и защото не са употребили волята си на място. Дойде ли ти някакво изпитание, кажи: „Аз не искам да бъда съден. Аз искам да употребя ума, сърцето си и волята си на място.“

Две съдби има в света: едната съдба ще бъде за праведните хора, а другата – за грешните. Праведните ще бъдат съдени, за да им се въздаде според правдата. Праведните ще бъдат съдени на Земята според закона на доброто, който ще бъде тяхното възнаграждение. Грешните ще бъдат съдени според техните престъпления. И на тях ще се въздаде заслуженото. На праведните ще се въздаде Божието благословение, а на грешните – товара, който те сами са създали. На последните ще се каже: „Всичко нечисто, което сте създали, трябва сами да го изчистите. Щом сте го създали, вие сами можете да го изчистите.“ Това е новото учение. Ако искате да се подигнете, да бъдете благоприятни на Бога, на светиите, на добрите хора в света, тази е мисълта, която трябва да следвате. Сегашните хора минават през големи борби и мъчения. Макар че злото ограничава хората, но няма да се мине много време, ще дойде нов, добър порядък в света. В света иде нещо хубаво, но преди да дойде то, ние ще минем през едно голямо изпитание. След това изпитание настава въдворяването на Царството Божие на Земята.

Сега вие искате да знаете кога ще бъде това време. Когато учениците питаха Христа за времето, когато ще дойде Царството Божие, Той им

отговори: „Не е за вас да знаете времето, годината, когато ще стане това.“ Вие не трябва да го знаете. Аз ви казвам, че е наближило това време, но годината и деня не трябва да знаете. Можете да мислите, че ще бъде след десет години, или след двадесет, след тридесет, след сто или повече – това са ваши теории. Вие не трябва да решавате въпроса повърхностно, но ще знаете: Всеки, който изпълнява волята Божия и възприема Божията любов, за него е дошло Царството Божие; всеки, който възприема Божията мъдрост и Божията истина, за него е дошло Царството Божие. Приемете ли всичко това, вие ще бъдете свободни. И тогава, каквито бури да има, вие няма да се смущавате. Това не значи, че бурите няма да ви закачат. Не мислете, че праведният ще остане незасегнат от бурите. Ветровете и бурите ще го закачат и него, но той не се смущава от тях. Той всякога разсъждава и знае как да се справи.

Сега ще ви приведа един пример. Това се случи може би преди повече от тридесет и пет години. Бях във Варна и един ден реших да отида в едно турско село, наречено Гюлека, хубаво място. Идва един българин, иска да ме заведе до селото. Казвам му: „Почакай малко, защото от запад иде един облак, малък е сега, но нека почакаме да замине.“ – „Какво ще те е страх от такова малко облаче? Да вървим! Аз бързам, имам работа. Ако не дойдеш с мене, аз сам ще вървя“ – рече този българин. Той беше бакалин, носеше стока – захар и други неща. Като видях, че бърза много, тръгнах и аз с него. Не се мина много време и заваля пороен дъжд, повече от половин метър височина. Той се видя в чудо. Всичката му стока – захар, това-онова, отиде. Той току се почесва по главата, мисли си и казва: „Защо не те послушах! Да бях те послушал, нямаше да стане това.“ Както и да е. Продължаваме по-нататък и трябва да минем през една река, мостът на която беше залят отгоре. Сега му казах: „Слушай, сега вече ще се оставим на конете. Ще пуснеш юздата им, няма да ги дърпаш. Ако те пожелаят да минат реката, ще се оставиш на тях. Ако не пожелаят те, ще се върнем в близкото село, няма да се излагаме.“ Той ме послуша. Остави конете свободни и те потеглиха. Те разбраха, че мостът ще издържи и минахме благополучно. Казвам: Понякога конете разбират работата по-добре от човека, понякога и на конете трябва да се вярва.

Казвам: В света съществува една разумност, която се проявява навсякъде – и в животните, в най-малките мушици, в растенията, навред. Ако вярвате в този закон, вие ще имате вътрешна опитност, вътрешни способности, чрез които ще се ориентирате в живота си. Трябва да знаете, че всяко нещо, което се случва в живота ви, каквото и да е, то е за ваше добро. Не съжалявайте, че ви се е случило нещо, което не сте очаквали. Всяко нещо, което ви сполетява, след години ще донесе някакво благо заради вас. Не искам да ви утешавам сега, но казвам, че всички ще го опитате. Радвайте се,

че ви се е случило нещо, а не съжалявайте. При мене са идвали много болни и аз съм им казвал: „Радвам се, че сте се разболели.“ – „Как тъй? Това е много жестоко.“ – Защо се радвам? Защото, ако не бяхте се разболели, нямаше да дойдете при мене. А така, като сте дошли, ще мога да ви кажа нещо добро за вас. Като видя, че някой се присвива от болки в корема, казвам му: „Ти знаеш ли, че си много несправедлив човек? Ти не живееш добре с жена си, постоянно я хокаш. С децата си не постъпваш добре. Затова те боли коремът.“ – „Да не е дохождала тя да се оплаква?“ – „Казвам ти: Ще измениш поведението си спрямо жена си. Ще измениш поведението си и спрямо децата си. Ще виждаш доброто в жена си и в децата си, ще знаеш, че Божественото работи и в тях. Като станеш справедлив и измениш поведението си, болката в корема ти ще мине.“ – „Ами цяр?“ – „Ще вземеш лайкучка и на всеки десет деня ще пиеш по една чашка.“ – „Ама, да не утешаваш само?“ – „Ако след десет деня коремът ти не мине, пак ела при мене. Ще изпиеш десет чашки за десет деня и болката ти ще мине. Даром ти давам този цяр, нищо не ти искам.“

Мислите ли, че ако съвременните християни имат Христовата любов в себе си, нямаше да разрешат въпроса за войната така, както Христос би го разрешил? Те нали вярват в Бога и в Христа? Защо не го разрешат? Те не могат да го разрешат, защото всеки иска да го разреши за себе си. Българинът казва, че всеки тегли чергата към себе си. Право е това. Ние трябва да пазим своята черга. Но има Божествени условия, които трябва да се поставят над всякаква черга. Ако ние не любим Бога, ближния си както трябва, Духът няма да ни даде Своите благословения. Ние няма да се ползуваме от светлината, от храната и от съня както трябва. Нищо няма да получим. Казвам: Необходимо е любовта да влезе в живота на всеки човек като велик закон за постижение. Всеки човек трябва да постигне това, за което е изпратен на Земята. Всички хора не са изпратени за една и съща работа. Всеки човек трябва да свърши една специфична работа. Каква е тази работа, само той може да знае. Има много работи, които са предоставени на човека, но една от тях е специфична, която само той може да свърши.

Сегашните времена изискват от хората непоколебима вяра. Речете ли да проявите вярата си, ще дойдат всички съмнения. Дадете ли път на съмнението, веднага ще дойдат и нещастията в живота ви. Не мислете, че нещастията в живота ви са лош признак. Не, те представят едно велико благословение за вас. Надали досега е имало човек на Земята, който да е страдал като Христа. Писанието описва Неговите страдания. Наистина, страданията Му са били толкова големи, че кръв е излязла от порите Му. От гърдите Му се изтръгнала една въздишка и Той казал: „Господи, Господи, защо си Ме оставил?“ Христос сам се намери в голямо

противоречие. Този, Който имаше сила да лекува други, на Когото всички очакваха, дойде до положение да се ругаят с Него, стана посмешище на хората. И най-после Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа Си." И след това възкръсна. Надали е имало човек в света, който да е бил толкова щастлив като Христа. Няма човек в света, към когото Бог да е изпратил Своето благословение така изобилно, както към Христа. И ако вие имате тази любов и вяра в Бога, както Христос я има, така и вие ще имате всичката чест и слава, всичките Божии благословения. Нека това бъде вашето наследство.

Ако от всичко казано досега нищо не помните, помнете поне това: Благодарете за вашите добри майки и бащи. Благодарете за вашите добри братя и сестри. Благодарете за вашите добри приятели, за вашите добри слуги, за вашите добри учители, за всички добри хора, с които сте се срещнали досега и с които ще се срещате в бъдеще.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

5-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

* На 22.X.1939 г. и на 29.X.1939 г. по каталога на Елена Андреева няма неделни беседи. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1939_11_05 Ще бъдат опитани
утринно слово

ЩЕ БЪДАТ ОПИТАНИ

5-то неделно утринно Слово
5 ноември 1939 г. 5 ч.с.
Изгрев
Отче наш.
Духът Божи.
В начало бе Словото.
Ще прочета 14 глава от Евангелието на Иоана.
Венир бенир

У всички хора има едно вътрешно очакване. Всеки един, като стане сутринта, все очаква нещо. Гладният като стане, очаква да се нахрани. Жадният – да се напие. Бедният очаква как да се справи с беднотията, богатият размишлява как да запази това което има; онзи, който се учи, размишлява как да придобие знание. Всеки човек все мисли заради нещо. Има хора които не мислят за тези работи. Сутрин като стане, той мисли как някой го е обидил и как да се справи с него. Има някой, който се скарал с баща си и мисли какво да направи – да бяга или да се примири. Та вие, които ме слушате, сте от разни категории. Всеки си мисли по нещо. Когато младите моми играят на хорото, казват, че те се забавляват. Забавляват се, обаче, всяка мома, като играе на хорото, все хвърля око на някъде. Децата, които обикалят плодните дървета, спират се на това дърво, на онова дърво, но някое дърво им обръща специално внимание. Спират се на него с по-голяма научна любов, да го огледат. Разглеждат го ден, два, три, все го обикалят. Това дърво е особено, обръща им внимание. Може да запитате: Защо обръщат внимание на дървото? Има нещо, което ги интересува.

Има нещо в човека, което му причинява приятност. А пък има неща, които му причиняват болки и страдания. Разправяше ми един мой приятел. Той ми казваше: „По някой път ние не оценяваме услугите, които хората ни правят. Аз бях много немарлив, когато падне някоя капка на дрехата ми, или когато яката ми не е на мястото, или когато палтото ми тук-таме се е поокъсало. Тези работи не са важни, си казвах. Все мислим за философски работи. За какви философски работи? Мислех да стана голям човек, да напиша голяма книга, че като я четат, всички хора да говорят заради мене. И гледах за в бъдеще как ще израсне моя портрет. Как хората ще ме гледат! И действително, написах една книга, че като ме зачесаха. Обръщам

да чета един вестник да видя какво е писал за книгата. Най-първо ме понамажат и после критикуват. После чета друг вестник. Те са безпощадни, не мога да спя". Казах му: „Нали искаше всички хора да обръщат внимание на тебе? Ето, всички хора обръщат внимание на тебе". Казах му: „Как се справихте после с въпроса?" Той каза: „Три, четири вечери не можах да спя. Мислих: Еди кой си вестник, какво е писал и си казвах: Чакай, аз ще му се отплатя. Това е една беля. Писаха, че съм бил голям профан, че стилът ми не бил добър, че глаголите, местоименията, прилагателните не съм турил на място, че точките, запетаите, точка и запетаите не съм турил както трябва. Дотогава аз мислех, че глаголите, местоименията, точките са на място. А пък като излезе тази книга, излезе, че глаголите не са на място."

Та вие,които сте при мене и ме слушате, сте все от видните писатели. Как ще го обосновa? Понеже сте недоволни от живота. Значи, писали са вестниците нещо не добро за вас. Сега има една философия в живота. Вие не разбирате, че когато хората ви хвалят или корят, какво произвежда похвалата и укоряването. Вие не знаете това. Всички, които ме слушате, не го знаете. Няма нито един, който да го знае. Ако бихте знаели, аз бих се проучавал от вас. Като те хвалят хората, какво придобиваш? И като те укоряват, какво придобиваш? А пък те са две неща много на място. Най-първо или ще почнат хората да те хвалят и после ще те укоряват или най-първо ще те укоряват и после ще те хвалят. Не може да бъде другояче.

Всякога похвалата произвежда в човека сухота. Щом почнат да те хвалят хората ще станеш сух, а пък знаете, че при сухотата растенията не растат. В една година, която е суха, всичко съхне в растителното царство. Следователно, необходимо е укорът да дойде. Укорът донася влага. Някой път влагата може да падне много, че да образува кал. Но в реда на нещата е това. По-добре е да има кал, измокрюване, но да има растеж в живота, който е едно благо. Лошавината не е в сушата, не е и във влагата, но в крайната влага и в крайната сухота. Ако целият живот само те хвалят ти ще изсъхнеш, ще станеш на пастърма. А пък ако целият ти живот само те укоряват, ти ще станеш само на мухъл. Всичко в тебе ще стане само на мухъл. И всичко ще почне да гние. Когато те укоряват хората, ти не знаеш кого укоряват. Например ти си актьор, играеш известна роля на сцената. Да кажем, че играеш роля в българската пиеса „Иванко убиецът" или в „Хамлет" от Шекспир с прочутото изречение „To be or not to be" („Да бъда или да не бъда"). Питам: Кого укоряват? Ти не си Стоян, Драган, Петко, Иван, но играеш някоя роля с това име. Например ролята на Иванко. И хората те укоряват като Иванко в тази драма или трагедия.

Защото драмата и трагедията се отличават по две неща. В драмата героите

минават през големи изпитания, но живи остават, а пък в трагедията, героите умират. Та който пише трагедия, но не умъртвява героите си, той е простак. А пък който пише драма и уморява своите герои и той е простак. В драмата ще прекараш героя през най-големи изпитания и ще го оставиш жив. Тогава ти си гениален. А пък в трагедията, ще умориш и двамата, тогава също си гениален. Ако не ги умориш, простак си.

Всеки един от вас, всички вие сте списатели. Пишете или драма, или трагедия. Ако минавате през големи изпитания и героите във вас остават живи, това е драма. А пък ако имате едно изпитание, при което вашите герои всичките измират, то е трагедия. Питам: Каква е загубата в една трагедия, когато героите умират? От икономическо гледище има печалба. Умират героите, по-малко ще ядат, по-малко разноски ще има. Всяка година той ще похарчи по 24 хиляди лева. Значи, като умориш двамата герои, 48 хиляди лева са спестени пари. Следователно, онзи, който пише трагедия, той спестява парите за сиромасите, бедните деца. Двама герои са умрели и най-малко 10–20 деца, с тези пари, ще прекарат добре. Онзи, който остава своите герои живи, той не разбира от икономия. Той често претърпява фалит.

Всякога аз познавам, кой пише драма и кой пише трагедия. Някой казва: „Не ми са уредени сметките. Имам да давам. Не ми достигат парите“. Казвам, той пише драма. А пък казва някой: „Аз си уредих работите вече. Всичко ми тръгна.“ Казвам: Той пише трагедия. Аз разглеждам въпроса от икономично гледище. Разглеждам го другояче, а не както обикновено. Сега похвалвам онзи, който пише трагедия, защото уморява героите. Той казва: „Вие живеете в един свят, който не е така уреден. Ако ви оставя тук, много ще страдате. Искам да ви пратя в онзи свят, дето много добре ще ви посрещнат, ще бъдете обикнати. А пък в този свят няма да имате нищо, няма да имате шапки, къщи, обуща и пр. А пък в онзи свят ще ви пратят при ангелите, ще хвъркате с крила от един свят в друг.“ Не е ли хубаво да уморяваш героите си? Това не е уморяване, но то е да им купиш един билет и да ги изпратиш. Когато заминават някои за онзи свят, другите плачат. А пък щом има влага, има и плодове. А пък понякой път е хубаво, да останеш в този свят, понеже има блага. За онези от вас,които не сте изучавали живота, някой път не е удобно да отидеш на онзи свят. Христос казва: „Ще отида да ви приготвя място. И като ви приготвя, ще ви взема.“ Но понеже там няма място още, тук да останете е по-добре. По-добре е една малка работа, отколкото да нямате никак работа. Като не си ял 4–5 дни, по-добре е един сух хляб отколкото никак.

Та ония от вас, които искате да изучавате живота, трябва да вникнете добре в него. Бог, който е създал света, е наредил света много умно. Онези, които

не са мислили, те искат един живот весел, но веселият живот на земята е комедия. Ти можеш да играеш роля на комедия, на драма и на трагедия. И комедията не е лошо нещо. Какво добива човек в комедията? Когато всички хора са тъжни, комедията като влезе разсмива всичките. Комедията е едно отлично лекарство за лекуване. Има известни лекари, които лекуват само със смях. Дойде при лекаря някой неврастеник или някой, комуто го боли стомаха и казва: „Г-н лекарю, боли ме корема.“ Лекарят почне да се смее: кис, кис, кис. – „Боли ме корема! Сериозна е тая работа.“ – Кис, кис, кис. – „Умирам!“ – Кис, кис, кис. Той все се смее. Но дойде по едно време, че и болният и той почне да се смее. Лекарят се смее, но и той се смее, болният. Болният казва: „Г-н лекарю, олекна ми.“ Лекарят иска да му отвлече вниманието. Да не мисли за стомаха си. Понеже той мисли, че го боли стомаха и затова го боли.

Тези лекари, които така се смеят, те са одарени. Не всеки може да се смее така. В Америка имало един проповедник смешкар на име Сем Джонс. Джон е Иван, а пък Сем не може да се преведе. Той бил такъв голям смешкар, че като говори, цялата публика, всички се смеят. Всички отиват да го слушат. Ако някой американец е меланхолик и иска да се самоубие, казва: „Преди да умра ще слушам Сем Джонс и тогава да отида на другия свят.“ И като отиде, забравя своите тъги. Цялата публика се смее. Сериозни влизат всички, които излизат искат да се смеят. Този проповедник разправя: Аз бях знаменит евангелски проповедник и видях, че тази работа не върви и реших да напусна проповедничеството, но преди да напусна, проповядвах на хората. Хората не ме разбираха. Все казват, че критикувам не на място. И казах: Ще ударим на смях – комедия. Писах драма, трагедия, не върви. И почнах комедия. Бях виден проповедник. Имаше един виден член в църквата, един богаташ, много опак човек. Никому добро не прави и все някого ще намери да критикува. Всички бяха лоши за него. И всички трепереха от него. Една вечер идва някой при мене към 10 часа и ми казва: Господин пастир, този човек се е разболял и умира. Да се молим за него! Той иска да те види! Понеже умира. Аз казах: Да се молим, защо? По-добре е да си замине. Отивам при богатия и му казвам: Защо ме викате? – Умирам, да се помолите за мене. – Да се помоля, но какво? Какво ще кажа на Господа за тебе? Че ти никога нищо добро не си казал. Какво ще туря под колената си? Какво ще моля Господа да поживее едно сухо дърво? Да замине на онзи свят! Моли се да не умирам! – Ще напиша трагедия. Какво искаш да напиша? – Напиши една драма. – Но за да напиша драма, какво ще платиш? Ти си богат човек, какво ще дадеш, колко хиляди? Хиляда лева не тургам под колената си. Оная сума която ще дадеш, да бъде толкова голяма, че да бъде меко под колената ми като я туря. Понеже евангелистите се молят на колене. „Половин час ще се моля, трябва да бъде меко под колената ми.“ Болният казал: „Каквото искаш, ще

дам.“ Проповедникът разправя: „И като седнах на това мекото, почнах да пиша драмата. Помолих се. След това го попитах, как е? Болният каза: „Почувствувах едно малко облекчение!“ Казах му: „Ти си герой на драмата! И ако не изпълниш всичко, което обеща тази вечер, ще напиша трагедия. Почни, че ако не изпълниш това обещание, което сега даде, ти ще заминеш за онзи свят!“ Онзи казва: „Искам да си поживея малко.“ – „Тогава ще ме слушаш. Каквото обещаеш, трябва да го направиш.“ Сем Джонс така говори на своята публика. Вие всички, които живеете, ако не знаете как да живеете, Господ ще напише от вас или драма, или трагедия.

А пък аз ви предупреждавам. Ако искате Господ да напише нещо хубаво, добре ще живеете, разбирате ли го това! А пък аз ви мисля доброто и искам като герои на сцената, като излезете на сцената, да кажа добро за вас, да не кажат: „Какви герои,“ но да бъдете пълни с добродетели, с благородни постъпки, с отлично държание, добре облечени. Такива герои да бъдете, че всеки да пожелае да бъде такъв един герой в света, като вас. Може да ме попитате, защо ви говоря тези работи? Човек трябва да бъде смел, казвал проповедникът. Той трябва да бъде смел, да се справи. Да знае как да се справи със своята драма и със своята трагедия. И Сем Джонс разправя на публиката си живота на друг проповедник. А пък в Америка, в тези времена се случвали такива работи. Сем Джонс разправял така: „В едно село дошъл един проповедник и не знаел как да проповядва. Хората са го били и са го изпъдили. Все имало такива, които не харесвали проповедника и след като им проповядвал, биели го. Пратили един проповедник, набили го. Пратили друг и него набили. Трети, четвърти, също. И като дошло да се назначи някой там, нямало кандидати. Който дойде в това село бият го, понеже не знае как да проповядва. Най-сетне излиза един проповедник, бабачко. Висок около два метра, с силни мускули. Аз искам да отида. И тръгнал за селото. И казали на селяните: Пратиха ви един много голям проповедник. И те излезли да го бият, преди да е проповядвал още. Гледа той, че тези 12 души го чакат да го бият за да си върви от селото. Той слиза от коня и засуква ръкавите си и всички ги натъркалва и ги свръзва, и 12-те души.И после ги докарал и ги турил пред себе си. И почнал да проповядва една хубава проповед. И 12-те души се обърнали към Господа. Той им казал: Още веднъж вие да не биете Божиите посланици. Че мене Господ ме прати. Той е недоволен от вас. Изпотрепвам ви втори път.“

Вие ще кажете: „Дали това е уместно?“ Ще кажете това е грубо. Че когато хората се бият на бойното поле, културни народи – германци, англичани, французи с всички свои съоръжения и въпрос не става. Всеки ден може да се избиват по стотина души хора най-малко. Най-малко двама, трима души може да се избиват и въпрос не става. В съгласие ли е това с Божията

Воля? Не е. На бойното поле сега пишат трагедия. Един ден авторите ще пишат за войната между Германия, Франция, Англия, ще пишат една трагедия. Ще пишат колко е коствала войната, колко хора са измрели. И след това ще извадят известна поука от тази война.

И в нас, ние хората, всякога правим една война. Ние понякога се възмущаваме от войната, която става отвън. Но ние в годината всяка седмица водим по една война. Петдесет и две седмици има в годината. Петдесет и две войни водим през годината. И всяка една война има едно голямо изтребление. Измират някой път по 2, 3, 4, 5, някой път по 10 милиона клетки в тялото. След като си боледувал, колко много клетки измират. Знаете ли колко много клетки са измрели от един нередовен живот? Казваш: „Простудих се." Простудил си се защото си създал условия за простудяване. Има хора, които и при голям студ не се простудяват. Кръвта им е на място, т.е. тя е чиста. Мислите им са на място. Умът им е на място. Сърцето им е на място. А пък тези, които се простудяват, умът им и сърцето им не са на място. Пътуват двама души, зимно време при 25 градуса студ, на коне. Свили са се, гледат един пътник паднал на пътя. И двамата, тези, са проповедници. Отиват да проповядват. Единият казва: „Да слезем, да помогнем на този човек." Другият казал: „Какво ще слезем, ако слезем, ще умрем." – „Аз считам, че трябва да сляза." – „Ти слез, а пък аз ще вървя, да стигна до целта." Онзи като слязъл, почнал да търка падналия пътник и го съживил. В същото време и сам се стоплил. И двамата тръгват и намират другия паднал от коня и замръзнал. Онзи, който не разбира живота, не иска да помага някому. Помогни на замръзналия и като помагаш, ти помагаш на себе си. Законът на света е този: С всяка помощ,която можеш да дадеш на когото и да е, ти помагаш на себе си. Животът – това са скачени съдове. Хиляди тръби могат да се турят. Те са само проводници на онази вода, която може да мине през тях за един град. Тази вода пренася блага за всички същества. Всеки може да си прекара вода от тази тръба.

Ти като помагаш за общото добро, това добро ще дойде и за тебе. Та всичката погрешка на хората седи в това, че те не искат да работят за Бога.

Те казват: „Трябва да работим за себе си." Как започва общото благо. Ти трябва да посееш една семка в земята. Това е общо благо, тази семка има условия да се развие едно дърво, да живее и да даде плод. Пък ако ти считаш, че е маловажно да посееш тази семка, ти не можеш да вкусиш от плода. Ако посееш семката, след няколко години ти ще опиташ благата,които си направил. Та изпърво ти ще посееш. Някои от вас казвате: „Каква полза като направя добро?" Ти разглеждаш въпроса механически.Ти като направиш едно добро, ти си първия човек, който ще

вкусиш своя плод. Примери има много. Ще ви дам един пример. В Австроунгария един голям търговец, богаташ бил посетен от един беден човек, който му казал: „Дайте ми хиляда лева назаем. Аз ще ви върна парите. Може би един ден да имате нужда от тези пари.“ Богаташът се усмихнал и казал: „Няма нужда да ги връща.“ И извадил, и му дал хиляда лева. Минават се 15 години. Богаташът забравил за парите. Този, бедният човек отива в Америка и с тези пари забогатява. А този търговец изпаднал, станал беден, изгубва своето състояние след 15 години. Той получава един чек от 15 хиляди долара. И пише в писмото си: „Господине, преди толкова години вие ми дадохте хиляда лева. В знак на признателност за вашата услуга сега ви изпращам една малка сума от 15 хиляди долара.“ Петнадесет хиляди долара не са малко. Те са един милион и половина. Тъкмо навреме идат тия пари. Той си спомнил, че преди 15 години дал хиляда лева. Питам: Ако той не беше направил тази услуга, би ли получил тая сума? Тая услуга онзи му я връща десеторно и повече, отколкото е взел.

Та казвам: При днешните условия вярващите трябва да разбират онези основни неща – всички на земята са дошли не да служат на себе си. Защото, ако човек служи на себе си, той непременно ще умре. Трагедия е това. Ако живееш за себе си, ще напишеш трагедия, ако живееш за Бога, ще напишеш драма. Пак ще страдаш, но жив ще останеш. И виден ще станеш. Онези хора, които Бог остави живи, той ги оставя на земята, понеже има защо да ги остави. А пък друг минава през трагедия. Той е един престъпник, който не знае как да живее. Написва му се трагедия. Осъжда се на смъртно наказание. Всеки, който не е живял добре, написва една трагедия.

Сега има изключение: Когато един автор пише една трагедия, когато трябвало да напише драма. Когато дойде Христос на земята, евреите трябваше да напишат драма, а те написаха една трагедия. Мислите ли, че Христос не трябваше да умре? Не. Христос трябваше да пострада както казва Писанието, но не да умре. Евреите мислеха, че ако остане Христос, от техния народ нищо няма да остане. Те мислеха, че той ще бъде едно голямо зло за тях.

Евреите се страхували, че ако Христос остане жив, римляните ще ги съсипят, ще дойдат и ще ги унищожат. И ако четете вие историята на Йосиф Флавий, еврейски историк, ще видите, че това от което се страхували евреите, а именно, че ще дойдат римляните и ще ги унищожат, това именно и станало. Те искали смъртта на Христа и казвали, че по-добре е да замине един, отколкото цял народ. Но това от което те се страхували, става с тях. И когато Тит обсади Ерусалим, след обсадата и превземането на Ерусалим, той е разпънал на кръст 60 хиляди евреи. И по

цялото протежение от Ерусалим до Рим, все е било кръстове – 60 хиляди разпънати на кръст! Такова отчаяние и ожесточение и имало между евреите. На едно място били обсадени 2500 евреи. Те за да не се предадат, избират 12 души, които да избият 2500 души. След това 12-те души ще избират един да избие 11-те герои. И онзи, който остава сам, сам се убива. И когато са влезли римляните, да видят, римските сърца, които са били толкова жестоки, се потърсили. Такова отчаяние дойде на евреите заради смъртта на Христа!

Христос казва: „От нине няма да ме видите, докато не кажете – Благословен Онзи, Който иде в Името Господне!“

Това е един живот на безлюбие. Някой път ние сме готови да извършим в себе си какво ли не. Ако ви се случи някоя малка неприятност, не можете да приложите закона на Любовта. Но мислите ли че Господ, Който е създал света, че нему е добре? Нему много пъти Му е неприятно. Както ние живеем с нашите мисли и пр., ние ни най-малко не сме благоугодни на Господа. Колко мисли има в нашия ум, които не трябва да съществуват. Колко желания, колко постъпки има в нас всеки ден, които не трябва да съществуват. Защото тези лоши мисли, желания и постъпки, са които произвеждат всички трагедии в света.

И казвам: Ако ние имаме любовта на Христа, ще се избавим от всички противоречия. Ние очакваме да получим възкресение. Какво показва възкресението? Възкресението това е един опит за да познаеш дали си изпълнил Волята Божия или не. Всички ще бъдат опитани дали обичат или не. Всеки казва, че обича Бога. Всеки от вас казва, че обича ближния си и себе си. Ако ти си обичал Бога, ближния си и себе си, както трябва, ти ще възкръснеш в общото възкресение. Това ще го видиш. Но ако ти не си обичал Бога, ближния си и себе си както трябва, ти ще останеш в гроба. Всички очаквате, като умрете да възкръснете. Ако възкръснете блажени сте, но ако не възкръснете?

Мнозина от вас ще кажете: „Ние сме ходили редовно на събрание, слушали сме беседи.“ Всички тия работи са хубави. Човек може да яде. И болният яде, но страда. Здравият яде и се радва. Да слушаш една беседа, като здрав е едно нещо, а пък да слушаш като болен е друго нещо. Разбирам да бъдеш болен един–два дена, но цял живот да бъдеш болен, това е друго нещо. Аз не разбирам да си болен през целия си живот. Да си недоволен 1–2 секунди разбирам, но да бъдеш през целия си живот недоволен от себе си, това не разбирам. Ние не оценяваме живота,който Бог ни е дал. Някой път ние не оценяваме ума,който Бог ни е дал. Не оценяваме и тялото,което Бог ни е дал. Някой път ние се сравняваме с

други и казваме: „Този човек колко е оправен?“ Оправянето на човека зависи от неговата мисъл, сърце и постъпка. Тялото е съградено по законите на човешките постъпки. Аз говоря за онзи непреривния живот. От непреривните човешки мисли, желания и постъпки е съграден човешкия живот. Той е съграден от светлината. Мисълта е донесла всичките тези материи. Най-здравата материя е материята на светлината, материята на топлината и материята на силата. Материята, която носи сила в себе си, материята, която носи топлина в себе си, материята, която носи светлина в себе си, това са запаси. Това са три богатства, от които се гради човешкото тяло. Ако ти не мислиш, ако ти нямаш запас, който постоянно да поддържа онзи вечния живот, не можеш да напредваш. Казано е: „Това е Живот вечен да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Значи, познанието почва с мъдростта. Ти не можеш да приложиш закона на Любовта, ако нямаш познание на Бога. Това е Мъдростта. Ти трябва да оцениш нещата. Любовта е капитал , който трябва да започнеш. Истината е крайния резултат. Това е свободата, която човек търси в света. Защото всеки човек,който е слязъл от невидимия свят на земята, той е слязъл в голямо ограничение. Мислите ли, че един ангел, една душа,която слиза от невидимия свят и която трябва да се въплоти на земята и затова трябва да стои 9 месеца в утробата на майка си, мислите ли, че това е щастие? Това е голямо изпитание. Голямо ограничение. И 9 месеца това дете трябва да мине през изпитания, през ограничения. Този великият дух трябва да се отрече от всичката своя слава и да се научи на дисциплина, да го турят в коритото, да го завиват, да го хранят,като че не е способен никаква работа да върши, като един болник. Но с това самоограничение той се повдига. Онова от което се отрича, повдига майката. Майката влиза в това. Затова се снишават, за да повдигнат майката. А пък когато майките се снишават и остаряват, децата се възвишават. Когато децата се смиряват, майката и бащата се възвисяват, та всичко това,което претърпяваме на земята,има дълбок смисъл. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако вие не може да пожертвувате вашия живот за вашата майка, за вашия баща, за вашия ближен, вие не може да се повдигнете.

Повдигни ближния си,за да те повдигне ближния ти. Или другояче казано: Възлюби Бога, за да те възлюби Бог.

Аз говоря за Любовта в друг един смисъл.Ние не се познаваме. Ние не съзнаваме Любовта. Всяка една Любов, която ти не съзнаваш, не можеш да я проявиш. Тя не може да прояви в тебе тези резултати, които ти искаш. Само при самосъзнателната любов, само при оная любов, при която ти съзнаваш, че живееш за Бога и си пожертвувал всичко, само при тая любов Бог ще те възлюби. Казано е: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви

възлюбих." Тъй казва Христос. Той казва: „Аз живея с любовта която Отец ми е дал." Ние сега сме дошли на земята, за да проявим Божията Любов. Бъдещето на всеки един от вас зависи от Любовта, която ще прояви. Към Бога и към ближните, без разлика дали е негова майка, баща, слуга, приятел и пр. Вие трябва да проявите своята любов, понеже с това показвате, че обичате Бога. Христос казва: „Ако ме любите, вие ще бъдете възлюбени от Отца ми и тогава ние двама с него ще дойдем и ще направим жилище във вас."

И когато Бог и Христос направят жилище във вас, ще бъдете съвършени. А пък съвършенството е жива функция. Значи, съвършения може да работи и всичко може да постигне. Аз разбирам под съвършенство следното: Умът на място, сърцето на място, волята на място. Любовта на място, мъдростта на място, истината на място, животът на място, знанието на място и свободата на място. Това е дълбокият смисъл. Това е съвършенство! Да бъде човек съвършен, това се подразбира. А пък някои под съвършенство разбират една изваяна статуя и хората да я гледат. Това не е никакво съвършенство. Съвършеният човек е онзи, който се радва на плода на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Божията Истина. И за него всичко в света са възможности за неговото повдигане. Това трябва да бъде сега вашата идея, за да разберете Христа. Отсега нататък има да Го разберете. Досега,както сте живели, това е само едно встъпление в училището в което ще влезете. Първото отделение за детето е встъпление. И второ отделение и трето и четвърто и прогимназията, и гимназията, и университета са встъпления. И след като свършите университета ви ще влезете във великия университет на живота. Тогава ще влезете в Божествения живот значи. Най-първо трябва да имаме встъпление на онова знание, което е потребно за земята. И след като го придобием, ние ще бъдем готови да работим така, както Бог изисква. Ти искаш да говориш някому. Онзи човек е скръбен. Баща му или майка му е умряла. Или той е имал един приятел,когото обичал и той е умрял. Как ще утешите онзи човек чиито приятел е умрял. Та вие като отивате да му говорите, вие сте приели в себе си приятеля, който е умрял. Ще му кажете: „Аз съм вашият приятел." Сега ще покажете вашата любов към него. И ако покажете вашата любов към него, той ще разбере, че вие сте приятеля му. Тогава той ще се зарадва. Но не само да му говорите, но носете и всички условия, носете в себе си всички блага заради него.

Да ви направя мисълта по-ясна. В какво седи важността на вашия приятел. Представете си, че вие имате всички удобства на земята. Но се намерите като екскурзиянта на планината. Всичко имате – храна, хляб и пр., но нямате запалка. Имате 40 градуса студ и ръцете ви са вкочанясали. Кой е вашият приятел? Който носи кибритени клечки и може да запали огън –

той е вашият приятел!

Аз разбирам в Любовта онзи Божествен огън, който ще ни спаси от смъртта. Всички ние умираме от безлюбие. Всички които умират, замръзват. Външните условия са толкова лоши, че не могат да живеят. А пък когато дойде любовта и се запали този огън, това е възкресението. Казано е, всички хора ще възкръснат. Ще възкръснат когато дойде любовта. Тя ще запали огъня. И всички запалени хора ще оживеят. Под думата замръзнали, разбирам най-лошите условия, когато животът не може да се прояви. Една семка без топлина, светлина и влага не може да се прояви. Без тях тя ще изгние и ще умре. Но ако и дадете условията на светлината, топлината и влагата, веднага тази семка ще поникне, ще се развие и ще даде плод. Това е сега вътрешното разбиране.

Често слушам: „Ние не живеем добре.“ Често някой казват: „Онези не живеят добре“. Въпросът не е дали те не живеят добре. Аз казвам: Живеят ли съобразно Божествените закони. Знаете ли колко е мъчно да се живее.

Някой път ние от любов уморяваме хората. Аз съм гледал, как някои хранят куркои, те някой път затлъстяват. Натъпчат в гърлото им три, четири ореха с черупките. Куркоите някой път стават много тлъсти, червени им са гребените. Та много майки хранят децата си по 5, 6 пъти на ден. Под хранене, аз разбирам хранене с добрата мисъл. То е хранене заради мен. Човек се храни не само по един начин с устата си. Като възприемаме светлината през очите си, ние се храним. Светлината е храна за очите. Като слушаме, ние се храним с ушите си. Когато говорим ние храним устата си. Когато ходим, пак се храним. Ако ти не се храниш с очите си, с носа си, с ушите си, с устата си, с ръцете си, с краката си, ти не можеш да функционираш.

Това е новото разбиране! Хранене от всякъде! Да знаеш, че в твоите крака има добродетели. В човешките крака има добродетели. В човешката уста има любов. В човешките ръце има правда. В човешките уши има мъдрост. В човешките очи постоянно се влива Божията Истина – в твоята душа. И всички тия неща трябва да се трансформират. Това е разбиране на нещата.

Христос казва: „Както Отец ме е възлюбил, така и аз възлюбих. Станете да отидем!“ Станете да отидем в този новия живот. В драмата, която пишем, та всички хора,които слушат тази драма, мед ще им падне на сърцето.

Аз слушам някои да казват: „Дотегна ми да живея.“ Дотегнало му както на този българин, който ми разправи една своя история. Той ми каза така: „Едно време аз се учех да пиша. И всякога мислех, че като напиша една

книга, ще ми светне нещо.Че хората ще заговорят заради мене, ще кажат: Глава е той! А пък като ме зачесаха, аз си казах: Що ми трябваше да пиша тази книга!“

Пишете с мастилото на Любовта. Пишете със светлината на мъдростта. Пишете със свободата на истината. Така като напишете книгата ще бъде добра за всички хора. И ще ви похвалят, защото храна има в книгата. И всички ще ви похвалят, понеже храна ще им даде на тях.

Добрата молитва.

Като прекарате вашите мисли и чувства през всичката драма, оставете ги живи, не ги умъртвявайте. Ако прекарате всички ваши мисли и желания, понеже казвате, че човек трябва да научи всичко и написвате трагедия, тогава възкресете вашите мисли и желания. И това ще бъде благоприятно за Господа, Който ви е пратил на земята.

1939_11_08 Правилно възприемане и правилно даване
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРАВИЛНО ДАВАНЕ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, звездно.
Времето тихо, хладно.)
„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

(Учителят разглежда листовете с темите: „Полза от белия [и] черния цвят“.)

Черният и белият цвят, това са сборове. Казват: „Човек да пише, да учи език, да говори.“ Докато се научиш да говориш, каква работа трябва. Каква сложност има вътре в говора? Докато научиш езика си да изговаря буквите! Най-първо с мисълта си работиш. Гледаш една буква написана. Трябва да видиш как е написана, какъв е знакът. После, втората работа е да намериш различие, да различаваш две букви една от друга. Например в български език да различаваш А от Б. И след това тези букви ще ги съчетаваш. Всеки може да каже що е азбука. Който речник да отворите, ще ви определи какво нещо е азбуката. Сега, има една азбука временна.

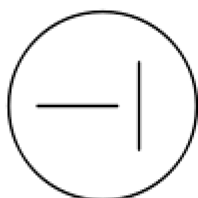

Това е като единица. Едната линия е написана хоризонтално, а другата – отвесно. Като ги погледнеш, ще кажеш: „Зная ги тези неща.“ Тези знаци принадлежат към една категория. Вие седите и разглеждате живота от вашето становище. Когато ти си млад, ти разглеждаш живота по един начин, а пък сега, като си възмъжал – по друг начин. А някои сте вече остарели. И имате други възгледи за живота. В старостта ти се намираш в известна обстановка. В младостта се намираш в една градина, чиито плодове са узрели, има какво да те интересува. А пък старостта се намира зимно време в градината, когато тя е покрита със сняг, студено е, краката ти почнат да тръпнат. И гледаш колкото се може по-скоро да излезеш от градината и да отидеш в някоя къща, да седнеш при някоя печка. А пък на младия не му се седи вкъщи. Ти да го туриш в градината. А пък старият казва: „Слава Богу, че има къща!“ И той, като седне на столче край огъня, казва: „Колко е приятно да се живее в тази къща.“ А пък младият, като

погледне къщата, казва, че тя е затвор! „Не ми трябва." И като поглежда градината, казва: „Колко е хубава!" Питам: Защо градината е неприятна на стария, а приятна за младия? Времето определя това. Това е само едно изяснение.

Тази хоризонтална линия показва, че човек е направил нещо, решил е да прави нещо. Това показва един човек, на когото можеш да разчиташ. Той е решил да прави нещо. Тази хоризонталната линия е линия на сърцето, на човешките чувства. Той е решил да направи нещо. А пък отвесната линия е вече умствена линия. Този човек пък, като е направил нещо, той си държи думата. Аз виждам две линии, които са в лицето ви. Хоризонталната линия показва, че сърцето на човека е в нормално състояние. А пък втората линия показва, че умът му е в нормално състояние. Такъв човек е точен. Той, като ти обещае, че ще дойде в 5 часа и половина сутринта, ще дойде непременно в 5 и половина часа, както вие сте точни за събранията тук. Аз някой път по вас коригирам часовника си. Вече сте се научили точно навреме да идвате. Някои не сте свикнали още – 5–10 минути все оставате назад, но някои сте точни, никак не закъснявате. Гледам, някои идват точно в 5 часа, в последната минута. Такъв човек не само е точен, но той, ако има задължения, ако има пет пари да дава някъде, той като те срещне, ще ти каже: „Имам пет пари да ти давам." Ще ги извади и ще ти ги даде. А пък другият, който няма тази линия, ще каже: „Какво струва, това са пет пари! Това движение, което ще направя да взема пари от джоба си, струва повече от пет пари. Ти се откажи от петтях пари."

Но има и други черти. Този човек, с тази отвесната линия, като му се усмихнеш насреща, той цени това. Но има и друга черта: като му се навъсиш малко, той с години помни това. Този човек с отвесната линия. Като стражар, тази линия показва кой къде е минал. Ако минаваш от правата, дясната страна, стражаринът е доволен от тебе. А пък ако минеш отляво, ще ти даде знак. И ще каже: „Извикайте го!" В Англия, в Америка, стражарят ще каже: „My Lord". Няма да каже „господине" – „Сър" е по-горе от „лорд".

Та казвам: Тези линии съществуват. Отвесната линия е положителна, а пък хоризонталната е отрицателна. Хоризонталната е преобладающа в сърцето. И тя показва какво е състоянието на сърцето. А пък отвесната показва състоянието на ума. И ако погледнеш тези линии, те са нахвърляни по човешкото лице. Те показват пътя, по който човек е минал. И винаги лицето е нашарено с линии. И учените хора, които изучават физиономията, по тези линии разгадават какво е минал човек в миналото. Не само това, майката, която носила детето, е минала през големи страдания. Тези линии с разни наклонения – положителни и отрицателни

– по лицето ѝ показват, че майката е страдала, когато е била бременна и вследствие на тези страдания детето не е било даровито. Тя не е била разположена. В това време, когато майката трябва да развива детето, майката е била в тревога и паметта на детето отслабнала. Понеже нямала достатъчно топлина.

Вие не знаете законите. Вие живеете в едно статическо положение и казвате: „Да поживеем." Ти може да си малко дете на 5 години, може да си по-голям – 15-годишен, а може да си възрастен на 21 година. Сам си още. Като минеш 21 година, то вече господарите на този свят ще те впрегнат. Някой път един кон го впрягат в каруцата. Някой път господарят впряга един кон в каруцата. И той сам ще я кара: това са единичните хора. А някой път ще намерят още един другар и двама ще теглят хоризонтално каруцата. Това го наричат „женитба". Два коня са на каруцата. В живота никога не впрягат един кон и една кобила, а пък в човешкия живот впрягат един мъжки кон и един женски кон. Защо?

Когато впрегнете един богат човек и един сиромах, то е същият закон. Впрегнете богатия и сиромаха на работа, за да се свърши една работа. Ако впрегнат в една работа двама сиромаси хора, тя не върви. Има и друго разграничение. Може един богат човек да е бил повече развит умствено и е придобил богатството. Имал е ум да го придобие. А пък в сиромаха има воля. Той е изгубил богатството. Сиромахът е философ. Богатият е финансист, а пък сиромахът е философ. Седи сиромахът и разсъждава кои са причините, че е изгубил богатството си. Намира една причина, втора, трета, четвърта и т.н. Може да е обеднял поради жена си. Жена му може да го направи сиромах. Един американски милионер, богаташ, отива в Париж. Жена му направи една покупка такава огромна, че като му представили сметката, човекът нищо не казал, понеже обича жена си. Платил сметката. Но щом отива в Америка, завежда дело за развод. Имал едно хубаво палто, харизва ѝ го. То струвало няколко милиона долара. Дава ѝ 15 милиона долара зестра, за да се освободи от нея. Защо? Защото, ако живее с нея десетина години, тя ще изяде 100 милиона. Била разточителна.

Казват: „Да се облечем." Хубаво, с колко трябва да се облечем? Можем да се облечем с вълнени дрехи, с копринени, памучни. Ние говорим за философия. Вие някой път оставете вашите възгледи. Вие имате такива погрешни възгледи за живота, че с такива възгледи, които държите, успех няма да имате и ще страдате през целия си живот. Като отидете и на онзи свят, ще ви върнат назад и ще кажат: „С такива възгледи не приемаме." Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще останете там. Като отидете там, ще ви турят на работа. Три дена като седите на онзи свят, ще кажат:

„Откъде идеш?“ – „От България.“ „Как се казва баща ви? Кое е семейството ви?“ Ще ви турят на изпитание и ще ви пратят пак в България. Ще ви кажат: „Имаме една малка сделка там, в България.“ И ще ви върнат от небето да дойдете в България. Случило се, че един в България умрял. И отишъл в онзи свят. Онзи, който е отишъл в онзи свят, е отишъл на курорт. Онзи свят е курортно място, а пък тук е работно място. Ще те пратят сега долу, понеже онези са курортисти. Ти, като нов курортист, ще те пратят да отидеш да убедиш онзи, който има да дава пари, да ги даде. Ще измислиш един начин да го убедиш. Ако кажеш, че от онзи свят искат пари, ще кажат: „Как така? Онзи свят с пари не се занимават.“ Онзи, който има да взема, иска да го вземе в наличност, в ценност за онзи свят и иска да го трансформира. Та, ще се намерите в трудно положение.

Аз знам един подобен пример за един българин от Ихтиманско. Ако разкажа някому подобен пример, той ще ми каже: „Ти чрез закона на ясновидството провери ли го?“ Ясновидството е едно нещо, а пък като срещнеш някой на Земята да ти разправи, то е друго нещо. Ясновидството е отражение, фотография. Като видиш нещо в ясновидството, то не е още винаги реално. Не мислете, че всичко в ясновидството е реално. Там има доста илюзии. Ще дойде някой при тебе и ще те гледа, ще ти се усмихне и ще си замине. Не ти говори. Тогава ти си в света на илюзиите. В киното всички си говорят и се усмихват, но на тебе не говорят нито една дума. Когато ти говори един дух, той не говори на тебе, а на другите. Той не те вижда. Той говори на духовете около тебе. Някой път духовете във вас се карат. Понеже от онзи свят мнозина пращат. Пратят един, втори, трети, четвърти и прочее. И те спорят кой да влезе по-напред. А пък ти, като не разбираш закона, намесваш се в работата на духовете. И който се намеси в работата на духовете, плаща. Някой дух казва: „Ти защо си дошъл? Ти си от черните.“ А пък друг казва: „Ти си от белите.“ Те като говорят един на друг: „Ти си от белите“, ти мислиш, че ти си от белите. И като говорят един на друг: „Ти си от черните“, ти мислиш, че ти си от черните. А пък ти нито си бял, нито черен. Те духовете се разправят помежду си.

Та, мнозина от вас сте влезли в тази област. Някои казват: „Има нещо лошо в мен, което говори.“ Казвам: Когато духовете се разправят в тебе, ти си мълчи. Да не те знаят. Те се карат, спорят. И като се примирят, като дойде черният, ще каже: „Нямаш ли малко винце? Винце от малага, френско.“ Някой българин ще дойде и ще каже: „Нямаш ли 20-годишно вино?“ Или казва: „Заколи някаква кокошка и направи супа с ориз и лимон.“ И ще ти каже духът: „Ти трябва да живееш, какво си пожълтял така? Ти не живееш добре. И скоро ще платиш, ще заминеш за другия свят. Вземи кокошкова супа с лимон и яйце и като ядеш, да станеш малко червен и хората да видят, че човек си станал.“ Другият, като дойде, ще даде

друга диета. Той е вегетарианец и ще ти каже: „Ти не яж това. Ти яж хубави плодове, ябълки, круши, хубави череши, после банани, портокали.“ И после ще каже: „Без масло. Нещата ще ги вземаш така, както са готови. Доматите няма да ги готвиш. Така ще ги ядеш. Ще ги измиеш малко и ще ги ядеш. Този хляб няма да го ядеш. Няма да мелиш жито на воденица. Ще свариш житото хубаво и ще го ядеш.“ Ти ако си чиновник, нямаш време. Кога ще го вариш? За да свариш житото както трябва, трябва 4–5 часа. При тези новите тенджери, затворени херметически, с високо налягане, може да се свари за половин час. Или вечерно време трябва да го туриш да ври. Другият дух ти казва: „Какво го слушаш този? Той е невежа. С такива работи не може. Месце трябва.“ Другият отговаря: „Защо го слушаш този месоядец? От това човек не се става.“ Ти слушаш и не знаеш какво да правиш. Това са желания на духовете. Ако дойдат духовете, които живеят в дърветата, ще кажат: „Слушай, ти ще посееш семката в земята.“ Други ще дойдат и ще кажат: „Това жито ще го смелиш и ще го продадеш.“ Ще дойдат други и ще те учат на друго; други ще дойдат и ще ти кажат: „Не само с хляб ще живееш.“ Може ли човек и без храна? Може, разбира се. Не е този единственият начин, по който ние живеем сега.

Растенията трябва да си турят главата в земята и от нея да си извадят храната. И чрез техните корени изваждат умствените енергии из земята. И следователно техните възгледи са крайно материалистически. Черният цвят е в корените им, а пък белият цвят е в клонищата.

Онзи, който не разбира, гледа белия цвят, но не го разбира. Някой, като се облече с бели дрехи, ще стане ли светия? Казват, че белият цвят всичко дава. Щом белият цвят всичко дава, като се облекат някои с белия цвят, станаха ли светии и праведници? Не. Казва се: „Черният цвят всичко взема.“ Като се облечеш с черния цвят, какво е взел той? Черният цвят е статически. Черният цвят определя известно положение. Но има един динамически черен цвят, който възприема. Те са известен род трептения, енергии, които вървят в пътя на черния цвят. Черният цвят е един път, по който енергиите вървят.

Природата е затворила човешкия мозък. Осветлението иде чрез очите. И всичките мисли стават с помощта на черния цвят. Черният цвят носи суровите материали, а пък белият цвят, това са обработените материали. Следователно при черния цвят има какво да мислиш. Дойде едно страдание – страданието е един суров материал, който трябва да знаеш как да го обработиш. И ако знаеш как, ще го превърнеш в бял материал. А белият цвят е изработеният материал. Но ако не знаеш как да употребиш белия цвят? Да допуснем, че ти дават най-хубавия бял хляб. Ти казваш, че е

много хубав и вземаш, и го продаваш. Защо вземаш парите? Ти си с намерение с тези пари да вземеш един хляб малко по-евтин. Но и него продаваш, вземаш парите и купуваш още по-евтин хляб. Да кажем, че продаваш така няколко пъти. По-скъпия хляб продаваш скъпо и вземаш по-евтин. Най-после знаеш ли до какво ще дойдеш?

Като ти дадат хубавия хляб, яж го ти и не го давай. Най-хубавия хляб яж ти, а пък второстепенното дай на другите. Такъв е законът! Яж на свят. Без да преядаш. Ще оставиш едно празно пространство в стомаха си, за да може стомахът ти да работи. Това е закон в природата. Например виж едно яйце. То не е пълно. В яйцето има една малка празнина. Предвидено е да има в него малко въздух, та пилето, докато се излюпи, да не може да се задуши. Да има малко въздух, който пилето ще използува. И после, пилето пробива черупката, излиза на въздуха и почва да живее. Та, трябва да има малко пространство в стомаха. Някой казва: „Трябва да се наям добре." Щом се наядеш добре, без празно пространство в стомаха, ще дойде в тебе някое болезнено състояние.

Някой казва, че може да говори френски добре. Аз съм изучавал езиците: и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскритски, и ватански, и ангелски. И намирам три основни неща: за да говориш добре един език, в ума ти трябва да има светлина. За да говориш един език добре, трябва да имаш още топлина и сила. Силата седи в ясното произношение. Като изказваш една дума, трептенията трябва да бъдат музикални, във всяка дума трябва да има мекота. Във всяка дума, която изговаряш, трябва да има и красота. Красотата е на ума; мекотата е на сърцето; а пък силата е на волята. Това е хубавото говорене. Ако говориш така, ще бъдеш разбран. Трябва да имаш сила в говоренето. Някой се моли на Бога: трябва да има сила. Думите ти отиват при Бога и като отиват при Бога, Бог обича да бъдат меки нещата. А пък меки са нещата, чрез които любовта действува. Думите трябва да бъдат красиви. Ти като отиваш при Бога с молитва, думите трябва да бъдат красиви. Като дойде някой при мене, ще се представи със страдующе лице. Той може да е весел, но се показва страдующ. Отвън се показва страдующ, иска да ме матахари, иска да вземе нещо от мене.

Не искам да изнасям нещата. Казвам: Не лъжете себе си! Сега ви говоря за самоизмамата. Не се стремете да самоизмамите себе си. Първото нещо е: човек трябва да бъде честен. Не се заблуждавайте. Ти казваш на себе си, че си голям грешник, искаш да се убедиш в това. А пък някой път искаш да се представиш, че си голям праведник. Не пресилвай нещата. Кажи си: „Оцапан съм, но аз съм направен от злато!" Не казвай: „Аз целият съм от кал." Кажи си: „Отвън съм кал, а пък отвътре съм злато." Това е

същинското разбиране. А другото положение е: ти си направен от кал, а пък позлатили са калта отвън. И тогаз кажи си: „Отвън съм злато, а пък отвътре съм кал.“ Трябва да говориш истината.

Ако си окалян отвън, измий се и златото ще се яви. А пък ако си направен от кал, може да си направен от фаянс, порцелан или фарфор. Какво означава думата „порцелан“? Това означава една чиста материя, фина и така сплотена, че нищо нечисто не може да влезе в порите. Една българска паница не е добре изпечена и като туриш масло, може да проникне през порите на паницата. Също така, ако туриш някое ядене в паницата и дълго време то остане в него, то ще остави известни миризми в нея; когато в порцелана маслото не може да проникне. Порцеланът казва на маслото: „Отвън ще седиш!“ Той държи всичко отвън.

Та, вие ще приличате на порцеланови гърнета. Каквото турят, отвън ще го държите. Няма да го приемаш в себе си. И ще имате светлина тогаз.

Какво значи да имаш светъл ум? Светъл ум е онзи, в който не може да влезе тъмнина. В светлия ум нищо порочно не може да дойде. Отвън може да дойде, отвън може да те оцапа колкото искаш, но отвътре, в светлия ум, не може да проникне никаква порочна мисъл, никаква лоша мисъл, никакво лошо чувство, никаква лоша постъпка. Той е порцелан. Не е порцелан, но е диамант. В диаманта нищо не може да проникне. Той е толкоз сплотен, че никога не можеш да го оцапаш вътре. Следователно диамантът има едно здравословно състояние. От това състояние на ума излиза здравето на човека.

Ако умът е светъл, ако сърцето е топло и ако волята е силна, човек е здрав. Иначе човек все заболява. Неврастенията се дължи на ума; неразположението се дължи на сърцето; а слабостта се дължи на волята. Ако една болест произвежда в тебе омаломощение, че не ти се работи, няма желание да работиш, това е на волята. Ако усещаш неразположение, това се дължи на сърцето. Ако усещаш, че има тъмнота и няма къде да ходиш, това се дължи на ума. Някой път ти усещаш в себе си една слабост. Причината на тази слабост може да произтича от вашата воля или от вашето сърце, или от вашия ум. Ако е от ума – светлината ти е малко; ако е от сърцето – топлината ти е малка; ако е от волята ви – силата ви е малка. Тялото трябва да има сцепление, трябва да има една нервна сила, която да държи всички клетки в едно споено, хармонично състояние и всички те трябва да бъдат задоволени. Защото силата е храна за човешкото тяло. Без сила човешкото тяло гладува, боледува във всяко отношение. А пък за сърцето топлината [е] храна; а светлината е храна за ума. Със светлина, топлина и сила ще се храниш.

Ще искаш да бъдеш силен, но не да станеш чрезмерно силен. Защото, ако станеш много силен, ще почнат да страдат органите ти. Ако ти упражняваш чрезмерно ръката си, то мускулите ѝ ще станат толкова силни, че ще почнат да се втвърдяват. Старите защо страдат от болестта склероза? Той иска да стане силен. Ставал е силен, ставал е силен и най-после от сила старият се втвърдява. Втвърдява се, като изгуби своята топлина. Всяко нещо, което изгуби своята топлина, се втвърдява. За да се избавиш от склерозата, ти трябва да имаш светлина, топлина и сила. И ако така би разбирал законите, ти можеш да се подмладиш.

Най-първо ще подмладиш ума си; ще подмладиш и сърцето си, и тялото си. И като приложиш тези три начина на подмладяването, то ти, целият човек, ще се подмладиш. Знаете ли колко време се изисква, за да се подмлади човек? За да се подмлади човек, изисква се знание, светлина в ума.

Срещнете някой човек и той ви харесва. Кое е онова, което вие харесвате в човека?

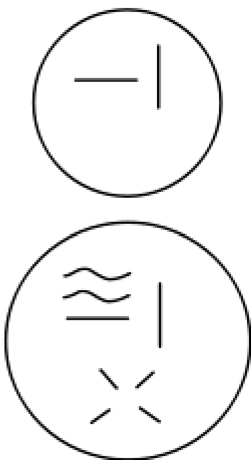

За мене те са най-първо две неща, но има и други. Този е един порядъчен човек. Един човек с тези линии е порядъчен човек, на когото можеш да разчиташ. Сега аз няма да кажа тези работи къде са. То е тайна. Защото, като ви се кажат някои работи, вие гледате да ги намерите в този или онзи. Тези линии ги има и във физическото, астралното, умственото и причинното тела. Има и други линии сега.

Сега вие седите и казвате, че сте на 40 години и мислите, че сте много стар човек. Или сте на 80 години и мислите, че сте много стар. Това е играчка. Какво са 80 години? Какво е това? 80 години – това показва каква грамадна работа е извършила Земята: 80 пъти се е обърнала Земята около Слънцето. А за тебе се изискват милиони години, за да изминеш този път. Това, което Земята е изминала за една година, ти за милиони години

можеш да го изминеш. Колко километра е орбитата на Земята? Вие сте учени. От Слънцето до Земята има 92 милиона мили. Ако смятаме с километри, повече е. Колко пъти влиза диаметърът в кръга? (– „3.14 пъти.“) Тогава ще поумножим диаметъра с това число. 184 по 3.14 равно е на 552 [577,76] милиона мили.

Та, когато Земята се върти около Слънцето, когато тя с тая интензивност извършва своята работа, нашето съзнание не съзнава това. То не е пробудено. Онова, което става в природата, вие не го съзнавате.

Онова, което Невидимият свят прави всеки ден заради вас, онова, което Бог прави всеки ден заради вас, вие не го знаете. Вие сте като едно дете, което се сърди, че това не му е на мястото, че онова не му е на мястото. Самозаблуждавате се. Като сте дошли на Земята, искате да бъдете щастливи. Вие сте на един параход. Даден ви е един хубав стол. Като дойде пристанището, ще трябва да напуснеш хубавия стол и удобствата, които има в парахода, и ще излезеш на Земята. А на Земята тези удобства вече ги няма. Казвам: Когато вие пътувате на Земята, някой път имате щастливи дни. Вие сте в някой параход. А пък дойде някое нещастие – ти си из парахода навън, излизаш на пристанището и ще търсиш някоя работа.

Някой път казвате: „Не ме обичат хората.“ Помнете, има две неща, които стават в живота. Вие влизате в живота и искате хората да ви обичат. То е право. Ако тези хора са по-умни от вас, вие имате право: те трябва да ви разбират. Но ако вие влизате между хора и ако те седят по-долу от вас, вие трябва да ги обичате – за да се приспособите към тях, съобразно с тяхното естество, за да им бъдете полезни. Като отидете при тях, вие няма да искате от тях те да ви познават, но вие ще ги познавате. И ще се обхождате добре. И тогава, те като видят това във вас, и те ще почнат да се обхождат добре с вас. Най-първо ще ги познавате и после ще се обхождате добре с тях.

Всичките противоречия произтичат от това, че не се разбираме. Дойде някой и виждам, че усетът за време не е развит у него. Той седи и ми разправя разни теории. Той седи и аз го чакам. Той казва, че не е разположен. Разбира се, че не е разположен. Англичаните имат много добър обичай. Като седиш много време, той ти казва: „Имам дадена среща [в] еди-кой си час.“ И си отива на работа. Българинът иска друго. Българинът иска да седиш. Ти казваш, че имаш среща, а той ти казва: „Поотложи я, сметни го, че жена ти е била болна, че децата ти са неразположени, че с файтона станало нещо“ – такива арменски долапи.

Често при мене идват някои и ми казват защо не са дошли навреме. Един

ми казва: „Автомобилът закъсня.“ Мен не ми влиза в сметка това. Той, като е обещал, не трябва да разчита на автомобила, но трябва да разчита на своите крака. Той трябва да знае колко време взема пътят. С автомобил или с крака, но той трябва да дойде навреме. А пък аз ще взема да го утешавам и ще кажа: „Те, хората, са нередовни.“ Кога трябва да се возите на един автобус? „Авто“ е гръцка дума, а „бус“ е съкращение на друга дума.

Та казвам: Ти казваш, че нямаш пари да си купиш книга. То не е извинение. Способният, даровитият човек има приятели. Той ще вземе книга от един приятел и ще си научи урока. Има ученици, които и без книга са свършвали училището. Те са даровити. А пък други, които имат книги, като не са даровити, мъчно се учат. Че нямало светлина, че нямало добро осветление и прочее.

При всички мъчнотии човек не трябва да се спира и да върви. Мъчнотиите са едно изпитание за вашата воля. Топлината е едно изпитание за вашето сърце. Светлината е изпитание за човешкия ум. Ти ще се нагодиш на такава топлина, която е благоприятна за сърцето; ще се нагодиш на такава светлина, която е благоприятна за ума и на такава сила, която волята може да възприеме. Някой иска да бъде силен. Ако си много силен, е опасно. Ако топлината е голяма или е много малка, е опасно. Ако светлината е много голяма или много малка, е опасно. Онези напредналите ангели имат по-голяма светлина, но знаят как да я използуват. Те имат и по-голяма топлина и знаят също да я използуват. Но ние по-голямата топлина не можем да я използуваме.

Има известни състояния на любовта, когато температурата се повишава. Кой от вас е бил в нормално състояние в любовните моменти? Като видиш своята възлюблена, подкосяват се краката ти. Казваше, че си се уплашил. Не, но топлината е толкова голяма, че краката ти отслабват, не държат. Разбиране трябва. При тази любов те не знаят как да регулират топлината. Може в тази топлина и двамата да си създадат неприятности. При голямата топлина астралното тяло се разширява. И след като се разшири, излиза навънка. Докато астралното тяло е излязло на един пръст навън, ти не си още толкова чувствителен, но като излезе 4–5 пръста навън, ти ставаш чувствителен и казваш: „Не се допирай до мене.“ Та, опасността в окултната наука е в топлината. При нея астралното тяло на хората излиза навън и вследствие на това казват: „Не се обичаме.“ Не че не се обичаме, но телата са излезли навън и са в ненормално състояние.

Няма какво да целуваме очите. Очите не се целуват. Окото не го целувай. Прати светлина към очите. Прати му един поглед нито много силен, нито

много слаб. Като го погледнеш човека, да е доволен той от погледа ти. Ти може да му пратиш една ярка светлина, която да го дразни. Трябва мек поглед. Със светлината изпращай красиви мисли; с топлината изпращай мекота, слънчева топлина. А пък със силата какво трябва да изпращаш?

Казват „силна воля". Ако отидеш при болния човек и му изпратиш сила, той трябва да стане и да каже: „Благодаря ти." Сила му е липсвала. Чрез волята си ще му пратиш сила и ще му кажеш: „Стани!" Няма какво да му кажеш: „Аз те обичам." Любовни работи няма да му кажеш. Ако му кажеш така, той няма да стане. Но ще му кажеш: „Стани!" И той ще стане. Защото в естеството на човека е това. Той иска да стане. Като стане на краката си, той е човек. Човек, който не може да седи и да става, той не е човек. Вие, като седите на стола, само се въртите. Не, като седнеш на стола си, искам да се заковеш на стола. Трябва да ви дам някои правила. Човек, който си туря краката по неправилен начин, имате право; но ако искаш да се проявиш в света, ти трябва да държиш в контрола за един час тялото си. Дръж в контрола своята светлина, своята топлина, своята сила и своето тяло. Ако ти не можеш да урегулираш топлината на своето сърце, светлината на своя ум и силата на своята воля, какъв човек ще бъдеш?

Виж едно съвременно радио. Аз имам едно малко радио. Радиото има две копчета. Едно, с което ще намериш станцията, има една стрела, която показва, къде се намира станцията. А пък другото копче показва усилването на гласа – тихо ли да ти говори или силно. На Земята хората силно говорят. Някой път някой ти говори тихо и мислиш, че той е много тих човек. Но завъртваш копчето и виждаш, че той е много силен. Не че гласът е много силен, но копчето е отворено. Аз искам да ви изведа на следното: по естество не сме такива, но копчето е отворено. Как ще изкажете: „мо", „мо", „мога"? Дойде един господин и казва: „Аз мога." Дойде някой вкъщи, аз му казвам: „Заповядайте на стола!" А пък някой път вземам стол и му го подавам. Значи мога да му подам стола. Като му подам стола, искам да му кажа: „И ти можеш да седнеш на стола."

Ти казваш: „Аз мога да направя това. Мога да бъда добър." Ще му покажа в какво седи това. Като дойде той, ще му изпратя един хубав поглед, ще му изпратя най-хубавата светлина, която имам. Ще му изпратя най-хубавата топлина, която имам. Тази топлина, която употребявам за себе си, от нея ще дам и нему. Ще му дам и от тази сила, която употребявам за себе си.

На Земята е нужно следното: да даваш на другите това, което даваш на себе си. И да възприемеш това, което Бог ни дава. Бог ни учи да възприемаме правилно онова, което Той ни дава. Няма да обръщаме внимание на другите. Ти си недоволен от някой човек. Наполовина

причината е в човека и наполовина причината е в тебе. Може той да е дал повод. Може и ти да си дал повод. Той е физиономист. И ти си такъв. Той може да те е видял по-рано [и] като те е видял по-рано, е недоволен от тебе. Затова той пръв е недоволен от тебе. Или ти може да си го видял по-рано и си пръв недоволен от него.

Може да направите един опит: ако една мечка те е видяла по-напред, ти ще бягаш от нея; а пък ако ти видиш мечката по-рано, тя ще бяга от тебе. Може да направите опит, ако не вярвате. Аз имах само един случай в гората да срещна една мечка. Преди години за пръв път отивам на Мусала. С мен имаше един евангелски проповедник, който е сега в другия свят. С мен бяха двама души евангелски проповедници. Като се качихме на Мусала, трябваше да слезем по долината на Марица, Маришката долина. Аз си носих един чадър и вървя. Разглеждах колко е хубава природата, как тече Марица, разглеждах боровете. Един евангелски проповедник и той върви зад мене. Другият върви напред. Наближаваме към мястото, дето е Чамкория. Гледам, между боровете една мечка, може би на 200–300 метра разстояние. Иде и си клати главата. Върви като някой чорбаджия, клати си тялото. Върви и си мисли. Гледа надолу с муцуната и отива към Марица. Аз се спрях. Тя вече наближава дърветата. Аз се обръщам към проповедника и му казвам: „Една мечка.“ И сега, понеже ще се срещнем, аз трябва да мина по-напред, та да ѝ дам място да си слезе надолу. Аз като се завъртвам, за да отворя място на мечката, проповедникът мисли, че бягам от нея. Пред него имаше дърво. Той рече да бяга, но се препъна о дървото и срещу мечката си вдигна краката нагоре. Тя вече е до дървото. Тя, като видя това, отвори си очите и хукна да бяга нагоре. Казах: „Много си страшен проповедник. Мечките от твоите крака бягат!“

Та, видях мечката да бяга като кон. Тя беше се учудила. Тя е била толкоз вглъбена в своите мисли, че била изненадана от това чудо насреща ѝ. За пръв път видях мечка в гората и за пръв имах случай да наблюдавам психологически как се държи. Казах на проповедника: „Добре, че нямаше мечета.“ Ако аз бях сам, щях да се разговарям с мечката. Проповедникът я уплаши. Има нещо много хубаво в мечката. Мечката има един характер. Като я срещнеш, ще ѝ дадеш място. Няма да ѝ хвърлиш камък. Тя е злопаметна. Няма да я обидиш. Тя 15–20 години не забравя обидата. Ти, като изследваш някой характер, казваш: „Той има мечи характер.“ Онзи, който не забравя обидата, има мечи характер.

Та, трябва да пазим някои хора да не ги озлобяваме. Не трябва да правим бент в техния ум и в тяхното сърце и да искаме напълно да се проявят такива, каквито те не могат да бъдат. Защото в живота трябва да изучаваме хората такива, каквито Бог ги е създал. Някои хора са енергични, волеви,

силни. [В] някои хора чувствата са много силни. Не трябва да реагираме на чувствата им. А пък в някои хора мислите са силни. Та, всякога трябва да искаме хората да се проявят такива, каквито Бог ги е създал. Ако не спазваме този закон, навсякъде ще се раждат неприятности.

Та, трябва да знаем как да постъпваме с човешкия ум в дадения случай. Той е закон на светлината. Трябва да знаем как да постъпваме с човешкото сърце – то е закон на топлината. И трябва да знаем как да постъпваме с човешката воля – то е закон на силата. От това зависи подмладяването. Ако ти знаеш да се изпълниш със светлина, умът ти ще се подмлади. Ако ти не можеш да подмладиш мисълта си, не можеш да се подмладиш. Ако ти не знаеш да подмладиш чувствата, не можеш да се подмладиш. Чувствата ти могат да бъдат сухи. Ако много те хвалят, ще станеш сух. Хората трябва да бъдат внимателни, защото от многото хвалене ще изсъхнат. Ако много те корят, ще станеш влажен. Ако премного те корят, ще станеш премного влажен. Ако ти кажат, че си даровит, приеми го, че си даровит. Ще признаеш, че Бог те е направил даровит. Ще кажеш: „Бог ми е дал таланти, дарби. Аз искам сега да употребявам дарбите си за добро.“ Ако ти кажат, че си добър, ще кажеш: „Благодаря на Бога! Ще употребя това за общо благо, за Бога.“ Ако ти кажат, че си силен, ще кажеш: „Благодаря на Бога, ще употребя силата си за добро, за Бога.“

Светлината, топлината и силата ти са дадени от Бога. И ако ги обновяваш, то е закон за подмладяване. Тогава ти имаш един естествен ред на нещата. Някой път хората премного хвалят, гладят нещата. А пък някой път не оценяват. Всеки човек си има особен мащаб за оценка. То е най-мъчната работа да имаш работа с хората. Някой път аз гледам хората в банката, които изплащат чековете или хората в пощата, които раздават писмата. Когато плащаш като чиновник на гишето, има случаи да проявиш търпение. Иначе 10 души могат да те обидят в пощата. Трябва да знаеш как да се обхождаш с всеки човек, та всеки да остане доволен от тебе. Можеш да му кажеш: „Ще ти услужа.“ Можеш да му говориш любезно. Вие по някой път тук ставате нетърпеливи. Чиновници сте на банката. Някой дойде и ти каже: „Ти не се обхождаш добре.“ Ще му кажеш: „Извинете, имам всичкото разположение да се обходим добре, понеже моята добра обхода към Вас е добра обхода към самия мене. И лошата обхода към другите е лоша обхода към самия мене.“ Защото, ако се обхождам зле с другите, аз вредя или на ума си, или на сърцето си, или на волята си. И ако се отнасям добре към хората, отнасям се добре към ума си, към сърцето си и към волята си. Та, добрата обхода към другите е за самите нас. При лошата си обхода аз губя. При всяка лоша обхода аз губя или от светлината на ума си, или от топлината на сърцето си, или от силата на волята.

Та, много болести се зараждат от тая дисхармония вътре. Сега тези неща са наследени от ред поколения. Едно време сте ги наследили. Вие казвате някой път: „Баща ми беше сприхав.“ Сприхав е бил баща ви, понеже е имал изобилна светлина, която не е знаел как да употреби. Или е имал изобилна топлина, която не е знаел как да употреби; или е имал изобилна сила, която не е знаел как да употреби. Следователно синът има за задача да урегулира светлината, топлината или силата на баща си.

Един син може да повдигне баща си и един баща може да повдигне сина си. Една дъщеря може да повдигне майка си и една майка може да повдигне дъщеря си. Взаимност има. Вие, които се събирате тук, всеки един от вас, който може да повдигне някого, той повдига и себе си. А пък всеки, който унищожава някого, унищожава и себе си. Учениците като се събират на едно място, то е едно благо. Когото и да срещнеш, това е едно благо за тебе, ако разбираш закона. Ако знаеш как да се обхождаш с едно животно, това е едно благо за тебе. Ако знаеш как да се обхождаш с едно растение, то е едно благо за тебе. Като погледнеш небето, то е едно благо за тебе. Всичко, което срещаме, е едно предметно учение. Ти трябва да знаеш как да се обхождаш. Ако не знаеш как да се обхождаш, ще страдаш.

Сега се спрете върху светлината, която имате в ума си и върху вашата топлина, която имате в сърцето си. Някой път може да сте неразположен. Това неразположение трябва да го различавате. Има неразположение в света, което иде от жените, от женския пол. Има и неразположение, което иде от мъжкия пол. Има неразположение, което иде от самите нас. Това трябва да го различавате. Не считайте, че всяко неразположение, което имате, е ваше. Ще намерите произхода му. И ако намерите произхода му, вие ще го коригирате. Тогаз на онзи човек ще му помогнете и той ще ви бъде благодарен. Ако имаш едно добро разположение поради някой човек, вие ще го намерите и ще му благодарите. Ще го оцените. И ако така оцените онзи човек, ще се образуват хубави връзки между вас. Така се образуват хубави връзки между хората. Ако оценяваме доброто, връзките се усилват. Като се изправят погрешките, хората си услужват един на друг. Да поправиш погрешките си, то е една услуга.

Като не искаш да изпълниш Волята Божия, като не искаш да услужиш, ти ще се отчуждиш от Бога. И ако не оцениш онова, което Бог ти е дал, ако роптаеш, ти се отдалечаваш от Бога. Бъди благодарен във всеки момент от това, което имаш. То е едно велика благо, което Бог ти е дал. Бъди благодарен от живота, който имаш сега, в този момент, понеже цялата вечност, цялото бъдеще е твое.

60–70 години са възможности. Един ден, като се наситиш на Земята, ти сам ще си заминеш. Ще дойдеш при приятелите си и ще им кажеш: „Аз искам да се върна у дома си!“ Ще им дадеш едно угощение, ще се ръкуваш с тях и ще си излезеш. И втори път няма да се върнеш. Няма да те погребат никъде.

Ти, ако разбираш законите, ще раздадеш светлината, топлината и силата си на хората, и всичката материя, която имаш, ще се освободиш от този багаж и ще отидеш на небето, освободен от земната светлина, топлина и сила. И ти си свободен. Няма какво да се свържеш със земното. И ще те посрещнат в онзи свят всички ангели, които те обичат, и ще ти дадат друга светлина. Ще те посрещнат тези, които те обичат. И ще ти дадат подаръци. Ще те вземат и ще те занесат в лоното Авраамово, ако си постъпил така, както трябва. Ако пък не си постъпил така, ще отидеш в другото лоно, дето засъхва гърлото. Някой казва: „Как да разбираме?“ Аз го разбирам така: щом постъпваш добре, ти си в лоното Авраамово. А пък някой ден се мъчиш – тогава си в другото лоно, на богатия. Засъхва ти гърлото. Когато ти засъхва гърлото, ти си в положението на богатия. И богатият казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене с пръста си да ми накваси устата. Аз долу, на Земята, не можах да разбера неговата добрина и сега го разбрах. Прати го при мене.“ Казва му се: „Не може да дойде при тебе. Ти трябва да дойдеш.“ У този богатия човек няма смирение, защото [не] казва: „Отче Аврааме, както едно време Лазар седя при мене и аз като него ще отида с всичкото си смирение при него.“ А пък сега казва аристократически: „Я го изпрати при мен.“ Аристокрация да няма! Някой казва: „Това християнство ли е? Така ли се обхожда човек?“ Тогава вие играете ролята на този, богатия. Трябва смирение. Богатият, докато е на Земята, има право, но в ада вече той другояче говори. Той играе ролята на Лазара.

Две неща: служете на Бога и тогава ще знаете как да служите на себе си; оценявайте Божиите блага и тогава ще цените това, което имате. Защото човек трябва да цени това, което има. Той трябва да цени своя ум, своето сърце и своето тяло. Колкото и да е хилаво тялото, то е едно голямо благо. Мнозина плачат. На мнозина съм казвал: „Аз бих желал това, което ти имаш, да го имам.“ Той казва: „Нещастен съм.“ Нещастието ти произтича от друго.

Аз не искам сега да пресилвате работите. Не искам да кажа, че не сте работили. Вие сте работили, но нямате едно хубаво разбиране. Например вие искате някой път да бъдете учители. Но няма по-тягостно състояние от положението на един учител. Ти трябва постоянно да даваш, трябва добре да се обхождаш, при най-малката постъпка ще кажат: „Не си добре

постъпил.“ Ако постъпваш добре, ще има хубава атмосфера. Ако не постъпваш добре, ще има клика около тебе, клика на лицемерие и лъжци и настрана ще кажат: „Учителя да го помажем.“

Например донасят ми много сготвени работи. Ако е добре сготвено яденето, ако е добро, често го давам на други. А пък някой път ми казват: „Учителю, искам ти да го вкусиш.“ И като го вкуся, някой път ми взема цяла седмица, за да се оправя: брашното преди 3 месеца е мляно; маслото е приготвено преди 3 месеца, преди 3 месеца е счукано и стопено; онзи, който е пекъл хляба, виждам, че е някой престъпник. Да кажем, че някой е донесъл печена кокошка. Не ям печена кокошка. Не че не е хубава печената кокошка, но престъплението с кокошката ще влезе в тебе.

Та казвам: Някой ти дава пари. Ако тези пари са престъпни, няма [да ги вземеш]. Човек, който иска да направи благодеяние, той като ти даде един лев както трябва, твоите работи се оправят. Аз някой път правя така: някой път повече от лев не давам, но като извадя лева, не му го давам изведнъж, но през това време тайно чета една молитва: „Ти като вземеш този лев, да не ходиш да просиш. Да почнеш да мислиш добре, да почнеш добре да чувстваш, да почнеш добре да употребяваш волята си. Да услужваш на всички хора и по този начин да дойде върху тебе Божието благословение.“ Турям и другото нещо: „Ако вземеш този лев и не го употребиш така, това няма да ти стане.“ И гледам, някой просяк втори път не идва.

Това не го правя постоянно. В годината веднъж го правя само. Казва ми някой: „Ти ми даде един лев, но ми провървя оттогава.“ С един лев много може да се направи. С един лев човек ще купи добри неща и ще ги продава по-скъпо. И всички търговци купуват по-евтино и продават по-скъпо. Той, като тегли, все намира че е ексик. Нещо има в кантара. А пък като продава, кантарът другояче тегли. А в Божествения свят каквото вземеш и каквото даваш, от тебе винаги да замине. Никога не плащай със същата монета на друг. Всички трябва да бъдем така добри, както Бог е добър. Той ни дава светлина, топлина, сила и всичко друго. Някой път лошите хора съдят от себе си. Господ казва: ако не живеете добре, това и това ще дойде. Неупотребеното добро разваля човека в света. А пък на добрия човек и зло като му се направи, той може да го използува добре. Има един анекдот за Иова. Аз съм го привеждал. Имал червеи в раните си. И когато идвали някои бедни при него, той им давал червеите и те ставали у тях на златни монети. У Иова е червей, а у бедния става на златна монета. Това е вярно: страданията на един богат човек у другите хора се превръща в едно благо.

Та, сега, впрегнете вашия ум на работа. Впрегнете и вашето сърце на

работа. Впрегнете и вашата воля на работа. Приложете повече от Божествената светлина, повече от Божествената топлина и повече от Божествената сила. Божествената светлина е тая, в която няма тези прояви – да изчезва и да се проявява. Една Божествена светлина, щом ние [не] живеем добре, тя се заменява с физическа светлина. И Божествената топлина, щом не я използуваме добре, тя се заменява с физическата топлина. И там е нещастието. И Божествената сила, щом не я употребяваме правилно, се заменява със земната сила. Там има насилие и се явяват всички противоречия.

Втори път ще ви дам едно правило. Мислех да ви дам едно правило какво трябва да правите. Черният цвят е закон за правилно възприемане, а пък белият цвят е закон за правилно даване. Да знаеш как да даваш, то е белият цвят – в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки да даваш. А пък да знаеш как да възприемаш, то е черният цвят, черната страна. И ако ти не знаеш как да възприемаш и как да даваш, тогава пак се явяват белият и черният цвят, но те имат съвсем друг смисъл. В черния цвят човек може да се спъне. Белият цвят е хубав. Но каквото има, той го дава. Белия цвят го турят на степени. Белият цвят иска да каже, че всичко е раздал. Белият цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го раздавам. Правете и вие същото." А черният цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го задържам. И вие правете така." Всичко, каквото Бог ви даде за вас, задръжте го, а всичко, каквото ви е дал да го раздадете, раздайте го. Щом го раздадете правилно, вие ставате бял. Щом го възприемете и задържите, вие ставате черен. Буквата *л* в думата „бяло" показва, че това, което е излязло от Бога, трябва да го дадеш. А пък буквата ч в черния цвят показва, че трябва да възприемаш.

И трябва да знаеш как да превърнеш черния цвят в бял. Това е добрият живот. А пък лошият живот седи в превръщането на белия цвят в черен.

„Отче наш"

7.10 ч сутринта

(На поляната упражненията.)

XIX година (1939–1940)
6-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 ноември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_11_10 Прави и криви линии
лекция пред специалния клас

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква? „Най-малкото добро лишение.“

За втория път пишете върху функциите на правите и кривите линии.

Трябва да се спирате и да мислите. Например, когато една права линия се развива на носа, какво дава? Вие трябва да изучавате ония хора, които носят правите линии, и други, които носят кривите линии. Носът не седи от една права линия. Вие мислите, че линията на носа е права линия. То е проекция на правата линия. Ако разгледате един човек отблизо, той изглежда по-голям, ако го разглеждате отдалеч, е по-малък. Всъщност, както разглеждате човека отдалече и отблизо, кое е реалното в двата случая? Вие трябва да коригирате. Вие мислите, че този човек, който е близо, е по-голям, а който е далече, е по-малък. То е относително така. По някой път гледате един предмет под микроскопа – вижда ви се голям. Друг път без микроскоп не може да го видите. Питам, предметът, който виждате под микроскопа, толкова голям ли е, колкото се показва, или в микроскопа се е увеличил две–три хиляди пъти? Показва се голям, а всъщност без микроскоп не може да го видите. С микроскоп виждате нещо увеличено.

На какво се дължи, че отдалече като виждате предмета, имате една реалност, отблизо като го виждате, имате друга реалност? Когато гледате един предмет отдалече, какво виждате? Виждате в него само външната страна. Когато се приближи, виждате предмета отблизо, виждате и подробностите. Отдалече само няколко важни черти се виждат. Например, ако гледате един човек отдалеч от един километър, какво ще видите? Ще видите само един човек, който се мърда. Колкото се приближавате, ще започнете да виждате неговия силует, тялото му, главата му, после очите му, веждите му, устата му, носа му. Най-първо виждате само един човек и казвате: „Аз го видях.“ Кое е онова в човека, което сте видели? Всички имате еднакво понятие за човека. Всеки един от вас, като види някой човек, ако ви накарат да го нарисувате, ще нарисувате човека с тия черти, които ви направили впечатление. Кое е най-важното в човека? Като го срещнете, кое ви обърна внимание? За някой човек казвате, че е много добър, друг ви се вижда енергичен, някой – флегматичен. По какво определяте това? Казвате за друг, че е умен. По какво определяте, че е умен? Или казвате, че е весел, или малко меланхоличен, или нервен, или сприхав. По какво го

забелязвате?

По аналогия, приближавате се към един предмет, пипате го и казвате, че е студен или горещ. Сега тази горещина вие не я виждате, вие я усещате. Вие усещате горещината. Може да кажете: „Аз видях топлината.“ Кои неща се виждат, кои се усещат? Каква е разликата между виждането и усещането? Красотата чувства ли се, или се вижда. Топлината усещате ли я, или я виждате? Топлината се усеща. Сега няма да се спираме повече, че това са философски въпроси, понеже всичките хора не са философи.

Философите имат специфично състояние. Някои хора даже не знаят какво нещо е философия. Например философия е какви са причините на красотата и какви са причините на грозотата, какви са причините на здравето и причините на болестта, кои са причините на невежеството и причините на знанието. Всяко нещо си има свои причини. Едни считат, че тия причини са разумни, други считат, че тия причини са неразумни. Кои са сега на правата страна? Ако един човек ви хване за ръката, ще разбере ли колко сте разумен? Какво разбирате, ако ви хване и ви стисне ръката? Някоя мечка може да ви стисне. Мечката, като ви стисне, какво ще направи? Сега, кога знанието е разумно и кога – неразумно. Ако мечката те хване, какво ще почувстваш? Нейната сила. Човек ако те хване, кога ще почувстваш, че този човек е разумен? По неговата обхода, както той постъпва, вие ще определите вашите чувства. Има нещо в обходата му разумно. Ако той се обходи разумно, ще считаш, че той разбира нещо.

Някой цигулар ви свири нещо. Как ще познаеш дали цигуларят е умен, или не е умен? Или един художник, как ще познаеш дали е умен, или не е умен? Да допуснем, чу той рисува хора с изкривени носове, с изкривени уста, с изкривени уши. Мислите ли, че този художник е много умен? Постоянно като карикатурист вижда само опакото. Да допуснем, че вие сте художници и някои от вас постоянно рисуват меланхолия, навсякъде, кого как видите, виждате все лошото. Питам, умен ли сте вие? Не е вярно това. Ако всичко в света е лошо, ако светът беше само лош, вие не може да разсъждавате, всичко щеше да бъде еднообразие и вие нямате условия за знание. За да имате знание, трябва да имате какво да сравнявате. Например, ако една повърхност е всичката бяла, каква подробност виждате в белотата? Виждате белия цвят, но кое ви привлича вниманието? Няма специфичност в белотата. Ако увеличите туй бялото, ще видите, че има едно различие, ще видите, че тази хартия не е навсякъде еднакво бяла. Вас ви се струва, че е бяла. То е едно вътрешно понятие. Белият цвят е вътрешно понятие, както аз виждам.

Сега, по какво се познава човек, който вижда и който е сляп? Слепите хора

виждат само тъмнината. Хората, които имат зрение, виждат повече – виждат светлината, виждат после и тъмнината. Слепият вижда само тъмнината, няма понятие за светлината. Онзи, който вижда, има понятие за светлината. После, тъмнината за него е сянка. Слепите хора виждат сенките на нещата. Хората на зрението виждат реалността на нещата.

Казвам, ако вие се приближите до един предмет много близо, този предмет във вашето съзнание ще покрие реалността и вие ще видите една малка сянка. Ако много се приближавате до един човек, изчезват тия специфични черти, с които ви прави впечатление.

Сега изводът какъв е? Какво трябва да прави човек? Някои работи вие обичате. Ако човек влезе във водата, може ли да живее? Не може. Човек, за да живее, трябва да бъде извън водата. Човек трябва да бъде вън от водата, но ако извадите една риба вън от водата, тя умира. Ако човек извадите извън водата, ще живее, и му е по-добре. Ако човек турите във водата, умира. Ако рибата извадите извън водата, тя умира, защото рибата живее във водата, а във водата човек умира. И защо рибата, като излезе из водата, умира, а пък човек живее? Там, дето човек живее, рибата умира; там, дето човек умира, рибата живее. Сега вие не сте философи, защото не може да разрешите този въпрос.

Сега, като разсъждавате защо рибата живее и защо човек умира във водата, ще кажете, че няма въздух. Във водата има доста въздух, как рибата намира въздуха във водата, а човек не може да го намери? Казвате, че рибата без вода не може да живее. Във въздуха има доста вода, но във въздуха рибата не може да намери водата. Човек намира водата там, дето рибата не може да намери водата. Там, дето рибата намира въздуха, човек не може да го намери. Кой е по-умен тогава? И двамата имат един въпрос, който не могат да разрешат. Рибата намира въздуха във водата, а човек не може да намери въздуха във водата. Човек намира водата във въздуха, а рибата не може да я намери.

Има два вида мъчнотии тогава. Вие, като срещнете мъчнотиите на рибата, къде трябва да разрешавате тия мъчнотии? Във водата. А като срещнете мъчнотиите на човека, тогава къде трябва да ги разрешавате? Не във водата, но във въздуха. Има мъчнотии, които се разрешават чрез въздуха, има други, които се разрешават чрез водата. Ако си сух, как ще разрешиш сухотата? Във водата ще разрешиш сухотата. Пък ако си влажен, къде ще разрешиш мъчнотията? В сухотата. Как ще се освободиш от голямата влага? Сега ще приведа на какво съответства сухотата. Сухотата и влагата на какво ще ги уподобите? Да си сух, значи имаш повече светлина. Да си

влажен, значи имаш повече топлина.

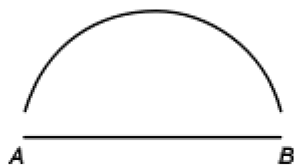

Тогава правата и кривата линия на какво ще ги уподобите? Правата седи само от две точки. Между две точки може да се прекара само една права линия. Тия съседни точки са много наблизо. Тогава кривата линия седи от колко точки? От много повече. Кривата линия е сбор от прави линии, от много точки. Следователно, като има да разрешиш само един въпрос, ти си в правата линия; като разрешаваш едновременно много въпроси, ти си на кривата линия. Тогава, в тази крива линия, за да разрешиш тия въпроси, трябва да имаш мярката на правата линия. Ако ти не можеш да разрешиш най-малката мъчнотия, не може да разрешиш и голямата. Всяка голяма мъчнотия е сбор от много мъчнотии. И голямото добро по същия закон е сбор от много малки добрини. Ти, ако в малкото не си добър, и в многото не можеш да бъдеш добър. Пък ако си добър в многото, и в малкото си добър. Ако си лош в многото, и в малкото си лош.

Някой път вие не се харесвате, искате да бъдете някакви. Как бихте нарисували идеално човека? Някой път вие не се харесвате. Какви трябва да бъдете сега? Искате да бъдете красиви, но в какво седи красотата на човека? Казвате, че лицето не е тъй, както трябва, не е обло, не е продълговато или челото, носът не трябва да бъде такъв; носа, ушите някой път не си харесвате. Щом не се харесвате, де е погрешката?

Имате една права линия АВ. Туй показва един разрез на устата. Не харесвате устата. В устата горната и долната бърна, това са полета за приемане на чувствата. Ти с устата усещаш онази деликатност, която се крие в някой предмет. Като приближиш един предмет до устните, още като допреш, усещаш какъв е предметът. Следователно, колкото долната бърна е по-дебела, колкото туй поле е по-гладко, толкова чувствителността е по-развита. Този човек в яденето прави избор. Например много от животните между хилядите треви, които има, още като бутне тревата, знае за ядене ли е, или не. Но ако турите един човек на това място, той не може да знае. Сготвеното ядене той, като го бутне, различава го. Но чувствителността на устата не е само един вид, много видове чувствителност има устата.

В хората, в които има голяма любознателност, това не е като правило, но изобщо, горната бърна се издава надолу, крайните страни на устата се издигат нагоре, средната част слиза. Онези, които са много любознателни,

много обичат да боравят с чужди работи, и носът взема вич, носът слиза надолу и се завърта. И той иска да знае, казва: „Я ме научи, и аз да зная.“ И той слиза, и придобива комическа форма. Когато носът иска да научи това, което устата научават, той става смешен. Щом носът се влияе от устата, той става малко комичен, изопачава се. Носът не може да носи формата на устата и устата не може да носи формата на носа, защото устата е силна в пасивното в света. Тя е сила, която дава устой. Устата показва устойчивост на характера. Устата показва дали човек може да издържа обсадата, или не, а пък носът показва дали човек може да победи, или не. Устата не може да покаже дали ще победиш, или не; тя показва издръжливостта каква е. По устата може да познаеш дали един човек може да издържа, или не в една работа. Като обещае, дали ще устои на думата си, показва устата. Но устата няма да покаже дали ще свърши тази работа, или не. Носът показва дали ще свърши работата, или не.

Каква е разликата между онзи, който устоява и онзи, който побеждава. Онзи, който устоява, не показва, че той ще победи. Онзи с устата започва една война, а с ума се свършва. Яденето е една война, като хванеш изведнъж със зъбите. По някой път вие с устата, ако ухапете някого, как ще разрешите въпроса? Ако носът ви не вземе участие в тази война, ако ухапете човека, как ще свършите работата? Да кажем, забиете зъбите, кръвта излезе из устата, как ще свършите войната тогава? Много зле ще свършите. Тогава носът ще ви каже: „Този човек не трябва да го пипаш, понеже той е силен.“ Носът ще ви покаже, че не трябва да пипаш, защото, ако пипнеш, ще се намериш в трудно положение. Устата, като дойдеш до нея, тя те хваща между зъбите. Тя има само един метод – каквото дойде, казва: „Я кажете на зъбите какво решават.“ Казват: „Трябва да го сдъвчем.“

Не всички неща, които се дъвчат, са приятни. Има неща, които, като дъвчеш, са приятни. Ако дъвчем един горчив плод, какво правите? Изплювате го навън. Онзи, който не плюе, добре е ял; онзи, който не плюе, умът взел участие в яденето, той си дал мнението. А пък когато устата сама е разрешавала въпроса, без ума, винаги плюе. То са общи изводи, които са верни, че ако в една работа само устата е взела участие, ако в една работа, само чувствата са взели участие, ти ще плюеш. Ако и умът взел участие, тогава няма да плюеш, плюнката ще служи като омекчаване. Плюнката не е дадена да я изхвърлиш навън, но то е като условие за смекчаване на ония условия, които имаш, или храната да може по-лесно да влезе в стомаха.

Да дойдем сега до главния принцип. Казваме, каква е причината на нещата? Има една Разумност в света. Някои казват, че нямало никаква разумност в света. Те чувстват само нещата. Защото ти минаваш покрай едно дърво. Туй дърво ти обажда каква разумност има. Ти вървиш, онези

дървета, които имат иглообразни листа – бодне те. Каква разумност има в туй бодване? Няма никаква разумност. Ти вадиш заключение, че трябва да бъдеш внимателен, понеже туй бодване на ръката е болезнено, но това бодване в очите може да те лиши от един орган, който може да ти бъде полезен. Ако те бодне туй листце, каква разумност има в туй бодване? Там няма никаква разумност, но ако дълбоко си заспал, че дойде някой твой приятел, не те бута, но те бодне с една игла, ти скочиш. Тогава в туй бодване има смисъл. В самото бодване няма, но онзи, който те бодва, употребява бодването за нещо разумно, той има нещо в ума си. След като се прояви твоето съзнание, може да ти каже защо те е боднал.

Нали сега вие всички обичате да бодвате. Всеки от вас има една игла, с нея се бодвате. Много обиди стават, понеже някой път не знаете как да бодвате. Например наместо да забиеш иглата една десета от милиметъра, ти забиеш цял един милиметър. Наместо да забиеш иглата един път, ти забиваш десет пъти повече, отколкото трябва. Вие казвате тъй: „Ти си голям невежа.“ В какво седи обидата тук? Обидата седи в това, че не говориш една истина. Казваш: „Ти си много лош човек.“ В какво седи лошавината? Не знаеш да се обхождаш. В какво седи добрата обхода? Ако караш човека със счупения крак да ходи, умен човек ли си? Значи, какво трябва да правиш със счупения крак? Ще вземеш човека на гърба, ще го носиш. Тогава ти минаваш за добър човек, искаш да помагаш. Срещнеш един здрав човек, туриш го на гърба си, какъв ще бъдеш? Този, който го носиш, може като тебе да върви. Казваш: „Хайде, да не се умориш, ела на гърба, ще те нося.“ Питам: какви са съображенията? Ако носиш този със счупения крак, разбирам, но ако носиш този със здравия крак…

Вие не трябва да се спрете, да имате едно статическо положение. Какво трябва да правите? На здравия ще кажете: „Ела да ходим двамата. Ако ме носиш на гърба, ти си будала. Ако вървим заедно, ти си умен.“ Ако туриш този със счупения крак да ходи, ти си от невежите, не разбираш отношенията на нещата. Човек със счупения крак не ходи с него. По някой път казвате: „Ние такива глупости не правим.“ Всичките хора все от това страдат. На дълъг път с едно счупено чувство, с едно накърнено чувство не ходи. И на чувствата се чупят краката. Мисълта има много деликатни крака. На мисълта краката са малко сухички, тънки, много деликатни. На чувствата краката са цамбурлести. Значи счупеното чувство ще го носиш на гърба си. Здравото чувство ще го туриш в пътя, него няма да го носиш.

Тогава, да кажем, вие се интересувате за някой човек да знаете. Природата скрила някои работи, иска да ви опита, да разгадаете тайните. Ти си любознателен. Искаш да знаеш какво правят двама души. Когато в някоя стая са турени ябълки, децата гледат, искат да знаят откъде да влязат, да си

вземат от ябълките. Те търсят начин да се приближат близо до тях. Често децата са любознателни да видят какво има в тръвната, защото кокошките обичат там да снасят яйцата. Поглеждат дали има яйца, посягат, и го турят в джоба. Това малкото дете отива на бакалина и си купува захар с яйцето, размяна става. Детето, което не е любознателно, не го интересува яйцето, не се спира, само погледне. Научно го интересува, то знае туй яйце какво ще го ползва. Може да има за него яйце, ще го тури в джоба, занася го на бакалина, казва: „Дай си мнението сега." Вие не правите ли така във вашите тръвни, не бъркате ли във вашите кесии? Вие казвате, че тази постъпка, която детето направило, не е разумна. В дадения случай туй дете иска да знае каква сила има в туй яйце, каква е силата.

Мене ми разправяше едно момиченце. Останало с баща си вкъщи, то намерило в тръвната две яйца. Вижда, че баща му спи. То заравя яйцата в пепелта и чака да се опекат, да ги изяде, съображения има. Ако я обвинят, че тя опекла яйцата – баща ѝ е вкъщи. Казва: „Тия яйца, като ги заравят, ги плюят." Защо ги плюят? Понеже не се пукат. Ако ги зарови и не ги плюе, след десет минути се пукат: този въздух в яйцето, като се затопли, ги пука. „Като пукна, казва, баща ми скочи. Аз излязох из вратата навън. Баща ми беше умен човек, помисли си, че нещо в съня си е скочил и си легна пак." Сега децата плюят яйцата, за да не се пукат. Туй става, когато жарта е много силна, тогава се пукат. Ако е умерена, не се пукат. Казвам, от кого човек се е научил да ги плюе. Той е направил хиляди опити, и децата вече знаят мярката, знаят, че ако не се наплюе, яйцето се пука, и вземат предпазителни мерки.

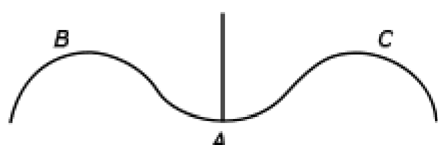

Казвам, любознателността дава една форма на устата – двете страни на устата ги подигне, средната част се огъва надолу. Когато човек изгуби любознателността, тогава устните се приравняват. Устните са като един хомот, тия желания са като един хомот. Когато човек е роб на тия желания, той си туря хомота, стягат го. За да се избави човек от желанията, той трябва да впрегне ума на работа. Допуснете, че във вглъбнатата страна на кривата А имате един напор. Тук имате събрана енергия, която слиза от тия върхове: В, С. Тази енергия трябва да излиза нагоре, да мислите. Значи човек в своето развитие събира енергия, която дава вече ход на ума да работи. Ако човек не чувства нещата, той не може да мисли. Значи най-първо човек започва да опитва нещата, че тогава ще започнеш да мислиш за известни техни качества.

Носът има известна чувствителност, устата има друга чувствителност.

Устата показва един предмет какво може да ти даде. Чувствителността на устата показва предметът каква полза може да принесе, какво може да ти даде, да задоволиш твоите чувства. Чувствителността на носа показва какво може ти разумно да се ползваш. Следователно, когато чувствителността на носа е нормална, неизопачена, човек разсъждава нормално, правилно.

Та с тия сетива човек усеща нещата, но от носа започва разумната страна. Чрез ума си ние познаваме, че всичките неща имат отношение едно към друго. Какви са отношенията на тия две линии AB и A1B1?

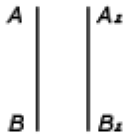

Какви са отношенията на две релси, по които пътува един трен? Значи тия релси съществуват, за да може по тях да върви една желязна кола, един трен. Но сега се правят опити – не само по две релси, но по една релса може да ходи трен, но то не е практично. И човек е едно същество, което ходи по две релси. Имате две успоредни линии, краката. Тренът му върви на тях, но в него и тренът се движи, и релсите се движат. В механическия свят колата се движи между релсите, те седят на едно място. В човека тренът седи, релсите се движат. В механическия свят тренът се движи, релсите стоят. Човекът намерил, че е по-практично релсите да се движат, машината да стои.

Накъде се движи? Посоката на движението накъде е? Вие вървите тъй напред, но посоката на вашето движение накъде е? Посоката е нагоре. Значи, ако ти отиваш нанякъде, трябва да знаеш накъде отиваш. Отиваш горе в планината, кой е стимулът в тебе? Не само в една посока, но туй движение може да бъде в много посоки. В умствения свят ние искаме нашите чувства да хванат правия път. Този път нагоре е път на разрешение. В плоскостта ние определяме дължината на нещата и широчината, но нещата трябва не само да се удължават и да се разширяват, но трябва и да се удебеляват. Влизаме вече в първото, второто и третото измерение. Човек се движи в три посоки, но може да се движи и в четири. Ако правилно мислиш, ти се движиш в четири посоки. Ти трябва да знаеш отношението на първото измерение. Има същества, които живеят в тялото. Трябва да разбираме отношенията на телата на третото измерение.

Човек, като започне да мисли, той навлязъл в четвъртото измерение, в света на растенето. В света на човешката мисъл нещата се разширяват. Растенето е едно разширение. Ако имате четири точки, имате един квадрат и до него образувате друг квадрат. Туй не е органическо растене, то е механическо натрупване. В четвъртото измерение нещата се

организират, имат растене. Едно нещо расте, както една семка. Ако турите едно пясъчно зърно в земята, не може да расте. Може да турите хиляди пясъчни зрънца, механически да ги съедините, да направите едно механическо тяло – направите циментена каша, но кашата не показва процес на растене. Ако турите една семка, след десет–петнайсет години ще видите, че тази семка образува цяло едно дърво.

Та казвам, когато човек механически се развива, той с това произвежда своята смърт; когато органически се развива, произвежда процесите на истинския живот. Когато човек се развива правилно, той не умира.

Защо устата се е огънала надолу?

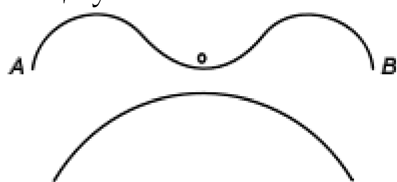

Тази тежест в средата на устната трябва да се отмахне, да добие едно праволинейно движение. Ако туриш тази тежест към краищата на устните, какво става тогава? Тази линия ще бъде вече крива. Нали с кривите линии правят мостове, така ги правят, че тежестите да отиват в крайниците. Когато имате мъчнотии в света, какви се тежестите? Тогава умният човек веднага поляризира тежестите в краищата. Тежестта се увеличава и може да стане едно скъсване. Тук нямате опорна точка. Тази точка е подвижна. Значи, тия две страни A и B на устата тук са опорни точки. Те са, които трябва да се движат. По някой път тази линия постоянно се движи отстрани. Наместо да се движи средната точка, движат се крайните точки, устата постоянно се движи. Знаете ли какъв е характерът на тоя човек? Този човек, ако разгледате, започват да се движат ъглите на устата. Когато е весел, пак се мърдат. Щом започнат да се движат крайниците на устата, ще ги спрете, ще спрете туй движение на устата си. В средата тук бърната трябва да се движи.

Казвам, човек в умствения свят трябва да бъде много умен. Аз съм наблюдавал и животните, и хората. Някои деца, като се замерват с камъни – някой път децата се събират на две тайфи и започват да се замерват с камъни – като хвърли камъка, другото дете още отдалече знае, наведе се. По някой път не може да се наведе както трябва, хлопне го. С камъни правят война. В живота като хвърлиш камък на някое куче, то се завърти, и то прави същите движения.

Та казвам, в мисловния свят ония, които са разумни, щом ги задяват, той се навежда. По някой път ти напишеш една статия във вестника и щом започнат да те нападат, какво трябва да правиш? Как бихте разрешили

въпроса? Да кажем, вие сте поет, напишете нещо хубаво, някой ви критикува, казва: „Много глупава работа, думите не са намясто.“ Какво трябва да правите? Сега, ако той е един добър критик, той ще ви коригира правилно. Казва: „Еди-коя си дума еди-къде си трябва да се тури така и така.“ Той върви по хармоничен път. „Планини високи, долини дълбоки, полета кални, планински върхове сухи…“ – поезия ли е това? Че в полетата става кал – „полета кални, върхове сухи“, как ще разберете сега този въпрос? Този човек писал нещо, но той от поезия нищо не разбира.

Каква беше темата? „Най-малкото добро лишение“. Има много дефиниции. Да кажем, правите вие баница с най-малките разноски. Или направите баница, която ще струва три–четири хиляди лева, и правите баница, която ще струва пет хиляди лева. Другата струва три–четири. Пет хиляди лева, казвате: „Как може това?“ Стават тия работи, увеличават се. Когато идвал руският император в България, излязъл му цирей. Лекувал го един българин. Купил една лоена свещ за двайсет и пет стотинки. Обаче тази свещ, като преминала през всичките книги, станала дванайсет хиляди рубли. Да пишат в книгите за един цар е срамота, двайсет и пет стотинки, много евтино. Турили дванайсет хиляди. Питам, вярно ли е това? Не е вярно. Какви са съображенията? Съображенията са всеки да вкуси от лоената свещ. Чудното е, че като ядат свещ, тя се увеличава – от двайсет и пет стотинки става на дванайсет хиляди. Колко пъти се е увеличила?

Сега по какво се отличава един поет? Поетът може да описва нещата както са. Изобщо целта на поета е, като описва страданията, да ги опише такива, каквито са. Целта е да опише нещата в стихове такива, каквито са. Може някой да ги направи ясни, преувеличени, той може да ги направи по-малки, по-големи, за да бъдат ясни за човешкия ум, но всичките поети имат желание да опишат страданието, тъй както е, и да опишат красотата на някой предмет, тъй както е.

Казвам, когато нещата не се турят в техния истински образ, не е поетично. Всичките неща, които се турят в образи, които са естествени, са поетични. Та всеки от вас може да бъде поет. Когато мислите право, вие сте поет. Когато мислите криво, вие не сте поет. Страданията в света аз ги наричам – това са недовършени работи. Ти идеш в бакалницата, купиш си захар за двайсет и пет стотинки, дадеш веднага парите. Ти купуваш от бакалницата, и една–две години не плащаш, събират се много. Ти започваш да се съмняваш, че те са надписали. Вие не сте писали поезия. Поезията се изгубва, щом започнеш да критикуваш, защото поетът е бакалин, той пише. Ти си критик, който взимаш. Казваш: „Не си го направил правилно.“ Тогава ще започнете да се проверявате, понеже ти всякога не си вземал по двайсет и пет стотинки, някога си взимал по за два

лева. Разнообразие.

Казвам, когато хората се критикуват в поезията, аз считам, че със звонкови не се е плащало. Щом ме критикуват, тогава кой е бакалинът? Онзи, който те критикува, той е онзи, който вземал назаем. Ти ще кажеш в себе си: „Аз съм бакалинът, той е един от клиентите, който може да ме критикува." Като те критикува направо, ще кажеш: „Аз съм бакалинът, той е клиентът. Клиентът има право да критикува бакалина." И той критикува някой път. Кога? Той пише, горкият. Казва, той е поет. Но казвам, този бакалин, ако нямаше клиенти, ако клиентите не вземаха назаем, щеше ли да стане поет? Да благодари, че тези клиенти не плащат: той се научи да пише. Като плащат те, той не пише, но все таки той иска да знае колко оборот е направил, трябва да знае колко пари е взел. Държавата ще каже, че от този капитал, с който търговецът търгува, държавата трябва да вземе нещо. Бакалинът много причини има да стане поет, външни са причините, които го заставят да пише.

По някой път искате да знаете защо са мъчнотиите в света. За да станете поети. Без мъчнотии поезия не може да има; страданията, това са поезията в света. Ти в противоречията започваш да мислиш. Ако знаеш как да мислиш, то е разумно нещо в природата. Тя ще те застави да мислиш. Като започнеш да мислиш добре, тия страдания вече изгубват своя ефект. Те не са такива мъчения, както ние мислим.

Та казвам, при сегашните условия вече му е даден известен капитал в неговия ум, в мозъка. Има известен капитал, вложен в неговото сърце, има известен капитал, вложен в неговото тяло. Даденият капитал трябва да се обработва. За бъдеще ще има други условия. В дадения случай използвай това, което имаш, защото ти, като роптаеш, ще намериш основата. Защо роптаеш, че животът ти не е добър? Ти всякога можеш да го направиш добър. Вие ще бъдете толкова умни…

Двама приятели се оплаквали, не им вървяло. Ученици били, искали да учат, нямат средства. Казват: „Другите ще станат учени, ние дето ходим, никой нищо не ни дава." Един ден един им казва: „Аз да ви дам един съвет. Един български чорбаджия обича да се разхожда покрай брега на реката. Като се разхожда, единият от вас ще го блъсне в реката, пък другият ще иде да го извади. Като го извадите, той ще ви даде, и вие туй ще си го разделите." Те направят опита. Той като се разхожда, единият го блъска, другият се спуска да го извади. Казва: „Синко, ти спаси живота ми. Ти си много добро дете. Ела, аз ще те уча, синко."

Вас ви се вижда малко приказно, че дето ще ходиш да крадеш, блъсни

богатия във водата, другият да го извади. Богатият казва: „Синко, аз много ти благодаря, че ти не мислиш като онзи. Ако и двамата ме бяхте блъснали, щях да се удавя. Добре че единият мисли да ме блъсне, а другият не мисли така.“ Богатият разсъждава правилно. Казва: „Ела да те изуча, та да няма нужда да блъскате чорбаджията във водата.“

Или аз изваждам заключението: като си чорбаджия, не чакай да те блъснат в реката, че тогава да помагаш, предвиждай нещата. То е предвидливост. Ако не предвиждаш, природата ще те тури в трудно положение, докато те застави да мислиш. Може да се случи да те блъснат. Вие може да се смеете, но колцина от вас не сте изваждани от водата, които не сте блъскани?

Казвам, развивайте дарбите, които са поставени във вас. Някои от вас имате изобретателност. Вие, като седите, не знаете какво да правите, изобретете нещо. В този клас изобретете нещо. Всички не сте богати, умът ви работи, защо да не изучавате предмета по научен начин, на физическа основа да може да намерите начин да намирате златото в земята? Златото има особени трептения. Сега във физиката имат известни инструменти, отдалеч знаят какво направление вземат тия подводници, следят движението на тия подводници, пуснат мината и може да потопят кораба. Учени хора са, като се движи подводницата, отбелязват с един инструмент движението: както сянката на един предмет, така се движат и тия вълни. Един седи и наблюдава, а инструментът показва накъде е подводницата. Като дойде до известно място, бутне едно бутонче, там има мина поставена, и избухне мината. Хората от зор са научили тия работи.

Някой път, вие не сте правили опити, да помиришеш парите на какво миришат. Ваши двама приятели, като турят наполеон в земята, го намират с пръчката, но други заровени пари не могат да намерят. Те намират заровения наполеон, защото умът на тия, които го заровили, работи – между онзи, който го заровил, и онзи, който търси, има връзка и той с мисълта им помага. Не че той е научил това изкуство да намира заровени пари. Туй още не е знание. Знанието е непосредствено ония вълни, които излизат от парите, ония радиации, да ги схванеш. Ако това можеш да схващаш, ти ще идеш направо на мястото.

За туй състояние човек трябва да бъде много чист. Всички хора страдат от една вътрешна нечистота, която препятства на инструмента, който Бог ви е дал. Ако вие всички бяхте живели добре, според Божия закон, всичко в света е така направено, че и най-големите мъчнотии лесно се разрешават. Ако мъчно се разрешават, причината е във вас, вашият инструмент не работи. Ако са повредени очите, причината е в инструмента. Ако очите ви са здрави, няма да се блъскате. Ако сърцето ви функционира правилно,

ако умът ви функционира правилно, всичко ще се нарежда добре. Противоречията, които съществуват в света, имат една вътрешна анормалност.

Та сега, когато ви дойде една мъчнотия, считайте, че е за добро, не само за добро, но търсете едно разрешение. Да кажем, една малка постъпка може да поправи положението. Един пример. Един голям банкерин дава обявление, че му трябва един касиер, един честен момък търси за касиер. Явяват се десет–петнайсет души, всички с препоръки. Той, като ги поглежда, казва: „Ще ви имам предвид." Влиза един млад момък, но преди да иде при него, вижда един лист, паднал на земята. Навежда се, вдига го. Казва: „Четох във вестника, че ви трябва един касиер. Аз нямам препоръки." „Вие, казва, носите най-добрата препоръка. Вдигането на този лист и поставянето намясто е най-голямата препоръка. Значи може да бъдете касиер." Вдигането на листа и поставянето намясто, то е един навик в него, една добра черта, то спасява цялото положение. Другите минават, и не виждат листа.

Казвам, онзи, който се навежда, той е, който учи. Ако създадеш в себе си един добър навик, то е спасителното положение. Не се дразнете. Вие се сърдите някой път за нищо и никакво. Или имате една задача, не давате достатъчно време. Сега на вас ще ви дам да изучите „Махар Бену" и „Давай, давай". Всеки един да изучи едната песен за две–три седмици. Всеки да изпее песента по начин, както той намира за добре. Може да вземете едната или другата песен, но да я изпеете по всичките музикални правила, не като някой оперен певец. Ако цялата песен не можете, то половината или четвъртината.

В музиката трябва да се пее ясно, да се вложи красота в тона, а същевременно и мекота. Когато пее човек, трябва да има яснота, ясен трябва да бъде гласът. Всякога, когато човек не се тревожи, гласът е ясен. Щом се тревожи, има известни трептения. Щом човек има хубаво разположение, то се отразява върху ларинкса, гласът е ясен. Щом неговите чувства са естествени, тази пълнота се предава. Някой човек пее, има нещо хубаво в гласа му. Някой път изпейте една песен на един ваш приятел и кажете колко пари ще ви даде за песента. Колко ще му се откъсне, като те слуша? Може да пееш, пък нищо не ти дава, значи имаш още да работиш. Ако извади, че ти даде десет–двайсет стотинки, един лев, то е нещо, защото вашият приятел не е богат. Ако ви даде един грош, може да е много, ако вземете неговото материално положение. Той, да кажем, има десет гроша в джоба си, и ви даде един грош – доста е.

Българинът – десет стотинки дава, не му прави впечатление. Като му

кажеш двайсет стотинки, вижда му се много. Като мине трийсет–четирийсет стотинки, пак дава, но двайсет е много нещо. Изобщо, ако кажеш двайсет, много му се вижда, двайсет за него е динамично число. Като дойде до двайсет, мисълта работи. При десет не мисли и при трийсет не мисли, като кажеш двайсет, много му се вижда, мисли. Ако искаш десет, дава, двайсет не дава. Ако поискаш двайсет, казва: „Двайсет не давам. Трийсет давам, но двайсет не давам." Счита го фатално. Може да даде двайсет и една, но двайсет не дава. Туй число за българите е динамично, както тринайсет в Европа. Ти не може да накараш някой да влезе в стая с номер тринайсет и затова там в хотелите ще намериш дванайсет, дванайсет и половина, но тринайсет няма. Динамични мисли има. Динамичните мисли спират. Една динамична мисъл не може да я спреш. Тя иска разрешение. В живота има динамични мисли. Всеки трябва да ги употребява намясто. Ако ти една динамична мисъл не я употребяваш намясто, ще страдаш.

Сега коя мисъл остана? Много работи говорихме. Започнахме с човешката уста. С устата въпросът не се разрешава. Някой човек иска пари назаем и искаш да знаеш дали ще ги върне. В това време си бърше устата с кърпа – той не мисли да ги върне. Друг иска пари назаем. Питаш го: „Ще ги върнеш ли?" Той си туря пръста на носа – този човек мисли, той ще ги върне. Който си бърше устата, казва: „Ще ги изям всичките."

В човека има известни положителни и кинетически сили, които трябва да ги развиете. Ние сме в края на една епоха, има много материал насъбран. Ние се намираме в живота пред мисли и желания неразрешени. Например има в тебе едно чувство на обида. Човек трябва да се налага, че трябва да се обиждаш, но при обидата трябва да разрешиш въпроса. Обидиш се – ако разрешиш въпроса, право е; ако не си разрешил обидата, ще дойде експлозия наново. На една бомба може да се запали фитилът, но умният човек няма да остави да изгори, той ще отреже фитила. После ще знае как да извади тия възпламенителни вещества от този материал, да се освободи бомбата. Всяка една динамична мисъл е като една бомба, на която трябва да се отреже фитилът и да се извади възпламенителното вещество. Изисква се работа. Всичката опасност е в тази взривност. Някой път вие се докачате, не мислите. Казал ви някой нещо. Някой може да се докачи от много, някой може да се докачи от малко. Човек трябва да бъде толкова умен, че да не се докача никога.

Сега, да кажем, че вие се обезсърчите. Какво трябва да правите? Художникът се обезсърчи, какво трябва да прави? Да рисува. Отива един американец с изкуствен нос в Италия при един отличен художник да го рисува. Казва му: „Ще ви нарисувам" и му туря една голяма сума. Казва:

„Колкото искате, ще ви платя, само да ме нарисувате.“ Рисувал го един ден. На другия ден отива, но турил носа си малко накриво. Цяла седмица отива да го нарисува и най-после художникът казва: „Господине, за пръв път срещам като вашия нос, не мога да го нарисувам.“ Той казва: „Никой досега не е успял да го нарисува, постоянно се движи, не е естествен.“

Не разрешавайте изкуствените въпроси. Изкуственият нос, то е един въпрос, който не може да се разреши. Има задачи в света, които не търпят никакво разрешение: както и да го разрешаваш, ще видиш, че някъде е мръднало. Разрешавайте онова, което принадлежи към Божествения свят. Разрешавайте Божествените задачи, те са естествени. Човешките задачи са изкуствен нос – нямат разрешение. Човешките работи ще ги оставите, те са една сянка на реалността. Един изкуствен нос е по-добре, отколкото без нос. Едно малко зло е за предпочитане. Един изкуствен нос е за предпочитане, отколкото без нос да бъдеш, макар и изкуствен. Та изкуственият нос ни най-малко не може да определи твоята разумност. Но при един естествен нос веднага ще се определи твоята интелигентност.

Когато се намирате в трудно положение, погледнете носа си и кажете: „Много си добър, разреши този въпрос.“ Погали носа си отгоре. За в бъдеще бих ви препоръчал да носите една кърпа много хубава и не хващайте носа с ръка, но с кърпата. Сутрин вземи кърпата, поглади носа си. Ако искате да се развивате хубаво, пипайте носа си много добре, особено онези от вас, които искате да бъдете художници, музиканти, пипайте добре носа си. Другояче няма да се научите. Пипането събужда ония хубави, възвишени чувства.

Природата е нещо много чувствително. Всяко побутване вече произвежда ефект. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всичко това трябва да знаеш. Каквото помислиш, каквото вършиш, всичко това произвежда известен ефект. Когато бутнеш всяка мисъл, ръцете трябва да бъдат чисти, че ако не са чисти, пръстите ще оставят петно върху тебе. Като дойде човек да побутне, трябва да мисли. В чувства, в мисли, в действия човек трябва да бъде чист. Разумен трябва да бъде, да не прави нещата, както и да е.

И за бъдеще, за да бъдеш умен, умът ти трябва да функционира добре; за да бъдеш добър, сърцето ти трябва да функционира добре и за да бъдеш силен, тялото ти трябва да функционира добре. Туй зависи от светлината, която възприемате, зависи от топлината, зависи от силата, която постоянно се влива. Защото има една светлина, която постоянно трябва да се влива в човека.

Казвам, хубаво да мислиш – разбирам процеса на вливането на светлина.

Когато кажем, че добре трябва да чувстваме, разбирам вливането на Божествената топлина. Когато кажем, че добре трябва да работим, разбираме вливането на Божествената енергия в човека, на силата. Тогава човек е винаги здрав.

Казвам, когато говорим за добра обхода в мисли, чувства и постъпки, ние разбираме правилното вливане на светлината, топлината и Божествената сила в човешкия организъм.

Човек трябва вечно да се подмладява. Животът не е нищо друго освен вечно подмладяване.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Пета лекция на Младежкия окултен клас
10 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_11_12 Кротките, миротворците
неделна беседа

КРОТКИТЕ, МИРОТВОРЦИТЕ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 5-а глава на Евангелието от Матея, от 5-и стих нататък.

„Духът Божи“

Няма нищо ново по света. Под думата „ново“ ние разбираме това, което обновява. Старите неща са свършили вече своята служба, няма какво повече да вършат. Казват: стари вярвания, стара истина, стари разбирания, стара любов. Всичко старо трябва да си върви. Така разбираме ние нещата. Ако истината, която познаваме, е стара, и тя трябва да си върви.

Сега аз няма да ви говоря за онова, което не знаете, но ще ви говоря за онова, което знаете. Вие не го знаете, но го очаквате. Съвременните хора очакват от света това, което от Земята и на Земята по никой начин не могат да го намерят. Невъзможно е на Земята да получат това, което очакват. Невъзможно е, например, рибата, която живее в морето, да иска там книги да се учи, да иска апартамент, да иска да свири на пиано и т.н. За да придобие всичко това, условията на нейния живот трябва да се изменят. Тя трябва да излезе вън от водата. И това не е достатъчно още, тя трябва да скита дълго време на Земята, да минава от форма във форма, докато един ден стане човек и придобие тия разбирания, които човек днес има. Когато спорят върху известни въпроси, хората казват понякога: „Ние не сме животни.“ Аз гледам другояче на въпросите. Всички неща са създадени от Бога. Животните са създадени чрез Словото, а човек – чрез волята. Казано е, че Бог създаде човека с ръцете Си, Той го направи с двете Си ръце. Това означава, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, а животните – по любов. Когато създавал животните, Бог ги е извикал от невидимия свят и им казал: „Вие отивате в един свят, но трябва да бъдете много търпеливи. Там ще имате такива страдания, каквито никога не сте мислили. Аз ще ви изпратя при Моите синове да им служите. Те са много капризни, затова ще ви причинят големи страдания. След време обаче те ще ви благодарят, но до това време вие трябва да се научите да търпите.“

Някои казват, че като съгрешил човек, Бог го изпъдил от рая. В Писанието е казано, че след като създал всички животни, след като уредил света, най-после Бог създал човека. След това Бог прекарал всички животни пред човека и му казал: „На тебе давам всички животни, да им заповядаш.“

Значи, в първо време и животните били с човека заедно в рая, но като съгрешил човек, с него заедно и животните излезли вън от рая. Докато били в рая, и животните говорили като човека, но като излезли вън от рая, те изгубили езика си и днес едва издават някакви звуци. Сега и животните чакат човек да изправи погрешките си и да се върне в рая. Заедно с него и те ще се върнат в рая. Днес мнозина хора очакват времето да се спасят. Това е частично разбиране. Всичко в света съставя едно цяло. Тъй щото, не е достатъчно да бъде добре само на очите, на ушите, на носа, на устата, но трябва да бъде добре и на дробовете, на стомаха, на ръцете, на краката – на всички външни и вътрешни удове в човека, за да може да се каже, че той е здрав. Когато човек е доволен от всяка работа, която е свършена, даже и от най-малките частици, ние казваме, че той се намира в здравословно състояние. Следователно ние трябва да знаем, че всяко чувство упражнява влияние върху цялото ни тяло, върху всички негови органи. Тъй щото, в каквото отношение човек и да пострада, всичките му органи взимат участие в това страдание.

Казвам: Сега в света се води война. Тази война, която иде, ще ни засегне всинца. Не мислете, че като се бият сега далеч от нас, в Германия, в Англия, във Франция, в Русия, че другите са неутрални. Някои хора са на фронта, те са взели билет да участвуват във войната, но и другите, които са в тила, взимат косвено участие. Някой казва: „Какво зависи от мене?“ Много зависи от всеки човек. Малките неща вършат големи работи в света. Често най-важните работи се вършат от най-малките неща. Забележете, във време на война, торпилите, с които си служат, имат една малка частица, която е толкова чувствителна, че най-малкото бутване е в състояние да възпламени цялата торпила и да произведе голям взрив. Често пропадането на един голям параход става от тази малката частица на торпилата. В този смисъл човек може да представя тази малка частица на торпилата и от него зависи да се запали торпилата или да не се запали. Като избухне торпилата, вие ще се уплашите. Да се плаши заекът, той има много врагове. Достатъчно е да го бутне един храст и той подскача, защото е наплашен. Обаче човекът е човек, не е заек, няма защо да се плаши и да подскача. Той е свободен, няма защо да се плаши.

Сегашните хора се страхуват от смъртта и търсят изходен път. Те казват: „Ще се мре.“ Щом е така, нека намерят един изходен път, да не умират. Този път се намира в стиха, който Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Това е живот вечен, да възлюбя Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това значи познаването. Познаването подразбира обичане. Ти не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш. Следователно, докато не познаваш Бога, докато не познаваш Неговата любов, ти не можеш да Го обичаш. Значи познаването

предшествува любовта. Това е в закона на съзнанието. Някои казват: „Как мога да обичам Бога, като не съм Го видял?“ Има неща, които без да видиш, можеш да ги обичаш. Че, ти говориш за доброто, без да го виждаш. Ти обичаш доброто, без да си го видял. Кой от вас е видял доброто? Кой от вас е видял какво нещо е любовта? Ще кажете, че някой се зачервил от любов. Червеното лице любов ли е? Ще кажете, че някой има меки ръце. Меките ръце любов ли са? Някой ще каже, че има сладък говор. Сладкият говор любов ли е? Тъй щото, думите „виждане“ и „познаване“ представят един вътрешен процес на съзнанието. „Веди“ означава „знание“. За да знаеш нещата, ти най-първо трябва да си ги почувствувал. После, това, което си почувствувал, трябва да имаш светлина, да разбираш неговите отношения. И най-после, трябва да си направил един малък опит.

Вие се страхувате да правите опит. Вземете въпроса за любовта, която е толкова необходима. Вие се страхувате от нея и казвате: „Пазете се от любовта.“ Защо се пазите от любовта? Да не ви изгори. Че, това, което гори, любов ли е? Право е, че любовта гори, но не така, както хората разбират. Когато движението на любовта се спре, тогава в материята, във всички частици на тялото става едно триене, което изгаря. Тъй щото, когато противодействувате на любовта, образува се триене, от което пострадват най-чувствителните частици на слънчевия възел и човек казва, че сърцето го боли. От триенето, което става в отделните органи, се явява отражение и в мисълта. Вследствие на неправилното отражение, мислите изгубват своята акустика.

Съвременните хора се натъкват на своите стари разбирания, които те са образували вън от рая. А всяко нещо, което е създадено вън от рая, е позлатено. Ето, виждате копринени платове, които са направени от коприва, а не от коприна. Те са подобни на позлатените вещи. Много материи се продават за вълнени, без да са вълнени. Много неща в сегашния свят блестят, без да са злато, те са само отгоре позлатени. Какво означава позлатяването? Много неща можете да позлатите, но позлатени ще си останат, не са чисто злато. С един френски наполеон може да позлатите много неща. Какво ви ползува един позлатен предмет? Извън рая позлатените работи вървят, но в рая позлатените работи не се приемат. Ако искате да се върнете в онова първично положение на вашето здраве, ще знаете че в здравето позлатени неща не се приемат. Позлатеният човек не може да бъде здрав. Временно той може да бъде здрав, но щом се изтрие позлатеното, здравето веднага изчезва. Щом се махне златото на позлатения предмет, останалият метал отдолу веднага се окислява.

Много вярващи казват, че вярват в Бога. Питам: Какво се готвиш да направиш за Господа, щом вярваш в Него? – „Аз вярвам, че Той е направил света.“ Дали вярваш или не вярваш, това нищо няма да ти допринесе. Тази вяра е позлатена. При някоя голяма мъчнотия златото ще се изтрие и ще остане онази вяра, която ще ти причини вреда. Ти вярваш сто и едно на сто, че някой човек ще ти помогне, но той не ти помага. Твоята вяра не ти помага. Какво става тогава? Твоята вяра се обръща в безверие. И безверието е пак вяра. Ти вярваш, че някой ще ти помогне, но вярваш, че и някой няма да ти помогне. Ти вярваш, че някой те обича, но ти вярваш, че някой не те обича. И вярата, и безверието е едно и също, но в тези два процеса имаш два различни резултата. Единият резултат те подига, а другият те понижава. Единият резултат придава нещо на живота ти, а другият отнема.

Религията, която се е създала, не е нищо друго освен условие да продължи човек живота си, да може повече време да поработи на Земята. Значи, религията е потребна на човека като училище. Човек, който не е слизал на Земята да работи, той не може да работи и в духовния свят. Една необходимост е за човека да слезе от невидимия свят на Земята, да придобие ровка материя, която да обработи. Земният живот е ровка материя, която човек трябва да вземе със себе си, да я занесе в горните светове и там да я обработва. Някой казва, че му дотегнало да живее на Земята. Дотегнало или не, трябва да живее, да събере от ровката материя, която трябва да занесе със себе си в другия свят и там да я обработва. Ако по пътя блокират парахода и ти не можеш да стигнеш до другия свят, отново ще се върнеш на Земята.

Така се говори алегорично. Ако ме чуе някой правоверен, ще каже, че така не се говори за онзи свят. Какво трябва да се каже за онзи свят? Ще каже, че той е велик, такъв, онакъв. Кой е ходил на онзи свят, да знае колко е велик? Ако онзи свят е като този, и там се бият, и там има прах. Не, онзи свят е съвсем друго нещо. В онзи свят няма нищо от това, което срещаме на този свят. На онзи свят няма да срещнете нито един човек с навъсени вежди. Лицето на всеки жител от онзи свят е радостно и от него блика любов, която се раздава на всички. Ако му направите една услуга, той ще ви направи десет, ще ви даде десетократно. Всеки от тях е облечен с хубави, класически стил дрехи, с цветове кой каквито си иска, но така си хармонират помежду, че ти е приятно да гледаш. При това, дрехите им са от изрядна чистота. Външната страна на дрехите им съответствува на лицето им. Във всяко движение на лицето, на ръцете, на очите има нещо реално. С всяко движение те могат да направят нещо. Всяко движение на очите им изразява тяхната любов. Те не говорят много, както ние тук, на Земята. Тук, ако поискаш нещо от един човек, трябва да му говориш

половин час, да го убедиш, че имаш нужда. И тогава, той ще бърка в джоба си, ще се почесва по главата, ще мисли колко да ти даде. И най-много ще ти даде един долар, даже е много един долар. Ще ти даде десетина лева най-много.

Знаете ли колко енергия се изразходва с говоренето? Ако аз съм говорил петнадесет минути, това е енергия, която струва петнадесет хиляди златни лева. Мене ме държат отговорен за тази енергия. А какво правите вие? Някой човек ще ви говори половин час, а вие ще му дадете пет или десет лева. В този случай човекът, който ви е говорил половин час, е спечелил пет лева, а изгубил една сума от четиринадесет хиляди и деветстотин и деветдесет и пет лева. Не стига това, но като не разбира закона, този човек излиза недоволен и започва отвън да говори още десетина и повече минути по негов адрес. Но вече за тия петнадесет минути никой не му плаща. За половината час говорене поне пет лева получи, а за тия петнадесет години има една загуба от тридесет хиляди лева, които никой не може да му ги плати. Като се натовари с този дълг, той отива при друг богат да иска помощ. И тук започва пак да говори по половин час за някакви си пет лева. Като посети десет богати хора, едва изкарва петдесет лева, а за енергията, която е изразходвал, изхарчил е сто и петдесет хиляди лева. Като прибавим към тази сума и парите на онази енергия, която е изхарчил вън, след излизане от богатите къщи, стават около триста хиляди лева. Как ще се плаща този дълг? И като се върне вечер дома си, този човек е вече неразположен, главата го боли, разстроен е. Криво му е нещо на този човек. Защо? Той не знае закона на икономията. Практичен трябва да бъде човек. Като отиде при някой богат човек, ще му каже: „Моля, господине. Аз искам да ми направите една услуга, без да Ви говоря много. Искам да постъпя в едно училище, но нямам никаква препоръка. Можете ли да ме препоръчате, да ми дадете една препоръка? Както виждате, това съм, което ме виждате. Аз ви намирам за добър човек, искам Вашата препоръка.“ – „Ще си помисля. Елате утре.“ Отиде на другия ден, той пак го връща да дойде утре. Така отлага ден след ден и най-после, на десетия ден, пише едно писмо до директора на училището, или на някое учреждение, като казва: „Изпращам ви този млад момък. Ако намерите за добре, приемете го; ако не, изпратете го.“

Сега аз говоря за една реалност, но вие намирате, че животът не е такъв. Че, и вие не постъпвате ли така? Вземете, дойде при вас една Божествена мисъл, иска да я приемете, а вие отлагате, мислите да приемете или не. Значи и вие постъпвате по същия начин и с мислите, и с чувствата си. Не, така светът не може да се оправи. Човек трябва да има една способност да различава Божествените неща и да ги приема, да ги реализира изведнъж. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, веднага я приемете. Намислите

ли нещо, направете го. Дойде ли на ума ти да отидеш на екскурзия, иди, не отлагай. Ама времето било облачно, вятър имало – не отлагай. Като тръгнеш на екскурзия, небето ще се очисти, вятърът ще престане. Ако има кал, и калта ще изсъхне. Ти чакаш да се оправи времето и тогава да отидеш на екскурзия. По човешки е така, но не и по Божествено. Влажното, мъгливо време не трябва да ви смущава. Ако искате да знаете, мъгливите и влажни дни са по-добри проводници на Божествената енергия, която иде отвън, т.е. в самата влага. Влажните дни са магнетични. Който не е свикнал на тази влага, той не трябва да се излага. Обаче има организми, които определено се нуждаят от влага.

Всяка мисъл трябва да бъде придружена с добри чувства. Ако мисълта не е придружена от добри чувства, тя няма никакво приложение. Това означава влагата. В духовния свят влагата не е нищо друго освен добрите чувства. Колкото и да е идеална една мисъл, ако няма добри чувства с нея, тя не може да се използува. Добрите чувства са сила, с която мисълта реализира онова, което трябва да стане. За да постигне нещо, човешката воля трябва да се съедини с човешките мисли и чувства.

Сега, като изучаваме човека, ние започваме от първия му вход, от устата. Устата се занимава с низшите енергии на Земята. Устата има два входа: единият води в стомаха, а другият – в гърлото, отдето влиза въздухът за дробовете. Важен кюнец е устата. Въздухът трябва да влиза и да излиза от носа, но когато говори, човек изпуща част от въздуха и от устата си. Значи, като говори, човек приема въздух през носа, а го изпуща през устата си. Обаче, ако човек приема въздух чрез устата си и говори чрез устата си, гърлото му скоро ще изсъхне. За да не изсъхва гърлото, човек трябва да поема въздух през носа. Като поема въздух през носа, същевременно човек трябва да върши някаква работа. Като поема въздух, въздухът събужда човешката мисъл. Когато диша правилно и благодари за въздуха, който приема, човек събужда в себе си енергиите на мозъка и може да чуе да му се каже думата „любов“.

Какво означава тази дума? Тя подразбира известна енергия, която е излязла от Бога и е влязла вътре в нас. Често хората мислят, че не ги обичат. Тази обич, за която те си мислят, е второстепенно нещо. Човек може да те обича по единствената причина, че си му направил едно добро. Важно е при любовта човек да придобие един вътрешен импулс – това е Божественото в любовта. Когато съзнанието на човека не е будно, той казва, че не трябва да обича. Без стимула на любовта, никой не може да обича. За да обича някого, човек трябва да има един идеал. Идеалът за обичта, това е животът. Всеки обича, понеже иска да живее. Дългият живот на Земята зависи от любовта. Любовта е подбудителната причина.

Който иска да живее дълъг, щастлив живот, той трябва да обича. Без обич животът е немислим. На едно място в Писанието е казано: „Ако ти не можеш да обичаш брата си, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш?“ Това показва, че Бог е по-далеч за нас. Ето защо, любовта към хората е предисловие за любовта към Бога. Когато Божествената любов дойде в тебе, ти ще обичаш отвътре навън. А когато любовта дойде като стимул отвън, ти от хората отиваш към Бога. Ти по друг начин обичаш и хората, и себе си. Когато обичаш някого, попитай се обичаш ли го така, както обичаш Бога, т.е. както Бог иска.

Диоген – един от древните гръцки философи – един ден пожелал да посвети един ден за себе си, затова се уединил. Той се уединил и започнал да си размишлява, изпитвал спокойствие и приятност, че могъл да се отдели от хората. Но в това време вижда, че към него иде един беден човек за съвет. Като го видял, той си казал: „И тук ли трябваше да ме намерят?“ И свил недоволен вежди. Обаче, той дал съвет на бедния човек и после започнал да си мисли: „Право ли постъпи, Диогене? Ти, който толкова време вече учиш хората на снизхождение, сам не издържа в този случай. Отде [да] знае този човек, че ти днес не приемаш? Искаш ли да развалиш с този случай всичкото благо, което досега си спечелил?“

Сега на хората се проповядва да обичат всички. Това е трудна работа. Като се намери в положението на Диогена, колкото [и] да обича хората, човек ще се оттегли на уединение и ще се намръщи, ако някой си позволи да му отнеме тази почивка. По колко пъти на ден човек си свива веждите от недоволство?

И тъй, онези, които възприемат Божията любов, ще се научат на две неща: първо, искат ли хората да ги обичат, те трябва да си изработят красиво тяло, с правилни линии, красиво лице, очи, уста, нос, уши. Хората могат да обичат човека за красивото в него. Човек се обича за добрия ум, за доброто сърце, за красивото тяло с красиви линии. Дойдете ли до душата, това е далечна работа, това е само за Бога. А когато се отегчиш от хората, няма да отидеш под някоя круша, всеки да те намери, но ще приложиш закона на смаляването, ще се смалиш толкова много, че никой няма да те види и намери. И тогава, като се скриеш някъде, те да не те виждат, а ти да ги виждаш, да ти е приятно, че ги виждаш. Следователно Божествената любов може да се придобие само тогава, когато ти дойдеш до положение да се смалиш така, че никой да не те вижда. Не разбираш ли това изкуство, мъчно можеш да се домогнеш до Божественото. Тогава ще гледаш на хората от Божествено гледище. Ще благодариш на Бога и ще знаеш подбудителните причини, защо стават нещата така или иначе. И като те търсят хората, няма да ги съдиш, но ще знаеш защо те търсят. Ти си касиер

на пощата. Те изпращат чекове, за които непременно ще те търсят. Ако ти не си на мястото си, тяхната работа ще закъснее.

Та сега, всички вие сте чиновници от високо произхождение. Всичката ви погрешка седи в това, че всякога не се намирате на гишето, дето трябва да изпращате и посрещате чековете на хората. Духовният свят иска да бъдеш всякога точно на мястото си, да не закъсняваш нито една секунда. Като дойде някой, ще погледне на мястото ли си, или не. Ако закъснееш една секунда, ще направиш големи пакости. Ако светлината би закъсняла само една секунда, знаете ли какво нещастие би станало на Земята? Ако Земята закъснее с една секунда от обикновеното си движение, знаете ли какви катастрофи биха станали на Земята? Всяко тяло в пространството се движи със строго определена бързина на движение и не закъснява нито секунда от определеното му движение. Провидението е взело предпазителни мерки да не стане закъсняване или избързване в движението на планетите и звездите. Въпреки това понякога става някакво сблъскване на планети. Ако Земята би се спряла само за една секунда в движението си, всички хора биха се намерили на височина най-малко петдесет метра във въздуха.

Казвам: Въз основа на този закон Бог е поставил и хората на известно разстояние един от друг, да не става сблъскване между тях. Всеки трябва да се движи в своята орбита и то според бързината, която му е дадена, нито по-бързо, нито по-бавно. Въпреки това хората понякога искат да се приближат повече едни до други. Не, определено е кой колко трябва да се приближи.

Така и за планетите, определено е колко и на какво разстояние трябва да се намират една от друга. Някои планети се приближават към Земята, а други се отдалечават. Когато вие се приближавате повече към Слънцето, вие ще проявите любовта си. Това са наблюдавали и астрономите. Когато става война между народите, причината за това е Марс, който ги скарва. Той скара сега англичаните, германците, французите и поляците и си замина. След това пък се намесиха всички останали планети да оправят работите. Венера казва: „По любов трябва да се реши тази работа.“ Юпитер казва: „С благородство, с достойнство трябва да се реши този въпрос.“ Сатурн казва: „Благоразумие трябва между хората. Не са ли благоразумни, големи разходи ще станат.“ Днес всички планети дават мнението си. Слънцето казва: „Внимавайте да не изгубите живота си.“ Значи, почти всички планети се намериха да дадат мнението си, само Марс го няма. Марс седи отдалеч и гледа колко са умни хората, как постъпват. Как ще примирите сега работите? Това, което става вън, същото става и във всеки човек. Понякога Марс мине край тебе и ти веднага кипваш, отвориш война на ближния си.

Преди години във Варна слушах как се разговаряха една гагаузка и една българка. Гагаузката говори с българката на турски език, това бяха две съседки. Гагаузката започна първа и говори цели два часа, но така красноречиво и поетично. Аз не бях слушал такава реч. Демостен нищо не струва пред нея. Аз благодарих, че ми се даде случай да слушам една гагаузка как говори. Имах търпение да изслушам речта ѝ и да си правя своите научни изследвания. Като свърши, тя се обърна към съседката си и каза: „Хайде, кажи сега ти нещо." Но съседката ѝ нищо не отговори. Тя ѝ каза: „Аз не мога нищо да ти отговоря." Това беше единствената красива реч, която бях слушал на гагаузки. Отлична ораторка беше тази жена. И като говореше, разхожда се, маха с ръце, а думите се нижат една след друга от устата ѝ. Нарежда думите си така член по член, закон по закон. Българката седи само и я гледа, дига си раменете, нищо не отговаря. Но аз благодарих, че тя не говори, иначе щяха да отидат още два часа. Сега искате ли и на вас да предам тази реч на турски език? Но ще отидат два часа. Даже и да не искате, речите на хората се предават в нашия мозък, понеже имаме антени. Като се върнах у дома си, преповторих речта на тази гагаузка и не намерих нито едно повторение на думи, всичко беше все ново. Като свърши речта си, каза на съседката си: „Кажи де!"

В прочетената глава от Евангелието се говори за кротките и за миротворците. Значи кротките и миротворците трябва да се намесят във войната. Сега всеки от нас трябва да изпрати мисълта си да се прекрати войната. Така ще видите какво можете да направите с вашата мисъл. От нас зависи дали войната ще се прекрати или по-скоро ще се свърши. Ще кажете, че ние не можем да спрем войната. Ние не можем да я спрем, но можем да я съкратим. Ако войната се продължава пет години, ние можем да я съкратим с една година, да продължи четири години. Или ако трае четири години, можем да я съкратим на три. Ако трае три години, ние можем да я съкратим на две. Ако трае две години, ние можем да я съкратим на една. Следователно по-добре хората да се бият една година, отколкото две. Две години да се бият е по-добре, отколкото три. Три години да се бият е по-добре, отколкото четири. Четири години да се бият е по-добре, отколкото пет. Ако днес хората се бият пет години, знаете ли какво нещастие ще бъде за съвременната култура?

Та казвам: Всеки от нас може да изпрати своята мисъл за прекратяване на войната колкото може по-скоро. Колективната мисъл въздейства на хората. Тогава хората започват да мислят. Не сме само ние в света, които мислим. Мнозина мислят, че друга някоя сила взима участие. Те казват: „Бог е написал всичко." Да, но това което става, то е по желанието на хората. Вие трябва да знаете какви са мислите на хората, какво искат те.

Ако всички хора в Европа биха отделили по-малко време да мислят [за това] как биха прекарали живота си, те щяха да бъдат по-добре. Днешните хора се безпокоят за утрешния ден. Те казват, че без война не може. Че, човек не е воювал за пръв път сега. Най-първо той е воювал с грубата природа. Хиляди години наред той воювал с млекопитаещите, с големите животни, докато ги победи във войната. Много жертви е дал в тази война. След това той е воювал с малките същества, с микробите, с които и до днес още воюва. Той е воювал и със себе си. Микробите и досега още не са победени. Вземете например тази, бубоническата чума. И колко микроби има още, с които човек се бори.

И всичката тази война произтича от факта, че Божествената любов в човека не е взела още надмощие. Човек живее още за себе си. Пък и народите живеят още за себе си. Общ закон е: Човек трябва да живее за обществото, обществото трябва да живее за народа, народът трябва да живее за цялото човечество. Още по-високо е човек да живее за цялото човечество. Най-високо е човек да живее за Бога. Да живее за Бога, това е идеалът на човека. Ако живее за Бога, човек ще има правилни отношения към себе си, към дома си, към обществото, към всички народи, към цялото човечество. Преди всичко той ще има правилни отношения към Бога. Не мислете, че ако човек се отнася добре със себе си, той е разрешил този въпрос. Не, човек трябва да има висок идеал.

Като говорим за Бога, ние подразбираме да следваме онзи живот, в който Бог е вложил идеите, т.е. да се стремим да постигнем онова, което Бог е предначертал. От какво се ръководят народите? Нали от любовта на Бога? Колкото хората са по-умни, толкова по-добре. От какво се ръководят децата? Нали от майките и бащите си? Значи, колкото по-умни са родителите, толкова по-добре за децата. От кого се ръководят учениците? Нали от учителите си? Колкото по-умни са учителите, толкова по-добре за учениците. Следователно всички хора се ръководят от онези, които разбират великите принципи на живота и ги прилагат. Сега често се говори за лошото в света. Лошото не седи в ума, но в това, че човек уповава на парите или на нещо преходно в света и го държи в ума си като култ. Не е лошо човек да има пари, но не трябва да ги подига в култ. Не е лошо човек да бъде силен, но той не трябва да подига силата в култ. Подигне ли силата в култ, уповава ли изключително на нея, това е идолопоклонство. Не е лошо човек да има знание, но ако той уповава изключително на знанието си, той става идолопоклонник. Това знание е преходно. Като напуснеш Земята, и знанието ти ще отиде. Когато мозъкът се разложи, къде ще отиде знанието? Всяко знание, което е написано на мозъка само като на платно, като на плоча, то ще остане на Земята и човек ще остане без знания. И човек взима със себе си само онова знание, което не е

написано на плоча.

Човек има два мозъка: един духовен и един физически. Също така, той има два стомаха: един духовен и един физически. Той има и два дроба: един духовен и един физически. Какво ще кажете на това? Духовният стомах, духовният мозък, духовните дробове не са като физическите. Например, когато вземе храна в духовния стомах и храната се смели, след това не остават никакви нечистотии, както във физическия стомах. Когато въздухът влезе в духовния стомах, там стават такива процеси, че никакви нечистотии не се отделят. Когато имате добро разположение на духа, това показва, че вашето духовно дишане е правилно. Докато сте на Земята, вие все още ще се учите да дишате правилно. Човешките дробове се различават коренно от хрилете на рибите. Рибите чрез хрилете си вадят въздуха от водата. Човек пък си е създал органи – белите дробове, чрез които не вади въздуха от водата, но го получава в неговото естествено състояние. Това е по-лесно. Обаче ако извадите рибата от водата и я заставите да поема направо кислорода от въздуха, както това прави човек, тя ще умре. Нейният орган не е пригоден за такова дишане. Ако вади въздуха от водата, тя се справя с това си положение и може да живее. Заставите ли я да приема въздуха направо от атмосферата, тя не може да живее.

Та, сега, и вие, като рибите, се приготовлявате да излезете от тези условия. И ако в този живот още не се научите да дишате духовно, вие ще се мъчите като рибите, които попадат във въздуха. Ако извадите една риба от водата, в нея ще се яви желание да се върне назад. Знаете ли какво е положението на рибата във водата? Няма по-ужасно положение от нейното. Ако разпорите една голяма риба, в корема ѝ ще намерите друга по-малка, която тя глътнала. В корема на малката ще намерите друга, още по-малка. В нея ще намерите трета и т.н. Рибите едни други се гълтат. Няма никаква хронология в техния живот. Техните престъпления не се записват в книгите. Там съществува вечно мълчание, никой няма право да говори. Ако някоя риба рече да проговори, устата ѝ веднага ще се напълни с вода. Тъй щото, когато някой казва, че трябва да мълчи, ние разбираме че той се намира във водата. Значи, ако си във водата, ще мълчиш. Ако си извън водата, ще говориш. Ако си в злото, мълчи. Ако си в доброто, говори. Ако си в омразата, мълчи. Ако си в любовта, говори.

Не мислете, че в гневно състояние вие можете да обичате. Гняв и обич, това са две енергии точно противоположни една на друга. Омразата винаги руши. Най-малкият гняв също руши. Умните хора трябва да проповядват, да научат хората как да живеят.

Разбирайте ме правилно. Често хората се гневят и възмущават от неправилни неща. Някога се възмущаваш без никаква причина. Някога човек се възмущава от любовта на някого. Казва: „Неприятно ми действува любовта на този човек." Например, аз съм забелязвал как постъпват мухите. Седна някога да свиря на пианото и някоя муха изведнъж дойде, кацне на носа ми. Защо? Музикална е тази муха, иска да каже, че ѝ е приятно да ме слуша. Ако не свиря, тя не би ме безпокоила. Щом засвиря, веднага иде да ме безпокои. Тя ми казва: „Слушай, да не преставаш да свириш." Аз свиря за себе си, а тя иска да ме слуша, да свиря дълго време. Понякога, като свиря, без да искам, ударя я и тя падне на земята. Аз после я съжалявам. След това взема я на ръката си, подухам я малко и тя оживее. Питам я: „Кога влезе при мене?" Мухата не е виновна, тя кацне на носа и започне да ме бута. Като свиря, ръцете ми са заети, затова я духам с устата си. Като разсъждавам, виждам, че мухата не е виновна, има добро желание да послуша малко музика. Често тя влиза и в носа на човека. Като слуша свиренето, в нея се явява желание и да си хапне малко. Понеже по носа има полепени микроби, тя иска да яде. Аз свиря, а тя търси микроби да яде. След това тя казва: „Много ти благодаря, чух една хубава песен, а ссъщевременно си и хапнах." Аз се възмущавам от нейното безобразие, а тя влиза в най-деликатното място и ме безпокои.

Сега някой тръгне на път, но просякът тръгва подир него. „Моля, за Господа, дайте ми нещо!" Ти вървиш, а той – подир тебе, мърмори, иска нещо. Най-после ти се обръщаш към него и казваш: „Върви си оттук, няма да ти дам нищо." Той пак върви след тебе. Ти се обърнеш, изхокаш го, той пак върви и проси след тебе. Като не му дадеш нищо, той започва да мърмори. Но какво се добива с това? Умният човек, още като види просяка, извиква го у дома си и го угощава. Аз не съм за даване на пари. Видиш ли един беден, който проси, дай му картичката си и го покани у дома си на обяд. Видиш втори – направи същото. Като се съберат десетина души, покани ги да седнат пред трапезата, а ти – между тях и започни да се разговаряш. Ще ги питам къде са ходили в странство, какво са научили. Като ги нагостя добре, ще ги поканя да дойдат другата неделя пак. Един път в седмицата трябва да ги поканвам и то в неделя, а не в работните дни. Ако срещнете бедни деца, направете пак същото. Поканете ги у дома си на гости и им дайте един обяд.

Ако всички хора биха постъпвали по този начин, светът щеше да се оправи. Ако всички хора, от най-високостоящите до най-нискостоящите, биха постъпвали по този начин, т.е. биха имали разположение да изпълнят волята Божия, светът в скоро време би се оправил. Обаче това един човек не може да направи. Всички трябва да имат готовност да изпълняват волята Божия. Ако всички българи биха постъпвали по този

начин, нямаше да има бедни хора в света. Ако един министър, владика, свещеник, държавник, учител, или кой да е, срещне на пътя си един беден или един просяк и го покани у дома си, няма да има бедни хора на Земята. Мислите ли, че тогава ще има просяци и затвори? Няма да има. Тогава хората ще имат желание да срещнат поне един просяк в света. Сега хората седят и създават закони. Много закони съществуват, закони на Бога, но хората не се спират пред тях. Има един закон, написан горе на главата, който никога не се изменя. Този закон казва: Всеки ден правѝ по едно малко микроскопическо добро – нищо повече. И като се върнеш дома си, да се чувствуваш доволен и разположен, че покрай всички дела, които си свършил през деня, направил си поне едно микроскопическо добро. Силата на доброто не е в многото. Колкото малко да е доброто, само по себе си то е мощно. Не е важно кога ще правиш доброто, сутрин, на обед или вечер. Важно е обаче всеки ден да правиш по едно микроскопическо добро, според Божия закон на любовта. Тогава ще имаме Божието благословение.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чудя на тях. Те отправят своите молби към Бога и желаят работите им веднага да се уредят. Те не мислят, че в дадения момент хиляди и милиони същества отправят молитвата си към Бога, всички искат да им се отговори. И ако не получат отговор на молитвата си, те са готови да се възмущават и обезсърчават. Ако ти си подал прошението си днес, преди тебе милиони други същества са подали своите прошения и чакат реда си. Всичко върви поред. В Бога няма никакво лицеприятие. Понякога, докато дойде ред на твоето прошение, може да мине година и повече. А някога, ако са дадени малко прошения, ти ще получиш по-скоро отговор. Ако не получат веднага отговор на молитвата си, хората са готови да се съблазнят. В това отношение те са много взискателни. Напротив, ако не получите скоро отговор, радвайте се, че други някои са получили и получават в това време отговор на своите заявления. Като се отговори на тях, ще дойде и вашият ред. Важно е човек да настоява на молитвата си. В това време обаче трябва да работите.

Мнозина са ме питали как може да се оправи светът. Други са ме питали как могат да се лекуват. За да се лекува, човек трябва да диша правилно, да се храни правилно, да мисли, да чувствува и да постъпва правилно. Щом изпълни това, всичко останало ще си дойде навреме. Ето защо, никога не се съмнявайте в намеренията на Бога. Усъмните ли се в Господа, ще дойдат големите противоречия. Не казвайте, че Господ не ви е обърнал внимание. Не се съмнявайте във възможността на Слънцето да ви стопли. Слънцето има всичките възможности да ви стопли. От вас зависи какво положение сте заели по отношение на него. Ако се качите на един планински връх, въпросът лесно се решава. Ако сте в някоя долина, ще трябва да се

нагодите специално, да може слънчевата енергия да действува върху вас. Направите ли това, и слънчевата енергия ще извърши своята работа. Така правят и растенията. Когато искат да се ползуват от слънчевите лъчи, те специално се нагаждат към тях. Ще кажете, че това са растения, няма какво да се учите от тях. Разумният човек се учи и от растенията. Аз взимам голяма поука от растенията. Като наблюдавам, аз се чудя на тяхното търпение. С хиляди години главата им седи заровена в гъстата материя и те очакват да дойдат и за тях благоприятни условия. Те казват: „Ще дойде ден, когато и нашите глави ще излязат от гъстата материя."

Та казвам: Няма мъчение в света, което да не се прекрати. Защо? Защото Бог работи за нашето избавление. Ние сме изпратени на Земята да се учим. И каквото се случва, то е все за наше добро. Аз не ви говоря като на невежи. Всеки от вас знае много нещо, той може да държи лекции на другите хора. Всеки от вас възпитава децата си. Кой от вас не казва на приятеля си как трябва да живее? Кой от вас не казва на приятеля си, че трябва да бъде смел и решителен? Обаче като дойде до него да проверява своята смелост, той става страхлив, обезверява се. Когато любовта на човека е малка, той се обезверява. В голямата любов обезверяване няма. Любовта не може да се изменя. Единственото нещо в света, което не се мени, това е Божествената любов. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената мъдрост, от която произлиза знанието. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената истина, от която произлиза свободата. Единственото нещо, което остава вечно и неизменно, това е Божественият Дух. Бог е Дух и Той е неизменен в Себе си. Четири неща има в света, на които човек всякога може да разчита и в които никога не трябва да се съмнява: това са любовта, която ражда живота; знанието, и светлината, които произлизат от мъдростта; истината и свободата, която се ражда от нея.

Дето и да отиде човек, все при Бога ще отиде, никъде другаде. Като се намери в мъчнотия, човек иска да бяга. Къде ще бяга? Където и да отиде, от лицето на Бога не може да избяга. Един от еврейските пророци – пророк Иона, се опита да избяга от Господа. Бог го изпрати в Ниневия, но той се отказа, взе си багажа, купи си билет и тръгна за Испания. Той искаше да отиде на запад и казваше: „Тази работа, дето Бог ми я възлага, не е за мене." Когато се намери пред по-големи мъчнотии, Иона изпълни длъжността си както трябва.

Като напуснеш Земята, пак при Бога ще отидеш. Като се намериш в големи страдания на Земята, пак Бога ще викаш и пак при Него ще отидеш. И най-после, като се отчае и каже, че в света няма оправия, тогава ще отидеш при Господа и ще кажеш: „Господи, какво искаш?" – „Аз съм

тук.“ – „Няма оправия в света.“ – „Какво искаш?“ Тогава той ще се намери в положението на един вярващ, който постоянно роптал и казва: „Господи, непоносими са моите страдания. Не мога вече да нося тия страдания, задушават ме.“ Като го слушал да се оплаква, Господ казал: „Вземете неговото страдание и го вкарайте в онзи голям салон, той сам да си избере каквото страдание иска.“ Като влязъл в салона, този човек видял големи кръстове: големи и малки, от желязо, от сребро и от злато, различни метали. Като избирал от най-малките кръстове, той се спрял най-после на едно малко сребърно кръстче. Той взел кръстчето и казал, че това страдание приема. Тогава му казали: „Това кръстче именно е твоето.“ Всъщност всеки човек носи такива страдания, каквито са неговите сили, да може да ги понася. Но той си мисли, че страданията му са големи.

И тъй, кротостта, за която се говори, представя закон на Божествената любов. Кротостта е вътрешно качество. Милосърдието пък е [външна] страна на любовта. Милосърдието е необходимо качество да се помага на онези, които страдат. Съвременните хора имат нужда от разумна помощ. Всяка вечер употребявайте поне десет, петнадесет, двадесет минути в размишление, да се свържете с всички добри хора на Земята. Мислете и за страдащите, както Бог мисли за тях. Съвременните хора страдат от свещеният егоизъм. Те не искат да мислят и да се грижат за никого. Те могат да смущават другите, но като дойдат до тях, не искат никой да ги смущава. Има, наистина, смущения, които не са на място, но не всички. Всяка вечер човек трябва да си спомни качествата на Бога и да види какво се иска от него. Той трябва да си каже: „Бог е дълготърпелив. Тогава аз мога и трябва да бъда поне търпелив. Бог е вселюбещ, а аз мога да бъде поне любещ. Не мога да бъда точно като Бога, но мога поне да вървя в Неговия път.“

Един ангел забелязал, че всяка сутрин Бог отправя вниманието Си някъде и се чудел към кого ли е това внимание насочено и какво трябва да е това същество, което се ползува от вниманието на Бога. Той си мислел: „Навярно това същество трябва да е някое голямо и важно същество.“ Един ден той помолил Бога да го изпрати на Земята, да види кое е това същество, към което изказва Своето благоволение. Бог го изпратил на Земята. Какво било учудването на ангела, когато в една усамотена хижа той видял един езичник, който се молел на своя идол. Той прегръщал и целувал камъка и си казвал: „Господи, изяви ми се, искам да Те видя. Толкова години вече как Ти се кланям, но една сладка дума не чух от Тебе. Дума не ми проговори.“ Като видял как прегръща и целува камъка, ангелът си казал: „Ако този човек може така силно да обича един камък, колко повече ще обича Господа.“ Човек, който може да обича грешника, ще обича и праведника. Който обича сиромаха, той може да обича и

богатия. Сега едва ангелът разбрал защо Бог дава такова внимание на това толкова малко и на никого неизвестно човешко същество. Този, който може да обича невежия, ще обича и учения. Мъчнотията не е в положителната, но в отрицателната страна.

Тъй щото, човек трябва да бъде силен в мъчните работи. Мъчните работи дават радостите на човека. А радостта е естественото нещо за нас. Сега се изискват вярващи. Вие сте от силните вярващи. Аз считам, че всички вие сте от тези вярващи, които прегръщате и целувате този камък. Похвално е това нещо. Казвам: Всеки от вас има по един камък, който прегръща. Няма човек, който да не прегръща по един камък. Но като прегръщате и целувате този камък, помолете се на Бога така: „Господи, ако аз обичам този камък, който Ти си създал, Тебе още повече ще обичам, но изяви ми се само." Ще кажете, че това е идолопоклонство. Аз гледам другояче на въпроса. В скръбта си ние търсим Бога. В любовта, в омразата, във всички противоречия ние също търсим Бога. Няма същество на Земята, което, като изпадне в противоречие, да не търси Бога. Този вътрешен език е мъчен за разбиране. Но мъчните работи са за човека. Ако човек не беше съгрешил, какво щеше да бъде? Божията любов щеше да остане неизявена, но щеше да се изяви по друг начин.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Той е известен на всички езици. Един дядо преди смъртта си извикал своя внук и му казал: „Слушай, давам ти тази тояга. Тя е излязла от рая и носи със себе си голямо благословение. Внимавай, докато тоягата е в ръката ти, всичките ти работи ще текат по мед и масло. Изгубиш ли тоягата си или открадне ли ти я някой, ще знаеш, че ще те сполети най-голямото нещастие." Не се минало много време и дядото умрял. Внукът постоянно носел тоягата със себе си, не се делил от нея, във всичко разчитал на нея, но не работел. Той мислел, че щастието ще му дойде само по себе си. Така се изминали цели десет години и наместо да се уредят работите му, те тръгнали назад. Той започнал да заборчлява и се чудил какво да прави с тази тояга. Често си казвал: „Иде ми да захвърля тази тояга, нищо не ми донесе. Дядо казваше, че е излязла от рая, но аз не видях никаква полза от нея." Един ден, като се разхождал в гората, ето че насреща му се задал един бик. За да се предпази от него, момъкът ударил бика по главата. Силно уплашен, бикът избягал в гората, но тоягата се счупила на две и от нея потекли златни монети. Като видял това, момъкът се зарадвал, но си казал: „Защо този бик не се яви десет години по-рано, но едва сега?"

Сега всички хора носят тази магическа пръчица в ръката си, но нищо не получават от нея. Трябва насреща им да излезе бикът, да го ударят с тояжката, да се разчупи на две и от нея да потече злато. Та сега, и

съвременните електротехници, които работят с електричеството, знаят, че когато жицата е здрава, токът тече спокойно и не причинява никаква вреда. Прекъсне ли се някъде токът, всеки ще го усети и ще отскочи настрана. За да се образува светлина, трябва да имаме два края с две противоположни електричества. Значи, за да се яви знание и светлина, електрическият кръг трябва да се разкъса, да потече нещо по жицата. Следователно страданието е средство да се прояви практически Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина между хората на приложението. Като разберете това, тогава ще видите, че страданията са нужни. Аз не говоря за излишните страдания, нито за излишните мъчнотии и болести. Всяка болест не е нищо друго освен чистене. Толстой разправя за себе си, че след всяко боледуване, той изпитвал известно просветление на ума си. Той придобивал ново схващане за света.

Казвам: Всичко, което сега става в света, носи едно просветление. Иде доброто в света. Затова всички трябва да се молим на Бога, да превърне всичко в добро. Всички трябва да дадем добър пример, да вярваме, че всичко, което става в света, ще се превърне в добро. Не питайте защо се бият хората. Не мислете, че всички тия хора са глупави, но пожелайте дълбоко в душата си всичко да се превърне за добро. Пожелайте всички народи, които днес се бият, да се сприятелят и братски да започнат да живеят. И ние, които ги гледаме с противоречие, нека пожелаем да дойде по-скоро светлината, да обикнем живота, който Бог ни е дал и наредил. Да станем всички добри служители с всичката пълнота, че каквато работа да започнем, да я вършим с любов. Това е новото, което трябва да вършим сега в света.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

6-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_11_12 Намиране изгубената дума
Издателство „Бяло Братство“, 1997г., София КНИГА: Първият момент на Любовта, Утринни Слова, Година IX, Том I

НАМИРАНЕ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Евангелието на Иоана.

В начало бе Словото.

По какво се отличават живият и умрелият човек? Те се отличават по две диаметрално противоположни качества. Живият постоянно расте, уголемява се, а пък мъртвият постоянно се смалява. Единият от ден на ден става по-красив, по-мощен, по-силен, а пък другият постепенно изнемощява и от него вече нищо не става. Смъртта не е еднократен процес, а непреривен процес. Човек в живота си или оживява, или умира. Вие констатирате само един факт, че е умрял той. Но това не е право разбиране. И животът не е еднократен процес. И той е непреривен процес.

Та казвам, животът трябва да се разгледа в неговата целокупност, във всичките негови области, през които трябва да мине. Някои от вас сте на 60 години. Знаете ли през коя област минавате? Някои сте на 15 години, на 20 години. Не зная, дали има тук на 15 години. Хората през първите седем години са в физическия свят, в гъстата материя. И това дете ще го видиш, че от сутринта до вечерта мляска. Де какво види – в устата. Първите седем години детето изучава всичко физически, всичко опитва. Докато всичко опитваш ти си дете на физическото поле. През вторите седем години човек става малко особен, развива се в него чувствителността. Той прави избор на нещата. Като яде прави вече избор. Най-първо той е доволен от тази храна,която я е ял. После почне да прави избор на храната и ако не му дадеш това,което иска, той вече се сърди. Едно ново качество проявява. Господар става. Казва: „Такова нещо не ми давайте.“ През следващите седем години иска не само да му сготвиш хубаво, но той иска, като седне, ти да му пееш, да му кажеш: „Колко хубаво пееш. Каква музика излиза от устата ти. Твоите зъби колко са хубави като тракат. Като ангел си.“

Трябва да се проучава духовния живот. Някои искат да бъдат духовни. Духовността не е нещо, което можете да го купите отнякъде. За сравнение аз ще направя следното уподобление: Вие виждате червения цвят, но този

цвят, който вие виждате в дъгата, той е в статическо положение. В някоя картина виждате червения цвят. Този цвят е еднократен. Такъв цвят не може да ви ползува. Той прилича на човек, който казва в грамофона веднъж – „добър си." И свършва. И втори път не си отваря устата. Това е еднократен процес. Върти го, както искаш, като каже – „добър си" или „лош си", не казва нито дума повече. Нали някой път, като се разсърди човек, не говори вече. Тази сръдня, по която много говори той прогресира. Има надежда в него. Но този, който не говори, у него надеждата е много малка. И за добрия и за лошия човек е същото. Добрият човек, който не говори много, много работи не върши. Мълчаливата работа е дълбока. Дълбока е, но мислите ли, че вода, която мълчи в шише е дълбока. Съгласен съм, че мълчаливата вода е дълбока, но водата в шише и тя е мълчалива, но дълбока ли е? Мълчалива вода, но която тече, а не който стои без движение. Има едно мълчание в движението. Човек не че не иска да говори тогаз, но няма време. Например, ако се движите с бързината на светлината, колко време ще имате да говорите някому, когато в една секунда трябва да изминете 300 хиляди км. Каква дума ще кажете на един човек при такава бързина? И да му кажете, той няма да разбере. Няма да чуе, понеже бързината е голяма. И човек трябва да бъде много духовен, за да разбере.

Някои искат да бъдат много духовни, но движенията в духовния свят са много бързи. Някое същество от духовния свят, ако ви проговори, вие ще се търколите на земята. Вие мислите, че тези същества са много нежни, много деликатни, че пипат много меко. Но вие имате едно физическо разбиране. Че знаете ли, ако вечерно време ви блъснат с един рефлектор, с една светлина от един милион свещи, какво ще стане с вас? Вие ще ослепеете, вие ще се търколите на земята. Правили са опити с такава светлина на 3–4 километра. Като им светнат с тази светлина от един милион свещи, говедата стават шашави, не могат да се движат.

Тук ние имаме вече една светлина, която е нагодена към нас. Тя иде от слънцето. Ако нямаше тези среди, през които тя минава, за да се приспособи към нашето състояние, тая светлина, тая хубавата светлина би ни причинила много вреди, защото не сме готови. Та онзи, който иска да изучава духовния свят, той трябва да се подготви, постепенно да се подготви.

Едно сравнение: Аз мога да ви докажа, че сто е равно на хиляда, но всъщност не е така. Имате едно число 100 и друго хиляда. Кое е по-голямо? По брой, хиляда е по-голямо, но по тежест или по мярка някой път не е по-голямо. Например: Сто сантиметра и хиляда милиметра имат същата дължина. Ти казваш, хиляда и сто, но не казваш дали сантиметра или

милиметра, мислиш, че сто е по-малко, а те може да са равни. Само че в хилядата имате по-голям брой, а в сто по-малък брой. Но по големина и по тежест се различават.

Някой е спал много време и мисли, че е живял много време. Когато си спал, ти си странствувал в друг свят. Ти не си бил на физическото поле. Когато си буден, ти си на физическото поле. Вечерно време ти не си на физическото поле. Ти вечерно време ходиш, пееш, говориш и казваш, че си живял. Не, не си бил ти. И като се върнеш от онзи свят, нищо не можеш да донесеш. Някой път се разхождаш в градина с цветя, с вода и пр., но кои цветя си донесъл оттам? Нямате донесени. Някои и даже са ходили в онзи свят, те го описват, но го описват както този свят. Сега да не се впущаме в това, не искам сега да произведа във вас противоречие.

В музиката трябва да се развива ухото, за да може да я разберете. И ако не се развие ухото ти, не ще можеш да разбереш музиката в нейните потънкости. Сега имате червения цвят. Може да имате само едно понятие за цвета в статическо състояние. Но червения цвят в едно динамическо състояние, като цвят на живота има друго качество. Ти без червен цвят ще бъдеш малокръвен, хилав, апатичен, няма да имаш подбуждане към нищо. Ще седиш недоволен, кисел. Ще кажеш: „Животът е безсмислен." Гледаш това, онова, казваш, че нищо не струват. И най-после, като не си доволен, ще заспиш. Събудиш се, недоволен. Заспиш, отиваш в другия свят и там сънищата не вървят. Като влезеш в другия свят и там някоя мечка ще те гони, някои разбойници ще те гонят.

Един наш приятел беше ходил в онзи свят и разправя една своя опитност. Отива там и го хващат няколко души стражари. Затварят го, осъждат го на смърт и съдията там седи. Той казва: „Кажете ми, какво престъпление съм направил, че ме осъждате". Съдията му казва: „За тази бялата книга." И показват му бялата книга. За една бяла книга го осъждат. И като го осъждат на смърт, заравят го.Той се чуди. Като се събужда, изпотил се вече. Добре, че се събудил, така избягва от онзи свят. Не могли да изпълнят присъдата. Ако беше седял по-дълго време, непременно не щеше да може да се върне. И пита: „Какво значи това?" Значи, че могат да те осъдят за една бяла книга. Аз не му казах подробно, но съдията му каза: „На тебе ти дадоха една бяла книга и ти не я опази чиста, и затова те осъждаме на смърт. Дадохме ти една бяла книга и те пратихме на земята, за да я държиш чиста. А паднаха няколко петна върху книгата. Ти трябваше да я пазиш. И затова те осъждаме на смърт." Може да пита някой: „Толкоз ли са жестоки те?" Въпросът не е за жестокостта. Какво означава жестокостта?

Ако един стар човек носи торбата си с хляб,и му хванат торбата и му

вземат хляба от торбата жестоки ли са тези гладни хора? Не, нему не му трябва хляб. Той се е наял. Ти като се наядеш, онова което остане, трябва да го дадеш. Ако не го дадеш, другите имат право да го вземат. Вие всеки ден ходите и вземате от крушата това, което тя не позволява. Това право ли е? Всеки ден вие вземате въздух и го изпущате. Право ли е това? Вие смятате, че имате право да дишате въздуха. Имате право да дишате въздуха, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право да пиете вода, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право много неща, ако обичате Бога. Иначе се наказвате със смъртно наказание.

Следователно, всеки човек, който прави нещо без любов, за тази постъпка, за бялата книга, на общо основание от невидимия свят го осъждат на смъртно наказание. Сега този приятел не знае името на съдията, който го е осъдил, не знае имената на стражарите и ако рече, той да заведе дело, че неправедно са постъпили спрямо него, ще кажат: „Кой беше съдията? Кои бяха стражарите." Той не ги знае.Следователно, делото му пропада. А пък щом пропада делото, то е фиктивно. Аз го питам: „Ти искаш ли да заведеш дело? Втори път искаш ли да минеш през това?" Той казва: „Не, втори път не искам. Аз научих, че е страшно нещо човек да умира."

Човек трябва да си изправи погрешките. В земния живот всичко седи в разширение на зрението. Ти можеш да влезеш в един свят с по-високи трептения. Вземеш основния тон от 16 трептения в секундата. Да кажем, че оттам започваш. Вземаш до, ре ми, фа, сол, ла, си, трептенията се увеличават. Тези по-високите трептения спадат вече към по-високите светове.

Първата октава, в която обикновено сегашните хора пеят, тя отговаря на физическия свят, втората октава пак започва от до. Тя отговаря на духовния свят. Третата още по-горна октава е божествената. Колко от вас може да пеете в третата октава? Едвам взимате една и половина октава някои. Някои две октави. Има някои певици, които влизат в Божествения свят с няколко тона. В Божествения свят, но всъщност, това е едвам предисловието на Божествения свят, с неговите високи трептения.

Вижте до коя октава можете да пеете. Можете ли да минете от първата октава във втората и третата? В цигулката започва от сол. Мъчно човек може да достигне по-горе от две октави. Мъчно може да достигне онзи, който не се е трудил, но онзи, който се е трудил, може да достигне.

Защото целия свят, това е една възможност за всинца ви. Като отидете в другия свят, ще се пробуди едно друго съзнание във вас. Там трябва да учите. Дето и да бъдеш, все трябва да учиш и трябва да слугуваш. Ако

мислите, че в другия свят ще почивате, не. Почивката зависи от съвсем други съображения. На земята ние не страдаме, че много работим, но трудът ни не е оценен. Ние страдаме от живота на безлюбието. Като слуга ще работиш 10 часа и като се върнеш ще ти кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Не се върши работа с любов. Вземете работата на един съвременен учител в прогимназия или гимназия. Мислите ли, че работата му е много завидна. Много еднообразна работа. Преподава в три–четири класа по български език. Събрали се 200–300 тетрадки. Еднообразни упражнения. Седне да провери, какво е писал ученика. Ще поправи ъ, после запетаите и пр. Ще поправи една тетрадка, 2, 10, 20 и пр. Надуе му се главата и ще се подпише с червено мастило. И като върне тетрадките, всички ще плюят отгоре му и ще кажат: „Нищо не разбира учителя." Поне българският език да е установен. Не е установен езикът, понеже и българите не са установени. Германците не са установени в звука „р", не могат да го произнасят. Англичаните пък, като не са се научили да го произнасят, едвам го произнасят. Но този звук какво значение има? Звукът „р", ако не знаеш как да го употребяваш, огрубява човека. „Р" значи да държиш ръката си свита, то тази ръка ще изгуби своята пластичност. Факирите в Индия и други правят много работи, понеже са изгубили това значение на живота, 20–30 години ще седи и ще си държи ръката свита и пр. А пък някои религиозни хора има в Индия, които ще отидат в свещените места и ще почне от мястото на тръгването да ляга на земята, след това ще направи няколко крачки и пак ще ляга. И така ще ходи докато отиде на светото място. Вие правили ли сте такова пътешествие? Или пък у православните ще правят 500 поклона. Правили ли сте 500 поклона? Доста хубава гимнастика е тя. Ще коленичиш, ще наведеш главата си чак до земята и ще се изправиш, после пак ще клекнеш, пак ще се изправиш и т.н. Веднъж, два пъти, неприятно, но 500 пъти?

Тук в България, мисля че в Сливен, има една жена от религиозните и искала да покаже пред църквата, че дълго време може да се моли. Владиката няколко пъти пращал хора да и кажат да го прави това вкъщи, да не безпокои в църквата. Един ден владиката отишъл сам да и каже. Тя казала: „Дядо владика и за тебе има място." На нея и е приятно, но на владиката не му е приятно. Ние не сме свободни. Иска човек да направи 500 поклона. Да ги направи.

Имаме тук една сестра, която си вдига ръцете нагоре.Какво ли не са правили на нея. Някой казва: „Учителю, компрометира ни. Хората какво ще мислят." Казвам: Знаете ли какво мислят хората? Хората много хубаво мислят. Те казват: „Те са събрани тук. Имат двама капелмайстори – млад и стар." Казват: „Виждали ли сте стария капелмайстор? Без него събранието не върви." Аз говоря без име сега. Не е само една сестра. Тук сутрин на

гимнастика не правим ли същото? Има ли някой от вас, който да не си вдига ръката.

Та казвам: Нещата трябва да бъдат направени навреме. Всяко нещо което не е направено навреме, среща едно противоречие. Да кажем, че ти изкажеш една дума и тази дума няма кой да я възприеме. Тази енергия не се е използвала. И човек всякога е отговорен за нещата, които е направил.

Христос дава един пример. Имало трима души. На единия дал 5 таланта, на другия – два, а на третия – един.Последният заровил таланта си и господарят му го осъдил като се върнал, понеже не е работил. Той имал лоша мисъл, казал: „Я се върне господаря я не." И онзи, който вземал единия талант, за да се оправдае казал: „Зная, че ти си много взискателен. Вземаш, дето не си сял и искаш там, дето не си дал." Тогава господарят му казал: „Щом знаеш, че съм такъв, защо не го даде на някой банкер, та ти като не искаш да работиш, парите сами по себе си да растат?"

Аз вземам това за тези хора, които мислят, че нямат никакви дарби. Не мързеливият има един талант. Опасността е там, че можеш да имаш големи богатства, може да си даровит, но ако не учиш нищо няма да постигнеш. Ти мислиш, че не си даровит, но ако работиш много, може да постигнеш.

Вие вярвате, че сте млади. Като се погледнете в огледалото, огледалото ви е заблудило. Най-първо, огледалото показва, че си млад. И после, след години това огледало показва, че си остарял. Но ако отидете в театъра и играете някой рол. Някой млад го направят като стар дядо с мустаци. Аз съм виждал някоя жена да играе ролята на дядо в театъра, пък на мъжа обръснат брадата и става жена. Вие сте в театъра, това са външни заблуждения.

Човек остарява всякога, когато изгуби подтика на любовта. Щом изгубиш подтика на любовта, старостта идва. И не намираш смисъл да се движиш. Старият счита, че животът, който е живял на младини, не е бил умен. И мисли, че като остарява, все ще живее по-добре и по-добре, но той не е доволен от живота на миналото.

А какъв е животът на стария? Старият живот е разумен живот. Един певец, като почне да пее, когато изпее песента без никаква погрешка, това е стария живот. Една песен изпята добре, стара ли е? Песен изпята добре е млада песен. А пък песен изпята не както трябва е стара песен. Като живееш както трябва, това е млада песен. Животът, от който си доволен, това е млад живот, живот от който не си доволен, това е стар живот.

Съгласен съм с това.

За да не остарееш, ще се учиш да пееш. Понятието стар, може да се вземе в два смисъла – положителен и отрицателен. Когато казах, че стария живот е разумният живот, разбирам думата стар в положителен смисъл. А след това, разгледах думата стар в отрицателен смисъл. Вие казвате: „Песента е за младите." А пък за старите какво е? Леността. Тези понятия може да се дължат на далечното минало.

Сега вие ще ме запитате: „Какво се разбира под думата „роденият" в прочетената глава." Това, което се ражда по плът е плътско. А пък роденото от Духа, дух е. Това раждане,за което говори Христос, не е раждането на земята. Раждането на земята е една обвивка, една външна дреха, на онова духовното раждане. В духовното раждане има любов, непреривна любов. Щом се родиш ти духовно, няма да имаш тези несгоди в духовния свят. Ако се родиш в духовния свят, ще се движиш в духовния свят навсякъде, ще бъдеш свободен. Ако се родиш физически, ще бъдеш ограничен. Един българин и в България да живее и целия свят да обиколи, той е ограничен от земните условия. Колцина от вас сте ходили до месечината, до планетите, до слънцето. Кои от вас сте ходили до другите някои звездни системи? Това са възможностите за бъдещето. Всяка една звезда е една възможност за твоя ум. Ти по физически начин до слънцето не можеш да отидеш. Ще изгориш там. Съвременните астрономи казват, че във външната атмосфера на слънцето има 6 хиляди градуса. Ти сто градуса не можеш да издържиш, а при десет хиляди градуса, нищо няма да остане от тялото ти. Невъзможно е по този начин да отидем до слънцето. Но човек със своя ум може да отиде на слънцето.

Та казвам: До слънцето не можем да отидем без любов. Любовта е пропуската. Ти никога не можеш да отидеш във вселената без любов. Понеже Бог е любов, то щом го обичаш, пътят ти е отворен да отидеш навсякъде. Щом не го обичаш, пътят ти навсякъде е затворен. Помнете това. Щом обичаш Бога, всичко можеш да постигнеш, не изведнъж. Няма нужда изведнъж да постигнеш нещата.

Някои от вас сте пели. Пението аз го препоръчвам, понеже е един трансформатор за да се сменят състоянията на човека. Музиката е една възможност за подобрение на човешките състояния. Човек, който иска да се подмладява, трябва да знае, че без музика той не може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, без хармония, тя не може да успее. И мисъл, чувства и постъпка в която няма музика, не могат да успеят. Няма успех в тях, мярка е музиката. Тя се нарича хармония, с нея всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за онова, което Бог е установил.

Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката. И всички ние се учим да мислим, да чувствуваме и да постъпваме добре – това е вътрешна хармония. Опитвали ли сте вие, когато един ваш приятел, когото обичате ви е обидил, да трансформирате това свое състояние? Вие си представлявате много неща, а обидата може да е много малка.

Аз един ден питам една сестра, казвам и: „Знаете ли, коя е най-малката погрешка в света, отдето започват всичките нещастия на хората?“ Аз ще ви кажа на вас. Понеже вие минавате за ученици. Това, което ще ви кажа, няма да го разправяте на никого. Но аз съм уверен, че ще го чуя пак. Решил съм да го кажа. Ще ви кажа сега най-малката погрешка. Тя е едно младо момиче на 15–16 години, ученичка в гимназията. Учи по математика. Но тя си има симпатия. Вие знаете какво нещо е симпатия. Тя е турила книгата, пише там, задачи решава, доста трудна задача. И нейната симпатия влиза. Но тя не иска да покаже, че го е видяла. Тя го усеща. Тя пише там и като пише, поглежда настрани, но се преструва, че не го е видяла. Тя поглежда настрани без да си движи главата. И той седи и си мисли: „Какво същество е тя? Колко се е вглъбила в разсъждение.“ А тя никак не мисли тогава за математиката. Това аз наричам най-малката погрешка. И след като седи тя половин час, след това го поглежда и казва: „Ха!“ Като че не го е видяла дотогава. Това е най-малката погрешка. И тя ще му каже: „Седнете тук! Аз имам една задача. Как мислите вие?“ И ще го тури на работа. А пък тя се беше показала, че не го вижда, че е заната с работа и после, като го погледне, ще се покаже, че за пръв път го вижда. Не е лошо това. Това е една сцена. Но казвам: Една такава погрешка след години може да произведе много лоши последствия. Онзи свят, малките погрешки не ги търпи. Например, ако един астроном в своите измервания е направил една малка погрешка, например в някой ъгъл направи погрешка от една десета от милиметъра, то тази погрешка в пространството ще се увеличи, понеже този ъгъл прави в пространството голяма амплитуда. В началото погрешката почти не се вижда, но в края се образува доста голяма погрешка. Една малка погрешка произвежда много лоши последствия. Например, някой не те е погледнал добре, или казал дума по твой адрес. Например, казал е за някого: „Той не е много от учените.“ Или, „еди-кой си не знае добре да говори.“ Или, „в него няма стил, той не знае да пише както трябва, не знае да туря както трябва запетаите, двоеточие, точка“ и пр. Онзи, на чийто адрес са казани тези думи, като го срещне се чувствува спрямо него неразположен. Но той не го е чул, а друг някой му е казал.

Дръжте едно правило: Може някой да ти каже, че някой много добре говори за тебе. Но той нищо не е говорил. Или дойде някой и може да ти каже: „Всички вестници много добре пишат за тебе.“ Или пък, „всички

вестници много зле пишат за тебе." А пък всъщност, те нищо не са писали. Ти се самоизмамваш. Ти кажи: „Аз нямам нужда вестниците да пишат нито добро, нито зло за мене." Ако искаш да не се самоизмамваш, не възприемай тези техни думи. Понеже после ще се научиш, че никой не е писал добре и ще ти стане мъчно. Пък ако ти кажат, че лошо са писали вестниците за тебе и после ако се научиш, че не са писали, ще се зарадваш. Но двете величини се самоунищожават. Пет спечелил и пет похарчил. Никаква печалба нямаш.

Та щом ме похвали някой, аз казвам: Аз съм първия, който се хваля.Аз като искам да живея, с това се хваля. Никой вестник не може да пише по-добре или по-лошо от това, което аз съм писал. Например, някой казва: „Аз съм неспособен човек." Това не е право. Ще кажеш: „Не. Способен съм, но съм мързелив. Способен съм, но не се занимавам." Някои се смеят, че някой много се молил. Че какво лошо има като се моли? Човек като се моли, учи един език. Ето стари сестри има, които учат френски, първи и втори курс има. По един час седят, учат, пишат, изучават произношението. Че ти като се молиш, учиш небесния език. Какво лошо има в това. Че ти ако се молиш и не си научил езика, тогава как си се молил? Ако 10 години учиш френски език и поне „бон жур" не можеш да кажеш, тогава? Онзи, който е дошъл на земята, за него всичко в света е една задача, която той трябва да реши. Тази задача, може ти или някой друг, който и да е, трябва да я реши.

Тези хора на бойното поле, сега какво разрешават? Разрешават един труден въпрос. Онзи, който никога не е мислил за самопожертвуване, разрешава този въпрос за самопожертвуване. Кой иска да умре? Казват: „Невъзможно е да се пожертвуваш." И този човек на бойното поле може да го удари граната. Какво ще разреши, ако го удари гранатата? Като го удари гранатата, той ще разбере, че добре не е живял. Гранатата го удря понеже добре не е живял. Ако е живял добре, гранатата не може да го удари. Ако някой път стана такъв, че с микроскоп не могат да ме видят, как ще ме ударят с граната? Гранатата удря само големите работи, а малките никой не може да ги удари. Някой казва: „Не ми трябва смирение." Ако си смирен, никоя граната, никоя картечница не може да те удари. Нищо не може да те намери. А пък ако не си смирен, каквото не мислиш, ще ти дойде до главата.

Причината за падането на хората спада към умствения свят. То е човешката гордост. Гордостта е следното. Някои да помислят, че много са постигнали, че могат без Бога, че имат права. Те са помислили за себе си, това което не са. Ангелите, които паднаха, бяха помислили за това, което не са. А пък хората, помислиха за това, което искаха да бъдат. Хората

съгрешиха в това, което искаха да бъдат. Изкушението дойде от думите, които им се казаха: „Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога." Първият човек искаше да стане като Бога и като каже нещо, всичко да стане. И кой от вас няма това желание? Някой седи и казва: „Много съм нещастен." Защо? Питам го. Той казва: „Хората си имат много слуги, а пък аз нямам. Аз трябва сам да си слугувам."

Най-първо трябва да се освободите от мисълта, че други трябва да ви слугуват. Вие сами трябва да се научите да си слугувате. И като се научите да слугувате на другите, тогава ще станете професори и ще имате при себе си ученици да ги учите, как да слугуват. Нали отварят курс по шивачество. Младите шивачки стават слугини на главната шивачка. Тя ще им даде ризи, гащи, рокли да шият, пощо-защо и малко им плащат. А пък на някои,освен че не им плащат, но и те трябва да плащат на учителката за онова, което ги учи. Ние съвременните хора живеем в един превзет свят, искаме да имаме високо положение, някой иска да стане директор, друг проповедник. Хубаво нещо е, отлично нещо е. Един евангелски проповедник, като бил ученик в България, става и казва веднъж: „Неизчерпаема книга е Библията! Има да се говори во веки веков върху нея." Много нещо има да се говори върху нея. Но като излезе от училището, като проповядва 10–15 години, изчерпа се. Проповядва веднъж за спасението, за любовта, за истината, за мъдростта и после ще каже, че вече не знае, какво да говори. И почне да повтаряш пак същото. Това е като един, който знае на френски само три думи и постоянно ги повтаря.

Любовта е една велика наука. Един свят на красота е той. Като влезеш в него, безброй са цветята и формите с които любовта се изразява. Като влезеш в този свят и като намериш едно цвете, за това цвете можеш да говориш колкото искаш. Присъствували ли сте при някой професор, когато сте изучавали анатомия. Цял един час говори професорът за една кост и какви отлични работи може да говори за нея, ще каже какви нерви и мускули минават край нея. Човешкият организъм е много интересен. Вие не сте изучавали вашите крака. Колко връзки имат те, какви мускули имат, как са свързани костите, че да могат тези кости да се движат. Вие ни най-малко не сте изучавали краката си, за да видите, колко разумно са направени, благодарение на висшите разумни същества. И на тяхната предвидливост. Този крак може да вземе разни положения. Или не сте проучвали своята шия. В нея има една кост, върху която може да се движи вратът. Ти си движиш врата, но защо и как го движиш, не знаеш. Онези, които са те изпратили на земята, те всичко са предвидили. Предвидили , какви движения ще правиш. Ако ние изучаваме външните погрешки на хората, няма да знаем онова, което сме ние.

Много ученици в училището се спъват. Седне ученикът да учи, но си казва: „Онзи учител ми каза, че от мене нищо няма да стане. Неспособен съм." На това няма да вярваш. Ще кажеш на учителя си: „Много съм невежа сега, но с труд и постоянство мисля да уча. Аз неспособният след време ще стана способен." Защото способността на човека зависи от любовта му. Учителят те опитва и ти казва: „Ти си много неспособен."Ти тури запетая и кажи: „Не, способен !" Той те изпитва. Той е враг на запетаята. Ще кажеш: „Господине, не съм." Ще туриш запетаята. Някой е изтрил запетаята. Ти ще я туриш.

Та онези в света, които са влезли, са изтрили много запетаи. Ако изучавате еврейския език, там няма никакви запетаи и точки и запетаи. Еврейския език върви без точки и без запетаи. И после, там няма гласни букви, а са все съгласни. Гласните се подразбират. А пък ще пишеш само съгласните. Доста труден е този език. У нас всякога се пишат гласните и съгласните. По-хубаво се говори така.

Та казвам, сегашните противоречия, които усещате в живота, показват, че вие сте дошли до едно по-високо развитие. Има някои трудни задачи, които трябва да разрешите. Дали аз трябва да обичам един човек или не, то е една задача заради мене. Да обичам някого, това подразбира, да мога да употребявам по-голяма част от Божията Любов за другите. Ако кажа, че аз го обичам, то след време той ще ми разправи, че не го обичам. И много естествено е. Да допуснем, че в едно шише има един литър вода. Ти си това шише с водата. Ти обичаш. Но шишето се изпразни и онзи казва: „Едно време ме обичаше." Едно време те обичах, понеже имаше вода в шишето. Не че не обичам. Но никой не е дошъл да налее вода в шишето. Как ще обичаш другите хора, когато Бог не е в тебе? То е невъзможно. И когато Бог те напусне, след това ние мислим, как сме били толкова глупави, че сме обичали. И един дядо казва: „Аз се чудя, как я обичах. И сега виждам, каква е станала тя. Едно време беше мила, а пък сега гледа като някой неприятел и постоянно ми намира погрешки. Чудя се как съм я обикнал." Казах му: „Но ако тя се подмлади, ще можеш ли да я обичаш? И ако стане по красива?" – „Вярно ли е това?" – „Вярно е." – „Можеш ли да я подмладиш?" Казах му: „Дядо, опасявам се, защото, ако сега я подмладя, тя ще те остави, няма да иска да те гледа." Той каза: „Нека да седи тогава."

Аз вземам всичките тези неща в тяхната чистота. Аз виждам причините. В старата баба е станала една промяна, която тя не знае как е станала. Тази промяна е станала, когато тя е спала. Всичко става в сън. Ще ви дам едно правило: Като си лягаш ще си кажеш така – „няма да остаряваш!" И тогава ще отидеш да спиш. Защото, ако не кажеш, че няма да остаряваш, то като заспиш, тогава остаряваш. В спането остарява човек. И като се събудиш,

пак ще си кажеш: „Няма да остаряваш!“ Седнеш да ядеш. Ще кажеш: „Няма да остаряваш.“ Станеш от яденето, ще кажеш: „Няма да остарявам.“ Легнеш да спиш, ще кажеш: „Няма да остарявам.“ Ако не кажеш така, ще остарееш. Писанието казва: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Ще чакаш Божията любов да се прояви в тебе. На тялото си ще кажеш: „Няма да остаряваш.“ Като се събудиш ще кажеш: „Няма да остарявам.“ И в това, което казваш, трябва да вярваш. Ако не е това подмладяване, кое е онова, което може да даде смисъл в живота. Вие имате един тънък конец. Той може да се скъса. Той е слаб. Но ако турите втори конец, трети, 4, сто, 200, 300 конци и пр, ще стане як.

Бог сега ти е дал един щастлив живот. Ти казваш: „Остарях малко.“ Ти си извадил един конец. Утре казваш: „остарях.“ Още един конец изваждаш и т.н. И като остане един конец, той лесно се скъсва. И като се скъса конеца, ти заминаваш за другия свят. Не късай конците, които Бог ти е дал. На старост ти като влезеш в другия свят, там ще бъдеш млад. Старият ще влиза в другия свят със своите убеждения, че е стар, че е живял 80 години. А пък дойде един там, че го подхвърли, друг го подхвърли и той счита най-първо, че това е голямо безобразие, докато го убедят, че не е стар. И той мисли, че има брада и като се подмлади, дойде на ума на стария да се погледне в огледалото и вижда, че няма нито брада, нито мустаци и че е млад. Та в онзи свят, като влезете след като умрете, най-първо ще трябва да ви разхипнотизират от мисълта, че сте стар, че имате големи страдания. А пък всичко,което сте преминали тук, то е било едно благо заради вас.

И на вас казвам: И ще видите, че в образа на един ваш неприятел е скрит един ваш приятел. Дали ще го познаете. Само така се разбират думите, че Бог ще примири всички. Като разберем закона на любовта, ще видим, че във всичките неща, които са станали, Бог е скрит и Той работи. Нещата са били лоши, за да ви опита Бог, дали любовта ви е користна или безкористна. Не че не е реална. Например, някой ти взема богатството, но Бог те опитва. За да види, какво ще помислиш. Ако си доволен при богатството, а си недоволен, когато се вземе, ти не си разбрал любовта. Бъди доволен и в двата случая и благодари. Богатството и званието могат да ти се дадат и могат да ти се отнемат. Но вярвайте в любовта, която носи със себе си всички блага. И тези блага ще се дадат точно навреме, когато си готов. Ще дойде един ден, когато любовта ще те направи отличен, гениален певец, ще ти даде ангелски глас. И като дойдеш, всички хора ще те посрещнат. Но може любовта да ти вземе това благо. Знаете ли защо? Тя като види, че ще направиш една малка погрешка, тя ти взема благото, за да не те сполети голямото зло. Питам, една млада мома, която е красива, може ли да и се случи едно нещастие? Може да дойде някой и да и нацапа лицето с катран, че да не могат да я познаят. И нацапването е за

предпочитане пред онзи позор, който може да понесе като красавица. Всички изпити, които ви се случват съзнателно са едно благо. Това не го налагайте на другите. Това е една вътрешна опитност. Много мъчно е да се разбере това.

Някой път казваш, че трябва човек да прощава. Но знаете ли колко мъчно е човек да прощава? Най-мъчната работа е да простиш. Аз съм забелязал, че като счупиш стомната на някого и му купиш нова стомна, много хубава, онзи помни това и казва: Преди години той ми счупи стомната. Върна я, но я счупи, стомната. Защо да каже така: „Счупи ми стомната" и защо да не каже така: „той ми донесе една много хубава стомна." Защо да не държи това в ума си.

У вас някой път стане една погрешка и не знаете, кой я е направил. Че ако нямаше погрешки, какво щяха да поправят учителите? Ако нямаше гладни хора, какво щяха да правят хлебарите, ако нямаше болни хора, какво щяха да правят лекарите и ако нямаше нужда, хората да се усъвършенстват, какво щяха да правят майките и бащите? Благодарете за всичко. По-добър живот от онзи, който сега имаме, не може да има. Вие някой път искате един живот, който не съществува. Някой казва: „Аз не искам да боледувам." Ти се радвай, че болестта съществува в света. Радвай се на нея, запознай се с нея. Не оставяй на болестта да се качи на гърба ти. Като се качи на гърба ти тя е доста тежка. Тя е толкоз тежка, че като се качи на гърба ти, ти клекнеш. По какво се отличава светията? Той носи болестта и си играе с нея, както една майка с детето си. Прегръща я. И тогаз той се сприятелява с болестта. Че в какво седят болестите? Те са малки живи същества, които са влезли в организма, понеже не знаят да живеят един чист живот, оставят своите изверження и ти като не знаеш как да чистиш тези изверження, те те отравят. И лекарите идват да премахнат тези отрови.

Не се поддавайте на духовните бацили. Всеки един лош образ е един бацил. Всяко едно съмнение е един бацил. Всяко едно неразположение е един бацил. Всяко едно недоволство е един бацил. Всички онези лоши разбирания, които може да имате, са бацили. Като дойде един такъв бацил, трябва да има едно такова шишенце, отвори го, тури вътре бацила и запуши го. Бацила на недоволството тури вътре в шишето. Бацила на безлюбието също. Бацила на омразата – също. Като ги наредиш в шишето вътре, ще ги разглеждаш. И като дойде някой, който не вярва, тури му една спринцовка. Наши приятели, които са отишли войници са ги спринцовали и от инжекцията известно време са боледували. Дойде една сестра и казва за един наш приятел: „Много е пожълтял той, припадна му, от спринцовката е." Тези малки същества, като влязат вътре, причиняват

болезнени процеси.

Същественото е – любовта е един велик закон, с който трябва да знаете как да постъпвате. Трябва да знаете как да я употребявате. Тя не е само едно разположение. Любовта носи топлина, светлина, разположение, успех във всички работи. Но това е извън нея. Това са нейни качества. Тя е нещо, което не може да се определи. Щом тя се приближава до тебе, животът ти се осмисля, става красив. И яденето ти е ядене, става ти сладко, и учението ти е приятно, мед ти пада на сърцето. И щом дойде любовта, говориш добре. Щом си замине тя, в яденето няма смисъл, говориш, но няма смисъл в говоренето, правиш добро, но няма смисъл в това. Вложете тази идея в себе си. Мислете за Онзи, Който е създал света и Който ни обича. Има за какво да мислите.

Някой път разгледайте устата си. И си кажете: „Колко хиляди години Господ е мислил, докато измисли моите уста! Моите очи, докато ми тури такива очи, каквито трябва.“ Като си погледнеш ушите кажи: „Колко хиляди години Господ е мислил, за да ми даде тези уши! За да възприемам знания от всичкия външен свят.“ И като погледнеш косата си, кажи: „Бяла или черна, благодаря за всеки косъм.“ Всеки от тях е една антена, която може да е свързана с някоя звезда или с някоя планета. Има антени на главата, свързани с висши същества – с ангелите, с херувимите, със серафимите, с боговете. Има антени свързани с корените долу. Вие разбирате що е антена. Чрез антената се възприемат вълните и се пренасят навънка.

Някой път усещаме някое приятно чувство, то ти иде отнякъде. Щом възприемем влиянието на Юпитера, веднага ние усещаме достойнство, усещаш, че си повдигнат, че си благороден. Щом възприемеш влиянието на Венера, чувствуваш нещо под лъжичката, очите почват да премигват и стиснеш устата си. Щом дойде Венера, обущата стават изчистени, връзките са на място, шапката е на място, хубаво изчистена. Всичко е поставено много добре. Щом дойде влиянието на Марс, дойде пушка, мотика, брадва и пр., хората са готови за война. Войната, това е една работа в света. Например, едно дърво да се отреже оттука, да се махне оттука, че да се отвори път. Дойде влиянието на Сатурн и ти веднага седнеш и почнеш да преглеждаш старите тефтери, кои са подбудителните причини за това или онова и разсъждаваш, и си недоволен.

Та казвам: Вие сте дошли сега до една мъртва точка. Сегашният свят се намира в една мъртва точка. Всички очакват един подтик, очакват да дойде Божията Любов. Окултистите чакат да се намери изгубената дума. Хората са лишени от подтик. И без този подтик няма как човек да действува.

Някой път съм гледал при някоя локва 200–300 жаби. И като се приближа, те се скрият вътре. И те мислят, че са в голям свят, а път те са в малка локва. И като дойде лятото, тази локва ще изсъхне. Те казват: „Отде знаеш.“ Казвам им: „Като дойде юли, ще видите.“ И като дойде юли, те остават на сухо и се чудят, как е дошъл живот на сухо.

Не оставайте да живеете в един свят, който няма смисъл. Не трябва да се повърнем към старото. Всинца трябва да се заемете да учите. Като младата мома не правете. Тази е най-малката погрешка на всинца ви. Но ти се освободи от това. И аз гледам тук на беседата, аз говоря нещо, но вие все ще погледнете настрани. Когато човек учи, целият свят да е затворен за него. Оставете външния свят. Всички погрешки на хората да не ви интересуват. Когато свършиш задачата си, тогава виж. Щом свърша своето упражнение, ще намеря един свой приятел и ще му кажа: „Тази задача така се решава.“ Да видиш погрешката на някой човек не е лошо и да му кажеш погрешката не е лошо, но тази погрешка трябва да се поправи. Но казваш сега направил си погрешка, изправи я. – „Че как ще я поправя? Счупена е стомната.“ Поправи стомната. – „Че как ще я поправя?“ Сега има един начин за изправяне в духовния свят. Аз взема стомната, туря я в тази реторта, тя се стопи в нея и излезе нова стомна. Не сте ли усещали това в живота. Някой път всичко се обезсмисля. Аз ще ви приведа един пример. Срещам една 85-годишна баба. Тя седи и ми казва: „Обезсмислен е живота ми. Нищо не ме интересува. Младото поколение сега е друго. Ние едно време бяхме други. И в онзи свят не ме приемат. Дотегна ми да седя тук.“ Рекох: „Знаеш ли да четеш?“ – „Не зная. Сляпа съм.“ – „Ти можеш да се подмладиш.“ – „Ха, ще се подмладя!“ – „Аз мога да те подмладя. И да те направя 19-годишна.“ Изведнъж старата баба се изненадва. – „На 19-годишна мога да те направя. Ти имаш един възлюбен. И него мога да го доведа.“ – „Че как става това? Ти си много интересен. Не може да бъде!“ Казах: „Вярно е.“ Аз като си отивах, тя каза: „Ти пак ела да ми говориш за това нещо, толкова ме заинтересува!“ Аз виждам в погледа ѝ, че тя е млада, а тя се вижда, че е остаряла. В душата се събужда онази потенциалната енергия. Душата не остарява. Тя казва: „Да има хора да ми разправят тези работи, но не ми разправят. Аз досега мислех, че човек като остарее, не се подмладява.“ Рекох ѝ: „Подмладява се и по-красив става.“

Има закон, казано е: От слава към слава, от сила към сила, от съвършенство към съвършенство. Съвършенството, това е вечният Божествен свят. Да бъдем съвършени – това значи да имаме здравето на един божествен живот. След като живеем хиляди години, ние ще дойдем до положението да имаме здравето на Божествения свят. Да почнем добре и да свършим добре. И сега, като ученици, всякога да възприемаме благото на Божествената любов. И да я прилагаме във всички области на нашия

живот.

Погрешките ще се изправят, не се спирайте на тях. Не се спирайте върху калта на вашите обуща. Не се спирайте върху калта на вашето лице. Не се спирайте върху гурелите на вашите очи. Не се спирайте върху някоя нечистотия на вашите вежди или на носа си. Не се спирайте върху петната, които са се образували върху вашите дрехи. С една вода изчистете всичко.

Онзи, който носи любовта в душата си, той ще се подмлади. И животът ще се осмисли. Това е бъдещето. Казано е: „Ако се не родите от вода и дух“. Това е вечното, онова раждане. Значи, ако любовта не дойде във вас чрез духа и не мине през водата, не можете да влезете в Царството Божие. Ако дойде любовта от духа и мине през водата, тогава ще влезете в Царството Божие и всички постижения ще имате. Това са постиженията, които Бог е създал за човешката душа, която сега е на земята.

Отче наш.

6 неделно утринно Слово, 12 ноември 1939 г. 5 ч.с., Изгрев

1939_11_15 Към свобода!
лекция пред общия окултен клас

КЪМ СВОБОДА!

Сряда, 5 ч. сутринта
(Небето облачно. Времето
тихо, хладно и влажно, мъгла.)
„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Някои противоречия, които съществуват в живота, произтичат от двата принципа, които владеят вътре в природата. Така вие може да си обясните тези постоянни смени, които стават в природата. Вземете едно дете: ражда се здраво и заболее. После трябва известни условия, за да се повърне здравето му. Вие живеете във въображението, като мислите, че живеете в един свят, какъвто Господ го е направил. Има табела, има име написано, че Господ е направил света. Но както живеят хората, Бог това не го е направил. Светът, Земята, Бог ги е направил. Но така, както живеят хората, това Бог не е направил. Във вас има мисли, желания и постъпки, които са от съвсем друг порядък на нещата. Някой път хората, като малките деца, искат да наложат онова, което те са създали: своите разбирания, своя начин на постъпване. Всеки иска да наложи своето разбиране. Всеки иска другите да мислят така, както него.

Питам: Защо вълкът яде месо, а овцата пасе трева? Два възгледи има в света: едните са месоядци, а другите – тревопасни. И в какво седи злото? От гледището на овцата, ако не пасеш трева, е зло; ако пасеш трева, е добро. От гледището на вълка, ако ядеш месо, е добро, ти си на правия път, а ако пасеш трева, ти си на крив път. Кой възглед е прав? Хората поддържат и двата възгледа. Вегетарианците поддържат, че овцата е права, а пък месоядците поддържат, че яденето на месо е право. Те казват, че Господ създаде животните за хората. Даже, колкото и да е напреднал някой човек, като пипа овцата, казва: „Хубаво е да се яде месо.“ Даже може да приложите стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Може да кажете: „Ако не ядеш овци, патици и прочее, не можеш да живееш.“ Прав е вълкът, че ако не яде овци, не може да живее. Права е и овцата, че ако не пасе трева, не може да живее.

Съществува една драма вътре в човека. Някой път човек е неразположен. Казва: „Неразположен съм, понеже нямам пари.“ Парите не са причина. Щял да се жени и нямал пари. Но въпросът не е в парите, има нещо друго, което се таи. Казват за някое семейство, че двамата не могат да живеят

заедно, понеже домакинята не знае да готви и понеже той не принася. Но причината не е в това, че тя не знае да готви. Причината не е и в това, че той не принася. Мога да ви приведа много примери, но те нищо не обясняват. Мога да ви покажа как се заражда една болест. Ако вземете двама хора здрави, поставете ги на външни лоши условия, при температурни промени. Единият ще заболее, а другият – не. При нечиста кръв човек ще заболее, а при чиста кръв – не.

Също така ти нямаш и мисъл на място. Нямаш мисли, с които да градиш. Например колко от убежденията, които имат хората, са верни? Много малко от тях са верни. Погрешката не е вътре във вас. Някой си носи часовник, позлатен или златен, с ланец. Ако е златен, той ще струва 10–12 000 лева. Ако не е от злато, а е позлатен, след 4–5 месеца се изтърква. Излъгали са го. Защо са го излъгали? Сега казвате: „Защо светът е такъв?“ Светът не се управлява сега от доброто, а от злото. Доброто е на заден план. Злото е господар, а доброто е слуга. И добрите хора постоянно се жертвуват. Във всички работи добрите хора стават жертва, както кокошката за господаря.

Много добър е господарят към кокошките. Хвърля им жито и прочее. Но вечерно време той има особен навик: ходи към курника, за да покаже, че има добро разположение към тях. И хване някоя, за да види как живеят. Побутне тая, оная, казва им: „Как прекарвате?“ – „Много хубаво.“ – „Аз ще направя по-хубав курник.“ Хване някоя кокошка, стисне я за врата, тя кряка. Той я извади навън, откъсва ѝ главата и вечерта кокошката отишла. Той пише едно обявление: „Можете да кажете, че някоя лисица е изяла кокошката или че някой орел я е грабнал.“ И той пак излиза с крината, като праведник, пред кокошките. Казва им: „Не знаете ли, че аз ви погалих? Но изчезна едната от вас. Изчезна, когато аз влезнах. Промъкнал се някой, когато ви гледах.“ Вие се спирате и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“

Това е азбуката на музиката, със знаци. Но не знаете кой тон какъв е. Може да е ре, може да е ми и т.н. Трябва някакъв ключ, за да знаете каква е нотата. Трябва и петолиние, и ключ. Сега отвлечено ви приказвам. След ключа може да има някой знак: диез или бемол. Защо в една песен трябва да повишиш някъде гласа от естествения ред на нещата, а пък другаде трябва да намалиш? Това са две течения.

Бемолите дават едни възможности, а диезите – други. В едното ти се освобождаваш. Човек трябва да знае как да се освободи сам.

Вие седите в себе си и започва борбата. Борба съществува вътре и вън. Ако вие не знаете противоречието, което съществува, ако не знаете характера и причините, ще страдате. Например повиши се температурата. Лятно време имате повишение на температурата до 25–30–45 градуса. Дрехите ви са тънки. И мислите, че времето все така ще бъде топло. Погледнеш, че Слънцето е горе, дните са по-големи. Но после те се намаляват. Първоначално човек не е знаел и е мислил, че Слънцето се движи, че то върви и се разхожда.

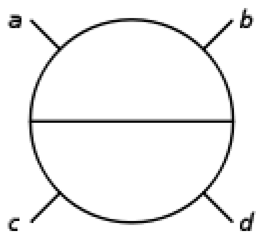

Има си Слънцето една любима точка, с някого се разговаря, гугуца си и като седи 3–4 дена, казва: „Сбогом“ и се отдалечава – и на другата страна има някого, когото обича. Възлюблените места са точките a и b. В този кръг горната половина представя северното полукълбо, а долната половина – южното. Земята, като се върти, обръща и двете полушария еднакво към Слънцето: ту едното е по-близо, ту другото е по-близо към Слънцето. И падането на лъчите не е еднакво.

Божествената светлина не всякога идва правилно в ума ви и тогаз се ражда противоречието. Някой път при движението ви Божествената светлина не прониква във вас. Например, ако сте господар, Божествената светлина ще прониква по един начин във вас, а пък ако сте слуга, ще прониква по друг начин. Богатият обича реда и порядъка. И всички трябва да пазят законност. И той казва, че в касата му никой не трябва да бърка.

Хилядите престъпления, които съществуват, едно време не са били престъпления – когато хората живели живота на маймуните, с маймунско разбиране. Тази маймуна е ходила през гората по дърветата, качвала се е на това дърво, на онова дърво и късала плодове. Никой не ѝ забранява. Гората не е собственост на никого. Но на нея ѝ дотегна в гората и отиде в културно място, между хората. И като се качи сега, като човек, на някое дърво, казват ѝ: „Кой ти позволи?“ Тя казва: „Аз съм свободна, в гората се качвах на всички дървета.“ Казват ѝ: „Не, без позволение не можеш да се качваш. Ако ти позволят, ще се качиш. Инак не. Който се качи без

позволение, ще плати най-малко 50 лева.“ Има и по-малка глоба. Минава един наш брат покрай хотел „Македония“, покрай банята и плюе на земята.Един стражар му казва: „Кой ти позволи да плюеш? Дай 5 лева! И още веднъж няма да плюеш.“ Мързяло го да си извади кърпата, понеже мислил за друго. Платил 5 лева, понеже не е плюл в кърпата си. Добре, ако 10 дена те хванат така, според този закон ще платиш 50 лева. Като платиш 50 лева, ще се научиш да не плюеш на земята.

Питам: Защо не трябва да се плюе? Има съображение за това. Понеже всички хора не са здрави. И ти може да си болен човек. Ще изсъхне плюнката, ще се вдигне като прах и ще зарази въздуха. Никой няма право да плюе на земята. Ти можеш да направиш един жест, да си свиеш веждите и да кажеш: „Кой има право да ограничава свободата ми?“ Ние сме смешни. Ти казваш: „Кой смее да ме ограничи?“ Че, най-първо те ограничават студът и топлината. После, ти си ограничен и вкъщи. Прозорецът не ти се харесва, вратата не ти се харесва. Ако не си доволен, излез навън. Някой път вятър те духа, дъжд завали и не ти е приятно.

Някой идва при мене и ми казва: „Учителю, ти създаваш тези работи.“ Те ходили двама и се били и аз съм създал това, за да ги опитвам. Възможно е, това е философско разсъждение. Хубаво. Тогава, учителят ли направи децата да се бият в училище, майките и бащите ли направиха децата да се бият? На учениците пишат така: не се позволява да пушат тютюн. Учениците нямат право да пушат. Но те виждат някой учител, който е тръгнал по пътя и пуши. На учениците не се позволява това, а на учителите се позволява. Ученикът казва: „Щом пуши учителят, позволява се и на нас.“ И се крият и пушат. И намерят табакера в този-онзи и му свалят поведението. Като направите една погрешка, вие сте на мястото на ученика. А по някой път сте на мястото на учителя. Ходите и търсите кой направи погрешката. Щом търсиш погрешките, станеш учител вече. Учителят е свободен, а ученикът не е свободен да пуши. Питам: Кой позволява на хората да пушат? Някои считат, че пушенето не е голямо зло. В някое отношение пушенето е приятно. После, то е и лечебно. Но постоянно да пушиш – не. Не си разположен. Ще направиш една цигара. После, като пушиш, гледаш на дима и почваш да разсъждаваш. И тютюнът показва как се е създал светът: от дима. И даже по него може да се гледа. Като пуши, човек с тютюна си може да разгадае дали работите му ще тръгнат. Ако някой е списател и не може да пише в момента, вземе цигара и току изведнъж дойде му една идея и почва да пише. Пак не върви – пак пуши и т.н. За да му върви мисълта, ще попуши малко.

Осиромашал някой. „Няма да се обличаш добре, скромно ще ходиш!“ – ще те морализира някой. Хубаво, ако отидеш на някое соаре, как ще

отидеш? Може ли със скъсани дрехи? Ще отидеш с фрак и цилиндър. Всички там са облечени така. Ако си облечен добре, ще се подигне и името ти. Ако не си облечен добре, ще падне честта на името ти. Откъде дойде този порядък на нещата?

Хубаво е да се облечеш добре. Хубаво е да ходиш и скромно. Добре е и да са скъсани някой път дрехите ти. Едно време, когато някой носеше скъсани обуща, казваха: „Обеднял е. Загазил е: има две кръпки на обувките си." А пък сега турят модерни изкуствени ями, турят дупки. Гледаш горе на обущата, че не е една дупка, а десет. И това се счита култура. Едно време, ако носиш сандали, казваха: „Отиде!" Трябваше закрити обуща. А пък сега, ако не носиш сандали, модерни, казват: „Той е старомоден, с ботуши." И седнат, и цял въпрос правят: какви обуща да носят? Каквито искате: ако искате – цели обуща, а ако искате – половинки. Едно време ги носиха с ластици. Беше много приятно с ластика. Теглиш го и влезе. А пък сега ще го връзваш и като теглиш една примка, замотае се и взема по 10 минути, додето го отвържеш. После, носят шапки за 500–600 лева, много скъпи. Богатият може, но бедният? Гледам някой, че турил бял каук. От бялото братство.

Сега сме под опекунството на злото. Или законът е: За всяка лоша постъпка, която направиш, ти ще бъдеш наказан. Вие се чудите защо е така. Вземете кой и да е дом. Когато идва детето, идва като княз! Ще има радост, къпане. Цяло угощение. И като израсне това дете и стане на 3–4 години, бащата дойде с един закон, с една дрянова пръчка и пише първия закон на детето. Старите българи казват: „Не е позволено на детето да бута захарта в кутията." И за всяко престъпление, за една бучка захар, законът ще си каже думата. Не е позволено на детето да бута и да отвързва гърнетата с тиквените парчета в петмеза. Не е позволено на детето да влиза в градината и да къса зелени плодове и да ги яде. За онзи, който бута, има наказание. Пчелите веднага го наказват сами. Законът се прилага. Детето бута с пръчка пчелите. Като го нажилят пчелите, без пръчка се връща и майка му казва: „Защо буташ с пръчка пчелите, когато те си работят!"

Вие се намирате в един свят, дето навсякъде пише: „Тук няма да буташ, вдясно ще ходиш, вляво не." Отидеш в някой магазин и видиш една дреха, че е много хубава. Там пише: 3000 лева, 4000 лева, 5000 лева. Дойдеш до по-евтините – 100 лева, но не ти се харесва. И тогава в тебе се зарежда едно желание да си вземеш един билет от лотарията. И нямаш скромността да вземеш четвъртинка, но вземаш цял билет, че ако се падне един милион, да бъдеш по-свободен. Казваш: „Аз имам един милион сега." Една сестра иде и казва: „250 лева вземах." Аз рекох: Защо не ти се паднаха стотина хиляди лева, а 250 лева?

Вие казвате: „Защо Господ не ми помогне да спечеля?“ Че, не знаеш да смяташ! Ти не знаеш кои числа ще теглят. И трябва да знаеш как трябва да се теглят. На 5 ноември, неделя, имаше теглене. На 5 ноември всички не могат да спечелят. И на 6-и не могат.

Питам сега: На 6-ия ден Бог създаде човека. На кой ден създаде жената? Кажете ми. Един ден Бог въведе Адама в рая, Адам стана пълновъзрастен и му каза Бог: „В целия този рай ще живееш, ще го гледаш. Давам ти в твое владение всички животни.“ И той почна да им записва имената. Бог ги беше създал и Адам почна да ги привежда на свой език. И ги кръсти. Той видя, че животните са по двойки: магаретата минаха, конете минаха и прочее, все по двойки. Едно магаре и една магарица могат ли да родят нещо? – Нищо. Той е един изкуствен порядък на нещата. В Адама дойде една идея: защо са по двама те, а той е един? Той видя този порядък: предвидило се е благо за всички същества, а за него няма никакво благо в света.

В кой ден се създаде жената? Вие сами трябва да го намерите. Това не е толкова важно. Не че не е важно, но [опасно] е да се разискват някои въпроси. В химията има известни елементи, които са [опасни]. Там трябва да бягаш. Има известни киселини, има известни газове, които са опасни. Онези, които се занимават с тях, държат [в] тайна всички тези газове. Формулите са скрити. Хората ги употребяват. И в езика вие употребявате думи, с които си създавате хиляди неприятности. Вие създавате нещастия с мислите си. Вие храните отрицателни мисли. Някой път хората казват: „Да живее човек добре.“ Видиш някой богат човек и казваш: „Да умре този богат.“ Тогава ще направят голяма трапеза за него, че е заминал; че и той да се присламчи на трапезата. А когато умре един беден, какво правят?

Сега въпросът е: вие сте под опекунство – опекунството на злото. Вие сега мислите, че сте свободни. Човек не може да направи каквото иска. Той не е свободен. Ти не си свободен да направиш каквото искаш. Ти не си свободен да мислиш каквото искаш и да чувстваш каквото искаш. Ако ти си позволиш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш както искаш, ти си отговорен.

Един праведник е свободен да мисли само за доброто в себе си. Но ако той помисли нещо, което не е съобразно със закона на правдата, той ще изгуби веднага своето вътрешно разположение.

Та казвам: Ти правиш добро и съжаляваш, а пък другият, който прави зло, и той съжалява. Това са две становища, които се зародиха в света в

началото, два принципа: едни са със закона на насилието, а други – със закона на доброто. Единият казва: „Трябва закон. Трябва строгост.“ Щом направиш погрешка, какъв закон прилагаш, за да накажеш себе си? Знаете ли колко мъчно човек може да се научи? Ти да се накажеш в закона на доброто, трябва да направиш по-голямо добро. Това е наказанието. Ако си направил едно прегрешение, как се наказваш? Направил си едно добро, но усещаш, че не си го направил добре. Ще го направиш по-добре. За да бъде добър в злото, хората правят по-голямо зло. И виждаме: едни направят добро и се съдят. И направят по-голямо добро. А пък други направи зло, и той се съди.

Има два процеса, с които хората се отделят от живота. Срещаш мечка. Как ще постъпиш спрямо нея? Мнозина цитират, че съм казвал: трябва да я погалиш. Но ти галил ли си мечка? Аз още не съм галил мечка. Виждал съм мечка. Лоши кучета съм галил. Веднъж направих едно мое изследване в Пловдив. Носих чантата за изследване. Бях отишъл на гости при един богаташ от Пловдив. Кучетата се хвърлиха върху мене. Едно куче ми нагълта ръката до китката. Кучето ме гледа в очите. Казах: „С тая ръка ще направя изследване. Ако ми натиснеш ръката, няма да мога да ги правя, а после има закон: могат да те екзекутират.“ Кучето ме постиска. Казах: „Ако ме стиснеш още повече, ще развалим приятелството; ще имам лошо мнение за тебе. А пък ако не ме стискаш, ще мисля, че си от благородните кучета.“ Иначе той ще мисли, че е хванал келепир и че аз искам да му взема яденето. То почна да си мърда опашката и аз си извадих ръката. Казах на себе си: „Слушай, кога видиш куче, ще бъдеш внимателен.“ Това е от благородните кучета.

Ти ще кажеш: „Това е едно съвпадение. Ти си му внушил.“ Не е внушение това. Но това куче не беше от много лошите. Аз знаех, че няма да ме ухапе. Аз още щом го видях, имах разположение към него. Противоречие нямаше между нас. Имаше обмяна между нас. Това куче не може да ме ухапе. Това са два различни свята, които си хармонизират. Това куче казва: „Не мога да те ухапя, понеже си добър човек.“ Аз можах да си освободя ръката и по друг начин. В дадения случай не може да има спор. Някой път спорът произтича, когато съществата са еднакви и имат два възгледа: онзи, който има да дава пари и който има да взема пари. Двама, които обичат да събират, не могат да се търпят. И двама, които дават, и те не могат да се търпят. Всякога в света е така. Един положителен принцип има съответствие с един отрицателен принцип. Мекото има съответствие със силното, със строгото.

Та казвам сега: При сегашните условия, така както светът съществува, той трябва да се измени. От друго място трябва да се измени светът. И ако

сравните какъв е бил първоначално човек и какви са хората сега, ще видите, че той минава сега през едно превъзпитание. Железарят как прави мекото желязо яко? Той го извади от огъня и го тури във водата. И то става по-[яко]. Това прави веднъж, дваж, триж и прочее. Ако се тури желязото в огъня и после във водата, желязото става по-яко; ако това мекото желязо се тури в огъня и не се тури във водата, то се размеква. Да допуснем, че сте мек човек и се нагорещявате и влизате във водата след това. Какво влияние ще окаже това? Мнозина, след като направят топла баня, отиват и взимат един студен душ. Колко минути трябва да трае този душ? Преди години дойде един приятел и ми каза, че е бил на баня, после взел един студен душ и почнали тръпки да го побиват. Ти минаваш от едно любовно състояние в едно ожесточено състояние. В любовното състояние ти си бил в банята с топла вода и после минеш в студеното, в безлюбието. Че, това е същият процес. От какво идва остаряването на човека? Остаряваш, понеже ти си ту в огъня, ту във водата. Ту в огъня, ту във водата. И станал си повече корав, отколкото трябва.

Казваш: „Човек не може да се въздържи." Ще се учиш сега при възпитанието си. Там седи характерът. Един човек изгубил 5000 лева. Взели са ти ги. Да допуснем, че един бърка в джоба ти и ти се разсърдиш. Има един пример в романа „Клетниците" от Виктор Юго. Онзи взел златния светилник и го носи. Епископът си казал: „Изкусих този човек, със златния си светилник го бутнах в лошия път. Ще туря на мястото [му] един прост светилник, който никой няма да открадне." Ако имаш един прост часовник, който си купил за 20 лева, няма кой да го открадне; но ако имаш часовник, който струва скъпо, ще туриш хората в изкушение.

Та, при сегашния ред на нещата, кой път трябва да [се] хване? Едни хора искат да бъдат добри, но има два порядъка: закон ли да има или да бъде без закон; да бъде в положението на учениците или в положението на учителите? Законът пише: учителят е свободен да пуши. Питам тогава: Учителят е свободен, понеже има пари, заплатата му е осигурена. А ученикът е бедняк. Той за книги няма пари. Колко струва една кутия тютюн първо качество? Кой от вас е бил тютюнопушач? Заинтересувайте се, вижте колко струва тютюнът. България изнася с милиони килограми тютюн. Колко струва един килограм тютюн, трябва да се знае. Не е лошо да пушиш тютюн; не е лошо и месо да ядеш. Има два възгледа: ако си вълк – не е лошо, трябва да ядеш месо; ако си тютюнопушач – ще пушиш. Ти казваш: „Нервен съм." Като изпушиш, не си нервен.

Ще ви приведа един пример. Една сестра най-първо ми се оплака: „Пуши той, но не се кара с никого." Тя му казала: „Ти не трябва да пушиш. Справи се с този тютюн. Ти изхарчваш близо 1000 лева на година. Ще

спестим тези пари.“ Мъжът казал: „Трябва да пуша, имам тогава разположение.“ Той престана да пуши, станал нервен, почнал да хука децата и жена си. Тя му казала: „Я пуши тютюн.“

Та казвам: Ако тютюнът ще те направи добър, пуши го. Ако месото те направи добър, яж го. Другият закон, и той е верен. Ти си добър човек. Докато си добър, ти имаш равновесие. Щом направиш престъпление, ти изгубваш вече връзката.

Има два метода: овцата, като пасе трева, създава своя характер; и вълкът, като яде месо, съгражда своя характер. И първоначално вълците дойдоха да ограничат едно безразборно [размножаване] на тревопасните, които не знаеха да регулират своята полова дейност. Че, ако бяха оставени всички тези млекопитаещи и птици да се размножават, след 10–20 години какво би станало?

В Австралия занесли два заека да си играят в гората и след 20–30 години толкова се размножили, че англичаните се намерили в чудо. Те изпояждат градините. И сега ги избиват. Месоядните животни дойдоха да ограничат тревопасните. Но тези, които ограничаваха, и те се размножиха. Тревопасните ще опасат всичко. И тогава бихме имали съвсем друг порядък. Но когато се увеличат месоядните, пак е същото зло.

Та, в порядъка, в който се намирате, вие минавате в порядъка на доброто, понеже сте минали през порядъка на злото. Няма нито един от вас, който да не е бил слуга на злото. И колко са били бити хората! (Учителят намери на земята една монета от 50 стотинки и я взе.) Всичко това е предвидено. Вие минавате в един свят, дето нещата са уредени от висшия свят.

Ние трябва да минем през този път на дисциплина, нищо повече! Човек не е заставен да прави погрешки. Едно дете като стане на 2–3 години, като почне да пъпли по земята, всяка майка може да направи следния опит. Турете на едно място ножче, пари, книга, ябълка и вижте де ще се спре детето. То ще бута разните предмети и ще се спре на един. Това, което ще стане военен, ще хване ножчето. Ако ще стане учен, ще хване книгата; ако хване ябълката, ще стане гастроном. В детето тези сили вече се проявяват.

Ти носиш един нож. Ножът е една възможност. Злото седи в ножа, че този нож може да те убие. Но човекът седи зад ножа. И ако на човека му кажеш: „Няма защо да ме убиваш: ако ме убиеш, спъваш се“… Един пътник видял една пчела, хваната в мрежата на един паяк. И пчелата казала: „Освободи ме. Дойдох тук по работа и ме хванаха. И един ден ще ти бъда полезна.“ Човекът се поусмихнал и освободил пчелата. Един ден тази пчела се

отблагодарила на онзи, който я е освободил. Един ден някой с пушка искал да му тегли куршума, да го убие. Пчелата го жилва за ръката и пушката се преметва. Така пчелата направила услуга на пътника, който я е спасил.

Този порядък трябва да изучавате вие. Събират се хиляди хора под оръжие, да се бият. Защо? Ще кажеш: „Те не разбират!“ И да разбират, пак ще отидат. Религиозните хора, и те отиват да се молят на Господа да даде победа. Вкъщи братята и сестрите се бият. И двамата се молят на баща си той да им даде сила: братът да набие сестра си или сестрата да набие брата. Кому бащата да даде сила? Една сестра я обидили. Тя се възмутила и идва при мене, и казва: „Аз да не бях слаба, но да бях силна, щях да му дам да разбере.“ И тя е от новото учение! Че, той е професор, който показва силата си. Ако някой е хирург и може да стане инфекция на ръката ти, той ще я притисне, ще я разреже и ще я изчисти; и ще платиш. Едно нахукване не е ли същото нещо? Този брат ѝ е направил една операция точно навреме.

Като те обиди някой, извади и му дай една кутия с локум. Вече имаме една ясна представа за обидите. Но това трябва да стане съзнателно. Някой казва: „Кръвно ме обиди.“ Влизаш в някой двор, кучето забие зъбите си в крака ти. Това не е ли кръвна обида? Питам: Къде е сега погрешката? Ти, като влизаш в двора, ще носиш по два геврека в джоба си. По новото учение ще хвърлиш геврека и ще подкупиш кучетата. Ти казваш: „Той не е възпитал кучетата си.“ Запитай господаря им. Нему не му трябват мирни кучета. Той иска лоши кучета. И човекът ги е свързал със синджир. И вечерно време ги пуска. Ще носиш геврек, а някой път и малко месце.

Аз сега засягам един свят извън сегашния. Сегашния свят не може да то измените. Когато се говори, че светът ще се измени, това не показва Земята. Писанието казва: „Луната ще потъмнее и Слънцето няма да дава светлината си.“ Вие мислите, че Луната и Слънцето ще потъмнеят. Лъжете се. Слънцето има да си свети милиони години. Ако чакате да потъмнее, това няма да го бъде. Но Слънцето е емблема на един порядък, който трябва да се смени. И Луната е емблема на един човешки порядък, който също трябва да се смени. Луната показва, че и религиозните вярвания на хората ще се сменят. Едно време хората са имали езически вярвания и религиите се смениха с други религии, по-възвишени. А пък Слънцето е държавният строй. Слънцето на Римската империя залезе. Римската империя потъмня и римската религия потъмня. И на тяхно място се явиха други. И сегашният порядък ще се измени. Когато хората бъдат готови, законът на възпитанието ще се измени. Дотогава всички хора трябва да възприемат едно ново разбиране.

Вие казвате, че Господ управлява света. Вие мислите едно, а вършите друго. Не сте съобразни със себе си. Нямате едно правилно разбиране. Вие казвате, че всичко е от Бога, а пък като ви оберат, казвате, че онзи лошо е направил. Щом е от Бога, не е лошо.

Кое е по-хубавото сега? Да бръкнат в джоба ти и да те оберат или да те мушнат и да паднеш, и да ти вземат петтях лева? Този човек не те мушнал. Господ му казва: „Не го мушкай, вземи му само петтях лева." Но ако те мушне, какво трябва да мислиш тогаз?

Преди години идва една сестра, вярваща, при мене и ми казва следното. Тя беше много добра сестра, по три пъти на ден се молеше, но такъв темперамент имаше, че много затлъстяваше. И ако не боледува, ще стане едно варелче, а това е опасно. Ръката ѝ се подула. Казах ѝ: „Ти сега вървиш по новото учение, а пък по-рано си вървяла по старото учение. И ръката ти се подула по старото учение. Ще отидеш при някой лекар да направи един малък разрез на абсцеса на ръката ти. Ръката ти е нагнояла." Тя ме гледа. Не се спирам да ѝ чета молитва. Казах ѝ лекарят да ѝ изстиска абсцеса. Казах ѝ: „Непременно трябва да отидеш. Иначе може да стане инфекция." Нейният възлюблен я вози на каруцата. Каруцата се преобръща по пътя, сестрата пада в един трап и се обръща. Тя си ударила ръката. Мъжът ѝ я изважда из дупката. И отиват при хирурга, който казал: „Кой ти направи този разрез?" А пък тя като се ударила, абсцесът се пробил и гнойта изтекла. Лекарят казал: „И хирургът не може да направи такъв разрез." Тя казала: „Паднах в една дупка!" Лекарят казал: „Спасителна дупка е била."

Аз виждам, че всички ваши неразположения, които имате, от това гледище са спасителни дупки, които те освобождават от абсцеса. Без тази дупка ще имате голям абсцес, а пък с тази дупка ще имате малък абсцес и той ще се пробие и изчисти.

Ние се учим да се подчиняваме. В един град ще вървиш отдясно на улицата. В един град ще се подчиниш на законите на вървежа. Качваш се на трамвая и няма място. Ще се хванеш за каиша. Можеш да кажеш: „Голямо безобразие. Никой не услужва." Някой път младите услужват, младите са много по-учтиви. Една млада мома и един млад момък, като погледнат, услужват в трамвая. А пък старият, като влиза, не отстъпва.

Та, тези старите са установени. Ще ви приведа един пример. В Америка едно дете ходило на съживителни събрания. В тези събрания хората си изповядват прегрешенията, целуват се, прегръщат се от любов към Христа. Някоя сестра ходила в разгулен живот. Тя идва тука в съживителните

събрания, разкайва се и тръгва по правия път. И едно дете казало на баща си: „Елате на събрание.“ Бащата казал: „Аз съм от утвърдените хора. Аз съм утвърден в истината! Там ходят тези, които не са утвърдени.“ Веднъж бащата и синът пътували с кабриолет и конят се спира на едно място. Детето казало: „Татко, конят се утвърди.“ Философията на живота е: от всичко, което се случи, ти можеш да извадиш известна поука за себе си.

По-добре е в дадения случай, каквото ти се случи, в 5 минути да разрешиш въпроса, отколкото да му търсиш причините, защо и за какво и да се тревожиш. То е губене на време. Че, едно разтревожване знаете ли колко струва? При излизане от салона, след свършване на беседата, някои се блъскат, някой бутне някого и последният казва: „Защо бутна? Не виждаш ли!“ При излизане вие, задните, искате да бъдете първи. Чакайте се едни други. Аз не съм ви дал пример, понеже излизам пръв: вие ми давате път, аз да изляза на свободно. Ами ако има да бият някого? Вие сте страхливи и за да ви убедя, аз излизам пръв. И вие всички се окуражите и хуквате подир мене. Вие трябва да излизате първи, а аз последен. Обаче има си основание аз да изляза пръв. Аз оправдавам себе си. Аз излизам пръв, като казвам: Както добре е вътре, така ще бъде добре и вън. Ако съм на ваше място, ще чакам и ще изляза последен. Аз съм държал това правило. И чадърът не ми се е счупвал, и дрехите ми не са се разкъсвали. Чакам при трамвая. Ако има място, качвам се, но ако няма, не се качвам. А пък ако искам да се кача пръв, ще ме тикат. Веднъж само в трамвая бях пръв. И ме тикаха. И после вече бях последен.

И в живота, при сегашните условия, хората на злото са първи, а пък хората на доброто са последни. И всички в класа трябва да бъдем последни, ако искаме да ни бъде мирна главата. Ще им кажеш: „Сега е ваше време. Но един ден, като дойдем ние на власт, тогава – друго. Ние се подчиняваме сега, дали сме ви права.“ Писанието казва, че Бог е дал на лошите хора власт да управляват, а пък на добрите казва: „Ще се подчините. Ако те не управляват както разбират и ако вие не се подчините, ще страдате.“

Може да плачеш, че боледуваш или че са ти взели нещо, или че майка ти е отишла някъде. Или че са те били. Когато някой плаче, по плача познавам дали майка му е отишла някъде, дали е бит, дали са му взели нещо и прочее. Плачът се различава.

Няма да плачеш от страх. Можеш да плачеш, че си видял мечка в гората. Или можеш да плачеш за страданията на другите.

Представете си, че от планината горе се търкаля един голям камък. Този камък е едно голямо зло. Аз казвам на камъка да се спре. Не се спира

камъкът. Какво ще правиш? Ще отвориш място да мине камъкът. И той, като отиде на полето, на равното място, ще спре.

Един българин ми разправяше. Носил един кобур. И вървял. „Виждам, че иде един бивол, една буга. Казвам: „Цък, цък“, но не хваща. Турих кобура и надух дългата: качих се на едно дърво и биволът ме гледа отдолу. Аз седя горе, а той – долу. И отгоре пак цъкам. И пак не хваща. Пищовът не хвана, а ръцете ми хванаха. Така бързо се качих, че се чудих на своята сръчност.“ Знаете ли какво правят тези бодливите животни? Той ще те повали на земята, че с години ще помниш.

Злото у човека съществува. Вие от него не може да се избавите. И доброто седи във вас. Доброто ще възприемете от любов и ще имате вътрешно отношение към него. А пък злото ще го възприемете с ума си, със закона на ума си. Там ще разсъждавате. И ще видите, че злото е предназначено за нещо. Да кажем, че дойде една лукава мисъл. Една лукава мисъл – и там има едно добро. Тръгне един човек да убие някого някъде. Върви той по пътя, удря се някъде и му се строшава кракът. Ти отиваш и му направиш крака. Ще го превържеш. Някой би могъл да каже: „Ако аз бях, нямаше да му оправя крака.“ Вие мислите тук, на Изгрева, че светът се е изменил. Ни най-малко. Законите на света действуват тук. Тука, на Изгрева, сте на една педя от София. Само че, когато ви сторят някоя неправда, вие мълчите като риба. Някои се оплакват, но някои не.

Човек, още от рая като е излязъл, така се е проявил: Каин убива Авела. Оттам започва. Те са двата принципа. Едни ще бъдат убивани, а пък други ще убиват, докато дойде да се смени този ред на нещата. Но сега сме към края на смяната. И тая смяна няма да стане бързо. Злото в нас постепенно ще се ограничи. И вие трябва да изучавате закона на ограничението.

Опитай се, след като се разсърдите, да смените вашето състояние. Обидени сте – да смените вашето състояние. От любов към Бога. Знаете ли колко е мъчно това? Ти казваш: „Мене да обидят!“ Кой баща е постъпил така, както Господ постъпва? Бащата бие сина си. Чел ли е ударите? Той е възбуден. После отслабне ръката му и казва: „Набих го!“ Но той още не бие с любов. При първия удар ще кажеш: „Да изучиш Божия закон!“ При втория удар ще кажеш: „Да научиш какво нещо е обходата.“ При третия удар ще кажеш: „Да научиш как да слушаш баща си.“ При четвъртия ще кажеш: „Да научиш как да слушаш майка си“; при петия – как да слушаш по-големия си брат, по-голямата си сестра и прочее. А пък вие сега биете без да мислите. Ще биеш и ще казваш горните думи. Кой от вас е бил така?

Всички искате спрямо вас да се обхождат много добре. Обходата зависи от вас. Законът е верен: Така, както се обхождаш, така ще се обхождат с тебе. Като срещнеш един човек, ти откриваш една лоша черта в него. А пък всеки човек има добри черти. Няма човек, който да ги няма. И в най-лошия човек има някои добри черти, само че някой трябва да ги намери. Например разбойникът е лош. Обаче някоя мома се е влюбила в него. Значи у него има нещо добро, което тя е познала. Това е Божественото у човека. Бог ще промени всички неща. Ние ще започнем с порядъка на любовта, ще влезем в порядъка на доброто и злото, както е сега, ще минем от злото в доброто и после ще влезем в закона на Любовта. Ние сега от злото минаваме към доброто. И от доброто ще минем в любовта. Любовта ще дойде най-после. Тя, като дойде, ще уреди всичко. Най-първо трябва да влезем в порядъка на доброто. Трябва едно самообладание. Всички представлявате разни образци на доброто. И може да си помагате. Ако минавате покрай един брат, кажи си в ума си: „Той има добри черти." Някой разсъждава много зряло; някой е много отстъпчив и скоро му минава. Някой е повече милостив; някой е справедлив; някой е енергичен, услужлив, знае как да направи работите. Всеки от вас има една особена черта, от която можете да се ползувате.

Ние считаме хората като ангели, светии. За да станеш светия, трябва да си минал най-големите унижения. Например да почнат да те обиждат и ти да седиш тих и спокоен. Ще разсъждаваш и ще кажеш: „Този наполовина е прав." Ще ти кажат: „Ти си голям изедник." Ако влезеш в модерния свят, ще ти разгледат пръстите към кой тип спадаш. И втори път, като те хванат, ще те познаят. Като те хванат, няма да те гледат като светия, но ще видят ръката ти и ще видят какви престъпления можеш да направиш. Има хора, които могат да крадат ябълки; ябълки друг не може. Има хора, които могат да крадат кокошки или агнета, а друг не може. Има хора, които могат да убиват. И всички тия типове са образувани. Има деформации вече: ред поколения са били престъпници и престъплението е изразено в техните пръсти.

Между вас няма престъпници. Има кокошкари. Или плодоядци. Като минете покрай едно дърво, някои от вас може да вземат един плод. За един плод имате право. Ако иска да бъде човек съвършен, той не трябва да дава ход на лошите желания в себе си. Той сам трябва да се ограничава. Защото, като се самоограничава, тази енергия се подобрява: тя е потребна. За да проявиш една добродетел, изисква се енергия. Ние нямаме достатъчно енергия. Смелост е нужно. Онези, на които задната част на главата е широка, имат енергия, затова са смели. А пък тези, на които главите не са широки там, са страхливи и минават за кротки. Не, кротък човек е онзи, който може да направи всичко, но се въздържа. В романа

„Камо грядеши?“ Урс, като стана християнин, се въздържа вече.

Аз имам един пример из българския живот. Един българин се оженил и потупвал жена си. Жена му се обърнала към Бога. И той се обръща. И той разправя: „Десет години си гугуцахме. Един ден, какъв дявол влезе в мене, тя нещо ми възрази и ѝ ударих плесница. И си казах: „Спасе, какво правиш?“ Цял ад се подигна в мене. Молех я за прошка, но тя не ме прощава. Ходя, ходя из двора.“ Този Спас бил земледелец. И той разказва: „И по обяд, като ми прости, отидох на работа. И голям товар падна от мене.“ А по-рано, преди да се обърне към Бога, това било за него нищо. Но сега новото учение било в него и той чувствувал, поради своето опущение, голям товар.

Като удариш някому една плесница, значи предал си му благородните черти на Юпитера – показалеца, на Сатурн – [средния, на Слънцето –] безименния пръст и прочее. Какво лошо има от това? Лошо има в това, че той, като удрял, не е мислил за Юпитер и прочее. Аз, като ударя една плесница на възлюбления, бих му казал: „Да обичаш Юпитер, Сатурн, Слънцето, Меркурий и Бога.“ А пък онзи е виноват, понеже е ударил две плесници, без да каже това.

Питам сега: Във вас какво трябва да замести боя? Агнетата трябва да се заместят с плодове. Виното трябва да се замести с вода. А пък плесниците с какво трябва да се заместят? Когато вече си се нагласил да биеш някого, ще му занесеш един подарък: една копринена кърпа, ако е млад, да си тури в джоба. Ако е писател, ще му купиш едно златно перце. Ако е млад, ще му купиш едни обуща. Ако не ги харесва, ще му вземеш други. Или една хубава шапка ще му купиш. Или някоя книга. „В старото учение щях да те бия! – ще му кажеш. – Но сега измених живота си. И напуснах старото учение.“ Ти казваш: „Къде ще му отиде краят?“ Сега краят му къде отиде? Този край е много по-добър. Я го приложете за един месец това! Много ли е за един месец? Ако имате убеждение, това е един процес вътрешен.

Има един свят, който ни наблюдава. Ние като не изпълняваме закона на Бога, Волята на Бога, всички противоречия идват. Ако човек разбира Божия закон с ума си, ако разбира Божия закон с Любовта, ако разбира Божия закон с Истината, в него не щеше да има никакви противоречия и вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия и прочее. И всичко щеше да бъде възможно. Ако разглеждате противоречията от гледището на Любовта, на Мъдростта и Истината и го прилагате това, нямаше да имате противоречия.

От едно противоречие един пострадва и сто души се ползуват. Не е ли

хубаво това: един да пострада и сто души да се ползуват? Христос един пострада, за да могат милиони да се ползуват. Той вкуси от смъртта, за да се избавят други от смъртта. Казват, че като умрял някой, отишъл при Бога. От смъртта ако не можеш да оживееш, ти не си се избавил от смъртта.

Първите хора, които ще дойдат да възкръснат, няма да умират вече. Това е първото възкресение. И ако вие станете господар на себе си, всички противоречия, които съществуват сега, ще ги разрешите.

Гледам, идват мнозина при мене и искат да им разреша противоречията. Ако аз направя добро, за мен въпросът е разрешен, но за него не е разрешен. Аз зная как да туря в чашата и му давам, но той не знае как да тури вода в чашата. Той отива при извора и не знае как да вземе вода. Този извор има 200 градуса топлина. Как ще пиеш? Трябва да туриш водата от извора в чаша и да изстине малко, и тогава да пиеш. Ти казваш: „Аз всичко мога да направя." Можеш, но когато някои други турят нещата в подходящи условия. Да направиш едно добро не е лесна работа. Изисква се голяма мъдрост да направиш добро. Ти може да му дадеш 100 лева и той е недоволен. Дадеш му 1000 лева и пак е недоволен. Ще му направиш едно добро и той да е доволен. И той да каже в себе си: „Аз искам да бъда като него. Аз искам да постъпвам както той постъпва." Това е правилното. Сега всинца казваме, че трябва да има порядък в света. Порядък има. Добри хора има, но малцина са тези. А другите седят и се колебаят.

Някои казват: „Да се помолим." С молитва няма да стане. Молитвата е учение. Работа трябва. Всеки човек трябва да бъде проводник на доброто. Правете неща, които са реални във вас. Вие правите някои неща, които хората ги правят. Правете това, което Бог прави. Бог вижда в твоите тайни мисли и желания – това, което хората не знаят. Той има снизхождение и прощава. Само ти подшепва и казва: „Не го правете това!" Като дойдат ангелите, те са много строги. Духът като дойде, Той те разтърси. Като дойдат светиите, те са още по-строги. Като дойдат гениалните, те са още по-строги. Той ще ти каже: „Ти няма да правиш престъпление! Разбираш ли!" А пък светията ще каже: „Не те ли е срам!" Ангелът само ще се понагрочи отгоре ти, ще те разтърси и ще те остави. А пък като дойде Господ, ти като Го видиш, ще заспиш. И след като се събудиш, ще чуеш един глас и ще кажеш: „Господи, досега не съм живял както трябва, но отсега нататък ще живея както Ти искаш." И Той ще каже: „Елате наследете Царството, което е за вас приготвено!"

Вие мислите, че един ангел постъпва много меко и че ти ще издържиш лесно присъствието му. Ако се яви един ангел със светлината си, ти ще се

простреш на земята. Енергията у него е толкова силна, че ще ти се подкосят краката ти и ще кажеш: „Нищо не остана в мене." И той отново трябва да те съвземе. Някои от вас искате да дружите с ангелите. Ще се подкосят краката ви. Ще започнете с гениалните хора. Те са най-строги. Тяхната правда е строга. Някой път във вас говори нещо строго. Това е гениалният. После ще дойде светията, после ще дойде ангелът и най-после, като дойде Господ, онова състояние на Любовта, законът е друг.

Като дойде Господ, червеят става пеперуда; като дойде Господ, престъпникът става светия. Докато не е дошъл Господ, всеки ще си остане в своя порядък. Вълкът ще си остане вълк. Казват, че вълкът ще пасе с овцете. Но това е, като дойде Господ и ги научи. И ще се засели между тях. И светията, и ангелите, и гениите ще ви ръководят. Докато дойде четвъртият – Господ, да ръководи света!

Сега искам да бъдете герои, да издържате мъчнотиите в себе си. Разсърдиш се – ще си кажеш: „Добре стана днес, че се разсърдих." Ако не се сърдиш, е лошо. Уплашиш се – много хубаво, защото ако не се уплашиш, няма да знаеш какво нещо е страхът. Казваш: „Влюбих се." Хубаво. Защото ако не се влюбиш, няма да знаеш какво нещо е влюбването.

Ще опитаме нещата, които имат цена и ще благодарим, че сме минали през една велика школа. Към края сме на школата на злото. Сега правим злото по насилие, а пък един ден ще бъдем свободни да направим зло свободно. Вие още свободно не сте правили зло. Как ще направиш лошо някому свободно? Ето каква е идеята. Хирургът прави разрез, за да изтече гнойта на раната. В Америка от двама студенти единият е станал съдия, а пък другият – адвокат. Адвокатът тръгнал по един лош път и го завели при съдията, неговия приятел, да го съди. Адвокатът бил направил голяма беля и по закона съдията трябва да го съди. Налага му глоба от 10 000 долара. Да му прости, не може. Осъжда го. И трябва да лежи с години, за да изплаща, защото няма пари. Той го осъжда като съдия, а като приятел плаща за него.

И вие като съдии ще осъждате и като приятели ще плащате. И по този начин ще вършите Волята Божия.

„Добрата молитва"

Искам всички от вас да дадете по половин лев, всички, които сте слушали днешната лекция, да видим колко пари ще съберем. На едни казвам: „Ще

дадете, искате-не искате, по половин лев. Не повече, не по-малко.“ Това е за тези, които са под закона. А пък онези, които се водят по Бога, да дадат по свобода! Да видим колко пари ще се съберат! Ще видим колко хора сте. И да видим дали ще може да приложите този закон. По 50 стотинки. Всеки, който е дал, ще се запише.

7.10 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
7-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 ноември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_11_17 Разумни отношения
лекция пред специалния клас

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Функциите на правите и кривите линии“.)

В дадения случай вас ни най-малко не ви занимават правите и кривите линии. Да допуснем, че един художник седи в природата, занимават го планинските върхове каква реалност имат. Иска да нарисува този връх, иска да нарисува планината. Казва, че той нарисувал планината. Вярно ли е, че той нарисувал планината? Каква вероятност има, че той нарисувал планината? Донякъде виждате, че той нарисувал цялата планина привидно. Сега и във фотографията, ако вземем, има неща, които не може да се фотографират, избягват фотографията. Един художник рисува по един начин, друг – по друг начин. Във всичките картини ще забележите, има едно различие. Ако рисувате сутрин или ако рисувате на обяд, или два часа след обед, или вечерно време, когато залязва слънцето, картините се различават.

Да кажем, вие имате едно състояние, към коя категория то спада? Имате едно състояние средно: нито много скърбите, нито много се радвате, не е и състояние на индиферентност. „Той, казва, е индиферентен. Като че от нищо не се интересува.“ Ти не се интересуваш, пък мислиш за това, от което не се интересуваш. Имаш някой противник – ти не се интересуваш от него, но се интересуваш накъде отива. Ти не се интересуваш от разбойниците, но се интересуваш къде ходят; не те интересува това, което вършат, но се интересуваш да знаеш по кое място се движат разбойниците, защото искаш да пътуваш нататък. Ако те пътуват в посоката, в която и ти се движиш, ще вземеш в съображение да не минаваш в тази местност. Ти не се интересуваш от студа, но ти е топло. Ако речеш да пътуваш, много те интересува студът в дадения случай.

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21

Тук имате една категория от числа. Сега какво отношение има между 1 и 2, и 3? Тук имате един процес. Един човек, който мисли да направи нещо в

света, е 1 2 3. 7 8 9 – този свят принадлежи към Божествения свят, първичния свят, в който нещата са създадени. Ти трябва да знаеш какво нещо е идея, Божествен свят. Представи си една идея, която няма никакви сенки. Представи си, че имаш едно добро, което няма никаква форма. Може ли да си го представиш? Какво разбирате под думата представи си? Когато някой слуга се представя някъде. От нямане на думи се употребява една и съща дума за няколко значения: може да си представиш, в едно отношение; може да се представиш някъде само да те види, да се представиш като някой слуга.

Но в дадения случай тия неща имат отношение. Едно – имате сутрин, две – обед, и три – вечер, залез на слънцето, имате три числа, но не целия процес. Вие какво трябва да вършите сутрин? Сутрин трябва да станете от леглото. На обед, като изгряло слънцето, ти се намериш на полето, търсиш някоя сянка, под някоя круша да седнеш. Гледаш да не те пече толкова слънцето. Кога се търси сянката? Сянка се търси лятно време. Щом човек търси охолен живот, охолен живот има само на обед, под сянката на някое дърво. Щом няма сянка, какъв охолен живот имаш? Онази малката сянка, която се хвърля от дървото, ти причинява една вътрешна приятност, която мъчно може да я предаде един художник. Как бихте могли наистина да предадете приятността на една сянка?

Може да приведа много примери. Представи си, ти си беден студент, беден ученик, баща ви заминал за другия свят, не може да си изкарате работата. По някой път може да кажеш: „Да взема един билет от лотарията.“ Този билет ще спечели един милион лева; една четвъртинка е двеста и петдесет хиляди. Казва: „Да ми се паднат двеста и петдесет хиляди лева.“ Това е под сянката на дървото. Нему му е приятно, като мисли, че може да му се паднат двеста и петдесет хиляди. Изведнъж каква идея ще му дойде? Представете си сега, че се случва, че му се падат тия пари, билетът спечелва. Какво ще направи студентът? Най-първото нещо, този студент, с обикновени идеи, които има, ако е музикант, ще си купи някоя свирка. Зависи от степента на неговото развитие какъв инструмент ще си купи. Може да си купи китара, може да си купи цигулка, може да си вземе кавал, може да си вземе пиано, орган. Вече разполага – двеста и петдесет хиляди има. Но, най-първо, той с инструмента ли ще се хване? Какво ще направи най-първо? Той е гладувал, доста не е ял. Той ще иде и ще има един хубав обед. Как ще го наречете поетически обеда? Няма да бъде скромен, но веднага ще иде в един ресторант, дето масата е добре покрита. Аз вземам един модерен студент, не както са живели преди хиляда или сто години, но със сегашното разбиране.

Ако е един от вас, какво ще правите? Някой казва: „То са заблуждения.“

Някой казва: „Аз мисля сериозно.“ Че какво мисли той сериозно? Пет пари няма, мисли сериозно. Казва: „Аз да имам пари, ще направя едно здание, една болница.“ Друг ще направи едно училище, трети – някоя църква, някой дом в планината. Друг мисли да направи плантация, да я насади с дървета. Мисли, мисли… Често хората изпадат в такива състояния и мислят така.

Има един пример. Един българин нямал кон. Ходи един ден и по пътя намира едно петало. Взема петалото и казва: „Ще дойде и конят.“ Връща се вкъщи и казва: „Ще дойде и конят, жена.“ „Как ще дойде?“ „Петалото вече дойде. Щом петалото дойде, ще дойде и конят. Конят има четири петала, и другите три ще дойдат. Скоро ще дойдат и четирите петала, и конят иде.“ Той бил религиозен човек и казал: „Най-първо, ще идем на хаджилък, като дойде конят.“ Тя казала: „Като се върнем от хаджилък, ще идем на гости при майка ми.“ „Къде, казва, ще караш уморен кон?“ Буквално това не е вярно, но всеки от вас мисли такива работи, като този кон. Не е лошо. „Къде, казва, ще ходиш с уморен кон? Да си почине.“

В дадения случай вече имате една реалност, но тази реалност спада към тази категория: 1 2 3. Като изгрее слънцето, казваш, че ще станеш, но като изгрее слънцето, лежиш под юргана. Казва: „Като ме напече слънцето, ще седна под сянката. Като залезе слънцето, ще се върна вкъщи.“ Слънцето изгрява в ума ти – ти си седнал под крушата отдолу, слънцето залязло. И ти си си на кревата. В ума ти станал цял един процес: слънцето изгряло, ти си под крушата, връщаш се вкъщи, а ти си все под юргана, разсъждаваш. Казваш: „Трябва да е изгряло слънцето сега.“ Ставаш. Като изгрее слънцето, през целия ден няма да се занимаваш, че е изгряло. Може един момент да погледнеш, и после вървиш по пътя, занимават те посторонни работи. От сутринта, като станете, до обед колко часа има? Да вземем най-хубавото време – май, когато вече цъфтят цветята, дърветата, имате най-хубавото разположение, в колко часа изгрява слънцето през май в умерените пояси? Ако е на двайсет и втори март, изгрява в шест часа. Всяка сутрин изгрява една минута по-рано и вечер една минута по-късно залязва. Значи за март имате девет минути и за април трийсет минути. Какво ще бъде вашето състояние? Излизате на изгрев, времето е свежо, няма да бъде толкова топло, слънцето взема да се издига нагоре, дойде до единайсет часа. В кое време ще ви бъде най-приятно? В май слънцето ще изгрява в пет часа, в март в шест часа. Каква е разликата между пет и шест?

Ако вземем числото 1 2 3, общият сбор колко е? Шест, то е резултат на 1 2 3. Да допуснем, трима души са те, трима души, които работят. Общият сбор на тяхната работа ще бъде шест. Какъв е този сбор? Да допуснем, че имате една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка

постъпка. Те представят един сбор на човешки мисли. Представете си, че и 4 5 6 представят сбор на човешки чувства. Колко е той? Шест. 7 8 9 е равно на двайсет и четири, равно е пак на шест. Представете си, че то представя сбор на човешки постъпки. Ако продължавате да събирате цифрите на тези редове числа, сборът е равен все на шест. Имате числата: единица, две е основа, три – киселина. Ще забележите, числата в тази редица изменят своето място.

Например мнозина от вас имате хубаво разположение, искате да бъдете красиви. Един човек сам може да създаде своята красота. Един художник, който рисува, той не рисува като фотографа. Тя не се фотографира – всяка една идея, тя има една неопределена форма. Някои идеи са смътни. Идеите имат форма, но са смътни. Твоето око не може да схване твоята идея. Някой път години трябва да мислиш върху едно нещо, за да може да си представиш идеята, да се очертае в твоя ум. Туй е в Божествения свят. В първия свят резултата имате:

1 + 2 + 3 = 6.

Имате едно състояние на мисълта, най-красивото състояние на мисълта, в което няма никакво противоречие. Във втория ред от числа:

4 + 5 + 6 = 15.

Тази идея е поставена в своята активност – двама хора, които, събрани, се спогаждат. Петнайсет, то е най-красивото, че се спогаждат. Най-първо, главата мисли, дробовете чувстват, а стомахът е счетоводител. Главата мисли, дробовете разполагат, а стомахът е счетоводител, той прави сметките. Той е касиер. Той, каквото придобие, изпраща го в кръвта, в дробовете. Дробовете, те пречистват тази кръв. Казвате: човек трябва да мисли. Главата трябва да мисли, дробовете трябва да чувстват, а стомахът какво трябва да прави? Трябва да работи. Ако стомахът правилно не работи и ако дробовете правилно не чувстват, и ако главата правилно не мисли, какво състояние ще имаш? Ако главата не мисли, ще остане недоразвита. Ако дробовете не чувстват, животът не може да се съгражда. Ако стомахът не работи, няма нищо да се придобие.

Та казвам, при сегашните условия трябва всички да знаете да се нагласите… Някой път вие се намирате в едно трудно положение, не знаете как да се поставите. Гладен си, няма да дадеш предимство на главата, ще дадеш предимство на стомаха, ще кажеш: „Той трябва да работи“, нищо повече. Неразположен си. На кого ще дадем предимство? На дробовете си. Имаш спънки в живота, на кого ще дадеш предимство?

На ума. Той разрешава. Вие някой път не знаете кому каква работа да дадете. Вие сте гладен. Впрегнете ума на работа, да разрешите въпроса за глада. Той ще ви даде материал. Стомахът трябва да дойде да работи, за да задоволи глада. Работата трябва да се свърши. Сега в модерния живот ставате сутрин и обущата ви са кални. Мислите къде да спрете на улицата някой ваксаджия да ви вакса обущата. Туряте крака, този човек започва да намазва обущата, след това вие му правите забележка, после ще му платите за работата. То е едно положение. Ако той не ви вакса обущата, казвате: „Не е добър този ваксаджия, втори път не се спирам на него." Втори път се спрете и казвате: „Тия ваксаджии не знаят как да ваксат." Ти знаеш как да ваксаш. Щом не харесваш ваксаджиите както ваксат, ваксай си ги ти. Стани сутрин и си ваксай обущата хубаво. Най-първо, ти се опитай да ваксаш. Като опиташ този занаят, ще бъдеш опитен, ще знаеш другите дали добре ваксат.

Сегашните хора, вие, по някой път искате да проповядвате. Че един ваксаджия може да проповядва. Като туриш десния крак да ти вакса обувката, казва: „Както ти ваксаш обущата, така и ти да станеш умен, всичките работи да вървят." Сега ваксаджията мисли и нищо не казва. Като туриш левия крак, пак той казва нещо. На левия крак какво трябва да кажеш? Ако на студент ваксаш, кажи: „Дано да си издържиш изпита." Като туриш десния крак да ваксаш, какво трябва да кажеш? Вие, ако сте ваксаджия, какво ще кажете, кажете ми? Ако аз си ваксам обущата, на десния крак ще кажа: „Искам добре да мисля днес." Като ваксам лявата обувка, ще кажа: „Искам добре да чувствам през целия ден." Наваксам ги хубаво, тръгна да реализирам. И тръгна: „Добре да мисля – стъпвам с десния крак. Добре да чувствам – стъпвам с левия крак. Добре да мисля, добре да чувствам, добре да мисля, добре да чувствам…" – вървя, няма никаква мъчнотия. Отидоха си всичките мъчнотии. Свършвам изпита, всичко зная. Като кажеш, всичко знаеш, какво ще разбираш? Че всичко си изучил. За този ден вече си научил как да мислиш, за този ден си се научил как да чувстваш.

Казвам, ако в съвременното възпитание вие направите едно съединение, се образува сол. Какъв е вкусът на солите? „Солени, горчиви. Сладки няма." Горчивата сол е много активна, има повече киселини. Солта е син, бащата е вложил повече. Синът има характера на бащата. Ако е по-солен, мяза на майка си. Ако е сладък, мяза на себе си. Детето, като мяза на баща си, е горчиво, като мяза на майка си, е солено, като мяза на себе си, е сладко.

Сега някой може да ви каже: „Какъв дявол си ти." Какъв смисъл давате на дявола? Дяволът не е нещо лошо, дяволът в дадения случай е киселина – дяволит човек е, кисел е. Доброто при сегашните условия е основа. Като се

съединят доброто и злото, дават сегашния човек. Човек, като минал през доброто и злото, той е станал сладък вече. Вземете който и да е човек, който не е страдал. Лошият човек какво трябва да се прави? Той казва, докато не са го били: „Бий.“ Но щом го бият, няма да каже: „Бий.“ Той, най-първо, не знае какво нещо е боят. Казва: „Налагайте.“ Той не е опитал удара. Като удрят някого, не може да влезе в положението на онзи, когото бият, че боли от тези удари. Обаче в деня, в който него бият, той вече разбира и когато бият някого, той чувства, че е лошо нещо боят, той става сладък.

Защо някой път казвате, че не искате да страдате? Нямате понятие за живота. Ти опитваш киселините на баща си. Горчивото е сила в себе си, един неорганизиран материал. Имате соленото, то е вече процес на организиране, солта е вече напълно организирана. Когато говорим за сол в света, разбираме нещата добре организирани. Имаш един хубав инструмент, един орган, една цигулка, една китара. Имаш картина, която рисуваш хубаво. Гледаш, ще изучаваш хубавите черти. Да кажем, срещаш един човек, има какво да учиш в него. Има правилни вежди. Зад тия правилни вежди седи една отлична мисъл. Виждаш правилно чело. Зад това чело седи такава разумност. После виждаш един правилен нос. Зад този нос седи една хубава интелигентност, човек, който хубаво наблюдава. Виждаш правилни уста. Зад тия правилните уста седи една хубава проява на чувствата, хубава чувствителност. Ухото представя неговата честност, може да разчиташ на него. Като гледаш ръцете му – онова, което може да свърши, зависи от ръцете. Музикантът трябва да има отлични ръце, за да бъде един добър музикант. За да бъдеш един отличен пешеходец, трябва да имаш отлични крака, подвижни. Като вие вървите, вие не се радвате, че музикално стъпвате. Някой път ходите тромаво, тежко. Кое е хубавото ходене? Ти ще туриш, ще научиш краката да мислят. Ако си неразположен, ти не мислиш. Ако ти си неразположен, ти не мислиш. Тогава ще вземеш да стъпиш на пръстите, после на тази, издутата, част на крака след пръстите, като една възглавничка дето е. С краката свързваме Божествения свят. Ще стъпиш на пръстите си, ще накараш себе си да мислиш. Правилното ходене трябва да започне от първия пръст. Трябва да се научите да ходите. Красота ще дадете на ходенето. После динамика турете. После на ходенето ще предадете благородство, справедливост. Много малко енергия да харчите. След туй ще туриш форма, красота на движението. И после малкият пръст да е резултат в туй ходене. Трябва да туриш мисълта си в краката и веднага тази идея трябва да мине. Стъпиш, отиваш в училище, значи впрягаш ума си на работа. Първо палеца, после впрягаш своето сърце. Деня трябва да прекараш добре. Този ден да бъде красив, да не допущаш никакво неразположение. Каквото и да се случи, да не допущаш неразположение.

Времето се заоблачи, вие допущате една лоша мисъл, ставате като времето. Вие не разбирате времето. Заоблачи се времето. Туй време толкоз ви обича, то се заоблачи, за да не ви изгори слънцето. Заоблачи се небето, че като излезете навън, понеже вие сте свикнали, да не ви изгори. То ви обича и то се заоблачава, само то ви гледа, не иска други да ви гледат. Всички вие правите такива заоблачавания. Когато иска някой да ви обича, ще заоблачи цялото небе, само той да ви гледа, никой друг няма да ви гледа. Питам, от какво зависи заоблачаването? Вие искате да ви обичат. Този, който ви обича, ще заоблачи цялото небе. Той не иска никой друг да ви гледа. Когато влезете в една къща, нали се заоблачавате от слънцето. Всичко е заоблачено, то е малко за да ви предпазят, не се страхувайте. Турят украшения, картини, за да се отвлече вниманието ви. Защото какво има в един таван? Тук отдолу таванът е хубав, но отгоре на тавана какво има? Вие тук го гледате идеален, колко е хубав, беличък. Ако се качите горе на тавана, работата не е такава.

Казвам, не си създавайте една картина, която горе е една, отдолу е друга. Имайте един таван, дето няма нищо, таванът да бъде прозрачен. Може ли да си създадете таван от мислова материя? Някой седи и казва, че няма обуща. Мислѝ си, че имаш хубави обуща, от лъскава кожа направени. Макар че ги нямате, мислѝ си, че имаш. Нямаш ръкавици. Носѝ най-хубавите ръкавици кожени. После гладен си – мислѝ за най-хубавото ядене или ябълки, или круши. Наядеш се, и трябва вече да си починеш. Мислѝ, че си под някоя круша, легнеш си и слънцето отгоре минава, макар че го нямаш. Вече си се изморил от работа, дълъг път си ходил – почини си на такъв хубав креват, заспи си и кажи: „Колко е хубаво всичко туй." Ако ти си представиш своята опитност, може да си представиш тъй реално. Казва: „Говори ми, както мислиш." Ако говориш, както мислиш, няма да те разбере.Казва: „Аз си въобразявам, че имам пари." „Имаш ли ги?" „Нямам ги." „Въобразявам си, че имам обуща." „Имаш ли ги?" „Нямам ги." Но има един свят – каквото поискаш, веднага става.

Тогава ще бъдете като в тази приказка, дето един пътник тръгнал да пътува по света. Дошъл до една чешма и бил уморен и извикал: „Ох!" Веднага излиза един старец и казва: „Какво искаш? Защо ме викаш? Моето име е Ох." „Много съм уморен." Този старец го бута и този пътник се намира в една много хубава стая, седи вътре и си почива. „Ох!" „Какво има?" „Гладен съм." Старецът бутва и веднага яденето иде на масата. „Ох!" „Какво искаш?" „Искам да си легна." Веднага има едно хубаво легло. Каквото поискал този пътник, старецът го правил заради него. Казва: „Идвай всеки ден, щом се намериш в голямо затруднение, идвай при мене и само кажи „ох", всичко ще се свърши." Всички от вас били ли сте при

тази чешма? Вие казвате „ох“, защо не стават работите? Защото на друго място сте, не сте при тази чешма, затова не стават. Иди при чешмата, този старец ще излезе, всичко става. Ако на друго място казвате „ох“, не върви. Намясто „ох“ ще казвате. Старецът е само при тази чешма.

В идейния живот ти не вярваш в нещо, имаш една отрицателна вяра и искаш нещата да станат тъй, както ти мислиш. Искай онова, което може да стане. Искай само един хубав обед, той ще дойде. Ти седнеш и мислиш да се осигуриш за цяла седмица, за цял месец. Такива работи не стават.

В Божествения свят всеки момент, най-малкото време, в което нашето съзнание е будно, то е. Ние мислим неправилно. Мислиш, че хората не живеят добре, че не ти върви, че другите хора си уредили живота. Мислиш работи, ни в клин, ни в ръкав не влизат. Мислите ли, че ако едно магаре отиде на гости на една сватба, ще го приемат в приемната стая? Какво ще направят с магарето? Ще кажат: „Таман дойде магарето“, ще му турят самара отгоре и ще го накарат да носи вода. Ща кажат: „Най-първо, нас ни трябва вода за сватбата, защото не може сватба без вода.“ Ако дойде една муха, каква рол ще ѝ дадат? От сватбата ще я изгонят с метла.

Казвам, има разни системи как да се подобри животът. Вие представяйте си, че животът е подобрен, имате всички условия. Мислете добре, чувствайте добре и постъпвайте добре. Какво трябва да правите сутрин, като станете? Какво трябва да прави този човек, който знае добре да пее? Какво трябва да прави този човек, който знае добре да рисува? Какво трябва да прави този човек, който е богат, който има много пари? Сутрин, като стане, какво трябва да прави богатият? Торби със злато го чакат. Какво трябва да прави пощаджията? Той трябва да сортира писмата. Отиваш да дадеш концерт някъде. Най-първо, не се изисква от хората да се обхождат добре с тебе, защото това добро зависи от онова, което ти ще им дадеш в дадения случай.

Казвате: „Да разгледаме живота сериозно.“ Отношението на тия, които ще ме слушат, зависи от онова, което ще им дам. Трябва да им дам най-хубавото в музиката. Искаш да четеш. Ще им дадеш най-хубавото, ще останат всички доволни от казаното. Защото думите на поета, поезията, аз считам като хубави плодове. Всяка дума ти може да я опиташ. Като музика вървят думите на някой поет. Има поети, на които думите са като нагнили плодове.

Вие сега седите и казвате: „Не върви.“ Как ще се справите с туй, което не върви? Към кой свят спада туй, което не се движи? Движението е свързано със слугата. Казва: „Не върви.“ Щом кажеш не върви, ще преведеш – значи

слуги няма. Щом няма слуги, тогава ти стани слуга. Казваш: „Няма кой да плаща.“ Стани господар, ти плащай сега. Мислиш, че твоите работи ще останат. Ти можа да бъдеш най-добрият слуга и най-добрият господар в дадения случай. В дадения момент ти си пратен да станеш слуга и да станеш господар. След като си станал слуга и господар, ти имаш приятели. Защото приятелите, които имаш, това са твоите деца. Щом имаш приятели, то са вече деца. Щом си без слуга и без господар, ти деца нямаш. Кое е по-важно сега, слуга да си или господар да си? Който работи ли е по-важен, или който плаща е по-важен в сегашния живот?

Колко мъчно е да ви се говори, понеже вие живеете в един статичен свят, очаквате благата от слугите и от господарите. Вие седите в този свят като зрители и казвате: „В този свят няма кой да ти услужи. В такъв свят няма и кой да ти плати, няма кой да те оцени.“ Ти пееш и никой не те оценява. Кой ще те оцени? Какво разбирате под думите няма кой да те оцени? Представете си, че имате един професор в училището, който има една слабост, недочува. Ти си научил урока хубаво, но говориш урока полекичка. Ти чуваш, но учителят не чува, казва: „По-високо говори.“ Ти мислиш, че говориш високо, пък той не те чува. Ти седиш далеч, трябва да идеш по-близо до професора. Той казва: „Я ела насам, да си кажеш урока.“ Ти идеш там, но се смутиш от професора, мислиш, че нарочно го прави. А той човекът недочува, казва: „Кажи го, по-ясно говори.“

Как мислите, съдбата чува ли хубаво? Доста глуха е. Не че е глуха, но понеже при съдбата не са един, не са двама, то са милиони прошения направени, че като чела, чела, дошло ѝ до гуша – милиони прошения, и всеки иска бързо да стане. Тя казва: „Я кажи, да го чуя.“ Запише на твоя номер. Питам сега, ако петстотин милиона прошения са дадени, в една секунда, кога ще дойде вашият ред? Ако вземе по една секунда да отговори, петстотин милиона секунди колко правят, я направете сметка? Съдбата има един класически образ, тя има една добра страна. Ти като идеш при нея, като те погледна, казва: „Защо си дошъл?“ Ти трябва да вземеш такава поза, която тя не е виждала. Тя, като гледа тия еднообразните хора, тя ги изпъжда, казва: „Хайде да си вървите“, не ги харесва. Тя обича да дойде нещо по-добро. Като идете при съдбата, какво трябва да ѝ кажете? Като дойде един ваш приятел, какво иска да ви каже, когато слугата дойде при господаря?

Имате един нормален господар и един нормален слуга, имате един добър господар и един добър слуга. Какво трябва да каже добрият господар на добрия слуга? Ако слугата е ходил да копае лозето, ще каже: „Господарю, ходих и прекопах лозето.“ Ако ходил да бере грозде, ще каже: „Ходих на лозето, обрахме най-хубавото грозде. Ето кошниците. Всичкото е хубаво,

няма лоши зърна.“ Ако слугата е ходил за друга някаква работа, ще каже: „Ходих и свърших работата много добре.“ Отѝдете при някой професор, какво трябва да му кажете? Предал ви някой урок по музика или сте правили нещо, или сте свирили. Веднага ще седнете и ще кажете тази работа, ще дадете изпит. Онзи, който носи грозде, казва: „Най-хубавото грозде набрах.“

Значи всеки един учител е доволен от ученика, когато е дал най-хубавото време, за да научи онова, което му е дал, понеже едновременно професорът, който преподава, и той се ползва. Когато се ползва ученикът, ползва се и учителят; когато се ползва господарят, ползва се и слугата. В Божествения свят еднакво се ползват всички. Може да си милионер, може да си богат, друг може да е сиромах – и сиромахът, и богатият еднакво се ползват от благата. Богатият не може да яде повече от сиромаха и сиромахът не може да яде повече от богатия. Може сиромахът да има храна, която не е пищна. Богатият може да има пищна храна, но той ще вземе от храната толкова, колкото и сиромахът. В Божествения свят всички имат еднакви условия да дават. Всеки си избира храна, която обича.

Ние сега имаме анормален свят. Казвате: „Той иска много да яде.“ Но това е анормално. Той е болен, не яде плътна храна, но някоя чорбица от пиленце взема и не е доволен, не е разположен. Той не е нормален човек, болен е. Ние говорим сега за нормалните хора. Приготвената храна са плодовете, вземам ги от дървото, донасям ги в една паница, измивам ги добре, слагам ги. Щом като не си доволен от тази храна, аз ли съм крив, че не си доволен? Най-хубавите плодове – казваш: „Не ми се ядат.“ Това е едно ядене най-хубаво сготвено: круши, ябълки, сливи, череши. Представете си едно меню от десет вида плодове. Казвам: „Заповядайте, от което обичате.“ Вие вкусите и казвате: „Да е нещо печеничко, пиленце печено.“ Казвам: „Такива пиленца нямам“. Казвате: „Не струва вашият свят.“

Туй е вярно, че вие в ума си внасяте известни идеи, мисли, които мязат на печени кокошки. Вие искате това, от което няма никаква полза. Или искате да бъдете богат. Каква е идеята? Да бъдете богат е хубаво, но какъв богат искате да бъдете? Вие може да бъдете богат в три свята: богат в умствения свят, богат в духовния свят и богат на физическия свят. Хубаво е който и от вас да го направим богат, какво ще направите? Представете си, че в трите свята сте богат, какво ще направите? Ако сте богат, ще си купите автомобил, веднага ще ви уволнят. Ако аз съм богат, най-първо, ще се науча да ходя хубаво, ако аз съм богат, ще се науча да работя хубаво в духовния свят и ще се науча хубаво да мисля в Божествения свят. Ще искам да ходя хубаво, да работя хубаво и да мисля хубаво, тогава съм богат и в

трите свята. Туй ще искам. Ако вие искате автомобил, вие не разбирате. Човек, който ходи добре, който работи добре и който мисли добре, всичко на него иде на разположение и съдбата никога не му отказва. Щом искаш автомобил, щом искаш кон, съдбата ще ти откаже.

Имаше един разказ от Михалаки Георгиев. Един шоп, който живял в Цариград двайсет години при един турски паша, затъжил се за шоплука и искал отпуск от пашата, да дойде тук, в Софийско. Пашата му дал четирийсет дена и му казал: „Ако не дойдеш навреме, ще те обеся." Един час не трябвало да закъснее. Дошъл той тук, в Софийско, и яли, и пили по шопски, мислел, че рано ще си иде. Обаче още пет дена остават, не може да си иде за пет дена до Цариград. Тръгнал той, и в Пловдивско започнал да се моли Господ да му даде едно конче да се качи. По едно време иде един турски ага, качил се на една кобила и едно конче тича подире. Българинът си мисли, че вече кончето иде, ще се качи. Настигнал го турчинът и казал: „Я вземи кончето да го носиш." Българинът сега, наместо да язди кончето, трябва да го носи. Казва си: „Не зная каква е тази съдба. Аз ли не зная как да ѝ кажа, или тя криво ме разбра?"

Разчитай на своите крака. Разчитай на своите ръце. Разчитай на своята глава. Да преведа сега. Разчитай на своите крака – разчитай на своята доброта, то е един капитал. Разчитай на своите ръце – разчитай на своята правда. Разчитай на своята глава, разчитай на своята мисъл. В дадения случай туй е твое право. Твоето добро е сила, твоята правда е сила, твоята мисъл е сила. На тия неща трябва да разчиташ. И никога не роптай. Не че да не роптаеш. В този свят, като мислиш, не роптай. Ако искаш някой път да роптаеш, роптай. Може да е хубаво в дадения момент. Но в този свят, дето всичко е умно направено, трябва да знаеш къде да буташ. Бутни едно копче, което краката разбират. Бутни едно копче, което ръцете разбират. Бутни онова копче, което умът разбира. От главата ще дойде светлина, от ръцете ще дойде топлина, от краката ще дойде сила.

Сега, след като ме слушате, вие започвате по стария начин. Каква песен първо пяхте тази сутрин? Първо пяхте „Всичко в живота е постижимо". (Учителят имитира нашето пеене.) Когато пееш, вложи мисълта си. Ако вложиш мисълта, как ще пееш? Ти ще мислиш: „Какво ще пея?" Не, ти ще пееш – и главата, и ръцете, и краката да вземат участие, едно трио ще имате. Десет имате на ръцете, десет – на краката, и седем – на главата. Всичко – двайсет и седем, един камерен оркестър. Тия седемте знаете ли колко са знатни? Знаете ли колко разбират очите, те всичко виждат? Ушите всичко чуват. Носът всичко помирисва, намира го. Устата всичко опитва, професор е, не може да я излъжеш; каквото дадеш, като близне, веднага познава. Носът, и той, като каже, всичко разбира. Всички тия

професори – очите, ушите… всичко разбират, тях не може да ги лъжете. Каквото види окото, веднага вижда погрешката. Ухото, като слуша, знае всичките трептения, разбира ги.

Сега вие седите някой път и искате хората от земята да ви обичат. Научете се вие да обичате себе си. Научете се да обичате очите си, защото очите са един резултат на разумни същества, на които милиони години взело, докато направят очите, които са живи. То са повече от милион клетки, милион клетки има в очите, които вземат участие в процеса на зрението. Вие някой път седите и сте недоволни, че нямате хубави дрехи. За в бъдеще ще има такива книжни материали. Дойде един българин от Германия. Понеже германците нямат материали, направили яки хубави от книга. Ще я носиш една седмица. Струва четири лева. Ако дадеш друга, да ни операт и изгладят, пак четири лева ще дадеш. Не само германците сега, в Америка преди трийсет години носеха книжни яки, в Америка студентите ще купят книжни яки една дузина. Една яка ще я носиш една седмица, пък ако я обърнеш и от другата страна, ще я носиш две седмици. Аз съм носил такива книжни яки и съм ги обръщал, тъй щото излиза евтино.

Тук в числото 13 имате една киселина, имате едно противоречие. 14 – имате две положителни числа, и двете са киселини, 14 е закон за жертва. В 14 имате две положителни числа. При 15 законът върви правилно – имате киселина, имате и основа. В четиринайсет дни на месеца какво можете да направите? Представете си, че 14 представлява двама генерали, числото 1 е пълен генерал, другият е лейтенант. Като идете при генерала, какво трябва да кажете? Доста сериозно число. Ти няма да седиш като слуга, да кажеш: „Какво обичате?“ Представете си, че вие сте войник, какво ще кажете, какво ще кажете на тия генерали? Представете си, че числото 15 представя един банкер милионер: 1 е момъкът, 5 е жената, хванали се подръка, вървят. Ти си един от длъжниците, срещаш ги. Какво трябва да кажеш на този банкер? Той излязъл от канторатa хубаво облечен, тръгнал с жена си. Какво ще кажеш? Как трябва да постъпиш? При сегашните условия как трябва да постъпиш? Ако знаете как да постъпите, вие ще постигнете целта си много добре на пътя, когато е с неговата възлюблена, отколкото, ако бяхте отишли при него, когато е сам. Понеже са излезли двамата, той е разположен, иска да се покаже, казва: „Колко искаш?“ Веднага дава. Ако знаеш как да постъпиш, всичко ще се уреди много добре. Ако не знаеш, ще намериш банкерина сам, като е без своята възлюбена. Те са като габровци, бръсне яйцето.

Всичките американци са все габровци. Ще ви кажа защо. В Америка всичките яйца са сортирани по големина на сортове. Като идеш някъде,

яйцата са прекарани през известни дупки, по големина са разпределени и на всяко яйце е писано от колко дена е снесено, дали е преди един, два, три, или преди една седмица. Наредени са. Под думите габровците бръснат яйцето разбираме разумно направено нещо. По-дребните яйца са по-евтини, по-едрите и по-пресните са по-скъпи. В Америка най-хубавите яйца дванайсет ще ги вземеш за един долар. Един долар колко е? Осемдесет и два лева. По колко се пада яйцето? По седем лева.

Считайте, че живеете в един разумен свят. Туй е вярното. Вие мислите, че светът не е разумен. Мравите мислят, че от тях по-разумни няма. Мравите знаят ли нещо за човешките здания, за концертите, за забавленията, за разните инструменти? Нещата за мравите, и да се изнесат, са непонятни. И църквите, и религиите за мравите са непонятни. Някой казва: „Какво мислиш за живота?“ Ако ти, като мравя мислиш, гледаш на работите, само от един мравуняк да вземеш какавидите и да ги пренесеш в друг, какво ще разбираш? Мравите са и доста войнствени. Сега вие мислите по някой път: да работим, но няма отглас. По радиото трябва да изучавате законите. В духовния свят има радио. Трябва да настаниш своето радио. Ти се молиш на Бога, но ти не си предал мисълта си. Ти трябва да предадеш мисълта си, има известни вълни – има къси вълни, има и дълги вълни. По късите вълни се предава по един начин, по средните вълни една мисъл не може да се предаде така лесно. Как искаш, с къси вълни, със средни вълни или с дълги вълни?

Казваш: „Не върви, не ме слушат.“ Хубаво, ако един певец излезе на сцената и не го слушат, кой е крив, публиката или той е крив? Той е крив, нищо повече. Ние вече имаме оценка на миналото, носим го ние. Ако изучавате английски или френски, ще го изучавате, тъй както е. Английският език не е достигнал още съвършенство, френският не е достигнал още съвършенство. Всичките езици не са достигнали съвършенство. Някои от класическите езици са остарели. Ако вземете еврейския език, има нещо много първично, няма нужната мекота. Ако четете Евангелието, е написано на няколко стари езици, но формата не е еднаква. На гръцки език има най-хубава изящна форма. Като го четеш на еврейски, има един смисъл. Като го четеш на гръцки, има друг смисъл; има думи и мисли, изящна форма имат, но и гръцкият език не е достигнал своята изящност.

Вие се молете, за да бъде речта ви изящна. Всяка реч трябва да бъде добра, трябва да бъде справедлива и трябва да бъде разумна – три качества трябва да има. Доброта, това значи основа. Справедливостта е процес на градене. Мисълта показва, че всяка работа, като започнеш, трябва да бъде добре завършена. След като завършите една работа, тя ще бъде

основа за друга. Мислите ли, че онзи поет, който е написал едно стихотворение, че е свършил работата? Той едва е започнал, то е встъпление на онази поезия. Поетически как ще опишеш една майка, която обича своето дете? Да опишеш вярно, да опишеш самата реалност, както е. Как ще опишете в света господари и слуги? Слугата добре свършил работата – господарят добре плаща. Или как ще опишеш един певец, който пее добре? Певецът пее добре, когато разбира. Музика има навсякъде в живота. Ти вървиш по пътя, направиш едно добро на един човек и целия ден се радваш в сърцето си. Вестниците нищо не са писали, и това те радва. Друг път вестниците писали, и ти не се радваш. Направиш едно добро и целия ден имаш едно хубаво разположение, като че си добил някакво богатство.

Казвам, няма по-хубаво нещо в света, човек да знае да мисли добре. Светът представя безброй възможности. В този свят, в който сега живеете, има богатства, толкова богатства, че вие нито сте ги виждали. Как ще ги видите? Вие трябва да развиете един усет в себе си. Има музикални вълни във въздуха, в природата, които не може да схванете. Ако змията влезе при човеците, как ще я посрещнат сегашните хора? Като влезе змията, ще ѝ смажат главата. Ако влезе магарето при хората, ще го турят на работа. Ако влезе едно разумно дете, какво ще бъде отношението? Змията ще каже: „Защо така постъпват с мене?“ Магарето ще каже: „Защо с мене така постъпват?“ Детето, и то ще попита къде седи причината. Змията е крива, че ходи без крака. Магарето е криво, че ходи на четири крака. Детето е право, понеже ходи на два крака. Змията е виновата, понеже всеки, който отива без крака, не го приемат. Няма справедливост. Глава има отлична, но глава без крака е опасна. Една глава, която ходи на четири крака и само реве, и тя не е намясто. Глава, която се носи на два крака, тя мисли. То е философията. Змията доброта и справедливост няма – глава без доброта и справедливост е лоша глава. Глава, която се носи на четири крака, тя не мисли. Глава, която мисли, е глава, която се носи на два крака.

Значи доброто е основа, справедливостта е градеж и главата тогава мисли. То е едно естествено положение. Понеже човек е на двата крака, ръцете работят, има една хубава поза. Човек, за да бъде изправен на краката, трябва да има най-хубавата поза на физическото поле, има възможности да свърши каквато и да е работа. Магарето има малки възможности, змията – съвсем малки, тя само някоя пакост може да направи. Магарето само реве, а човек мисли. Аз считам, че човек, който ходи на два крака, има най-добрите възможности. Тези възможности седят в неговата доброта, справедливост и в неговата мисъл.

Та казвам сега, радвайте се, че не сте на мястото на змията, радвайте се, че

не сте на мястото на магарето. Радвайте се, че можете да мислите. Кое остана от всичкото говорено? За шестнайсет години съдбата би отговорила, ако ѝ трябваше по една секунда да отговори, на петстотин милиона молби. Шестнайсет години – той вече е свободен от дявола. Шестнайсетата години е крайният предел, дето можеш да бъдеш роб някъде. След това или се освобождаваш да живееш свободно, или заминаваш за другия свят. Повече от шестнайсет години не можеш да бъдеш роб. Считайте, че живеете в един свят разумен, дето зад всичките противоречия, които срещате в живота, зад всичките противоречия на мислите, зад всичките противоречия на чувствата и постъпките, седи нещо разумно в света. Туй трябва да бъде единствената мисъл.

Тайна молитва.

Да ви дам едно правило. Пълен си. Искаш да се освободиш от своята пълнота. Какво ти трябва? Понеже пълният има повече мазнини в тялото си, да стопи мазнината и да си направи свещи. Сух си – трябва ти повече вода, повече живот ти трябва. Несръчен си – повече сила ти трябва. Съедини светлината и топлината в едно. Като ги съединиш в права пропорция, ти ще образуваш сила, светлина и топлина. Съединени на едно място, образуват човешката динамическа сила. Затова, който е слаб, да съедини своите мисли със своите чувствания, и той ще придобие силата. Или постави мисълта си на работа, постави чувствата си на работа, защото силата е резултат на поставените мисли и на поставените чувства.

Някой от вас казва, че има миризливо сърце. Много хубаво, че имате миризливо сърце. Докато не мирише онзи цвят, не може да завърже. Не трябва да гният нещата, но трябва да цъфтят.

Казвам, вярвайте в едно – че зад всичките противоречия в живота седи нещо разумно, към което може да се обърнете, докато дойде да разберете защо ви се случват някои работи.

Шеста лекция на Младежкия окултен клас
17 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_11_19 При Бога, ангелите и добрите хора
утринно слово

ПРИ БОГА, АНГЕЛИТЕ И ДОБРИТЕ ХОРА

7-мо неделно утринно слово
19 ноември 1939 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
Духът Божи.

Ще прочета 6 глава от Исайя, една книга от стария завет. В думата Исайя са важни две букви: И и А. А пък другите съгласни букви са само бентове. От И и А е станало Я. Някой от вас, който се интересува, може да намери, как е на еврейски думата Исайя. Турците казват: „Иса пергамбре“ (Исая пророкът). Езикът в стария завет е много прям. Тази глава започва с думите: „Така говори Господ.“

Тук се говори, че е дошло време за спасение. Сега не е време за посяване. Някои искат да им се говори за пасение. А пък сегашната епоха не е епоха на спасение. В 8 ст. се казва: „Така говори Господ Иехова, който събира разточените израелеви.“ Ако се премести ударението в думата разточени, от втората сричка на третата, изменя се смисъла на думата.

„Венир Бенир“.

Да разправя човек за стари работи е трудна работа, понеже те са празни приказки. Да продаваш сухи дърва лятно време и да правиш лятно време въглища, няма толкова нужда, защото е топло. А пък ако продаваш зимно време, ръцете на хората изстиват, докато ги занесат. Някой път се продават някои работи от стария завет, които са неприложими. От памтивека се е говорило, че Господ ще дойде на земята. Когато хората очакват, че Господ ще дойде на земята, какви са техните разбирания? Те са много детински разбирания. Очакват Го да дойде като човек, като цар със своя свита. И после, след като някой е проповядвал, казват: „Нали каза, че ще дойде и не дойде.“ Тогава другият, който е проповядвал казва: „Не му е дошло още времето.“ Ако човек запали една свещ и мисли, че ще освети цялата земя, той може да вярва и всички може да вярват, той може да накара хората да повярват, но никога няма да накара свещта да огрее цялата земя. Някой път вие се чудите в себе си, защо някои работи не стават. И казвате: „Вярваме.“ Че как ще станат – една свещ не може да даде на човека живот. Може да му запали плевнята, хамбара, да му изгори сламата, може да му направи една услуга – да чете една книга, но повече тая свещ не може да

направи. Ти имаш едно верую, което прилича на една малка свещ. Ти казваш: „Вярвам в Бога, а пък не успявам.“ Че как ще успееш? С такава вяра не може да се успее. Като вярваме в Бога, какви са идеите ни сега? Цитират, че без вяра не може да се угоди на Бога. В този смисъл в какво седи вярата? В какво именно да угодим на Бога? Един ученик как ще угоди на учителя си? Трябва да учи много хубаво, да научи това, каквото учителя е предал. Едно дете, за да угоди на баща си и майка си, трябва да бъде крайно послушно и каквото му кажат да направи. Не да има някакви философии, че знае много. Ни най-много не се иска детето да знае повече от баща си и от майка си. Всички, които ме слушате, ви уподобявам на хора, които се наплашени. И като ви говорят не знаете, какво ще излезе. Знаете ли какво ще значи наплашен човек? Например, бил си богат и си давал пари на доверие. На този даваш на доверие, на онзи даваш на доверие и не връщат парите. Нямаш документи. Как ще ги съдиш? Не можеш да ги съдиш. Всички богати хора са наплашени от сиромасите, понеже не връщат. Пратил един чорбаджия слугата си да носи риба на един свещеник – 5 риби. Слугата вървял до едно място, седнал, опекъл ги и казал: „Докато ги занеса може да се развалят. Да ги опеча. Тогава по-лесно се носят.“ После си казал: „Защо му са на свещеника 5 риби? Хайде да изям една за здравето на попа.“ Но после казал: „Но той не е вдовец. Има си жена. Хайде да изям втора за здравето на жена му, попадията.“ После казал: „Той не е бездетен. Той е свещеник. Свещеникът трябва да има дете, защото не може да бъде свещеник, ако няма деца. Хайде за здравето на неговите деца.“ Така настанил трите риби. Мислил какво да прави с двете риби. И казал: „Понеже искам да освободя попа от отговорност, защото иначе един ден, като отиде на онзи свят, ще кажат: Защо опече рибите? Защо ги изяде? За да го освободя от това, да изям и четвъртата риба.“ И най-после казал: „Трябва да му върви в живота.“ И изял и последната риба за това. Отишъл при свещеника и му казва: „Нося ти 5 риби.“ – „Къде са синко?“ – „Едната ти я пратих, като я изядох за твоето здраве. Втората изпратих на попадията за нейното здраве. Третата изпратих на дъщерите и синовете ти, те да бъдат здрави. А пък четвъртата изпратих, за да не те съди Господ когато умреш. А пък 5-та изядох, за да ти върви всичко в живота.“ Свещеникът казал: „Много добре си направил, синко. Ти ставаш ли мой слуга?“ Слугата казал: „Ставам, стига все да ти пращат риби.“ Онзи, който измислил този анекдот за свещеника, мисля, че той е измислен в гръцко време, за гръцки свещеник е създал анекдота за тогавашните времена, а пък донякъде има приложение и за сегашно време.

Едно време се казвало, че трябва да се пази съботата. Тогава съботата е играла важна роля. Ако си позволиш тогава, в събота да направиш нещо ще намериш ешафода. Евреите с камъни убиваха онзи, който работи в

събота.

Исайя казва в прочетената глава, че жертвите били благоприятни на Бога. Ако се вземе това буквално, според това учение трябва всеки да носи по едно агне, което да се заколи и с кръвта му да се наръси олтара. Ако се вземе това буквално и за вас, то трябваше да имате 300 агнета, всеки по едно агне, зимно време не са се родили още откъде ще ги вземете? В тогавашните времена, хората не ходеха често в църквата. Те отиваха по някой път. Те идваха отдалеч, в годината веднъж.

Мислите ли, че с храната, която вземаме ние, сме чисти. Ние, за да бъдем благоугодни на Бога, трябва да принесем жертвоприношение. Всяко ядене е жертвоприношение. И ако отиваш при Господа без жертвоприношение, не можеш да отидеш в храма. И ще изгубиш живота си. Каква важна роля играе при сегашните условия яденето! Колко спор става. У евреите този, който е бил сиромах, е принасял гургулица, някой по-богат е принасял агне, а пък някои са принасяли и по-големи животни. И като разгледаме сегашното време, ще благодарим, че оная епоха се е свършила. Но пак има заместници. Днес имаме вегетарианство и месоядство. Ако ядеш ябълки ще имаш един характер, а пък ако ядеш месо, ще имаш друг характер. Но и в местната храна има разлика. Например, ако ядеш свинско месо, ще имаш един характер. Ако ядеш биволско месо, ще имаш друг характер. Ако ядеш волско, овче, агнешко месо, ще се различава характера ти. И правили са опити, че когато някой актьор иска да представи някой драматичен сюжет, дълго време се е хранил с овче месо и това му давало импулс, хубаво да изнесе ролята, имал вдъхновение. И даже художникът, ако вземе известна храна, той ще изнесе по-хубава една картина. Това са теории сега. И поетът, ако се храни с овче месо, ще напише нещо по-хубаво отколкото, ако се храни със свинско месо. Сега вас да не ви смущава това. Аз започвам не със самия костюм, но с панделките му. Женският костюм има особени панделки отзад, отляво, червени и сини, някъде е турен някой триъгълник. Има работи, които не са съществени. Същественото седи, дрехата да бъде добре скроена, отгоре до долу. И без панделки може. На две сестри аз дадох една нова мода, нова мода внесох в обществото. Едната сестра беше заболяла и не можеше да се повдигне. Едвам върви. Казах ѝ: „Ще вземеш един червен шал и ще го туриш на врата си.“ Това беше стара сестра. Казах ѝ: „Червен шал ще туриш и ще ти тръгне напред.“На една слаба млада сестра казах: „И ти ще туриш червен шал, копринен. Ще избереш хубав червен цвят, ярък.“Хубаво, ти седиш обезсърчил си се в живота. Щом си се обезсърчил, тури червеното знаме на врата си. Този червения цвят ще те храни. Ако те е срам да го носиш на врата си, вкъщи го окачи и като го погледнеш, ще се насърчиш. Не вишняв цвят, но ален, цвят на живота. На мнозина ви трябва червения цвят. Какво

ще бъде, всинца вас да ви видя с червени шалове – братя и сестри. Но вас ви се вижда странно това. Че в дъгата първият цвят, основният цвят е червеният. Тогава в седмицата ще имаме седем шала. Сутринта в първата неделя на годината – червеният цвят. На следващия ден портокален. После зелен, жълт, ясно син, тъмно син, виолетов. И после, пак ще ги повтаряме. Биха казали: „Тези хора са бамбашка." Какво лошо има в това? Какво разнообразие ще има. Това, което се вижда смешно на физическото поле, в духовния свят е естествено. Духовният свят е свят на голямо разнообразие. Често, когато на земята не спазваме голямо разнообразие, нас ни натискат мрачни мисли и мрачни чувства. Разнообразие трябва да има в чувствата. Сега често вие говорите за вярата, но не знаете кой цвят носи вярата. Често говорите за доброто, често говорите за любовта, но не знаете, какъв цвят носи любовта. И любовта си има цвят. И не само един цвят има любовта, но няколко цвята. Говорите за мъдростта, но знаете ли какъв цвят носи мъдростта? Цветът, това е външно проявление. Когато цветята цъфтят, тях ги обличат с най-хубавите краски. Някой път, като отидете на полето, в гората или в някоя градина, ще видите онова голямо разнообразие, което съществува у цветята. Или като изучавате пеперудите, ще видите в един малък мащаб много цветове. Някой път върху пеперудите има внесени 40 цвята в малък мащаб. Това каквото и цариците не носят. Ако видите райската птица, облечена със своята премяна, кой се е занимавал, кой е онзи майстор, който и е дал дрехите? Всички тези перца се боядисват така, че и художникът не може да ги направи. Сега хората, след като остареят, обличат черния цвят, почернят се. Децата обличат с белия цвят. Тези два цвята са два полюса, две разбирания. Майката облича детето с бяло. Отвътре всички сме облечени с бели ризи. Белият цвят е емблема на даването. Ако искаш да бъдеш щедър, ще даваш. А пък черния цвят казва: „Ако искаш да забогатееш, никакво даване, само вземане." Отвътре даваме, отвън вземаме. И какво става тогаз? Законът е прав. Но ако ти не знаеш да направиш една обмяна между черния и белия цвят, ще се случи това, което засега се случва. Ти вземаш, но дойде болестта и нея вземаш. Какво ще правиш тогава? Ти туряш закона: Ще даваш! А пък онзи, черният цвят казва: „Не, ще вземаш." Хубаво, но изведнъж, ще ти пратят една болест и ще я вземеш. Болестта е едно богатство. Дойде ти едно голямо нещастие. В тебе се зароди едно желание, да бъдеш щедър, да дадеш. Ти искаш да дадеш болестта някъде. Но трябва да дойдат толкова лекари и да я убеждават, и трябва да платиш на лекаря, докато убеди болестта да си замине. Ще дойде лекаря да я храни по особен начин. Тя е толкова взискателна в яденето, че иска скъпи яденета. И после, някой път се съдира костюма и трябва да дойде дрехаря да зашие дрехата. И едно зашиване струва някой път 3–4 хиляди лева. Не всеки може да зашие дрехата. Аз ви говоря за нещата образно, обличам ги в поетична форма. А ако тулим обикновени думи, трябва да кажем, че зашиването значи операция.

В живота често казваме: „Трябва да мислим." Три неща са потребни на човека, съществени неща. Човек трябва да бъде добър, справедлив и умен. Но, за да бъде умен, той трябва да следва с хиляди години. Човек следва и е следвал. Човек се учи. Животните сега представляват само предметно учение за човека. И животните се учат оттук-оттам, понаучават се, но нямат училища. Разправят ми за един слуга при един професор в странство. Този слуга бил толкова способен, че макар нищо да не е свършил, всички професори в университета започнали да се допитват до него. Работи, които професорът не е знаел, този слуга в университета е знаел. Най-сложни работи по химия и пр. ги е знаел. Ще го питат по физика, математика, геометрия, по правните науки, някои особености и той ги е знаел, без да е учил човекът.

Но те са изключения. Човек е най-после дошъл и е станал слуга на животните. И понеже е бил способен, всичко е заучил. Животните, като се карат, отиват при човека да ги съди. Дошли воловете при човека да ги отсъди. Той им казал: „Само при мене ще бъдете щастливи." И на пуйките казал така. Всички птици, като дошли при него да ги отсъди, той им казал: „Само при мене е вашето щастие! Ако живеете при мене, вие ще имате един щастлив живот." Човекът отсъдил така. А пък човек, за да бъде щастлив, къде трябва да отиде? Сега белята е дошла до главата му. Беля дойде до животните и те отидоха при човека, да ги пази. А пък сега, белята дойде до човека. Тази голяма беля, която ние имаме от хиляди години е смъртта, която е дошла при човека. Тя, когото хване, все го изяжда на общо основание. Тя не те оставя. Като забогатееш и станеш мазен, тя идва. Смъртта, когато хване някой беден, неугоен казва: Не са го хранили хубаво. Смъртта много хубаво се храни. Като намери някой богат, казва: „Много хубаво е охранен." Аз сега говоря за вътрешни противоречия, които имаме в живота. Казваме: „Защо светът е такъв?" При мене дойде един човек недоволен и ми казва: „Аз съм набожен човек, по три пъти се моля, а пък големи нещастия дойдоха до главата ми." Казах му: „Кой се е избавил от нещастие? Кому животът е уреден?" Той казва: „Да си уреди човек работите." Какво ще ги уредиш? Онази мома е свободна, щастлива е, няма никакви главоболия, ходи на училище и един ден тя почва да става недоволна от живота. Почва да намира, че дрехите и са детински. Най-напред майка и туря къси рокли и после тя казва: „Роклята да бъде по-голяма, защото е детинска." Най-напред роклите са много прости и къси. Тя казва: „Не трябва така." На млада мома трябва хубава, угледна рокля. Някои мислите, че сте млади. В какво седи младостта? Така както сега седи животът, това не е младост, това е робуване. Младата мома е робиня. Тя е станала робиня. Има ли щастие сега? Щастие има, то съществува, но пътят, по който го търсим, не е верен. Бащата е богат. Почват да шият рокли една,

две, три. Най-сетне тя е недоволна и от роклите. Не и обръщат внимание. Искат да я изведат вън в света. Тя сама не трябва да живее. Казват: „Трябва да и намерят другар." Намерят и другар и казват после: „Двама не могат да живеят." Трябва да дойде трети, четвърти, пети, шести и пр. Хубаво, започват да боледуват, умират, заминават и тя остава пак такава, каквато си е била. И пита тя: „Защо бях млада? И защо остарях?" Хубаво е да се ожениш. Какъв е смисъла на женитбата? Женитбата е едно училище, едно от хубавите училища. Там се учи закона на самоотричане. Защото човек трябва да се отрече. Какво нещо е женитбата? Ще се откажеш от яденето и ще го даваш на сиромасите. Имаш много дрехи. Ще се обличаш скромно и ще ги даваш на другите. Ако искаш доброволно ще се самоотречеш. Самоотричането значи, доброволно да се отречеш, а пък когато те заставят, това спада към друга категория.

При сегашните условия де е нашата воля? Под думата воля, аз разбирам най-високото у човека. Един човек не може да бъде волев, ако не обича Бога. Когато пипаш един предмет, ти го цениш. Ти не можеш да станеш музикант, докато не обикнеш музиката. Не можеш да станеш художник, ако не обичаш художеството. Не можеш да станеш певец, ако не обикнеш пението. Не можеш да станеш шивач, ако не обикнеш кроячеството, не можеш да станеш военен, ако не обикнеш военщината. Ако обикнеш красотата, ще станеш красив. Ако обикнеш науката, ще станеш учен. Ако обикнеш силата, ще станеш силен. Ако обикнеш здравето, ще станеш здрав. Ако обикнеш доброто, добър ще станеш. Каквото обикнеш ще станеш. А пък ние искаме да станем такива без да обичаме. Ако обикнеш хубавото ядене, то ще дойде. Ако обикнеш хубавата вода, тя ще дойде. И следователно, всичко в света, което Бог е създал, ни създава известни блага. Най-напред, чрез яденето, човек добива някои блага в света. Ти ако не ядеш, не можеш да добиеш тези блага. Основното нещо започва с яденето. Ако не знаеш как да ядеш, ако не обичаш яденето, ако това ядене не обичаш, ако онова ядене не обичаш и ако не може да ти се угоди, от тебе нищо не може да стане. Има едно ядене, което трябва да обичаш, за да стане нещо от тебе. Ако ти не обичаш свещения хляб, житото, от тебе човек не може да стане. И колкото повече яденета обичаш, по-добър ще станеш. И не само това. Трябва да обикнеш въздуха. Ако не дишаш добре, от тебе човек не може да стане. Ще обичаш хубавия въздух. И не само това. Ако не обикнеш светлината, сляп ще останеш. Ако не обикнеш звука, глух ще останеш. Ако не обикнеш уханията на хубавите цветя, ти ще изгубиш тези ухания. И ако не обикнеш работата, без ръце ще останеш. Много работи има, които трябва да обикнеш в света. Например, вие които дойдохте сега, не сте броили колко крачки ви е взело от вашата къща до тука. Казваш: „Това не ми влиза в работата." Влиза в работата това. Ходенето е едно благо за човека. Вземете един съвременен търговец, той

като върви на разходка, разсъждава като философ, но за всичко е сляп. Не обръща внимание на небето, на хубавите цветя, философски разсъждава, все мисли за търговските си книги, казва: „Драган има да ми дава толкоз, такава полица ми дължи.“ Всички хора са заняти с вътрешния си живот и не обръщат внимание на това, което има вън в природата. И казват: „Минах през там и не обърнах внимание на изворите, пеперудите, цветята. Не ме интересуват те.“ Питам: Какво може да стане от този човек? Ти, като излезеш в природата, ще забравиш твоите книги. Всеки човек, като излезе от дома си, вън той трябва да забрави своите търговски книги. В нас има един вътрешен живот, който ни смущава. Недоволен си от себе си. Ти очакваш своето доволство да ти го дадат другите. Но най-първо ти си роден с възможност да бъдеш добър човек. Добротата е цял един свят, който изпълня физическия свят. Ти не можеш да разбереш физическия свят без доброто. Всички тези науки на физическото поле съдържат добротата. И ако не си добър, не можеш да разбереш физическия свят. И ако не си справедлив, не можеш да разбереш духовния свят. Справедливостта представя духовния свят. Без правдата, кракът ти не може да стъпи в духовния свят. Ако не си разумен, кракът ти не може да стъпи в Божествения свят. Тогава той ще бъде за тебе нещо незнайно. Във физическия свят с краката си ще отидеш. В духовния свят с работата си ще отидеш. А пък в божествения свят с мисълта си ще идеш. И когато слизат ангели на земята, с краката си слизат. А пък в духовния свят с работата си ще идеш. Работата ще те препоръча за там. Ако ти свириш, това е една работа. Каквото извършваш с ръцете си, това е духовния свят. Ако рисуваш, ако напишеш една книга, ако направиш едно добро с ръцете си, ако кажеш една сладка дума, това е в духовния свят. Ние, съвременните хора търсим онова физическото благо в света. Богатството е една възможност да завържеш приятелство с хората. Някои хора Бог е направил сиромаси, а пък други богати, за да се сприятелят, защото, ако всички бяха богати, то никой, нито пет пари не щеше да дава за другите. Представете си, че всички хора бяха пълни генерали в света без войска. Всички си носят формата, но нямат войници, или представете си, че всички са философи. Кому ще говорят? Никой няма да слуша. Представете си, че всички хора вярват еднакво, кой кому ще проповядва. Ако вие знаехте толкоз, колкото аз зная, няма да дойдете. Ако нямаше кой да знае от мене повече и аз не бих дошъл. Аз разправям сега за този, който знае повече. Разправям ви както знае Той, Който е направил целия свят. Този, Който е направил целия свят, вие не Го знаете. Имате глава и даже не знаете, какво има в главата ви. Имате дробове и не знаете, какво има в дробовете ви. Имате стомах и не знаете, какво имате в стомаха. Дойде някой и ми се оплаква, че не му вървяло. Аз виждам, защо не му върви. Като знаеш, как да си мърдаш палците, ще ти върви, му казвам. Една богата милионерка отива при един лекар, който и казва: „Госпожице,

трябва да правиш упражнения." И тя почнала да прави следните упражнения: Съединила си ръцете и си движела в кръг двата палеца. На другата сутрин, пак почва да прави така. Това е един сложен процес. Ако ти не можеш да туриш волята си в една права мисъл, в една благородна мисъл, в една красива форма, ако някои работи не можеш да направиш с практическия усет, как ще ти върви? Учителят посочи 5-тях пръсти и казва: Ще бъдеш благороден човек – показалецът, ще бъдеш справедлив, средният пръст, ще бъдеш изящно облечен – слънчевия пръст, като казвам, че трябва да бъдеш справедлив, разбирам между другото, че не трябва да харчиш излишна енергия, да се не смущаваш.

Превеждал съм онзи пример за древния философ Епиктет. Той бил роб на един от римските патриции. Господарят обичал да налага робите си. Когато той налагал Епиктета, последният го гледал спокойно. Господарят си казал: „Бам-башка човек е този." Той искал да го види, че плаче. Един ден почнал да му натиска крака. Епиктет му казал: „Господарю, като натискаш така крака ми ще го счупиш и няма да ти бъда полезен." Онзи го счупил. Епиктет му казал: „Аз ти казах, че ще го счупиш, трябва да го лекуваш, за да ти бъда полезен." Господарят харесва характера му, освобождава го и му дал една голяма сума. След това Епиктет написал хубави книги. Казват, че той живял през времето на апостола Павла и че Епиктет се срещнал с Павла и се запознал с християнството преди 1900 години или преди 1800 години и нещо. Епиктет е живял един християнски живот. Бил спокоен. А пък сега в 1939 г. хората не живеят като него. Като дойде една малка неприятност, ние се смущаваме. Щом ти дойде едно страдание кажи: „Аз съм човек способен да разбера едно страдание." Зад всяко едно нещастие и зад всяко едно щастие, зад всяка една скръб и зад всяка една радост, зад всяко едно престъпление и зад всяко едно добро, седи това незнайното, Бог. Бог седи зад злото и зад доброто. И ако Той е донесъл всички тези противоречия, които ние виждаме, той един ден ще ги превърне в нещо хубаво и красиво.

Някой път вие искате да знаете, защо е злото в света. Ако вие имате търпение, един ден ще разберете, защо идват противоречията в живота. Защото ако Бог не беше допуснал противоречията в живота, тогава ние щяхме да изгубим много. Що е безлюбието в света? Без любовта. Що е безправието в света? – Без правдата. Що е тъмнината в света? – Без светлина. Ако нямаше тъмнината в света, каква картина бихте нарисували вие? Че един художник се учи как да тури светлината на място и тъмнината на място да даде сенки. И ако искаш да го представиш малко по-весел, няма да туриш много сенки под очите. А някой път, като рисуваш скици, ще туриш само линии, както децата рисуват гаргите. Една линия за носа, друга за веждите, трета за тялото, една линия за устата, една

крива линия за ушите, друга за брадата. Може ли такава картина да я туриш на изложбата? Трябват сенки. Ще направиш онзи поглед жив. Добрият човек ще гледа по един начин, окото му ще нарисуваш по един начин, то ще има особена форма. Лошият човек ще гледа по друг начин. Умният човек има особен ъгъл на главата си, а глупавият има друг ъгъл. После има особен ъгъл на красотата. Човек, който обича красотата, знаете ли какви ъгли има? Ти не можеш да разбереш една картина, докато не станеш красив. Ти ще вземеш формата на красотата. Аз, за да разбера една картина, трябва да хвърля своята красота върху картината. Ти не можеш да бъдеш художник, докато не обикнеш красотата. Тази красота да излиза от тебе във външния свят. Понеже красотата е влязла в нас и после се проектира вън от нас. Най-напред красотата идва вътре и после тази светлина се връща навън. Ние нямаме ясна представа за света. Ние имаме представа за нещата, доколкото те се отразяват, та трябва да живеем, за да разберем реалността. Ние се учим сега, за да разберем реалността.

И трябва много голямо знание, опитно знание, за да се разбере подбудителната причина на Онова Същество, което е работило. Бог с хиляди години е работил, за да познае външния свят, неговото проявление. Една жена гледа един мъж, какво разбиране има тя за мъжа? Или един мъж гледа една жена. Какво разбиране има той за жената? Казва: „Толкоз проста работа е жената.“ Един мъж, за да разбере себе си, той трябва да разбере жената. Една жена, за да разбере себе си, трябва да разбере мъжа.

Понеже светлината, която е в нея е минала през неговия ум. И после, трябва да излезеш от мъжа, за да дойдеш в онази Божествена светлина, която е минала през ума на ангелите. И там има едно пречупване на лъчите. И във всяко едно пречупване има цял един свят. Онзи художник е просто начупил светлината. В цялата картина аз виждам начупени линии. Във физическия свят са пречупени. В духовния свят също. И в Божествения свят. В Божествения свят ще видите, какво нещо е изкуство. В Божествения свят картините се движат и говорят. В ангелския свят, картините се движат, без да говорят. А пък във физическия свят картините седят и мълчат, не се движат. Ще закачиш картината на стената и тя стои като статуя. Има само едно изражение, едно основно изражение. Вие може да кажете: Какво искаш да ни кажеш? Сега искам да ви позабавлявам. Ето каква е идеята в моя ум. Представете си, че тялото на един човек се е схванало, има болки навсякъде. Ако му дам сладко ядене, той не може да яде. Трябва да го разтривам с палеца, да му направя разтривка по цялото тяло и да се изпоти три пъти, за да изчезнат тези болки, които има. И след като болестта си замине, да му дам това сладко и той ще каже: „Като мед ми падна това ядене.“ Та казвам сега, желая ви да си направите едно правилно

разтриване с палеца и с всички други пръсти. Аз гледам някои, които разтриват и виждам, че не могат да разтриват, те разтриват само с палеца. А пък другите пръсти са свити. И онзи вика: „Олелее!“ Като гайда. Ако аз разтривам, най-първо ще разтрия лекичко с палеца, без да разтривам, след това с няколко пръста и най-после с цялата ръка надолу и настрана. Някой път вие страдате, правете си разтривка. Ако аз виках хората да ме разтриват, не би имало този резултат, който би се получил, ако аз сам бих се разтривал. Някой път ме заболи тялото. Аз правя разтривка по лявата ръка и рамената. След това си изтърсвам ръката навън и после правя с лявата ръка върху дясната. Да няма никой. Ако ти концентрираш ума си върху Великата Разумност и ако твоя ум е буден, и активен, то ти, като направиш едно движение с ръката си, всички тези болезнени състояния ще изчезнат. Всички болки произтичат от простата причина, че температурата не е еднакво разпределена по цялото тяло. Тялото е изгубило своята нормална топлина. Следователно, за да оздравее човек, трябва да възстанови нормалната температура на тялото си. По едната ръка върви магнетическата сила, а пък в другата електрическата. Дясната ръка можем да кажем, че е носителка на топлината, защото се управлява от лявата мозъчна половина. Ако лявата ръка страда, тогава причината е в ума. Понеже нервите на лявата ръка идат от дясната хемисфера. И обратно. Има едно изключение. Някои работят с лявата и дясната ръка. Някой път ти си свиваш пръстите на ръката. И ако при всяко свиване не участвува умът ти, ти не си господар на ума си. Ти събираш всичките пръсти на ръката си в едно. Какво означава това? После допираш само показалеца и палеца. Ти правиш това движение, но това какво означава? Всички движения трябва да бъдат съзнателни.

Една птица, като дойде, като види зрънцето, глътне го. Устата е символ на любовта. Кокошката, като види зрънцето и дойде при него, скрива го в най-ценното си място. И ако един художник нарисува кокошката когато кълве, каква красота има в това! Някои от тях не знаят да кълват, а някои кълват добре. Спре се кокошката, погледне и полека глътне, после си подигне очите нагоре и след туй пак ги насочи към земята. Тази кокошка е умна. Та казвам, ние трябва да изследваме държането, движенията на животните. В тях има нещо разумно. От една кокошка много работи можем да научим. Можем да видим и някои неестествени работи в кокошката. Неестествено в кокошката е, че като снесе яйцето, вдига шум в цялата махла. Първоначално, след снасянето на яйцето, кокошката е мълчала, а пък сега при човека, тя е добила този навик. И можеш да познаеш господаря по кокошките. Щом те крякат и той кряка. Вие искате да знаете, доколко се е преобразил вашият характер. Купете си една кокошка и тя ще ви покаже в религиозно отношение, до де сте дошли, каква любов и вяра имате. Ако вземете една креслива кокошка и ако тя

седи при един светия, като снесе яйца, тя ще почне да мълчи. Тя ще се научи на това, полека-лека. Няма да казва нищо. Всичко ще върши мълком. А пък дойде кокошката при един светски човек, тя ще вдига шум. Съвременните животни изразяват характера на хората. Тук имаме един приятел, който знае как да възпитава животните. Той имаше една кобила, много упорита и той казваше: „Намерих се в чудо! Колкото и да я биеш, упорствува." Но той съумял да я възпита.

Веднъж пътувам от София за Изгрева, гледам карат един полковник с един файтон, с два хубави коня впрегнати. Спряха се конете и не вървят. Войника слиза и полковника слиза от каруцата. Единият кон гледа назад. Качи се войникът и конете вървят. Качи се полковникът и конете не вървят, спират се. Пак се повтори това. И полковника каза на войника: „Ти се качи на файтона и карай, а пък аз отподир ще вървя."

Ето как работил нашият приятел с коня си. Спре се каруцата на пътя. Този приятел разказва: „Ще отида да го погладя, ще му дам нещо от джоба си, той ще похапне и ще върви. После пак спре, аз пак ще извадя от джоба си и ще му дам нещо. Тази кобила ме научи как да постъпвам. Почнах да и купувам гevречета и тя оценяваше това." Казах си, ето един умен човек. И този мой приятел ми каза още: „По този начин аз намерих, че трябва да постъпваме добре с животните."

Аналогично трябва да постъпваме добре и със себе си. Трябва да постъпваме добре с ума си, добре със сърцето си. Трябва да имаме една обхода. Най-първото нещо е: Трябва да се научим да се обхождаме. Това е разумният живот. И трябва да се научим да работим разумно и да ходим разумно. Ако ти не ходиш, не работиш и не мислиш разумно, ти нищо не можеш да направиш. Най-първо ще помислиш за ума си и за сърцето си и ще благодариш на Бога. Ще благодариш на Бога и за ръцете си и за всичко ще благодариш. Вие искате често хората да ви милват. Научете се да милвате вашите ръце. Благодарете на Бога, че ви е дал тези ръце. Всички вие живеете под наем. Един ден, ако не сте доволни, ще ви изпъждат и ще кажат: „Такива наематели не искаме. Навън из апартаментите! Други ще турим."Ако човек не живее добре, ще го изпъдят навън из тялото. Вие искате да имате един апартамент. Много добре мислите. Един ден ще имате един апартамент. Това е вашето тяло. И тогава никой не може да ви изпъди от този апартамент. Като тръгнете за онзи свят, ще си вдигнете и апартамента. Ако при вашето тръгване за онзи свят, апартаментът ви остане тук, това показва, че работата ви не е наредена още. Има няколко примера за занасяне горе и на апартамента. На Христа Му взеха апартамента, но като умре дадоха Му го. А пък някои очакват в бъдеще да научат това изкуство. Аз сега ви съветвам да си извадите хубав документ за

апартамента си, защото ако нямате документ ще умрете.

Ако ние имаме любов към Бога, ако в нас функционират мъдростта и знанието, които Той ни е дал, и ако виждаме Бога в Любовта, Мъдростта и Истината, ние ще бъдем собственици на това, което Бог ни е дал. Но ако в нас не функционират Любовта, Знанието и Истината, които Бог ни е дал, тогаз ще ни вземат и онова, което Бог ни е дал.

Някои казват: „Като умрем, къде ще идем?“ Като умрете без любов ще останете на земята. Ако умрете без знание, без мъдрост, тук на земята ще останете. Ако умрете без истина и без свобода, тук на земята ще останете. Някои казват: „Отишъл при Бога.“ При Бога ще отидеш, ако имаш любов. При ангелите ще отидеш, ако имаш знание. А пък при добрите хора, за да отидеш, ти трябва да бъдеш свободен. Ако вие не сте свободни при добрите хора не можете да отидете. Ако нямате любов, при Бога не може да отидете. Така седи въпроса. Мнозина са ме питали: „Къде е другия свят?“ Някой замине и питат: „Къде е той?“ Той е на училище. Той може да е свършил тука университет, но там е бебе. Сега започва там. Като свършите 4 факултета в тукашния университет, едвам тогава може да изучавате азбуката на горното училище. Като не си свършил 4 факултета тук, там ще бъдеш в забавачница, дали ще ми вярвате или не, но като влезете, ще проверите. Не искам да ми вярвате. Ти като свършиш 4 факултета тук и знаеш всичко на земята, ти си готов да влезеш в основното училище на духовния свят. И като свършиш и там, имаш право да влезеш в основното училище на божествения свят.

Някой път като ви говоря, казват: „Аз това го зная.“ Някой път, като посещавам някоя изложба на художници, казват ми: „Дай си мнението.“ Казвам: „Аз не мога да си дам мнението. Трябва да нарисувам една картина, за да се види, че критиката ми е на място.“ А пък ние сега казваме за картината, че светлината била повече от някое място, че това, онова не било хубаво и пр. Някой казва: „Много въздух има в картината.“ Никакъв въздух няма в картината. То е една перспектива. Много зависи и от това, как ще постави художникът картината си. Много художници не знаят, как да поставят картините си. Трябва да ги туриш така, че отражението да става правилно.

Тайната на художниците е: Онзи художник, който е вложил любов в картината си, тая картина е хубава. Любов е вложил той. Неговото внимание е било концентрирано, за нищо друго не е мислил. После, той е носил знание, добродетели, радвал се е на природата. После, този художник е бил свободен, обичал е истината. После е турил светлина в картината си. Вложил е любов, тя е съществената. Любовта е, която отваря

картината. Някой път виждаш, че с любов е рисувал тази картина. Някой път, като влезна, аз гледам картините на изложбата, най-първо гледам дали с любов е рисувал той. Веднага познавам това. Има известни линии на картината, по които се познава. После виждам, че знание е имал този човек, разбиране е имал. И виждам, че той е бил свободен. Свобода е вложил в картината си. Казвам: Тази картина, която изразява любов, светлина, знание, истина и свобода, тя е художествена картина. Това е моята преценка за изкуството. И в музиката е същото правило. Виждам, дали един музикант е творил с любов, знание и свобода. И ако ги е вложил в музиката, той е гениален композитор или изпълнител. Гледам някой военен, като си вдига пушката дали я вдига с любов, със знание и със свобода. И ако ги вдига така, казвам: Отличен военен е! Свещеник ли е някой, същото правило. Писател ли е, същото правило. Всяко нещо, което вършите, вършете го от любов.

Аз някой път решавам да ви говоря по-малко, да ви говоря 10 минути и после, след като съм говорил и се върна горе, казвам си: Много са дълги моите минути. Мислете с любов, работете с любов и ходете с любов. Като ходиш с любов да ходиш, като работиш, с любов да работиш и като мислиш, с любов да мислиш. Турете това в живота си и ще бъдете по-близо до истината. Като ходиш да ти е приятно, че ходиш. Като работиш, да ти е приятно, че работиш. И като мислиш, да ти е приятно, че мислиш. И благодари на Бога, че ти е дал един хубав ум, че ти е дал хубавите ръце, отлични крака, че ти е дал условия да можеш да ходиш навсякъде, че е направил толкова обширно небе, че можеш да гледаш навсякъде. Благодари на Бога, че си свободен. Да му благодариш за всичко. Кажи си: „много добре е направил Господ всичко и аз искам да оценя това, което е направил. И желая да направя като Него.“ Като направиш една картина, да туриш всяко нещо на мястото му. Като нарисуваш една картина да туриш Любовта, Мъдростта и Истината в нея. Като говориш, вложи в говора си Любовта, Мъдростта и Истината. Това са новите хора в света, които идат сега. Кой трябва да дойде? Кой трябва да преобрази света? Само по този начин света може да се поправи. Няма друг път. Всичко друго можеш да направиш, но тогава ще имаме един свят като сегашния. Ние сме към края на този свят, на тая епоха. Сега иде това, което наричат второ пришествие. Или аз го наричам идването на Любовта в света. Бог ще се прояви като любов в света. А пък щом дойде любовта, иде живота и свободата. Безсмъртието иде сега. Или с други думи, ние влизаме в един свят на безсмъртие. Или в един свят на Любов. И всеки, който от вас е готов, ще придобие живот, безсмъртие. Това е новата епоха. Това ще се проповядва – безсмъртието! А пък сега проповядват спасение. Майката носи най-първо детето си на ръцете си, после го оставя и го води за ръка. И най-после го праща в училище и го пита като се върне, какво е учило.

Ние вече влизаме в новата епоха в която ще ни пратят в Божественото училище да научим що е любов, що е знание, що е свобода. Това е новата епоха, която иде сега.

Отче наш.

Повече живот, повече знание, повече свобода!

1939_11_19 Жена кога ражда
неделна беседа

ЖЕНА КОГА РАЖДА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема следния стих от Евангелието: „Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си.“

„Духът Божи“

В един разказ от древността се разказва за съвета, който един от окултните учители дал на един свой ученик. Ученикът отишъл при Учителя си и го попитал: „Какво трябва да правя, Учителю?“ Учителят му казал: „Ще си купиш един юлар, а после ще вземеш такъв кон, на който юларят точно да попадне.“ Ученикът си купил юларя и тръгнал по света да търси кон, на който юларят точно да попадне. Години наред той търсил такъв кон, но не могъл да намери. Един ден отишъл в гората, дето го срещнали разбойници и му вързали ръцете с юларя, който носел със себе си. Той се обръщал ту към себе си, ту към разбойниците с въпроса: „Защо ме завързахте?“ Най-после разбойниците му отговорили: „Вързахме те, защото не можа досега да намериш коня, който търсеше.“

Ще направя една малка забележка. Когато човек не си служи с ума си, винаги ще го връзват с юларя, който носи за коня си. В природата има една велика школа, която учи всички хора какво трябва да правят. Природата крие в себе си всичко: и миналото, и настоящето, и бъдещето. За това, което сме минали вече, тя е турила една завеса, поставила го е в тъмнина, да не го виждаме и да не помним нищо. За това, към което се стремим, тя е поставила малка светлинка. Това, което учим, постепенно се открива пред нас. Тази е причината, че животът ни е доста несносен, в него има ред противоречия. За противоречията, които преживяваме, няма цяр. За всички болести има цяр, но за противоречията няма. Тъкмо обаче се освободиш от една болест, хване те друга някоя.

Един германски лекар отишъл в Америка във времето на американската неврастения. Като изследвал различните прояви на неврастенията, намерил около четиристотин различни видове, на които дал различни имена. Но с това не се изчерпали случаите на неврастения, все още продължавали да се явяват все нови и нови видове. Като не могъл повече да ги кръщава, да им намира имена, той ги нарекъл с общото име „американичи“. Та, и ние, като изследваме своите нещастия, най-после казваме: нещастия, но нещастията биват от различни категории. Викат

един лекар при един богат човек, който си счупил крака. Богатият питал лекаря: „Защо си счупих крака?“ Лекарят му отговорил: „Ти си счупи крака, за да дойда аз да го направя. Ако не беше си го счупил, нямаше да ме викаш и нямаше да ми платиш. Чрез крака ти си създадох работа. Много ти благодаря.“ – „Като направиш крака ми, ще ти платя.“

Та сега, и вие питате защо са нещастията в света? Какво представя нещастието от наше гледище? Ние имаме две разбирания по този въпрос. Това, което е щастие за нас и го търсим, кокошките бягат от това щастие. Защо е така? Много просто. Ти влезеш в курника, извадиш една кокошка, хванеш я за врата, заколиш я и си доволен и щастлив. Обаче кокошката не иска това щастие. Значи твоето щастие е нещастие за кокошката. Тя не търси такова щастие. Та, по същия начин, когато и вие питате защо идат нещастия върху вас, казвам: Върху вашето нещастие някой гради своето щастие и благува. Това щастие може да се гради на нещастието не само на един, но на двама, на трима, на стотина, на хиляди хора. Забележете, един генерал е щастлив, че е победил, но неговата победа се дължи на нещастието на хиляди хора. При това, щастието на генерала се дължи не само на нещастието на едната страна, но на нещастието на двете страни. И след това този генерал ще го възнаградят, ще го увенчаят, че спасил отечеството си. Той взима повече, отколкото му трябва.

Сега всички хора искат да бъдат генерали, управляващи, но никой не иска да бъде редовой. Обаче има случаи, когато някои от императорите са станали такива от обикновени чинове. Например, Наполеон е станал император от обикновен ефрейтор. Но този ефрейтор размърда цяла Европа. Наполеон си остана чин ефрейтор. Може би очите му останаха отворени, че не можа да достигне до чин генерал. И съвременните хора в едно отношение мязат на Наполеона – че носят все ефрейторски чин. Обаче, като император на Франция, Наполеон правеше това, което искаше. Казват, че съдбата на Наполеона била такава. Не само че съдбата му е била такава, но Наполеон имаше отлична глава. Трябва да видите каква е била главата на Наполеона, да видите, че не всеки може да има такава глава. Не всеки може да бъде Наполеон. Като съм правил френологически измервания на главата му, намерих, че тази област около ушите е много широка. Подобна глава в това отношение не съм намерил. Той е бил отличен естественик и математик. Това, което той е пресмятал, е било точно. Във всичките си планове той е предвиждал как трябва да станат нещата. Ще кажете, че той правел всичко, каквото му идвало на ума, според вдъхновението. Да, но вдъхновението му зависи от неговите способности.

Когато кажат за някой човек, че е даровит, това значи, че той носи дарбите

в себе си. Той носи дарбите си и в предната част на мозъка си, и в горната част – навсякъде е заобиколен с дарби. Такава глава може да направи всичко, каквото пожелае. Обаче, ако главата е куха, нищо не може да направи. Какво може да направи една куха глава? Нищо! Някой пита: „Защо работите ми не вървят добре?“ За да вървят работите ти добре, ти трябва да имаш характер, да имаш обхода. Я виж как вървят работите на някой търговец. Вижте го колко е деликатен. Даже и дипломатите не могат да правят такива поклони. Той има сладък, дипломатически език. Като те срещне, усмихне се и казва: „Заповядайте. Щастлив се считам, че такъв човек е влязъл в дюкяна ми.“

Преди години, когато бях в странство, вървя по една улица, от един дюкян ме вика един търговец. Той ми казва: „Господине, заповядайте да си поговорим.“ Той не ме вика да купя нещо, но да си поговорим. Влязох в магазина, виждам един човек любезен, учтив, с ясен поглед, с усмивка на лице и започна да се разговаря по различни въпроси, да ме запитва. Хубави работи говорихме. Аз го питам: „Ти евреин ли си?“ – „Не съм евреин.“ – „Мязаш на евреин.“ – „Може да мязам на евреин, но занаята им не съм приложил. И аз не зная какъв съм. Търся си още занаята, не мога да го намеря.“ След като говорихме хубави работи, той ми каза: „Господине, ако обичаш, да си купиш едни копринени чорапи, за спомен.“ Купих си едни чорапи, които ми даде доста на сметка, и си излязох. Той ме покани и втори път да вляза в магазина му, но аз повече не минах по тази улица, така че не можах втори път да го посетя.

Казвам: Както виждате, върви му на този човек. Защо? Защото мяза на евреин. Та, и ние, за да ни върви, трябва да мязаме на нещо. Като отидеш в невидимия свят, веднага ще те питат какъв си. Ако там се отречеш и кажеш, че не си евреин, непременно трябва да кажеш какъв си тогава. На думата „евреин“ са турили много лошо значение. Много думи в сегашния език са съвсем изопачени. Ние живеем в един изопачен свят, но много неща в живота трябва да се изправят. Ако попитате жената за мъжа, тя ще ви каже, че по-лошо същество от мъжа няма. Ако попитате мъжа за жената, и той ще ви каже същото. Той ще ви каже, че по-лошо същество от жената в света няма. Ако попитате майката за децата, и тя ще ви каже, че по-лоши същества от децата няма. Наистина, има изключения от това правило, но повечето случаи са такива. Че, по-скръбно нещо от това, да имаш едно лошо, непослушно дете, което постоянно да ти прави пакости, няма.

Един баща се оплакваше от детето си: „Имам едно лошо дете. Ако беше чуждо, досега двадесет пъти щях да го изпъдя от дома си, но какво да правя, мое е. Един ден, не можах вече да го търпя, взех го, вързах го и

започнах да го пущам с главата надолу в кладенеца. Като го пущах надолу с главата, то започна да мисли и ми казва: „Татко, не съжалявам, че ме пущаш в кладенеца. Аз ще умра, не жаля за себе си, но ми е жал за сестричките, няма кой да ги гледа. Пък и тебе ще те затворят. За това жаля само.“ Като го слушах да ми говори така, видях, че било умно дете, мисли за сестричките си и за мене. Извадих го от кладенеца, потупах го по главата и си казах: Добре, че ми проговори така, че го извадих вън от кладенеца.“

Сега вие ще кажете, че бащата е бил жесток човек. Не е жесток, той, без да иска, изпитал сина си и видял, че не е толкова лош, както го мислел. Като се видяло с главата надолу, детето започнало да мисли добре и си спомнило и за сестричките си, и за баща си. Пък ако този пример не беше станал, аз нямаше да ви го приведа. Тъй щото, аз благодаря, че е станал, за да мога да ви го приведа. Благодаря, че по този начин детето е започнало да мисли право и бащата е видял, че детето му било умно. Същото става и с хората. Когато човек се намери в трудно положение, т.е. с главата си надолу, той започва да мисли добре. Бащата нямаше да го пусне в кладенеца, но той искаше само да изплаши детето си, да го застави да мисли. Така че, когато и вас вържат и ви пуснат с главата надолу в един кладенец, вие започвате да мислите добре. Като ви пуснат няколко пъти в кладенеца, мисълта ви съвсем се изправя. Та, сега, и вие не се бойте от кладенеца. Като ви пуснат в кладенеца, повече от три–четири метра дълбочина няма да ви пуснат. Но поне ще почнете да мислите право. Като започнете да говорите хубаво, веднага ще ви извадят. Вижте какво прави бедният. Понеже няма пет пари в джоба си, той започва да работи с мисълта си. Той си представя, че ако има пари, ще направи църква, училище, дом за бедни и т.н. Като го слушат, съществата от невидимия свят го вярват и пишат всичко, каквото той обещава да направи. Те си казват: „Ето един човек, който е готов да направи всичко. Той обещава и църква да прави, и училище да прави, да помага на бедни и на сирачета.“ Всички хора на Земята са все от високо произхождение. Те са дошли да правят църкви, училища, да помагат на бедни и на страдащи, да въведат ред и порядък на Земята. Те чакат благоприятни условия за това.

„Жена кога ражда, на скръб е, но кога роди, скръбта ѝ се превръща на радост.“ Аз взимам този стих в широк смисъл. Под думата „жена“, ние разбираме живота в своята производителна форма. Животът ражда нещата. Той е жена, която ражда. Женският принцип ражда нещата. Думата „животъ“ (Според правописа до 1945 г.) в български език е от мъжки род, затова окончава на „ъ“. Обаче има думи, които са от мъжки род, а окончават на „а“, например думата „владика“. Значи владиката го правят на жена. Не е голяма погрешка. В български език има три рода, а в

турски – само един. Турците казват: един жена, един мъж, един дете. На турски език подхожда това, но на български не подхожда. В английски език пък, ако не употребиш местоимението, ти не знаеш на мъж ли говориш или на жена. Всеки език си има своите особености, но изобщо език, в който се различават родовете, е по-богат. Англичаните обичат да съкращават думите, когато германците ги продължават. Те имат думи, съставени от четиридесет–петдесет букви. Освен това, германците обикновено употребяват глагола накрая на думите.

Не само всеки народ си има своя граматика, но и всеки човек, който живее на Земята, има своя граматика. Човек първо трябва да изучи граматиката на своя народ, а после чуждите. Да изучаваш една чужда граматика, това значи преди всичко да познаваш граматиката на своя народ, да знаеш къде да туряш местоименията, къде глагола, къде всички останали думи. Много хора още не знаят съществителните имена, понеже са от нов произход. Най-новите научни изследвания показват, че най-стари са съюзите, после глаголът, прилагателните, местоименията, и най-после идат съществителните имена. Когато някой човек заболее от някакво мозъчно разстройство, забелязано е, че първо той забравя съществителните имена. И тогава, наместо да каже „брадва“, например, той казва: „това което сече“, наместо да каже „кон“, той казва: „това, което се язди“. Тъкмо това показва, че съществителните имена са от най-нов произход. След това той забравя прилагателните имена, местоименията, глагола и най-после остават само съюзите, понеже те са от най-стар произход. Само съюзите не се забравят. След като започне да оздравява, човек си припомня първо глагола, после местоименията, прилагателните, и най-после съществителните имена. Изкуство е човек да се научи да говори. И ако вие бихте се научили да говорите така, както иска Онзи, Който е вътре във вас, природата щеше да ви разбира и вие щяхте да я разбирате.

Преди години повикахме няколко работника да работят едно здание. Един от тях се обърна към мене и ми каза: „Аз те помня тебе.“ – „По какво ме помниш?“ – „Един ден няколко работника бяхме повикани да покрием едно от тукашните здания. Ти дойде и ни каза: „Ако не бързате, скоро ще дойде дъжд и всичко ще намокри.“ Колкото и да бързахме, ние не бихме могли да изпреварим дъжда. По едно време ти погледна нагоре и каза: „Работете сега, защото след три часа ще дойде дъждът.“ Наистина, ние продължихме работата си усилено, облаците се оттеглиха на друга страна и ние свършихме покриването на зданието. След три часа същият дъжд дойде, но ние бяхме вече свършили работата си.“

Питам: Какво показва това? Това показва, че природата си служи с един език, който човек трябва да разбира. Говори ли на този език, природата го

слуша. Този език аз наричам Божествен. Когато човек е недоволен от нещо, той влиза в една гъста материя. Недоволството на хората е голямо препятствие, за да могат те да изучават Божествения език. Представете си, че някой човек се е разболял, явил му се е някакъв абсцес на страната и той изпитва ужасни болки. Какво ще правите? Ще викате лекар. Той ще дойде, ще направи един разрез и след това трябва да минат три–четири месеца, докато оздравеете напълно. Който разбира Божествения език, той ще си помогне по друг начин. Той ще вземе един чайник с гореща, вряла вода, ще сипе малко от тази вода върху един чист памук, дълъг около 20 сантиметра, широк 15 сантиметра, дебел 2 сантиметра, и леко ще го изцеди от врялата вода. След това ще тури внимателно този памук на болното място, но да внимава да не се изгори, а отгоре на памука ще тури една гутаперча. Така ще държи горещия памук, докато е топъл. След това ще го изцеди, ще го полее отново с вряла вода и ще направи същото. Така ще поставя памука около шест пъти. След това ще завие страната си добре с топло и сухо шалче, да се пази от простуда. Обикновено подувания се явяват във всеки човек, който е лишен от влага в организма си. Когато хората боледуват, това показва, че те са недоволни от живота, станали са груби. Болестта иде като възпитателно средство. Тя има предвид да го направи по-мек. И наистина, вие виждате как болният се съгласява на всичко, става снизходителен към всички. Докато не е заболял, човек е строг, взискателен, сериозен. Щом заболее, той е готов да даде мило-драго, само да се освободи от болестта. Той се съгласява на всичко. Значи, има една сухота в човека, която се лекува само с болести.

Сега аз не говоря за онези болести, които ние сами си създаваме. Не, има едни болести, които идат естествено в живота. На тия болести вие не трябва да се противопоставяте. Ако роптаете от една малка болест, след нея ще дойде друга, по-голяма. Колкото повече роптаеш, толкова повече болестта ще се увеличава. Каквото и да правите, болестите все ще дойдат. Трябва да има някой, който да ги носи. Как носите болестите вие, това аз не зная. Но според мене завършен характер е този, който, като се намери пред някаква болест, превръща я в добро. Като му дойде някаква болест, той ѝ се покланя, зарадва ѝ се, говори ѝ мекичко, пита я защо е дошла, какво иска, поканва я да седне, нахранва я. Като поседи известно време, болестта остава доволна от човека и сама си излиза. Тя казва: „Един път в годината дойдох на този човек и той ме прие както трябва.“ Като добър християнин, този човек ѝ казва: „Много ми е приятно, че ме посети.“ Обаче, ако започне да роптае, да проклина съдбата си, че му дотегнало да се занимава с болести, болестта ще се затвърдява още повече и няма да го напусне. Болестта носи повече благословение, отколкото трябва. Тя е много щедра. Като дойде при някой човек, тя го натоваря толкова много, че той започва да страда от нейната щедрост. Големи подаръци носи

болестта на човека.

Сега вие не вярвате в това, което ви казвам, но и аз не искам да ви убеждавам. Казвам: Болестта е много щедра. В света има два вида същества: едните носят радости, а другите – скърби. Първите същества дават изобилно, но ако ти не си доволен от това положение, тогава ще дойдат вторите, ще ти дадат и от своето изобилие, от скърбите. Ако аз съм на ваше място и имам скърби повече, отколкото ми трябват, няма да отида между хората, но ще отида в някоя гора и ще туря гърба си на едно дърво, ще взема нещо от него. После ще си туря гърба на второ, на трето дърво. Така ще обиколя около десетина дървета и ще си отида у дома си. Някой ще каже: „Кой ще ходи да се скита целия ден из гората?“ Значи, да правиш грешки, да се гневиш и сърдиш целия ден, това може. А да отидеш в гората да се обмениш с дърветата, това не може. Аз бих предпочел да се запозная в един ден с десет дървета, отколкото цял ден да мърморя. Ако ме срещне някой и ме види как поставям гърба си на дърветата, ще ми се смее. Затова не трябва да казвате какво правите. Питат ли ви какво правите в гората, ще кажете, че се облягате на дърветата, за да си починете. И това е право, защото до този момент сте имали голяма тежест, която дървото ви отнема и ви става по-леко. Като поставите гърба си на десетина дървета, съвсем ще ви олекне.

Ето защо, искат ли хората да се лекуват, те трябва да започнат от растенията, защото растенията водят чист живот. От всички същества, които днес живеят на Земята, растенията са най-чисти. И между растенията има някои със сприхав характер. Например, пелинът има сприхав характер. И лайкучката не е много мека. Тя действува особено лековито. Ако не сте разположени, ако нямате апетит, пийте няколко деня подред лайкучка. Сварете си всеки ден прясна и пийте сутрин, на гладно сърце, по една чашка. Като правите това три–четири деня наред, разположението и апетитът ще ви се възстановят. Белият цвят на лайкучката показва чистота и щедрост, тя е готова да се жертвува. Жълтият цвят на тичинките ѝ показват разумност. Горчивината ѝ показва, че има нещо, което не е от висока култура. Горчивият вкус на някои растения показва, че те се отнасят към солите. Солите биват на вкус солени, солено-горчиви, солено кисели или стипчиви. Ако човек не разбира сладкия вкус на нещата, тогава иде соленият. Ако и соления не може да разбере, иде горчивият. Щом разбере горчивия, соленият ще дойде. Щом разбере соления, ще дойде сладкият вкус. Лайкучката казва: „Аз съм горчива.“ Но като разбереш горчивото, ще дойде соленото. Щом разбереш соленото, ще дойде сладкото.

Вие казвате: „Защо Бог е създал горчивите неща?“ За Бога горчивите неща

са сладки. В Божествения свят няма горчиви работи. Там има само сладки работи. В ангелския свят има и горчиви, и сладки. В човешкия свят Бог е наспорил работите. Там има и сладки, и горчиви, и солени. Ако искате да разпределите нещата точно, ще знаете тогава: в човешкия свят има горчиви работи, в ангелския – солени, а в Божествения – сладки. Следователно, искате ли сладки работи, ще отидете да купите от Божествения свят. Искате ли солени работи, ще отидете да ги купите в ангелския свят. Искате ли горчиви работи, ще ги намерите в човешкия свят, между хората. Кой ви е виновен, че вие купувате от хората повече стока, отколкото от другите светове? Ако всичко в живота ви е горчиво, това показва, че сте си купили повече горчиви работи, отколкото ви е трябвало. Щом имате горчивини повече, отколкото трябва, продайте излишното от тях. Споделяйте горчивините си с хората, но не лишавайте хората от горчивините. Горчивините са необходими в човешкия живот. Ако лишите хората от горчивини, вие ще ги направите лоши. Искате ли да направите човека човек, турете му в живота нещо горчиво. Искате ли да го направите ангел, турете му нещо солено. Искате ли да го направите Божествен, турете му нещо сладко. Някой казва: „Аз искам да стана Божествен човек.“ Ще ядеш сладко. „Искам да стана ангел.“ Ще ядеш солено. Ангелът не е като човека. Христос казва: „Ако солта избезсолее, трябва да се хвърли навън.“ В каквато доза да вземете истинската сол, тя носи живот на човека. Като яде солено, умът на човека се прояснява. Изобщо, киселите и солените работи събуждат активност в човека. Безвкусните работи не събуждат никаква енергия. Горчивите работи също събуждат енергия в човека. И на болния като дадете два–три пъти горчиво, той се отказва от него, намира, че му е достатъчно.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че имате страдания и изпитания, но понякога не е добре да се казва на човека как да си помогне. Като мине изпитанието или страданието, той сам ще се научи. Идвали са при мене бедни хора, болни и като виждам, че нямат пари да се лекуват с лекари, аз ги съветвам да излизат рано сутрин, преди да изгрее Слънцето, да го погледат една–две минути, да си попекат гърба на Слънцето около един час и да си гледат работата. От слънчевите лъчи ще се подобри здравето им. И главата им, и гръбнакът им ще минат. Но те от голямо пристрастие отиват да гледат Слънцето, стоят дълго време, като мислят, че изведнъж могат да се излекуват. В това отношение те приличат на онзи турски манафин от Мала Азия, който отишъл при един турски лекар да се лекува. Лекарят му дал едно лекарство, от което да употребява по три капки три пъти на ден. Манафинът купил лекарството и си казал: „Кой ще го пие по три капки, да си губи времето? Пък и цяла неделя и повече даже ще мине, докато оздравея. Чакай да изпия лекарството изведнъж, че в един момент да оздравея.“ Той изпил цялото шише лекарство, но се прострял на

земята.

Няма защо да стоите пред Слънцето с часове, да минавате за идолопоклонци. Видите ли, че Слънцето изгрее, дайте му гърба си и кажете: „Искам да ми направиш една разтривка.“ Наистина, няма по-добри масажи от тия, които Слънцето прави на гръбначния стълб на човека. По-добър масажист от слънчевите лъчи, които действуват от сутрин до обяд, няма в света. Ако ти не вярваш в Бога и не обичаш това, което Той е създал, ти ни най-малко няма да се ползуваш от Неговите блага в живота. Когато се грееш на слънце и използуваш слънчевата светлина, ти трябва да мислиш за светлината и в това време умът ти трябва да бъде в главата. Ако не вярваш в силата на слънчевата светлина и си казваш: „Я оздравея, я не“, ти няма да имаш никакъв резултат. През това време умът ти ходи по търговия тук-там и не можеш да се ползуваш съзнателно от светлината. Ето защо, когато се лекуваш на слънчевата светлина, ще мислиш само за светлината, за нищо друго. Достатъчно е да концентрираш ума си половин час към Слънцето и слънчевата светлина, за да имаш резултат.

[Сега, всички неща] в живота са добри, но вината е в човешкия ум, който е много разсеян. Искаш ли да концентрираш ума си, започни да се занимаваш с един предмет. В това отношение програмата на сегашните гимназии и университети не е добре направена. Там са застъпени няколко разнообразни предмета, в голям курс, по няколко тома, и всичко това трябва да влезе в главата, да се научи. Памет се изисква за това. Дойдете ли до германска или романска филология, или до правото, до математиката, навсякъде се изисква точен език, никакви излишни думи. Само при това положение можете да очаквате някакъв резултат.

Съвременните хора минават през живота, без да го ценят. Те поглеждат към тялото си и казват: „Еди-кой си има по-хубаво тяло от моето.“ Да имате по-хубаво тяло, това значи да ви впрегнат на голяма работа. Христос, Който имаше най-хубаво, здраво и красиво тяло, Го впрегнаха на такава работа, дадоха Му такъв товар, какъвто никой човек на Земята досега не е носил. Всички хора след Христа, които станаха светии, апостоли, мъченици, имаха хубави тела. Вие искате без да работите да имате хубави тела. Това е невъзможно. Ако искаш от Бога хубаво тяло, ти трябва да бъдеш готов да работиш с това тяло. Ако искаш да имаш отличен ум, ще го впрегнеш на най-хубава работа. Ако искаш да имаш отлично сърце, пак по същия закон ще го впрегнеш на най-благородната работа. Тъй щото, искате ли отлично тяло, отличен ум и отлично сърце, вие трябва да бъдете готови за най-красивата и голяма работа. Аз не говоря за неразумната работа. Ще работиш, но със съзнание. Един часовникар,

който разбира от своето изкуство, ще свърши работата си за десетина минути. Който не разбира от занаята си, ще употреби цял ден и нищо няма да свърши.

Един господин си купил един хубав часовник и го употребявал малко време, но наскоро забелязал, че часовникът му спрял, не върви нещо. Той го занесъл при един опитен часовникар и му казал: „Часовникът ми е нов, но не зная защо изведнъж спря и не върви добре.“ Часовникарят отворил часовника и видял, че вътре влязла една въшка. Той духнал един път, въшката изскочила навън и часовникът започнал да върви. Часовникарят не казал на клиента си коя била причината. Господинът се почудил, че толкова скоро поправил часовника и казал на часовникаря: „Да бях знаял, че толкова лесно може да се поправи, и аз бих духнал.“ – „Да, но ти не знаеш как да духнеш.“ – „Колко да ти платя?“ – „Двадесет лева.“ Значи, за едно слабо духане ще дадете двадесет лева. Господинът не подозирал, че като отварял часовника си да разгледа вътрешността му, паднала една въшка, която спряла движението на часовника.

Казвам: Ако човек с едно духане не може да изкара въшката вън от своя часовник, къде е неговата сила? С едно духане, той трябва да изкара въшката навън. Тази работа става много лесно. Часовникарят има много деликатни щипци, с които пипа часовника. Но този часовникар е бил добър, искрен човек. Той можа да вземе часовника, да го подържи известно време в дюкяна си, и макар че само ще духне, да изкара въшката навън, но като дойде притежателят на часовника, той ще му каже, че е имало много работа в него, нместил колелото и ще му вземе сто лева. А този часовникар пред него още духна и му каза да плати само двадесет лева.

Часовникът, който носим на часовникаря, това сме ние. Достатъчно е да влезе в ума ти една неорганизирана мисъл и ти не можеш вече ясно да мислиш. Достатъчно е да влезе в сърцето ти едно неорганизирано чувство и ти преставаш да чувствуваш право. Достатъчно е да влезе във волята ти една постъпка неорганизирана, като тази въшка, и ти преставаш да постъпваш право. Какво трябва да правиш, ако сърцето ти не работи, ако умът ти не работи и ако волята ти не работи? Ти трябва да отидеш при часовникаря. Какво ще прави часовникарят? Ще духне само. Понякога с едно духане става работата, но някога с духане работата не се нарежда.

Ще ви приведа сега един анекдот, не зная доколко е верен. Един германец иска да отиде от Мюнхен за Берлин, но няма пари. Той среща един свой приятел и му се оплаква, че иска да отиде в Берлин, но няма пари за билет. – „И без билет можеш.“ – „Как така?“ – „Ето какво ще направиш – казал

приятелят му. – Ще се качиш в трена и когато кондукторът дойде да иска билет, ти ще туриш пръста си на устата и ще духнеш, а пръста си ще насочиш наляво.“ В това време приятелят му купил билет, дал го на кондуктора и казал: „Утре ще пътува един господин за Берлин. Като му искаш билет, той ще духне с ръката си. Видиш ли този господин, ще го оставиш свободен, ще знаеш, че билетът е за него.“ Като се качил на трена, кондукторът дошъл, но той духнал с ръка и кондукторът си заминал, не му искал билет. Като седял в трена, той си мислел: „Много лесно става тази работа. Без билет, с едно духане само, може да се пътува.“ Като свършил работата си в Берлин, той се качил пак на трена и тръгнал за Мюнхен. По едно време кондукторът дошъл да иска билети. Този започнал да духа с устата си, да сочи с пръст наляво, но работата този път не върви – билет му искали. Като видели, че няма билет, те го свалили от трена. Той трябвало сега да пътува от Берлин до Мюнхен пеш. Като видял приятеля си, той му казал: „Знаеш ли, че с това духане не можах да се върна обратно? Искаха ми билет.“ – „Ти не си знаел как да постъпиш. Сега трябваше да духаш на обратната страна, понеже се връщаш.“

Същото става и с нас. Понякога на отиване ни върви с това духане, но на връщане не върви. Ако се намери някой да плати за тебе, тогава с едно духане само работата върви, но ако няма кой да плати, колкото и да духаш, работата не върви. Във вярата има един закон. Хванеш ли закона, той плаща за тебе. Той ще плати на кондуктора за тебе и ще каже, че имаш билет. Но ако на връщане не си хванал този закон и той няма да ти плати билета. Тогава кондукторът ще те свали от трена. Следователно всички работи, които ние вършим доброволно и от любов, там законът работи. В този закон всичко е предвидено. В света има един порядък на нещата, който трябва да се спазва. Според този порядък, каквото ти се каже да направиш, трябва да го направиш. Не го ли спазваш, идат изключенията на живота.

Ще ви приведа друг един пример. Той е станал някъде в Ню Йорк с един голям банкер. Обикновено, в България или другаде макар, като става въпрос да взимате пари назаем, непременно трябва да представите трима души поръчители. И то мазни поръчители, които да имат и къща, имот. Ако имате такива поръчители, и вие, и родителите ви ще бъдете почитани. Един ден се събират дванадесет госпожи от висшето общество, членки на някакви благотворителни дружества, и решили да отидат при един голям банкер, да искат помощ за тези дружества. Банкерът минавал за голям скъперник, но въпреки това те разчитали, че той ще им даде най-малко двадесет–тридесет хиляди долара. Те разправили за какво са дошли и очаквали да им даде нещо. Той ги изслушал внимателно и извадил от касата си сто долара. Те взели парите, но си отишли възмутени от него.

Наскоро след това една млада, красива мома, отишла при този банкер за една услуга. Тя влязла в кантората му, поздравила го вежливо, усмихнала се, погледнала го и казала: „Моля, мога ли да Ви помоля за една услуга?“ Той веднага скочил на крака и отговорил: „Кажете какво обичате, на Ваше разположение съм.“ Тя му казала: „Имам нужда от двадесет и пет хиляди долара, ще Ви моля да ми услужите.“ Той веднага извадил от касата си двадесет и пет хиляди долара, предложил ги на момата и казал: „Когато обичате, пак елате. Аз съм на Ваше разположение.“ Тя не му говорила, че иде в името на Бога, че иде за сиромаси, но той като я погледнал, веднага ѝ дал каквото искала.

Ще кажете, че тази мома го омагьосала. Не, момата е постъпила по закона на любовта. Когато момата си излязла от кантората на банкера, той си казал: „Дали ще дойде втори път при мене? Не зная какво стана, но трепна ми някак сърцето. Сега си мисля, колко жестоки хора сме ние, банкерите. Моето сърце досега не е трепвало, никога не се замисляло за другите хора. Колко хубаво било да ти трепне сърцето за твоя ближен! Благодаря на Бога, че ми изпрати това същество, да ми трепне сърцето. Ако дойде втори път, ще ѝ дам петдесет хиляди долара.“

Момата е разбирала закона на любовта. Като влязла при него, тя е могла да събуди Божественото в него, едно от най-добрите качества в човешката душа. Тя не е гледала на него като на скъперник, но като на човек, който може да отвори сърцето си и да разбере нуждите на човека. Той се съзна и разбра, че е жесток човек. „Радвам се – казва той, – че сърцето ми трепна. Радвам се, че ме посети един добър човек, който видя в мене красиви заложби.“ Казвам: Благословение е за всекиго да те срещне един добър човек, който да види доброто и хубавото в тебе и да знае как да те погледне. Дали в дома ви ще дойде или на пътя си ще срещнете такъв човек, той е благословение за вас. Това е Божественото.

Та казвам: Ние сме призвани на Земята да носим великото, Божественото. В това седи бъдещата култура. Всеки човек ще гледа не да прави добро, но да изяви любовта, която ще бъде динамическа. Великото благо на живота ще тече през нас, както сега реките текат през градините и ги напояват. Великото благо ще тече, както светлината непрекъснато се разнася навсякъде.

Ако беше останало на нас да осветяваме Земята, никога не бихме могли да направим това. Как бихме могли да изплатим това осветление? Даже и това осветление, което иде от Слънцето, с нищо не можем да го изплатим. Колко би трябвало да платим за светлината, която иде от Слънцето? Тази

светлина носи радост, носи знание, любов. Тя слиза с превозни средства на светлината. Лъчите, които идат от светлината на Слънцето, носят със себе си Божествената любов. Слънцето е само предавател на тази любов. И Писанието казва: Да не се поклониш на това, което Бог е сътворил, но да се радваш на това благо и да благодариш на Бога, че чрез това Слънце, като извор на живота, Той изпраща Своята любов. Вие трябва да гледате на Слънцето като на факел в Божията ръка. Като изгрее Слънцето, вие трябва да си представяте, че Бог го носи като факел в ръката Си. И вие виждате този факел, но не виждате ръката, която го носи. Слънцето свети, но зад него е Бог, Който свети и изпраща светлината и любовта Си чрез него. Любовта, която иде от Слънцето, внася радост и веселие в нашите сърца. Ние трябва да благодарим на Бога, Който ни говори чрез светлината и топлината на Слънцето. Светлината влиза в нашите умове и сърца, а топлината – в нашия слънчев възел.

Вие гледате огъня на огнището, виждате как горят дървата, гледате светлината на Слънцето, но нищо не ви радва. Вие искате да бъдете щастливи. Какво щастие търсите, и вие не знаете. Щастието постоянно тече. Божията любов тече в сърцата ни, Божията мъдрост – в умовете ни, а Божията сила – в организма ни и постоянно ни обновява, но въпреки това хората остаряват преждевременно. Защо? – Постоянно се тревожат. Всички се питат какво ще стане с тях. Който служи на Бога, той постоянно се подмладява. Ако служи на Бога, и на осемдесет и пет–деветдесет години да е, човек пак ще бъде млад. На онзи свят стари хора не приемат. Там приемат само млади. Досега на онзи свят са приели само двадесет и четири старци. Сега се приготвя място за още един старец. Колкото млади хора да отидат там, всички ще ги приемат, но отиде ли някой стар, те веднага го връщат назад и казват: „Стари хора тук не приемаме.“ Старите хора са за Земята, а младите – за небето. Ангелите са все млади, те са работници, които Бог постоянно изпраща на работа. Писанието казва, че младите хора, наречени ангели, са работници на небето, които се изпращат от време на време на Земята, да служат на старите, които остават да се учат. Слушате някой да казва за себе си: „Остарях вече.“ Тъкмо си сега за ученик. – „Не мога да работя.“ Щом не можеш да работиш, ще учиш. Ще вземеш книгата и ученически пособия и ще започнеш да учиш. Старият няма да копае с мотиката, но ще вземе книгата, да учи. Този е най-лесният занаят. Той ще се учи да говори, да бъде красноречив. Това е най-лесният занаят. Българите мислят, че да свири човек е лесна работа.

Преди години един българин търсил някаква служба, но дето погледнел, все мъчни му се виждали службите. Той постоянно обикалял, да намери някоя лесна служба. Това било във Варна. Един ден, като обикалял, видял в

градината един човек, който махал само с пръчка, а другите свирят. – „Ето една лесна работа“ – си казал той. Подал заявление да го назначат да маха с пръчката.

Не е лесна работа да махаш с пръчка на тия, които свирят. Не е лесно човек и да учи. Знаете ли колко чувства и способности трябва да се събудят в човека? При това, за всяко чувство и за всяка способност се изискват специални методи. Например, какъв метод трябва да приложите за развиване на своята памет? Човек не може да бъде паметлив, ако умът му не е свързан със сърцето. За да развива паметта си, човек не трябва да ангажирва ума си с много мисли. При това, искаш ли да запомниш един предмет, ти трябва да го обичаш. Много методи има за усилване на паметта, но по-лесен метод от този, който ви казах, няма. Искаш ли да усилваш паметта си, започни да се занимаваш с предмет, който обичаш. Когато обичаш един човек, ти лесно можеш да запомниш името му. Не го ли обичаш, и двадесет пъти да ти споменат името, няма да го запомниш. Ако обичаш един човек, в три месеца отгоре ти можеш да го научиш. Ако искаш да бъдеш добър, обикни доброто.

Човек не се ражда добър. Човек се ражда с възможности да бъде добър, да бъде справедлив, да бъде умен. Това е един резултат. Да бъде човек умен, това е един резултат, който се дължи на усилието на неговия ум, на усилието на неговото сърце, на усилието на неговата воля. Разумността на човека се дължи на усилието на неговия дух и на неговата душа. Духът и душата раждат разумността. Умът е дете, родено от духа. Затова е кръстен Манас. „Манас“ означава „същество, което мисли“. Значи умът е дете, което мисли и то е родено от Божествената мъдрост и Божествената любов. В Божествения свят децата имат любов към истината. Значи, имаме любов към децата, любов към мъдростта и любов Бога – към Онзи силния, крепкия. Любовта към любовта е любов пък към Бога, но към Този, Който се грижи за нас, Който ни възпитава, Който ни изкупва. Бог е Бог на любовта. Той е Онзи, силният, Който е създал света, Който е направил всичко, Който е проектирал живота. На този Бог ние трябва да служим. Той е Бог на любовта.

И тъй, когато служим на любовта, никакъв ропот няма да дойде. Ропот има само в света. Ропотът произтича от факта, че хората се чувстват оскърбени и мислят, че никой не ги почита и уважава. Питам: една голяма река може ли някой да я обиди? Водата в океана може ли някой да я обиди? Малките работи се обиждат. Една капка вода можеш да обидиш, можеш и да я окаляш, но голямата вода никой не може да я обиди. Ако си една капка вода, не търси почит от хората. Свърши си работата и след това влез в голямата вода, дето ще имаш почит. Тогава ти ще се ползуваш от

почитта на голямата вода. Следователно, ако ти участвуваш в голямото, ще се ползуваш и от неговата почит. Но хората днес делят любовта, вследствие на което не получават това, което очакват. Казваш: „Ама аз го обичам.“ Любовта не е достояние само на тебе. Любовта е достояние на всички същества. Тя е нещо свято, което не се дели. Следователно всяко нещо, което се дели, не е реално. Това, което не се дели и което произвежда целостта на нещата, е реалното в света. Казано е за Бога, че Той е онова Вечно Начало, Което изменя всичко в света, а сам Той остава неизменяем.

Та казвам: Помни, че и при най-големите изпитания, когато никой не може да ти помогне, ти можеш да се обърнеш към Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и макар да не Го виждаш, Той ще ти помогне. Каквото ти трябва, от Бога искай, но никога не искай излишни работи. Научете се да искате това, което ви е потребно. Искайте от Бога светлина за ума си, топлина за сърцето си и сила за тялото си. Щом имате светлина, знанието ще дойде. Щом имате топлина, хубавите и възвишени чувства ще дойдат. Щом имате сила, здравето ще дойде. Щом си здрав, щом имаш сила, щом имаш светлина, топлина, всичките ти работи ще бъдат постижими. Ако си светлина, всички хора ще дойдат при тебе, защото всички имат нужда от светлина. Нали всички сте били ученици? Задавали са ви някои мъчни задачи, които не можете да решите изведнъж. Вие седите, решавате, но не можете да дойдете до никакъв резултат. Работите час, два и по едно време ви блесне някаква светлина в ума. След това веднага решавате задачата. Щом имате светлина, въпросите лесно се решават. Това става не само с математиката, но и по всички предмети. Това сте опитвали и по естествените науки, и с езиците. Има един закон – законът на любовта. Според този закон, ако имате любов към това, което изучавате, веднага ще имате резултат.

Някои хора са по-даровити към езиците. Те имат признак. На окото им е белязано, че те са даровити към изучаване на езиците. Като изучавате френология, ще видите, че онзи, който е паметлив, има особена черта на лицето си. Онзи, който е музикант, също има особен белег на тялото си. Математикът също има особен център на челото си, по който се познава, че е добър математик. Поетът има една хубава крива линия на челото си. Всички дарби и способности са написани на човешкото лице. Вие трябва да имате огледало, да се изучавате, да видите какви дарби имате в себе си. Като се изучавате, ще видите какво трябва да развивате в себе си.

Вие работите до едно време и после, като се погледнете в огледалото, казвате: „Остарях вече“. На лицето ви се явяват бръчки, лицето потъмнява. Знаете ли какво представят бръчките на човешкото лице? Като ви гледам, аз намирам, че лицето ви е една нива, която трябва да се изоре и посее.

Ако от невидимия свят видят, че вие не работите, те слизат отгоре със своето рало и започват да орат и да сеят. Ако вие не орете и не работите, те ще работят. Където разорават, те турят право на собственост. Тогава вие започвате да чувствувате, че не сте собственици. Вие казвате, че сте остарели и не можете да работите, но те свършват всичката работа. Тогава вие искате да откупите от тях нивите си и питате колко им струва цялата работа. Те казват, че трябва да се отплатите на природата. Тези, които са работили на вашата нива, това са хора на любовта. Ще ги поканите, ще им дадете угощение и ще им кажете: „Както работите вие, така и аз ще работя. Отсега нататък аз ще мисля добре, ще чувствувам добре и ще работя добре, с любов." Щом обещаете, че ще направите това, те ще подпишат с вас един договор и ще си заминат. Те ще ви пожелаят успех в работата и ще имате успех. Кое е по-добро: да си направиш една къща или да имаш един добър приятел? Да свържеш приятелство с една душа, това е повече и от най-голямото материално богатство. Като отидеш на онзи свят, и там ще срещнете своя приятел. Ако имате всичкото богатство, а нямате приятел, какво ви струва това богатство?

Та казвам: Ако вие развиете вашия ум, вашето сърце и вашата воля, то като отидете на онзи свят, вие ще имате приятели и между светиите, и между ангелите. Ако имате любов, Бог ще бъде ваш приятел. Следователно, работете с ума си, работете със сърцето си, работете и с волята си. Това е практическо приложение, за което се изисква един дълъг период от съзнателна и красива работа. Не мислете, че още сега можете да отидете на онзи свят. Не, още дълго време ще останете да живеете на Земята. Докато не свършите работата си на Земята, вие не можете да отидете на онзи свят. Някой казва, че не иска да се върне на Земята. Не, вие ще се върнете на Земята. Въпрос е само след колко години. Едни ще дойдат след четиридесет и пет години, други – след двеста и петдесет години, трети – след хиляда години, четвърти – след две хиляди и шестстотин години. Онези от вас, които ще дойдат след две хиляди и петстотин години, ще намерят безсмъртни хора, т.е. такива, които няма да умират. Отидете ли в някоя гостилница, достатъчно е да се усмихнете само на гостилничаря и той веднага ще ви даде от най-хубавото ядене, без никакви пари. Ще отидеш в един магазин за дрехи – като се усмихнеш, веднага дрехите ще дойдат. С една усмивка всичко ще имате. Научете се сега да се усмихвате така, че в усмивката ви да присъствува умът, сърцето и волята ви. Имате ли такава усмивка, всичките ви работи ще се наредят добре.

Подхранвайте вашите мисли със силата на любовта. Подхранвайте вашите чувства със силата на любовта. Подхранвайте вашите постъпки със силата на любовта.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

7-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_11_22 Хубавата страна
лекция пред общия окултен клас

ХУБАВАТА СТРАНА

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно. Времето тихо и студено.
През нощта прехвърча сняг.)
„Отче наш“
„В начало бе Словото“
„Махар Бену Аба“

Представете си, че вие отидете в странство, научите един език, но няма кому да говорите. В годината само веднъж се случва да говорите на този език. И след 10–15 години вие ще изгубите своя навик.

Най-първо може да се зададе въпрос: какъв е смисълът на живота? Ако котката си зададе въпрос какъв е смисълът на нейния живот, как ще си отговори? Най-първо тя не може да си отговори на въпроса. Или ако една птица си зададе този въпрос, как ще си отговори? И тя не може да си отговори на въпроса. Тя ще си отговори на този въпрос така: „Аз съм родена, за да хвъркам.“ Но ако през целия си живот човек хвърка, какво ще постигне? Или ако рибата си зададе въпрос: „За какво съм родена?“, ще си каже: „Аз съм родена да плувам.“ Но ако през целия си живот плува, какво ще постигне? Или някой религиозен казва: „Да ходя в църква.“ Но ако през целия си живот, сутрин, обед и вечер, ходи в църква, какво ще придобие от църквата? Или ако попита някой защо се родил човек. Той може би да си отговори така: за да се облича по три пъти на ден с разни костюми. Ако прави това, какво ще добие? Все ще добие нещо.

Казвам: Хората са дошли на едно място, че те си задават задачи според степента на своето развитие. Търговецът казва: „Смисълът на моя живот е да бъда търговец: да купувам и да продавам.“ Банкеринът казва: „Аз съм роден, за да обменям пари: да давам назаем и да вземам това, което съм дал.“ И в края на краищата от всички професии, които съществуват, като теглим един баланс, какво придобиват хората? Търговецът в края на краищата до известна степен забогатява, забогатява и после осиромашава.

Трябва да се преведат нещата. Имате събиране и изваждане, плюс и минус. Да даваш и да вземаш. Или да изваждаш и да събираш. Какво нещо е изваждане и какво събиране? Какво значи думата „събиране“? Човек трябва да си зададе този въпрос. Някой казва: „Аз трябва да събирам.“ Какво ще събираш? Много работи можеш да събираш: трески, пясък,

съдрани книжки, съдрани дрехи и прочее. Някой казва: „Ние да се събираме." Хубаво, като се събират двама души, какво ще направят? Или казва някой: „Да изваждаме." Какво трябва да изваждаме? Нали някой път някой казва: „Да извадим дрехите от коритото." Но дрехите, като се извадят от коритото, може да са опрани добре, а може да не са опрани. След като се извадят от коритото, дрехите добиват ли нещо? Дрехите, като се турят в коритото, ти събираш дрехите с коритото. И след като си правил един дълъг процес, какво е спечелила ризата? Тя е изгубила нещо ценно. Тя е изгубила своя тор. Наториш нивата. Хубавото на ризата отишло навън. Тази риза е седяла при някой учен човек. Той може да я е носил цяла година, нямало кой да я пере. И тя е придобила всички научни работи, всичкият научен магнетизъм е влязъл вътре и сега, като [я] опереш, измиваш всичкия магнетизъм. Ако ти вземеш ризата на един светия, знаете ли какво ще стане? Ти искаш да я очистиш. Той като не я е очистил, ти ще я очистиш!

Често ние постъпваме неразумно. Например, ако вземе един начернена книга и я пречисти, и ако изтърка всичко, каквото е написано, питам: Какво ще добие книгата?

Сега, някой път човек е малко сприхав. Казват: „Да стане мек." Че, ти ако му премахнеш неговата сприхавост, знаете ли какво ще излезе? Някой път аз разсъждавам. Пътят, по който върви мисълта ми, не е много трезвен. Да кажем, че имаш един кон, който работи. Но има навик да хапе. И най-после казваш ти: „Ти много си го охранил. И затова, я го дръж гладен, цяла година му давай само слама, без зоб." Ще почнат да му се четат ребрата. И няма да рита и хапе. Много добър ще стане. Отличен кон, но едва ще се клати. Казваш: „Избави се той от един лош навик." Но този кон за работа вече не го бива. Та, ако конят стане кротък и не хапе, той и не работи вече. Предназначението му е, като се впрегне в каруцата, да тегли последната. По-добре да я тегли и да хапе и рита, отколкото да не рита и да не хапе, и да не тегли. Това е от практично гледище.

После, слушам мнозина да казват: „Ние ще живеем добре." Хубаво, как трябва сега да се живее добре? Казват: „Че ти целия ден ходиш." Ходенето е живеене добре. „Ние не сме справедливи" – казваш. Как не сте справедливи? Целия ден работиш с ръцете си, вземаш нещо, разместваш нещо: чинии, паници, дърва, нареждаш с ръцете си. На всяко дърво му даваш място. И на всяка риза, шапка и прочее. Казваш: „Отлично е наредена тая къща, всяко нещо е турено на мястото си." Какво му липсва? Казват: „Не живееш добре." Има един вътрешен процес. Отвън може човек да бъде справедлив във физическия свят, но в сърцето не е справедлив. Това подразбира, че всяко чувство не е на мястото си. Или не е

справедлив в мислите си. Ако той не е справедлив, трябва да се знае къде е несправедливостта: в сърцето си или в ума си.

Да допуснем, че двама души спорят. Казват: „Вие обичате някого повече." Че, какво лошо има, ако вие обичате някого повече? Казват: „Той еди-кого си обича повече." Какво лошо има в това? Ако майката обича повече детето си, какво лошо има в това? Че, коя птичка не обича своите деца повече? Казват: „Трябва да обичаме всички!" Тая идея – да обичаме всички – е идея неразбрана. Вие правили ли сте някой път опит да обичате всички? Най-първо, ти не можеш да мислиш за всички. Представлявали ли сте [си] вие да обичате всички хора? Да услужваш на всеки един човек от един милион души. Представи си, че си един слуга и на един милион души трябва да услужиш, да им дадеш храна сутрин, за обяд и за вечеря. Какво ще стане с тебе, ако така правиш една година? Ако сравниш такава работа с праха, ще кажеш: „От този прах да се освободя."

Ние не разбираме идеята на израза: „Да обичаме всички." Тази е идея за Бога, не е наша идея. С това само констатираме, че Бог обича всички. И казваме някой път: „Какво представлява Бог да обича всички?" Той, като стане, веднага е промислил за всичко онова, което е създал, което е живо, което има съзнание. Бог мисли за тях. Бог е промислил за тях.

Да кажем, че някому са услужили сутринта, дали са му закуска. И ако аз го викам да му дам закуска, питам: моята закуска на място ли е? Ако дойде между вас един, когото вие всички обичате, и искате сутрин да му дадете закуска, можете ли всички да задоволите вашето желание? Ти казваш: „Друго време няма. А само сутринта." Вие сте 200–300 души. Може ли да задоволи той вашето желание да дойде на закуска едновременно на 200–300 души? Това е невъзможно!

За някого казват: „Той пее, като ходи." Че, кой не пее? Ти постоянно пееш. Въздухът излиза навън – пееш. И някой път, като си пял, не ти харесват пеенето. Като си работил, не ти харесват това пеене. Работата е пеенето. За да пееш, трябва да чуваш нещо. Всичко онова, което ти чуваш, е пеене. Под пение ние разбираме специфичното пение. В какво седи специфичното пение? Трябва да се направи един опит. Децата пеят повече, а старите по-малко. Когато щурците пеят пролетно време, какво показва това? Защо пеят щурците? И зимно време защо мълчат? Лятно време са млади, а зимно време са стари.

×

:

Какво означават тези два знака – на умножение и деление? Всеки от вас е делил, но знаете ли колко мъчно е да разделиш? Някой път и съдията дели. Някой път онзи, възлюбления, който е направил погрешка, съдията го раздели от майка му – осъди го на 4[–]5 месеца затвор. Всякой път умножавате. Имате два вида умножение. Можеш да умножиш добродетелите си, а може да умножиш погрешките си; можеш да умножиш придобивките си, а можеш да умножиш загубите си. Това е все умножение.

Какъв е процесът при придобиването? Отваряш раницата и туряш в нея нещо. Отиваш на екскурзия. Туриш в раницата три ризи, предполагаш, че по тоя път ще се изпотиш. Може да е лятно време, когато има 25–30 градуса топлина. Но зимно време, когато има 25–30 градуса студ, питам: като туриш трите ризи, ще се изпотиш ли?

Сега ще преведете какво означава изпотяването. В едно отношение да се изпотите [е] добро. А пък [в] другото отношение е лошо. В известен случай, ако се изпотиш, чрез потта се отварят порите на тялото – кожата диша. И тези нечистотии се изхвърлят навънка. Но чрез изпотяването голяма част от твоята нормална телесна топлина се намалява, става свиване на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек се простудява и веднага почва да усеща тръпки. При изпотяването голяма част от топлината се губи. Какво трябва да правиш? И ако изпиеш една–две чаши студена вода, съвсем ще загазиш. Какво трябва да се прави? Изисква се пиене на топла вода, за да възстановиш нормалната топлина. Това е във физическия свят.

Едно такова изстиване често става и в духовния или в умствения свят. Ако обикнеш един човек, ти ще се изпотиш. И ако ти се изпотиш и не пиеш топла вода, ще боледуваш после. Нали сте боледували от любов? Обикнеш някого и изстинеш.

Разправяше ми една млада мома една опитност. Тя казва: „Аз си бях свободна. Един ден срещнах един момък, който ми се харесваше. Най-първо си гугуцахме сладко – приятно ми беше. Един ден стана нещо, като че се завързахме. И само един ден бях щастлива. Един ден знаех какво нещо е любовта.“ Сега, аз не зная какво е чувствувала тя, но привеждам думите ѝ. Класическият език е любовта. Тя казваше: „Един ден бях щастлива и две години бях в ада. Две години се мъчих като някой вол.“ Значи тя е била един ден щастлива и две години в мъчение. Две години колко дни има? 730 дни. От тези дни ще извадите единия щастлив ден; ще извадите два дена, ще извадим всяка година по един щастлив ден. Остават 728 дена да се мъчиш. Питам сега: Струват ли си два дена при толкова дни

мъчение? Но в какво седяло мъчението? Аз си го предполагам, въображавам си го. Онзи, когото обичаш, те покани на гости и ти даде отличен, богат обяд, с всичките му плодове, сутринта, на обед и вечерта. На другия ден като дойде, кара те да ядеш сух хляб, мухлясал. Кара те една цяла година да ядеш сух хляб. И казва: „Нали ме обичаш – сух хляб ще ядеш; нали ме обичаш – суха пастърма ще ядеш, нали ме обичаш", ти това, ти онова. Тук е пресилена работата малко. Не е съвсем така.

Светът на любовта е свят на големи страдания. Всички искате любовта. Много учен трябва да бъдеш, много добър. Любовта е за най-силните хора. Това не е нещо за всякого. Детето не обича майката. Казват, че децата са доволни. Ни най-малко не са доволни децата. Майката, като силна, никога не пита детето. Съблекат детето и го турят в коритото с топла вода. Детето се уплаши от топлата вода и плаче. Тя търка и то плаче. Извади го навън, обвие го с пелени и го повърдаля. То плаче. И майка му му казва: „Ще мълчиш, аз те обичам." Детето казва: „Изкарай ме малко по-рано от коритото." Майката не го пита. Тя казва: „Трябва да изкъпя това дете." Детето мисли, че е минало през един изпит. И казва: „Моля, мамо, още веднъж да не ме туриш в коритото." На другата сутрин майката пак тури детето в коритото и пак го търка. То пак я погледне и казва: „Моля ти се, ще бъдеш така добра да не ме туряш в тази вода. Тя ме плаши." Майката казва: „Трябва да е болно това дете." На другия ден – пак в коритото. Всички деца плачат. Може би вие сте имали някои деца, които да не плачат. След като го къпят детето една–две години, някой път детето се разположи и цапа във водата. Нали има и такова нещо. Предполагам. В дадения случай майката има една идея, че трябва да се окъпе това дете, че порите му трябва да бъдат отворени и да бъде детето чисто. Но детето не разбира тази философия. Майката казва: „Ти отпосле ще разбереш."

Та казвам: Това е аналогия. Когато човек влезе в духовния свят, има такова корито. Майката ще те къпе. Като дойде бащата, и той ще те къпе. После, ако имаш и по-голям брат, и той ще те окъпе. По-голямата сестра, и тя ще те окъпе. На физическото поле има едно къпане, а пък там всяка сутрин има четири къпания.

Ето пример за къпане. Ще дойде някой и ще ти каже: „Ти не живееш добре." Ти ще влезеш в коритото и той ще почне да те къпе. Тъкмо излезеш и друг ще дойде и ще каже същото – пак ще те тури в коритото. Ще те тури и ще те разтрива. Две години четирима души всяка сутрин ще те разтриват.

Разправяше ми един: „Отидох веднъж в една баня. Казаха ми по-рано: „Като отидеш на баня, ще хванеш един теляк, да те изтрие хубаво." Отидох

при един теляк. Иде един манафин – теляк. Носи една дебела отривалка от козина. Аз съм българин, а пък той турчин. Той търка. Казвам му: „Ще ми одереш гърба.“ Той казва: „Какво казваш, ефендим?“ Той ме натиска още повече. Казвам му: „Ти не разбираш български. Така не се трие.“ Той трие навсякъде. Намерих си беля на главата. Виждам, че човекът иска да направи добро, но неприятно ми е това триене.“

Та казвам: В сегашния живот ние се намираме при такива теляци. Ние говорим на един език, а той не разбира. Той говори на друг език. Той натиска с кесията и търка. Ти видиш един човек и му казваш: „Ти не постъпваш добре.“ Някой е писал, ти му казваш: „Не пишеш хубаво.“ Някой пише така:

За последната буква казваш: „Това е много широко. Много пари струва. Да го събереш в малко пространство.“

Всяко нещо трябва да бъде хубаво направено.

На това т единият крак е по-дълъг, средният – по-къс, а третият – още по-къс.

(1) (2)

Някой пише Р така (1), а друг така: (2). Ако ти пишеш буквите Р и А, какво придобиваш? Ако произнесеш А, какво придобиваш? Буквата А е една основна гласна. Тя показва как да натовариш нещата. Ако ти не знаеш как да товариш и разтовариш ума си, ти не можеш да пишеш А. Буквата А товари. Буквата О показва, че знаеш как да определиш нещата, какво количество да вземеш. И гласната буква Е има смисъл. За да я произнесеш, трябва да знаеш как да се разширяваш и всяко нещо да го туряш на мястото му. Казваш: „Ето го! Иде!“ Виждаш някой човек, възклицаваш и казваш: „А-а-а!“ Натоварен е той, човек или кон. При А искаме някой човек да направи услуга, така че ние да сме доволни от неговата услуга. Това е А.

Ние искаме да живеем един добър живот. Добрият живот се отнася до краката. Искаме да бъдем справедливи. Това има отношение с нашите ръце: всякога да разпределяме нещата справедливо.

Ти трябва да слушаш и трябва да се научиш, когато ти говорят всички

хора, да ги разбереш и на всеки човек да дадеш съответно на това, което иска от тебе. Ти трябва да се научиш да гледаш и като гледаш един човек, да оцениш кое е хубавото в него. И да вземеш от него нещо, и да му дадеш нещо. Трябва да научиш изкуството на яденето. Ако един ти дава плодове от своята градина, ти ще вкусиш от тях и ще познаеш до известна степен какъв е този човек. Следователно в яденето ние опитваме доколко Той е благ. Като ядем всички плодове, ние се запознаваме с Бога чрез онова, което Той е направил. Ти ядеш ябълки, круши, пшеничен хляб, сладкиши. Чрез всичко това ще опиташ Божията благост. И ако ти ядеш както трябва, ако влизаш в света на тая храна и разбираш езика ѝ, ако разбираш това Божествено ядене, ти ще бъдеш здрав. Иначе ще боледуваш. И боледуването произтича от това, че не сме разбрали яденето: ядеш и не си доволен.

Или слушаш и не си доволен от слушането. Ти, като слушаш, трябва да бъдеш доволен от това, което ти се говори. Господ ти говори чрез вятъра и ти не си доволен. Той ти говори и ти не го разбираш. Хубаво ти говори, а пък ти казваш: „Дано да престане този вятър.“ Хубаво, престане вятърът. Грее слънце. Ако ти не разбираш защо грее Слънцето, защо духа вятърът, защо цъфтят цветята и текат реките; ти ако не разбираш смисъла на живота, какво си разбрал? „Аз искам да бъда щастлив човек“ – казваш ти. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако ходиш, ако работиш, ако гледаш, ако слушаш, ако възприемаш уханието на цветята, като ядеш. Всичко това е външната страна. И можеш да бъдеш щастлив, като мислиш добре, като чувстваш добре и като постъпваш добре. Мисленето спада към един особен свят, чувстването – към друг свят и постъпките – към друг свят.

Та казвам: При сегашните условия трябва да се даде съвсем друга насока на живота. Ти сам трябва да си дадеш тази насока. Никой не може да те научи как да живееш добре.

Вие сте правили опити. Имали сте деца. Тук имаме доста майки и бащи. Вашите деца, които сте отглеждали, щастливи ли са? И ако не са щастливи, къде е причината? Болният човек може ли да даде здраве? Двама души са болни и ще искат услуга един от други. Болен на болния какво може да помогне? Двама болни могат да си приказват сладко. Единият ще разправи своите патила. И казва: „Остави се, имам тази болка в крака си. Свива ме.“ Другият казва: „Имам нещо в корема и ме гърчи.“ Мен коремът и кракът не ме болят и се чудя какво го свива в крака или корема? Чудя се какво нещо е това болка. Казват: „Да не ти дава Господ такива работи!“

Аз посетих един български свещеник. Беше го заболял коремът. Този

човек седна на колене и почна да рита на земята. И се върти. „Гимнастика ли правиш?“ – го питам. „Каква гимнастика, пъпът ми се разви.“ Повикаха някого от селото, който е завивал пъп. Той дойде. Сега гледам как му завива пъпа този специалист-лекар. И най-сетне попът се изправи и каза: „Слава Богу, зави ми пъпа!“ Това развиване на пъпа зависи от една анормалност на човешките лични чувства. Има някои мускулчета долу, които се развиват. Вие нали сте завивали пъп? Знаете го по-добре.

Развиването на пъпа аз го считам за следното: когато някой път има нечистотии в кръвта, пораждат се болести. Има система, която е определена да изхвърли нечистотиите. Но ако нечистотиите са толкова много, че не могат да излязат по нормален начин и погледнеш, че някъде направили някой абсцес. Някой голям цирей забрал. Нали сте имали някога голям цирей? Циреите излизат, изобщо, повечето на врата. Те са нечистотии, които природата туря там. И ги изхвърля. Ще се подуе мястото, ще гнояса и ще се изхвърлят тези нечистотии. Ако човек е внимателен, те ще се изхвърлят. Той трябва да е внимателен, та чрез този цирей нечистотиите да излязат навън.

Но такива циреи стават и в човешкото сърце. Ти казваш: „Някое чувство ме мъчи.“ Но не е в корема. Цял ден не си намираш мястото. Не е болестта определена. Има общо помрачаване в ума ти, че не можеш да си намериш мястото. Или някой път има отслабване в нервната система на човека, в мисълта на човека. Някой път с години не можеш да разрешиш известна мисъл.

В това опитно училище на Земята, ние трябва да знаем да бъдем господари на своята нервна система. Да бъдем господари на мозъка си. Трябва да бъдем господари на своите дробове, на своя стомах и на всичките си мускули. И трябва да знаем езика на нещата. Всяко нещо си има известен език. Да кажем, че ти имаш известни мускули. Хиляди и милиони клетки са събрани, за да образуват един мускул или какъв и да е орган.

Например един пръст. Ако ти не разбираш как да си клатиш палеца, това показва, че в тебе има заболяване в нервната система. Ако искаш да знаеш дали твоята воля е на място, направи сутринта гимнастика с палеца си няколко минути. После с всички пръсти прави гимнастика. Обръщай ръката си на всички страни. Палецът е баща ти. Ако той е добре, работите ти ще вървят добре. Някой път човек си скрие палеца. Това показва, че ти се страхуваш. С това казваш: „Защищавайте ме, някаква опасност има.“

Здравословното състояние е: палецът е Божественият свят, той трябва да

възприема, той трябва да бъде отгоре. И като седиш, той трябва да дава насока на твоята мисъл. Този палец е изражение на едно правилно функциониране на твоя ум, сърце и воля. Ако твоят ум, сърце и воля действуват правилно, тогава палците функционират правилно. Ако умът ти функционира правилно, палецът на дясната ти ръка действува правилно. Ако сърцето ти действува правилно, то палецът на лявата ти ръка действува правилно. И ако и двата палеца действуват еднакво правилно, то значи, че волята е права. Учените хора са, които изучават това.

Когато човек заболее душевно, то почва да се отразява на големия палец и после и върху другите пръсти. Тогаз ти ще се молиш на Господа. Ще кажеш: „Искам моят палец да работи добре." Палецът означава волята.

Та казвам: Ако не знаем как да се обхождаме с тялото, което Господ ни е дал и в което живеем, как ще ни даде Господ други работи? Ако не знаеш защо ти е ръката, защо ти са краката, защо ти са очите, тогава какво знаеш? Някой така си навежда главата и е прегърбен. Така сгънат никога, никога не учете. Но гръбнакът да бъде отвесен. Щом много се навеждаш, ще се изкриви гърбът ти. А пък щом се изкриви гърбът ти, това е едно неестествено положение. После, отиваш някъде и очите ти са отворени повече, отколкото трябва. Тези хора, които са раждани вечерно време, очите им са големи, отворени. Така е и у всички месоядни животни. Той отваря повече очите си, за да може повече светлина да възприеме.

Та казвам: Ако вие изучавате очите, ще видите, че обикновените хора имат особена форма на очите; гениалните имат други очи; талантливите – други. На един гениален човек и ушите са другояче построени. Изучавайте строежа на ушите. Всяка придобивка, която вие придобивате в живота си, Господ я туря на вас като украшение. И това – в течение на ред поколения. Всички добри неща, които придобивате, Бог ги туря за украшение на вас. И всички лоши работи, които придобивате, и тях ги туря отгоре ви. Та, като погледнете един човек, ще видите какво е придобил.

Ние казваме: „Той е добър човек." Един човек, който няма добри очи, добри уши, добър нос, добри уста, не е добър човек. За мене добър човек е онзи, който има добри крака. Знаете ли какъв трябва да бъде добрият крак? И ръката ви трябва да бъде добра, и носът, и прочее.

Добрият човек трябва да има една отлична глава. На добрия човек и дробовете му трябва да бъдат добри, и стомахът му трябва да бъде добър. Всичко в него трябва да бъде в изящно положение, както Бог го е направил. Че това е смисълът на живота сега!

Ние казваме: „Да се освободя. Да умра, че да се освободя, като отида в онзи свят.“ Имайте една ясна представа: докато човек не стане добър, справедлив, умен, любящ, докато не обича Истината, той не може да бъде щастлив. Като отидете в онзи свят, кой ще ви обърне внимание, за какво ще ви обичат хората? Аз обичам един човек, понеже има добър ум, добро сърце и добра воля. Обичам един човек, защото е милостив; обичам го заради добрата му обхода. Човек се обича за нещо съществено.

Под думата „добро“ сърце аз не разбирам само едно движение. Под „добро сърце“ разбирам следующето: като се приближиш при човека с добро сърце, от него излиза нещо приятно. Добрият човек прилича на един хубав извор. И ти, като минаваш, можеш да си измиеш краката и те ще бъдат чисти. От сърцето на добрия човек излиза нещо добро. От ума на умния човек излиза светлина. И ти стават ясни нещата, като дойдеш при него. Той ти предава нещо.

Ние дотолкоз сме добри, доколкото можем да предадем от нашата топлина и на другите. Не да предадем нашата добрина, но добрината, която изтича от нас, да я предадем. И Писанието казва: „Никой човек не живее за себе си.“ Всеки човек е носител на Божественото. Ако очите ти не са един проводник на Божествената светлина, значи не си се научил да гледаш. Ако ушите ти не са проводници на Божията мъдрост, значи не си се научил да слушаш. Чрез слушането ще придобиеш морален характер. Най-първо се научете, когато ви говорят, да слушате хората. Онзи, който слуша, трябва добре да възприема. И когато говорите, говорете това, което трябва.

Като срещнете един човек, когото вие обичате, какво трябва да му кажете? Като ме срещне един художник, той няма какво да ми разправя. Той ще ми покаже, че знае да рисува. Ще ми покаже за половин час една хубава картина. Онова, което той изрисува, струва повече от това, което той може да разправи. То е обективно за мене.

Някой път вие, като дойдете, искате да си дадете форма. Всеки човек, като дойде, иска да се постави благоприятно. Изкуство е това. Каква поза трябва да вземеш? Трябва да вземеш една форма на очите, когато посрещаш онзи, когото обичаш. Ако той иска ти да го обичаш, ти като го погледнеш, да може любовта да излиза от тебе. Любовта тече. Любовта не се дели. Тя изтича. Непреривна е любовта. Ако търсят преривната любов, такава любов не съществува. Любовта е непреривна. Ако вие се мъчите да обичате само едното, вие се лъжете.

Когато дойде един човек, какво ще обичате в него? Най-първо хората се ръкуват. Може ли да ми предадете какво нещо е ръкуването? Ръкуването е най-първото, [то е] запознаването с женската, гладката страна на ръката, дето няма косми – това е мекият принцип. И тези хора се хващат така за ръцете. Я се хванете две сестри. Най-първо майките ви се запознават. Тези пръсти са децата, а пък дланите вътре са техните майки. Те искат да знаят как са вашите деца, слушат ли. Бащите са отгоре, на гърба на ръката. Затова при ръкуването големият пръст, палецът, ще хване бащата. Майките си повече прегръщат, имат повече любов, а пък бащата е по-строг, едвам пипа – да не би да се докачи онзи. Малко го почувствува отгоре. Някой път става и прегръщане. Бащата се радва. Той е по-благороден. Той се радва, че двете майки се прегръщат. Едната майка казва: „Много добра другарка имаш."

Някой път като се ръкуваш, усещаш, че имаш нещо недоволство и казваш: „Не му харесвам ръката." Кое не му харесваш? Някой път ръката му е суха. Сухата ръка не е здравословна. Или някой път ръката му е влажна. И влажната ръка не е приятна. Това показва, че чувствата не са в естествено положение. А пък сухотата показва, че умът не е в естествено положение.

Някой път може да направите опит, като прекарате дланта на дясната ръка върху дланта на лявата ръка. От лявата ръка излизат един род енергии, а пък от дясната – друг род енергии. И хубаво е някой път да направите това упражнение. (Двете ръце се поставят пред гърдите, с дланите им навътре към гърдите, дясната ръка върху лявата. Движение на ръцете настрани, бавно, до протягането на ръцете съвсем настрани в хоризонтално положение.) По този начин вие ще урегулирате трептенията на вашата симпатична система. В слънчевия възел някой път стават някои анормалности. И чрез това упражнение те се урегулират. Някой може да е писал книги върху това, но трябва разбиране на това. С хиляди години ще се учите на това. Това е един обширен свят. Като прекарваш така ръцете си в обратни посоки, като дойде до четирите пръста, трябва да ги прекараш много деликатно. През цяла седмица, сутринта като станете и вечер, като си лягате, ще правите по 10 такива упражнения. Два пъти: сутрин и вечер. Нека да бъдат по 6 упражнения. Тези 6 упражнения ще се редуват с други 6 упражнения, при които ръцете ще бъдат поставени пак пред гърдите, но с дланите една срещу друга, при което лявата върху дясната. Пак бавно ще се протягат ръцете настрани, додето дойдат до хоризонтално положение встрани. По 6 упражнения от всеки вид, правят всичко 12 упражнения. Тези 12 упражнения да се вземат за 5 минути. Ще се пада на всяко упражнение отделно по 25 секунди. Сутрин да се правят 12 упражнения за 5 минути. Също и вечер.

С това упражнение ще имате микроскопическа придобивка. Законът, който седи в разумното в света, ще работи във вас. Но при това упражнение умът ви и сърцето ви трябва да присъстват във вас. Най-малка работа е това. И когато го правите, никой да няма около вас. И никой да не пита защо го правите. Ако има някой друг, когато го правите, ще пита защо го правите. Ще застанеш сам. Никой да не те вижда.

Аз мога да ви заставя да го правите всички. Ако кажа, че ако правите всички това упражнение цяла година, ще спечелите два милиона, тогава ще го правите. А пък аз ви казвам: Никакви два милиона няма да спечелите. Ще придобиете едно трезвено състояние. Ще стане едно малко прояснение в ума ви. Един лъч от някоя нова светлина ще дойде в ума ви и един лъч от някаква нова топлина ще дойде в сърцето ви. Това е доста. Значи приели сме от Божественото, от което сме лишени. Когато слушаш и не възприемеш това, което Бог ти изпраща; когато гледаш и не възприемеш това, което Бог ти изпраща; когато ядеш и не възприемеш Божественото; когато работиш и в работата не възприемеш Божественото, ти се усещаш недоволен.

(Учителят ходи много бързо и нервно. След това Учителят ходи бавно и през това време прави това упражнение с ръцете си.) Ако ходите и това упражнение с ръцете не съвпада с движението на краката, то не е правилно. Когато съм в гората сам, аз така правя това упражнение. (Учителят ходи и прави това упражнение с ръцете.) Какво се добива с това упражнение? Добиваш една Божествена светлина, една малка Божествена топлина и една малка Божествена сила в себе си. И се радвай на малкото, което придобиваш. След като сме придобили това, цветята, камъчетата, изворите, небето, облаците ни говорят. И чуваш един тих, нежен глас. А пък когато не ги правиш, някой трън ще те убоде, някоя муха ще те ухапе някъде, някое камъче ще те блъсне. Когато дойде тази Божествена светлина, ти можеш да минеш по косъм и да не паднеш. Иначе можеш да паднеш.

Веднъж свързали едно телено въже на реката Ниагара и един минал с върлина над водата по въжето. Какво присъствие трябва да има! Първи път минал с върлина. Втори път минал без върлина по въжето. А трети път взел едного на гърба си и така минал по въжето. Кой има повече вяра от двамата? Онзи ли, който върви по въжето, или онзи, който е на гърба му? Първият има вяра в себе си и по пътя е концентриран. И другият е концентриран. Той има вяра в онзи, който го носи.

Ти ако нямаш вяра в Бога, как ще можеш да минеш? Казваш: „Дали ще ме прекара добре.“ Ако мислиш, че няма да те прекара добре, не се качвай.

Онзи, който носи, казва: „Няма да се мърдаш. Каквото мисля аз и ти ще мислиш същото.“ Та, ние сме дошли на Земята и сме на гърба на онзи, който ни носи. И ти ще се молиш така: „Господи, онзи, който ни носи на Твоето въже, благослови го!“ Ниагара е широка. Някъде повече от един километър. Има и бучение. Какво присъствие на духа има!

Някой път вие се плашите от мъчнотиите. Тези мъчнотии са шумът на Ниагара. Герой ще бъдеш. Ако носите някого на гърба си и не знаете това изкуство, не го вземайте на гърба си. Кажи му: „Не се качвай на гърба ми.“ Ако пък можеш да го прекараш, вземи го. Ще му кажеш: „Като се качиш на моя гръб, ще имаш всичката вяра, всичката любов и всичката привързаност. Това е докато пътуваме по въжето. А пък като слезем на сушата, ти тогава си свободен на общо основание. Като се качиш на гърба ми, трябва да имаш съвършена любов. Другояче, не мога да те пренеса. Ако имаш съвършена любов и съвършено доверие, и аз, и ти ще минем.“ Това е Божественият закон.

Бог ни е пратил и ние минаваме по това въже на живота. Не сами, но някой ни носи. Ти нямаш право в най-опасните места да вдигаш шум. Тогава правиш пакост и на себе си, и на другите. Когато минаваш по въжето, за пари, за апартаменти, за нищо няма да мислиш. Ще мислиш само за едно: да минеш безопасно по въжето! И като преминеш, всичко, каквото искаш, ще има там. Всички блага са там. Но под водопада е смъртта! Бучение. Там те очакват най-големите нещастия. Ти казваш: „Животът ми не е уреден.“ Как ще е уреден? Ти по въже минаваш. Цяла Европа минава по това въже. Ние сме на това въже. Ето защо трябва да се молим. Ще се молим. Цяла Европа трябва да мине по това въже. Ако не – долу.

Някой казва: „Да се бием.“ Какво ще се биеш? „Бий“, „биен“ (bien (фр.) – добре) – на французки, много хубава дума е тя. Значи работата е добре свършена. Ние казваме: „бит“. „Бит“ означава културата, нравите на хората. А пък ние разбираме, че някой е бит. Някой път една дреха се изтърсва, та да падне прахът. Или земята се разкопава, за да се сади в нея.

Та казвам: Всички промени, които стават в нас, са от Божествения свят. Те са едно благо, което може би да не е за днес. Благо, което може би да дойде след 10–15 години или след няколко прераждания. Това е безразлично за Божия свят. Ти се радвай на всичките блага, които приемаш. Една добра мисъл, която прониква в тебе, е Божествено благо; едно хубаво чувство или един хубав подтик, които проникват в тебе, са едно Божествено благо. На праведния Бог казва: „Няма да умреш.“ А пък той съгреши и казва после: „Това, което ми каза, няма да стане.“ Когато на грешния Бог каже:

„Непременно ще умреш", то ако грешният измени живота си, няма да умре.

Бог казва на Адама: „В който ден ядеш от това дърво, ще умреш." Или с други думи казано: ако изпълняваме Волята Божия, ако търсим Царството Божие, няма да умрем. А ако не изпълняваме Волята Божия и не търсим Царството Божие, ще умрем. Но трябва непременно да се действува в това направление. Не само в един момент трябва да изпълним Волята Божия, в ежедневния си живот трябва постоянно да изпълняваме Волята Божия, понеже от Волята Божия зависи нашето щастие. Бог иска да бъдем щастливи. Бог не иска нито един човек да бъде нещастен. Но понеже не разбираме Волята Божия, ние налагаме най-първо нашата воля и после Неговата. А пък законът е следният: Най-първо прилагайте Волята Божия и след като я приложите, после прилагайте и вашата воля.

Волята Божия е: ти ще изореш една нива, ще я засееш, ще я пожънеш и ще извадиш жито от хамбара, в който си прибрал житото. И ще направиш една погача, и след като се наядеш, Бог ще ти каже: „Чакай, Аз ще ти дам сега онова благо, което ти търсиш. Не се тревожи вече. Онова, което искаш, ще ти го дам." Но ако докато не си орал нивата, докато не си я посеял, докато не си чакал да даде плод, докато не си я пожънал и овърхал, ти не можеш да чакаш Божието Благо. И всичката ни мъчнотия е, че ние, без да работим много, очакваме нещата. Работата е нещо красиво. Ето какво значи работа. Под „работа" разбирам да обичаш; после, да си любознателен; после, да обичаш Истината; това, което заучиш, да го знаеш. Не наполовина. Ако знаеш една песен хубаво, ти си свободен. Подтикът да научиш песента е любовта.

Една песен ще я изпееш веднъж, дваж, триж, но не по един и същи начин. Например думата „говоря" можеш да я кажеш грубо и нежно. Можеш да кажеш грубо думите : „Любов, къде си ти?" Любовта ще ти каже: „Аз съм в тебе, но ти не си ме разбрал." Към кой род спада думата „любов"? В българския език тя е от женски род. Любовта ще ти каже горните думи, ако си мъж, а ако си жена, ще ти каже: „Аз съм в тебе, но ти не си ме разбрала." Ако си дете, ще каже: „Ти не си ме разбрало." В думата „жена" крайната буква е а. Любовта казва: „Значи ти не знаеш как да носиш товара." А на детето Любовта казва: „Не можеш да използуваш условията, които ти се дават." А пък на мъжа Любовта казва: „Б показва, че като те турят на поста, няма да се мърдаш, додето не те сменят. Часовой ще бъдеш на поста си! Нямаш право да се местиш наляво и надясно. Но ще чакаш там." За да бъде направен човек, той ще си постави гърба да го натоварят. И след като го натоварят, ще дойде жената. Децата идат и разтоварят. Децата са, които разтоварват. При мъжа става натоварване, при жената –

тръгване, а при децата – разтоварване. Като дойдат добродетелите, те ще те разтоварят, т.е. ще те освободят от мъчнотиите. Те са децата. Ти без добродетели ще бъдеш един безплоден светия.

За баща: като дойде страданието, ще го носиш. То ще тропа, ще скача навсякъде. Ти ще седиш и като дойде радостта, и нея ще приемеш спокойно. Както скръбта, така и радостта, ще приемеш тихо и спокойно. Мускул няма да ти мръдне. Като дойде скръбта, няма да покажеш, че си тъжен. И като дойде радостта, пак ще имаш тихо разположение. Ще го носиш. И като стигнеш на местоназначението, добродетелите ще те разтоварят.

Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, им съдейства за добро." Казвам: Научете се да обичате баща си, който седи на едно място. Научете се да обичате майка си, която се движи по пътя. Научете се да обичате и вашите братя и сестри, които ви разтоварват от вашите мъчнотии и страдания. Вие имате нужда един от други.

Има същества, които могат да ви помагат. Онези, които донасят благата, са ангелите. А пък онези, които разтоварват благата, са хората, любящите хора. Когато придобиваш радост или се разтоварваш от страданието, това са човешки души. Благодари на Бога. Благодари на Бога за онези ангели, които са дошли да ти донесат онова благо. Благодари и на Бога, Който седи на едно място сам и гледа всичко. Той вижда всичкото движение и всичкото разтоварване става под Неговия взор. Когато ти страдаш, Божието Око наблюдава твоето страдание. И когато се радваш, Божието Око наблюдава твоята радост. И всичко, каквото придобиваш и каквото вършиш, Божието Око го вижда. Той вижда и дали ще можеш да го използваш или не. И да бъдеш готов да възприемеш всяко едно наставление, което ти даде. Не роптай в душата си!

Аз не укорявам хората, които роптаят. Като роптаят, погрешката е в следното: когато една река я размътваш и се спре течението ѝ, то мътната вода няма къде да отиде и се събират утайки. Това не е умно. Нали като измиеш една паница, изхвърляш водата. Бъдете недоволни, но при това недоволство да се чисти дъното: пусни течението да си върви. И като остане дъното чисто, няма да има защо да роптаеш. Ти роптаеш за калта на дъното. Недоволен си. Значи има кал. Почни да бъркаш. Ти някой път кладеш огън със сурови дърва. Така не се запалва огън. Турете сухи дърва и повече борина. Налейте повече масло, когато готвите, но не един килограм масло. Колко туряте на едно ядене? Аз ще туря най-малко 300 грама на едно ядене. 300 грама е много хубава мярка. За мене 300 грама масло струва пет стотинки. За вас колко струва? В нашия свят лошото масло

струва много скъпо, а пък хубавите масла са много евтини. А пък във вас хубавите масла са скъпи, а пък лошите – евтини. С лошо масло да не готвиш. Едва ще туриш няколко капки. Три капки можеш да туриш. Три капки много струват. По един милион струва килограмът в нашия свят.

Не мислете, че това е една реалност. Има свят, дето злото седи само за украшение. И в съвременния свят, ако се прекара електричество през една жица, която не е отворена, няма да ви причини никаква вреда, но ако се прекъсне токът, жицата, веднага може да бъдете поразени. Злото е разкъсан кръг. Всякога, когато разкъсаш живота, има удар. Убиеш някой човек, това е разкъсване на живота. Ражда се някой човек – ти съединяваш кръга.

Разкъсваш своята мисъл – злото идва; разкъсваш своите чувства – злото идва; разкъсваш своята воля – злото идва. Дето има разкъсване на каквото и да е, злото се проявява. И щом разкъсаш любовта, злото се проявява. Щом разкъсаш Божията Мъдрост, злото се проявява. Щом разкъсаш Божията Истина – също. Или казано другояче: ако не обичаш, злото идва; ако не мислиш добре, злото идва; ако не постъпваш добре, злото идва. Доброто седи в праведната любов. Обичай така, както Бог изисква! Не искам да ви уча как да обичате. Всеки да [обича] така, както е научен. Дръжте се о любовта, която майка ви и баща ви са ви предали първоначално. Каквото сте научили отпосле, дръжте го настрана.

И в животните има признателност. Животните знаят как да обичат. При закона на Любовта не питай как да обичаш. Как да обичаме, това е право на Бога! Бог е научил всички хора как да обичат. И като казвам: „Обичайте се“, да се обичате така, както Бог ви е научил. И никой да не се меси в любовта на другите. Всеки да обича така, както Бог го е научил. Няма по-хубаво от това. И майката оставете да отгледа детето, както тя знае. И птичката да отгледа птиченцата така, както те знаят. И човек може да отгледа птичката, но птичката знае много по-добре.

Не вземайте мястото на птичката. Оставете ума да отгледа своите мисли; оставете сърцето да отгледа своите чувства; и оставете волята да отгледа своите постъпки. Някой път казваш: „Това не е направено добре.“ Някой път имаш едно нещастие, охлузен е пръстът ти – умът те е избавил от по-голямо нещастие, има само малко одраскване. Ако дойде някое малко страдание и ако не беше се намесил Бог да те защити, щеше да пострадаш много. Куршум те одраскал. Ти благодари, че не те е убил. Пазил те е Господ.

Във всички неща в живота виждайте хубавата страна. Това е Божественото.

А пък ти казваш: „Защо Господ допусна това?“ Че, ти отиде на бойното поле. Господ не те е пратил там. Ти, като отидеш да примиряваш змиите, които се давят, трябва да бъдеш много внимателен. Ще имаш дебели кожени ръкавици. Като те хапят, кожата ти трябва да бъде дебела. И онези пътешественици, които отиват в Африка, носят дебели обуща, иначе ще ги ухапе някоя змия и ще умрат.

Та казвам: Ръкавици трябва да имате, направени от Истината; на езика си трябва да имате ръкавици от Истината; на очите си, на ушите си трябва да имате ръкавици.

„Добрата молитва“

7 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

XIX година (1939–1940)
8-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 ноември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_11_24 Психологически синтез
лекция пред специалния клас

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ СИНТЕЗ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Пишете върху психологически синтез. Най-първо, мислете и после пишете. После пишете и върху следната тема: „Произходът на дългите и късите носове“.

Като Дарвина ви трябват десет години, за да докажете тази тема. Доста труден въпрос е все таки. Като помислите малко върху дългите и късите носове, все е полезно.

Сега какво ви интересува? Днес кое ви интересува най-много? Изобщо какво ви интересува? Една тема: кое е онова, което занимава ума ви? Има работи важни. Гладен е човек, занимава го гладът. Или жаден е, занимава го жаждата. Или някого може да го занимава безпаричието. Може да ви занимава невежеството. Учен човек е някой, пък го занимава невежеството. Той е учен в някои отношения, пък е невежа в други. Един учен човек е учен в една област, но е невежа в друга. Учен е, но му се скъсат дрехите, не знае как да ги зашие. Психологически въпроси разбира, но не знае много други работи. Психология знае, но като му се скъсат гащите, намира се в чудо. Този човек ще намери някой невежа в неговия бранш, да го ориентира. Учен човек е онзи, който оценява труда на знаещите.

Сега трябва да имате съвсем друго понятие. Човек не може да носи цялата земя на гърба си. Може да носи едно камъче, може да носи вода. Пък и цялото човечество да го впрегнете, с всичките сили не може да носи всичката вода на гърба. Мислите ли, че двата милиарда и сто милиона хора, които ги има на земята, както ги изчисляват, ако всеки човек носи по трийсет–четирийсет килограма вода, колко вода може да носят? Може да се сметне колко години ще им трябва, да пренесат водата на Великия океан.

Сега по някой път в живота вие искате да разрешите някой въпрос, който е толкоз мъчен, колкото въпросът може ли двата милиарда и сто милиона хора да пренесат водата от Великия океан в Индийския или Атлантическия. Намираме се в едно голямо противоречие.

Искате да бъдете богати, но знайте закона на богатството – то е обосновано

на три принципа, то е резултат на три принципа. Богатството е обосновано на човешката воля. В този смисъл, както съществува богатството, то е един резултат. После, ако човек е богат, той трябва да знае как да употреби богатството си. Богатството вече е потенциална сила, той трябва да знае как да я използва. Богатството вземете в умствено отношение, как да се използва това богатство? Не само обикновеното богатство – натоварен човек, да кажем, със сто или с двеста, или с няколко милиона златни монети, то е материално богатство. Туй богатство трябва да знаеш как да го употребиш. Ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш някоя беля. Или богатството може да е обосновано на човешките чувства. Ако ти не цениш богатството, не можеш да бъдеш богат. Или богатството се дължи на твоята воля. Ако ти нямаш сила във волята си, ти това богатство не можеш да го добиеш.

Тогава, като не разбирате принципа, ще правите разлика: той е богат, той е сиромах. Казваш: „Защо Господ така направил света?“ Господ ни най-малко не го направил – богатството и сиромашията, както ние ги разбираме, те си имат причини, но те са резултат. Има ли някакво зло, че си сиромах човек? Има ли някаква добродетел, че е богат човек? Да допуснем, че богатството е подобно на знанието, сиромашията е подобна на невежеството. Да бъде човек невежа грях ли е? Що е невежеството? Има ли някаква престъпност в невежеството? Вие виждате един сиромах човек и казвате: „Сиромах е.“ Вие го подценявате. Видите някой богат човек, облечен хубаво, веднага инстинктивно се заражда едно чувство на уважение. Видите невежия, не го оценявате, казвате: „Невежа е.“ Вие нямате една ясна представа за отношенията, които съществуват. Паякът е невежа по математика, но е специалист по предачество, има една специалност. Може вие да кажете: каква полза ние имаме от неговата паяжина? Ти имаш знание. Казвам, каква полза има светът от твоето знание? Каква полза имат паяците от твоето знание? Или каква полза имат птиците от твоето знание?

Ученият човек за пръв път е започнал да мисли за рибите, държи ги в ума си. То е вече любов. Той изучава техния живот, наблюдава ги, образува една връзка, ходи по брега, наблюдава, хвърля хлебец. Ученият човек образува връзка между себе си и рибите. Невежият не е стигнал дотам. Какво има във водата, него не го интересува. Той казва: „Мене тази работа не ме интересува какво има във водата. Мене ме интересува моето изкуство, което имам.“ В какво седи неговото изкуство? Неговото изкуство е, че той ходи в гората да събира сухите клечки; прави вързопи от тях, занася ги вкъщи, наклажда огън, казва: „Много е хубаво, грее.“ На другия ден пак излезе из гората, пак събере, пак ги донесе, накладе огън, казва: „Много хубаво.“ На третия ден пак: „Много хубаво.“ Но един ден той се

разболее, не може да иде в гората. Седи при камината, не може да каже: „Много хубаво е.“ Не е добре, защото ги няма сухите клечки. Защо Господ направил света така? Кой е виновен сега, кажете?

Туй разсъждение сега какво е? Този вид разсъждение в психологията как го наричат? Нали има някои от вас, които са свършили философия.

Вие толкоз години идете в петък и казвате: „Всеки петък идем, каква полза?“ Аз питам, този ученият човек, който седи, каква полза има? Има някаква полза, но той трябва да направи запознаване със сухите клечки. Ако той знаеше езика на сухите клечки и кажеше да дойдат, и болен като стане, те сами ще дойдат на огнището. За да дойдат клечките, знаеш каква трудна работа е. Той ходи, събира клечките, но не е изучавал езика на сухите клечки. Сухите клечки страдат от голяма сухота. Тъгата им за вода е толкова голяма, че пискат, плачат. Като идеш в гората, сълзи текат от очите им. Казват: „Изгоряхме, жадни сме.“ Вие, освен че не влизате в тяхното положение, но сушите ги още повече. Турите ги на огъня, запалите ги и им причинявате най-големите страдания. Вие на страданията им се радвате.

Има нещо вярно в това, но то не е на физическия свят. Те са явления, които произхождат от физическия свят. Едно време тия клечки бяха на дървото, после изсъхнаха. И сега на сухите клечки клетките са живи. Вземете този орган – клетките в дървото са живи и те сега живеят един културен живот. Даже ако дойде друга дъска, тази на органа е културна. Повече от четиринайсет–петнайсет години е тук, университет свършил по музика. Ако питате този орган, той много разбира от музика. Но това са разсъждения. Органът е само предметно учение. Органът в този смисъл е музикант, но не е във физическия свят. Ако вземете тия клетки оттам, отдето са слезли първоначално, причината не е тъй, както вие виждате. Тук нямат никакво отношение към вас.

Аз като разсъждавам така, казвате: „Как е възможно да бъдат учени, че страдат от голяма сухота.“ Но тази сухота е потребна за тях, те пият особена вода. Като седне един музикант при органа… някой път един музикант може да свири много добре на един орган, на едно пиано. Тогава разсъждавам по следния начин – той свири много добре, излизат много добри тонове, понеже има влага в себе си. Излиза влага от него, и те като пият тази влага, тоновете стават много хубави, приятно им е. Те се ползват от тази влага. Като дойде някой музикант, който е сух, тоновете не са така хубави, не свирят хубаво. Те казват: „Този музикант не струва. Малко влага трябва да има.“ Но тук всички страдаме от голяма сухота.

После да вземем кой да е бранш. Вие трябва да размишлявате, да имате един синтез, да си зададете задачата какъв е смисълът на живота? Имате едно тяло, един ум, едно сърце. Имате една воля. Какво е предназначението на вашия ум? Какво е предназначението на вашето сърце. Какво е предназначението на вашата воля? Какво е предназначението на вашия живот като един синтез? Животът, който произтича от ума, животът, който произтича от сърцето, и животът, който произтича от вашата воля, какъв синтез има? Туй е малко неопределено.

Под думата мисъл подразбираме синтез на ума, разбираме светлина, която произвежда умът. За какво ще употребите тази светлина? Или топлината, която произвежда сърцето, за какво ще употребите тази топлина? Или вашата воля произвежда сила, за какво ще я употребите тази сила? Силна е волята, която произвежда сила. Добро е сърцето, което произвежда топлина. Добър е умът, който произвежда светлина. За какво употребявате умствената светлина? Трябва да знаете при какви условия да употребите светлината на ума си.

Ще направя едно сравнение. Представете си, че вашият ум произвежда една светлина, която се равнява на десет вощеници. Някои умове произвеждат светлина, която се равнява на сто вощеници, някои произвеждат за хиляда, други – за десет хиляди. Има умове, които произвеждат за сто хиляди, има умове, които произвеждат за няколко милиона. Питам, ако вие с вашите десет вощеници на вашия ум дойдете при един, който произвежда сто хиляди свещи, вашата светлина ще изчезне, тя ще се погълне от другата. Тогава хората ще обръщат внимание на онзи, който произвел силната светлина, те имат нужда. Но има едно противоречие. Силната светлина, която произвел този ум, тя е вредна за очите. Ако турите в салона светлина от десет хиляди или от сто хиляди свещи, няма да може да издържите силното напрежение, което е в светлината. Ще свиете очите си или ще излезете от салона. Ще гледате да се отдалечите от нея или да се приспособите. И в знанието трябва да се приспособите, да развивате вашата нервна система и да образува светлина.

Да кажем, някои от вас имате чувството, искате да бъдете уважавани и почитани. Не само това, но някои искате да бъдете обичани. То е намясто. Кои са намясто, за да бъдеш ти почитан и уважаван, кои са методите? За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш велик художник. За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш някой велик музикант или да бъдеш някой велик скулптор, или трябва да бъдеш някой велик писател, или някой велик психолог, да познаваш хората. Сега представете си, че вие сте един велик психолог. Кое е най-великото в психологията? Или вие сте един велик художник. Кое е най-великото в художеството?

Или вие сте музикант. Кое е най-великото в музиката?

Те са ред разсъждения. Те ще станат ясни, но понеже сега сте далеч от туй, за което аз ви говоря, не са ясни. Някои неща в изкуството са хубави, ако дойдете да ги гледате от известно разстояние. Гледате някоя планинска верига. Ако я гледате отдалеч тази планина, няма да има никаква красота. И отблизо ако я гледате, пак няма да има никаква красота. Ако се поставите на известно разстояние, да видите ония криви линии, отношенията на тия планински върхове с всичките вътрешни видоизменения, тогава се образува една художествена линия. Например някоя линия на планината ще произведе меко чувство, някоя ще произведе сухота. Гледате – някои скалисти планини не ви привличат. Казвате: „Не е за качване горе." Вие се страхувате. Някой връх е толкоз хубав, че във вас се зарежда желание да се качите, колкото и да е опасно. Някой път, и пари да ви дават, не се качвате.

Казвате: „Не е лесна работа да се качи човек на един висок връх." И не може да се качат, има големи препятствия. Големите препятствия произтичат от ветровете, които духат в една или друга посока, от ветровете, които идат от Индийския океан. Всички онези, които са се качвали горе, онези ветрове ги духат. Има промеждутък от няколко дена, когато не духат и искат да го използват, да се качат някой път, но не могат да сполучат този промеждутък да го намерят. Експедициите остават без резултат.

Да оставим тия работи. Сега е въпросът кое е най-ценното на вашия ум, кое е ценното на вашето сърце и кое е ценното на вашата воля. Ето въпросът. То е синтез вече. Планината е предмет, от който трябва да минем. Планинското място е човешкият ум. Долините, това е човешкото сърце. Туй, което става в планините и долините, то е човешката воля. Защото, ако цялата земя беше равна, нямаше тия планини, тогава не щеше да има никакво течение. Ако няма планини, и реки няма да има. Ако всичката земя е валчеста, няма да има този порядък. Вие по някой път не искате да имате противоречия в живота, вие искате вашият живот да бъде валчест като земята, всичко да бъде равно, че да няма долини и планини, всичко да е равно. Вие не искате да имате противоречия ни в ума, ни в чувствата, ни във волята, всичко да ви бъде гладко. Знаете ли какъв свят ще бъде? То е едно голямо противоречие. Вие, най-първо, в този свят не може да се движите. Той ще бъде еднообразен, толкова еднообразен, че вие ще се отегчите да живеете в него. Вие живели ли сте в някоя пустиня? Трябва да идете в Сахара, да видите. Като вървите по тая пустиня, вятърът подига пясъка.

Казвам, както е сега, вашият живот има голямо разнообразие. Вие не изучавате живота си. Дойде някое страдание, вие сте или в някоя долина дълбоко, или на някой връх. Противоречие във вас има. Вие сте в някоя река, която тече. То е волята. Там, дето има движение, има и сила. Обаче, ако разгледаме живота от три становища или най-малко от две, по закона на наследствеността, по закона на прераждането, както се обяснява, вие носите един живот, който е резултат на минали съществувания. В миналите съществувания не сте мислили, сега сте дошли да мислите. Като сте дошли в този живот, не сте взели всичките мерки, които са необходими. Запример, когато отидоха русите на северния полюс да го изучават, проучиха, най-първо, условията и приготвиха си дрехи, взеха предвид температурата каква е. Ако тия руси не бяха отишли приготвени, а бяха отишли с тънки дрехи, както обикновените хора, щяха да се върнат. После си направиха аероплани. Ред години трябваше да ходят, да проучават, да се приготвят. След това отидоха, видяха, че няма суша, а само вода. Отидоха на едно място на полюса и след седем, осем, девет месеца течението на океана ги докара на две хиляди и петстотин километра далеч от северния полюс. Какво постигнаха? Правиха научни изследвания. Следователно този материал, който те придобиха, ще го обработят, ще се ползва цялото човечество. Ти ще идеш на северния полюс и мислиш да намериш земя. Навсякъде само сняг има. Те там трябваше да измерват дълбочината на океана, има ли животни и какви са. След туй – да измерват течението, което става, колко духа. После – да измерват температурата. Взеха данни до магнетическия полюс за магнетизма.

Сега от тия работи ние ще извадим полза – каква е, ние, като идем на северния полюс… Сега и вие имате по един северен полюс, вие имате по един южен полюс. Те са направили приспособления, аероплани, взели са всички мерки. Дошло е времето, когато хората да изучават полюсите – северния полюс и южния полюс. Има един американски писател, доста учен човек, който доказва, че раят е бил на северния полюс. Като изпъдил Господ хората из рая, турил снега, че никой да не може да иде. Раят е горе на северния полюс. Русите ходиха там, но ги изпъдиха из рая. Те отидоха в рая, но като влязоха, изпъдиха ги навън. Сега понеже не можаха да влязат в рая през тези врати, сега отиват в южния полюс, да влязат в рая от другата врата.

Южният полюс е слънчевият възел. Ръцете и краката са южният полюс, главата е северният полюс. Главата е студено място, голям студ има в главата. Човек, който трябва да се занимава със своя ум, трябва да е много добре екипиран, понеже студеният ум няма никаква топлина. Дебели ръкавици трябва да има. Ако така не е екипиран, неговите ръце ще измръзнат. Много хора, които се занимават с умствен труд, стават

инвалиди. Като свърши университет, казва: „Защо ми е това знание, какво ще правя с него?“ Певецът, след като пее, казва: „Защо ми е туй пеене? Кому ще пея?“

За бъдеще истинският певец ще пее не на хората, той ще пее на дърветата. Сега може да ви кажа нещо, което е от „Хиляда и една нощ“. В древността имало един ученик, който изучавал окултните науки, избрал музиката за своя специалност. Отива при хората, никой не иска да го слуша. Учителят му казва: „Иди пей на хората.“ „Не ме слушат.“ „Ако хората не те слушат, иди пей на дърветата. Дърветата са най-добрата публика, ще те слушат.“ Той отишъл и пял на дърветата. След това дошъл един голям вятър, зашумели дърветата: „Шу-шу-шу.“ „Това е ръкоплясканетo – казал учителят му. – То е ръкоплясканетo на вятъра. Дърветата се въодушевяват от твоето пеене.“ Първият път като отишъл, имало шу-шу-шу. Като отишъл втори път, нямало шу-шу-шу, всичко било тихо. Попитал го учителят какво имало при второто пеене, той казал, че имало тишина. Учителят казал, че дърветата мислят: „Този човек веднъж пя на нас, ние само казахме шу-шу-шу, не го нахранихме, нищо не му платихме.“ Сега дърветата започнали да мислят какво да направят с този певец, който за пръв път дошъл на дърветата да дава концерт. Те започнали да мислят как да му се отплатят. Всичките мълчат, нищо не казват. Третия път като отишъл да им даде концерт, всички дървета проговорили, казали: „Браво!“ Третия път не ръкопляскат, не мълчат, но казват браво. Върнал се той при учителя си и му казал, че дърветата му викат: „Браво, браво, браво!“

След като викат дърветата браво, какво придоби певецът? Най-първо, имаше шу-шу-шу, после мълчание, а сега – браво. Вие, ако бяхте певец, какво щяхте да направите? Тогава, на четвъртия път като дошъл да направи концерт, излязъл един старец с брада и казва: „Ти, синко, на тия дървета направи голяма услуга. От тези дървета излиза един нектар, от който хората имат нужда.“ Завежда го при едно дърво, напълва му едно шишенце, казва: „Иди да го продадеш.“

Казвам, докато не държите четвърти концерт на дърветата, старецът няма да дойде. Най-първо, ще има шу-шу-шу, после ще има мълчание, след това – браво, и най-после ще дойде старецът. Нектара трябва да извадите, който съществува в тия дървета. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията. Дотогава, докато човек се хранеше с ония сокове, които излизат от растенията, той беше безсмъртен. Докато човек се хранеше от дървото на живота, от този нектар, той беше безсмъртен. Дървото на познанието на доброто и злото, то е сухото дърво, сухите клечки. Изгорят дървата, имаш само временна топлина, после пак останеш на сухо. А при дървото на живота имаш този сок на безсмъртие.

Казвам, всички ония чувства във вас, които са сухи, те са от дървото на познанието на доброто и злото; всички сухи мисли, те са от дървото на познанието на доброто и злото и всички постъпки, и те са от дървото на познанието на доброто и злото. Който е поет от вас, може от тази тема да напише една поезия, да видим какво ще турите в стиховете. Като идвате при дърветата, първо ще има шу-шу-шу, ще има мълчание, браво и най-после – нектар. Ще напишете тази поезия и ще я издекламирате музикално на дърветата един път, втори път, трети път, четвърти път, докато дойде дядото. (Учителят настройва цигулката си.)

Знаете колко мъчно се свирят тези класически песни. Обикновените песни лесно се пеят, но са много сухи. Обикновените песни са много сухи. Какви са класическите песни? Какво искате сега? (Учителят пее: „Когато бях в планината, моето име беше кокиче. Ходих при реката да слушам гласа на водата.“ Учителят свири много тихо и нежно.)

Това е една класическа песен, може ли да я изпеете? Изпейте „Тъги, скърби“.

Учителят изсвири и ние изпяхме „Тъги, скърби“.

Учителят изсвири и ние изпяхме няколко пъти „Време е да вървим“.

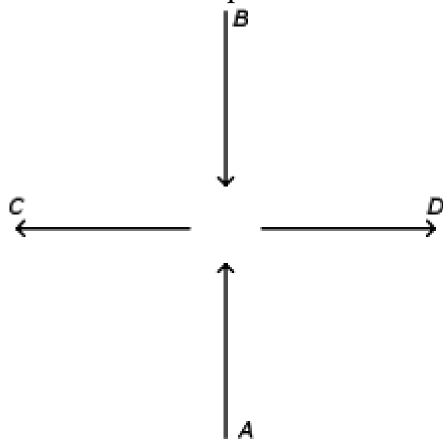

Образува цял един кръг. Висшите трептения, които слизат от висшите светове, минават през центъра на земята, и като излизат, образуват музикални вълни с дълги вълни. То е басът – A. Веждите са големи. Отгоре иде сопранът – B. Имаме изменение на баса, превръща се в тенор – D, сопранът се превръща в алт – C. Това са полюси. Сопранът и басът вървят към центъра, тенорът и алтът вървят към периферията. Най-първо, трябва да се съсредоточавате в себе си, да мислите върху това, което пеете. Тенорът излиза от центъра и върви в посока D, към периферията.

Сега вие си туряте мисълта, че аз не мога да пея. Щом не можеш да пееш,

ти нищо не можеш да постигнеш. Да не можеш да пееш, то е все таки да кажеш: „Аз не мисля, не чувствам…“ Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да чувстваш, ако не можеш да милваш… Всяко едно движение, което човек прави, е музикално. Всичко в света е музика. Всичко разумно в света е музика, само че тази музика произтича от разумни същества. Някой път ти сам не можеш да се движиш, движението някой път иде отвътре. Вие, да кажем, имате едно хубаво чувство. То е един резултат на разумни същества, с които си дошъл във връзка.

Казвам, в мисълта си трябва да бъдете във връзка с разумни същества в света, тогава вашата мисъл работи. Сърцето трябва да бъде във връзка с разумни същества, тогава сърцето ще чувства. И волята ви трябва да бъде във връзка с тези разумни същества. Защото всяка една мисъл, всяко едно чувство е резултат само на тази връзка. Туй, което сега наричат в света условия – условия трябва да има. Условията представят разумни същества. Когато ние мислим и чувстваме за тях, ние ги чувстваме като една сила в природата вътре. Да направим връзката. Туй, което ви говоря, е философия, но една практична страна.

Туй колело се движи. По какво се познава един тенор? Теторът е брат, и алтът е сестра. Басът е бащата, сопранът е майката. Имате цяло семейство. Музиката си има свой баща. Бащата, понеже е на земята, майката – отгоре, бащата и майката носят тия материали. Сопранът обработва материала, натънко преде. Дъщерята е доста невъзпитана, бащата я учи отдолу, майката – отгоре. Много малко алтове има. Чували ли сте концерт само от алт? Майката често държи концерти. И бащата дава концерти, и братът, но алтът – в музиката сестрата е останала малко назад.

Вземете „до“. (Учителят пее:) „До“ – напрежение, „ре“ – движение, „ми“ – умиление. Умиление щом има, вече се спирам. В музиката трябва да има умиление. На „фа“-то можете да турите забавление, понеже „фа“ е богатство, забавлява се. Работиш с подтик, книги четеш, то е „фа“.

„Фа“-то е забогатяване, „сол“ е обличане, цъфтене, „ла“ е зреене. (Учителят пее:) „Аз живях горе в планината, в планината, в планината. Самотен бях аз горе в планината. При мене дойде един стар дядо и започна да ми разказва своята сладка приказка. Аз го слушах, понеже бях самотен. Казвай, дядо, твоите сладки приказки, аз ще те слушам. Аз съм малкото кокиче.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Седма лекция на Младежкия окултен клас
24 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_11_26 Път към изгубената дума
утринно слово

ПЪТ КЪМ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

8-мо неделно утринно Слово
26 ноември 1939 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
Духът божи.
Ще прочета 6-та глава от Матея.
Венир Бенир.

Всички хора изобщо живеят все в миналото. Дали си здрав или болен, сиромах или богат, това е все още минало. Бил си нещо преди години, постоянно за него говориш. Говориш за майка си, за баща си – неща на миналото. Говориш, че някоя дума казал някой велик учител, а за настоящето никой не говори. А пък за бъдещето, като се опитаме да говорим, то е едва като някоя сянка, така си представляваме, какво ще бъде бъдещето.

Бъдещето ще бъде точно каквото е било миналото, а пък миналото и бъдещето заедно ще бъдат такива, каквото е настоящето. Човек, за да разбере настоящето, трябва да събере миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето събрани заедно, това е настоящето. И тогава говорят за реалното – кое е било реално. Водата, която е замръзнала, реална ли е? Под думата реални неща се подразбират неща, които никога да не се изменят, да не изчезват. Ти, ако имаш пари и като бръкнеш в джоба си, те изчезнат, изпарят се някъде. Каква реалност са те? Или ако твоята къща почва да се разтопява, каква реалност има? И възгледите, които имаме в живота и те са на миналото. Казваш: „Какво съм мислил като дете?“ Мислил си за майка си да ти сготви, да те опере, мислил си в миналото и за сестра си и за брат си. Един ден майка ти излиза от къщи и не се връща. Тук майка ти, там майка ти – изчезнала. И като не можеш да я намериш, казваш най-после: „Тя отишла на онзи свят.“ Къде е той? Гледаш нагоре, надолу, навсякъде. Онзи свят е нагоре и надолу и в ляво, и в дясно, навсякъде е. Онзи свят дето не го търсиш, там го намираш. А пък дето го търсиш не го намираш там. И казваш: Какъв е онзи свят? Дето не го търсиш и го намираш, и дето го търсиш, не го намираш. Искат да докажат сега, че това, което търсиш и не можеш да го намериш, че то било реално. А туй, което

търсиш и го намираш, не било реално.

Вие сега нямате опитност за онзи свят, не сте ходили. Толкоз роднини имате вече заминали на онзи свят! Всеки един от вас има най-малко по 10–20 души заминали за онзи свят. И до сега няма поща, няма адресите им, къде са. Заминалите не са ви дали даже адресите си. Казвате, нямам писма. Ами как знаете къде са? От миналото знаем, от миналото казваме, че който умира, отива на онзи свят.

Ти мислиш за баща си. Той е в главата ти. Това, което мислиш за баща си, то е бащата. Ти мислиш за майка си. Ти си я представяш в ума си. В тая, малката глава си я представяш като нещо във въздуха, нещо като пара. Мислиш, мислиш и искаш сега тя да ти се представи такава, каквато е била на земята. Че къде ще се събере в главата ти? Онзи свят не е по-голям от главата ти. Онзи свят не е по-голям от човешката глава. Че когато направите една фотография за слънцето, цялото слънце е вътре във фотографията. В умалена форма слънцето е там. Но това слънце се е вече изменило. На книга може да го направиш да свети. Но на това светящо слънце не можеш да учиш. Гледаш, че излиза светлина. Представя се на картината, че излиза светлина, но няма никаква светлина.

Някои хора твърдят: „Хората живеят, ако ти живееш. Ако ти си умрял и хората са мъртви. Хората са учени, ако ти си учен. Ако ти не си учен, всички са неучени. Та всичко зависи от твоето разбиране.“

Вие искате да знаете реалното. Най-първо изучете себе си. Започнете със себе си. Вие искате да знаете, дали има онзи свят и дали майка ви и баща ви са там. Хубаво е, аз не опровергавам нещата. Но ние не мислим право.

Казвате: „Къде е онзи свят?“ Вечерно време, като легнете и оставите тялото си и те гонят, някой път влизаш в хубава градина със сливи, ябълки и круши, къcаш, ядеш, върнеш се и се събудиш. Ти си ходил не с тялото си. Гледаш слънцето горе във време на сън. Но през нощта няма слънце. А пък ти си ходил през нощта и си видял горе слънцето. Не това слънце, а друго слънце. После, видиш в сън, че петлите пеят, че кучетата лаят. Тукашните ли петли са? Не са.

Имаме един приятел, който искаше да живее до сто и двадесет години. А пък сега виждаме, понеже война ще има, лоши времена ще има, отщя му се да живее до 120 години, замина си на 70 години, замина си 50 години по-рано.

Някой път хората са чудни. Защо умират хората? Казват някои: „То ще

има умиране, но да не се мъчим много.“ Ще има умиране, да не се мъчиш докато излезеш. Но и като те заровят в гроба, пак да можеш да излезеш. Хората колкото и да те обичат, искат да видят дали си герой. Ти си проповядвал, че си християнин. Турят те в пръстта да видят, как ще излезеш, от пръстта навънка. Някой път садиш нещо и израства, а пък някой път садиш и не израства.

Питам: Как ще оправдаете следното. Тези, които най-много обичаме, като умрат, ние ги задигнем и ги скриваме. Види се, че хората са големи богатства и ги скриваме в земята. Нали, когато дойде бозгунлук – размирни времена, хората каквото имат ценно го скриват в земята. И после не могат да го намерят. Разправят за един стар българин на 85 години, при освобождението на България, той си скрил парите в едно кюпче и после го търсил и не могъл да го намери. И после заболял и умрял. Казват, че от тъга умрял. Той и да не беше скрил парите, пак щеше да умре. И да не криеш и да криеш, пак ще умреш.

„Яж хляб, за да не умреш“, казват някои. Казвам, и хляб да ядеш, пак ще умреш. Някои казват: „Пий вода да не умреш.“ И като пиеш вода, пак ще умреш. Някой казва, да не ти дойде беля до главата. Онези хора, които са учени, по-голяма беля им идва до главата. Белята, това е една неразрешена задача. На силните хора им дават силни работи, непоносими за слабите. Като видят някого силен и умен, казват: „Стига му умът“ и му дават трудна работа. Сега мислят, че на добрите и на умните хора не им дават никаква работа.

Всички вие се готвите тук. Казвате: „Дано прекараме добре зимата.“ Ти си в къщата, но трябва да излизаш навън. Двадесет–тридесет градуса студ има. Сега няма, но при северния полюс има даже и по-голям студ Някой път ние страдаме. Страданията произтичат от две неща. Някой път, някои хора страдат от голям студ, а някои страдат от голяма горещина. Вземете предвид, че умните хора са намерили цяр за топлината. Например, ти пътуваш с някой трен. Колелата на вагоните, като се въртят, осите се нагорещяват. И би станало катастрофа. Отгоре си имат осите леговища с масълце и малко по-малко масълцето пада върху тази ос, която се движи, за да не се образува голяма топлина.

Сега, някой път у вас при голямото движение, се развива голяма топлина и се спрете някъде. Вървиш по пътя и погледнеш, че си изгубил кесията си. Връщаш се, вървиш, търсиш парите, които бяха в джоба ти. И не можеш да вървиш напред, понеже ги няма. Спреш се. Масло нямаш. Бързо не може да се пътува без масло. Без пари не можеш крачка напред да стъпиш. Можеш, но на пътя ще се спреш. Не само в единия, но и в двата

джоба трябва да има пари. Христос, когато изпрати първо учениците си, каза им: Не вземайте нито тържик, нито друго нещо, нищо не вземайте. Но той ги прати пеш, на близко разстояние. Понеже за краката по-малко масло се изисква. Тук-таме ще ви дадем назаем. А пък после, Христос им казва: „Дълъг път ще имате. Трябва масло. И събирайте си съкровища," казва Той, „за небето." И там трябва да имате масло. Ако нямаш съкровище на небето, ще кажат: Колко наличност имате събрани? Ако отидеш в Америка, ще питат: „Колко долара имаш." Ако нямаш достатъчно долари, ще те върнат обратно.

Сега вие искате да ви убедя, че без пари може да отидете в онзи свят. Опасна е работата. Сега християните ще кажат, че те знаят Христа, че за него са говорили. Не, не. Много строго е учението Христово! Едни ще кажат: „Нали в Твое име правихме това, правихме онова?" Христос ще им каже: „Не ви познавам, махнете се!" А пък на другите ще каже: „Елате вие!" Едните повиква, а пък другите не повиква. Едни ще кажат: „Кога правихме в Твое име нещо? Ние нищо не сме правили". Христос ще им каже: „Каквото сте сторили на най-малкия, на мене сте го сторили." Ако живеете за себе си, в онзи свят не може да отидете. Вие ще живеете във вашия собствен свят. Искам да имате малко по-положителни възгледи. Доколкото съм говорил със всички, възгледите ви за онзи свят са много неположителни. Питал съм някои учени: „Колко има от тук до слънцето?" Казват: 92 или 93 милиона мили. Казвам: Това не е наука. Разликата е един милион мили. Че ако един се готви да иде на слънцето, иска точно да направи сметка. И при вашите изчисления, ако остане на един милион мили от слънцето, тогава какво е това изчисление? Разбирам на един метър да остане от слънцето и да прекрачи. А пък на един милион мили, голяма е разликата. Едни казват: „Точно изчислихме – 92 милиона." Други казват: „Точно изчислихме – 93 милиона." А пък не е вярно изчислението.

Някой казва: „Аз го разбирам." Че какво подразбирате под думата любов? Аз считам, че обичате един човек и че той ви обича, ако при вашето отиване в неговата къща, вратата ви е отворена, огън гори, хлябът е приготвен, яденето е приготвено, легло има, всичко е на ваше разположение. Този човек ви обича. А пък отидете някъде при някого и вратата му е затворена, на огнището нищо няма запалено и хазаите ги няма вкъщи. Вие се самозаблуждавате, че той ви обича. И колко съм наблюдавал. Аз съм наблюдавал вярващите в църквата, наблюдавал съм и хората в света, наблюдавал съм проповедници и владици, и попове, и майки, и бащи, и слуги, войници, офицери, генерали, полковници и най-малките бубулечици – всички си приличат. Гледам, че някой се приближава. Единият е хубаво облечен, а другият е по-просто облечен. Единият казва: „Добър ден, Иване" другият, от по-високото

произхождение, казва: „Дал ти Бог добро!" Първият казва: „Как си?" Онзи отговаря: „Нали имахме една сметка? Преди 5, 6, 7 години, ти взе пари от мене. Трябват ми. Може ли да ми ги дадеш." Той още е весел. Бедният казва: „Жена ми се разболя. Бях ги приготвил и всичките ги похарчих." Лицето на богатия става сериозно. Той казва: „Сега ли намери жена ти да се разболее?" – „Че разболя се!" – „Че онова, което имам да вземам от тебе, няма нищо общо с живота на жена ти. Ти за нея трябваше да имаш особен бюджет." – „Щеше да умре жена ми без малко!"

Питам сега: Защо той не се радва, че неговите пари са били похарчени за да оздравее жената? Аз вземам този пример. Той не е действителен. Такива двама души не съм срещал. Да допуснем, че съм шивач. Като ми се даде един плат, вземам мярка от човека, премервам му отгоре гърдите, колко са широки, ръката му, колко е широка и дълга, и правя изчисления. И погледнеш, че след един, два часа имаш панталони и жилетка. Ако са по-широки, ще ви убедя така: Ще станете по-плътни в бъдеще и ще се наместят дрехите ви. А пък някой път съм скроил дрехите по-тесни и казвам: Те ще се разширят. Така не се говори истината. Че аз ще стана по-плътен, за да изпълня дрехите, то е въпрос. Те са неща за бъдеще. А пък, че са по-тесни и не са за носене, това е факт. Ти казваш: Те ще се разпуснат.

Аз наблюдавах хората и държах научни сказки. Отидох в Ямбол. Един ямболски евангелист ми каза: „Харесах ви сказките, обикнах ви, искам да ви направя едни хубави обуща, да ме помните!"Казах: „Слушайте, аз съм много взискателен и обичам много хубави обуща. Да прилягат добре. Не обичам никак да ме стягат обущата. За дрехите търпя да ме стягат, но за обущата съм много нетърпелив. Гледайте да ги направите добре." Той казва: „Аз ще ви направя обуща, че да ме помниш." Мери ми крака. Обущата бяха тесни. Казах му: „Слушай, левият си направил много хубав, но десният ме стяга." – „Той ще се поправи като ги носиш, ще се разпусне. То кожата е еластична. Този десният, ще стане като левият." Аз казах: „Понякой път обущата са много своенравни. Ще те компрометира дясната обувка, не си я възпитал добре. Предал си и някои лоши качества. Ще ми направи беля."Обущарят каза: „Не бой се, аз каквото ти казвам, така е, ще се разпусне кожата." Лявата обувка се разпусна, но дясната, не. Аз вадя заключение, че и двама сме прави. Той казва, че дясната обувка ще стане като лявата. Аз казах: „Лявата обувка е добра, но дясната, според както се усещам, няма да се поправи." И аз каквото казах стана. И той каквото каза, излезе вярно за лявата обувка. Дясната обувка ме стягаше на малкия пръст върху един мазол. Казах на себе си: Какво има да роптаеш? Ти каза, че така ще стане, и така стана. Каквото предсказах, стана. Какво имаш да роптаеш? И онзи, каквото предсказа, стана. Той каквото предсказа стана за лявата обувка, а пък аз каквото предсказах, стана за дясната обувка. Аз си казах:

Няма какво да роптая. Отивам при друг обущар и му казвам: „Стяга ме дясната обувка." Той каза: „Да я турим в калъп." Тури я и пак не стана. Обущарят каза: „Ще ти направя нови обуща – само дясната обувка". Като направи дясната обувка, стана както той предсказа. Аз нямаше какво да предсказвам вече. Този обущар, първият предсказа само за миналото. А пък аз предсказах за бъдещето. Лявата обувка е миналото. Тя беше хубаво направена, нямаше никакъв недостатък. Такъв имаше дясната обувка. И трябваше да направя друга една обувка. Колкото обуща са ми правили, не са ми ги правили и двете обувки хубави. Все в едната има дефект. Защо не могат да направят хубави обуща? Някой път, те вземат мярка на десния крак, понеже десният крак е по-голям, а левият е по-малък, то дясната обувка е добра. А някой път се случва обратното, че лявата обувка е по-широка. Та според мен, ако съм обущар, ще взема мярка на десния и на левия крак. А пък те вземат мярка само на десния крак.

Ако ти вземат само една мярка, само по мярката на ума, работите няма да станат добре. Ако вземат мярка само по мярката на човешкото сърце, работите пак няма да станат добре. Ще вземеш онази мярка, която твоето сърце изисква и мярката, която твоят ум изисква. По повод на този ямболски обущар си казах: Слушай, както казва Толстой, ти трябва да вземеш сам да си правиш обуща. Докато ти, разчиташ другите да ти правят обуща, никога няма да ти правят такива обувки, каквито ти искаш. И ако ти очакваш хората да ти създадат един добър характер, добър ум и добро сърце, никога няма да ги имаш. Ти сам можеш да направиш характера си, ума си и сърцето си, каквито ти искаш. И ако очакваш другите хора да ти повлияят, ти всякога ще имаш на десния крак мазол.

И сега всички страдат. Сега всички имате страдания като мене, все от мазоли, все от обуща. Вие имате едно верую за живота. Един ми разправя, че той за каквото се е молил, Господ все му е давал. Казвам му: „Доколко ти дава?" Той казва: „До сто лева, до 200 лева, до хиляда лева, все са ми идвали като се моля."

А пък аз да се моля, за каквото помисля, идва. И до хиляда и до 10 хиляди и до 20 хиляди идват. И молитвата ми не е много дълга. Имам вложени в банката 500 хиляди лева, да кажем. Напиша само една книжка, туря си името и веднага взимам от банката 5 хиляди лева без да се моля. Тръгнал той подир един богат, ще му чете една молитва, че жена му да бъде жива, син му да бъде жив и онзи извади един лев и го дава. И казва: „Да не ме безпокоиш. Децата и жена ми са здрави." Онзи казва: „Ако не дадеш, жена ти ще заболее." И онзи изважда и дава 5 лева и казва: „Махни се! Ти имаш едно криво понятие за Бога. Ти се молиш на Бога да ти даде това и това, но нищо не правиш за Него."Това е закон на безлюбие. Ти се молиш и не

идват работите. За Господа не си готов много да дадеш. Един разбойник ти посочва своето верую и ти казва: „Колко пари имаш, ще ми ги дадеш. Иначе ще те убия.“ Ти изваждаш и даваш парите. Защо отстъпваш нему?

Та казвам: Засега, всичките повечето проповядват, че ако не живееш добре, ще страдаш. Всички проповядват учението на страха. И от страха, ние искаме да станем свети хора. Било е това време. Това е било учението за децата. Най-напред майките са възпитавали децата с пръчката. Казвали са им: „Ще има наказание ако не слушаш.“ Но това не трябва да бъде бъдещият идеал за човечеството, когато детето стане голямо и умно. Трябва да се проповядва любовта.

Сега имаме просяци на любовта. Щом проси човек, то е безлюбие. Просията е безлюбие. Христос казва: „Просете, търсете и хлопайте“. Три неща трябва да направиш. Христос свързва първата дума с човешкия ум, втората с човешкото сърце, а пък третата с човешката воля. Ти в една работа ако не впрегнеш своя ум да мисли правилно, ако не впрегнеш сърцето си да чувствува правилно и ако не впрегнеш волята си да има сила, ти не можеш да имаш резултати. Волята, когато действа без сила и сърцето, което действа без да чувствува, не дава резултати. Чувствуването иде от истинското ухо, т.е. от слушането. Който слуша, има чувства. Който не слуша, няма чувства, той има усети. Глухият има усети, а пък който не е глух, има чувствувания. Сърцето отговаря на слушането, а пък умът на гледането. Ако ти не можеш да виждаш нещата, какво можеш да направиш? Ако вашето сърце не слуша и ако вашият ум не довижда нещата, тогава какво може да направите? Каква картина може да нарисува един художник, който е глух и слях и чиито ръце нямат сила? Може да отидете при някой благодетел, който да нарисува картината и първият да си тури името отгоре, но това е друг въпрос. Та казвам: Искам да ви наведа на един въпрос: Трябва да почнем да работим с онова, което Бог е вложил в нас. Новата култура, новото в света е да работим само с онова, което Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог е вложил в нас, това сърце и тази воля, които Бог е вложил в нас. И само там можем да намерим истината, Божествената мъдрост и Божествената любов.

Някой казва: „Аз ви обичам.“ Хубаво, ти казваш, че ме обичаш, но аз виждам, че твоята къща е затворена за мене. Какво обичаш ти? Човек, който обича, според мене, той не може да бъде беден човек, не може да бъде невежа, не може да бъде слаб. Човек, който ви обича, той не може да каже: „Аз това не мога да направя за тебе.“ И ти когато обичаш, не можеш да кажеш така. В малките работи се проявява любовта. Всеки един човек носи мярката. Писанието казва: *Люби ближния си като себе си*. Някой

казва: „Ти нали ме обичаш?“ – „Като себе си те обичам. Всичко, което мога да направя за себе си, мога да направя и за тебе. Но всичко, което не мога да направя за себе си, не мога да направя и за тебе.“

Някой идва и иска да направя за него нещо, което и за себе си не мога да направя. Не мога да те обичам повече от себе си. Не изисквайте от хората да правят за вас повече, отколкото правят за себе си. Никога не прави за другите повече отколкото можеш да направиш за себе си. Казано е: Да любиш ближния си като себе си, а пък да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. В какво седи различието. Не казва да възлюбиш Бога като себе си, понеже Бог те е възлюбил с пълнотата, с четири неща и ти само като любиш Бога с ума си, сърцето си, душата си и духа си, Бог счита, че го обичаш. И ако не любиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и дух, Бог не счита, че ти го обичаш. Бог, който те обича, те е направил свободен и те е турил на земята. И от хиляди години не е дошъл никой да иска нещо от тебе. Хората са искали нещо от вас. Господ за светлината, която ви е дал, за топлината и пр. пратил ли е някой с квитанция да му платите? И въпрос не прави. Той не прави въпрос, а пък вие правите въпрос. Вие сте му запалили една свещ, направили сте една малка милостиня и казвате: „Аз се моля на Бога. Направил съм една малка милостиня. Как Той да не вземе това предвид!“

Казвам: Със сегашните си възгледи ще се намерите в положението на онзи американски милионер, който бил много скържав. Той не обичал да дава никому, само на една вдовица, която ходила подире му половин километър път, дал един долар, само за да се махне тя. И този американец заминава за онзи свят и богатството не го носи с себе си. Дошъл при св.Петър, почнал да му разправя: „Направих една църква.“ Св.Петър казал: „Вестниците писаха ли за нея?“ – „Всички писаха.“ – „Това добро тук не минава.“ – „Едно училище направих. Толкова милиона струва.“ – „Вестниците писаха ли?“ – „Писаха.“ – „Не минава и това.“ „Направих и сиропиталище.“ И почнал той да нарежда. Св.Петър казал: „Не минава и това. Кажи нещо, което си направил и за което вестниците не са писали.“ Той почнал да си чеше главата и най-после му дошло на ум, че дал на една вдовица един долар, за който никой вестник не споменал нищо. Апостол Петър казал: „По това ще видя, ще питам Господа.“ Господ казал: „Дайте му два долара и го пратете пак на земята.“

Сегашните ви възгледи приличат на възгледите на този американец, като казвате, че това сте направили, онова сте направили. Тогава ще ви дадат пак долара и пак на земята ще ви върнат. Чудни са някои като казват: „Умрял, че отишъл на онзи свят.“ Аз го виждам, че върви подир погребението. Отива, подир този, подир онзи, но те не го виждат. Те

сложили да ядат и онзи не го канят. И той се чуди, защо не го канят. Той казва: „Сипете ми малко!“ И той, като казва така, те казват: „Да беше нашият Иван тука, щеше да яде.“ И той казва: „Споменават ме, но нищо не ми дават сега.“ Искате ли да отидете в другия свят? Да оставим сега тези неща. Да дойдем сега до следното. Аз изнасям вашия бит пазар, за вехтории.

Вашето минало е хубаво. То си е изиграло ролята. Няма нищо лошо. С миналото трябва да се опростите. Христос е много взискателен. Той казва: „Ако не се отречеш от всичкото си минало, от миналото на баща си, майка си, сестра си, жена си и от миналото на своя си живот, ти не можеш да бъдеш мой ученик, не можеш да бъдеш ученик на новото и не можеш да бъдеш ученик, който може да изучава любовта.“

Любовта е един велик свят. Той не е свят на сълзи. Дойде някой и почне да плаче. Той иска да ме трогне с плача си. Той най-първо не разбира, че аз не обичам да плаче. Че той, като плаче без мене, ще ме държат отговорен за сълзите му. Той иска сто лева, а пък две сълзи, като паднат на земята струват хиляда лева. Ще ме глобят 900 лева. Ще водят едно дело против мене и ще кажат: „Защо накара този човек да плаче?“ Аз съм казвал на вас да имате едно шишенце и никога да не оставяте сълзите да падат на земята. Ще ги турите в шишето. Всичките наказания в света идат за сълзи. Щом причинявате страдания комуто и да е, непременно ще дойде страданието и върху вас. Този закон е толкова неумолим и за синове, и за майки, и за дъщери и пр. Всеки, който причини и най-малката вреда ще страда. Ако кажеш една празна дума, ако една твоя дума дойде до ухото на онзи и го разтревожи, ще бъдеш съден за нея. Тук вие, които ме слушате, кой от вас не е разклащал така въздуха и то не само с една дума.

Някой път ти си недоволен. Най-напред, вие не сте пратени на земята за да бъдете доволни. Ти ще бъдеш доволен само при едно условие: Ти можеш да бъдеш доволен, когато те обичат. Ти можеш да бъдеш доволен и само, когато обичаш. Щом не те обичат и щом не обичаш, не можеш да бъдеш доволен. И щастието на човека зависи от любовта, която ти показваш към него и от любовта, която те показват към тебе. Светът е създаден по единствената причина, че в онова, което Бог е създал, Той е излял своята любов! Затова слънцето грее и всичко расте на земята, понеже Бог е излял своята любов! В Божествената Любов е реалността. И ние живеем, понеже Бог е излял своята Любов в нас.

Но сега зависи от нас. Нашите страдания произтичат от това, че нашата любов не е като Божията Любов. И ние трябва да започнем да обичаме ближния си като себе си. Три неща са необходими: ще обичаш Бога с

всичкия си ум, душа, сърце и сила. Ще обичаш ближния си като себе си. После ще се научиш да обичаш и себе си. Докато не се научиш да обичаш както трябва Бога, ближния си и себе си, ти не можеш да разбереш света в който живееш. Като обичаш Бога, като се научиш да обичаш Бога, ближния си и себе си, както трябва, тогава става верен законът: „Всичко каквото попросите, ще ви бъде“. Казано е: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи“. Но тези неща са постижими само при любовта. Ако ти имаш в себе си тази Божествена Любов, ако имаш любов към Бога, към себе си и към ближния си, тогава нещата са постижими. Че ние не обичаме себе си! Ако ти обичаш тялото и му даваш за ядене и пиене, каква е обичта ти спрямо сърцето ти? Тялото е нашият ближен. За него доста вършим. Почти всичко вършим за него. Гледаме да му е удо но, да си има юрган, ризи, сладкиши, баници, какво ли не. Като дойдем до сърцето, ума и душата си, работите ни не са уредени. Ние не сме се научили да обичаме ума си, сърцето си и душата си. И добрината, която правим за другите, правим за техните тела. Тялото му страда и ти му помагаш. Ти още не обичаш душата на ближния както трябва. И своята душа не обичаш както трябва. Ти като обичаш душата си, ще гледаш да не създаваш на себе си излишни страдания. Всеки, който създава на себе си излишни страдания, той не обича душата си, а я измъчва. И след като направиш една погрешка, несъзнаваш погрешката си и търсиш причините отвън. Казваш: Този или онзи е станал причина. Но главната причина сме ние. В рая Ева стана причина. Най-първо дяволът стана причина, а след това втората причина е Ева. А Адам е третата причина. Три причини, три погрешки има: дяволът е първата причина, Ева е втората, а пък Адам третата.

За доброто е пак същия закон. Причината за доброто е Бог, причината за доброто е Ева, причината за доброто е Адам. Трима души.

Та казвам: Ако в твоята любов Бог не взема участие, твоят ближен не участва и ти сам не участваш, то с тази любов нищо не може да постигнеш. В любовта ти, като участва Бог, ближния ти и ти, тази Любов е магическата тояжка. Всичко е възможно тогаз. Тогава имате всичко на разположение. И ако Бог участва в твоята любов, ти ще разбираш нещата правилно. В твоята любов трябва да участва и ближния. Под ближния разбирам онзи, който те обича. И ти трябва да участваш в своята любов. Под тебе, тук разбирам разумното, божественото в тебе. Във всяка една работа в която участват Бог, ближния и ние, с тази любов всичко е възможно. Това е донякъде изгубената дума.

Та казвам, тогава нещата стават. Мене ми разправяше един българин, който бил в Америка. При него идва друг един българин. Единият от тях е

вярващ. Той казва: „Каквото поискам с вяра, става.“ Сега няма да разправям на дълго и на широко. Единият от тях е във Вашингтон. Той е вярващият. Другият се намира в Ню Йорк, в една колегия. Той пише до приятеля си във Вашингтон: „Ти ми разправяш, че с вяра всичко става. Как ще стане с вяра. Аз си свърших училището, но имам 40 долара да доплащам. Тези пари ми трябват. Трябват ми и още 50 долара за една работа. Откъде ще ги взема? Никого не познавам.“ Онзи му пише така: „Помоли се и ако не ги получиш, пиши ми и ще ги имаш.“ Онзи във Вашингтон му пише дълго писмо и чака отговор. Онзи в Ню Йорк пише: „Вчерашният ден беше най-щастливият за мене! Имам пари. Имам изобилно пари и за работа.“ Той, като решил да изпълни волята Божия, веднага станала волята Божия. Аз зная как е станала тази работа. Ако ти отидеш някъде в името на вярата, в името на Бога, Бог е с тебе. И каквото искаш, става.

Тук, преди години имаше един ревностен брат. Той искаше да издава списание. И почна да го издава. И каза: „Да пишем в Америка. Там има милиардери.“ Аз му казах: „Доколкото са моите познания, нито 5 пари няма да дадат. Може би ще дадат по един долар.“ И той писа в Америка на трима души милиардери. И получи отговор: „Понеже няма определен такъв бюджет, за един долар можем да се абонираме за списанието. Нямаме бюджет“.

Няма Го Господ там! Там дето е Господ, плач няма. Плачът иде когато Господ Го няма. Там дето е ближния, плач няма. Плачът иде, когато ближният го няма. Там дето си ти, плач има. Там дето е Бог, там дето е ближния и там дето си ти, плач няма. А дето не са те, плач има.

Щом плачеш, трябва да знаеш, кой не е там. Ако Господ не е там, веднага какво трябва да направиш? Ако не е дошъл Господ при тебе, значи ти не го обичаш, любовта ти към него е малка. Защото Господ не присъства там дето не Го обичат. Той е всякога там, дето Го обичат. А пък дето не Го обичат, Той праща другите. Бог казва: „Когато ме потърсите с всичкия си ум, сърце, душа и сила, значи, когато ме обикнете с ума си, със сърцето и душата си и със силата си, Аз ще ви се изявя.“

Та казвам: Турете сега новото и тогава няма да умирате. Този приятел, който замина сега, той ако е умрял, от безлюбие става това нещо. Той можеше да остане още дълго време. Аз виждам коя е причината. Казват, че той е умрял от старческа болест. Той искаше да живее до 120 години, а пък замина 50 години по-рано. Болестите от какво идат? Старческата болест иде от безлюбие. Смъртта иде от безлюбие. Сега още не знаем, след три дена ще видим, ако той след три дена може да възкръсне и може да ни се

яви, тогава има любов. Но ако след три дена не може да възкръсне, тогава друго. Опасността къде е? Като влезете в духовния свят, не е опасното там, че сте напуснали тялото си. Ти влизаш в духовния свят и съзнаваш, че не обичаш Бога и че любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва. Ти влизаш в другия свят и усещаш, че твоята любов не е била толкова голяма. И това те измъчва. При любовта към себе си, способностите се развиват, ти ставаш способен. Онзи, който има любов към себе си, за него няма трудни задачи. Той ги решава. И онзи, който има любов към ближния, също – каквито задачи има, решава ги. За него няма противоречие. И онзи, който има любов към Бога, каквито задачи и да има, решава ги. За него няма противоречие. Това е новото.

Вие искате да минете в новото. Вие се намирате в едно яйце. Турени сте в него. Този живот, който имате е добър, но ако искате да влезете в новия живот извън яйцето, вие трябва да влезете под квачката. И после да разрушите черупката на яйцето и да влезете в новите условия. Не че вашият живот нищо не струва. Струва, но с този живот в новия живот не може да влезете. От черупката на стария живот трябва да се освободите, за да влезете в новия живот с новите разбирания.

Казваш: „Как да го разбирам?“ Трябва съвършена любов към Бога, към ближните и към себе си. Когато има човек тези три вида любов, тогава каквато и мъчнотия да дойде, той веднага ще види хубавата страна и ще му бъде приятно. Когато ми дадат орех, ако съм силен, няма да търся друг, но ще счупя ореха и ще го изям. Дойде някой човек костелив. Хвани го, стисни го, строши му черупката и го изяж. Нямаш право да го счукаш с чук. Не се позволява и с камъни. Ще го хванеш, ще го стиснеш и ще изхвърлиш черупката. Щом го счукаш с чук или с камъни, то е престъпление. После нямаш право и с крак. И то е престъпление. Никакъв крак, ще стиснеш с ръка. Аз се учудвах на едного, който хвана ореха с двата си пръста, стисна и го счупи. А някой го строшава с двете ръце. И то е хубаво. Тогава мъжът и жената са го хванали.

Новото седи в това: Да внесем великата Божия Любов, която излиза от Него през 4-тях врати. Тази Божествената Любов да влезе в нас през нашия дух, през нашата душа, през нашия ум и през нашето сърце. Да влезе в нас и любовта към нашия ближен. Как да влезе? За тази любов към ближния да имаме същото понятие, каквото имаме за любовта към себе си. Когато вие обичате някого, няма други хора да ви са мярка. Вие знаете как. Че го обичате, другите предполагат. Ближния си ще го обичаш така, както той те обича. Когато ближния те обича, това си ти. А пък когато ти обичаш ближния си, това е ближния ти. Когато ти го обичаш, това е ближния ти. А пък когато Бог ни обича, това е ближния и аз. Това е съвършената

любов. Бог обединява в себе си моята любов и нещо плюс е Той. Той обединява и любовта към ближния. Това, което обединява моята любов с любовта на ближния, това е Бог.

Това, което обединява всичко в света, това е Божественото! А пък онези неща, които се обединяват, това съм аз и ближния. Това са страни, които се обединяваме чрез Божията Любов. Така че, аз и ближния трябва да се обединим чрез Божията Любов. Бог трябва да ни обедини. Другояче не може да ни се изяви в света. Писанието казва: „Ако любите ще бъдете възлюбени“. Христос казва: „Ако думите ми пребъдат във вас, Аз и Отец ми ще направим жилище във вас“.

Значи, ако вие обичате Бога и вашия ближен, Бог ще ви обикне. И щом ви обикне, всичко за вас ще се уреди. Та казвам: Обикнете Бога за да ви се уредят нещата. Ти казваш: „Ние Го обичаме.“ Щом плачеш, не го обичаш. Обичаш го и си сиромах. Не си го обичал. Щом го обичаш, няма да бъдеш сиромах. Обичаш Бога и боледуваш. Щом боледуваш, не го обичаш. Бог ще ви освободи от всички страдания и те ще бъдат неща на миналото. Божествената любов трябва да ви очисти. Трябва да се измените.

Има някои начини за изменение. Някой път ще се изменим, като умрем. А пък някой път ще се изменим без да умрем.

Новото, което ще стане в света, ще стане със закона на Любовта, чрез Божествената Любов, чрез Любовта към Бога, към ближния си и чрез любовта към себе си. Моята любов, любовта на ближния и любовта на Бога, като се съединят в едно, ще образуват едно. Няма идея, която може да противодейства на тази идея. Някой ще каже: „Как ще стане това?“ Това е Божия работа. Да не се смущавате.

Преди години, имало една адска канара в Америка, в Нюйорското пристанище и много кораби са пострадали от нея. И решили да се освободят от нея. Американски инженери направили в нея три хиляди дупки и турили по един метър експлозивно вещество във всяка дупка, както в българските кладенци. И това вещество го свързват с жици и от пристанището едно малко дете на 5 години, като натиска копчето, всичката тази канара хвърква във въздуха и хората се освобождават.

Та в любовта, мъчната работа е само в това: Само ще натиснеш копчето. Но това копче се дава само на онези, у които любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си са съединени. И тогава, като натиснеш всичко става. Ако ги нямаш, като натиснеш, ще имаш само дрънкане.

Отче наш.

В името на Божията *Любов*, в името на *любовта* на нашите ближни и в името на нашата *любов*, да стане всичко това!

Амин!

1939_11_26 Там имаше някой си човек
неделна беседа

ТАМ ИМАШЕ НЯКОЙ СИ ЧОВЕК

„Отче наш“

„Мислѝ, право мислѝ!“

Ще прочета само 5-и стих от 5-а глава от Евангелието на Иоана: „Там имаше някой си човек, болен 38 години.“

„Духът Божи“

Сега нас не ни интересува фактът, че някой си човек, близо преди хиляда и деветстотин години, боледувал цели тридесет и осем години. На времето си се е говорило за този болен и досега още се говори. Много духовни сказки са посветени на този болен. Такива болни и ние ги имаме сега. Светът е пълен с болни хора. Въпреки всичко, все се говори за този болен. Защо? Има някакъв смисъл. За онези, които разбират нещата, има смисъл; за онези, които не разбират, няма никакъв смисъл. Хората казват, че нещата трябва да бъдат разбрани. Когато Слънцето грее през деня, разбрано ли е за всеки човек защо грее? След като изгрее Слънцето, слушате някой да казва: „Не зная какво да правя сега.“ Болният какво ще прави? Той ще се върти цял ден на леглото. Земеделецът ще вземе ралото и ще отиде на нивата да работи. Чиновникът ще вземе писалката и ще отиде в канцеларията, цял ден ще пише. Поетът и писателят ще пишат своите съчинения. Къщовницата ще вземе метлата и ще започне да чисти, да мете, цял ден ще се чува гласът ѝ, ще заповядва на този, на онзи. От време на време тя ще отвори гардеробите, ще изнесе дрехите навън, да ги изчисти от праха, като несъществена част от дрехите. Същественото, самата дреха, ще внесе пак вътре.

Казвам: Съвременните хора са много установени, особено възрастните. Старите хора казват: „Ние сме установени вече.“ И наистина, по-установени хора от възрастните няма. Те казват: „Ние не се интересуваме от нови идеи, те не са за нас. Младите да му мислят, те нека се занимават с нови идеи.“ Старият мисли, че младият е глупав, че не разбира нещата, че няма никакви опитности в себе си. Старият се мисли за авторитет, а на младия гледа като на недозрял, като на зеленчук. Старият забравя, че едно време и той е бил толкова зелен. Той забравя, че и по-старите от него са мислели за него така, както той мисли днес за младите. Младият пък обратно: той гледа на стария с особено уважение, той мисли, че старият знае всичко и си казва: „Да стана един ден и аз като дядо, с такава брада.“ Старият е идеал за младия. Дето и да отива детето, на училище или в

къщи, все за дядото си мисли, да стане като него голям и с големи знания. Обаче дядото никога не мисли да стане като своя внук. Това е една погрешка. Като остарее, старият не трябва да се връща назад, в своите младини, но да върви напред, да почне да се подмладява. В бъдеще, старите колкото повече остаряват, космите от брадите им един по един ще почнат да окапват, те постепенно ще се смаляват, докато станат малки дечица. Може би в бъдеще хората няма да се раждат по този начин, както сега се раждат, но чрез смаляване. Той ще се смалява, ще стане като едно семенце, докато пак израсне, и после пак ще се смалява. За такива заключения турците казват: „Близо до ума е това." Но дали точно така ще стане, дали това е възможно, то е въпрос на времето. Това може да стане, но близо е до ума, т.е. има известни факти, които трябва да се доказват. Засега това е теория, която в бъдеще може да се превърне в наука.

Понякога ние мислим, че няма какво да учим. Че, човек още не е учил. Тепърва има хиляди работи, които той трябва да учи. Преди всичко човек не е поставил ума си в здравословно състояние, да може да работи с него. Също така, той не е поставил и сърцето си в едно здравословно състояние, да почне с него да работи. Най-после, той трябва да постави и волята си в здравословно състояние, да работи с нея. Аз наричам здравословни състояния ония, с които човек може да превъзмогне над мъчнотиите. Ако при дадени условия волята ти се стъписа и не може да ги преодолее, това показва, че тя е по-слаба от ума ти. Ако пък умът ти не може да ги разреши, той е по-слаб от волята. От човека се изисква да преодолява.

Мнозина казват, че трябва да живеят. Добре е да живее човек, но той трябва да знае, че животът сам по себе си представя най-големите противоречия за човека. По-голямо противоречие от живота няма. Той е най-голямото щастие и най-голямото нещастие за човека. Някой човек мисли, че е хванал щастието за ръцете. Той не подозира, че е хванал една усойница, една голяма змия. Наместо ти да я хванеш, тя те е хванала. Този човек се намира в положението на сина на един турски бей, който често биел гяури и се хвалил: „Днес бих един гяурин." Баща му казвал: „Синко, не ги бий. Ще се намери някой майстор, по-голям юнак от тебе, който ще изгуби търпение и ще те набие." – „Не ме е страх." Един ден синът извикал към баща си: „Татко, хванах един гяурин." – „Доведи го." – „Не идва." – „Пусни го тогава." – „Не ме пуща." Често съвременните хора хванат един гяур, но нито могат да го доведат при баща си, нито могат да го пуснат. Той ги е заловил здраво и не ги пуща.

Днес повечето хора са дошли в своите възгледи до пълно установяване. Често слушате хората да казват: „Да станем силни! Да уредим работите си!" Всички започват с една от най-трудните задачи. Искате ли да уредите

работите си, идете в щастливия град – града на щастливците, дето хората ходили да се учат. Един от тия хора бил недоволен, затова отишъл при един свещеник и му казал: „Дядо попе, не съм доволен от живота си. какво ще ме посъветваш?“ Свещеникът му казал: „Всеки ден, като видиш някой умрял, иди до неговата вечна къща, поздрави го и се върни назад.“ Като прилагал съвета на свещеника няколко години наред, той отишъл при него и му казал: „Дядо попе, разбрах тази работа. Тя била много мъчна.“ Умрелите са на голяма почит. Докато човек е жив, хората го гонят, бият, хокат, но като умре, тогава му отдават всички почести. Те му държат речи, турят му паметник и отгоре пишат: „Тук лежи еди-кой си герой и т.н. Това са неговите стари дрехи.“ Значи те отдават всичкото си уважение и почитание на старите му дрехи.

Докато човек е жив, мнозина хора постъпват с него, както една циганка е постъпила със своето дете. Циганката имала едно дете,момче, на десет години. Тя го гледала, но с надежда, че като порасне, ще го ожени, ще доведе снаха. Снахата на циганите е цяла банка. Тя ходи цял ден с дисагите си, проси. Вечер като се върне, носи пълна дисага, за всички има в дома. Един ден детето се разболяло и казвало на майка си: „Мамо, геврече ми се яде.“ – „Ще купим, мама.“ Майката обещавала, но нищо не изпълнила. На другия ден детето казвало: „Мамо, мляко ми се пие.“ – „Ще купим, мама.“ – „Мамо, масло ми се яде.“ – „Ще купим, мама.“ Все обещавала циганката, но нищо не купувала на детето. Един ден детето умряло. Циганката го оплаквала и си казвала: „Е, поне, мама, от всичко си хапна.“

Това наричат хората унаследени качества. Каквото е и у самите нас, това се проявява и навън. Неразбирането на живота седи в това, че на самата дума „живот“ трябва да се притури нещо. Думата „живот“ е хиперболична. Тя е образувана от две хиперболи, съединени помежду си с права линия. Като разглеждате буквата „ж“, с която се пише думата „живот“, виждате че тази буква е съставена от две хиперболи, които трябва да се примирят. Сам по себе си животът е непримирим. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Познаването е начин да намериш този път на хиперболи и да ги превърнеш в един вътрешен кръг.

Веднъж аз гледах как един художник съчетаваше линиите и рисуваше от тях образи. Той беше свикал публика, да им устрои едно забавление. Той пожела да излязат от публиката няколко души, около десет–петнадесет, и всеки от тях да нарисува по една линия, каквато желае. От тези линии, начертани без никакво разположение по място и по смисъл, той ги съчета така майсторски, че образува едно човешко лице. След това излизаха други, чертаеха различни линии и художникът намери мястото на всяка една от тях и рисуваше образи на животни и на хора. Той беше сръчен

човек, с буден ум. Това обаче не представя всичките дарби на човека. Много дарби има художникът.

Някои художници са силни в карикатурите. Според мене да рисува човек карикатури, това още не представя някаква особена наука. Да рисуваш човека такъв, какъвто е, това е особена област на рисуването. Карикатуристът казва: „Като осмеем нещата, хората ще се огледат.“ С осмиване работите не се оправят, но и със сериозно изнасяне работите пак не се оправят. И окарикатуряването на нещата има своя добра страна. И смехът има една добра страна. Като окарикатурят някого, с това усилват някои негови черти и му дават възможност да се огледа. Представете си, че някой иска да стане министър в България, но още не е станал. Преди да е станал още, нека си нарисува една карикатура, нека се осмее, да види как ще понесе това положение. Защото, каква е задачата на един министър?

Каква е задачата на главата? Задачата на главата е да мисли право. Каква е задачата на сърцето? Задачата на сърцето е да чувствува, да има възвишени усещания. Усетът е необходим за сърцето, да работи. Какво е предназначението на ръцете? Какво е предназначението на краката? Краката трябва постоянно да се движат, да се научат да ходят. Добри крака са тези, които с малко енергия постигат много работа. Запример, изкуство е човек да е ходил двадесет години наред, без да е ударил нито един от пръстите на краката си. Днес повечето хора имат наранени ръце, крака, падали са в разни дупки и трапове, наранили са ръцете и краката си.

Преди няколко деня дойде един от нашите млади братя и се оплака, че рамото го боляло. Защо го боли рамото? Като работил на една къща, не забелязал, че избата била отворена и той паднал вътре, вследствие на което счупил костта на рамото си. Друг пък е много сприхав и не може да се въздържа. Със своята сприхавост той може да си навлече някаква беля. Запример, той има да взима от един човек пари. Среща своя длъжник и му казва: „Ти трябва да ми платиш.“ – „Добре, ще си платя дълга, но сега нямам пари. Ще ме почакаш малко.“ Кредиторът не иска да знае, настоява да получи парите си. Какво се оказва? Длъжникът е силен, здравеняк човек, като Дан Колов. Той се хвърля върху своя кредитор и го набива.

Значи, човек трябва да бъде внимателен: дето ходи, каквото говори, той трябва да се съобразява с условията, да не пострада. В това отношение американците са доста безцеремонни. Когато двама души имат някакви лична разправия, те се срещат и единият пита другия: „Ти защо не издържа на обещанието си?“ И веднага започва да удря в носа. И другият отговаря със същото: трака-трука и в няколко минути те са се разбрали. После изчистят дрехите си от праха, подадат си ръка и се разделят

приятелски. Българинът няма този характер, но и българите се бият. Те се удрят лошо. И онзи, който победи, казва: „Сега ще правиш ли думата ми на две?“ Победеният казва: „Вече няма да правя думата ти на две.“

Ще кажете, че това не е право. Правото е в това да се набият, да уравновесят силите си. Ако имаш да взимаш, правото е твое, на твоя страна. Но ако онзи, който има да дава, е по-силен и може да те набие, правото е на негова страна. Тогава, за да не те бият, не давай пари назаем, особено ако си слаб. В такъв случай аз бих написал следния закон: Не давайте пари назаем и не взимайте пари назаем. Ако трябва да вземете пари назаем, не се позволява да искате повече от пет лева. При това положение няма да има безчестни хора на Земята. Всеки може да плати пет лева, но всеки не може да плати петстотин хиляди лева или пет милиона лева. Ще каже някой, че е изкарал парите си с пот на лицето си. Кажете ми, колко пари може човек да спечели с пот на лицето си?

Та казвам: Сегашният порядък на нещата не е поставен на научна база. Сегашният човешки свят е създаден върху безлюбието, или върху егоизма. Днес всеки човек иска да живее добре. Това се отнася и до индивида, до дома, до обществото, до народите, до цялото човечество. При този порядък на нещата никой не може да бъде щастлив. Някой мисли, че като умре, ще му бъде по-добре. И в онзи свят има нещо лошо. И там има рай и пъкъл. Ако тук си страдал, и като отидеш на онзи свят, пак и там ще страдаш, не е ли по-зле? Ако със смъртта можеш да се освободиш от ада, разбирам да умреш, но ако и там отидеш в ада, какво си придобил? И в онзи свят има терезии, с които теглят нещата до най-малките величини. Ако злото натежава, хайде в пъкъла. Ако доброто натежава, хайде в рая. Колцина от вас вярвате в това? То е само една идея. Има един ад, който всеки от вас е опитал. Адът е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Натъкне ли се на този ад, човек започва да страда. Също така в човека е и раят. В първо време човек започва някакви работи, които му се отразяват приятно, но после иде горчивината от тях. Да допуснем, че ти си един млад момък, който се ползуваш с кредит навсякъде. Дето отиде, всичко му дават на кредит: дрехи, обуща, облекло долно, храна. Навсякъде го почитат и уважават, защото знаят, че е млад, ще работи и ще си плати. Обаче като дойде денят за плащане и не плати, тогава му турят етикет, че не е добър, не е честен човек.

Ще ви приведа един пример. Преди години един млад господин се връща от Америка, дето ходил да учи. Той бил родом от Свищов, а произхождал от аристократическо семейство. Той заемал някаква добра служба. Един ден отишъл при един дрехар да си купува нови дрехи. Той облякъл новите, а старите оставил в магазина и помолил да ги изпратят с момчето в дома

му. Като отишло момчето в дома му, не го намерило там. След това той отишъл в един обущарски магазин. Избрал си едни хубави обуща и ги обул. Казал на търговеца да изпрати старите обуща в дома му, дето ще плати. Но пак го нямало вкъщи. После отишъл в един шапкарски магазин, купил си нова шапка, турил я на главата си, а старата изпратил с момче у дома си, но пак нищо не платил. Един ден го срещнал дрехаринът и го запитал: „Господине, кога ще платите дрехите си?“ – „Как? Аз ги платих вече. Ако не бях ги платил, нямаше да ги взема. Аз ги облякох, защото ги платих.“ Като видели тази работа, дрехарят, обущарят и шапкарят се събрали заедно да решат какво да правят с този човек. Да го дадат под съд, видели, че няма смисъл, той и там ще каже същото, а свидетели нямат. Този господин, за когото говоря, не бил прост човек, проповедник бил. Както и да се произнасяте за постъпката на този човек, като права или крива, виждате какво е било неговото разбиране и съзнание.

Казвам: Ние трябва да имаме една положителна мярка за нещата. Има един път, една мярка в света, която е валидна за всички хора. Има два вида право в света: право на светлината и право на тъмнината. Следователно всички хора, които живеят в светлината, трябва да имат едно право, да не се различават. Също така, всички хора, които живеят в тъмнината, трябва да имат едно право, да не се различават. Това право ние наричаме криво. Значи, и в кривото, и в правото, хората трябва да си приличат. Който живее в тъмнината, той носи белезите на тъмнината.

В природата и тъмнината има своето предназначение, както и светлината. В тъмнината човек си почива по-добре, отколкото в светлината. Светлината възбужда човека, дава повече енергия. В тъмнината човек се концентрира, съсредоточава в себе си. В светлината човек събира материал, а в тъмнината го обработва. На тъмнината съответствува страданието и болестта, а на светлината – здравето и радостта. Неразположението съответствува на тъмнината и може да се лекува с тъмнина, на тъмно. Докато ходиш в светлина и гледаш, че този има къща, онзи има къща, ти не можеш да се събереш в кожата си. Но влезеш ли в тъмнината и нищо не виждаш, ти се успокояваш. Тъмнината ти казва: „Защо ти са тези къщи, да ги носиш в своя ум? Мисли си, че и без къща може да се живее.“

Та казвам: Тъмнината е добра отвън, а лоша отвътре, а светлината е лоша отвън, а добра отвътре. Така гледам аз на нещата. Как ще ги примирите вие? Ако не можеш да използуваш светлината отвън разумно, тя ще ти причини тъмнина. Например, ако ти гледаш един плътен предмет и го приемеш в ума си, той ще внесе тъмнина в ума ти.

Та казвам: Понякога вие искате да бъдете благодетелни, да правите добро. Като направите доброто, казвате: „Не си струва човек да прави добро. Няма признателни хора в света." Ти направи доброто само за себе си, без да очакваш нещо от него. Защо трябва да очакваш нещо от доброто? Когато Христос дойде на Земята и Го разпнаха, имаше ли такива резултати, каквито днес има? Онези народи, които днес се наричат християнски, водят една война, която е много културна, по всички правила на културата. Като водят днес война, всички казват: „Не е ли легална нашата война?" Англичаните, например, осъждат германците, че не водели легална война. Германците пък осъждат англичаните за същото. Къде седи легалността на войната? Англия тегли юргана към себе си. Германия тегли юргана към себе си. В края на краищата юрганът ще отиде или в Англия, или в Германия, или половината в Англия, а другата половина в Германия. Питат ме: „Ти коя страна ще вземеш?" Аз не си давам мнението. Който победи, правото е негово. Когото бият, той няма право. Който победи, той има право. Казват, че еди-кой си имал правото. Не си давайте мнението. Слабият не трябва да отива да защищава силния, защото той няма полза от него. Слабият не трябва да защищава слабия, защото повече ще го бият. Когато бият слабия, по-добре е другият слаб да седи и да брои ударите. Ако наблюдавате, ще видите, че ударите, които се слагат върху някого, никога не могат да надминат силите му. Онези, които бият, знаят колко удара трябва да се сложат върху всеки човек. Колко удара могат да ударят на човека?

Жената на един евангелски проповедник умряла и оставила само едно дете. Проповедникът се оженил за втора, но тя не обичала детето на първата жена и често го биела. Един ден, като дигнала ръката си да го удари, ръката ѝ останала във въздуха. Какво показва това? Че всякога човек не може да бие. Мислите ли, че ако имате вяра и любов към Бога, към ближния си и към себе си, че някой може да ви бие? Това е невъзможно. Боят всякога има психологическо основание. Един човек може да те бие само тогава, когато в него се създаде убеждение, че ти му препятстваш в пътя на живота и не му помагаш. Тогава той ще избере един метод за наказание. Обаче, ако на един човек си направил добро, никога в ума му не може да влезе мисълта, че може да те бие.

Питам: Как ще примирите в себе си противоречието, че е дадена власт на злото в света? Казват, че на сатаната, на дявола е дадена власт да мъчи. В който дом влезе, той мъчи и жената, и мъжа, и децата – целия дом, цялото общество, цялото човечество. Всички са мъчени от дявола. Питам: Властта на дявола, той сам ли я има или му е дадена отнякъде? Мъчението се дължи на един факт в живота, както и в цялата природа. Той е следният: там, дето любовта е изгубена, на нейно място се явява мъчението. Гладният

се мъчи, понеже няма хляб. Жадният се мъчи за вода, задушаващият се мъчи за въздух; който е изгубил мисълта си, се мъчи, че не може да мисли; който е изгубил чувствата си, се мъчи, че не може да чувствува; който е изгубил волята си, се мъчи, че не може да постъпва както иска и т.н. Всички хора, които са изгубили нещо, все се мъчат. Ето защо, при съвременното възпитание, в училищата, на младите трябва да се покаже пътя, по който да намерят онова, което са изгубили. Сега хората се спират пред неща, които им създават страдания, но какъв щеше да бъде сегашният свят, при сегашния строй на живота, ако нямаше страдания? Какво ще стане на Земята след сто години, ако всички тревопасни и месоядни животни се оставят да живеят свободно? Земята щеше да се вмирише от тях. Те щяха да се размножат толкова много, че нямаше да има място за тях. Половата деятелност в животните е толкова голяма, че у тях се явява непреодолим стремеж за размножаване. Ето защо, днес, при сегашните условия на живота, необходимо е изтреблението на месоядните и на тревопасните животни. Знаете ли каква борба има в половата деятелност на тия животни? Онези, които изучават физиологическия живот, казват, че когато се ражда едно дете на Земята, пет милиона кандидати има за раждане. Ако това е между хората, можете да си представите какво ще е между рибите, птиците и останалите месоядни и тревопасни животни. Една риба може да произведе петстотин хиляди яйца. Условия се изискват, за да се роди едно дете с известни прояви на своя ум, на своето сърце и на своята воля.

Казвам: Сегашният дом трябва да се съгради другояче. Как трябва да се съгради? Днес лесно се казва: „Да ожениm младите." Човек трябва да се жени съзнателно, да стане проводник на Божественото, за подигане на човешкия род. Така, както днес хората се раждат, подигат ли се? Ние сме във времена, когато наближава смяна на епохата. Това по необходимост ще стане. Ето как трябва да се смени животът. Ако туриш едно яйце под една квачка и след двадесет и един деня от яйцето излезе пиле, има смисъл да излюпвате това яйце, нов живот се ражда от него. Но ако след като е седяло двадесет и един деня под квачката, от пилето не излезе нищо освен един запъртък, това излюпване не е било на мястото си. Някой иска да умре. Не е лошо да умре, но ако след като излезе от черупката на смъртта, може да отиде в широкия свят, има смисъл смъртта. Обаче ако умреш и останеш под квачката, под черупката на смъртта като запъртък, тази смърт не е на място. Ако имаш една идея, която е запъртък, или едно чувство-запъртък, или една постъпка-запъртък, те са безпредметни, те нищо не струват. Ще каже някой, че е проявил отлична постъпка. Питам: Къде е пилето? – „Няма го." Нищо не си направил тогава. – „Ама аз имам любов към него." Къде е пилето? – „Няма го." – Никаква любов нямаш. – „Ама аз мисля добре за него." – Няма го. Запъртък е твоята мисъл. Сега вие искате

да се убедите един други, че пилето е излязло от запъртъка. Това е невъзможно. Никакво пиле не може да излезе от запъртък. От запъртък се разнася воня, но не и пилета. От всички яйца, които добре се измътват, излизат пилета, а не воня. Там, дето има пилета, воня няма. Дето няма пилета, там има воня.

Сега аз поставям тази диагноза и в живота. Когато сте недоволни от живота, запитайте се: пиле ли има в яйцето или запъртък. Щом сте недоволни, непременно има запъртък. Щом има запъртък, ще има и воня. Какво трябва да правите, за да се освободите от недоволството? Щом има запъртък в първото яйце, веднага турете второ яйце, то да се измъти. Второто яйце, което туриш да се мъти, ще го вземеш от добра кокошка. Следователно, искаш ли да придобиеш нещо, ще вземеш една мисъл от един гениален ум, едно чувство от едно гениално сърце и една постъпка от една гениална воля. Има гениални умове, гениални сърца и гениални воли. Това трябва да мислите.

Какво искат сега хората? Те искат да намерят един закон, с който да възпитават младото поколение. Така не се възпитава. Единствените коронни възпитатели, това са майките и бащите. Майките възпитават сърцето, ума и волята. Това са външните условия. Сърцето и умът трябва да работят, но ако волята не дойде на помощ, резултатът не е пълен. Умът, сърцето и волята трябва да се съединят в едно, да има единство между тях, за да може това, което се изработи, да остане в дома ни. Всяка мисъл трябва да остане в самия тебе. Всяко чувство трябва да остане в тебе самия. Умът ти трябва да стои на своето място и от него да излиза светлина. Тя е дар. Чувствата ти трябва да стоят в сърцето ти и от него да излиза топлина. И постъпките трябва да остават в самия човек. От постъпките ви трябва да излиза сила, която да отива към духа. Съвременните хора не разбират в какво седи възпитанието и самовъзпитанието на човека. Вследствие на това ние питаме. Какво се ползува човек от един ум, от който не излиза светлина? Какво се ползува той от едно сърце, от което не излиза никаква топлина? И какво се ползува той от една воля, от която не излиза никаква сила?

Сега аз ви навеждам на мисълта за Бога. Какво представя Бог за вас? Вие не знаете какво нещо е Бог, но въпреки това Го поставяте вън от себе си и искате Той да направи заради вас всичко. И религиозните, и светските хора трябва да имат нов възглед за Бога. Бог е създал света. Той е направил и човека, като е вложил [...]. Бог е създал света, направил е и човека, като е вложил в него гениални възможности. Човек не се ражда гений, но се ражда с възможности за гениалност. Той не се ражда добър, но с възможности за доброта. Той трябва да създаде добротата си на Земята.

Това е неговата работа на Земята. Ако от великите условия и възможности, които Бог ти е дал, ти можеш да създадеш един гений от себе си, ти имаш почит първо пред самия себе си. И другите хора, които са равни на тебе, те уважават и почитат за това, което си създал.

Питам: Какво се ползуваме, ако продадем чуждата стока? Нищо не се ползуваме. Ето, Юда предаде Христа. Какво спечели от това? Юда продаде Христа само за тридесет и три сребърника. Аз се чудя как е възможно Юда, който беше един банкер на времето си, можа да се съгласи да продаде своя Учител за такава малка сума. Какво намерение имаше той? Всички банкери се намират под влиянието на Луната. Те са добри хора. Но интересно, кое застави Юда да продаде Христа за тридесет и три сребърника? Числото 33 е подобно на числото 66, което е число на илюзии. Евреите казваха на Юда: „Ако ти продадеш соя Учител и можеш да ни освободиш от Него, ние ще те направим пръв човек в света. Ние ще те направим цар." В ума на Юда седеше идеята: „Защо наистина да не стана цар?" Но след като предаде Христа на разпятие, Юда отиде и се обеси.

Сега вие се възмущавате от Юда и го наричате предател. Питам: Не правите ли същото и вие? Понякога вие сте готови да предадете вашите свещени идеи, вашите свещени чувства и вашите свещени постъпки за тридесет и три сребърника, за да станете цар, да се освободите от тях. Казвате: „Откак съм тръгнал по пътя на тия нови идеи, работите ми не вървят добре. Ще ги напусна, ще се освободя от тях." Аз съм слушал млади хора да казват: „Дотегна ни вече това въздържание. Откак сме станали въздържатели, отдалечихме се от хората, с никого не се познаваме. Ще отидем да си пийнем с този, с онзи за здравето на жената, на децата." Питам: Защо с червеното винце можете да си пийнете за здравето на жената и на децата, а с бялото винце, с бялата вода, не можете? Бялата вода поддържа здравето много повече, отколкото червената вода. Онези хора, у които умът, сърцето и волята не работят, те употребяват червеното вино. Те не са от разумните хора.

Идва при мене един човек, иска моята помощ. Бръкна в джоба си – ако имам пари, мога да му помогна. Парите нито се ядат, нито се пият, не са вино, но могат да помагат на хората. Значи това, което нито се яде, нито се пие, може да помага. А това, което се яде и пие, не помага. Ако дам една златна монета на този човек, ще му помогна и той ще благодари. Понякога са идвали при мене бедни хора – не мога да им дам пари, защото не нося в джоба си пари. Те правят пакости. С парите човек може да направи големи пакости. Като нямам пари, ще му дам един занаят, да се научи да лекува. Казвам на този човек: „Ще те направя лекар, но на никого да не казваш. Ще вземеш от дребната лайкучка, ще я свариш и ще даваш по

няколко капки. Но като отидеш при болния, няма изведнъж да му дадеш, но ще почакаш да се помъчи малко, че тогава ще му дадеш от лекарството, да прецени какво си направил за него. Щом е богат, той ще ти плати добре.“

Като казвам така на този човек, той не ми вярва, мисли, че искам да се освободя от него. Нека направи опит и тогава да говори. Но едно нещо още трябва да направи. На всички хора, при които е ходил да ги лекува, ще им даде по едно Евангелие подарък. Ако не им подарите по едно Евангелие, всички болести ще се върнат към тебе. Като им дадеш Евангелието, ще кажеш: „Ще четете това Евангелие и каквото е писано в него, ще го прилагате както разбирате.“ Повече няма да им говориш. Ще ви кажат, че Христос е оставил малко. Кажете им, нека четат Евангелието и каквото разберат, да го приложат. Пръв ти ще приложиш, няма да даваш на никого повече от три капки. На умиращия ще дадеш една капка. На онзи, който оздравява, ще дадеш две капки, а на онзи, който става вече от леглото си, ще дадеш три капки. Значи първата капка ще дадеш, за да не умре; втората капка ще му дадеш, за да оздравее; а третата капка – за да стане от леглото си и да отиде на работа.

Аз дадох този метод на бедния човек, но и досега още той не се е явил при мене. Когато някой човек дойде при мене, аз считам, че той е на зор, нужда има. Когато не дохожда, няма никакъв зор. Аз се интересувам дали е дал някому Евангелие. Понякога слушам името му, че излекувал някои болни. Вестниците пишат за него, че излекувал някои болни, но не пишат дали е дал тук-таме Евангелие на своите болни. Питам: Не е ли лайкучката, която ви е церила досега? Горчива е лайкучката, но лекува.

И скърбите са горчиви, но лекуват. Следователно всяка скръб в света не е нищо друго освен лекарство. Ако при всяко страдание човек вижда един лек за своето състояние, той е на прав път. Това е Евангелието. Според Евангелието човек трябва да знае, че всичко, каквото става в света, е все за негово добро. Мислите ли, че страданията, които човек е прекарал в живота си, не носят някакво благо за него? Вземете, например, изгонването на Адам и Ева от рая – и то носи известно благо за цялото човечество. Страданията не са единственият път за постигане на известни блага, но от две злини човек ще избере по-малката. Преди Адам и Ева е съществувал друг, по-безизходен път. Например, ангелите, които са паднали, са минали през по-труден път и са съгрешили повече. Тъй щото, това, което Адам и Ева направиха, ще се изправи един ден.

Казвам: Когато направим една погрешка, да благодарим, че не е най-голямата. И когато ни постигне едно нещастие, да благодарим, че е най-

малкото. Ние искаме да бъдем щастливи. Права е тази идея, право е това желание, но за да бъде щастлив, човек трябва да има един гениален ум, едно гениално сърце и една гениална воля. Това може да се постигне, но с работа и с усилие. Ако един ученик отиде при един учител да учи пение, той трябва да се упражнява много. Учителят трябва да му покаже как да взима всеки тон, и то не еднакво силно, но с известно преливане. Ученикът трябва да знае как да става това преливане на тоновете. В музиката човек трябва да бъде алхимик, да знае как да съчетава тоновете. В музиката човек може да прави хиляди съчетания. При най-добри чувства и разположения човек може да прави добри съчетания. Ако не е добре разположен, човек не може да пее добре. Ако не мисли правилно, човек не може да пее добре. Следователно, ако не прави добро, ако не чувствува и не мисли добре, човек не може да пее добре. Също така човек не може да пише добре, ако умът, сърцето и волята не взимат участие в неговата работа. Човек не може да бъде истински християнин, ако умът, сърцето и волята му не са гениални. Мислите ли, че Божественото може да дойде в един глупав човек?

Казано е, че Бог е възлюбил истината в човека. Значи Бог е възлюбил най-великото – истината, която живее в човешкия дух, в човешката душа, в човешкото сърце и в човешката воля. Всеки човек трябва да намери изходния път в истината, която живее в неговия дух, в неговата душа, в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля.

Казано е в Писанието: „Дето е Духът.“ Духът, това е разумното начало в човека. Духът е великото, Бог, Който работи в човека. Бог не работи както хората работят. Той работи в тишината. Когато се намира в някое голямо изпитание, човек чувствува, че е изоставен от целия свят. Обаче тъкмо в момента, когато си най-обезсърчен и отчаян, виждаш една малка светлина, едва мъждееща, чувствуваш една топлинка в себе си и нещо отвътре ти казва: „Не се смущавай, ще се оправи тази работа.“

И при това положение ще дойдат изпитания и страдания, но трябва да мислите. Колкото по-високо се подига човек, толкова и изпитанията стават по-трудни. Най-великите и гениални хора са имали най-големи изпитания и страдания в сравнение с тия на обикновените хора. Те са имали такива изпитания, каквито вие не можете да си представите. Вие нямате представа какви трябва да са били страданията на Христа, на Когото от напрежение кръв излезе от порите Му. Вие трябва да дойдете в Неговото положение, да разберете какво значи страдание.

Сегашните романисти представят своите герои и героини като страдалци на сцената. Щом се намерят пред известно изпитание, те припадат. Това е

геройство на тялото. Като не може да издържи, човек припада. Изкуство е да може да издържи най-големите душевни страдания. И ако при това положение човек не припадне, той е герой. Когато човек падне по дух, по душа, по ум, по сърце и по воля, тогава трябва да му се помогне. Ние виждаме, че Христос носи кръста Си до едно място, после го хвърли и го остави другите да го носят, а Той продължи пътя Си до Голгота.

И при най-големите Си страдания, Христос мислеше добре. Като видя майка Си, Той каза: „Жено, не мога да ти помогна сега, но един от Моите ученици ще заеме Моето място.“ Като беше на кръста закован, и оттам Той направи едно добро. Когато при Него дойде един прокажен да го излекува, Христос каза: „Отковете гвоздеите.“ Те отковаха гвоздеите и Той излекува прокажения. После пак каза на войниците: „Заковете сега.“ Как мислите, слаб човек ли е този, който може да заповядва да откoват ръцете му от кръста, да излекува един болен и после пак да каже да го заковат?

Старите християни вървяха по пътя на Христа – по пътя на страданията, но новите християни не искат да страдат. Като им покажат един кръст, те казват: „На всичко сме съгласни, но кръст не искаме.“ Кръстът е едно от великите изпитания за човешката душа. В страданията, в изпитанията, в паданията си човек се изпитва доколко любов има в себе си. В изпитанията и страданията се изпитва любовта на човека към Бога, към неговите ближни и към самия себе си.

Казвам: Сега пред вас стои едно велико бъдеще. Мнозина седят и се питат в кого да вярват. Сега четох една статия, в която някой пише къде седи злото. Това, в което той предполага, че се крие злото, ни най-малко не е там. Това е неразбиране. Ако бяхме построили света както той мисли, светът би бил два пъти по-лош, отколкото е сега. Няма какво да се построява светът. Той е построен, само че ние не го разбираме. Добре е построен сегашният свят. Като основа на този свят трябва да се вложи Божията любов. Тази любов се отличава по три неща: тя доставя изобилно светлина на човешкия ум, изобилно топлина на човешкото сърце и изобилно сила на човешката воля. В тази любов няма никакви изключения. Досега Бог не е оставил нито едно същество тук, на Земята, или в другите светове, което, като е уповавало на Него, и което е изпълнило Неговия закон, да не го е прегледал и да не е задоволил неговите нужди.

Казвам: Сега не искам у вас да остане мисълта: „Каква полза от това, че досега сме вярвали?“ Аз не проповядвам вяра, но проповядвам за любовта, която носи светлина, топлина и сила. Щом имаш светлина в ума си, това е Божията любов. Щом имаш топлина в сърцето си, това е Божията любов. Щом имаш сила във волята си, това е Божията любов. Щом имаш добра

мисъл, Бог е там. Щом имаш добро чувство, Бог е там. И щом имаш добра постъпка, пак Бог е там. И когато имаш болно тяло, пак Бог е там, защото от болните тела Той прави здрави. Вижте какво прави онзи майстор, който взима вълната на овците. Той я изпере, изпреде, изтъче и от нея прави един хубав плат, за топли дрехи. Майстор е той.

Та казвам: И вие трябва да вземете космите на овцата, т.е. космите на мекотата, и от тях да направите нещо. На всинца ви препоръчвам да имате три хурки, с които да предете: първата хурка ще бъде хурката на любовта, с която ще предете чувствата на своето сърце; после иде втората – хурката на мъдростта, с която да предете мислите на своя ум; и третата хурка ще бъде хурката на волята, с която да предете своите постъпки. Тези три нишки са нишки от три свята. В тях седи магията на живота. Едната хурка ще има червен цвят, втората – жълт, третата – син. Тези три цвята са основните цветове, от които излизат всички останали. Червеният цвят показва пътя на живота. Жълтият цвят показва пътя на ума. Синият цвят показва пътя на човешката воля. Понякога човек обърква тия цветове, например, с жълтия цвят тръгне в пътя на сърцето. Жълтият цвят е път на ума, а не на сърцето.

Казвам: Това са новите разбирания, новите веяния в света. Това е бъдещото учение, според което хората могат да живеят по любов. Бог живее в любовта, в знанието и в светлината. Бог живее в мъдростта, Бог живее в истината и свободата. Там, дето има истина и свобода, там е Бог. Дето има знание и светлина, мъдрост, там е Бог. Дето има изобилно живот, изобилно храна за всички, там е Бог.

Днес вие очаквате отново да дойде Христос на Земята, да постави ред и порядък в света. Вие очаквате Христа, да дойде отвън. Той отвън няма да дойде. Христос ще дойде отвътре, в умовете и в сърцата на хората. Христос ще дойде в душите и в духовете на хората. Христос ще дойде и в тяхната воля. В Англия ли ще дойде Христос? Там си имат учители. В Германия ли ще дойде Христос? В България ли ще дойде? Външно Христос никъде няма да дойде. Днес Христос ще дойде в умовете, в сърцата, в душите и в духовете на хората и ще им покаже, че те не вървят в прав път. И Той ще им покаже, че това, което те вършат, не е добро, нито за индивидуалния човек, нито за семействата, нито за обществата, нито за народите, нито за цялото човечество. Това, което те вършат, не е Божествено. И ако те искат по пътя, по който днес вървят, да бъдат щастливи, щастието е изключено в този път. Всичко може да дойде по този път, но не и щастие.

Сега да оставим другите работи, но казвам: Ако вие мислите, че можете да бъдете щастливи извън любовта, извън знанието и светлината, извън

истината и свободата, вие сте на крив път. Има една любов на истината, която дава простор. Има една любов в света, която дава светлина. И тогава онзи, когото обичаме, ние го осветляваме, даваме му възможност да расте и да се развива. Има една любов, която дава живот. Тя дава най-хубавата храна на всички живи същества. Тази любов прониква навсякъде. Казано е в Писанието, че Бог е любов. Любовта е светлина, любовта е знание и простор – всичко, каквото искате. Върви в светлината и в простора на тази любов и ти ще познаеш кое е човешко и кое – Божествено, кое е от Бога и кое не е. И тогава всичко онова, което е Божествено, ще го задържиш за себе си. А всичко човешко ще остане за бъдещето. Човешкото ще остане за бъдещето, като тор на бъдещата култура.

Всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, не могат вече да вървят в стария път. Те трябва да влязат в пътя на любовта, мъдростта и истината. Иначе ще пострадат. Какво ще кажете за богатия човек, който има да дава на един беден сто лева и не го приема в дома си, за да не го безпокои? Той не е благороден човек. Много от съвременните хора са от тия богати, които не искат да изплатят своя дълг. Казвате: „Аз не мога да обичам." Че, това е най-лесната работа. По-лесна работа от това да обичаш, няма днес в света. После, да се учиш, и това е най-лесната работа. И да обичаш истината, да бъдеш свободен, това е най-лесната работа. Това са най-лесните работи, които Бог е определил за човека. Често човек прави по-тежки и по-мъчни работи от тия, за които казва, че не може да ги направи. Някой казва: „Аз не мога да обичам, но разбирам любовта." Това е лъжата в света. Значи, умее да те изиграе, но не знае как да учи и как да обича. Значи, той разбира теорията на Канта и относителната теория на Айнщайна, но другите неща не разбира.

Та, абсолютната теория е недостъпна за човешкия ум. Само относителните теории са достъпни. Ако искате да разрешите въпроса защо Бог е създал света, това е един въпрос, който никой не може да разреши. Ама защо го е създал така – това е Негова работа. Ние можем да си създаваме различни теории за създаването на света, но как е създаден всъщност, това никой не знае. Много теории и все различни съществуват за създаването на света, но той е създаден по един начин, който и до днес още остава неизвестен. Мнозина мислят, че Бог е създал света за човека. Както и да мислят, те още не са дошли до истината. Някои пък питат защо Бог не им помага да разберат този въпрос. Бог не ви помага, защото вие не сте турили вашия гениален ум на работа, не сте турили вашето гениално сърце на работа и вашата гениална воля не сте турили на работа. Щом ги турите на работа, Бог ще ви проговори.

Не става ли същото и с днешното радио? Като завъртите един от

ключовете, веднага светва лампичката и започвате да слушате, че някой пее или говори, или свири от Англия, от Германия, от Италия, отдето искате. После завъртите ключа и всичко млъква. Като слушате, вие се чудите от колко далечно разстояние иде звукът. Той не иде от инструмента радио, но се предава чрез него. Радиото възприема звуковите вълни от пространството и ги предава чрез високоговорител. Има три вида вълни: дълги, къси и средни. Ако не можеш да хванеш дългите вълни, ще хванеш късите – можеш да оперираш както искаш. Ти ще работиш или с вълните на своя ум, или с вълните на своето сърце, или с вълните на своята воля. Във волята са късите вълни, които проникват навсякъде. Като дойдат тия вълни, там няма много бучене, там работите стават лесно.

Казвам: Намерите ли се в трудно положение, ще знаете, че спасението ви е във вашата глава, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. Вие живеете в един богат свят и казвате: „Като умрем, ще се познаваме ли там?“ Вие тук не се познавате, че в онзи свят ще се познавате. За да познаеш един човек, ти трябва да го осветлиш, или пък по друг някакъв начин. Всеки човек има специфично ухание, по което можеш да го познаеш. Някои хора се познават по говора. Други – по хода, те имат особен начин на ходене.

Тъй щото, вие трябва да познавате хода на вашия ум. Също така трябва да знаете вашият ум ли мисли или друг. Защото понякога човек не мисли със своя ум, но с някой чужд ум. Понякога човек не чувствува със своето сърце, но с чуждо сърце. Понякога човек не работи със своята воля, но с чужда. И това не е лошо, но успехът на човека зависи от това дали той работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Има случаи, когато човек може и трябва да работи и с умовете на другите хора. Тогава те ще бъдат като условия в неговия живот. Най-първо работи със своя ум, който Бог ти е дал; работи със своето сърце, което Бог ти е дал; работи и със своята воля, която Бог ти е дал. След това работи и с всички условия и възможности, вън и вътре в тебе, работи и с всички условия и възможности, които Бог е вложил в твоята душа. Тогава всичко ще се разреши по един правилен начин.

Та казвам: От това, което в миналото сме сели, орали и жънали, от това, което сега сеем и жънем, ще се храним и в бъдеще.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

8-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_11_29 Божествената топлина
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНАТА ТОПЛИНА

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, звездно.
Времето тихо и хладно.)
„Добрата молитва“
„Духът Божи“
„Махар Бену Аба“

Пишете на тема: „Моята любима дума“. Всеки си има своя любима дума. Нека да пише върху нея. В какво се състои знанието на човека: да знае човек да се товари и да се разтоварва. Вие искате да знаете. Всяка една дума има своята тежест. Някои думи са много леки, а някои – много тежки. Макар и материално да не може да се тегли, думата си има тежест.

Някой може да каже по един въпрос: „Аз това го зная.“ Направи го. Кои бяха условията, при които българинът създаде думата „истина“? Българинът, като дойде на Земята, тури на истината особено име. Англичанинът като дойде, тури на истината друго име, турчинът – друго, германецът – друго, русинът – друго и прочее. Защо туриха все различни имена? Защото разбиранията им за истината не са едни и същи. Като дойде до любовта, пак се различават.

Българинът, англичанинът в любовта си приличат в известна степен. В произношението се различават до известна степен. Кои са прави: българите или англичаните? Българинът се учудва като произнася думата „любов“: „Люю!“ Българинът, като я произнася, не я разбира и се учудва, а пък англичанинът казва: „лъв“ [love]. Той е много практичен. Той казва: „Лъв дъ мъни“ (Love the money) („Обичай парите“), понеже като имаш пари, всичко ти върви, а като нямаш, не ти върви.

Даже англичанинът казва: „Тайм из мъни“ (Time is money) („Времето е пари“). Има много работи у тях. Един англичанин се хваща на бас с един американец, че ще може да отиде при един милиардер. Но на онзи човек времето му е пари. Всяка минута му коства 5 лири. Англичанинът се хванал на бас с американеца за 500 английски лири. Англичанинът поискал от милионера среща, като му писал: „Аз искам 5 минути само. И колкото струва, ще платя.“ Отишъл на срещата. Милионерът го попитал: „Какво искате?“ Онзи мълчал. Но после казал: „Аз дойдох само да Ви видя за 5 минути.“ Като изтекли петтях минути, казал му: „Аз се хванах на бас

за 500 английски лири. При Вас стоях 5 минути – по 5 лири, правят всичко 25 лири. Давам Ви ги и останалите са за мене. И моето време е скъпо. Аз не мога да остана за по-дълго време.“

И българинът много бърза. Когато има да взема пари, много бърза. Обаче, когато има да дава, закъснява всякога. Ще му се случи нещо и все ще закъснее. От какво зависи закъснението? У него чувството на страх е развито. И личните му чувства са развити. Страхът и личните му чувства са в борба. И той се бори в себе си. Когато се боите да направите нещо или не, това е от страх. Страхувате се, че може да не е така. Мислите ли, че всички хора каквото казват, е вярно? Мислите ли, че то е абсолютно вярно? Някой когато казва: „Аз обичам истината“, това вярно ли е? Това е относително вярно. Той държи за тая истина, когато тя се отнася до него, когато е в неговия интерес, но дето истината не е в неговия интерес, той почва да се колебае. А пък той трябва да е безпристрастен, той не трябва да се свързва със своите погрешки и със своите добродетели. Добродетелите на физическото поле са отвън. Той направил едно добро дело – дал 1000 лева за благотворителни цели. Че, какво добро е направил? Тези пари не са негови. Единственото нещо, което е направил, е, че ги е дал. Но те не са негови. Или дал един килограм жито някому, но това жито не е негово. Светлината, слънцето, влагата и прочее са работили, за да стане това жито. А той казва, че е негово житото. Или ти казваш: „Аз това го зная.“ Но ти го знаеш, понеже други хора са работили. Ти казваш: „Аз зная Библията.“ Знаеш, но тази Библия ти не си я писал. И казваш: „Еди-кой си пророк така е казал.“ Какво са казали пророците? Пророците са предрекли някои работи за техните времена. И отчасти за сегашните времена.

Скоро дойде една госпожа при мене и се оплаква. Доста благородна госпожа. Оплаква се от външния живот, че много лоши са станали хората. Всъщност хората днес не са по-лоши, отколкото едно време. Но едно време злото беше скрито вътре, а пък сега се е проявило. В това е разликата. Онова змийско яйце ни най-малко не показва, че е светия. То е скрит грешник вътре в яйцето. Само го излюпи и ще видиш какво се крие. Заложбите на човека трябва да се разбират – заложбите, които са вложени от Бога. И ние не трябва да падаме в онази погрешка: често българските патици и кокошки мътят и чужди яйца. Често турят под кокошката да мъти яйца на патки, пуйки и кокоши, смесени. И като се излюпят пилетата, кокошката ще води този народ. Като дойде до реката, всичките малки патици и гъски отиват във водата, а пък кокошката се чуди с тези свои деца: отде се взе в тях този характер да тичат към водата? И аз съм наблюдавал: и си мисли горката, че малките ще се удавят. И влиза до колене във водата и клочи. А пък те си играят. И като клочи, клочи, излиза

навън. И те излизат навън. И пак ги поведе. И като намерят пак река, пак влизат. Тя не знае защо ги е измъчила. Но тя не е виновата. Няма никой виноват. Българинът обича да прави такива опити. И много хубаво, че ги прави. Тази кокошка, макар че не са нейни тези деца, пак ги обича, има съзнание кокошката. Тя казва: „Тези деца са своенравни.“ Убеждава ги да излязат от водата и [че] по суша трябва да ходят.

По някой път и ние, като тази квачка, не разбираме нашите мисли и желания. Те влезнат във водата и ние клочим, да не се изгубят. А пък то нищо лошо няма да стане с тях.

Ние се установяваме върху известни възгледи, но тези възгледи не са сегашни възгледи. Те са ваши стари възгледи, останали от хиляди години. Например един човек има чувство на достойнство. Всички животни имат това. Едно куче ще си вдигне опашката, има съзнание. И конят, и волът имат повдигане на опашка някой път. Животното, докато си върти опашката, то мисли. Като престане да върти, не мисли. Опашката е един стимул за неговия ум. И природата е накарала да маха опашката, понеже животните в тяхното благуване едно време са били големи аристократи: не са орали, на училище не са ходили. Ще седнат под някоя круша. Не са си мърдали тогава опашките. Но понеже са спали повече отколкото трябва, природата ги е оставила да мислят. И тогава се явили хапливите мухи. И волът удря веднъж с опашката, дваж, триж – така с хиляди години.

И вие може да правите един опит, за да видите доколко мухите разбират от езика на волските опашки. Вие ги гоните с кърпа, а те не искат да знаят. Но засвирите ли с волската опашка, всички мухи излизат навън. От звука на тези косми мухата разбира. Мухата е доста умна. И после, музикална е мухата. Вие мислите някой път, че те са глупави. Много умни са те.

Аз правя едно уподобление. Една муха е като един инструмент. Нали едно радио ви говори, но зад радиото седи една разумност вътре. Колкото радиото е по-добро, толкова разумността е по-мощна. Колкото радиото е по-слабо, толкова разумността, която седи зад него, не е толкоз напреднала. Ако вие сте умен човек, разумността е зад вас. Ако не сте умен, ако хората не са умни, това показва, че разумността не е в тях.

Писанието казва: „Ще вложа Духа Си.“ Та, сега, разумността, която хората имат, е вътрешна. Някой път хората вършат хубави работи, а някой път не вършат хубави работи. Нямат еднакво разположение всякога. Който и да е от вас, може да види колко самообладание имаш. Да накараме 10 души да му кажат по една обидна дума. Но да не му трепне окото. Но за да не ви трепне окото, още като говори той, ти трябва да трансформираш неговите

думи. Защото една дума не може да бъде лоша. Една дума става лоша само когато турим лош смисъл. Например вземете думата „любов“. В български език тази дума има два смисъла. Българинът изобщо под думата „любов“ разбира приятно нещо. Много материално разбира любовта. Преди няколко време едно младо момиче ми разправи своята опитност. То ми каза: „Когато бях малко дете на 5 години, имах си едно приятелче. И двамата си играехме. Обичах го като брат. Като стана по-голям, виждам го, че постъпките му бяха от друг характер и аз изгубих малко тези чувства. По-напред сърцето ми беше отворено. А пък като го видях мустакат, в погледа му имаше нещо страшно. Не беше погледът му естествен. И почнах да се стеснявам и не можах да си обясня това. Любовта му не беше както в детинството. Неговата любов по-рано беше чиста, а пък после, като порасна, имаше нещо друго в любовта му.“ Всеки един от вас има това, което това младо момиче имаше.

Тук, в София, седя и съм се замислил. Някой се притиска до мене о дясната ми ръка. Слизам да видя, но не искам да се обърна, но само си извивам погледа, за да видя кой е. Гледам – една млада мома. Щом си обърнах очите, тя веднага си оттегли ръката. Защо като бях отдалечен горе, тя се притискаше, а пък щом дойде мисълта ми, тя се оттегли? Какво тълкувание бихте дали? Има две тълкувания. „Господине, аз те виждах много отвлечен, бяхте се захласнали в пространството, а има и доста апаши. Исках да Ви потисна ръката, не отивайте нагоре, могат да Ви изчезнат парите.“ Аз се обръщах към нея и се усмихвах. Казах ѝ в себе си: „Благодаря Ви.“ Аз разбрах. Тя иска да каже: „Не се отвличайте. Хорските мисли, сърца и воли не са толкоз чисти. И могат да ви окалят.“

Това е едното тълкувание. Какво тълкувание бихте му дали вие сега? Аз не изказах мое тълкувание. Предполагам, че е така. И после тя се усмихна, но едвам. Това за една десета от секундата. Аз ѝ благодарих за услугата, че е много внимателна. Тя каза: „Извинете, тук имаше много голяма навалица. Много ме натискаха и като ме натискаха, аз натиснах Вас.“ Понеже имаше доста души, повече от 10–15 души на тази редица. Тя каза: „Не исках да Ви натискам. Но като ме притискаха, Ви натиснах.“ Това е второ тълкувание. Има и трето тълкувание. Аз мисля, че второто тълкувание е по-близо. Казах ѝ: „Бъдете спокойни, аз не се докачам, понеже в света всички сме натясно. Дошли са тези хора тук, всеки си гледа своя интерес.“

И във всяко отношение в живота ние се притискаме много, искаме повече, отколкото можем да вземем. Аз се чудя за странния характер на хората. Всеки човек иска от другите хора това, което сам не може да направи.

Някой път пък някой пее и изведнъж друг кипне, и казва: „Не пее хубаво.“

Че, толкоз знае човекът. Той не е гениален певец. Сега се учи. Или някой свири на пиано и не могат да го търпят. Някой казва: „Гръмна ми главата." Някой път и пианото е разгласено. И казват някои: „Докога ще ни смущават?" Че, тези хора ще станат един ден артисти. Тук без пари свири, а пък един ден, когато той свири, един билет ще струва 150 лева. Такива гениални ще бъдат. Защо се безпокоиш? Аз имам едно правило. Когато чуя един да свири лошо, аз го считам това за късмет.

Аз събирам тази вълна. И той, като пее, аз го записвам. Хубавите песни не ги записвам, но лошите песни си пиша. Имам си един начин, като микрофон е той. Лошите песни ги пиша. И като се върна, ги поправям. И като поправя песента, виждам, че следующия път той пее по-хубаво. Виждам, че законът работи. Като го слушам втори път, изменил се е гласът му. Не да поправите добрите хора, но като чуете погрешка, поправете я. Като видите погрешката, поправете я, която се е отпечатала във вашия ум. Има погрешки не само в тонове, но погрешката е някой път в образа, впечатлението, което сте приели. Какво трябва да правите? Всеки един от вас е справочна книга за Невидимия свят. Отдето сте минали, сте записали образите, които сте срещнали. Като вземат тези книги, тези информации от вашия мозък и от вашия слънчев възел, ще ги четат. Като отидете в онзи свят, няма да ви съдят, но ако не си живял добре, ще те турят в едно магаре, тук, на Земята, да живееш вътре в него. Това е адът. Или пък ще те турят в някоя глиста или в някой кърт. Някой иска да знае какво нещо е адът – в тези нисшите форми ще те турят. Нищо няма да ти кажат. И тази глиста ще ти бъде апартаментът, или магарето. Вие ще кажете: „Как така човек, който е създаден по Образ Божи, да стане магаре?" Чудни сте вие. Когато дойде Христос, човек ли възседна или магаре, за да влезе в Ерусалим? Ако магарето е много нисше същество, защо Христос възседна на магаре? Защото магарето е много искрено. Дето отиде, не се отрича от своите убеждения. То казва: „Аз си нося магарищината със себе си." Магарето е специалист по водата, върху хидрологията. Ако искате хубава вода, качете се на магарето и то ще ви заведе. И дето пие магарето, пийте и вие. Най-после, магарето е много скромно в яденето – не изисква пищна храна. Яде и магарешки тръне, и каквото му дадат. И след като го били дълго време, от бой му се проточили ушите. И досега магарето разсъждава защо го бият.

Аз ще ви приведа следния анекдот. То казва: „Един ден аз направих една погрешка. Дадох си мнението за първата жена." И вследствие на това то реве и казва: „Не си давайте мнението за никого." За онова, каквото Господ е направил, не си давай мнението. Изучавайте, но не си давайте мнението. Вие си давате мнението сега и казвате: „От мене човек няма да стане. Защо така направих?" Ти си даваш мнението, ти казваш: „От мене човек няма да

стане", а пък Господ казва, че от тебе човек ще стане. Ти казваш: „Аз съм много лош." Не си лош, само че не знаеш как да мислиш. Ти не знаеш кои са лоши работи и кои – добри. Ти мислиш, че един човек, който ти дава пари, е добър, а пък който взема пари, е лош. Наполовина вярно е това. Житото дава живот на нас. От гледището на житото тогава би могло да се каже, че нашата постъпка е лоша. Не. Тази постъпка е добра. Това жито трябва да се жертвува, за да се повдигне. И заради жертвата, която житото прави за нас, ние обичаме житото повече, отколкото другите растения. Ако правим жертва в света, това си има свой смисъл, не е напразно.

Всяка една добра мисъл, всяко добро чувство, всяка добра постъпка, колкото и да е малка, макар и никой да не я е видял, тази постъпка е за добро. Не съжалявайте, че това нещо се е случило с вас. Каквото и да се е случило, в края на краищата то ще бъде за добро. Ние съжаляваме сега за падането на първия човек, за първата жена. Че, ако те не бяха паднали, Христос не щеше да дойде и ние не щяхме да знаем за тази Любов, която Бог показва към нас. Този живот щеше да бъде запечатана книга за нас. Тогава щяхме да се намерим в положението на Иоана. В Откровението има разказ за книгата, запечатана със 7 печати. Иоан плакал, като видял, че няма кой да отвори книгата. И Агнето отворило книгата.

Следователно страданието става подтик, за да се разкрие онова, което Бог е предназначил за нас. Сега сте дошли и в бъдеще ще дойдете при по-добри условия. Тези условия ще се подобряват. Вие ще се спънете, като кажете: „Следующият път като дойде, аз какъв ще бъда?" Вие, като дойдохте, не помните своето минало. Защото, ако сте били много лош или много добър, ще се спънете. Човек трябва да не се тревожи за стария живот и да се радва на новия живот, който Бог му е дал. Жертвата, която прави за другите хора, да я прави на радо сърце. Като правиш едно добро, не чакай едно възнаграждение. Възнаграждението ще бъде в любовта, която ще бъде за тебе, ще се прояви към тебе.

Ако ти вършиш Волята Божия както трябва, то всички хора ще те обичат. Ако сега не те обичат и не можеш да ги обичаш, ти, ако жертвуваш всичко за Господа, то онова, което искаш, ще стане. Ако най-първо стане Волята Божия, ако най-първо направиш Волята Божия, то ще стане и това, което и ти искаш. Вие искате най-първо вие да бъдете щастливи. Най-първо ще станете нещастни и после щастливи. А ако станете щастливи първо, после иде нещастието. И Господ те пита: „Кое искаш по-напред: щастието или нещастието?"

Щастието е свързано с богатството на Земята, а нещастието е турено със сиромашия. Обаче земното богатство е свързано с духовното нещастие. А

земното нещастие е свързано с духовното богатство. Ако сте богат на Земята, ще бъдете сиромах на небето; и ако сте сиромах на Земята, ще бъдеш богат на небето. Ако искаш да бъдеш богат и тук, и горе, това го няма. Трябва да преминете и двата свята. Трябва да преминете през човешкия свят, който започва добре и свършва зле. Трябва да преминете през ангелския свят, който започва зле и свършва добре. Трябва да преминете и през Божествения свят, който започва добре и свършва добре.

Като говорим за Божествената Любов, аз разбирам Божествения свят. В Божествения свят ще започнем добре и ще свършим добре. Но ако не носиш Любовта, тогава има две възможности. Не критикувам – тогава ще дойде по-рано щастието и после нещастието – човешкия свят. Така завършват хората, ако живеят човешкия живот. И там хората дето завършват, там ангелите започват. Там, дето сърцето започва добре и свършва зле, оттам умът започва работата и свършва добре. Умът трябва да дойде на помощ на сърцето И най-после ще дойде разумният живот във вас, когато ще започнете добре и ще свършите добре.

Ти казваш: „Защо е така?“ Как трябва да бъде? Твоето щастие е нещастие за другите. И твоето нещастие е щастие за другите. Следователно ти трябва да станеш нещастен, за да станат другите щастливи. И ти трябва да станеш щастлив, за да станат другите нещастни. Сменяват се нещата.

Или да ви представя другояче въпроса. Вие разбирате нещастието като нещо много лошо. Допуснете, че имате едно шише. Пътували сте 24 часа и се приближавате при един извор и носите известно количество вода във вашето шише. Дойде един господин и излива водата от шишето ви и казва: „Тази вода не я пийте.“ Това е нещастие. „Като дойдете до този извор, ще налеете най-хубавата вода“ – казва той.

Та казвам: Всяко нещастие в света подразбира едно благо. Когато дойдат тези нещастни минути в живота, те са признак на едно благо, което Бог разкрива в света. Онова нещастие, което Христос имаше в света, беше едно предзнаменование в света, че Бог разкрива пътя, по който може да се изправи човек – пътя на спасението.

Бог, Невидимият свят, работи за голямото постижение, което всеки един от вас иска. Със сърцето си вие сте свързани с хората; с ума си сте свързани с ангелите; а пък с вашата душа сте свързани с Бога. Душата е излязла от Бога. Бог е вдъхнал в човека и той станал жива душа. Направил го е по образ и подобие Свое. И това, което Бог е вложил в човека, Бог го обича. Той обича тази Истина, която е вложил във вас. Тази Истина седи във вас. Бог ви е дал един отличен ум, отлично сърце и отлична душа. Умът и

сърцето са дрехи на душата – външното, а пък същественото е душата – дихането, което е излязло от Бога. Трябва да имате вие отличен ум и сърце, за да помагат те на душата ви. А пък онова, което умът и сърцето придобиват, това благо в бъдеще ще носи вашето благословение.

В живота сега не се обезсърчавайте. Вие настоявайте върху онова, което желаете, докато се реализират вашите молитви. Ще учиш един език, докато го научиш хубаво. Като започнеш един предмет, ще го заучваш добре, докато го завършиш добре.

Казват за някого: „Той е религиозен." В какво седи религиозността на хората? Религиозността на хората седи в тяхната вяра. Като имаш един приятел, ти трябва да му вярваш. И вярата има сила в себе си. В каквото вярваш, става. Ако вярваш, че ще заболееш, ще заболееш. Ако вярваш, че ще оздравееш, ще оздравееш. Ако вярваш, че сиромах ще станеш, такъв ще станеш. Ако вярваш, че богат ще станеш, такъв ще станеш. В каквото вярваш, ще стане. Изучавайте това. Вашата вяра ви носи нещастие: вие казвате, че ще станете болен и ставате. Употребявайте вярата в положителен смисъл. На някои от вас боли гърлото. В какво седи болката на гърлото? – Повишаването температурата с един градус. Имали сте 37 градуса в гърлото, а пък сега имате 38 градуса. От един градус температура ли ще се плашите? Казвате: „Какво стана?" Какво ще стане? Ще стане това – един градус топлина. Ще викаш един лекар да ти прегледа гърлото. Този човек се е молил на Бога. Той има жена и деца. Като платиш 100 лева, това е благодеяние. После пак те боли гърлото и пак ще викаш лекар. Като мине просяк, не му даваш 50 стотинки. А пък като те заболи гърлото, даваш 100 лева. Аз мисля, че вие не сте от тези.

В Невидимия свят са много взискателни. Те не искат да критикуват. Не си дават мнението. Но ако имате един дефект в очите си или на ръцете си, или на краката си, няма да ви приемат в Невидимия свят. Ще влезете в онзи свят без дефекти. Като отивате в онзи свят, няма да имате кал под ноктите. После, ръката ви не трябва да бъде много суха. Това показва, че сте много скържав. Тя не трябва да бъде и много влажна, нито много топла, нито много студена.

В онзи свят има три градуса. Първият градус е Божествената топлина. Вторият градус е духовната топлина. Третият градус е човешката топлина. „37 градуса" – казваме ние. 3 е човешко число, а пък 7 е Божествено число. Ако имаш 3 градуса топлина, държиш нещата за себе си. Ако туриш два градуса, топлината ще почне да излиза навънка, ще изтече. А пък ако имаш един градус топлина, тази топлина като светлина ще огрява навсякъде и всички хора ще се ползуват от твоята топлина. Ако има тук

един човек с един градус топлина, то цяла София ще се отоплява. Няма да ви трябват въглища. Ако бих желал да имаше тук един човек с един градус топлина, и аз щях да се ползувам. Под един градус символично тук разбирам енергиите на Божествения свят; под два градуса символично разбирам енергиите на духовния свят, а под три градуса разбирам обикновената човешка енергия. Ако имаше един човек с един градус топлина, парите за въглища щяха да останат и [топлината] тогава щеше да бъде даром. При тази Божествена топлина, каквото мислиш и чувствуваш, ще стане. Когато човек притежава Божествената топлина един градус, притежава и ангелската, и човешката топлина. Тогава човек е разбрал Божиите пътища.

Та казвам сега: Ще имате един градус топлина в ума си, два градуса топлина в сърцето си и три градуса топлина в тялото; един градус във вашите мисли; два градуса във вашите чувства и три градуса във вашите постъпки. И тогава практически ще кажем: Щом си готов за какъв да е подвиг в света, тогава имаш един градус. Щом се раздвоиш на две и казваш: „Само на добрите хора трябва да се помага“, ти имаш два градуса. А пък като кажеш: „Само на своите хора човек трябва да помага“, то е третият градус. И то е хубаво. Че, ако майката не помага на децата си, какво би станало? Благодарение на тритях градуса са се образували семействата, обществото и държавата.

Но казвам: Божествения свят, ангелския свят и човешкия свят са свързани, трябва да има една взаимност между тези топлини в човека.

Тези новите мисли трябва да ги имате, за да ви бъдат на помощ. Сега всеки може да ви изкара из релсите: децата ви, приятелите ви, една малка болест в гърлото ви или в очите ви и прочее.

Мислете върху Божествената топлина; мислете върху Божествения ум; мислете върху този ум, който се проявява чрез ангелите, чрез светиите, чрез хората в света. Дръжте в ума си добрите хора в света. Не мислете, че всички хора са лоши, че няма добри хора. Не съжалявайте, че не сте ги намерили още. Да ги намерите. И да ги обичате. Те ви познават, но вие не ги познавате още.

Да попеем сега малко. („Сила жива“.) Като ви казвам да бъдете добри цигулари, не казвам, че изведнъж ще станете виртуози, но всеки от вас може да свири. Аз ви проповядвам едно на вас: Постоянно пейте. Ако няма друго, имайте си поне една пищялка или даже един тъпан. Можешне можеш, пей. (Всички изпяхме „Сила жива, кажи ми“.) Аз не съм за външната музика. Всеки един от вас трябва да пее. Защото като пееш, ще

мислиш. Човешкото сърце не може да се поправи без музика. Казано е: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си.“ Ако не можеш да пееш сам, повикай някого и му плати да пее. После, всеки да вземе една песен, да я разучи хубаво и да я пее във всичката интонация, да спазва времето, ритъма и пр. После, да разбира какво е съдържанието вътре. Да кажем, ако ви дам тези думи за пеене:

Смели бяха мислите на душата.
Смели бяха нейните стремежи.
Смели бяха нейните постъпки.

Каква песен бихте направили от тези думи? И ако вие не може да направите, има музиканти в Невидимия свят, които ще направят. Съвременният свят се нуждае от музика.

В бъдеще няма да критикуваш. В бъдеще, когато намислиш да критикуваш някого, ще му изпееш една песен. Изпейте „Махар Бену“ с интонация, с ритъм. Сега, като се пееше песента, съществува една малка дисхармония, която е в обертоновете. Няма отзвук. (Учителят изпя само двете думи „Махар Бену“. Учителят свири и всички изпяха „Тъги, скърби, вдигай, слагай“. Учителят изсвири „Идилията“. След това една нова мелодия със следующия текст: […])

Това е в ритъма на дарбите, които са скрити във вас. Не се обезсърчавайте, но всеки да пее. Ние седим и казваме: „Това е невъзможно.“ Певците нека бъдат вдъхновени. Чрез добрите певци Бог изпраща своите дарби. Всеки певец е едно благо. И всички един ден трябва да пеете. (Учителят изпя: „Смел беше пътят, който душата беше подела.“) Всеки един от вас смел трябва да бъде в пътя си. Не трябва да се обезсърчава Нека да дойдат мъчнотии, но ние трябва да се вдигаме над тях. Щом сме в морето, това море може да се развълнува, но ние трябва да бъдем над водата отгоре. Ние трябва да заповядваме на водата. Ние искаме това море да не се вълнува. Но тогава няма да има и вода. А пък по-добре е да има вода и да се вълнува. Ние казваме някой път: „Да не се вълнува въздухът.“ Но тогаз няма да има и въздух. А по-добре е да има въздух и да се вълнува.

Та, радвайте се на мъчнотиите, които ви се изпращат. Мислите ли, че Господ няма мъчнотии с вас? Той има такива мъчнотии, които не можем да си представим. Той има работа със същества така упорити, своенравни, че Той трябва да ги търпи. Сега трябва да носим това търпение и в нас. Някой път ние не можем да търпим. Някой човек става нервен и сам не може да търпи и себе си. Нервен е, че не може да се проявява. Някой, когато заболее, казва на другите: „Вие били ли сте в моето положение?“

Ако хиляди пищялки пищят, а ти говориш, какво ще се чуе? Какво трябва да правиш? Купи си една пищялка. И ти пищи с тях. Като престанат да пищят, тогаз говори. А пък щом пищят, не говори.

Всички чакате силата да дойде отгоре. Но силата отгоре е от ума, тя е отвътре. Тя ще дойде от ума, ще влезе в сърцето и в тялото И тогава ще се прояви навън. Не спъвайте Божественото. Божественото всеки ден ви подбужда. Вие, дето сте дошли тук, то е Божественото във вас, което ви е довело.

Сега сте дошли тук. Всеки един от вас има известни идеи. Някои неща могат да се съвпадат с Неговата идея, а пък някои неща ни най-малко не се съвпадат. В Божествения свят всичко, каквото става, е Божествено. Така гледат горе. От моето гледище е така. Божественото, като минава през моя ум, последният се подобрява. Божественият живот, като мине през ума ви, ще го уреди; като мине през сърцето ви, ще го уреди и като мине през тялото ви, също ще го уреди. Та, трябва да дадем свобода на ума си, сърцето си и тялото си. Казано е: „Вие сте храм на Бога." Но за да бъдем храм на Бога, тялото, умът и сърцето трябва да бъдат свободни. Та, оставете си тялото свободно. Не съжалявайте за нищо. Не гледайте на сегашното положение като на постоянно. Ония заложби, които имате, един ден ще се проявят. Вземете онова малкото дете – 10–15 годишно. То може да стане отличен цигулар, отличен поет, фило[соф], архитект и какво ли не. Та, тези възможности, които са скрити във вашата душа, молете се да се разкрият, давайте им ход.

Светът е предметно учение. Трябва да го разбирате това предметно учение. Много мъчно е защо се случват някои работи.

Пейте сега. Простудил се някой – нека да пее! Всеки ден пейте по три часа. Боли те кракът, стомахът и прочее – употреби музиката като сила. Не да слушат другите, но ти да се слушаш. Пей, за да дойдеш в съприкосновение, в хармония с всички хора, които пеят. Тогава ще има здраве. Там, дето има музика, има здраве. Там, дето няма музика, няма здраве.

„Отче наш"

6.30 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията си.)

XIX година (1939–1940)
9-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 ноември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_12_01 Внушение
лекция пред специалния клас

ВНУШЕНИЕ

„Отче наш“

Каква тема имате?

Прочете се темата „Психологически синтез“.

Как бихте превели думата синтез? Онези, които са запознати със синтеза на нещата, търпеливи ли са, или не; умни ли са, или глупави; силни ли са, или слаби? От какво произтича слабостта на хората? Една слаба нишка лесно се къса, но когато се съединят много слаби нишки, започва да се намалява тяхната слабост. Значи, ако съберете хиляди нишки на едно място, колко ще се намали слабостта? Допуснете, че вие сте се обезсърчили. В психологическо отношение как трябва да се лекува обезсърчението? Как трябва да се изправи слабостта? Казва някой: „Слаб съм.“ Слаб е в знанието, слаб е в здравето. Слабият в здравето как трябва да се лекува? Слабите се хранят със специална храна. После им препоръчват да дишат. Това са скачени съдове.

Допуснете, че имате един навик да отлагате. Отлагането има разни причини. Някой път отлагаш някои работи. Някой път се намесват чувствата. Отлага човек някоя работа пред друга, счита някоя работа по-важна. Да кажем, имате навик да отлагате в живота. Има важна работа, която я отлагаш. Казваш веднъж: „Няма да отлагам“, и пак отлагаш. Във физическия свят имаш един конец. Туриш го на работа, скъсва се. Какво трябва да правиш? Туриш два конеца, и те се скъсват. Туриш пет конеца, и те се скъсват, докато дойдеш до едно място, дето тия конци устояват.

Сега трябва да имате един опит. Кажеш веднъж: „Ще направя тази работа“ – скъса се, не я направиш. Кажеш два пъти, три пъти, но като повториш десет пъти, че ще направиш тази работа, ще я направиш. Ти кажеш: „Ще направя това“, не го направиш. Кажеш два пъти: „Ще направя това нещо, ще направя това…“ Като дойдеш до пет–десет пъти, започнеш да правиш това.

Има едно изключение. Допуснете, че вие закъснявате. Има хора, които закъсняват всякога. Някои хора закъсняват по единствената причина, че времето у тях не е развито, нямат понятие какво нещо е времето. Все ще закъснее пет–десет минути и като дойде, се извинява. Ще каже, че времето било лошо, пътят бил лош, часовникът го излъгал. Ако е господар, ще

каже, че слугата не го събудил, неразположен е малко. По някой път да закъснее човек е полезно, но то са изключения. Да кажем, ти трябва да вземеш последния параход. Някой град се изпразнил, ти закъснееш, няма друг параход да дойде. Какво ще правиш? Има случаи, когато човек не трябва да закъснее. Тогава човек трябва да бъде предвидлив. Очакват те някъде на пътя да те пречукат, добре е да закъснееш. Точност се изисква. Човек трябва да предвижда нещата, той трябва да бъде точен.

Да кажем, някой обича да се успива. Ляга си вечер, заспива дълбоко, часовник будилник има, но той дрънка, ти не го чуваш. Ставаш, закъснял си. Ти ще имаш едно спокойно състояние, няма да бъдеш развълнуван. После ще кажеш на себе си, ако искаш точен да бъдеш: „Искам да стана точно в четири часа.“ Някой път си кажеш, че искаш да станеш в четири часа, но си казваш: „Дали ще мога да стана?“ Ти започваш да философстваш дали ще станеш в четири часа. Легнеш си, и няма да станеш. Закон е – когато искаш нещо да стане, ще кажеш: „Искам да стана в четири часа“ и нищо повече. Няма да философстваш. Никакво философско разискване не трябва. Тогава ще станеш точно в четири часа. Някой път, ако закъснееш, ще е може би с половин минута, или може да станеш малко по-рано, защото времето на внушението не съответства с механическото време, което имаме. Може да има една разлика от една, пет, десет или осем минути. Виждаш, че часовникът е закъснял, но ти, като си внушиш, ще станеш точно навреме.

Та ако човек вярва, нещата стават точно навреме. Има един пример от Бисмарк, който, когато бил посланик в Русия, трябвало да присъства на едно събрание на посланиците по важна работа. Взел той един руски преводчик, но той се противил. Казва му: „Върви, че аз може да закъснея.“ „Ничево – казва преводчикът. – Ничево, няма да закъснеем.“ По едно време прекатурил колата на едно място. Бисмарк се смущава, че ще закъснее, но той му казва пак: „Ничево.“ Колата се счупила, скъсал се един железен обръч. Бисмарк съжалявал, че тръгнал с един такъв преводчик, но действително пак стигнали навреме. Бисмарк взел едно парче от шината, която се скъсала и като се върнал в Германия, направил един пръстен от нея. Когато се намирал в трудни положения, казвал: „Ничево.“

Оплетеш се някой път, казваш: „Няма да я бъде тази работа.“ Кажи: „Ничево.“ Когато дойдеш до крайния предел, че никой не може да ти помогне, не знаеш как ще стане тази работа или онази, който вярва по човешки, казва, че няма да стане тази работа. Аз не виждам никакъв изход, но ще стане тази работа. Да имаш тази работа в ума си и да нямаш никакъв страх и никакво колебание. Ничево подразбира да няма никакъв страх. Бисмарк казва: „Ако тия посланици са толкова важни, нека почакат

малко. Времето е на тяхно разположение." Те не разполагат с времето, времето разполага с тях.

Казва някой: „Нямам време." Ти си турил едно свое време. Времето да разчита на тебе, а не ти да разчиташ на времето.

Сега, когато вие сте гладували, бързате, нали? Вие не сте господар. Значи гладът ви подтиква. Когато сте сити, не бързате. Казвате: „Не бързам." Ти бързаш, понеже остен има, който те подтиква. Не бързаш, понеже няма остен, ти оставаш. Кое състояние е по-хубаво: да бързаш или да не бързаш? Вие казвате: „Аз съм разположен или неразположен." Неразположен си, защото остен има. Гладен си, затова си неразположен. Между тия две между на разположение и неразположение има разлика, както едно към десет. Едно към десет, те са методи, с които трябва да се справиш.

Има десет начина, по които можеш да се справиш с глада. Има десет начина, по които може да се справиш с невъзможността. Неразположен си – има десет начина, по които можеш да се справиш с неразположението. Пари нямаш – има начини да се справиш с безпаричието. Да допуснем, че имаш пари, но боледуваш, лекар няма. Пари има, но лекар няма. Или имаш пари, има лекар, но няма лекарства, които лекарят препоръчва. Или има пари, има лекар, има и церове, но няма кой да ги донесе. Изреждат се тия препятствия сега. Ти трябва да дойдеш до едно положение, дето всичките тия препятствия се премахват. Казваш: „Лекар няма", но лекарят е вътре в тебе. „Цяр няма", но церът е вътре в тебе. „Няма кой да го донесе." Онзи, който донася, е вътре в тебе. Ти сега ще се намериш в едно чудо. Търсиш лекар отвън, търсиш церове отвън, търсиш онзи, който да донесе церовете отвън.

Тази работа не става тъй. „Ще умра" – ти търсиш смъртта отвън. Казваш: „Аз ще умра." Защо туряш смъртта в себе си? Тури я вън от себе си. Като дойде смъртта, достатъчно е да кажеш: „Аз имам работа, не съм свършил работата си." Ще чакаш. Някой казва: „Аз трябва да умра." Аз умирам само когато си свърша работата. Щом не искаш да свършиш някаква работа, ти лесно умираш. Кога човек иска да умре? Когато има да дава пари. Но когато има да взема, никак не иска да умира. Певецът, който не иска да пее, иска да умира. Като пее, хич не иска да умира. Грешникът, като греши, иска да умира, но праведникът ни най-малко не иска да умира. Ученият, като изгуби всичко, иска да умира. Онзи, който има всичко на разположение, ни най-малко не иска да умира. Когато вие имате някои наследствени черти, навици придобити, неразположен сте. Неразположението ви произтича от това, че сте болен, няма лекар, няма

церове, няма кой да ги донесе. Вярно ли е, че няма лекар. Кой е първият лекар на човека? На слепотата кой е лекарят? Светлината. На глухотата кой е лекарят? Звукът.

Ще ви приведа този пример, аз съм го привеждал и друг път. Пращат едно глухонямо в гората. То насякло дървета. Иде горският стражар и казва: „Кой ти позволи да сечеш дърва?“ То, като не чува, гледа си работата. Казва: „Ти искаш да не ме слушаш, не искаш да ми говориш. Какъв си такъв чорбаджия?“ Казва: „Дай си позволителното.“ То пак си гледа работата. Казва му: „Такъв чорбаджилък не искам.“ Той не разбира, че е глухо момчето, започва да го налага. Като започнал да го бие, в детето се сменя състоянието, прочува най-после, казва: „Чакай, не ме бий.“ „Кой те прати?“ „Аз – казва – съм ти много благодарен, че ме би, защото аз бях глух, не можех да говоря. Ти като започна да ме биеш, аз прочух и проговорих.“

Сега по някой път и вие питате: „Защо ме бият?“ Да прочуете и да проговорите. Едно неразбиране има в живота. Всякога ние искаме другите хора да ни разбират, но нямат възможност тия хора, нямат тази опитност. Един човек, който няма опитността, която ти имаш, той спрямо тебе е глух, той говори на един особен език. Да кажем, един французин ще ти говори ли на български? Той ще ти говори на френски и ти няма да разбираш.

Казвам, болен сте. Казваш: „Ще оздравея.“ Ти да забравиш, че си казал, че ще оздравея. Следната минута пак кажеш: „Ще оздравея, ще оздравея.“ Да кажем, че не може да станете от леглото, кажи: „Ще оздравея.“ Нека мине една минута, и пак кажи: „Ще оздравея. Ще стана.“ Ако постепенно спазваш този закон, десет пъти като кажеш ще стана, и действително ще станеш. Но в съзнанието трябва да има една междина между всяко казване. Като кажеш: „Ще оздравея“, трябва да го забравиш, че си казал, да забравиш болестта си.

Сега лекарите лекуват паралитиците. Лекарите, които са материалисти, намерили един начин да ги лекуват много евтино. Съберат двайсет–трийсет души паралитици. Всички мислят, че не могат да станат. Без да знаят те, пуснат в стаята една голяма боа. Всички паралитици, като видят змията, изскочат навън. Рядко ще остане някой в стаята, всички изскачат навън. Като влезе змията, всичките накара да излизат вън. Като влезе вътре змията, мислят, че ще ги нагълта, забравят парализата и изскачат навън. Като влезе змията, те забравят, че са паралитици, те вече мислят, че може да излязат навън. Те, като се уплашат, забравят болестта си.

По някой път е хубаво човек да се уплаши, да забрави като тия паралитици болестта си. Казвам, когато си внушавате, трябва да забравите онова противоречие. Или да допуснем, че ти нямаш хляб. Казваш: „Ще дойде хлябът.“ Десет пъти като кажеш, ще ти дойде една права мисъл в ума, която ще те заведе към целта.

Аз съм привеждал и друг един пример, който се е случил в Америка с едного. Един казвал, че Бог ще промисли за всичко. Друг млад момък се намирал в едно трудно положение, казва: „Господ ще промисли, ще промисли, но… няма защо да се лъжа, няма защо да живея при такива условия. Този закон не работи.“ Решава се да умре, но решава точно в дванайсет часа да се отрови. Защо в дванайсет часа, защо не в девет или в десет часа, защо не по-рано, ами точно в дванайсет? Има си психологически причини. Седи той в стаята си, гледа часовника и чака дванайсет часа да се отрови. На другия, който казвал, че Господ ще промисли за всичко, един глас му казва: „Ти да станеш и да идеш на еди-коя си улица, еди-кой номер.“ Не му се случвало друг път такова нещо, казва: „Някой път си играят.“ Не се минават пет минути, пак му казва един глас: „Да идеш на еди-кое си място.“ Трети път му казва: „Ако не идеш, ще те сполети едно голямо нещастие.“ Понеже наближавало времето да се трови младият момък, единайсет и половина, той отива на същата улица и номер и тропа, казва: „Пратен съм тук.“ Един дрезгав глас му отговаря. Той пак казва: „Пратен съм тук, отвори.“ „Какво искаш?“ – отговаря му. Гледа един момък разчорлен. „Тук съм пратен, има нещо.“ Момъкът започва да се изповядва. „Аз съм пратен да те избавя.“ В дванайсет часа той искал да се отрови. Дванайсет часа, то е вече последният срок.

Когато човек иска да се отрови в дванайсет часа, той не умира, не може да умре. Човек, за да умре, изисква се известно време. Ако оставите в гората една болна овца или много мършава, колкото вълци и да минат, не я ядат. Дойде някой вълк, побутне я по корема – не е за ядене. Болна овца не яде вълкът, и мършава овца не яде, но ако е здрава, яде я. Щом е болна, не я яде. Питам, ако вие сте като тази болната овца между вълци, струва ли си да бъдете мазни и угоени овце? Ще хвръкне кожата ви, нищо повече. Ако сега сте в Америка, тези големите милиардери, по пет–шест души детективи има да пазят техните деца да не ги отвлекат тия американски гангстери. Те искат някой път по десет–двайсет хиляди долара за откуп. Ако не дадеш откупа, ще платиш с живота си.

Вие по някой път разглеждате живота и сте много взискателни: как така именно с вас да се случи едно нещастие. Сиромашията считате едно голямо нещастие. Казвате, как да нямаше едни хубави обуща, да се поразходиш или как да нямаше един билет, да идеш на представление.

Има много причини. Дето отидеш на представление, може да стане един пожар. Във Варна преди много години стана едно много голямо нещастие в една гръцка църква. Казва някой: „Пожар!" Всички тия хора от църквата, като хукват да бягат, задръстват вратата и повече от петнайсет или деветнайсет души бяха убити в бягането. После погребаха деветнайсет души. Отиват в църква да се молят на Господа. Като казва: „Пожар!", всички не седят по местата, но всички бягат от църквата. Църква, където можеш да бягаш, не е църква – място, дето може да се молиш. Тогава да избереш онова хубавото място, дето може да се молиш.

Мястото, от което бягаш, не е място, дето Бог живее. Като кажат: „Пожар!", ти да кажеш: „Аз сега ще почакам." Вас ви е страх. Мислите ли, че може да ви изгори пожарът? Четете в Стария завет, онези тримата момци, които хвърлиха в пещта, разхождаха се в огъня, и той не ги изгори. Значи, ако ти се молиш и твоята молитва не може да те спаси, молитвата не е намясто. Ти говориш по един телефон, и не може да те чуят – не е истински телефон. Дето и да говориш, този се обади, онзи се обади – не е той. Обажда се от едно място, ни най-малко не е онзи, който може да ти помогне. Молитвата ти не е вярна. Та сега мнозина от вас, като сте ходили по лъжливи телефони, казвате: „Няма го там." Или внушавате си. Останеш, закъснял си половин час. Пет–десет минути може да закъснееш. Тогава си имал две внушения. Казваш: „Аз утре в четири часа я стана, я не стана." И тъй става. Ще кажеш: „Утре в четири часа ще стана." Не да заповядваш, но да кажеш: „Утре в четири часа ще стана." Или имате хрема, кажеш: „Утре моята хрема ще си замине." Станеш сутринта – хремата заминала. Ако туриш мисълта, че „хремата ми утре ще си замине", тя ще си замине, но ако туриш мисълта: „Тя я ще си замине, я не", хремата ти няма да си замине.

Най-първо, като имате някоя хрема, лекувайте я чрез внушение. Хремата е едно хубаво състояние. Хремата е най-малката неприятност, която може да те постигне. Тя хваща човека за носа, да събуди ума му. Ти не мислиш, хремата иде, да те накара да мислиш. Като дойде хремата, започваш да се секнеш. Когато се раздвижи твоят ум да мислиш, тя си заминава. Аз бих желал да ми кажете как си хващате носа, как се секнете. Вие някой път, като говорите, говорите, и тропнете с крак, кажете: „Това не се търпи." Някой път някой удари веднъж, някой удари два пъти. Питам, без да удари, не може ли? Какво допринася ударът? Че той, като удари, става по-егоистичен, събужда с удара задната част на мозъка. Казва: „Не се търпи тази работа." Щом като не може да търпи, какво трябва да прави?

Мен ми разправяше един господин. Казва: „Учеха ме как да яздя кон." Оседлали един луд кон, хванал го той за юздата и казва: „Уповавай на

мене.“ „Качих се на коня, но не си турих краката в зингиите. Щом се качих, конят започна да рита. Аз си казах: „Опасна работа.“ Оставих се тъй. Той, като рита, хвърли ме във въздуха, и аз паднах долу. Като паднах, той се откопчи от ръцете ми и започна да бяга. Казва: „Нагоре ще те хвърля. Слез от гърба ми, защото не си от тия, които мога да нося.“

Когато дойде някоя мъчнотия и рита, отпуснете крака, да ви хвърли нагоре, защото, ако рече да бяга, работата е опасна. Какво ще кажете? „Мене ме хвърли един кон.“ Щом конят рита, някой казва: „Дръж го.“

Казвам, психологически човек трябва да се бори със себе си. Психологически той не трябва да критикува себе си. Човек само трябва да констатира една своя погрешка, и да не се критикува. Една погрешка може да стане. Да кажем, вие пишете. Направили сте една погрешка, не сте я направили съзнателно. На български пишеш една дума – с просто е („Е“ и „Ѣ“, според правописа, прилаган от 1899 до 1945 година) ли се пише, или с двойно е? Каква е разликата между е просто и е двойно? Онези, които са създали знаците, какво са искали да кажат? С всичките думи, които се пишат с е двойно ти трябва да бъдеш много силен. Щом има е двойно някъде, ще има големи мъчнотии. Ако думата се пише с просто е, ти трябва да бъдеш не само силен, но трябва да бъдеш и щедър. При е двойно ти трябва да бъдеш въоръжен с няколко парабела. Като пишеш е просто, хората от тебе не очакват юначество, с просто е човек е на угощение, разполага. Онзи човек, който пише е двойно, той е на бойното поле, той не е човек, който яде и пие. Той е ял по-рано, сега той ходи да се състезава. Обаче вие пишете е двойно кога? Когато ядете. Някъде, наместо да пишете е двойно, пишете е просто. На бойното поле с ядене става ли? Там има куршуми, ще ядеш ли? На бойното поле ще пишеш е двойно. Когато си на угощение, ще пишеш е просто. Как се пише е двойно? Но на угощение като идеш, само по себе си ще дойдеш, без никаква мъчнотия. Като отидеш на бойното поле, е двойно ще го научиш още първия урок като ти дадат. На бойното поле сте, като ви дадат хубаво ядене, ще ядеш ли? Сипят се гранати.

Сега психологически казвам, нещата са постижими. Когато си в тази област, да създадеш едно състояние, което е необходимо. Например търпението къде ще го създадеш? Търпението се създава в големите мъчнотии, а пък неволята се създава при големите неудобства, които човек има. По някой път вие питате защо са тия мъчения. Природата иска да ви направи да бъдете търпеливи. Тя ще ви създаде големи препятствия, ще ви тури в големи изпитания, за да станете търпеливи. Тогава човек става търпелив. Има голямо разнообразие. Ще се учиш на търпение.

Учили една млада мома, че като се ожени, ако някой от роднините на момъка я обиди, тя да си преглъща. Казвали: „За да нямаш мъчнотии вкъщи, зълвите или деверите като те обидят нещо, ти само ще си преглътнеш, ще мълчиш, нищо няма да казваш. После пак те обидят, пак преглътнеш, и най-после ще навикнеш.“ Лошо ли е да преглътнеш? То е метод на възпитание да не говориш. Сега ще философстваш какво ще стане, като преглъщаш. Най-после казват: ще се научиш. Може да приведем този метод, че трябва да се преглъща. Значи обиди те някой, ти искаш да му отвърнеш. Казваш: „Ако аз му отвърна, какво ще спечеля?“ Ако ти му отговориш, ще имаш една глоба. Да кажем, минава едно високопоставено лице на съдебната власт, казва ти нещо и ти възразяваш. Казва: „На всяко възражение има хиляда лева глоба.“ Глобят те веднъж, ти пак възразиш, пак те глобят още хиляда лева. Три пъти като възразиш – три хиляди лева. На годината като те глобят десет пъти по три хиляди лева, какво възражение ще дадеш? Казваш: „Вие нямате право.“

В Америка стражарите казват по някой път на европейците, че не трябва да ходят по дадено място. Ако се противи, веднага ще му удари три удара по носа. Щом те повика да идеш в участъка, тръгни с него. Той е човек висок шест лакти, после, с една ръка си вдига седемдесет кила, какво ще се противиш? „Ама вие нямате право.“ Какво право ще търсиш? Право може да търсиш само от онзи, който те обича. Онзи, който не те обича, от него никакво право не търси. Кажат ти: „Върви“ – върви. Ако си от силните и можеш да устоиш, то е друг въпрос. Когато вие се намирате в мъчнотии в живота, закон има. Не човек да стане страхлив, но закон има. Няма човек какво да се бори като Дон Кихот с мелници. Няма да си представяш, че мелницата е нещо, защото мелницата ще го подеме, ще го хвърли. С мелници не трябва да се борите.

Казвам, в сегашния живот, в който се намирате, трябва да впрегнете ума си на работа. Човек трябва да бъде готов за всяка работа, където и да е, ако вие спазвате следните правила. Накъдето вървиш, удариш се в някой камък, не се сърди, но вземи този камък, че го тури на друго място. На друг камък се удариш, и него тури другаде. Ти по този начин ще създадеш един характер и няма да си удряш крака. Някой, като удари крака си в камъка, че го ритне и още веднъж го заболи. Неволно става, мисли, че камъкът е жив. Пък камъкът казва: „Аз съм благороден. Като дойдеш при мене, ще си дигнеш крака нагоре.“

Казвам, всяко едно препятствие като срещате в живота, разрешавайте го. Ако не можете да го разрешите, оставете го настрана. Да допуснем, че някой от вас не може да помни, забравя. Знаете ли причината защо хората забравят? Кои повече забравят, които имат да дават или които имат да

вземат? Каква е вашата опитност? Които имат да вземат или които имат да дават? Кой повече забравя – който е гладен или който е сит? Каква идея трябва да се тури в ума? Кой повече забравя – ситият или гладният? Гладният рядко забравя. Който има да дава, забравя по-често. Който има да взема, забравя рядко. В онези, които имат да вземат, напрежението е силно. В онзи, който има да дава, напрежението е слабо. Ако ти вземеш пари назаем от един човек и мислиш само веднъж да искаш, да не ги връщаш, ти си невнимателен. Но ако мислиш от този човек и друг път да вземеш, много си внимателен. Ако мислиш да вземеш много пъти, не забравяш.

Казвам, ако искате да вземете добра памет, вие трябва да знаете, че тази памет е за всичко. Вие искате памет специфично, само за някои работи. Паметта така не може да се усили. Някои хора се раждат с добра памет, защото ред техни поколения са работили преди тях и са я предали. Всеки човек се ражда с възможности за памет: някоя памет е хубаво развита, някоя памет не е хубаво развита. Тези хора, които са с по-ниски чела, са по-паметливи, отколкото хора с високи чела. Не с ниски чела, със средни чела които са, малко идеи имат в ума. А онези с високите чела, толкова работи имат, че са разсеяни. Разправят за един философ, който искал да си свари в едно джезве яйце и вместо яйце турил часовника си вътре. Изважда го и казва: „Не е увряло."

Помнете едно правило: човек се ражда с възможности за мислене, с възможности за чувстване и с възможности за постъпки. Всякога се изисква да бъдеш взискателен, да искаш в даден случай само едно нещо. Не искай две неща, не искай три неща. Щом искате две–три неща – нямат място. Искайте само едно нещо, то е най-малкото. То като ви се даде, другото ще дойде. Никога умът не трябва да се раздвоява. Щом има раздвояване във волята, щом има раздвояване в сърцето, щом има раздвояване в ума, работите не стават, законът не работи. Двоеумният е непостоянен във всичките си пътища, двуеличен е той. Двуеличен е на сърцето, двоеумен е на ума… На волята как ще го турите? Той никога не се колебае.

Всяко нещо, което искате да го направите, не се колебайте, не търсете причината вън от себе си, защото мишката, която е хваната в капана вътре – къде е причината? Причината е в това, че тя искала да изяде кашкавала. Туй желание я вкарва в капана. Тя да каже: „Не ми трябва." Не влизайте никога в един капан, за да достигнете една цел. Мишката всичко знае, когато влиза в капана, всичко е научила, дори знае как е направен капанът, само в своите математически изчисления тя има една погрешка: тя мисли, че като вземе кашкавала, ще излезе, преди да се затвори капанът. Тя не знае само едно нещо, че не може да излезе, преди да се затвори капанът.

Мишката, тя не е глупава. Тя е много умна, тя е много разсъдлива. Като влезе в някой сандък, голям критик е. Като намери хубави дрехи, казва: „С такива дрехи се обличаш.“ Започва да ги яде, да ви опитва булската дреха хубава ли е. После казва: „Много хубаво, но няма нищо сладко.“ Прегризва, прегризва и нищо не оставя.

Казвам, има такива критици. Като критикуваш, изядаш хубавите дрехи. Една мишка, като влиза в сандъка, като наяла дрехите, влиза в капана, и нея наказват със смъртно наказание.

Казвам, не бутайте булските дрехи, в булския сандък не влизайте. Или другояче казано: не разрешавайте въпроси, които не съответстват на вашия ум, не разрешавайте желания, които не съответстват на вашето сърце, и не искайте да постигнете постъпки, които не съответстват на волята.

Човек трябва да иска онова, което е постижимо за ума. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за сърцето в даден случай. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за волята. То е един закон психически.

Всяко нещо има своето време. Пазете времето, което мислите изискват. Пазете времето, което желанията изискват. Пазете времето, което волята, което постъпките изискват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осма лекция на Младежкия окултен клас
1 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_12_03 Което знаем
неделна беседа

КОЕТО ЗНАЕМ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 22-ри и 23-ти стих от Евангелието на Иоана, 4-та глава: „Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем, защото спасението е от Юдеите.“ (22 ст.) „Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина, защото Отец таквиз иска поклонниците Си.“ (23 ст.)

„Духът Божи“

Човек трябва да се върне към първото си положение и да придобие онова положение, от което е излязъл, или да намери онова, което е изгубил. Учените хора в света търсят онази изгубена дума, която когато е царувала, всичко е ставало много лесно на Земята. Откак тази дума е изгубена, всички работи стават много мъчно. Когато някой ми се оплаква, че е беден, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че е болен, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че паметта му е отслабнала, казвам: Изгубил е думата. Някой се оплаква, че някога е бил религиозен и сега е изгубил настроението си – казвам: Изгубил е думата. Всички хора на Земята все са изгубили нещо. Сега те трябва да се върнат към онова положение, от което са излезли. Например, често хората извършват някои неща по навик. Например, ако човек се приближи към жабите, те веднага се хвърлят във водата и там се спасяват. Те вършат това по навик. Когато се приближаваш към някой заек, той бяга в гората. Когато се приближаваш към някоя птица, тя бяга във въздуха. Защо жабите бягат във водата, зайците – в гората, а птиците – във въздуха? Особен свят! Жабата отива надолу във водата, заекът – хоризонтално в гората, а птицата – нагоре във въздуха. Човек търси сега своето място. Той избира своя метод. И той сега се двоуми кой метод да избере: като жабата ли да бяга надолу във водата, като заека ли – хоризонтално в гората, или като птицата – нагоре във въздуха. Това е една малко предисловие на беседата.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, ние се кланяме на онова, което знаем.“ Думата „да се кланяш“, това значи да лансираш нещо ново, което влиза в живота. Това ново ти трябва да го научиш. Например,

докато детето се научи да ходи, колко пъти се кланя, колко пъти пада и става. То иска да намери един нов метод. Първоначално детето пълзи на четири крака, както млекопитаещите. Като пълзи, то се мъчи да се изправи, казва: „Не ми се харесва този начин, считам го недостоен. Аз съм от княжеска фамилия, не е достойно за мене да пълзя по земята.“ То казва: „Има и друг начин на ходене, не само на четири крака.“ Животното в детето му казва: „Ти си голям будала.“ Нашите деди и прадеди, нашите философи, казват, че трябва да се ходи на четири крака. Така го учат животните, но детето им отговаря: „Вие можете да ходите на четири крака, но човек не може да ходи така.“ Детето не е съгласно с тази идея. То се подигне нагоре, пак падне. Кланя се, но постоянно се подига нагоре. Като се изправи на краката си, детето подигне главата си нагоре и казва: „Видиш ли, има и друга посока.“ Една се закрепи на краката си, и пак падне на четири крака, пак се поклони. Това става по двадесет–тридесет пъти на ден, но смелост има това дете. Детето е цял философ.То казва: „Аз главата си ще счупя, но ще застана на краката си право.“ То пада, става, цял герой е, докато гледаш, че един ден застанало на краката си и казва: „Аз искам нов начин на ходене.“ То се изправя на краката си и държи равновесие.

Изправянето на два крака показва покланяне на онова, което знаем. Да се изправиш на краката си, това значи да пазиш своето равновесие, да се кланяш на това, което знаеш. Докато човек живее с любовта, той е изправен на краката си. Изгуби ли любовта си, изгуби ли равновесието на своята любов, той пада на земята и започва да върви на четири крака. Той обича някого, но животинското в него му казва: „Няма защо да обичаш този човек.“ И той, едва си изправил главата нагоре, изведнъж падне на земята и започва да пълзи на четири крака. Вие се поддавате ту на животинското в себе си, ту на човешкото и казвате: „Мога да обичам, не мога да обичам.“ Паднете ли на земята, казвате: „Не си струва човек да обича.“ Старите, които много пъти са ставали, падали, като не са станали както трябва, казват: „Не си струва човек да обича.“

Казвам: Вие не сте разрешили въпроса. Какво разбирате под думата „обич“? Вие искате да направите един човек съвършено щастлив. Това значи според вас обич. Вие искате нещо съвършено невъзможно. Да обичате някого, това ни най-малко не значи да го направите щастлив. Щастието е един вечен процес, който зависи от самите мисли, чувства и постъпки на човека. Щастието е един вътрешен стремеж. Ти си щастлив, защото съзнаваш, че това, което вършиш, е приятно, първо за тебе, а после за другите. Когато ядеш, ти не чакаш хората да ти кажат дали това, което ядеш, е сладко, но сам се наслаждаваш на яденето. Като мислиш, ти се радваш на това, което мислиш; като чувстваш, ти се радваш на това,

което чувствуваш; и като постъпваш, ти пак се радваш на това, което си направил. От всички тия неща се сглобява един идеен свят. Ако не можеш да направиш това, ти щастлив не можеш да бъдеш. Като казвам, че не можеш да бъдеш щастлив, разбирам, че не можеш да се изправиш на краката си, като детето, [не] можеш да държиш равновесие, ще бъдеш в положението на животно.

Не е лошо човек да се изправи на два крака. Не е практично да ходи на четири крака като животно. За животните е практично да ходят на четири крака. Природата сваля плодовете от дърветата на земята и те ги намират, без да се изправят на краката си. Едно време природата е сваляла плодовете лесно, но днес човек трябва да се изправи на краката си, да ги свали от дървото. Когато свинята дойде под някоя круша, тя започва да рови, да изрови нещо. Като дойде вятърът, той сваля плодовете на крушата на земята. Току някоя круша падне пред свинята. Без да дига главата си, тя взима крушата и казва: „Изрових нещо." Тя мисли, че сама е изровила крушата. После пак рови. Пак вятърът събори една круша, която пада пред свинята. И така тя рови постоянно и без да дига главата си нагоре, събира круши от дървото, като мисли, че сама ги е изровила.

Хората мислят, че причината за падането на крушата от дървото е тяхното ровене. Някой рови и казва: „Защо този човек не ме обича?" Аз ще ти кажа защо не те обича. Ти обичаш едного. Това показва, че живеете в една къща и взаимно се ползувате от инсталацията на водата. Докато се обичате, водата тече свободно, и двамата сте доволни. Щом се скарате, единият от вас затвори канализацията, спре водата и любовта пресъхне. Ти се чудиш какво е станало, че този човек не те обича. Понеже имаш нужда от вода, ти взимаш едно шише и отиваш с него да си налееш малко. Този, който е прекарал инсталацията, пусне малко, колкото да напълниш шишето, да не умреш от жажда. Като не знаеш отде е дошла водата, ти казваш: „Изрових малко водица." Тъй щото, когато нямаш вода, причината за това е, че ти не обичаш човека. Щом го обикнеш, ще има вода колкото искаш.

Обаче, като обичате някого, вие се заблуждавате, мислите, че вие го обичате. Че обичате някого или че той ви обича, аз не споря за това, но въпросът е, че вие мислите, че любовта иде от вас. Че обичате някого, това е факт. Но въпросът е дали тази любов излиза от човека. Че огънят гори на огнището, това е факт, но въпрос е дали този огън излиза от самото огнище. Ще кажете, че огънят иде от огнището. Какво ще кажете, когато след четири–пет часа дървата на огнището изгорят? Значи, да гори огънят на огнището, огънят иде от друго място. Следователно, когато обича, човек представя огнище, върху което любовта се проявява. Не разбират ли така нещата, хората се натъкват на ред погрешки и противоречия.

Някой казва, че не може да обича еди-кого си. Има право – щом на огнището няма нищо, той не може да обича. Има ли закон, който да налага на човека да обича този или онзи? Какво представя законът? Ти трябва да обичаш хората, защото ако не обичаш, не можеш да живееш. Така седи въпросът. Като обичаш другите хора, ти можеш да живееш. Престанеш ли да обичаш, ти умираш. Следователно хората са объркали нещата и като не знаят последствията на това или на онова, те казват: „Ние сме свободни, можем и да не обичаме." Щом не обичаш, ти не можеш да живееш. Ти мислиш, че си господар и от тебе зависи дали ще обичаш някого или няма да го обичаш. Не, от обичта ти към хората зависи твоето дълголетствие. Същевременно ти трябва да мислиш, защото ако не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да чувстваш, за да живееш. Ти трябва да постъпваш добре, за да живееш. От твоите добри постъпки зависи твоят живот. Ако постъпваш добре, ще живееш. Ако не постъпваш добре, няма да живееш.

Ако не разглежда въпроса така, човек ще изпадне в друго положение. Някой казва: „Защо той не ме обича?" Той, това си ти. Кажи в себе си: „Той, това съм аз." И като си зададеш въпроса „Защо аз не го обичам?", отговори си: „Аз, това е той." На един брат дошла мисълта от трите лични местоимения да образува една дума: ние, вие, те – на нивата. Значи, на нивата се ражда жито, раждат се плодове, всичко има на нивата. Тъй щото, от местоименията „ние", „вие", „те" се образуват местоименията „аз", „ти", „той". От тях каква дума можете да образувате? На нивата може да работи всеки човек, аз, ти, той. Някой казва: „Искам другите хора да ми слугуват." Как ще ти слугуват хората, когато ти не можеш да слугуваш?

Закон е: Ти не можеш да бъдеш обичан от никого, ако сам не обичаш. Този закон е верен и в растителното царство. Ти никога не можеш да имаш плод, ако сам не си сял дърветата. Най-първо ти ще насадиш дървото, да покажеш плодовете. Като израснат дърветата, които си посадил, и дадат плодове, ти ще се усмихнеш и [те] ще ти кажат: „Господарю, благодарим ти, че си ни посадил, че си ни дал възможност да поживеем няколко години на Земята. Всички плодове, които родихме, са все за тебе. Вземи ги и ги използувай както разбираш." Като минават край необработени места, някои казват: „Как не се намериха хора да обработят тия места, че са ги оставили толкова пусти?" Че, пустинята е вътре във вас. При мене са идвали мнозина и ми са казвали: „Пуст е животът ми." За да не е пуст животът му, той трябва да сади. Ако насадиш един дрян, животът ти ще стане пълен.

Знаете ли, че дрянът лекува много болести? Сега аз не искам да ви говоря

за дренките, защото всички ще ги потърсите. Ако си слаб, безхарактерен човек, посей четири–пет дряна и веднага ще придобиеш нещо в характера си, ще се измениш. Като израсте дрянът и използуваш плодовете му, в характера си непременно ще придобиеш нещо. И тогава, каквато работа започнеш, ще стане. Като отидете при някой професор от растителното царство, той ще ти каже: „Ти трябва да насадиш.“ Има мисли, които са от рода на дряна. Ще посадите тези мисли в себе си, да получите плодовете на дряна. Ако стомахът ти се разстрои, яж дренки и тиква и стомахът ти ще се поправи. Тези дренки, за които аз говоря, са способни да мислят и да чувствуват. Дрянът е толкова учен, че едно време могъл да излъже и дявола. Като го посадил Господ, дрянът цъфнал много рано. Като видял това нещо, дяволът си казал: „Тъкмо това търся. Понеже рано си цъфнал, рано ще узрееш, ще те избера за мое дърво.“ Дяволът го заградил и чакал час по-скоро да узрее. Но дрянът си казал в себе си: „Аз ще ти дам да разбереш.“ Дрянът си казал: „Аз цъфнах рано, защото мислех, че ще дойде някой учен и умен човек да ме избере за свое растение, но понеже дойде ти, същество, което мисли само за себе си, аз ще узрея най-после. Така ще ти дам един добър урок.“ Както казал, така направил.

Та казвам: Когато избирате лесния път, всъщност вие се натъквате на най-мъчния път. В това отношение законът е верен. Всички ония хора, които търсят лесния път, се натъкват на най-мъчния път. От какво произтичат мъчните работи? Мъчните работи произтичат от лесните работи. Например, ти отиваш при един бакалин и купуваш нещо за пет лева и казваш: „Само пет лева вересия направих.“ Утре вземеш пак за пет лева нещо. Така продължаваш няколко години и в твоя ум седи мисълта само за пет лева. Като отидеш да плащаш, оставаш изненадан, отде се взе тази голяма сума. Пет лева по пет лева, след три–четири години могат да дадат пет–шест хиляди лева. Това е един процес. Днес не поставиш една своя мисъл на място, утре не поставиш друга мисъл на място, по този начин става известно наслояване в мисълта ти.

Сега аз не обяснявам въпроса за храненето, но казвам: Първоначално, когато човек се е хранил, никакви излишъци не са оставали в неговия организъм. Това малкото, което е оставало, се е изпарявало чрез порите. Впоследствие, когато човек е изменил на Божия закон, когато любовта е влязла в сегашната фаза на живота, тогава са почнали да се отделят големи излишъци от организма. Като наблюдавах живота преди миналата война, във всяко едно семейство оставаха толкова излишъци, че много сиромаси можеха да се прехранят. След войната и във време на войната животът се измени. Виждам един ден на една улица един високопоставен господин, образован човек, носи в ръката си едно парче хляб, разделено на три части: на него, на жена му и на детето му. Той върви и си мисли: „Какво беше

едно време, а какво е сега.“ Аз пък си мисля в себе си: Сега ще се научиш да цениш хляба. И това е за цял ден. Толкова се предвижда от фурната – за всеки човек по четвърт кило хляб на ден. Седи този човек и си мисли какво ще прави с толкова малко хляб, когато на всеки един им трябва по едно кило: на жена му, на сина му и на него по едно кило, всичко три кила. Отде ще вземе този хляб? В това отношение аз лесно бих разрешил въпроса. Ще взема три житни зърна и ще ги сваря в една тенджера с вода. От тях ще изкарам три самуна хляб: един за жена ми, един за мене и един за сина.

Ще кажете, че това е философска работа. Това е толкова философска работа, колкото и вашата. В края на краищата онзи, който има малко, ще каже: „Аз ще хвърля петалата най-после.“ Че, и онзи, който има много, и той ще хвърли петалата. Това не е важно за мене. Ти можеш да бъдеш подкован със златни петала, а аз – с железни петала, но ако и двамата не живеем както трябва, и двамата ще хвърлим петалата. Който намери петалата, той ще бъде щастливец. Знаете ли колко тежи едно златно петало? То тежи близо един килограм. Ако днес имате един килограм злато, това значи да осигурите живота си.

Сега, мисълта, която искам да ви оставя, е да разбирате законите, които съществуват в природата, по един нов начин. В света съществува една Велика Разумност, Която постоянно не говори на човека. Тя говори само три пъти. Сутрин като станеш, Тя ще проговори на ума ти и ще ти дойде една светла мисъл. На обяд пак ще ти проговори, ще ти прати едно добро желание. И най-после, ще ти проговори трети път, но вече на волята. Тя ще те накара да направиш нещо. Ако не се подчиниш и на тази Разумност, Тя ще се оттегли този ден от тебе. Тя ще те остави сам, да правиш каквото искаш.

Ти тогава ще мязаш на онзи българин, който не искал да се подчини на Божия закон, но като се видял в трудност, подчинил се. Един мъж казал на жена си: „Слушай, жена, аз ще стана рано сутринта утре и ще отида на лозето да копая. Ще обрежа лозето.“ Жената казала: „Добре, но кажи: „Каквото каже Господ.“ – „Аз не съм толкова будала като тебе, да вярвам в такива работи. Не каквото каже Господ, но каквото кажа аз. Казал-не казал Господ, аз ще отида на лозето.“ Тъкмо излиза от къщата си, хващат го турци и цял ден го разкарват да им работи на ангария. Като се връща вечерта дома си, той казал: „Жено, отвори, ако е казал Господ.“

Та, когато хората минат през всички неприятности в живота, когато остареят и главите им побелеят, тогава казват: „Каквото каже Господ.“ Защо да не кажем на млади години „каквото е казал Господ“, но на стари години? Защо когато сме богати не кажем „каквото е казал Господ“, но

като осиромашеем, като изгубим всичко, като изгубим смисъла на живота?

Христос казва: „Сега вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем. Ето, иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина.“ Сега, приложението, което следва. Много работи има да ви говоря, но има неща, които вие знаете по-добре и от мене. Какво ще разправяш на един обущар за обуща? Той е майстор, знае повече от тебе. Какво ще разправяш на един бакалин как се продава? Той знае по-добре от тебе, той е майстор. Какво ще разправяш на един майстор как се строи къща? Той знае това по-добре от тебе. Обаче това са временни неща. Ти можеш да знаеш как се строи къща, как се правят обуща, как се продава стока, но има неща съществени в живота. Като станеш сутрин от сън, ти трябва да знаеш времето, когато идат хубавите мисли. Защото хубавите мисли не идат постоянно, те идат периодически.

Знаете ли, какво разбирам аз под думата „хубава“ мисъл? Хубава мисъл е онази, която подхожда на трептенията на твоята душа. Много мисли могат да дойдат до тебе, но ако не подхождат на душата ти, те ще минат и ще заминат, без да оставят нещо в тебе. Всичката светлина, която иде от Слънцето, не остава в човека. В човека остава да работи само онази светлина, на която трептенията отговарят на неговата душа. Значи и у нас остават да работят само онези мисли, на които трептенията отговарят на нашата душа. Само тези мисли са добри, защото остават да работят в човека.

Този закон е верен и по отношение на органическото царство. Някога казвате, че не трябва да се яде свинско месо. Коя е причината, защо не трябва да се яде свинско месо? Ако ядеш свинско месо, ще имаш разбиранията на свинята: ще ровиш в земята и ще мислиш, че крушите, които падат от крушата, си ги изровил ти сам. В едно отношение свинята е права – като рови в земята, тя изравя зимните ябълки. И да падне нещо отгоре, тя мисли, че отдолу е дошло. Тя всичко търси отдолу. Друго положение – оказва се, че понеже свинята обича живота много, клетките ѝ са крайно индивидуални. За да накараш клетките ѝ на работа, трябва да ангажираш четири–пет стражари да я пазят. Работата, която тия клетки ще свършат, ще струва четири–пет пъти повече, отколкото ако сам свършиш работата си. В най-удобен случай те ще изклинчат. Ето защо ония хора, които ядат свинско месо, често боледуват.

Един свещеник ми разправяше своята опитност. „Не зная – казва той, – от време на време ме хваща един дявол.“ – „Какъв е този дявол?“ – „Аз зная,

че не трябва да ям свинско месо. Един път като ям, три–четири седмици боледувам. Но като дойде този дявол и ме изкуси, не мога да издържа. Като наближи Коледа и чуя, че свинчетата квичат и мене ми се дояжда свинско месо. Казвам на жена си: „Жена, хайде, опечи ми един свински кебап. Тури му малко черен пипер, да стане по-вкусен.“ Докато го ям, вкусно ми е, но после ми става тежко и три–четири седмици боледувам.“ – Тогава не яж. – „Още не мога да се откажа.“ Както виждате, това е един навик. Всички хора имат един навик, от който не могат да се откажат. Като ядат и видят, че храната не е толкова вкусна, те турят малко черен пипер и други някакви приправки. Но след като се наядат добре, виждат, че целта не е постигната.

Като стане въпрос за Христа, мнозина се питат: „Какво е проповядвал Христос?“ Христос е проповядвал, че трябва да мислим както Бог мисли, трябва да обичаме и да постъпваме както Бог обича и постъпва. Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така и Аз говоря. Както е Отец Ми постъпвал, така и Аз постъпвам. Любовта, с която Той Ме възлюби, и Аз ви възлюбих. Животът, който Отец Ми даде и Ми донесе свобода, тази свобода и Аз искам да дам на ония, с които съм в съприкосновение.“ Така разбирам аз думите Христови.

Казано е още в Писанието, че и мъртвите, като чуят гласа Му, ще оживеят. Ти си болен, например, на умиране. Какво представя една болест? Болестта е камбаната, която дрънка и съобщава, че този човек бере душа. Обаче, като минат четири–пет часа или няколко деня и камбаната престане да дрънка, болният пак забравя. Някой се озлоби, не иска да обича. Да, но камбаната ще задрънка. „Аз едно време обичах, но сега не обичам.“ Не, с тази философия на „едно време“ нищо не се върши. Думите „едно време“, днес не помагат. Че едно време си бил светия и че в бъдеще пак можеш да бъдеш светия, това не помага. Важно е в дадения случай какво е твоето положение.

Защо ни идат всички тия неприятности в живота днес? Ето какво е разрешението на този въпрос. Всички неща, които сега ни сполетяват, имат предвид да ни научат да ценим настоящето. Ти страдаш – трябва да си зададеш въпроса какво иска в дадения случай Божественото от тебе. Ти не си дошъл на Земята да живееш щастливо, нито да живееш както искаш, но си дошъл на Земята да намериш онзи план и онази програма, която си обещал още в невидимия свят да я изпълниш.

Виждам, че мнозина от вас са турили своите обещания в сандъка и са ги забравили. Сега аз чета: „Това ще направя, онова ще направя“ – все идеални работи. Ако всички извадите от сандъците си това, което сте

обещали да направите, и го изпълните, по-големи светии от вас няма да има. Обаче вие сте турили обещанията си в сандъка, забравили сте ги и сега си правите нов план. Казвате: „Това ще направя, онова ще направя.“ В края на краищата с вас ще се случи това, което се случило в един американски град, Джонстон. В този град имало една голяма река. Американците решили да направят бент на тази река, за да използуват едно място за пързалка зимно време. Направили както намислили. Направили един голям бент, не им дошло на ум, че един ден този бент може да се събори и водата да залее града. Като дошло едно голямо наводнение, бентът се съборил и реката заляла града. Повече от две хиляди души се удавили. Водата стигнала до третия етаж на къщите, които били край нея и много хора се удавили.

Така и хората подпушват своите енергии. Те допущат в себе си лоши мисли и лоши чувства, дават място на лоши постъпки, докато един ден подпушат енергиите си и се намират в същото положение, в което се намерили жителите на града Джонстон.

Ако човек подпуши в себе си и най-добрата енергия, в края на краищата тя ще се превърне на зло. Ето защо, за да се регулира злото, което минава през вас, побеждавайте го с добро. Това значи да урегулирате злото с добро. Някой от вас може да се безпокои как може да се регулира злото. Представете си, че някой човек има силно желание да стане богат и търси начин да забогатее. Чувството или центърът за придобиване на богатство в него е силно развит, но той не може да придобие това богатство, вследствие на което се подпушва. При това, той не се задоволява с някакви си хиляда или две хиляди лева, но иска стотици хиляди лева или милиони. Какво трябва да направи, за да не се подпушва? Нека си представи, че има тия пари, че е голям милионер или милиардер и започне да брои мислено тия пари, а после ги записва в книгите си и ги туря в една банка. Така правят и американците. Ако си в Америка, можеш да получиш едно писмо, в което има един чек от двадесет и пет хиляди долара. След време получаваш друго писмо – с чек от сто хиляди долара. После получаваш трето писмо – с чек от петстотин хиляди долара. Чекът е в тебе, но тия пари са дадени с безсрочен срок. Тъй щото, когато искаш да ги изтеглиш, не можеш. Това е едно американско забавление. Българите не могат да направят това.

Такова едно забавление е за предпочитане пред всякакво безпокойство. Виждали ли сте човек, който се безпокои? Той ходи из стаята, разхожда се, после се спре на едно място и казва: „Аз ще му дам да ме разбере.“ После пак казва: „Аз ще му дам да разбере.“ Така казва три–четири пъти, но не му дава да разбере, а себе си само измъчва. Той се сърди на някого си, а

всъщност на себе си прави пакост. Това е едно негодуване, на което не можеш да дадеш ход. По този начин ти се подпушваш.

Закон в природата е: Ако ти не дадеш ход на Божествената любов в сърцето си, в мислите си и в постъпките си, ще те сполети най-голямото нещастие в света. Това е нещастие, което се случва и с ангелите, и с хората. Бог не иска от нас да злоупотребяваме с благото, което ни е дал, нито с богатството, което ни е дал, нито със силата, с мислите и чувствата, които ни е дал. Той иска от нас да приложим своите мисли, своите чувства и своите постъпки, те да работят за нашето благо в света.

Ако сте болни, причината за това, е че сте се изолирали от здравите хора. Щом заболеете, вие започвате да мислите само за болни хора. Вас ви прави впечатление, че този е болен, онзи е болен и по такъв начин сте заобиколени само с болни хора. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш, свързвай се само със здрави хора. Онези от вас, които сте болни, срещайте се само със здрави хора и казвайте: „Ето един здрав човек! Ето още един здрав човек!“ Като се срещнете с двадесет души здрави, вие ще бъдете по-добре. Ако искаш да бъдеш умен, срещни се с около двадесет умни хора и ти ще станеш по-учен, отколкото си бил. Ако искаш да бъдеш добър, срещни се с около двадесет добри хора на ден и казвай: „Ето един добър човек. Ето още един добър човек.“ И така и ти ще станеш добър.

Какво правите вие? Вие слизате в града и като се върнете, казвате: „Страшна е аурата там. То е цял ад. Не е за понасяне тамошната атмосфера.“ Казвам: Не обвинявайте София. Тя е моето отечество. „София“ означава „място на мъдростта“. Най-хубавото място е София. „София“ означава „свят на мъдростта“. Най-добрите хора са в София. Софиянци са най-добрите хора. От София идат най-добрите неща. Вие не разбирате какво означава София. Най-добрите хора са в София. А софиянци са толкова и добри и скромни хора. Те са турили лампите, фенерите на Изгрева. Енергията иде от София, а тук се проектира. От София иде всичко.

Всичкото добро в света иде все от лошите хора. Знаете ли вие това? А добрите хора изнасят това, което лошите носят. От лошите хора излиза доброто, а добрите го раздават. Такива са моите схващания. Лошите хора, това са корените на растенията, които живеят в гъстата материя. Само корените могат да извличат от земята необходимите сокове за растенията. Растението подема тия сокове нагоре и после създава от тях сладките плодове. Ако корените не съществуват, никакви плодове няма да има. Това вършат лошите хора. Благодарете, че сте свързани с лошите хора, за да можете да приемате от тях соковете. Благодарете, че понякога и вие сте

лоши. Като съзнавате това, кажете: „Господи, благодаря Ти, че съм лош човек.“ Вие роптаете и казвате: „Защо са лошите хора в света?“ Благодарете, че съществуват лоши хора в света, защото те ще ви научат да работите. Лошите хора работят.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Лошите хора са носители на злото. Това е, което аз зная. А онези, които не знаят това, в бъдеще ще го научат. И в бъдеще, когато хората се кланят на Бога в дух и истина, те ще разберат това, което днес не знаят. Тогава и добрите, и лошите хора ще се подигнат и ще се помирят. Тогава хората ще живеят братски помежду си. Сега често вие се сърдите в себе си, не можете да се помирите сами със себе си и целия ден не можете да се поберете в кожата си. И си казвате: „Какъв глупак съм аз!“

Един стар, осемдесетгодишен дядо ми разправяше една своя опитност. Като младо момче, той живял при един богат човек. Много пъти му се отдавал случай да открадне нещо, но си казвал: „Никога няма да крада. Не искам да взимам от чуждото.“ „Обаче сега като стар, осемдесетгодишен човек, с единия крак вече в гроба, аз си казвам: колко бях будала едно време. Защо не пооткраднах нещо от богатия човек, но излязох толкова честен?“ И после сам се чуди, как може на такава възраст, когато се готви за онзи свят, да мисли за едно време.

Казвам: Всички ние живеем на Земята, която е дадена на наше разположение. Въздухът, водата, светлината, всички блага са дадени на наше разположение и на нас не ни остава нищо друго освен да живеем разумно.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Докато човек се кланя на онова, което знае, той ще бъде здрав. Мислите му ще бъдат светли, чувствата – благородни. Щом се кланя на онова, което не знае, веднага в живота му ще влязат най-големите противоречия и препятствия. Тъй щото, новото разбиране, което трябва да дойде в света, е човек да се примири със себе си, но не да стане индиферентен. Каквито промени да стават в природата и в живота, той трябва да знае, че има един пръст, който направлява всичко това. Има една Велика Разумност в света, Която определя пътя и на умрелите, и на живите. Тя определя пътя и на щастливите, и на нещастните, и на силните, и на слабите. Значи, има нещо велико в света, което направлява целия живот. Всичко, каквото става в света, Тя го използува за добро. Казано е в Писанието: „Всичко, каквото се случва в живота на онези, които любят Бога, ще се превърне в добро.“

Сегашните времена изискват [от човека] да концентрира мисълта си в права посока. Спасението на човека седи в неговата мисъл, в неговите чувства и в неговата воля. Само по този начин човек може да възприеме Божествената светлина, която иде сега в света. Той трябва да има търпение да я дочака. Спасението на човека седи в онази Божествена топлина, която любовта носи. Човек трябва да я възприеме. Спасението на човека седи в неговата воля, която е в състояние да възприеме Божествената сила. За да бъде щастлив, човек трябва да има светли мисли, топли чувства и силна воля. Само силният човек е способен да свърши онази работа, която му е дадена. Сегашният свят се нуждае от силни, а не от слаби хора. Слабите хора живеят в болници, дето други ги отглеждат. Силните хора пък са изпратени в света да работят. Светът се нуждае от силни хора. Силен човек е онзи, който работи за благото на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Вие можете да приложите този закон. Добрият човек е благо за всички. Той е като фар, поставен в мрачната нощ. Той е благо за всички параходи, които слизат на това пристанище. Изворът е благо за всички. Дето минава, той всички пои.

Казвате: „Какво може да направи един добър човек?“ Един добър човек може да направи толкова работа, колкото цялото човечество. Това, което Христос свърши за две години, цялото човечество не може да го направи за хиляди години. Но понеже Той не намери готови хора, каза: „Имам много още неща да ви кажа, но сега не сте готови да носите. Като дойда втори път на Земята, тогава ще ви кажа още неща.“ По-нататък Христос казва: „Иде време и сега е, когато истинните поклонници ще се кланят на Бога в дух и истина.“ Това време иде вече. Хората трябва да работят разумно в света. Някои казват: „Ние сме бедни хора. Какво можем да направим сега?“ Питам: Ако един богат човек ви обикне, ще бъдете ли бедни? Ако в държавата, в която живеете, ви подозрат, че вършите нещо противодържавно, ще бъдете ли свободни? Няма да бъдете свободни.

Казвам: Днес в името на любовта се вършат всичките насилия. Като не знаят това, съвременните хора роптаят и по този начин могат да опълчат цялото небе против себе си. Ти роптаеш, че това не е право, че онова не е право. Искате каквото кажете, да стане. Щом някой роптае, нека отиде на гробищата. Какво ще види там? Там лежат все хора, които са искали да стане по тяхната воля. Но в края на краищата са ги поставили в земята, турили са отгоре им по един кръст. Отгоре им казват: „Хайде, направи сега това, което искаш и което знаеш. Създай сега един нов свят.“ Това, което казвам, не се отнася до вас. Вие не сте от тези хора.

Като слушат да им се говори, мнозина казват: „Ние сме от правоверните, ние разбираме нещата.“ Аз се радвам, че сте от правоверните. И ако

наистина сте от правоверните, вие имате един отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля. Всичката мъчнотия седи в това, че вие сте изоставили своя ум, своето сърце и своята воля и не се грижите за тях. Вие сте оставили ума, сърцето и волята си да правят каквото искат, а вие седите настрана и само очаквате от тях рента. Ако очаквате на този ум, той нищо няма да ви донесе. Така изоставен сам на себе си, вашият ум е луд кон, който, пуснете ли го в гората, той отива дето очите му видят. Ако го вържеш, ще работи; ако не го вържеш, не можеш да намериш следите му. И сърцето е като океана. От него нищо не можеш да очакваш. Същото може да се каже и за волята. Тя е като една бомба. Избухне ли, от тебе нищо няма да остане.

Та, сега, вие се върнете при вашите изоставени умове, сърца и воля и ще се помолите на Господа: „Господи, дай ми един юлар, да впрегна ума си на работа. Господи, дай ми един самар за сърцето си, да го натоваря.“ И после ще кажеш: „Господи, дай ми една хубава кола, да впрегна волята на работа.“ Тъй щото, за ума ви трябва юлар, за сърцето – самар, а за волята – кола. Така ще се научите на работа. Като дойде колата, ще се качиш на нея, ще туриш самара на коня си, ще го впрегнеш с юздата и ще подкараш напред. Само така ще служиш на Бога в дух и истина. Така ще изразиш своята благодарност и ще отидеш на своето местоназначение. Всеки, който те срещне, ще каже: „Ето един човек, който служи на Бога в дух и истина. Ето един човек, който е впрегнал своя ум, своето сърце и своята воля да служи на Бога, така както Той изисква.“

Често хората казват, че искат да бъдат умни, свободни, да бъдат обичани. И това е възможно, но кога? Любовта се проявява чрез сърцето, знанието – чрез ума, а свободата – чрез волята. Значи, човек може да бъде свободен само когато е господар на своята воля, т.е. когато волята му е слуга. Той не насилва своята воля, но тя доброволно му се подчинява. Като истински човек, ти трябва да обикнеш волята си като воля, ума си като ум, а сърцето си като сърце. Така ти ще покажеш любовта си към Бога. Тогава и умът ти трябва да те обикне, и сърцето ти трябва да те обикне, и волята ти трябва да те обикне. Тогава ще станете едно цяло в себе си. Значи, умът ти трябва да те обича и ти да го обичаш, сърцето ти трябва да те обича и ти да го обичаш и волята ти трябва да те обича и ти да я обичаш.

Това е новото разбиране в света, с което трябва да живеете. Така сте живели едно време, но сте забравили този живот. Само за един или за няколко момента през деня човек преживява този, новия живот, но скоро го изгубва. Аз съм слушал някои да казват: „Иде ми да се примиря с целия свят. Каквото имам, да го раздам на хората, да споделя всичко с тях.“ Не се минава много време, този човек казва: „Какво съм се настроил, това са

илюзии. Това не е за сега. Това е за бъдещето, когато Христос дойде на Земята.“ Според мене това бъдеще е настоящето.

Когато любовта влезе в човека, тя ще го обнови. Когато Божественият Дух се всели в човека, това означава идването на светлината. При това положение човек е във връзка с всички умни и силни хора в света. Отдето се обърне, отвсякъде започва към него да тече благословението на тия добри и разумни хора. При това, тези хора не са сиромаси. Те са богати хора, разполагат с всички блага в света. Сегашният свят е в състояние да спре тази война. И ние можем да спрем войната. Сега вие искате ние да спрем войната. Това може да стане. Ние ще я спрем, но след три–четири години. Вие искате още сега, автоматически да се спре войната. И това може да стане, но се изисква Божествена енергия. Ако искате автоматически да се спре войната, вие ще мязате на онзи румънски свещеник, който пътувал с трен от Гюргево до Букурещ. По едно време той показал главата си от трена навън и вятърът му отнел килимявката. Той моментално дръпнал спирачката на трена и тренът спрял. Веднага идва кондукторът при него и го пита: „Защо спряхте трена?“ – „Килимявката ми падна.“ Тогава те го глобяват на сума, която възлизала четири пъти повече отколкото килимявката му струвала.

Казвам: Всяко нещо, което правим в света, трябва да бъде разумно. Първо ще направим опит със себе си и тогава ще го приложим към другите. Това, което може да направим със себе си, можем да направим и с другите. Вие се чудите как тези хора там, които воюват, не могат да се примирят. Вижте какво става с вас. Някой от вас се възбуди и не може с часове да се успокои, не може да се примири със себе си, а изисква от толкова хора, с преплетени интереси, да се примирят в един момент. Тези хора, които се бият днес, се опознават. Изобщо, когато хората се бият, те се сприятеляват. В старо време, когато един лош и един добър човек се сприятелявали, те си пущали кръв. И двамата ще си направят по един малък абсцес, да се влее кръвта от единия в другия и така се побратимяват. И сегашните хора, които се бият на бойното поле, се побратимяват. Какво лошо има в това?

Христос казва: „Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Ние прилагаме Божията Любов. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние прилагаме Божията Мъдрост във всички области на живота. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние се кланяме на онази велика Истина, която носи свободата в живота.

Та казвам: Когато всички почнем да се кланяме на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина, тогава свободата ще дойде за всички в света и войната ще се спре изведнъж. Пожелавам ви да чуете

гласа на Духа, Който говори във вас, и душата ви да оживее и да възкръсне.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

9-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_12_03 Победата на доброто
утринно слово

ПОБЕДАТА НА ДОБРОТО

9-то неделно утринно Слово

3.XII.1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Ще ви прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

В начало бе Словото.

От какво се нуждае човек? Коя е най-голямата нужда? Най-голямата придобивка е човек да не изгуби живота си, да не изгуби ума си, да не изгуби сърцето си, да не изгуби силата си. Това е отрицателната страна. Във време на мъчнотии, ако изгубиш присъствието на духа си, в какво седи твоята сила? И ако на път изгубиш своето зрение, какво ти струва погледа ти. И ако ти говориш най-хубавите работи, питам, какво се ползваш, ако не ги разбираш?

В сегашния живот хората при всичкото си знание, някой път мислят, че всичко знаят. Хубаво е човек да мисли, че всичко знае. Именно човек всичко знае – знае всичко, когато греши. Всичко знае до косъм. Няма нещо което не знае. Всичко знае. Когато яде горчиво, знае го, че е горчиво и никой не може да го разубеди. Всичко да знаеш, значи да знаеш нещата както са, а не както не са. Обвиняват едного за едно престъпление. Било заведено углавно дело. Един млад момък на 25–26 години влязъл да обере една къща. Адвокатът пледира и казва: „Господа съдии, той не е виновен. Детинска работа направил. Влязъл да се пошегува. Намерил и взел 20 лева, а пък там имало 100 хиляди лева, които не бутнал.“ А пък младия човек, като чул това, почнали да му текат сълзи, да плаче. Съдията мислел, че той се трогнал и разкаял. Адвокатът искал да го оправдае. Момъкът казал: „Плача, че не видях стоте хиляди лева.“ Младият момък казва, че не така като онзи го представя. Той казва: „Погрешката ми е, че не можах да видя стоте хиляди лева, а задигнах 20-те лева.“ Той си говори искрено. А пък онзи повереник, иска да покаже, че момъкът нямал никаква лоша помисъл. Кой разбира повече? Адвокатът или подсъдимият? Подсъдимият. Той казва: „Аз влязох да крада. Право, криво, исках да взема. Трябваха ми пари.“ Така седи въпроса.

Често хората казват: „Кое е реално? Кое е съществено? Кое е за в бъдеще?“ – Същественото за ума е светлината. Без светлина никаква мисъл в човека не може да се яви. Същественото за сърцето е топлината. Понеже без топлината никакъв усет, никакво чувство не може да се яви в сърцето. Същественото за волята е силата. Ако ти в своята воля не можеш да чувстваш сила, ако ти не си господар на себе си, какво се ползва твоята воля? Аз наричам силен човек онзи, който се въздържа. Класически пример имаме в Епиктета. Той бил роб на един римски патриций, който имал няколко хиляди роби. Господарят им бил много жесток човек и сам ги биел. Този Епиктет бил философ. И онзи, като го биел, Епиктет се усмихвал и го гледал мило. Онзи се ожесточавал, че другите плачат, а пък този не плаче. Когато го биел, Епиктет считал това като едно изтърсване на килима с тояга. Той казвал: „Няма нищо. Само се вдига малко прах.“ Един ден господарят му натиска крака. Епиктет му казва: „Господарю, така като ми натискаш крака, ще го счупиш и после няма да бъда полезен“. И онзи счупил крака. Епиктет му казал: „Аз ти казах и както казах, така стана“. Оттам насетне, този патриций се изменил, дал му голяма сума и го освободил. Казал му: „Ти си човек, трябва да бъдеш свободен.“

Сега изводът е: Докато не ти счупят крака, докато не дойдеш до последното, не можеш да се освободиш. Какво е счупването? Ако вие не може да търпите последната обида, не може да се освободите. Казваш: „Тази обида не мога да я търпя.“ Че ако е за честолюбие, нямаше по-честолюбив от Христа. А пък цял легион от римски войници се подиграваха с Него и Той понесе това. Мислите ли, че един цар, с когото се подиграват, няма да чувствува? Само царят може да знае. Но тук се проявява следното: Именно, че силата на доброто, любовта в него е по-силна от омразата, която действа. Защото онзи, който ви мрази, какво иска? В света онзи, който ви мрази иска да ви унижи. Иска да ви направи наравно със земята, да ви смъкне, а пък онзи, който ви обича, иска да ви повдигне до небето, до облаците. Той ще ви припише и качества, даже и които ги нямате. А пък онзи, който не ви обича, ще ви препише и престъпления, които не сте и сънували.

Тук имахме един руснак. Разправяха ми за него. В първите години идваше със своята възлюбена. Беше много ревнив. Толкова ревнив, че не я оставяше. И вечерно време връзваше жена си. Имаше едни букаи. Ще я свърже с тях. И ще я пита сутрин: „Къде ходи?“ – „Че къде ще ходя?“ – „Не, ти си измъкнала краката си и после пак си ги турила, за да ме лъжеш.“ Съмнението у човека е едно унаследено качество. Вие не може да направите заека смел. Защо? Философията на заека казва: Тази работа не става с бой, но с бягане. В нашия свят на зайците, работите не стават с бой,

а с бягане. Който бяга е свободен. А пък който не бяга, главата му пати. За зайците така е.

При една мъчнотия, с какво се разрешават въпросите по-лесно? Със сила или с ум? С ум по-лесно се разрешават, отколкото със сила.

Говоря на вас. В живота човек трябва да разбира Божиите пътища. При всеки един случай трябва да знаеш, когато ти се даде едно изпитание, защо ти се дава. Мислите ли, че когато учителят дава на един ученик една трудна задача, че той го мрази? Защото го обича, затова му я дава. Счита го за способен. И на кого се представят мъчните работи да ги свърши? На силните хора, а не на слабите. На слабия, никаква мъчна задача не се дава. Има слуги, местят слабия от креват на креват. Питат го: „Как си със здравето? Я си помръдни ръката“ и т.н. А пък на здравия казват: „Иди на нивата. Я иди за вода“ и пр. Кого обичат повече, болният или слабият? Вие как бихте искали да ви обичат като болен или като здрав да ви обичат? Като болни е хубаво, не искам да отрека нещата. Болният мисли, че има добри хора, които влизат в неговото положение, като си болен има двама слуги да те гледат. Те не те гледат от любов. Плащат им. Значи, зад слугите има някой, който те обича. Лекарят иде, ще ти погледне пулса, ще те погледне умилно, но той не иде даром. Той казва: „Понеже на мен дадоха и аз на вас давам.“ Христос казва: „Даром сте взели, даром давайте“. Отива един да вика доктор и му казва: „Аз ви давам щедро, но и вие ще дадете нещо от себе си на болния.“ Не разбирайте сега материалната страна.

Великото в света е в дадения случай, да влизаш в положението на онзи с когото имаш работа. Ако слугата влиза в положението на господаря и го разбира, той може да живее добре с него. Също така и господаря, ако влиза в положението на слугата, може да живее добре с него. Същият закон е и по отношение на Бога. Ако ние не можем да влезем в положението на Бога, ние сме на крив път. Някой път ние се молим и се чудим, защо Господ не ни е отговорил. Че не си само ти. Ти сега имаш едно съвсем детинско разбиране. Когато ти си дал прошение, има още два милиарда и 150 милиона на земята, които са подали своите прошения. Ти искаш твоето прошение изведнъж да се изпълни, на първо място да е. Че кой си ти? Защо да е на първо място? Ти казваш: „Аз не искам да бъда последен.“ Ако четеш откровението, ще видиш, че Бог казва: „Аз съм алфа и омега.“ Значи, Бог е предпочел да бъде пръв и последен, а пък ти не искаш да бъдеш последен. Човек, който не иска да бъде последен, той не е разбрал живота. Но, който не иска да бъде и пръв, и той не е разбрал живота. Следователно, ти трябва да бъдеш пръв и последен. Ако си само пръв, не си разбрал живота и ако си само последен, от немай къде, пак не си разбрал живота. Ако си пръв по познание и ако си последен по любов,

ти си разбрал живота. Ако си пръв по любов и последен по знание, пак си разбрал живота.

Събираме се. Защо се събираме? Аз съм превеждал този пример. Един търновски адвокат отивал до Севлиево. По пътя имало завои, дето обирали търговците понякога. Този адвокат носел два кобура, два парабела. Хващат го разбойниците и понеже не носил пари, те го набили. Разбойниците го питали: „Защо ти са тези кобури?" – „За зор-заман." – „Че от този по-голям зор-заман има ли?" Ако сте в зор-заман с два кобура, нямате пари и не можете да се защитавате, питам, кобурите на място ли са?

Ако ти във време на мъчнотии не употребяваш ума си и сърцето си, тогава къде седи твоята сила?

Ще воюваш. Някой казва: „Трябва да бъдем миролюбиви." Не отивайте да воювате със сламки. Например, туриш една книжна сабя и един книжен пищов да воюваш. Нищо няма да направиш с тях. Ще носиш оръжието си, пушката си по всичките правила. Някой казва: „Ние не воюваме." Криво се разбира Писанието. Писанието казва: „Никога не воювайте, дето ще ви бият." А пък дето ще биеш, воювай. Дето няма да спечелиш, не противи се злому, нищо повече.

Имаме един пример с един религиозен човек, на име Симеон, от Еленско, не нашият Симеон. Онзи Симеон е много религиозен човек. Един ден му дошло на ум и ме пита: „Искам да мина през Търново с кадилници, с тамян, от единия край до другия." Питам: „Защо?" – „Да ги обърна тези хора. Да им замирише на тамян. Те са съвсем светски хора." Казах му: „Ако можеш да ги обърнеш, мини с тамяна и кадилницата." Той казва: „А ти какво казваш?" – „Като твоята кадилница има навсякъде тук. Сутринта като се запали, пуши от комина нагоре. Кадилници."

Той иска да си покаже силата. В Беброво гледа той, че изкарват говедата. Един голям бик реве и рине земята. Казва му Симеон: „Какво си се разревал тук. В името на Господа Исуса Христа ти казвам да млъкнеш." Хваща го за рогата. Бикът излезнал по-силен, натиска го и едвам го спасил говедаря като дошъл.

Ако вие се борите с една ваша мъчнотия и тя ви търкаля по земята, тогаз трябва да вземете предвид и да знаете, как да се борите. Трябва да разбирате.

Има една слабост в проповядването. Евангелски проповедници

проповядват все върху спасението. Но на хората ще омръзне да слушат 50 пъти да им се казва: „Да се покаеш, да се покаеш." На този човек му проповядваш веднъж, той се покаял. Човекът се обърне за покаяние, нищо не му говори вече.

Сега не ви говоря за покаяние, но ви говоря да станете силни. Аз съм изпитвал мнозина. Идват при мене някои и ми приказват. Казва, че го боли крака. Казвам: „Дигни си крака, плюй отгоре и ще ти мине." Той казва: „Дето не съм аз да плюя така." Казвам му: „Това е мой метод за лекуване. Ако не искаш, търси лек. Нека да те лекуват." – „Кажи нещо по съществено." Казах му: „Плюй! Направи опит. Плюй на крака си и ела и ми кажи, че си плюл и не оздравя. Но ако плюеш и оздравееш, не е ли тази плюнка на място? Тази болка е ожадняла на крака ти. Ти като плюеш, болката ще си поблизне и ще ти благодари. И ще пусне крака ти."

Това са ред тълкувания. Щом дойде една мъчнотия, човека го изненадват като разбойници, че не може да мисли. И почне да мисли: „За какъв ли грях страдам?" Човек все страда поради своята погрешка или поради погрешката на своя ближен, или това страдание е за едно изпитание. Когато някой стане гарантин някому, онзи длъжник, като не може да плати, тогаз хване някой гарантин. Ако има двама, трима гаранти, съдията вижда, че един от гарантите е по-тлъст. И хване него. Казваш: „Какво трябва да се прави?" Турците казват: „Който става гарантин, той трябва да е готов да даде сумата, за която гарантира."

Във Варна имаше един книжар, Велчо. Аз го харесвах. Той беше евангелист. Дойде един при него, иска да му стане гарантин. Той казва: „Чакай да видя, има ли в касата. – За колко искаш?" – „За 5 хиляди лева." Велчо казва: „Виж, нямам толкова пари, не ставам гарантин. Другояче ако не можеш да ги платиш и аз нямам, хата става." На един евреин посочват револвер. И той казва: „Хата ще стане, чакай." А пък той бил празен револвер.

Всички, които ме слушате, има ли някой, който да не е роптал? Каквото и да му е идвало, сърцето му да е приело, каквото му Господ дава. Като дойде нещо, да благодари на Бога. Когато дойде едно страдание, някой каже: „За някои грехове е това." Или пък ще каже: „Не, справедливо е това."

Мнозина от вас, които ме слушате, имате слуги. Как се обхождате с вашия слуга? Или пък, някои от вас сте слуги при някой господар. Как се обхождате с него? Слугата пред господаря си е смирен, но като го няма господаря, ще каже много лоши работи за него. Превеждам този пример.

Това се случило в България, във Варненско преди години. Един млад момък, доста образован, харесал една мома. И казал на един свой приятел: „Тя е с много отличен характер. С добро едно сърце. Да видиш, какво нещо е жена.“ Отиват двамата. Тя носи една табла със сладко и кафе да ги почерпи. И той си туря крака и я спъва. Тя се простира на земята и казва: „Няма нищо.“ Този момък казва на приятеля си: „Виж колко е тя разумно същество.“ Онзи казва: „Не трябваше да я спъваш. Виждаш, че тя не е от долно качество.“ Но като се оженили, тя почнала да го налага. Той и казва: „Ти беше много търпелива.“ Тя казва: „Като слязох долу, одрасках всичката маса, за да си изкарам гнева на нея.“

Та сега, всички хора отвън са много тихи, но отвътре какви са? Питам: Ако се съдим, какво ще добием? – Нищо. Но знаете ли, колко са опасни сегашните закони? За една дума може да те глобят. Има думи опасни. Ти трябва да бъдеш много внимателен в думите си. И Писанието казва: „За всяка празна реч, която хората казват, в съдния ден ще дадат отчет.“

Сега казвам: Какви трябва да бъдат хората на новото учение? Някой казва: „Ние сме от новото. Много се обичаме.“ Дойде някой от тях и го питат: „От къде идете?“ – „От Варна.“ – „Кога ще си вървите?“ Новото учение е: „Добре дошли, очаквам ви отдавна. Много ми е приятно, че ви виждам. Жена ми и децата ми се радват.“ И дават му топла вода, хубаво ядене, креват да си почине, огън и го изпращат добре. А: „Кога си дошъл и кога ще си отиваш“, това е старото учение.

Ако вие не сте благодарни на Бога за всичко, което ви е дал, ако вие не носите във вашия ум, сърце, душа и дух онези блага, които Бог ви е дал преди всичките векове и ако за една малка мъчнотия вие роптаете, каква е вашата любов? Или някой път казвате: „Защо Господ изпрати този или онзи при мене?“ Аз ще ви приведа пример, защо ви изпраща. Един ден в София, когато се разхождах, поисках да посетя един свой познат. Той беше адвокат. Имаше и друг вярващ там. Те правеха заявление. Един млад момък дошъл и взел сто лева за да му купи брашно. Но не му дал брашно. И от другия взел 150 лв. И отишъл и се оженил. Казах му: „Човекът се ожени, пари му трябваха. Ти ще го дадеш под съд. Ще го опозориш. Колко ти дължи?“ Казах и на другия: „И на тебе, колко ти дължи? Ако го дадете под съд ще опетните името Божие. Аз имам да му давам.“ И дадох му сто лева. И му казах: „Ако момъка ти ги върне, ще ми ги върнеш.“ На онзи адвокат казах: „Колко има да ти дава?“ Адвокатът каза: „Не, не. Аз оставям.“ И скъсаха заявлението.

Защо се случи това? За да ви кажа този пример. Този момък не го знаех. Той не дойде да ми благодари. Но казвам: Ако аз не бях направил това,

щеше да се случи нещо лошо. Писанието казва: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата.“ И ние така трябва да живеем, че да се прослави името Божие. И като се прослави името Божие, с Него ще се прославим и ние. А пък ние искаме по-рано да се прославим ние, че после Той. Ако Неговото име не се прослави и нашето няма да се прослави.

Та дръжте тази мисъл. Любовта изисква най-великите жертви. Всеки един трябва да направи жертва за Бога. Всеки да каже за Онзи, Който е дал всичко, за Него съм готов да направя най-големите жертви. И много да не разправя това. Защото, като се разправя, обезсилва се. Няма защо да се разправя много.

Ако вие ме слушате заради Онзи, Който ви обича и ако аз ви проповядвам заради Онзи, Който ви обича, тогава и двете неща са на място. Ако вие ме слушате не от тая любов и ако аз ви проповядвам не от тая любов, тогава нито вашето слушане, нито моята беседа са на място. Защото и в онзи, който слуша, и в онзи, който говори, и двамата са носители на Божественото. Защото и онзи, който приема и той дава нещо. Онзи, който е приел нещата, той дава една благодарност.

Ние трябва да благодарим за онова, което Бог ни е дал, да благодарим всеки ден за отличния ум, който ни е дал. За сърцето, за волята, за отличните приятели, които ни е дал. Ти си баща. Благодари за децата си. Ти си господар, благодари на Бога за слугите си. Обхождай се с тях така, както Господ се обхожда.

Някой казва, че имал лоши мисли, които го мъчели. И иска да изпъди лошите мисли. Лошото в света не може да го изпъдиш с лошо. Ако го изпъдиш с лошо, то става по-силно. Ти замести лошото с доброто. Лошото е недоволно от тебе, понеже го туряш на работа. И като заместиш лошото с добро, лошото ще ти благодари – ти си умен човек. И ще си иде. Кое е по-хубаво да направиш: Като биеш един човек омалее ти ръката. И злото казва: „Много сили похарчваш.“ А пък може да помилваш човека. Кое е по-хубаво? Да го помилваш, или да го биеш? Ти казваш: „Ако не го бия, той няма да разбере.“ Вие мислите, че ако човек не се разгневи, няма да има воля. Нямам нищо против това да се гневи човек, но на място.

Например, ти искаш да духаш. Но ако с духането на огъня, той се засилва, тогаз духането ти е на място. Но ако духаш и не можеш да запалиш, тогаз духането не е на място. Ако някой има слаби гърди и се опасява, че може да умре от гръдна болест, препоръчвам му рано всяка сутрин, когато пали огън да го духа. Това е за онзи, който има слаби гърди. И на Изгрева трябва

да имаме огнище и онези, които са нетърпеливи, да ги караме да духат огъня. И така стават много търпеливи. На вас може да се вижда смешно, но като раздухваш огъня, онези енергии, които възприемаш чрез очите си, ще ти са полезни.

Та казвам: В сегашния век, понеже се намираме в края на века, нещата не могат да се отлагат. Някой казва: „Като се преродим втори път.“ За втори път прераждането ще дойде по друг начин. В сегашния живот, с всички стари сметки трябва да ликвидирате. Ако не ликвидирате ще останете в една дълга епоха, ще ви вземе един дълъг период. И сега някои, ако изостанат назад, след 25 хиляди години ще имат благоприятни условия да влязат в този път. Ако искате да знаете, ако сега загубите и пропуснете, ще трябва да търпите 25 хиляди години. Важен е сегашният момент. Не трябва да изпуска човек Божията Любов.

Обърнете внимание на онези закони, които съществуват. Зимно време се спира растежа на растенията. И ако посаждате някое растение много късно, няма да узрее. Безполезно е тогаз.

Та казвам: Работете с любовта вътре в себе си. Защото на Бога му трябват работници сега. Добри работници, които да работят добре. Това е един вътрешен процес. Всяка една работа, която свършвате, да я свършвате с любов. Ако си болен, какво трябва да правиш? Това е работа. Колко пъти трябва да се моли болния? Болния даже не трябва да спи. Той постоянно трябва да се моли. Нито един ден не трябва да прекъсне. Все да е съсредоточен умът му. Молитва, молитва, молитва. Докато си замине болестта. Някой казва: „Аз се молих три пъти.“ С три пъти болестта не си отива. Постоянство трябва в човешкия ум, докато се образува в нас една връзка с Божествения свят. Щом се образува тази връзка, тогава нещата стават.

Казвам: В тази глава Христос изтъква значението даже и на най-малкото, което човек направи в името на Любовта. Ние сме много несправедливи спрямо себе си. Ние по три начина обиждаме себе си. Като не обичаме Бога, ние обиждаме себе си. Като не обичаме ближния си, ние обиждаме себе си. И като не обичаме себе си, ние обиждаме себе си. Някой път ние мислим, че обичаме себе си. Ние сме хора, които не обичаме себе си. Ако обичахте себе си, не щяхте да умирате. И понеже умирате, не обичате себе си.

Та първото нещо е човек да не обижда себе си. И човек, като се научи да не обижда себе си, няма да обижда и ближния си. И ще знае, как да служи на Бога.

Сега се изисква следното: Да започне човек с онази истинска любов към Бога, с истинската любов към ближния и с истинската любов към себе си, това са три прояви. Или казано по-ясно, любовта към Бога е Любов на Духа. Любовта към ближния е Любовта на душата. А пък Любовта към себе си е Любовта към своя ум. Ако твоят ум не носи любов в своите мисли, ако твоята душа не носи любов в своите прояви, и ако твоят дух не носи любов в силата си, в работата, вие не сте в правия път. Трябва да се работи.

Всички вие сте войници, призвани. Голямо сражение се води сега. И някои от вас искате да се откупите, да дадете пари, че да се откупите. Кой ще върши Волята божия? С пари работа не става. Доброволно ще отидеш. Всеки ще бъде доброволец. Като отиде ще изкара този войниклък.

И тогава, що е възкресението? Възкресението ще бъде едно възнаграждение, че вие сте воювали храбро в тая голяма война. За да победи Доброто в света. И като победи доброто, възкресението ще дойде. Ще имате кръстове за храброст турени. Възкресението е възнаграждение, че вие сте воювали храбро за каузата на Доброто.

Сега ви пожелавам, не да се откупувате, но храбро да воювате, за да добиете най-голямата награда – Възкресението за онова, което сте сторили за Царството Божие.

Отче наш.

НАПРЕД КЪМ СВЕТЛИНАТА!

1939_12_06 Търсене на изгубената дума
ИК „Жануа-98“, 1999г., София КНИГА: Единственото богатство, ООК, XIX година, Том I (лекции 1–23)

ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНАТА ДУМА

Сряда, 5 ч сутринта

(Времето хладно. Небето ясно, звезди.)

„Отче наш“

Мислете малко по-правилно. Любимата дума не е тази, която седи в ума ви. Любимата дума е тази, която седи в живота. Тя е най-силната дума в човешкия живот. Вие казвате думи, които не са силни. Така не се разсъждава. Любимата дума е силна. Тя е много силна дума. Детето казва най-първо любимата дума: „мама“. Не казва: „Господи“. Не казва: „Господи, Боже мой“. Не казва „Драган“, „Петко“, „хляб“. Те идат после. Втората любима дума коя е? Три думи има най-силни. Всички хора са ги все изгубили тези любими думи. Ние се намираме в едно положение неопределено. Например имаме толкоз езици, но с кой език Господ създаде света? Създаде ли Господ света с тези езици, които сега говорим? Той създаде света с един език, който едва сега ще почнем да учим. Ние да се радваме, че светът е създаден.

Та, всеки един от вас, като седи, той мисли, че знае. Не е лошо да мисли човек, че знае. Например знаеш да ядеш. Това е изкуство. Ти се радвай, че знаеш да ядеш. Няма същество, което да не знае да яде. После, радвай се, че знаеш да ходиш, да се движиш. Ходенето е наука. Не е така проста работа да ходиш, да гледаш, да слушаш, да миришеш, да говориш с устата си. То е цяло изкуство. Ти казваш: „Имам едни уста, и аз не зная защо.“ Едни уста имаш, за да ядеш. Но ти не знаеш коя е подбудителната причина, за да ядеш. Ти искаш да ядеш.

Вие искате да постигнете нещо. Представете [си] един затворник, осъден на 20 години, с окови на краката. Той може да има желание да свири там. Кой ще му даде инструмент да свири в затвора? Или в затвора иска той да учи пиано. Ще му дадат ли пиано там? Той е осъден на каторга.

Та казвам: Лошите условия, в които се намирате, са едно неестествено положение в живота. Вие мислите, че това положение, в което се намирате, е естествено. То е самозаблуждение. Ние се намираме в едно положение, от което трябва да излезем навън. Значи, от един неорганизиран свят трябва да влезем в един организиран свят. Под думата „организиран“ свят разбирам свят, който е уреден. Сега искаш едно – не

става, искаш друго – не става. Забъркано е всичко. И казва: „Не зная какво да мисля.“ Там е изкуството. За какво трябва да мислиш? Ще седнеш, ще мислиш само за хляба. Не е лош хлябът. Ядеш хляб, но трябва още друго. После, казваш: „Спи ми се.“ Хубаво, спиш. Събудиш се и казваш: „Събудих се.“ Ти казваш: „Тези работи ги зная. Аз имам висок идеал.“ Какви са те? – „Да отида в онзи свят.“ Че, този свят, в който си, какъв е? Ние мислим и разсъждаваме, и казваме: „Бог създаде света.“ Хубаво, Бог създаде този свят, а пък ти си недоволен, че живееш и искаш да отидеш в някой друг свят. Както онзи българин, който видял едно пиано, казал: „Я ми дайте един кавал, кой ще свири на това! Не се свири на това. Това не прилича на нищо. Само се движат ръцете по него. Така не се свири.“ Българинът знае на кавал, на пиано не знае.

Та, всеки един от вас има по един кавал, на кавал може да свирите. Хубаво е. Но с български кавал всички сложни песни не могат да се свирят. Аз слушам често да казват: „Гениална е българската музика.“ Един музикант, който не разбира нищо от музика, може да говори така. В българската музика има прескачане, завиване. Ти казваш: „Гениална е.“ Гениална, но това още не е музика. Ако беше музика, българинът щеше да бъде досега някъде. Но той с тази музика седи на едно място. Или вземете класическата песен у българина. В тях той се окайва. (Учителят пее протяжна народна песен) Ще дойде сега един музикант, който обработва тези песни. Той е гениален, че от това изкарва нещо. Като слушаш българска песен една седмица, след една седмица трябва да слушаш друга. Шлагерите, дето ги няма, това са като българските „тири-тири“. Хубаво е, но това е начало на музиката. Това са само няколко тона. И преплитане на тоновете напред и назад. Силата седи в тоновете, които са извън времето. Тук има няколко тона и често 10 има извън времето. Мъчно може да ги вземеш. Някой виртуоз трябва да ги вземе.

Ти казваш: „Ние не го разбираме това.“ Хубаво, да живеете разбирате ли? Ти се тревожиш, че нямаш хляб да ядеш. И че хамбарът ти не е пълен. Или пък, че нямаш хамбар, че не си здрав, че другите хора са по-учени, по-богати: имали къща, дрехи, обуща и пр. Какво има да се тревожи комарът, че тялото на слона било голямо, а неговото – малко? И казва комарът: „Отде накъде Господ да даде на слона такова голямо тяло, а пък на мене – малко!“ И отива да воюва със слона и казва: „Какво си се напъчил? Ти имаш един хобот – и аз имам един хобот!“ Но като го челне с опашката, комарът отскочи. Комарът ще му каже, че не знаел как да постъпва с него. А комарът като хапе слона, той постъпва ли хубаво?

Слабият и силният как трябва да постъпват? Слабият трябва ли да бие? Какво се подразбира под „борба“? Двама души се борят с равни сили. Кои

се борят? Тези, които са горе-долу с равни сили, за да се покаже кой е по-силен в борбата. Онзи, който е по-силен, той има нещо повече в себе си. Ти ще кажеш: „Той е лош човек.“ Лошевината е една идея, едно понятие. Ти казваш: „Той е добър човек“ или „Той е лош човек.“ Но какво разбираш ти под думата „лош“ човек?

Под „лош“ човек аз разбирам студен човек, нищо повече. Човек, който има 10–15 градуса под нулата. Като отидеш при него, смрази те. Като отидеш при един лош човек, не можеш да мислиш за нищо. За мене лош човек е една свещ, която не гори. А пък добър човек е онзи, който е топъл. Вие сега разбирате другояче. Вие казвате: „Аз съм хладнокръвен.“ Ти не може да бъдеш добър без топлина – нищо повече. Щом нямаш топлина, ти не си добър човек. Сега аз не говоря за горението. Аз говоря за онази топлина, която носи живота в себе си. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога“. Ти казваш: „Аз искам да бъда добър човек.“ Но ти не знаеш защо искаш да бъдеш такъв. Ти, ако не си добър, няма да имаш топлина, а пък щом нямаш топлина, няма да имаш никакъв успех в живота. Ти ще бъдеш болен, умът ти ще бъде смутен, сърцето ти ще бъде смутено, тялото ви – слабо; ще започнеш една работа и няма да я свършиш; ще започнеш втора, трета, четвърта и няма да ги свършиш, и т.н.

Казваш: „Да имам вяра.“ Какво разбирате под „вяра“? Вярата е вече един организиран свят. Надеждата пак е един организиран свят. Любовта в Божествения свят е организиран свят. Светът трябва да се учи.

Ти се плашиш някой път и казваш: „Аз не искам да го обичам.“ Ти не знаеш как да постъпваш. Най-първо ти не си фактор да обичаш. Ти казваш: „Аз го мразя.“ Може да го мразиш, но да го обичаш, то не е твоя работа. Вие се ангажирате с работа, която не е ваша, а пък туряте настрана работата, която е ваша. Да обичаш, това не е ваша работа, това е работа на Бога. Следователно, като кажеш „обичам“, трябва да разбираш: „Каквото Господ работи, аз работя.“ Като мине Божията Любов през мене, то не е нещо, на което аз може да се противя. Има нещо, на което човек не може да се противи. Това е Любовта. Няма същество, което може да се противи на Любовта. Това е невъзможно.

Някой може да каже: „Аз не искам да го обичам.“ Това са празни работи. Това са ваши заблуждения. Да обичаш е Божия работа. Ти ще се подчиниш на Божия закон. Ти казваш: „Аз съм свободен да обичам.“ Любовта носи свободата. Свободата излиза от любовта. Като дойде любовта, тогава идва свободата. Любовта носи и знание. Ти казваш: „Аз зная тази работа.“ Ти без любов нищо не може да знаеш. Ако вие бихте

имали любов, вие не щяхте да бъдете стари. Главите ви не щяха да бъдат побелели. И после, не щяхте да имате бръчки, неразположение и пр. Ако имате любов, не щяхте да имате болести. Някои страдате от ставен ревматизъм, после, храносмилането ви не става както трябва. Някои имате гърдоболие, други кръстоболие, ушеболие, очеболие, устоболие, нособолие и пр. Вие кашляте сега. Защо? Малко топлина имате. И вследствие на това [каналите], които имате и които Бог е направил да пазят организма, тези канали изстинат и се затворят. И тогаз материите падат в гърлото и дробовете ги нахвърлят навън. Защото иначе ще се запушат дихателните органи. Тогава, къде сте ходили вие вечерно време? За да се простудите, къде сте ходили? За човек, който се простуди, умът му е някъде. Ако умът ви присъствува, никога няма да се простудите. За мен невъзможно е човек да се простуди. Невъзможно е да се простудиш в една топла стая. Ако изстине стаята, ако тя премине от едно състояние в друго, можеш да се простудиш. Нощем влизаш в топла стая, там не можеш да се простудиш. От топло на студено можеш да се простудиш. Ако едно нажежено желязо го изкараш навън от центъра на нажежаването, то изстива, но има неща в света, които не изстиват, които носят своята топлина отвътре.

Та казвам сега, първото нещо е: Трябва да се учите да пазите своята топлина. Толкова години аз ви говоря. Ти не можеш да пазиш своята топлина без Любовта. Трябва да поддържате идеите на Любовта. Трябва да знаеш, че Любовта е великият творчески принцип. Всичко в света е създадено чрез Любовта. Не искайте да разбирате нещата, че тогава да ги вярвате. Вие вярвате в неща, които не разбирате. Защото разбирането е един процес на движение.

(Учителят пише на дъската следующето)

знание

Може ли да прочетете първото, което съм написал? Второто може да го прочетете. Второто, това е вече един организиран свят. Какво означава „знание“? Знанието е един човек, който знае да сее жито на нивата. Буквата З в началото показва, че ти си земледелец. Буквата Н показва, че си човек, който знаеш да примиряваш противоречията. Значи уреждаш пътя – пътищата в твоя живот са уредени. Буквата А показва: знаеш да впрягаш животните и да ореш. И показва, че знаеш кой път да вървиш. Буквата Е показва, че знаеш да използуваш всяко нещо разумно. Знаеш да ядеш, да свириш… Ти казваш: „Аз зная нещата.“ Това е плетене. Знанието, това е плат. Ако речете да го оплетете, то е много сложна работа.

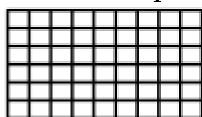

Това е основата. Тук имате един стан, имате кросно. Тук имате жички сега. Това е елементарно тъкане. Но отдолу има крака. После, има нищелки, има и едно бърдо. Като ги натиснат, отваря се едни уста. Една совалка се движи. Отдолу с крака натискат. Ти казваш: „Изплете се.“ Четат се тези жички.

Сега, в живота трябва да се тъче. Ние трябва да мислим. Мисълта е тъкане. Ако ти не мислиш правилно, този плат няма да е направен хубаво. Следователно, ако тази основа не е турена хубаво, тя ще се скъса и един ден ти ще пострадаш.

Та, първото нещо, което трябва да турите в живота си, е следното: на вас ви трябва топлина. Без топлина нещата се свиват. Без топлина нещата стават инертни. Всички болести идат оттам. Явява се някой път една топлина, но тя е чрез триене. И при нея се ражда възпаление. Направете простия опит. Сутринта ти се простудиш и имаш възпаление. Ходил си и си се простудил. При възпалението отвън е топло, а пък отвътре е студено. Вътре в организма има 4–5 градуса понижение на температурата, студ. И на това отгоре хората вземат, че турят студени компреси. А пък то трябва да вземете топли, горещи компреси и да го турите на мястото, на подутото място. И почва да ви става приятно, понеже студът вътре се разтопява, а пък тази външна топлина почва да се премахва. После отвън става студено и вътре – топло. А пък то отвътре трябва да бъде малко топло, а отвън – хладно. А пък при простуда и възпаление ти отвътре се простудиш, а пък отвън става възпалението. Вие ще кажете някои външни причини само. Ще кажеш: „Аз не ядох хубава храна“ и прочее.

Най-първо, ти се разболяваш, защото нямаш любов; ти се разболяваш, защото нямаш знание; ти се разболяваш, защото нямаш свобода. Та, първото нещо, основата е: щом дойде болезненото състояние, тури малко повече любов. Нищо повече. Аз я меря любовта. Трябва да си имате по един термометър. Хората ще ви бъдат термометър. Ако вие имате любов, това ще се познае по термометъра. Да ви приведа един пример, който аз знам. Един мъж бил груб, биел жена си. Бие жена си, защото тя не е топла, защото тя е студена. И като я удря, бие я, за да се стопли тя. Той казва: „Тя има един упорит характер.“ Това е според него, от гледището на мъжа. Тя не е упорита. Тя е такава, каквато си е. Но той от свое гледище мисли, че ще я стопли, като я бие. Като бие жена си, мисли, че ще намести нещо. Той не я разтрива. Като бие жена си, влиза в стаята една млада мома, красива, магнетична. Като я гледа, той се захласва. Жена му скочи и казва: „Защо се захласна в нея!“ Той ѝ казва: „Благодарение, че се захласнах, защото иначе пак щях да те бия.“ В тази мома той търси топлина. Понеже дойде топлината, той се захласна. Той въздъхва и казва: „Колко желая и ти

да бъдеш топла, че да не те бия.“

Топлия човек не можеш да го биеш, а студения – можеш. Ти никога не може да биеш един човек, който те обича. Невъзможно е. Ако речеш само да го биеш, ще изчезне всичко от тебе.

Аз не искам да се самоосъждате. Ти казваш: „Аз съм лош човек.“ Значи – студен човек. Какво ти трябва? Топлина, нищо повече. Топлина. Ти имаш топлина, но на тази топлина ти трябва да отговориш с топлина. Сутринта, като станеш, трябва да видиш великото на Бога, благата, които Бог ти е дал.

Аз съм привеждал един пример, който рядко се случва. Между вас аз [не] зная някой мъж, който да е бил жена си. Това са изключения. Що е думата „бит“? Какво значи на български „бит“? Казват: „Какъв е техният бит?“, значи питат: „Как живеят?“ Мъжът си туря ръката върху жената и казва: „Какъв е твоят бит?“ И тя казва: „Аз съм от тебе бита.“ Значи: „От твоя бит излязох, от тебе съм излязла.“ Че естествено, това, което обичаш, можеш да го биеш. Ти не можеш да биеш някого, докато не го обичаш. И всякога, когато един мъж бие жена си, после се извинява. Запознава се той. Казва: „Как сте?“

Та казвам: Необходима е топлина. Музиката е един велик Божествен метод, в който се внася топлина във всички мозъчни центрове. Ти не можеш да събудиш своята воля без песен. Ти не можеш да събудиш любовта без песен. Любовта ти не може да се яви без песен. Аз считам говора за музика. Говорът е толкова деликатен, че се изисква едно ухо много деликатно, за да долови музиката в него. Като ти говори един човек, то е цяла музика. Когато Бог ти говори първата дума, всички същества са оживели в цялата вселена. Този свят е създаден чрез музика. Но ние не разбираме този свят такъв, какъвто е. Ако дойдем на някое място, дето е много силен вятърът, човек още не може да долови музиката, която е скрита във вятъра. Онази дълбоката музика в природата не може още да я възприемете.

Първото нещо в света е: Ще организирате вашата топлина. Сърцето ви да е топло. Или другояче казано: Ще се стремите всякога да изхвърлите навън от сърцето си недоволството и да бъдете доволни. Бъдете доволни, че сте на Земята. Вие мислите ли каква привилегия имате: турили са ви в този параход и са ви пратили да се разхождате във вселената без пари, без да плащате. Това е една екскурзия! При тая екскурзия вие имате всички удобства, имате какво да гледате наоколо. Срещате разни хора, разни буболечки и растения. Има какво да учите. Те са все написани книги. Я

вижте учените колко книги са написали за звездите. С какви телескопи те ги гледат. После, по Земята се движат тренове, параходи, фабриките работят.

Вие казвате: „Това не ми е потребно, онова не ми е потребно.“ Кое е потребно сега? Любовта е потребна. Тя е изгубената дума! Трябва да произнасяте думата „любов“. Ако можете да произнесете както трябва думата „любов“, бедният ще забогатее, болният ще оздравее, слабият ще стане силен, невежият ще стане учен. Не изведнъж, постепенно ще се променят те. Постепенно ще стане в човека в такъв случай една промяна.

Вземете онова желязното колело, което се върти бързо. Турите на колелото едно дебело дърво, 100-годишно, и дървото се прерязва от зъбците на колелото. Но като минава това колело, знаете ли каква топлина се образува! Защо секат тези дървета? Те ти казват: „Ако ти растеш само на дебелина, така ще те режат!“ Ако растеш като дървото и разбираш живота като това дърво, така ще те режат. Ти виждаш някой каменар, че чука камъка. И казваш: „Какво трошиш този камък?“ Предметно учение е това. Ако ти си като камък, чукът ще играе отгоре ти. Тогава питаме: „Защо Господ създаде света такъв?“ Не, защо ние така го разбираме. А после: „Какво трябва да правим?“

Аз слушам да казват: „Дотегна ми да обичам тези хора!“ Аз разбирам другояче. Да допуснем, че гадая с восък. Който дойде да му гадая, тогава трябва да ми донесе малко восък. Аз ще го претопя и ще излея восъка в един леген с чиста вода. И каквото ще се врачува, ще се извади от написаното. По някой път този восък трябва да се излее наново, когато дойде втори път при мене. Врачуването е само за един момент. В този дадения момент каквото се е врачувало, то е. Но като дойдеш на следната седмица, наново трябва да излее восък.

Ти като станеш сутринта, от твоето разположение и от твоята мисъл в този момент е определено какво ще правите през деня. И днес от вашия восък е определено какво ще правите. Аз ще ви кажа какво ще правите. Всички ще си отваряте устата, няма да остане нито един, който да не направи така. И всеки ще прави движения с ръката си към устата си. И после, всеки от вас ще мига с очите си. После, всеки ще бара ушите си и ще ги търка.

Ти си вдигаш, да кажем, ръката. Вдигнеш си дясната ръка – живееш за себе си. Лявата си ръка вдигаш – живееш за баща си и за майка си. Туряш двете ръце отпред, като на молитва – живееш за Бога, за ближните си и за себе си. Като събереш двете ръце като на молитва, това означава, че отиваш при Бога с топло сърце и светъл ум.

Господ обича грешните хора. Той има защо да обича грешника, понеже той е заледен. Бог се стреми към студеното. Той може да го проникне и да го разтопи. И като го разтопи, ще го накара да се движи. Господ се стреми към грешните души, за да ги повдигне. Замръзнали са. Той казва: „Тези деца кой ги е оставил да замръзнат?“ И като станат, те благодарят, че като са били замръзнали, сега почват да живеят. Бог казва: „Обърнете се към Мене и ще ви помогна.“ И онези, които противодействуват – нисшите същества – знаят този закон и казват: „Господ няма да ви слуша вас. Не Му се молете.“ А пък щом не Му се молите, щом си недоволен, ти си оставаш в същото положение. Боли те кракът и не викаш Господ да ти помогне. Роптаеш и казваш: „Мене ли намери тази болест да ме измъчва!“

Всички мъчения стават от студ, от омраза вътре. Българската дума „мразя“ от какво произтича? Трябва да се достави сега тази топлина. (Учителят си изважда цигулката) Всяко нещо трябва да се прави с любов в света. Всички неща, които нямат любов, нямат звук, нямат топлина. По някой път правете опити, когато имате разположение, но не по сегашния камертон. Няколко камертона има с различни строежи. Те са хубави. Но опитай се да вземеш основният тон до. И след като го вземеш, провери на някой орган и виж какво е различието. Понеже, ако сте топли, ще вземете правилно; а пък, ако сте студени, не може да вземете правилно.

Щом човек е безверник, той е студен. Щом е песимист, той е студен. Щом е в закона на безлюбието, той е студен. На степени е студът. А пък щом се подобрява животът, и това е на степени. Когато имаш вяра, имаш топлина. Светлината и топлината вървят заедно. С топлината върви животът. При топлината усещаш една вътрешна радост. В този извор, който тече, има топлина. Ако нямаше топлина, той не можеше да тече, но понеже има топлина, той тече. В светлината има топлина. Понеже, ако нямаше, тя не щеше да дойде при вас. Ако нямаше в живота топлина, той не би дошъл при вас. В една мисъл има топлина, понеже ако нямаше топлина, тая мисъл не би дошла при вас.

Някой път ръцете ви са студени, нали? Турете си ръката си на сърцето си или на китката на ръката, дето бие пулсът и вижте колко ви е пулсът на минута. Прочети. Сърцето ти трябва да има 75 удари на минута. 7 плюс 5 колко прави? 12. 75 е естественият пулс. Някой път може да има по-бързо биене. Има един космичен закон, ритмичен закон, който кара сърцето на всички хора да бие еднакво. Но някой път има търкане, намалява се пулсът.

Ако ние сме в хармония с този космичен закон, всички сърца ще бият

еднакво. И ако в любовта вървим добре, тогава сърцето ще тупа като песен. Няма по-хубава песен от песента на сърцето! Щом сърцето хубаво бие, ти не го чувствуваш. Щом го чувствуваш, търкане има; то не е хубаво биене.

Та казвам: Турете ръката си на сърцето и се молете Господ да му даде топлина. Топлина трябва да имате всички. Като има топлина, всичко ще протече добре. Две сестри дойдоха при мене и ме попитаха кои са изгубените думи. Мога да ви кажа кои са изгубените думи. Любовта е изгубената дума. Когато изпъдиха Адама за неговото непослушание, той изгуби тези думи. И като ги изгуби, не може да ги произнася. Чрез непослушанието те изгубиха думата „любов“.

Сега има любов, в която се образува много пепел. Казваш: „Аз го обичах и после го намразих.“ Щом го намразиш, то не е любов. Ти щом обичаш едного повече от друг, то не е любов. Любовта не се мени. Любовта към всички хора, които са излезли от Бога, е еднаква. Тя е като въздуха, като светлината. Само че умният човек ще вземе една призма и ще образува цветовете. Така той ще разбере светлината в нейните особени проявления.

Трябва да разбирате любовта в нейното вътрешно проявление. Вие усещате само тази топлина, която е в тази печка.

(Учителят пее следните думи:)

Добре захваща – зле свършва.
Зле захваща – добре свършва.

Вие започвате хубаво, казвате: „Бог е Любов.“ Но после казвате: „Няма да я бъде, ще се мре.“ И се представяш, и си представяш, че ще влезеш в черната земя. Но тази черната земя е вътре. Ти си сега в Земята. Ти си в затвора, от който искаш да се освободиш. Ти имаш вериги, букаѝ и не можеш да излезеш. Има и стражари. Искаш малко да се поразходиш из онзи свят, но не те пущат. Вечерно време, ако искаш, можеш да излезеш и после пак те турят в затвора. Та, сега, вечерно време като излезеш, ще се разходиш. И ще бъдеш честен да се върнеш в затвора. Трябва да си излежиш в затвора. И благодари: ако този затвор, в който живеем, е толкова хубав, какъв ще бъде свободният живот като излезем от затвора! Един ден, като живеем на Земята свободно, като имаме организирано духовно тяло, какво ще бъде? Сега ни е страх. Войникът върви, но трябва да има отзад очи: може да мине генерал, полковник, майор, той не може да каже: „Аз не видях.“ Войникът трябва да бъде всевидещ. Той трябва да има очи отпред и отзад.

И вие, като войници, трябва да гледате навсякъде. Войникът козирува. Много хубаво е това движение. Войникът казва на генерала: „Господин генерал, аз започнах да живея така, както Господ е създал света. Аз почнах да мисля вече. И с ръката си почнах да прилагам. Каквото Господ е казал, ще го направя.“ И генералът казва: „И аз почвам да мисля. Сега да се върнеш и да направиш това и това.“ Войникът казва: „Слушам, господин генерал!“ Русите казваха: „Слушам, Ваше Високоблагородие!“ Хубав е този поздрав.

Сега пък ние тук казваме така. (Учителят вдига дясната ръка нагоре с дланта навън.) С това казваш: „Ние сме отворена книга.“ Какво е написано на книгата? (Учителят вдига ръката хлабаво, апатично.) Това не е поздрав. Ще се изправиш, ще вдигнеш ръката си хубаво; и той ще си вдигне ръката така. И с това ще кажеш: „Започнах да живея както Бог иска.“ И онзи ще каже така. Какво е казал този или онзи, не важи, но Бог каквото е казал, ще изпълня.

И на гимнастика, гледам, някои много хлабаво си вдигат ръцете. Така не се прави гимнастика. При гимнастиката ти трябва да направиш един контакт. Трябва да опънеш мускулите си, за да има контакт. Ако ръцете ти са в хлабаво състояние или краката ти, в такова състояние нищо няма да придобиеш. За да вземеш нещо, трябва да опнеш ръцете си. Ще направиш един контакт. И в същото време ще мислиш, за да почне Бог да действува в тебе.

Ти се радвай, че каквото правиш, го правиш за Господа. Бог те гледа. Някой път казваш: „Стар човек, сега ще отида да играя на гимнастика!“ Че стар човек като вземе цигара или вино, или тояга, това по-достойно ли е? Казваш: „Сега ще правя детински работи!“ Казано е: „Ако не станете като малките деца…“

Всички ще се упражнявате. Да хвърлите своите бради, своите косми. Вие сте дегизирани. Щом те срещне един човек с бяла коса, той не иска неговата глава да е бяла. Тогава белият цвят не е на място. Щом срещнеш един човек с черна коса и не харесваш тази коса, то и този цвят не е такъв какъвто трябва. Цветът, който обичаш, това е на мястото си. Защо не обичат белия цвят? На бялата пръст какво ще сееш? Ти казваш: „Побеляхме, остаряхме. Отидоха тези младини. Как ядяхме тогава! А пък сега не можем да ядем.“ И той съжалява. Не, като му побелее главата, това показва, че той трябва да стане учен и музикант, и милосърден; умен трябва да бъде и справедлив; трябва да бъде доволен, всички хубави качества трябва да има.

Не мислете, че вие като обичате в живота, вие губите. Човек, който обича, върши Волята Божия. Човек, който не обича, не върши Волята Божия. Това е закон. Не съжалявайте, че обичате. Вие някой път критикувате, че хората обичат. Казват: „Той се захласна." Но захласването не е любов. Ти си се захласнал – това значи един предмет си го донесъл много близо до очите си и не можеш да виждаш друго. Това е захласване.

Ти, като ядеш, бързаш да си дояждаш и мислиш, че не ще можеш да ядеш втори път. Това е захласване. Не бързай да си дояждаш. Като ядеш, тури мисълта си на работа. И благодари на Бога, че ти е дал с какво да подкрепиш живота си. И благодари на Бога, че след яденето колко други работи ще ти дойдат. Благодари на Бога, че ядеш, че дишаш, че мислиш. Като благодариш за яденето, в естествено положение ще бъде стомашната ти система; като благодариш на Него, в естествено положение ще бъде дихателната система; като благодариш за мисленето, в естествено положение ще ти бъде мозъкът ти и умът ти. Като не благодариш на Бога за яденето, ще се разстрои стомахът ти; като не благодариш за дишането, ще се разстроят дробовете ти; като не благодариш за мисленето, ще отслабне нервната ти система.

Като станеш сутринта, и болен да си, пак да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога, че болестта ти е поносима. Че, Господ те изпитва колко можеш да търпиш. Тук имаме един приятел, чиято ръка е силна и като хване някого за ръцете за ръкуване, образува се скърцане. Казваш: „Много ме стисна!" Как трябва да се ръкува човек? Благодарете, че този човек ви е стиснал ръката.

Аз се чудя на хората, на мислите им. Забелязал съм колко са подозрителни някои хора. Седиш сериозен, с една сериозност, която е приятна. Свиеш си веждите и който те гледа, се интересува да знае защо си сериозен, с какво е зает умът ти. Ако станеш весел, дойде усмивката върху лицето ти, той се радва и не знае какво означава това, какво искаш да кажеш с усмивката. Хвърлиш поглед някой път и погледнеш някой път с по-голяма топлина и то се стъписва и не знае какво искаш да кажеш. Хубав е погледът с топлината. А ти му даваш такова тълкуване, което го няма.

Питам: Ако един вълк би дошъл до една овца и ако тя имаше 1000 градуса топлина, той би ли я ял? Вълкът е по-топъл от овцата. Той има по-голяма топлина, а пък овцата е по-студена. И затова той я изяжда, за да ѝ даде топлина. Овцата има по-голям студ и по-малка топлина от вълка. Вижте с какъв кожух е облечена тя. Студ има. А вълкът няма такава рунтава козина. Вълкът е на топло, на лято е. И като намери този стар дядо овцата с кожуха, казва: „Какво си с този кожух. Вече е дошло Царството Божие на

Земята – новият живот. Аз като те изям, ще ти дойде топлина. Аз съм дошъл да реформирам тези овци, които носят такива дебели кожуси.“

Сега ще попитате вие: „Това вярно ли е?“ Това са мои изводи. Аз намирам, че вълкът има по-голяма топлина и затова яде овцата. Ако овцата е толкова топла, колкото вълка, той няма да я яде, няма да я бутне. Като стане болна, в овцата се развива топлина и вълкът не я яде. Болната овца има температура. Вълкът я бутне и казва: „Тя е като нас, с температура.“ И я остави.

И вие страдате по единствената причина, че сте студени. Станете топли и няма да имате страдания. Щом сърцето е студено, страда. Щом умът е студен, страда, човек става неврастеник. Щом умът стане светъл, неврастенията изчезва. Щом сърцето става топло, болестите изчезват. Аз ви навеждам сега на мисълта: права мисъл ви трябва сега! Не какво мислят хората. Бог изисква ние правилно да мислим, понеже ние сме слуги, за да извършим Неговата работа на Земята. Ние трябва да градим правилно нещата. Ако ти градиш къща за Господа, добре правиш. Ако ореш ниви за Господа, добре правиш. Каквото правиш за Господа, добре правиш. Но щом го правиш за себе си, ти си на кривия път. Всичко, каквото правим, аз не съм против това, но всичко, каквото правим, трябва да го правим за Слава Божия.

Погрешката на един брат не седи в това, че той обича, но в това, че туй, което обича, той иска да го обсеби за себе си. Погрешката му е там. Ако аз говоря за себе си, погрешката е там; но ако говоря заради Господа, добре е. Ако вие ме слушате заради Господа, вие сте на правата страна; но ако ме слушате само за да добиете нещо, вие сте на кривата страна. *Любовта е* правият път за придобиване на всички Божии блага. Ти, ако искаш да станеш певец, тури *любовта. Любовта* ще те направи певец, учен човек, богат човек, красив човек. Вложи *любовта* и няма да бъдеш лишен от никакви блага. Това трябва да го опитате всички. Това още е теория.

(Учителят пее следното:)

Искам аз да бъда,
искам аз да бъда
млад, млад, млад.
Млад аз искам да бъда.
Млад да бъда, да бъда.
Млад искам да бъда.

Предметно учение е това. Песента зависи от мисълта. Щом имаш

нормална топлина, ти ще пееш хубаво. Последните думи на песента изпях силно: исках да произведа ефект. Аз го правя за някои от вас, понеже някои не слушате, че като кажа силно, да слушате.

Аз искам да бъда млад.
Млад искам да бъда.
Млад, млад, млад.
Младост, която не остарява.
Младост, която не знае
що е старост, старост.
Стани млад. Не роптай.

(Това Учителят пя:)

(Пак Учителят пее:)

Здрав, здрав, здрав
аз искам да бъда.
Да съм здрав, да съм здрав,
здрав всеки ден пред Бога!
Тогаз ще бъда юнак!
Здрав да бъда, здрав да бъда,
здрав, здрав, здрав,
здрав да бъда.

Вие се смеете, защото не сте здрави. Вие сте весели, когато споменат здравето, понеже то е хубаво. Като станете сутринта, направете такова упражнение, освободете се, освободени бъдете. После, като дойдем до подробности, има си ред правила. То е друг въпрос. Да дойдете до естественото положение. И тогаз другите постижения са лесни.

Най-първо, трябва да имате основен капитал. Вярвайте, че основният капитал е вътре във вас. Някои в пеенето имат един талант, друг – 5 таланта или 6 таланта. Опасността е в единия талант. Работете да направите единия талант на два, двата – на 3 и прочее – да ги увеличавате. И 4-тях да направите на 5 таланта. И се поощрявайте с пеенето. Ако една стара сестра я извадим на сцената и почне да пее, ще кажат някои: „Тя ли се намери!“ Нищо не значи. Ние искаме сега старите сестри да почнат да пеят. (Учителят пее:)

Старите сестри да пеят,
старите сестри да пеят,
да пеят и да припяват.

На сцената добре да пеят.
Старите сестри на сцената да пеят.
Да пеят, да не се срамуват.
Младите да подражавате.
На старите пример да дават
как се пее, как се пее.

Вие може да пеете още по-хубаво. (Учителят пее:)

Добри ние да станем,
добри ние да станем.
Победата да вземем,
топлина да придобием,
топлина да придобием –
топлината на живота,
що радост носи
на всички в живота,
топлината, която носи радост
за всички в живота.
Там няма пъшкане,
там няма страдание,
там няма главоболие.
Няма главоболие, нямаританица.

Онзи, който има топлина, не рита. Всеки рита само когато се разтопява.

(Учителят пее „Махар Бену Аба“ до края. Всички пяха с Него. Изпя се и „В мрак, тъмнота е бил живота наш“.) Втори път да има 10 кандидати, които да изпеят „Махар Бену Аба“. 12 начина има, по които може да се изпее „Махар Бену“. Ти можеш да изпееш „Махар Бену“ при известни условия, когато имаш напрежение. После, можеш да преминеш в движение и това да изразиш в песента. После, при пеенето трябва да се мисли. Да участвува мисълта. После, трябва да вложиш известна топлина. Да вложиш благородство, справедливост, красота, практическо приложение. И Божествената разумност. Това има връзка с петтях пръста на ръката: показалеца, средния пръст, безименния, малкия и палеца. Че, това е акт Божествен! И като пеете, да си доволен, че пееш.

Двама души се бият – ти ще почнеш да пееш „Махар Бену“. Да кажеш: „Ако биеш, да биеш на свят.“ Че онзи да ти благодари после. Ти си капелмайстор. Колко начина има на биене? Кой ви е най-симпатичен начин да биете? Като биеш, да ти е приятно. И като удариш, и този, когото си ударил, да му е приятно, и тебе да ти е приятно. Един мъж ми

разправяше. Той казал на жена си: „Ти какво си ходила да говориш нещо заради мене?“ Тя казала: „Ти какво си ходил да слушаш какво съм говорила аз?“ И той ми разправя: „Стана ми приятно и почнах да мисля. Намерих, че тя, каквото е говорила, не е права. Разбрах, че и моето не е право.“ И в него се явява едно съзнание. Той разправя: „Аз ѝ казах, че тя ме е похвалила, но не ме е похвалила както трябва.“ Тя му казала: „Ти си слушал хората. Ти от мене не си ме слушал. Ти хората ли ще слушаш!“

Казвам: Каквото говорят хората, не ходете да слушате. С каквато мярка мерите, ще ви измерят. Бог не иска да причиняваме ненужни страдания. Един баща иска да бие жена си. Той има син, 20-годишен. Син му го хваща за двете ръце и казва: „Не ти позволявам да биеш майка ми в мое присъствие. Това е унижение за тебе!“ Стиска му ръцете. „Ако е за сила, и аз имам сила. И аз мога да бия. Но казвам ти, че това, което правиш, не е хубаво.“ Бащата казал: „Прав е син ми.“ Синът казал: „Не ти позволявам. Едно време майка ми плачеше и аз плачех, но сега няма да плача.“ Хвани го за ръцете и му кажи, че не прави добре. Ако видите, че някой е направил нещо, вие какво правите?

Наскоро дойде една сестра и ми се оплака. Не е хубаво, но ще ви кажа един пример. Това стана, за да ви го приведа. Тя ми каза: „Учителю, една богаташка ми взе от чантата 10 лева. Стана ми мъчно от това.“ Казах ѝ: „Тя е търсила мене, пък е намерила тебе. Вземи тези 10 лева. По погрешка е взела от тебе. Няма да считаш сега, че тя ти е взела 10-тях лева. Тези пари тя ги е намерила и ги донесе на мене. И аз ги давам.“ Така ще се образува връзка между тях. Вие искате да знаете сега коя е тази богаташка.

Един от видните американски проповедници един ден отива пред огледалото и се заблудил, и не помислил, че вижда себе си в огледалото. И казал: „Ти, големият грешник, трябва да се покаеш и трябва да вършиш Волята Божия.“ Той мисли, че в огледалото е някой друг. В другите си ти. Всичките погрешки и всичките добродетели са наши. Поправи на този приятел неговата погрешка. Поправи своята погрешка в него, понеже в твоето присъствие става. Когато някой направи погрешка, поправете тази погрешка; ако някой направи добро, приемете доброто, зарадвайте се с него заедно. Аз доколкото съм виждал, има добри постъпки.

Аз да ви приведа пример за добра постъпка. Доктор Миркович го считаха за много голям скъперник. На мен ми прави едно хубаво впечатление една негова постъпка. Един млад, който бил чиновник в една община, методистите в Русе го обръщат, той се заинтересувал от методизма и баптистите го убедили да се кръсти. Уволняват го от общината. Той е излязъл от методистката църква като станал баптист. След като го

уволнили, пасторът му казал: „Ние не можем да те издържаме." Той писал едно писмо до доктор Миркович така: „Откак приех новото учение в баптистката църква, уволниха ме. Мога ли да дойда при вас?" Той дойде съвсем окъсан. Аз нищо не казвам. Вечерта докторът си сне от своите дрехи и му даде. Прати го на баня. Извади и му даде риза, помогна му и му каза: „Ще се оправи. Духовете ще оправят всичко, стига да ги слушаш." И след това доктор Миркович каза, че трябва да му се създаде работа. Докторът му гарантира при един книжар, от който той взе книги, за да ги продава. И не се върна вече. Казах на доктора: „Къде отиде той?" Той каза: „Влюбил се, намерил една млада мома." Аз казах: „Няма нищо." Докторът каза: „Духовете ще оправят тази работа." Той ме попита: „Как стана тая работа?" Казах му: „Той не си е досвършил работата. Онова, което е видял от вас, той отиде да го прилага. И като го приложи, ще се върне при нас. Той отиде да продава книги. Печалбата ще дойде."

Когато беше дошъл този, докторът отиде и си купи нови дрехи и даде своите си. Дрехите му бяха хубави. Той се носеше изящно. Казах на евангелистите: „Кой от вас може да си съблече дрехите като доктор Миркович и да ги даде?" Малцина от евангелистите има, които могат да направят това. Свали си дрехите много демократично, като че неговият син се върна от странство. Той беше нежен. Докторът каза за този момък: „Той не разбира още какво му говорят духовете. Той е мил, но не му говорят още духовете."

Като ни се отвори сърцето за Божията Любов, има работа изобилна, преизобилна.

„Добрата молитва"

Да добием Божията топлина.
Да бие сърцето ни право.

6.42 ч сутринта
(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
10-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 декември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_12_08 Правото отношение
лекция пред специалния клас

ПРАВОТО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш"

Каква е темата за днес? „Произход на дългите и късите носове." (Прочете се темата.)

Тогава какво е свойството на правата линия? С какво качество може да се определи правата линия? Правата линия механически е права, в органическия свят вече има едно качество. Правата линия образува едно идеално положение. Говори се: върху прав път. Там се говори, че всичко е възможно върху правата линия, или съвършеният организиран свят е прав. Говори се, че права може да се тегли между две точки, между две разумни същества. Между същества, които са завършили своето развитие, може да се тегли една права линия. Правата линия, то е един Божествен свят. С него се мерят всичките неща. Между две точки, това са два разумни центъра, между два разумни центъра може да се тегли една права. Механически значи правата линия не може да се продължи. Щом се продължава, тя е крива. Или геометрически ако се определи правата линия – всяка линия, която не може да се продължи, е права. Всяка линия, която се продължава, е крива. Те са метафизически разисквания.

Човек трябва да мисли. Например той трябва да изучава геометрията. Геометрически може да се изучава едно лице. Да кажем, лицето може да има някои части, които са вглъбнати, други са изпъкнали. Очите може да бъдат изпъкнали, може да бъдат вглъбнати, може да бъдат затворени, може да бъдат отворени малко. Може очите да са близо до носа, може да са далеч от носа. Има свои причини защо очите са далеч от носа или защо са близо до носа. Някои очи са отворени, други са затворени, някои са вглъбнати, други са изпъкнали. Сега казват за изпъкналите очи, че имат някои особености. Един планински връх, който е изпъкнал, нали дава повече вода? Там водата, като се стопи снегът, надолу слиза. В една долина, когато се стопи, тя нищо не дава, всичко, каквото го събира, го държи за себе си. В съвременния свят всички съвременни хора, те не може да организират своите мисли, своите чувства и своите постъпки.

Например природата е учила човека за светлината, дала му е предметно учение, без да му казва теорията, каква е светлината, как се предава. Хиляди и милиони предмети говорят за светлината. Светлината на никого не е определила какво нещо е светлината. Сега, ако остане човек да се учи какво нещо е светлината, и тогава да види светлината, то е несъвместимо с

природата. Най-първо, ще започнеш с туй, което не знаеш, ще дойдеш до това, което знаеш. Туй, което знаеш, отпосле ще го учиш. Да не мислиш, че като кажеш, че „аз зная нещо", че е повече от това, което знаеш. Един човек, който не знае какво нещо е светлината, може да употребява светлината много по-добре от тебе, който знаеш какво нещо е светлината, който разбираш, имаш теоретически знания за светлината. Единият, който има теорията, не прави. Другият не знае теорията, но майстор е човекът, прави.

Разправяха ми за един българин във Варненско. Дошли четири–пет инженери да построят една воденица. Цял един месец мерят, изчисляват как да направят воденицата, как да направят келевото, как да пада водата. Най-накрая намерили, че на това място този човек да не прави воденица. Вика друг един българин, който никъде не е учил, за два–три часа направил как да бъде келевото, воденицата става. Той има едно практическо приложение.

Сега например вие някой път сте неразположени. Защо сте неразположени? Казва: „Неразположен съм, гневен съм малко." Защо си гневен? Какво нещо е гневът? Гневът е една енергия, която те гнети и ти искаш да се освободиш от нея. Трябва да се разгневиш, да изкараш нещо вън от себе си. Например може да забележите, някой е чиновник, господарят го гълчи. Или някой войник, гълчи го началникът му. Ако си даде мнението, ще го накажат. Като дойде вкъщи при домашните си, дето е свободен, изкара си всичкия гняв на тях, като че те са виновни.

Аз съм ви привождал примера за онзи българин, който имал голям крак, ходил във Варна да си купува чехли. Ходил по целия пазар и не може да си намери, не стават на крака му, голям крак. Като мерил при един турски чехларин, като не му ставали чехлите, турчинът му казал: „Калъпсъз." Той се обидил от тази дума калъпсъз, но си мълчи, нищо не казвал. Излиза вън от града и далеч на пътя горе като се качил, се обръща и казва: „Сен калъпсъз!" (тур. „Ти си ненормален!"), но го казва от разстояние на два часа далече. Ние все си казваме мнението, когато сме далече някъде на десет километра, че това нещо не е право.

Слушайте да ви кажа: нещата са винаги прави. Те не са прави в нашия ум. Всичките хора приемат светлината хубаво. Той казва: „Не разбирам." То е до разбирането. Той не знае какво нещо е светлината, той сам не знае. Казват, че червените лъчи били четиристотин билиона. Броил ли ги е той? Чел ли ги е точно, четиристотин билиона че са? Колко години се изискват да ги прочете? Казва: „Математически са определени." Математиката, с която аз си служа, по някой път има две единици повече, някой път – две

единици по-малко. Смяташ, смяташ, две единици не достигат. Някой път смяташ, смяташ, две единици излизат повече. Това, че някой път са повече, някой път са по-малко, показва, че се намираме в един нестатичен свят, но динамичен, в движение. Следователно, като си започнал в материята да изчисляваш един материален процес, повече материя, количество дошла.

Та казвам, нещата в природата са точни. Няма относителност там. Относителни неща има заради нас. В природата нещата са точни. Няма какво да вярваш в туй. Някой казва: „Право ли ми каза?" Казвам: „Утре ела при мене в четири часа и половина подир обед." Той пита: „Право ли казваш?" „Не питай, ела утре, ще видиш. Ти сега не искай да ти доказвам, ела утре в четири и половина часа, ти ще знаеш говоря ли правото, или не." Казва: „Да вярвам ли това?" „Мене не ме интересува това, дали вярваш, ела в четири и половина часа, да не си губя времето. Тъй сега, като ме занимаваш, не е ли губене на време? Като ме спираш да ме убеждаваш, аз губя време. Знаеш колко скъпо е това време." Казваш: „Право ли е това?"

Как ще познаеш дали един човек говори истината? Този човек, който ти говори истината, ето как ще го познаеш. Ако е вечерно време, той веднага ще запали всичките свещи, ще говори на светло, ще те изпрати после с фенер по тъмния път. Този човек ти говори истината. Онзи, който те лъже, той загасва лампите и в тъмното ти говори, вечерно време няма никаква светлина. „Вярвай" – казва. Какво ще вярвам? Вярвам, че ми говори, но вярвам, че няма никаква светлина. Светлината е потребна. Там, дето няма светлина, нещата са лъжливи. Там, дето има светлина, нещата са верни. Казва: „Аз го видях, че ме излъга." Той в тъмното те излъгал, а в светлината изявил лъжата. Казва: „Видях този човек." Видя го, като дойде светлината. Като няма светлина, как ще го видиш? Например, като влезете в една тъмна стая като рог, знаете ли какъв е господарят? Лицето бяло ли е, или черно, очите сини ли са, или кафяви, или черни, няма да знаете. Ако дойде светлината, ще си съставите едно понятие заради него.

Казвам, когато говорим за истината, тя винаги е придружена с вътрешна светлина – ако всички уповавате на вашата интуиция, разбира се, интуицията ви във всички еднакво не е развита.

По някой път някой казва, че има голямо знание. Това е знание. Да кажем, вие тук имате един малък прозорец. Колко светлина влиза? Ако прозорецът стане два пъти по-голям, четири–пет пъти се увеличи, и светлината се увеличава. Значи от тебе зависи: ако ти разширяваш, ако ти развиваш своите способности, ще се увеличи светлината. Всяка способност

е един отворен прозорец.

По някой път вие се питате какво сте запомнили. Имате само няколко наблюдения, но наблюдателността не е наука. Казва: „Той има наблюдателен ум.“ Наблюдателният ум е, който събира, съединява материала, факти събира, наблюдения. Тия наблюдения трябва да се събират през една призма. Трябва да дойдат творческите способности или разумните способности на човека, да създадат тия факти, да ги обусловят.

Сега много пъти вие се спирате и казвате, че учените хора си дават мнението. Намират, че човешкото око не е така добре направено, имало известни дефекти. Сегашните учени хора дават на очите спомагателни очила, за да може да виждат по-добре. Но дефектът не е от природата. На ретината, през която минава светлината, намират се от кръвта нечистотии, отслабва зрението на човека. Например всички вие имате едно статическо положение на очите. Вашите очи са в застой. В очите някой човек е тромав: той гледа, но той си върти само врата, не си върти очите, движи си цялата глава. Той си движи врата, вратът се упражнява, пък очите не се упражняват. Той гледа нагоре, гледа надолу, гледа наляво, гледа надясно, но си движи врата. Той мисли, че си движи очите. Вратът печели, но очите нищо не печелят, те губят.

Да кажем, някой път виждате лошата страна на живота, казвате: „Всички хора са лоши.“ Че ти си влязъл вече в добрия свят. Лошият свят е добър свят. Питам, Бог лош ли създаде света? Чудни са хората, когато казват, че е лош светът. Лошият свят не е създаден от Бога. То е аномалия. Като четете Библията, Господ за шест дена създаде света и за всичко каза, че е добро. А хората казват, че този свят е лош. Щом е лош светът, лошавината е в нашия ум. Те са наши изопачени възгледи за нещата. Ние не разбираме нещата, не стават както ние искаме. Казваме, лош е светът. Има нещо лошо, но то е в човека, в неговия мозък вътре.

Първото нещо, човек трябва да се освободи от някои вътрешни ограничения. Сега казвате, че външните ограничения са лоши. Какви правила трябва да имаме, за да имаме един добър живот? Как се справяме със студа? Бос ли ще ходиш на студеното? Не, колкото е по-студено, ще си измислиш обуща. Животните, които са живели преди човека, те си направили обуща за студа, да се справят с него. Те, за да се справят със студа, си направиха по някаква мода облекло. Всички си имат особени костюми за времето. Казвам, ако условията са лоши, с дебели дрехи ли трябва да ходите, или с тънки? Лошите условия са зимно време. Следователно какъв трябва да бъде платът?

Някои казват: „Какъв цвят трябва да носи човек?“ Ако си болен, носи червен цвят. Ако си малодушен, носи портокален цвят. Ако си сиромах, носи зелен цвят. Ако си глупав, носи жълт цвят. Ако си безверник, носи син цвят. Ако си слаб, сила нямаш, носи виолетов цвят. Не че като носиш цвета, ще станеш силен, но все таки цветът ще ти придаде малко сила. Поне ще имаш една закуска.

Сега, ако някой от вас носи червен цвят и ви питат защо носиш червен цвят, кажи: „Защото съм болен.“ Какво значи болен човек? Болният човек е аристократ, иска да му слугуват, казва: „Ако не дойдете да ме слушате, ще ви отворя война. Който не дойде, ще го претрепя. Трябва да дойдете и да ме слушате.“ Те, като видят червения цвят, приближават се няколко души слуги. Във войната нали дигат червени знамена, не дигат бели. Като вдигнат червеното знаме, бият се.

Сега вие имате понятие, че не трябва да воюваме. Не, така не се говори. Трябва да воюваме, но разумно. Трябва да се воюва в света. Без война не може. Сега трябва да бъдем миролюбиви, съгласен съм с това, но трябва да имаме една определена идея какво значи да си миролюбив. Мир може да има само там, дето има любов. Дето няма любов, не може да има мир. Значи, за да има мир, най-първо, трябва да идем да повикаме любовта да дойде, да я пуснем в света, и тогава ще има мир. Щом я няма любовта, война е навсякъде. Нали човек воюва за свободата. За какво воювате сега? За вашата свобода.

Ти си страхлив, какво трябва да правиш? Знаете ли колко хора страдат от страх? Страдат от страх, че ще умрат от глад, страдат от страх от безпаричие. Какво ще прави сиромашията? Страх го е, че го заболял коремът, да не би да умре. Как ще лекуваш страха от глада? С пост. Що е постът? Всичките страхливи хора казват, че ще умрем гладни. Преди няколко време иде един, казва: „Ще умра гладен, пет часа не съм ял.“ Рекох: „За пет часа човек не умира. И за десет часа човек не умира.“ „Не думай.“ Рекох: „И в петнайсет–двайсет часа човек не умира; има хора, които са постили.“ „Не думай, тия хора луди трябва да са.“ Рекох: „Ами пет дена да не ядеш?“ „Умът трябва да им е изхвръкнал!“ По този начин като мисли човек, трябва да пости.

Аз веднъж, нали, ви дадох едно упражнение за цяла една седмица – да идете и да си изкарате прехраната. Нали видяхте, имахте отлични опитности. Някои ходеха, напуснаха работата си, да си изкарат прехраната, да разчитат само на себе си. Доста сполучлив опит излезе.

От много неща ги е страх хората. Някои хора ги е страх от вода, треперят.

Но след като го полееш с вода, стане му приятно. Страхът произтича от две неща. Тебе те е страх от водата, влез във водата, намокри се. Няма да изчезне страхът, но да се уравновеси. Или те е страх от огън. Поопарѝ се малко, да видиш, че не е нищо, ако те парне, да се научиш да не те е страх.

Добрата страна на страха е, че човек е бодър в своите наблюдения. То е предпазливост. Да знаеш, че в страх, който живее, има известно движение, той трябва да бъде внимателен. Например гледам вратите на треновете колко са опасни, как може човек да се осакати. Там вратата, като се отвори, има междина и ако някой си тури ръката, като речеш да затвориш вратата, можеш да осакатиш пръстите. Вратите трябва да са направени така, че да няма междина вътре. По някой път вие туряте в печката си въглища или дърва, набират се газове и веднага избухват.

Разправяше ми един: „Заболя ме зъб. Взех спирт да си жабуркам зъба и отивам да го изплюя в печката, хич не мисля, че той веднага ще се възпламени. Като изплюх спирта в огъня, веднага пламна, подскочих, отболя ме зъбът. Мислех, че ще затворя собата веднага, но той ме изненада и още като изпуснах, запали се и ми опърли веждите. После ги стригах."

Та казвам, отлично е създаден светът. Ние сме развалили този свят. Всяко нещо е на мястото си. Знаете ли, че човек е станал играчка на себе си? Разправяха ми един пример за един, който почнал да забравя. Той пушил с лулата си тютюн, турил лулата си на ухото си и забравил, че лулата е на ухото му. Търсил лулата си тук-там, казва: „Къде отиде? Сега беше в ръцете ми?" Тя седи на ухото му, а той я търси. Казва: „Какъв е този свят? Кой взел лулата ми?" Влиза вкъщи при жена си и детето си, търси лулата. Детето казва: „Тате, лулата е на ухото ти." Той сега се докачил, като му казва, че е на ухото, мисли че се подиграва, казва: „На кого казваш? Не знаеш ли какъв авторитет имам?" „Тате, казва, на ухото ти е. Ти си я турил и си я забравил."

Казвам, забравянето е от едно вътрешно напрежение, една дисхармония, която постоянно се зарежда между личните чувства на човека и неговата мисъл. Ставаш разсеян, например, страхуваш се или пък честолюбие имаш. В страха се свиваш, свиване има. В честолюбието искаш да се издигнеш. Като се уплаши човек, той се свива. Животното, като се уплаши, толяга. Аз имам такова едно наблюдение. Разхождам се един път и виждам един заек пред мене легнал. Гледам го, той не става, скрил се и мисли, че не го виждам. Скрил се, очите му отворени. Гледам този заек умрял ли е. Наближавам до него. Той седи, мисли, че не го виждам. Аз се наведох, хванах го за ушите. Той започна да рита. Питам го, разговарям се, казвам: „Ти, види се, голям философ си, искаш да видиш дали ще те изям,

или не.“ Седи така и ме гледа. Като го хванах за ушите, той издаде малко глас. Аз, като го гледах, че седи така неподвижен, мисля си какво прави там, как тъй да седи. Той се скрил и в дадения момент от страх той не мисли. На него главата е валчеста, ушите са дълги. Туй показва, че обича живота. Той си мисли, че аз съм зает, не бяга от мене. Той не бяга от мене, понеже моите очи не са насочени към него. Вярва, аз нагоре гледам с очите си, мисли, че не го виждам, защото на друго място са очите ми насочени. Като го наближавам, не се ококорвам, не искам да го уплаша. Аз си мисля умрял ли е този заек, защо не се мърда, защо не бяга. Аз го гледам, не се обръщам да го наблюдавам, влизам в положението му. Казвам, ако аз съм на негово място, и аз ще искам да живея. Не иска да бяга: може да си почива, може да е бягал дълго време, уморил се и сега почива. Това са мои предположения. Дали това е така, или не, това е друг въпрос.

Казвам, в страха човек се свива, а в личните чувства той се изправя. Като дойде, той казва: „Вие знаете ли кой съм аз?“ Вие бутнете една оса или един паяк, той се дигне на краката си. Колко крака има паякът? Осем. Като се дигне, погледне. Казвам: „Ти си отличен предач, най-хубава прежда изпридаш, специалист си.“ „Не само това, но разбирам нещо и от геометрия. Пък по някой път и аероплан си правя, хвъркам във въздуха, без да имам крила като птиците. Може да си направя един аероплан, да хвъркам.“ Той е учен. По някой път той все трябва да огъне, и това огъване не е лошо, защото при огъването, в кривите линии се харчи много малко енергия. В кривите линии се пести енергия. Те дават най-малкото съпротивление.

Вие сега говорите за носовете.

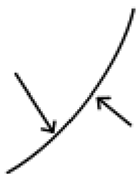

Такъв един нос показва, че налягането отвътре е слабо, а отвън налягането е силно. Има носове, които отвън са корубести.

Хора с такива носове мислят много, налягането отвън е слабо, а налягането отвътре е силно. Ако отвън налягането е по-слабо, носът е изпъкнал навън. Издадената част показва, че вътрешното налягане е силно. Вглъбнатината показва, че разумните условия отвън, които действат, са по-силни. Има една мисъл в налягането. Може баща му, майка му, прадядо му, може

обществото… Има колективно налягане, от което да са се образували тия вглъбнатини на носа. На някои налягането е толкоз силно, че накрая носът се закривява. Във всички песимисти носът е закривен накрая, значи отвън условията са лоши.

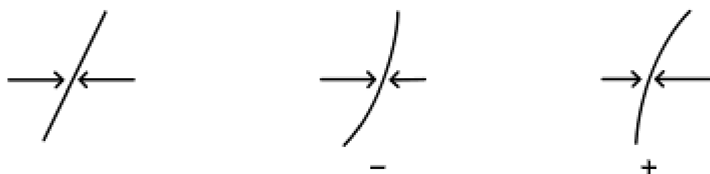

Правата линия има равновесие, еднакво е налягането, а в кривата линия налягането не е еднакво от двете страни. В тази крива линия може да извадим математически така – с плюс и минус, но при сегашните условия това са вече резултати. Плюсът е вече резултат на ония сили, които действат отвътре в човека. Така може да се обясни налягането. Някои хора имат широки рамене – налягането е силно. У някои хора раменете са легнали: външните условия са по-лоши и вследствие на това се огъват раменете. Мирният човек се е приспособявал, тази линия на раменете станала крива, за да се избави от противоречията на живота.

Та казвам, сега със своята мисъл човек трябва да си съдейства. Говорите за един нос от седем сантиметра. Знаете ли какво е един нос от два, три, четири, пет, шест сантиметра, от седем сантиметра. Какво отношение има? Имате:

7 . 3 = 21.

Двайсет и един сантиметра дългото лице знаете какъв характер има? Или лице от двайсет сантиметра, или от деветнайсет, или от осемнайсет, или от седемнайсет, шестнайсет? Различават се. Голяма разлика има. Ако вземете лице от двайсет и два сантиметра, двайсет и един, деветнайсет, осемнайсет?

Лица, които имат двайсет и два сантиметра, те са продълговати лица. При двайсет и два сантиметра какъв резултат ще има? В двайсет и два сантиметра трябва да вземете в съображение широчината на гърдите каква е. След това трябва да вземете в съображение обиколката на врата каква е, да измерите и обиколката на ръката колко е, да измерите дължината и на пръстите, колко е дълга ръката. После при двайсет и два сантиметра да видите каква е височината. Човек, който има двайсет и два сантиметра дълго лице, колко е висок? Ръстът му може да 165 сантиметра, нормалната височина. Може да е 164, 160, 150, 140. Някои вървят нагоре от нормата – 170, 171, 181 до 190. Имаме и много рядко два метра.

То това е един научен материал. Тия числа са относителни. Това са числа,

които ние си създаваме. Когато природата създала човека, тя му създала едно лице идеално. Това идеално лице изисква идеални пръсти, идеална ръка, идеални очи, всичко идеално трябва да бъде. Щом съществува една дисхармония в пропорциите – лицето е правилно, но рамената, да кажем, не са правилни, има една вътрешна дисхармония, ред поколения са се отклонили от правия път.

Сега ние се стремим към онзи Божествен принцип – когато говорим да се създаде един характер в човека, разбираме да се създаде не едно статическо тяло, но едно тяло, което да съответства на човешкия ум, едно тяло, което да съответсва на човешките чувства и на човешката воля. Да кажем, някой път вие сте сприхав – значи вашето сърце не е доразвито. Някъде умът не е доразвит, някъде волята е слаба. Значи тялото ви в туй отношение не е завършено. Всеки един от вас, и най-слабият, ако се упражнява, може да вдигне с едната си ръка седемдесет и пет килограма. Аз съм гледал мравя, която носи десет пъти по-тежък товар от тежестта на нейното тяло. Казват някои, че скачат. Една бълха скача може би сто пъти от нейния бой. Тя скача някой път на два метра разстояние. Как се е научила? Като я бутнеш, като скочи, не може да я намериш. Кога се е научила да скача?

Казвам, сега ние имаме възможност да подобрим условията, при които живеем, не да ги изменим. Тия условия съществуват. Вие, ако измените вашето вътрешно състояние, ако измените състоянието на вашия ум, ако измените състоянието на вашето сърце и ако измените състоянието на вашата воля, ще видите, че хората, между които живеете, веднага другояче ще се отнасят с вас. Ред наблюдения съм правил. Аз съм минавал някой път между лоши кучета, дето има. Тичат всички кучета, аз ги гледам. Извадя едно геврече и го дам на това, дето иде най-напред. То се спре, погледне ме, изяда го. Дойде друго, и на него дам. Спрат се всичките. Дам и на другото. Те започнат да въртят опашка. Ако се наведа и хвърля камъни, веднага ще се нахвърлят всичките. Казвам на тях: „Аз съм миролюбив човек, излязъл съм да се разходя. Ни най-малко не мисля да правя зло.“ Стопанинът негодува, казва: „Да не подкупваш кучетата с хляб.“ Казвам: „Понеже кучетата са много разумни, затова им давам малко хляб. Одобрявам, че добре си изпълняват службата, аз ги възнаграждавам с малко хляб.“

Казвам, вие се сърдите на себе си. Една норма: като срещнете човека, не търсете неговата погрешка, понеже това го знаете. Търсете в него да намерите една добра черта, дръжте ума си във връзка с тази добра черта. То е основната мярка, с която може да манипулирате. В себе си не търсете лошите страни, дръжте в ума си добрата страна – същия закон. Дръжте в ума си нещо добро. Казваш: „Аз съм неспособен.“ Това не е право. „Това

не може да направя.“ Може би това не е вярно. Донякъде е вярно, но не е вярно, че не може да направиш. Може да направиш.

Казвам, мислете право, чувствайте право, постъпвайте право. Защото, като мислите право, вие имате на страната си целия Божествен свят, като чувствате право, вие имате Божественото на вашата страна. Това са три правила. Човек, който иска да сполучи във всяко отношение, трябва да мисли право. Аз не говоря да мисли по известни закони, по някакви логически правила. Правилно мислене значи да не допущаш в ума си никаква фалшива мисъл, никакво колебание, защото бихте допуснали тия противоположни мисли, ако светът не е организиран. Но в природата нещата са организирани. Хиляди години, които са минали преди нас, всичките онези, които са живели с тази идея, са имали много малко спънки и те са преодолявали спънките.

Ние сега искаме да преорганизираме себе си, да пресъздадем себе си. Няма какво да пресъздаваш себе си. Ти просто ще започнеш да работиш, както си създаден. Ще дадеш ход на онова Божественото в себе си – то да работи, ще дадеш ход на твоите Божествени чувства – те да действат, и на своята воля – да действа тъй. Оставете се мисълта ви да действа. По някой път вие искате да въздействате на вашата мисъл. Ти, който си невежа, как ще въздействаш на ума си? Много пъти се казва, че умът е див кон. Така се говори, но не е така. Умът е подивял по единствената причина на нас. Ние сме го подивили. Най-после ние не вярваме на нашия ум, не вярваме и на нашето сърце. Казва: „Аз не вярвам на сърцето си.“ Ако ти не вярваш на себе си, на своя ум, ако не вярваш на своето сърце, на какво ще вярваш? Че как ще бягаш в Бога извън твоето сърце и извън твоята воля? Че именно Бог е в твоя ум. Щом не вярваш, извън твоя ум как ще се прояви Той? Казвате: „Каквото Господ каже, така.“ Как разбирате вие каквото Господ каже? Ако идете в училище и кажете каквото Господ каже, но не учите, какво ще каже Господ? Ако затворите очите си и не ги отваряте и кажете каквото Господ каже, ще се блъснеш някъде. Господ направил очите ти, да ги отваряш и да ги затваряш. Защо трябва да отваряш очите си? Но окото деликатно работи и клепачът най-деликатно работи, ти ще отваряш и ще затваряш очите си. Когато човек се интересува, когато наблюдава, не мига. Когато се страхува, тогава мига, очите не може да се концентрират. Чувството на страха кара очите бързо да се движат. В хората е така, в някои животни не е така.

Казвам, като ученици вие си турете една норма да мислите. Изключете противоречията. Противоречията са неща външни. Тия неща, които ние ги допускаме, сме ги допускали много пъти, вследствие на това се е образувал целият свят. Казвате: „Аз тъй чувствам.“ Ти си на кривата страна. Срещате

един човек. Един чувства, че го обичате. Друг казва: „Аз чувствам, че е добър.“ Друг казва, че не е добър. Кой е на правата страна? Среща ви един човек, не го харесвате, понеже има да му давате. Като го видите, казва: „Има да ми даваш“, започва да ви чете молитви като някой поп. Срещате друг – има да ви плаща. Той носи парите, вас ви е приятно. Онзи, който ви дава, ви е приятно, онзи, в дадения случай, взема нещо – не ви е приятно. То е едно субективно схващане. Вие, по този начин като разсъждавате, не можете да бъдете на истинския път на истината. Някой човек може да ви каже някоя погрешка – вие сте неразположени. Някой ви похвали – вас ви е приятно. Не е лошо да ви похвалят, някой път е един малък подтик. Някой път е хубава похвалата. Някой път и една забележка е на място. Един от великите художници в Гърция нарисувал една картина. Минава един обущар, гледа картината, казва: „Обущата не са добре направени.“ Той взел, че поправил обущата. Този обущар се окуражил и взел да търси други погрешки на картината. Казва му: „За обущата си майстор, но не си и за другите работи.“ Дойде някой и ви каже, че обущата ви не са хубави. Ако е майстор, направете си нови обуща, но ако той рече нещо и за дрехите – това не е ваша работа, кажете. Всеки човек, който е специалист и ви прави забележка, приемете на драго сърце.

Няма по-голям специалист от природата, вярвайте в това. Тя иска ние да се върнем в първото положение, при най-лошите условия, в които се намираме, да повярваме, че ще извлечем полза от тях. Аз съм привождал примера за хора болни, които са на умиране. Казва: „Ще се мре“, но като повярва, че няма да умре, оздравява. Ние имахме един наш приятел, той сега е заминал, но преди да замине, преди петнайсет години, бях в дома му. Дойде неговата другарка, казва: „Наш Иван заминава. Да го поживи Господ. Ако той замине, какво ще правя с толкова малки деца?“ Отивам при него, той пъха. Навеждам се над него, слушам, той мърмори. Като мърмори, схващам, че се моли. Нарежда той, че е правил прегрешения. Казва: „Господи, направи да изправя живота си. Ако умра, тия деца остават, нищо не съм направил за Тебе. Остави ме, каквото ми кажеш, ще правя.“ Казвам на жена му: „Мъж ти няма да умре. Утре ще бъде здрав.“ Действително на другия ден беше здрав. Хвана един кон, отиде някъде. Като се върна оттам, дадоха му служба: от Търново да ходи до Горна Оряховица. Отиваше през баира и се връщаше. От всичките болести оздравя. По-напред не беше готов така да ходи, но след боледуването – от Горна Оряховица в Търново. Казва: „Нали оздравях, отивам. Много съм благодарен, че оздравях и ревматизмът си отиде.“

Казвам, няма да се боите, като има да изминавате този баир. Каквито и мъчнотии да имате, считайте, че са намясто.

Сега какво трябва да турите в ума си? Мислете право. Знайте, че живеете в един свят, дето всичко е на място. Чувствайте право, защото всичко, което чувствате, е намясто. И постъпвайте право.

Не да бъдете в едно статическо положение. Защото ние носим последствията на хилядите поколения, които са живели криво. Сега имаме един живот те да се поправят. Да усетим благата на природата, да дойдем до нея. Да почувствате нейното богатство, което тя може да ви даде.

Казвам, мислете право, за да се ползвате от богатствата на умствения свят на природата, чувствайте право, за да се ползвате от богатствата на духовния свят на природата и постъпвайте право, за да се ползвате от всичките блага на физическото поле. То са правила, за да бъде човек здрав, щастлив и доволен на земята.

Туй няма да дойде изведнъж. Целият живот, откато се родите, докато заминете на другия свят, да бъде усилие да искате право да мислите, да бъде усилие да искате право да чувствате и право да постъпвате.

Или природата ще ви говори като майка, всякога ще виждате веселото ѝ умно лице, тя всякога ще бъде на вашето разположение – каквото поискате, няма да ви откаже.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Девета лекция на Младежкия окултен клас
8 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_12_10 Права и вярна любов
неделна беседа

ПРАВА И ВЯРНА ЛЮБОВ

„Отче наш"

„Благост, благост носи светлината"

Ще прочета част от 15-а глава от Посланието към Римляните, от 1-ви до 14-и стих.

„Духът Божи"

Понякога се говори за вярната и за правата любов. Има една теория в живота, при която всички хора се залъгват. Хубаво е човек да се залъгва, това е едно упражнение, но това залъгване нищо не допринася. Ти можеш да се влюбиш в картините на някои художници, или ти можеш да се влюбиш в хубавата книга или в хубавата подвързия на някоя книга, но това нищо не те ползува. Подвързията е хубава за самата книга, но за тебе не е. Онова, което ти научиш от картината и от книгата и задържиш за себе си, това е за тебе, то те ползува.

Правата любов, за която се говори, съществува само между две същества, които се разбират. Това е Божествена енергия. В онзи, който има правата любов в себе си, всичката скръб изчезва, и той се намира в един свят, дето много лесно трансформира нещата. Той не е дребнав човек, той не е сиромах човек, той няма за какво да се бори. Той не е и слаб човек, няма с кого да се сравнява.

Казано е за Бога, че е Верен и Истинен. Това е едно от Неговите качества. Под думата „вярна" любов се разбира онази любов, която не търпи никакви изменения. Вярната любов не подразбира, че някой много те обича или малко те обича. Вярната любов разбира любов, която никога не се изменя, по своето естество тя е непрекъсната и си остава любов през цялата вечност.

Често се говори кой е правоверен. Някой е правоверен по правата любов, някой е правоверен по вярната любов. Когато някои говорят за правата любов, а и двамата спорят, между тях никаква любов не съществува. Когато любовта между двама души пресича, явява се периодически, тя не е любов. Има някаква любов между тях, но тя не е права. Все трябва да има някакво правило.

Някой казва: „Аз искам да бъда независим. Аз не искам да се влияя от никого." Ти благодари, че се влияеш. Ако не се влияеше, ти ще бъдеш една

мъртва твар. Това значи да нямаш никакво съзнание. Тъй щото, когато някой казва, че не иска да се влияе от никого, това значи, че той не разбира живота. Ако ти не се влияеш от никого, ти няма да мязаш на патка, даже и на комар нямаше да мязаш, а даже и на някакво животно или растение. Човек се страхува от влияние, да не се повлияе от някого и от нещо. Че кой те създаде по този начин? Баща ти и майка ти не ти ли повлияха с нещо? Те по цели дни те носеха на ръце. Братята и сестрите ти не ти ли повлияха? Учителите, които те учиха, не ти ли повлияха? Цялото общество, между което се движеше, не ти ли повлия? И след всичко това, ти казваш: „Аз искам да бъда самостоятелен, да не завися от никого."

Друг някой казва: „Аз пък искам да бъда силен, да влияя на хората." Хубаво е това, но за да бъдеш силен, ти трябва да бъдеш голям, трябва да бъдеш силен. Слънцето е най-голямо и най-силно в Слънчевата система и всички му се подчиняват. Горко на онази планета, която не се подчинява на неговото влияние! Онези, които му се подчиняват, имат бъдеще. А които не му се подчиняват, на прах и пепел ще станат, нищо няма да остане от тях. Казвам: Всички се подчиняват на Слънцето, защото то дава нещо от себе си. Искаш ли хората да ти се подчиняват, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ако можеш да заповядваш на мъртвите, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на болните и да ги лекуваш, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на сиромасите и да подобриш положението им, те ще ти се подчиняват.

Често хората са недоволни от живота си, недоволни са, че другите не ги уважават и почитат. Питам: говедарят, който изкарва говедата на паша, може ли да очаква някаква почит от тях? Говедата имат много лошо мнение за говедаря. Когато иска да им покаже своята любов, той изважда своя кривак от ръката си и им стоварва по една или няколко тояги върху гърба и главата. Той им казва: „Напред ще вървите. Ако не вървите напред, ще ви стоваря по няколко тояги." Какво представя този кривак? Той е правият път, по който трябва всички да ходят. Чували ли сте сега да има някой говедар, който да е бил светия или да е бил някакъв музикант или художник или друго нещо? Вижте, като дойдете до овчаря, положението е малко по-друго. Там имате една по-висока степен. Овчарят е малко по-благороден. Овчарят казва, че с насилие нещата не стават и затова, наместо кривак, той си носи кавал. Овчарят обикновено върви напред и свири, а овцете вървят след него. Овчарят обикновено не бърза, той си върви полекичка, а овцете вървят след него и си пасат.

Често слушаме хората да казват: „Избягаха хората от църквата." Защо избягаха? Защото има кривак. Други пък казват: „Идат хората в църквата." Защо идат? Защото кавал има сега. Като засвириш, всички се прибират и

започват да пасат. И за Христа е казано, че е добрият пастир. Та, сега в света се изискват добри пастири, кавалджии, които да знаят как да свирят. Всеки трябва да свири на кавал. На друго не може ли? Може и на друго, но ако не знае на друго, за което се изисква повече работа, като на цигулка, на пиано, поне да знае да свири на кавал или на гъдулка. За пиано и за орган и дума не може да става, защото е по-мъчно.

Та казвам: Сегашните вярващи се нуждаят от нещо ново. Те проповядват все стари работи. Хубави са и старите работи, но първо трябва да обърнем вниманието си към онова, което Бог в миналото е създал. Това, което Бог сега създава, е още по-хубаво. Вие се кланяте на това, което Бог в миналото е говорил, но Той и сега говори. Вие ще кажете, че Господ не говори сега. Значи всички пророци и светии са били само в миналото, а сега са крадци и разбойници. Ако сегашните са крадци и разбойници, и в миналото имаше такива. Христос дойде в миналото, но не Го приеха и познаха. В миналото признаваха Исаия, Моисея, Иезекиила, считаха ги по-високо от Христа и казваха, че на тях Бог говори. Но като дойде Христос, всички не Го приеха и казваха, че е луд, че някакъв лош дух говори чрез Него. Мнозина казваха за Него, че не е добър, че е непрокопсаник. Обаче времето показа, че този непрокопсаник беше по-голям прокопсаник и стоеше по-високо от Моисея, от Исаия, от Иезекиила, от всички пророци заедно.

Съвременните хора се страхуват да не дойде някой да ги заблуди. Добре е това, но питам: Как ще оправдаете онзи стих от Евангелието, дето се казва: „Светът в лукаваго лежи“? Новото, което иде в света, отдето и да иде, то трябва да ви освободи – нищо повече. Аз наричам правоверен човек онзи, който, като се върне с коня си от работа, свали юларя му и каже: „Хайде, иди сега на свобода в гората. Довечера, ако искаш, пак се прибери. Ако не искаш, можеш да останеш в гората. Ако те е страх от вълци, ела при мене. Ако ти е добре в гората, остани там да си починеш. Толкова време вече си носил юлар, сега можеш да бъдеш свободен.“

Сега хората се запитват коя е истинската религия в света. Казвам: Онази религия е истинска, която дава здраве на хората, която дава светлина на умовете им, която дава топлина на сърцата им и която дава сила на волята им. Това е истинската религия в правия смисъл на думата. Вие можете да приложите този закон и в частния си живот, в своя личен живот, в семейния си живот. Навсякъде можете да приложите този закон.

Сега ние сме дошли в една епоха да опитаме истината, която ще ни направи свободни. Всички хора проповядват истината, всички говорят за нея, всички се застъпват за нея и се бият за нея. Хората постъпват както

разбират, а след това ги съдят защо постъпват така. Крив ли е вълкът, че изяжда овцата? От наше гледище вълкът е крив. Но чуйте го как се моли и благодари, като изяде овцата. Той казва: „Господи, благодаря Ти, че създаде овцата. Като я изядох, стана ми много добре. Колко разумно си създал света, че си приготвил и за мене храна!“ Така се моли и благодари вълкът на Бога. Разумната овца, като я хване вълкът, казва: „Господи, много ти благодаря, че мога да изпълня учението ти, да стана жертва, да се изпълни стихът: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да влезете в Царството Божие.“ Ако вълкът не яде плътта ни и не пие кръвта ни, никога няма да влезе в Царството Божие.“

Когато овцата роптае и когато и вълкът роптае, и двамата са криви. Но когато овцата благодари на Бога, че е станала жертва за вълка, че е станала причина вълкът да се нахрани, и когато вълкът благодари на Бога, че е промислил и за него, и двамата са правоверни. Мнозина питат как да разберат този въпрос. Те знаят как да го разберат. Когато длъжникът пита как да изплати дълга си, той не е прав. Той знае как да изплати дълга си. Три начина има, по които човек може да се изплати. В турско време един турчин взел от един българин осем крини жито назаем. Но българинът му поставил висока лихва. Турчинът плащал редовно осем години дълга си и след тия осем години останал да дава на българина още осемдесет крини жито. Това не е българин. Истинският правоверен българин не може да постъпи така. В случая българинът станал турчин, а турчинът – българин. Казвате: „Кой е от нашите?“ Всеки, който те скубе, не е от нашите. Всеки, който те облича, който те храни, който ти помага, който ти прави добро, той е от нашите. Който те е обидил, той не е от нашите. Трябва да се разбере добре кой е от нашите и кой не е.

Тъй щото, като давам за пример този българин, такива хора се срещат не само между българите, но и между всички народи. Това са хора от една изостанала раса. Като погледна на някои, които се наричат българи, виждам, че ни най-малко не са българи. Те са чужденци, останали от някоя раса, които случайно са попаднали в България. Те носят името българи без да са такива. Ето, сега германците търсят евреите, даже и такива, които от четири поколения са били евреи, и ги гонят вън от Германия. Защо преследват този евреин? Гешефтарска работа. И евреите са големи гешефтари. Онези единадесет братя искаха да убият най-малкия си брат, да го затрият, но един от тях предложи вместо да го убиват, поне да го продадат, да получат нещо за него. И го продадоха. И Христос като дойде на Земята, Го продадоха. После Юда се разкая, че евтино Го е продал и отиде да се обеси. Това не показва, че всички евреи са такива.

Сега, аз нямам за цел да изнасям погрешките на хората, това не ме

ползува, но питам: кое е онова, което понижава човека? Като не мисли право, това понижава човешката мисъл; като не чувствува човек правилно, това понижава неговите чувства, неговото сърце; а като не постъпва правилно, това понижава неговата воля. Чрез противоречията, които се дават на хората, Бог ги изпитва как разбират живота. За Бога е безразлично, че са се избили няколко милиона хора. Колко континенти досега са потънали. По този начин обаче хората се изпитват.

Казват, че при една война са се избили няколко милиона хора. Такава война става и в самия човек. При едно разгневяване в човека умират около пет милиона живи клетки. И след това трябва да минат четири–пет месеца или една година, за да се възстановят всички тия клетки. При страданията много хора умират, но поне свършват някаква работа. Тези хора, на които къщите са разрушени от войните и нещастията, пак ще се съградят, но достатъчно е да вземат поука от всичко, което са преживели.

Сега вие казвате, че хората се бият. Бият се, наистина, но нека разгледаме личния живот на хората. Като влизам в един дом, виждам, че жената е наточила оръжието си, мъжът също е наточил оръжието си, децата – също, цяла артилерия действува. Виждали ли сте каква артилерия съществува в домовете? Някои ме питат дали съм женен. Казвам, че не съм женен. „Е, ожени се, да видиш какво нещо е жената." Е, аз от вас се уча сега. Аз съм от умните хора, изпитвам работите. Аз първо опитвам всички мъже и жени. И един ден, когато ги опитам всички, тогава ще бъда кандидат за женитба.

За мене въпросът за женитбата седи другояче. Женитбата е една висока работа, която човек трябва да извърши безпогрешно. Не е шега работа да заемеш мястото на баща и на майка и да създадеш хора около себе си, да заемеш мястото на Бога, Който създава. Това е една велика работа. Друго не ти останало, че ще ставаш майка или баща. Аз не съм за бързането. Искаш ли да се ожениш, ожени се навреме, не бързай. Знай, че работата, която предприемаш, е свещена. Ти трябва да я изпълниш с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и със всичката си воля. Благодари на Бога, че те е поставил на това почетно място. Благодари, че ти е дал деца, жена. А ти се ожениш и по цял ден роптаеш, че имаш деца, и се запитваш: „Защо ми даде Господ тия деца? Аз ли трябва да ги възпитавам?" – Че кой те застави насила да ставаш баща или майка? Някой казва: „Аз не съм женен", „Нямам деца". – Вземете тогава чужди деца и ги отгледайте. – „Ама не съм му баща." – Стани му баща. Вземи едно сираче при себе си и го отгледай като твое дете. Отгледай и възпитай това дете като свое. – „Ама аз искам да се оженя." – Ти можеш да се ожениш, нямам определено за тебе. Като възпиташ едно сираче, то ще ти

благодари.

Ако нямате деца, идете да проповядвате на хората за Божията любов. Станете проповедници. За всички има работа. Защо да не станете проповедници? Казано е в Писанието: „Поради вас се хули името Божие." Аз не казвам, че вие сте виновни за това. Понякога вие страдате от ревност. Ако дадете, например, на един мъж една красива жена, тя ще види и ще пати от него. Защо? Защото е красива. И ако дадете на една жена един красив мъж, и той ще пати от нея. Който го погледне, тя все ще пита защо го гледат. Всеки има право да гледа красивата картина. Красивата картина е създадена от Бога. Турците имат една поговорка: „Благословение е за човека да гледа красивото." Приятно и здравословно е на душата да гледаш красивото. Тази поговорка е хубава на турски. Ако се преведе на български, трябва да се употребят много думи, за да се изкаже идеята, която се крие в нея. Например, вземете думата „кеф" на турски. На български трябва да употребите няколко думи, за да преведете съдържанието на тази дума. Изобщо, всеки език си има своите специфични изрази. Преведете ли ги на друг език, те губят своя смисъл. На който език да говорите, бил той френски или немски, или английски, или руски, или български, или сръбски, ще видите, че всички езици се различават по нещо.

Сега всички хора работят за образуване на един нов, вътрешен език, по който да се разбират. Когато човек мисли, чувствува и постъпва право, той може да каже една дума от този език. Днес всички говорят за братство и равенство, но братство и равенство може да има само тогава, когато човек мисли, чувствува и постъпва право. Когато в един и същ момент двама души мислят, чувствуват и постъпват право, те могат да си говорят братски. Тогава и единият, и другият ще разбират това, което си говорят.

Като говоря, някои казват: „Той разединява хората." Да, по човешки ги разединявам, но по Бога ги обединявам. Аз желая по човешки да разединявам хората, а по Бога да ги обединявам. Аз желая да разтопя снега и да полея растенията, отколкото да събера всичката вода на едно място и да я замразя. С нея заедно и растенията ще замръзнат. Понякога и снегът отвън е хубав. Не е лошо да има сняг вън, но това е временно състояние.

Някои искат да знаят коя религия е права. Казвам: Права религия е тази, която разтопява снега и леда и след това полива растенията. Права религия е онази, която освобождава човека от всички негови смущения, която отваря широко в душата му път за любовта и доброто в света и му дава простор да работи. Права религия е тази, която изважда мъртвите от

гробовете и ги прави свободни. Кои мъртви вади от гробовете? Онези, които се молят там, искат освобождение. Знаете ли колко хора има затворени в гробовете си, и там седят с години, чакат да дойде някой да ги освободи. Той е жив в гроба си, но не гние. Той вика, вика, но няма кой да го освободи. И след като види, че никой няма дойде да го освободи, той отново умира. Умирали ли сте два пъти в гроба? Когато дойде до пълно обезнадеждване и отчаяние и види, че няма кой да го освободи, тогава човек умира. После Бог го разлага на малки парченца и започва да търси някоя майка, чрез която отново де се прероди.

Ще каже някой: „Ти вярваш ли в прераждането?“ Прераждането е непрекъснат процес на проявление. Ако не се прераждаш, няма никакво проявление. Човек се преражда триста шестдесет и пет пъти през годината. Значи от най-ранното си детство до най-голямата си старост, всяка година човек се преражда по триста шестдесет и пет пъти на годината. И на всеки двадесет и четири часа се преражда по един път. Ако някой живее осемдесет години, може да направите сметка колко пъти се е преродил в осемдесет години.

Прераждането е закон на Божията любов. Така наричат този закон в проява на Божията благодат. Казвате: „Как е възможно да се преражда човек?“ Та, когато един човек излиза от една тъмна, подземна колиба и го поставите да живее в един нов, светъл апартамент, той не се [ли] е преродил? Тази къща не мяза вече на първата. Аз не искам втората къща да мяза на първата. Тя може да има някакво подобие с първата, но непременно трябва да се отличава по нещо от нея. Тя трябва да бъде по-хубава от първата. В първата къща очите му бяха затворени, той беше сляп, а сега, във втората къща, очите му трябва да бъдат отворени, да вижда. В първата къща ушите му бяха затворени, той беше глух. А сега, във втората къща, ушите му са отворени и той чува. В първата къща той беше ням, не говореше, а сега говори. Коя къща е по-добра? Разбира се, че втората, новата къща е по-добра от първата. В прераждането човек постепенно се освобождава от онези окови на стария живот.

Мнозина казват: „Да станем като Бога.“ Това е външната страна на въпроса. Важно е да обичаме както Бог обича. Да мислим както Бог мисли. Да чувстваме както Бог чувства. Да бъдем силни както Бог е силен и да помагаме както Бог помага на слабите, а не на силните. На силните той казва: „Не бивайте жестоки, но помагайте на слабите.“ На слабите пък казва: „Бъдете разумни и се подчинявайте на силните.“ Намериш ли се пред силен, не се противи, дай му място. – „Че как да се подчиняваме?“ – Много просто. Като отиваш на планината и на пътя си видиш, че се търкаля една голяма канара, около четиридесет–петдесет тона тежка, ще

се противиш ли насреща ѝ? Веднага ще отстъпиш и то с бърз ход. Дай място на канарата, отстъпи, тя да мине първа.

Сегашните хора се намират на противоречия, които ги измъчват. Съграждайте доброто и красивото в себе си. Всеки ден внасяйте по една добра мисъл в ума си, по едно добро чувство в сърцето си и по една добра постъпка във волята си. Не забравяйте, че като живеете един живот, вие имате един филм. Ако човек живее седемдесет–осемдесет години, той си е изработил един филм на живота, който един ден ще му се представи във всичките подробности, както тук гледа филмовете. Като мине осемдесет–осемдесет и пет години, животът на човека се обръща – миналото му иде отпред. Целият живот на човека, от ранното му детинство до старата възраст, ще бъде представен на филм: как бил малко дете, как баща му и майка му са го галили, как са го пращали на училище, как е пораснал и се оженил, как е живял с жена си и с децата си. Не само добрите и красиви работи ще се представят, но и най-лошите, които никой не ги знае. Всичко ще се представи на филма. Кой каквото е вършил от сутрин до вечер, всичко ще се изнесе на филма. Слушате някой стар дядо или стара баба да казва, че не може да спи. Защо не могат да спят? Аз зная защо не могат да спят.

Казвам: Работете над себе си, защото вашият живот се филмува, та като остареете, да изкарат пред вас един хубав филм. И тогава, като гледате живота си, да ви е приятно. Някои казват, че Христос си е послужил с бич в храма. Защо? Защото Той искал да каже на тия хора, че за тях не е дошло още времето за братство. На едного, който се отнася лошо с жена си, казвам: Защо се отнасяш лошо с жена си? Той ми казва: „Защо Христос взе бича в храма?“ Прав си, но питам: Ти готов ли си да се оставиш да те разпнат на кръста за жена си? Само при един случай се позволява на човека да бие жена си. В какъв случай? Ако е готов да се разпне за нея на кръста. Това значи да бие от любов. Били ли сте вие някога от любов? Аз съм виждал как бият от любов. Когато някое дете се разгневи, майка му го напръска със студена вода и то дойде на себе си. Някой път го удари, удари му шамарче. Това е биене от любов.

Казано е в Писанието, че когото Бог обича, него наказва. Наказва го, но не както ние се наказваме. Когото Бог обича, дава му страдания. Страданията, това са работа, която се дава на човека да свърши. Когато Бог те обича, ще ти даде сиромашия. Когато Бог те обича, ще те направи слуга на някой богат човек, или ще те направи една красива мома, която ще даде на един груб мъж. Бог казва на момата: „Иди да поправиш този груб мъж. Той те обича и ти ще гледаш със своята красота да му повлияеш. Ти ще му бъдеш професорка. Той е един от моите непослушни деца, когото съм изпратил

на Земята при тебе, да го възпитаваш.“

Красивата жена крие в себе си магическа сила, но тя трябва да вярва в силата на красотата. Когато мъжът се разгневи, достатъчно е тя да му се усмихне и да си тури ръката на рамото му, за да капитулира той. Той навежда главата си надолу и пита: „Какво искаш? Аз съм готов да направя всичко заради тебе.“ Същото се отнася и до жената. Ако тя е разгневена и мъжът знае как да се усмихне, една любовна усмивка е достатъчна да я застави да капитулира. Тя е готова всичко да прости. Затова е казано на мъжете и на жените: Носете красотата на вашата душа. Красотата е мощна сила. Носете тази сила в душата си. Мощна сила е усмивката. Всеки човек се нуждае от една такава усмивка, от един красив поглед.

Това са задачи, които трябва още сега да приложим и решим. Това са задачи и на миналите поколения. Хиляди поколения са минали преди нас, но работата им е останала недовършена. Ние очакваме светът да се оправи. Ние очакваме да дойде Христос да оправи нашия живот. За да се оправи нашият живот, ние трябва да минем по този път, по който Христос е минал. Сега ние имаме много по-добри условия за работа, отколкото едно време.

Срещате някой и той ви пита: „Ти калугер ли си?“ Хората разбират криво идеята за калугерството. Всеки човек, който живее добре с жена си, той може да бъде калугер. Всеки човек, който има добри деца, той може да бъде калугер. И обратно, всеки човек, който не живее добре с жена си, не може да бъде калугер. И всеки човек, който няма добри деца, не може да бъде калугер. – „Ама искаме да има единство между хората.“ Щом като един дом не е разделен, когато любовта е в единение, не е раздвоена, това е калугерство. Когато любовта в един дом е раздвоена, жената я тегли за себе си, мъжът я тегли за себе си, децата я теглят за себе си, това не е калугерство, това е един светски живот. Сега са се отделили, калугерите на едно място, калугериците на друго място. Щом калугерите и калугериците се отделят, работата става опасна.

Често аз се замислям върху вашия живот и си казвам: Защо трябва да говоря на тия хора, да ги съблазнявам? И после решавам да не говоря. Но казвам: Кога да е, тия хора ще бъдат нещастни. В такъв случай, питам се: Сега ли да оставя тия хора да бъдат щастливи, а после да станат нещастни, или първо да ги направя нещастни, а после щастливи? Казвам си: По-добре сега да ги направя нещастни, а после да станат щастливи. От две злини избирам по-малката. Гледам сега, някой се развел с жена си. Кой е виновен за това? Аз съм бил виновен. Това е станало за моето учение. Друг някой в София полудял. Кой е виновен? Пак аз съм виновен. Този човек

полудял заради моето учение. Какво ще кажете за всички ония хора в Америка, в Русия, в Германия и по целия свят, които са полудели? За кого са полудели те? Кой е виновен?

Казвам: Щом това учение може да подлудява хората, то може и да ги оздравява. Има случаи в живота, когато хората имат удар от слънцето. Слънцето ли е виновно за това? Не е виновно Слънцето, но нечиста кръв имат те. При това, някои хора ходят посред обяд, когато слънцето е най-силно, и то без шапки. Ако не можеш да понасяш силните слънчеви лъчи, щом дойде девет часът, ще се скриеш в стаята си. Ако пък имаш работа и до обяд, ще носиш шапка с особена форма, да се разбиват слънчевите лъчи. Ако главата ти е здрава и кръвта чиста, ходи гологлав.

Днес се изискват разумни хора, да разбират в какво седи новото, което иде днес в света. Новото иде в света, за да създаде едно здраво, красиво поколение, едно силно поколение. Силно в здраве, силно в любов, силно в добродетели, силно във вяра. И мъже, и жени, и деца, всички трябва да бъдат силни. В това седи новото в света. За да стане човек силен, преди всичко той трябва да мисли. Второто положение: За да стане силен, човек трябва да владее своите чувства. И най-после, за да стане човек силен, той трябва да владее волята си – като дойде да направи нещо, да не отлага. Силният човек никога не трябва да отлага.

Христос казва: „Аз дойдох в света да работя.“ Сега и на вас казвам: Ще работите в света, докато има виделина. Докато има виделина в този живот, работи. Но ако водиш една вътрешна борба на съмнение, дали има вътрешен живот или няма, това е един въпрос, труден за разрешение. Дали има задгробен живот, това е въпрос, труден за разрешение. Защо? Защото човек може да вярва само в това, което вижда. За да се отговори на този въпрос, нужна е вътрешна светлина. Ако си вътрешно сляп, ти не виждаш нещата. Тогава твоите заключения ще бъдат криви. Ако ти не вкусваш от благата на своите чувства, ти не можеш да ги разбираш. Ако не вкусиш от любовта, ти не можеш да я разбираш. Тя не е един умствен процес. За да разбереш любовта, ти трябва да я вкусиш. Ти трябва да вкусиш от плодовете на тази любов. Когато Христос е казвал, че „ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми“, Той е подразбирал, че „ако не ядете от плодовете на Моята любов, вие не можете да влезете в Царството Божие.“ Чувствата, мислите на Христа, това са плодовете, които дават живот. Ако разбирате плътта и кръвта Христова в буквален смисъл, вие разбирате криво. Този стих в еврейски език има двояко значение.

Често се говори за плътска любов. Плътска любов е онази, която започва добре, а свършва зле. Ангелска любов е тази, която започва зле, а свършва

добре. Божествена любов е тази, която започва добре и свършва добре. Значи има три форми на любовта. Следователно, ако започваш добре с любовта, а свършваш зле, ти си в човешкия порядък на нещата; ако започваш зле, а свършваш добре, ти си в ангелския порядък на нещата; ако започваш добре и свършваш добре, ти си в Божествения порядък на нещата.

Някои от вас не разбират тия неща, но аз се радвам, че не разбират. По-добре, че не разбират, за да има какво да учат. Аз се радвам, че Бог е поставил много неща в света, които трябва да се учат. Значи, много неща има за учене в света. Който не разбира, нека каже в себе си: „Аз се радвам, че има хора, които разбират. Щом те разбират, и аз имам възможност един ден да разбирам." – „Ама не съм много учен." – Някога ти си бил умен, но сега всичко си забравил. Такива случаи има много в живота. Някои като ученици са били отлични. Решавали са всички задачи по алгебра и геометрия, но след като свършили гимназия, всичко забравили. По-рано сте решавали и най-трудните задачи, а сега не можете да ги решавате. Като бяхте млади, интересувахте се от всички момци. Като остаряхте, престанахте да се интересувате. Защо? Това показва вашето користолюбие. Според мене, като стари, вие трябва повече да се интересувате от момците, отколкото като млади. Вие трябва да наричате момците Божествените момци. Вие трябва да обичате тия Божествени момци. Аз съм виждал как някоя старуха се разговаря с някой момък. Като го види и хареса, тя намисли да го ожени. Срещне някоя позната мома и казва: „Аз ти намерих един млад момък, препоръчвам ти го." Аз наричам тези старухи вещици, не магьосници, но вещици. Тя сближава тия Божествени момци с Божествените моми и казва, че трябва да живеят красиво, по Божествен начин. После тя казва на младата мома: „Ще стоиш далеч от младите момци. Те горят сърцата." Не е така, това не е право мислене.

Душите, които са излезли от Бога, представят Неговата любов. И вие трябва да ги различавате от останалите. Някой път чувствувате, че в тялото ви се проявява някоя човешка душа, а някога чувствувате нещо чуждо, непонятно за вас. Някой път чувствувате, че обичате някого, а някога чувствувате, че не обичате никого. Когато обичате някого, това е онази Божествена душа, която обича Бога. Когато не обичате някого, това е онзи, който не обича Бога. Той е чужд на вашата душа. Вие не сте в постоянна връзка с Бога. Защото Бог казва: „Ако Ме любите, вие ще обичате и враговете си." Какво понятие имате за Бога? Вие казвате, че Бог е Любов, а при това не обичате враговете си.

Ние виждаме как се отнася Бог със сатаната даже. Когато сатаната дошъл

на събора на боговете, Бог го приел много любезно и се разговарял с него. Бог запитал сатаната: „Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иова? Като него подобен няма праведен в света.“ Тогава сатаната отговорил: „Ще ме извиниш, Господи, аз съм малко на по-особено мнение. По този въпрос аз съм на друго гледище. Ти си му дал големи материални богатства, жена, синове и дъщери, не си го лишил от нищо. И аз да съм на негово място, да имам всичко на разположение, ще бъда праведен като него. Но я се опитай да му вземеш всичкото богатство, синовете и дъщерите, тогава ще видиш каква е неговата любов.“ Господ отговорил на сатаната: „Давам ти го в твои ръце, ти да го опиташ, но само живота му да не вземеш.“ Като го поставили Иова на изпит, той проклел всичко – живота си, проклел и деня, в който се родил. Най-после се обърнал към Господа да вика и Го питал: „Господи, коя е причината, дето ме наказваш?“ Господ му показа, че дяволът го мъчи.

Не е ли същото и във вашия живот? Не сте ли виждали как любовник мъчи своята любовница? Някой път нарочно ще закъснее, да я мъчи. Друг път ще каже нещо, което ще я я огорчи. Момата проклина часа, дето се е запознала с него. След това тя ще го види под ръка с друга някоя сестра като нея. Като види това, сърцето ѝ изскача от мъка. Какво лошо има в това, че един брат има две сестри и се хванал един път под ръка с едната, а друг път с другата? Защо трябва да допущате изопачени мисли в ума си? И двете сестри го обичат. Какво лошо има в това, че едната и другата го хванали под ръка? Няма нищо лошо в това. Лошото седи в онова вътрешно криво разбиране на нещата.

И след всичко това ние искаме Господ да се занимава с нас, да бъде снизходителен към нас. Че, ако ние представяме едни червеи, които пъплят по земята, как смеем да изискваме Господ да се занимава с нас? Но ти, малкото червейче, ще се обърнеш към Бога и ще почнеш да се молиш. Той ще се спре, ще ти се усмихне и ще каже: „Няма нищо, не се безпокой.“ Благ е, благоутробен, но и много милостив. Така се казва за Бога.

Та, сега, и вие трябва да бъдете снизходителни към погрешките си. Някои хора не са снизходителни към погрешките си, а други ги заглаждат много. Погрешката си е погрешка, доброто си е добро. Важно е как трябва човек да постъпи с една погрешка. Погрешката не е нищо друго освен неоформено добро.

При един богат християнин идва един просяк, иска да му даде нещо, богатият го подлага на един психологически опит. Дава на бедния един лев, но последният остава недоволен. Дава му два, три, четири, пет лева, но просякът все е недоволен. Дава му двадесет лева, пак е недоволен. Той

увеличава сумата, дава му сто, двеста, хиляда лева. После, когато му даде сто–двеста хиляди лева, просякът отваря очите си и си отива. Значи, богатият го напълни, задоволи го донякъде.

Сега и вие сте при онова Божествено езеро на живота. Дошъл е при вас един беден човек с кацата си, да си налее вода. Не му давайте да си налее една–две чашки, но го оставете да напълни кацата си. Оставете го да си напълни цялата каца, защото ако му дадете само една–две чашки, той ще каже за вас: „Много скържав човек е този.“ И след това му кажи: „Пак заповядай, утре пак ела.“ През цялата година, колкото пъти дойде, всякога му пълнете кацата. Кажете му: „На Ваше разположение съм.“ Какво ще изгубите, ако му давате колкото вода иска? Нищо няма да изгубите.

Това е новият начин на отношение. Искам да разсъждавате по нов начин, но не насилствено, а доброволно. Не мислете, че трябва насила да давате, от страх да не отидете в пъкъла. Че, вие сега сте в пъкъла. Че какъв по-голям пъкъл искате от този на бойното поле? Идете на бойното поле, да видите какво става там. Като падне някоя бомба или граната, че откъсне някой крак или ръка. Ще видите на бойното поле хиляди и милиони души, които си търсят частите, плачат, не могат без тях. Най-после ще се намери някой милостив, че събере частите им, ще ги зарови в земята. И тия души седят над заровените си съкровища, плачат и ги пазят. След това ще дойде един ангел от невидимия свят и ще каже: „Не плачи за старата къща. Тя се разруши вече. За тебе е съградена нова къща. Ела да я видиш.“ Той ще види, че новата му къща е много по-хубава от старата и ще се зарадва. Тогава ангелът ще му каже: „Иди сега в новата си къща и живей по-добре. Но втори път да не се биеш по стария начин.“

Ще кажете, че е определено да воюват. Кога е определено? В един дом определено ли е да воюват? Кой ще ги примири после? Англичаните седят, не отстъпват, да не им падне достойнството. Германците не отстъпват, за да не им падне достойнството. Финландците, един малък народ, и те не отстъпват, да не им падне достойнството. Това не трябва даже да го мислят. Ще им падне достойнството, на общо основание.

Сега, в сегашния век, Бог изисква от всички вярващи да мислят право. Той им е дал ум и те трябва да мислят с него. Ако имаме един народ от сто хиляди души, които мислят по този начин, те лесно могат да изпълнят волята Божия. Ако при тези хора дойде един беден, който има нужда от хиляда лева, те могат лесно да му помогнат. Ако хиляда души дадат по един лев, ето, станаха хиляда лева. Така могат да помогнат и на втори, и на трети беден. Така няма да има бедни хора на Земята. Представете си, че има сто души бедни. Ако всеки отдели по сто лева от себе си, ето, и стоте

души ще бъдат задоволени. Така ще се оправят работите на всички хора. Какво струва на един човек да даде сто лева през годината?

Това е един социален въпрос, който лесно може да се разреши. Ако всички хора живеят с желанието да вършат волята Божия, никаква мъчнотия нямаше да съществува в света. Социалният въпрос за братство и равенство, икономическо равенство, ще уравновеси работите. Това не съставя никаква мъчнотия. Мъчнотията е, когато всички хора мислят по противоположен път. Казвате: „Ти сам си оправи пътя." Че, това е една колективна работа. Ако растенията не работеха за нас, ако въздухът и светлината не работеха за нас, ако водата не работеше за нас, какво бихме могли да направим ние сами? Значи, животът, който ние живеем, е колективен живот. Той представя задружния живот на хилядите и милиардите същества, които живеят на Земята. Щом се намериш в нужда, те веднага ти помагат. И ти живееш свободно и се радваш на благата на природата.

Та казвам: Всички ние трябва да се подчиним на този закон, да служим на Бога. В Бога има изобилно от това, от което ние се нуждаем. Всичко има в Бога, но проводници няма. Ето, в София направиха една канализация, прекараха водата от Рила. И по-рано имаше вода в Рила, но канализация нямаше. Сега, с прокараната канализация, Господ дойде и в София и се изкачва по всички етажи. Та сега, и ние се нуждаем от такава канализация, чрез която да се предават всички блага, които идат от Бога. Тогава ще имаме всичко изобилно. Прокарването на тази канализация зависи от общия труд на всички. Всички трябва да принесат своята жертва. Силните и добрите хора трябва да принесат известна работа.

Като разглеждаме как е построено човешкото тяло, казвам, че е опасно човек да се смущава – по този начин той разрушава своята нервна система, своите мускули, своите кости. Опасно е човек да се смущава, защото косми на главата му окапват. Единственото нещо, което трябва да имаме предвид, е да поддържаме в себе си онази непреодолима вяра, че Бог е Любов. И при най-голямото изпитание, ние трябва да кажем: „Онзи, Който е създал света, Той е промислил всичко и за мене." Като се намериш в някакво изпитание или лишение, обърни се към Бога с думите: „Господи, Ти, Който имаш грижа и за най-малките мушици, Ти, Който показваш и към тях Своята благост, покажи и на мене, като малка мушица, Своята благост и ми помогни в този труден момент." Помолиш ли се така, ти ще видиш Божията милост и благост.

Защо някога молитвите ви остават напразно? Защото вие искате от Бога храна като за един слон, като за един мамонт, искате да се осигурите за сто години. Но вие знаете, че в Господнята молитва е казано: „Хляба наш

насъщни, дай ни го нам днес.“ Само за един ден човек трябва да мисли. Бъди благодарен и за най-малкото. Онзи, Който е внесъл в тебе онази малка, светла мисъл, онова малко чувство и онази добра постъпка, за които ти благодариш, Той ще внесе в тебе и новия живот. Това значи да бъдем весели и дето вървиш, да мислиш, че имаш всичко на разположение. Въздухът е на твое разположение, светлината е на твое разположение, водата е на твое разположение. Но ако не вярваш в това, ти държиш тоягата в ръката си, ти си слуга и вървиш подир говедата. Като не вярваш в това, че добрите мисли и чувства са на твое разположение, ти си слуга, ходиш с тоягата си и пипаш пътя. Ти се страхуваш да не хлътнеш в някоя дупка.

Казано е в Писанието: „Ние, силните, трябва да носим слабите.“ Като слушат слабите това, харесва им, казват: „Трябва да ни се помага.“ Силните пък казват: „И слабите трябва да работят, не само ние.“ И силните не разбират въпроса, и слабите не го разбират. Тъй щото, когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си слаб; когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си силен. И бомбата е силна, но като се пукне, тя губи вече силата си. И радиото говори и пее, но можете ли да кажете, че е по-умно от човека? И грамофонната плоча, като се върти, изкарва нещо, пее и говори, но щом спре движението си, тя престава да говори. Като се върти, тя говори; спре ли да се върти и говорът престава. Това е еднообразно говорене, както българската песен „Цвете мило, цвете красно“. Докато я пееш, цветето е красно, но като дойде есента, листата изпадат и цветето изсъхва. Тогава няма цвете мило, цвете красно.

Та, животът без любов е животът на цвете мило, цвете красно. Щом дойде есента и го попари, свърши се вече цвете мило, цвете красно. И след това се питате: „Защо се родих, защо умирам?“ Ти се роди, за да се научиш да любиш. И ти умираш, за да се отучиш да мразиш. Значи, хората умират, за да се отучат да мразят. Хората се раждат, за да се научат да любят. Това е моето разбиране. Следователно, ние се раждаме в света, за да се научим да любим, а умираме, за да се научим да не мразим, т.е. да се отучим да мразим. И ако в раждането се научим да любим, а ако в смъртта се отучим да мразим, ние сме научили Божия закон – повече не ни трябва.

Всяка усмивка, която се проявява на човешкото лице, е един лъч от Божественото слънце, което ни се изявява.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

10-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_12_10 Посещение на Бога. Работа и учение
утринно слово

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА. РАБОТА И УЧЕНИЕ

10 неделно утринно Слово

10 декември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Ще прочета 12 глава от посланието към римляните.

В начало бе Словото.

На български има една дума: „Истинско положение“. Какво се подразбира под тези думи? Някои употребяват думата среда. Наглед това са обикновени работи. Трябва дълго време, за да се изяснят, за да схванем, каква идея се крие. Истинско положение е, че рибата трябва да живее във водата. Щом излезе от истинското положение – водата, тя ще се намери в трудно положение. Може да и разправяме за един идеален свят, че въздухът е по-добър от водата, но тя не е нагодена към тая среда. Тя ще подскочи нагоре над водата и пак ще влезе във водата. Рибите са правили такива опити. Та всички религиозни хора са риби, които живеят във водата и като мислят за онзи свят, подскачат малко и пак влизат във водата. Понеже не се живее там. Съвсем друга среда е. Вие казвате: „Това не е за нас.“ То е бъдещ свят, към който ние се стремим.

Сега ми дойде една нова мисъл. Една картина се представи пред мене. Тя е следната: Всички вие искате да ви турят на първо място. Никой от вас не обича да вземе последното място. Но първото място е миналото на човека, а последното място е настоящето или бъдещето. Вземете Библията за сравнение. Кое е на първо място там? Нали Библията е писана преди хиляди години. Това, което е писано най-рано, заема първото място в нея. А пък настоящето го няма там. Даже, каквото е писано преди 2000 години, в нея е на опашката, накрая. А пък настоящето е това, което се говори. То ще се пише в бъдеще.

Ако вие искате да бъдете първи, то сте отживели века. А пък ако искате да бъдете последни, то сте в настоящето. Така се представя пред нас новия живот. Онези туристи, които са тръгнали 4–5 дена по-рано, те зад нас ли са или пред нас? Дните са назад. Те са се изминали, но тези туристи са напред. Туристите, които са тръгнали преди 5 дена, са пред нас, а дните са

зад гърба ни. Ако ние тръгнем след 4–5 дена, тогава дните са напред, а ние сме отзад. Та, когато нашите дни ще дойдат отзад, ние ще дойдем отпред. Та ако времето е назад, вие сте напред. Ако времето е напред, вие сте назад. Когато времето отива напред, ти отиваш назад. Когато времето отива назад, ти отиваш напред.

Нали сте били при някой кладенец. На него има въже. По някой път има две кофи. Винаги празните кофи отиват надолу, а пък пълните – нагоре. Това, което трябва да работи, отива надолу, а пък това, което трябва да почива, отива нагоре. Пълната кофа има богатство. И на нас ни трябва богатство. И казват и: „Я дай това богатство тук, то не трябва да седи долу."

Представете си, че вие имате едно такова съзнание: Ние сме такива кофи, които пущат долу и изкачват нагоре. Има и трето положение. Когато онзи, който работи с кофите, си замине като остави кофите, какво става с последните? Тогава те ни надолу, ни нагоре отиват.

Много християни и светски хора има, които казват: „Аз не искам да ми влияят." Че ако не искаш да ти влияят, няма да мръднеш от мястото си. Ако вятърът, слънцето, хората и пр., не ти влияят, тогава ще седиш на едно място и никакъв прогрес няма да направиш. Вие се радвайте, че ви влияят. Защото щом ти влияят и ти ще влияеш.

Вие вземате много високо становище – искате да не ви влияят. Прави сте, но това становище е валидно само за Бога. Бог няма кой да му влияе отвън. Но на Бога ние му влияем отвътре. Господ, който е толкова велик, ти като почнеш да му се молиш, той който е решил да те накаже, понеже няма кой да му влияе отвън, отлага наказанието. После е решил някой път да те благослови. Но ти станеш опърничав. С това ти го заставяш да не ти дава благословението. Ти си пак причината. Той е благ. Но той казва: „Нали така прави, няма да му дам." Ако Бог така се влияе, тогава каква е вашата философия? Това показва съвършенството на Бога.

В света всякога се влияем ние от две неща: От добро и от зло. Не е зле да се влияем от злото, ще станеш активен. Не е лошо да се влияеш от доброто, прилежен ще станеш.

Представете си следното. Някой път ние казваме, че някой се е разгневил, но гневът е потребен. Гневът мели брашното. Благодарение на него, всичкото брашно е смляно и хлябът е опечен. Гневът пече хлябът, пече дървата, навсякъде той прави нещата. А пък доброто урежда – стаите ще нареди, килимите ще постеле, ще сложи масата. Меките работи са от доброто. Злото е отвън, а доброто е отвътре.

Зло има в света. Ние разбираме какво нещо е злото. Писанието казва на едно място: И понеже Адам стана като един от нас да познава доброто и злото, значи учен човек стана Адам, да не би да създаде беля, да отиде вън да оре и да копае. Адам не е за тук. Че майката, когато иска да се освободи от своето дете, когато стане палаво, какво го прави? Някой път го потупва, но вижда, че не става така и казва: „Хайде да го пратя на училище. Четири, пет, шест часа той трябва да е занят в училището и тя си почива.“ И като се върне детето, то веднага представя своите претенции и иска.

Някои от вас мислите, че не сте деца. Право е, че не сте човешки деца, но сте Божествени деца. И като деца, някои от вас добре се учите, а пък някои не се учите добре. Например, учителят ти дава да нарисуваш някоя картина, а ти рисуваш как да е. А пък той е взискателен. Дойде той и проверява. Аз съм виждал, как учителят дойде с молив и драска върху твоята картина и нарисува друго. Или даде някоя тема да разработиш. Ти си писал нещо и мислиш, че е идеално и се въодушевяваш. Дойде учителят и нашари написаното и ти казва: „Препиши!“ Тебе ти е неприятно и почнеш да казваш по адрес на учителя: „Той не разбира.“

Сега вие се учите, вашите учители драскат върху вас. Но и вие ще станете учители, и вие ще драскате тогаз. Когато един стане учител на себе си, как ще поправи една своя погрешка?

Казвам: Религиозните хора са направили едно голямо отклонение. В сегашните хора има едно отклонение и то не на 23 градуса, а на 30 градуса. Така е и у религиозните. Тяхната ос е отклонена толкоз. А пък оста на светските е отклонена на 90 градуса. И тази ос е отвесна.

Сега ще ви кажа някои неща и вие ще мислите върху тях. Да вземем музиката. В старо време, музиката вървеше само по една линия – крива хоризонтална линия. Това са мелодии. Тоновете вървят един подир други на степени. В сегашната музика, освен мелодия има и хармония. В хармонията тоновете са поставени отвесно един на друг. Мелодията се пише хоризонтално по крива линия, а пък хармонията се пише отвесно. А щом дойдете да свирите на някой инструмент, то и мелодията, и хармонията се изпълняват хоризонтално. Хармонията се пише отвесно, а се изпълнява хоризонтално. Мелодията се пише на крива линия, а се изпълнява по права линия. И в пианото, и в цигулката по права линия. А по крива линия се пише. Ръката при изпълнението върви по права линия. Ако вие не сте майстор да изправите кривите линии на мелодията и отвесните на хармонията, вие не знаете да свирите.

Онзи пианист, като си тури ръцете на клавишите и свири онези отвесно турени ноти, той трябва да знае в какво направление трябва да вървят дясната ръка и лявата. Някой път ръцете се приближават, а някой път се отдалечават. А някой път се прекръстосват. Когато лявата ръка отива към дясната, тогава лявата минава отгоре над дясната, после дясната минава отгоре над лявата.

Вие ще кажете сега: „Те са обикновени работи." Че ако ти не знаеш как да свириш в живота, питам тогава, где е волята ти? Твоята дясната ръка е умът ти, а твоята лява ръка е сърцето ти.

Един приятел, музикант разправя за Моцарта: „Той като свирил, дошъл до една нота, която не могъл да вземе с ръцете си, понеже те били заети и той я е изсвирил с носа си. Нямало как да я вземе и я взел с носа си. Като трета ръка."

Считайте, че религията е наука, велика наука за сърцето. Считайте, че философията е наука за ума. Считайте, че въпросът, как трябва да се живее на земята, е наука за волята. Волята се занимава с материални работи. Тя е най-тежката работа. И всеки един човек, който има слаба воля, той не може да живее добре на физическото поле и религиозните хора са много слаби по воля. Религиозният знае да се моли хубаво, да пише хубаво, да декламира хубаво, но като му дадеш нещо да гради, кола да кара, не може. Той проповядва, че не трябва да се бие коня, че човек трябва да има братско отношение към всички, а пък светският човек работи с камшика. Религиозният остава коня и конят не върви. Той казва: „Не трябва да бия." Той взема чука и иска да удари камъка, но си казва: „Може да го боли камъка." Не иска да го бие. После тури една греда, но Писанието казва, че не трябва да се дяла. И я туря без дялане, та да мине без страдание. Без страдание може ли? Може без страдание, но нищо няма да стане. Без страдание нищо няма да стане, а пък със страдание, нещо ще стане. Като стане нужда да оре, понеже, като прекара плуга през нивата, ще разкъса тревите. И затова хвърля семената по мирен начин отгоре, но нищо не става. Ще се оре майсторски. Най-малко на 30 сантиметра дълбочина и колкото троскот има, ще го изкараш навън и ще посееш, после ще покриеш посятото отгоре и ще очакваш една добра реколта.

Светските хора са много умни. Светският се пазари добре и казва: „Отивам да работя и добре ще ми платиш." Религиозният казва: „Каквото ти се откъсне от сърцето ти." Целият ден работи и вечерта стопанинът му плаща 15 лева. Религиозният погледне и казва: „Каквото ти се откъсне от сърцето ти." Целият ден работи и вечерта, стопанинът му плаща 5 лв. Религиозният погледне и казва: „Не ми оцени труда." Роптае, но нищо не

му казва. Казва си: „Представи си, не ми оцени труда!“ Че ти каза: „Каквото се откъсне от сърцето ти.“ Онзи човек е умен. Цял ден е работил и онзи му даде едно житно зърно или една ябълчена семка. Казвам: Много добре ми плати. Отивам и посявам това житно зърно и то братясва и даде 40 стръка и всеки стрък дава 50 зърна. Няколко години подред посявам получените зърна. И след три години от това житно зърно аз имам 10 пъти повече зърна, отколкото ако беше ми дал 50, 100 или 200 лева. Че ако ти отидеш да работиш на един светия, той пари няма да ти даде. Той ще си вдигне ръката и ще те благослови. Няма да те благослови така, както знаете, но ще си простре цялата ръка нагоре с дланта навън и ще те благослови. Вие искате да благословите по този първия начин. А той ще си вдигне ръцете и ще те благослови, и ще каже: Бог да те благослови. Той не ти дава пари. Той счита, че да ти даде пари, от негово гледище е престъпление. Но казва: С това благословение, което ти давам, ти иди в света и ще прокопсаш.

Та казвам: Четохме сега 12 глава. Там се казва: „Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу“. Ти, ако не представиш дробовете си в служба на въздуха, какво ще стане с тях? Ще заболеят ако не служат. Ако не представиш своите очи в служене на светлината, те ще заболеят. Ако не представиш своите уши в служене на звука, те ще заболеят. Ако не представиш своя нос да разбира онези ухания, които излизат от цветята, той ще заболее. И ако не представиш своята уста в служене на Бога, да говори сладко, тя ще заболее. Да говориш сладко, това е работа, велика работа.

Един беден човек пожелал да посети един болен богаташ. Казал: „Аз искам да го видя.“ Отишъл при богатия, махнал с ръката си и казал: „Ще оздравееш. Да те благослови Господ! Като оздравееш, ще изпълняваш Волята Божия, за да не заболееш отново.“ Богатият вика секретаря си и му казва: „Дай на този човек 20 хиляди лева. Да го благослови Господ за думите му, които като мед паднаха на моето сърце.“ Ако бедният седеше и ако не беше казал нищо, нищо не щяха да му дадат. Какво му костува да каже тези думи: „Ще се оправи тази работа, Господ да те благослови“. И богатият го благославя. Казва, дайте му 20 хиляди лева. Колко ще ви костува да раздвижите въздуха, колко енергия ще иждивите да кажете някому: „Вашите работи ще се оправят! Господ ще те благослови.“

Любовта никога не довежда нещата. Тя винаги изпраща хората на работа. Вие може да знаете, кой е любимият. Някои искате да знаете, кой е любимият, дали обичат някого. Ще ви дам една диагноза. Няма да ви разкрия всичките тайни. Как ще познаете, дали ви обича някой или не? Онзи, който ви обича, щом дойде при вас, у вас се ражда една мисъл,

желание да четете, да учите. Това е любов! Или да кажем, че вие сте болен. Този човек, като мине покрай вас, у вас се събужда желание да ядете, да ви наготвят хубаво. Този човек ви обича. А ако сте здрав и мине покрай вас някой и се пресече апетита ви, този не ви обича. И ако мине някой покрай вас и се пресече вашия апетит и желание да учите, този човек не ви обича.

Любовта е един велик стимул към велики работи. Защото, великото в света седи и в малкото, и във великото. Едно благословение е любовта. Любовта те изважда да видиш Божията Светлина. Тя е един подтик. Вие гледали ли сте любовта в светлината? Човек когото не обичате, като погледнете лицето, то е като мраморна статуя, няма нищо за обич. А пък когато погледнете някого с любов, тази статуя оживява, лицето оживява и вие виждате гениални работи, добродетели. С любов виждате много добродетели, а пък без любов нищо не виждате, само едно отражение.

Та сега казвам: Като мине Бог покрай вас, Божието присъствие се познава по две неща. По две неща се познава, че е минал Господ. Това е една тайна, която не трябва да ви разправям. И може би ще направя една погрешка, но ще ви кажа, за да се ползувате. А пък ако не се ползувате, то е ваша работа.

Щом почнеш да страдаш, Господ е минал покрай тебе. И щом почнеш да се радваш, Господ е минал покрай тебе. Едно от двете ще направи Той. Щом страдаш, Господ е минал, погледнал е на тебе. И щом се радваш, пак е минал. Ти почнеш да роптаеш, че той е минал и ти е причинил страдание. Че ти не разбираш Неговата любов. Или ти почнеш да се радваш, но пак не разбираш. Ти се радваш за това, което не е. Ти се радваш не за Оня, Който те е посетил, но за сянката се радваш. Ти се радваш повече на подаръка, отколкото на дарителя.

Скръбта, това е работа, която трябва да се извърши. Минава Господ и ти казва: „Ще напишеш една тема – „Приложение на Любовта в живота“. Знаете ли колко време ще ви вземе това? Колко библиотеки ще трябва да посетиш! С колко хора ще трябва да говориш! Не е лесна работа! Или друга тема ще ти остави да приготвиш: „Домашна хармония“. Как ще напишеш тази тема? Хората сега не разбират. Какви акорди ще туриш. Я ми кажете? Ще съчините тоновете. Влизаш в един дом. Бедни са хората. Няма какво да ядеш. Аз тогава ще съчиня хармония така, турям основния тон до. Внасям един самун хляб. Това е фа. После, половин кило ориз, едно кило захар. Това е фа. В хармонията има цели ноти, половинки, четвъртинки, осминки, 16-ки, 32-ки, 64-ки. Аз хармонизирам, но тази хармония не е права още. Права хармония е следната: Виждам в дома 4-членно семейство. Тогава започвам така – четвъртинка на бащата,

четвъртинка на майката, четвъртинка на сина и четвъртинка на дъщерята. Какво количество трябва да дадете, че всеки един да остане доволен? Знаете ли каква музика е тая? В музиката за която аз говоря, една нота е празно шише. Трябва да вложиш нещо в нея. Фа е празно шише. Фа има звук, но трябва да вложиш някакво съдържание в това празно шише.

Като свирят на орган или на пиано, тук никакво свирене няма. Органа е антена. Говорът, музиката е горе. На земята няма никак музика. При радиото ти слушаш, че свирят и пеят. Но радиото има отношение към музиката, която иде от друго място. Може би на няколко хиляди километра разстояние свирят или пеят, а пък ти въртиш копчето и слушаш музика, цял оркестър свири. На друго място е той.

Та ние сме сега антени. Космите ни, пръстите ни, целите ни ръце и пр., са антени. Божественото от друго място иде. А тук е радиото. Вие сте доволни или недоволни. Някой път има паразитни вълни. Причинява звука зззъъъ. Но тези паразитни вълни не са в радиото, но из въздуха. Те идат и се проявяват чрез радиото – твоя организъм и ти се безпокоиш. Тогаз ще действуваш с ултра късите вълни, при които зззъъъ няма. Или по-ясно казано, ще действуваш с ултравиолетовите лъчи на Любовта, в която няма зззъъъ. Това е лесно казано, но знаете ли как се действува с тези ултравиолетови лъчи? Тези ултравиолетови лъчи са единица със сто нули и три накрая. Знаете ли, какво число е това? Сто нули и три. Знаете ли, какво нещо е тази вълна? Тя прониква навсякъде, тя никакво противодействие няма. Нищо не е в състояние да и противодейства. Тя минава и организира всичко. Аз не искам сега да вярвате в това. Това, един ден трябва да го опитате. И не можете да го опитате. Това, за което ви говоря, за да го опитате, трябват ви сто милиона години. Затова се иска умът на херувими и серафими. Ние не трябва да съжаляваме затова, но трябва да се радваме. Аз се радвам, че Бог мисли така, че ангелите мислят така.

Ние трябва да мислим, че Бог мисли за нас. Бог, като мине покрай тебе ще ти даде страдание да работиш. Или Бог, като мине покрай тебе, ще ти даде радост. Радвай се на страданието, понеже е от Бога. Ако се радваш на онова, което Бог ти е дал, Той ще те благослови. А ако роптаеш ще каже: „Турете още едно кило отгоре му.“ Пак роптаеш, следующият път, като мине, ще каже да ти турят три кила, 4 кила, после сто кила, 200 кила, а може би и хиляди кила. И някой път можеш да се стъпчеш, да се спитиш под тази тежест.

Писанието казва: „Благодарете на Бога в сърцето си!“ Бог е в правото си да дава своите благословения, както той намери за добре. Не трябва да му се

месим. Ще кажем: „Да бъде волята Ти, Господи! Ако не разбирам и роптая понякога, моля Те да ми простиш. Научил съм се да мисля погрешно. Но дай ми добро сърце да разбирам страданието, което ми даваш. Някой път съм ленив, не обичам да работя. Помогни ми."

Сега вие бихте попитали: „Не можеш ли друго нещо да ни кажеш?" Чудни сте, на човека със счупения крак, какво ще му кажеш? Ще му причиниш страдание. Ще му кажа: „Ще те накарам да плачеш, да проливаш сълзи, но след време сълзите ти ще обърша. Ще се научиш да търпиш." Започвам да намествам кост с кост, бинтовам ги и казвам му – 20 дена няма да мърдаш. И втори път няма да скачаш, но когато скачаш, ще си премериш силите и като не можеш, заобиколи.

Та казвам: Ние имаме доста счупени крака да поправяме. Колко желания и мисли имаме счупени! Ние имаме доста счупени работи от миналото и настоящето, които трябва да се поправят.

Някои казват: „Бог ще оправи света." Че той е оправен. Като ни даде страдание, оправя работите. Ще страдаш, ще ти даде някоя болест. И като дойде болестта, какво трябва да правиш с нея? Ще бъдеш много внимателен, ще я нахраниш с много деликатна храница. Ще и направиш компот от череши, компот от сушени праскови, от сливи, ябълки и круши. После ще и туриш малко дренки. Сега да превеждам, какво означават дренките. Те означават следното – ще сложиш твоето търпение, активност, воля. Ябълката означава пак меките неща. Ябълката представлява най-фината мисъл на чувствата. После крушата, значи ще впрегнеш ума си на работа. Черешата значи, ще впрегнеш сангвиничния темперамент – весел ще бъдеш. Да ядеш череши, значи, да бъдеш весел. Крушата значи, да мислиш. Ябълката значи, да впрегнеш сърцето си на работа, а дренките, значи да впрегнеш волята си на работа. И тази болест ще я посрещнеш, ще я питаш откъде иде? Защо е дошла? И като я изпращаш ще и кажеш: „Поздрав да носиш на домашните, много ти благодаря" и ще напишеш писмо до домашните ѝ, после ще дойде здравето и ще ти донесе друго писмо, в което ще ви пишат: „Получихме вашето писмо и много се радваме за апетита, който имате." Те са посланици, които идат от дома, от нашето отечество и ни разправят за добрите отношения, които трябва да съществуват.

Това трябва да бъде правото разбиране. А пък, който не разбира, ще бъде недоволен. А пък недоволството носи всички нещастия в света. Адам не беше доволен от своето първо положение и искаше нещо друго. Не беше доволен от целия рай, но друго искаше. Друга манджа не можеше да яде, а да бъде като Господа. И Ева също да бъде като Господа. И вие имате

същите слабости, като Адама. Друга манджа не ядете. В рая сте. Бъдете доволни от това, което Бог ви е дал и благодарете. По-добре Господ да стане като вас. Най-първо Господ да стане като нас и после ние да станем като Него.

Писанието казва: „Бог направи Адама по образ и подобие свое." Адам не знаеше това нещо, а искаше да бъде като Бога. И дойде някой си отвън, който нищо не е направил и казва: „Ще бъдете като Бога". Това е другата лъжа.

Та казвам сега, не се лъжете да искате да бъдете щастливи без Любовта. Щастие без любов няма в света. И страдание без любов, няма в света. Щом страдаш, любовта те е посетила. Щом се радваш, Любовта те е посетила. Те са двата принципа на Любовта. Ако разбираш страданията, то е Бог. Страданието, както и радостта, са посещение на любовта. Страданието е начало на нещата, а пък радостта е края на нещата. Страданието е минало, а пък радостта, тя е настоящето, Божествения свят. Бог казва: „Ще обърша всяка сълза". Миналото, което се е случило, Бог ще обърше. На земята няма да царуват страданията. Страданието е едно временно състояние. То е като онзи художник, който седи със своя чук и удря с чука, изработва нещо.

Две неща стават, за да познаем, че художникът работи. Ако скулпторът е оцапал почвата, дето седи, той е работил. Ако виждаш статуята чиста, той е работил и я е изработил. Ако почвата е чиста долу, а статуята горе е кална, той не е работил. А пък щом около нас е чисто и горе нечисто, ние не сме работили. Та не се смущавайте от това, че около тебе е кално. Радвай се на тази кал. Значи работиш. Щом земеделецът се е окалял, той е орал. Щом домакинята си е оцапала ръцете, тя е работила, месила е хляб. Щом перачката се е оцапала, дрехите са опрани, а пък щом ходи с парадна форма, тя нищо не е направила, а само се ползува от труда на работящите.

Но ние не можем да се радваме само на този техен труд. Ние можем да се радваме на труда на онези, които са работили преди нас. Но и ние трябва да оставим в бъдещето нещо от работата си, за бъдещите поколения.

Всеки от нас трябва да извърши нещо за Любовта в този свят. Това значат думите: „Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу".

Някой казва: „Защо трябва да любим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила?" Защото, като го любиш със сърцето си, сърцето ти ще оживее. Иначе ще се атрофира. И с ума си, като го любиш и със силата си, като го

любиш, също те ще оживеят, няма да се атрофират. Като живее Бог в сърцето ти, то ще прогресира, като живее Бог в ума ти, той ще прогресира, като живее Бог в душата ти и силата ти, те ще прогресират. Другояче, ако Бог не присъства в твоя ум, сърце, душа и сила, ти ще изгубиш всичко.

А пък трябва да обичаш ближния си като себе си, защото това е пак една мярка. Ближният ти има любовта на Бога. Той обича Бога. Ти ще обичаш ближния си като себе си и като го обичаш ще живееш. И той ще те обича. Ти, като обичаш някого в света, ще живееш. Защо трябва да се обичаме? Защото, ако не обичаш, не можеш да живееш. И ако не те обичат, не могат да живеят. Като се обичаме едни други, ще живеем. Но като обича единия, а пък другия не обича, тогава няма живот. Там е нещастието. Ако нивата не е изорана и не е посято, няма да даде жито. Тя трябва да се изоре и да се посее. Та две страни трябва да имате. Негативната енергия е почвата. А пък положителната енергия е семето, което трябва да се посее на нивата, за да израсте жито, от което за в бъдеще ще има полза. Този въпрос трябва да стане ясен. Някой казва: „Мене ми дотегна да го обичам.“ Това не разбиране.

Никога няма да ти дотегне да проявиш Божията Любов. Защото Бог е Любов. И Той, чрез Любовта си е създал своята. И ти трябва да съдействуваш, да бъдеш проводник. И ако участвуваш в това, ще участвуваш и в благата, които Бог е създал. Ако противодействуваш, ще те сполети нещо, което не очакваш.

Сега аз разкривам само една малка част. Някой ще каже: „Толкова години се трудим, че не сме ли успели?“ Като рисува някой 10, 15 години, ще му дадат предметно учение, да нарисува един човек. И работата ще покаже, колко е напреднал. На музиканта пък ще му дадат да изсвири нещо. Не само да каже, че разбира теоретически работите.

Като дойдат някои все се оплакват. Някой дойде и ми казва: „Имаше много въпроси да ви питам, но като дойдох при вас, забравих ги.“ А аз го виждам, той като дойде иска да се оплаква от жена си, от мъжа си, от децата си и като дойде при мене, забравя да се оплаква. И наместо да се оплаква, аз му казвам: „Ти имаш една добра жена. Ти имаш много добър мъж. Син ти е много трудолюбив. Дъщеря ти е много красива, с добър характер е. И приятелите ти са добри.“ Той казва: „Забравих. Имах да те питам нещо, но го забравих.“ Радвам се, че си забравил.

Хубаво е човек да забрави грозното. И хубаво е човек да помни онова хубавото, красивото, възвишеното в света. Хубаво е човек да забрави своите дългове. Казвате: „Дълг е на човека.“ Не, в света има само едно служене от

Любов. Това е истинско служене. В Божествения свят дълг няма. Там има само служене от Любов.

Един закон има. Ще направиш това, което любовта ти диктува. Ще го направиш така, както искаш. Никой път няма да ти диктуват, как да го направиш. Ще го направиш, както ти искаш. И каквото и да направиш, ще бъдеш доволен от него. И като го направиш, ще се коригира работата. А пък в Божествения свят няма никакво коригиране. Каквото направиш, то е всичко добро. Та на земята се коригират работите, а пък в Божествения свят, не.

Когато някой човек те обича, той не вижда твоите погрешки. И ти ги изправя. Като дойде при тебе, той изправя погрешките ти.

Аз мога да направя, кого и да е от вас красив, но като го напусна, той ще погрознее. Аз съм правил опит. Но след 3–4 часа, пак погрознява. И Бог всякога, като идва при нас ни прави красиви, но като си замине и дойде съмнението, пак погрознява човек. Нашият ум се разколебава и си казва човек: „С мене ли ще се занимава Бог.“ Че Бог най-после с кого ще се занимава?

Щом ти си недоволен, ти си изпратил своята мисъл пред Бога и той чувствува твоето роптание и казва: „Идете, вижте, защо роптае той. Какво не му достига още?“ Вземете един генерал. Той не е доволен, да кажем, иска той на бойното поле да победи 50–60 хиляди души. Да се избият от неприятелската армия. Но и от неговата армия ще бъдат избити. Може ли да бъде той щастлив? Всичките тези измрели герои викат: „Генерале, ние отидохме и страдаме за благото на нашето отечество.“ Майките трябва да ги родят тези войници пак наново. Знаете ли, колко работа трябва за това? Най-малко, трябват 25 години, за да се изправят резултатите от една война. Трябва да се поправи озлоблението от войната.

Не е лошо човек да воюва. Това е философски казано. Да воюваш с оръжието на ума си и на сърцето си. Преобрази една лоша мисъл на противника си в добра, тогаз ти си го сразил. И превърни едно негово лошо желание или постъпка в добра. Тогава ти си го сразил. Преобрази силите на ума му, сърцето и волята му. Мушкай, но на свят да мушкаш. Удряй на ума му, на сърцето му и на постъпките му и ги преобрази. Като го мушкаш да се преобразят ума му, сърцето му и постъпките му.

Нали сегашният свят е един филм. Сега правят филми. Разправят за такава една опера – „Хвърчащият холандец“. Защо е холандец, а не е ирландец? Нима само холандецът може да хвърка. Буквата Х е закон на

противоречие. В хиперболата можеш да хвъркаш. А пък ирландецът не може да хвърка, понеже буквата И е закон на движение надолу. При сегашните условия, ирландецът не може да хвърка. Холандецът се намира при много големи мъчнотии. Онази държава, която е поставена при най-големите мъчнотии в Европа, то е Холандия. Като са нямали пътища, през де да минават, са се научили да хвъркат. От зор са се научили да хвъркат, като риби.

Всеки един народ в света можем да го вземем като емблема за поощрение. Англичанинът можем да го вземем за емблема за неговата честност, германецът за неговото трудолюбие, на германците не трябва да туриш много надзиратели. Стига на сто души един. Всеки си знае работата и я извършва. Американецът можем да го вземем за емблема на неговата практичност, българинът за неговата упоритост, гъркът за неговата еластичност, да го замаже, ако искаш някой да ти замаже стаята хубаво – гъркът. Аз ги вземам в хубавия смисъл, в умствено отношение да мажеш, това е една цяла наука. Да направиш камъните на бяла боя, от камъните да изкараш бяла боя и да замажеш, за това се иска ум.

Та казвам: Всички трябва да учите. Най-първо две неща са потребни. На една млада сестра давам един морал. Казах ѝ: „Слушай, аз не мога да обичам хора, които не работят и които не се учат."

Сега, ако искате да добиете моето уважение и любовта ми, работете и учете! После казвам: Не мога да обичам хора, които не мислят, които не чувствуват и които не постъпват добре. Две неща се изискват: Работа и учене! Това е външната страна. А пък вътрешната страна са мислите, чувствата и постъпките. Ако мислите, мислете, което вие обичате; и ако чувствувате, чувствувайте, както вие искате. Туй е ваше право, но турете ума си на работа. То е ваше право. Турете и чувствата си на работа, това е ваше право. Турете и волята си на работа. Това е ваше право. Човек, който не мисли губи своето право; човек, който не чувствува, губи своето право, човек, който не постъпва, губи своето право. И човек, който не работи и който не учи, той изгубва онзи, хубавия навик в живота. Работата и учението поддържат хубавия, красивия навик, който сме добили. А пък като турим на работа ума си, сърцето си и волята си да учат, ние се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал. Защото ние учениците на земята сме дошли да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Това е работа. Ще обработваш мислите си, чувствата си и постъпките. На онзи свят, като отидеш, да видиш добрите последствия. Не само на онзи свят, но и в този свят ще видиш.

Ако се научите да мислите, чувствате и постъпвате добре, целия ви живот

ще се измени. Та на вас ви пожелавам това. Ако искате да имате щастие и Божието благословение, работете добре, учете добре, мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

Това е едно резюме на всичко онова, което съм казал. Като забравите другото, това да остане – Работа и учение! Мисли, чувства и постъпки добри. И Бог ще има всичкото благоразположение и ще благослови труда ни и ние ще успеем. И човек, който прави така, не може да няма успех.

Успехът е нещо колективно. Но мислете това: Радвайте се на успеха на всички, за да успеете и вие. И всички да се радват на вашия успех, за да успяват и те. Радвайте са когато Бог се слави. И ще се прославиш и ти. А ако ти се свие сърцето, когато Бог се слави, нищо няма да получиш.

Впрегнете, не, не впрегнете, но поканете ума си, сърцето си и волята си на любовна работа. Покани ума си на любовна работа да мисли; покани сърцето си на любовна работа да чувствува и покани и волята си на любовна работа да постъпва добре. Това е новото в света, което иде!

Това е новото, което Бог насажда сега в съзнанието на хората. Това е пътят, по който човечеството в бъдеще ще се повдига – и бащи, и майки, и синове, и дъщери, и слуги, и господари, и пр., във всички и в малки, и в големи, във всички този принцип ще проникне.

И ние ще дишаме чистия въздух, ще възприемаме чистата светлина, и Божествените звукове ще проникват в нашите души. И това, което вършим, ще бъде на своето място.

Отче наш.

Запомнете едно нещо: Нека бъдат Божиите стъпки благословени в нашите страдания и в нашите радости!

1939_12_13 Един опит
лекция пред общия окултен клас

ЕДИН ОПИТ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно. Времето
тихо и студено.)
„Отче наш“
„Духът Божи“
Пишете върху темата: „Малкото, което не ни достига“.

В природата някой път липсват превозни средства. Когато слизат душите, понеже тръгват с колесницата на светлината, като слязат в по-гъстата материя, там слизат от тези колесници и трябва да вземат други превозни средства. И когато се качват нагоре, пак е същото – своите превозни средства трябва да оставят настрана. Като дойдеш до брега на морето, ще оставиш своите превозни средства и ще се качиш на парахода. Сега вие всички сте заняти с въпроса да си уредите работата. Един американец, като отишъл в Аляска, дето имало много лед, направил си палат от лед. Той му струвал доста скъпо. Но през лятото палатът му се стопил, развалил се е. Но бил доволен, че през зимата имал палат, в който да живее. Та, сега всички хора на Земята строят по един палат от лед. И хората наричат това блянове.

Сега, ако ви попитат вие с какво започнахте вашия живот, коя беше основната мисъл, с която се пробуди съзнанието ви, какво бихте казали? – „Забравили сме.“ Ето тука един блян. Един поет пише така (Учителят чете един лист.): „Велика бе мисълта на душата, която бе поела да изходи необятната вселена, що Бог бе изградил. Мина тя безбройни слънчеви светове с многобройни планети и се спря, като дойде при нашето Слънце, на нашата Земя.“ Какво е искал да каже поетът? Това е един блян. Душата е искала да дойде, да слезе, а пък вие имате обратно желание – вие искате да се качите нагоре. Вие с каква колесница ще отидете на онзи свят? Понеже ще бъдете много леки, не се изисква много. Надали ще тежите един грам. Така щото, няма да бъде мъчно.

Първото изкуство е човек да бъде доволен. При всички недоволства да бъде доволен. Да бъдеш доволен при всички доволства е лесно, всеки го знае, но да бъдеш доволен в недоволството си, това е гениално. Там се изисква знание. Сега, от какво сте вие недоволни например и от какво сте доволни? Има една поговорка: Мохамед не могъл да се качи много, като тръгнал за

небето, едвам стигнал до първото небе и не могъл да стигне по-горе, понеже се закачила една игла на палтото му. И това го спряло. Една много малка игла се закачила за дрехата му. До първото небе стигнал. Тежал вече. Не могъл да се качи нагоре. Второто, третото небе останали без да ги посети.

Не зная, но вие имате не по една, но по 10 игли. Вие имате една мисъл – тя е като игла. Мисъл на недоволство, че не ви достига нещо. Някои, например, нямате достатъчно въглища или дърва. Или на някои от вас юрганите ви не са дебелички. Или пък яденето ви не е така пищно. Това са все задачи. Най-големите богатства се крият във вашите недоволства. Най-големите богатства са там. Това, в което вие сте недоволни, там е вашето богатство. Една каса, пълна със злато. Ти нищо не виждаш от нея, но ако отвориш, какви богатства има в нея! Недоволството в света е опасно. Там човек и [с] живота си може да плати. Един английски банкерин, като влязъл в подземията да види своите богатства, по една непредвидливост оставил ключа на вратата отвън, не взел ключа със себе си, и като се затворила вратата сама, там си умрял вътре. И писал така: „Ако имаше някой да ми даде едно парче хляб, щях да му дам половината от богатството си.“ Умира, но цялото богатство не дава, а само половината. Свидно му е да го даде.

Често някои питат: „Къде е Господ?“ Ти като питаш още, в питането е Господ вътре. Той те запитва: „Къде си ти сега?“ Че ако едно дете с вързани очи го запитат: „Къде е майка ти?“, тези ръце, които го държат, са майчините ръце. Това, на което се държиш, това, за което мислиш, това, което желаеш, в това желание и в тази мисъл е Бог. Ти сега Го търсиш извън себе си. Но извън себе си, това е безграничното. Всяко нещо, което се постига, е ограничено. Постигнатите неща носят нещастие за човека. Искате да бъдете добри. Че, ако го постигнете, ще станете нещастни. Искате да бъдете богати. Ако го постигнете, ще станете нещастни. Щастието седи в непостигнатите работи. Това, което се постига, носи нещастие. В непостигнатото – в него е щастието на човека.

В какво седи хубостта на водата? Не седи в капката вода, но в необятното, в множеството на капките седи силата на водата. Та, сега, първото нещо: всички имат по едно недоволство. Сега аз искам всеки един от вас да ми даде по едно от своите недоволства. Напишете ми ги на книга и ми ги дайте. И аз ще направя един музей от тях – но едно недоволство, най-съществено, което най те безпокои. Защото някои недоволства има във вас, които не са измътени, в зародиш са. Аз говоря за едно вече от измътените недоволства, първото измътено недоволство.

Казвам: Сега трябва да се започне Новото в живота. Вие сте недоволни, понеже имате една мярка, с която да мерите нещата. Някои сте недоволни, понеже няма кого да обичате. И няма кой да ви обича. Недоволен е онзи, който иска да язди кон, а няма кон да язди. А пък като се качи на коня, недоволен е, че конят е халашек, че не може да върви както трябва, едва крета.

Сега, да кажем, че този кон е вашият ум. Ако се качиш на вашия ум, ако той не може да върви както трябва, вие сте недоволен. Но трябва да го подхранвате. Та казвам: Всеки един от вас трябва да развие своя ум. Знаете ли как се развива човешкият ум? Най-първо ще мислиш, че всяко нещо си има своя причина. И всяка причина си има своето последствие. И че всяко последствие дава или радост, или скръб. Но вашата скръб е скръб заради вас. И вашата радост е радост заради вас. Вашата радост не може да бъде радост на другите. И скръбта ви не може да бъде скръб на другите. Това е едно психологическо схващане. Вземете учениците в училището. Най-първо учениците не са доволни от единицата, от двойката. Като му турят тройка, минава му недоволството. При четворката се понасърчи, при петорката – още повече, а пък като му турят 6 при шестобалната система, счита се, че той е един от способните ученици. Но някой път се случва, че ученици с единица и двойка в училище свършват в живота повече работа, отколкото тези с шесторки. Тези с шесторките са онези селянки, които са облечени хубаво и играят много хубаво на хорото, но щом се оженят, вкъщи работата не върви. А пък някоя мома е по-скромно облечена, но вкъщи върви работата.

Все трябва да се прави превод. Например вие сте се хванали на хорото, но не знаете защо. Животът е едно хоро. Хващаш се за него и после не можеш да се пуснеш вече. Аз съм гледал българите: като се хванат за хорото, за коланите, момата иска да се пусне, но момъкът не я пуща. Цялото хоро като се спре, тогава ще се пуснат, но докато играят всички, не можеш да се пуснеш. Преведете това: хорото, това е животът. Играта, това е една работа, която трябва да се свърши. Само да тропнеш два–три пъти на хорото, само с това не става. Значи трябва да има известни постижения.

Ето, запример, какво наричам постижение. Вие имате задачи за разрешаване. Имате едно недоволство. Трябва да го обработите. По какъв начин трябва да смените вашето недоволство. Някой път имате меланхолия, едно чувство на скръб, едно страдание. Някой път е неопределено, а някой път е много определено. Как ще го смените? Например вие често се мъчите и казвате: „Еди-кой си не ме обича.“ В какво седи обичта според вас? Как чувствувате, че някой ви обича?

Вие трябва да започнете от тези, конкретните идеи. Ако имате къща и се нуждаете от светлина, колкото прозорецът е по-малък, толкова и недоволството ви е по-голямо; и колкото прозорецът става по-голям, толкова и недоволството ви е по-малко. Като влезе в една стая, колкото по-малка е стаята, толкова повече сте недоволни. Колкото стаята е по-малко затоплена, толкова сте по-недоволни. Но ако се затопли стаята, недоволството ви се намалява. Но ако се затопли извънредно много, пак ще бъдете недоволни. Вие казвате: „Тази работа ще се оправи в бъдеще." Но бъдещето е опасна работа. Като дойде бъдещето, ти казваш: „Хайде, по-късно, като се осигуря, като се пенсионирам, тогава ще почнем да живеем за Бога." Ти ако чакаш да се пенсионираш, то отиде! Или казваш: „Нека да поостарея малко." Ти ако чакаш да остарееш, то отиде! Никога не отлагай! Това, което е минало, в него вие имате само една опитност. Това, което вие за бъдеще очаквате, то събужда във вас само една надежда, а пък онова, което в настояще вие реализирате, то е важното.

В еврейски език настояще няма. Евреите имат едно минало и бъдеще. Те считат, че всяко нещо, което ти направиш, то е вече минало. Ние имаме настояще, разполагаме с настоящето. Затова те говорят само за миналото и за бъдещето, а за настоящето много малко говорят. Ние говорим за настоящето. Много хубаво е това. Този преходен пункт – настоящето, съдържа много малко време; то е Божественото. Бог използува най-малкото време. Милиони векове са заминали и милиони векове идат. А пък настоящето време е много малък момент и даже не може да се определи.

Първото нещо е: когато дойде недоволството, създайте си една мисъл. Направете вашето недоволство обективно. Турете го вън от себе си. Вземете простото недоволство на един ученик. Той е недоволен, че учителят му е поставил 3 и роптае. Той роптае някой път и намира, че учителят е несправедлив, и не го оценил. А пък някой път роптае, че няма условия да учи добре. А пък някой път роптае, че има в него някои погрешки, но той не знае как да се справи с това недоволство в себе си. Недоволството се ражда всякога, когато стане раздвояване между ума и сърцето. Когато умът и сърцето действуват заедно, недоволство не може да се роди; тогава и болест не може да се яви, и сиромашията не може да се яви. Тогава всичките неща текат по един естествен път. Всякога недоволството произтича от раздвояването на ума и от раздвояването на човешкото сърце; тогава и волята се раздвоява.

Питат: „Къде е Господ?" Един учител говори на учениците си – в това, което говори, там е Господ. Той ги учи как е създадена вселената. Бог говори чрез него и казва на учениците: „Обърнали ли сте внимание на

Слънцето?“ И ако разбирате езика на светлината, вие от всички ваши недоволства може да изкарате най-големи богатства. Ти си хилав, нямаш здраве. Ти не познаваш светлината. Дръж червения лъч на светлината и веднага ще станеш здрав. Само че, като се хванеш за червения лъч, дръж го хубаво. Ще кажеш: „Как да го хвана?“ Дръж в съзнанието си червения лъч. Когато вие се обезсърчите, всичко става тъмно във вас. Когато изчезнат всички цветове от ума ви, вие се намирате в едно песимистично настроение. Най-скромното проявление е червеният цвят.

Има не само една гама на светлината. Има 3 гами на светлината. И може всеки един да направи един опит поне с първата гама на светлината. Вие седнете и се абстрахирайте от всички впечатления, които имате. Ти седиш и мислиш, че си женен. Изхвърли това от ума си. Мислиш, че имаш деца. Изхвърли това из ума си. Гледаш деца, говеда, мухи, круши, камъни и прочее – изхвърли всичко това из ума си. Да остане само идеята за Бога! Да няма нищо, което да те смущава. Концентрирай се и веднага ще забележиш, че нещо ще почне да потъмнява. Външният свят ще стане неприятен. Ще видиш, че е тъмно. И че няма никакъв смисъл в живота. И ще усещаш едно вътрешно недоволство. И ще се повдигнеш по-нагоре. При това повдигане ще минеш една тъмна зона, много мрачна и няма да се уплашиш. И нагоре ще видиш червената светлина, не както е тука, на Земята, но друга. И ще почне един нов свят да се образува около тебе. И ще видиш духовния свят. Там хората другояче живеят. Ще видиш, че там всички лица са усмихнати. И няма да те гледат и да мигат, няма да им бъде обърнат погледът надолу, но нагоре ще гледат. И ще казват: „Можем ли да направим нещо на Вас, някоя услуга? Всичко можем да направим заради Вас.“

Сега във вас се заражда мисълта: „Това вярно ли е? Можем ли да го направим?“ Които могат да го направят, за тях е вярно, а пък които не могат да го направят, за тях не е вярно. Мен ми разправяше една госпожа. Като дошла от Швеция, един ден имала опитност, подобна на горната, и се уплашила. И казва: „Моментално ослепях. Уплаших се и почнах да се моля. И току изведнъж една светлина проблесна в мене. Дойдох в съзнанието си. Като се завърнах в моето обикновено съзнание, констатирах, че пак виждам. Но втори път не пожелах да имам тази опитност.“ Всички вие се плашите от тая тъмната зона. Когато дойде скръбта, вие сте в тази тъмната зона. И като че всичко е свършено, като че потъвате. И много хора, като минават през тази, тъмната зона, умират преждевременно от страх.

Човек, който е влязъл в Божествения път, трябва да контролира страха си. Този страх е от Бога. Той носи разумност. Той трябва да носи само един

страх: да не обиди Любовта. Това е страхът, Божественият страх. А пък всички други страхове, които имате, с кошове ги изнесете навън. Сега, някой път вас ви е страх да не би да изгубите добрия живот, който имате, да не би да се огрешите. Че, коя жена, като меси брашно, няма да се огреши? Коя жена, като пере дрехите, няма да се огреши? Кой лекар, като лекува болни, няма да се огреши? Кой [е] този търговец, който, като продава, няма да се огреши? Навсякъде животът на Земята е такъв, че накъдето и да се завъртиш, ще се огрешиш. Защото огрешаването, това е едно понятие в схващанията.

Причината на грехопадането беше много малка, едно малко непослушание. Господ каза: „Няма да ядете от това дърво." Някой може да каже: „Какво има, че е куснал малко, че изял една ябълка?" Не зная дали е изял цяла една ябълка. И за една ябълка 8000 години да не ти простят прегрешенията! Не само едната ябълка, но като почнат да ядат от това дърво, те престанали да ядат от всички райски дървета. И яли само от това дърво.

Вие всички не сте престанали да ядете само от това дърво. Че, това недоволство е плод на това дърво. Ти си недоволен от жена си – ти си ял от плода. Ти си недоволен от яденето – ял си от плода. Недоволен си от живота си, от своя ум, от сърцето си – това е познание на добро и зло. И Бог казва: „Понеже Адам яде преждевременно и не разбира законите на доброто и злото, да не би сега да яде от дървото на живота. Защото тогава мъчно се поправя. Да го изпъдим вън, за да разбере."

Вземете сега хората. Те питат: „Ти вярваш ли в Бога?" Това е една човешка идея. Вярата ви към Бога се отличава в следното: ти в Бога като вярваш, никога няма да останеш разочарован в нищо. Няма да имаш никакво разочарование. Вие се разочаровате по следната причина. Бог казва: „Еди-кога ще бъде това." Но времето, за което говори Бог, се различава от нашето време. Бог казва: „утре", а пък ние гледаме по нашия час. И ако закъснее една минута, ние считаме, че не е станало навреме. В Божествения свят, преди да станат работите, ти ще заспиш. И ако не заспиш, то не е от Бога. И после, като се събудиш, ще видиш, че Божественото, което ще ти се даде, е при тебе. Но ще заспиш по-рано и като се събудиш, ще го видиш.

Аз съм привеждал този пример. Когато Моисей отивал към Синайската планина, минал покрай един овчар. Този овчар заколил едно агне, опекъл го и казал: „Господ ще ми дойде на гости. Днес ще ми дойде." Моисей му казал: „Господ агнета не яде. Такива глупости не прави. Иди да си пасеш овцете." Станало тъжно на този овчар. Като отишъл Моисей горе на планината, той видял, че Господ е недоволен от него. Господ му казал:

„Иди кажи на овчаря, че ще му ида на гости.“ Моисей слязъл и казал на овчаря: „Криви ми са били понятията. Приготви се, Бог ще те посети.“ И Моисей се скрил на едно място, за да види как ще дойде Господ. Овчарят приготвил трапезата и заспал. И Моисей видял, че един огнен лъч слязъл отгоре и изпоял всичко. И всичко това изгоряло. И тогаз Моисей е разбрал как Бог посетил овчаря. След един час овчарят се събудил и казал: „Дойде Господ!“ И се зарадвал. Овчарят разбрал и Моисей разбрал. Моисей разбрал колко е криво неговото понятие, но овчарят не е разбрал по кой начин дошъл Господ. Той мислил, че Господ дошъл, както хората идват на гости.

Та, важното е, когато заспите, тогаз да имате реализиране. Каквото желаете, като го пожелаете, не мислете върху него дълго време. Оставете го за известно време. Някой път хората казват: „Тази работа няма да я бъде.“ Но тогаз става. Ти посей житото в земята и тогаз го остави. Кажи му: „Аз те посях, ще страдаш. Аз няма да взема участие в твоето страдание. Ти сам ще си ги носиш.“

Не искайте хората да носят вашите страдания, понеже няма да имате никаква опитност. След като израснете из земята (земята значи условията), то хората ще дойдат, като дадете плод. Ако искате хората да влязат във вашето положение, вие трябва да имате плод. Иначе, ако нямате плод и те дойдат, вие ще се намерите в трудно положение.

Мнозина от вас разказвате своята опитност. Например, ако вие разправяте, че сте ходили на онзи свят, другият ще каже: „Мръднала е дъската му.“ Онзи, който има очи, не трябва да разправя на слепия за светлината. Онзи свят е отзад. Това, което виждаш отпред, е физическият свят, а пък духовният свят е отзад, т.е. духовният свят е това, което не виждаш. И ако можеш да виждаш и отзад, ти си в духовния свят. Сега, представете си цял един кръг. Сега виждаме само половината кръг.

Веднъж се събрали много хора и разисквали за научни работи, философски работи. Един светия им казал: „Аз не зная тези философии.“ Но той взел камък и го стиснал. И отдолу излязла вода, а отгоре огън. Отдолу потекло вода, та който е жаден, да пие. А пък отгоре се явил огън, та комуто е студено, да се топли. Та, ти като хванеш камъка, и ако излезе отгоре огън и отдолу вода, тогава разбираш работата. А пък ти философстваш и нито огън излиза, нито водата. Тогава не разбираш нещата.

Снощи една сестра чела едно стихотворение, в което казала: „Човек вечно ще живее, който има любов.“ Ако аз можах да обикна всички, вие ще ме

видите, ще ме виждате. А ако вие ме обичате, аз ще ви видя. Но ако не се обичаме, няма да се виждаме. Когато някой каже, че ще живее дълъг живот, той трябва да знае закона, че любовта продължава живота. Когато човек приеме любовта, нещата стават видими и невидими. Когато човек почва да изгубва любовта, той умира. Хората умират, като изгубят любовта си. Тогава не ги интересува това и онова. Жена му не го интересува, децата му не го интересуват, хората не го интересуват и най-после казва: „Дали има Господ или няма?“ И ще свършва всичко и той умира. Някой казва: „Да си поживея тук, на Земята.“ Че, животът – това е в любовта. Ако ти нямаш любов, ще можеш [ли] да разбереш живота? При любовта животът на Земята има смисъл.

Сега това наследство, което имате, ще ви го вземат. Вие трябва да спечелите нещо ново. Защото това, което ви е дадено, ще ви го вземат. Вий трябва да си създадете едно ваше тяло. Това тяло, което имате, ще ви се вземе. Ще ви изпъдят от тази къща. Христос казва: „Ако не се родите изново“. Да се родите изново значи да създадете ваше тяло. Иначе ще дойде дяволът, понеже той има вложени много акции във вашето тяло. И ще секвестира. Той ще каже: „Хайде навън!“ Умирането е секвестър. Докато ти обичаш една къща, твоята любов държи къщата, но ако ти престанеш да я обичаш, къщата ще се разруши. Сцеплението на тялото ни зависи от любовта, която ние имаме. Клетките и всичките органи, които имаме, любовта ги държи. Тя е силата.

При най-големите бури ти не трябва да се разклащаш. Ти трябва да имаш уважение и почитание към Бога. Бог е имал доверие към тебе и ти е пратил отличен ум, сърце и тяло. А ти седиш като голям мърморко. Като слуга си недоволен, като мъж си недоволен, като жена си недоволен, като дете си недоволен, като цар си недоволен. И царете са недоволни. Не мислете, че царете са доволни. Не са доволни. Разправяше ми една сестра в Търново. Отива при една голяма богаташка. Тази сестра ми казва: „Като я гледам хубаво облечена: с копринени дрехи, с копринени чорапи, с хубави обуща, казах си: „Блазе ѝ! Тя има къща, има всичко.“ Аз почнах да се окайвам пред нея. Тя ме погледна и каза: „Мога ли да ти кажа нещо?“ И почна да се оплаква. И като почна тя да се оплаква, аз видях, че съм десет пъти по-щастлива от нея.“ И си казала: „Няма щастливи хора на Земята.“

Та, доволството седи в любовта. Трябва да вярваш в това, което не виждаш, но да го чувстваш в съзнанието си. Ти бъди доволен от онова, което имаш. Направи един малък опит. Седиш някой път и ти е студено на ръцете. Ако ти повярваш в Бога и помислиш, веднага ще ти се стоплят ръцете. Та, първото нещо е: трябва да се окуражавате. Един свещеник ми разправяше една своя опитност, един български свещеник: „Бях нещастен

в живота си. Всичко имах, но все бях нещастен, че не ми върви. Един ден, като дойде едно недоволство в мене, аз си казах: „Какво си страдал още ти! Ти не си страдал още. Ти не си видял още нищо." И тогава почна да ми става по-приятно." И той разказва: „Като ме заболи кракът малко, казвам си: „Това е нищо! Хората какви болести имат. Това е една играчка!"

Така всеки един от вас може да има известни постижения. Например на някого от вас паметта му е слаба. Паметта му е слаба, понеже не се е упражнявал. Когато в човек чувствата и мислите почват да се раздвояват, паметта става слаба. Ти почваш да се безпокоиш дали хората те обичат или не. Вярвай, че Бог те обича. Ако не беше те обичал Той, не щеше да те прати тук. И си кажи: „Понеже Бог ме обича, я аз да покажа любовта си към Него." И започни да Го обичаш с ума си, сърцето си, душата си и силата си. И тогава целият свят ще вземе друг изглед за тебе. Ти от слаб ще станеш силен. И невъзможностите, всред които се намираш, ще вземат веднага друг обрат.

Индусите често правят опити. Турят една семка, портокалена или друга, в едно малко гърне пръст. И турят ръката си отгоре и концентрират мисълта си. След като концентрира индусът мисълта си, този факир, след един два часа това дърво ще израсте. Това е един неестествен ред. Нещата могат да станат и по-бързо. Но понеже растенията обикновено растат бавно, това показва степента на нашето съзнание. Ние сме дошли до тази степен на бавните процеси. Но нещата могат да станат и по-бързо. Едно време параходите пътуваха в океана и никой не ги знаеше къде са. А пък днес, когато един параход потъне, други параходи идват на помощ. Едно време потъваха без помощ.

Вие се намирате в трудно положение и не предавате мисълта си към Бога да ви помогне. Вие излизате сутринта и не се молите. Вие тогаз минавате за силен човек. И небето не взема грижа заради вас. Един американец разправя за една своя опитност. Той отива на лов в Америка. Гледа насреща си един лъв, който ще се хвърли. Майка му му казала: „Имаш една кутия кибрит в джоба си: драсни една клечка!" Той запалва една клечка, хвърля я в тревата, тя се запалила и лъвът избягал. Майка му постоянно мислила, че той може да се намери в една опасност и се молила за него. Та, трябва да има някой, който да мисли за тебе. В Писанието казва: „Постоянно се молете в себе си."

Та, постоянно дръжте връзка с Невидимия свят. Не с тревога, но дръжте съзнанието си във връзка с тая закономерност, която урежда работите. Законът е: Този, когото ти обичаш, той се грижи за тебе. И ти като ги обичаш, и ти се грижиш за тях. Ако ти мислиш за някого, и той мисли за

тебе. Този е основният закон. И ако ти чувстваш разположение към някого, и той ще почувства разположение. Това е в Невидимия свят. В Невидимия свят, за да срещнеш някого, трябва да го обичаш. Щом го обичаш, той ще се яви. И ако го обичаш, ще го видиш. И ако те обича, ще те види. И ако тук, на Земята, се виждаме без да се обичаме, там е всичката мъчнотия.

Сега тия работи, за които ви говоря, са непроверени. Ти казваш: „Време се изисква. Сега пари трябват." Ако ви дам един милион в злато, може ли да го носите? Ако е в злато и сребро. Вие не можете да носите богатството. Богатството тежи върху ума на човека. И не може да го носите. И много хора, като заминават, изгубват смисъла на живота – богатството почва да тежи върху тях. Те изгубват равновесието си при богатството. Той почва да уповава на своето богатство и щом почва да уповава на своето богатство, това събужда лошо настроение у другите хора. Ти като станеш богат, хората не те обичат вече. Богатия хората почват да не го обичат.

На вас не ви трябва такова богатство. Трябва ви Божествената банка. Трябва да имаш една тояжка. Трябва ти пари, една звонкова монета ви трябва. Чукни с тояжката и ще дойде монетата в джоба ви. После ще си вървиш. И пак тропнеш с тояжката – и пак друга монета в джоба ви. Колцина вярвате в това? Ако направите този опит сега и всички тропнете с тояжката, на колцина от вас в джоба ви ще има после по една звонкова монета? Доста трудна задача е това. Трябва да заспите всички. И онези, които ще дойдат да ви помогнат, те ще ви приспят. И ще ви турят една златна монета в джоба ви и тогава ще ви събудят. И ще видите монетата.

Слънчевата светлина идва от разстояние 92 милиона мили. Тази светлина я изпраща някой до вас. Вие сте живи същества и някои същества от Слънцето ви обичат и ви изпращат тая светлина. Ти минаваш край някое цвете, седнеш, обръщаш внимание на него и казваш: „Колко хубаво е това цвете!" Това цвете е за тебе. Минаваш покрай един извор и обръщаш внимание на тази вода, която извира. В дадения случай тя е за тебе. Пий от тая вода. Ще дойде друга вода, тя е за друг. За всеки, който дойде, все нова вода идва. Изворът е същият, но водата не е същата. И светлината, която изпраща Слънцето, е специфична за тебе. Бог ти изпраща специфична светлина, специфичен въздух, специфична вода. Някои казват: „Друг е дишал този въздух и аз дишам." Ти никога не можеш да дишаш същия въздух, който другите са дишали.

Та, най-първо, ще вярвате в тази любов, която съгражда живота. Аз ви говоря често за подмладяване. Аз наричам млад човек онзи, който не се съмнява. Човек, който се съмнява, е стар. Човек, който се е обезверил, е

стар. Някои казват: „Нашето време мина. Ние остаряхме вече. На младото поколение е да работи.“ Не. Ти си стар, но не си работил за Господа. Какво си работил? Ти си тогаз остарял, без да си работил. Като отидете в онзи свят, за какво ще ви приемат? Като отидете при райската градина, ще ви кажат да изпеете по една песен. На вас ще кажат да изпеете следната песен:

Малко дете бях,
Едно на майка послушно,
На майка едно послушно.

Как ще изпеете тази песен при райските врата? На вас ви се вижда лесна работа това, нали? Изисква се едно обнадеждване. В новите хора се изисква една нова надежда, нова вяра и нова любов. Да виждаме, че във всички противоречия вътре е скрита любовта. И че тази любов не сме я разбрали. Мъчна работа е това. Да виждаш един човек, който ви прави пакост и да мислиш, че това е за добро! Ще ви дам един пример, който се е случил в турско време, мисля, че в Русе. Турците карат един български комита. Един българин искал да му даде писмо. Приближава се до комитата и му казва: „Ти си бил онзи комита, който не се подчинява!“ И почва да го удря и да го мушка, и като го мушка, туря в пояса му едно писмо. И стражарят казва: „Право, право, той заслужава още повече.“ Понякога заслужава да те бият и да ти турят писмото. Питам: Този българин, на когото турили писмото, недоволен ли беше? Той чете и много се радвал, че го мушкали в корема. Иначе не щеше да дойде писмото. По някой път при големите мушкания турят някое хубаво писмо.

Ние сме в една държава. Има един, който управлява на Земята – не поправя, но екзекутира. Трябва да го изненадаме. Но хитрина трябва.

И най-после, имайте едно друго схващане: Душата не е нещо, което може да се хване. Та казвам: Във всичките неща имайте сега новото схващане. Имайте една непоколебима вяра в Божествения Промисъл. Ще възпитаваш ума си. То е мъчна работа. Не е лесно нещо. То лесно се казва. Аз съм привеждал този пример. У англичаните има една дума: „опюлънс“ (opulence (англ.) – изобилие, богатство). В Америка се развива законът на опюлънс. Този закон гласи, че каквото мисли, става. Един влязъл в това общество и според тяхното вярване, си определил една сума. Турил си той на ума да има 10 000 долари. И турил си в ума в еди-кой си месец парите да ги има, отдето и да дойде. Това направил в Ню Йорк. Но дошъл месецът и денят, и парите не дошли. Разсърдил се той, взел билет и отива на запад, в западните щати. Там идва една буря, той се търкулнал, блъска го една греда и той пада в безсъзнание. Кракът му се счупва и като идва на

себе си, вижда до себе си един чек от 10 000 долара.

Та казвам: Като искаш насила нещо, ще дойде, но и кракът ще иде. Хубаво, сега да допуснем, че аз съм богат и каквото ви казвам, мога да го направя за вас. Но вие няма да имате тази вяра. Аз мога да направя за вас един опит. Мога да ви обещая и да кажа, че в понеделник ще имате по един чек от по 1000 лева. Мога да ви направя. Колко души сте? 200 души по 1000 лева правят 200 000 лева. Пари ли са това? Книжни пари! Но не знаеш откъде ще дойдат. Да дойде оттам, отдето трябва да дойде.

Най-първо, не вярвай в книжни пари, а в звонкови пари. Този закон ще го приложим не само за пари. Този закон ще го приложим за повдигане на нашия ум, на нашето сърце, на нашата воля и на нашето тяло. И най-после, ще дойде въпрос за богатство, за дрехи, за моди и пари. То да бъде последното. Но най-първо ще бъде за ума, да придобием по-голяма светлина, топлина и сила.

Хубаво, сега направете един опит. Слушайте, всички вие тук, концентрирайте си ума. Направете един опит. Аз ви позволявам. Вземете един билет от лотарията, но всички. Вземете един билет и ще видим какво ще спечелите. Направете го. Можете да го вземете сега, за тегленето в новата година. Който мисли, че е глупава работа, да не взема участие. Но онези, които искат да направят проверка, да вземат участие. Може да ви се падне нещо и може да не ви се падне. Дали е сполучлив опитът или не, все се получава нещо. Вземете един билет. Печалбата ще бъде обща. Кой от вас ще вземе билета? Всички ще вземете участие в билета. Всеки ще плати по малко. Всички ще дадете по 50 стотинки. 200 души по 50 стотинки правят 100 лева. Сега ще видим дали напразно ще отидат 50-тях стотинки. Ако сме изгубили 50 стотинки, нищо не е. Кого ще изберете да купи билет? Слушайте: билета следобед няма да го вземете. Ще го вземете към 10 часа преди обяд, до 12 часа. Кажете ми сега, ще спечелите ли или няма да спечелите? Концентрирайте се в себе си и вижте. Турете в себе си мисълта и вижте. И не туряйте отрицателна мисъл, че няма да спечелите. Гледайте да схванете дали ще спечелите или не.

Тепърва има да се работи! Всички трябва в духовния свят да вземете участие в работата. И казвам: Божествените работи стават с много малко труд. Аз съм правил опит. Някой казва: „Болен съм.“ Казвам му: „Не ми разправяй. Върви си, ще оздравееш.“ Онзи казва: „Чакай да ти разправя.“ – „Не, върви си, ще оздравееш.“ И онзи казва: „Оздравях!“ И пита: „Как оздравях?“ Та, му казвам: „Върви си, ще оздравееш“, нищо повече! А пък като дойде [друг] някой, постъпвам другояче. Казвам му: „6 месеца ще правиш това и това, ще правиш разтривки на слабините си сутринта,

краката си ще измиваш, лук ще ядеш варен и след 6 месеца ще имаш една малка придобивка." Той пита: „Защо на мен не кажеш изведнъж да оздравея?" „На тебе не казвам. Нямаш кредит. Ти трябва да си изработиш нещо." И в Невидимия свят не можеш да работиш винаги. Някои хора идват и като кажеш нещо, става. И някой път сам се учудваш как е станало. Силният човек вдига товара си лесно, а пък слабият търси да му помагат оттук-оттам.

Непременно трябва да засилвате вярата. Трябва да развивате тези центрове горе на главата си. Колкото тия центрове са по-силно развити, толкова Божествената сила действува по-мощно. Ако вие се съедините тук всички, може да вземете един милион от лотарията, но всички трябва да концентрирате ума си. Може да вземете и някоя по-голяма лотария за 5–10 милиона.

Може да се помага в много направления. Ако хората бяха употребили Божествените закони, едно общество може да се поправи. При възпитанието на децата ти трябва да имаш вяра, трябва да вярваш в хората и да ги обичаш, и да им желаеш доброто. Но те да не знаят това. Тайно на един човек можеш да му помогнеш по-добре, отколкото явно. И като помагаш на онзи, когото обичаш, той да не знае това. Когато садиш орехи, да не знаят децата къде си садил.

Та, новият начин е: Вършете всичко с любов и тая любов да бъде непоколебима. И вярата ви, и надеждата ви да бъдат мощни и силни. И тогава всичко става.

„Добрата молитва"

Та, сега, вземете един билет само за опит. Ако билетът ви не спечели, елате при мене и аз ще ви платя за билета. Не искам да губите. А пък ако спечелите, наполовина ще делим. Кажете кой номер да вземем? Мога да ви кажа кой номер, но вие си изберете един номер. Сега направете един опит да видим колко вяра имате. Пак ще спечелите нещо. Все таки, ако вие не спечелите, друг ще спечели.

6.32 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията си.)

XIX година (1939–1940)
11-а школна лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 13 декември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_12_15 Сиромашия и богатство
лекция пред специалния клас

СИРОМАШИЯ И БОГАТСТВО

„Отче наш“

Кои бяха положенията на миналата лекция?

Какво значи да мисли човек? Когато казваш: „Аз ще пея“, без да пееш, какво значи? Казваш, че пееш, но не пееш. Човек може да говори за светлината, без да има светлина около себе си. Нощно време може да говори за светлината, без да има светлина. Бедният може да говори за пари, без да има пари. И болният може да говори за здраве, без да има здраве.

По какво се отличава един човек, който мисли? По какво се отличава един човек, който чувства, и един човек, който постъпва? Кои са отличителните черти? Кои са отличителните черти на белия и черния? Казвате: бяло и черно. Кои са отличителните черти на бялото? Те са маловажни работи, казвате: влиза и излиза. Каква е разликата между влизането и излизането?

Какво ще наречем това положение, слизане надолу и възлизане нагоре?

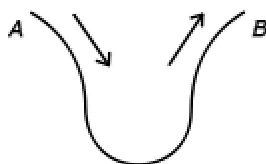

Кое се е родило по-напред в света, сиромашията или богатството? Вие по някой път питате защо сте сиромаси или защо сте богати. Философски въпроси. Кое се е родило по-напред, сиромашията или богатството? Богатството. Сиромашията – после. Кое се е родило по-напред, знанието или невежеството? Имало ли е първоначално хора?

Раждане, значи проявяване. Да се роди нещо, значи да се прояви. Но преди да се е проявил човек, той е съществувал някъде като една възможност. От какво зависи днешната светлина на земята? Нали от слънцето. Иде момент, когато слънцето изгрява. Кое е причината, слънцето ли е причината, или земята е причината? Каква е службата на земята? Каква е службата на слънцето? Сега същият въпрос се поставя: слънцето ли се роди по-рано, или земята?

Вие по някой път сте недоволни от сиромашията. Щом сте недоволни от сиромашията, скарали сте се с нея. Щом сте доволни от нещо, то ви е приятел. Недоволен си от сиромашията, между сиромашията и тебе има

речено-казано, обикновени думи. Тогава сиромашията се сърди, и ти се сърдиш на сиромашията. Гледате се, но сръдня има. Питам защо хората се карат със сиромашията? Най-първо, защо сте недоволни от сиромашията? Какво лошо има в нея? Кое е лошото на сиромашията? Може ли да кажете кой е първият, който кръстил сиромашията? Кой даде това име? Българите казват сиромашия, англичаните казват poor, французите казват pauvreté, германците казват Armut. Кой ѝ даде това име? Вие запитвали ли сте се някой път защо сте сиромах?

Когато слънцето изгрява сутрин и когато залязва вечер, каква е разликата между изгрева и залеза? Изгревът започва с тъмнината и свършва със светлината. Залязва – започва със светлината и свършва с тъмнината. Някой път вие имате една ясна мисъл, имате закона във философията. Всякога слизането подразбира инволюция, слизат нещата. Щом започнат да се качват, има еволюция на нещата. Вие сега всички се справяте с инволюционните мисли за живота. Слизате, имате високо мнение за себе си, че забравили сте. Имате високо мнение за себе си, че сте отнякъде, не знаете откъде сте тръгнали. Че сте тук, знаете, от коя станция тръгнахте, не знаете, никой не помни. Че сте сега на тази станция, знаете, като заспивате, забравите.

Да допуснем, че вие сте недоволни. Кои са качествата на недоволството? Кое става причина да сте недоволни от някои неща? Сиромахът е недоволен, че не е богат. Той желае богатството, не желае сиромашията.

Какво разбирате под инволюция, инволюционен начин? Богатият е доволен от богатството си, сиромахът е недоволен от сиромашията си. Макар да сте недоволен, богатият е кандидат за сиромашията. Когато си недоволен от сиромашията, си кандидат за богатството, мечтаеш за богатство. Колко души има във вас кандидати за богатството? Два процеса са. Смяна трябва да стане. В света ние не разбираме какво нещо е една смяна, имаме едно смътно понятие.

Ти си недоволен, имаш идеята за сиромашията. Вие нямате правилно понятие какво нещо е сиромашията. Вие подразбирате сиромах човек да няма пари. За сиромашията, щом дойде, мислите, че който пари няма, той е сиромах. Ако имаш говеда, ако имаш овци, най-първо, се унижаваш, казваш: „Аз не съм говедо, не съм овца, не съм птица.“ Считаш, че не си като тях, не ги желаеш. Но те те правят да си богат. Туй, което в твоя ум е ниско, те прави богат. Като имаш говеда, си богат; като имаш овци, си богат; като имаш кокошчици, си богат. Като имаш хиляда кокошки, по един наполеон кокошката – хиляда наполеона. Тия кокошки, които те унижават, те те правят да ходиш с достойнство. Като нямаш кокошки,

наведеш се. Защо, когато имаш хиляда кокошки, се издигаш, когато нямаш, се навеждаш? А кога човек се навежда? Аз се чудя защо хората при сиромашията се навеждат, когато нямат нищо на гърба си. При богатството да се наведе, разбирам, понеже е натоварен, естествено е, но сиромахът да се наведе, туй не разбирам.

Как си го обяснявате, че при сиромашията човек се навежда, а при богатството се издига нагоре? По някой път произнася ли ли сте думата сиромашия? Казвате: си. Какво значи сиромах?

СИ – Б
РО – С
МА
Х

Туй са главните букви на сиромаха. Я изпейте: сиромашия. Тя песен иска. Какъв глас да ѝ дадем на сиромашията? Ако вие не сте сиромах, щом вие не сте сиромах, вие нямате възможност да си дадете нещо. Само на сиромаха може да дадете нещо. Само богатият може да даде. Богатият няма възможност да вземе, но има възможност да даде. Само богатият може да даде. Си как да го пеем? Трябва да се създаде една песен за сиромашията. Представете си, че имате една малка капка. Тя е безопасна. Имате една капка, си, водна капка. Тази малката капчица малките мушици считат едно благо, но милиони такива капки на едно място стават опасни: в тях човек може да се удави.

Казвам, сиромашията какво съдържа в себе си? Кои хора са активни, сиромасите или богатите? Има две понятия за сиромашията. Вие вземате сиромашията като болезнено състояние. Болест и здраве. Астрологически винаги обвиняват Сатурн. Каквото нещастие стане в света, казват: „Сатурн.“ Сатурн хабер няма. Хората казват: „Сатурнов тип“ – който е виновен, но той не е виновен. „Има нещо в тебе сатурново.“ Че какво може да се сърдите на един сатурнов тип, който може да разсъждава философски? Какъв тип е сиромахът? Хороскоп ако ѝ направите, на сиромашията, какъв тип е? Богатството какъв тип е? Аз наричам учен човек онзи, който може да се справи със сиромашията и богатството. Като срещнеш, знаеш как да се справиш.

Да разбираш езика на сиромашията. На какъв език говори сиромашията? На всичките хора говори, всички хора познават сиромашията. И богатството е познато. Има едно естествено положение на богатството, то е благо. Има едно неестествено положение на богатството. Ако ти си сиромах, има една сиромашия, която е ужасна. Сиромах си – нямаш никаква добродетел, то е сиромашия. Богат си – имаш добродетел. Може ли да продадете добродетелта за нещо? Думата добродетел може да я

преведете някъде. Кое е добродетел в света? Туй, което не може да се продава. Що е добродетел? Туй, което не може да се продаде, то е добродетел. Туй, което може да се продаде, то не е добродетел. Значи сиромашията има една добродетел, която не може да се продаде. В това седи всичката сиромашия.

Сега в какво седи качеството на богатия? Какво има богатият? Вие вече имате понятието за сиромаха. Сиромахът има една добродетел, която не може да се продаде. Сиромашията не може да я продадеш. Сто пъти доброто да продадеш, и може, щом го продадеш, погледнеш, пак дошло. Казва: „Никъде не стоя.“ Не седи никъде. Хората, на които си го продал, казват: „Не седи вкъщи, ще се върне при тебе.“ Но доброто турете на работа, може да работи. На сиромаха там е всичката мъчнотия, че той не знае езика на доброто. Доброто, като не го туриш на работа, то те мъчи.

Сега всички вие се мъчите от какво? От две неща се мъчите. Всички вие се мъчите от доброто. Как ще докажем, че се мъчите? Аз без да ви говоря, за втория път докажете ми как се мъчи човек от доброто. Гладният, като не може да яде, как се мъчи от яденето? От яденето се мъчи. Гледа яденето, не може да го яде. Представете си, че ръцете са свързани, пред вас има хубаво ядене, три–четири дена не сте яли. Яденето пред вас седи, вие не можете да го ядете. Защо вие се мъчите? Нямате възможност да го ядете. Всички вие се мъчите, имате желание, вързани сте. Има нещо, което ви мъчи, считате известно благо, пък нямате възможност. Но то са предположения, че нямате възможност. Туй, което виждаш, може ли да го постигнеш? Слънцето, което виждаш, може ли да го постигнеш? Светлината, която приемаш, тя е дошла при тебе, но ти не искаш да знаеш какво има слънцето. Каква ще бъде разликата, ако гледаш слънцето и си тук, на земята, и ако си на самото слънце? Каква е разликата?

Вие всички се намирате в едно положение, което не е ваше. Вие сте като войници, на които заповядват: „Наляво, надясно…“ „Наляво!“ – наляво. „Надясно!“ – надясно. „Направо!“ – направо. „Стой мирно!“ – седиш. „Тръгни!“ – тръгнеш. Като войници постоянно ходите. Сега дишате, не сте господари. Ако дишаш, приятно е, ако не дишаш, ще се мъчиш. Ако гледаш, ще ти бъде приятно. Ако слушаш, ще ти бъде приятно, ако не слушаш, ще ти бъде неприятно. Ако работиш, ще ти бъде приятно, ако не работиш, няма да ти бъде.

Казвам, при сегашните условия трябва една нова философия, с която трябва да започнете. Да започнеш науката сиромашия – С.

Имате с. Какви черти има с-то? Има две страни. Какво означава плюсът? Туй са задължения. Защо си станал сиромах? За да се научиш да работиш. Всеки, който е сиромах, той работи, да се учи да пее. Всички възможности седят в сиромашията. То е курс, който трябва да минеш. Като минеш този курс, ти започваш като сиромах, свършваш като богат.

Тъй разгледана, сиромашията има смисъл. Разгледана сиромашията в нейното статическо положение – че нямаш пари, нищо не означава. Има ли някой от вас сиромах? Няма нито един. Вие още не знаете какво нещо е сиромашия. Вие говорите за сиромашията, но нито един от вас не е сиромах. Толкоз време ходя да търся сиромашията, не съм намерил още сиромах човек. Намерил съм актьори да играят, колкото искаш, облечени в какви ли не скъсани дрехи, скъсани обуща, но не е сиромах. Или шапка няма, или риза няма. Това не е сиромашия. Вие имате един ум, трябва да го употребите. Сиромаси ли сте? Не сте. Имате един капитал, който трябва да обработвате. Че ти може да станеш богат само в една минута. Ти си силен човек, имаш сила. Имаш един богат милионер, хвани го за гърлото – на богатия отива всичкото богатство. Този ще го удуши. Една дума речи на този човек, че ако искаш, ще избавиш богатия. Онзи го души, кажи: „Остави този човек.“ Отмахнеш го. Някой души богатия. Иди, хвани го за ръцете, освободи го. Богатият ще ти даде богатство.

Вие имате едно неразположение. Защо не обяснявате психологически? Хванал някой от вас богатия за гушата и го души. Всяко неразположение, отчаяние, показва, че вашия богат го души някой. Защо не го освободите. Иде този, който го души. Кажи: „Какво правиш? Остави този човек.“ Освободете себе си, кажете: „Да се освободи човек.“ Освободете вашия богаташ, не го душете. След като го освободите, веднага ще се зароди желание, ще започнеш да мислиш. Туй, което наричаме психологически мисъл, то е моментът, когато си освободил богатия от някое голямо нещастие. (Към една сестра:) Олга, как освобождаваш твоя богат? „Пея.“ Пеенето отпосле иде. Най-първо, трябва да се воюва. Вие тупате богатия, сиромаха никой не тупа, сиромаха няма какво да го тупаш. Сиромах разбирам човек, който е свободен от всичко, няма какво да го тупаш.

Ако искаш да си починеш в света, трябва да станеш сиромах. Всичката философия в живота седи: ако искаш да бъдеш щастлив, стани сиромах. Няма нищо да те мъчи. Представи си сутрин – имаш хиляда кокошки, имаш хиляда патици, имаш хиляда прасета, имаш хиляда коне – като станеш сутринта, всичко туй закрякало. Сам трябва да се справяш. На кокошките трябва да даваш да ядат, на патиците, на свинете – всичко закрякало. Може ли да бъдеш свободен? Голямото безпокойство в света произтича от голямото богатство. Всички казват: „Давай.“ Сиромах ли си,

никой няма да те вика. Седиш спокоен, казваш: „Олекна ми на душата."

Сега казвате: „Все си е хубаво човек да има хиляда прасета." Едно прасе около сто килограма, колко струва сланината, не зная. Колко струва свинското месо? Трябва да знаете. Казвате: „Не употребяваме свинско месо." Парите употребявате ли ги? Но се интересувате колко върви златото. Грамът колко е? Сто и шестнайсет лева. Ами месото колко е? Ако някой път се отчаяте, искате да се самоубиете, яжте свинско месо. Щом ядеш, престане ти отчаянието. Отчаянието се лекува със свинско месо. Ще го опечеш на кебап хубаво, ще туриш малко лимон отгоре.

Да допуснем, че имате злато, имате и една бучка захар. Златото е от минералното царство, захарта е от органическото царство. По какво се отличават? Ако турите златото във водата, не се топи. Ако турите захарта, тя се стопява. Има нещо във вас, което се топи, пък има нещо, което не се топи. Туй, което не се топи, и то е добро, но трябва да знаете как да го употребите. Ако всичко се топи, зло е. Но ако всичко не се топи, пак е зло.

Да кажем, вие седите в себе си и сте недоволен. Захарта показва как можете да се освободите от вашето недоволство. Ти имаш известно недоволство, имаш някаква болест, имаш някакви препятствия. Захарта показва по кой начин може да се освободиш. А пък златото, и то се топи, но при друг случай. То във водата не се топи, но в огъня се топи, при хиляда и шестстотин градуса значи то се топи. Захарта показва при обикновения живот как да се справите лесно. Захарта е най-лесният метод за справянето с мъчнотиите. Златото показва как да се справяте с големите мъчнотии. Златото е огън. За да бъдеш силен, трябва да разполагаш със златото, при слабостта – със захарта. Сиромашията се занимава с какво? Със захарта. Богатият се занимава със златото, затуй го има – всичкото злато трябва да го превърне в работа.

И тъй богатите хора защо ги пращат в ада? Да се разтопи златото. Защо захарта я пращат във водата? За да се разтопи.

Та казвам, мисълта е един процес, както аз я разбирам. Ти си богат. Ти за да се освободиш от своето богатство, трябва температура. За да се освободиш от своята захар, трябва ти вода. Ако имаш несгоди в живота, от какво произтичат? Защото несгодите могат да произтичат от сиромашията. Несгодите може да произтичат от захарта и от златото. В живота имате такива състояния. Богатите хора навсякъде са изложени на голям страх. Един богат човек постоянно се страхува. Дето мине, го е страх, да не би да го претрепят заради богатството. Сиромахът ходи, никой не го претрепва, но вътре има разбойници, те го преследват, казват: „Дай ни от

твоята захар.“ Туй, което го мъчи, то са вътрешните разбойници, които захар искат от него. Външните разбойници търсят злато, а вътрешните търсят захар.

Кои търсят захарта? Децата. Значи вътрешните разбойници са децата. Вътрешните разбойници, това е водата, външните разбойници, това е огънят.

Когато имате една мъчнотия, вие ще може да я разрешите или чрез вода, или чрез живот, или чрез огън (това е човешкият ум). То е закон. Има известни мъчнотии, които може да ги разрешиш чрез ума си, има други мъчнотии, които може да разрешиш със сърцето си, има други – с волята си. Да допуснем сега, че вие имате едно мрачно настроение, толкоз мрачно, че животът се обезсмисля, казвате: „Не ми се живее.“ Даже сте имали такива задачи. Няма някой от вас, който да не е имал. Казват: „Не ми се живее.“ Какво разбирате под думата не ми се живее? Същото нещо е, когато някой каже: „Не ми се работи.“ Защото животът сам по себе си е великата работа, единствената работа, която е дадена на хората – да живеят. Другите работи отпосле се явяват. Как ще се справите с онова мрачно настроение?

Един малък опит. Дават ви на езика нещо стипчиво или нещо горчиво. Как ще се справите с горчивината? Плюеш, плюеш, като изплюеш, горчивината ви замине. Ти не искаш да плюеш, но ти искаш, не искаш, плюеш – очисти се горчивината. От горчивината ще се освободиш, като плюеш. А с отчаянието как ще се справиш? Направете един опит: ако ви заболи някой път коляното, плюйте най-малко сто пъти, вижте какво ще стане. Като ви заболи коляното, никакъв компрес не туряйте. Започнете да плюете. Като плюеш три–четири пъти, ще оздравее коляното. Сто пъти като плюеш, ще стане една промяна. Щом ви заболи коляното, търсите лекар. На лекаря ще хванете превозно средство, да разбере какво е на коляното. Той ще каже: „Известно възпаление има там.“ Станало някакво възпаление – ще предпише някаква рецепта с някакви мазилки на коляното. Някой път оздравее, някой път не оздравява. Българите лекуват заболялото коляно разно. Какво ти коства сега да плюеш на коляното си отгоре? Христос като дойде и един сляп като Го срещна, Той плю на земята, направи кал, намаза очите на слепия и му каза: „Иди се измий.“ Изми се човекът и прогледа. Ако не беше плюл и не беше намазал очите, и не беше му казал да иде да се умие, щеше ли да прогледа?

Вие всички сте майстори на плюенето. Няма някой от вас, който да не е плюл. Броили ли сте някой път колко пъти на ден плюете? Има ли ден никак да не сте плюли, да прекарате целия ден, без да плюете? Колцина от

вас има да не плюете цял ден? Ще забравите и ще плюете. Не искам да ви отучвам, ще ви създам нещастие. Благодарение, че плюете – ако не плюете, работите щяха да се влошат още повече.

Казвам, това са процеси. Процесите в нас съществуват, показват на всинца ви начини, по които може да се освободите от известни несгоди, които съществуват в света. Една несгода има, която вие не знаете, едно нарушение има в мисълта ви. Например някой, като не знаеш как да говориш, може да си причиниш неприятности. Един приятел имаш, кажеш една дума не намясто, веднага се зароди едно противоречие. Някой път в тебе се зароди едно противоречие, понеже си казал нещо, което е в дисхармония с битието. Ти си недоволен от живота и критикуваш, недоволен си от живота и казваш: „Защо е създаден светът? Защо да съм сиромах? Защо да съм болен? На мене ли се даде всичко това?"

Та първото нещо, спрете се върху една мисъл съществена, която е за вас. Задайте си въпроса на себе си какво искате, какво ви не достига. Искайте онова, което ви не достига. Всяко едно недоволство всякога показва, че има нещо, което не ти достига. Туй, което ти не достига, може да го добиеш по два начина по един естествен път. По един естествен път какво ви струва вас да кажете една хубава дума? Ако някой е сиромах и ме пита как може да стане богат, щях да му кажа така: „Ако живееш в София, посети днес сто души богати хора, мини само в кантората на някой банкер, богаташ. Погледни къщата. Всеки ден да посещаваш по сто души богати хора най-малко. И като ги видиш, да ти стане приятно – ти си вече кандидат." Ако някой от вас иска да стане учен, да посети на ден сто души учени хора, да посети къщите им и като ги гледа, да му е приятно, че са учени. Ако някой иска да стане музикант, да посети сто музиканти. Ако иска да стане поет, да посети сто души поети. Не зная в България има ли толкова поети. (Учителят пее). Я сега да изпеем: „Си…" Повишен ли е тонът на сиромашията, или е понижен? Какво означават ниските тонове? (Учителят пее:) „Си-ро-мах, сиромах, сиромах, -мах, сиромах, сиромах, -мах, -мах, сиромах, сиромах, сиромах."

Ако си сиромах, неразположен си, ти туряш в сиромашията нещо, което не съществува. Ти си го измислил това нещо. Трябва да го разтопиш. Направи сиромашията като средство за богатството. Ти, като намериш богатството, ще може да го оценяваш – сиромашията ще образува онзи път, да идеш до богатството. Ако нямаш сиромашия, няма да можеш да използваш и богатството.

Благодари, че си сиромах. Като станеш богат, пак благодари, дръж в ума ти сиромах пак да станеш. Като си сиромах, да имаш за идеал да станеш

богат. Като си богат, да имаш за идеал да станеш сиромах. И двете неща трябва да ти бъдат идеал: идеалът да е сиромашията, идеалът да е богатството. То е естественото положение – да желаеш и сиромашията, и богатството. То е кръгът на движението.

В сиромашията трябва да бъдеш щедър. Ако ти си сиромах, в сиромашията трябва да се научиш на щедрост. И в сиромашията трябва да се научиш да работиш. Щом се научиш да бъдеш щедър, щом се научиш да работиш, ти богат ставаш.

Онзи, който не знае да пее, трябва да работи целия ден, да се упражнява. В пеенето има меки тонове, с които трябва да намажеш хората. Някой пее, но не може да ги намаже. Един тон може да бъде много чист, но да няма мекота в себе си, дава само едно отражение. Една картина може да бъде приятна, само е едно отражение. Меките работи са, които предават друго нещо. Мекият човек има едно качество, че има една възможност. Той дава нещо от себе си. Ако ти не омекнеш, ако си корав, на коравината трябва да дойде огънят, да смекчи тази коравина. Ако си мек, трябва някой път да станеш по-твърд. Твърдостта е едно постоянно качество. При дадени условия човек трябва да бъде твърд, при дадени условия трябва да бъде мек; при дадени условия трябва да бъде сиромах, при дадени условия трябва да бъде богат.

Сиромах ти трябва да бъдеш – когато възприемаш нещо, да слушаш. Сиромах трябва да бъдеш, когато слушаш някой концерт. Като слушаш, само възприемаш. Като се върнеш дома, прави всичката своя критика. И в живота възприемай живота тъй, както е. Слушай живота, каквото виждаш, да се радваш на това. Това е за този, който разбира.

Някои хора казват: „Оголяхме." Докато човек не оголее, човек не става. Но все таки човек се ражда с една мантия. Като се роди, вземат му царската мантия, събличат го, и тогава майката го обвие с една обикновена дреха, казва: „Да се подчиняваш. Каквото ти казвам, ще слушаш. Ти си голям аристократ. Каквото ти заповядвам, ще мълчиш." Детето има право само да си поплаче по някой път. Майката започва с монархия и постепенно свършва с демократизъм, оставя го свободно.

Най-първо, всяка мисъл ще я ограничите. Ограничете себе си. След започване на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите постъпки, да им давате свобода. Вие им дадете свобода, после ги ограничавате. То е естествен закон. Най-голямото ограничение ще туриш в началото. Природата започва с туй ограничение на сиромашията, казва: „Ограничи себе си до минимум. След туй започни да даваш на себе си свобода, всеки

ден по малко, по малко, докато станеш напълно свободен.“

Та мислете върху закона за освобождаването – или водата, или огънят.

Хубаво е да направите едно стихотворение за сиромашията и за богатството, но няма да ги мажеш с червена боя, никаква гарнитура няма да туряш. Копринени дрехи ще туряш, златни, но да не са позлатени. Брилянти ще им турите, но не стъкълца. Сиромашията като дойде, трябва да ѝ турите една царска мантия.

Сега кои са съществените неща, които остават? Вие трябва да се освободите от вашите стари методи, които вие имате.

Вие, когато ви са студени ръцете, как се лекувате? (Учителят духа на ръцете си).

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Десета лекция на Младежкия окултен клас
15 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_12_17 Аз, ти, той
утринно слово

АЗ, ТИ, ТОЙ

11-то неделно утринно Слово
17 декември 1939 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.
Духът Божи.

Когато човек постъпва в училището, каква е неговата цел? На земята, когато човек постъпи в училището, иска за няколко години да свърши и да стане чиновник. Ще свърши 4 отделения, прогимназия, гимназия, университет и после, върху някоя специфична наука, и след това минава за учен човек. Но вие, както сте се хванали в училището на живота, то не се свършва. Някой свършва за 5 години, умира. Способен човек, дойде и за 5 години свършва. Друг даже и за една година свършва, други за десет години. А пък някои от вас сте на 45 години и не сте го свършили. Някои искате да живеете 70 години, 80 години и пр. До 120 години се позволява. Предметите на всяка година се различават и всеки ден не трябва да учите едно и също нещо.

Каква е целта на един цигулар, който свири на цигулка? Нашият брат Симеон, толкова години свири, какво е придобила цигулката му? Придобила е нещо, тя се е пооблагородила. След време, тя ще струва повече пари отколкото по-рано. Цигулката свири. И човекът е едно същество, чрез което Бог се проявява. Важното в живота е Бог да се проявява в него. Цигулката, ако седи така, не може да се облагороди. И като свири, въздухът, който минава през нея, тези трептения, постепенно облагородяват цигулката. Даже, ако взема цигулката на този брат, той ще заболее, той трябва да я пази. Тя е възлюбената му. На един цигулар се е развалила цигулката му. И той отишъл при един италиански майстор да я поправи. Последният взел ножа, извадил дъските, разглобил цигулката и цигуларят припаднал. Като че този нож е минал през самия цигулар. Има нещо тясно свързано между него и цигулката.

Какъв е смисълът на живота? Както цигуларят трябва да свири на

цигулката, така и чрез човека, Бог постоянно се проявява. И постоянно, като се проявява, ние придобиваме нещо.

И после песните не трябва да бъдат еднообразни. Не трябва една и съща песен да се свири постоянно. Не, разнообразни песни трябва да се пеят, от всичките родове. Трябва да има слънчеви песни, които носят живот, меркуриянски песни, които носят практичност в живота, венерини песни, любовни, с чувство. После земни, да дадат съдържание; после юпитеровски песни, да изразят благородното; лунни песни, с въображение, мечтание; после сатурнови песни, интелектуални. Сатурна не можеш да го лъжеш, той е критик. После имаш нептунови песни, уранови песни и още много други песни.

Сега, каква е една меркуриянска песен? Работите ти не вървят в света, понеже нямаш меркурянски песни. В любовта не ти върви, понеже нямаш венерини песни. На земята не ти върви, понеже нямаш земни песни. Основният тон на земята е Фа. Като не можеш да вземеш Фа, не ти върви. Или да кажем, че не разбираш песните на луната. Нали сте били млад. Вечерно време младите се разхождат, гледат луната и пеят тези песни. Някой ще каже: „Това са глупави работи." Всяко неразбрано нещо е глупаво. Ако ти не си разбрал, защо си дошъл на земята, глупава работа е. Ако не знаеш, как да мислиш, глупава работа е. Ако не знаеш как да чувствуваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да постъпваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да седиш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да си починеш, глупава работа е.

Хубаво, глупавите работи, трябва да станат умни. Не че в света има глупави работи. Всички неща, които Бог е създал, са добри. Но ако ти не знаеш, как да употребиш онова, което Бог е създал, то става глупаво. Например, едно благо е човек да яде, но ако знаеш, как да ядеш. Но ако някой път ядеш много малко или много повече отколкото трябва, тогава и двете неща са вредни. Някои икономисват. Казват: „Да не ям много." А пък други ядат много. Ще ядеш толкова, колкото трябва, че нищо да не остане в тебе. Всяко нещо да си отиде на своето място. И всички дисонанси произтичат от онова незнание.

Често вие се смущавате вътре в ума си. През вас минават някои мисли, които не са верни. Но те така се налагат на вас, та вие мислите, че те са верни. Например, представете си един човек, който е женен и мисли, че жена му ходи някъде. Налага му се тази мисъл, че тя ходи някъде. Че тя ходи, ходи. Че Господ и е позволил това – дал и е крака. Че гледа, гледа. Бог и е дал очи да гледа. Че слуша, слуша. Той казва, че има факти и си вади логически заключения. Той си мисли: „Тя е ходила, къде е ходила?

Гледала е. Къде е гледала?“ и пр.

Всеки човек е дошъл на земята, за да гледа нещо. Той не е дошъл да бъде сляп. И ако имаш една жена и тя ходи, ти се радвай, че тя ходи. Защото, ако не ходи, лошо е. Я да стане като някое кюпче и да и носиш дърва, и тя да казва: „Я дай това, дай онова.“ Кое е по-хубаво. Да ходи или да седи като някое кюпче?

Та казвам: Първоначално религията, като наука, духовния живот, като наука, те си имат вътрешен смисъл, който трябва да се изучава. И никой път човек не трябва да спира върху известни положения. Има много примери, създадени в света, но един пример, ако не се разбира, той няма смисъл. Например, ти казваш, всеки един от вас казва: „Обичам Господа.“ Но в тебе се застъпва една мисъл, на която ти не си господар, ти не можеш да я облагородиш.

Харесваше ми се един лекар в Пловдив. Няма да му казвам името. Той замина за онзи свят. Харесваше ми неговото стоическо търпение. Той имаше няколко деца. Беше свършил в Америка. Чете една книга и децата му се качили отгоре му – едно на рамото, друго на врата, трето му тегли ушите. Теглят му мустаците, брадата, а пък той чете философски. Като Сократа. Той казваше: „Ще се научите, но като мен трябва да станете.“ Той може да стане, да плесне по една плесница на това, на онова дете, да се разфучи из къщи, но той ги погледа и си седи. Аз му чета мисълта. Той си казваше: „Хак ти е. Ти, ако не искаше тези деца да ти се качат на гърба ти, не трябваше да се жениш. Но ти имаше идеята да се жениш, сега носи тези деца на гърба си да ти теглят ушите.“ Тези деца, като му барат ушите, искат да кажат: „Като твоите уши искаме да имаме“. Като барат носа му казват: „Като твоя нос искаме да имаме.“ Като се качват на гърба му, казват: „Да имаме като твоя гръб.“ Аз му казах после: „Много добри деца имаш.“ Той казва: „Много са добри, но трябва да ги търпя.“ Не им се сърди. Казваше: „Каквито са палави, аз бях едно време палав. Та моето си е дошло при мене.“

Казах му: „Какво възпитание им даваш?“ – „Аз сега им давам свободно възпитание. Нека да се качват на гърба ми. Като си замина, няма да се качват на гърба ми. И ще кажат: Де е татко, пак да му се качим на гърба!“а

Та казвам: В този човек имаше една хубава черта, едно разбиране. Той казваше: „Тези деца са за мене, както за Сократа жена му. Сократ имаше една жена, която го възпитаваше, а пък тези деца мен възпитават. Уча се да се концентрирам. Те се качват на гърба ми, дърпат косите ми.“ А пък той не иска да знае нищо и си чете. Като че някои мухи са кацнали.

Дойде една лоша мисъл в тебе. То е едно дете. Качва се на гърба ти. Ти казваш: „Тази лоша мисъл откъде дойде.“ Какво трябва да прави човек с една лоша мисъл? Вие искате да изпъдите една лоша мисъл. По никой начин ти не можеш да изпъдиш една лоша мисъл, или едно лошо желание. Това е невъзможно, защото и лошото и доброто имат еднакъв произход. Те произхождат от един и същ извор. Две ризи, които са тъкани от една и съща жена и шити от една и съща жена, едната от тях, която е носена, става оцапана, а пък другата, която не е носена, остава чиста. Коя е причината? Едната е употребявана. И едната, и другата имат същото качество. Само че, едната като е носена е оцапана. Това, което е оцапано, наричаме зло, а пък това, което не е оцапано, наричаме добро. Това е само за изяснение. Следователно, какво се изисква за една лоша мисъл? Ще я извадиш и ще я туриш в коритото и ще я изпереш. И това, лошото, излиза от ризата и ризата стане пак чиста. Да ви приведа един пример. Допуснете, че имате един ученик. Пита го неговият учител, неговият професор и му туря единица. Този въпрос, за ученика, е свързан с икономически условия. Ако той получава все единици, няма да може да свърши училището. И тогава парите, които харчи, ще отидат напразно. И тогава ученика се опълчва срещу учителя. Къде е лошавината? Лошавината е единицата, тя седи в ума на ученика. Учителя чувствува, че този ученик е неразположен. Какво се иска? Като тури на тази черта половин кръгче и това лошото разположение на ученика се сменя. Единицата става шест. С всички ваши погрешки така да се направи, да се направи шест. Но учителят седи и казва: „Не е справедливо.“ Значи справедливо е да се тури единица, а не е справедливо да се тури една крива линия. Като напише единицата, с това учителят ще покаже ли, че ученикът не е даровит? Единицата показва ли, че ученикът не е даровит? Ни най-малко не показва. Учителите се лъжат като казват, че единицата показвала, какво ученикът е неспособен. И като тури шесторката, пак не показва. Те са относителни неща. Ти на способния ученик и хиляди единици да му туриш, той е способен. А пък на неспособния, хиляди шесторки да туриш, пак е неспособен. Учителят трябва да бъде справедлив. Понякога вие какво слагате? Някой път вие си туряте единица. А пък някой път си туряте шесторка. И когато си турите единица, вие мислите, че сте неспособни. А когато си турите шесторка, мислите си, че сте способни. Като си турите единица, това показва, че сте вложили единица енергия. Например, някой дойде при мене и работи десет часа. По 10 лв, на час правят сто лева. Ако работи един час, давам му 10 лева. Да допуснем, че турям по един лев – единица. Ако работи два часа, получава два лева – двойка, две единици. Ако работи три часа, получава три лева и т.н. до 10 лева. Това показва сега енергията, която сме употребили в дадения случай. Учителят е констатирал колко време е работил ученика, а

пък това е важното. Следователно, ученикът трябва да каже: Работих малко и малко ми дават. Много работих и много ми дават. Несправедливостта на ученика седи в това, че като работи малко, много да му се плати. Несправедлив щеше да бъде учителя, ако ученика работи 10 часа и да му тури единица.

Сега, навеждам тези примери за нещо дълбоко. Вие имате един ум и трябва да имате един начин за разбиране на вашия ум. Вие имате едно сърце и трябва да го разработите. Вие имате една воля и трябва да я разработите.

Защото, след като влезете в невидимия свят, дето хората са по-учени, отколкото на земята, няма да ви дадат задачи, които имате на земята, а други задачи. А и възвишените същества, които слизат на земята, почват да разрешават земни задачи. Всички земни задачи, вие разрешили ли сте? Не. Например, вечерно време, като се легне, как трябва да се спи? Някои си сгънат колената, някои сгъват ръцете. А пък правилното е, че ще простреш прави ръцете и краката си – няма да ги сгъваш. Щом сгъваш краката си, имаш противоречие, сгъваш добродетелите си. А пък щом сгъваш ръцете си, имаш противоречие в правдата. А пък щом си изкривяваш врата, дишането ти няма да бъде правилно.

Някой път направите опит, една цяла седмица да спите без да сгънете ръцете и краката. И както сте си легнали, така да станете, без да се обърнете. Не се изисква цяла година да правите този опит, но поне няколко дни. Вие ще направите едно възражение, ще кажете: „Както ми дойде." „Както ми дойде" – това е един неорганизиран свят. Най-първо, ако искаш да научиш истината и доброто, трябва да турите главата си към северния полюс, а пък краката към южния полюс. Иначе не можеш да научиш истината и доброто. Ако искаш да разбереш, какво нещо е правдата, трябва да обърнеш главата си към изток, а краката си към запад. Някои от вас спите към изток, а пък някои от вас, главите им са обърнати към запад. Изобщо в България всички, които са заминали на онзи свят са с главите към запад и с очи към изток. Турят им главите на запад, за да дойдат пак на земята. Сега тези работи не са много съществени. Западът, това подразбира един неорганизиран свят, изток е един свят, който сега се организира. Север е светът на свободата, а пък юг е свят на доброто. Ти не можеш да опиташ благата на земята, ако не разбираш закона на доброто. Ти не можеш да опиташ свободата, ако не разбираш законите на справедливостта. Защото, за да бъдеш справедлив, ти трябва да изучаваш Божията справедливост.

Сега има война между Русия и Финландия, има война между англичани и

французи с германци. Мислите ли, че това е произволно? Мислите ли, че Господ, който е създал света, Той ще остави в Неговото Царство да има анархия? Не. Това е един опит на хората във войната. Хората се учат във войната на отричане и самоотричане. Понеже тези хора не са искали доброволно да се пожертвуват, сега Божия закон ги кара насила да се пожертвуват. Житното зърно ще го питат ли, когато го изкарат от хамбара? Българинът ще го хвърли на нивата и ще тегли отгоре му валяк. И ще го покрие. Зърното може да кряка колкото иска. Земеделецът му казва: „Моето желание да бъдеш на нивата. И като дойде идущата година, искам да видя, че си работил за мене. И ще дойда и ще те отрежа отдолу." Сега вие имате едно понятие, искате да имате Божието благоволение в света. Ти казваш: „Имаме право." Помнете едно нещо. Право има само онзи човек, който върши волята Божия, който търси царството Божие и който освещава името Божие. Другояче не можеш да имаш никакво право в света.

И тогаз да ви дам едно правило, какво трябва да правите сега. Някой път вие се молите. Ти казваш: Аз! Ти казваш: Аз съм.

Аз съм, който върша волята Божия.

Ти си, Който въвеждаш в Царството Божие. А пък

Той е, Който освещава името Божие.

Аз съм, Господи, който върша Твоята воля. Ти си, Господи, Който въвеждаш Твоето царство в света. А пък той, Духът му е, Който освещава името Божие. Сега, какво е приложението. Вие казвате: „АЗ". „Азът" седи в това, да вършиш волята Божия, да постигнеш нещо. Ти искаш да бъдеш учен човек. Имаш право. Но ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вършиш волята Божия. Единственото същество, Което е учено в света, Което знае всичко е Бог. А пък ние сме само проявление на тази ученост. И ако вършим Божията воля, знанието на Бога ще се предаде на нас. И ние ще участваме в тази Мъдрост, която Той има в себе си. И ще ни я даде. В това отношение не трябва да имаме повърхностни понятия. Ти казваш: „Понеже сме дошли на земята, имаме право на всичко." Имаш право на всичко, но трябва да учиш, а пък учение без воля не може да бъде. Ти, ако роптаеш, това не е учение. Ропотът в света е безволие, е своеволие.

Като изучавате еврейския народ, ще видите, че евреите 40 години роптаеха в пустинята и какво добиха? Всичкото това поколение, което излезе от Египет, трябваше да се унищожи и да излезе едно поколение на послушание. Всички трябваше да измрат. От ония, които излязоха от

Египет, нито един не влезе в Палестина. И Мойсей не влезе там. Само Исус Навин влезе в обетованата земя.

И с вашите мисли е така. И с вашите желания и постъпки. Ако роптаеш, нито едно от тях няма да влезе в Царството Божие. И ако вашата мисъл не влезе, кое ще влезе тогаз? И как ще влезете?

Трябваше да дойде едно ново поколение. Новородените да станат герои. Понеже евреите, като стояха 400 г. в Египет, бяха станали страхливи като зайците. И имаше причини. Знаете ли на какви изпитания бяха изложени? И Мойсей ги научи в пустинята да бъдат смели и решителни. Там водеха един строг живот.

И вие минавате през пустинята сега. Вие не сте в ханаанската земя. Защо са тези страдания, казвате вие. Вие сте излезли от Египет. Там 400 години сте робували и сега излезнахте, и сте в пустинята. И наближавате към реката Йордан. Там има неприятели, които са наследници на Ханаанската земя. Трябва да воювате. Как ще придобием своята свобода? Казвате Бог ще оправи. Бог казва: „Трябва да се биете тук. Трябва да завладеете тази Ханаанска земя." Ако ти не знаеш как да мислиш, чувствуваш и постъпваш, ти не можеш да вършиш волята Божия и ти нищо не можеш да направиш.

Вземете един човек, който е облечен с власт, един началник, или един министър. Ако един началник иде при един банкер и му каже: „Трябва да дадете 10 хиляди лева," веднага той ще ги даде. Но ако ти отидеш, банкерът ще каже: „Нямам." Но ако отиде началникът, банкерът веднага ще намери 10 хиляди лева.

Ние постоянно изпитваме тези несгоди в живота. Ти си скържав, но като дойде една болест, че си на умиране, дойде началникът. лекарят е началникът. Той казва: „Има едно лекарство, но 15 хиляди лева трябва да платиш." Ти ги изваждаш и даваш. Дойде втори път и казва: „20 хиляди лева", даваш ги. – „30 хиляди лева", даваш ги. И всичко човек дава, само животът му да остане. Лекарят има право да вземе 20 хиляди лева или 10 хиляди лева и пр., стига да помогне. Но често лекарят вземе 10 хиляди лева или 20 хиляди лева и става, както в следващия пример. Един руски посланик, във време на царска Русия, заболял от апандисит. Направили му операция, взели му 60 хиляди лева и пак го умориха.

Та казвам, ние ще турим сега правилото: Не трябва да правим такива опити. Всеки един опит трябва да бъде сполучлив. Аз съжалявам само за едно нещо за вас, че вие се блъскате някой път. Аз ви гледам и знаете ли на

какво приличате? Има едно нещо, което не харесвам във вас. Или ще се изправите, или ще ви изправя. Вие приличате на пясъчни зрънца, турени в едно шише, че като го обърнеш, менят си местата. Един организиран свят не прилича на пясъка. Че какъв ще бъде живота ви тогаз? Както на брата, който искаше да живее 120 години, а пък замина на 70 години.

Защо ще отивате в другия свят сега, когато от невидимия свят слизат да помагат, а пък вие отивате за охолност горе. Сега не е време за онзи свят. Сега е време за този свят. Онзи свят е уреден, а пък този свят има нужда от работници сега.

Слушам някои да казват: „Мене ми дотегна вече, не се живее вече между тези хора." Че ти не си работил още за Господа.

И казва се в Писанието: „Елате да наследите Царството вие, които сте работили". Всички трябва да работят. Аз турям работата в най-високият смисъл. Не може да дойде благословение без да работите за Господа. Защо трябва да работите? Защото Бог е работил заради вас. Бог е работил за вашият ум, сърце, за създаването на вашето тяло. И срамота е от наша страна, ако ние не му се отблагодарим за всичко, което Той е направил, за хилядите благословения, които Той ни е дал през миналите векове. И сега трябва да му се отблагодарим за доброто, което ни е дал. Да имаме признателност.

Сега аз казвам, или ще се изправите, или ще ви изправя. Какво подразбирате вие под това? Вие когато оперете дрехите, какво ги правите? Те са набръчкани, защото не са гладени. Вземате една желязна ютия и ги гладите. Казват: „Трябва да се изправят." И ги гладите. Някой път, като ги гладят, ги поизгоряват. Но гледам вече са придобили тази опитност. И изгладената риза е по-хубава.

Някой път само светиите нямат право да гладят с ютия. Грешните могат да турят ютия. Стига светия да ти опере дрехите и това е достатъчно за тебе. А пък онзи, който не е светия, той трябва да тури ютия отгоре и той с това предава нещо на дрехата.

Та казвам: Чрез кого ще се предадат Божествените мисли? Всяка една мисъл, Божествена мисъл, трябва да мине през някой ум. Всяка Божествена, любовна мисъл трябва да мине през човешкото сърце. Всяко Божие благословение, трябва да мине през човешката воля. Ние сме носители на Божествените блага. От нас зависи, как да предаваме благата, които Бог изпраща на земята. И едновременно ние сме работници за себе си и работници за ближните.

Та най-първо трябва да обичаме Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила, за да можем да възприемем правилно благата, които Бог ни дава. Като не обичаме Бога, тези блага не могат да минат през нас. И после, трябва да обичаме ближните си. Законът е такъв. За да можем да предаваме това благо, което сме приели, трябва да имаме любов към ближните си.

Вие като ученици казвате: „Повярвахме." Не е въпрос за вярване. Сега е дошло време да обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си, за да може да приемете правилно Божиите блага. И трябва да обичате ближните си. И ближният трябва да ви обича, за да могат тези блага да се повърнат към вас. Трябва да се образува един кръг от Бога към вас, после от вас към ближния, от ближния към вас и да се повърне към Бога. Всяка една Божествена мисъл, чувство и постъпка ще мине по един кръг, ще мине през нас и ще отиде в света. И после ще се повърне пак към Бога, за да види Той, как ние сме извършили волята Божия.

Та като отидете в онзи свят, ще имате пред вас картината, как сте работили за Господа. Няма да има скрито покрито. Да допуснем сега, че във вас има едно неразположение. Някой път човек има една омраза. Омразата е една възможност. Тази омраза ти ще я свържеш с любовта. Ти не можеш да туриш омразата в действие, да извършиш едно добро с нея, ако не я облечеш с дрехата на любовта. Ако свържеш омразата с любовта, тази омраза ще се превърне в любов. И тази омраза ще почне да действува и да работи за тебе.

Сега ви казвам: Може да се сърдите комуто и да е, но когато се сърдите, да има справедливост, да има за какво да се сърдите. Като се сърдиш някому, кажи му, как седи истината. Кажи му, как трябва да живее той.

Аз ви говоря за подмладяването. Вие не може да приложите закона за подмладяването, ако не обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си. Ако обичате Бога с ума си, ще обновите мисълта си, ще я подмладите. Ако обичате Бога със сърцето си, тази любов ще обнови вашите желания. Любовта обновява. Тя е магическата сила. Ако вие не обичате Господа с душата си, онова възвишеното във вас не може да се облагороди. И ако вие не обичате Бога със силата си, вие не можете да приложите нещата, постъпките ви не могат да се облагородят.

Следователно, един човек, който с любовта си е облагородил своите мисли, своето сърце, своята воля и своите постъпки, този човек е влязъл в света на подмладяването. Тези неща трябва да ги знаете.

Един ден може да дойдете до едно състояние, когато краката ви и гръбнака ви не държат и почнете да мислите да заминете на другия свят. И знаете ли, колко мъчно е да се отива на другия свят? Знаете ли, колко е мъчно сега да отидете в Америка през океана? Мислите ли, че пътя е сигурен? Като някои мухи капят параходите от 4–5–6 хиляди тона и никой не обръща внимание. И ако тръгнете за онзи свят, целия път на живота е миниран. Има все мини. За да заминете на другия свят, трябва да дойдат най-малко три ангела. Един ангел ще ви носи на ръцете си и двама ще ви ескортират. Други ще ви нападат и тези двамата ще ви бранят. Ще има много неприятели, които ще ви атакуват от всяка страна. И благодарение на тези ангели ще минете през тази опасна зона, за да влезете в другия свят. И по някой път вие сте неразположени, защото ви атакуват лоши духове. И като няма кой да помага, загазите и хванат ви роби, затварят ви и вие стоите там с години. И казваш: „Аз не вярвам." В какво ще вярваш? Не че не вярваш, вярваш, но вярваш в злото. Едно време вярваше в добрите мисли, а сега вярваш в лошите. Едно време вярваше в добрите желания, а сега вярваш в лошите желания. Едно време вярваше в добрите постъпки, а сега вярваш в лошите постъпки. Ти казваш: „Не вярвам." Не. Обърнал си вярата на опаки.

Та казвам: Сега е време, тази година е година да свържете ума си така, както трябва с любовта, да свържете сърцето си с любовта, да свържете душата си с любовта и да свържете силата си с любовта. Това е богатството. Вие мислите, че жертвувате. Трябва да се пожертвува всичко, за да се придобие нещо. Малкото трябва да пожертвуваш, за да придобиеш голямото. Как ще станете наследници на небето и земята? Казано е: „Кротките ще наследят земята." Само тези, които са свързали с любовта ума си, сърцето си, душата си и силата си, ще наследят земята. На тях ще се даде за наследство земята. А после, ще им се даде и друго наследие, по-голямо. За да бъде човек кротък, той трябва да е станал господар на ума си. За да стане наследник на земята, трябва да стане господар на сърцето си, господар в любовен смисъл. За да стане наследник на земята, човек трябва да служи на душата си. На ума си трябва да бъде господар, а пък като дойде до душата си, трябва да и стане слуга. Също и на силата си.

Та едновременно господари в любовта, на ума си и сърцето и слуги на душата си и духа си. И тогаз Бог ще действува във вашия ум, сърце, душа и сила. И тогава няма да има неща невъзможни. Ще бъдете както Христос казва: „Аз и Отец Ми едно Сме". Христос казва още: „Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в мене, каквото искате ще ви бъде". Той казва още: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас".

Сега вие имате любов, но вашата любов е частична. Аз бих желал някой от

вас, който има пълната любов на ума, сърцето, душата и силата, да дойде при мене. Защото аз искам да срещна един човек. Все го търся и не мога да го намеря. Ще ми бъде много приятно. По този начин, ако дойдете, аз искам да дойдете.

Вие идвате при мене въоръжени. Нарязал се той. Всъщност, той никак не е въоръжен. Аз казвам: С такова оръжие не искам да идвате при мене. Ти се въоръжиш с любовта в ума си и тогава ще капитулирам пред тебе. Но ако идваш без любов, ще те набия на общо основание. Но ако идваш с любов в сърцето си ще капитулирам на общо основание. Ако идваш с любов в душата си, ще капитулирам, но инак, ще те бия на общо основание.

И на вас давам същото право: Който идва при вас без любов – бой. Който идва с любов, капитулирайте пред него. Това е правилото. С любов, като идва някой, там е Бог. Ще кажеш: „Да бъде волята Божия." Като не идваш с любов, никой не те е пратил. Ти си лъжец тогаз. Тази идея трябва да остане в ума ви. Любовните мисли, любовта, трябва да управлява вашите мисли и чувства. Любовта трябва да служи на вашата душа и на вашата сила. Апостол Павел казва: „Умолявам ви." На хора без любов не се моля. Като дойде до любовта, ще ви се моля. Но ако идете без любов, вие ще ми се молите. Да се разберем. Да се говори на един език, разбран. Никакви тълкувания и възражения. Аз не ги приемам, не ги търпя. Всеки един, който опорочава името Божие, той е нетърпим. И всеки един, който опорочава волята Божия е нетърпим. Не трябва да търпим нещо, което опорочава идването на Царството Божие. Трябва да дойде Царството Божие и неговата правда. Трябва да се изпълни волята Божия и трябва да се освети името Божие. Това е възкресението. Като стане това, вие ще възкръснете, ще оживеете. Няма да има смърт. Човек, който върши волята Божия, който търси Царството Божие и осветява името Божие, той не умира. Човек, който не изпълнява волята Божия, нито търси Царството Божие и Неговата правда и който не осветява името Божие, умира. Ако искате живота, той е в изпълнение волята на Бога.

И това е привилегия. Няма по-голяма привилегия от това да служиш на Бога и да изпълняваш волята Божия. Ако изпълняваш волята Божия и Бог ще изпълни твоята воля. Ако осветяваш името Божие и Бог ще освети твоето име. Ако пък не осветяваш името Божие и ти ще останеш без осветяване. Та ще оставите тези заблуждения, които има вътре във вас. Тайни заблуждения имате.

Сега, аз ни най-малко не искам да ви виждам хилави, болни, кашличави. Ни най-малко не искам да ви виждам сиромаси и недоволни. На човека не му е приятна сиромашията. Бих желал да сте сиромаси в едно отношение.

Обичам една сиромашия, да бъдете сиромаси в престъпления. И искам да бъдете богати с добродетели. Богати в мисъл, в сърце, в душа и сила. А искам да бъдете сиромаси. Да не споменавам обратното – в какъв смисъл да бъдете сиромаси. Казано е: „Блажени сиромасите". Този стих се разбира в следващия смисъл. Блажени ония, които нямат никакви престъпления. Блажени сиромасите, които нямат богатството на греха. Това разбирам в този смисъл. Да сте богати с грехове, това е най-голямото нещастие, което може да има в света. И тези грехове хиляди години ще ги горят в ада. В ада ще гориш. Горенето не е нищо друго, освен да се превърнат тези грехове в нещо. Хиляди години ще гориш, докато ти изкопчат твоето богатство, да го вземат.

В турско време, когато са идвали турците при някой българин, богаташ, вземали са веригите от огнището нагорещени и са ги турили на врата на чорбаджията. И последният веднага изваждал гърнето с парите. Той давал всичко, когато дойдела веригата на врата.

Та казвам: Не ни трябва богатство, за да не дойде тази верига на врата. И като дойдат тези бирници, ние ще ги пратим в банката. Ще им дадем разписка, ще им кажем: Всичкото наше богатство е вложено в банките. Ние нямаме нищо.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Мнозина сте свикнали с миналото. Някой път ви се вижда много трудно да изпълните волята Божия. Четете Стария завет. Гледайте евреите. Много упорит народ са били те. И Господ им праща един от пророците, и им казва: „Кажи им, или приемат, или не приемат. Те са дом отстъпнически. Но ти сине человечески, да не бъдеш един от тях. Ако и всички да отстъпят, ти да не бъдеш като един от тях. И да не се плашат от лицето ми."

Вие да не се плашите от лошия живот. Ще дойде лошият живот някога. Дойде ви някое лошо желание. Вие се изпоплашите. Всички лоши мисли и желания трябва да ги превърнете. Това са неща, които трябва да се разберат. Това е работата, която трябва да се извърши. Човек трябва да насади в своето тяло, ум, сърце и душа всички семенца, които Бог е вложил в него и като влезе в невидимия свят, да занесе благата, които Бог му е дал. Сега помислете, какво сте направили – нещо, което може да отиде с вас. Не че не сте направили, много работи сте направили.

И когато Христос видя онази вдовица, която тури само една лепта и онзи богатият, който тури голяма сума, каза: „Тази е турила всичко, каквото е имала, а пък онези са дали от преизобилието си."

Та казвам и на вас, прочетете от книгата: „Пътят на ученика“, беседата, която почва от 121 стр. „Братя в единомислие“. Не исках да ви говоря сега, а исках да ви чета от тази книга. Прочетете тая беседа през свободното време. Но казаха ми: „Ти им говори, а пък те нека четат.“ Ако вие не я прочетете, тогава аз ще я прочета. Сега аз говоря и вие ще четете. А пък ако не го четете, вие ще им говорите, пък аз ще го чета.

Аз ви говоря това, което е за нашето добро сега. Едно гениално разбиране го наричам това. Една връзка на вашия ум с любовта, с вашето сърце. Когото обичате да го обичате така, както себе си. Но най-първо ще обикнете Господа с ума си, със сърцето си, с душата си. И тогава всички хора ще ги обичате като себе си. Това е правият път. Ако така постъпвате ще ми благодарите, че съм ви дал един добър съвет. А пък ако не постъпите така, не искам после да ми се сърдите, че не съм ви говорил. Аз съм ви казал най-хубавите работи, които съм ги употребявал. Аз ги употребявам и сега.

Казват: „Кой си ти?“ – Аз съм човекът, който върша волята Божия. Ти кой си? – Ти си Онзи, Който въвежда в царството Божие и в Неговата правда. – Кой е той? – Той е Онзи, Който освещава името Божие.

Ако някой ме попита, ти кой си, ще му кажа:

Аз съм онзи, който върши волята Божия.

Ти си, който въвеждаш в Царството Божие.

Той е, който освещава името Божие.

Така че, нашата воля е, която ще извърши волята Божия. Кой ще въвежда в Царството Божие? Това е нашата душа. А пък кой ще е онзи, който ще освещава името Божие? – Това е нашият ум. С мисълта си именно трябва да осветим името Божие. Защото сърцето може да бъде чисто, само когато умът е чист и волята силна.

Та казвам: Тези тримата вътре в нас ще ги турим в едно. Тогава аз изпълнявам волята Божия, душата въвежда в Царството Божие и Духът освещава името Божие. Всички трябва да бъдем много внимателни, да не огорчим Духът по никой начин, защото с това се опетнява светостта на Божието име.

Ние ще изпълним волята Божия, нашата душа ще въвежда Царството Божие в нас и Неговата правда. А пък Духът ми ще освещава името Божие.

И тогава ние ще бъдем добрите работници, които Царството Божие очаква в света. Всички, които така мислят, трябва да дойдат и да работят за идването на Царството Божие. То иде, но трябват работници. Пролетта ще дойде, но трябват работници. Семена трябва да се сеят. И в хубавите условия, които идат сега, всички трябва да бъдете въоръжени с това, което ви казвам, за да може да привлечете благата, които Бог е дал, за да бъдете свободни, здрави, весели, да се подмладите. И в онзи свят като отидете, другояче е там. Този брат казва така: „Аз уредих всичко за своите“. Но не за своите ближни. И вие, като уредите вашите работи, уредете и работите на своите ближни. Казано е: „Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Няма да останете лишени от никакво благо. Ако работите за Бога, ще имате стократно повече, отколкото ако работите за себе си. Затова, ще работите за Бога, за да имате стократно повече отколкото, ако работите за себе си. Който работи за себе си, ще получи еднократно, а който работи за Бога, ще получи стократно.

Отче наш.

Аз и вие трябва да извършим волята Божия! Естествено, каквото вършите вие и аз ще го върша и каквото аз върша и вие ща го вършите.

1939_12_17 Идете в Галилея
неделна беседа

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ

„Отче наш"
„Събуди се, братко мили"
Ще прочета само няколко стиха от 28-а глава на Евангелието на Матея.
„Духът Божи"

Най-важното в живота е, че всеки иска да знае като се роди какво ще стане с него. Всеки иска да знае като умре какво ще стане с него. Като се роди, човек не помни раждането си. За умирането си предполага, че знае нещо, но пак не знае. Смъртта е по-неизвестна, а животът е по-известен, понеже живее вече. Казва се, че ще умрем, но за смъртта никой нищо не знае. Никой умрял не се е върнал. Аз не зная кой от вас, като е умрял, се е върнал. Че сте живели и живеете, това е факт, а че сте умирали, това трябва да се докаже. Разни са определенията за смъртта, разни са и определенията и за живота. Като не определяме живота, ний го разбираме по-добре, отколкото ако го определяме. Животът не може да се определи, понеже не се е проявил изцяло. Ний определяме живота на животните, на мушиците, на човека, но това не е целият живот, това е само проявление на живота. Всъщност философите разискват върху живота, но какво нещо е животът, не знаят. Ний можем да знаем само проявленията на живота. За да се определи проявлението на живота, и той има известни признаци.

Но човек, който мисли правилно, той никога не прави погрешка. Човек, който всякога чувствува и няма криви чувства, ний казваме, че живее правилно. Човек, който живее правилно, никога не постъпва криво. Щом постъпва криво, животът му не се проявява както трябва. Съвършеният живот изключва всички противоречия. Кажем ли, че сме нещастни, това не е живот. Противоречието не е живот. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил." Хората мислят, че като вярват в Бога, знаят какво нещо е Бог. Съвременната наука е дала една ясна представа за туй Същество, Което наричаме Бог. Едно време понятията на хората бяха много ограничени и сам Господ се проявяваше във въздуха, в бурите, в дълбочините на моретата. Но сега, като говорим за Бога, ние разбираме цялата вселена, в която има не само сто милиона слънца, но милиарди слънца. В тази вселена има не само милиони слънца, но и милиарди вселени. Има вселени, които ний никога не можем да видим. Нашите телескопи не могат да ги хванат още. В бъдеще ще могат да ги виждат хората. При това,

съвременната наука казва, че нашата Вселена се разширява. В продължение на сто милиона години тя ще бъде двойно по-голяма, отколкото е сега. Значи, животът ще расте. Това са философски разисквания за религиозните хора. Като се говори това, турците казват: „Акълъ зарар“ – [„Акълът ти да се вземе.“] Когато мисли много, турчинът иска да разбере нещата, но ако са сложни, не може да ги разбере. Неразбирането не е лошо нещо. Щом не разбираш нещо, ти трябва да си почиваш. Щом го разбираш, ти вече си готов да работиш.

Когато Христос отхождаше, дойде до едно място и като срещна някои от учениците Си, каза: „Радвайте се, че срещнахте Този, Когото бяха разпнали.“ Съвременните хора казват: „Това вярно ли е или така само се говори? Може да е някаква илюзия.“ В света съществуват реални неща и отражение на реалността. Илюзията не може да съществува вън от реалността. Щом илюзията съществува, тя е признак на реалността. Илюзията сама по себе си не може да съществува. Илюзията е сянка, а сянката е признак, че има реалност. Следователно сянката извън реалността не може да съществува. Заблуждението е също сянка на знанието, на ума. Следователно заблуждението извън ума не съществува. Само при ума може да има заблуждение. И лошите чувства съществуват, като проявление на сърцето. Та казвам: Даже когато имате лоши чувства, лоши настроения, радвайте се, че имате поне сърце. Значи, във ваша власт е да поправите вашето чувство.

Та казвам: Ние живеем в света и в нас има едно инертно същество, което ни прави постоянно недоволни. Обаче Бог не ни оставя спокойни. Защо? За да излезем от тази инертност. Често хората са мързеливи, не искат да мислят. За да ги застави да мислят, Бог им изпраща умствени комари, бълхи, дървеници, та като се почешеш малко, все ще поработиш. Той иска да ги застави, искат-не искат, да работят. И умрелия даже не го оставят на спокойствие. При него се прикомандироват от тези, малките червейчета и всеки започва да си взима по нещо, докато го разглобят. Погледнеш след десет години, нищо не останало от него. В края на краищата, от умрелите остават само мертеците, нищо друго. Реалността на човека, която според някои е неговото тяло, е една опаковка. Същността на тялото е невидима още. Ако ти видиш истинския човек, той е красив. Човек не е така грозен, както привидно изглежда. Вий не сте виждали още истинския човек. Няма какво да ви обяснявам.

Аз мога само да ви кажа, че зная какво нещо е красотата, понеже съм я виждал, а вие не сте я виждали. Тези картини на Христа, които виждате рисувани, това не е Христос. По красота Той е сто пъти по-красив от това, което виждате. Как може да се предаде тази красота? Как може да се

предаде красотата на праведния човек? Когато праведният човек вижда един грешен, у него не се явява желание да съди, но веднага вижда къде му е погрешката и му помага. Той може да му се оплаква, че жена му била лоша или че мъжът ѝ бил лош, или че децата били лоши, или че управлението, законите са лоши, но праведният казва: „Няма нищо, това са малки неудобства, един ден всичко това ще се уреди." Понеже вий сте пътници на Вселената, та сте попаднали при лоши условия, гдето светът не е организиран още, но ще се примирите и при това положение, понеже сте пътници. Едно време, онези пътници, които отиваха за Северния полюс, всичко ли им беше приятно? А ония, които се бият във Финландия при двадесет и пет–тридесет градуса студ, приятно ли им е? Какво ще правят? За своето отечество се бият.

Ще кажете, че войната е лошо нещо. Не, войната е благословение. За кого? За света. Войната е едно училище, което учи хората как да се самопожертвуват. Иска-не иска, насила ще се жертвува. Та, когато ние проповядваме на хората жертва, те казват: „Ние не искаме да се жертвуваме, ние трябва да си поживеем." Като дойде войната, ти, щеш-не щеш, ще се пожертвуваш за отечеството си. На кого главата пострадва, на кого кракът, ръката, окото, ухото, и след това ще им турят един кръст, че са се били храбро. Това е жертва само за страхливите. Но тук има една опасност. Съвременните хора искат да се бият, но не от убеждения, но от страх. Жертва, направена насилствено, не [по] убеждение. Ще кажете, че много струвала войната. И това нищо не значи. Колкото и да струва една война, това нищо не значи. Нали е да научи нещо човек?

Сега, не схващайте войната само в отрицателен смисъл. Има два вида войни. Има война да воюваш за любовта, има война и за безлюбие. Ти можеш да воюваш за мъдростта, но можеш да воюваш и за глупостта. Ти можеш да воюваш за истината, но можеш да воюваш и за робството. Това са противоречиви неща, които се различават. Щом воюваш за любовта, ти си неуязвим. Щом воюваш за безлюбието, всякога могат да ти откъснат крака, ръката. Щом воюваш за мъдростта и за истината, всякога си неуязвим. Щом воюваш за глупостта и за робството, всякога ще пострадваш. Дойде някой и казва, че са го ранили на бойното поле. Аз зная вече, че той не е воювал за любовта. Любовта е най-голямата война, на която всички снаряди отскачат и никого не раняват.

Ще кажете сега: „Та война ли е това, щом снарядите отскачат?" Ако преди две хиляди години биха се явили хора да ви говорят, че ще има аероплани, като сегашните, които ще могат да хвърлят бомби от високо на пет–шест хиляди километра, вие щяхте да кажете, че това е невъзможно. Ако би ви казал някой, че с аероплани ще се разхождате из въздуха, щяхте да кажете,

че е невъзможно. Значи, тогава възможността беше за птичките и за мушиците, а сега това е възможност и за хората. Значи туй, което днес е невъзможно, един ден ще стане възможно. Няма да мине много време и ние ще правим наблюдения в онзи свят. Не само това, но ще има наблюдения от Слънцето, от Юпитер, от Венера, от Сириус и от най-отдалечените планети. От всички планети ще се изпращат новини до Земята, ще се съобщават кой от кого е доволен и недоволен. Днес това са разкази от „Хиляда и една нощ“. Защо? Защото тия неща днес са невъзможни.

Аз се радвам, че не вярвате, защото ако вярвате, ще ви мръдне дъската. Тогава ще разправяте кой къде бил, какво видял, но като не можете да му обясните, ще бъде опасно. Всяко нещо, което човек не може да си обясни, става опасно. Тогава ще мязате на онзи философ, който пъхнал показалеца на дясната си ръка в дупката, която се образувала от палеца и показалеца на лявата ръка, и искал да го хване с дясната си ръка. Той се чудел къде отива този пръст, че не можел да го хване. Той отивал ту при един, ту при друг лекар, но всички му казвали, че не може да го хване. Но той си казвал: „Аз искам да го хвана този пръст.“ Най-после той отива при един американски психиатър – това било в Америка някъде – и казва: „Господин докторе, покажи ми един начин как мога да хвана пръста на ръката си.“ Докторът погледнал и му казал: „Лесна работа.“ Докторът съобразил тази работа и в момента, когато болният искал да хване пръста си, лекарят бързо пъхнал своя. Болният, зарадван, хванал пръста и казва: „Хванах го!“ И така човекът оздравял. Щом хване пръста си, веднага манията изчезва, нищо не остава в човека и той оздравява.

Често и ние, като хванем чуждия пръст, казваме: „Въпросът се разреши.“ Ако и в умствено отношение човек може да хване пръста си, това има смисъл. Човек иска да хване пръста си, но понякога не успява. Какво значи човек да хване пръста си и как може да го хване? Да хванеш пръста си, това значи да го владееш. Да го владееш, ти трябва да разбираш какви енергии изтичат от този пръст, от този Юпитер. Юпитер показва благородното, възвишеното, онова, което мисли. Човек се крие именно в този пръст. Ако отрежеш показалеца на човека, всичкото му благородство изчезва. Ако отрежеш палеца му, ти ще парализираш волята му. Волята на човека зависи именно от палеца. Ако го лишите от него, той ще остане без воля. Когато изучавате болестите, ще забележите, че хора, които заболяват психически, палецът им се изправя, не могат да го подгъват. Те не могат да чувствуват. Това е едно болезнено състояние. Значи дотогава, докато се движиш, докато чувствуваш, местиш пръстите наляво, надясно, нагоре, надолу, умът ти е на място. Щом не можеш да хващаш с него, щом не можеш да го движиш на всички страни, умът ти не може да функционира

правилно.

Сега, да не се плашат някои от вас, да не знаят какво да правят. Тези психически състояния са резултат. Те са предметно учение, създадено за онези възвишени същества, които са устройвали света. Те са създали света за нас, да има какво да учим. Вземете, например, човешката ръка. Какво ли не е написано в нея. Цялата ви съдба е написана в нея. Всичките ви желания, мисли, копнежи, са написани на ръката. Всичко е написано на дланта. Съдбата на жената е написана на дланта, а на мъжа – отгоре. Жената е вътре, а мъжът е отгоре, гдето са космите. Космите са антени, с които се домогва до причините, които създават явленията на външния свят. Значи, мъжът черпи знанията отвън, а жената – отвътре. Затова ръката отвътре е гладка, на дланта. Жената си служи и без антени, а мъжът без антени не може. Мъжът има доста антени. Някой път жената си служи с ноктите, с които дава съвети. Тя учи мъжа как да използува антените на ръцете си.

Сега, аз не искам да ме разбирате криво. Аз говоря за жената в красив смисъл. Жената е най-красивото дете, което човек някога е родил. Жената е най-красивото дете на Адама. А пък Адам е най-красивото дете, което Бог е направил. Сега, по какво се различават? Адам е най-красивото мъжко дете, което Бог е създал, а жената е най-красивото женско дете, което Адам е родил. Не мислете, че сегашните жени са все от Адама родени. Вие от реброто ли сте родени? От дървото на познаване доброто и злото яли ли сте? Предполагате, че сте яли. Сега вие имате съвсем друго понятие по тия въпроси. Знаете ли какво значи Ева? Тя е дъщеря на Иехова.

Аз не искам много да говоря по този въпрос, той е свещен въпрос. Когато човек рече да говори за свещените работи, той се опорочава. Мнозина, като говоря за тия работи, те ги турят в смешна форма, като подигравка. Това не е хубаво. Има неща, за които човек не трябва да се смее. Не е позволено да се подигравате с Любовта. За глупости можете да говорите колкото искате, но дойдете ли до любовта, това е свещено място. Ще събуете обущата си, защото мястото, на което стоите, е свещено. И съвременните хора, когато отиват при любовта, трябва да събуят обущата си. Те ще бъдат боси, гологлави, без ръкавици. Те трябва да бъдат само в една хубава дреха, в която да се явиш пред Господа. Казва се на Моисея: „Изуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Къпината, която гореше, е любовта, която се проявяваше. Трябва да внесем в себе си онова свещено чувство на любовта. Съвременните хора нямат онова свещено чувство, с което да уважават и обичат душата си. Всеки човек има нещо свято в себе си. Като дойдем дотам, трябва да събуем обущата си. Време е да престане всеки спор, всяко недоволство в човека. Отвън можеш

да бъдеш недоволен колкото искаш, но като дойдеш до душата си, ще чуеш този Божествен глас: „Събуй обущата си." Когато Христос срещна тези, обезсърчените, каза им: „Радвайте се!" Какво заключение можем да извадим за Христа, докато беше още на Земята? Той се движеше между всички хора, и грешни и праведни, и правоверни, всички еднакво Го виждаха. И до днес всички еврейски свещеници, равини, спорят за Христа, какво ли не говорят за Него, но след възкресението положението се измени.

Съвременните християни казват: „Никой досега не е видял Христос." Който не Го обича, не може да Го види. За да Го видиш, трябва да Го обикнеш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, и с всичката си сила. Само тогава ще Го срещнеш и ще Го видиш. Казвате: „Къде е Христос в света?" Христос не иска да се показва пред хората. Той казва: „Аз бях между хората, но Ме разпънаха на кръст, втори път не идвам вече на такова угощение. На такива угощения Ме няма вече." Мнозина искат Христос да се въплоти и втори път на Земята. Не, нещата не се повтарят. Според индуската философия, вярва се, че на всички триста и шестдесет милиона години Бог слиза на Земята, за да изкупи света. Това са твърдения, които са известни само на адептите. Когато Бог слиза на Земята, за да изкупи греховете на света, това е едно от великите дела в битието. Само тогава Бог става известен на хората. Когато Христос слезе на Земята, Той беше проявление на Бога. Когато се намери пред голямо страдание, Христос каза: „Ако е възможно, да Ме отмине тази чаша." Но понеже знаеше, че не можеше чашата да Го отмине, Той каза: „Господи, нека бъде Твоята воля."

Казвам: Ние, които сме се явили в света, какво е нашето предназначение? Предназначението на сегашните хора е като това на Моисея, да видите горящата къпина. Предназначението на сегашните хора е да видят не този Христос, Който беше на кръста, но този Христос, Който е победил смъртта, Който възкръсна и живее, Който е изявление на Бога. Апостол Павел казваше, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си. Любовта примирява хората. По отношение на любовта има много противоречиви разбирания. Според някои любовта е едно глупаво чувство. Това не е вярно. Няма по-свещено нещо от любовта. Когато любовта се прояви в душата на човека, животът се осмисля. Само при любовта всички неща са възможни. Всичко, каквото желаеш, можеш да постигнеш при любовта. При любовта не можеш да желаеш неестествени неща. Всичко онова, което желаеш, при любовта е свещено, чисто, свято, възвишено. Извън любовта обаче, законът е друг. Извън любовта човек не може да бъде силен, не може да бъде щастлив. Без любов няма щастие. В любовта всичко е постижимо. Сега аз не говоря за онова, което вие сте постигнали. Аз не

говоря за онова, което не е продиктувано от дълбок вътрешен стремеж. Вие искате да отидете в другия свят да видите Бога. Без любов това не може да стане. Ако любовта не подпише вашия паспорт, вие не можете да отидете в другия свят.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в думите ми. Вие можете да имате обикновени вярвания, но не мислете, че вашите вярвания са много високи. Аз не бих желал да имате убежденията и вярванията, които хората имаха преди четири хиляди години. Не бих желал да имате постиженията на тия, които се покланяха на своите истукани, на своите идоли. Но ние благодарим на тия хора, които са минали през големи страдания и са се освободили от много заблуждения.

Сега убежденията и възгледите за Бога са изменени, но ние нямаме още онова истинското понятие за Бога. Ние още не сме готови да жертвуваме всичко за Бога. Не е въпросът да правиш за Бога нещо от страх, но да знаеш какво нещо представя жертвата. И като правиш жертва, да я правиш от любов. Няма по-велико нещо в света от това да се жертвуваш за Бога от любов. Че, ако за нас не биха се жертвували плодовете, какво щеше да бъде с нашия живот? Че, единственото хубаво нещо, което имаме, това е постоянната жертва, която се дава за нас.

Кои се жертвуват за нас? Всички животни, всички растения, всички плодни дървета се жертвуват за нас, но от любов към Бога. Той ги изпраща на Земята да се жертвуват заради нас. Мислите ли, че растението, което се жертвува, е глупаво? Не, всички растения са деца на ангелите. Животните пък са деца на архангелите. Следователно вие ядете децата на ангелите и архангелите, които се грижили за тях. Вие живеете благодарение на тях. И тогава, като дойдете до жертвата, казвате: „Как можем да се жертвуваме?“ Значи, всички могат да се жертвуват за нас, а ние да не се жертвуваме за никого. Това е несъвместимо.

Не само външна жертва, но и вътрешна жертва е необходима. Ето, милиони клетки в даден случай се жертвуват, за да можем да живеем ний. По този начин става правилна вътрешна смяна в организма. Благодарение на тази вътрешна смяна ние можем да прогресираме. Ако тази смяна не ставаше, не зная как бихме живели на Земята.

Та казвам: Трябва да имаме хубави чувства към Бога, Който е приготвил всичко така разумно, Който е промислил за нас и Който ни е дал всички възможности да постигнем своите желания. В това се заключава проявлението на човека. Като знаете това, стремете се да не се поддавате на чуждо влияние, да не ви спъват хората. Нека всичко у вас да произтича от

любов. Каквото желание ви дойде у вас от любов, изпълнете го. В каквато област и да е то, дали е земно желание, дали за духовния или за Божествения свят, ще знаете, че всички желания на любовта са свещени. Всичко онова, което не е свещено, то е извън рамките на любовта. Аз го наричам това нереален свят, нереална любов. Нереалната любов е в сенките. Значи и любовта си има свои сенки. Любовта на сенките е преходна любов. Тя трае месец, два, три, година, две. Колко време трае една сянка? Ако сте на екватора, ще трае двадесет и четири часа, от сутрин до вечер. Ако сте в умерения пояс, сянката ще намалява, най-много десет часа трае. В сенките има различие, една от друга те се различават.

Та, когато изпаднете в едно неразположение, ще знаете, че това са сенките на любовта. Ти мислиш, че никой не те обича. Това е едно заблуждение. Вие сте дотолкова прави, че никой не ви обича, доколкото и вие не обичате никого. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Казваш: „Ама аз го обичам." Щом го обичаш, и той те обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Любовта винаги има два полюса. За да се прояви любовта в тебе, ти ще оценяваш онова, което ти се дава. Същевременно пък той ще оценява това, което ти му даваш. Ценете доброто, което любовта произвежда. Любовта се оценява с онова, което произвежда. Даже и най-грубият човек, като възприеме любовта, и той става благороден. Като влезе любовта в човешкото сърце, той става щедър, той е готов да се примири с целия свят. Това произвежда любовта в човека. Това е едно състояние, което човек трябва да опита.

Един американец слушал Камила Русо, ученичка на Паганини. Тя свирила на цигулка едно парче: „Сънят на живота", но толкова хубаво свирила, че този американец бил готов да се примири с целия свят. Той казва, че като я слушал, бил готов да пожертвува всичко, но като излязъл вън, пак го нападнал старият му американски ум. В същото положение се намирате и вие. Когато сте на някой концерт, на който се свири или пее нещо за любовта, вие сте готови да пожертвувате всичко. Щом излезете вън, дойде ви пак старият ум и казвате: „Не е така, както си мислехме." И това не е реално в живота.

Но казвам: Силата на човека седи в това сам да си въздействува. Това, което човек мисли, чувствува и го прави, в това седи неговата сила. Вие ще кажете, че може да мислите и чувствувате нещо глупаво. В любовта няма глупави неща. Любовта е Божествено състояние. Всичко, което човек мисли, чувствува и прави в името на любовта, е добро, както за него, така и за онези, които обича, така и за цялото човечество. Следователно всеки, който люби, той е служител на Бога и той донася благото на цялото човечество. Дали хората съзнават това или не, то е друг въпрос, но важно е,

че този човек е свършил една добра работа. Любете и не се смущавайте. Казвате: „Едно време върших глупави работи. Глупав бях едно време." Защо бил глупав? Че не могъл да уреди материалните си работи. Вярно е, че е бил глупав, но защо? Защото не е любил както трябва. Ако беше любил както трябва, той щеше да уреди работите си. Мислите ли, че ако обичате Бога, Той ще ви остави да живеете в сиромашия, да бъдете слепи, куци, хроми? Ако обичате Бога, Той може да ви постави на изпитания, но в края на краищата ще възтържествувате.

Христос беше поставен на големи изпитания. Римските войници се гавреха с Него, разпнаха Го, но има ли по-почетен човек от Христа днес? Днес петстотин милиона хора вървят в Неговите стъпки. Всичката сила в света се дължи на Него. Цялата съвременна духовна култура се дължи пак на този човек, с Когото се гавреха, но Христос се възвиси, защото имаше любов. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля. Аз съм готов да направя всичко заради Тебе."

Някои мислят, че Христос нямал никакво понятие за света. Христос имаше много повече знания, отколкото всички съвременни учени днес. Христос се повдигна горе в пространството без никаква помощ отвън. Кой от днешните капацитети и учени може да се качи на такава височина? Христос се въздигна на една височина, по-голяма от двадесет и пет километра, на каквато височина днес никой не може да стигне. Тъй щото, Христос се качи на такава височина, каквато днешните учени не могат да си представят. Това показва, че Той имаше ясна представа за света, за вселената и за законите, които я управляват. Христос знаеше дали има живот на Слънцето, на Юпитер, на Марс, на Венера, на Сатурн, на Сириус и т.н. Много работи знаеше Той. Той знаеше химия, физика, геология, математика, астрономия – всички науки познаваше. Въпреки това Христос признаваше един капацитет над Себе си, Когото наричаше Своя Отец.

Христос казва: „Аз дойдох на Земята да науча нещо ново." Единственото нещо, което Христос не знаеше, това беше грехът. Той дойде да научи какво нещо е грехът. Той не знаеше какво значи да бият човека. И това научи. Той не знаеше какво значи да те прободат в сърцето. И това научи. Той не знаеше какво нещо е да те заковат на кръста. И това научи. Като дойде на Земята, Той научи всичко това и днес го знае по-добре от всички хора. Съвременните хора не знаят много неща още, но с време ще ги научат. Много неща е опитал човек, но много има още да опитва. Например, ако не опитате любовта в нейната пълнота, вие не можете да я разберете. Каквато и да е любовта, която проявявате, вие трябва да бъдете доволни от нея, да не се разкайвате. В любовта няма разкаяние. Който обича, той обича безкористно. Да обичаш, това значи да имаш всичко на

разположение. Щом е така, за какво можеш да съжаляваш и да страдаш? Ако има за нещо да страда, то е че не оценяват любовта му. В края на краищата любовта ще се прояви в своята пълнота. И един ден всички хора на Земята и горе, на небето, ще се примирят.

Сега ние говорим за любовта, която може да се прояви и на Земята. Не поставяйте препятствия на любовта. Не поставяйте криви мисли в ума си за любовта, защото така се поврежда мозъкът. Не поставяйте криви чувства в сърцето си за любовта, защото така се поврежда сърцето. Не поставяйте криви постъпки във волята си за любовта, защото така ще се осакатите. За всяко нещо, което правите, ще чуете един глас вътрешен, който ще ви коригира, ще ви каже доколко сте постъпили право. Има неща в любовта, които са верни, но има неща, които не са верни, които не представят тази пълнота, която очаквате. Едно нещо, което трябва да помните, е следното: човек никога не може да придобие една дарба, ако не дойде в съобщение със същества, по-напреднали от него. Много неща има вложени в човека, но те изискват условия за проявяване.

Ако Христос не беше дошъл на Земята и не беше влязъл в съобщение с хората, те нямаше да придобият нищо от Него. Той дойде на Земята, между хората, които Го прободоха. От Него протече кръв, която отиде в Земята. Но от тази кръв Земята измени естеството си. В тази кръв се крие тайната на злото, което съществува на Земята. Но сега, като се хранят, хората разкриват смисъла на злото. По този начин хората започват да избягват злото. Инстинктивно хората започват да изпитват отвращение към злото. Това се дължи на онази кръв, която се разля на Земята.

Та, когато се казва, че кръвта изкупва греха, имаме пред вид кръвта като проява на Божествения живот. Щом дойде на Земята, този живот изменя цялото естество на Земята. Днес нашата Земя не е такава, каквато е била във времето на Христа. И всички онези, които умират в името на Христа, изменят естеството си. Те усилват любовта. Праведните, това са семето на живота. Като умират, те падат на земята като семена и с това подкрепват Божията любов. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Смъртта се омаломощава от любовта.

Та казвам: Трябва да бъдете смели. Ще се стремите да си създадете приятели, които да ви подкрепват. Тези приятели са на Земята и над Земята. Ако спазвате това, което четете, и ако вярвате в любовта, вие ще имате връзка със съществата, които са на Земята и целокупно с тези, които са над Земята. Четете Посланията към Евреите, да видите как са постигнали някои своето съвършенство. Вие трябва да имате връзка със съвършените същества. Вие имате братя и сестри, които никога не сте

виждали. Един ден ще ги видите. Това ще бъде вашата радост. Като отидете в другия свят, те ще ви посрещнат. Тогава ще разберете какво нещо е любовта. Те обичат хората. Когато вие се намирате пред някакво изкушение, те веднага изпращат до вас някаква мисъл насърчителна. Ако те не бяха, животът на Земята щеше да бъде цял ад. Благодарете, че в този затвор, в който се намирате, те ви пращат по нещо за ядене, или някаква хубава мисъл, някакво хубаво чувство или някаква добра постъпка. Все ще дойде някой в този затвор да ви каже нещо насърчително.

Питам ви: Имате ли ясна представа какво нещо е истинският баща на Земята? Да познаете истинския си баща, това е смисълът на живота. И ако го разбирате, това е силата в света. Ние трябва да запалим света с любов и да гори. Огън иде сега в света, който ще разтопи всичко. Не Земята, но хората ще бъдат разтопени. Няма да остане нещо в света, което да не се разтопи. Ако не станете проводници на Божията любов, вие ще изгорите и ще изчезнете. Мнозина се страхуват от любовта и казват, че смисълът на живота седи в уреждане на работите, в ядене и в пиене. С ядене и с пиене нищо не се постига. Аз бих желал за десет деня да ядете с любов. Вземете чисто жито, направете си хляб и яжте с любов. Така ще извлечете всичко, каквото се съдържа в житото, което в други случаи, когато ядете без любов, не се извлича. Така ще концентрирате ума си. Всички болести, които имате, можете да лекувате с жито. Ако ядете житото без любов, не можете да извлечете това, което е скрито в него.

Всички хора търсят лесния път в живота и казват, че още са деца. Според мене вие даже сте закъснели. Вие сте от закъснелите ученици в света. Казвате: „Няма да живеем калугерски живот.“ И калугерите са закъснели. „Да се оженим поне.“ И женените са закъснели. И тези, които се раждат, също са закъснели. И тези, които умират, пак са закъснели.

Човек трябва да се роди съзнателно. Казано е: Ако не се родите изново, от вода и от Дух, няма да влезете в царството Божие. Значи, човек трябва да се роди съзнателно. Докато майка ти те ражда, а ти нищо не помниш, ти не си роден. Казано е: „Роденият от плътта плът е; и роденият от Духа дух е.“ „Роденият от Духа“ подразбира онова състояние, в което човек чувствува Божията любов в себе си, повдига се над всички хора и разбира връзката, която съществува между всички души, които Бог е създал. Само така животът може да се осмисли и ти ще бъдеш смел.

Ако искате да бъдете добри хора, дружете с добри хора; ако искате да бъдете учени, дружете с учени; ако искате да бъдете силни, дружете със силни и т.н. Какъвто искаш да бъдеш, с такива трябва да дружиш. Ако искаш да станеш музикант, дружи с музиканти, все ще придобиеш нещо.

Има една музикална сила. Ако тя не влезе в човека, той не може да стане музикант. Ако искаш да станеш певец, трябва да се свържеш с певци. Те имат в себе си известна сила, която може да се предава и на другите хора. Без тази сила никой не може да пее. Благодарете на Бога, Който е внесъл във вас сила, та имате възможност поне донякъде да станете добри певци.

Разправят за една знаменита певица, в Англия някъде. Като започвала да пее, хората се захласвали в нея, всичко забравяли. Един апаш си казал: „Това място е за мене. Ще отида, когато тази певица пее и, както са захласнати хората в пеенето ѝ, от този ще взема нещо, от онзи и така ще се върна обогатен.“ Като отишъл на концерта, и той се захласнал, не могъл в никой джоб да бръкне. Той си казал: „Ще отида още един път, но няма вече да се захласвам.“ Отишъл втори и трети път, но пак се захласвал и нищо не могъл да вземе от джобовете на хората. Недоволен от себе си, най-после той си казал: „Повече няма да ходя, рискувам да си изгубя занаята.“

Казвам: Когато човек дойде при любовта, или ще забрави това, в което вярва, или ще си изгуби занаята и ще си замине. Не е лошо човек да се захласва, но не по улиците, където може да го прегази автомобил, трамвай или друго нещо.

Та казвам: Има неща, за които нашият век е много напреднал. Ние трябва да изучаваме тия неща. Трябва да държим ума си свързан с възвишения свят, за да се избавим от изпитанията, които сега идат в света. Съвременните хора, религиозни и светски, са изложени на големи изпитания. Повечето хора живеят в съмнения. Например, дойде някой при мене и ме пита: „Ти вярваш ли в Христа?“ Аз го питам: „Ти виждал ли си Христа?“ – „Не съм Го виждал, но съм чел за Него.“ После той ме пита: „Ти вярваш ли в онзи свят?“ – „Ами ти ходил ли си на онзи свят?“ – „Ама какво мислиш да правиш?“ – То е моя работа.

На вас казвам: Ако служите на любовта, правете каквото тя ви казва. Бог е дал свобода на всички. Като дишаме, ние сме свободни. Като приемаме светлината, ние сме свободни. Като приемаме храната, пак сме свободни. Като мислим, като чувстваме, като постъпваме, ние сме пак свободни. Ако не се чувствувате свободни, причината се дължи на това, че още не сте дошли до положение да служите на любовта. Питам една госпожа: „Ти защо се ожени?“ – „Да си имам сянка.“ Значи, лятно време, като я напече силно слънцето, да има сянка, да се скрие под дървото. Това значи да има кой да я гледа. Ами като замине мъжът ти на онзи свят, кой ще те гледа? Тогава ще ви дам един съвет: не се женете за мъж, който умира; не се женете и за жена, която умира; не обичайте човек, който ви лъже – нищо повече. Какво представя женитбата? – Съчетание на души, които се

обичат. Това съчетание аз наричам женитба. Двама души, които се обичат, могат да си помагат. Любовта е качество, което е достояние на цялото човечество. Когато двама души се обичат, цялото човечество участвува в тази любов. Не само това, но когато двама души се обичат, на небето настава голяма радост – цялото небе се радва, взима участие в тяхната любов.

Помнете: Единственото нещо, с което човек може да обърне внимание на невидимия свят, това е любовта. Като любите, ще видите, че животът ви ще се измени по органически начин. Не мислете, че можете да станете светии изведнъж. Светийството се дължи на ума. За да бъде светия, човек трябва да има отличен ум, който да произвежда светлина. За да бъде светия, човек трябва да има отлично сърце. Сърцето му трябва да има такава топлина, с която да разтопява всички мъчнотии. Светийството се дължи и на човешката воля. Сила трябва да има човек. Да има човек силна воля, това значи всичко, каквото пожелае, да може да го постигне. Да няма нещо в света, което може да го спъне.

Мнозина се плашат от дявола, но Писанието казва: „Съпротивлявайте се на дявола!“ Дяволът има отличен ум. Той се опита да изкушава Христа. Той Му каза: „Нали си Син Божи, заповядай на тези камъни да станат на хляб.“ Христос му отговори: „Този хляб, който хората ядат, е само едно условие. Който яде този хляб, той умира. Но който яде от Словото, което излиза от устата на Бога, никога не умира.“ После дойде второто изкушение. Той каза на Христа: „Слез сега от този храм. Нали е казано, че няма да удариш ногата си в камък. Ангели ще дойдат да те дигнат, да не удариш крака си в камък. Хвърли се от този храм на земята, ангелите ще те носят.“ Христос му каза: „Махни се оттук, няма защо да изкушаваш Господа Бога Моего. Не е нужно отвън да се хвърлям, да опитвам силата и любовта на Бога.“ Най-после сатаната опита Христа доколко е тщеславен. Той му каза: „Виждам, че си умен човек, имаш големи знания, но ако ми се поклониш, ще ти дам всички царства и всичката слава на света.“ Христос издържа и пред това изкушение.

Днес всички хора се намират пред тези три изкушения: да превърнат камъните в хляб – с това се изпитва вярата им в Бога; да се хвърлят от храма, на който се качили – това значи да заемат високо обществено положение; и да се поклонят на света, за да спечелят всичкото богатство и сила. Не, човек не се нуждае нито от пари, нито от високо обществено положение, нито от власт и от сила, дадени от света. Вие имате в себе си повече, отколкото ви трябва и отколкото предполагате. Защо ви е излишък? Знаете ли какво значи да изгуби човек своята чистота и сила, която му е дадена от Бога?

Ангелите, като слязоха на Земята, проявиха непослушание и изгубиха своята сила и чистота. Сега в тях има крайно озлобление. Те са озлобени против хората. Те гледат по някакъв начин да си отмъстят на хората. Те казват: „Хората станаха причина ние да изгубим силата и чистотата си и днес да страдаме.“ Дяволът все ще намери нещо, с което да ви изкушава. С какво ще ви изкушава? Гладния го изкушават с хляб, жадния – с вода, бедния – с пари, болния – с условия да придобие здраве. На болния казва: „Ако направиш това и това, ще оздравееш.“ Това са все изкушения. Няма какво да вярваме на него. Щом обичате Бога, и здрави ще бъдете, и гладни няма да бъдете, и жадни няма да бъдете. Каквото и да е положението ви, вярвайте в Бога.

В какво вярвате, не говорете на хората. За всичко друго можете да говорите, но като дойдете до вярата си в Бога, мълчете. По този въпрос минавайте за прости хора. Мнозина са идвали при мене и са ми разправяли какво е тяхното верую. Те са ми казвали, че са имали видения, видели са Христа, видели са и Бога. Има нещо вярно в това, което ми разправят, но според мене вярното седи в това, че са видели Христа, Който им казал, че ще влязат в гроба, и като излязат оттам, Христос ще ги приеме. Някой ми разправя, че видял Христос цял в светлина. Друг казва, че Го видял облечен в бяла аба, като българин, с кръст на гърдите. Това са земни работи.

Христос е образ на бъдещото човечество. Христос е онзи велик образ и подобие, по който всички хора трябва да вървят. Като вървим по пътя на Христа, така ще създадем нашия бъдещ характер. Казано е в Писанието: „Които имат ума и Духа Христов, ще бъдат Мои ученици.“ Христос каза: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.“

Казвам: Ако съвременното човечество разбира Христа по този начин, всички въпроси лесно ще се разрешат. В любовта към Бога и Христа седи разрешението на всички въпроси и за вас, и за европейските народи, и за цялото човечество. Каквото и да прави, човечеството не може да се противи на този закон. Иде време, когато грехът на Земята ще бъде невъзможен. Питам: Ако сте на сто и двадесет години, какво може да ви изкуси? Или ако имате два милиарда злато в банката, какво може да ви изкуси? При това богатство, може ли да имате желание да крадете? Не можете. Хората се изкушават, защото търсят слава от човеците. Не, търсете слава от Бога. Трябва ли хората да се занимават с любовта на един човек? Преди всичко Бог се проявява в любовта. Ние сме доволни от любовта на Бога, понеже тя носи всичко в себе си. Тя е изпълнение на закона.

Сегашните хора не успяват в работите си, защото за всичко иждивяват повече енергия отколкото трябва. Например, религиозните се молят повече отколкото трябва. Те са повече набожни отколкото трябва. Те проявяват излишна ревност, излишно съревнование. Някои от християните се наричат Павлови, други – на Кифа, трети – на Христа и т.н. Това е неразбиране на въпроса. Христос казва: „Кой се разпна за вас? Павел, Петър или Кифа?“

Някой иска да вземе мястото на Христа, да се прослави като Него. Не се опитвайте. Всеки, който иска да вземе мястото на Христа, трябва да влезе в света, да работи за него и да се остави после да го разпнат, както разпнаха Христа. Ако може да мине през пътя на Христа, ние сме готови да го прославим. Не е достатъчно само да бъдеш подобен на Христа, но трябва да минеш през Неговите страдания. Ако човек може със спокойствие да издържи на страданията, които Бог му налага, той може да бъде подобен на Христа, но ако при най-малкото страдание протестира и роптае, никакво подобие не може да се очаква.

Сега не вадете криви заключения, да мислите, че нищо не сте постигнали, но казвам какво трябва да бъде вашето отношение към Бога. Малкото, току-що родено дете не може да бъде като десетгодишното; нито десетгодишното може да бъде като момъка на двадесет и една година; нито този момък може да бъде като тридесетгодишния мъж и т.н. Понеже човек расте, неговите бъдещи възгледи не могат да бъдат като вчерашните. Днес той не може да живее както е живял някога в миналото си. Първите християни се опитаха да живеят в любов. Каквото имаха, всичко продаваха и раздаваха, но след това се обезсърчиха. Те казаха: „Царството Божие не е дошло още.“ И след това трябваше да се учат дълго време. От две хиляди години насам хората се учат да бъдат щедри, но още не са се научили. Те не са се научили, понеже нямат любов. Любовта ще научи хората на щедрост. Който дава от любов, той може да изпълни Божия закон. Ако не дава от любов, не може да изпълни Божия закон. Щедрост, която произтича от любов, не е егоистична. Ако дойде някой при вас да иска нещо, как ще му дадете? Ще цитирате стиха от Евангелието: „Хлопайте, ще ви се отвори; търсете, ще намерите; искайте, ще ви се даде.“ Човек трябва да знае как да иска, как да хлопа и как да търси. Ако отиваш при Бога да искаш нещо и си мислиш защо Господ те е забравил, молбата ти не е права. Мисълта ти не е права. Когато отивате при някой богат човек да искате нещо, не си мислете защо е богат, колко има, но радвайте се на неговото положение. Че е богат, това е външната страна на този човек. Когато отивате при богатия човек, отивайте като на едно място, дето Бог може да ви се изяви. Във всеки човек трябва да виждате проявлението на Бога. Не гледайте какъв е този човек, но гледайте как ще се прояви Бог в

дадения случай. И щом видите проявлението на Бога, приемете Неговата любов. Следователно един за друг вие сте проявление на Бога. Проявявайте се и разбирайте се правилно. В това седи силата на човека.

Има една механическа сила. Казвате: „Да живеем добре.“ Не е въпрос да бъде човек добър само в семейството си или само в обществото. Единственото нещо, което поддържа всички добродетели, това е Божията любов. Дръжте тази мисъл в себе си. Уповавайте на Бога, защото всички имате да учите. Колцина от вас сте ясновидци, да знаете какво има да стане в бъдеще? Колцина от вас можете да проникнете в далечното бъдеще? Понякога завесата се повдига и човек започва да вижда ясно. Не е лесно да бъде човек ясновидец.

Та казвам: От невидимия свят ще дойдат напреднали същества, носители на любовта, и те ще донесат на хората Божието благословение. Бог казва: „Ще изпратя Духа Си.“ Този Дух ще дойде не като във времето на първите християни. Те Го приеха, но не можаха да Го задържат. Когато Духът дойде, мъртвите ще излязат от гробовете си. С други думи казано: Когато Духът дойде, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на човека ще оживеят. Тогава всички хора ще бъдат свободни. Тогава вашите братя и сестри ще дойдат при вас, ще ви намерят. Няма да ги търсите вие, но те ще ви намерят. Щом дойде любовта във вас, всички ще ви търсят. Ние търсим любовта, но и тя ще ни търси. Дотогава, докато ти само търсиш любовта, ти си на крив път. Когато Бог викаше към израилския народ, никой не Го слушаше. Той казва: „Когато виках към вас, вие не Ме чувахте. И вие когато викате, Аз няма да ви чуя.“

Казвам: Когато Бог хлопа на вратата на вашите сърца, отворете Му. И каквото ви каже, направете го.

Сега аз изисквам от всички ви да имате спокойствие на духа. Христос каза на учениците Си: „Идете и кажете на братята си да отидат в Галилея.“ Галилея представя главата на човека. Там ще видите Христа. Сега и на вас казвам: Качете се във вашата Галилея, да видите Христа, Който иде сега в света.

„Благословен Господ Бог наш“
Добрата молитва

11-а неделна беседа,
държана от Учителя

на 17.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_12_20 Дайте свобода!
лекция пред общия окултен клас

ДАЙТЕ СВОБОДА!

Сряда, 5 ч сутринта

(Лека мъгла. Небето покрито.)

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Кое е онова, което ви не достига? Може нещата да не достигат. Трябва ли да достига човек нещата? Кое трябва да достигне? Понятието „постигане“, „постижение“ отчасти ги разбираме. Ние се радваме на това, което сме постигнали. И като го изгуби, после скърби заради него. Най-първо трябва да се разбират основните неща. Трябва да разбира човек закона на своята глава, основните закони, по които главата е построена; основните закони, по които са построени дробовете, стомахът.

Нам не е важна канализация, през който водата минава през кюнеца. Всички страдаме от своите канализации. Защото в канализациите се набират много утайки, нечистотии. И човек си има канализации. Ние често страдаме от тях. Нашата нервна система е една канализация. Симпатичната нервна система е друга канализация, но която вие даже не подозирате. Вие седите и искате да бъдете щастливи, здрави, умни, богати, силни. Всичко това, което желаете, е на мястото си. Лошото седи в това, че това, което искаме, не го искаме навреме: или го искаме преждевременно, или пък след като се мине време. Там е всичката погрешка.

Човек вече трябва да гледа трезвено на работите, да ги разбира просто и ясно. Всички онези неща, които стават в света, са неразбраните. Неразбраните работи смущават.

Едни от вас сте мъже, а пък други сте жени. Мъжете се смущават от жените и жените от мъжете. Защо? Неразбрана работа е това. Мъжете и жените се смущават от децата. И това е неразбрана работа. Учителите се смущават от учениците, а пък учениците от учителите. Учителите се безпокоят, че не ги разбират учениците. Много учители има, които не разбират учениците; и ученици има, които не разбират учителите. Никой ученик не е роден математик. За него математиката е отвлечена работа и той не я разбира. А пък учителят се безпокои, че ученикът не разбира. Ти искаш да бъдеш щастлив и не знаеш защо искаш да бъдеш щастлив. Или искаш да бъдеш богат, но не знаеш защо искаш да бъдеш богат. Материалното богатство трябва да се предшествува от ред други

положения. Та, изведнъж не можеш да бъдеш материално богат. Или изведнъж не можеш да бъдеш набожен. Някой иска да бъде набожен, религиозен. Ти в този живот не може да бъдеш религиозен, набожен. Ако искаш сега, то е изгубена работа! Ако сега искаш да бъдеш набожен, ти си закъснял, пресрочил си. Нали някой пресрочва даждията. Или искаш сега да бъдеш учен – пресрочил си, ако сега искаш. Трябва да носиш нещата със себе си.

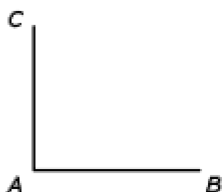

Допуснете, че тука имате един център. Проявява се някоя дейност. Центърът е точката А, а пък АВ представлява известна сила, която излиза от този център. АС е друга сила, която излиза от същия център. Но тия две сили се различават. Например вашите мисли се различават. Като сте били деца, мислили сте едно. И сега всички не мислите еднакво, понеже вашата възраст не е еднаква. Всеки час, всеки ден носи една нова мисъл на хората. Ако се намираш между религиозни, ти ставаш религиозен, но религиозността не произтича от тебе. Ти си като желязото, което се магнетизира и става магнит. Намираш се между учени и ставаш учен; намираш се между музиканти и ставаш музикант. Но после, като ги оставиш, не ставаш музикант.

Ти си религиозен истински, когато си религиозен при всички условия и не изгубваш религиозността. А пък ако станеш нещо и после го изгубиш, то не е твое. Същественото е, че вие имате един ум, който трябва да мисли, едно сърце, което трябва да чувствува, и една воля, която трябва да изпълнява нещата.

Пита някой: „Какво трябва да се прави?“ Не е лесно да се отговори. Да вземем думата „правда“. Вие казвате: „Трябва да има правда в света.“ Кое е правото сега? Правото на вълка не е правото на овцата. И правото на овцата не е правото на тревата. Правото на водата не е право на въздуха и правото на въздуха не е право на светлината. Правото на светлината не е право на тъмнината. Кое е правото сега? Вашето право е ваше право. То не обгръща всички. За днес има някои неща, които са наложени на вас. Искате едни работи. Искате и учен да сте, и религиозен да сте, какъвто и да сте, има една работа, наложена на вас: тя е, че трябва да ядете. Вие може да сте свършили 4 факултета и животът ще ви накара да ядете. И ще ядете така, както малки деца ядат, по същия начин. 4 факултета сте свършили и седнеш, и си кривиш устата, както правят малките деца. Учените хора ядат и си мислят за своите научни изобретения; детето яде и си мисли за своите

играчки. И двамата, като ядат, яденето от устата отива на същото място.

Питам: Тази работа, която извършваме – яденето, за кого е? Когато пчелите събират мед от цветята, за кого е този мед? Той е колективен. Нито една пчела не събира мед за себе си. Всяка пчела, каквото вземе от цветята, го туря в килийките. И другите пчели събират там. Колко пчели може да има в един кошер? Най-малко 30 хиляди пчели трябва да има един хубав кошер. Едно общество от 30 000 същества.

Има кошери от 40 000, 50–60 000 пчели. И всички те имат само една царица и я слушат. Докато тя е в кошера, всички я слушат. Но не ѝ правят почест, не ѝ се кланят, но тази царица върши най-голямата работа. В 24 часа снася 2000 яйчица, учени яйца. Знаете ли каква работа е това? 2000 яйца за 24 часа! Пчеларите разправят това, като че ли това е в реда на нещата. Но човек трябва да стане пчелна царица, за да знае какво ѝ костваа, за да ги снесе. И понеже тя върши една работа, която другите не могат да свършат, всички я уважават и тя вдъхновява работниците; въодушевява и бръмбарите – търтеите. Много лошо име са турили на търтеите. Думата „бръмбар“ донякъде е добра – значи бръмчи. Но думата „търтей“ не е толкова добра. А пък те са музиканти! Те са аристократическото общество в кошера. Първокласни барони, графове, князе, които седят и само излизат да инспектират. Излизат с бръмчение, обикалят и пак назад. Инспектират само. Когато годините станат гладни, работниците изпъждат бръмбарите навън, не ги пущат, не им дават да ядат. Това е вече едно неестествено положение. Щом един кошер изпъжда князете си, положението на кошера не е хубаво. Не се радвайте на един кошер, който изпъжда своите графове и барони.

Та казвам: Ако ти в себе си почваш да изпъждаш хубавото навън, тогава положението не е хубаво. Бръмбарите са онеправдани, а пък и те вършат една работа, която пчеларите даже не подозират. Здравословното състояние на кошера зависи от бръмбарите. Работата на царицата зависи от бръмбарите. Бръмбарите като си заминат, осакатяват се работите. Пчелите си имат известни капани да ги хващат и да ги избиват.

Та казвам: Ако вие изучавате един кошер, историята му: преди колко хиляди години пчелите се научиха как да се организират и живеят? Доста учени са тези пчели. Пчелите знаят каква храна да дадат на една личинка, за да се развие царица от нея. Една личинка, за да стане царица, трябва да се храни със специална храна. И един работник, за да стане работник, и то способен работник, трябва да се храни още като личинка със специална храна. И тези личинки, които ще станат на бръмбари, се хранят със специална храна. Работниците, царицата и бръмбарите са направени чрез

специална храна.

Сега по аналогия казвам: Една дадена мисъл произтича от известна клетка. За да развиеш известни мисли, чувства, постъпки, добродетели, трябва да се хранят клетките със специфична храна. Клетките на мисълта ще храниш със специална храна; и клетките на чувствата трябва да се хранят със специфична храна; и клетките на човешките постъпки трябва да се хранят със специфична храна. Всичкото седи в избора на тази храна. И тогава ние можем да използуваме външните условия.

Най-първо, трябва да изучавате себе си, да имате едно вътрешно разположение. Може да имаш едно разположение, което зависи от хората. То се мени. Имаш едно разположение, което зависи от времето. Например вие много пъти сте разположени, понеже времето е разположено и много пъти сте неразположени, понеже времето не е разположено. Щом времето стане мрачно, и вие сте мрачни; и щом времето стане светло, и вие сте светли. Щом дойде пролетта – април, май, всички започват – и птички, и хора – гугуцат си. Един цял месец всички си гугуцат. Тогава в природата има едно любовно течение. И всички, като влязат в това течение, и млади, и стари, се подмладяват. Като минат тия месеци, всичко дойде пак до обикновеното състояние. Къде седи човешката разумност? Лятно време е много добре – топло е отвън, но зимно време, когато отвън е 25 градуса студ, как сте? Когато е топло, сте добре. А при студа? Сега няма 25 градуса студ, но 10 градуса. Тогава ще трябва да знаеш как да отопляваш своята стая.

Някои имат прекомерно големи желания. В турско време един турски паша посетил едно село във Видинско, или в Дели-Орманско, и останал много доволен от селяните. Те му дали много добър прием и той, в знак на признателност, им подарил един слон. След 5–6 години селяните обеднели, като хранили слона. И се чудили какво да го правят. А пък не могат да го продадат, не могат и да го оставят и да умре. Пашата среща един жител от селото и го пита: „Доволни ли сте от слона?“ Селянинът отговорил: „Много сме доволни! Откак дойде, всичко ни тръгна наред.“ Пашата казал: „Да ви изпратя още един!“ Та, като чули селяните, че още един слон иде, някои почнали да бягат от селото.

Та казвам: Този пример пояснява, че в човек има такива желания, които приличат на слон! За един слон трябват 75 килограма ориз на ден. Понеже оризът се продава 16 лева килограма, то 75 килограма ориз струват 1200 лева на ден. Почтена заплата на един слон. Селяните не знаели как да употребяват слона. Ако беше в Индия, щяха да го турят на работа.

Ако не впрегнем ума си на работа, този ум ще ни създаде мъчнотии. И ако не впрегнем сърцето си на работа – също така. Не разбирайте думата „впрегнем“ в отрицателен смисъл. Ако не знаем как да се отнасяме с ума си и със сърцето си, ще имаме противоречия. Ние нямаме обхода към ума си, към сърцето си и към волята си и вследствие на това сме в едно противоречие.

Най-първо, един ученик трябва да има обхода към ума си, понеже това е една дар, дадена от Бога. Без ум човек няма да има това положение, което сега заема.

Ти имаш една мъчнотия – тази мъчнотия ще я разрешиш с ума си. И каквито мъчнотии имате в света, вие ще ги разрешите с ума си. Има правила, по които мъчнотиите могат да се разрешават.

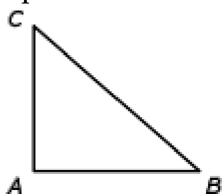

Представете си, че AB е умът, а AC е сърцето; CB, това е човешката воля. Ти не можеш да имаш една правилно развита воля, ако в тебе умът и сърцето не действат нормално – тогава волята не може да се прояви нормално. По какво се отличава умният човек? На умния човек, като му дадете едно житено зърно, той може да изкара от него всичкото си щастие. Ако пък дадете на един човек, който не мисли, едно житено зърно, той ще го хвърли и ще каже: „Мене житено зърно не ми трябва. Дайте ми пари, ниви, къщи, сила.“ Всички хора искат сила в света. Но силата на човека иде отнякъде. Да допуснем, че вие живеете в едно общество. И ако не знаете как да говорите, най-първо всичките ви съседи ще бъдат неразположени към вас. Вие може да бъдете ученик в някое училище – и ако не знаете как да употребите вашия ум, всички ученици ще бъдат спрямо вас неразположени. Но ако знаете как да употребите ума си, всички съкласници ще бъдат разположени добре към вас. Аз съм виждал следното: един ученик разбрал математиката, а пък другите не разбирали. И той ги събира и им обяснява. Когато те не са разбрали задачата, която учителят им е задал, той ще им я разправи. И всички тогаз имат в неговото лице едно спомагателно средство.

Вашият ум трябва да повика сърцето и да почне да му разправя. Сърцето е, което не разбира работите. И всички хора в света се спъват от амбициите на сърцето. Сърцето изисква нещата наготово да му се дадат. Ние искаме да живеем охолно, да нямаме никакви страдания. И съвременните народи създават своето нещастие, като искат да забогатеят, да станат силни, да

уредят работите си. И създават войните, които сега съществуват. Те са създадени на икономическа почва. Това не е резултат от сегашния живот. Този ред е откак светът вече съществува. От своето неразбиране хората са дошли до сегашното противоречие.

И ние, като не разбираме какво е нашето предназначение, ние сме в стълкновение със себе си и с окръжаващите. Някой път дойде в нас безверието и казваме, че светът [не] е направен така, както трябва. Ние казваме, че светът не е създаден така, както ние мислим. Това е много право, че светът не е създаден, както аз мисля. Аз ли трябва да пресъздам света, както аз мисля? Или аз трябва да пресъздам себе си така, както е създаден светът?

Ние трябва да пресъздадем себе си! „Пресъздаване" значи да се научим да мислим. Знаете ли колко е мъчно човек да се научи да мисли? Най-първо, човек, за да се научи да мисли, той трябва да е спокоен. Ти не можеш да мислиш, ако не си спокоен. Трябва да си съвършено спокоен. Трябва да се намериш в един свят на закони и да си спокоен. Ако не си спокоен, не можеш да мислиш. Ако се тревожиш, не можеш да мислиш. Ти ще мислиш, но с тази мисъл нищо не се постига.

И знаете ли, че много пъти ние сами си създаваме своето нещастие? Вземете един човек, който е спокоен, обмисля трезво работите. Той пише писмо и дават му това, за което пише. Друг пише писмо и не му дават. Защото той, като е писал, вложил е безпокойството си в писмото си. И като го четат другите, и те се безпокоят, хвърлят писмото и не му дават което иска. Първият е писал писмото, бил е спокоен. Тогава и тези, които го четат, са спокойни. И взимат благоприятно решение за него. Ако учителят не тури добра бележка на ученика, ученикът мисли, че учителят е несправедлив. Мислите ли, че по този начин ученикът ще получи шесторка? Имаше един математик, Белчев, във Варненската гимназия. Той казваше на учениците си: „Аз турям 6 само на себе си. А на учениците – по-долни бележки. 6 – само на учителя, а пък на вас, като ви туря 3, 4 или 5, вие благодарете, а пък ако искате 6, като станете като мене учители, тогава може да имате 6!"

Питам сега: След като получи един ученик 6, какво ще постигне? Какво ще направите с 5-орката и 6-орката? Петорките може да ги направите на сърп да жънат. А пък 6-тях може да го направите на топка. 6-те означава, че ти си земледелец, който сее жито, а пък 5-те означава това, което е узряло, да го пожънеш. Значи учителят като тури 5, иска да каже: „Онова, което съм посял, ще го пожънеш." Да учиш, това значи да жънеш. Знанието, което е турено от миналото поколение, трябва да го пожънем. А пък от знанието,

което ние ще предадем на бъдещото поколение, те ще се ползуват.

Онова знание, което не може да ни ползува в дадения случай, е безпредметно. Ти трябва да имаш една светла мисъл в ума си. А пък тази светла мисъл се [крепи] върху две основни неща: върху твоята надежда и вяра. Те са две основни неща. Вярата ще ти даде светлина на ума, а надеждата ще ти даде топлина. След това има и други неща, които ще дойдат, други качества, които ще се явят. Като дойде тази светлина, ще ти дойдат ред способности да наблюдаваш. Най-първо ще изучаваш формите на предметите, тяхната големина, тежест, цвят; после – в какъв ред са турени. Те са елементарни работи, които трябва да изучаваш.

Ти искаш нещо да постигнеш в света. Трябва да знаеш какво значи „постигане“. Ако си роден като певец, това е една музикална способност, която се намира в съседство с математиката. И си помагат. Ти не можеш да бъдеш музикант, ако не си математик. И не можеш да бъдеш математик, ако не си музикант. Те са способности, които си помагат. Всяка една способност помага на някоя друга. Някои искат да бъдат говорители. За да бъдеш говорител, трябва да е развит центърът, който е под очите. Ако човешките [орбити] не са изпъкнали и онази част под очите не е развита, ти не можеш да бъдеш оратор, говорител. Това е една способност. Хармонично трябва да говориш. И трябва да знаеш какво да говориш. Бог е вложил доста способности в нас и доста чувства, от които можеш да се ползуваш. И ако ти не ги развиеш, не можеш да постигнеш своите желания.

Та казвам: За да постигнеш едно желание, ти трябва най-първо да бъдеш вътрешно абсолютно спокоен, да има нещо, на което да се основаваш. Отвън ще има нещо, което ще те разколебава. Вътрешната природа не е спокойна. И на това отношение човек трябва да се нагоди на окръжающата среда. Нали вашето състояние постоянно се мени. Вие трябва да спазвате тия състояния, но да бъдете спокойни. Но ако ти се безпокоиш много, това показва, че нямаш равновесие. Равновесие трябва да се добие. Не е лошото, че ти се безпокоиш. У децата, когато прохождат, има най-първо една неувереност. То стане и падне, стане и падне, плаче, пак стане и ходи, докато най-после с това усилие детето добие самоувереност, че може да ходи.

То е цяло изкуство да може да ходи човек прав. И зависи как ходиш, за да имаш успех в живота. Ако ти ходиш и биеш петите си като войник, ти войник можеш да станеш, но учен човек не можеш да станеш. В ходенето трябва да туриш най-първо стремежа да събудиш първо пръстите си, после огънатата страна на стъпалото и най-после петата. Петата означава

волята, то е резултат. Най-после ще дойде волята. Най-първо пръстите – умът, после вдлъбнатата, средна част на стъпалото – сърцето и най-после петите – волята. Тя е най-накрая. Това трябва да е вътре в ума ти. Като искаш да ходиш, ти трябва да проектираш ума си, че трябва да ходиш правилно. Най-първо ще стъпиш на пръстите си, после – на средната част на стъпалото и най-после – на петата. И в сърцето си трябва да имаш това желание.

Ти вечерно време, като спиш, трябва да знаеш как да си поставиш ръцете. Децата, като се раждат, раждат се със свити ръце. Като че ще хванат света и ще го завладеят. А пък като умират, си разтварят ръцете. Ако не знаеш как да свиеш ръцете си, умът ти, сърцето ти и волята ти не действуват правилно. И следователно работите ти няма да вървят добре. Ще вървят, но ще куцат. Ако искаш да имаш характера на един гений, светия, на един добре възпитан човек, ти трябва да си вдигнеш така ръцете, че като ги вдигнеш, да ти е приятно. Има оратори, които като говорят, не знаят къде да си турят ръцете. Турят ги отзад. Вчера видях една сестра, че си турила ръцете отзад. Казах си: „Няма да ѝ върви." Турците, които управляваха българите, си туряха ръцете отзад и казвах: „На този народ няма да му върви." Не си туряйте ръцете отзад. Ти си вързан тогава, не мислиш.

Та, станете господари. Когато вземете четка в ръцете си, да можете да рисувате. Като вземете перо, да може да пишете. По някой път има цяла магия във вашата ръка. Ако има буря някой път и си дигнеш ръката нагоре, бурята ще престане. Но трябва разбиране! Вие си вдигате някой път ръцете нагоре към Бога, но защо? Ако аз се моля, ще кажа: „Господи, аз искам да бъда благороден! (Учителят посочва показалеца.) Господи, да бъда справедлив! (Средния пръст.) Господи, да обичам хубавото! (Безименния пръст.) Да зная как да се обхождам с хората! (Малкия пръст.) Господи, да зная да имам правилно отношение към Тебе!" (Палеца.) И като събера двете ръце на едно място, ще кажа: „Господи, да ме благословиш!"

Може да те благослови да станеш поет, музикант, готвач. Готварството, то е цяла наука. Вижте как цветята приготовляват нещата; вижте как пчелите приготовляват храната – природата ги учи как да готвят. Всичко в природата си има своето място. После, вие имате очи. Гледайте красивите работи! Гледам краката на някого, който ходи, криви си краката. Защо си криви краката? В един човек не гледай неговите недостатъци, а хубавите работи в него. Всеки човек, който ходи, има хубави черти. Намерете във всеки човек хубавата поза. Всеки човек има една хубава поза. И като я намерите, почерпете поука. Не изучавайте недъзите на хората, понеже това е патология. Лекарите постоянно изучават болезнените признаци, но

това не е човекът. Та казвам сега: Всинца сте станали лекари. И казвате: „Този човек има един недостатък. Този е нетърпелив.“ Какво му трябва? Търпение, търпение му трябва. Турете частицата „не“ настрана. „Не достига му търпение.“ Как ще го достигне? Той да се научи да взема последното място. Който е нетърпелив, никога да не взема първото място. Така ще се научи на търпение.

Една майка дала един съвет на своята дъщеря. Последната обичала много да се кара вкъщи. Като се оженила дъщерята, майка ѝ казала: „Когато ти говорят в къщата, където отиваш, ти да преглъщаш.“ И когато ѝ казвали нещо, тя преглъщала. Какво се постигнало с това? Постигнало се туй – тя почнала да търпи. А по-рано била много нетърпелива. Тази енергия трябва да се изразходи някъде. И като се научила да преглъща, тя си седяла спокойно. Щом научите това, и вие ще си седите спокойно.

Ще ви приведа един пример. Имало един юнак американец, който вдигал тежести. Друг американец го обижда. Юнакът се поусмихва, хваща го за краката, вдига го във въздуха, изхвърля го нагоре и пак го сваля! И му казва: „Аз ли съм баба или ти?“ Като имате една мъчнотия, хванете я за краката, вдигнете я във въздуха, обърнете я с главата надолу и после я свалете на земята. И кажи ѝ: „Аз не съм баба. Ти ще ме слушаш. Аз вървя по един доста определен път, който Бог ми е дал. И не се отклонявам.“

Търпението осмисля живота. Бог е дълготърпелив. Той вижда всички несгоди, неправди в света, но Той знае, че светът с насилие не се оправя. Ние не трябва да изнасиляме себе си. Нашите убеждения, стремежи трябва да бъдат съзидани върху закона на любовта. Всяко нещо, което правиш, трябва да го правиш съзнателно от любов. Ако ти не можеш да туриш любовта в действие, да правиш с нея всичките работи, не можеш да бъдеш търпелив. Както Бог е търпелив, така и ние трябва да бъдем търпеливи. Мъчно е търпението. Някой път се възмущавате, че не сте оценени. Питам: Хората оценяват ли Бога? Ако има Един, Който да прави добрини, това е Бог! И при това всички хора имат такова мърморене! И Той ги търпи.

Та, турете в себе си тази мисъл: не, не да бъдете дълготърпеливи като Бога, но търпеливи! Дълготърпението е само за Него! А пък ние, като постигнем търпението, доста е. То е самообладание вече на силите на ума, сърцето и човешката воля. Търпеливият човек се самовлада. Представете си, че Господ ви дошъл на гости, един цар ви е дошъл на гости. И вие него ден се изтезавате, и се разгневите и почнете да вдигате цяла врява, че ви е направена от някого една малка пакост, че не са станали нещата, както вие мислите. Седят двама души и обядват. Онзи, който е направил яденето,

направил го безсолно. Един от двамата, които обядват, казва на другия: „Този, който е сготвил, направил яденето безсолно!“ А пък другият казва: „Той е оставил тази работа за нас, да го направим солено според желанието си, зависи от нас.“ И взема малко сол и туря. Ако беше солено, мъчно е да се поправи. Но ако яденето е безсолно, може да се поправи. Ако една работа не е станала, може да я изправиш. Но работа, която е станала, не можеш да я поправиш лесно. Благодарете, че работите не са станали още. При соленото ядене трябва да туриш още вода, но то е дълга работа, а при безсолното ще туриш малко сол и ще го направиш както трябва.

Всички се стремете да добиете едно вътрешно равновесие. Да имате една непоколебима вяра! Една непоколебима надежда! Едно непоколебимо търпение! Някой път, ако някой от вас иска, може да прочете една книжка от Епиктет. Не зная дали е преведена на български – „Животът на Епиктет“. Често хората се обезсърчават. Казват: „Какво ще се постигне.“ Но ако се безпокои човек, какво ще постигне?

Казват някои: „С вяра какво ще постигне човек!“ Питам: Какво ще постигне с безверие? Някой казва: „С надежда какво ще постигне?“ Питам: С обезнадеждване какво ще постигнеш? Казва някой: „Като учи човек, какво ще постигне?“ Питам: Като не се учиш, какво ще постигнеш? Като туриш ума си, сърцето си и волята си на работа, ще постигнеш. Ако не ги туриш на работа, няма да постигнеш.

Не че не сте турили вашата воля на работа. Вие всички употребявате начина на майките. У всички майки има една много голяма погрешка, която правят. Тя изглежда малка, но всъщност е голяма. Тя е, че винаги прехранва децата си. Те ще станат 5–6 пъти през нощта, за да дадат на детето си да суче. За да се оправи. А трябва три пъти: сутрин, на обяд и вечер. А през нощта веднъж да го кърми. Казваш: „Да не му стане нещо.“ Нищо няма да му стане. Птичките как възпитават децата си. Вечерно време нищо не им дават. А денем им дават. А пък майката 4–5 пъти ще стане, когато детето заплаква през нощта и ще го кърми. Детето като плаче, то е песнопоец. То като почне да си пее, нека да си пее, ще даде концерт. Ще плаче 5–10 минути и ще заспи. Имаше един доктор Дървов. Една вечер той остана да гледа детето си. Жена му отишла на увеселение, на театър, а пък той останал вкъщи. И разправя ми своята опитност. Като се разплакало това дете! Казва: „Носих го 1–2 часа, не млъква. Прочетох молитвата „Отче наш“, колкото я знаех, и казах: „Елате, помогнете“, духовете да помогнат. И като повиках тях, то утихна. Заспа. И разбрах едно нещо, което дотогава не разбирах. Като развеждах детето из стаята, какво ли не му давах, то не слуша, а плаче.“ Аз казах на доктор Дървов: „То е било един песнопоец.

Дало е един концерт.“

Имате една мисъл, която ви безпокои. Дайте ѝ съответни условия. Имате едно желание – не спирайте желанието си. Правите една погрешка. Вие казвате: „Това не е възможно.“ Така казвате за нещо. Кажи: „Възможно е. Ще стане това!“ Дайте ход на вашето желание и оставете. Дойде друго желание. Ти казваш: „Това не може, онова не може“ и най-после се подпушваш, и човек така се подпушва. Дайте ход на вашите желания. Или дойде някоя мисъл. Поработете върху нея. Искаш да попееш. Попей си малко. Не казвай: „Аз не съм певец.“ Ако искаш да се упражняваш, упражни се малко, стани и направи упражнението. Вечерно време не можеш да спиш. Стани, направи известно упражнение и ще се събуди умът ти и това неразположение ще изчезне.

Та казвам: Вие сте дошли до една област, дето ще ви трябват много малки неща, за да се поправи животът ви. Как бихте ми изпели сега думата „правда“? Как бихте ми превели „правда“? Нали всички хора искат правда? Симеоне, я изпей думата „правда“, ти си музикант. Музиката е само за да даде израз на нещата. Правдата си има особен ритъм. Двете съгласни П и Р показват следното: П показва едно състояние, дето плодовете зреят; Р показва едно състояние, дето силите са компенсирани. А показва начина как да отваря ръката си.

(Учителят пее думата „правда“ и всички пеем с Него.) Ти си неразположен. Изпей „правда“ няколко пъти. Това разрешава въпроса. Сега сърцето разрешава. То го усуква, извива го. А трябва при разрешението да вземе участие и умът. Я изпейте думата „правда“ тихо. Във всяка една дума има мощна сила. В думата „правда“, думата „любов“ трябва да се намери силата. Всяка една дума е магическа сила. Думите са магически сили. И трябва да почнем да разбираме магическия смисъл на думите. И тогава всяка една дума може да ни помогне. Не е в много говорене. Ние, съвременните хора, много говорим, малко вършим. Всички съвременни хора сме силни в рушението. В това сте много майстори. Всеки в рушенето е силен. Но всички сте слаби в творчеството, в съграждането. (Учителят и всички пяхме „правда“ няколко пъти. Изпя се по два начина: първо без извивки, а второ – с извивки.) Първият начин е пеене с ума, а вторият – със сърцето. С ума лесно става. А със сърцето се върти много. Някой път си неразположен – изпей думата „правда“ няколко пъти.

Дайте свобода на ума си; дай свобода на сърцето си! Дайте свобода на волята си! Това е възможно. Всеки да си даде свобода така, както мисли, така, както чувствува и така, както постъпва. И да не се безпокои.

„Добрата молитва“

6.32 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
12-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 декември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_12_22 Сила, усет, мисъл
лекция пред специалния клас

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

„Отче наш"

Имате ли някаква тема? „Нямаме."

Сестра Олга прочете стихотворение за сиромаха и богатия.

„Махар Бену Аба"

Какво разбирате под сиромашия и богатство? Сиромашия и богатство, това са два метода в природата. Сиромашията е за напреднали същества. Човек, за да бъде сиромах и богат, трябва да бъде много напреднал. Човек, за да оцени богатството, трябва да бъде сиромах. За да придобие богатството, трябва да бъде сиромах. Трябва да е богат за какво? За да оцени сиромашията.

И тогава имате двата стремежа. Богатият се стреми да не изгуби това, което има, страх го е да не го оберат. Богатият обича богатството, богатият има обич към богатството. Сиромахът не обича сиромашията. Той туй, което има, не го обича. Богатият обича богатството. Понеже богатият обича богатството, сиромахът не обича сиромашията си. Те и двамата се привличат, но интересите им са различни. Когато сиромахът се привлича от богатството, богатият мисли да не го обере сиромахът. Когато богатият се привлича към сиромаха, той иска да вземе нещо от сиромаха. Сиромахът мисли, че е сиромах, а богатият вижда, че в сиромашията има нещо, той го вика да му работи. В сиромаха има по-голяма сила, отколкото в богатия. Казва: „Аз съм ти дал от моето богатство, ти ще ми дадеш от твоята сила."

Следователно става обмяна на външните благоприятни условия, които богатият има, с вътрешните условия на сиромаха, които той има. Следователно сиромахът разбира, че той има сила в себе си. Неговото заблуждение е там.

Казвам сега, сиромашията и богатството, това са два метода за изявление. Може да кажем, болезнено състояние имат сиромасите. Богатите имат две болезнени състояния. Богатият има страх да го не оберат. И сиромахът има страх. Богатият се бои отвън някой неприятел да не му вземе богатството. Сиромахът се бои да не би да умре от глад. И той се плаши, казва: „Сиромах съм." Той се плаши от сиромашията, да не би да умре от

глад.

За какво ще употребите сиромашията и богатството? „При пеенето.“ Може ли да ви послужи сиромашията и богатството при пеенето? Не може да ви служи. Ти, за да пееш, не трябва да бъдеш нито сиромах, нито богат. В пеенето е необходима сила.

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

Тези думи са двусложни. Какво означава силата, която е основа за усета? Усетът е основа за мисълта. Ти, ако нямаш сила, не може да имаш усет; ако нямаш усет, не може да имаш мисъл. Тогава туй може да го турите в човешката възраст. Младият започва със силата, възрастният – с усета, а старият – с мисълта. Те образуват цял един кръг. Когато тия работи не се разбират, както трябва, тогава имаме млади, възрастни и стари. Те са разединени. Тогава, когато се съединят, те образуват цяло. Те са семена, които растат. Ако ти като млад не може да растеш, ако като възрастен не може да усещаш и ако като стар не може да мислиш, ти не може да разбираш живота. Когато пееш, ако ти в пеенето нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, песента за тебе е неразбрана. Или във всяка една работа светлината трябва да има три качества – когато работиш, трябва да имаш сила, усет, мисъл трябва да имаш в живота. Когато една работа няма в себе си сила, със сила не работиш. Нямаш и усет, нямаш и мисъл – тогава работата ти не е такава, каквато трябва.

Та казвам, често ония състояния във вас, които ги преживявате, младите, възрастните и старите хора – вие имате преживелици, при които младият не е в естествено положение, някой път усетът не е, някой път мисълта не е. Тогава, ако силата не е естествена, де трябва да я търсим? Законът е много верен. Ако младият не е живял в младините си както трябва, не е придобил сила. Във възрастния усетът няма да бъде естествен, в стария – мисълта.

Казвам, в младини човек трябва да придобива сила, възрастният – да придобива усет, а в старини – да придобива мисъл. Всички тия неща трябва да ги държи. Сега, както турям мисълта, ще турите една пространственост между тях. Ще кажете: „Този, младият, не може да бъде възрастен.“ Ще минат години, ще стане възрастен, после ще минат още години и ще стане стар. То е неразбрана работа.

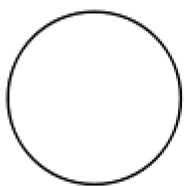

Сега това нали е един кръг. Туй семе в себе си съдържа и трите качества. Да кажем, че ви се дава известна мъчнотия. На какво се дължи мъчнотията? Ако ти не може да се подмладяваш, сила нямаш. Ако ти не може да произведеш в себе си един усет, ти възрастен не може да бъдеш. И ако в себе си не може да произведеш една мисъл, ти стар не може да бъдеш. Всяка мисъл, която в себе си не съдържа сила и усет, на нея ѝ липсват две основни качества.

Сега имаме сила. Тази сила трябва да бъде добра. Какъв трябва да бъде усетът? Усетът трябва да има топлина. Каква трябва да бъде мисълта? Мисълта трябва да има светлина. Силата трябва да бъде добра, усетът трябва да съдържа топлина, а мисълта трябва да съдържа светлина. Сега каква трябва да е мисълта? Кое е другото качество на мисълта? Тя трябва да бъде красива. Какво друго качество има мисълта? Трябва да бъде права. Какъв трябва да бъде усетът? Усетът, то е основата, която дава на известни чувства. Тия чувства трябва да бъдат благородни.

Та казвам, всичките съвременни хора разбират живота по един механически начин – искат да се проявяват, без в тях да има сила, без да има усет и без да има мисъл. Питам, ако на един човек дадете само богатство, за какво може да го употреби? Богатият ще се научи да яде много майсторски, да има най-хубавото ядене, ще се научи най-хубаво да се облича, да си почива на общо основание, от сутрин до вечер само да си почива. Ако направи някое движение – да се размърда, да се разходи. Старите турци, някой бей или някой паша, като излезе сутрин, ще иде на кафенето, ще седне, ще заръча едно кафе, ще заръча едно наргиле. Наргилето седи от едно шише, турено в тюнбенкия, с един маркуч, който е турен в шишето. На края на маркуча, той като потегли, водата в шишето клокочи, вдигне се дим. Ще вземе енфие, ще потегли пак маркуча, водата пак клокочи и така изпие кафето. Оттам ще се върне вкъщи. Туй е за богатия. А за сиромаха? Сиромахът какво ще научи? Защо сиромахът няма наргиле? На работа трябва да отива, на лозето целия ден. Какво излиза от лозето на края на годината? Тюнбенкията излиза оттам. Наргилето е чуканите на лозето, тюнбенкията е гроздето. Увиснало грозде вземаш. Като вземаш гроздето: о-хо-хо, колко е хубаво. Питам, коя тюнбенкия е по-хубава, наргилето ли, или гроздето?

Казвам, сила, усет и мисъл трябват във вашия живот като основа. В силата

съзнанието е отвън. Един камък, който има сцепление в себе си, съзнанието го няма там. Житното зърно, което расте, в него има един усет. Житното зърно има усет. Човек мисли. Значи трябва да разбираш закона на твоето тяло, трябва да разбираш закона на органичното тяло и трябва да разбираш закона на мисълта.

Хубаво, сега да превърнем в музикална работа. Как ще го превърнем? Ако вземете „до" – сила, ако вземете „ми" – усет, ако вземете „ла" – мисъл. Да изпеете: „до", „сол" – сила, „до", „ми" – имате усет, и „ла", „сол" – имате мисъл. По два начина се пее: може да вземете от долно „сол" и „до". По закона на инволюцията ще вземете „до", „ми" на първата линия и „ла", „сол" може да вземете от горно „ла" към „сол".

Всяка семка трябва да се посее в земята и всяка мисъл – по същия закон тя си има свое начало. Началото на нещата започва със сила, развитието започва с усета, мисълта е завършекът, краят на нещата. Тогава ние имаме в силата растене, живот, имаме и движение.

С : У : М. Имате едно естествено състояние. Всяко естествено състояние вие не може да го имате без сила. Някой път, ако вие сте разтревожени, ако вашата мисъл може да бъде разтревожена от вашите чувства и вашите чувства може да бъдат разтревожени от вашата сила. Допуснете, че вие си дигнете ръката и ударите един камък. Какво ще почувства камъкът? Ще те заболи ръката. Този камък не мисли, няма какво да го биеш. Ти ще вземеш работата, ти ще издържиш работата. Този камък, когато е на равно, той никаква работа не върши. Вие, че вземеш и го туриш на някой планински склон; като го туриш, върви надолу. Ако вземеш един голям снаряд, който няма никакво съзнание, туриш му сила и го изхвърлиш, той отива и върши работа. Но ти трябва да разбираш законите на твоето тяло.

Та по някой път вие в живота се спъвате от вашата сила с предмети, в които е вложена силата ви. Вие искате да постигнете нещо, и не може да го постигнете. Искаш да пееш, не може да пееш. Искаш да помниш, не може да помниш. Искаш да говориш, не може да говориш, защото говорът се основава на човешката мисъл. Ако ти нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, ти не може да говориш. (Учителят пее:) „Сила, усет, мисъл."

Когато пеете „Давай, давай", то е сила. Когато пеете „Махар Бену Аба", то е усет. Когато пеете „Фир-фюр-фен", то е мисъл.

Така е законът: ако ти в даването нямаш усет, даването не е нормално. Давай, давай, но трябва да имаш кому да даваш, да има кой да ти плати.

Даването е на място. Без да изпееш песента, значи без да ти платят. Ако не се плаща, даването не е на място. Закон е: когато правиш добро някому, у онзи, комуто правиш добро, трябва да се яви в съзнанието една благодарност, в душата му да се яви благодарност, да оцени онова, което правиш. Тогава обмяната е правилна. Онзи, който дава, и онзи, който взема, комуто дават, и двамата се поощряват. Между онзи, който дава една външна облага, и онзи, комуто дават, а не плаща, се ражда разногласие.

Най-първо, трябва да благодарите за живота, който имате.

„Давай, давай“

В туй пеене трябва да има сила, трябва да има усет и трябва да има и мисъл. Ако пееш, и не влизат тия трите работи, тонът не излиза правилно. Една мярка за пеенето: всеки тон трябва да има сила, усет, трябва да има мисъл в него, мисълта е високият идеал, към който да върви. Онзи, който пее, каква е целта му? Ако аз пея на един болен човек, целта ми е, като изпея песента, да оздравее. Като пея на един сиромах човек песента, като му изпея песента, да престане да е сиромах. Като изпея песента на един глупав човек, да престане да е глупав, да поумнее; не да стане учен, но той да започне да мисли. Та правата мисъл, да мислите, това е богатство. Да усещате, това е богатство и да имате сила, това е богатство.

Нека дойдем сега до усета. Там какво имате, в „Махар Бену“? Сека как ще вложим усета в една песен? Как ще вложим топлина в песента? Силата има голямо налягане, там се губи съзнанието, понеже, ако камъните биха имали съзнание, то страданията им биха били непоносими. Условията са толкова лоши, че нямат съзнание, да не чувстват страданията, които те имат. От неразбирането на този закон вие някой път искате да бъдете силни хора. Там е най-голямото страдание, което съществува, в силата. То е туй, празното пространство, големият студ. Вие искате да бъдете силни хора, но не знаете, че в силата преодолява студът. Вие искате да пътувате през пространството. Трябва да пътуваш с много тънка дреха, как ще се приспособиш към този студ? Сиромашията топлина ли е, или е студ? „Студ.“ Какво е лошото на сиромашията? Сега в живота тия пълните хора са богатите хора. Тънките хора, дето нямат мазнини, са сиромасите, нямат никаква мазнина. Всички ония, които нямат мазнини, са сиромаси. Тези, които имат достатъчно мазнини, са богати. В органическия свят хората, които имат мазнини, са богати, които нямат, са сиромаси. Върху нещата трябва да се мисли.

Вие мислите, че животът е лош. Животът, като няма сила, има едни несгоди в него. Когато няма усет, няма топлина, пак има несгоди. Когато

няма мисъл, няма светлина, пак има несгоди. Студът е, който уравновесява топлината със светлината, понеже студените неща са здравословните неща. Студ ли е това, петдесет градуса? Казват, че −273 градуса е абсолютният студ. Мисля, че на учените хора им трябва още два градуса до абсолютния студ. Мислят, че нещата, като имат −273 градуса, разпукват се, трошат се. Във вас като дойде този студ някой път, вие мислите, отчаяте се, не искате да живеете. То е големият студ. Онзи, който се самоубива, дошъл до 273 градуса студ. Тогава той се самоубива.

Следователно, когато човек не може да издържи известни условия, иска да ги измени, и ги изменя по един естествен път. Правилото в света е, по този път трябва да се изучава силата. Как трябва да се справите с топлината, която имате? Аз говоря за онази топлина на живота и за светлината на живота. Ако нямаш едно добро чувство, ако нямаш една добра мисъл, ако нямаш сила, де ще ги поставите? Силата къде ще поставиш? Силата ще поставиш във вашата брада, ще поставиш усета на вашия нас, ще поставиш мисълта на вашето чело. Ще видите как се различават, ще видите по какво се отличава човешката мисъл, по какво се отличават човешкият усет и човешката сила.

Я изпейте пак: „Сила." Основния тон как ще го вземете? Всеки тон трябва да има три качества, всеки тон трябва да има три неща: сила трябва да има тонът, топлина трябва да има и светлина трябва да има. Той едновременно трябва да произвежда в ума ви три неща. Някой път вие вземате обикновената музика. Тя се нагажда според условията. Трептенията на обикновената музика не съвпадат с трептенията на музиката на природата. В музиката на природата сила има, топлина има и светлина има, мисъл има в нейните песни. Ако пееш със сила, с усет и имаш мисъл, ти ще пееш много добре. Например, ако се страхувате, какво ви липсва? Щом се страхуваш, липсва ти сила. Някой път искаш да пееш, страхуваш се. Страхуваш се, че може да те критикуват хората, че не пееш правилно. Пък тия, които те слушат, не са певци. Ти знаеш, учил си десет–петнайсет години за певец, като излезеш, страх те е от тази публика, да не би да те критикува. Значи критици са. Тия хора, макар да не знаят да пеят, може да разгледат, имат вътрешен усет. Вас всинца ви е страх от усета, усет имат тия хора.

Като пееш „сол", ако го вземеш правилно, веднага в тебе ще се развие и разцъфне едно дърво, всичкото знание ще го чувстваш, то е „сол". Щом имаш ясна представа, всичко в тебе е живо, може да изпъкне в ума ти, всичките цветове със своето ухание, то е „сол". „Ла" е всичките узрели плодове, които ги видиш, то е „ла". Да кажем, ти имаш една мисъл. Ако тя не може да изпъкне в ума ти, то тази мисъл няма сила, няма усет, не може

да се постигне. Когато мисълта е ясна, тогава се постига. Силата е за тялото, усетът е за сърцето, а мисълта е за ума. Туй е всичко вътре във вас. Не мислете, че силата е вън от вас. Вие го търсите отвън. Той е вътре в сърцето. Мисълта е във вашия ум.

Вие сега търсите кой автор е казал нещо. Той е казал, но за да разбереш мисълта на другите хора, ти трябва да разбираш първо своята мисъл. Ти, ако не мислиш, не може да разбереш хората, които мислят. Ако нямаш усет, не може да разбереш хората, които чувстват. Ако ти нямаш сила, не може да разбереш силата на другите хора. То са връзки. Старайте се да бъдете силни. Не да бъдете външно силни, но да имате една вътрешна сила – връзка между всичките органи на вашето тяло. Сила, значи трябва да има връзка между чувствата и между мислите, то е силата вътре. Това, което държи нещата съединени, то е силата. А пък усетът е това, което ги подкрепя. То е храна. Топлината е, която принася храната. Топлината храни. И светлината храни. Светлината е храна за очите. Ако очите не се хранят със светлина, човек ще изгуби зрението си. Ако сърцето постоянно не се храни с тази топлина, и то изгубва своята сила.

Сега две идеи има. Когато хората пеят, се обличат много добре. Един, който дава концерт, ще бъде облечен официално. В света като пееш, облечи най-скромните дрехи. Певецът трябва да се облече много скромно. Ако дойдете в природата, ще се облечете с най-хубавите си дрехи. Това значи певец. Ние сме изменили нещата. При пеенето в света се обличаме много добре, при пеенето в природата се обличаме много скромно. Изменили сте реда на нещата. Скромно ще се обличаш тук, на земята, между хората.

Учителят пее: „Си“, „си“, „си“… „си“. Каква е разликата? В музиката имате терци. Малка терца. Казвате: „Я ми дай „до“, веднага ще го измеря.“ Не го мерете с аршин. Не че е без мярка, има мярка отвътре. Мярката в света е отвън. Тук отвън мерят. Като вземеш точно, изведнъж с мярката го мериш. Тук ти имаш един камертон. (Учителят показва двата пръста – показалеца и средния.) И с този камертон някой път има грешки. Външно някой път може да го чуеш. Някой път и той има погрешки. Понеже си неразположен, трептенията не даваш вярно. Ако пея в някой хубав салон, много вярно дава. Щом съм малко неразположен, тогава трябва да взема (с двата пръста) „ла“ и „ми“. Ако „до“ е в първата октава, напрежението, силата, иска да се освободи. Във втората октава „ми“ ще бъде „до“. „Разрешение ще има.“ Значи, след като излезеш от своето ограничение, си добил своето разширение. Като добиеш своето разширение, а туй се явило от движението, този тон, като се движи по една посока, той не върви по права линия. Вълните не вървят по една права линия.

Това огъване сега е „ми“. Каква е разликата между долно и горно „ми“? Сега това са понятия, не че сега ще разрешим въпроса. Човек в музиката трябва да бъде много голям музикант, за да се не спъне. Понеже вие сте създадени по закона на музиката, по природната музика сте създадени, дали вие сте певец, или не, вие трябва да мислите правилно. То е музика. Вие трябва да чувствате правилно и трябва да постъпвате правилно. То е пак музика. Ти не може да постъпваш правилно, ако не си музикант, ако нямаш тази вътрешна музика. Не може да постъпваш правилно, както трябва. Ще постъпваш някак си, но тази постъпка няма да бъде музикална. Може да имаш един усет, но усетът няма да бъде правилен. Може да мислиш, но мисълта ти няма да бъде правилна.

Ще изучаваме онази музика, която е вътре в нас. Ако тази музика вие разбирате, ще разберете и външната музика. Външната музика ще бъде като стремеж за вас за вътрешната музика. И музиката се нуждае от външен стимул. Не сега да се отхвърли външното. Аз наричам светската музика обективна музика, а пък вътрешната – субективна музика. Не че така я определям, но по нямане на термини я наричам обективна и субективна музика. Някои се спират и казват: „Как да пея обективно?“ Обективно как ще пееш? Аз казвам: „Изпей ми една песен тук, и хиляда английски лири ще ти дам. Ако не изпееш, пет пари не давам.“ Вече в ума ви седят хилядата лири. Някъде ще пееш без пари. Пред някой голям музикант отиваш като ученик. Той иска да му изпееш една песен, той пари няма да ти даде. Той ще иска да пееш, че да му се понравиш. Туй е субективното. Но и в единия, и в другия случай има смущение. При парите казваш: „Ако не може да изпея, не може да ги взема.“ При втория случай казваш: „Ако не изпея хубаво, няма да има добро мнение за мене.“ В единия случай парите няма да имаш, в другия случай неговото добро мнение няма да имаш.

Тогава вие казвате: „Трябва да се живее.“ Животът е най-великата музика. Добрият живот е музика. Ако не живееш музикално, не може да имаш благоволението на Бога. Бог ще те търпи, но в Неговата мисъл, като вижда твоя живот, казва: „Този живот не е музикален.“ Музиката не вземайте в тесен смисъл.

Сила, мисъл, усет – това са правила, с които човек може да се справи с всички мъчнотии в себе си. С мисълта може да се справиш с мъчнотиите в ума, с усета може да се справиш с мъчнотиите в сърцето, а със силата може да се справите с мъчнотиите в тялото. (Учителят пее:) „Сила, сила, сила.“ Какво означава повишение на температурата или понижение на температурата? Този тон показва една работа завършена: наближава да

свършим училището, наближава да свършим една работа. „Си“ – започваш работата. „До“ – свършваш работата. „Си“, „ла“ – това е едно съвпадение с музикалната сила. „Си“, „ла“ представя естественото положение в природата, а не тази гама. Ако мъчнотията е в тялото, „си“, „ла“ не се вземат правилно. Ако мъчнотията е в сърцето, усетът не е правилен. Ако мъчнотията е в ума, мисълта не е правилна, законът на мисълта не е правилен. (Учителят пее:) „Сила, мисъл, усет.“ Ако знаеш, какво значи? Вие пишете с ъ мисъл, другояче ще минетеза невежа.

Защо се пише така ѫ? Между ѫ и а каква е разликата? Това са филологически работи.

Мислете сега върху силата, мислете върху усета, мислете върху мисълта. Мислете върху трите думи през цялата седмица. Като ви дойде наум, постарайте се да ги пеете. Пеете ги тъй, както вие знаете, криво-ляво ги пеете.

Човек, който мисли в себе си, той е всякога в правия път. Човек, който мисли вътрешно, по-лесно може да изправи погрешките, отколкото онзи, който мисли външно. Външно ти си под влияние на някоя чужда мисъл, но когато имаш твоя вътрешна мисъл, ако не вземеш под внимание външните мисли на хората, ще попаднеш в погрешка. Ще вземеш, най-първо, своята мисъл като основа. Вземаш мисълта на хората като подтик, и усетът на хората да бъде толкова, колкото може да бъде подтикът на твоя усет. Понеже Бог изисква всичките хора, които мислят, да бъдат свободни. Ти не може да бъдеш свободен, като нямаш сила, усет и мисъл.

Докато разбираш законите, които седят в тези трите думи, само така ще разбереш тия трите качества: за силата, която седи в твоето тяло, за усета, който имаш в твоето сърце, за светлината в твоя ум. Или за силата, топлината и светлината.

Учителят пее: „Сила, сила, сила.“ Две погрешки. Значи погрешката е във вашето сърце. Сърцето греши. Тази мисъл ще повлияе, ще го напишем правилно и ще го пеем правилно.

Как ще пеете правилно? Учителят пее: „Сила.“

„Пътят на живота е приятен, когато Любовта царува.“ (3 пъти)

Единадесета лекция на Младежкия окултен клас
22 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_12_24 Акаш и прана
неделна беседа

АКАШ И ПРАНА

„Отче наш"
„Духът Божи"

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матея, от 43-ти стих до края.

Песента: „Всичко в живота е постижимо"

Животът е училище. Човек не трябва да мисли, че е научил всичко и няма какво повече да учи. Нещастието на хората седи в това, че те мислят, че са научили всичко и няма какво повече да учат. Когато добрият човек мисли, че е много добър и няма какво да прави, той е нещастен. Когато ученият човек мисли, че всичко е научил и няма какво повече да учи, и той е нещастен, недоволен е от живота. Какво трябва да правят религиозните хора? От хиляди години насам те казват, че вярват в Бога. Когото срещнеш, всички казват, че Бог съществува, че има ангели, че има друг свят.

Да вярваш, това не е същността на нещата, това е религия. Това не е още духовен живот. Защо? Защото има два вида вяра: вяра в сенките на нещата и вяра в реалността. Ти вярваш в картините на един художник, но не вярваш в него. Ако вярваш в картините му, какво ще придобиеш? Картините са сенките на нещата. Ние не ги отричаме, но те не представят реалността на нещата. Ти казваш, че вярваш в Господа, но Го търсиш някъде. Щом вярваш в Господа, а Го търсиш отвън някъде, това не е вяра в реалността. Ти вярваш в сянката на Господа. Отвън Господ не можете да Го намерите. Единственото място, дето можете да намерите Господа, това е вашата душа. В себе си само можете да намерите Господа. Някой казва, че няма душа. Щом няма душа, и Господ не е в него. Тогава той може да намери Господа във всеки човек. Сянката на Господа ще намерите във всеки човек. Ако търсите Господа в човека, ще го намерите и в царя, и в министъра, и в обикновения човек. Той прониква навсякъде. Той управлява, заповядва и на всички казва: „Ще воювате." Но това е господарят в човека, не е Господ. Господарят заповядва на човека да се бие и той се бие. Адмиралът заповядва на цяла флота да воюват и те воюват. Че ще потънат, това не е важно. Питам: вие искате ли да бъдете такива господари, да заповядвате на хиляда, на две хиляди и на повече хора и като им кажете да се бият, те да се бият? Той им казва: „Вие трябва да умрете за отечеството си" и те са готови да умрат. И после той казва: „Каквото казах,

така стана." Какво стана? – Петстотин хиляди души умряха. Петстотин кораби потънаха. Какво стана след това? – „Ние победихме." Победил си сенките на живота.

Днес се реализира какво всъщност представя човек по естество. За тази цел ще приведа един пример от древността. Един сиромах взел пари от един богат човек, но не могъл да му ги изплати. Богатият го насилвал да си плати дълга. Сиромахът се молил на Господа да го избави по някакъв начин от сиромашията му или да го избави от богатия.

Един ден, като обикалял около една река, сиромахът видял, че някой се дави в реката и вика за помощ. Той веднага се притекъл на помощ, извадил давещия се. Какво се оказало? Богатият се давил. Като го видял, сиромахът си казал: „Хванах скъп сом. Сега богатият ще ми прости дълговете." Като се видял вън от всякаква опасност, богатият се обърнал към сиромаха – своя спасител – и му казал: „Ти имаш да ми даваш голяма сума, да платиш дълга си." – „Чудно нещо, хем те извадих от водата, а отгоре на това искаш парите си. Не си ли готов да ми простиш?" – „Прощавам ти само хиляда лева, останалите ще си ги платиш."

Сиромахът седи и се чуди, не може да разбере същината на нещата. Той се чуди как така богатият при такъв случай може да си спомни, че този човек му дължи. Както и да е, той пак продължавал да се моли на Господа да го освободи от богаташа. Един ден сиромахът минава край един кладенец и чува, че някой вика за помощ. Навежда се и пита: „Кой си ти?" – „Еди-кой си." – „А, ти ли си? Онзи, на когото имам да давам? Не, сега няма да те извадя. Няма да направя това, което направих, когато те извадих от водата." – „Ще ти простя." – „Ако подпишеш, че прощаваш всичкия дълг, тогава само ще те извадя."

Съвременните хора искат да се освободят от своята съдба, но те не трябва да бъдат инати като богатия, нито като сиромаха. Погрешката на сиромаха седи в това, че е взел повече, отколкото може да плати. Че е взел пари назаем, нищо от това, но той е взел повече, отколкото може да плати. Погрешката на богатия седи в това, че като му направили такава голяма услуга, извадили го от водата, той могъл да прости само хиляда лева на сиромаха. Сиромахът [не] можа да го остави да се удави.

Сиромахът във втория случай, каза на богаташа: „Ти ще направиш доброто, както Бог го прави." Затова той му изпраща един документ, на който да се подпише, че му прощава всичкия дълг. Само при това положение сиромахът се решил да го извади от кладенеца. Той му казал: „Ако те извадя от кладенеца, аз ще иждивя много енергия, за която един

ден ще ми държат сметка. Ще ме питат къде съм изхарчил тази енергия.“ Подписът трябва да бъде поставен добре. Ти трябва да простиш. Но в кое име? Трябва да простиш в името на Господа, в името на твоята честност и в името на твоята справедливост. Тогава и длъжникът ти ще каже: „Като ми простиш дълга и аз обещавам да ти бъда признателен. За дълга няма повече да ми говориш. Тогава и аз признавам, че си честен човек.“ Първият документ е, че прощаваш дълга на своя длъжник, а във втория документ ще пишеш, че прощаваш в името на Бога и на своята честност и справедливост.

И тъй, ако сте на мястото на богатия и не знаете как да постъпите със своя длъжник, ще се намерите на дъното на кладенеца. Тогава, искате-не искате, ще подпишете документа, че прощавате дълга. Ако сте на мястото на бедния, не взимайте пари повече отколкото можете да плащате. Един дервиш срещнал един турски бей и го спрял на пътя му, като казал: „Имам нужда от малко пари, можете ли да ми услужите?“ Беят веднага отворил кесията си, в която имало наредени златни пари, сребърни, грошове, и му казал: „Заповядай, вземи колкото ти трябват.“ Дервишът взел само един грош. – „Вземи повече!“ – „Сега толкова ми трябват.“

В Божествения свят стават работите така, а на физическия свят – малко по-другояче. Както сега се проявява светът, работите вървят по друг начин, но за да не изгуби съзнание и равновесието си, човек трябва да изучава Божествените закони. Вижте какво правят авиаторите, които се качват на големи височини. Понеже въздухът там става по-рядък, те си взимат известен запас кислород. Ако нямат достатъчно кислород за дишане, те ще се задушат и ще изгубят съзнание. Тъй щото, онези, които се качват нагоре, трябва да си вземат въздух отдолу. А онези, които слизат надълбоко, трябва да си вземат нещо отгоре, да издържат на трудните условия.

Та, онези, които искат пари, или много високо са се качили, или много долу са слезли. Някой казва, че няма храна. Той ще вземе храната си отгоре. Религиозните казват, че Господ ще промисли за всичко. Като е създал света, Господ е промислил за всичко. Няма нещо, което Бог да не е промислил, но като излизаме от Божествения порядък и влизаме в човешкия, нещата се изменят. Като слизаш надолу, ще си вземеш нещо със себе си. И като се качваш нагоре, пак ще вземеш нещо със себе си. Ама как е писано? Писаното за Божествения свят е едно, а за духовния свят е друго. Писано е, че като видиш някой човек паднал в кладенеца, ти ще го извадиш, но срещу два подписа: единият подпис е даден в името на Господа, а другият – в името на твоята честност и справедливост. – „Ама на вяра не може ли?“ – Никаква вяра. Ти трябва да дадеш два подписа – нищо

повече.

Сегашните хора се нуждаят от едно учение, което да ги подмладява. Според индуската философия съществува една същина, която те наричат „акашеви записи“. В тия записи е написано всичко, което миналото крие в себе си, както и това, което днес става. Българите употребяват често тази дума „каша“ – „а, каша“. Като стане нещо, което не могат да оправят, те казват: „А, каша е станала.“ Тъй щото, това, което не може да се оправи в света, е а-каша. Според индусите акаша е нещо, което изпълва цялото пространство и вечно съществува. От нея се образуват всички форми. Тя е нещо, което седи неподвижно на едно място. Тя мяза на един голям аристократ, който вечно почива. За да извадиш нещо от него, трябва да го впрегнеш на работа.

Втората същина, или вторият принцип на индусите, е праната, която вечно съществува. Ние я наричаме сила и от нея излизат електричеството и магнетизмът. Тя създава техните форми. Етерът, въздухът, водата, всички планети и комети излизат все от праната и от акашите. Индусите имат школа, в която изучават законите на акашата и на праната. С това те искат да станат господари на света. Това е голяма амбиция. В това отношение индусите са много амбициозни. Като стане йога, индусът има амбиция да стане цар не само на хората, но и на цялата природа. Те имат амбиция да заповядват и на боговете. „Прана“ на български се казва „Яна“. Българите разделили тази дума на две думи: прана-яна.

За да се ползуват от енергията на акаша и на праната, индусите трябва да имат положителна основа в живота. Те нямат тази основа, затова именно тези два принципа съществуват без никакво отношение към тях. Зад праната и зад акаша седи нещо друго, което ние не знаем какво е, каква е неговата същина. Акаша и праната са изявления на една същина, която седи зад тях и за която ние нямаме ясна представа.

За да се ползува от праната, човек трябва да изучава нейните закони, защото от неправилното разпределение на праната в човешкото тяло произлизат различните болести. Когато праната не е разпределена еднакво в човешката глава, заражда се главоболие; ако не е разпределена еднакво в дробовете, явява се туберкулоза; ако не е правилно разпределена в стомаха, явява се разстройство на стомаха, вследствие на което храносмилането не става правилно; ако в мускулите не е правилно разпределена, явява се ставен ревматизъм. Изобщо, болестите произтичат от неправилното разпределение на праната в човешкия организъм. В някои органи има повече прана, а в други – по-малко, вследствие на което едни от тях са крайно бедни, а други – по-богати. Следователно, между

сиромасите и богатите се явява известно стълкновение.

Науката за праната има за цел да разпредели тази енергия равномерно между всички органи и клетки, да не бъдат едни бедни, а други богати, да не страдат едни за сметка на други, но всички клетки да живеят добре. Индусите поддържат, че човек не може да има един здрав организъм, ако не разбира законите на праната. В този смисъл дишането не е нищо друго освен метод за акумулиране на праната. И мисълта, и чувстването, и постъпките са методи за акумулиране на праната. Защо трябва да постъпва човек правилно? За да може да събере праната и да я употреби правилно. Ако умът, сърцето и волята ти не работят, ти ще се лишиш от праната, която ти е необходима. Щом се лишиш от праната в мозъка, ще страдаш от главоболие, вследствие на което мисълта ти няма да функционира правилно. Ако не мислите и не чувствувате и не постъпвате правилно, вашата дихателна, както и стомашната ви система, а също така и нервната ви система ще се лишат от праната и няма да извършват правилно своите функции. Вследствие на това ще се създадат ред противоречия.

За да се избегнат болестите, както и противоречията в живота, всички учени хора са започнали да изучават праната и акаша, да могат правилно да се ползуват от тях. Те ги изучават във всичките им форми. Сегашните хора се стремят да създадат нов свят. В какво седи новият свят? В новото разбиране на нещата. Ние казваме, че работите ще се уредят, но как ще стане това? Ние имаме пред вид един разумен начин за уреждане на работите. Срещам едно малко, но бедно дете. Виждам, че главата му е добре оформена, то има условия да стане музикант или певец, роден е за такъв. Тогава аз ще му кажа, че неговото щастие е в самия него и трябва да вярва в себе си, да работи, за да си пробие път. Щом му се дадат малко условия, то започва да работи и в скоро време се проявява.

Някои религиозни хора искат да бъдат обичани от Бога. Кого може да обича Бог? Кого може да обича професорът по музика? Като види някой способен ученик, на когото очите светят, като види инструмент, професорът разбира, че той е даровит и веднага започва да го учи без пари. Способният ученик отваря сърцето на професора си. От музикалното и даровитото дете излиза музикална енергия, от която и учителят се ползува. Учителят черпи нещо от своя способен ученик. От ученика излиза прана, с която той плаща на учителя си за уроците, които му преподава. Всеки човек трябва да има поне една дарба в себе си, от която да излиза прана. С тази прана човек плаща на хората за услугите, които те му правят.

Сега, аз искам вие да схванете научната страна, да знаете в какво се крият погрешките на съвременните хора. Мнозина са дошли до положение да очакват всичко от Бога и казват: „Господ ще промисли." Господ е промислил за всичко отдавна, но остава ние да промислим.

Казвате: „Да се помолим на Бога." Как ще се помолите на Бога? Ако аз се моля на Бога и Му служа, молитвата ми има смисъл. Но ако се моля и не Му служа, молитвата няма никакъв смисъл. Мислите ли, че Бог може всякога да ви слуша? Ако мислите така, това е много казано. На какво основание Бог може всякога да ви слуша? За да те слуша Господ, три неща са необходими: ако впрегнеш волята си да Му служиш, ако впрегнеш сърцето си да Го обичаш, ако впрегнеш ума си да Му служиш. Значи, като впрегнеш ума, сърцето и волята си в служене на Бога, като се молиш, Той ще те слуша. Но ако ти служиш на себе си със своя ум, със своето сърце и със своята воля, молитвата ти не може да бъде приета от Господа. Следователно, когато служим на Бога с ума, със сърцето и с волята си, Той ще живее вътре у нас и ще отговори на всичко, което искаме. Понеже Бог е навсякъде в света, Той живее у нас и ние живеем в Него, не може да не ни отговори, ако ние вършим Неговата воля.

Някои искат да се освободят от Него и пак Той да им отговаря на молитвите. Това е невъзможно. Всички ние, които живеем, взехме от Него материя и сила и след това искаме да се освободим, да бъдем свободни. Как можем при това положение да се освободим от Него? Това е една логическа несъобразност.

Някой казва, че може да живее и без вяра. Това значи да живее без въздух. Бог е и във въздуха. Опитайте се да спрете пет–шест минути да не дишате. Като дишаш, като мислиш, Бог е в твоята мисъл. Като чувстваш, Бог е в твоето чувство. Бог е и в твоите постъпки. Правили ли сте опит да не мислите? Това е невъзможно.

Когато някой казва, че не иска да мисли, той има предвид друго нещо – да не мисли за работи, които го безпокоят, които не допринасят нищо. Или, човек не трябва да мисли едновременно за много работи. Ако искаш да постигнеш нещо, мисли само за една работа. Щом искаш да реализираш нещо, мисли само за него, не мисли за няколко работи още. Всяко нещо трябва да става последователно. Например, ако искаш да направиш нещо, можеш ли изведнъж да започнеш от единия край и да свършиш до другия? Ще започнеш от единия край и докато стигнеш до другия, ще отиде известно време. Ако искаш да напишеш едно писмо, можеш ли да го напишеш изведнъж от единия до другия край? Трябват ти най-малко петнадесет–двадесет минути, докато го напишеш.

Силата на вашето писмо зависи от съпоставянето на думите. Някой иска пари от някого, напише едно писмо и парите не дохождат. Друг някой напише писмо, парите идат. Защо? Аз зная причините за това. Преди години един брат издаваше едно списание, но нямаше средства. Един ден той дойде при мене и ми казва: „Намислил съм да напиша писмо до трима американски милиардери, че издавам списание, да отпуснат малко пари.“ Казвам му: „Американците са много умни и практични хора. Те не отпущат лесно пари.“ – „Как така?“ – „Вие не разбирате какво нещо е американецът. Пък направете един опит, ще видите какво ще ви отговорят.“ Той написа на трима по едно писмо и наскоро получи отговор, много учтиво му пишат: „Господине, нямаме такъв бюджет предвиден за издаване на такова списание. Влизаме в положението ви, но нямаме такъв бюджет.“ Нашият брат не знаеше как да им пише. Той искаше да ги застави със своето списание да му отпуснат една сума. Силата не е в неговото списание, но на неговата мисъл, която той отправя към тези богаташи. Ако искаше пари, той трябваше да иде в Америка, да им се представи и тогава да разчита на някаква помощ. Ако аз бях на мястото на нашия брат, така щях да направя. А така, с писмо по пощата, това е един дипломатически начин. Ще отидеш сам и ще се представиш на тия хора.

Та казвам: Такъв е законът. Този приятел не разбираше закона на праната. Той имаше едно повърхностно разбиране. Ще кажете, че той постъпил така в името на Бога. Че, всички благодеяния не стават ли все в името на Бога? Ако отидеш да искаш пари в името на Бога, ще ти дадат десет, петнадесет, двадесет лева, но ако отидеш при някой богат човек и извадиш парабела си, ще ти даде двадесет, петдесет, сто хиляди лева. Един американски милиардер се приготовлявал да си легне, но от под масата изскача един апаш, насочва към него парабела си и му казва: „Ето моят Господ.“ – „Вземи колкото искаш“ – казал милионерът. Апашът взел една голяма сума и си излязъл. Като останал сам, американецът въздъхнал свободно и си казал: „Добре, че не ме уби. Благодаря и на това.“ Освен че не роптае, че му взел толкова пари, но благодари, че не го убил. Когато ви съветват да търпите, казвате, че не можете да търпите, но когато дойде болестта при вас със своя парабел, вие по необходимост търпите вече. Като дойде страданието, търпите. Кой може да ви отнеме страданието? Никой не може да ви го отнеме. Ако разбирате закона на праната, страданието може магически да изчезне от вас и да ви напусне.

Един ден ме поканиха на гости в дома на един евангелист. Като отидох в дома му, заварих го, че се оплаква от зъб. Подула му се страната. Казвам: „Как може така, на евангелист да се подуе страната? Защо не се молиш на Бога?“ – „Моля се, но тази работа с молитва не става. Пък и на лекар не

искам да отида.“ – „Ако аз се заема да те излекувам, ще повярваш ли?“ – запитах го аз. – „Че ти можеш ли да лекуваш?“ – „Разбирам по малко.“ – „Как ще ме лекуваш?“ – „Ще кажа само една дума и ще те излекувам.“ Казвам му: „Гледай ме в очите.“ Той ме гледа в очите. – „Дай си сега ръката.“ Аз взех ръката му, подържах я малко в своята и след това го питам: „Как е болката сега?“ – „Нямам никаква болка вече.“ Значи, болката му си отиде. След това го виждам друг път и той ми казва: „Как ме омагьоса така, че болката ми изведнъж мина?“ Щом каза, че съм го омагьосал, болката отново дойде. Казвам му: „Това не е магия, но трябва да уповаваш на Бога. Ако не уповаваш и не вярваш в Бога, ще те оставя с подута страна. Ако вярваш, ще спечелиш. Ако не вярваш, всичко ще изгубиш.“ След това му цитирам един стих от Евангелието, дето е казано: „Каквото попросите, ще ви се даде; търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори.“

Някой път влезе във вас някоя безпокойна мисъл. Казвам: Аз мога да ви помогна. Понеже сте ме повикали, когато страната ви е подута, трябва да вярвате. Затова е казано в Писанието, че ще ви бъде според вярата. Вие трябва да разбирате закона на праната. Когато лекувате, не трябва да допущате съмнението в себе си.

Сега аз ви разправям тия работи, но нищо не трябва да говоря за тях. Когато ви разказвам нещо за лекарствата, с които си служа, те губят силата си. Когато човек говори за своите добродетели, той губи добродетелите си. Когато разправя за своята сила, той губи силата си. Каква нужда има да разправяте на хората за своята сила? Каква нужда има да разправям на хората, че съм добър, гениален певец? Като изляза на сцената да пея, песента ми сама ще ме препоръча. Аз не се нуждая от думи. Самата песен ще ме препоръча, тя ще замести думите. Какво ще говориш за своята сила? Силата сама ще те препоръча. Като покажеш силата си, всички ще разберат, че си силен. Някой път мислите, че сте силен, но като дойде изкушението и мъчнотията, тогава виждате доколко сте силен. Ако не можете да понесете мъчнотията както трябва, вие не сте силен човек. Ако вие не можете да изтърпите една болест както трябва, къде е вашата сила?

Един български лекар ми разправяше една своя опитност от времето на световната война, която го много учудила. „Иде – казва той – при мене един войник от фронта, показва ми ръката си, която беше лошо ранена, и ми казва: „Господин докторе, моля да ми направите една операция на ръката.“ Погледнах ръката му, казвам: „Ще трябва да те упоим.“ – „Никаква упойка не искам. Режете направо.“ Взимам ножа и започвам да режа. Гледам лицето му, спокойно, нито един мускул не мръдва. Най-после той ме запита: „Свършихте ли, господин лекаре?“ – „Свърших.“ –

„Благодаря.“ Взе си шапката и си излезе.“ Казвам: Ето един християнин, който има пълно самообладание. Индусите с векове работят върху самообладанието, а този българин е роден със самообладание. Той казва на лекаря: „Не искам да ме упоявате. Аз мога да издържам, не съм от страхливите.“

Казвам: Докато човек не се научи с радост вътрешно в себе си да понася своите страдания, да гледа на тях като на школа, той нищо не може да постигне. Има мъчнотии, чувства, мисли и постъпки, които се явяват в живота на човека като школовка. Ако той не може да понася тия мъчнотии с радост, как ще понася по-големите страдания и мъчнотии, които идат отвън? Ако човек не може да помага на себе си, как ще помогне на другите? Човек може да помага на окръжаващите дотолкова, доколкото може да помага и на себе си. Доколкото светлината може да проникне в твоя ум, дотолкова може да проникне и в умовете на ония, на които говориш. Доколкото топлината на твоето сърце може да топли самия тебе, дотолкова тази топлина може да стопли и другите хора около тебе. Доколкото си силен ти, дотолкова можеш да предадеш от своята сила и на другите. Човек е мерило на нещата. Божественото учение седи в това – човек трябва да разбира първо законите на своята мисъл, която трябва да бъде свързана с Божествената мисъл. Значи мисълта на човека трябва да бъде свързана с праната. Всеки ден по един час човек трябва да мисли за праната, която иде от Слънцето, за да може да я възприема в себе си и да се ползува от нея. Праната иде и от другите звезди, от планетите, но главният извор на праната иде от Слънцето. Значи с мозъка си, със своята мисъл ти акумулираш праната от Слънцето и оттам я изпращаш по цялото си тяло. Ако ви боли известен орган, ти можеш да извадиш част от събраната прана в мозъка и да я отправиш към болния орган, да го лекуваш. Този орган се нуждае от такава енергия.

Преди всичко трябва да престанете да се безпокоите. Безпокойството трябва да остане отвън. Всичко, което ви безпокои, ще го турите настрана. Ако нямаш пари, ще се радваш, че нямаш, защото ще ти се даде възможност да опиташ, че и по друг начин можеш да си доставиш пари. Казваш: „Аз не мога да живея без пари.“ Чудна работа! Растенията, птиците, рибите, животните как живеят без пари? А човек не може да живее без пари. Човекът, който стои над рибите, над птиците, над растенията и над животните, не може да живее без пари, а те живеят без пари. Тогава ще излезе, че човек стои по-долу от животните и от растенията. Аз по-скоро бих повярвал, че парите не могат да живеят без човека, отколкото човек да не може да живее без парите. Парите са от по-добро произхождение. Така по-скоро бих се съгласил, но не мога да се съглася, че човек не може да живее без пари.

Когато някой каже, че не може да живее без пари, ето какво аз разбирам под тези думи: той не може да живее без определено количество злато в кръвта си. Той не може да живее без определено количество злато в мозъка си, в дробовете си, в стомаха си, в костите си и т.н. Без това количество злато в тялото си човек не може да бъде здрав. Това го приемам, но що се отнася до външното злато, това не го приемам. Без банкноти може, но без звонково злато не може. Организмът се нуждае от известно количество злато, което да привлече външното. Вътрешното злато привлича външното. Златото от злато се привлича. Има мъжко злато и женско злато. Златото на мъжете е женско, а на жените – мъжко. Трябва процесът да бъде обратен. И затова, когато мъж и жена се обичат, всъщност тяхното злато се обича, а не те самите.

Сега аз не искам непременно да вярвате в това. То е наука, която вие ще изучавате. А да ви доказвам, това не е нужно. Ако приемете, че е така, приемете го. Ако не го приемете, може да го отхвърлите. Вие сте свободни да приемете или да отхвърлите думите ми, но като ви говоря така, аз само раздвижвам въздуха около вас. Това е механическо действие. Сега, думите ми пък, които влизат във вас, представят динамическо действие. И това, което разберете от тях, то е духовната страна. Което приложите пък, то е Божественото. Според мене чувствата ви, мислите ви, както и постъпките ви съединени в едно и реализирани, представят Божественото в човека.

Следователно, когато умът се съедини със сърцето и сърцето с волята, резултатът, който придобием в дадения случай, представя Божественото. Божествени неща са само ония, които се постигат и същевременно стават основа за нови постижения. Вие не можете да кажете още, че сте постигнали всичко. Ако мислите, че всичко сте постигнали, това показва, че не разбирате Божествения закон. Когато хората искат да бъдат добри, те трябва да развиват сърцето си, да придобият прана. Доброто е необходимо, за да бъде сърцето здраво. Умът като мисли, търси истината, защото само чрез истината праната се акумулира. Само така човек може да мисли правилно. Като упражнява волята си да постъпва справедливо, човек пак събира праната в себе си.

Следователно, ако ти във волята си не приложиш правдата като метод, ако в сърцето си не приложиш доброто като една възможност и най-после, ако не поставиш истината в ума си като една същина, ти не можеш да се ползуваш от праната, от тази жизнена енергия. При това положение, тя не може да дойде и да се всели в организма ти, да го направи здрав. При това положение нито мисълта ти може да бъде ясна, нито сърцето ти и волята ти ще действуват добре. Каквото богатство и да имаш, колкото сили и да

имаш, ти ще бъдеш недоволен, по-недоволен и от последния сиромах. Вътрешното доволство зависи и от човешката мисъл. Задачата на религиозните хора седи именно в това, да черпят прана за бъдещото поколение. Мнозина се питат каква е целта на религията. Целта на религията е да събере прана от Слънцето, която е тъй необходима за цялото човечество. Те събират тази енергия чрез сърцето си. Учените хора пък, които се занимават с науката и работят с ума си, те складират тази енергия, праната, освен за себе си, още и за бъдещото поколение. Те събират тази енергия още и с добрия си живот и със силната си воля.

Сегашните хора пренебрегват работата си в това направление и казват, че Господ ще оправи света. Не, ние развалихме света и ние ще го оправим. Погрешката на хората седи в това, че те мислят, че са на правата страна. Мнозина питат: „Ти на правата страна ли си?“ Всички хора са на кривата страна. Никой няма право да обсебва света за себе си. Никой няма право да казва, че това е добро, онова не е добро. Всеки трябва да съзнава, че това, което му е дадено, е Божествено. Имаш едно сърце – благодари на Бога за него. Имаш един ум – благодари на Бога за него. Имаш едно тяло, една воля – благодари на Бога за тях. Не пред хората, но пред себе си. Благодари за всичко, което ти е дадено, при всички случаи. При всички условия благодари на Бога и ти ще бъдеш здрав.

Ние живеем и се движим в Бога. Апостол Павел казва: „Ние живеем“ – това е акаша – „и се движим в Бога“ – това е прана. Значи човек минава в тия две същини, в тия два полюса. Аз пък замествам праната с човешкия дух, а акаша – с човешката душа. Човек трябва да съзнава, че има душа, има и дух, на които трябва да служи. Като служиш на своята душа и на своя дух, ти едновременно служиш и на Бога.

Та казвам: Това е един практически метод, чрез който можете да бъдете здрави. По този начин може умът, сърцето ви да се развиват правилно. Така могат и социалните условия да се подобрят. Ако един народ държи в ума си истината, в сърцето – доброто, а във волята си – правдата, той ще се подигне и Бог ще го благослови. В това няма никакво изключение. Ако и вие държите в ума си истината, в сърцето си – доброто и във волята си – справедливостта си, вие не можете да бъдете слаби. Вие ще бъдете силни, защото Бог е на вашата страна. И каквото е необходимо за вашето служене, Бог ще ви го даде. Този е пътят за бъдещото служене. И ако в твоята молитва не влезе правдата, истината и любовта, ти не можеш да се учиш, не ти се отпуща кредит.

Индусите употребяват различни методи за дишане, които и европейците следват, но те получават отрицателни резултати. Защо? Не са подходящи

за тях. Те ги прилагат механически. За да дишаш правилно, ти трябва да свържеш ума си с истината, да си хармонират, сърцето трябва да бъде в хармония с доброто, а волята – в хармония с правдата. И тогава, като отправиш ума, сърцето и волята си към праната, тя влиза в тялото и направлява неговите функции. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Ние наричаме това състояние блаженство – мистично чувство в човека. Този е начинът за постигане на блаженството.

Онези, които не разбират този закон, казват, че човек не може да бъде блажен на Земята. В невежеството не може да има блаженство. Има едно блаженство на сенките, което ту се явява, ту изчезва. Сега вие очаквате да умрете, да отидете в другия свят и тогава да намерите това, което търсите. Това е заблуждение. Христос казва: „Които чуят гласа Му, ще оживеят." Значи още сега човек трябва да чуе този глас, а не като отиде на онзи свят. Остане ли на онзи свят да чуе Божия глас, там нищо няма да чуе. Законът е един и същ. Бог е навсякъде. Ако на Земята още чуете гласа на Бога, и в другия свят ще го чуете. Бог е навсякъде. Аз говоря за Бога като разумен принцип. Тази разумност е и в човешкия ум, и в човешкото сърце, и във волята му.

Та казвам: Човешкият дух и човешката душа, това са двата гласа. Хората донякъде признават човешкия дух, но дойдат ли до душата, нея отричат. Там е погрешката на хората. Те казват, че душа в света не съществува, но само материя и енергия. Това са теории. Но има теории на сенките, има теории и на реалността. В теориите на сенките нещата се опитват само външно. Ти не можеш да опиташ същината на една сянка.

Сегашните хора живеят в сенките на живота, дето всички умират. Като умре някой, всички казват, че не знаят къде е отишъл, изчезнал е той. Обаче в реалността нещата не изчезват. Някои хора са изчезнали за вас, [а] има такива, които не изчезват. Те ходят между хората, явяват им се, приказват с тях. Те уж умират, но след това си ходят на гости, на едно и на друго място. Ако дойде някой ясновидец, той ще ги види.

В една английска църква един проповедник проповядвал за онзи свят. Той казвал на своите слушатели, че след смъртта си душите отиват при Бога. Един от англичаните, който наскоро изгубил единствената си дъщеря, за която много скърбял, се обърнал към проповедника с думите: „Къде е сега моята дъщеря?" – „При Бога е." В това време близо до този англичанин седял един ясновидец, който му казал: „Господине, твоята дъщеря е тук, при тебе." – „Как е възможно?" И ясновидецът започнал да му разправя каква била дъщеря му, как била облечена и т.н. „На кого от двамата да вярвам? – казал англичанинът, като се обърнал към проповедника. – Ти

казваш, че дъщеря ми е при Бога, а този господин казва, че е тук при мене и се разговаря с него.“ Ще вярваш на ясновидеца, който описва дъщеря ти и казва какво иска от тебе. Значи, всичко, каквото става на небето, има отражение и на Земята. И обратно: това, което става на Земята, има отражение и на небето. Това е реалното в живота. Това, в което не само трябва да вярвате, но и да го знаете.

Казвам: Ще се научите правилно да дишате, за да приемате нужната прана от въздуха. Днес всички хора се оплакват, че работите им са объркани. Аз се чудя като гледам хората, всички говорят все за пари. Парите са последното нещо, за което трябва да се мисли. Парите ще дойдат сами по себе си. Мислите ли, че богатият баща не е помислил за богатия си син? Достатъчно е синът да обича баща си, за да бъде сърцето на бащата отворено за него. Ако синът води разгулен живот, сърцето на майката и на бащата се свива болезнено. Мислите ли, че синът и дъщерята могат да заставят насила родителите си да мислят за тях? Това е невъзможно. Въпреки това хората искат насила да заставят Бога да им даде нещо.

За сега се изискват хора, силни по ум, силни по сърце и силни по воля. За да бъдете силни, трябва да дружите със силни хора; за да бъдете умни, трябва да дружите с умни хора. За да бъдете добри, трябва да дружите с добри хора. Такъв е законът. Подобното подобно привлича. Аз не говоря за външно добри хора. Според мене доброто е вътрешен процес. Да мислиш правилно, това е Божествен процес, а да постъпваш справедливо, това е човешки процес. Най-възвишеното нещо на Земята, това е волята на човека. Ако не обичаш хората, ти не можеш да имаш силна воля. Ако не обичаш ангелите, не можеш да имаш добро сърце и ако не обичаш Бога, не можеш да имаш силен ум. Светлината излиза от Бога, затова Бог се нарича още и светлина.

Бог е оставил всичко на разположение на човека. И като го е създал, човек трябва да изучава законите Му. Всеки човек трябва да бъде представител на Божиите прояви. И който дойде в съприкосновение с вас, трябва да почувствува, че от вас лъха нещо особено, Божествено. Всеки трябва да почувствува, че вашите мисли, чувства и постъпки са Божествени. На всеки е приятно да срещне един такъв човек и да се разговаря с него, да се разбира. Срещнете ли такъв човек, никакво противоречие, никакво недоразумение няма да се яви между вас. Вие може свободно да му се изкажете, без той да ви направи някаква забележка. Той няма да ви каже, че мислите криво, но ще каже, че всеки мисли по своему и в това отношение е прав. Всеки човек чувствува и постъпва според както разбира. Обаче дойдем ли да разглеждаме живота, там няма какво да спорим, че твоите или моите мисли, чувства и постъпки са прави. Там остават за

вечни времена само правите мисли, правите чувства и постъпки.

Сега, не е въпрос да спорим кой в какво вярва и кое верую е право. От новото гледище вие трябва да поставите любовта като подтик в живота. Ще обичате ближния си като себе си и когато ви говори, ще влизате в неговото положение. Ако искаш да го коригираш, първо ще разбереш положението, в което се намира, и тогава ще правиш бележки.

Сега, не е въпросът да направите хората богати, да улесните живота им. Ако е за богатство, аз мога всеки да го направя богат, но при това положение хората ще станат по-лоши. Богатството прави хората лоши, ако те не разбират неговото предназначение. Не е мъчно да се задоволят желанията на хората, но те ще станат по-лоши. Желанието на Бога е хората да мислят правилно, да обичат истината чрез ума си. Всеки трябва да мисли правилно. Когато говоря, всеки трябва да знае право ли говоря или не. И аз трябва да зная той говори ли право или не. Трябва да има връзка между неговата и моята мисъл. И чувствата му трябва да бъдат Божествени.

Това не е въпрос на постижение за един ден или за една година. Това трябва да бъде идеал за цял живот. И то не само за този живот, но и в другия свят като влезем, да имаме пак същия идеал. И като слизаме, и като се качваме, това трябва да бъде вечният идеал за нашите души – да обичаме Бога и да се стремим да Го разбираме.

Казвате: „Това може ли да се постигне?“ Нишка по нишка, цяло платно става. По моята мярка, това, което сега ви говоря, може да го постигнете в десет години, но ако работите усилено с ума, със сърцето и волята си. Ако не постигнете, елате при мене, аз ще ви кажа, къде сте сбъркали. Но всеки ден трябва да употребявате по един час за ума си, по един час за сърцето си и по един час за волята си. Като употребявате по три часа на ден, няма да ходите да гоните Михаля, но ще работите. Вие сте го гонили толкова години вече, повече няма какво да го гоните. Какво разбират българите под думата „Михал“, не зная, но аз ви казвам: Кривият път, по който следвате истината, това е Михал. Няма какво повече да се занимавате с него. Вие вървете напред, а Михал да върви след вас. Михал трябва да се учи от вас, а не вие от Михала. Михал и ти сте едно и също нещо. Михал е старото ви име. Важно е какво ще бъде новото ви име. Като не мислиш, не чувстваш и не постъпваш правилно, ти си Михал – нищо повече. Това значи думата „Михал“. Не гони Михала, не му се сърди, но се научи да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно.

Един млад момък обичал една княгиня и всяка вечер отивал под балкона ѝ

да ѝ свири с китара. Най-после тя му казала: „Хубаво е свиренето ти, но със свирене само работа не става.“ Животът изисква и друго нещо. Ще пееш, ще свириш, но и ядене трябва, работа е нужна. Всичкото мое уважение и почитание на свиренето, но само със свирене работите не вървят. Това е само встъпление, а встъплението се нуждае от направление. При китарата трябва да има един отличен ум, едно добро сърце и силна воля. Тогава всички работи стават сполучливи.

Пожелавам ви сега да се сприятелите с вашия ум, с вашето сърце и с вашата воля.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

12-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1939_12_24 Даром
утринно слово

ДАРОМ

12 неделно, утринно Слово

24 декември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш.

Махар Бену Аба.

Вие сте чели Евангелието. Някой път зависи, как слуша човек, или какво е състоянието му. Когато четеш някоя книга, някой път ти е приятна книгата, а някой път ти е неприятна. Ако четеш Евангелието, когато те боли корема, ще разбереш едно нещо; ако четеш Евангелието, когато те боли глава, ще разбереш друго нещо. Ако четеш Евангелието, когато нямаш пари, пак ще разбереш друго. Когато те гонят неприятели и четеш Евангелието, пак ще разбереш другояче. Казваш: „Разбрах Евангелието." За да го разбереш, трябва да минеш през много работи. Най-хубавото Евангелие, това е животът, който ние постоянно четем и разно го разбираме. Животът е най-голямото Евангелие.

Ще чета 12 глава от Евангелието на Матея. „По онова време" това е 12 глава. Числото 12 играе важна роля. Има 12 зодии или 12 извора в света, от които изтичат 12 хубави работи. Те са изворите на живота (1 ст.). Хората бяха гладни не бяха яли. Късаха класове без позволение (2–8 ст.). Той им е налял масло в огъня. Като срещнеш един съботянин сега, като ходи, ходи навсякъде, все ще те пипне за съботата. Ако изпълняваш съботата, човек си, казва той. Ако не я изпълняваш, не си човек. Ако те срещне един баптист, ще засегне въпросът: Кръстен ли си или не? Ако си кръстен, добре, а ако не си кръстен тогава друго (9–10 стих). Позволено ли е да се яде в събота? В събота, всички ядяха и сутрин, и на обяд, и вечер. А пък сега питат, позволено ли е да се цери в събота (11–13 ст.). Едно малко негодувание се явява (34 ст. до края на главата).

„Всичко в живота е постижимо".

Сега, ако ви попитат, защо се събрахте? Какво очаквате? Какво бихте отговорили? Ако попитат публиката, която е събрана в някой театър, или певчески салон: „защо сте дошли", тя ще отговори: „За да те чуем, като пееш." Той ще ги попита: „Учите ви отворени ли са? Да няма някой от вас глух? Та да пея напразно?" Или някой художник, който дава изложба, може да попита публиката: „Защо дойдохте?" Тя ще отговори: „Дойдохме

да гледаме картините ви.“ И той има право да пита: „Да няма някой от вас сляп да не довижда.“ За художника, за неговите картини, човек трябва да има око, за да вижда и разбира. Иначе, ако не разбира, той само ще погледне картината и ще каже: „Хубава картина.“

А пък аз искам сега от вас, които ме слушате, ушите ви да бъдат отворени, очите ви да бъдат отворени, устата ви да бъдат отворени, носът ви да бъде отворен, краката ви, ръцете ви да нямат никакви дефекти. Така Бог изисква нещата. Можете да кажете: „Ние сме слаби хора.“ Какво разбирате под думите слаб човек? Че някой път, за да постигнеш нещо в света, ти трябва да бъдеш слаб. И ако не си слаб, ти нищо не можеш да постигнеш. Ти ако искаш да слезеш на земята от слънцето, трябва да слезеш като един слънчев лъч. Няма да слезеш с един човешки автомобил. Че един слънчев лъч ще завземе най-скромната каруца, която има в природата и с нея ще слезе. С най-малко разходи трябва да слезеш от слънцето.

В живота има неща, които са непоносими. Има една светлина, която ослепява хората. Ако ви проектират един прожектор от 500 милиона свещи, ви знаете ли, че ще ослепеете при тази светлина. Но някой път ние искаме крайни работи, искаме да бъдем богати. Че богатството е на степени. Някой път избягвате сиромашията. Когато говорите за сиромашията, това е вашето разбиране за сиромашията.

Богатството и сиромашията са две красиви моми. Едната, богатата се облякла с джунджурии, цял бит-пазар отгоре и, а пък тази сиромашията, е облечена много скромно, но прилично, тъй че, като я видиш, тя ще изпъква – очите и, лицето ѝ, умът и. А пък дрехите и, като ги продадеш, едвам ще вземеш хиляда лева. А пък на богатата, като и продадеш дрехите, струват много. Тя има скъпоценни камъни, гердани и пр., милиони ще вземеш. По това се различават. Но ако питаш богата мома, тя е много глупава. Плещи не на място. Тя говори ти, откъде си дошъл? Образование имаш ли? Пари имаш ли? Къща имаш ли? Ами корона на главата, имаш ли? Обуща от камилска кожа имаш ли? Скиптър имаш ли? Когато кажеш нещо, става ли? Това е богатата.

Сега, понеже всички искате да станете богати, понеже не сте богати, а сте сиромаси, казвам ви: Какви ще бъдете като станете богати? За сиромашията няма да ви говоря, понеже вие я знаете. Най-голямото недоволство в света произлиза все от богатите хора. Богатият е недоволен, че в яденето не е турено достатъчно чер пипер или червен пипер, или че не е турено достатъчно масло. Той казва: „Как така да не е турено масло в яденето?“ Колко масло трябва да се тури в яденето? Вие, като богати, колко масло ще турите? С лъжицата ще вземеш и ще го туриш, без да го теглиш.

Сега, в дадения случай, аз ви говоря като един художник. Искате да знаете, какво нещо е художеството. Един художник има около стотина бои, 10, 15, 20 четки. Облякъл е една дреха, взема една четка и цапа. И като нацапа платното, вие казвате: „Колко е красиво.“ И в какво седи красотата сега? И след като е нацапал тази картина, той я излага и казва, че тя струва 50 хиляди лева, нацапаната картина. Вие казвате: „Той цапа“. Но 50 хиляди лева взема. И вие вземате и цапате, но нито един лев не ви дават за нацапването. Тогава в какво седи изкуството на нацапването? Художеството не седи в боите и четките.

Сега мисълта ми е малко отвлечена. Но ще ви приведа друг един пример. Някой вземе перо и ще го натопи в мастилницата, ще го извади и ще пише по книгите. Ако тури черното мастило по дрехите, ще направят въпрос. Но този човек вземе и пише с черното мастило по книгите на редове. Върти си ръцете, прави криволи и пр. и той е художник. И като нацапа тази книга, вие я четете и като мед ще ви падне на сърцето. Че откъде го намериха този мед вътре? Откъде излезе този мед? Онзи, който е писал писмото, той е вложил нещо. Това черното мастило е опаковка, а пък той е вложил нещо от себе си.

Та когато ние погледнем на природата, външните форми, ще видим, че в тези форми е вложено известно съдържание. Бог е вложил нещо във всеки плод, във всеки слънчев лъч, във всеки лист, във всичките хора, в техните облази, в техните движения, в техните ръце. И следователно, ако ти разбираш това, което Бог е вложил, ти разбираш Бога. Бог е вложил нещо във всички форми. И в природата той ни говори. Като срещнеш един човек, ти ще прочетеш нещо в него. Този човек е една отворена книга за тебе. И ако прочетеш, ти ще разбереш, какво Господ ти говори.

Ти срещаш един красив човек и тебе ти стане мъчно, че ти не си красив. Ти не си разбрал добре. Господ ти казва: „Красотата, която съм вложил в твоята душа, да я проявиш както този човек.“ Срещаш един учен човек и тебе ти стане мъчно и казваш: „Как да не съм учен?“ Господ ти казва: „Знанието, което съм вложил в твоя ум, да го проявиш. Аз те пратих на земята да станеш учен.“ Този учен човек е една книга. Срещнеш един музикант, който свири хубаво. Господ ти казва: „Искам да бъдеш добър музикант, да свириш добре.“ Свиренето е външната страна. Да свириш, това значи как да употребяваш краката си. Като се движиш, стъпките ти да бъдат музикални. Някой път стъпките на човека не са музикални. Човек може да съчини песен със стъпките си. Аз мога да съчиня със стъпките си, като вървя, цяла песен, например Махар Бену. Като се движа, може да чуете Махар Бену. Ако имате ухо, вие може да чуете тази песен като вървя.

Светът е една песен. Вие казвате: „Как може да бъде това?“ Нали като се върти плочата, ти чуваш, че плочата говори.

Има определени интервали. Един човек като излезе от къщи, ако този човек вземе големи интервали, той където отива няма да сполучи. И ако някой човек излезе от къщи и се почеше по главата и той няма да сполучи. За да постигнеш някои работи, как трябва да излезеш от къщи? Най-първо, като излезеш от къщи ти трябва да бъдеш силен. Сила трябва да имаш в себе си. Този път, който извървиш, той изисква сила. И всичките ти мускули трябва да бъдат нагодени така, че да не усещаш никаква умора. Като излезеш, ти трябва да имаш всичкото разположение на Духа си, да ти е приятно, че ходиш. Ако аз бих имал една школа, бих показал някои неща, например, като си свиваш краката да знаеш колко да ги свиваш. Някои хора не знаят, как да си свиват краката. Например, от ходенето се познава един човек какъв е. Някой човек, като върви по пътя зимно време, когато е кално, целият му гръб отподир е пълен с кал. Другарката му казва: „Откъде я намери тази кал?“ Той, като върви, като че ли я взема и я хвърля на гърба си. Кое е по-хубаво – да вървиш и да си накаляш гърба или да вървиш и да не си накаляш гърба? Кое е по-добро? Единственият чист българин когото видях, той беше в Шумен. Друг не съм виждал такъв. Той, като излезе да се разходи в Шумен, като се върне, нито по обущата му има кал, нито по дрехите му. Казаха ми: „Елате да видите един особен чудак.“ Той като мине десетина крачки, ще извади кърпа, ще погледне обущата си и ще ги изчисти. После, като върви, гледа да стъпи на камъчета. Казаха: „Чудак е той.“ Аз казах: „Много добър човек е. Има нещо хубаво в него. Той е спретнат, хубаво облечен. После има поглед весел. У него има чувство към хубавото.“ Това чувство у него е така развито, че той не обича да капне нито капка кал върху него. Художник е той. Не иска да капне нито капка кал върху картината.

Аз изваждам едно заключение: Ако ние вървим в света дето хората обичат да цапат, всеки плещи с думите, може човек да се оцапа, ако не е внимателен. Има някои шеги, някои думи, с които знаете ли колко пъти си е оплескал човек? Трябва да знаеш какви думи да употребиш. Има думи в езика, които като ги кажеш, ще те сполети нещо, някое си нещастие. Те са експлозивни. Трябва да се пазиш от тях. Нали знаеш какво е експлозивна дума? И ако някой ви каже такава една дума, вие ще се запалите. На един спокоен човек, като му кажеш една такава дума, като че ли пчела го е ужилила. Така се подуе. Някой път думите са отровни. Те са като жила. Ти казваш: „Няма нищо.“ Как няма! Като ходиш при пчелите и те ужилят по окото, по носа и се подуе лицето ти. Ако една красива мома отива на журфикс и я ужили пчела, ще отиде ли? Ще се развали журфикса. Една пчела може да ти развали настроението, целия журфикс. Та казвам: Една

дума може да развали целия журфикс на човека.

Великото в художника седи в това, което влага в картините. Има нещо хубаво в художника, в произведението му. Това са онези линии, в които влага известни идеи. Ти като гледаш една хубава картина, виждаш това, което е в душата на художника. В картините на художника, той е изразил нещо от това, което е в него. Неговите разбирания са в картините му. Когато ти четеш едно философско съчинение, този философ излага как разбира живота. И тебе ти е приятно. Според мене, като четеш една книга, всяка една книга от която можеш да почерпиш сила е добра. Всяко пеене от което можеш да почерпиш сила, е добро. Всяка среща, от която можеш да почерпиш нещо добро, е хубава.

Да допуснем, че двама души се бият. Единият блъснал другият по носа, разкървавил му носа и казва: „Да знаеш още веднъж да си държиш устата затворена.“ И си заминава. Тече кръвта от бития. Аз съм човек, който разбирам, зная да лекувам. Казвам му: „Няма нищо.“ Помагам му, спирам му кръвта. Аз изваждам заключение. Онзи на заминаване казва: „Да си държиш устата затворена.“ Дръж си устата затворена, понеже, ако устата ти е отворена, кръв ще тече навън. А пък ако е затворена, кръв няма да тече. Питам сега: Какъв урок добивам аз от тези двамата? Добивам следния урок, че ако аз плещя и на мене може да се случи същото. И на мен ми казват: „Дръж си устата затворена, когато говориш.“ Двама души се карат. Дръж устата си затворена. Гледай ораторите, които се проявяват. И двамата са оратори. Надговарят се. Като се срещнат вярващите, говорят си: „Как вярваш в Христа?“ Единият говори и другият говори. И накрая, единият казва: „Ти си крив.“ И вторият казва на първия така. Аз влизам и казвам: „Ето един прав човек. Вие двамата сте криви, пък аз съм прав, с когото може да се оправите, понеже и двамата сте криви.“ В какво седи кривината? Аз обяснявам така: „Торбите на двама ви са празни. Три дена не сте яли, а аз нося торба с хляб.“ И казвам: „Я, на тебе един самун, я на тебе един самун.“ Единият казал на другият: „Ти си глупав, защото не си взе хляб.“ Другият казал на първия: „Ти си глупав, защото не си взе хляб, защото нямаш хляб.“ Тогаз аз казвам: „Аз съм правият човек. Аз нося хляб, вземете. Седнете да се разговаряме.“

Сега да приведа това психологически. Ти имаш едно противоречие в ума си. Имаш и едно противоречие в сърцето си. Ще дойде силата, твоята воля, разумното начало в тебе и ще уреди разногласието, което съществува в ума ти и в сърцето ти. Волята ти трябва да донесе нещо. Някои хора искат да имат силна воля. Всеки човек, чиято торба е празна, той няма воля. Човек, чиято торба е пълна, той е човек с воля. Защото хлябът изисква воля да го носиш. Човек не може да бъде добър, ако няма воля. Някой път вие

мислите, че човек като мисли право и чувствува право е добър. Може да мисли право, може и да чувствува право, но ако няма силна воля да приложи доброто, той не е силен човек. Доброто седи в прилагане на доброто. Сега на всинца ви е потребна сила. Всички боледувате по единствената причина, че отслабва тялото ви. В света има един закон: Ако ти се присмееш на някой човек за някой негов недъг, този недъг ще те постигне. Същият закон важи и за добродетелта. Ако ти срещнеш някоя добродетел, някое изкуство и му се зарадваш, това ще те постигне. Трябва да се зарадваш за хубавите работи, за да ти дойдат. Това го наричаме любов. Ако се зарадваш за благото, което има някой човек, това благо ще дойде в тебе.

Да се радваш на благото, което хората имат, това значи да се радваш на Бога, Който се проявява в тоя човек. Ако този човек е умен, той е проява на Бога. Ако този човек е добър, той е проявление на Бога. Ако този човек е силен, този човек е проявление на Бога. И ако ние можем да се радваме на проявлението на Бога, Който се проявява навсякъде, ние можем да постигнем всичко онова, което Бог е определил за нас. Ти като видиш учен човек, Господ ти казва: „Какво искаш от мене?“ А пък ти си намръщиш лицето и почнеш да мърмориш: „Аз толкова време чакам и на мене Ти не обърна внимание. Оставил си благата за други човек, а аз ходя да страдам.“ Мърмориш. Питам, разбрал ли си Божествения път? Вие искате постиженията на нещата в света по този начин, по който никога не могат да дойдат.

Ти виждаш един хубав плат изтъкан. Той има цена. Той е изтъкан отлично. Но знаете ли, как е станал този плат? Онази жена е взела вълната и я прела, за да има основа. После е прела друга вълна, за да има вътък. После има насноваване. Тя си служи с нищелки, бърдо. Много работи имало. Жените, които тъкат, знаят. После има совалка, има едно кросно и тя като седне, движи го и краката движи нагоре, надолу. И бърдото движи напред, назад. Ти казваш: „Глупава работа. Цял ден тя седи и с краката си, и с ръцете си работи.“ Ти казваш: „Глупава работа.“ Но от тая глупава работа излиза хубавото платно. Това са хиляди, хиляди нишки, преплетени по особен начин.

Та човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки са хиляди нишки. Те трябва да са минали през този стан и тогаз вече имаме един резултат. Платът е един резултат. Ние имаме една мисъл, която е вече един резултат. Та казвам: Всеки един от вас трябва да мисли. Защо? Трябва да чувствува. Защо? Трябва да бъде силен. Защо? Понеже сами трябва да приготвите онзи материал, от който трябва да се направи нашата бъдеща дреха. Вие искате да се облечете. В невидимият свят ще ви направят такава

дреха, какъвто материал изпратите. Вие, като мислите, изпращате вашите мисли в невидимия свят. Като чувствувате, изпращате вашите чувства в невидимия свят и като постъпвате, изпращате вашите постъпки в невидимия свят. И ще направите едно съчетание от тях. И каквото сте изпратили, такава дреха ще ви направят. За да мисли човек, той трябва да има отлична дреха. А пък тази дреха я наричат философите – окултистите „тялото на мисълта“. И за да чувствуваш, трябва да имаш дреха. И сърцето си има свое тяло. Ние казваме: „Да мисли човек.“ Най-великото нещо, което човек трябва да има на земята, то е да чувствува, да има усет. И най-великото нещо на земята е да има човек сила. Онова, което мисли и чувствува да го прилага. Най-великото нещо за художника е, как прилага боите. За музиканта най-великото е правилно да взима онези тонове. Не само правилно да ги взема, но във всеки тон, той трябва да влее нещо. Като вземе ДО, той трябва да знае, какво да тури в ДО. Също е за РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА СИ. Това е първата октава. После има втора и трета октава. Той трябва да знае, какво да вложи вътре в тези тонове. Ако аз бях пял ДО ще искам да се освободя от всичките ограничения, които имам в дадения случай. А пък като пея РЕ, ще искам, по който път трябва да постигна работата добре. Каквото почна да го свърша добре. А пък ако взема МИ, ще искам материалът, който имам да е хубав.

Сега всички искате да бъдете добри, но не знаете защо. После слушам мнозина вярващи казват: „Докато видим Христа.“ Хубаво, като отидеш на онзи свят, ти трябва да обърнеш вниманието на хората. С какво ще се препоръчаш като отидеш на онзи свят? Човек трябва да се препоръча с три неща на земята: Да има едно отворено чело, хубави вежди, хубави очи, хубав нос, хубава уста, хубави уши и пръстите му, и целите му ръце да са хубаво устроени, гениално устроени. После, като отидете на онзи свят с какви дрехи ще се облечете? Кажете ми. В онзи свят, като отидете с тези дрехи няма да ви приемат, те не са официални. Те са работнически дрехи. В онзи свят не може да пристъпите с тях. Бедният човек се извинява. Той има само (една дреха, б.р.).Няма пари. Бедният може да ходи само с една дреха навсякъде. Но богатият, който има 12 костюма, с кой костюм трябва да отиде?

Вие имате една стара мисъл. Вие казвате: „Ние сме грешни хора.“ Мене греха на хората не ме интересува. Това е външната страна. Ти си ходил по външния свят и си се окалял. Ти не си създаден грешен човек. Иди на баня и се измий. Ти казваш: „Аз съм болен човек.“ Това е външната страна. И богати, и сиромаси, това са външни работи. Мене не ме интересува, дали си богат или сиромах. Това е външна страна.

Мен ме интересуват три неща: Човек умен ли е, добър ли е и силен ли е?

Ако е умен, ако е добър и ако е силен, това са качества на човека. За мене това важи. Тогава богатството е на място и сиромашията е на място. И богат да е и сиромах да е, все е богат човек. В дадения случай, ако е богат, той сам си носи богатството. В дадения случай, ако той е умен, добър и силен и е богат, той сам си носи богатството на гърба като раница. А пък ако е сиромах, друг му носи богатството. Той е аристократ. Сиромасите са скромни хора. Някои казват: „Ние сме сиромаси хора." Те икономисват истината. И тогава казвам: „Радвам се, че имам чест да се запозная с един богаташ, чието богатство друг носи." И почвам да се разговарям с него. И виждам, че този сиромах не е толкова глупав. Стига му ума. И почва да ми разправя, как се рисуват картини. Той казва: „Няма бои, но знам да рисувам." Като му дам платно, знае да рисува. Хубаво знае да пише. Поет е той. Стихове пише. Поезия пише, сиромах е, пари няма, но поезия пише. Дам му книга и той напише куплети. Римува ги. Някъде ги римува с А, някъде с Е, О, Ъ, Ь и казва: „Всичко това изкуство го добих в сиромашията. Тя ме стигна и се научих да рисувам. В сиромашията се научих и да рисувам; в сиромашията се научих и как да пея, и рисувам." Благословена е оная сиромашия, която ни е научила на всички хубави работи, да мислим и да чувствуваме. Тя е произвела сила в нас. Благословено е онова богатство, което ни е научило да прилагаме това, което сме придобили. Богатството е приложение. Следователно, сиромашията е училище, в което добиваме нещо, а пък в богатството прилагаме придобитото богатство. Така разбирам богатството и сиромашията. Тогава те си имат смисъл. Сиромашията е училище, учи се човек. А пък богатството е следното: Свършил съм училището, абитуриент съм, после има и други училища. Може някой да е свършил като доктор по медицина или доктор по правата, или доктор по богословие. Преди да е завършил е сиромах, като ученик. А пък като завърши, той е богат и ще прилага. Например, като доктор, той трябва да лекува хората.

Искам да ви услужа. Някои от вас нямате сила. Станете силни. Как? Ако искате да бъдете силни, никога не допущайте една лоша мисъл в ума си, едно лошо чувство в сърцето и една лоша постъпка във волята. Това е нужно, ако искате да бъдете силни. Някой път не че вие искате. Когато ядете лук, какво правите първо? Най-първо обелвате люспите на лука. Или да преведа поговорката, която имат турците: „Обели ябълката и тогаз я яж." Ако имаш хубави ябълки, обели ги. А пък аз казвам: Измий ябълката и тогава я яж. Аз съм гледал българите в това отношение, някой като минава и види някой плод на земята, вземе го, обърше го малко и го яде. И после казва: „Уроки ме хванаха." А пък колко свине, волове и други животни са минавали по този път, и колко е замърсен този плод. Вземи тази ябълка, че я измий, с топла вода, хубаво и яж вътрешното ѝ. Тогаз няма да те боли стомаха. Ако искаш да имаш добро разположение, един

хубав усет, не гледай на грозни работи. Всякога, когато видите нещо грозно в света, съблечете неговата дреха, не оставай една отрицателна мисъл да остане вътре в ума ти и да те безпокои. Веднага превърни тази лоша мисъл. Защото, ако тази лоша мисъл не я превърнеш и тя влезе в сърцето ти, ще произведе едно неразположение в тебе. Да допуснем, че вие срещнете един човек и той има на пръста на ръката си един пръстен с хубав диамант. И казваш: „Виж какъв хубав пръстен има, а пък аз нямам." Мислите ли, че този, който носи пръстена му е леко? Той има задължения. Той има да опъва каиша до второ разпореждане. Ако е поет да носи пръстена си на третия пръст (безименния). Тая сестра носи пръстена си на третия пръст. Тя се е сгодила за поезията. Трябва да пише. Някой носи пръстена си на първия си пръст (показалеца). Той раздава правото. Адвоката трябва да носи пръстена си на първия си пръст. Ако е проповедник, трябва да носи също пръстена си на първия си пръст. И всички проповедници трябва да имат златни пръстени с диаманти отгоре. И да кажат: „Затова ме прати Господ." Всичкото нещастие седи в това, че момата, след като се сгоди, тогава туря пръстена. Не върви така. Момата трябва да носи пръстен може би, хиляди години преди да намери онзи. И ако тя чака той да и го даде, то е изгубена работа. Тя ще си носи пръстена, а пък той ще донесе диамант, скъпоценен камък отгоре. Ти имаш един ум. Той е пръстена, който Бог ти е дал. Като дойде Бог, ще ти даде скъпоценен камък. Божествени мисли, които като диамант ще се поставят в ума ти. А пък ти да нямаш пръстен и да чакаш да ти дадат такъв, това е неразбрана работа. Ще имаш отличен ум, сърце и воля, и като те посети Бог ще ти даде скъпоценните камъни, от които се нуждаят твоят ум, твоето сърце, и твоята воля.

Вие не сте имали моята опитност. Ако искам да видя някой път, колко сте търпеливи, трябва да имате моята опитност. Ако вие сте на моето място, бихте избягали някъде, бихте се дянали някъде си в някоя дупка. Понеже приемам някой път хората долу и се качвам горе, и казвам: „Искам да мисля." Тъкмо седна и размишлявам върху някоя важна мисъл и дойде някой на вратата и „трак", „трак". Някой път дойде ми мисълта да мълча. Удари веднъж, аз мълча. Пак удари, „трак, трак, трак". Само веднъж съм направил наблюдение. Дойде един светия, дядо Георги беше светията. Един ден разсъждавам върху един важен въпрос. Един чука. Рекох си: Ще седя така. Но той пак похлопа по-силно. И казва: „Учителю, нося ти яйца. Не искам да ги дам никому другиму." Казах му: „Дай ги там долу." Той каза: „Не, не, за да се благословят яйцата, давам ги на тебе." Аз си напущам работата и слизам долу. Той ми казва: „Прочети ги." Те бяха 12. Седя си и си мисля. Ако сте вие, как бихте постъпили? Той не хлопа веднъж, но много пъти. Той иска с това да каже: „После ще решаваш въпроса. Аз искам да си продам яйцата."

Та казвам: Хубаво е човек да се учи на търпение. Аз седя и разсъждавам после. След като се разправих с него, той ми се извинява и казва: „Извинявай, че аз много силно похлопах.“ Той сам се извинява. „Похлопах силно, понеже моите уши са слабо развити, не чувам.“ Неговата погрешка е, че много силно хлопа. Той казва: „Аз съм много глух и затова силно похлопах“.

Казано е: „Искайте, търсете и хлопайте“. Когато отидете на Божествената врата, как ще хлопате? Как хлопате на Божествените врати? Като дядо Георги ли? Тихо, съвсем тихо ще хлопаш. После си поседи спокойно. Господ, като бутнеш малко на вратата, той вече е чул. Той гледа твоето разположение. Как са разположени твоят ум, твоето сърце и твоята воля. И вижда, че си набрал нещо в света и искаш да му се оплакваш. А пък като се намериш в Божието присъствие, всичкото ти неразположение ще изчезне, понеже ще имаш това, което чакаш в света. Всеки човек е недоволен, понеже няма нещо. Та казвам: Първото нещо е – мислете музикално. Един англичанин се познава по това, че когато говори в първо лице, винаги казва аз. Например, „аз ви казвам“. Англичанинът е заставен да казва така. В български окончанието на глагола показва и лицето, а пък на английски това не е възможно. И затова трябва да се спомене, аз. На български може да се каже: „Казвам ви.“

Ако ти, който говориш думите „Аз ви казвам“, ако в това казване не подразбираш, че Бог е онзи, Който говори, ще направиш една погрешка. За да кажеш: „Аз ви казвам“, трябва да разбираш, че Бог говори. Ти имаш право да употребиш думите: „Аз ви казвам“, когато си господар на всички условия, на всичко – на въздуха, на светлината, на водата, на топлината, на земята и пр. Тогава имаш право да казваш: „Аз ви казвам“. Ако пък не си господар и казваш: „Аз ви казвам“, но подразбираш, че Бог е господарят на въздуха, светлината, топлината и пр., тогава Господ ще бъде доволен от тебе, че ти мислиш правилно. Ние съвременните хора не говорим истината. Ние казваме: „Аз ти давам този хляб.“ Но това не е вярно. Този, който казва така, той не го дава. Той е купил този хляб от хлебаря. Но и хлебарят не може да каже, че той дава хляба. Нито пък земеделецът, който оре земята може да каже така. Онзи дава хляба, Който е пратил светлината, топлината, въздуха, дъжда и пр.

Христос казва: „Аз съм живият хляб слязъл от небето“. Истинският хляб, който приемаме е Словото Божие, което излиза от Христа. И с това Слово хората ще бъдат живи. За да бъдат живи три неща се изискват: Да мислят добре, да чувствуват добре. Тогава всичко е възможно. Каквото пожелаеш ще стане. В дадения случай не се позволява да искаш много неща. Да

искаш само едно нещо. Като си жаден, ще искаш вода, като си гладен, ще искаш хляб. Но в дадения момент ще искаш само едно нещо. А пък ти искаш много неща. Има определено време за някакво постижение, за някоя добродетел, за някое благородно чувство, за някоя благородна постъпка, за някоя благородна мисъл. И тогава сме благоугодни на Бога, когато възприемаме добре Неговите мисли в ума си, неговите добродетели в сърцето си и когато със своята воля раздаваме правдата в света правилно. Правото се раздава, чрез волята на човека. Сила се изисква за това. Ти трябва да раздаваш онова божествено право на всеки човек. На всеки човек трябва да дадеш от доброто, което Бог е изпратил. На всеки човек в мислите си трябва да му предадеш истината.

Казано е: „Истината ще ви направи свободен." Ако ти мислиш правилно, ти освобождаваш хората от умствено робство. Най-първо хората трябва да се освободят умствено, после сърдечно и после тяхната воля. Всички вие се нуждаете от свобода. Свобода да имат вашата воля, вашето сърце и вашият ум. В някои от вас умът вече е свободен. Но сърцето не е.

Та три вида свобода има в света. Мисълта е почти освободена. Сърцето е сега несвободно. Когато се говори, че сърцето е грешно се разбира, че сърцето трябва да се освободи. И когато се освободи човешкото сърце, тогава Божествените добродетели ще влязат да живеят в него. И ние ще имаме отличен живот. А пък този отличен живот ще се ползува от свободата. Та вие се нуждаете от три неща сега. Свобода за волята си, добродетели за сърцето си и мисли за ума си. Истината трябва да бъде във вашия ум. Умът ви да бъде свободен. Това за което ви говоря е външна страна. Истината дава свобода. Мъдростта произвежда движение в света, знанието, светлината произхождат от Божията мъдрост. А пък Бог е Любов. Любовта е най-малкият подтик. Без любов в света не може да има движение. Да обичаш, значи да дадеш най-малкият подтик на движение. И всички неща се постигат само чрез закона на Любовта. Подтик трябва да има. Тогава идват знанието, светлината. И после идва истинската свобода. Ако ти нямаш любов, не можеш да разбереш Мъдростта и Истината. Аз като ви говоря за Любовта, подразбирам първият подтик на Бога. Този най-първият подтик трябва да го приемеш. Той е мощен, силен. Няма в света нещо по-мощно от този подтик. Той, като дойде, събужда се човешката воля, човешкото сърце и човешкия ум.

Да обичаш някого, ти подразбираш да го прегърнеш. Не, любовта е онзи подтик. Ако твоята воля няма подтик на любовта, тя не е силна. Ако твоето сърце няма подтика на любовта, чувствата ви не са правилни. Ако твоят ум няма подтикът на любовта, мисълта ти не е правилна. Следователно, в мисълта, във волята и в сърцето, трябва да има подтика на любовта. И без

този най-малкият подтик на любовта, нищо не се постига в света. Затова трябва да започнете с любовта. Те са нишки. Любовта трябва да създаде тези нишки. В тебе се тъче нещо. Та само чрез този Божествен подтик, който постоянно идва в човека, нещата стават. Всеки ден, като станеш сутрин, обед и вечер, ти усещаш този подтик. Вие сте недоволни, възприемете Божествения подтик в сърцата си, в ума си и във волята си. Ако го приемете в ума си, сърцето си и волята си, вие сте на прав път. И тогаз имате условие за постигане в бъдеще на всичко онова, което искате.

Казано е: „Искайте, хлопайте, търсете“. Как ще ги представите сега? Как ще представите искането? Кой иска? Кой хлопа? И кой търси? Къде да турим искането? В мисълта ли? Хлопането къде да го турим? Всички цитират Писанието. Искането е символ. Кой хлопа? И когато се говори за хлопане, ще туриш, значи, сърцето си на работа. За искането ще туриш ума си на работа. А пък търсенето е за волята. Търсиш да направиш нещо. То е сила. Ако твоята сила незадоволява търсенето, ако твоя ум не задоволява искането и ако твоето сърце не задоволява хлопането, ти не можеш да вършиш волята Божия. И тогава, като отидеш при Господа, Той ще ти каже: Какво искаш? Хлопането, какво подразбира? При хлопането ти не искаш, ти желаеш нещо. Бог е Който събужда в тебе желанието. Няма да кажеш на Господа, че искаш хиляди работи, а само едно нещо ще искаш. И ако Господ даде само едното, всичко друго ще дойде. Щом Бог ти е дал живота, ти си бъди уверен, че всички други блага, които принадлежат към живота, Той ще ти ги даде.

Неразбраният живот произвежда страдание, а пък разбрания живот произвежда радост. Животът има две страни, според нашето разбиране. Следователно, ако ти не мислиш правилно, живот има два вида, двояко се проявява. И ако ти не чувствуваш правилно, как ще има в сърцето ти разединение. И ако във волята ти, в силата ти не разбираш нещата, пак животът двояко ще се проявява.

Ще имаш три вида любов: умствена, сърдечна и волева. Ако разбираш, ще имаш три вида радост: умствена радост – радост на твоята мисъл, после радост на чувствата и радост на твоята воля. Като направиш нещо, ще чувствуваш, че хубаво си го направил. Ако пожелаеш нещо, ще се радваш, че хубаво си направил. И ако помислиш нещо, ще се радваш, че хубаво си направил.

Често аз гледам, колко хубави работи направил някой и ги захвърли. Аз съм намирал някои хубави работи написани на книга и захвърлени на земята. Никога не хвърляй онова, което е написано, на земята. Скътай го някъде, тури го някъде. Не го хвърляй в огъня. Не го дери. Колко ваши

писма има изгорени, скъсани!

Вие искате да се запознаете. Голямо нещастие е, да се запознаят хората. Голяма беля е да се запознаят. Ако искам да се запозная с хората, трябва да нося нещо хубаво, възвишено в себе си. Да имам какво да им представя. Или те, ако искат да се запознаят с мене и те да имат нещо хубаво, възвишено към тебе.

Във Варненско, отиват при един лекар двама души – беден и богат. Той лекува и двамата болни. От богатия взема 1000 лв. и му казва: „Вие сте богат.“ И го изпраща. И мисли лекарят, че малко е взел. Идва сиромахът. Лекарят лекува и него. И когато последният иска да плати, лекарят казва: „Не, от тебе не искам.“ Досега никой сиромах не е идвал. Като дошъл този сиромах, лекарят се зарадвал и казал: „Днес се чувствувам много щастлив.“ Като попипа сиромаха за ръката, като го лекува и му гледа езика, идва у лекаря нещо хубаво. И лекарят казва: „Много желая да бъда като него. Много се зарадвах, че ти дойде. Зарадвах се, че срещнах такъв пациент.“

Ако вие страдате, като този богатия и отивате при лекаря и ви вземе хиляда лева, казвам: Малко е хиляда лева. Някой път при Бога ще отидете като богат и той ще ви лекува. Някой път ще отидете при Бога като сиромах и пак ще ви лекува. Но казвам: Бих желал, като отидете при Него, да не ви взема пари.

Всички онези неща, които стават без пари, носят благословение, а пък всички онези неща, които стават с пари не носят благословение. Те са хубави, не са лоши, но не са като това, което става без пари. Това, което с пари става не носи някакво благо. Купувайте нещата със своя ум. Купувайте нещата със своето сърце, купувайте нещата със своята воля, със силата си. Казано е: „Елате и си купете без пари“. Бог е казал така. Вие не знаете досега, какво значи без пари. Вие искате да знаете, какъв е смисъла.

Аз ви говоря чрез въздуха. И вие дишате и аз дишам. Чрез този въздух, аз говоря за Господа. Въздухът, който излиза от мене ви казва, какво нещо е Господ. И вие дишате и аз дишам. В какво седи разликата? Аз разбирам защо дишам, а пък вие още не разбирате защо дишате. Като приемеш въздуха, трябва да знаеш, че Господ е в него. И като издишваш, като казваш нещо, да излиза ухание от тебе. Вътре в себе си направи така. А пък ти дишаш и търсиш, къде е Господ. В звездите ли е, или другаде. А пък Той е в тебе, във въздуха. И ти си недоволен и казваш на Бога: „Така живее ли се?“ Господ ти казва: „Какъв е животът ти?“

Ще ви приведа следния пример. Един богаташ отива покрай един скромен

човек и му казва: „Какво седиш та си губиш времето, защо не идеш да работиш?“ Онзи го пита: „Какво да работя?“ – „Че ти си учен човек. Започни нещо.“ – „Благодаря ти.“ Праща сиромаха двама души и им казва: „Идете в града, намерете този богатия и да го набиете хубаво.“ После праща други двама и им казва: „Като намерите този богатия, вие ще го доведете при мене и аз ще го лекувам.“ Довеждат богатия и той казва: „Набиха ме.“ Сиромахът казва: „Няма нищо.“ И го лекува. Казва: „Стават тези работи.“ Намазва му раните, премахва му болките и му казва: „Много ми стана приятно.“ Богатият казва: „Колко си добър и учен човек.“ Сиромахът казва: „Научих се.“

Вие не трябва да давате на Господа съвет, какво трябва да прави. Всеки един от вас трябва да прави това, за което е пратен. Впрегнете ума си на работа с мисълта; впрегнете сърцето си на работа с чувствата, с истината – любете. Впрегнете вашият дух, вашата сила на работа. Турете вашите сили на работа с живота. Тук изразът „впрегнете“ е малко груб.

Или казано в резюме: СТАНЕТЕ СЛУГИ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ И ЩЕ ПОСТИГНЕТЕ ВСИЧКО ОНОВА, КОЕТО ИСКАТЕ В ТОЗИ И В ОНЗИ СВЯТ.

Добрата молитва.

Любовта, която носи живот, *любовта*, която носи светлина, знание, *любовта*, която носи свобода на човешката душа, ТОВА Е БОЖИЯТА ЛЮБОВ.

1939_12_27 Музикална задача
лекция пред общия окултен клас

МУЗИКАЛНА ЗАДАЧА

5 ч сутринта

(Времето мъгливо. Небето леко покрито.)

„Отче наш“

„Давай, давай“

„Духът Божи“

Има някои работи, които трябва да се повтарят. Казват: „Повторението е майка на знанието.“ Повторението е майка и на невежеството. Та, желателно е много работи да не се повтарят. Навсякъде, във всички общества настава едно обезличаване. Най-първо хората се интересуват много. Докато човек е млад, има идеал, взема участие в живота. Като почне да остарява, почва да мисли за другия свят. Той мисли за другия свят, но е недоволен. Някой път старите са недоволни от младите. Не че са недоволни от слабостта на младите, но понеже те не могат да участвуват в живота на младите, стават недоволни. Животът на младите е естествен.

Има три пътища, три пътища, по които човек върви – три училища. Физическият път е път на физическото тяло, за клетките, за желанията на Земята. Те са естествени. Някой път ние се нахвърляме на светския живот. Това трябва да оставим. Най-първо майката казва на детето си: „Ти няма да дружиш с това дете, с онова дете.“ А пък после го праща на училище и му казва: „Ще дружиш с всички деца в училището.“ Вторият път е път на човешкото сърце. Човек трябва да избере този път, за да може да се развива човешкото сърце. Третият път е път на човешкия ум. И той си има пътища. Всеки път си има своите упражнения. И Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Как бихте превели тези думи? Какво място ще дадете на „пътя“? В даден случай той произтича от мъдростта. Христос казва: „Новият път е път на Божествената мъдрост.“ Той казва: „Аз съм Пътят“. Пътят, но който вярва; и вие трябва да тръгнете по него. Във втората част Христос казва: „Аз съм Истината“. То е зенитът. Началото е пътят. Знанието, светлината са пътят. Сега, знанието не е само от един свят. Някои хора са учили за физическия свят само. В човешкото тяло областта при веждите, долната област на челото, е физическият свят. Средната част на челото е духовният свят. А горната му част е Божественият свят. Умът в долната област отговаря на физическия свят; умът в средната област отговаря на духовния свят; и умът на горната област отговаря на Божествения свят. Човек има и три вида чувства: чувства на физическия свят, духовния свят и Божествения свят.

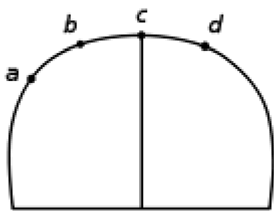

Когато човек е правилно развит – когато трите тези свята са правилно застъпени – той има една пропорция в главата. Има известни отношения между частите на главата. Теглиш една линия от ушната дупка хоризонтално. a – проницателност, b – милосърдие, c – благоговение, d – твърдост. И от тая линия се тегли отвесно нагоре, додето дойде до височината на главата. Тая отвесна линия показва как са застъпени способностите в човешката глава. В цялото човечество в един век главата се повдига нагоре с една десета от милиметъра. От друга страна главата се развива и напред (черепът).

Физическият свят има физическа материя и физически сили, които трябва да се изучават. И духовният свят си има духовна материя, духовни сили, които трябва да се изучават. И Божественият свят си има Божествена материя и Божествени сили, които трябва да се изучават. Индусите я наричат „акаша". А пък българите имат думата „каша". Значи, нещо забъркано и не се знае какво е. По някой път вие се намирате в едно противоречие, заболява кракът ви. Вие не разбирате законите на физическата материя. Някой път вие искате да лекувате някой човек, но не знаете как да го лекувате. Има си начин за лекуване. Хората ще му турят компреси, ще му направят разтривки с масло, спирт, ще му наложат тесто с вощина, с трици и пр. Но всичките болести произтичат от това, че човек изгубва физическата топлина на тялото си. Тогава болестите идват. Болестите произтичат от 3 причини. Има болести, които произтичат от постъпките на хората във физическия свят; има болести, които произтичат от чувствения свят; има болести, които произтичат от мислите на човека. Всички нервни разстройства, които имат хората, се дължат на това, че мислите не са в хармония. Не искам да ви занимавам с болезнени работи. Но понеже сте доста напреднали, вие сте като затворени езера. И нямате излаз. Ходите, ходите, искате да направите нещо. Тази насъбрана енергия във вас трябва да излезе навън.

Най-първо са проповядвали на хората, че трябва да се пазите от света. Няма какво да се пазите от света. Ако е за пазене, светът трябва да се пази от вас, а не ние от света. А сега казват обратното. Не, светът трябва да се пази от нас. Казват: „Пазете се от дявола." Не, дяволът трябва да се пази от нас! Щом ти трябва да се пазиш от дявола, ти си страхлив. А пък щом дяволът трябва да се пази от тебе, той е слаб. Щом ти трябва да се пазиш от него, той е по-силен от тебе. А щом той се пази от тебе, той е по-слаб от

тебе. Ние сме по-силни от дявола. Това го имайте предвид! Само че дяволът някъде е по-майстор: той е майстор в лъжите. Като дойде, образува един долап, както паяка, който хваща някоя муха. Но с хитрина, не със сила. Сега не искам да ви говоря много за дявола, защото не трябва да обиждаме. Той знаете ли колко главоболие има! Той е забъркал една каша, та се чуди какво да направи. Той счита, че всички хора са виновни. И ви казва: „Вие сте виновни за всичката каша, която забъркахте.“ Той търси да си помогне на себе си. Той не е прав. Сам се е забъркал той в една каша и търси сега причината отвън.

Да оставим сега дявола. Той си върши много добре работата. Аз му харесвам една черта: много е прилежен, няма същество по-прилежно от него. Ако го изпъдиш от вратата, той влиза през комина. Ако го изпъдиш от комина, той ще влезе през някоя малка дупчица. Сто пъти да го изпъдиш, пак ще дойде. Ще каже: „Добър ден, как сте?“ Той е много учтив. И е много слаб. Много ще те хвали. Всеки, който много хвали, е много малък. Ще те запали от четиритях страни. Че ще гориш. Той има да взема нещо от тебе. Той, като дойде, ще каже: „Ти си гениален. Като тебе същество няма в света. Не съм виждал като тебе.“ И след като си свърши своята работа, да каже: „По-голям серсемин от тебе не съм виждал.“ Ще те накара някой път да направиш нещо и ще ти каже: „Няма нищо, помъчи се. Направи на хората някоя църква, оттук-оттам вземи, събери този-онзи и направи църквата. Че си обрал, няма нищо – ще направиш църква! Ще станат хората по-добри.“ А пък щом направиш църква, той ще вдигне адвокати, съдии да те хванат и да те турят натясно. След това ще те озлоби и ще каже: „Не разбират хората каквото правиш.“ Това са негови прийоми. Дяволът, като направи погрешка, счита, че е направил добро. И като направи добро, счита, че е направил погрешка. И когато похвали някого, той после казва: „За тези похвали аз ще му натрия носа.“ И за да си изкупи греха, той ще ти натрие носа. И той ще мисли, че е направил най-голямото добро. То са негови разбирания. Да не му кажете сега това.

Та казвам: Вие трябва да развивате в себе си физическите сили. Човек до стари години има какво да развива в тялото си. И ако вие бихте следвали законите на природата, човек би живял много естествено. Сега крайният предел е 120 години. Има 12 зодии. Значи във всяка зодия по 10 години, те са 120 години. Но човек не може да направи един кръг. Но живеят някои само един месец, някои една година, 10, 20, 30, 50, 60, 70, 80. На 80 години почват да мислят, че са остарели и казват, че трябва да вървят за другия свят; нямат с какво да се занимават повече на физическото поле.

Та казвам: Трябва да имате винаги с какво да се занимавате. На първо място, турете силите на тялото си в естествено положение. На второ място

не губете силите на сърцето си, не губете усета. Най-малката печалба, която добиете, да те радва. После, не губете вашите хубави мисли. Като ви дойде една хубава мисъл, радвайте се на нея. Като почувствуваш малко повече сила или имаш приятно чувство, или някоя хубава мисъл, да се радваш. Да се радваш на своите мисли, чувства и постъпки. Защото, като влезете в другия свят, мислите, чувствата и постъпките ви вървят с вас. Вие в другия свят ще видите, че физическият свят ще се затвори за вас, но вие ще имате само картини на физическия свят. Реалният свят ще се затвори, но ще имате картини за физическия свят.

Сега някой път вие се смущавате, като че нямате какво да правите на Земята. Например един актьор може да изпълнява много работи, може да се мълви за много работи. Но един слушател, който отива на театър, ще вземе билет, ще седне и ще гледа как актьорът си играе ролята. Или дават опера. Операта е светът. То е нещо подобно. То е за света. Света аз наричам хора […]. И то е за възпитание. Искат да представят живота в операта или в драмата. Представят живота, в действителност както не е в живота. Публиката като гледа, представлението действува възпитателно. Религиозните хора, които не разбират широкия план, който има Бог, мислят, че всичко, което се върши в света, е грешно. Грехът го има навсякъде. И в света, и у духовните хора, и между ангелите. То е нещо индивидуално. Всеки може да направи една погрешка. И да се радвате, че можете да направите една погрешка. Това показва, че сте свободни. Като пееш, можеш да направиш погрешка. Можеш да вземеш един тон с половин тон погрешно. Като се качваш, може да вземеш погрешно; и като слизаш. Но това не значи нищо. Една погрешка не е погрешка. Тя е само един контраст. Всяка погрешка е само един стимул, за да разбираш работите по-добре.

Та казвам: Между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на взаимно почитане и уважение. Всеки един от вас трябва да уважава другите, да уважава в другите това, което Бог им е дал. В живота зачитайте тялото на един човек, което Бог му е дал; зачитайте сърцето, което Бог му е дал; зачитайте неговия ум. В новата култура трябва да се зачитат хората. И не се месете много да изправяте хората. Това не е право. Ако е за изправяне, изправяйте най-първо себе си. Колко неща има да се изправят. Вие наблюдавали ли сте? Да допуснем, че вие сте един касиер в някоя банка. През вас са минали днес 100–200 души. Колко пъти можете да изгубите своето равновесие. Или сте в пощата и продаваш марки. Или сте бакалин и раздаваш захар. Колко пъти можете да изгубите равновесието. Или може да си адвокат, учител, майка. Като майка колко пъти ще изгубиш своето равновесие! Детето ни най-малко не влиза в твоето положение. То изисква, настоява. Десет пъти може да плаче, ще те вдигне.

Никак не гледа, че ти може да си уморен. Религиозните и духовните хора са по-чувствителни и в тях страданията са по-интензивни. Та, чувствителността трябва да върви съразмерно; човек не трябва да развива много своята чувствителност. Щом се е развила много чувствителността, той трябва да знае как да пази своето сърце Много страдания идат от прекомерната чувствителност. Например някой не те е погледнал добре. И ти казваш, че той е станал студен.

Но да се повърнем към въпроса: топъл и студен. Хладината е приятна, но и студът си има своята служба. Но много болести се дължат на студа. Може да направите един опит. Да кажем, че вие сте се простудили, изгубили сте температурата на вашето тяло И след това се свивате. Тогава ви турят топли компреси, разтриват ви и като ви турят топли компреси, вас ви е приятно. Каква е философията на тая приятност? Когато имате едно възпаление отвън, отвън е топло, но ако вътре е студено? В пространството между молекулите на тялото вътре съществува студ. И следователно, когато се туря топлината, за да проникне в това пространство, то е, за да възстанови тая топлина, която тялото има. И щом се запълни това пространство с топлина, вас компресът вече ви е приятен. Щом се стопят всички ледове и се превърнат на вода, казвате: „Не искам вече компрес. Стига." Ако повишавате, ще стане обратно. Та, по някой път чувствата на човека могат да се заледят. Тогава усещате една голяма неприятност. Тогава трябва да турите топлина.

Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че чрез закона на Любовта, чрез закона на Обичта ние влагаме нормална топлина, която тялото изисква. Ти трябва да обичаш, защото иначе ще изгубиш своята топлина. А пък щом изгубиш топлината на духовното си тяло, ти не можеш да имаш добро разположение на сърцето И умът си има своята топлина. Докато умът има тази светлина, която трябва да има, той има и нормална топлина. Щом светлината се намали, ще се намали и топлината му. Всяка мисъл, която е права, тя носи светлина; всяко чувство, което е право, носи топлина вътрешна. Тази топлина я наричат „мир", „радост", какво ли не. Но казвам, че то е топлина. Аз вземам думата „топлина", понеже тази дума е понятна. Ето какво значат понятните думи. Ако вие влезете в един театър и кажете: „Любов", ще кажат, че на този му е мръднала дъската. Но ако кажете: „Пожар!", тогава всички разбират какво значи тази дума. Думата „пожар" е мощна сила. Та, ние нямаме за любовта дума, силна като думата „пожар". Като ви кажат „любов", вие казвате: „Празна работа е любовта, тя е играчка." Но ако кажеш някому „страдания, мъчение", онзи почва да трепери. Като кажат „мъчение", ти разбираш тая дума.

Страданието е само сянка на любовта, само сянка на тази топлина. Защо

страдате? Страдате да не изгубите топлината на вашето духовно тяло Всяко едно страдание възстановява вътрешната топлина. Без страдание хората щяха да изстинат, щяха да замръзнат, щяха да се вкочанят. Искате да не страдате. За да не страдаш, трябва да излезеш от физическия свят. А пък да отидете на онзи свят не сте готови. Там няма да ви приемат в училището. И за слуги няма да ви приемат. Могат да ви приемат за слуги. Във Варненско една сестра, 60-годишна, сънувала, че отива в другия свят. Тя не знаела да чете. На една маса седели 24 старци, облечени в бели дрехи. На масата имало книги. И те пишели. Тя казала: „Какво правите тук?“ Тя искала да знае те какво правят. Те ѝ казали: „Бабо, знаеш ли да четеш?“ – „Не зная.“ „Тогава тук вода ще носиш.“ Значи, вода ще носи, от А, Б ще почне. „Няма да се месиш в тази работа, която ние правим, но ще учиш А, Б.“

Физическият, духовният и умственият светове са свързани. В новата култура ще има едно равновесие. Сега духовният човек трябва да стане по-сериозен. Сериозността не зависи от неговите мускули. Но духовният свят трябва да привлича ума му. Той да вижда красотата на духовния свят. И физическият свят си има своя красота. И Божественият свят си има своя красота.

Тези три свята съставляват една целокупност. Ако ти нямаш красотата на физическото тяло, ще липсва нещо на духовното ти тяло. Ако нямаш красота на духовното ти тяло, ще липсва нещо на умственото ти тяло. Здравето трябва да бъде в тялото, чувствата и мисълта. И тогаз казваме: светли мисли, топли чувства и силни постъпки. Тези неща ще ви са потребни.

Искате да живеете. Какво значи това? С колкото повече хора, с душите на хората, влезете във връзка и се запознаете, толкоз по-добре. Ако не влезете във връзка с човешките умове, не може да имате добро разположение. Ако не влезете във връзка с човешките сърца, също не може да имате добро разположение. Също така, ако не влезете във връзка с човешките тела. Ще забележите, че щом се доближавате до известни хора, вие ги обичате, понеже от техните тела излиза топлина и тези хора ви са приятни. А пък някои хора са много бедни. Те отиват да помагат на другите хора, а пък те сами са бедни.

Човек, който иска да помага на Бога, на другите, трябва да бъде богат и по тяло, и по сърце, и по ум! А пък който не е богат, той трябва да работи, за да забогатее. Писанието казва: „Събирайте си съкровища.“

Чрез физическото си тяло ще влезем в съобщение с хората на Земята.

Трябва да влезем в съобщение с тях. А пък с духовното тяло ще влезем във връзка с душите им – значи чрез нашето сърце Ако нашето сърце не е развито, няма да можем да влезем в общение с душите на хората. А пък ако умът ни не е в съответното състояние, няма да може да влезем във връзка с духовете на хората. Под „духове“ разбирам най-високото положение, чистите, напреднали души, съвършените души. Под „дух“ аз разбирам една душа, която е завършила своето развитие, а пък под „душа“ разбирам душа, която служи на човечеството. Под „дух“ разбирам душа, която чертае бъдещето на хората. Духът е, който чертае бъдещето. А пък душата е, която реализира това, което духът чертае. А пък умът и сърцето са, които прилагат вече това, което е вече начертано.

Като говорим за музика, трябва да знаем, че има различни методи. Вие, старите сестри, пеете ли? Младите да пеят. Има някое време, когато хората не могат да пеят, например, когато ядат или когато спят. Когато обвинили едного, че е голям пияница, един казал: „Грешка имате, аз го зная, че е трезвен човек: когато спи никак не пие.“ Сега, те са основни неща, които трябва да ги вземете предвид. Те са за сегашното ви възпитание.

Трябва да работите. Има други неща, които постепенно ще ви се разкрият. На всекиго един от вас, според степента на развитието му, ако е готов, ще му се разкрива. Те са вътрешни, духовни придобивки, които са специално само за вас. Всяка ваша придобивка ще я държите. Не ходете да се хвалите с нея, понеже могат да ви я откраднат. Ти си видял нещо в духовния свят и ходиш да разправяш, а онзи казва: „Ти каквото си видял, такива работи няма.“ Не разправяйте. Ти мислиш, че целият свят знае тези работи.

Песента „Фир-Фюр-Фен“ е песен за ума. „Махар Бену“ е песен за сърцето, а пък „Давай, давай“ е за тялото И строежът им е особен. Има особен строеж на песните. Във „Фир-Фюр-Фен“ имате прима, после има кварта. После нагоре отива секунда. После пак секунда и терца. Какво означава в музиката една терца? Терцата дава една мекота на един тон. Терцата върви по женска линия; квартата върви по мъжка линия. Тя е мощна. Когато някой е болен, дава се кварта. После имате квинти. Квинти и терци си приличат. Терцата дава секста. Секундата дава септима, ако се издигне.

Философията на музиката е много трудна работа. Защото да пееш, не само трябва да събудиш твоя музикален център тук, на челото, но трябва да събудиш и ред чувства, които са свързани с музиката. Ако чувствата ти не вземат участие, ти не можеш да пееш. И ако събудиш тия чувства отгоре и пееш правилно, веднага ще почувстваш една малка топлина под лъжичката, едно разположение и ставаш весел. „Фир-Фюр-Фен“ започва с ре. Но ако можахте да пеете с по-висок глас, ако можехте да приемате две

и половина октави, аз бих ви препоръчал да почвате тая песен със сол. Тук почва с ре. Ако е басист някой, може да пее от долно сол. Друг може да пее от средно сол. А някои от вас може да изпеят от горно сол. (Изпя се тази песен, като се почна от средно „сол"; втори път се почна, като се почна от долно „сол"; след това се изпя, [както] е нотирана, от „ре".) Ре е движение.

Когато ставате сутринта, правете си едно музикално упражнение. Пригответе си за сутринта един музикален репертоар, ваш. Вземете си една дума. И по нея си съчинете една мелодия. Тези песни са модели, по които трябва да си композирате песни. Всяка песен си има своето време. Понеже всички не можете да бъдете цигулари, китаристи, органисти, пианисти и флейтисти, то поне всички може да пеете. И грехота е, ако не пеете. На всеки човек Бог е дал глас. И като не пее, грехота е. Органът на гласа, ларинксът, е най-хубавият инструмент, който човек има. А пък цигулката знаете ли колко е своенравна? Някой път скрибуца, че и тон не може да издава. (Учителят свири на цигулката и пее: „сила, усет, мисъл" и всички с него изпяха тия думи с разнообразни извивки.)

Вие не можете да бъдете големи артисти на сцената, но ще се учите да пеете. И като изпеете нещо, втори път по-хубаво ще пееш. В думата „сила" ла е хубава сричка, понеже изразява Божествени енергии, с които си натоварен. А означава товар. Имаш товар, но Божествен товар – една идея, която е Божествена, та тебе ти е приятно да носиш тези несгоди на живота.

Или може да изпеете: „път, истина, живот!" (Учителят изпя няколко пъти тези думи.) Запомнихте ли мелодията? Може да се нотира.

„Добрата молитва"

6.15 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
13-а школна лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 декември 1939 г.,
София – Изгрев.

1939_12_29 Право, добро, истинно
лекция пред специалния клас

ПРАВО, ДОБРО, ИСТИННО

„Отче наш“

Имате ли тема? „Не.“ Каква беше последната тема? „Произход на дългите и късите носове.“

Какво значи думата произход? Значи всяко нещо, което оставя мястото си, първото си място, и сменя мястото си, в което се намира, то произтича. Произход значи ходи, върви. Ако някой ви запита защо на човека му трябва воля или ако ви запита защо му трябва сърце, или защо му трябва ум, как бихте отговорили? Как бихте развили темата? Да кажем, че дадат темата да развиете, защо на човека трябва воля. Как ще я обработите? Кое е съществено: светлината или теорията на светлината? Светлината. Защото от теорията не можем да извадим никаква светлина, но от светлината можем да извадим много теории, колкото теории искате. Следователно много пъти споровете в живота произтичат от теориите: „Чакай, казва, да ви разправя една теория.“

Теория, значи да се обясняват някои явления, да се обяснява светлината колко трептения има. Много пъти е хубаво да се обяснява, но тия трептения не са преброени. Трептенията на светлината никой не ги е видял. Тия малки трептения никой не ги вижда. Вие математически ги пресмятате. Имате теория, хипотеза. „То е вече, казва, факт.“ Какво значи факт? Фактът няма нужда от доказателство. Трябва ли да се доказва, че има светлина? Ако се доказва, че има светлина, тогава хората трябва да са слепи. На човека, който вижда, няма нужда да се доказва, че има светлина. Като се доказват трептенията на светлината, какво имат учените предвид? Каква е задачата, като се изрази една теория? Как се е образувала светлината?

В музиката не може да има теории. Има теории. В музиката, за тона има теории. В какво седи правилността на един тон? Казват, че когато съкращението не стане правилно, образува се една малка дисхармония. Да кажем, ако вземете една тънка жица, като обтегнете, като я скъсявате, образуват се разни тонове, разни трептения се образуват. Но кога известен тон е правилен?

Нали светлината, казваме, се приема с очите и следователно косвено само очите възприемат светлината. Другите органи възприемат друга особена част от светлината. Например ръцете не виждат; ушите не виждат, те чуват;

носът, и той не вижда; устата не вижда; краката, и те не виждат, но те се ползват от светлината, от топлината на светлината се ползват, усещат я. Попитайте ухото какво нещо е светлината, то може да има теории колкото искате. Теории ще ви даде ухото за светлината. Теориите на светлината нужни ли са на самите очи? Когато се развива научно теорията за светлината какво нещо е светлината, тя не се развива за очите, а за ушите, да разберат какво нещо е светлината. Трептенията са направени… Какво нещо е светлината? Ушите не разбират толкова трептения. После носът не разбира. Носът разбира какво нещо е уханието на едно цвете. Носът не може да разбере светлината, той има теория както ухото. Не може да употребиш същата теория за носа и за ухото. На носа ще му дадете едно цвете. От уханието на цветето ще разберете какво нещо е светлината. Ще му докажеш по няколко начина, че това цвете е станало от светлината, от топлината. Ще започне тогава да разсъждава, че има аргументите на ухото; ще дадете аргументи, които са в носа, ще образува нова теория за светлината.

Казвам, чудно нещо е светлината. Този свят е особен. Да идем тогава да го видим. Питам, ако носът и ухото влязат в света на светлината, какво ще разберат? По някой път вие казвате: „Да идем в оня свят.“ Вие сте в оня свят, само че имате положението на ухото. Теории ви трябват. Казвате: „Да видим нещата.“ За нещата само да разсъждаваме. Теорията за светлината е за ухото, но не е за окото. Окото е много учено, точно знае колко трептения има. То ги схваща тия трептения, то борави с тях, то е отличен професор, който знае, приема ги, схваща ги и ги брои. Сега ти се учиш от окото колко трептения има.

Казвам, не учете окото какво нещо е светлината. Ухото може да учите, теория е нужна на вашия нос. Тогава с теория ще доказвате на вашата уста, че има светлина. Ще ѝ дадете някой сладък плод, езикът вече е ценител. Според научните данни на философията на окото, според научните данни на философията на ухото, според научните данни на философията на вкуса, такива трептения има светлината. Как светлината движи въздуха? Често вие си казвате: „Други са учените.“

Дойде някой, че ме пита: „Ти мене обичаш ли ме?“ Аз считам, че е сляп тоя, който ме пита дали го обичам. По какво се познава, че обичаш? Който познава слънцето, познава го, нищо повече. Ти не питаш сърцето: „Как да обичам?“ Казвам, ти сърце имаш ли? Ти знаеш, няма какво да ти доказвам някаква теория. То не е един факт, защото факт е само нещо, което е станало някъде. То е статическо положение. Да докажем, че е непреривен един абсолютен факт. Знаеш какво значи – което постоянно става, както една река. Фактът е: тече тази река, но постоянно става изменение в реката.

Може да се увеличава водата, може да се намалява, тя постоянно изтича. Водата не е същата вода.

Казвам сега, авторитет на любовта е сърцето. Казвате: „Защо ни е сърцето?“ Следователно в другия свят хората виждат със сърцето си, там любовта ще я виждат. Виждането не значи още пипане. Питате се вие: „Ти обичаш ли?“ Вие ме питате: „Ама ти виждаш ли го?“ Казва: „Обичаш ли ме?“ Все едно е да питате един, който има очи, вижда ли. Ако каже, че не ме вижда, зная, че е сляп. Казвам: „Горкият човек.“ Следователно, за да му покажа своята реалност, трябва да му говоря, че аз съществувам. Как ще ме познае той? Трябва да дойде, да ме хване с пръстите си. Тия философи ще започнат да философстват. Първият ще си даде мнението какво разбира, вторият, третият, четвъртият, съберат се и другите ред философи. Докажат, че има едно тяло, което съществува в света. Най-първо човешкото тяло ли е?

Какво нещо е тялото? Реалността на точката е, има един изходен пункт. Що е точката? Има един изходен пункт. Кой е изходният пункт на точката? Правата линия. Колко е дълга правата линия? Каква е мярката? Правата линия е вътрешна реалност, измерване вътрешната реалност на нещата. Кривата линия е реалност за измерване външния обективен свят. С кривата линия измерваме вечността. Безброй прави линии образуват кривата линия. Когато ми говорят за една крива линия, аз разбирам външния свят как се проявява. Кривата не е мярка за вътрешния свят. Според мене, когато кажа, че някой човек не е прав, аз разбирам, че този човек живее външно. Колкото и да му разправяте на този човек за правата линия, не я разбира. Той има усет само за кривата линия, но няма усет за правата линия. Следователно човек, който няма усет за правата линия, той е крив човек. Какво лошо има в кривата линия? Какво лошо има в един човек, който иска да има къща, ниви, да бъде богат, да има говеда, овци? Какво лошо има в това? Това са криви линии. Какво лошо има в кривите линии?

Аз засягам един въпрос, който изпъква в ума ви. Някой гладувал три дена, дошъл до един философ, който се занимава с храненето, какво нещо е храненето. Разправя надълго коя храна е здравословна. Отишъл гладният, седнал на стола и онзи започнал да му разправя теория за час–два. Онзи чака да свърши. Той му разправя за теории, а пък онзи иска да си похапне. Той пак казва: „Чакай, чакай да ти разправя. Ако ти не разбираш моята теория, ти не може да ядеш.“ Мислите ли, че ако ние не можем да разберем правата теория на професора, не може да ядем?

Някой път някой казва: „Аз това нещо не може да го направя.“ Какво

разбирате под думите не може да го направя? Защо? Запример хубави картини може да гледате. Възможно е което не може да го направите, да го разбирате, не че е невъзможно. Като видиш хубавата картина, не се изисква философия. Само като видиш, разбираш дали е хубава картината. Защо именно човек не може да рисува? То е безволие, воля няма за рисуване. В рисуването е безволен човекът. Там като дойде, не може да рисува. Казва: „Аз не може да пея.“ Безволен е в музиката. Друг е безволен в науката, безволен е в доброто. Някой е волен в злото. Може да направи злото – волево е. Не може – без воля е. Някой казва: „Аз не искам да го правя.“ Умрял е, философства.

Като умре някой, излиза из физическия свят, влиза в духовния свят с физически понятия. Влязъл в този свят е и смешен. Седнал пред една трапеза, яде. Но той яде, както вечерно време вие ядете насън. Седнали сте на някоя трапеза, някои сте вегетарианци и ядете кокошка насън. Като станеш, плюеш. След като станеш, като си ял насън, има ли някаква реалност да си възприел?

Вие се намирате в положението на двама светии, от които единият проповядва, че трябва да се посоли бобът, другият казал, че бобът сам трябва да се посоли. Спорили трийсет години и не могли да разрешат въпроса. Един ден единият, който поддържал теорията, че трябва да се осоли бобът, турил да вари боб, турил една шепа сол. Другият яде и казва: „Много си го пресолил.“ Казва: „Ще се научиш солено да ядеш.“ На втория ден другият сготвил боб, но не турил никак сол. Като ял, онзи казва: „Бобът не е никак солен, безсолен си го направил.“ Казва му: „Посоли си го сам.“ Кое е по-хубаво, солен ли да бъде бобът, или безсолен? Въпросът е за приготовлението на боба. Те са въпроси: със солен боб или безсолен боб.

Ако аз бях на мястото на този светия, който не искал солен боб, щях да излея бобената вода, ще налея чиста вода. Ако е още солен, ще измия боба и като го измия, ще се обезсоли. По някой път вие ядете някое ядене много солено. Изсипете водата и налейте друга. Вас ви смущават две неща: соленото и безсолното. То са вече теории. В боба има сол естествено, но има малко сол. Няма какво да туряме, не трябва сол. Бобът сам си има сол.

Какво разбирате под думата сол? Всички неща, които имат сцепление, имат сол. Сцеплението сол произвежда в нещата. Без сол нещата се разединяват, разлагат се. Когато в мисълта няма сол, разединява се тази мисъл, изчезва. Когато в чувствата няма сол, разединяват се, изчезват, изпаряват се. Когато в постъпките няма сол, те се обезценяват. Това са твърдения.

Обичаш някой човек. Ако този човек ти свари боб, този човек, когото не обичаш, какъв ще бъде? Ако някой не те обича, пък ти свари боб, какъв ще бъде бобът, солен или безсолен? Солен ще бъде. Хубаво, тогава как ще обезсолим боба? Щом е солен, човек го сготвил, както той разбира, но понеже той не те обича и ти не го обичаш, солен е, много е солен. Казва: „Много солена ми излезе работата." Когато някой не те обича, много солено излиза. Какво трябва да се прави? Той е първият светия, който го сготвил, боба, първият светия, който поддържа теорията, че бобът без сол не може. Как трябва да се осоли бобът, кажете ми сега? Доста труден въпрос. Кои работи се солят? Въздухът има ли нужда от сол? Светлината има ли нужда от сол? Вземете съвременната химия, вземете един свят като нашия, има известни съединения. Тия съединения съществуват при условията, при които земята е създадена. Но ако измените условията на земята, разедините водата, има ли тогава вода? Щом разедините водата на съставните елементи, водата във формата, която ние я познаваме, не съществува. Следователно в дадения случай водата е само един емблем за един по-висш свят, дето водата в друга форма съществува.

По някой път задавате въпроса на какво се дължи успехът на един човек. Неговото ходене на какво се дължи? Значи ако човек се движи, ходи много добре, значи този човек е нахранен. Щом ходи добре, значи здрав е този човек. Някой път лекарите гледат на някой човек езика, очите, да познаят дали е болен, или не. Аз имам една диагноза, като стъпя с крака си, зная дали е болен, или не. Три степени има.

Не само по това, но и по почерка може да се познае. Като напише три букви, може да познаеш дали е здрав, или не. Значи някой има един болен почерк. Има почерци на болни хора, има други на здрави хора. Скържавите хора имат един особен почерк. Щедрите хора, които добре мислят, имат друг почерк. Има почерк на светлите мисли. Има почерк на топлите чувства. Като видиш почерка, ще знаеш топли ли са чувствата, светли ли са мислите. Нещата се изявяват. Някой човек е щедър. Има вторични елементи, които спъват. Скържавият има много ситен почерк, като мъниста. (Учителят написва много ситно на дъската.)

Съвременната бяла раса е най-красивата и най-подигнатата раса, но и писмото ѝ съответства на тази подигнатост на бялата раса. (Учителят изтри написаното на дъската.)

Може ли да докажете, че е било писано. Ще прочетете, като имате очи. Като нямате, с какво ще видите? Нещата, които аз ви говоря, имат ли някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, имат ли

някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, видяхте ли ги? Чухте ги. Трябва да докажете на очите. Друга бела. Трябва да докажете на вашите очи, но очите са видели говорителя, професора, но не го чуват. Те не може да го чуят. Очите отбелязват ниските трептения, но не може да го чуят, голямо усилие трябва, не го чуват. Друг начин трябва за очите да докажат, че този професор е говорил. И там има доказателство: че светлина има, всичките картини, как са се отваряли устата ги виждал, но никакъв звук не е чул.

Сега според вашите теории вие казвате: „Ти обичаш ли ме?“ Как доказвате вие? Трябва ли да се доказва, че те обичам, или не? Аз по някой път казвам: не говорете за любовта. Вие ме питате виждам ли ви, или не. Вечерно време може да питаш дали те обичам, или не, но не питате за това. Всички изобщо питате: „Той дали ме обича?“ Кои са доказателствата? Според хипотезата на обичта кои са най-силните аргументи дали те обичам, или не? Каква е теорията за обичта? С какви аргументи започва човек? Научно ви говоря. Сега оставете вашата любов. Кои са най-силните доказателства, че ви обича някой? Как ще докажете, че той ви обича? Ами религиозните хора доказват дали Господ ги обича. На туй основание те доказват: от земята доказват, от слънцето доказват, от планетите доказват, от звездите, от храната, хиляди аргументи доказват, че ги обича Господ. Все доказват, и не са го доказали още. Онзи, на когото доказват, че Господ го обича, казва: „Ако Господ ме обичаше, нямаше да ме остави като риба на скара да се пека. Не ми говори, ако Той ме обича, не би ме оставил тук да се пържа.“

Ние започваме оттам, отдето не трябва да се започва. Когато се говори научно по отношение на този въпрос, че Бог ни обича, тоя въпрос засяга мене. Аз обичам, нищо повече. Някой казва: „Обича ли ме Господ?“ Щом аз обичам, обича ме Господ. Щом аз не обичам, не ме обича. Щом аз обичам, то е най-силното доказателство, че аз обичам, е най-силният аргумент. Щом аз обичам, Господ ме обича. Щом аз не обичам, Господ не ме обича. Тъй разрешавам, веднага създавам теории.

Някой може да ми доказва музикално какво нещо е музиката. Щом аз пея, няма какво да ми доказва колко трептения има в „до“-то, мене не ме интересува. И аз да зная колко трептения има, аз го пея. Казвам, хайде Недялчо, вземи „до“. (Братът изпя „до“.) Съгласни ли сте всички? Я попитайте органа, какво ще каже. Той е авторитет. (Сестрата изсвири „до“ на органа.) Колко трептения има „до“, трийсет и две или шестнайсет? Ако има трийсет и две, „до“-то има трийсет и две форми, за да се вземе правилно. Ако е шестнайсет, има шестнайсет форми. Шестнайсет форми дават голямо изобилие на израза. Как беше? „До“. Напрежение. (Учителят

пее.) Коя е противната дума? Успокоение. Синонимната дума коя е? За следния път намерете думи, които са синоними. (Учителят пее: „Желание, напрежение, желание, успокоение.“)

Казвам, в живота не се смущавайте с вашите теории, защото често има наследствени теории. Да се занимаваш със самата реалност. Нещата трябва да възприемат правилно светлината. Сърцето трябва да възприеме правилно трептенията на любовта. Кой е органът, с който може да се схваща светлината на ума? В човешкия мозък се отпечатват мислите. Умът е, чрез който се схващат мислите. Щом дойдем до мисловния свят, умът е авторитет. Щом дойдем до света на чувстванията, сърцето е авторитет. Щом дойдем до постъпките, волята е авторитет. Това са три авторитета, които са необходими. Една постъпка дали е права, или не, волята е авторитет. Туй, което може да направиш, то е право. Туй, което може да почувстваш, то е добро. Туй, което може да мислиш, е истинно. За какво човек може да мисли? Сутрин, като се събудите, за какво мислите, най-първо? Най-първо, вие, като се събудите, проверявате дали сте се събудили, или не, да не би да е някакъв сън. Раздвижването на вашите удове, ръцете, трябва да се убедите, че действително сте будни.

Разправяше ми един, една вечер сънува, че е заспал. Той е заспал и сънува, че втори път е заспал, но той мисли, като че е буден. Казва: „Като заспах, мисля, че съм се събудил, ходя на работа, на нивата. По едно време се събудих и видях, че не съм ходил на нивата, но съм в леглото.“ Питам сега, от какво произлязло това впечатление в него? Някой път хората два пъти заспиват. Заспи и сънува, че спи. Той вече влиза по-дълбоко, той по-далече отива. Втори път като заспи, трябва два пъти да се събужда. Събудиш се веднъж и още веднъж, тогава ще дойдеш на физическото поле. Втори път като заспиш, може да си в един свят, малко по-другояче устроен, отколкото физическият свят. Ходил на нивата да оре, иде вкъщи да си почива. Казва: „Събудих се и започнах да си мисля, на ума ли съм, или не. Дето мислих, че съм се събудил ли е вярно, или сега?“ После не може да си обясни факта. Не зная дали вие сте имали такъв случай. Два пъти заспивали ли сте? Някой от вас два пъти заспивал ли е?

Сега в съвременната наука нещата се изучават теоретически. Изучава се теорията за светлината, теорията за доброто, за морала. Изучава се теоретически един свят има ли го. После се изучава теоретически какво нещо е истината. Много работи теоретически се изучават. То е хубаво, не е лошо да се изучава теоретически, но всъщност трябва да има една реалност, върху която да почиват неговите наблюдения.

Първото нещо, как ще се докаже, че един човек мисли? Светлината е един

от елементите, с които си служи мисълта на физическото поле. Там, дето има светлина, има мисъл. Там, дето има топлина, има чувства, вече сърцето се е събудило. Там, дето има сила, волята се е събудила. Всякога, когато волята е нормална, силата присъства. Всичките онези воли, които са слаби, малко сила има, безсилие има, волята не може да се прояви. Нещата са теоретически верни. В действителност умът без светлина на физическото поле не може да прояви човешката мисъл. Следователно светлината къде се е образувала, на физическото поле ли? Къде е главният извор на светлината? На слънцето. Всичките други светлини, които съществуват на земята, са само отражения на слънцето.

Сега аргументирам, щом ти мисли, щом твоят ум има светлина, тази светлина иде от някое слънце. Светлината на ума не произтича от слънцето. Щом човек започне да мисли, тази е Божествената светлина. В оня свят, дето умът е, там е светлината. И тогава човек започва да мисли. Той има светлина, може да мисли. И тях ги огрява светлината, но камъните не мислят. Но един камък, ако се озари от слънцето, веднага започва да мисли камъкът. Та по някой път, когато вие не може да мислите, вие сте в едно състояние, Божествената светлина я няма; нямате тази светлина, нещата са непонятни, не може да се докажат. Как ще докажеш на някой човек, че има Господ? Чрез хипотези, чрез теории? На очите не може да доказваш, че има светлина за очите. Очите не се нуждаят от доказателства на очите. То е изключено. Този, който вижда, няма какво да го питаш вижда ли. Щом питаш вижда ли, той не разбира светлината. Щом мислиш правилно, имаш Божествената светлина. Щом не мислиш правилно, Божествената светлина трябва да се доказва, косвено трябва да се доказва.

Кой е най-любимият тон на „до“-то? Кой от седемте тона е най-любим на „до“-то? „Ми“, „сол“. Да допуснем, че „сол“ е най-любимият. Как да си приказват „до“ и „сол“? Понеже има едно препятствие – „ре“, „ми“, „фа“. С тези препятствия какво трябва да правят? Цели светове, дипломатически трябва да се отнесат. Най-първо, трябва да искат разрешение да минат през техните светове. Онези от вас, които не могат да проявят дипломатически отношения, не са правилни, затуй не може да пеят. Всеки човек, който не може да пее, аз го считам неорганизиран. Най-първо, умственият му свят не е организиран. Неговият духовен живот не е организиран, пък и физическият свят, и той не е организиран. Трябва да започне да се организира. Кое във физическия свят съответства на „до“? Основното „до“ на пианото кое е на ръцете? Основният тон на вкуса кой е? „Тонът „до“ управлява вкуса.“ Трябва да разгледате живота.

Например, ако в тебе вкусът е хубаво развит, всички хора, в които вкусът е

развит, ще те обичат. Законът е верен. Ако ухото ти е хубаво развито, всички хора, на които ухото е хубаво развито, ще те обичат. Когато обичаме някои хора, които говорят хубаво, у тях ухото е развито. Някои хора сладко говорят, хубаво развито е ухото. Ако ухото не е хубаво развито, говорът приятен не може да бъде. Слухът е необходим да бъде развит, за да бъде речта хубава. Когато ухото не е добре развито, речта е груба. То е много важно. Често грубата дума цял скандал предизвиква. Онези, в които слухът е хубаво развит, имат една особеност в говора. Някой човек ще прекара десет–петнайсет години само да развие слуха си. Като се постъпи в една школа, десетина години взема само да се развие слухът. Един човек, у когото слухът е хубаво развит, не може да кажеш в негово присъствие лоша дума. Защото онези вътрешни трептения, които той има, заличават в тебе трептенията на тия лошите думи и в тебе нямаш разположение да кажеш груба дума. Някой път вие сте много сърдити, искате да кажете нещо, отъпил се е слухът ви, и тогава си готов да кажеш груби думи. Казваш: „Аз го нарязах." Като си го нарязал, показва, че слухът ти е отъпен. Рязането отъпява слуха.

Та казвам, трябва да пристъпите да самовъзпитате вашите чувства, да възпитате вашата уста, да възпитате вашия вкус, да възпитате вашия слух, да възпитате зрението си. Пет сетива има човек, които трябва да ги превъзпита. В новата наука за успеха на живота, за бъдещата култура туй ще бъде като основа. Писанието казва: „Ослепил си ги, да не виждат и се обърнат да ги изцеля."

Страданията произтичат, защото хората са слепи. Ако някой ви запита, кой основен тон ще турите за светлината в съвременната музика? Например имате седем тона, ще извадите двата полутона, ще останат пет тона тогава. В една музикална гама някои са пели с пет тона. Влизането на седемте тона има две нови думи в човека, които сега са започнали да се развиват. Понеже са недоразвити, наполовина са развити, затова полутонието е турено в музиката. На „си" какво не му достига? Недоразвито е. На „ми" какво не му достига? Недоразвито е. Новите чувства са те. Новите думи, които се развиват, то са полутонието в музиката. По-висши чувства са те. Липсва им нещо, полутонове са. Другите са цели тонове. „До" по какво се различава? „Ре" по какво се отличава? Има цял тон, може да го понижиш и може да го повишиш. „Ми"-то на пианото, ако го повишите, става „фа". Ако го понижите, имате „ми" бемол.

Тогава законът на музиката ще го приложите. Като приложите музиката в живота си, ще видите, че някои неща може да ги понижиш, не може да ги повишиш, както е „ми". В някои неща може да направиш погрешка, не

може да направиш добро. В кой тон се намираш, ако може да направиш погрешка, не може да направиш добро? Тогава всичките скандалджии в музиката са „ми“ и „си“, защото не може да го повишиш. Те искат да им покажеш пример. Другите тонове знаят. Като кажеш: „Направи добро“, „ми“-то казва: „Покажи ми. Това не е по моето естество. Не ми допада да го направя.“ Туй, което не допада, да направи добро, е „ми“-то. Да се понижи може, но да се повиши, не може, казва: „Моето естество е такова.“ Ако измените гамата, в изменението на гамата, „ми“-то може да се измени. „Ми“-то е само временно условие.

Някой път бедният има в джоба си само един лев. Казва: „Невъзможно е, аз трябва да умра гладен.“ Той се намира в положението или на „ми“, или на „си“. Тогава изменя гамата, туря в джоба си двайсет лева. Тогава туй, което беше невъзможно, става възможно заради него. Той има двайсет лева, може да даде един лев. Един може да даде, но едното не се дава. Две като имаш, едното може да дадеш. Допуснете, че имате само един лев в джоба си и ви го искат. Какво трябва да направите? За да се убедите да го дадете, какво трябва да направите? Как ще разрешите този въпрос? Ако имаш само един лев, как ще го дадеш? Може да умреш, ще изгубиш живота си. Може ли да дадеш сърцето си? Значи има нещо, което не се дава. Има величини, които не се дават. Една чешма седи на едно място, но водата изтича, водата не ѝ е потребна, но чешмата е потребна. Изворът нека седи там, дето си е. Един извор не може да се премести.

Та казвам, основните неща: светлината образува теориите, а не теориите светлината. Музиката е, която образува теориите за музиката, а не теориите – музиката. Музиката съществува и без теории. Може да създадеш много теории в музиката, но стига да имаш основната музика в себе си. Доброто е, което създава теориите. Правото е, което създава теории. Истината е, която създава теории, но никаква теория не създава истината.

Какво нещо е истината? Тя не се нуждае от доказателства. Онзи, който има ум, той знае какво нещо е истината. Онзи, който има сърце, знае какво нещо е любовта. Онзи, който има воля, знае какво нещо е правото. Три основни положения. Щом имате воля, имате право. Щом имате сърце, вие имате отношение към любовта. Щом имате ум, вие имате отношение към истината. Тогава чрез правото вие постъпвате да упражнявате вашата воля. Волята е да упражняваш правото. Сърцето е да упражнява любовта. Умът е да упражнява светлината. Човек, който не управлява ума си, не управлява сърцето си и който не управлява волята си, той осакаща себе си.

По някой път казвате: „Защо трябва да има сърце?“ Във физическия свят

сърцето постоянно бие. Туй сърце е построено, че постоянно изпраща кръвта по цялото тяло, щедро е. Човешкото сърце, за което говорим, то прави същото, същите функции има, то постъпва, както физическото сърце. Щом то престане, всичко е свършено. Докато този ритъм е в сърцето, кръвта върви правилно, сърцето чувства. Животът е в чувстването. Дотогава, докато чувстваш, докато твоето сърце работи, ти живееш. Щом престане то да работи, човек е мъртъв. И за ума е същият закон. Щом престанеш да мислиш, ти не си в умствения свят. Ти преставаш да живееш там.

Три неща са потребни за човека. Волята е за правото, чувстването е за доброто и истината е за човешката мисъл. Тия неща са необходими, елементарни, без които човек не може. Истината е необходима за човешката мисъл. Без истина ти не може да мислиш правилно, не може да се внесе нищо ново в човека.

Без истина нищо ново не може да се внесе в човешкия ум, без любов нищо не може да се внесе в човешкото сърце и без право нищо не може да се внесе в човешката воля. Това е за този, който иска да се възпитава. За в бъдеще това е необходимо не само за индивида, но и за дома, за обществото, за народа и цялото човечество. Туй трябва да бъде правило.

Сегашните народи минават през едно голямо изпитание. Невидимият свят, Божественият свят, ги учи на това. Те трябва да приложат правото, трябва да приложат доброто, трябва да приложат истината. Те искат да ги заставят да мислят, да чувстват правилно и да постъпват правилно. Всичките страдания в света не са нищо друго, освен да ни турят в едно нормално състояние, да отговаря животът на онази норма на правото, на доброто и на истината. Или да ги впрегнат на работа.

Новите неща идат. Новите неща във волята идат чрез правото. Новото в сърцето иде чрез чувствата, чрез усета. Новото в мисълта иде чрез мислите, чрез истината. Щом има истина, мисълта иде. А пък чувстванията идат от любовта.

„Махар Бену Аба“

Ако ви се даде една задача да изпеете баса самостоятелно на тази песен, „Махар Бену“, понеже басът и сопранът са съединени, вие ги пеете заедно. Ако ги разедините, как бихте изпели баса, но пак да звучи по-самостоятелен? Да направите баса. Не че е толкоз важно.

В един свободен свят всеки глас трябва да бъде самостоятелен. „Махар

Бену“ започва от баса. Басът има преимущество, сопранът тук-там се явява, отражение имаме на сопрана.

„Д о б р а т а м о л и т в а“

Може да изпеем едно изречение: „Прави добро за Истината.“

Дванадесета лекция на Младежкия окултен клас
29 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1939_12_31 Мястото на Истината, Любовта и Правдата в човека
неделна беседа

МЯСТОТО НА ИСТИНАТА, ЛЮБОВТА И ПРАВДАТА В ЧОВЕКА

„Отче наш“

„В началото бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Иоана, от 1-ви до 9-и стих.

„Духът Божи“

От прочетената глава се разбира, че за да разбира някои работи, човек трябва да има прозрение, да знае да ги тълкува. Някои хора тълкуват правилно, а някои криво. Съвременният човек може правилно да мисли, но може и криво да мисли. Той може да чувствува право, но може да чувствува и криво. Той може да постъпва право, но може да постъпва и криво.

Защо Никодим дойде при Христа нощем, а не дойде денем? Никодим се съобразяваше с общественото мнение. Той беше един от учените равини. За него беше странно как така един учен човек може да отиде при един млад, тридесетгодишен, който дошъл да проповядва. Да направи това, то значи да се изложи неговото реноме, да падне в очите на другите учени и равини. За него е било невъзможно един стар равин, какъвто е той, човек с установени възгледи, да тръгне по този път. Като знае слабостите на младите хора, Никодим започва да хвали Христа: „Зная, че ти си дошъл от Бога, че знаеш много неща“ и т.н. Като го слушал, Христос му казал: „Да оставим това масло, с което се опитваш да мажеш, настрана, но ето какво ще ти кажа.“ И Христос му казал: „Истина, истина ти казвам, че ако човек не се роди изново, не може да влезе в царството Божие.“ Никодим запитва Христа: „Как е възможно това, стар човек да се роди изново? Я ми разправи това нещо? Аз сега съм стар човек. Кажи ми как може човек да се подмлади по нов начин.“

Сега аз не искам да ви тълкувам какви са били подбужденията на Никодима, нито на Христа – това няма да ви ползува. Съвременното човечество употребява много думи, без да разбира тяхното съдържание и техния произход. То не разбира, че всяка дума си има своя динамическа сила. Някои думи са много силни, а някои са много слаби. Когато отидете при някой съвременен артилерист, който седи пред своето оръдие и го управлява, бие с него на петдесет–шестдесет километра разстояние, той е

специалист, знае къде ще удари оръдието и какъв ефект ще има. Той има един мерник, с който си служи и знае къде да мери. Той знае на какво разстояние ще удари с оръдието си. Казват за този артилерист, че знае много. Той знае само това, което е учил. Той знае само до шестдесет километра. Обаче от шестдесет километра нагоре той нищо не знае. Колкото да знае, щом мине шестдесетте километра и дойде до сто и двадесет или двеста километра, той нищо не знае. Той може добре да смята, но като дигне мерника си, гранатата на неговото оръдие ще падне пак на онова разстояние, до шестдесет километра, по-нагоре не може да отиде.

Съвременните хора мислят, че знаят много. Те знаят най-много до шестдесет километра. По-горе от шестдесет километра тяхното знание не отива. Те са учени хора до шестдесет километра. На едно място удрят няколко пъти и след два–три изстрела те улучват целта. Вие трябва да превеждате. Какво значи да удариш точно? Да удариш точно, това значи да определиш посоката. В удара посоката е винаги нагоре. Казват: „Той маже, глади.“ Когато казват, че някой маже, той е на плоскост, той не удря. Значи той работи на плоскост. Когато човек удря, посоката може да бъде нагоре или надолу. Изобщо, когато удряш нагоре, динамическата сила е една, когато удряш надолу, динамическата сила е друга. Та казвам: Когато говори, човек трябва да знае какво иска. Някой казва: „Аз искам.“ Какво искаш? – „Знание искам.“ – Какво знание искаш и защо ти е това знание?

Сега, като гледам по вестниците, виждам как са наредени всички държавни глави, всички, които ръководят държавите, и си казвам: Ето хората, които днес създават нещастието на света. Някои от тях са много умни, но някои от тях имат големи амбиции, амбициите им са повече от ума. На първо място турили папа Пий XII, след него – Хитлер, после – Сталин и т.н. Всеки човек трябва да бъде на своето място. Всеки от тях не иска съзнателно да създаде нещастието и злото на човечеството. Те имат един благороден подтик – всеки иска да подигне своя народ. Всеки работи в това отношение. От всичко, каквото става в природата, ние виждаме една голяма целесъобразност. Органите на едно тяло са в зависимост от цялото тяло. Често казвате, че някой човек има красиво лице. Но в какво седи красотата на човешкото лице? Ще кажете, очите на този човек са красиви. Обаче, опитайте се да обръснете всичката коса на този човек, да му обръснете веждите, да му сплескате носа и да видите доколко са красиви неговите очи. Красиви са очите на човека, но ако ги гледате заедно с неговото чело, уста, нос, вежди и т.н. Ако всичко това се изгуби, тогава ще видите колко са красиви очите на човека. Тогава ще видите какво остава от красотата на очите. Следователно тялото може да прояви своята красота, когато всеки орган е на своето място. Когато органите се отделят от тялото

и те [се] обезобразяват, и те губят своята красота. Когато някой орган е на тялото, той е много красив. Отдели ли се от тялото, той става грозен. Докато е на ръката, пръстът е красив. Отдели ли се от ръката, той става грозен.

Често хората обичат да се критикуват, да правят ампутация. Дават пример за един много смел човек. Някой си го обидил. Той бил добър оратор, но един се осмелил да му каже, че не знаел как да си дига пръста, като говори. Ораторът, без да му мисли много, взел една брадва и отрязал пръста си. На кого ще причини нещастие? На себе си. Каква била обидата? Че като говорел, не знаел как да си дига пръста.

Ще ви приведа един пример. В една руска академия следвал един руснак, много набожен. Той често се молел на Христа да му се яви по някакъв начин, да му каже нещо. Една вечер Христос му се явил и му казал: „Не ти харесвам очите.“ Студентът веднага станал от леглото си, запалил свещта и решил да изгори очите си. Като изгорил едното си око, в това време в стаята влезли негови другари. Като го видели какво прави, те му противодействували и спасили поне второто око от изгаряне. Като го запитали защо прави това, той им казал, че видял Христа на сън и Христос му казал, че не харесва очите му. Макар че се занимавал с мистични работи, този студент не разбрал думите на Христа. Той казал на другарите си: „Не се съмнявам, че видях Христа, но не съм разбрал право думите Му.“ Той не разбрал вътрешния смисъл на думите, които Христос казал, благодарение на което изгорил едното си око.

Сега вие искате да изпратите старата година, да се освободите от нея. Че тази година, която сега иде, е по-голям майстор от старата. Старата година беше година на изплащане. Кой каквото имаше да плаща, изплати го. Поляците платиха, чехите платиха, финландците се доизплащат, руснаците, германците, французите, финландците – всички плащат по малко. Това, което днес става, още не е още война, то е само изплащане. Засега се правят само търговски сметки, не може ли повече или по-малко от това, което дължат. Днес се споразумяват кой колко да отстъпи. Дойде при мене един брат и ми казва: „Учителю, ти каза, че тази година няма да има война, а думите ти не се сбъднаха.“ Казвам му: Ти си ме криво разбрал. Аз казах, че 39-а година е година на изплащане. Тази година се разменят само документи. Какви ли документи не се размениха досега.

Не е въпрос в пророчеството. Пророчеството е нещо относително. Нищо в света не е абсолютно. Когато един пророк предсказва нещо, то няма да се сбъдне в неговия абсолютен смисъл. Защо? Защото пророкът е като един художник, който рисува нещо. Смешно е да се мисли, че един художник е

нарисувал всичките подробности на една местност. Гледате една картина от Витоша и казвате, че той е нарисувал Витоша, или поне тази местност, която картината представя, с всичките ѝ подробности. Да се мисли така, това е заблуждение. Като видя картината, аз допълвам линиите и казвам: тази линия не е теглена както трябва. Математически линиите не са поставени както трябва. Разстоянието между някои върхове е по-голямо, отколкото е всъщност, а между други върхове е по-малко. После, високите и ниските места не са представени перспективно правилно. С това аз не го обвинявам, но казвам: така не е точно нарисувано. Ако някой нарисува една картина точно, съвременните художници не я одобряват. Те казват, че това е фотография. Значи според тях фотографията не е художество. Ако аз нарисувам един сляп и му туря очи, това право ли е? Или ако нарисувам един човек с очи, а не му туря очи, право ли съм го нарисувал? Изобщо, аз не съм за подробностите. Обаче в човека има една линия, теглена от носа надолу, през цялото тяло, която никога не се изменя. Във всички останали линии, вън от тази линия, всичко се променя. Ако вие познавате тази линия, по нея можете да определите характера на човека. Тя е линия, която никога не се мени. По нея можете да измервате. Ако не измервате тази линия, вие всякога можете да направите погрешка.

В живота има три мерки, по които човек може да се ориентира. Ако не познаваш истината, ти не можеш да познаеш ума на човека. Ако не познаваш доброто, ти не можеш да познаеш сърцето на човека. Ако не познаваш правото, ти не можеш да познаеш волята на човека. Следователно, не познаваш ли истината, доброто и правото, ти не можеш да познаеш и законите, които управляват живота. Това са трите мерки. Казвате, обаче, че има установени закони в света. Но нека се разберем. Ако поставите закон за вълците, вълците ще станат ли по-благородни? Законът ни най-малко няма за цел да облагороди едно същество. Законът има за цел да ограничи неправилната деятелност на каквото и да е същество. Следователно, ако има закон във вълка, вълкът ще се ограничи, но той ще си остане вълк. Той ще стане по-умен, по-хитър, по-лукав, ще гледа да заобиколи закона, но по-добър и благороден няма да стане. Та, когато казвате, че някой човек е законник, това ни най-малко не показва, че той познава законите и правилно ги прилага. За да познава законите, човек трябва да познава истината. За да познава законите, човек трябва да познава любовта. Ти никога не можеш да постъпваш правилно, ако в сърцето ти няма любов. Ти никога не можеш да мислиш правилно, ако в ума ти няма истина. Ти никога не можеш да постъпваш справедливо, ако правдата не е в твоята воля.

Та, сега, в съвременния свят хората се занимават само с позлатени работи. Грамадна е разликата между истински златните и позлатените неща.

Позлатените неща са сянка на златните. Когато говорим за златните неща, ние разбираме съществените, които никога не се изменят. Когато говорим за позлатените неща, ние разбираме несъществените, които се изменят, които не са реални.

Казвам: Сега се проповядва една нова религия между хората – да се обичаме. Какво ни ползува тази нова религия? Нима досега хората не са се обичали? Дойде при мене един млад човек и ми разправя разни работи. Аз му казах: Слушай, ти си се заблудил. Аз проповядвам едно учение, което още вие не разбирате. Ако аз проповядвах едно сектантско учение, щях да събера мъжете на едно място, да изключа жените оттам и щях да им кажа да не се женят. Или пък щях да събера само жените и на тях щях да проповядвам. А пък аз събрах и жените, и мъжете, и децата и им казвам: Женете се, раждайте деца, но не се бийте. Женете се, раждайте деца, но не ги раждайте сакати, че да има нужда от лекари. От вас зависи какви деца ще раждате.

Как ще разберете това нещо? То е едно вътрешно положение. Писанието казва: Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. Аз не говоря за тази женитба, в която хората влизат. Казват за някоя мома: „Тази мома е учена.“ Ако една мома е учена, тя ни най-малко не е още за женене. „Ама здрава е тази мома.“ И да е здрава, тази мома ни най-малко още не е за женене. Една млада мома, една девица е за женене само ако тя обича истината и ако истината царува в нейния ум. Една девица е за женене, когато тя разбира любовта и любовта царува в сърцето ѝ. Една девица е за женене, когато тя обича правдата и правдата царува във волята ѝ. Само тази девица може да бъде за женене. И щом дойдем до такава девица, ние можем да ѝ кажем: „Ожени се“ – нищо повече. Същото се отнася и до момъка. Само такива хора Господ може да ги ожени. Тогава те ще дигнат ръцете си към Господа и ще кажат: „Господи, каквото благословение си намислил да ни дадеш, ние сме готови да го приемем.“ Тогава те ще кажат: „В името на истината, която царува в моя ум, в името на любовта, която царува в моята душа и в името на правдата, която царува в моята воля, аз се съгласявам на това съчетание, за да изпълня волята Божия, за да бъда благоугоден на Бога.“ Това е идейното, това е волята Божия. Ще каже някой, че не може да не се жени. Тогава ще се ожени. Щом не може, ще се ожени. Но какво ще прави, ако е сляп или ако е сакат? Че кой обича една сляпа или една глуха или една саката мома? Кой обича да види своя възлюбен сляп, сакат или ням? Кой е онзи глупак, който може да се ожени за такава мома? Или коя мома може да се ожени за такъв момък?

Христос засяга истината и казва: „Ако не се родиш отново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Съвременните хора трябва да се преродят и

умствено, и сърдечно, и волево. Целият свят трябва да се прероди. Христос казва: „Ако вашият ум, ако вашето сърце, ако вашата воля, ако вашата душа и ако вашият дух не се преродят изново, не можете да влезете в царството Божие.“ Това е казал Христос, така е писано във вечната книга на живота. Когато създаде света, Бог написа тия работи и постепенно ги разкрива. И всички хора, които се стремят към тази истина, тя им се открива според степента на тяхното развитие. Истината трябва да бъде постоянна за всички хора. И всеки човек, който не прилага истината в ума си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага любовта в сърцето си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага правдата във волята си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава.

Сега някои като слушат да говоря така, се безпокоят. Да, но безпокойството нищо не разрешава. Ако направиш една погрешка, няма защо да се безпокоиш, но като някой учен, ще я хванеш с щипците си, ще я туриш под микроскоп, ще я разгледаш внимателно и ще започнеш да я изучаваш: какъв е цветът ѝ, какъв характер има, как се е зародила, при какви условия се развива и т.н. Ако е способна за живот, няма да я убиваш, но ще я пуснеш в гората да си живее. Ако пък е умряла, ще я туриш в спирт, ще я спиртосаш, както учените спиртосват пеперуди и насекоми, които запазват като особени екземпляри за изучаване. Значи, всяка погрешка ще я разглеждате като една пеперуда. Една погрешка е царски облечена. Всяка погрешка в бъдеще ще струва сто хиляди златни английски стерлинги. Малко ли е това? Хайде да не е сто хиляди, аз съм съгласен, че е много. Нека да е десет хиляди. Ще кажете, че и десет хиляди е много. Тогава да е хиляда. И това е много. Тогава да е сто английски стерлинги в злато. Ако имате две хиляди погрешки, всяка да струва по сто стерлинги, сметнете колко стерлинги правят две хиляди погрешки по сто стерлинги.

Сега някой дойде при мене и започва да ми казва: „Слушай сега да ти разкажа какво каза ти.“ И той започва да пее като грамофон. Аз не искам да слушам какво съм казал. Аз изслушвам ученика си само тогава, когато е направил опит с това, което ще ми говори и е дошъл до някакъв резултат. А така, да ми говори без опити, не го слушам. „Ама искам да ти изпея една песен.“ – Иди да изпееш тази песен на другите и след като я научиш добре, тогава ела при мене. Щом я изпееш добре, ще ти туря шест. Защо ще ми я пееш преди да си я учил? Ако я пееш ненаучена, аз ще ти туря единица и тогава ще се сърдиш. Аз не искам да ми се сърдиш. Затова, първо ще научиш песента добре и после ще ти туря шест. Защо трябва да ти пиша единица? Какво ще те ползува единицата? Кой развали света? Децата или майките и бащите? Кой развали света: умът, сърцето и волята ли или

нещо друго, отвън? Погрешката е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Така седи въпросът. Някой казва, че майка му и баща му са виновни за нещо. Не, не майка му и баща му, но неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Там трябва и вие да търсите причината за своите погрешки и да изправяте ума, сърцето и волята си. Що се отнася до майка ви и до баща ви, те сами трябва да се изправят. Никой друг не е в състояние да ги изправи. Невъзможно е ние сами да ги изправим. Синът по никой начин не може да изправи баща си. Няма по-мъчна работа от тази синът да изправи баща си. Веднага бащата ще каже на сина си: „Ти ли ще ме учиш? Че какъв авторитет си ти за мене?"

Казвам: Сега вие очаквате Новата година. Новата година има да измъти едно яйце. На Новата година ѝ предстои да излюпи много яйца и от тия яйца ще се излюпят много пилци. Голямо крякане ще бъде през тази година. Музикантите от това крякане ще напишат цели пиеси. Аз взимам тези думи в добър смисъл. В тези разговори, в тези обещания, събирания и конференции, ще има особени грижи. Всеки ще гледа да събере своите пилци в курника си, да няма нещастия. Всеки ще пази пилците си, да не дойде някоя лисица в курника, да не задигне някое от пиленцата. Всяка сутрин квачката ще става, ще гледа да ги нахрани, да не остане някое гладно.

Сега аз засягам един съществен въпрос. Всички искате да бъдете щастливи. Пък аз се чудя защо досега не сте станали щастливи. Ако аз бях на вашето място, досега десет пъти щях да подобря положението си. Това става много лесно. Човек е едно растение. Много от неговите чувства и способности са присадени на дървото. Много от тия присадки трябва да се счупят, за да израсне естественото. Естественото е по-добро от присаденото. Ето защо, когато дойдем дотам, дето е присадката, ще счупиш присадката и естественото ще започне да си расте нагоре. Аз правя тук опити. Има една слива, аз от време на време отрязвам присадката ѝ. Колкото по-надолу отрязвам присадката ѝ, толкова по-добре расте и по-хубава форма придобива тя.

Ето защо и на вас казвам: Дайте ход на всяко ваше чувство, на всяка ваша способност да расте свободно. Не смущавайте вашия ум, не смущавайте вашето сърце, не смущавайте вашата воля. Като казвам, че не трябва да се смущавате, не ви упреквам в това, защото смущенията сами по себе си идат. Когато един параход влезе в морето, непременно ще се изложи на клатушкания. Като казвам, че не трябва да се смущавате, имам предвид да имате такова равновесие, че при всякакво клатушкане напред или назад, вие да запазите вътрешния си мир и спокойствие. Океанът няма да те посрещне с думите: „Добре дошъл", но ще ти каже: „Кой ти даде право да

влезеш тук? Кой ти позволи да влезеш?“ Всички бури ще прегледат документите ти, да видят носиш ли позволително. Ако намерят, че си влязъл без позволение, ще те арестуват. Но ако намерят, че имаш нужните документи, ще те пуснат да си отидеш до пристанището.

За всеки живот се дава позволително. Сега вие сте дошли на Земята. Позволено ви е на Земята да живеете. Но като искате да влезете в един по-висок живот, какъвто е духовният, не мислете, че там изведнъж ще ви посрещнат с финикови вейки. Най-първо ще ви подложат на изпит. Когато искате да постъпите в един университет, първо ще ви поставят на изпит. Ако искате да постъпите в гимназия, също ще ви поставят на изпит. И когато издържите изпита си, тогава ще ви приемат и ще ви окажат всичкото уважение и почитание. Когато издържите изпита си, ще имате уважението на учителите си. Ако не издържите изпита, ще ви кажат, че не сте за училище.

Чудно е, че на мнозина се проповядва, че могат да отидат в духовния свят без изпит. Те мислят, че там ще ги посрещнат с песни и китари, с венци на глава, както са посрещнали Христа. Такива венци даваха и на ония в Олимпийските игри, но за това трябваше да има надбягвания. Ония, които издържаха победа, те получаваха венци. Мнозина искат венци, без да са направили нещо. Това е смешна работа. Ти не си направил нищо, а искаш да придобиеш нещо. Ти знаеш само да ядеш и да пиеш, знаеш как да обличаш булската си дреха, как да се чешеш, да се мажеш с различни помади, какви по-модерни панталони да обуваш и т.н.

Идва при мене една млада мома, добре облечена, учтиво ме поздравява. Гледам обходата ѝ, походката ѝ и казвам: Ще ти направя една малка бележка. В ума ти, в погледа ти има едно раздвояване. Каквото правиш, не го правиш по своя воля, но в ума, в сърцето и във волята ти няма единство – има някакво раздвояване. Това не е здравословно за тебе. Ти идеш при мене, но с някакъв вътрешен страх. Защо те е страх? Мнозина идват при мене със страх. Защо ги е страх? Страх ги е да не проникна в тях и да намеря кирливите им дрехи. Това ми е останало на мене, да се занимавам с кирливите ризи на хората. Погрешките на хората ни най-малко не ме интересуват. Когато нямам работа, тогава аз се занимавам с погрешките на хората. Но това става едва ли по един път в годината. Тогава аз започвам да човъркам, но с научна цел. Та, и вие имате доста работа, няма какво да се занимавате с погрешките на хората. Ние трябва да се занимаваме с добродетелите на хората. Това е една хубава работа.

Та, вие трябва да си направите сега един отчет, с какво сте се занимавали тази година. Бог е направил света, създал е човека, дал му е ум, да се

занимава с величието, което Той е създал, главно с онова, което е близко до нас. Постепенно той ще отива към по-далечните. Има области и в сърцето на човека, с които той трябва да се занимава. Например, и в най-красивите чувства на човека се срещат мъчнотии, с които той трябва да се занимава. Един млад момък ми се оплаква, че една млада мома го нарекла глупак, серсемин, че от него нищо няма да излезе и т.н. Щом тя се занимава с този глупак, тя е два пъти по-глупава, два пъти по-голям серсемин от него. С каквото човек се занимава, подобен на него става. Занимавайте се с любовта и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с истината и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с правдата и ще бъдете подобни на нея. Това трябва да го знаете. С каквото се занимава човек, това става. Като не спазват това, ще дойде ден, когато хората ще платят скъпо за всички свои лоши постъпки.

Разправяха ми един пример за един касапин, който живял в един български град. Той обикновено клал агнета, овце, крави, като касапин. Той бил женен, имал три деца, едното било на осем години, второто – на седем, а най-малкото – още пеленаче. Един ден по-голямото братче казало на по-малкото: „Ела да ти покажа как татко коли агнетата." То взело един нож от касапницата, без да го забележи баща им, и поставило ножа на гърлото на братчето си. Дръпнало с ножа и отрязало гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то се уплашило и хукнало да бяга. В тичането си то не забелязало къде оставило ножа и се натъкнало на него. То започнало силно да вика. В това време майката къпела малкото си дете в коритото. Набързо тя се затичала да види какво става с другите деца, но останала ужасена от картината: едното дете било вече заклано, второто – прободено от ножа. Като се върнала да извади малкото си дете от коритото, него намерила удавено.

Такова е положението на всеки човек, който прави грешки и престъпления. Ако една погрешка е в състояние да осакати ума на човека, какво може да направи? Ако при втората погрешка, той осакати сърцето си и при третата погрешка осакати волята си, какво е неговото положение? Как ще служи този човек с осакатен ум, с осакатено сърце и с осакатена воля? Такъв човек не може да служи на Бога. Та сега, и аз, като ви проповядвам, понякога се намирам в чудо. Всички хора казват, че Бог живее във всеки човек. Въпреки това, някой се ожени и започне да се кара с жена си, да я хока. Като постъпва така, той се кара всъщност с Бога, а не с жена си. Защо, ако иска да каже нещо, не запита първо Бога как да постъпи? После нека запита и жена си какво да прави и тогава да се прояви. Всеки трябва да знае, че всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство и всяка неправилна постъпка, ще се върне при самите нас, т.е. при всеки човек, от когото са излезли. Дали е права или крива

постъпката, мисълта или чувството на човека, те ще се върнат към самия него. Ако кажеш нещо добро, то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако кажеш нещо лошо, и то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако това, което си казал, е добро, ще се ползуваш пръв ти. Ако кажеш нещо, което е лошо, ти пръв ще страдаш.

Сега аз често ви говоря за любовта, с която трябва да започнете новия живот. Любовта е онова снизходително същество, което не съди никого. Затова и Христос е казал: „Отец не съди никого." Като отидеш при Бога, при любовта, тя не вижда погрешките ти. Бог казва: „Започни отново." Ама не си нарисувал нещо хубаво. Той казва: „Вземи нов лист и започни отново." Вземи втори, трети лист, започвай отново, докато нарисуваш картината добре и пръв ти останеш доволен от нея. Кажеш ли една лоша дума, зачеркни я и започни отново. – „Ама какво лошо съм казал?" – Остави това сега, започни отново и виж какво сега говориш. Ако по-напред си говорил грубо, остро, сега ще говориш мекичко.

Представете си, че един учител по математика изпитва един ученик. Математиката изисква строг, точен език, не може да се говори както попадне. Ако ученикът не може лесно да решава задачите си, а учителят е груб, той може да бутне ученика си и да му каже: „Седни си на мястото, защото не те бива." Каже ли така, ученикът забравя и онова малкото, което е знаел. Обаче, ако учителят е внимателен, мек по характер, той може да се приближи към ученика си, да го потупа по гърба, да тури ръката си върху главата му и да каже: „Не се смущавай, ти ще решиш задачата си. Помисли малко и ще ти дойде на ума как да я решиш." Постъпи ли така с ученика си, последният наистина ще реши задачата си.

Във Варненската гимназия имаше един прочут учител по математика, Белчев се казваше. Той постъпваше добре с учениците си. Когато някой от способните ученици биваше много самонадеян и мисли, че всичко знае, той го изваждаше на дъската и му даваше най-трудната задача. Ученикът започва да се пънка, да се мъчи, но учителят веднага го потупваше по гърба и му казваше: „Няма нищо, ти трябва да помислиш малко. Напиши си тази задача и си помисли в дома, как можеш да я решиш. Като помислиш малко, ще намериш начин за нейното решение." Ученикът отиваше на мястото си, но с мисълта, че има задачи, които и той не може да реши. Особено той се замисля, като му каже учителят: „Как не можеш да решиш такава проста задача?"

И Провидението постъпва по същия начин. Има задачи, които човек не е решил, но трябва да ги реши. Например, самообладанието е една от трудните задачи. Знаете ли колко мъчно е човек да има самообладание?

Например, някой казва: „Иде ми понякога, като слушам някой да ми говори, да му плесна една плесница. Като че някой дявол ме кара да направя това.“ Това желание иде отвън, то е външно внушение. Но когато някой мисли, че трябва да удари някого, той разбира нещата буквално. Ударът може да бъде помилване. Вместо да се засилиш да удариш човека, приближи се при него и го поглади по лицето.

В това отношение някои деца са разрешили добре този въпрос. Ако бащата е много строг и взискателен, детето се приближи тихо при него, погледне го в очите и започне да го милва по лицето. Бащата веднага омекне. Усмихне се и вземе детето си на ръце и го целуне. Това означава плесница. Плесницата трябва да се превърне в милувка. Дойде някой при вас и започне да ви говори, а вие казвате, че той лъже. Мислите ли така за него, вие го удряте силно. Казвате ли за някого, че не е искрен, че не знае как да постъпва, това показва, че вие сте преувеличили нещата, поставили сте ги под микроскоп. Този човек още не знае какво нещо е истината. Той ще обикаля истината, той ще обикаля любовта, той ще обикаля правдата.

Изобщо, докато ти не обичаш човека, ти не можеш да се проявиш. Вижте когато някой обича един човек, колко е внимателен към него. По-деликатен човек от него няма. Аз съм виждал каква съобразителност, какъв похват, каква деликатност има в някои малки деца. Като погледнеш в очите му, цял адепт е това дете. Мнозина философи даже, като видят някое дете, казват: „Детински работи са това.“

Та, вие ще се върнете към онези чисти нрави, към чистите мисли на непокварените детски умове, към чистите чувства на непокварените детски сърца и към чистите постъпки на непокварената детска воля. Има деца непокварени, чисти. Има деца, които са едва на четири–пет години, но те са големи психолози. Като те погледне, познава те това дете. Когато някой нечист човек се приближи към едно чисто, непокварено дете и пожелае да го целуне, детето се отдръпва веднага, не позволява да го целуват. Имало е случай някоя майка дойде с детето си при мене и го кара да ми целуне ръка. Детето се дърпа, не иска да ми целуне ръка. Казвам на майката: „Оставете детето свободно, то знае защо не иска да целува ръка.“ То чувствува нещо. Наистина, преди два часа при мене е дохождала някоя млада мома или млад момък, които са оставили отражение върху мене от своите покварени и лоши мисли и чувства. Детето възприема това и не иска да го пипат. Всеки човек, добър или лош, всякога оставя своето влияние върху вас. Ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че от всеки човек се отделя една тъмна материя, която пада като сянка върху онзи, с когото се среща. И благодарение на тази сянка, този човек изпитва известно неразположение на духа. Добрият и чист човек обаче не оставя

такава сянка върху хората. По-добре, че не сте ясновидци, да виждате тия неща.

Следователно, когато отивате при Бога, аз разбирам да се отправите със всичката си чистота на своя ум и на своята мисъл към Него. Къде е Бог? Той е в човешката душа и в човешкия дух. Когато искаш Бог да ти помогне, отправи своята душа, своя дух, своето сърце и своя ум към Него. Постъпи към Него с всичката си чистота и доброта на своето сърце и на своя ум и пожелай да изпълниш Неговата воля. Има ли това желание човек, държи ли го дълбоко в себе си, той ще види как целият свят ще се отвори за него.

Днес аз накарах времето да се оправи. (В този момент вън е светло, силно слънце грее, макар че всичко е покрито със сняг. Сутринта беше мъгливо, студено, а сега времето е много добро.) Тъй щото, аз днес накарах времето да се оправи. Защо? Защото искам да говоря за истината, искам да говоря за любовта, искам да говоря за вечното Божествено право. Когато Бог говори, времето не може да не се оправи. Бог казва: Ако истината царува във вашия ум, ако любовта царува във вашето сърце и ако правдата царува във вашата воля, така ще грее Слънцето, както днес грее. Ако любовта, истината и правдата не царуват във вас, ще има шестдесет градуса студ. И тогава ръцете ви и краката ви ще се вкочанясат, ще дойдат болести, страдания и смърт.

Та казвам: Днес всички вярвате в Христа, но още не сте свободни от смъртта. Смъртта още има право над вас. Вие не сте господари и на болестите. Болестите са ваши господари. Вие не сте господари още и на слабостите си. Дойде някой и ми се оплаква, че очите му са слаби или ушите му са запушени, или устата му е болна, или стомахът му е разстроен. Какъв господар е той? И след това ще ми разправят, че някой бил светия или праведник. Аз не вярвам в никакъв светия, който боледува. Светията може да боледува отвън, но той носи болестите на другите хора. Той няма свои болести. Изобщо, аз не вярвам в светии, които боледуват. Ако е въпрос да носят болестите на другите хора, то е друго нещо. Аз не вярвам в хора, които носят своите заблуждения. Ако носят заблужденията на другите хора, това е друг въпрос. Всички вие трябва да имате най-голямото уважение и почитание, да се отнасяте с най-голямо благоговение към Онзи, Който ви е дал живот, Който ви е дал най-голямото благо и добро в света.

Сега вие искате да посрещнете новата година. Че как и къде ще намерите Бога? Вие ще намерите Бога във вашия дух, там ще се прояви Той. После ще Го намерите във вашата душа. След това ще Го намерите във вашия ум – ще се прояви чрез мислите ви. И най-после ще намерите Бога във вашето

сърце, ще се прояви чрез чувствата ви. Дойдете ли до волята си, там Бог не слиза. Там няма да Го намерите. Той ще дойде до сърцето ни най-много и после ще се върне назад, но няма да слезе до нашата воля. Да дойде във волята на човека, това значи да слезе на физическия свят, както е слязъл преди две хиляди години. Не, Бог вече няма да слиза на физическия свят, да се гаврят с Него, да спорят всички учени равини дали и на този Бог говори. Те казваха: „Знаем, че на Моисей е говорил Бог, но на този дали говори, ние се съмняваме." Че каква разлика има между Моисея и Христа? Защо Бог да е говорил на Моисея, а на Христа да не е говорил? Ще кажете, че в сегашно време Господ не говори на никого. Това е неразбиране. Бог е, Който разполага със Своята свободна воля. Друг е въпросът, ако някой иска да вземе мястото на Христа. Обаче никой не може да вземе мястото на Христа. Ако някой иска да вземе мястото на Христа, той трябва да пострада като Него. Ама някой бил като Христа. Това е лъжа. За да бъде някой като Христа, особено в днешните времена, той трябва да пострада два пъти повече отколкото Христос е страдал. Ако ти не можеш да пострадаш два пъти повече от Христа, ти не си никакъв Христос. И ако ти не можеш да помагаш два пъти повече отколкото Христос е помагал, ти никакъв Христос не си. Според мене Бог е Онзи, Който помага на всички. Който освобождава всички, Който урежда всички работи. Всички други, които не могат да направят това, те са само служители на Бога.

Та казвам: Така трябва да мислите. Напуснете вашата мегаломания да търсите правото в света. Правото е в твоя ум. Не осъждай никого, но и себе си не съди и не се разправяй със себе си. Носи най-хубавите скъпоценни работи със себе си, че комуто каквото дадеш, да е най-хубавото и скъпоценно. Ако даваш подарък някому, не давай една малка игличка за един лев. Или ако даваш една игличка, ти трябва да напишеш на нея: „Обичай истината!" Вторият подарък, който ще дам на някого, ще напиша върху него: „Прилагай любовта!" Ако дам трети подарък на някого, ще напиша на него: „Правдата да бъде мярка в твоя живот." Тези три неща, написани и на желязо, пак са ценни. От тези три мисли и желязото се превръща в злато. Ако напишеш тия неща на злато, още по-добре. Но и на желязо да ги напишеш, то пак придобива своята цена.

Та казвам: Всяка хубава мисъл струва милиони, всяко хубаво чувство струва милиони и всяка добра постъпка струва милиони. И ако човек през годината би могъл да прояви една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка, това е достатъчно.

Сега аз не искам да изпращам тази година. Как ще я изпращам? Какво ще занесе тя? Аз казвам на старата година: „Ще седиш още." Аз ще задържа старата година най-малко още за два–три месеца. Затова именно не давам

никакво угощение за тази година. За другите може да иде нова година, но за нас още не иде. Казвам на старата година: „Ще чакаш още.“ Когато изпратим старата година, ще ѝ напишем един подарък за истината, друг – за любовта и трети – за правдата. Понеже отива при Господа, тя трябва да занесе нещо от своите деца. Засега тя не носи нищо друго освен страдания, мъки, тревоги, ужаси, а Бог не иска това от нея. Той иска да напишем, че сме приложили истината в нашия ум, че сме приложили любовта в нашето сърце и че сме приложили правдата в нашата воля. Това иска Бог от старата година. И тогава Той ще каже: „Благословена си ти от мене, която носиш тия хубави подаръци.“

Та казвам: Пригответе си тия подаръци, да ги изпратите. Още три месеца ви остават. Пригответе всички тия подаръци, бъдете готови с тях, за да имате онова благословение, което Бог е приготвил от памтивека за онези, които Го любят.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

Ще ви приведа един текст от Евангелието, със свои думи, което място сами ще си намерите, за да ви изясня положението, в което съвременната култура се намира. Един господар казал на слугата си: „Иди в моето лозе и отсечи онова дърво, което не дава плод.“ Слугата знаел кое било това дърво, но казал на господаря си: „Господарю, нека отложим отсичането му до следната година. Ако дървото тази година не даде плод, следната година ще го отсечем.“ Такова е положението и на съвременна Европа. Бог е отложил отсичането на европейската култура за един кратък период. През това време Той ще я натори. Ако до това време те не Го послушат, тогава ще дойде отсичането.

13-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.